REČ SE POJAVLJUJE U TELU

ČETVRTI TOM

RAZOTKRIVANJE ANTIHRISTA

CRKVA SVEMOGUĆEG BOGA

SADRŽAJ

Prva stavka: Oni pokušavaju da pridobiju srca ljudi 1
Dodatak: Dodatne istine u propovedanju jevanđelja 1
Definicije starešina i delatnika i razlozi za njihovo postavljenje 10
Tehnike koje antihristi koriste da bi kontrolisali ljude 13
Detaljna analiza načina na koje antihristi pokušavaju da pridobiju srca ljudi 25
A. Vrbovanje ljudi sitnim uslugama 25
B. Razmetanje vlastitim prednostima kako bi ih ljudi obožavali 31
C. Korišćenje fasada da bi zaluđivali ljude i da bi ljudi stekli dobro mišljenje o njima 33

Druga stavka: Oni napadaju i odstranjuju neistomišljenike 39

Treća stavka: Oni odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini 47

Četvrta stavka: Oni se uzdižu i svedoče o sebi 63
Dodatak: Lov na pacove 63
Detaljna analiza načina na koji se antihristi uzdižu i svedoče o sebi 68

Peta stavka: Oni ljude navode na pogrešan put, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih 112
Dodatak: Priča o Dabau i Sjaobau 112
I. Detaljna analiza načina na koji antihristi navode ljude na stranputicu 121
II. Detaljna analiza načina na koji antihristi vrbuju ljude 137
III. Detaljna analiza načina na koji antihristi prete ljudima 148
IV. Detaljna analiza načina na koji antihristi kontrolišu ljude 157

Šesta stavka: Ponašaju se lukavo i neuobičajeno, samovoljno i diktatorski, sa drugima nikada ne razgovaraju u zajedništvu i primoravaju ih da im budu poslušni 168
Dodatak: Priča o Damingu i Sjaomingu 168
I. Detaljna analiza lukavog i neuobičajenog ponašanja antihrista 178
II. Detaljna analiza samovoljnog i diktatorskog ponašanja antihrista i načina na koji ljude prisiljavaju da im budu poslušni 191

Sedma stavka: Rđavi su, podmukli i lažljivi (1. deo) 224
Dodaci: Rešavanje incidenta sa antihristom u Kanadi 224
Rasprava o kapitalu: „Šta god!” 230
I. Detaljna analiza gnušanja i neprijateljstva antihrista prema pozitivnim stvarima i istini 241

Sedma stavka: Rđavi su, podmukli i lažljivi (2. deo) 276
Dodatak: Rešavanje nesporazuma među ljudima u vezi sa postupanjem prema jednoj crkvi u Kanadi 276
II. Detaljna analiza ljubavi antihrista prema negativnim stvarima 292

Sedma stavka: Rđavi su, podmukli i lažljivi (3. deo) 338
Dodatak: Darovi 338
III. Detaljna analiza stvari koje antihristi obožavaju i kojima se dive 354

Osma stavka: Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu (1. deo) 401
Dodaci: Detaljna analiza problema koji se javljaju prilikom transkripcije propovedi 401
Sjaogangovi snovi 407
I. Detaljna analiza nesposobnosti antihrista da s bilo kime sarađuju 420
II. Detaljna analiza načina na koji antihristi uvek imaju želju i ambiciju da kontrolišu i osvajaju ljude 446

Osma stavka: Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu (2. deo) 478
Dodatak: Kratka rasprava o tri aspekta normalne ljudskosti 478
A. Stav ljudi pri ophođenju prema različitim vrstama ljudi, događaja i stvari 479
B. Kako ljudi rukovode svojim ličnim okruženjem 487
C. Stav i ponašanje ljudi prilikom kontakta sa osobama suprotnog pola 497
III. Detaljna analiza načina na koji antihristi zabranjuju drugima da im se mešaju u posao, da ih ispituju i nadgledaju 505

Osma stavka: Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu (3. deo) 545
Dodaci: Detaljna analiza tradicionalnih kultura Istoka i Zapada 545
Jedan dan u Sijaođijevom životu 553
IV. Detaljna analiza načina na koji se antihristi pretvaraju da su otelovljenje istine čim steknu malo iskustva i znanja 567

Prvi ekskurs: Šta istina jeste 597
I. Detaljna analiza ideje „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš” 600
II. A. Detaljna analiza ideje „Spavati na pruću i lizati žuč” 609
A. Nepriznavanje poraza 612
B. Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena 620
C. Nepokolebljiva volja za borbom 645

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (1. deo) 659
Dodatak: Šta istina jeste 659
I. Šta su Božji, a šta ljudski interesi 691

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (2. deo) 715
II. Interesi antihrista 715
A. Njihova lična bezbednost 716
B. Njihov lični ugled i status 731

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (3. deo) 742
II. Interesi antihrista 742
B. Njihov lični ugled i status 742
1. Kako se antihristi odnose prema orezivanju 751
2. Kako se antihristi odnose prema jačima od sebe 764

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (4. deo) 778
II. Interesi antihrista 778
C. Spletkarenje zarad vlastite koristi 779
1. Pronevera imovine Božje kuće 779
2. Korišćenje braće i sestara da im služe i da rade za njih 793

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (5. deo) 806
II. Interesi antihrista 806
C. Spletkarenje zarad vlastite koristi 806
3. Korišćenje vlastite pozicije da bi na prevaru nabavili hranu, piće i druge poželjne stvari 807
Prvi slučaj: Pretvaranje da radiš kako bi se domogao hrane i pića 809

Drugi slučaj: Ozlojeđenost zbog nemogućnosti odlaska u inostranstvo 814
Treći slučaj: Nemogućnost nastavka života nakon povratka na selo 819
Četvrti slučaj: Zloupotreba priloga radi otplate dugova 823
Peti slučaj: Zahtevanje plate za rad u Božjoj kući 825
Šesti slučaj: Ulaganje ogromnog truda u osvajanje položaja zarad hrane i odeće 828

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (6. deo) 837
II. Interesi antihrista 837
D. Njihovi izgledi i sudbina 837
1. Kako se antihristi odnose prema Božjim rečima 839

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (7. deo) 864
II. Interesi antihrista 864
D. Njihovi izgledi i sudbina 864
2. Kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti 865

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (8. deo) 892
II. Interesi antihrista 892
D. Njihovi izgledi i sudbina 892
3. Kako se antihristi odnose prema orezivanju 893

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (9. deo) 924
II. Interesi antihrista 924
D. Njihovi izgledi i sudbina 924
4. Kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja” 924
a. Definicija i poreklo „služiteljskog” zvanja 924
b. Načini na koje se antihristi odnose prema zvanju „služitelja” 934

c. Zašto antihristi ne žele da budu služitelji 945

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (10. deo) 954

II. Interesi antihrista 954

D. Njihovi izgledi i sudbina 954

5. Kako se antihristi odnose prema svom statusu u crkvi 956

a. Pretvaraju se 956

b. Lažno predstavljanje 970

c. Uzdižu se iznad svih 982

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (1. deo) 986

I. Prezir prema Božjem identitetu i suštini 990

A. Prezir prema Božjoj pravednosti 993

B. Prezir prema Božjoj svemoći 998

C. Prezir prema Božjoj svetosti i jedinstvenosti 1003

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (2. deo) 1020

II. Prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio 1021

A. Dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči 1023

B. Ispitivanje i analiza, uz dozu radoznalosti 1038

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (3. deo) 1047

II. Prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio 1047

C. Kako se odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja 1047

1. Njihovo ponašanje kada su suočeni sa orezivanjem 1049

2. Njihovo ponašanje prema Hristu, kad je bio progonjen i nije imao gde da spusti glavu 1058

3. Njihovo ponašanje dok smišljaju predstave o Hristu 1059

4. Njihovo ponašanje kad ih unapređuju ili smenjuju 1062

5. Njihovo ponašanje prema crkvi u promenljivim okolnostima 1065

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (4. deo) 1079

II. Prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio 1079

D. Samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja 1080

Drugi ekskurs: Kako su Noje i Avrâm poslušali Božje reči i pokorili Mu se (1. deo) 1112

I. Noje gradi barku 1112
II. Avrâm žrtvuje Isaka 1117
III. Razotkrivanje načina na koji se ljudi danas odnose prema Božjim rečima 1126

Treći ekskurs: Kako su Noje i Avrâm poslušali Božje reči i pokorili Mu se (2. deo) 1140
I. Nojev stav prema Božjim rečima 1140
II. Avrâmov stav prema Božjim rečima 1157

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (5. deo) 1170
III. Prezir prema Božjim rečima 1170
A. Antihristi proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči 1170
B. Antihristi se odriču Božjih reči ako one nisu u skladu s njihovim predstavama 1185

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (6. deo) 1197
III. Prezir prema Božjim rečima 1197
C. Antihristi krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju 1197
1. Posmatranje krišom Božjih reči koje se tiču obećanja i blagoslova datih čoveku 1200
2. Posmatranje krišom Božjih reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka 1207
3. Posmatranje krišom Božjih reči koje proriču katastrofe 1213
4. Posmatranje krišom Božjih reči o tome kada će On napustiti Zemlju i kada će Njegovo veliko delo biti završeno 1219
5. Posmatranje krišom Božjih reči o Njegovoj naravi, identitetu i suštini 1222

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (7. deo) 1228
III. Prezir prema Božjim rečima 1228
D. Antihristi se ophode prema Božjim rečima kao da su roba 1229
1. Ophođenje prema Božjim rečima kao da su sredstvo za sticanje statusa, ugleda i dostojanstva 1231
2. Prodaja knjiga sa Božjim rečima zarad lične koristi 1246

Jedanaesta stavka: Ne prihvataju orezivanje, niti imaju pokajnički stav kada počine išta pogrešno, već umesto toga šire predstave i javno donose sud o Bogu 1255
I. Razlozi zbog kojih se antihristi orezuju 1255

II. Kako se antihristi ponašaju kada ne prihvataju orezivanje 1265
A. Odbijaju da priznaju da su pogrešili 1265
B. Odbijaju da priznaju da im je narav iskvarena 1274
C. Odbijaju da priznaju da su Božje reči istina i kriterijum po kojem se sve ocenjuje 1284

Dvanaesta stavka: Oni žele da se povuku kada nemaju nikakav status ili nadu da će dobiti blagoslove 1287
I. Kako se antihristi odnose prema orezivanju 1287
II. Kako se antihristi odnose prema prilagođavanju svojih dužnosti 1295
III. Kako se antihristi odnose prema smenjivanju s dužnosti 1305
IV. Ponašanje antihrista kada nisu unapređeni 1314

Trinaesta stavka: Oni kontrolišu crkvene finansije, kao i srca ljudi 1323
I. Antihristi kontrolišu ljudska srca 1323
II. Antihristi kontrolišu crkvenu blagajnu 1327
A. Prioritetno prisvajanje i korišćenje crkvene imovine 1328
B. Traćenje, nenamensko korišćenje, pozajmljivanje, zloupotreba i krađa priloga 1343
1. Traćenje priloga 1343
2. Nenamensko korišćenje priloga 1345
3. Pozajmljivanje priloga 1347
4. Zloupotreba priloga 1349
5. Krađa priloga 1349

Četrnaesta stavka: Prema Božjoj kući se ophode kao da je njihovo privatno vlasništvo 1354
I. Antihristi monopolizuju moć 1356
II. Antihristi manipulišu okolnostima 1370
III. Antihristi ispituju ljudska srca i preuzimaju kontrolu nad njima 1379

Petnaesta stavka: Ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu (1. deo) 1385
I. Antihristi ne veruju u postojanje Boga 1385
A. Odbijaju da priznaju Božji identitet i suštinu 1387
B. Odbijaju da priznaju Božju suverenost nad svim stvarima 1402

Petnaesta stavka: Ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu (2. deo) 1410
II. Antihristi poriču suštinu Hrista 1412
A. Odnos antihrista prema Hristovom poreklu 1412
B. Odnos antihrista prema Hristovoj normalnosti i praktičnosti 1422

C. Odnos antihrista prema Hristovoj skrušenosti i skrivenosti 1430
Četvrti ekskurs: Sažetak karaktera antihrista i njihove narav-suštine (1. deo) 1437
I. Karakter antihrista 1437
A. Lažu po navici 1438
B. Podmukli i nemilosrdni 1443
C. Bez osećaja časti i ne mareći za stid 1448
D. Sebični i podli 1455
E. Priklanjaju se moćnima i kinje slabije 1461
F. Pohlepniji su prema materijalnim stvarima od običnih ljudi 1464
Peti ekskurs: Sažetak karaktera antihrista i njihove narav-suštine (2. deo) 1467
II. Razlika između karaktera i narav-suštine 1467
III. Narav-suština antihrista 1477
A. Rđavost 1477
1. Šta antihristi rade ljudima 1479
2. Šta antihristi rade Bogu 1484
a. Sumnja 1484
b. Ispitivanje 1486
c. Nepoverenje 1489
d. Opreznost 1491
Šesti ekskurs: Sažetak karaktera antihrista i njihove narav-suštine (3. deo) 1493
III. Narav-suština antihrista 1493
A. Rđavost 1493
2. Šta antihristi rade Bogu 1493
e. Testiranje 1493
f. Postavljanje zahteva 1498
g. Poricanje, osuda, donošenje suda i bogohuljenje 1506
B. Odbojnost prema istini 1514
C. Zloba 1518

Prva stavka: Oni pokušavaju da pridobiju srca ljudi

Dodatak: Dodatne istine u propovedanju jevanđelja

Tema o kojoj smo govorili na prethodnim okupljanjima bavila se obavljanjem dužnosti na način koji je u skladu sa merilom, te smo dužnosti koje ljudi treba da obavljaju, a i samo ljudstvo, svrstali u kategorije. Koje su te specifične kategorije? (Prvu kategoriju čine delatnici jevanđelja, druga kategorija podrazumeva starešine i delatnike na različitim nivoima u crkvi, treća kategorija obuhvata ljudstvo koje obavlja razne posebne dužnosti, četvrta kategorija se sastoji od onih ljudi koji obavljaju obične dužnosti, peta kategorija podrazumeva one koji dužnosti obavljaju u svoje slobodno vreme, a šesta kategorija se odnosi na one koji ne obavljaju dužnosti.) Ukupno ima šest kategorija. Prošli put smo razgovarali o prvoj kategoriji, koja se odnosi na načela i istine povezane sa dužnošću propovedanja jevanđelja, obuhvatajući teme iz svih aspekata propovedanja jevanđelja, uključujući tačke na koje bi trebalo obratiti pažnju, relevantna načela i istine, oblasti oko kojih ljudi treba da budu obazrivi, kao i uobičajene greške i izobličenosti koje se javljaju u procesu obavljanja ove dužnosti. Nakon što ste saslušali propoved o određenoj temi, možete li da rezimirate glavne tačke u njoj? Ako možete da shvatite ključni sadržaj neke teme i da istine povezane s njom primite k srcu, a zatim ih, postepeno, dok obavljate svoju dužnost, pretvorite u svoju stvarnost, svoj život, svoj put praktičnog delovanja, onda ste zaista usvojili sadržaj o kojem sam govorio. Ako, nakon razgovora u zajedništvu o propovedi, imate samo opštu predstavu ili se sećate samo određenih događaja i priča, ali ne razumete koje su to osnovne istine i načela, kao ni zbog čega smo razgovarali o tim stvarima, da li se to može smatrati spoznajom? Da li se to može smatrati razumevanjem istine? (Ne može.) Ne može se smatrati razumevanjem istine; odnosno, niste razumeli koje su istine saopštene, niste ih spoznali i niste ih prihvatili. Možete li onda da ih rezimirate? Može li neko da Mi kaže glavne tačke iz našeg poslednjeg razgovora? (Rezimirali smo sedam tačaka: prvo, kako da definišemo delatnike jevanđelja; drugo, suštinu dužnosti propovedanja jevanđelja; treće, stavove ljudi prema ovoj dužnosti, kao i njihova unutrašnja gledišta; četvrto, specifična načela primene propovedanja jevanđelja, kao što su pitanja ko poštuje načela za primanje propovedi jevanđelja, a ko ne; peto, kako postupati prema onima koji se slažu sa načelima primanja propovedi jevanđelja; šesto, posledice koje se javljaju kada delatnici jevanđelja napuste svoje položaje i pobegnu za vreme obavljanja svoje dužnosti; i sedmo, žrtvovanje svetaca kroz istoriju propovedanja jevanđelja i kako treba da cenimo sadašnje prilike da obavljamo svoje dužnosti i brzo se naoružamo istinom.) Vaš sažetak u osnovi pokriva sve ključne aspekte iz našeg prethodnog razgovora – veoma dobro. Da li smo nešto izostavili? (Postoji još jedna stvar: menjanje stavova ljudi tako da razumeju da propovedanje jevanđelja nije dužnost samo delatnika jevanđelja, već odgovornost koju svi oni koju veruju u Boga i koji Ga slede ne smeju da izbegavaju. To je istina koju

Božji izabrani narod mora da shvati.) Propovedanje jevanđelja je odgovornost i obaveza svakog pojedinca – to je takođe jedan od aspekata. Da li znate razlog zbog kojeg u zajedništvu razgovaramo o ovoj istini? Da bismo se pozabavili nepravilnostima u ljudskoj spoznaji. Da li znate u kojim aspektima postoje nepravilnosti? (Ne znamo.) Činjenica da ne znate dokazuje da ne razumete ovaj aspekt istine. Zbog čega sam, dakle, morao da besedim o ovoj istini? S pozitivne tačke gledišta, to je jedan aspekt istine koji bi ljudi trebalo da razumeju. S negativne tačke gledišta, to znači ispraviti odstupanja koja svi ljudi imaju u svom razumevanju propovedanja jevanđelja.

Kod velikog broja ljudi javljaju se nepravilnosti u razumevanju ovog pitanja propovedanja jevanđelja. Neki ljudi misle: „Trenutno obavljam posebnu dužnost, pa propovedanje jevanđelja nema baš nikakve veze sa mnom. Ne tiče me se. Prema tome, istine, načela i Božji zahtevi koji se moraju razumeti da bi se propovedalo jevanđelje, za mene su nebitni. Ne moram da razumem ove stvari." Dakle, kada se u zajedništvu razgovara o ovom aspektu istine o propovedanju jevanđelja, oni su nemarni, ne razmatraju pažljivo i ne obraćaju pažnju. Čak i ako slušaju, ne znaju o čemu se govorilo. Ima i onih koji kažu: „Otkako sam poverovao u Boga, uvek sam bio starešina. Imam kov i radnu sposobnost. Rođen sam da budem starešina. Čini mi se da su dužnost koju mi je Bog poverio i moja životna misija da budem starešina." Oni prećutno misle da propovedanje jevanđelja nema nikakve veze sa njima. Prema tome, kada se u zajedništvu razgovara o istini o propovedanju jevanđelja, oni to ne shvataju ozbiljno. Kada neke ljude pitamo da rezimiraju o čemu smo razgovarali na prošlom okupljanju, oni dugo prelistavaju svoje beleške, ali i dalje ne znaju. Zašto se to dešava? Da li je razlog njihovo loše pamćenje? (Nije.) Da li je razlog to što su previše zauzeti i imaju previše stvari na umu? (Ne.) Nije. To pokazuje da je stav ljudi prema istini takav da osećaju odbojnost prema njoj i da je ne vole. Prema tome, Ja opominjem svakoga i svima stavljam do znanja da propovedanje jevanđelja nije posebna odgovornost za određenu vrstu osobe ili grupu ljudi, već je to odgovornost svakog čoveka koji sledi Boga. Zbog čega ljudi moraju da razumeju istinu o propovedanju jevanđelja? Zašto ljudi moraju da znaju ove istine? Kao stvoreno biće, kao jedan od onih koji slede Boga, bez obzira na godine, pol ili to koliko je neko mlad ili star, propovedanje jevanđelja je misija i odgovornost koju svako mora da prihvati. Ako ova misija zapadne tebi i od tebe zahteva da se daš Bogu, da platiš cenu ili čak da položiš svoj život, šta treba da učiniš? Dužnost te obavezuje da je prihvatiš. To je istina, to je ono što treba da shvatiš. Nije obična doktrina – već istina. Zašto kažem da je to istina? Jer, bez obzira na to kako se vremena menjaju, kako decenije prolaze ili kako se mesta i prostori menjaju, propovedanje jevanđelja i svedočenje o Bogu zauvek će biti pozitivna stvar. Njihovo se značenje i vrednost neće nikad promeniti: na njih nipošto neće uticati promene u protoku vremena ili geografskoj lokaciji. Propovedanje jevanđelja i svedočenje o Bogu su večni i, kao stvoreno biće, treba to da prihvatiš i da primenjuješ. To je večita istina. Neki ljudi kažu: „Propovedanje jevanđelja nije dužnost koju ja obavljam." Međutim, ova istina koja se odnosi na propovedanje jevanđelja je nešto što

ljudi treba da razumeju, zato što je to istina povezana sa vizijama, pa svi oni koji veruju u Boga treba da je razumeju; ona predstavlja temelj vere u Boga i korisna je za život-ulazak. Štaviše, bez obzira na to koju dužnost obavljaš u crkvi, bićeš u prilici da se upoznaš sa nevernicima, pa ćeš stoga imati odgovornost da im propovedaš jevanđelje. Kada budeš razumeo istinu o propovedanju jevanđelja, u svom srcu ćeš znati: „Moja je odgovornost da propagiram novo Božje delo i jevanđelje o Božjem delu spasavanja čovečanstva. Bilo kada i bilo gde, i ma kakva da je moja pozicija ili uloga, ako služim kao glumac, moja je obaveza da propovedam jevanđelje; ako sam trenutno crkveni starešina, takođe sam u obavezi da propovedam jevanđelje. Bez obzira na to koju dužnost trenutno obavljam, u obavezi sam da propagiram jevanđelje carstva. Kada god sam u prilici ili imam slobodnog vremena, trebalo bi da idem i propovedam jevanđelje. To je odgovornost koju ne mogu da izbegnem.” Da li većina ljudi danas ovako razmišlja? (Ne.) Šta onda većina misli? „Sada imam stalnu dužnost. Izučavam i istražujem određenu profesiju, granu nauke, pa propovedanje jevanđelja nema nikakve veze sa mnom.” Kakav je to stav? To je negativan stav – stav izbegavanja svoje odgovornosti i misije. Ovi ljudi ne vode računa o Božjim namerama, već su buntovni prema Njemu. Bez obzira na to ko si, ako ne nosiš breme propovedanja jevanđelja, zar to nije znak da nemaš savesti i razuma? Ako ne sarađuješ aktivno, ako ne preuzimaš odgovornost i ne pokoravaš se, onda samo otaljavaš, pasivno i negativno, a takav stav je neprihvatljiv. Bez obzira na to koju dužnost obavljaš i bez obzira na to u koju profesiju ili granu nauke spada tvoja dužnost, jedan od primarnih ishoda koji postižeš treba da bude tvoja sposobnost da svedočiš o Bogu i propagiraš jevanđelje o Božjem delu spasavanja čovečanstva. To je minimalni zahtev za stvoreno biće. Ako ne možeš da ispuniš čak ni ovaj minimalni zahtev, šta si onda postigao obavljanjem svoje dužnosti tokom svih ovih godina verovanja u Boga? Šta si zadobio? Da li razumeš Božje namere? Iako svoju dužnost obavljaš već mnogo godina i postao si vešt u svojoj profesiji, u čemu je problem ako ne možeš ništa da kažeš i ne možeš da u zajedništvu razgovaraš ni o jednom aspektu istine kada se od tebe traži da svedočiš o Bogu? Problem je u tome što ne razumeš istinu. Neki ljudi možda smatraju da nije pravedno reći da oni ne razumeju istinu. Možda misle da svoju dužnost obavljaju efikasno, ali oni ne razumeju vizije Božjeg dela i Njegovu nameru da spasi čovečanstvo. Da li se to može smatrati razumevanjem istine? U najmanju ruku, nisi na pravi način postavio temelj za svoju veru u Boga. Ne nosiš nikakvo breme propagiranja Božjeg dela i jevanđelja o Njegovom spasavanju čovečanstva i nemaš nikakav uvid, razumevanje ni spoznaju. Da li te onda zaista možemo smatrati osobom koja sledi Boga? Jesi li uspostavio normalan odnos sa Bogom? Ako nisi postigao ništa od ovih stvari, onda nemaš istina-stvarnost.

Hajde da se sada vratimo na temu o kojoj smo ranije govorili. Propovedanje jevanđelja je odgovornost i obaveza svih pripadnika Božjeg izabranog naroda. Pošto smo razgovarali o ovom aspektu istine, koja je to stvar koju svi treba da razumeju? Bez obzira na to da li čovek plaća cenu, napušta svoju porodicu i posao da bi se dao za Boga

ili čak nudi svoj život, u stvarnosti sve ovo su površne stvari. Šta Bog na kraju zahteva od ljudi? On zahteva da, kako vreme prolazi, kako se povećava tvoj rast i tvoj život sazreva, ti postepeno počinješ da razumeš razne istine o Božjem delu i Njegove namere za spasavanje čovečanstva. Tvoje breme propovedanja jevanđelja i svedočenja o Bogu postaje sve očiglednije, a jača i tvoja rešenost da preuzmeš ovu dužnost. Koliko dobro crkveni starešina obavlja svoju dužnost ako radi već mnogo godina, ali kako prolaze godine dok vodi crkvu, on oseća sve manje pokretačke snage, sve ga manje to dotiče i nosi manje breme kad je u pitanju propovedanje jevanđelja? (Ne obavlja je dobro.) Kako to? Koji se problem tu javlja? Ako oni razviju takvo stanje ili žive u takvom stanju, barem je jedno sigurno: taj čovek nije stremio ka istini za to vreme i nije obavljao nikakav stvarni posao. On je poput birokratskog kadra velike crvene aždaje. Shodno tome, on ne nosi nikakvo breme i nema nikakav uvid u objavljivanje Božjeg imena i svedočenje o Njegovom delu. Zar nije tako? (Jeste.) To je neizbežan ishod. Bez obzira na to koliko je godina taj čovek radio, pa čak i ako misli da ima dobar rast, da može da vodi računa o Božjem bremenu i da služi u skladu sa Božjim namerama, kada je reč o propovedanju jevanđelja, on se ipak povlači, ne zna kako to da uradi. Kada naiđe na ljude koji su željni Božje pojave i koji dolaze da traže i istražuju pravi put, on postaje nem. Ne može da izusti ni reč i ne zna odakle da počne. Šta je ovde problem? Problem je to što ne razume istinu i što nije zadobio istinu, pa ne može da svedoči o Bogu. Samo oni koji razumeju istinu mogu da svedoče o Bogu. Propovedanje jevanđelja i svedočenje o Bogu spadaju u tvoj opseg dužnosti. Ako razumeš istinu, ako si zadobio istinu, zašto ne bi imao šta da kažeš kada se susretneš sa ljudima koji istražuju pravi put? Zar to nije problem? Da li se često nalazite u takvim situacijama? (Da.) Šta je ovde problem? Ne nosite breme. Da li je problem to što ne nosite breme? Možete li da obavljate svoju dužnost bez bremena? Čak i ako obavljate svoju dužnost, možete li da je obavljate odano? Možete li da je obavljate na način koji je u skladu sa merilom? Iako to što ne nosite breme možda nije fatalna stvar, i dalje predstavlja ozbiljan problem jer utiče na to koliko dobro obavljate svoju dužnost. Da li ovaj problem treba rešiti? (Da, treba.) Dakle, kako da ovaj problem rešite? Morate da promenite svoja pogrešna uverenja o propovedanju jevanđelja i da razumete istinu o tome. Sav posao kojim se trenutno bavite direktno je povezan sa propovedanjem jevanđelja i spada u opseg propovedanja jevanđelja. Cilj mu je da svedoči o Bogu, da širi rad na jevanđelju, svedoči o Božjem imenu i propagira jevanđelje o Božjem delu spasavanja čovečanstva, tako da sve veći broj ljudi postane svestan toga i dođe pred Boga, prihvati Božje osvajanje i primi Božje spasenje, a ako naposletku imaju dovoljno sreće da prime Božje usavršavanje – to je još bolje. Šta znači to da sve veći broj ljudi dođe pred Boga i koji je krajnji ishod koji se time postiže? (Da veći broj ljudi zadobije Božje spasenje.) Zašto treba ostvariti taj cilj? Zato što je to Božja namera. Zbog toga mi neumorno objašnjavamo ove istine. Da ovo nema nikakve veze sa Božjim namerama, razgovaranje o ovim stvarima bilo bi beskorisno i prazno. Ali pošto je to Božja namera, mi je pojašnjavamo i pomažemo svima da je razumeju, tako da znaju da

je to istina i da svi treba da ulože napor u propovedanje jevanđelja o ovoj istini, kako bi svaka osoba imala ovu vrstu uvida i dobila ovakvo breme.

Sledeće pitanje glasi: zbog čega bi trebalo da omogućimo da veći broj ljudi razume Božju nameru, te da na taj način budu sposobni da propovedaju jevanđelje i ispunjavaju svoje dužnosti? Zašto bi to trebalo uraditi? Neki će možda reći: „Bog svakog čoveka želi da spase i ne želi da ikoga zadesi propast, pa bi trebalo da omogućimo da više ljudi primi Božje delo." Ova izjava jeste tačna, ali ona ne predstavlja suštinski odgovor na pitanje. Dakle, šta je suštinski odgovor na ovo pitanje? Da li znate? (Bog želi da zadobije grupu ljudi koja je jednog srca i uma sa Njim.) Bog želi da zadobije grupu ljudi koja je jednog srca i uma sa Njim, a to se mora postići širenjem jevanđelja. Sada govorimo o propovedanju jevanđelja nadaleko. Postoji li razlika između propovedanja jevanđelja nadaleko i zadobijanja grupe ljudi? (Postoji.) Šta je onda svrha propovedanja jevanđelja nadaleko? (Da se spasi što veći broj ljudi.) Načelo Božjeg spasenja jeste da se spasi što veći broj ljudi, ali to nije odgovor na ovo pitanje. Još otkako je započeo ovo delo, Ja neprestano govorim o tome kako je Bog ovog puta došao da obavi svoje delo sa ciljem da započne novo doba, da donese novo doba i okonča staro – da započne Doba carstva i okonča Doba blagodati. Svi oni koji su poslednjih dana prihvatili Božje delo, svedočili su ovoj činjenici. Bog obavlja novo delo, izražava istinu da bi sudio ljudskom rodu, da bi ga pročistio i spasio. Jevanđelje carstva počelo je da se širi u mnogim zemljama. Ljudski rod je već izašao iz Doba zakona i Doba blagodati. Ljudi više ne čitaju Bibliju; oni više ne žive pod krstom i više ne pozivaju ime Spasitelja Isusa. Umesto toga, mole se u ime Svemogućeg Boga i istovremeno prihvataju savremene Božje reči kao načela, metode i ciljeve opstanka u svojim životima. Zar ljudi, u tom smislu, nisu već ušli u novo doba? (Jesu.) Ušli su u novo doba. Koje je, dakle, doba u kojem živi čak i veći broj ljudi koji nije prihvatio jevanđelje i nove Božje reči poslednjih dana? Oni i dalje žive u Dobu blagodati. Dakle, šta je vaša dužnost? Dužnost vam je da ih iz Doba blagodati prebacite u novo doba. Možete li samo molitvom Bogu i dozivajući Njegovo ime da ispunite Božji nalog? Da li je dovoljno samo propovedati nekoliko Božjih reči? Sasvim sigurno nije. Od svih vas se zahteva da imate breme da se prihvatite tog naloga propovedanja jevanđelja, da svuda širite Božje, da propagirate Božje reči na različite načine i da propagirate i širite jevanđelje carstva. Šta znači širiti? To znači prenositi Božje reči onima koji nisu prihvatili Božje delo poslednjih dana, kako bi još više ljudi saznalo da Bog obavlja novo delo, a zatim im svedočiti o Božjim rečima; to znači koristiti svoje iskustvo radi svedočenja o Božjem delu i, takođe, prebaciti te ljude u novo doba – time će ući u novo doba baš kao i vi. Božja namera je jasna. Da uđete u novo doba nije namenjeno samo vama, koji ste čuli Njegove reči, prihvatili ih i sledili Boga, već će On u ovo novo doba povesti ceo ljudski rod. To je Božja namera i istina koju bi svako ko sada sledi Boga trebalo da shvati. Bog u novo doba ne vodi grupu ljudi, malu frakciju ili malu etničku grupu, već On namerava da ceo ljudski rod povede u novo doba. Kako se taj cilj može ostvariti? (Tako što će se jevanđelje nadaleko propovedati.) Zaista se mora ostvariti propovedanjem

jevanđelja nadaleko, upotrebom različitih metoda i kanala za njegovo propovedanje nadaleko. Lako je razgovarati o propovedanju jevanđelja nadaleko, ali kako se to tačno radi? (Potrebno je da ljudi sarađuju u tome.) Tačno, potrebno je da ljudi sarađuju u tome. Ako se ljudi uvek grčevito drže nekih starih stvari u svojim srcima, ako uvek gaje određene iskrivljene elemente i drže se starih pravila i praktičnog delovanja, ali ne shvataju ozbiljno delo jevanđelja, te ne prihvataju Božji nalog i ponašaju se kao da delo jevanđelja nema veze sa njima, može li Bog takve ljude da unapredi i iskoristi? Mogu li oni da imaju kvalifikacije potrebne za život pred Bogom? Mogu li da steknu Božje odobravanje? Ne mogu nikako. Prema tome, moram vam dati savet kako da razmišljate, da obraćam pažnju na sve elemente koje ne razumete i neumorno objašnjavam određene istine sve dok ih ne shvatite. Ma koliko da ste otupeli i priglupi, moram da nastavim da vam se obraćam i da vas navedem da shvatite da je to Božja namera, da je to dužnost koju morate obaviti i da je to vaša misija i obaveza u ovom životu. Ako ne obraćaš pažnju na ono što kažem ili ako to ne razumeš, Ja moram da nastavim da govorim. Čak i ako ti je dosta toga, moram da nastavim da govorim sve dok ne razumeš istinu. Šta je istina? Istina je ono što Bog izražava; to su Božje namere, Božji zahtevi za ljudski rod i istina-stvarnost koju ljudi u novom dobu moraju da poseduju. Kako ljudi treba da se ophode prema Božjim namerama? Treba da ih prihvate apsolutno i bez rezerve, zatim treba da se pokore i sarađuju – na taj način će udovoljiti Božjim namerama. To je obaveza svakog čoveka. Da li razumete kada se izražavam na ovaj način? Neki će možda reći: „O Bože, Ti zahtevaš da ljudi prihvate Tvoj nalog, ali kakve to ima veze sa nama, beznačajnim pojedincima?" Da li mislite da to ima ikakve veze sa njima? (Da, ima.) Kakve veze to ima sa njima? Dozvolite Mi da pojasnim. Bog je Stvoritelj, a ljudi su Njegova stvorena bića. Kakav je odnos između „stvoriti" i „stvoren"? To je odnos između delovanja i onoga na šta se deluje, između stvaranja i onoga što se stvara. Pošto su ti obznanjene namere Stvoritelja, kakvim stavom treba da odgovoriš? (Da ih prihvatim i sarađujem svom snagom.) Tačno, treba da im se pokoriš, da ih prihvatiš i da sarađuješ svom snagom, bez obzira na cenu. Da li ova saradnja podrazumeva traganje za istinom? Da li podrazumeva razumevanje istine? Podrazumeva oboje. Pošto razumeš Božje zahteve i nalog, oni se odnose na tvoju misiju, tvoja su dužnost – kad već to znaš, trebalo bi to da prihvatiš. Tako bi trebalo da postupi neko ko ima savest i razum. Ako znaš Božje zahteve i nalog, ali ne možeš da ih prihvatiš, onda si lišen i savesti i razuma, pa ne zaslužuješ da te zovemo ljudskim bićem. Neki ljudi možda i dalje ne razumeju, pa će pomisliti: „Kakve veze sa nama imaju Božje namere?" Ako Božje namere nemaju nikakve veze sa tobom, onda nisi Božji sledbenik niti član Božje kuće. Primera radi, roditelji su te rodili i odgajali mnogo godina; jeo si njihovu hranu, živeo u njihovoj kući i trošio njihov novac. Ali, kada u kući postoji problem, a ti kažeš da on nema nikakve veze sa tobom, pa ga ignorišeš i jednostavno pobegneš, kakav si ti bednik? Reći da si stranac zvuči prijatno, ali, zapravo, ti si buntovni bednik, životinja u ljudskoj odeći, niži si od zveri. Božja namera ti je jasno predočena i Bog kaže: „Prihvatili ste ovu etapu dela i već sam

vam najpre dao ove reči, tako da prvo možete njih da čujete, a vi ste ih čuli, razumeli i shvatili. Sada ću vam takođe saopštiti i Svoju nameru i Svoj zahtev za vas. Treba da propagirate Moje delo, Moje reči i stvari koje ću ostvariti kako bih omogućio čitavom ljudskom rodu da čuje Moj glas; treba da širite Moje jevanđelje carstva kako biste čitavom ljudskom rodu omogućili da brzo prihvati Božje delo i uđe u Doba carstva. To su Božja namera i zahtev." Kako bi trebalo da razmišljaš kada ovo čuješ? Kakav bi stav trebalo da imaš? Kako bi trebalo da biraš? Kako da ispunjavaš dužnost koju bi trebalo da ispunjava stvoreno biće? Neki ljudi će možda osećati da je breme teško, ali nije dovoljno samo osećati; potrebna su ti i dela i iskreno razumevanje. Treba da se moliš Bogu na sledeći način: „O Bože, poverio si mi odgovornost propovedanja jevanđelja – to je Tvoja uzvišenost. Iako razumem tek ponešto od istine, spreman sam da dâm sve od sebe da ispunim ovaj nalog. Saslušao sam toliko propovedi i razumeo neke istine – sve je to Tvoj blagoslov, pa sada imam tu obavezu da svedočim o Božjim rečima i delu kako bih ispunio ovaj nalog." To je tačno, kada ljudi imaju bogopokorno srce, On ih usmerava. Očito je da je Bog ljudima već rekao da je propagiranje Božjeg jevanđelja obaveza i odgovornost koju niko ne sme da izbegne. To je doživotna dužnost, dužnost svakog stvorenog bića. Da li ove reči sadrže i Božju zapovest? Da li sadrže Njegovu opomenu? (Da, sadrže.) Da li sadrže Božju nameru? (Da.) Da li sadrže istine koje ljudi treba da razumeju? (Da.) Da li ovde postoje načela i put praktičnog delovanja koje čovek može da sledi? (Da.) Koliko sam stavki ukupno pomenuo? (Četiri stavke: prva stavka su Božja zapovest i opomena. Druga stavka je Božja namera. Treću stavku čine istine koje treba da razumemo. A četvrtu načela i put praktičnog delovanja koje čovek treba da sledi.) Tako je; ukupno sam pomenuo ove četiri stavke. Hajde da zatim u zajedništvu razgovaramo o specifičnom sadržaju svake od ovih stavki.

Prva stavka je Božja zapovest. Šta je Božja zapovest? (Da se propagira jevanđelje carstva.) Božja zapovest je da se jevanđelje carstva propoveda nadaleko. Druga stavka je Božja namera. Šta je Božja namera? Da se većem broju ljudi saopšti da je Bog već došao, da obavlja novo delo, da Bog namerava da promeni doba, da okonča staro doba i povede ljudski rod u novo doba. To je Božja namera, zar ne? Da li neko može reći da je širenje jevanđelja Božja namera? Nije tako jednostavno. Širenje jevanđelja ima krajnji cilj i rezultat – šta bi to trebalo da bude? (Da se većem broju ljudi saopšti da je Bog došao, da obavlja novo delo, da namerava da okonča staro doba i povede ljudski rod u novo doba.) Upravo tako, da povede ljudski rod u novo doba. Kakav uticaj to ima na ljudski rod? Ljudski rod ulazi u novo doba – ovo doba se transformiše. Dakle, šta je Božja namera? Molim vas da ponovite. (Bog namerava da promeni doba, da okonča staro doba i povede ljudski rod u novo doba.) Ne smete ništa da izostavite – da li ste sve pribeležili? (Da.) Treću stavku čini istina koju ljudi treba da razumeju. Koja bi to istina trebalo da bude? (Propovedanje jevanđelja je dužnost i obaveza svakog stvorenog bića.) To je istina. Ono što bi ljudi trebalo da rade u okviru ove istine jeste da prihvate dužnost propovedanja jevanđelja, a zatim da u toj izjavi pronađu načela i put praktičnog

delovanja. Ova izjava predstavlja istinu za ljude. Koja je to izjava? (Propovedanje jevanđelja je dužnost i obaveza svakog stvorenog bića.) To bi trebalo da bude dužnost i misija. Kako razumete dužnost i misiju? Dužnost je odgovornost koju čovek treba da ispuni, a odgovornost koju čovek treba da ispuni takođe je i njegova dužnost. Ali misija je drugačija; misija je veća, prikladnija i ima dublje značenje i veću težinu od odgovornosti. Da li ste ovo zabeležili? (Jesmo.) Sada sam nešto primetio – sve ove sadržaje o kojima razgovaramo, vi morate zapisati pre nego što dobijete ideju o njima. Oni čak ne ostavljaju nikakav utisak na vas ako ih ne zapišete, već ih samo slušate. Šta nam to pokazuje? Pokazuje nam da ljudi ne razumeju istinu; shvataju samo delić doktrine i znaju definiciju, koncept i okvir određenih istina. Kada je reč o specifičnim detaljima ovih istina, kako da ih upražnjavaju i primenjuju, ljudi nemaju pojma, zar ne? Većini vas nije teško da dva ili tri sata govori o nekoj doktrini, ali kada je reč o primeni istine, korišćenju načela i puta praktičnog delovanja koji ste doživeli i razumeli da biste rešili situacije – to je već teško. Šta je ovde problem? Problem je nerazumevanje istine, je li tako? Hajde da sada pređemo na četvrtu stavku. Šta je četvrta stavka? (Načela i put praktičnog delovanja koje čovek treba da sledi.) Kako se određuju ta načela i putevi? Određuju se na osnovu dve stvari: prva stvar je Božja namera, a druga stvar je istina. Ljudi moraju da razumeju ove dve stvari. Primera radi, šta treba da uradiš ako nisi voljan da propovedaš jevanđelje kada se to od tebe traži, ali Bog kaže da je propovedanje jevanđelja Njegova namera? Šta treba da budu tvoja načela primene? Kakav stav treba da imaš? Treba da se pokoriš i u potpunosti prihvatiš Božju nameru, bez odbijanja, bez analiziranja ili proveravanja, bez postavljanja pitanja o razlozima. To je prava pokornost. Ovo je važno načelo koje se mora slediti tokom primenjivanja istine. Kada o Božjoj nameri razgovaramo na određeni način, na šta se ona tipično odnosi? Božja namera je u suštini Božja želja, svrha, izvor i početna tačka Njegovih postupaka. U duhovnom smislu, to nazivamo Njegovom „namerom” ili „vizijom”. Kada ti Bog obznani Svoju nameru, On ti daje opšti pravac i govori ti šta namerava da učini. Međutim, ako ti Bog ne saopšti pojedinosti ili načela, hoćeš li znati tačan put i smer praktičnog delovanja? Nećeš. Zbog toga, kada kažem ljudima da nešto učine, oni kojima je glava čvrsto na ramenima, koji imaju srce i duh, odmah će nakon prihvatanja tog zadatka tražiti detalje i pojedinosti o tome kako da obave zadatak. Oni kojima glava nije čvrsto na ramenima, koji nemaju srce i duh, možda će pomisliti da je to lako, pa će pohitati da obave zadatak bez čekanja na dalja pojašnjenja. Eto, tako izgleda kada čoveku glava nije čvrsto na ramenima, pa slepo obavlja zadatke. Kada dobiješ nalog od Boga i nameravaš da izvršiš svoju dužnost i obaviš svoju misiju, prvo moraš da razumeš Božju nameru. Treba da znaš da ovaj nalog dolazi od Boga, da je to Njegova namera, pa treba da ga prihvatiš, vodiš računa o njemu i, što je još važnije, da mu se pokoriš. Drugo, treba da istražiš koje istine moraš da razumeš da bi obavio ovu dužnost, koja načela treba da slediš i kako da praktično postupaš na način koji donosi korist Božjem izabranom narodu i radu Božje kuće. To su načela primene. Kada budeš razumeo Božju nameru, moraš odmah tražiti i

razumeti istine povezane sa obavljanjem ove dužnosti, a kada budeš razumeo istinu, moraš utvrditi načela i put primene ovih istina. Na šta se „načela" odnose? Konkretno, načelo se odnosi na nešto na čemu se zasniva postizanje cilja ili ostvarivanje rezultata prilikom primenjivanja istine. Na primer, ako je tvoj zadatak da kupiš određeni predmet, koja su specifična načela primene? Najpre moraš da razumeš specifikacije i model predmeta koji se kupuje, standarde kvaliteta koje taj predmet mora da zadovolji i da li je cena odgovarajuća. Dok budeš tražio, steći ćeš jasnoću o specifičnim načelima primene. Ova načela ti pružaju merilo i raspon – sve će biti u redu dok god ostaješ u ovom rasponu. Kada budeš razumeo osnovne principe u vezi sa specifikacijama, kvalitetom i cenom tog predmeta, to znači da si shvatio potrebne standarde za ovaj zadatak. To znači da si u suštini naučio kako da postupaš praktično. Čovek mora da shvati načela da bi mogao da primenjuje istinu: načela su ključni i najosnovniji element. Kada budeš shvatio osnovna načela za obavljanje svoje dužnosti, to će pokazati da razumeš potrebne standarde za obavljanje svoje dužnosti. Ovladavanje ovim načelima isto je što i znati kako da primenjuješ istinu. Dakle, na kojem temelju se zasniva sposobnost praktičnog postupanja? Zasniva se na temelju razumevanja Božje namere i istine. Može li se smatrati da razumeš istinu ako znaš samo jednu rečenicu o tome što Bog zahteva? Ne, ne može. Koje standarde moraš ispuniti da bi se moglo smatrati da razumeš istinu? Moraš da razumeš značenje i vrednost obavljanja svoje dužnosti, a kada ti ta dva aspekta postanu jasna, razumećeš istinu o obavljanju svoje dužnosti. Osim toga, kada budeš razumeo istinu, moraćeš da shvatiš i načela obavljanja svoje dužnosti i puteve praktičnog delovanja. Kada budeš mogao da shvatiš i primeniš načela obavljanja svoje dužnosti, te ponekad primeniš malo mudrosti, moći ćeš da osiguraš efikasno obavljanje svoje dužnosti. Shvatanjem ovih načela i postupanjem u skladu sa njima, moći ćeš da primenjuješ istinu. Ako svoju dužnost obavljaš bez ikakvog mešanja ljudskih namera, ako svoju dužnost obavljaš tako što se u potpunosti pokoravaš Božjim zahtevima i u skladu sa radnim aranžmanima Božje kuće, ako si potpuno usklađen sa Božjim rečima, onda si svoju dužnost u potpunosti ispunio u skladu sa merilom, pa čak i ako postoje određena odstupanja u rezultatima u odnosu na Božje zahteve, i dalje se smatra da si ispunio Božje zahteve. Ako svoju dužnost obavljaš u potpunosti u skladu sa načelima, ako si odan i radiš najbolje što možeš, onda je tvoje obavljanje dužnosti potpuno usklađeno sa Božjom namerom. Ispunio si svoju dužnost kao stvoreno biće svim srcem, umom i snagom, a taj rezultat se postiže primenjivanjem istine. A sada, da biste razumeli načela i puteve praktičnog delovanja, šta najpre treba da uradite da biste postigli ovaj rezultat? (Prvo, treba da razumemo Božju nameru, a zatim da je prihvatimo i da joj se u potpunosti pokorimo bez odbijanja.) To je ono što ljudi treba da poseduju kada je reč o praktičnom delovanju i stavu. Šta treba dalje razumeti? Treba da razumete istinu, a pojedinosti te istine sačinjavaju načela i puteve. Da biste shvatili načela i puteve praktičnog delovanja koje treba da sledite, prvo morate da razumete Božju nameru, a zatim i istinu. To su dve glavne stavke, a sve ostalo se sastoji od detaljnog konteksta sadržanog u ovim stavkama.

Ovim privremeno završavamo razgovor o prvoj kategoriji koja se odnosi na ljude koji obavljaju svoju dužnost propovedanja jevanđelja. Danas sam uneo malo više dodataka koji su poslužili kao podsećanje na glavnu temu o kojoj smo prošli put govorili. Istovremeno, oni služe i kao upozorenje da bi svako mogao da prepozna važnost ove istine, tako da bi svaki zadatak na kojem si trenutno angažovan i svaka dužnost koju obavljaš bili usmereni ka ovom pravcu i cilju i sprovedeni na ovim temeljima – sve je to povezano sa propovedanjem jevanđelja. Iako nisi u prvim redovima interakcije sa mogućim primaocima jevanđelja, može se reći da se sve dužnosti koje trenutno obavljaš odnose na rad na jevanđelju. Zar po ovoj osnovi ne bi svako trebalo da ima jasnije i prosvetljenije razumevanje istine povezane sa propovedanjem jevanđelja? (Trebalo bi.) Da li ste kroz današnji dodatak stekli jasniji pogled na težinu i važnost dužnosti propovedanja jevanđelja? (Jesmo.) Dobro, dakle šta je najpogodniji i najprikladniji stav koji u buduće treba imati prema ovoj istini? Da je širenje jevanđelja Božja namera. Bog namerava da okonča ovo staro doba i da sve više ljudi dovede pred Sebe, iz starog doba u novo. To je Božja namera i to je nešto što svako treba da razume. Neki će možda reći: „Razumem, ali ne mogu da probudim entuzijazam koji je potreban za propovedanje jevanđelja i nemam srca da uradim svoj deo posla.” Šta je ovde problem? (Nedostatak ljudskosti.) Tačno tako. Sebe smatraš stvorenim bićem i Božjim sledbenikom, ali kada je reč o Božjoj nameri o kojoj On često svakoga opominje i Njegovoj hitnoj nameri koja je jasno objašnjena svim ljudima, kakva si ti osoba ako na to ne obraćaš pažnju i tome ne pridaješ značaj? To je manifestacija nedostatka ljudskosti. Želiš da poštuješ Boga kao velikog i kažeš da je On tvoj Bog i tvoj Gospod, ali kada je reč o Božjoj nameri, ti nemaš nimalo poštovanja niti obzira. To je nedostatak ljudskosti, a takav čovek je bezdušan. Time završavam ovu temu.

Definicije starešina i delatnika i razlozi za njihovo postavljenje

Hajde da sada razgovaramo o drugoj kategoriji, o onima koji obavljaju dužnosti starešina i delatnika. Iako su malobrojni, takvi ljudi igraju važnu ulogu u smislu prirode svog posla. Dužnosti starešina i delatnika takođe podrazumevaju mnoge istine – čak mnogo više istina nego što to podrazumeva propovedanje jevanđelja. Zašto to govorim? Ove dužnosti su veoma sveobuhvatne. Jedan aspekt ovih dužnosti je na spoljašnjem širenju rada na jevanđelju, a drugi unutrašnje zalivanje i opskrbljivanje Božjeg izabranog naroda, dobro upravljanje crkvenim životom, kao i bavljenje crkvenim pitanjima i rešavanje svih vrsta problema. Drugim rečima, starešine i delatnici moraju da razumeju više istina, za njih postoje stroži zahtevi u vezi sa određenim načelima primene, a njihov odnos sa Bogom mora biti bliži. Biti starešina ili delatnik podrazumeva praktično postupanje i ulazak u razne aspekte istine, puteve koje ljudi biraju, kao i mnoge druge aspekte. U poređenju sa obavljanjem dužnosti propovedanja jevanđelja, biti starešina ili delatnik je uže vezano za život-ulazak, a zahteva i postizanje promene naravi. To znači da postoji veći broj i veći obim raznih istina koje se odnose na to kako dobro obavljati

posao starešine. Ali ma koliko da ih ima, one se i dalje svode na nekoliko glavnih tema, pa hajde da ih pročešljamo stavku po stavku, tačku po tačku, pa ćete postepeno moći da ih razumete. Počnimo tako što ćemo govoriti o definiciji starešina i delatnika. Zašto je potrebno da ih definišemo? Definicija je isto što i određivanje nečega; odnosno, ona ljudima govori o prirodi i opsegu odgovornosti ovih dužnosti, kao i o njihovim zvanjima – drugim rečima, kako da ih nazivamo. Preciznim definisanjem ovih dužnosti, ljudi mogu da steknu mentalnu jasnoću u pogledu statusa koji ova kategorija ljudi ima u Božjem umu, onoga što On zahteva od njih i kakve zahteve On ima za obavljanje njihovih dužnosti, koji put treba da izaberu i koja načela treba da primenjuju. Bez obzira na to da li su mladi ili stari, da li je njihov položaj visok i plemenit ili nizak i skroman, i bez obzira na njihovo poreklo, Bog je, u svakom slučaju, takvim ljudima nametnuo određene standarde. Drugim rečima, postoje istine koje ljudi koji obavljaju takve dužnosti moraju razumeti; postoje istina-načela koja oni moraju shvatiti i primenjivati i postoji određeni put koji oni moraju da slede. Kako, dakle, definišemo one koji su među Božjim sledbenicima izabrani da predvode i delaju? Kako glasi tačna definicija? U koju definiciju ljudi veruju? I koji tačno položaj takvi ljudi zauzimaju u srcima drugih ljudi? Zar to nije povezano sa definisanjem identiteta i statusa takvih ljudi? Kakvu poziciju ova grupa ljudi ima u srcima drugih ljudi? Da li ih doživljavaju kao apostole? Ne. Da li ih doživljavaju kao učenike? Ne ni kao učenike. Ima li onih koji ih nazivaju pastirima? (Da.) Da li je „pastir” odgovarajuće zvanje? (Nije.) Zbog čega? (To je pogrešna pozicija.) Da li su ljudi sposobni da obavljaju ulogu pastira? (Nisu.) Pošto oni nisu apostoli, a ni učenici, i pošto „pastir” takođe nije prikladno zvanje, koji je tačno naziv najprikladniji za ljude koji obavljaju ove dužnosti? Koji termin je pogodniji? (Stražari.) Da li je naziv „stražari” prikladan? Ne vidim nikakvu razliku između ovog naziva i „pastira”. Taj naziv zvuči grandiozno, ali je posao koji ovi ljudi obavljaju prilično mali. Nijedan od ovih naziva nije prikladan. Prema tome, koje ime i definicija su najpogodniji na osnovu prirode dužnosti koju ovi ljudi obavljaju? Koja načela služe za definisanje takvih ljudi? Definicija mora da se podudara sa prirodom njihovog posla, kao i sa njihovim identitetom i statusom; ona mora da bude ispravna i ne previše grandiozna. Ako ove ljude definišemo kao „apostole”, da li je to previše grandiozno? (Da.) A šta je sa „stražarima”? (To je još grandioznije.) Da li si ti sposoban da stražariš nad ljudima? Ako nisi, onda nisi stražar. A šta je sa „pastirima”? Na šta se odnosi naziv „pastiri”? (Odnosi se na ljude koji čuvaju stado.) Odnosi se na ljude koji čuvaju stado ovaca i stražare nad njim. To ime zapravo odgovara ovoj grupi, samo na osnovu prirode njihovog posla. Međutim, s obzirom na to šta sve ljudi mogu da podnesu ovih dana, šta mogu da postignu i s obzirom na njihove iskvarene naravi, da li je prikladno nazivati ih „pastirima”? (Nije.) To je pomalo grandiozno. Oni nisu sposobni za to, a taj naziv takođe ne odgovara ni prirodi ni opsegu posla koji ljudi danas obavljaju. Očigledno je da im to zvanje ne odgovara. Koji je, onda, najprikladniji način da se definiše ova kategorija ljudi? (Definišemo ih kao starešine i delatnike.) Ova sintagma je relativno prikladna.

Šta je uzrok za nastanak one kategorije ljudi koji su starešine i delatnici? Kako su oni nastali? U širim razmerama, oni su potrebni za Božje delo; u manjim razmerama, oni su potrebni zbog rada crkve, potrebni su Božjem izabranom narodu. Bez obzira na njihov identitet ili status, i bez obzira na ulogu koju igraju, oni su ravnopravni sa običnim članovima Božjeg izabranog naroda; njihov identitet i status pred Bogom su isti. Mada pojam „starešine i delatnici" postoji u crkvi i mada su ovi pojedinci „starešine" i „delatnici" koji obavljaju drugačije dužnosti od svoje braće i sestara, njihovo zvanje „stvorenih bića" isto je pred Bogom – ovaj identitet se neće promeniti. Razlika između starešina i delatnika i ostalih članova Božjeg izabranog naroda ogleda se samo u jednoj posebnoj odlici, a to su dužnosti koje starešine obavljaju. Ta posebna odlika prvenstveno se ispoljava u njihovoj starešinskoj ulozi. Na primer, ma koliko ljudi da postoji u nekoj crkvi, starešina je njihov rukovodilac. Pa, koju onda ulogu taj starešina obavlja među članovima? On predvodi sve pripadnike Božjeg izabranog naroda u crkvi. Kakav onda uticaj on ima u celoj crkvi? Ako ovaj starešina krene pogrešnim putem, svi koji su u toj crkvi će ga slediti tim pogrešnim putem, a to će imati ogroman uticaj na sve pripadnike Božjeg izabranog naroda u crkvi. Uzmimo Pavla za primer. On je predvodio mnoge crkve koje je osnovao i Božji izabrani narod. Kad je Pavle zalutao, crkve i Božji izabrani narod koje je predvodio takođe su zalutali. Prema tome, kad starešine pođu svojim sopstvenim, drugačijim putem, to ne utiče isključivo na njih same, već utiče i na crkve i Božji izabrani narod koje oni predvode. Ako je starešina prava osoba, onaj koji ide pravim putem, koji teži istini i primenjuje je, onda će i ljudi koje predvodi normalno jesti i piti Božje reči i normalno će težiti istini, a ujedno će životno iskustvo i napredak tog starešine drugima biti vidljivi i na njih će uticati. Dakle, koji je ispravan put kojim starešina treba da ide? Da bude u stanju da predvodi druge da shvate istinu i uđu u istinu, kao i da druge vodi pred Boga. Koji je pogrešan put? Da stremi statusu, slavi i dobiti, da se često razmeće i svedoči o samome sebi, a da nikad ne svedoči o Bogu. Kakav uticaj to ima na Božji izabrani narod? (On ih time dovodi pred sebe samog.) Oni će zalutati daleko od Boga i potpašće pod kontrolu ovog starešine. Ako ljude dovodiš pred sebe samog onda ih predvodiš da dođu pred iskvarenu osobu i vodiš ih da dođu pred Sotonu, a ne pred Boga. Jedino se predvođenjem ljudi da dođu pred istinu ti ljudi predvode da dođu pred Boga. Starešine i delatnici, bilo da idu ispravnim ili pogrešnim putem, neposredno utiču na Božji izabrani narod. Kada tek treba da razume istinu, većina pripadnika Božjeg izabranog naroda slepo prati. Starešina može biti neko ko je dobar, i oni će ga slediti; ali starešina može biti i neko ko je loš, a oni će ga takođe slediti – Božji izabrani narod ne pravi razliku među njima. Oni slede onako kako ih predvode, bez obzira na to ko je starešina. Zbog toga je ključno da crkve izaberu dobre ljude kao svoje starešine. Put kojim korača svaka osoba koja veruje u Boga direktno je povezan sa putem kojim koračaju njene starešine i u izvesnoj meri može biti pod uticajem tih starešina i delatnika. Započnimo razgovor o ova dva puta i istinama povezanim sa dužnostima starešina i delatnika – o ispravnom putu, s jedne strane, i pogrešnom putu, s druge strane. O kojem od ova dva puta treba

prvo da razgovaramo? (O pogrešnom putu.) Zbog čega ste to izabrali? Da li je bolje da prvo razgovaramo o ispravnom putu ili o pogrešnom putu? (O pogrešnom putu.) Zapravo, oba odgovora na ovo pitanje su ispravna, ali efekat će biti drugačiji u zavisnosti od toga o kojem putu prvo razgovaramo. Ako počnemo tako što ćemo razgovarati o pogrešnom putu, u okviru ovog puta ljudi mogu da otkriju više o ispravnom putu, a takođe mogu pronaći mnogo negativnih stvari ili steći saznanja koja mogu koristiti kako bi opominjali sebe. Iz toga mogu da izvuku nešto pozitivno, pa ako zatim nastavimo razgovor o ispravnom putu, ljudi će moći brže da shvate šta je pozitivno na dubljem nivou. U suštini, ovaj pristup je održiv i on koristi ljudima. Stoga, hajde da počnemo tako što ćemo razgovarati o pogrešnom putu.

Tehnike koje antihristi koriste da bi kontrolisali ljude

Da li osoba treba da usvoji određeni vid ponašanja kada je odaberu za starešinu ili delatnika i kada počne da obavlja svoje dužnosti? Neki pitaju: „Kakvo ponašanje? Da li treba da se vine u oblake ili da zapoveda vetru i kiši?" Ni jedno ni drugo nije tačno. Iako ne treba da se vine u oblake niti da zapoveda vetru i kiši, a sasvim sigurno ne treba da viče na sav glas; pošto je on iskvareno ljudsko biće koje ima iskvarenu narav i Sotonsku suštinu, u takvim trenucima svaki čovek zaista oseća gromoglasnu silu duboko u sebi. Svako od njih ima uzvišene ambicije i oseća poriv da uspe u svojoj karijeri, da pokaže svoje veštine, ostavi utisak i dâ sve od sebe. Hajde da, za sada, ne razgovaramo o tome da li je ova vrsta poriva ispravna ili pogrešna. Kada je neko izabran za starešinu ili delatnika, on duboko u sebi gaji veoma kompleksna osećanja. Šta mislim kada kažem „kompleksna"? Neki ljudi veruju da biti izabran za starešinu uopšte nije lako, ali, mada nisu sigurni da li taj posao mogu da obavljaju valjano i ne znaju kakav ih put čeka u budućnosti, njihova urođena priroda je takva da su veoma radosni zbog ove prilike i veoma srećni da prihvate ovu časnu odgovornost i teško breme. Takođe, duboko u sebi osećaju samozadovoljstvo i da su imali sreće. Zbog čega misle da su imali sreće? Oni veruju u sledeće: „Izabran sam među desetinama drugih – mora da sam veoma impresivan i sposoban. Mora da sam bolji od običnih ljudi i mora da imam bolju sposobnost razumevanja i duhovnog shvatanja od većine. Već dugo godina verujem u boga, mnogo sam dao i mnogo sam se trudio. Činjenice dokazuju da sam kvalifikovan da predvodim crkvu, da vodim ljude ka ulasku u božje reči i razumevanje istine. Ima toliko ljudi koji su pametniji i bolje obrazovani od mene, koji se izražavaju bolje od mene, pa zašto su onda izabrali mene, a ne njih? To pokazuje da sam sposoban i da imam dobru ljudskost. To je božja blagodat." Eto, to je njihov unutrašnji monolog. „Božja blagodat" je dodato na kraju, ali su njihove prave misli i pravo razumevanje zapravo ispoljeni u prvom delu njihovog monologa. Oni misle: „Iako se nisam takmičio niti borio za ovo, ipak su me izabrali. Šta sada treba da uradim? Ne mogu sve da izneverim, moram da dâm sve od sebe!" A kako daju sve od sebe? Prvog dana na poslu pozivaju nadzornike svakog tima na okupljanje, imaju određeno držanje i odišu energijom.

Kakvom energijom? Postupaju brzo i odlučno; misle ono što kažu i željni su toga da ostave impresivan utisak. Najpre pokušavaju da svima pokažu koliko su sposobni, a zatim pokušavaju da ubede ljude da spoznaju i odbace njihovog prethodnika. Kažu: „Hajde da danas provedemo malo vremena analizirajući mog prethodnika, na primer, načine na koje je sputavao ljude, u kojim aspektima posla je pokazivao nedostatke ili je bio nemaran, i tome slično – možemo da razgovaramo o svim ovim stvarima. Kada budemo završili razgovor i kada jasno spoznate prethodnog starešinu, kada budete mogli da ga odbacite, kada vas on više ne bude sputavao i kada ne budete žudeli za njim, tada se može smatrati da posedujete razumevanje, te da ste odani i pokorni bogu. Današnje okupljanje ćemo započeti tako što ćemo kritikovati prethodnog lažnog starešinu i antihrista. Hajde da ga razotkrijemo.” Kao odgovor na to, svi kažu da su već razgovarali o tome i da su shvatili da je prethodnik bio lažni starešina i antihrist, te da nemaju šta da razotkriju. Ali nove starešine se ne slažu sa tim, pa počinju da izdvajaju pojedince i teraju ih da razgovaraju u zajedništvu. Pošto im se ne dopadaju besede nekih od njih, zamole jednog od braće i sestara, koji je bio najbliži sa prethodnim starešinom, da ga razotkrije i detaljno analizira, ali pošto čuju njegovu besedu, nove starešine pomisle: „Ovaj čovek nije spoznao mog prethodnika, a nije ga se ni odrekao. Čini mi se da je moj prethodnik još uvek u njegovom srcu. To nikako ne valja; danas moram da smislim način da potpuno razotkrijem svog prethodnika.” Zatim pozivaju nekoga ko je bio u najlošijim odnosima sa prethodnim starešinom da ustane i da ga razotkrije. Kada taj čovek razotkrije prethodnog starešinu, oni su zadovoljni i misle da je taj čovek vredan negovanja. A šta žele da pridobiju? Žele da pridobiju saučesnika, da pridobiju sopstvene sledbenike. Tako prolazi prvo okupljanje. Da li posle ovog okupljanja mogu da postignu svoj cilj? Ne tako temeljno, niti tako brzo. Kakve zavere kuju u svojim srcima? „Ništa nije zagonetnije ni zlokobnije od ljudskog srca. Moram da utvrdim šta svaki čovek misli o mom prethodniku i moram biti načisto s tim šta misli o meni, da li zna za moju prošlost i da li je upoznat sa svim detaljima o meni, pa ću im na kraju svima pokazati da sa mnom nema šale. Ali moram pažljivo da odaberem svoje metode i taktiku. Ne smem da otkrijem svoje namere, moram da ih sakrijem.” A odakle potiču sve ove misli, načini rada i motivi? Potiču iz njihove sotonske prirode. Da li imate takva ispoljavanja? Kada su vas izabrali za starešine ili delatnike, možda ste dan počeli tako što ste sebe opomenuli da ne birate pogrešan put, da ne koračate putem lažnih starešina i antihrista. Možda ste sebi rekli da morate da se odreknete statusa, da ne delate zarad slave, dobiti ili statusa ili da se u poslu ne vodite željom, već da naporno delate da biste obavili svoje dužnosti i bili odani Bogu. Ali, ima onih koji, kako vreme prolazi, ne mogu da se kontrolišu, pa čim progovore ili deluju, njihov cilj postaje veoma jasan – oni odmah pokušavaju da učvrste sopstveni status i pridobiju srca ljudi. Nervira ih čim neko pokaže i najmanju trunku nezadovoljstva ili prkosa, pa iako možda neće otvoreno izopštiti ili napasti tu osobu, u dubini duše osećaju odbojnost prema njoj. Kako ispoljavaju ovo osećanje odbojnosti? (Ignorišu tu osobu.) Ignorisanje se ispoljava tiho, pa koje konkretne postupke odbojnost podrazumeva? Na

primer, ljude koji im se dopadaju na okupljanjima smeštaju naspram sebe i pronalaze razloge da ljude koji im se ne dopadaju smeste sa strane. Da li je to napad? (Jeste.) To je početak njihovog napada. Oni preduzimaju mere, zar ne? (Da.) Mere su ozbiljnije i teže od reči i misli. Zbog čega su ozbiljnije? Razmišljanje o nečemu, ali nepreduzimanje nikakvih koraka po tom pitanju, proizilazi iz uma i misli. Ali čim se preduzmu koraci, to postaje činjenica. Kada postane način ponašanja, to nije samo iskvarena narav Sotone, već zlo delo. Kada ljudi budu izabrani za starešine, oni u posao koji izvršavaju i dužnosti koje obavljaju unose i svoje želje, ambicije i aspiracije. Ali koje zajedničko ispoljavanje imaju svi ljudi koji poseduju Sotoninu iskvarenu narav? Šta je svima njima zajedničko? Oni pokušavaju da preuzmu vlast i učvrste sopstveni status. Kojim sredstvima pokušavaju da preuzmu vlast? Najpre u grupama posmatraju one koji pokušavaju da im se dodvore i da im se približe. Zatim se aktivno zbližavaju s tim ljudima i, bilo kroz laskanje ili činjenje sitnih usluga, stvaraju tajne veze i dodvoravaju im se, tako da ovi ljudi, sa kojima dele opredeljenja, interese, preterane ambicije ili istu prirodu, postaju njihovi verni sledbenici i udružuju se sa njima. A s kojim ciljem oni nagovaraju ove ljude da se udruže sa njima? Da bi učvrstili svoj status i proširili opseg svoje sile. Kada jednom dobiju vlast, ne radi se samo o tome da oni imaju poslednju reč i to je sve, već oni žele da ih veći broj ljudi sledi, podržava i govori u njihovo ime, tako da, kada kažu nešto pogrešno, urade loše stvari ili napadaju i ograničavaju ljude, i dalje će biti onih koji rade šta im se kaže i koji ih odobravaju. To je njihov cilj. Zatim, ako ih Višnji jednog dana smeni i otkrije njihove probleme, i dalje će biti onih koji čine sve da govore u ime tih lažnih starešina, koji staju u njihovu odbranu i pokušavaju da zaštite njihov ugled. A koje metode oni koriste u svojim postupcima da bi postigli ovakav ishod? Pridobijanje srca ljudi. Oni koriste metodu pridobijanja srca ljudi da bi učvrstili svoj status i proširili opseg svoje sile. To je jedna od metoda koju antihrist koristi da preuzme vlast.

Kada je reč o tehnikama koje antihristi koriste da učvrste svoj status, prva je pridobijanje srca ljudi, a druga napadanje i odstranjivanje neistomišljenika. Pridobijanje srca ljudi znači da koriste metodu pridobijanja onih ljudi koji im se dodvoravaju, koji im se približavaju i koji ih slede bez obzira na to da li su u pravu ili greše. Napadanje i odstranjivanje neistomišljenika znači da oni neprijateljima smatraju sve one koji razumeju istinu i koji ih stoga mogu raspoznati, prestati da ih slede i držati se podalje od njih. Takve ljude tretiraju kao trn u oku i kao trn u boku, pa je tehnika koju primenjuju na ovim ljudima napad i odstranjivanje. Primera radi, recimo da antihrist primeti da su ljudi veoma entuzijastični svaki put kada on besedi, i da neki čak hvataju beleške ili ih snimaju na diktafonu. Ali samo jedna mlada sestra nikada ne hvata beleške niti se javlja za reč. Stoga, oni u sebi razmišljaju: „Da li ona ima neki problem sa mnom? Ili možda misli da ne besedim dobro? Štaviše, svaki put kada se pojavim, drugi ljudi me pozdravljaju i prijateljski klimnu glavom, sipaju mi vodu i nude mi da sednem, ali ona se nikada ne ophodi tako prema meni. Izgleda da mi se ne pokorava – moram da smislim način i pronađem priliku da je naučim pameti! Kakvu priliku treba da tražim? Urediću da ona

obavi nešto za šta sam siguran da neće dobro obaviti – to će mi dati razlog da joj održim lekciju. To je najbolja šansa da je nateram da mi se pokori.” Nakon toga, organizuju da ova sestra ode na neko opasno mesto. Razmišljaju ovako: „Nateraću je da ode i propoveda jevanđelje kod jednog matorog religioznog sveštenika, koji je pomalo razvratan i ne prihvata istinu. Da vidimo hoće li uspeti da ga preobrati. Šta će imati da kaže u svoju odbranu ako ne uspe? Ako mi se ne pokori, oteraću je!” A zatim njoj govore: „Trenutno većina ostale braće i sestara ima visoko mišljenje o tebi. Već dugo godina veruješ u boga i razumeš mnoge istine. Ima jedan religiozni sveštenik koji dobro poznaje Bibliju, a ti si najbolji izbor da odeš i da mu propovedaš jevanđelje.” Kada ova sestra upozna sveštenika, on vidi da je ona mlada i lepa, te mu se ona dopadne, pa se čak nepristojno ponaša prema njoj. Kada se vrati kući, ona kaže da ne želi da se vrati nazad, na šta antihrist odgovara: „Crkva ti je dodelila zadatak da mu propovedaš jevanđelje. To je tvoja dužnost, moraš da ideš!” Nakon što to čuje, ova sestra nema izbora nego da posluša, pa zbog toga plače posle svake posete. Ovaj starešina je sposoban da uradi ovakve stvari kako bi druge napao i osvetio im se. Kakva je to osoba? Zla. Da je on žensko, da li bi on otišao u toj situaciji? (Ne.) Sigurno da ne bi. Izbegao bi taj zadatak pre nego svi ostali. On primećuje ko mu se ne sviđa, ko je laka meta, ko mu se ne pokorava i ko mu se ne dodvorava, pa onda pronalazi prilike da spletkari protiv ovih ljudi i da im se osveti. Recite Mi, kada neko ima loše i zle namere, zar on nije sposoban da čini svakakve užasne stvari? A kako dolazi do tih loših i zlih namera? Jedan od glavnih razloga je taj što je njihova priroda-suština previše loša i zlonamerna, a drugi je taj što nemaju bogobojažljivo srce. Kada ljudi nemaju bogobojažljivo srce, ne postoji ništa što se oni ne usuđuju da urade; ne samo da će povrediti druge ljude, već mogu i da sude Bogu i da Ga izdaju – povređivanje drugih ljudi je za njih sitnica. Neće smatrati da je to velika stvar bez obzira na to koliko povrede druge ljude – oni nemaju saosećanja prema drugima i zlonamerni su do srži. A šta je bio cilj ovog antihrista kada je ovu mladu sestru gurnuo u vatrenu jamu? Nije to uradio da bi propovedao jevanđelje i pridobio ljude, uradio je to samo da bi je mučio. Kakve ljude on muči? Da li će mučiti nekoga ko mu se povinuje i ko je poslušan? Ne, neće. Zašto je, dakle, ova sestra, podvrgnuta takvom tretmanu? (Zato što mu se nije povinovala.) Zbog toga što mu se nije povinovala, što se nije dodvoravala, što nije radila ono što on kaže i što ga nije smatrala važnim, već ga je prezirala, on se prema njoj ophodio na ovaj način i povredio je. Kada antihristi povređuju druge ljude na ovaj način, kakva će biti uobičajena reakcija onih koji su mali rastom i koji ne razumeju istinu? Oni će pomisliti u sebi: „Lokalni zvaničnici imaju veću kontrolu od državnih zvaničnika. Sada smo pod kontrolom ove osobe, pa treba da radimo ono što nam kaže i idemo gde god nas pošalje. Kako god drugi postupaju prema ovoj osobi, i mi moramo da postupamo na isti način. Moramo da se uskladimo sa grupom. Trebalo bi da im se dodvoravamo baš kao što to čine drugi ljudi, i trebalo bi da u tome budemo bolji i pažljiviji od ostalih. Jedino na taj način možemo ovog starešinu skinuti sa vrata. Njemu nije lako služiti – ne treba da se kačimo sa njim!” A zar ovaj ishod nije upravo ono što

antihrist želi da postigne? (Jeste.) Na ovaj način on postiže svoj cilj. Zar to nije isto kao tehnika koju Sotona koristi da zlostavlja ljude? (Jeste.) Šta nam to pokazuje? Da oni svojim postupcima predstavljaju Sotonu. Oni su postali Sotonina sredstva i njegovi predstavnici; postupaju u njegovo ime. Da li je obavljanje dužnosti na ovaj način pravi način obavljanja dužnosti? Da li je to služenje Bogu? (Nije.) Takve starešine ne zavređuju da ih nazivamo starešinama – oni su zli ljudi i Sotone.

Čim antihristi postanu starešine, prva stvar koju urade je da pokušaju da pridobiju srca ljudi, da ih navedu da im veruju, imaju poverenja u njih i da ih podržavaju. Kada osiguraju svoj status, počinju da se ponašaju neprirodno. Da bi zaštitili svoj status i moć, počinju da napadaju i odstranjuju neistomišljenike. Pokušaće sve da bi mučili neistomišljenike, a naročito one ljude koji streme ka istini, koristeći se pouzdanim, preciznim i nepopustljivim metodama da bi ih ugnjetavali i napadali. Osećaju se lagodno tek kada sruše i diskredituju svakoga ko ugrožava njihov status. Svi antihristi su ovakvi. S kojim ciljem oni koriste ove bezbrojne taktike za pridobijanje i ugnjetavanje ljudi? Njihov cilj je da steknu moć, učvrste svoj status, navedu ljude na pogrešan put i kontrolišu ih. Šta predstavljaju njihove namere i motivi? Oni žele da osnuju vlastito, nezavisno carstvo – žele da se usprotive Bogu. Takva suština je teža i od iskvarene naravi: Sotonine preterane ambicije i lukave spletke su potpuno razotkrivene. Ovo nije samo problem otkrivanja iskvarene naravi. Primera radi, kada su ljudi pomalo nadmeni i samopravedni ili kada su ponekad malo varljivi i lažljivi, to su tek otkrovenja iskvarene naravi. Međutim, sve što antihristi rade, rade sa ciljem da pridobiju srca ljudi, napadnu i odstrane neistomišljenike, učvrste svoj status, preuzmu vlast i kontrolišu ljude. Kakva je priroda ovih postupaka? Da li oni primenjuju istinu? Da li vode Božji izabrani narod ka ulasku u Božje reči i dolazak pred Boga? (Ne.) Šta onda oni rade? Takmiče se sa Bogom oko Njegovog izabranog naroda, nadmeću se oko srca ljudi i pokušavaju da uspostave vlastito, nezavisno carstvo. Ko treba da ima mesto u srcima ljudi? Mesto u srcima ljudi treba da ima Bog. Ali sve što antihristi rade upravo je suprotno od toga. Ne dozvoljavaju da Bog ili istina zauzmu mesto u srcima ljudi, već žele da u srcima ljudi budu čovek, odnosno oni kao starešine, i Sotona. Čim otkriju da ne zauzimaju mesto u nečijem srcu, da ih ta osoba ne tretira kao starešine, postaju veoma nezadovoljni, pa će verovatno pokušati da ugnjetavaju i muče tu osobu. Sve što antihristi rade i kažu vrti se oko njihovog statusa i ugleda, s ciljem da ljude navedu da o njima imaju visoko mišljenje, da ih nateraju da im zavide i da ih obožavaju, pa čak i da ih se plaše. Žele da se Božji izabrani narod ophodi prema njima kao prema Bogu, pa misle: „Bez obzira na to kojoj crkvi pripadam, ljudi moraju da me slušaju, moraju da poštuju moja uputstva. Bez obzira na to ko prijavi višnjem neki problem, to mora ići preko mene, ljudi smeju da prijavljuju probleme samo meni, a ne direktno višnjem. Ako mi neko kaže ’ne’, kazniću ga, tako da svako ko me vidi oseti strah, strepnju i bojazan u srcu. Štaviše, ako izdam naredbu ili tvrdim nešto, niko ne sme da se usudi da mi protivreči; ljudi moraju da poštuju sve što ja kažem. Moraju da me slušaju bez pogovora, moraju da budu poslušni u svim stvarima i

ja moram biti taj koji će donositi sve odluke.” Antihristi govore upravo ovakvim tonom, ovo je njihov glas, ovo je način na koji antihristi pokušavaju da vladaju nad crkvama. Ako Božji izabrani narod sluša antihrista i radi ono što on kaže, zar takve crkve ne postaju carstva antihrista? Oni kažu: „Ja moram da proverim radne aranžmane koje izdaje višnji, moram da preuzmem odgovornost za vas; ja moram da budem taj koji analizira ispravno i pogrešno, ja moram odlučiti o ishodu. Vi nemate dovoljno rasta i niste dovoljno kvalifikovani. Ja sam starešina crkve i sve zavisi od mene.” Zar ljudi koji govore ovakve stvari nisu strašno nadobudni? Zaista su toliko nadmeni da im fali razuma! Zar oni ne pokušavaju da uspostave vlastita, nezavisna carstva? Kakvi su to ljudi koji su skloni tome da pokušavaju da stvore vlastito carstvo? Zar oni nisu pravi antihristi? Zar sve što antihristi govore i rade nema za cilj da zaštiti njihov lični status? Zar oni ne pokušavaju da kontrolišu ljude i navedu ih na pogrešan put? Zbog čega ih nazivamo antihristima? Šta „anti” označava? Označava suprotnost i mržnju. Označava neprijateljstvo prema Hristu, neprijateljstvo prema istini i neprijateljstvo prema Bogu. Šta označava „neprijateljstvo”? Označava stajanje na suprotnoj strani, postupanje prema tebi kao prema neprijatelju, kao da je ta osoba ispunjena velikom i dubokom mržnjom; to znači da je ta osoba u dijametralnoj suprotnosti sa tobom. Ovo je mentalitet s kojim antihristi odnose prema Bogu. Kakav stav prema istini imaju ovakvi ljudi, ljudi koji mrze Boga? Da li su oni sposobni da vole istinu? Da li su sposobni da je prihvate? Sigurno da nisu. Prema tome, ljudi koji se protive Bogu su ljudi koji mrze istinu. Najvažnije osobine koje ispoljavaju su averzija i mržnja prema istini. Čim čuju istinu ili Božje reči, u njihovim srcima se javlja mržnja, a kada im neko čita Božje reči, na njihovim licima se pojavljuje izraz ljutnje i besa, baš kao što se dešava prilikom propovedanja jevanđelja kada se Božje reči čitaju demonima. Ljudi koji osećaju odbojnost prema istini i mrze istinu, u svojim srcima osećaju potpunu odbojnost prema Božjim rečima i istini; njihov stav je stav otpora, a idu čak i do te mere da mrze svakoga ko im čita Božje reči ili s njima razgovara o istini, čak se prema toj osobi ophode kao prema neprijatelju. Osećaju krajnju odbojnost prema raznim istinama i prema pozitivnim stvarima. Da li oni imaju barem malo subjektivne čežnje ili ljubavi prema svim istinama, kao što su pokoravanje Bogu, odano obavljanje svojih dužnosti, kako biti poštena osoba, traženje istine u svim stvarima itd. Ne, nemaju nimalo. Stoga, s obzirom na ovu vrstu priroda-suštine koju poseduju, oni se već direktno protive Bogu i istini. Ovi ljudi, bez sumnje, duboko u sebi ne vole istinu niti bilo koje pozitivne stvari; oni čak duboko u sebi osećaju odbojnost prema istini i mrze je. Primera radi, ljudi koji su na položaju starešine, moraju biti sposobni da prihvate različita mišljenja svoje braće i sestara, moraju biti u stanju da se otvore i ogole svojoj braći i sestrama, te da budu sposobni da prihvate njihov prekor i ne smeju da insistiraju na svom statusu. Šta bi antihrist rekao o svim ovim ispravnim načinima praktičnog postupanja? Rekao bi: „Da sam slušao mišljenja braće i sestara, da li bih i dalje bio starešina? Da li bih i dalje imao status i prestiž? Ako nemam prestiž, kakvo onda delo mogu da obavljam?” Antihrist poseduje upravo ovakvu vrstu naravi; on ne prihvata istinu

ni u najmanjoj meri – što je ispravniji put praktičnog postupanja, to mu se antihristi više opiru. Oni ne prihvataju to da postupanje u skladu sa načelima znači primenjivanje istine. Šta oni podrazumevaju pod primenjivanjem istine? Misle da moraju da koriste spletke, trikove i nasilje nad svima umesto da se oslanjaju na Božje reči, istinu i ljubav. Sve njihove metode i svi njihovi putevi su rđavi. Sve ovo u potpunosti predstavlja priroda-suštinu antihrista. Svi motivi, mišljenja, stavovi i namere koje oni često otkrivaju su karakteristike odbojnosti i mržnje prema istini, što je priroda-suština antihrista. Šta onda znači protiviti se istini i Bogu? To znači mrzeti istinu i pozitivne stvari. Na primer, kada neko kaže: „Budući da je stvoreno biće, čovek treba da ispunjava dužnost stvorenog bića. Bez obzira na to šta Bog kaže, ljudi treba da se pokore jer smo svi stvorena bića", a šta na to kaže antihrist? „Da se pokore? Nije netačno da sam stvoreno biće, ali kada je reč o pokoravanju, to zavisi od situacije. Pre svega, ja u tome moram imati neku korist, ne smem biti u nepovoljnom položaju, a moji interesi moraju biti na prvom mestu. Ako postoje nagrade ili veliki blagoslovi koje treba dobiti, onda mogu da se pokorim, ali zašto moram da se pokorim ako nema nagrada i ako nemam odredište? Ne mogu da se pokorim." Ovo je stav neprihvatanja istine. Antihristova pokornost Bogu je uslovna, pa ako njegovi uslovi nisu ispunjeni, ne samo da se neće pokoriti, već je sklon tome da se suprotstavlja i opire Bogu. Primera radi, Bog traži od ljudi da budu pošteni, ali ovi antihristi veruju da samo budale pokušavaju da budu poštene, a da pametni ljudi to ne pokušavaju. Kakva je suština takvog stava? To je mržnja prema istini. Takva je suština antihrista, a njihova suština određuje put kojim će hodati dok put kojim će hodati određuje sve što rade. Kada je priroda-suština antihrista takva da osećaju mržnju prema istini i Bogu, kakvim stvarima su oni skloni? Skloni su tome da pokušavaju da pridobiju srca ljudi, da napadnu i odstrane neistomišljenike i muče ljude. Cilj koji pokušavaju da ostvare ovakvim postupanjem jeste da poseduju vlast, kontrolišu Božji izabrani narod i uspostave vlastito, nezavisno carstvo. U to nema sumnje. Svaki čovek koji, kada jednom stekne status, nije sposoban da se u potpunosti pokori Bogu, da Ga sledi ili da stremi ka istini, jeste antihrist.

Kakve to stvari antihristi rade dok obavljaju dužnost starešina? Upravo smo govorili o tome kako oni pokušavaju da pridobiju srca ljudi i kako takođe napadaju i odstranjuju neistomišljenike, ali antihristi dele još jedno zajedničko ispoljenje – kakav je njihov stav prema onima koji streme ka istini? (Mržnja.) A šta ih ta mržnja navodi da rade? Da li oni prosto mrze te ljude i to je sve? Ne, oni traže načine da ih odstrane i ugnjetavaju. Oni napadaju i odstranjuju neistomišljenike. Ovi neistomišljenici su ljudi koji su možda pomalo smeteni, koji ne znaju kako da se dodvoravaju drugima ili da koriste filozofije za ovozemaljsko ophođenje. To takođe mogu biti ljudi koji su relativno revnosni i koji u velikoj meri streme ka istini. Dakle, koja je treća tehnika antihrista? Oni odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini. Takođe postoji još jedna tehnika: oni pokušavaju da u srcima drugih ljudi osiguraju svoje mesto. Kako se to naziva? (Zauzimanje srca ljudi.) To je ono što pokušavaju da postignu. Kojim se sredstvima služe da to postignu? (Uzdižu

sebe i svedoče o sebi.) A s kojim ciljem antihristi uzdižu sebe i svedoče o sebi? Da zauzmu srca ljudi i da ih kontrolišu. O kakvim stvarima ljudi obično govore kada uzdižu sebe i svedoče o sebi? Jedna stvar o kojoj govore su njihove kvalifikacije. Primera radi, neki ljudi govore o tome kako su ugostili određene crkvene starešine višeg ranga. Neki čak kažu: „Ugostio sam Samog Boga, i On je bio baš ljubazan prema meni – zasigurno će me usavršiti." Šta time žele da kažu? (Pokušavaju da navedu ljude da o njima imaju visoko mišljenje.) Oni ove stvari govore s ciljem. Drugi, pak, kažu: „Stupio sam u kontakt sa Višnjim i on o meni ima zaista visoko mišljenje, pa me je podstakao da naporno radim na svojoj težnji." Zapravo, niko nema pojma šta Višnji misli o njima. Neki ljudi zaista preuveličavaju stvari, a ponekad čak i izmišljaju. Ne bi znali šta da rade kada bi se grupa ljudi sastala da potvrdi i proveri njihove priče. Višnji će možda nekome reći: „Ti si dobrog kova i imaš sposobnost razumevanja. Treba da vežbaš zapisivanje svog iskustvenog svedočenja. Kada stekneš životno iskustvo, možda ćeš postati starešina." Šta se time podrazumeva? Iako je ova osoba talentovana, ona ipak određeno vreme mora da se obučava i stiče iskustva. Kada se ta osoba razmeće i hvali pre nego što prođe obuku i stekne iskustvo, kakva je to priroda? Ta osoba je nadmena i uobražena; izgubila je razum, zar ne? Čak i ako Višnji brat kaže da je ta osoba dobrog kova i da je talentovana, time je samo ohrabruje ili je procenjuje. Koji je cilj osobe koja se tako hvali unaokolo? Cilj je da ljudi imaju visoko mišljenje o njoj i da druge natera da je obožavaju. Ono što kažu je sledeće: „Vidi, Višnji brat ima visoko mišljenje o meni, pa što ga ti nemaš? Sada kada sam ti ovo rekao, i ti treba da imaš visoko mišljenje o meni." To je cilj koji oni žele da ostvare. Ima i onih koji kažu: „Nekada sam bio starešina. Bio sam starešina regiona, okruga i crkve; stalno sam padao sa društvene lestvice, a zatim se ponovo peo – nekoliko puta su me unapređivali i degradirali. Na kraju, Nebo je dirnula moja iskrenost, pa sam danas ponovo starešina višeg ranga. I nikada nisam bio negativan." Kada ih pitate zbog čega nikada nisu bili negativni, oni odgovaraju: „Verujem da je pravom zlatu predodređeno da na kraju zasija." To je zaključak do kojeg su došli. Da li je to istina-stvarnost? (Nije.) Šta je onda, ako nije istina-stvarnost? To je bizarna teorija; mogli bismo reći i da je to zabluda. Kakve posledice može imati to što oni ovako pričaju? Neki ljudi bi možda rekli: „Ovaj čovek zaista stremi ka istini. Nije postao negativan nakon što je toliko puta bio unapređen i degradiran. A sada je opet postao starešina – pravo zlato zaista sija. Samo je pitanje vremena kada će biti usavršen." Zar to nije bio cilj ovog čoveka? U stvarnosti, upravo je to bio njegov cilj. Bez obzira na to kako antihristi govore, uvek im je cilj da ljudi imaju visoko mišljenje o njima i da ih obožavaju, da zauzmu određeno mesto u srcima ljudi, pa čak i da zauzmu Božje mesto u srcima ljudi – sve to su ciljevi koje antihristi žele da ostvare kada svedoče o sebi. Kad god je motivacija za ono što ljudi govore, propovedaju i razgovaraju u zajedništvu to da drugi imaju visoko mišljenje o njima i da ih obožavaju, takvim ponašanjem oni uzdižu sebe i svedoče o sebi, a to rade s ciljem da zauzmu mesto u srcima drugih ljudi. Iako načini na koje ovi ljudi govore nisu potpuno isti, oni u manjoj ili većoj meri imaju efekat svedočenja o sebi i navođenja drugih

ljudi da ih obožavaju. Takvo ponašanje se javlja kod gotovo svih starešina i delatnika, u manjim ili većim razmerama. Ako dostignu određenu tačku kada više ne mogu da se zaustave i teško im je da se obuzdaju, a uz to neguju i naročito jaku nameru i jasan cilj, a to je želja da navedu ljude da se prema njima ophode kao prema Bogu ili idolu, te time ostvare svoj cilj ograničavanja i kontrolisanja drugih ljudi i navođenja drugih ljudi da ih slušaju i obožavaju, onda je priroda svega toga da uzdižu sebe i svedoče o sebi, a takve osobine poseduju antihristi. Koja sredstva ljudi uglavnom koriste da uzdižu sebe i svedoče o sebi? (Govore o kapitalu.) Šta razgovaranje o kapitalu podrazumeva? Podrazumeva razgovaranje o tome koliko dugo veruju u Boga, koliko su propatili, koliki su ceh platili, koliko su posla obavili, koliko su daleko putovali, kao i koliko su ljudi zadobili i koliko su poniženja pretrpeli dok su propovedali jevanđelje. Neki ljudi takođe često govore o tome koliko su puta bili uhapšeni i strpani u zatvor, a da nijednog trenutka nisu izdali crkvu ili braću i sestre, koliko su bili postojani u svom svedočenju, i tako dalje; sve ove stvari spadaju u razgovor o kapitalu. Pod izgovorom da obavljaju rad crkve, oni se bave svojim poslom, učvršćuju svoj status i ostavljaju dobar utisak o sebi u srcima ljudi. Oni se, istovremeno, koriste svakojakim metodama i trikovima kako bi pridobili srca ljudi, pa čak idu tako daleko da napadaju i odstranjuju svakoga ko ima drugačije stavove od njih, a naročito daju sve od sebe da odstrane i ugnjetavaju one koji streme ka istini i poštuju načela. A kada je reč o onima koji su glupi i neuki, koji su smeteni u svojoj veri, kao i o onima koji tek odnedavno veruju u Boga i koji su malog rasta, koje metode oni koriste na ovakvim ljudima? Oni takve ljude navode na stranputicu, privlače ih, a čak im i prete, koristeći se ovim strategijama kako bi postigli svoj cilj učvršćivanja svog statusa. Sve ovo su taktike antihrista.

Ovakve stvari se često dešavaju u crkvama: neka braća i sestre slušaju propovedi i besede u kojima Višnji kaže da ukoliko starešina ili delatnik učine nešto što krši radne aranžmane Božje kuće, Božji izabrani narod ima pravo da to prijavi. Kada to čuju i procene da starešina u njihovoj crkvi postupa na način koji nije u skladu sa radnim aranžmanima, neki od te braće i sestara odluče da žele da prijave tog starešinu. Starešina, zatim, saznaje za to, pa u sebi misli: „Ispostavlja se da i dalje ima onih koji imaju drskosti da me prijave. Kako se samo usuđuju! Ko su ti ljudi?" Shodno tome, istražuju svakog pojedinca od nekoliko desetina članova crkve. Koliko daleko idu u ovoj istrazi? Proveravaju godište svake osobe, koliko dugo veruje u Boga, koje je dužnosti obavljala u prošlosti, koje su njene trenutne dužnosti, s kim je u kontaktu, da li može stupiti u kontakt sa Višnjim ili ne, i tako dalje. Proveravaju sve ove stvari i ulažu veliki napor u to. Kada završe svoju podrobnu istragu, otkrivaju da dvoje ili troje ljudi izgleda sumnjivo, pa starešina na sledećem okupljanju drži propoved koja se ciljano bavi ovim pitanjem. Kažu: „Ljudi moraju da imaju savest. Ko te je do sada vodio u tvojoj veri u boga? Sada razumeš tako mnogo istina, a da li bi mogao da ih razumeš da ja nisam održavao okupljanja i s tobom razgovarao u zajedništvu? Naša crkva je pridobila toliko ljudi propovedajući jevanđelje, a naš rad na jevanđelju je napravio ogroman napredak.

Da nije mene koji sve to usmeravam, da li biste bili u stanju da ikoga pridobijete? U svakom slučaju, kome možete da se zahvalite za sve ovo?" Neki ljudi porazmisle o tome, pa pomisle: „Bog je Onaj kome treba da se zahvalim – kakav je čovekov doprinos?" Ali starešina zatim nastavlja, govoreći: „Da vam ja nisam doneo ove knjige o božjim rečima, da li biste bili u stanju da ih se domognete? Da li biste mogli da se okupljate da ja nisam taj koji organizuje okupljanja? Ljudi moraju da imaju savest! Dakle, ako imaš savest, šta treba da uradiš? Kada tvoj starešina povremeno napravi omanju grešku, ne treba da je istražuješ previše podrobno. Ako insistiraš na njegovim manama i odbijaš da se maneš toga, da li pokušavaš da se pobuniš protiv starešine? Ako iskrsne neki manji problem, treba da ga rešimo interno. Koja je svrha prijavljivanja problema? Ljudi koji prijavljuju probleme su nesposobni i malog su rasta. Da li je primereno prijavljivati sve višnjem? Odakle višnjem vremena da rešava takve probleme? Ako te probleme treba rešiti, to će uraditi crkvene starešine. Zar se o stvarima ne može raspravljati iza zatvorenih vrata? Moraš li sve da prijavljuješ višnjem? Zar ga time nećeš samo uznemiriti? Slušaj, ako meni nešto prijaviš, ja ću smireno i ljubazno pronaći rešenje i neću te orezati. A da li znaš kakav će stav višnji imati ako njemu prijaviš problem? Sa višnjim se ne treba šaliti – on je poput lava i orla. Da li ljudi malog rasta kao što smo mi mogu da dostignu njegov nivo? Ako višnjem prijaviš problem, ništa dobro neće izaći iz toga; a ti ćeš definitivno biti podvrgnut orezivanju. Meni se to desilo više puta; kako bi neko s tako malim rastom kao što je tvoj mogao to da podnese? Možda ćeš čak i prestati da veruješ, a ko će snositi posledice toga? Ako nešto želiš da prijaviš, ti ćeš snositi posledice. Kada dođe taj trenutak, kada budeš orezan i postaneš negativan i slab, nemoj mene da kriviš. Ako želiš da podneseš prijavu, ja te neću sprečiti. Samo izvoli, ja ću videti ko prijavljuje!" Da li će se iko usuditi da podnese prijavu kada je ovaj starešina toliko zastrašujuć? (Neće.) Neki bi želeli to da učine, ali bi se previše plašili. Zar ti ljudi nisu bezvrednjakovići? Čega se plaše? Kako mogu biti toliko uplašeni od starešine? Čak i da taj starešina želi da ih muči do smrti, njihovi životi nisu u rukama tog starešine; kako bi se taj starešina usudio da ih muči bez Božje dozvole? Nakon nekoliko zastrašujućih reči ovog starešine, zaista ima ljudi koji bi bili previše uplašeni da podnesu prijavu; oni bi pomislili u sebi: „Boga nigde nema. Da li će se Višnji pozabaviti starešinom ako podnesem prijavu? Šta ako neće – da li će mi se starešina osvetiti? Da li ću onda i dalje biti u stanju da obavljam svoju dužnost normalno? Onda ne smem da podnesem prijavu. Osim toga, to uopšte nije moja stvar. Niko drugi nije podneo prijavu, što bih ja?" Oni bi se povukli i ne bi podneli prijavu. Da li je izvesno da će antihrist imati milosti prema takvim ljudima? (Nije.) Šta će im uraditi? Kada jednom bude utvrdio ko planira da ga prijavi, ko ne razmišlja kao oni, počeće da misli: „Ti uvek nešto smeraš, uvek želiš da prosipaš neke visokoumne ideje, uvek tražiš priliku da stvaraš nevolje i uvek želiš da prijaviš moje probleme – to je nečuveno! Tražio si priliku da stupiš u kontakt sa višnjim kako bi mogao da mu prijaviš moju situaciju. Sada odustaješ, ne usuđuješ se to da uradiš; ali, ko zna, ako ti se pruži prava prilika, možda ćeš me ipak prijaviti. E, kako ću te srediti!" Antihrist će, dakle, tražiti

izgovore i prilike da omalovažava takve ljude, da braću i sestre navede da prema tim ljudima osećaju gađenje. Zatim će smisliti svakakve načine da ih uhvati na delu, da im stvara nevolje i da ukalja njihov ugled. A šta ti ljudi misle u sebi nakon toga? „Ovo je užasno! Nisam poslušao starešinu, slepo sam pokušao da ga prijavim, a sada zbog toga ispaštam. Moram da zapamtim ovu lekciju: nikako ne smem da uvredim starešinu! Sada ovaj starešina vodi glavnu reč. Ako on kaže 'istok', ja ne mogu da kažem 'zapad'; ako on kaže 'jedan', je ne mogu da kažem 'dva'. Moram da uradim šta god mi starešina kaže. Nikako ne smem da kontaktiram Višnjeg da mu prijavim probleme. To je veoma ozbiljno! Starešina me tera da patim, a Višnji ne zna za to – ko će se zauzeti za mene? Kao što kažu: 'Lokalni zvaničnici imaju veću kontrolu od državnih zvaničnika!'" Ovi ljudi su postali negativni. Oni ne veruju da u Božjoj kući vlada istina, a još manje da je Bog suveren nad svim stvarima. Da li i dalje imaju Boga u svom srcu? Ne, nemaju Boga u svom srcu. Nemaju pravu veru u Boga, žele da prijave problem, ali se plaše te zle osobe, nemaju nikakvu sposobnost rasuđivanja kada je reč o rđavim silama, ispaštaju zbog te zle osobe na mestu na kojem ona ima moć i postali su bezvrednjakovići. Isprva su imali malo osećaja za pravdu, što je poželjna vrlina, ali pošto ne razumeju istinu i ne znaju kako da postupaju u skladu sa načelima, smrvili su ih ta zla osoba, lažni starešina i antihrist do te mere da su u potpunosti izgubili veru; oni ne znaju kako da se oslone na Boga da bi tragali za istinom niti kako da postupaju mudro. Sada se plaše i stide kad god vide antihrista. Koliko su uplašeni? Oni misle: „Zli ljudi drže moć u ovom svetu. U kojoj god da sam grupi, moram da se dobro ponašam. Nemam tu vrstu surovosti i hrabrosti, pa gde god da idem, moraću svojevoljno da trpim nepravdu i slušam druge – moram da se ophodim prema njima kao prema svojim precima. Ako oni kažu 'istok', ja ne mogu da kažem 'zapad'. Ne smem da izražavam različita mišljenja, ne smem da prijavljujem probleme drugih ljudi i ne smem da guram svoj nos u tuđa posla. Mogu samo da se fokusiram na veru u Boga. Ne smem da uvredim starešine i delatnike, da se pridržavam istina-načela, da čeznem za svetlom ili budem pravdoljubiv – u ovom svetu nema ni svetla ni pravde. Samo ću se koncentrisati na to da istrajem do kraja i da u buduće zapamtim da uvek dajem prioritet održavanju mira gde god da odem!" To je zaključak do kojeg dolaze. Zar ih taj antihrist nije porazio? (Jeste.) Šta to potvrđuje? Pošto ih je taj antihrist ugnjetavao, postali su na smrt preplašeni, previše se boje da bilo šta kažu ili učine. Izgubili su svoju pravu veru i više ne obavljaju odano svoju dužnost; u njihovim srcima je ugašen mali plamen njihove ljubavi prema pravdi; taj antihrist ih je potpuno pobedio i porazio. Zar oni nisu bezvrednjakovići? Zar nisu kukavice? (Jesu.) Kako to znaš? Ako ih pitaš: „Kako je taj i taj u vašoj crkvi?", oni će odgovoriti: „Nije loše." Ako kažeš: „A šta je sa onim novim crkvenim starešinom kojeg ste svi izabrali, da li ga poznaješ?", oni će odgovoriti: „Ne poznajem ga baš dobro." Ako pitaš: „Kakav je sada crkveni život tamo? Da li neko izaziva ometanja?", reći će: „Dobro je, ide kako treba." Šta god da ih pitaš, odgovoriće ovim rečima. Zar to nije zbog toga što su preplašeni? Zbog čega su toliko preplašeni? To je zato što ne znaju za Božju pravednost; ne mogu

da prozru rđavost, surovost, nemilosrdnost i tamu Sotone; oni ne znaju šta znači kada vlada istina, niti koji značaj to ima – stoga su preplašeni. Prema tome, šta god da ih pitaš, njihov odgovor će biti nejasan i dvosmislen; od njih nećeš dobiti odgovor na to šta se zaista dešava u crkvi, niti ćeš saznati šta zaista misle u sebi. Toliko će se čvrsto povući u sebe da nećeš biti siguran ni o čemu govore. Neće reći ništa o problemima koji postoje u crkvi niti kako su starešine i delatnici, a nećeš od njih saznati ni bilo šta o poteškoćama s kojim se suočavaju pripadnici Božjeg izabranog naroda. Nećeš saznati ništa od toga – oni će sa tobom razgovarati samo na ovaj način. A šta ćeš ti osećati dok ih slušaš? Osetićeš da nešto razdvaja vaša srca. Njihov način razmišljanja je sledeći: „Ne pokušavaj da saznaš bilo šta od mene, ne želim da ti otkrijem bilo koju informaciju niti šta se zaista događa. Drži se podalje od mene; ako pokušavaš da od mene saznaš šta se događa u crkvi, onda pokušavaš da me uvališ u nevolju i da prekineš moje trenutne životne okolnosti, rutinu i situaciju. Ne uplići se ni u jedan aspekt mog života, pusti me da se sâm pozabavim ovim stvarima.” Oni se plaše da će ih antihrist naterati da ispaštaju ili da će im se osvetiti, pa se plaše da prijave bilo kakav problem u vezi sa svojom crkvom. Zar se na taj način ne predaju antihristu? Zar ih taj antihrist ne kontroliše i ne navodi na pogrešan put? (Da.) A antihrista raduje što to vidi. Mučio je ljude do te mere da se više ne usuđuju da prijave svoje probleme, pa ima čvrstu kontrolu nad crkvom. Da li antihrist kontroliše veliki broj ljudi u crkvi na ovaj način? Da li ste vi lično ikada sprečili nekoga da prijavi problem? Možda ste to i uradili nesvesno, a možda ćete to uraditi u budućnosti. Dakle, možemo li ljude koje je antihrist pridobio i koje antihrist kontroliše smatrati problemom? (Da.) Neki ljudi kažu: „Određeni ljudi u crkvi se plaše antihrista, ali oni u tog antihrista ne veruju niti ga prate, a još manje služe tom antihristu. Stvar je u tome da ih taj antihrist pomalo sputava i odlaže njihov ulazak na pravi put verovanja u Boga. Zašto kažete da je to problem?” S jedne strane, ako pogledate metode koje antihristi koriste da pridobiju i kontrolišu ljude, trebalo bi da budete u stanju da uočite da je njihova priroda-suština zapravo Sotonska suština – ona je neprijateljski nastrojena prema istini i prema Bogu. Antihristi žele da se takmiče s Bogom oko ljudi, da se nadmeću oko Njegovog izabranog naroda. S druge strane, metode i načini kojima se antihristi služe zaista mogu uticati na ljude koji su glupi, neuki, zbunjeni i koji ne razumeju istinu. Oni takve ljude zaista mogu navesti na pogrešan put i naterati ih da se ponašaju pod kontrolom antihrista, da se u svemu konsultuju s antihristom i da mu se povinuju. Antihristi ne samo da zatvaraju usta tim ljudima, već kontrolišu i njihove postupke, utiču na njihove misli i ideje i usmeravaju pravac kojim se oni kreću. Ovo su efekti i posledice koje postupci antihrista imaju na one koji su glupi i neuki.

Upravo sam govorio o raznim istinama povezanim sa obavljanjem dužnosti starešine ili delatnika. Takođe sam razotkrio nekoliko problema koje imaju starešine i delatnici, pretežno se fokusirajući na ispoljavanje najtežeg tipa osobe – a koji je to tip osobe? (Antihrist.) Koje je ispoljenje zajedničko svim antihristima? Oni pokušavaju da pridobiju vlast za sebe i da kontrolišu crkvu. Njihova želja za moći nadjačava sve ostalo; moć je

njihov život, njihov koren; to je njihova tema, pravac i cilj oko kojeg se vrti sve što rade u životu. Prema tome, postupci antihrista i narav koju oni otkrivaju su identični taktikama koje Sotona koristi da navede ljude na pogrešan put, da ih pridobije i kontroliše ih. Može se reći da sve što ova vrsta ljudi radi, od njih pravi ništa drugo nego sredstvo, otelovljenje i izraz Sotone; glavni cilj svakog njihovog postupka i njihovog ponašanja jeste da poseduju moć. A koga pokušavaju da kontrolišu? Oni mogu da kontrolišu ljude koje vode, koji su Božji sledbenici i ljude koji su pod opsegom njihove moći. Malo pre smo govorili i o tehnikama koje antihristi koriste da kontrolišu ljude. Prva je da pridobiju srca ljudi, druga da napadaju i odstranjuju neistomišljenike, treća da odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini, četvrta da stalno uzdižu sebe i svedoče o sebi, i peta da ljude navode na pogrešan put, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih. Svih pet glavnih ispoljenja su osnovne tehnike i sredstva kojima se antihristi služe da bi zadobili moć, posedovali i kontrolisali ljude. Ovo su široke kategorije. Sada ćemo analizirati i detaljnije razgovarati o ovim širokim kategorijama.

Detaljna analiza načina na koje antihristi pokušavaju da pridobiju srca ljudi

A. Vrbovanje ljudi sitnim uslugama

Prva tehnika koju antihristi koriste za kontrolisanje ljudi jeste da pridobiju njihova srca. Koliko načina postoji da se pridobiju srca ljudi? Jedan od načina je da ih vrbuju sitnim uslugama. Antihristi ponekad ljudima daju neke lepe stvari, ponekad im udeljuju komplimente, ponekad im daju sitna obećanja. A ponekad, antihristi vide da neke dužnosti mogu omogućiti ljudima da budu u centru pažnje ili da drugi smatraju da ove dužnosti mogu doneti prednosti onima koji ih obavljaju, zbog čega će ih onda svi ceniti, pa ove dužnosti dodeljuju onima koje žele da pridobiju. „Sitne usluge" podrazumevaju mnogo stvari: ponekad su to materijalne stvari, ponekad nematerijalne, ponekad su to prijatne reči koje ljudi žele da čuju. Primera radi, osoba postane slaba kada je nešto zadesi i izgubi motivaciju dok obavlja svoju dužnost, pa kada uporedi ovu svoju slabost sa Božjim rečima, ona shvata da je to nedostatak odanosti prema Bogu, nevoljnost da se obavlja dužnost i nedostatak prave pokornosti, pa se oseća veoma prekorenom. Videvši to, starešina može reći: „Jednostavno si premali rastom. Bog neće posmatrati ovu stvar na taj način. Kratko veruješ u Boga. Ne možeš da očekuješ previše od sebe. Ovakve stvari zahtevaju vreme – ne možeš da ih požuruješ. Bog ne postavlja velike zahteve pred ljude, a za tebe, čoveka koji kratko veruje u Boga, prirodno je da ponekad ispoljiš malo slabosti i ne bi trebalo da brineš o tome." To znači da nema potrebe da brineš zbog svoje slabosti, a još manje ako nastaviš da budeš slab; sve to je normalna negativnost i Bog je ne pamti. Neki ljudi su previše sentimentalni, pa su uvek sputani svojim osećanjima dok obavljaju svoju dužnost, te njihove starešine kažu: „Razlog za to je što si mali rastom, u redu je." Neki ljudi su u obavljanju svoje dužnosti lenji i nisu odani ali ih njihov starešina ne prekoreva, već im umesto toga govori milozvučne stvari koje

oni žele da čuju na svakom koraku da bi im udovoljio i da bi ga oni nazvali dobrim, i da im pokaže kako je pun razumevanja i ljubavi. Takvi ljudi misle: „Naš starešina je kao brižna majka. On nas zaista voli – zaista predstavlja Boga. On je zaista od Boga!" Ovim se ćutke poručuje da njihov starešina može da deluje kao Božji glasnik, da može da predstavlja Boga. Da li je to cilj ovog starešine? Možda to nije najjasnije, ali jedan njegov cilj jeste očigledan: želi da ljudi kažu da je on divan starešina, da je obziran prema drugima, da saoseća sa ljudskim slabostima i da ima puno razumevanja za njihova srca. Kada neke crkvene starešine primete da braća ili sestre površno obavljaju svoje dužnosti, oni ih ne prekore, iako bi trebalo. Kada jasno vidi da ispaštaju interesi Božje kuće, ne opterećuje se time niti postavlja bilo kakva pitanja i ne nanosi nikakvu uvredu drugima. On, u stvari, zapravo ne pokazuje obzir prema ljudskim slabostima, već su njegovi namera i cilj da pridobije srca ljudi. Potpuno je svestan da: „Dok god se ovako ponašam i nikoga ne uvredim, misliće da sam dobar starešina. Imaće o meni dobro, visoko mišljenje. Odobravaće me i voleti." On ne mari za to koliko je štete naneto interesima Božje kuće, niti koliko je velikih gubitaka prouzrokovano život-ulasku Božjeg izabranog naroda, a ni u kojoj meri to ometa crkveni život; jednostavno je istrajan u svojoj sotonskoj filozofiji i nikoga ne vređa. U njegovom srcu nikada nema mesta za samoprekor. Kada primeti da neko izaziva prekidanje i ometanje, u najboljem slučaju će sa tom osobom prozboriti nekoliko reči o tome, umanjujući značaj problema i time završiti priču. Neće u zajedništvu razgovarati o istini, niti će toj osobi ukazati na suštinu problema, a još manje će detaljno analizirati njeno stanje i nikada neće u zajedništvu razgovarati o Božjim namerama. Lažne starešine nikada ne razotkrivaju niti detaljno analiziraju greške koje ljudi često prave, kao ni iskvarene naravi koje ljudi često pokazuju. On ne rešava stvarne probleme, već naprotiv, uvek popušta ljudima u njihovim pogrešnim postupcima i otkrivanju iskvarenosti, i bez obzira na to koliko su ljudi negativni ili slabi, lažni starešina to ne shvata ozbiljno. On samo propoveda neke reči i doktrine i kaže nekoliko reči ohrabrenja kako bi se površno pozabavio situacijom i pokušao da održi sklad. Usled toga, Božji izabrani narod ne zna kako da razmišlja o sebi i spozna sebe, ne postoji rešenje za iskvarene naravi koje otkriva, te ljudi žive u okviru reči i doktrina, predstava i uobrazilja, bez ikakvog život-ulaska. U svojim srcima, oni čak veruju: „Naš starešina ima još više razumevanja za naše slabosti nego Bog. Isuviše smo mali rastom da bismo ispunili Božje zahteve. Mi samo moramo da ispunimo zahteve našeg starešine; pokoravajući se našem starešini, mi se pokoravamo Bogu. Ako ikada dođe dan kada Višnji otpusti našeg starešinu, mi ćemo se oglasiti; da bismo zadržali svog starešinu i sprečili da ga otpuste, pregovaraćemo sa Višnjim i prisiliti ih da prihvate naše zahteve. Na taj način ćemo postupiti ispravno prema našem starešini." Kada u ljudskim srcima postoje takve misli, kada sa svojim starešinom uspostave takav odnos, pa se u njihovim srcima prema starešini pojavi ovakva vrsta zavisnosti, zavisti i obožavanja, oni sve više veruju u njega i uvek žele da slušaju njegove reči, umesto da traže istinu u Božjim rečima. Takav starešina je gotovo zauzeo Božje mesto u srcima

ljudi. Ako je starešina voljan da održi takav odnos sa Božjim izabranim narodom, ako u svom srcu pronalazi zadovoljstvo u tome i veruje da Božji izabrani narod treba tako da postupa sa njim, onda nema razlike između takvog starešine i Pavla; taj starešina je već kročio na put antihrista, koji je već naveo Božji izabrani narod na stranputicu, te mu u potpunosti nedostaje raspoznavanje. Taj starešina zapravo i ne poseduje istina-stvarnost, niti uopšte nosi breme život-ulaska Božjeg izabranog naroda. On može samo da propoveda reči i doktrine i da održava svoje odnose sa drugima. Vešto se pokazuje koristeći licemerne metode, njegov govor i postupci su u skladu sa ljudskim predstavama, pa na taj način ljude zaluđuje. On ne zna kako da besedi o istini niti kako da spozna sebe, što mu onemogućava da druge uvede u istina-stvarnost. Radi samo zarad reputacije i statusa i govori samo milozvučne reči kako bi ljude uhvatio u zamku, navodeći ih da ga obožavaju i na njega se ugledaju, a to ozbiljno utiče na rad crkve i život-ulazak Božjeg izabranog naroda i odlaže ih. Zar takva osoba nije antihrist? Neki ljudi postupaju isto kao antihristi, ali kada vide razotkrivenog antihrista, mogu da se uporede sa njim i osećaju da je i put kojim se kreću takođe put antihrista, da treba da se obuzdaju na ivici propasti i da se odmah pokaju Bogu i da treba da prestanu da se fokusiraju na lični status i imidž; misle da treba da veličaju Boga i svedoče za Boga u svim stvarima, te da ljude navedu da imaju mesta za Boga u svojim srcima i da poštuju Božju veličinu – smatraju da će jedino tada u svojoj duši spoznati pravi mir. Samo čovek koji postupa ovako voli istinu i može da je prihvati. Ako čovek poseduje prirodu antihrista, u srcu će mu takođe biti nelagodno kada čuje reči koje razotkrivaju antihrista, ali neće moći da prihvati sud i grdnju Božjih reči, niti da se otvori i ogoli svoju iskvarenu narav. Time se pokazuje da on ne može da prihvati istinu i da je istinsko pokajanje za njega nemoguće. Uporno će insistirati na svom statusu, uživati u pogodnostima statusa i uživati u tome da ga Božji izabrani narod obožava i ugleda se na njega. Zbog toga se oni koje je naveo na stranputicu udaljavaju od istinitog puta i Božjih reči, klone se Boga i umesto toga slede tog čoveka. Ali taj čovek uopšte ne razmišlja o sebi. Nesvestan da je već u opasnosti, taj čovek i dalje ima veoma dobro mišljenje o sebi i nastavlja da pridobija druge i navodi ih na stranputicu. Sve dok su ljudi poslušni i slušaju sve što im govori, zažmuriće na jedno oko bez obzira na to koliko površno ili neodgovorno ti ljudi obavljaju svoju dužnost. Štaviše, uživaće u tome što ga neuki i glupi ljudi obožavaju i ugledaju se na njega, pa će im čak davati zaštitu i neće dozvoliti da ih iko razotkrije ili raspozna. Zar antihrist takvim postupanjem za sebe ne zasniva nezavisno carstvo? Antihrist ne obavlja stvaran posao, ne razgovara u zajedništvu o istini da bi rešio probleme, ne vodi ljude da jedu i piju Božje reči i ulaze u istina-stvarnost. On radi samo zarad statusa, slave i dobiti, stalo mu je samo do toga da sebe ustoliči, da zaštiti mesto koje ima u srcima ljudi i navede sve da ga obožavaju, ugledaju se na njega i da ga stalno slede; to su ciljevi koje on želi da postigne. Antihrist na ovaj način pokušava da pridobije srca ljudi i kontroliše Božji izabrani narod – zar takav način postupanja nije rđav? Jednostavno je previše odvratan! On tako radi neko vreme, čineći da mu ljudi postanu naklonjeni, da mu veruju i oslanjaju

se na njega – ali šta su posledice? Takvi ljudi ne samo da nisu u stanju da razumeju istinu, ne samo da uopšte ne uspevaju da napreduju u svom život-ulasku već, umesto toga, usvajaju antihrista kao svog duhovnog roditelja, kao zamenu za Boga, i dopuštaju mu da zauzme Božji status u njihovim srcima. Kada neko ima problem, više ne dolazi pred Boga i šta god da ga zadesi, ne moli se Bogu niti se oslanja na Njega, a ni ne traži istinu u Njegovim rečima. Naprotiv, obraća se svom starešini za pomoć. Moli starešinu da mu pokaže put i sve se više i više ugleda na tog starešinu i zavisi od njega. Ne zna kako da traži Boga i ne zna kako da se ugleda i oslanja na Njega, a još manje kako da postupa u skladu sa istinom i načelima. Šta god da ga snađe, s nestrpljenjem iščekuje da starešina donese odluku o tome. Radi sve što mu starešina kaže da treba da uradi i poštuje njegova uputstva, ma kakva da su. Zar, dovodeći ih do ove tačke, antihrist ne kontroliše ljude i ne navodi ih na stranputicu? Zašto Božji izabrani narod ne traži istinu od Boga kada im se nešto dogodi? Zbog čega Božji izabrani narod slepo sluša ono što njegov starešina kaže i ne preispituje njegove reči niti pokazuje razboritost? Zašto Božji izabrani narod može da se pokori rečima svog starešine čim ih čuje, ali ne može da učini isto sa Božjim rečima? Ti ljudi tragaju za željama svog starešine umesto za Božjim željama; slušaju reči svog starešine umesto da slušaju Božje reči i umesto da tragaju za istinom i pokoravaju joj se. Oslanjaju se na svog starešinu da postupa umesto njih, ali i da ih podržava, govori u njihovo ime i odlučuje umesto njih, umesto da se oslanjaju na Boga, ugledaju se na Njega i pokoravaju Mu se. Zar te takozvane starešine ne zauzimaju određeno mesto u srcima ljudi? Ovo je posledica toga što antihrist navodi ljude na stranputicu i hvata ih u zamku.

Kada se nekim ljudima nešto desi i ti im kažeš da se mole Bogu, oni kažu da su previše mali rastom i da ne znaju kako da tragaju. Ako im kažeš da jedu i piju Božje reči, oni odgovaraju da nemaju kov i da ne mogu da dostignu veliku svetlost. Ako im kažeš da slušaju propovedi, oni kažu da je sadržaj propovedi za njih previše uzvišen i dubok, da ne mogu da ih razumeju. Oni smatraju da ako je čovek lošeg kova i ima slabosti, te je na svaki način neadekvatan, onda mora da potraži starešine. Pretpostavimo da im postaviš pitanje: „Zašto treba da potražiš starešinu? Zašto ne potražiš Boga i dođeš pred Njega?" Oni odgovaraju: „Ljudima je veoma teško da dođu pred Boga: mi imamo predstave, lošeg smo kova, priglupi smo i otupeli. Božje reči nisu uvek tako jednostavne, a u njima nema primera koji ukazuju na to šta Njegove reči znače. Naš starešina nam direktno kaže šta da radimo, na način koji je zaista jednostavan, kao što je jedan plus jedan jednako dva. Kada je reč o čitanju Božjih reči, ako mogu da ih pročitam naglas, to je već veoma dobro, ali nemam pojma šta one znače i ne znam šta Bog zahteva od čoveka niti kako da praktično postupam na način koji je u skladu sa Božjim namerama. Nikada ne mogu da nađem odgovore. Budući da sam čovek lošeg kova, neko ko je malog rasta, ko je otupeo i glup, ko ne može ništa da pronikne, moram da pitam našeg starešinu o svemu što se događa i da ga pustim da donosi odluke. Naš starešina može pronaći odgovore za mene; ja samo radim ono što mi se kaže. Eto kakav sam ja čovek – jednostavan i poslušan." „Nema ničeg lošeg u tome da budete jednostavni i poslušni, ali da li vaš

starešina zaista ima istina-stvarnost? Da li je on zaista neko ko se pokorava Bogu? Ako je propovedanje reči i doktrina sve što on može da radi i ako on nije neko ko se pokorava Bogu, da li onda to što se ti pokoravaš njemu znači da se pokoravaš Bogu?" Oni kažu: „Naš starešina je dobrog kova i sve što on kaže je ispravno. To dokazuje da on razume istinu i da je usklađen sa Božjim namerama." U tome što govore ima pomalo logičkog razmišljanja, zar ne? Sve se to zasniva na njihovim ličnim osećanjima. Oni su lošeg kova i nedostaje im raspoznavanje, pa kad s njihovim starešinom nešto zaista ne bi bilo u redu, oni ne bi mogli to da vide. Većina ljudi je glupa, neuka i lošeg kova, ali ostavimo to po strani za sada. Posmatrajući to sa stanovišta starešine, ako ljudi imaju ovakva ispoljavanja, toliko zavise od svog starešine i prema njemu neguju ovakvo gledište i stav, zar to nema neke veze sa taktikama i metodama starešine za pridobijanje srca ljudi? (Ima.) Kolika je ta veza? Da li je to direktno povezano sa načinom rada tog starešine? Sa sigurnošću možemo reći da ovde postoji apsolutna, direktna veza, te da su ove stvari sto posto povezane. Zašto to govorim? Ima mnogo starešina koji bi, u smislu njihove subjektivne volje, želeli da dovedu ljude pred Boga, ali pošto ne razumeju istinu, i ne znaju kako da reše razne stvarne probleme, mogu da se bave jedino administrativnim zadacima i opštim poslovima, pa se razmeću da bi ih ljudi cenili – oni nesvesno kroče na put antihrista. Koriste sopstvene načine i sredstva da bi pokušali da pridobiju srca ljudi, da bi kontrolisali njihova srca, ponašanje i misli, tako da ljudi uvek postupaju, primenjuju istinu i u svakom aspektu obavljanja svojih dužnosti rade onako kako im starešine kažu. Ako se ljudi pokoravaju antihristu i ne pokoravaju se Bogu istinski, ako se antihristu pokoravaju daleko više nego što se pokoravaju Bogu i ako u obavljanju svojih dužnosti nemaju nikakve rezultate i ne obavljaju dobro ljudsku dužnost, zar onda ti ljudi nisu oni koji će biti spaseni? Ljudi imaju „ispravne" puteve praktičnog delovanja kada je reč o poslušnosti i odanosti svojim starešinama i delatnicima, ali oni čak i ne sprovode u delo na ispravan način kada je reč o pokoravanju Bogu i odanosti Bogu – niko ne besedi o ovome i niko ne obavlja ovaj aspekt stvarnog posla. Svi ljudi vole da govore i postupaju zarad vlastitog statusa i ugleda, pa naprežu vijuge i zaboravljaju da jedu i spavaju radeći na tome da ih Božji izabrani narod sluša i obožava. Očigledno je da sve to rade da bi postigli svoj cilj, a to je da u crkvi vladaju kao starešine ili delatnici. Koji je razlog za to? Razlog za to je taj što čitav iskvareni ljudski rod ima istu narav i ista opredeljenja. Kada ti neko ukaže na put, a ti si veoma voljan da ga primenjuješ, to ne znači da ti primenjuješ istinu da radiš ono što ti ta osoba kaže i da slušaš tu osobu. Dakle, zašto ljudi nisu voljni da dođu pred Boga ili da tragaju za Njim? Zato što u čovekovoj ljudskosti nema ničega što je u skladu sa istinom. Sve što ljudi vole, za čime čeznu i sve što čuvaju u svojim srcima, suprotno je i kontradiktorno istini. Prema tome, ako nekome kažeš da traga za istinom kada mu se nešto desi, njemu će to pasti teže od odlaska na Mesec ali ako mu kažeš da obrati pažnju na neku osobu, to će mu biti mnogo lakše. Očigledno je da antihristi brzo postižu rezultate kada koriste tehniku pridobijanja srca ljudi da bi ih kontrolisali. Uz samo jedan usputni komentar, antihristi mogu navesti ljude da steknu povoljno mišljenje o njima; uz samo jedan neobavezni komentar koji nosi neku

nameru ili stav, mogu naterati ljude da ih vide iz druge perspektive, u novom svetlu. Time se tačno otkriva šta se krije u ljudima. To znači da, ukoliko ne stremiš ka istini, već umesto toga kreneš putem traženja statusa i moći, sve što radiš imaće posledicu i uticaj na svako iskvareno ljudsko biće, a to je da skrene s pravog puta, da se kloni istine i Boga, i da odbaci Boga. To je jedina posledica, jedini ishod. I to je sasvim očigledno.

Prvo ispoljavanje antihristovih pokušaja da pridobije srca ljudi je vrbovanje ljudi sitnim uslugama. Sitne usluge ne moraju nužno biti materijalne stvari; one obuhvataju širok spektar. Ponekad su to brižne reči, ponekad je to ispunjavanje nečije želje ili opredeljenja, a ponekad je to ispitivanje nečijih misli i govorenje svakakvih milozvučnih stvari koje ta osoba želi da čuje, kako bi pomislila da je njen starešina veoma dobar i pun razumevanja. Drugim rečima, antihristi gomilaju toleranciju, ljubav, toplinu i takozvanu pažnju kako bi prikrili svoju tajnu ambiciju, a to je da kontrolišu ljude. Primera radi, ako su braća i sestre donirali neke lepe stvari, antihristi će možda podeliti nešto od tih stvari sa svima s kojima su u dobrim odnosima. Oni koriste ove sitne usluge da pridobiju srca ljudi i da ih potkupe. Ako u crkvi postoji neki lagan posao, posao koji ne podrazumeva izlaganje vremenskim neprilikama i koji čoveku može omogućiti da se istakne, antihristi će naložiti da taj posao obavi bilo ko s kim su u dobrim odnosima. Kako im to uspeva? Delimično im uspeva zato što u svojoj biti ne vole istinu i postupaju bez načela. A delimično zato što ovu dobru dužnost čuvaju za nekog s kim su u dobrim odnosima, te onda tim ljudima govore neke prijatne stvari kako bi osećali zahvalnost prema njima. Postupajući na ovaj način, antihristi ostvaruju svoj cilj pridobijanja srca ljudi. Ova taktika nije samo davanje sitnica i povremeno pričanje slatkih reči – u njoj postoji namera, postoji cilj. A koji je to cilj? Cilj je da u srcima ljudi ostave pozitivnu ocenu o sebi. Ako postoji grupa od deset ljudi, počeće tako što će ih proceniti: „Od ovih desetoro ljudi, dvoje ume dobro da se ulizuje drugima. Ne moram da se zamaram njima, svejedno će mi se ulagivati. Zatim, imamo dva smetenjaka – oni će uraditi ono što im kažem ako im dam par povlastica. Naredno dvoje ljudi ima određeni kov – dok god budem držao nekoliko uzvišenih propovedi i govorio im neke impresivne reči, oni će mi se pokoriti. Zatim, čini se da troje ljudi stremi ka istini, dakle, s njima će biti malo teže. Moraću da steknem jasnu sliku o njihovoj stvarnoj situaciji, da vidim šta im je potrebno i da im onda udovoljim. Ako kod nekog od njih to ne prođe i ako me ne bude slušao, na kraju ću se pozabaviti njime i ukloniti ga. Čak i ako je poslednji od tih desetoro protiv mene, ne može mi napraviti veliku štetu, pa ću to lako rešiti.” Antihristi samo jednim pogledom mogu da odrede koga u grupi mogu da kontrolišu, a koga ne. Kako to mogu da znaju tako brzo? Imaju tu sposobnost jer su im srca ispunjena sotonskim politikama i filozofijama. Načela njihovog ponašanja i načini vladanja i interakcije sa drugima nemaju za cilj da oni s ljudima budu u prijateljskim odnosima ili da imaju normalne međuljudske odnose, da pomažu drugima ili da ih opskrbljuju, da ih podučavaju ili da ih tretiraju kao ravnopravne, pa ni da koriste istina-načela radi rešavanja problema i ophođenja s drugima. Oni ne poseduju ni najmanji delić ovih načela. Koja su njihova načela? „Kako me svaki čovek

doživljava u svom srcu? Ne moram da se zamaram onima koji imaju visoko mišljenje o meni, kojima sam već u srcu i koji me se plaše, koji me poštuju i uvažavaju. Treba da postupim tako i tako prema onima koji me ne uvažavaju, a prema onima koji me poštuju, ali koji mi se još uvek nisu pokorili, treba da postupim tako i tako. A kada je reč o onima koji generalno ne obraćaju previše pažnje na druge, prema njima treba da postupim tako i tako." Oni imaju postupnu proceduru za kontrolisanje ljudi. Zašto antihristi imaju takve postupke i misli? Zato što je želja za moći u njihovim srcima nekontrolisana. Kada bi s ljudima u grupi bili u prijateljskim odnosima, osećali bi se veoma neispunjeno i nedostojanstveno. Dakle, šta je njihov cilj? Da svako u svom srcu ima mesta za njih – ako nisu na prvom mestu, da budu na drugom, a ako nisu na drugom, da budu na trećem. Jednostavno im ne odgovara da s drugima budu ravnopravni. Da li oni, kao starešine, mogu da uzmu u obzir različita mišljenja drugih ljudi? Ne mogu. Oko čega se vrti sve što oni rade? (Oko moći.) Sve što rade vrti se oko moći. Koje to stvari oni rade koje se vrte oko moći? Prvo, zadiru u tvoje srce i stiču uvid u njega; odnosno, najpre te potkupe i navedu te da im se otvoriš, isteraju na čistinu tvoja prava osećanja i saznaju tvoje pravo mišljenje o njima. Kada to saznaju, oni prilagođavaju svoje metode svakoj pojedinačnoj situaciji i shodno tome postupaju. Oni žele da kontrolišu srca ljudi, a kada naiđu na nekoga ko ne razmišlja kao oni, na nekoga ko ih ne uvažava i ko im nije odan, onda napadaju i muče tu osobu. Dakle, antihriste u pridobijanju srca ljudi pokreće moć. A koje metode i tehnike oni koriste kako bi stekli moć? Oni u potpunosti razumeju, shvataju i kontrolišu srca ljudi. Šta kontroliše ljudske misli? Njihova srca i njihova priroda. Kada antihrist kontroliše srce neke osobe, njene ideje i misli više nisu bitne. Kada antihrist jednom preuzme kontrolu nad nečijim srcem, on u celosti kontroliše tu osobu.

B. Razmetanje vlastitim prednostima kako bi ih ljudi obožavali

Pored korišćenja sitnih usluga, o kojima smo maločas razgovarali, kojim se još tehnikama antihristi uobičajeno ili često služe kako bi pridobili srca ljudi? Recimo, na primer, da svi imaju loš utisak o starešini. Ljudi misle da ovaj starešina nema talenat, da jedino može da priča reči i doktrine i da nema pravo razumevanje istine. Ako taj starešina sazna da ljudi imaju takav utisak o njemu, da li će dati sve od sebe da sakrije ove nedostatke i mane? (Hoće.) Šta će uraditi? Kakve će stvari govoriti? Jedan aspekt toga je pretvaranje da se otvara. Šta još? (Objašnjavanje stvari.) Objašnjavanje stvari takođe služi kao sredstvo prikrivanja. Pored toga, starešina može da koristi i svoje prednosti i stvari koje drugi smatraju velikim da bi sakrio svoje slabosti. Da li je to uobičajena tehnika? (Jeste.) Primera radi, jedan čovek kaže: „Kratko verujem u boga, pa zašto sam onda ja izabran za starešinu? Zato što sam u sekularnom svetu vodio firmu i naše osoblje je skočilo sa 10 ljudi na 200 ljudi, što pokazuje da imam liderske sposobnosti. Iako božja kuća ne pridaje značaj tim stvarima, ova sposobnost je korisna u nekim situacijama, zar ne?" Kada to čuju, drugi se ne slažu, pa ovaj čovek nastavlja sa svojom izvedbom, govoreći: „Na primer, šta treba da radiš ako pričaš sa svojim zaposlenima, ali

te oni ne slušaju? Slušaće te kada budeš postigao dobre rezultate. Već sam izložio svoj dokaz: moja firma je izašla na berzu!" Isprva će neki možda reći da je to dar, da tako rade nevernici, ali zaista postoje metode i rezultati u načinu na koji ova osoba postupa, pa umesto da sumnjaju u nju, neki ljudi počinju da joj veruju i u svom postupanju počinju nesvesno da je obožavaju malo po malo. Osim toga, ova osoba navodi druge na pogrešan put i prikriva sopstvene nedostatke; kupuje srca ljudi, a da oni toga nisu ni svesni; navodi ljude na stranputicu i oni joj se klanjaju. Zar to nije tehnika? (Jeste.) Koja? To je tehnika davanja svega od sebe da pokažeš svoju stručnost i darovitost i da bi se hvalio svojim sposobnostima i veštinama. Koji je cilj ovih postupaka? Cilj je takođe da se pridobiju srca ljudi. Da bi pridobili srca ljudi, osim poklanjanja lepih stvari, antihristi moraju i da navedu druge da ih cene. Da su oni sasvim obični ljudi ili da su neobrazovani i bez mnogo škole, ko bi ih cenio? Prema tome, ova osoba se namerno hvali svojim diplomama, dajući ljudima na znanje da ima visoke akademske kvalifikacije i svedodžbe, pa na taj način navodi neke ljude na pogrešan put. Ona daje sve od sebe da se hvali svojim darovima, stručnošću i sposobnostima da navede druge ljude da o njoj imaju visoko mišljenje i dobar utisak, pa ti ljudi često misle ili imaju potrebu da traže njen savet dok obavljaju poslove. Zar sve što ona radi zarad postizanja ovog cilja ne spada takođe u strategiju za pridobijanje srca ljudi? To su dva ispoljenja antihristovog pridobijanja srca ljudi. Prvo ispoljenje je korišćenje sitnih usluga. Drugo ispoljenje je razmetanje svojim sposobnostima i darovima, drugim rečima, stvarima koje ga čine superiornim, i korišćenje ove metode da nadmaši ostale članove da bi se isticao u gomili i da bi ga svi cenili, divili mu se, svojevoljno dolazili pred njega da slede njegova uputstva i prihvate njegovo vođstvo, pa čak i da svojevoljno prihvataju i poštuju sva njegova uređenja. Zar to nije vid psihološkog napada? (Jeste.) Pridobijanje srca ljudi je svojevrstan vid psihološkog napada. Šta „psihološki napad" podrazumeva? To je sredstvo pomoću kojeg Sotona zauzima mesto u srcima ljudi i pomoću kojeg ih kontroliše. Bog istražuje dubine čovekovog srca. On osvaja i zadobija srca ljudi. Pa zašto se onda izraz „zadobiti srca ljudi" ne koristi kada govorimo o Sotoni i antihristima? Zbog toga što Sotona i antihristi koriste neprirodne i rđave tehnike da bi zgrabili srca ljudi, naveli ih na pogrešan put, da bi ih vrbovali i kontrolisali, tako da ljudima ne preostaje ništa drugo nego da imaju visoko mišljenje o njima, da ih duboko poštuju i da im se dive.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o dvema taktikama za pridobijanje srca ljudi. Da li postoje još neke tipične taktike? Ako niste iskusili taktike i metode koje antihristi koriste da bi ljude naveli na pogrešan put i da bi ih ograničavali, možda bi trebalo da se pogledate i procenite kako stojite u poređenju sa njima. Proverite da li u vama postoje ovakva ispoljenja. Svako ko živi s iskvarenom naravi ima ovakve sklonosti. Činjenje sitnih usluga, navođenje ljudi na pogrešan put i vrbovanje ljudi – zar to nisu stvari koje vi često radite? A kada dajete sve od sebe da biste se razmetali svojim darovima i veštinama – zar i to nije nešto što vi često radite? (Jeste.) Konkretno, kada uradite nešto što se protivi istini, kada se razotkriju vaše slabosti i mane, pa čak i kada budete orezani i stvarno izgubite ugled, te nestane svaki tračak vašeg prestiža, zar tada ne pribegavate

korišćenju ovih metoda i tehnika da biste popravili situaciju i povratili svoj prestiž i svoje mesto u srcima ljudi? (Takođe radimo i ovakve stvari.) Kada radite ovakve stvari, da li ste svesni i da li mislite da je to pogrešan put i da ne smete to da radite? Da li osećate samoprekor? Da li ste često nesvesni toga ili osećate samoprekor, ali ipak morate da radite ovakve stvari, protiv svoje volje, jer su vam veoma važni vaš ugled i imidž? Šta je u pitanju? (Radimo to protiv svoje volje.) Radite to protiv svoje volje – pa dobro, da li osećate samoprekor? Ili ne osećate baš ništa, već olako shvatate te stvari nakon što ih uradite i nastavljate da jedete i spavate kao i do sada? (Osećamo samoprekor.) Ako ipak osećate malo prekora prema sebi, onda to nije toliko loše. To je dokaz da vaša otupelost nije otišla preduboko – i dalje ste svesni. Ljudi koji su svesni mogu da se nadaju spasenju, oni koji nemaju svest nemaju ni ljudskost, pa su oni u opasnosti.

C. Korišćenje fasada da bi zaluđivali ljude i da bi ljudi stekli dobro mišljenje o njima

Koje još tehnike antihristi obično koriste kako bi pridobili srca ljudi? Postoji još jedna situacija: ma šta da rade, antihristi to ne rade pred Bogom, već pred ljudima. Koji cilj time žele da postignu? (Da vrbuju ljude.) Cilj je da vrbuju srca ljudi. Ako posmatramo površinski, oni su voljni da pate i plate cenu više nego drugi; čini se da su duhovniji od drugih, da su odaniji Bogu i da svoju dužnost shvataju ozbiljnije. Ali kada nema nikoga da ih posmatra, antihristi se ne ponašaju tako. Njihova prava namera nije da se ponašaju tako; naprotiv, imaju skriveni motiv. Pred drugima se ponašaju na ovaj način da bi ti ljudi videli kako oni dobro postupaju i kako svoju dužnost obavljaju s velikom odanošću, a zapravo odanost zasigurno nije njihova unutrašnja motivacija. Njihov cilj je da ih ljudi vide kao odane i odgovorne. Plaćajući cenu na ovaj način, oni potpuno uveravaju druge. To ima za posledicu da su drugi ljudi voljni da prihvate njihovo vođstvo i da im oproste sve greške koje naprave. Kakvo je to ponašanje? To je korišćenje fasada da bi zaluđivali ljude. Šta se ovde podrazumeva pod pojmom „fasada”? To podrazumeva dobro ponašanje i postupke koji su naizgled u skladu sa istinom. Korišćenje fasada koje su naizgled u skladu sa istinom da bi zaluđivali ljude i da bi ljudi stekli dobro mišljenje o njima – to sumira karakteristike ovog ponašanja, zar ne? Njihov cilj je da naposletku ljudi steknu dobro mišljenje o njima. Kada ljudi imaju dobro mišljenje o antihristima, oni prema njima osećaju određeno poštovanje – antihristi će korišćenjem ove metode zauzeti određeno mesto u srcima ljudi. Na primer, postoji neka osoba koja je voljna da plati cenu u obavljanju svoje dužnosti, uglavnom se oslanja na iskustvo u svojim postupcima i u principu ne krši nijedno od glavnih načela, ali kada sa takvom osobom u zajedništvu razgovaraš o traganju za istina-načelima, šta ona kaže? „Nema potrebe da o tome razgovaraš sa mnom. Sve mi je to na pameti!” Kada se zaista suočе s nekim problemom, ne samo da ne tragaju, već odbijaju da poslušaju bilo čiji savet, a kamoli mišljenje; jednostavno rade samo ono što sami smatraju da je ispravno. Kada plate cenu, kada zbog svojih postupaka deluju brzo i odlučno, te se čini da poseduju određen autoritet,

kakvo mišljenje o njima drugi ljudi imaju u svom srcu? Da li imaju dobro mišljenje o njima ili ne? Iz perspektive drugih ljudi, oni nisu prekršili istinu ni na jedan očigledan način i veoma su vešti u obavljanju zadataka. Njihov stepen „odanosti" i njihovo iskustvo u obavljanju svojih dužnosti dovoljni su da ubede druge. Ljudi misle: „Pogledaj ih: veruju u Boga dugo godina i imaju iskustvo u obavljanju ove dužnosti. Iskusni su. Mi to ne bismo mogli." Kada ljudi imaju tako pozitivno mišljenje o njima, da li oni u ljudskim srcima imaju veliki ili mali značaj? (Veliki.) Veliki; imaju značaj u njihovim srcima. Neki ljudi nikada ne tragaju za istinom, delimično zato što nemaju duhovno razumevanje, a delimično zato što ih istina ne zanima, zato što uopšte ne vole istinu i zato što uopšte ne razumeju šta su istina-načela. Za obavljanje svojih dužnosti, oni se isključivo oslanjaju na svoj prolazni entuzijazam, svoje dobre namere i godine iskustva. Oni, međutim, ne žele da dozvole da drugi znaju ove stvari, pa zbog toga daju sve od sebe da ulože veliki napor i plate cenu. Ako iko otkrije da nemaju duhovno razumevanje ili da ne razumeju istinu, te da stvari rade bez načela, oni brzo naprave neka postignuća koja ljudi mogu da vide. Kažu: „Pogledaj i uveri se da li zaista imam duhovno razumevanje ili ne. Pogledaj; uveri se da li zaista postupam prema načelima, da li zaista razumem istinu." Postupajući ovako, navode veliki broj ljudi na stranputicu. Oni kažu: „Ti ljudi su iskusni u obavljanju svoje dužnosti i razumeju načela; mi smo ti koji ih ne razumeju." „Mi smo ti koji ne razumeju" – Šta nam otkriva ova izjava? Otkriva nam da, duboko u sebi, oni odobravaju dobro spoljašnje ponašanje ovih ljudi. Čemu je ovo odobravanje jednako? Jednako je mišljenju da su oni ljudi koji primenjuju istinu, koji vole Boga i koji primaju Božje usavršavanje. Zar se to što ih drugi ljudi ocenjuju na ovaj način ne svodi na to da oni zauzimaju određeno mesto u srcima ljudi? Preciznije govoreći, može se reći da imaju svojevrstan prestiž. Šta im, dakle, taj prestiž donosi? Čini da se drugi ugledaju na njih, da ih cene, pa čak i da zavise od njih. Kako drugi zavise od njih? Čim imaju neki problem, odmah odlaze k njima. Recimo da neko kaže: „Ovo je veliki problem, a mi ga ne razumemo; trebalo bi da pitamo Višnjeg, zar ne?" Neko će onda reći: „Nema potrebe. Možemo jednostavno da pitamo našeg starešinu. Naš starešina sve razume." Svi imaju na umu da su starešine i delatnici uglavnom zauzeti svojim poslom i da ne čine zlo, pa samim tim misle da su oni zasigurno ljudi koji razumeju istinu i postupaju prema načelima. Šta mislite o ovoj izjavi? Ako neko naizgled ne čini zlo, da li to znači da razume istinu? Ne nužno. Postoji granica u ljudskom razumevanju istine. Ako se ti, verujući da starešine sve razumeju, ne moliš Bogu, ne tražiš od Njega ili ne tražiš u Njegovim rečima bez obzira na to koji problem imaš, već se direktno obraćaš starešini u vezi sa tim, zar to neće odložiti stvari? Ako ti uvek radiš ono što ti starešine kažu i ako se uvek ugledaš na njih, onda neke stvari mogu poći po zlu i vrlo je verovatno da ćeš naneti gubitke radu crkve. Zbog toga je obožavanje ljudi i ugledanje na ljude najlakši način da se skrene s puta i naprave greške, da se izgubi sopstveni život i da se nanesu gubici Božjoj kući i radu crkve.

Postoje tri glavna ispoljenja antihristovog pridobijanja srca ljudi: prvo je vrbovanje ljudi sitnim uslugama; drugo je razmetanje vlastitim prednostima, darovima i talentima;

treće je korišćenje fasada da bi zaludivali ljude i da bi ljudi stekli dobro mišljenje o njima. Ovakva ispoljenja postoje u svima. Neki ljudi često otkrivaju tračeve koje drugi ljudi ne znaju, pričaju o raznorodnim temama ili dele neka jedinstvena, stručna mišljenja. Kako se to naziva? Postoji jedna izreka, koja kaže: „Starica stavlja ruž za usne – da biste imali u šta da gledate." Ovi ljudi uvek žele da pokažu svoje veštine i pridobiju poštovanje drugih. Međutim, ponekad ne uspevaju u tome, pa ljudi uoče njihove mane, te oni stoga rade sve što mogu da bi popravili tu situaciju i prepirkom se izvukli iz nje. Bez obzira na to šta su učinili protivno svojoj savesti i istini, ili što to nije povezano sa njihovim obavljanjem dužnosti, oni nikada ne znaju da priznaju grešku niti da razmisle o sebi i da se pokaju, a nikada ni ne shvataju koliko je taj problem ozbiljan. Naprotiv, naporno razmišljaju i naprežu vijuge tražeći načine da se opravdaju i izglade stvari. Oni gore od nestrpljenja da postignu svoje ciljeve, do te mere da čak ne mogu ni da jedu ni da spavaju, plašeći se da bi dobra slika o njima u očima drugih ljudi mogla iznenada načisto propasti. Primera radi, neki ljudi misle da umeju dobro da pišu, da su dobri pisci; drugi misle da su dobre starešine, da su stubovi koji podržavaju crkvu, a treći misle da su dobri ljudi. Čim ti ljudi iz ovog ili onog razloga izgube dobru sliku o sebi, mnogo promišljaju o tome i zarad toga plaćaju ceh, razbijaju glavu pokušavajući da poprave situaciju. A ipak nikada ne osećaju stid ni samoprekor, niti da su dužni Bogu zbog pogrešnih puteva kojima su krenuli ili zbog raznih stvari koje su počinili, a koje su se kosile sa istinom. Nikada nemaju takva osećanja. Koriste svakakve tehnike kako bi naveli ljude na stranputicu i pridobili njihova srca. Da li je to obavljanje dužnosti stvorenog bića? Svakako da nije. Da li je to delo koje bi trebalo da obavljaju crkvene starešine? Svakako da nije. Oni žive prema sotonskim naravima, čine zlo i ometaju rad crkve i prekidaju i ometaju rad Božje kuće. Sudeći prema njihovim postupcima i ponašanju, putevima koje su odabrali i njihovim različitim vrstama ponašanja koja kontrolišu ljude i navode ih na stranputicu, oni ne obavljaju dužnost starešine, već razgrađuju i ometaju Božje delo spasavanja čoveka, sprečavaju ljude da dođu pred Boga i pokušavaju da drže ljude u svojim rukama, pod svojom kontrolom. Zar to nisu postupci i ponašanje antihrista? U to nema sumnje. To je dovoljan dokaz da antihristi savršeno igraju ulogu Sotone. Sudeći prema prirodi onoga što rade, antihristi ne samo da ne uspevaju dobro da obavljaju dužnost koju treba da obavljaju, naprotiv, oni igraju ulogu Sotone. Sve što rade je da se apsolutno nadmeću sa Bogom oko Njegovog izabranog naroda. Ovce koje pripadaju Bogu treba da slede Boga i budu zadobijene od Njega, a ipak, ovi ljudi sprečavaju druge da slede Boga; oni uzimaju Božje ovce u svoje ruke i kontrolišu ih, te ljude navode da ih obožavaju i slede. To je priroda njihovih postupaka. Da li takve ljude možemo nazivati „starešinama"? (Ne.) Kako onda treba da ih nazivamo? (Zle sluge.) „Zle sluge" – to je prikladan naziv. „Antihristi", „zle sluge" – poslužiće oba ova naziva, zar ne? Ovi ljudi pod krinkom obavljaju dužnost starešine, ali oni ne rade ono što bi starešina trebalo da radi. Ono što oni rade uopšte nije obavljanje dužnosti starešine, već igranje uloge antihrista; predstavljaju se kao Sotona da bi ometali i uništili delo Božje kuće, navodeći Božji

izabrani narod na stranputicu kako bi se klonio pravog puta i klonio se Boga. Svi njihovi postupci i ponašanje otkrivaju sotonsku narav i prirodu, te postižu rezultat da se ljudi klone Boga, odbacuju istinu i Boga, a njih obožavaju i slede. Jednog dana, kada budu u potpunosti naveli ljude na stranputicu i podveli ih pod svoju kontrolu, ljudi će početi da ih obožavaju, slede i slušaju. Tada će postići svoj cilj – da zarobe srca ljudi. Oni su crkvene starešine, ali oni ne obavljaju posao koji im je Bog poverio; oni ne obavljaju posao starešina i delatnika. Naprotiv, oni utiču na Božji izabrani narod, navode ga na stranputicu, zarobljavaju ga i kontrolišu; ovce, koje očito pripadaju Bogu, uzimaju u svoje ruke, pod svoju kontrolu. Zar oni nisu lopovi i banditi? Zar time što se nadmeću sa Bogom oko Njegovog izabranog naroda oni ne služe kao Sotonine sluge? Zar takvi antihristi nisu Božji neprijatelji? Zar on nisu neprijatelji Njegovog izabranog naroda? (Jesu.) Jesu sto posto. Oni su neprijatelji Boga i Njegovog izabranog naroda, to je van svake sumnje.

Ranije, kada sam držao govore i radio u svim crkvama u kontinentalnoj Kini, sa mnom je radila i osoba koja je bila zadužena za audio snimke i transkripciju propovedi. Ta osoba je bila veoma darovita, imao je oštar um i brze reakcije. Ali kod njega je postojao jedan problem: odlično je govorio milozvučne stvari koje su ljudi želeli da čuju. Ako bi ti rekao da je nešto dobrog ukusa, on bi rekao: „U pravu si. Probao sam to. Odlično je.” Ako bi ti rekao da je napolju vrućina, on bi rekao: „Naravno da jeste. Sav sam znojav.” Ako bi ti rekao da je napolju hladno, on bi rekao: „Naravno da je hladno. Nosim postavljene cipele.” Retko kad bi rekao nešto istinito ili iskreno. Izgledao je kao neko ko zaista stremi, ali kada bi se desilo nešto što podrazumeva plaćanje ceha, on bi se sakrio. Bio je podmukao i lažljiv. On je bio takav tip osobe. Neko će možda upitati: „Pa, zašto si izabrao takvu osobu?” Nisam ga Ja izabrao – to su odlučile tadašnje okolnosti. Tada je bilo teško pronaći čak i nekoga poput njega, a on je barem imao brze reakcije – pritisnuo bi „snimanje” čim bih Ja počeo da govorim. Sledio Me je svuda, snimao i transkribovao propovedi; uradio je dobar posao. Ali način na koji se ponašao u Mom prisustvu i stvari koje je radio u crkvi bili su kao postupci dve potpuno različite osobe. U Mom prisustvu, bio je poslušan, učtiv, marljiv, savestan i odgovoran – ali da li je bio takav i kada je obavljao svoju dužnost u crkvi? S obzirom na to da je bio takav kada je bio u kontaktu sa Višnjim, da li je bio takav i kada je bio među Božjim izabranim narodom? Da li bi se usudio da daš siguran odgovor na to pitanje? Ne, ne bi. Kako bi, dakle, mogao da znaš kakve su bile njegove stvarne okolnosti? Da bi to uradio, morao bi da budeš u kontaktu sa njim. Nakon što neko vreme provedeš u komunikaciji sa njim, sve što je u njegovoj priroda-suštini bi izašlo na videlo. Posebno je voleo status i bio je naročito tašt; kad god bi bio u nečijem društvu, veoma je voleo da priča o svom kapitalu i da se razmeće stvarima koje ume da radi, stvarima koje je uradio, koliko je propatio i time koliko je sjajan. Veoma često je radio ovakve stvari i ovako govorio, i bio je potpuno drugačija osoba u odnosu na to kakav je bio kada sam Ja bio prisutan. Osim toga, svi oko njega su se osećali sputano i maltretirano, ali se nisu usuđivali da išta kažu. Šta je tu bio najveći problem? On je ovaj mali deo posla koji je izvršavao, ovaj mali deo dužnosti koju je

obavljao, tretirao kao kapital za razmetanje gde god je išao. Do koje mere se razmetao? Svi su se ugledali na njega, obožavali ga i zavideli mu. Na kraju su rekli: „Ovaj čovek je mnogo propatio zarad Boga. Samo pogledaj koliko veruje u Boga i koliko Ga voli! Ne možemo da se uporedimo ni sa dlakom na njegovoj glavi. Toliko smo inferiorni u odnosu na njega!" Ljudi su ga uvek spominjali, a oni koji nisu mogli da Me sretnu, mislili su da je susret sa njim bio kao da su sreli Mene. Uticaj koji je on imao na znanje ljudi, na njihove misli i umove na kraju je dostigao ovaj nivo. Da bi stigao do te tačke, mora da je dosta toga rekao i uradio, zar ne? Sigurno nije u kratkim crtama spominjao koje je dužnosti obavljao, zasigurno je o tim stvarima govorio naširoko; štaviše, imao je svoje motive i ciljeve, govorio je neke stvari koje su mogle da zavedu ljude i navedu ih na stranputicu, zbog čega bi ga ljudi obožavali, te bi na kraju postigao svoj cilj. Šta mislite o ovakvoj vrsti osobe? To što je imao priliku da svoju dužnost obavlja pored Mene je bilo dobro za njega, bilo u smislu učenja kako da se ponaša ili u smislu zadobijanja istine. To je za njega bila prilika da se rano usavrši. Nažalost, on nije cenio ovu priliku. Nije video koliko je dragocena i vitalna ova prilika, niti da je to put, temelj i izvor za zadobijanje istine i sticanje znanja o Bogu. Naprotiv, iskoristio je ovu priliku da bi postigao sopstveni cilj, a to je da se izdvaja iz mase i pridobije srca ljudi. To je predstavljalo problem – hodao je pogrešnim putem. Recite Mi, pošto je toliko bezobzirno širio priče o tome koliko je patio, kako ga je Bog vodio, kako se Bog ophodio prema njemu i kako mu je Bog verovao, da li je bio u stanju da prepozna da je u tome imao vlastite interese? (Jeste.) Trebalo bi da je bio u stanju. To nije bilo nešto što je nemoguće prepoznati. Mogao je to da prepozna – pa zašto onda nije mogao da obuzda svoja zla dela? Zato što nije voleo istinu, voleo je samo uticaj i status. Kada čovek koji zaista voli istinu otkrije iskvarenost, kada svedoči o tome koliko je patio, on sebe prekoreva i optužuje. On smatra da je ono što je uradio podlo i da se time opire Bogu i da to više ne sme da ponovi. Kada u budućnosti ponovo poželi da uradi isto, može da se obuzda i da obustavi takvo svoje ponašanje. To je sasvim prirodno. Ali u takvim trenucima, čak i ako ga grize savest, antihrist ne može da kontroliše svoju preteranu ambiciju i želju, pa neće prihvatiti istinu čak i ako ga orežu. Zašto se njegova priroda širi i nepopravljivo raste? (Zato što on ne voli istinu.) U svojoj prirodi, on ne voli istinu. Šta onda on voli? (Voli status.) Šta će mu status doneti? Nateraće ljude da ga obožavaju, da ga cene i da mu zavide. Njegov cilj je, naposletku, da se prema njemu ophode kao prema Bogu i da uživa u istom statusu kao Bog, kao i u časti, sreći i radosti koje taj status donosi. Zar ne osećate gađenje nakon svega što sam rekao? (Osećamo.) Postoji još nešto što je ta osoba uradila, a što je još odvratnije. Kasnije se razboleo i vratio u svoje rodno mesto, zbog čega je još više umislio da zaslužuje da uživa u pogodnostima statusa. Šta mislite, kako bi se ponašao dok je bio pod uticajem ove misli? Zar ne bi zahtevao da mu ljudi daju još više, da se još bolje ophode prema njemu? (Zahtevao bi.) Zašto je to zahtevao? Zar nije smatrao da je to preterano ili nerazumno? Smatrao je da to zaslužuje. Mislio je: „Propatio sam dosta zarad boga, zarad moje braće i sestara. Imam pravo na ovo; oboleo sam jer sam previše patio, pa moja braća i sestre moraju da mi služe." Dok je bio bolestan,

nije mrdnuo prstom; samo je ležao u krevetu po ceo dan, terajući druge da ga neguju i hrane. Pošto je dugo ležao u krevetu, postalo mu je dosadno, pa je ljude naterao da mu donose hranu i piće i da izlaze sa njim kako bi se zabavio. To je prilično odvratno, zar ne? Da je zaista bio toliko bolestan, to ne bi bila tako velika stvar; ako nije bio toliko bolestan, onda je njegovo ponašanje zasigurno bilo nerazumno, zar ne?

Neki ljudi deluju prilično entuzijastično u svojoj veri u Boga. Vole da se bave i brinu o crkvenim poslovima, te uvek trče pred rudu. A ipak, kada postanu starešine, svakoga razočaraju. Ne fokusiraju se na rešavanje praktičnih problema Božjeg izabranog naroda, već daju sve od sebe da postupaju zarad svog ugleda i statusa. Vole da se razmeću da bi ih drugi cenili, uvek pričaju o tome kako pate i kako se daju za Boga, ali ne ulažu napor u stremljenje ka istini i ka svom život-ulasku. To nije ono što drugi očekuju od njih. Iako su zauzeti poslom, razmeću se u svakoj prilici, propovedaju neke reči i doktrine, stiču poštovanje i obožavanje nekih ljudi, navode srca ljudi na stranputicu i učvršćuju svoj status, šta se dešava na kraju? Bez obzira na to da li ovi ljudi koriste sitne usluge da bi podmitili druge, ili se hvale svojim darovima i sposobnostima, ili se koriste raznim metodama da bi ljude navodili na stranputicu, pa ljudi steknu dobro mišljenje o njima; bez obzira na to koju metodu koriste da pridobiju srca ljudi i da tu zauzmu mesto, šta su izgubili? Izgubili su priliku da zadobiju istinu dok su obavljali dužnosti starešine. Istovremeno, zbog svojih različitih ispoljavanja, takođe su se nagomilala i njihova zla dela koja će dovesti do njihovog konačnog ishoda. Bez obzira na to da li koriste sitne usluge da podmite ljude i uhvate ih u zamku, ili hvale sami sebe, ili koriste fasade da bi zaluđivali ljude, i bez obzira na to kako naizgled stiču mnogo pogodnosti i zadovoljstva postupajući na ovaj način, s ove tačke gledišta, da li je ovaj put ispravan? Da li je to put stremljenja ka istini? Da li je to put koji može dovesti do čovekovog spasenja? Sigurno da nije. Bez obzira na to koliko su pametne te metode i trikovi, oni ne mogu da prevare Boga; na kraju će ih Bog sve prezreti i prokleti jer se iza takvog ponašanja krije ljudska preterana ambicija i stav i suština suprotstavljanja Bogu. Bog u svom srcu takve ljude nikada ne bi prepoznao kao ljude koji obavljaju svoje dužnosti, već bi ih okarakterisao kao zlikovce. Koju presudu Bog donosi kada se bavi zlikovcima? „Odlazite od mene vi, koji činite bezakonje!” Kada Bog kaže: „Odlazite od mene”, gde on želi da ti ljudi odu? On ih predaje Sotoni, šalje ih na mesta koja naseljava mnoštvo Sotona. S kakvim će se posledicama na kraju suočiti? Zli duhovi će ih mučiti do smrti, što znači da će ih Sotona proždrati. Bog ove ljude ne želi, a to znači da ih neće spasiti; oni nisu Božje ovce, a kamoli Njegovi sledbenici, pa oni ne spadaju među ljude koje će On spasiti. Tako Bog definiše ove ljude. Dakle, kakva je priroda pokušaja da se pridobiju srca drugih ljudi? To je koračanje putem antihrista, to je antihristovo ponašanje i suština. A još ozbiljnija je suština nadmetanja sa Bogom oko Njegovog izabranog naroda – takvi ljudi su Božji neprijatelji. Antihristi se karakterišu i kategorizuju na ovaj način i to je u potpunosti tačno.

22. januar 2019. godine

Druga stavka: Oni napadaju i odstranjuju neistomišljenike

Završili smo sa besedom o pridobijanju srca ljudi, prvom načinu ispoljavanja antihristove kontrole nad ljudima, a sada ćemo u zajedništvu razgovarati o drugom načinu ispoljavanja. Drugo sredstvo koje antihrist koristi da ljude kontroliše jeste da napada i odstranjuje neistomišljenike. Prvo sredstvo podrazumeva da ljude navodi na stranputicu i da pridobija njihova srca; on će, čineći to, naizgled delovati kao da govori veoma nežno i u skladu sa ljudskim predstavama i da ne povređuje druge; biće relativno taktičan i prikriven; drugi ne vide njegove zle namere i pakosna, krvava i ratoborna ispoljenja; on koristi isključivo lukave metode. Drugo sredstvo, napadanje i odstranjivanje neistomišljenika, očigledniji je. Već iz samog značenja reči „napasti i odstraniti", vidi se da nisu pozitivne, već pogrdne. To sredstvo napadanja i odstranjivanja očigledno je javno i vide ga svi. Baš kao što se goropadi svađaju na ulici, razotkrivajući međusobne mane otvorenim i eksplicitnim rečima, koje razume svako ko ih čuje. U tim rečima ima agresivnosti i one ne pokazuju trpeljivost, već aktivno napadaju. Antihristi uvek ciljano javno potiskuju i isključuju ljude, vrše napade na njih i razotkrivaju njihove probleme. On, van svake sumnje, ciljano koristi takva sredstva protiv onih koji streme ka istini i u stanju su da ga raspoznaju. Kada takve ljude slomi, ostvaruje svoj cilj da ojača sopstveni položaj. Takvo napadanje i odstranjivanje ljudi po svojoj je prirodi zlonamerno. U njegovom jeziku i načinu govora ima agresije: razotkrivanje, osude, lažne optužbe i zlobne klevete. On čak i izvrće činjenice, govoreći o pozitivnim stvarima kao da su negativne, a o negativnim kao da su pozitivne. Takvim izvrtanjem crnog i belog i mešanjem ispravnog i pogrešnog postiže se antihristov cilj da ljude porazi i da im ukalja ime. Kakav to mentalni sklop dovodi do takvog napadanja i odstranjivanja neistomišljenika? To je, najčešće, ljubomoran mentalni sklop. Kod podmukle naravi, ljubomora sa sobom nosi i jaku mržnju, pa antihrist usled svoje ljubomore napada i odstranjuje ljude. U takvoj situaciji, ako antihrista razotkriju, prijave, ako izgubi status i pretrpi udarac, biće prkosan i nezadovoljan, pa će još lakše postati veoma osvetoljubiv. Osvetoljubivost je vrsta načina razmišljanja, ali i vrsta iskvarene naravi. Kada antihrist vidi da mu je neko učinio nešto nažao, da su drugi sposobniji od njega ili da su njihove izjave i predlozi bolji i mudriji od njegovih te da se svi sa tim izjavama i predlozima slažu, on oseća da mu je položaj ugrožen, u srcu mu se rađaju ljubomora i mržnja, pa napada i sveti se. Antihrist, sveteći se, žrtvi najčešće preventivno zadaje udarac. On aktivno napada i lomi ljude sve dok se ne pokore. Tek tada se oseća kao da je sebi dao oduška. Kako se još ispoljavaju napadanje i odstranjivanje ljudi? (Tako što se drugi potcenjuju.) Potcenjivanje je jedan od načina na koji se ispoljavaju; ma kako dobro ti obavio posao, antihrist će te ipak potcenjivati i osuđivati, sve dok ne postaneš negativan i slab i ne poklekneš. Tek onda će biti zadovoljan jer je postigao cilj. Je li i osuda deo potcenjivanja drugih? (Jeste.) Kako antihristi osuđuju ljude? Prave od komarca magarca. Uradiš, na primer, nešto što nije

ništa strašno, ali antihrist želi oko toga da digne silnu graju da bi te napao, pa smišlja sve moguće načine da to iskoristi kao oružje protiv tebe i da te osudi tako što pravi od komarca magarca, da bi svi koji ga čuju pomislili da to što govori ima smisla i da si zaista nešto loše uradio. Tako antihrist postiže svoj cilj. To je osuda, napadanje i odstranjivanje neistomišljenika. Šta znači nekoga odstraniti? Znači da antihrist u dubini duše zna da si postupio ispravno, ali pošto ti zavidi i mrzi te, on te namerno napada, pa stoga tvrdi da si uradio nešto loše. Zatim te pomoću sopstvenih pogleda i neutemeljenih stavova pobeđuje u raspravi, govoreći na ubedljiv način tako da svako ko sluša misli da je u pravu i da je to baš lepo rekao; svi ti ljudi ga posle toga podržavaju i staju na njegovu stranu protiv tebe. Antihrist to koristi da te napadne, oslabi i učini negativnim. Na taj način postiže svoj cilj napadanja i odstranjivanja neistomišljenika. Do odstranjivanja neistomišljenika ponekad dolazi u vidu rasprave licem u lice, a ponekad donošenjem suda o njemu, izazivanjem pometnje, klevetama i izmišljanjem stvari o njemu iza leđa. Kada, na primer, antihrist želi da odstrani neistomišljenika, on prvo utvrdi sa kim je taj neistomišljenik u dobrim odnosima. Zatim odlazi do tog čoveka i kaže mu: „Znaš, taj i taj je rekao da nemaš kov, da imaš slabu moć shvatanja i da nemaš duhovno razumevanje, kao i da si neprincipijelan u obavljanju svojih dužnosti. Ja sam se raspravljao s njim jer mislim da si u stvari veoma dobar čovek.” Kada tako poseje razdor između te dvojice, odnos između njih se kvari. Antihrist ostaje po strani, stalno raspirujući razdor među njima, sve dok im se odnos potpuno ne raspadne. On na taj način seje razdor između neistomišljenika i drugih ljudi, držeći ih na odstojanju od neistomišljenika da bi ga odvojio od svih. Neprestano traži prilike da stekne prednost nad neistomišljenikom, sve dok ovaj ne bude poražen i njegovo ime uništeno. Antihrist smatra da je na taj način zbacio protivnika da mu on ne bi ugrožavao status. Smatra da je neistomišljenike najbolje potčiniti, ali ako to nije moguće, on će učiniti sve što je u njegovoj moći da ih izoluje i odstrani. Ako ne može da ga odstrani, antihrist ga uporno izoluje, dok ga na kraju ne primora na poslušnost i natera da moli za milost. Antihrist vrbuje i koristi određene sile da napadne ljude koji streme ka istini ili one čija se mišljenja ne slažu sa njegovim. On ruši crkvu i deli je na nekoliko struja, tako da na kraju crkva biva podeljena na dva – tri klana – od kojih jedan sluša antihrista, drugi ga ne sluša, a treći je neutralan. Pod njegovim „briljantnim” vođstvom, sve više ljudi ga sluša, a sve manje ne sluša. Sve više ljudi mu se predaje, a oni čija se mišljenja razlikuju od njegovog postaju izolovani i ne usuđuju se da dignu glas. Sve manji broj ljudi je u stanju da ga raspozna i da mu se suprotstavi, pa tako antihrist postepeno stiče kontrolu nad većinom ljudi u crkvi i zauzima položaj autoriteta. Upravo to i jeste cilj kojem antihrist teži. On, u ophođenju sa ljudima čija se mišljenja razlikuju od njegovog, ne pokazuje ni malo tolerancije. Misli: „I ako imaš drugačije mišljenje, moraš da se pokoriš mom vođstvu, jer moja je poslednja. Ti si ispod mene. Ako si zmaj, moraš da se poviješ; ako si tigar, da legneš licem prema zemlji; ma kakve bile tvoje sposobnosti, dok sam ja ovde, zaboravi na to da stekneš bilo kakvu prednost ili da praviš probleme!” To je cilj kojem antihrist teži – da jednostrano kontroliše crkvu i Božji izabrani narod.

Šta je antihristov glavni cilj kada napada i odstranjuje neistomišljenika? Cilj mu je da stvori takvu situaciju u crkvi, u kojoj neće biti glasova koji se suprotstavljaju njegovom, u kojoj su njegove reči, njegov status starešine i njegova moć apsolutni. Svi moraju da ga slušaju, a čak i ako im se mišljenje razlikuje, ne smeju da ga izraze, već treba da ga puste da im se, neizgovoreno, gnoji u srcu. Svako ko se usudi da se otvoreno usprotivi antihristu postaje njegov neprijatelj, a on neće prezati ni od čega da tog čoveka muči i jedva će čekati da učini da on nestane. I to je jedan od načina na koji antihrist napada i odstranjuje neistomišljenike kako bi osigurao svoj status i zaštitio svoju moć. Misli: „U redu je da imaš različita mišljenja, ali ne možeš da ideš okolo da pričaš o njima kako ti padne na pamet, niti da mi ugrožavaš moć i status. Ako imaš nešto da kažeš, reci mi to nasamo. Ako kažeš pred svima i ja zbog toga izgubim ugled, ti tražiš nevolje i moraću da se pobrinem za tebe!" Kakva je to narav? Antihrist drugima ne dozvoljava da slobodno govore. Ako imaju svoje mišljenje – o antihristu ili o bilo čemu drugom – ne mogu tek tako da ga iznesu kad hoće; moraju da uzmu u obzir i antihristov ugled. Ako to ne urade, antihrist će se prema njima odnositi kao prema neprijateljima, napašće ih i odstraniti. Kakva je to priroda? To je priroda antihrista. Zašto on to radi? Ne dozvoljava da u crkvi postoje i drugi glasovi, ne dozvoljava da u crkvi postoje neistomišljenici, ne dozvoljava da Božji izabranici otvoreno u zajedništvu razgovaraju o istini i raspoznaju ljude. Ono čega se najviše boji je da ga ljudi ne razotkriju i ne razaznaju; uporno se trudi da u srcima ljudi učvrsti svoju vlast i status, koji nikada ne smeju biti uzdrmani. Nikada ne bi mogao da toleriše nešto što mu ugrožava ili umanjuje ponos, ugled, status i značaj starešine. Zar se ne ispoljava upravo time zlonamerna priroda antihrista? Nezadovoljan moći koju već ima, on je učvršćuje i osigurava i nastoji večno da vlada. Ne samo da želi da kontroliše tuđe ponašanje, već i tuđa srca. Antihrist te metode koristi isključivo da bi zaštitio svoju moć i svoj status, a one u potpunosti proističu iz njegove želje da zadrži vlast. Da antihrist postupa otvoreno, neskriveno i u skladu sa istinom, zašto bi se plašio toga da drugi otvoreno izraze svoje mišljenje, daju različite predloge ili toga da ga ne razotkriju? On se toga boji jer ima zlokobne motive i nečistu savest. Antihrist zna da je učinio mnoga zlodela i da, kada bi ga razotkrili, ne samo da bi teško očuvao status, već bi bio i u opasnosti da ga uklone ili proteraju. Stoga ne štedi truda da druge sputava i ograničava, da ih spreči da u zajedništvu razgovaraju o istini i da koriste svoje raspoznavanje. Trn u oku su mu posebno ljudi sa jakim osećajem za pravdu, ili oni koji se ne boje da razotkriju zlotvore; takvi ga neprekidno razdražuju. Antihrist misli da se, ako pokori i diskredituje ljude sa osećajem za pravdu, niko više neće usuđivati da ga razotkrije i da će glasovi neistomišljenika umuknuti, što mu daje osećaj sigurnosti. To je taktika koju on dosledno primenjuje. On ni po koju cenu ne želi da pusti vlast iz ruku, a njegov trud da je učvrsti nikada ne popušta – svaka rečenica koju izgovori i sve što uradi usmereno je ka zaštiti njegove moći i statusa. To je naročito slučaj kada postoji neistomišljenik i kada antihrist čuje da je taj neistomišljenik iza leđa nešto rekao o njemu ili ga kritikovao. U takvom slučaju, on će to pitanje rešiti po kratkom postupku, čak i po

cenu neprospavane noći i celodnevnog gladovanja. Odakle mu snaga da ulaže toliki trud? To je zbog toga što oseća da mu je status ugrožen i doveden u pitanje. Oseća da će, ako ne preduzme takve mere, njegova moć i status biti u opasnosti – da, kada njegova zla dela i sramotno ponašanje budu razotkriveni, ne samo da neće moći da zadrži status i moć, već će biti uklonjen ili proteran iz crkve. Zato je očajnički nestrpljiv i smišlja načine da zataška stvar i otkloni sve skrivene opasnosti koje ga vrebaju. To je jedini način da sačuva status. Za antihrista je status nasušna potreba. Čim čuje da će ga neko razotkriti ili prijaviti, postaje prestravljen i uznemiren, plašeći se da će sutradan ostati bez svog statusa i da nikada više neće uživati u osećanju povlašćenosti koje mu je status donosio, kao ni u njegovim prednostima. Oseća da mu se niko više neće pokoravati niti će ga slediti, da mu se niko više neće dodvoravati ni izvršavati njegova naređenja. Ali najnepodnošljivija mu nije sama činjenica da će ostati bez statusa i moći, već to da će možda čak biti i uklonjen ili proteran. Kada bi se to desilo, sve prednosti i osećanja povlašćenosti koje su mu doneli status i moć, kao i nada u blagoslove i nagrade koji se stiču verom u Boga, bili bi u trenutku izgubljeni. Ta mogućnost mu najteže pada. Kada bude izgubio prednosti i osećanje povlašćenosti koje su mu doneli moć i status, dobrim vremenima je došao kraj. Pored toga, pošto je počinio mnoga zla dela, naći će se u nesreći u iščekivanju Božje kazne.

Šta je to neistomišljenik? Koje ljude antihrist smatra neistomišljenicima? One koji, u najmanju ruku, antihrista ne shvataju ozbiljno kao starešinu, što znači da mu se ne dive i ne obožavaju ga, već se prema njemu odnose kao prema običnom čoveku. To je jedna vrsta neistomišljenika. Tu su, zatim, i oni koji vole istinu, streme ka njoj, nastoje da promene narav i streme ka ljubavi prema Bogu; oni ne idu istim putem kao antihrist i u njegovim su očima neistomišljenici. Ima li i drugih? (Oni koji antihristu večito daju predloge i koji se ne boje da ga razotkriju.) Antihrist svakoga ko se usudi da mu daje predloge i da ga razotkrije, kao i svakoga čiji se pogledi razlikuju od njegovih, smatra neistomišljenikom. A postoji i još jedna vrsta: oni koji su po kovu i sposobnosti jednaki antihristu, čije su sposobnosti govora i delanja slične njegovim, ili za koje on smatra da su iznad njega ili da su u stanju da ga razaznaju. To je, za antihrista, neprihvatljivo i predstavlja pretnju njegovom statusu. Takvi ljudi su njegovi najveći neistomišljenici. Antihrist se ne usuđuje da ih potceni niti da se, po pitanju opreza, iole opusti. Smatra ih trnom u peti, stalnim uzrokom iritacije, uvek je na oprezu i uzdržan prema njima i u svemu ih izbegava. Naročito kada antihrist vidi da će ga neki neistomišljenik razaznati i razotkriti, posebno ga hvata panika; očajnički nastoji da tog neistomišljenika odstrani i napadne i neće imati mira sve dok ga ne ukloni iz crkve. Sa takvim načinom razmišljanja i srcem punim takvih stvari, za šta je on sve sposoban? Da li bi se prema toj braći i tim sestrama ophodio kao prema neprijateljima i smišljao načine da ih upropasti i da ih se otarasi? Naravno da bi. Razbijao bi glavu razmišljajući o načinima da neistomišljenike primora na poslušnost i ne bi ni od čega prezao da ih porazi, zar ne? Primoravanje neistomišljenika na poslušnost znači da antihrist tera sve da ga slušaju i da stvara takvu

atmosferu da niko ne sme da kaže ništa drugo ni da ima drugačije mišljenje, a kamoli da ga razotkrije. Poražavanje neistomišljenika znači da mu antihrist smešta i osuđuje ga, stvarajući pogrešne utiske da bi od neistomišljenika napravio budalu te da bi ovaj bio orezan, a njegov ugled dotakao dno. Zar nije takvo postupanje najgori oblik zlodela? Zar ono ne vređa Božju narav? Antihrist ima mnoga sredstva i metode da napadne i odstrani neistomišljenike. Pored toga što se javno suočava sa njima i pobija ih, njegovo najmoćnije sredstvo je vrbovanje i pridobijanje neistomišljenika, koje antihrist tera da ga slušaju. Ako ga neistomišljenici ne slušaju, antihrist će ih savladati, potisnuti i diskreditovati, baš kao što nevernici rade sa političkim protivnicima. Eto kako su antihristi rđavi i okrutni. Ali oni ponekad koriste i blag pristup da vrbuju ljude. Ako, na primer, postoji neistomišljenik čije se mišljenje ne slaže sa antihristovim, on će istražiti šta taj čovek voli i koje su mu slabe tačke i koristiće sve moguće načine dostojne prezira da ga primora na poslušnost. Ili će, pak, glumiti pokornost i priznati svoje greške pred neistomišljenikom, ili neće ni pred čim ustuknuti da neistomišljeniku donese koristi i da mu udovolji, ili će možda naterati neistomišljenikove bliske prijatelje da ga ubede; potom će se pretvarati da sa neistomišljenikom razgovara o istini, pa će reći: „Mi smo savršen par za rad u crkvi; možemo ubuduće da podelimo ovu crkvu napola. Iako sam starešina, slušaću sve tvoje predloge. U stvari ću ja sarađivati sa tobom.” Ako je neistomišljenik čovek koji ne razume istinu, antihristu će biti lako da ga pridobije. Ali oni koji razumeju istinu odmah će ga prozreti, pa će reći: „Ovo je spletkaroš; ne napada otvoreno, već se služi trikom – umesto da gazi đonom, on radi u rukavicama.” Neistomišljenik je, za antihrista, pretnja njegovom statusu i moći. On neće prezati ni od čega da se „pobrine” za svakoga ko ugrožava njegov status i moć. Ako tog čoveka zaista nije moguće primorati na poslušnost ili pridobiti, antihrist će ga srušiti ili ukloniti. Na kraju će postići svoj cilj da ima apsolutnu moć i da sam bude zakon. To je jedna od tehnika koju antihristi obično koriste da zadrže status i moć – napadaju i odstranjuju neistomišljenike.

Odakle potiču metode, ispoljenja, motivi i izvori postupaka antihrista koji napada i odstranjuje neistomišljenike? (Od Sotone.) Oni, konkretno, potiču iz ljudskih ambicija i želja, kao i iz Sotonine prirode. A koji je onda antihristov cilj? Cilj mu je da prigrabi moć, kontroliše srca ljudi i uživa u prednostima svog statusa. To je ono što čini pravog antihrista. Sa tačke gledišta te dve stavke, pridobijanja srca ljudi i napadanja i odstranjivanja neistomišljenika, kako antihrist tumači značenje reči „starešina” i ulogu starešine? On smatra da je starešina neko ko poseduje moć i status, ima moć da naređuje, vrbuje, navodi na stranputicu, preti i kontroliše ljude koje predvodi. Tako on razume reč „starešina”. Pa tako, kada je u ulozi starešine, on u radu primenjuje te taktike i tako obavlja svoje dužnosti. Šta on onda u stvari radi dok obavlja svoje dužnosti? Može se s pouzdanošću reći da čini zla dela, preciznije, uspostavlja sopstveno nezavisno carstvo, nadmeće se s Bogom oko izabranog naroda, srca ljudi i statusa. Hoće da preuzme položaj koji Bog ima u srcima ljudi i da natera ljude da njega obožavaju. Zar ne gajite često takve namere i motive i ispoljavate baš takvo ponašanje i praktično

delovanje? Zar ne otkrivate često te sotonske naravi? (Otkrivamo.) Koliko ozbiljno može da postane otkrivanje tih sotonskih naravi? Da li ste već došli do toga da ne možete da se kontrolišete? Kada se to desi, da li ste imalo svesni i kadri da se obuzdate i disciplinujete? (Jesmo.) Recite Mi, ima li ikoga ko nimalo ne želi moć? Ima li ikoga ko ne voli moć? Ima li ikoga ko ne žudi za prednostima statusa? Nema. Zašto je to tako? Zato što je sve ljude iskvario Sotona; svi imaju sotonsku prirodu. Jedna stvar koja je svim ljudima zajednička je ljubav prema moći, statusu i uživanju u prednostima statusa. To je crta koju dele svi ljudi. Zašto onda neke ljude smatraju antihristima, dok se za druge kaže tek da otkrivaju narav antihrista ili koračaju putem antihrista? Koje su razlike između te dve grupe ljudi? Prvo ću govoriti o razlici u njihovoj ljudskosti. Imaju li antihristi ljudskost? Koje su razlike između ljudskosti ljudi koji koračaju putem antihrista i samih antihrista? (Antihristi nemaju savest ni razum, nemaju ljudskost, dok ljudi koji koračaju putem antihrista još uvek imaju nešto savesti i razuma. Još uvek su u stanju da prihvate istinu, Božji sud i grdnju, kao i da pokažu iskreno kajanje.) Upravo je u kajanju razlika. Ume li antihrist da se pokaje? (Ne ume.) Antihristi ni najmanje ne prihvataju istinu; čak i ako nalete na zid, neće se pokajati. Nikada neće sebe upoznati. Kada je, pak, reč o ljudskosti, ljudi koji koračaju putem antihrista razlikuju se od samih antihrista na još jedan način, a to je razlika između prosečnog dobrog čoveka i zlog čoveka. Dobar čovek govori i radi stvari sa savešću i razumom, dok zao čovek nema ni savest ni razum. Kada zao čovek učini nešto loše i bude razotkriven, on je neposlušan: „Pa šta i ako svi znaju, šta mogu da urade? Ja ću raditi šta god hoću! Baš me briga ko me razotkriva i kritikuje. Šta mi mogu?” Ma koliko loših stvari zao čovek uradio, on ne oseća stid. Kada običan čovek uradi nešto loše, on to želi da prikrije i zataji. Ako ga neko na kraju razotkrije, previše se stidi da se suoči sa ljudima, ne želi više ni da živi: „Jao, kako sam mogao nešto tako da uradim? Stvarno sam bestidan!” Izuzetno ga grize savest pa čak i proklinje sebe i zaklinje se da nikada više neće uraditi ništa slično. Takvo ponašanje je dokaz da oseća stid, da još uvek u njemu ima ljudskosti. Neko ko je bestidan nema ni savest ni razum, a svi zli ljudi su bestidni. Ma kakvo zlo delo zao čovek učinio, on zbog toga neće pocrveneti niti će mu srce brže zakucati i nastaviće bezobzirno da brani svoje postupke, da izvrće negativne aspekte u pozitivne i da o zlim delima govori kao da su dobra. Da li takav čovek oseća stid? (Ne oseća.) Sa takvim stavom, da li će se istinski pokajati u budućnosti? Neće, nastaviće da se ponaša kao i do tada. To znači da je bestidan, a bestidnost znači nemati ni savesti ni razuma. Kada ljude sa savešću i razumom razotkriju zbog nekog lošeg postupka, oni se previše stide da ljudima izađu na oči i nikada više to ne urade. Zašto je to tako? Zato što osećaju da je njihov postupak bio sraman i previše ih je stid da ljudima izađu na oči; u njihovoj ljudskosti ima osećaja stida. Zar nije to minimalno merilo normalne ljudskosti? (Jeste.) Može li se neko ko čak ne oseća ni stid i dalje nazivati ljudskim bićem? Ne može. Ima li čovek koji ne oseća stid normalan um? (Nema.) Nema ni normalan um, a kamoli ljubav prema pozitivnim stvarima. Za njega je posedovanje savesti i razuma previsok standard, koji nije u stanju da ispuni. Koja je,

dakle najosnovnija razlika između antihrista i ljudi koji koračaju putem antihrista? Kada neko čoveka koji poseduje suštinu antihrista razotkrije u takmičenju s Bogom oko statusa, on neće smatrati da je bilo šta pogrešio. Ne samo da, posle toga, neće naučiti lekciju i okrenuti se Bogu, već će, naprotiv, čim mu se ukaže prilika da bude izabran za starešinu ili delatnika, nastaviti da se takmiči s Bogom oko statusa i da se ponaša isto kao i ranije, te će pre umreti nego da se pokaje. Imaju li takvi ljudi imalo razuma? (Nemaju.) A da li ljudi bez razuma osećaju stid? (Ne osećaju.) Takvi ljudi nemaju ni razum ni osećaj stida. Kada čovek normalne ljudskosti, savesti i razuma čuje druge kako govore da se on takmiči sa Bogom oko statusa, pomisliće: „O ne, to je ozbiljna stvar! Ja sam Božji sledbenik! Kako mogu ja da se takmičim oko statusa sa Njim? Kako je sramotno nadmetati se sa Bogom oko statusa! Kako li sam otupeo, kako glup, kako nerazuman postao, pa da tako nešto uradim! Kako sam mogao tako nešto da uradim?" Biće mu neprijatno i stideće se zbog svojih postupaka, a kada se susretne sa sličnim situacijama, osećaj stida će mu obuzdati ponašanje. Priroda-suština svih ljudi je priroda-suština Sotone, ali oni koji poseduju razboritost normalne ljudskosti imaće osećaj stida i obuzdaće svoje ponašanje. Kako se čovekovo shvatanje istine postepeno produbljuje i kako njegovo znanje, razumevanje Boga i pokoravanje istini produbljuju taj osećaj stida više neće biti minimalna norma. Tog čoveka će sve više obuzdavati istina i njegovo bogobojažljivo srce. Nastaviće da se poboljšava i da postupa sve više u skladu sa istinom. Ali da li će i antihrist stremiti ka istini? Ni slučajno. On ne poseduje normalan ljudski razum, ne zna šta znači stremiti ka istini, oseća odbojnost prema istini i nema ni trunčice ljubavi prema njoj, pa kako bi onda mogao da stremi ka njoj? Stremljenje ka istini je potreba normalne ljudskosti; samo će ljudi gladni i žedni pravednosti voleti istinu i stremiti ka njoj. Oni koji ne poseduju normalnu ljudskost nikada neće stremiti ka istini.

Ljudi koji koračaju putem antihrista razlikuju se od pravih antihrista. Neki ljudi vide da su puni naravi antihrista, streme ka slavi, dobiti i statusu i duboko ih cene, te nikada ne mogu da ih se odreknu. Čvrsto veruju da imaju prirodu antihrista i da ne mogu biti spaseni. Ako sebe istinski ne poznaješ i ne znaš da li si antihrist ili zao čovek, treba da razmisliš o tome da li imaš ikakav osećaj ili osećanje stida. Ako nemaš, onda si u opasnosti i može se reći da poseduješ priroda-suštinu zlog čoveka ili antihrista. Čak i ako nisi još uvek antihrist, možda ćeš to postati u budućnosti. Ono za šta su ljudi koji ne streme ka istini najmanje spremni jeste da razmišljaju o sebi i da sebe spoznaju. Kažu: „Baš me briga što kažu da sam antihrist. Ko ne voli slavu, dobit i status? Svako ko kaže da ne voli slavu, dobit i status laže. Koji čovek sa statusom ne bi uživao u njegovim prednostima? Samo budala. Mogućnost da uživaš u prednostima statusa zove se sposobnost!" Kakav čovek govori takve stvari? Zar nije to neko ko oseća odbojnost prema istini? Takav čovek je nepopravljivo tvrdoglav – može li on biti spasen? Ne može ni slučajno, jer Bog ne spasava zle ljude; takvi ljudi su Sotonin soj, zveri. Neki ljudi ne znaju da li mogu biti objekat Božjeg spasenja. U takvom slučaju, kada Božje reči razotkriju tvoju priroda-suštinu i iskvarenu narav, zapazi da li to osećaš i da li te je iznutra

stid, da li misliš da to što je Bog razotkrio jeste tvoje pravo sopstvo, pa bi zbog toga osećao stid i osećao se kao da nemaš gde da se sakriješ. Ako imaš to osećanje stida, ako imaš tu svest, to je dobro. Ima čak i ljudi koji kažu: „Božje reči su me temeljno razotkrile. Previše se stidim da bih ljudima izašao na oči i nemam gde da se sakrijem. Mislim da me treba poslati u pakao, ne zaslužujem Božje spasenje. Moja negativnost je tolika da mislim da ne zaslužujem čak ni da živim. Treba jednostavno da umrem i da završim sa tim." Da li je dobro ili loše da se tako osećaš? Dobro je. Neki ljudi ne razumeju, pa kažu: „Kako može biti dobro?" (To pokazuje da taj čovek ima osećaj stida.) Ne određuje se to stidom. Pre svega, činjenica da se tako osećaš znači da barem razumeš Božje reči. Drugo, šta čini temelj tvoje samospoznaje? (Prihvatanje Božjih reči.) Tako je. Priznaješ da su Božje reči istina, što znači da ih koristiš kao merilo za procenu toga da li možeš da budeš spasen i kakav si čovek – već si Njegove reči učinio merilom samoprocene. To je dokaz da imaš istinsku veru u njih. Tek kada imaš istinsku veru u Boga možeš njegove reči da smatraš istinom i merilom samoprocene. Čovek koji to čini ima šanse da bude spasen – ne svodi se, dakle, na pitanje da li neko ima osećaj stida ili ne.

Što se, pak, tiče ovog ispoljenja – antihrista koji napadaju i odstranjuju neistomišljenike – već smo razgovarali o definiciji reči „neistomišljenik". Koji su, dakle, ljudi obuhvaćeni tim izrazom? To su uglavnom oni čiji se pogledi na stvari razlikuju od antihristovih i koji koračaju drugačijim putevima nego on. Svi takvi ljudi, u očima antihrista, postaju neistomišljenici i cilj antihristovih napada. Antihrist smatra da je napadanje i odstranjivanje neistomišljenika potpuno opravdano, da štiti rad Božje kuće i crkveni život, iako je u stvarnosti to samo sredstvo i način da antihrist zaštiti sopstveni status i moć. Uopšte ne služi tome da štiti rad Božje kuće, a još manje da održi normalan red crkvenog života za Božje izabranike. Neki od neistomišljenika o kojima ovde govorimo su ljudi koji streme ka istini. U to možemo biti uvereni, jer antihristi su protiv ljudi koji streme ka istini, a samo oni koji streme ka istini u stanju su da raspoznaju antihriste.

22. januar 2019. godine

Treća stavka: Oni odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini

Treća tehnika koju antihristi koriste da bi kontrolisali ljude: oni odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini. Neki ljudi vole pozitivne stvari, pravdu i svetlost, kao i razgovor u zajedništvu o istini. Često traže braću i sestre koji streme ka istini i tragaju za njom da bi sa njima razgovarali. Antihrist poludi kada to vidi. Za njega je svako ko stremi ka istini trn u oku, trn u peti; želi da svi koji streme ka istini budu izloženi njegovim napadima, odstranjivanju i nasrtajima. Antihrist, naravno, neće ljude napadati samo na brutalan, divljački način, dovoljno očigledan da ga svako prozre. Pretvaraće se da u zajedništvu razgovara o istini, a onda će, pomoću par reči i doktrina, doneti sud o čoveku i obrušiti se na njega. To navodi ljude da misle da je ono što antihrist radi ispravno i razumno, da je on koristan – da u tome što radi nema ničeg lošeg. Koje su te njegove „ispravne i razumne" metode? (Citira Božje reči da bi doneo sud o ljudima i napao ih.) Tačno – on citira Božje reči da razotkrije ljude i donese sud o njima. To je metod koji najčešće koristi. Takav način govora naizgled deluje pošteno, razumno i sasvim ispravno, ali njegova namera, iznutra, nije da ljudima pomogne i da im bude od koristi, već da ih razotkrije, da donese sud o njima i da ih osudi i ponizi. To je bez svake sumnje ono što on želi da postigne. Problem je, dakle, u tome odakle on počinje. Ljudi oštrog oka vide da antihrist to radi zbog toga što ti ljudi vole istinu i streme ka njoj, pa za njega predstavljaju pretnju. A kakva je to pretnja? Na koji način njihova ljubav prema istini ometa antihrista? (Mogu da ga prozru i prepoznaju.) Tako je. Ono što kod tih ljubitelja istine predstavlja najveću pretnju za antihrista je to što su u stanju da raspoznaju sve loše stvari koje on uradi, šta god one bile; kadri su da proniknu u njegovu suštinu i velika je verovatnoća da će ga razotkriti, prijaviti, raskrinkati bilo gde, u bilo koje vreme, a zatim i osuditi, odbaciti i očistiti iz crkve. Kada bi se to desilo, on bi zauvek izgubio status i moć, a izgledi da bude blagosloven bili bi mu potpuno upropašteni. Zato su, pored neistomišljenika, ljudi koji streme ka istini za antihrista najveća pretnja.

Antihristi će, pored tih naizgled ispravnih metoda kao što je korišćenje beseda o Božjim rečima za napad na ljude koji streme ka istini i donošenje suda o njima, protiv njih preduzeti čak i neke drastične mere. Koje su to drastične mere? Antihristi će za primer iskoristiti trenutni prestup nekog starešine ili delatnika; bez obzira na kontekst i na to da li je taj čovek iz toga nešto naučio i mogao da se pokaje i da li je on neko ko stremi ka istini, antihristi će preuveličati značaj tog događaja da bi doneli sud i tog čoveka osudili i uklonili. Oni smatraju da korov, da bismo ga se oslobodili, treba iščupati iz korena, pa uklanjaju takve ljude iz crkve da ne bi ugrožavali status antihrista. Svim zlim ljudima i antihristima odlično ide pronalaženje stvari koje se mogu iskoristiti protiv starešina i delatnika, pa kada u tome uspeju, oni ih osuđuju kao lažne starešine i antihriste. A to nije beznačajna optužba! Starešine i delatnike bira Božji izabrani narod; zašto bi ti večito tražio stvari koje možeš protiv njih da iskoristiš? Kakav ti je cilj kada

pokušavaš da stekneš takvo preimućstvo? Da li želiš ti da ih zameniš kao starešina? Kada zao čovek optuži starešinu ili delatnika da je lažni starešina i antihrist, ako uspe da nabroji i žive primere i da navede Božji izabrani narod da misli da sve to odgovara činjenicama, na vidiku su problemi. Taj starešina ili delatnik mogao bi lako da bude uklonjen iz crkve. Biti lažni starešina i antihrist tako je ozbiljan prestup da, kada se dokaže da je optužba istinita, optuženi biva osuđen i njegovo vreme kao vernika u Boga je isteklo. A to bi ga načisto upropastilo, zar ne? Koliko je to zlo! Štaviše, ako antihrist iskoristi priliku da sam bude izabran za starešinu i preuzme kontrolu nad crkvom, zar neće onda Božji izabrani narod biti pod kontrolom tog antihrista? Zar neće ta crkva onda postati carstvo tog antihrista? (Hoće.) To je ozbiljna opasnost! Imaju li zli ljudi i antihristi neke druge tehnike za napadanje i odstranjivanje onih koji streme ka istini? Zar ne šalju neki braću i sestre koji streme ka istini da rade na najopasnijim mestima, da bi prigrabili vlast i učvrstili svoj status? Kažu: „Postoji jedna tek osnovana crkva sa mnogo braće i sestara koji su novi u veri. Nemaju nikakve temelje i nedostaje im mudrosti. Potreban im je neko ko razume istinu da ih zaliva i da ih snabdeva. Ti razumeš istinu vizija; tim novopridošlicama je potreban neko kao što si ti da ih zaliva. Niko drugi to ne bi mogao.” I tako antihrist uklanja ozbiljnu skrivenu pretnju. Da li on to zaista radi zato da bi taj čovek vodio tu crkvu i snabdevao je? (Ne radi.) Ne; on to radi jer je to mesto neka neprijateljska, opasna sredina. Smešta tog čoveka na neko opasno mesto da obavlja crkveni posao, željno iščekujući da ga zgrabi velika crvena aždaja. Ako taj čovek bude uhvaćen, neće više biti nikoga da ugrozi antihristov status, pa će on moći da preuzme kontrolu nad crkvom. Zar to nije njegova taktika? Šalje tog čoveka u tu drugu crkvu pod izgovorom da je on prava osoba da zaliva novopridošlice, pa tako niko ne vidi antihristove podle namere. Zar nije to lukavo od njega? Braća i sestre misle da je antihrist pametan i mudar što je tako uredio stvari, da je on čovek u skladu sa Božjim namerama, ali u stvari se ispostavlja da ih je on varao i zaslepljivao. Ta antihristova tehnika deluje prilično pošteno; niko ne vidi jasno šta se stvarno dešava i svi na kraju bivaju navedeni na stranputicu. Ti ljudi navedeni na stranputicu misle da je to što antihrist radi pošteno i razumno, da on to radi zato što vodi brigu o poslu – ali niko nije u stanju da pronikne u njegovu nameru. Antihristi su rđavi, zar ne? Teraju te da ideš gde god postoji opasnost, a sebi govore: „Zar ti ne stremiš ka istini? I zar ti ne ideš protiv mene? Zar me ti ne raspoznaješ stalno i hvataš se za stvari koje možeš da upotrebiš protiv mene? E pa lepo: iskoristiću ovu priliku da te otpremim odavde. Najbolje bi bilo da te uhvate – nikada nećeš ponovo stati na noge!” Izvesno je da su ljudi koje antihristi u crkvi hvataju u zamku i proganjaju uglavnom ljudi sa višim stremljenjima. Kako antihrist posmatra te ljude dok ih proganja i odstranjuje? Kaže sebi: „Ti ljudi stalno slušaju propovedi; razumeju neke istine. Ne mogu tek tako da ih sprečim da slušaju: propovedi se upućuju tako da svako može da ih čuje, pa nema načina da opravdam takvu zabranu. Ali ako im, recimo, dozvolim da slušaju, pošto mnogo toga što se u propovedima govori razotkriva lažne starešine i antihriste, da li ću dobro proći ako oni dovoljno čuju i steknu razumevanje i sposobnost da razaznaju?

Završilo bi se tako što bih pre ili kasnije morao da se povučem sa položaja starešine, zar ne? To neće ići. Moram ja povući prvi potez." Čim se u antihristu formira takva namera, on prelazi na dela. Ni šačica ljudi ne bi bila kadra da prepozna antihrista kada ne bi razumela istinu. Kako to da antihrist može da se provuče, dok ljudi koji streme ka istini postaju žrtve? Jedan razlog za to svakako postoji: ti ljudi možda u srcu imaju nešto ljubavi prema istini i pozitivnim stvarima i možda imaju neke aspiracije da streme ka istini, ali jednostavno su prevelike kukavice. Oni ne razumeju istinu, fali im moć raspoznavanja i veoma su budalasti; nisu u stanju da proniknu u antihristovu suštinu i nikada ne mogu da se nateraju da ga razotkriju, što njemu omogućava da povuče prvi potez i da im na taj način naudi. Ako to bude posledica koju pretrpe ili na to budu spali, kako će se to desiti? Zar ih antihrist neće rastrgnuti? (Hoće.) Koju lekciju treba iz toga da nauče ljudi koji streme ka istini? Kakav stav ljudi treba da imaju prema starešini ili delatniku? Ako starešina ili delatnik postupa ispravno i u skladu sa istinom, možeš da ga slušaš; ako je ono što radi pogrešno i nije u skladu sa istinom, ne treba da ga slušaš i možeš da ga razotkriješ, da mu se suprotstaviš i da izneseš drugačije mišljenje. Ako nije u stanju da obavlja stvarni posao, ili, pak, čini zla dela koja ometaju rad crkve, te se otkrije da je lažni starešina, lažni delatnik ili antihrist, onda možeš da ga razaznaš, razotkriješ i prijaviš. Ali neki pripadnici Božjeg izabranog naroda ne razumeju istinu i naročito su velike kukavice; boje se da će ih lažne starešine i antihristi ugnjetavati i mučiti, pa se ne usuđuju da se drže načela. Kažu: „Ako me starešina izbaci, gotov sam; ako sve nagovori da me razotkriju ili napuste, neću više moći da verujem u Boga. Ako budem proteran iz crkve, Bog me neće hteti i neće me spasti. Zar neće onda sva moja vera biti uzaludna?" Nije li takvo razmišljanje apsurdno? Imaju li takvi ljudi istinsku veru u Boga? Da li bi lažni starešina ili antihrist predstavljao Boga kada bi te izopštio? Kada te lažni starešina ili antihrist muči i izopšti, to je Sotonin posao i nema nikakve veze sa Bogom; kada se ljudi uklanjaju ili proteruju iz crkve, to je u skladu sa Božjim namerama isključivo u slučaju zajedničke odluke između crkve i čitavog Božjeg izabranog naroda i kada je to uklanjanje ili proterivanje u celosti u skladu sa radnim aranžmanima Božje kuće i istina-načelima Božjih reči. Kako može proterivanje od strane lažnog starešine ili antihrista značiti da ne možeš da budeš spasen? U pitanju je progon od strane Sotone i antihrista, što ne znači da te Bog neće spasti. Da li ćeš biti spasen zavisi od Boga. Nijedno ljudsko biće nema pravo da odlučuje o tome da li te Bog može spasti. To treba da ti bude jasno. A ako se odnosiš prema tome što te lažni starešina ili antihrist proterao kao da te je proterao Sâm Bog – pa zar to ne znači da pogrešno razumeš Boga? Znači. Ne samo da pogrešno razumeš Boga, već se i buniš protiv Njega. To je na neki način i bogohulno. I zar nije neuko i budalasto takvo pogrešno razumevanje Boga? Kada te lažni starešina ili antihrist protera, zašto ne tragaš za istinom? Zašto ne potražiš nekoga ko razume istinu da bi stekao izvesno raspoznavanje? I zašto to ne prijaviš nadređenima? Ovo je dokaz da ne veruješ da istina u Božjoj kući vlada nad svim, pokazuje da nemaš istinsku veru u Boga, da nisi neko ko istinski veruje u Boga. Ako veruješ u Božju svemoć,

zašto se bojiš odmazde lažnog starešine ili antihrista? Mogu li oni da odluče o tvojoj sudbini? Ako imaš sposobnost da razaznaš stvari i otkriješ da su njihovi postupci u sukobu sa istinom, zašto ne razgovaraš u zajedništvu sa Božjim izabranicima koji razumeju istinu? Imaš usta, zašto se bojiš da progovoriš? Zašto se toliko plašiš lažnog starešine ili antihrista? To je dokaz da si kukavica, ništarija, Sotonin lakej. Ako, kada ti lažni starešina ili antihrist zapreti, ne usuđuješ da ga prijaviš nadređenima, to pokazuje da te je Sotona već privezao i da si u srcu jedno sa njim; zar na taj način ne slediš Sotonu? Kako neko ko je takav može biti jedan od Božjih izabranika? On je, najprostije rečeno, olos. Niko ko je u srcu jedno sa lažnim starešinama i antihristima nikada ne može biti dobar; on je zlikovac. Takvi ljudi su rođeni da budu đavolovi podanici – Sotonini su lakeji i za njih nema iskupljenja. Zar nisu budalasti i neuki ljudi svi oni koji se ne usuđuju da razotkriju antihrista kada ga vide kako čini zlo, koji se plaše da ne uvrede antihrista, pa ga čak i štite i slušaju? Ako si u potpunosti upoznat sa istina-načelima, a ipak ih kršiš, pa čak i formiraš saveze i klanove sa zlim ljudima i antihristima, zar se ne ponašaš kao Sotonin saučesnik i podanik? Pa kada na kraju budu prema tebi postupili kao prema zlom čoveku i saučesniku antihrista, zar nećeš to i zasluživati? Ako veruješ u Boga, ali umesto da slediš Njega ti slediš antihriste, ponašajući se kao jedan od njihovih podanika i saučesnika, zar ne kopaš onda sam sebi jamu i potpisuješ sam sebi smrtnu presudu? Ako veruješ u Boga, ali, umesto da se pokoriš Njemu, ti popustiš i nađeš sklonište u Božjim neprijateljima – antihristima – pa oni, shodno tome, manipulišu tobom i zlostavljaju te, sam si za to kriv. Zar nisi to i zaslužio? Ako se prema antihristu ophodiš kao prema svom gospodaru, svom starešini, osloncu, ti onda nalaziš utočište u Sotoni, slediš Sotonu, što znači da si zalutao na stranputicu, krenuo pogrešnim putem i zakoračio na put bez povratka. Kakav stav treba da imaš prema antihristima? Treba da ih razotkrivaš i da se boriš sa njima. Ako si sam ili si u paru i previše ste slabi da se sâmi suočite sa antihristima, treba da se udružite sa nekolicinom ljudi koji razumeju istinu da biste prijavili i razotkrili te antihriste i ne treba da stanete sve dok oni ne budu uklonjeni. Čuo sam da se, u poslednje dve godine, Božji izabrani narod u pojedinim pastorskim oblastima kontinentalne Kine ujedinio da bi smenio lažne starešine i antihriste sa položaja; neki od tih lažnih starešina i antihrista su čak bili vođe grupa za odlučivanje, a Božji izabranici su ih ipak smenili. Božji izabrani narod nije morao da čeka odobrenje Višnjeg; rukovodeći se istina-načelima, identifikovao je te lažne starešine i antihriste – koji nisu obavljali stvarni posao i uvek su braću i sestre mučili, ponašali se divlje i ometali rad Božje kuće – i po kratkom postupku izašao na kraj sa njima. Neki su izbačeni iz grupa za odlučivanje, a neki uklonjeni iz crkve – što je odlično! To pokazuje da je Božji izabrani narod već zakoračio na pravi put vere u Boga. Neki Božji izabranici su već razumeli istinu i sada poseduju nešto rasta, ne daju se više kontrolisati ni zavaravati od strane Sotone, imaju hrabrosti da ustanu i da se bore sa Sotoninim zlim silama. To pokazuje i da sile lažnih starešina i antihrista više nemaju prednost u crkvi. Pa se oni stoga više ne usuđuju da budu tako očigledni u svojim rečima i delima. Čim otkriju svoje

karte, neko će biti tu da ih nadzire, raspozna i odbaci. To znači da, u srcima ljudi koji zaista razumeju istinu, čovekov status, ugled i moć nemaju preovlađujući položaj. Takvi ljudi ne pridaju značaj tim stvarima. Kada je neko u stanju da preduzimljivo traga za istinom i da u zajedništvu razgovara o njoj, kada počne da preispituje i da razmišlja o tome kojim putem treba da idu ljudi koji veruju u Boga i kako treba da se odnose prema starešinama i delatnicima, pa počne duboko da razmišlja o tome koga bi ljudi trebalo da slede, kakva ponašanja karakterišu one koji slede čoveka, a kakva one koji slede Boga, pa zatim, pošto je godinama opipavao u mraku, tražeći te istine i doživljavajući ih, konačno, i ne znajući, postane neko ko može da raspozna i shvati neke istine – tada mu se rast donekle uvećao. Kada si sposoban da u svim stvarima tragaš za istinom, to znači da si zakoračio na pravi put vere u Boga.

Za Božje izabranike je dobra stvar, dobra pojava, kada su u stanju da razaznaju i odbace lažne starešine i antihriste. Neke starešine nisu u stanju da obavljaju stvarni posao; stalno izazivaju prekidanja i ometanja, pa u životu crkve nema spokoja. Svi braća i sestre ih smatraju neprijatnima i na kraju ih odbacuju. Da li je ispravno što to rade? (Jeste.) Druge, pak, izaberu za starešine, pa braća i sestre na početku govore: „Sami smo ga izabrali, pa moramo da sarađujemo na njegovom radu.” Posle nekog vremena, ispostavi se da je izbor bio pogrešan: starešina je pun entuzijazma u svojoj veri u Boga, ali nema duhovno razumevanje. Sklon je izobličenostima, nadmen i samopravedan; ne razmatra pitanja sa drugima i ništa ne radi u skladu sa načelima, već se samo ponaša nesmotreno. To vodi povredama bezbednosti; braću i sestre iz crkve stalno hapse, a rad crkve trpi teške gubitke. Ne samo da takav starešina ne razmišlja o sebi, već se i pravda, raspravlja i brani i prebacuje odgovornost na druge. Grupa ga na kraju smenjuje sa položaja. Da li misliš da je to ispravno postupanje u takvoj situaciji? (Jeste.) Zaista jeste! Odmah pošto se grupa pobrinula za takvog čoveka, ona bira nekog drugog i svima je posle nekog vremena jasno da je taj novi starešina mnogo bolji od onog lažnog, što dokazuje da grupa ima moć raspoznavanja i da se razvila. To je proces razvoja u životu Božjeg izabranog naroda. To je potpuno normalno. Jeste li mislili da, kada ljudi toliko godina slušaju propovedi, svi nauče da raspoznaju i uvek dobro izaberu svakog starešinu i delatnika – da će svako koga izaberu i ostati na tom položaju? Da li to tako ide? (Ne ide.) Kada ljudi ne razumeju istina-načela, pri izboru starešine oni uvek biraju nekog oštroumnog, slatkorečivog, darovitog. Tek kada se, posle nekog vremena na tom položaju, pokaže da je taj čovek lažni starešina ili antihrist, ljudi počinju da stiču sposobnost razaznavanja; nakon toga više neće birati takve ljude. Koga tačno, dakle, treba izabrati kada se biraju starešine i delatnici? Nema određenih pravila. Najviše zavisi od toga da li je neko ispravan čovek i da li stremi ka istini. U svakom slučaju, ako je neko zao ili je antihrist, ne smeš njega birati, ma kakav čovek inače bio. Ako ga izabereš, sam ćeš sebi iskopati jamu. Zar nije tako? (Jeste.)

Da se vratimo malopređašnjoj temi o tome kako antihristi napadaju i odstranjuju ljude koji streme ka istini: u osnovi smo rekli sve što je imalo da se kaže o tome, zar ne? Kako

antihristi odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini? Oni često koriste metode koje drugi smatraju razumnim i ispravnim, pa čak ulaze u rasprave o istini da zadobiju prednost kako bi druge ljude napadali, osuđivali i navodili na stranputicu. Primera radi, antihrist misli da njegovi partneri mogu da mu ugroze status ako spadaju u ljude koji streme ka istini, pa će stoga govoriti uzvišene propovedi i raspravljati o duhovnim teorijama kako bi druge ljude naveo na stranputicu i da o njemu imaju visoko mišljenje. On na taj način može da nipodaštava i da potiskuje svoje partnere i saradnike, usled čega će se drugim ljudima činiti da partneri njihovog starešine, uprkos tome što streme ka istini, po svom kovu i svojim sposobnostima nisu ravni tom starešini. Neki će čak reći: „Propovedi našeg starešine su uzvišene i niko s njim ne može da se poredi." Antihrist je izuzetno zadovoljan kad čuje takve komentare. On tada ovako razmišlja: „Zar ti, kao moj partner, ne poseduješ bar malo istina-stvarnosti? Zašto i ti ne možeš da govoriš ovako elokventno i uzvišeno kao ja? Sada si potpuno ponižen. Nesposoban si, a ipak se usuđuješ da se takmičiš sa mnom!" Eto, tako razmišlja antihrist. Koji je njegov cilj? On isprobava sva moguća sredstva kako bi druge ljude potisnuo, omalovažio i sebe postavio iznad njih. Tako se antihrist odnosi prema svima koji streme ka istini ili sarađuju s njim. Sve što antihrist radi usmereno je ka vlastitoj moći i statusu i ima za cilj da mu pridobije poštovanje i obožavanje drugih. On nikome ne dozvoljava da ga nadmaši, te stoga omalovažava, odstranjuje i potiskuje svakoga ko je bolji od njega. U pozadini svega što antihristi koriste protiv onih koji streme ka istini kriju se određeni motivi i ciljevi. Umesto da se trude da zaštite delo Božje kuće, antihristi imaju za cilj da sačuvaju vlastitu moć i status, kao i svoj lik i položaj u srcima pripadnika Božjeg izabranog naroda. Njihovi metodi i ponašanja prekidaju i ometaju rad Božje kuće, a takođe destruktivno utiču na crkveni život. Zar to nije najčešći vid ispoljavanja antihristovih zlodela? Pored ovih zlodela, antihrist čini i nešto još gnusnije, jer stalno pokušava da iznađe način kako da sazna tuđe slabosti i time stekne prednost nad onima koji streme ka istini. Primera radi, činjenicu da su neki ljudi bludničili ili počinili neki drugi prestup antihrist koristi kao povod da te ljude napada, da stalno traži priliku da ih uvredi, razotkrije, okleveta i etiketira, kako bi poljuljao njihov elan u pogledu obavljanja dužnosti i kako bi se ti ljudi osećali negativno. Osim toga, pripadnike izabranog Božjeg naroda antihrist navodi da ljude koji streme ka istini diskriminišu, izbegavaju i odbacuju, kako bi ti ljudi ostali izolovani. Na kraju, kad se svi koji streme ka istini budu osećali slabo i negativno, kad više ne budu aktivno obavljali svoje dužnosti i kad ne budu imali volje da prisustvuju skupovima, antihristov će cilj biti ostvaren. Pošto oni koji streme ka istini tada više neće predstavljati pretnju njegovom statusu i moći i pošto niko više neće smeti da ga prijavi ili razotkrije, antihrist će moći mirno da spava. Unutar crkve, antihrist najviše mrzi ljude koji streme ka istini, a naročito one sa osećajem za pravdu, koji bi se usudili da ga razotkriju i prijave kao lažnog starešinu i antihrista. Antihristu su takvi ljudi trn u oku i trn u peti. Ako slučajno vidi da neko stremi ka istini i da drage volje obavlja svoju dužnost, u njegovom srcu javlja se zloba i neprijateljstvo, bez trunke ljubavi. Antihrist ne samo što neće pružiti pomoć ni

podršku ljudima koji streme ka istini, bez obzira u kakvim se poteškoćama nalaze i koliko su slabi i negativni – on ih neće samo gurnuti u stranu. Naprotiv, potajno će se radovati tome. A ukoliko ga je neko optužio ili razotkrio, iskoristiće prvu priliku da tu osobu napadne kad je najranjivija i da je zaspe svim mogućim optužbama, kako bi je naučio pameti, osudio, oduzeo joj svaku mogućnost napredovanja i, naposletku, učinio toliko negativnom da više nije u stanju da obavlja svoju dužnost. Tada će se antihrist ponositi sobom i počeće da likuje nad njenom nesrećom. Antihristi su najveštiji upravo u tim stvarima; vrhunski su stručnjaci u odstranjivanju, napadanju i osuđivanju onih koji streme ka istini. Kako antihristi razmišljaju, kad su sposobni da čine takva zlodela? „Ako oni koji streme ka istini budu često slušali propovedi, možda će jednoga dana prozreti moje postupke, pa će me tada definitivno razotkriti i smeniti me. Dokle god obavljaju svoje dužnosti, mom statusu, prestižu i ugledu preti opasnost. Stoga je bolje da im prvi zadam udarac, da iznađem mogućnost i steknem prednost kako bih ih omeo i osudio i kako bi oni postali negativni i izgubili želju za obavljanjem dužnosti. Ujedno ću isprovocirati sukobe između starešina i delatnika s jedne, i onih koji streme ka istini s druge strane, kako bi ove druge starešine i delatnici omrzli, distancirali se od njih i kako ih ne bi više cenili ni promovisali. Na taj način, izgubiće svaku želju za stremljenjem ka istini i obavljanjem dužnosti. Biće najbolje ako oni koji streme ka istini ostanu negativni.” To je cilj koji antihristi žele da ostvare. Kad te antihrist ili neka zla osoba pomoću svojih trikova zarobi, osudi i ponizi, možeš li da razaznaš šta se dešava? Možeš li da prozreš Sotonine trikove? Moraš da naučiš da raspoznaješ: „Ako je ono što su rekli zvučalo sasvim ispravno, zašto sam se posle toga osećao negativno? Zašto više ne želim da obavljam svoju dužnost? Zašto su me spopale sumnje u vezi sa Bogom? Je li problem u onome što su oni rekli? Zašto su njihove reči delovale tako negativno? Zašto sam nakon tih reči, došao do pogrešnih razumevanja i predstava o Bogu i izgubio svaku želju za daljim pokoravanjem? Zašto u meni više nema onog pređašnjeg elana i rešenosti da dajem sebe za Boga? A imam i neke sumnje u vezi sa Božjim delom – kao da sam, najedanput, izgubio jasnu viziju. Ne znam zbog čega svoju dužnost obavljam ovako kako je obavljam i osećam da nemam čime da se pohvalim za ovih nekoliko godina koliko verujem u Boga i za sve nevolje koje sam podneo. U srcu mi je sada pomalo mračno.” Ovo je pomalo nenormalno. Zašto bi slušanje naizgled ispravnih reči dovelo do takvih posledica? Zar ne osećaš da nešto nije u redu s tim rečima? O kakvim se zapravo rečima radi, kad u tebi izazivaju takvu reakciju kada ih čuješ? Zbog kakvih to reči postaješ nepoverljiv prema Bogu kad ih čuješ? Pre svega, jedno je nesporno: sve reči koje antihristi izgovaraju navode ljude na stranputicu; poput zmije, one ljude navode da počine greh, da se udalje od Boga i da Ga odbace. Oni nijednom svojom rečju ne snabdevaju ljude, niti im pomažu. Odakle potiču te njihove reči? Od Sotone i đavola. Imate li moć raspoznavanja u pogledu reči koje antihristi koriste da bi napadali i osuđivali ljude koji streme ka istini? Jedino čega se antihristi plaše jesu ljudi koji streme ka istini. Plaše se onih koji se pokoravaju Bogu, onih koji ustaju da slede Boga i da preuzmu dužnost

stvorenih bića; strahuju od ljudi koji stupaju pred Boga i tragaju za istinom. To je ono čega se antihristi najviše plaše. Jer, čim pripadnici izabranog Božjeg naroda zakorače na put stremljenja ka istini, oni počinju sve brže da se razvijaju i njihov rast postaje sve veći – a kad istina zavlada u srcima ljudi i kad postane njihov život, to će za antihriste biti poslednji dan: oni će tada biti osuđeni, otkriveni, eliminisani i potpuno napušteni. Upravo zbog toga antihristi najviše mrze one koji streme ka istini. U očima antihrista, ljudi koji streme ka istini njihovi su mrski neprijatelji, oni su mete njihovih napada i prinude, antihristi ih mrze i napuštaju, povređuju ih i zlostavljaju, a povrh toga još i nastoje da ih navedu na stranputicu. Antihristi nemaju načina da ljude koji streme ka istini navedu na pogrešan put, da upravljaju njima, niti da im zarobe srce, a ne mogu ni da ih nasumice otvoreno odstrane i napadnu, pa im stoga preostaje samo da im govore ispravne i milozvučne reči, te da uz pomoć mekih taktika pokušaju da ih spuste na svoj nivo. A ukoliko ih ti ljudi ne slede i ako im ne mogu biti od koristi, antihristi će upotrebiti najraznovrsnije podle taktike da bi ih odstranili i učinili ih slabim i negativnim, kako više ne bi želeli da obavljaju dužnosti – i kako bi, naposletku, napustili Boga. Ovo je jedno od glavnih zlodela antihrista i još jedna odlika njihove priroda-suštine. O kakvoj se osobini njihove prirode ovde radi? Radi se o njihovoj podmuklosti, lukavosti i zlonamernosti. Da bi ostvarili svoju ambiciju i cilj da zavladaju crkvom, antihristi neprestano pribegavaju zaluđivanju, odstranjivanju i napadima na ljude koji streme ka istini. Oni to čine da bi postigli svoj neizrecivi cilj da svakoga ko stremi ka istini učine negativnim i slabim, mlakim u svojoj veri, te da u njemu probude pogrešna razumevanja u vezi s Bogom. Jer, kad se u ljudima probude pogrešna razumevanja u vezi s Bogom i kad počnu da se žale na Njega, oni više neće stremiti ka istini, niti će biti voljni da obavljaju svoju dužnost – i tako će se udaljiti od Boga. A šta to znači za antihrista? Kao prvo, to znači da niko više neće ugrožavati njegov položaj; kao drugo, kad ove pozitivne ličnosti postanu slabe i negativne i kad se distanciraju od Boga, antihrist će unutar crkve imati odrešene ruke da ljude navodi na pogrešan put i da ih sputava, kao i da upravlja pripadnicima izabranog Božjeg naroda, kako bi ga oni sledili, podržavali i podanički mu se klanjali. Tako antihrist ostvaruje svoj cilj. Da li antihristi, na ovaj način, obavljaju svoju dužnost? (Ne.) U čemu se onda ogleda karakter svega što rade? (U činjenju zla.) „Činjenje zla" je donekle širok pojam; konkretno govoreći, oni ometaju i sapliću ljude, onemogućavaju im da idu putem stremljenja ka istini i da budu spaseni od strane Boga. Kad antihrist ugleda osobu koja stremi ka istini, on se razjari; on kipti od mržnje. Koliko daleko ide ta mržnja? Kad vidi da neko stremi ka istini i sledi Hrista, umesto da sledi i obožava njega i da ide istim putem kao i on, antihrist će tu osobu napadati, odstranjivati i potiskivati, sa željom da ta osoba nestane. Toliko daleko ide njegova mržnja. Ukratko, na osnovu svih ovih manifestacija možemo zaključiti da antihristi ne vrše starešinsku dužnost, jer ne predvode ljude da jedu i piju Božje reči, niti da u zajedništvu razgovaraju o istini, ne zalivaju ih, ne podržavaju, niti im omogućavaju da steknu istinu. Umesto toga, oni prekidaju i ometaju crkveni život, razgrađuju i uništavaju rad crkve, a ljude sprečavaju na putu stremljenja

ka istini i dostizanja spasenja. Pripadnike izabranog Božjeg naroda žele da povedu stranputicom i upropaste im priliku da dobiju spasenje. To je krajnji cilj koji antihristi žele da ostvare ometanjem i prekidanjem rada crkve.

Kako Božji izabrani narod treba da se ophodi prema antihristima? Mora da ih raspozna, razotkrije, prijavi i s gnušanjem odbaci. Tek tada će moći sa sigurnošću da sledi Boga do samog kraja i da zakorači na pravi put vere u Boga. Antihristi nisu tvoje starešine, bez obzira na to kako su naveli druge na stranputicu da ih izaberu za starešinu. Ne priznaj ih i ne prihvataj njihovo vođstvo – moraš ih razaznati i s gnušanjem odbaciti jer ti oni ne mogu pomoći da razumeš istinu, ne mogu te podržati i ne mogu te snabdevati. To su činjenice. Ako ne mogu da te uvedu u istina-stvarnost, nisu sposobni ni da budu starešine i delatnici. Ako ne mogu da te uvedu u razumevanje istine i iskustvo Božjeg dela, onda su oni ljudi koji se suprotstavljaju Bogu i treba da ih raspoznaš, razotkriješ i s gnušanjem odbaciš. Sve rade da te navedu na stranputicu da bi ih sledio, da te nateraju da se pridružiš njihovoj kliki da bi podrivao i ometao crkveni rad, da te namame na put antihrista, kojim i oni idu. Žele da te odvuku u pakao! Ako ne možeš da prepoznaš šta oni zaista jesu i veruješ da, pošto su tvoje starešine, treba da ih slušaš i da im činiš ustupke, onda si čovek koji izdaje i istinu i Boga – a takvi ne mogu biti spaseni. Ako želiš da budeš spasen, ne samo da moraš da prevaziđeš prepreku velike crvene aždaje i da je raspoznaš, da prozreš njeno rugobno lice i da se potpuno pobuniš protiv nje – već moraš da prevaziđeš i prepreku antihrista. Antihrist, u crkvi, nije samo neprijatelj Boga, već i Božjeg izabranog naroda. Ako nisi u stanju da raspoznaš antihrista, velika je verovatnoća da ćeš biti naveden na stranputicu i pridobijen, da ćeš hodati putem antihrista i da će te Bog prokleti i kazniti. Ako se to desi, znači da je tvoja vera u Boga potpuno podbacila. Šta čovek mora da poseduje da bi zadobio spasenje? Pre svega, mora da razume mnoge istine i da bude u stanju da raspozna suštinu, narav i put antihrista. To je jedini način da se osigura da neće, verujući u Boga, obožavati i slediti ljude, kao i jedini način da sledi Boga do samog kraja. Samo čovek koji je u stanju da raspozna antihrista kadar je da istinski veruje u Boga, da Ga sledi i da svedoči za Njega. Neki će onda reći: „Šta da radim ako u ovom trenutku nemam istinu za to?" Moraš se pod hitno opremiti istinom; moraš naučiti da pronikneš u ljude i u stvari. Raspoznati antihrista nije lako i zahteva sposobnost da se jasno vidi njegova suština i da se prozreju zavere, trikovi, namere i ciljevi iza svega što on radi. Na taj način te on neće navesti na stranputicu ni kontrolisati i moći ćeš da ostaneš postojan, da bezbedno i sigurno stremiš ka istini i da budeš nepokolebljiv na putu stremljenja ka istini i postizanja spasenja. Ako ne možeš da prevaziđeš prepreku koju predstavljaju antihristi, može se reći da si u velikoj opasnosti i da te lako može zaluđivati i zarobiti neki antihrist, te ćeš početi da živiš pod Sotoninim uticajem. Moguće je da među vama ima onih koji ometaju i sapliću ljude koji streme ka istini i njihovi su neprijatelji. Prihvatate li to? Ima i onih koji se ne usuđuju da se suoče s tom činjenicom, niti se usuđuju da to prihvate kao činjenicu. Ali u crkvama se zaista dešava, i to često, da antihristi navedu ljude na stranputicu; samo što ljudi to

nisu u stanju da raspoznaju. Ako nisi kadar da položiš taj test – test antihrista, onda te antihristi ili navode na stranputicu i kontrolišu, ili ti nanose patnju, muče te, isteruju, potiskuju i zlostavljaju. Na kraju tvoj bedni mali život neće dugo moći da odoleva i usahnuće; ostaćeš bez vere u Boga i reći ćeš: „Bog uopšte nije pravedan! Gde je bog? Na ovom svetu nema ni pravde ni svetlosti i nema takve stvari poput božjeg spasenja čovečanstva. Možemo slobodno da provodimo dane u radu i sticanju novca!" Odričeš se Boga, udaljavaš se od Boga i ne veruješ više da On postoji; u potpunosti nestaje svaka nada da ćeš zadobiti spasenje. Stoga, ako želiš da stigneš tamo gde će ti biti dato spasenje, prvi ispit koji moraš da položiš je da li si u stanju da opaziš i prozreš Sotonu, a moraš da imaš i hrabrosti da ustaneš i da ga razotkriješ i napustiš. Gde je, dakle, Sotona? Sotona je pored tebe i svuda oko tebe; možda živi čak i u tvom srcu. Ako živiš u sotonskoj naravi, može se reći da si od Sotone. Sotonu i zle duhove duhovnog carstva ne možeš videti ni dodirnuti, ali Sotone i živi đavoli koji postoje u stvarnom životu – svuda su. Svako ko oseća odbojnost prema istini je zao, a svaki starešina i delatnik koji ne prihvata istinu antihrist je ili lažni starešina. Zar nisu takvi ljudi Sotone i živi đavoli? To su možda upravo ljudi koje obožavaš i na koje se ugledaš; možda upravo ljudi koji te vode i kojima se u svom srcu već odavno diviš, veruješ im, uzdaš se u njih i nadaš im se. A u stvari, oni su prepreke koje ti stoje na putu i ometaju te u stremljenju ka istini i zadobijanju spasenja; oni su lažne starešine i antihristi. Mogu preuzeti kontrolu nad tvojim životom i nad putem kojim koračaš i upropastiti ti šansu da zadobiješ spasenje. Ako ne uspeš da ih raspoznaš i prozreš, možeš u bilo kom trenutku biti naveden na stranputicu i zarobljen. Prema tome, u velikoj si opasnosti. Ako nisi u stanju da se izbaviš iz te opasnosti, Sotonina si žrtva. Ljudi koji su navedeni na stranputicu i kontrolisani i koji postanu sledbenici antihrista u svakom slučaju ne mogu nikada zadobiti spasenje. Pošto ne vole istinu i ne streme ka njoj, neizbežna je posledica da bivaju navedeni na stranputicu i da slede antihrista.

Neki sebe smatraju ljudima koji streme ka istini i kažu da su u stanju da raspoznaju antihriste. Precenjuju se, zar ne? Ako sretneš nekog očiglednog antihrista, onog koji pokazuje zube, ima slabu ljudskost i počinio je neka zlodela, naravno da ćeš biti u stanju da ga prepoznaš. Ali ako sretneš antihrista koji deluje pobožno, blagoglagoljiv je i izgleda kao prijatan čovek – antihrista koji se povinuje ljudskim predstavama – jesi li i dalje dovoljno smeo da tvrdiš da ćeš uspeti da raspoznaš šta je? Imaš li hrabrosti da ga okarakterišeš kao antihrista? Ako nisi kadar da ga raspoznaš, neminovno ćeš mu se diviti i bićeš mu naklonjen, a u tom slučaju će njegovo ponašanje, njegova mišljenja i pogledi, njegovi postupci – pa čak i njegovo razumevanje istine – sigurno uticati na tebe. Do koje će mere te stvari uticati na tebe? Zavidećeš antihristu, podražavaćeš ga, oponašati i slediti, a to će uticati na tvoj život-ulazak; uticaće na tvoje stremljenje ka istini i ulazak u stvarnost, na tvoj stav prema Bogu, kao i na to da li se istinski pokoravaš Bogu i slediš Ga do samog kraja. Na kraju će antihrist postati tvoj idol, imaće mesto u tvom srcu i nećeš moći da mu pobegneš. Kada si do te mere naveden na pogrešan put, veoma

je slaba nada da ćeš biti spasen, jer je tvoj odnos sa Bogom uništen, izgubio si normalan odnos sa Njim i na ivici si opasnosti. A da li je to za tebe katastrofa ili blagoslov? Naravno da je katastrofa; blagoslov svakako nije. Iako neki antihristi mogu da ti pomognu i da ti budu od koristi u malim stvarima ili su u stanju da propovedaju reči i doktrine da bi te prosvetili, kada te jednom navedu na stranputicu, kada ih obožavaš i slediš, u nevolji si. Upropastićeš se i izgubiti šansu za spasenje. Neki kažu: „Nije on Sotona ni zao čovek, deluje kao duhovan čovek koji stremi ka istini." Jesu li te reči istinite? (Nisu.) Zašto nisu? Svako ko iskreno stremi ka istini, uticaj i prednost njegovog vođstva, pomoći i opskrbe služe tome da te dovedu pred Boga, kako bi tragao za Njegovim rečima i za istinom, te dolaziš pred Boga i učiš da se pouzdaš u Njega i da tragaš za Njim, a tvoj odnos sa Njim postaje sve bliži. Kakve će, naprotiv, biti posledice ako tvoj odnos sa antihristom bude postajao sve bliskiji, sve dok mu ne budeš uvek stajao na raspolaganju? Odlutaćeš na pogrešan put i upropastiti se. Što si bliskiji sa antihristom, to si udaljeniji od Boga. A kakva je posledica? Antihrist će te voditi pred sobom i udaljićeš se od Boga. Ako u srcu imaš idola, kada počneš da gajiš predstave o Božjim rečima i delu, ili Božje reči razotkriju tvog idola, odmah ćeš se pobuniti protiv Njega, pa Mu se možda čak i usprotiviti i izdati Ga; staćeš na stranu svog idola i suprotstaviti se Bogu. To se često dešava. Kada neke lažne starešine i antihriste smene ili izopšte, njihovi saučesnici i podanici počinju da se zauzimaju za njih i da se žale; neki čak postaju i negativni i prestaju da veruju u Boga. To je uobičajena pojava, zar ne? A zašto prestaju da veruju? Kažu: „Naš starešina je smenjen i proteran, kakve onda nade ima za mene, običnog vernika?" Zar nije to besmislica? Njihove reči ukazuju na to da slede antihrista, da ih je on potpuno naveo na stranputicu. A kakva je posledica toga što su navedeni na stranputicu? Antihrist je postao idol kojeg obožavaju; antihrist je postao nešto kao njihov predak: kako da ne odu, ako je njihov predak proteran? Slušaju samo antihrista i pod njegovom su potpunom kontrolom. Misle da je svaka antihristova reč ispravna, da je svaki njegov postupak ispravan i da ih treba prihvatiti kao istinu i pokoriti im se, pa ne dopuštaju da iko u Božjoj kući razotkrije ili osudi antihrista. Kada antihrista proteraju iz Božje kuće, oni koji ga slede preuzimaju na sebe da i sami napuste crkvu. „Drvo padne, a majmuni beže." Te stvari pokazuju da su antihristi i njihovi sledbenici Sotonine sluge, koje su došle da prekidaju i ometaju Božje delo. Kada ih Božji izabrani narod otkrije, razotkrije i s gnušanjem odbaci, sa njihovom verom u Boga je gotovo. Svi sledbenici antihrista imaju jednu jasno vidljivu crtu: ničije reči ne dopiru do njih; slušaju isključivo antihriste. A kada ih antihristi navedu na stranputicu, prestaju da slušaju Božje reči i priznaju samo antihrista za svog gospoda. Zar ne pokazuje to da su navedeni na pogrešan put, da su pod njegovom kontrolom? Samo bi sledbenici antihrista probali da se zauzmu za njega. Kada je antihrist razotkriven i otkriven, ljudi koji ga slede počinju da se brinu za njega, liju suze za njim, žale se u njegovo ime i pokušavaju da ga odbrane. U tom periodu, oni zaboravljaju na Boga, više Mu se ne mole i ne tragaju za istinom; samo brane antihrista i razbijaju glavu razmišljajući o njemu; Boga uopšte više i ne priznaju. Veruju li oni istinski u Boga? U

koga stvarno veruju? To je već sasvim jasno. Ma šta govorio i radio, antihrist ima samo jedan cilj: da vodi ljude, da bude njihov gospod, da ga svi ropski slede i slušaju i da se, na kraju, ophode prema njemu kao prema Bogu. Kako se to uopšte razlikuje od puta kojim je koračao Pavle? Kada je Pavlovo delo došlo do svog kraja, izgovorio je u srcu reči; Pavle je rekao da je za njega život hristos, a njegov cilj kada je to rekao bio je da se svi koji veruju u Gospoda ugledaju na njega, da ga slede i da se prema njemu ophode kao prema Bogu. To je bio Pavlov cilj kada je izgovorio te reči, zar ne? A ako delo antihrista zaista stigne do toga da ga ljudi obožavaju i slušaju, u srcima tih ljudi više neće biti mesta za Boga; njihova srca preuzeće antihristi. To je posledica. Kažeš da se ne brineš da će te antihrist navesti na pogrešan put, da se ne bojiš da ćeš pratiti antihrista, ali nema smisla da to tvrdiš. To je tvrdnja jednog smetenjaka. To je zato što ćeš, ako ne stremiš ka istini i uvek obožavaš i slediš ljude, i ne znajući – krenuti putem antihrista. Verovaćeš u Boga više godina ali ćeš biti lišen iskustvenog svedočenja, ne samo da nećeš zadobiti istinu i život, već ćeš postati neko ko se suprotstavlja Bogu: to je krajnja posledica kada slediš antihriste i ne možeš je se osloboditi, ta je činjenica nepromenljiva. To je baš kao kada neko dodirne žicu kroz koju prolazi struja: sigurno je da će ga struja udariti. Neki će reći: „Ja u to ne verujem; ne plašim se" – ali ima li ikakve veze da li veruješ i da li se plašiš? Dotakneš li žicu kroz koju prolazi struja, cap! Udariće te. Neće ti pomoći ako u to ne veruješ. Ne verovati u to znači biti neznalica; takva izjava je neodgovorna. Stoga, bilo da želiš da slediš antihrista ili ne, ako ne stremiš ka istini i sav tvoj trud je uvek usmeren ka slavi, dobiti i statusu, već si krenuo putem antihrista. Ta posledica će se pokazati malo po malo, kao brodska olupina koja izranja na površinu. To je neizbežno. To što antihrist radi jeste da vodi ljude pred sobom, primorava ih da prihvate njegovu kontrolu i manipulaciju, umesto da prihvate Božje orkestracije i uređenja i da se pokore Njegovoj suverenosti. Antihrist želi da pridobije ljude, da ih osvoji, cilj mu je da kontroliše sve Božje izabranike, da kontroliše Božji izabrani narod u svojim rukama; on je trgovac robljem. A šta radi antihrist da ostvari taj svoj cilj da kontroliše ljude? Koristi duhovnu doktrinu koju ljudi obožavaju, koristi varljive teorije, iskorišćava ljudski iskvareni način razmišljanja zbog kojeg obožavaju teoriju, da bi ulepšavao i trtljao bez kraja i konca i naveo ih na stranputicu. Ukratko, sve što on govori samo su reči i doktrine, prazna teorija, stvari koje su varljive i kose se sa istinom. Ako ljudi ne razumeju istinu, sigurno će biti navedeni na stranputicu; u najmanju ruku će biti na neko vreme navedeni na stranputicu pre nego što se ponovo urazume. A urazumiće se onda kada antihrist bude raskrinkan, pa će se tada veoma kajati. Ljudi koji slede antihriste odavno su izgubili delo Svetog Duha; to je zbog toga što u svojim srcima obožavaju idole, slede ljude, a Bog ih se gnuša i odbacuje ih i ostavio ih je po strani da bi ih razotkrio. Stoga je izuzetno opasno slediti antihriste; baš kao i prema antihristima, Bog oseća krajnji prezir i prema ljudima koji ih slede. A koji je Božji cilj kada te ljude ostavlja po strani? Cilj Mu je da čeka da se Njegov izabrani narod urazumi, da postane kadar da raspozna i razotkrije antihriste i da ih u potpunosti odbaci, a tada će nastupiti

poslednji dani antihrista. Nije li sve što antihristi rade štetno za ljude? Ne streme ka istini i pokušavaju da navedu Božji izabrani narod na stranputicu i da ga kontrolišu, ne dozvoljavaju ljudima da streme ka istini, ne pokoravaju se Božjem delu i pokušavaju da navedu Božje izabranike na stranputicu kako bi ih ovi sledili – sve to pokazuje da antihristi nemaju nimalo bogobojazno i pokorno srce i da nimalo ne vole istinu. Naprotiv, razmišljaju i dovijaju se kako da se domognu statusa i moći za sebe, da bi se usprotivili Bogu i nadmetali sa Njim za Njegov izabrani narod i na kraju stvorili sopstveno carstvo nasuprot Božjem – što sve pokazuje da su antihristi smrtni neprijatelji ovaploćenog Boga i da su upravo oni predmet Božjeg razaranja. Ništa nije opasnije za ljudsku veru u Boga nego kada antihrist čoveka navede na stranputicu i kontroliše. Ako je čovek već počeo da sledi antihriste, ako je već u potpunosti na njihovoj strani, onda je on čovek koji je izdao Boga i suprotstavio Mu se, u kom slučaju se podrazumeva kakav će biti njegov ishod.

To je manje više sve o čemu ima da se besedi po pitanju toga kako antihristi odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini. Njihova svrha i namera kada odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini, stav, metode i tehnike kojima se služe u odnosu sa ljudima koji streme ka istini, kao i način na koji bi ljudi koji streme ka istini trebalo da se ponašaju prema antihristima – o svemu tome smo pomalo razgovarali u zajedništvu, iako još uvek ne sasvim iscrpno. U budućim razgovorima ćemo se možda još dotaći istine u tim oblastima shodno konkretnim okolnostima i slučajevima. Kakav stav moraju da imaju oni koji slušaju propoved kada se u zajedništvu razgovara o takvim konkretnim temama? Moraju da se usredsrede, da se utišaju pred Bogom i da ne dozvole da im misli odlutaju, jer svaki aspekt istine ima tačno određene izjave i definicije, kao i konkretan sadržaj i načela primene. Štaviše, govorićemo iz raznih uglova i na različite načine o konceptualnim stvarima koje se tiču istine u svakoj pojedinoj oblasti sadržaja, kao i o istinama koje ljudi treba da razumeju i o putu na kojem treba praktično da deluju. O svemu tome treba u zajedništvu razgovarati i promišljati sve dok ne postane potpuno jasno i tek onda će dati rezultate. Sada vidimo, kroz naš detaljni razgovor, da istina-načela, obuhvaćena obavljanjem dužnosti, nisu baš tako jednostavna kao što se misli. Kada neko nema sposobnost shvatanja, zaista mu je teško da razume istinu. Razumeti istinu, baš kao i završiti fakultet, donekle je teško, ali čovek neće osećati težinu ako ima sposobnost shvatanja. Sve dok je čovek u stanju da razume istinu nakon što je čuje, prirodno će imati i način na koji će je primenjivati, a što više vežba primenu istine, to će širi biti njegov put primene, pa će tako sa većom preciznošću dokučiti i načela. S druge strane, ako ne slušaš takve detaljne besede i razumeš samo opšte i konceptualne stvari, kada dođe do praktičnog delovanja, ruke će ti biti vezane. Kada budeš tragao za istina-načelima, izgledaće ti da je svaki put kojim kreneš pogrešan i ma šta radio osećaćeš se nesposobnim da ih tačno dokučiš. Ali sada, sa tim konkretnim definicijama i specifikacijama, kada je delokrug sužen a istina konkretizovana, bićeš mnogo slobodniji kada ponovo počneš da primenjuješ istinu, jer je detaljno opisana. Zamisli, recimo, da sam tražio od tebe da kupiš svesku. Da sam ti dao samo takve osnovne zahteve kao što

su veličina, debljina i cena sveske, možda bi morao malo da se potrudiš da dokučiš ta načela i da ih sprovedeš u delo. Ali da sam ti rekao i druge stvari, kao što su tačna boja, veličina, broj strana, format i kvalitet papira – da li bi onda, kada su ti dati svi ti detalji, načela koja si dokučio bila konkretnija? A da sam bio još konkretniji i da sam ti dao list papira i od tebe zatražio da kupiš svesku od papira identičnog kvaliteta, debljine, boje i veličine i broja kvadratića, ili da sam ti dao tačna uputstva o dozvoljenom odstupanju za svaku od tih osobina, kada bi otišao da je kupiš, zar se ne bi izbor suzio? (Bi.) Zar ne bi odgovarajuća načela postala konkretnija i jednostavnija za tebe dok ih primenjuješ? Da li bi to, kada je reč o tvom praktičnom delovanju, pomoglo ili smetalo? (Pomoglo bi.) Zaista bi trebalo da pomogne, jer su razni aspekti istine izgovoreni konkretnije i detaljnije, sve do detalja o tome kako se treba odnositi prema određenim pitanjima, konkretnim ispoljenjima, kao i detalja o tome na koji način treba praktično delovati – sve ti je rečeno na sveobuhvatan način. Ako i dalje nisi u stanju da to sprovedeš u delo, onda ti nemaš nikakvu sposobnost razumevanja istine.

Da li sada imate sposobnost razumevanja istine ključna je za to da li ćete moći da zadobijete istinu i da budete usavršeni. Otišao sam tako daleko da sam podelio istine u vezi sa vršenjem dužnosti u skladu sa merilom na šest vrsta, u zavisnosti od kadrova koji ih obavljaju; svaka od tih vrsta dalje se deli na konkretne kategorije, a unutar svake kategorije nalaze se odeljci detaljnih beseda. Da li, u vašem slučaju, takva propoved i beseda o takvim istinama vodi boljem razumevanju istine i daje vam više načela po kojima treba praktično delovati, ili vam, pak, otežava nalaženje načela? (Zahvaljujući njima imamo više načela.) Trebalo bi da vas dovede do boljeg razumevanja, što znači da bi Moja detaljna propoved trebalo da vam bude od pomoći. Trebalo bi da vam dâ veću jasnoću, a ne da vam stvori veću zbunjenost. Sve se svodi na to da li čovek poseduje sposobnost razumevanja istine. Ako je neko čovek istinski dobrog kova i poseduje duhovno razumevanje, osećaće sve veću jasnoću; ako je, pak, lošeg kova i ne poseduje duhovno razumevanje, razumeće još manje i postajaće sve zbunjeniji. Neki će možda reći: „Nekada sam mislio da nešto malo razumem, ali sada, što više čujem to sam zbunjeniji, kao da u meni više nema ničega. Šta se to dešava?” Ako razgovor o život-ulasku previše ode u detalje, čoveku je teško da ga razume ako nema iskustva i lošeg je kova. Što je razgovor detaljniji, to je veća verovatnoća da će se ljudi lošeg kova zaglibiti. Zašto je verovatno da će se zaglibiti? Za to postoji nekoliko uslova. Jedan je da takvi ljudi ne poseduju duhovno razumevanje. Ne razumeju istinu – odnosno, ne razumeju šta je istina i šta je određeno stanje. Ne razumeju te stvari. To je stanje neposedovanja sposobnosti razumevanja istine. Kod takvih ljudi ima samo jedna, krajnja mera koja se može preduzeti: treba im reći tačno šta da rade kada ih stvari zadese, baš kao da programirate robota da izvršava naloge na zahtev. Dovoljno je da ih navedete da poštuju pravila. Taj način može kod takvih ljudi da dovede do rezultata; sa njima nema drugog načina. Ja sada koristim tu krajnju meru, govorim najdetaljnije moguće, sve do najkonkretnijih stvari – razrađujući sve do najkonkretnijih detalja. Neki kažu da i dalje ne

razumeju, pa ću im reći direktno kako da rešavaju svaku stvar na koju naiđu i kako tačno da se odnose prema njoj. Navodim ih da poštuju pravila; to je sve što ja mogu, jer oni nemaju sposobnost razumevanja istine. Nije svačije stanje potpuno isto, ali razlike su neznatne. Kada biste od Mene tražili da konkretno i jasno govorim sa vama o svakoj od njih ponaosob, teško bih uspeo da stignem do svih, jer vas ima previše koji ste lošeg kova. Neophodno je da taj deo posla obave oni među vama koji imaju duhovno razumevanje i sposobnost da shvate istinu. Ja sam već temeljno obavio svoje delo. To je sve što se može; učinio sam sve što sam mogao. Sva dela koja je obavio ovaploćeni Bog i sve reči koje je On izgovorio razumljivi su i pristupačni običnom čoveku. To je mera do koje je nešto moguće uraditi sa ljudima koji poseduju razmišljanje i reakcije normalne ljudskosti. Neki će pitati: „Zar neće Bog učiniti čuda?" Bog ne čini čuda; sve te stvari treba da se urade na stvaran, praktičan način. Isto je i sa Božjim delom u tri faze: počinje Njegovim proglašenjem zakona čovečanstvu, kojima će se ono voditi u životu, nastavlja se raspećem i obavljanjem dela iskupljenja, sve do poslednjih dana, u kojima Božje ovaploćenje izražava sve istine koje spasavaju čovečanstvo – svaka faza obavljena je na stvaran, praktičan način, govoreći i delajući licem u lice sa čovekom. U tome nema nikakvih čuda. Najveće čudo je to da sâm Bog lično govori i dela i da će, bez obzira na metode koje bude upotrebio, na kraju jednu grupu ljudi upotpuniti i pridobiti. To će zasigurno biti ostvareno; samo je pitanje vremena. To je najveći od svih znakova i najveće od svih čuda i Bog se neće služiti nikakvim drugim natprirodnim sredstvima da bi usadio istinu u ljudsko srce. Sada kada smo tako detaljno u zajedništvu razgovarali o tim istinama, ako imaš sposobnost razumevanja i ako si zaista čovek koji stremi ka istini, onda će ti, ukoliko budeš zaista obratio pažnju i uložio malo truda, biti nemoguće da ne razumeš istinu i načela primene. Ima onih koji tvrde da vole istinu, ali zašto je onda, posle tolikih godina slušanja propovedi, još uvek ne razumeju? Postoje dve mogućnosti. Jedna je da nemaju nimalo duhovnog razumevanja i nesposobni su da razumeju istinu; druga je da u stvari ne vole istinu i da se nikada nisu ni potrudili da streme ka njoj. To su dva moguća razloga. Ima i onih koji kažu da ne razumeju istinu jer tek od skora veruju u Boga, pa nisu još čuli mnogo propovedi i nemaju mnogo iskustva. To je još jedan razlog. Ali ako si čovek koji zaista voli istinu, onda će, zajedno sa brojem godina tvoje vere u Boga, rasti i tvoje razumevanje istine i napredovati tvoj duhovni rast.

Kada se u zajedništvu razgovara o bilo kojem aspektu istine, nije dovoljno tek nekoliko reči da se on izloži u potpunosti tako da problemi mogu da se reše. Za današnje ljude, tvrdnje opšte prirode samo su doktrina, puka teorija. Kako onda da učinim da ljudi razumeju i da ih osposobim da, kada jednom nešto prihvate, to preobrate u načela primene? Moram da govorim konkretnije i detaljnije. Bez obzira na to da li pričam neku priču, besedim o istini, ili govorim o primeni, to mora, u celini uzev, biti detaljnije i konkretnije. Konkretan govor je vama od koristi. Zato moram uvek da razbijam glavu smišljajući priče i primere za vas, da biste bolje razumeli. Ja te istine konkretizujem kroz događaj za događajem i kombinujem istine o kojima besedim sa svakim događajem koji

prepričavam, tako da biste u glavi imali sliku sa kojom možete da se uporedite i da vidite da li ste se i vi nekada tako ponašali, ili ćete se ponašati kao takva osoba, da li ste ikada tako razmišljali ili bili zarobljeni u sličnom stanju. Dok slušate te istine, trudim se da vam ih dočaram kroz zamišljene slike, kao da ste deo njih. To je razlog zbog kojeg vam pričam priče i dajem primere. Ima ljudi u kojima se probudi nestrpljenje čim čuju da počinje neka priča. „Opet priča? Šta sam ja, trogodišnjak?" Možda nemaš malo godina, ali na putu vere u Boga i stremljenja ka istini, imaš možda i manje od tri – to je činjenica. I zato, kada se prema vama ponašam kao prema deci koja još nemaju ni tri godine, to nije uvreda i nije uopšte preterano; kako ja to vidim, čak vas i precenjujem. Kada trogodišnjak čuje odraslu osobu kako kaže da su makaze oštre i da ih ne treba dirati, on će to zapamtiti kao načelo. Neće dirati makaze, pa čak ni sečiva i alate koji na njih liče. On zna da su svi oni oštri; zna da mora da savlada to načelo. A da li su i ljudi u stanju da pronađu načela u nečemu što su više puta za redom doživeli u praksi? Odnosno, da li si u stanju da razumeš namere iza Božjih dela, zahteve koje On ima od tebe, kao i standarde koje On traži u određenoj stvari? Ako je suditi po inteligenciji normalnog čoveka, trebalo bi da razumeš te stvari. Koje su onda okolnosti u kojima ih ljudi ne razumeju, ma šta Ja govorio? Glavni razlog zbog kojeg se to dešava je, pre svega, u vezi sa galamom u okruženju u kojem ljudi žive i sa mnoštvom beznačajnih i tegobnih stvari sa kojima su prisiljeni da se nose, usled kojih nisu skloni da pažljivo molitveno čitaju Božju reč; ne ulažu nikakav trud u istinu. To je jedan aspekt tog razloga; druga strana je da su ljudska žeđ za istinom i ljubav prema njoj tako neznatni da bi, na lestvici od jedan do deset, vaša ljubav prema istini u ovom trenutku bila ocenjena sa najviše tri ili pet. Veći deo razloga zbog kojeg ljudi ne razumeju istinu i na kraju je nisu ni zadobili je, dakle, taj što se nisu ni potrudili i nisu se srcem uneli u to, i što, u dubini duše, oni baš i ne vole istinu. Ljudi u nedovoljnoj meri vole istinu. U pitanju je tek nekakav interes; to ne dostiže nivo ljubavi. Ljudi osećaju da je Bog dobar i postaju spremni da čitaju Njegove reči i da teže ka istini samo zato što su pretrpeli tolike poraze i nevolje u svetu da nisu mogli da nastave da žive i zato što su videli Boga na delu kako svakodnevno spasava ljude i besedi o istini, kao i izobilje svega čime On snabdeva čoveka. To je taj neznatan interes koji imaju. A u čemu ljudska srca provode više vremena? Upletena su u mnoge beznačajne stvari, zauzeta raznim problemima emotivnih i međuljudskih odnosa, statusa i taštine, kao i trendova u društvu. Ima čak i takvih koji više vremena i energije posvećuju hrani, odeći, odevanju i telesnim uživanjima. Traće istinski dragocene dane na te stvari, a onda to još i veličaju, govoreći: „Dajem se za Boga!" Konačno, na kraju, pogledaju iza sebe i vide da je Bog izgovorio toliko reči i toliko dugo delao, a oni ipak nisu zadobili istinu. To nije zato što im Bog nije podario istinu, već zato što je nisu prihvatili u svojim srcima, nisu se potrudili oko nje, iako su toliko gledali Boga kako je izražava. Zbog toga tokom mnogih godina vere u Boga nisu stekli istinu ni život i na kraju su eliminisani.

22. januar 2019. godine

Četvrta stavka: Oni se uzdižu i svedoče o sebi

Dodatak

Lov na pacove

Nedavno sam čuo nešto novo. Slušajte i razmislite o tome u kakvoj je to vezi sa ponašanjem i naravima ljudi, o čemu priča govori i kakav problem ilustruje. Kada su neki ljudi došli iz Kine u Ameriku, osim što su videli da su društveno okruženje i atmosfera ovde znatno drugačiji nego u Kini, još nešto im je bilo veoma zanimljivo. A to je činjenica da ne samo da su u ovoj zemlji slobodni ljudi, već i sva živa bića i životinje imaju veliku slobodu i niko im ne čini ništa nažao. Ljudska sloboda je, naravno, proizvod društvenog sistema, ali šta je to što donosi slobodu svim vrstama živih bića i životinja? Je li i to u vezi sa društvenim sistemima? (Jeste.) Povezano je sa tim na koji način društveni sistemi i državna politika štite čitavu prirodu i životnu sredinu i upravljaju njima. Ovde su divlje životinje svuda i možete ih videti svugde. Tako, na primer, možete videti divlje guske kako pasu travu na livadi pored autoputa, a ima i parkova, livada i šuma gde ćete videti jelene, medvede i vukove, kao i ćurke, fazane i razne vrste ptica i drugih divljih životinja. Koji su prvi utisci koje ljudi stiču kada vide ovakav prizor? (Osećaju se kao da su videli prirodu.) A kakva osećanja imaju kada gledaju prirodu? Zar neće reći: „Vidi ti ovu njihovu zemlju. Ne samo da su ljudi slobodni, nego su čak i životinje ovde slobodne. Reinkarnirati se kao životinja na ovom mestu bilo bi bolje nego živeti kao čovek u Kini, jer su ovde čak i životinje slobodne i niko ih ne zlostavlja”? Zar nemaju upravo takva osećanja? (Imaju.) Za one koji ovde ostanu dugo, te stvari postanu uobičajene i nimalo neobične; misle da su potpuno normalne. Ali kod drugih ljudi, kada se naviknu na takvo okruženje, počinju aktivno da se javljaju ovakve misli: „Ove životinje su sve tako slobodne i niko ih ne nadzire i ne čuva, možda bih mogao da počnem da ih lovim i jedem? Bilo bi super da mogu da ih jedem, ali ne smem to da radim nepromišljeno, u slučaju da su zaštićene zakonom. Moram to malo da istražim.” Kada provere informacije, shvataju da zakon izričito kaže da su sve divlje životinje zaštićene federalnim zakonima i da čovek ne može da ih lovi i ubija kako mu padne na pamet. Ako čovek želi da lovi životinje, mora to da radi na lovnom području predviđenom zakonom; potrebna mu je i dozvola za lov, a možda mora da plati i naknadu za ulovljene životinje. Ukratko, te divlje životinje zaštićene su zakonom, kojim o tome sadrži jasne odredbe. Neki ljudi nisu u stanju da razumeju zakon koji štiti divlje životinje, pa ovako razmišljaju: „Vidi svu ovu delikatesnu divljač, a država nam ne dozvoljava da je lovimo i jedemo kako nam padne na pamet. Kakva šteta! U Kini nikoga nije briga za to: ’Ako niko ne prijavi, ni vlasti neće istraživati.’ Dok god niko ne zna za to, možeš da uloviš i pojedeš životinju. Ali u demokratskoj zemlji to ne smeš. Ovde postoje zakonski propisi, pa ne mogu da radim šta hoću na tuđoj zemlji. Ali te životinje su sve divljač; kakva šteta što možemo samo da ih gledamo, a ne smemo da ih jedemo! Moram da smislim neko rešenje. Kako da

pojedem ovu divljač tako da niko ne primeti i da ne prekršim zakon?" Neki tako smisle trik, pa kažu: „Ako napravim kavez i stavim u njega neku ukusnu hranu da privuče životinje, uhvatim par sitnijih životinja, na primer divljih zečeva, pa onda nađem neko skrovito mesto da ih ubijem i pojedem, to ne bi bilo kršenje zakona, zar ne? Država ne štiti te životinjice i u zakonu nema konkretnih odredaba o njima. Ako tako uradim, mogu i da jedem divljač i da budem siguran da ne kršim zakon. Ubiću dve muve jednim udarcem." Kada tako dobiju ideju, oni naprave kavez i počnu da love. Ne prođu ni dva dana, a u kavez im se ulovi pacov i oni ga brže bolje ubiju i pojedu, uvereni da jedu pravu pravcatu divljač! Kakav zaključak donose kada ga pojedu? „Divlje životinje su baš ukusne. Od sad ću smisliti još načina da jedem i druge vrste divljači. Ne bojim se da je jedem dok god ne kršim zakon." Tu se priča završava.

Neki će pitati: „Je li to istinita ili izmišljena priča?" Za sada ne treba da brinete o tome da li je istinita ili izmišljena i da li se to stvarno desilo. Razmislite samo o tome šta nije u redu sa ljudima koji tako postupaju, na osnovu ove priče. Da li je ozbiljna greška raditi takve stvari? Da li se to smatra kršenjem zakona? Da li je to protiv moralne pravde? (Jeste.) Je li to protiv moralne pravde, ili ljudskosti, ili nečeg drugog? Prvo Mi recite: da li je takvo ponašanje vredno hvale ili je za osudu? Na kojoj ste vi strani? (Za osudu je.) Bez obzira na to da li je protiv moralne pravde, zakona ili ljudskosti, takvo ponašanje je u svakom slučaju loše i nije ponašanje ljudi koji se odlikuju ljudskošću. Kakvo je onda? Jesu li takva narav ili takvo ponašanje ozbiljan problem? Kako biste vi procenili tu stvar u skladu sa svojim standardima? Da li je takvo ponašanje uobičajeno u svakodnevnom životu među svima grupama ljudi? (Jeste.) Nije u pitanju užasno lukav ni zao postupak, ali je nepriličan, i nije ispoljenje koje bi trebalo da poseduju ljudi normalne ljudskosti. Kakvo je to tačno ispoljenje? Hajde, svrstajte ga. Kakvo je to ponašanje? Treba li ga podsticati? (Ne treba.) Ne treba ga podsticati i nije za pohvalu, tako da ga treba osuditi i prezreti. Takvo ponašanje je uobičajeno, često se javlja kod svih grupa ljudi i u svakodnevnom životu, često se viđa i ima ljudi koji često rade takve stvari. Zar ne vredi onda izdvojiti ga i razmotriti i omogućiti svakome da raspolaže preciznom definicijom te stvari i da se, po mogućnosti, distancira od takvog ponašanja? Zar ne bi to bilo dobro? (Bilo bi.) Hajde onda da ga definišemo – kakvo je to ponašanje? Je li nadmeno? Je li nepopustljivo? Je li lažljivo? (Nije.) Je li rđavo? (Pomalo.) Pomalo je slično tome. Ima li, među rečima koje ste naučili i koje razumete, reči koje opisuju takvo ponašanje? (Nisko.) Nisko je, ima nešto od te osobine. Ta reč u sebi sadrži i to ponašanje i suštinu, ali ih ne opisuje u celosti i u potpunosti. To ponašanje se ne može smatrati pakosnim, jer da je ubiti pacova pakosno, i deratizacija bi bila negativna stvar. Deratizacija je pozitivna stvar; pacovi ljudima škode, pa ih treba istrebiti. Ali zar ne postoji razlika između istrebljivanja i jedenja pacova? (Postoji.) Kako se onda može ukratko opisati takvo ponašanje? Kojih reči povezanih sa takvim ponašanjem možete da se setite? (Podlo.) (Bezvredan karakter.) Bezvredan karakter, nisko i podlo. Koja se reč koristi u svakodnevnom životu da se opiše bezvredno ponašanje i ne posvećivanje pažnje svom pravom poslu?

(Ološko.) Reč „ološ” precizno i jasno opisuje takvo ponašanje. Zašto to ponašanje definišemo kao „ološko”? Ako se kaže da je nisko, sebično ili podlo, to je samo jedna vrsta ispoljenja koju pokazuje ološ. Biti „ološ” ima mnogo značenja – biti nizak, izopačen, podao, sebičan, nemoralan, ružno se ponašati, ne biti otvoren ni iskren u svojim postupcima, nego se ponašati podmuklo i raditi uvek neprimerene stvari. To su različita ponašanja i ispoljenja ološa. Ako, na primer, normalan čovek hoće nešto da uradi, ukoliko je to ispravno, on će to uraditi otvoreno, a ako predstavlja kršenje zakona odustaće i neće to uraditi. Ološ je drugačiji; takvi ljudi će svoj cilj postići svim sredstvima i imati strategije da zaobiđu zakonska ograničenja. Zaobilaze zakon i traže načine da postignu svoje ciljeve, bez obzira da li je to u skladu sa etikom, moralom ili ljudskošću i bez obzira na posledice. Baš ih je briga za te stvari, stalo im je samo da ostvare svoje ciljeve svim raspoloživim sredstvima. To znači biti „ološ”. Ima li ološ integritet ili dostojanstvo? (Nema.) Jesu li to plemeniti ili bezvredni ljudi? (Bezvredni.) Na koji su način bezvredni? (U njihovom vladanju nema moralne osnove.) Tako je, u vladanju takvih ljudi nema ni moralne osnove ni načela; oni ne uzimaju u obzir posledice i jednostavno rade šta god im padne na pamet. Nije ih briga za zakon, za moral, za to da li su njihovi postupci prihvatljivi njihovoj savesti, kao ni za to da li ih neko optužuje, donosi sud o njima ili ih osuđuje. Ravnodušni su prema svemu tome i ne smeta im dok god imaju neke koristi i lepo se provode. Njihovi su postupci izopačeni, njihov način razmišljanja ogavan, a i jedno i drugo je sramno. To znači biti ološ. Može li se reč „ološ” zameniti ispoljenjima onih nekoliko naravi o kojima smo ranije govorili? To ne bi baš funkcionisalo. Reč „ološ” je baš posebna, pa jesu li onda i ljudi za koje kažemo da su ološ – posebna vrsta ljudi? Nisu. Ima li u vama nečeg ološkog? (Ima.) Koja su konkretna ispoljenja toga? (Ljudi ponekad, kada se umiju, ostave vodu svuda oko lavaboa i ne obrišu je. A kada završe s jelom, ne očiste zrna pirinča i ostatke supe sa stola. Kada im se odeća isprlja, samo je bace u ćošak i ne slože je. Mislim da su i to ispoljenja ološkog ponašanja.) Te stvari su, zapravo, samo sitni detalji svakodnevnog života, a ponašati se nehigijenski ne znači stvarno biti ološ, to ima veze sa čovekovim proživljavanjem ljudskosti. Ako čovek u grupi ne radi stvari koje su za druge korisne, nije lepo vaspitan i ne ponaša se lepo, pa druge nervira i izaziva njihov prezir, ne zna da se ponaša u skladu sa pravilima i sistemom mesta na kojem se našao i nije toga uopšte svestan, zar ne nedostaje onda nešto njegovoj ljudskosti? (Nedostaje.) Šta nedostaje? Nedostaje razuma. Zar takvim ljudima ne nedostaje dostojanstva? (Nedostaje.) Nemaju dostojanstva, nemaju integriteta, i nevaspitani su. To ima veze sa osnovom vladanja i sa proživljavanjem normalne ljudskosti. Ako čovek ne može da ispuni čak ni te standarde, kako bi onda mogao da upražnjava istinu? Kako bi mogao da slavi Boga? Kako bi mogao da postupa u skladu sa istina-načelima? On je toliko daleko od svega toga. Takav čovek nema ni savesti ni razuma – je li lako njime upravljati? Je li mu lako da se promeni? Ni slučajno mu nije lako. Kako onda da se promeni? Za to će biti potrebno da ga svi nadziru, obuzdavaju i podsećaju. U ozbiljnim slučajevima, svi moraju da ustanu i da ga kritikuju.

Šta je cilj te kritike? Da mu bude od pomoći, da mu pomogne da se pravilno vlada i da ga spreči da radi stvari koje su sramne i neukusne. Na šta se, dakle, tačno odnosi izraz ološki? Koji su primarni simptomi i ispoljenja toga? Da vidimo da li je Moj opis tačan. Čemu je ološ jednaka? Jednak je neukroćenim, neodgojenim, divljim životinjama, a primarna ispoljenja ovoga su nadmenost, zversko ponašanje, odsustvo stega, nesmotrenost, potpuno neprihvatanje istine, kao i postupanje po sopstvenom nahođenju, neposlušnost, nedopuštanje drugima da tobom upravljaju, neustrašivo suprotstavljanje svima i nedostatak obzira prema drugima. Recite Mi, da li su ta različita ispoljenja ološa ozbiljna stvar? (Jesu.) Barem su nadmena, nerazumna i nesmotrena narav veoma ozbiljna stvar. Čak i ako takav čovek naizgled ne radi stvari kojima donosi sud o Bogu ili Mu se opire, vrlo je verovatno da će, zbog svoje nadmene naravi, učiniti zlo i odupreti Mu se. Svi njegovi postupci su otkrivanje njegove iskvarene naravi. Kada čovek pređe određenu meru ološkog ponašanja, on postaje razbojnik i đavo, a razbojnici i đavoli nikada neće prihvatiti istinu – oni mogu biti jedino uništeni.

Da li vredi govoriti o ovoj priči? (Vredi.) Iako se priča ne dotiče čovekove priroda-suštine ni naravi, tiče se ljudskog ponašanja, koje se ne razlikuje baš toliko od čovekove suštine i nije baš sasvim nepovezano sa njom. Kako bi trebalo nazvati tu priču? Hajde da joj damo neki alegoričan naslov, a ne baš sasvim direktan. (Lov na pacove.) „Lov na pacove" je dosta dobar naslov. Neko je ulovio pacova na „savršeno zakonit" način, pa je rekao: „Šta da radim? Sam je utrčao u zamku i meni ga je žao. Osim toga, povređen je. Ako izađe iz zamke, umreće, a druge životinje će ga onda svakako pojesti, pa zašto da ga ja ne pojedem? Zar ne bi to bilo savršeno zakonito?" Da bi pojeo pacova, pronašao je sve te izgovore i izmislio sve te razloge, a onda ga je pojeo čiste savesti. To znači biti ološ. Nije da ljudi u Americi ne smeju da jedu meso, pa nema smisla ulagati sav taj trud i sve te napore da bi čovek tako nešto uradio. Takve stvari radi ološ. Da li normalni ljudi rade takve stvari? Da li ljudi koji imaju ljudskosti i integriteta rade takve stvari? (Ne rade.) Zašto ne rade? To ima veze sa integritetom. Ljudi koji su po svojoj prirodi nepopravljivi lopovi uvek kradu i pljačkaju i rade sramne stvari. Da li im nešto fali kod kuće? Ne mora da znači. Pošto su ološ, oni moraju da kradu, oslanjaju se na krađu da bi udovoljili sopstvenim ukusima i svojoj nezasito pohlepnoj naravi. To njihovim srcima donosi utehu. Da to ne rade, bili bi uznemireni. To znači biti ološ. A sada da zaključimo priču i pređemo na glavnu temu.

Pre nego što počnem da govorim o glavnoj temi, da razmislimo prvo o sadržini našeg poslednjeg razgovora u zajedništvu. Dužnosti koje obavlja Božji izabrani narod mogu se podeliti na šest glavnih kategorija. Završili smo razmatranje prve kategorije, odnosno ljudi koji obavljaju dužnost propovedanja jevanđelja. Druga kategorija su ljudi koji obavljaju dužnosti starešina i delatnika na raznim nivoima u crkvi. Pripadnici te kategorije se suštinski mogu podeliti na dva glavna tipa, a prošlog puta smo razgovarali o jednom od njih, tačnije o antihristima. Kako antihristi deluju, koja su njihova ispoljenja i koje stvari

rade koje ih karakterišu kao antihriste – svrstali smo ta ispoljenja i naravi antihrista u određene kategorije. Koje smo konkretne stavke imali? (Prva stavka: oni pokušavaju da pridobiju srca ljudi; druga stavka: oni napadaju i odstranjuju neistomišljenike; treća stavka: oni odstranjuju i napadaju ljude koji streme ka istini; četvrta stavka: oni se uzdižu i svedoče o sebi; peta stavka: oni ljude navode na pogrešan put, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih.) Prošlog puta smo rezimirali pet stavki i vi ste ih sve zabeležili. A sada zabeležite i naredne. Šesta stavka: ponašaju se lukavo i neuobičajeno, samovoljno i diktatorski, sa drugima nikada ne razgovaraju u zajedništvu i primoravaju ih da im budu poslušni; sedma stavka: rđavi su, podmukli i lažljivi; osma stavka: oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu; deveta stavka: svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu; deseta stavka: istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće; jedanaesta stavka: ne prihvataju orezivanje, niti imaju pokajnički stav kada počine išta pogrešno, već umesto toga šire predstave i javno donose sud o Bogu; dvanaesta stavka: oni žele da se povuku kada nemaju nikakav status ili nadu da će dobiti blagoslove; trinaesta stavka: oni kontrolišu blagajnu crkve, kao i srca ljudi; četrnaesta stavka: prema Božjoj kući se ophode kao da je njihov lični prostor; petnaesta stavka: ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu. Ima ukupno 15 stavki i sve one detaljno analiziraju i razotkrivaju različita ispoljenja antihrista. Tih 15 stavki suštinski rezimira različite vrste ponašanja, ispoljenja i naravi koje imaju antihristi. Neke od njih spolja izgledaju kao ponašanja, ali se iza tih ponašanja krije narav-suština antihrista. Zar nije lako razumeti doslovno značenje tih 15 stavki? Sve su izražene jednostavnim jezikom i u jednom smislu ih je lako razumeti, a osim toga, to što svaka od njih rezimira odnosi se na čovekova ispoljenja, otkrivanja i suštinu. Svaka stavka je jedna vrsta naravi; nije u pitanju prolazno ponašanje ili misao. Šta je to narav? Kako možemo da objasnimo šta je narav? Narav je kada se, ma gde čovek otišao, njegove misli, ideje, načela po kojima postupa, načini delovanja i cilj kojem teži ne menjaju zajedno sa promenama vremena i geografske lokacije. Ako nečiji način postupanja nestane čim taj čovek promeni okruženje, to onda nije otkrivanje njegove iskvarene naravi, već samo prolazno ponašanje. Na šta se odnosi stvarna narav? (Ona je u stanju da u svako vreme i na svakom mestu upravlja čovekom.) Tako je, ona je u stanju da upravlja čovekovim rečima i delima bez obzira na vreme i mesto, bez uslovnih ograničenja i uticaja; to je suština. Suština je ono na šta se čovek oslanja da bi preživeo; ona se ne menja u zavisnosti od promena vremena, mesta i drugih spoljnih faktora. To je suština. Neki kažu: „Ja u manjoj ili većoj meri imam svih tih 15 nabrojanih ispoljenja antihrista, ali ne težim za statusom i rođen sam bez ambicija. Osim toga, trenutno ne preuzimam nikakve odgovornosti. Nisam ni starešina ni delatnik i ne volim da budem u centru pažnje, pa zar nije onda priroda-suština antihrista za mene irelevantna? Ako je irelevantna, zar to ne znači da ne moram da slušam te besede i u odnosu na njih se poredim?” Je li zaista tako? (Nije.) Kako onda čovek treba da pristupi

tim ispoljenjima antihrista? Kako da pristupi istinama koje smo u zajedništvu podelili o tim ispoljenjima? Čovek mora da razume istinu i da spozna sebe u tim besedama, pa da zatim nađe ispravan put i postigne da ima načela u ispunjavanju svojih dužnosti i služenju Bogu. Jedino na taj način može da se odvoji od puta antihrista i da zakorači na put usavršavanja. Ako uspete da povežete ta ispoljenja antihrista sa sobom, poslužiće vam kao upozorenje, podsetnik, razotkrivanje i sud. Ako ne možete da ih povežete sa sobom, ali osećate da i vi imate slična stanja, treba da nastojite da više razmišljate o sebi i da sebe bolje upoznate, te da tragate za istinom da biste se tih stanja rešili. Na taj način ćete se postepeno osloboditi i svojih iskvarenih naravi i izbeći da idete putem antihrista.

Detaljna analiza načina na koji se antihristi uzdižu i svedoče o sebi

Današnja beseda se bavi četvrtom stavkom raznovrsnih ispoljavanja antihrista: time kako se oni uzdižu i svedoče o sebi. Da se uzdižu i svedoče o sebi, da se razmeću i pokušavaju da steknu visoko mišljenje i obožavanje od strane drugih ljudi – iskvaren ljudski rod je sposoban za to. Ljudi tako instinktivno reaguju kad njima upravlja sotonska priroda i to je zajedničko celom iskvarenom ljudskom rodu. Kako se ljudi obično uzdižu i svedoče o sebi? Kako postižu cilj da drugi o njima imaju visoko mišljenje i da ih obožavaju? Oni svedoče o tome koliko su posla obavili, koliko su propatili, koliko su se davali i koliku su cenu platili. Sebe uzdižu govoreći o svom kapitalu, kako bi dobili više, čvršće i sigurnije mesto u srcima drugih, te da ih stoga više ljudi ceni, ima visoko mišljenje o njima, zavidi im, pa čak ih i obožava, na njih se ugleda i sledi ih. Da bi ostvarili ovaj cilj, ljudi čine mnoge stvari koje naizgled svedoče o Bogu, a u suštini ljudi time sebe uzdižu i o sebi svedoče. Imaju li oni razuma kad se tako ponašaju? Oni su van opsega razumnosti i nemaju stida. Besramno svedoče o onome što su uradili za Boga i o tome koliko su za Njega propatili. Čak se razmeću svojim darovima, talentima, iskustvom, posebnim veštinama, svojim dovitljivim pristupom svetovnim poslovima, sredstvima koja koriste da se poigravaju ljudima i tome slično. Jedan od njihovih metoda samouzdizanja i svedočenja o sebi sastoji se u tome da sebe istaknu, a druge omalovaže. Oni se ujedno prikrivaju i upakuju sebe tako da od ljudi sakriju svoje slabosti, mane i nedostatke, a pokažu ljudima samo svoju izuzetnost. Čak se ne usuđuju da kažu drugima kad se osećaju negativno i nedostaje im hrabrost da se otvore i da s njima razgovaraju u zajedništvu. Kad urade nešto pogrešno, daju sve od sebe da to prikriju i zabašure. Nikada ne pominju štetu koju su tokom obavljanja svoje dužnosti naneli radu crkve. Međutim, pruže li i najmanji doprinos ili postignu neki mali uspeh, brže-bolje će to razglasiti na sva zvona. Jedva čekaju da celom svetu obznane koliko su sposobni, koliko su dobrog kova, koliko su izuzetni i koliko su bolji od običnih ljudi. Nisu li ovo načini da se neko uzdiže i svedoči o sebi? Da li se neko sa savešću i razumom samouzdiže i svedoči o sebi? Ne. Kakva se onda narav obično otkriva kad ljudi to čine? Nadmenost. Ovo je jedna od glavnih razotkrivenih naravi, a sledi je lažljivost, koja podrazumeva da se učini sve što je moguće kako bi se steklo visoko mišljenje drugih ljudi. Njihove su reči

potpuno hermetične i jasno je da sadrže skrivene motive i intrige; razmeću se, a ipak tu činjenicu žele da prikriju. Posledica onoga što govore jeste da drugi ljudi osećaju da su bolji od ostalih, da im niko nije ravan, te da su svi drugi inferiorni. A zar se ovaj ishod ne postiže nepoštenim sredstvima? Kakva se narav krije iza takvih sredstava? Ima li ikakvih elemenata rđavosti? (Ima.) Ovo je vrsta rđave naravi. Može se primetiti da su sredstva kojima se takvi ljudi koriste vođena lažljivom naravi – zašto, onda, kažem da je to rđavo? Kakve to veze ima sa rđavošću? Šta mislite: mogu li oni da budu otvoreni u pogledu svojih ciljeva u uzdizanju i svedočenju o sebi? Ne mogu. Ali, u dubini njihovog srca uvek postoji želja, ono što govore i čine podupire tu želju, a ciljevi i motivi onoga što govore i čine drže se u velikoj tajnosti. Oni će, recimo, upotrebiti pogrešno usmeravanje ili neke sumnjive taktike kako bi ostvarili ove ciljeve. Nije li takva tajnovitost po prirodi lukava i neuobičajena? Zar se takva lukavost i neuobičajenost ne mogu nazvati rđavim? (Mogu.) Naravno da se mogu nazvati rđavim i zalaze dublje od lažljivosti. Ti ljudi koriste određene načine ili metode da ostvare svoje ciljeve. Ova narav je lažljivost. Međutim, u dubini srca, ambicija i neprestana želja da ih ljudi slede, da se na njih ugledaju i da ih obožavaju često ih usmerava da se uzdižu i svedoče o sebi, te da beskrupulozno i besramno rade ove stvari. Kakva je to narav? To se izdiže na nivo rđavosti. Rđavost je mnogo više od obične uskogrudosti ili lažljivosti i laganja. Ako neki čovek sa nivoa obične iskvarenosti može da se izdigne na nivo rđavosti, zar to ne znači da je on još dublje iskvaren? (Znači.) Opišite onda nivo rđavosti – koji je prikladan način da se on objasni? Zašto se čovek sa nivoa obične iskvarenosti izdiže do rđavosti? Možete li ovu stvar jasno da vidite? Koja je razlika između lažljivosti i rđavosti? U pogledu načina na koji se ispoljavaju, rđavost i lažljivost su blisko povezane, s tim da je rđavost ozbiljnija – to je lažljivost dovedena do krajnjih granica. Ako se za nekoga kaže da ima rđavu narav, onda ta osoba nije uobičajeno lažljiva, budući da bi obična lažljivost mogla da znači da ona laže samo iz navike ili da nije naročito poštena u svojim postupcima. Rđavost je, pak, ozbiljnija i nalazi se na dubljem nivou u odnosu na lažljivost. Lažljivost nekoga sa rđavom naravi veća je i ozbiljnija nego kod prosečne osobe, a njegova sredstva, metode obavljanja stvari i spletke u pozadini njegovih postupaka – svi su redom prepredeniji i tajnovitiji i većina ljudi ne može da ih prozre. U tome se sastoji rđavost.

Kada se antihrist uzdiže i svedoči o sebi, u čemu se razlikuje od prosečnog čoveka koji isto to radi? Prosečan čovek se često hvališe i pravi važan da bi ljudi stekli visoko mišljenje o njemu i takođe ispoljava te naravi i stanja, pa u čemu je onda razlika između antihrista koji se uzdiže i svedoči o sebi i običnog čoveka koji isto to radi? U čemu je razlika? To mora da ti bude jasno – nemoj sva ispoljavanja povremenog uzdizanja i hvalisanja sebe stavljati u isti koš sa ponašanjem antihrista. Zar to ne bi bila pojmovna greška? (Bila bi.) Kako se onda može napraviti jasna razlika između te dve stvari? U čemu je razlika? Ako si u stanju da to jasno definišeš, onda si kadar i da temeljno razumeš šta je suština antihrista. Hajde probajte. (Antihrist radi stvari prikriveno; koristi neka sredstva koja se čine vrlo ispravnim da bi ljude naveo na stranputicu. Izgleda kao

da priča o nekoj primerenoj temi, a onda, za tren oka, počne da se uzdiže i svedoči o sebi, a da niko to i ne primeti. Njegova sredstva su relativno prikrivena.) Relativno prikrivena sredstva – to pravi razliku u načinu na koji se on uzdiže i svedoči o sebi. Ima li još nešto? Recite Mi, kako se svesno i nesvesno uzdizanje sebe i svedočenje o sebi razlikuju po svojoj prirodi? (Namere su različite.) Nije li u tome razlika? (Jeste.) Kada se prosečan čovek iskvarene naravi uzdiže i razmeće, to je samo zato da bi se pravio važan. Čim se napravio važan, to je kraj priče i nije ga briga da li drugi ljudi imaju visoko ili nisko mišljenje o njemu. Namera mu nije sasvim jasna, to samo njegova narav njime vlada i otkriva se. Nije u pitanju ništa drugo. Je li lako promeniti takvu narav? Ako taj čovek stremi ka istini, biće u stanju da se postepeno promeni kada doživi orezivanje, sud i grdnju. Postepeno će steći veći osećaj stida, urazumiće se i sve manje će ispoljavati takvo ponašanje. Osudiće takvo ponašanje, savladavaće se i obuzdavati. Takvo je nesvesno uzdizanje sebe i svedočenje o sebi. Iako je ista narav sadržana i u svesnom i u nesvesnom uzdizanju sebe i svedočenju o sebi, priroda te dve stvari je različita. Kako se one razlikuju po svojoj prirodi? Svesno uzdizanje sebe i svedočenje o sebi radi se s namerom. Ljudi koji to rade ne govore tek tako – svaki put kada sebe uzdižu i svedoče o sebi, oni gaje određene namere i skrivene ciljeve, i to rade sa sotonskim ambicijama i željama. Spolja deluje da se oba ispoljavaju na isti način. U oba slučaja, ljudi se uzdižu i svedoče o sebi, ali kako Bog definiše nesvesno uzdizanje sebe i svedočenje o sebi? Kao otkrivenje iskvarene naravi. A kako On definiše svesno uzdizanje sebe i svedočenje o sebi? Kao postupanje čoveka koji ljude hoće da navede na stranputicu, s namerom da imaju visoko mišljenje o njemu, da ga obožavaju, da se ugledaju na njega i da ga slede. Njegov postupak je po samoj svojoj prirodi takav da navodi na stranputicu. Stoga, čim se nameri da ljude navede na stranputicu i da ih uzme pod svoje kako bi ga sledili i obožavali, on će, rečju i delom, upotrebiti određena sredstva i metode pomoću kojih će ljude koji ne razumeju istinu i nemaju čvrstu osnovu lako navesti na pogrešan put i dovesti u zabludu. Takvim ljudima ne samo da fali pronicljivosti, već oni, štaviše, misle da je to što taj čovek govori tačno, možda se i ugledaju na njega i imaju o njemu visoko mišljenje, pa će s vremenom početi i da ga obožavaju i slede. Veoma je uobičajena pojava u svakodnevnom životu da neko, kada čuje propoved, izgleda kao da je vrlo dobro razumeo, ali kada ga nešto kasnije zadesi, ne zna kako to da reši. Takav čovek, u svojoj potrazi, odlazi pred Boga, ali to ne urodi plodom, pa na kraju mora starešinu da upita o tom problemu i da potraži rešenje. Svaki put kada ga nešto zadesi, on od starešine traži da to reši. To je isto kao što neki ljudi razviju zavisnost od opijuma i naviku da puše opijum, pa posle nekog vremena više ne mogu bez toga. Tako i antihristovo uzdizanje sebe i svedočenje o sebi neprimetno postaju neka vrsta droge za nepronicljive, budalaste i neuke ljude malog rasta. Kad god ih nešto zadesi, oni idu i pitaju antihrista o tome, a ako im on ne izda neko naređenje, ne usuđuju se ništa da urade sami, čak i ako su svi zajedno već o tome razgovarali i saglasili se o tom pitanju. Boje se da se suprotstave antihristovoj volji i da budu savladani, pa se, u svakoj situaciji,

usude da nešto preduzmu tek pošto je antihrist rekao svoje. Čak i kada jasno razumeju istina-načela, ne usuđuju se da donesu odluku ni da se pozabave problemom, već čekaju da „gospodar" na koga se ugledaju donese konačnu presudu i odluku. Ako gospodar ne kaže ništa, onaj ko se bavi problemom nije siguran šta treba da radi. Zar ti ljudi nisu otrovani? (Jesu.) To znači biti otrovan. Koliko antihrist treba da radi i koliko otrova treba da ulije u njih da bi bili tako duboko otrovani? Kada bi antihrist često sebe detaljno analizirao i kada bi sebe spoznao, kada bi svoje slabosti, greške i prestupe često iznosio u javnost da ih ljudi vide, da li bi ga i onda svi tako obožavali? Ni slučajno. Izgleda da antihrist ulaže znatan trud u uzdizanje sebe i svedočenje o sebi i da upravo zato postiže „uspeh". To je rezultat koji on želi. Niko bez njega ne bi znao kako da propisno vrši svoje dužnosti i svi bi bili potpuno izgubljeni. Očigledno je da antihrist tim ljudima, dok ih kontroliše, krišom daje mnoge otrove i da u to ulaže veliki trud! Kada bi rekao samo par reči, da li bi i dalje tako upravljao tim ljudima? Ni slučajno. Kada antihrist uspe u svom cilju da ga ljudi obožavaju, da se ugledaju na njega i da traže njegovo mišljenje o svakom pitanju, nije li time učinio mnoge stvari i izgovorio mnoge reči da se uzdigne i svedoči o sebi? Koji cilj time postiže? Postiže to da su ljudi bez njega lišeni puta i ne mogu da žive – kao da bi se bez njega nebo srušilo, a Zemlja prestala da se okreće oko svoje ose, kao da bi vera u Boga postala bezvredna i besmislena, a slušanje propovedi uzaludno. Radi se i o tome da ljudi misle da u njihovom životu ima nade kada je antihrist tu i da bi, kada bi on umro, izgubili svu nadu. Zar nisu ti ljudi postali Sotonini zarobljenici? (Jesu.) Zar nisu to i zaslužili? (Jesu.) Zašto kažemo da su zaslužili? Bog je taj u koga veruješ, pa zašto onda obožavaš i slediš antihriste i dozvoljavaš im da te sputavaju i kontrolišu na svakom koraku? Osim toga, bez obzira na to koju dužnost obavljaš, Božja kuća je ljudima dala jasna načela i pravila. Ako postoji neka teškoća koju ne možeš sam da rešiš, treba da se obratiš nekom ko razume istinu ili, u ozbiljnijim slučajevima, Višnjem. Ali, ti ne samo da ne tragaš za istinom, već naprotiv obožavaš ljude i ugledaš se na njih, verujući u ono što ti antihristi govore. Time si i postao Sotonin lakej, za šta si sâm kriv, zar ne? Zar nisi to i zaslužio? Uzdizanje sebe i svedočenje o sebi jeste ponašanje i ispoljavanje zajedničko svim antihristima, i to jedno od najčešćih ispoljavanja. Koja je glavna karakteristika antihristovog uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? Po čemu se ono razlikuje od načina na koji se prosečan čovek uzdiže i svedoči o sebi? Po tome što iza antihristovih postupaka stoji namera i što on to nikako ne radi nesvesno. Naprotiv, on gaji namere, želje i ambicije, a posledice tog njegovog svedočenja o sebi nezamislivo su grozne – on može druge ljude navesti na stranputicu i kontrolisati ih.

Da vam dam primer. Možete da razmislite o tome da li su takvo ispoljavanje i takva narav povezani sa uzdizanjem sebe i svedočenjem o sebi. Bio jednom jedan starešina koji je na jednom mestu dve-tri godine obavljao crkveni rad. Šetao se između raznih crkava da bi konačno pustio korenje u toj jednoj. Šta znači to da je pustio korenje? Znači da ga je većina ljudi znala, da je imala visoko mišljenje o njemu i da je u tom mestu bio

relativno poznat. Čim bi ga ljudi videli, pozdravljali bi ga, nudili mu svoju stolicu i davali mu nešto fino za jelo. Među njima nije bilo neistomišljenika, nikoga ko bi mu se suprotstavio; svi su tog starešinu prilično dobro poznavali i svi su, u dubini duše, uglavnom odobravali njegove postupke i prihvatali njegovo vođstvo. Nije sigurno koliko je posla taj starešina tamo obavio, koliko je govorio i o čemu; takve pojedinosti nam nisu poznate; uglavnom, većina ljudi je podržavala njegov rad kao starešine. Posle nekog vremena, taj je starešina rekao: „Ovde su sva braća i sestre poslušni i pokorni i stvari se u crkvi u svakom pogledu dobro odvijaju. Na žalost, ima i jedna stvar koja nije baš zadovoljavajuća, a to je činjenica da je naše okruženje užasno. Da je okruženje pogodno, našli bismo neki lep, sunčan dan da odemo u veliki park na veliko okupljanje sa hiljadama ljudi i pustili bismo istinu na slobodu preko mikrofona i para velikih zvučnika, pa bi još veći broj ljudi poverovao u boga. Zar ne bi naš rad tada urodio plodom?" Čuvši to, svi s odobravanjem rekoše: „Amin". Recite Mi, postoji li neki problem sa rečenicom „pustili bismo istinu na slobodu"? (Postoji.) Kakav je to problem? (Starešina se ponašao kao da je on Bog.) Vi ste svi prepoznali da u tome postoji problem, ali smetenjaci koji su bili tamo – nisu. Čak su na tu rečenicu odgovorili sa „Amin"! Da li taj starešina treba da pusti istinu na slobodu? Ko je on uopšte? On je običan starešina; nekoliko godina je radio i odmah počeo da misli da je bolji od drugih i zaboravio ko je, do te mere da je želeo da izrazi istinu – to bi bio malo teži zadatak za njega. Šta to dokazuje? Dokazuje da on nije znao ko je i da nije znao koju dužnost obavlja. S obzirom da ima takvu narav, da li je ijedan deo njegovog uobičajenog rada i govora u skladu sa istinom? Njegov uobičajeni rad i govor sigurno su puni smetenih i đavolskih reči i, kao rezultat, sigurno ne mogu postići da crkvu snabdevaju i da je zalivaju. On ne zna ni šta je istina, a kamoli šta znači izraziti istinu. Pošto je samo dve-tri godine negde radio, osetio je da ima neki ugled i kapital, pa je zaboravio ko je, osetio se poprilično zadovoljnim sobom i poželeo da izrazi istinu. Nije li odvratno imati takvu pogrešnu predstavu? Odakle dolazi ta pogrešna predstava? Je li poremetio umom ili je to bio samo trenutni poriv? Nešto je malo uradio, niko mu se u lokalnoj crkvi nije suprotstavljao, izgledalo je kao da mu sve ide od ruke, pa je poverovao da je sve to rezultat njegovog rada i iznenada pomislio da bi mogao da se proglasi zaslužnim za to. Pomislio je: „Zar nisam ja bog kad mogu da obavljam tako značajan rad? A ako sam bog, onda sam u ovom trenutku strahovito ugušen – da mi je spoljna sredina bolja, mogao bih da izražavam istinu!" Ta mu je misao pala na pamet sasvim nenadano. Nešto nije u redu sa njegovom glavom, zar ne? (Nešto nije u redu.) Nešto nije u redu sa njegovom glavom. Zar on nije lišen razuma? Mogu li dela i reči Sotona i antihrista posedovati razboritost normalne ljudskosti? Ne mogu ni slučajno. Taj starešina je nešto malo uradio i ostvario neke rezultate, pa je odmah zaboravio da je samo čovek. Nije li to što može da izbrblja takve nerazumne reči povezano sa njegovom naravi? (Jeste.) Kako je povezano? Da li je on po svojoj naravi voljan da bude sledbenik? Da li zna da je tek običan sledbenik Božji? Ne zna uopšte. On smatra da su njegov status i njegov identitet dostojni velikog poštovanja i superiorni

u odnosu na sve druge. Zar vam nije poznato takvo ponašanje i njegova priroda? Zašto je Sotona bačen da lebdi posred neba? (Hteo je da bude na ravnoj nozi sa Bogom.) Zato što je hteo da bude na ravnoj nozi sa Bogom. Pošto Sotona nije znao svoje mesto u vaseljeni, pošto nije znao ko je i nije poznavao sopstvenu meru, kada mu je Bog dozvolio da korača istim prostorom kao i On, Sotona je za sebe počeo da misli da je sâm Bog. Hteo je da radi iste stvari kao i Bog, hteo je da Ga predstavlja, da Ga zameni i da porekne Njegovo postojanje, pa je stoga bačen da lebdi posred neba. Antihristi rade to isto, priroda njihovih postupaka je ista takva i oni potiču iz istog izvora kao i Sotona. Za antihrista takvo ispoljavanje nije povremeno otkrivenje niti posledica nekog hira – apsolutno je u pitanju prevlast njegove sotonske prirode i prirodno otkrivenje njegove sotonske naravi. Kakva je priroda ispoljavanja starešine o kojem sam upravo govorio? (To je priroda antihrista.) Zašto o tom ispoljavanju govorimo u okviru teme uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? Na koji je način priroda tog ispoljavanja povezana sa uzdizanjem sebe i svedočenjem o sebi? Kakva je priroda reči „pustiti istinu na slobodu" koje je on izgovorio? Zašto kažem da su te reči povezane sa uzdizanjem sebe i svedočenjem o sebi? (Starešina je smatrao da može ljudima da pruži istinu.) To je hteo da kaže. Kada je izgovorio te stvari, ljudi koji su ga čuli pomislili su: „Imaš tako impresivno držanje i umeš da govoriš takvim tonom – zar ne bi Bog i trebalo da govori upravo tim tonom? Zar Bog ne bi i trebalo da ima upravo takvo impresivno držanje i širinu uma?" Zar nije taj starešina ostvario cilj uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? Naveo je ljude da nesvesno razviju osećanja poštovanja, obožavanja i divljenja prema njemu. Zar nije tako bilo? (Jeste.) To je rugobna pojava antihrista; to je antihrist koji sebe prikriveno uzdiže i svedoči o sebi.

Ima li i drugih ispoljavanja uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? Po tom pitanju bi svi trebalo da razmislite o sebi. Da li biste i vi bili u stanju da svedočite o sebi? Mogu li te tvoja savest i razum obuzdati i sprečiti da učiniš tako sramnu stvar? Ako si u stanju da se obuzdaš, to dokazuje da imaš razumnost i da se razlikuješ od antihrista. Ako, pak, ne poseduješ tu razumnost, a imaš takve ambicije i želje i u stanju si da svedočiš o sebi, onda si isti kao antihrist. Koji je, dakle, vaš slučaj? Da li se obuzdavate? Ako imaš bogobojazno srce, osećaj stida i razumnost, onda ćeš, iako želiš da uradiš te stvari, pomisliti kako će one uvrediti Boga i kako će ih se On gnušati, pa ćeš uspeti da se obuzdaš i nećeš se usuditi da svedočiš o sebi. Ako se obuzdaš jednom, pa i drugi put, posle nekog vremena, te ideje, namere i misli polako će, malo po malo, početi da blede. Umećeš da raspoznaš te ideje i da osetiš da zaslužuju prezir i da su odvratne, tvoji će se porivi i želje da radiš takve stvari smanjiti, pa ćeš postepeno postati kadar da se do te mere zauzdaš i kontrolišeš, da će se te ideje javljati sve ređe i ređe. Ako si ih svestan, ali ipak nisi u stanju da se obuzdaš, i ako gajiš naročito snažne namere, želiš samo da te ljudi obožavaju, nezadovoljan si ako te niko ne obožava i ne sledi, pa se ispuniš mržnjom i želiš nešto da uradiš, a u stanju si i da bezobzirno svedočiš o sebi i razmećeš se – onda si antihrist. Koji je vaš slučaj? (Kada sam svestan tih poriva, u stanju sam da

se obuzdam.) Na šta se oslanjaš da bi se obuzdao? (Oslanjam se na ono malo znanja o Bogu i na bogobojazno srce.) Ako čovek ima bogobojazno srce, on je kadar da se obuzdava. Čovek se ne obuzdava tako što se uzdržava ili sebe u nečemu sprečava, već to postiže tako što razume istinu i boji se Boga. Čovek se obuzdava putem razumnosti i spoznaje, a istovremeno se obuzdava i zato što ima pomalo bogobojazno srce, pa se boji da ne uvredi Boga. Ako tvoja razumnost nije u stanju da te obuzda, a nemaš ni bogobojazno srce, ako ne osećaš stid kada svedočiš o sebi i želiš da nastaviš sa tim, ako nećeš da odustaneš sve dok ne ostvariš svoj cilj, onda je priroda stvari drugačija – antihrist si.

Mnogobrojne su tehnike i manifestacije koje antihristi poseduju da bi se uzdizali i svedočili o sebi. Neke podrazumevaju da se antihrist direktno uzdiže i svedoči o sebi, da govori o svim svojim zaslugama, dok u drugim slučajevima on nalazi načine da se posredno izrazi i da ljude lukavstvom navede da imaju visoko mišljenje o njemu, te tako ostvaruje svoj cilj da se ljudi na njega ugledaju, da ga obožavaju i slede, pa čak i da zauzme mesto u njihovim srcima – to je priroda takvog ponašanja. Antihristova narav da sebe uzdiže i da svedoči o sebi razlikuje se od naravi običnih ljudi po svojoj prirodi, po ishodima do kojih dovodi, kao i po načinima ispoljavanja i svojim osnovnim namerama i ciljevima. Nadalje, da li ljudi koji se uzdižu i svedoče o sebi jednostavno govore o svim svojim zaslugama? Oni ponekad govore i o svojim lošim stranama, ali, da li sebe time detaljno analiziraju i pokušavaju da spoznaju? (Ne.) Kako onda čovek otkriva da njegova samospoznaja nije stvarna, već da je ukaljana i da se iza nje krije neka namera? Kako da u potpunosti razumemo to pitanje? Ovde je ključno to što, uz pokušaje da spoznaju i razotkriju svoje slabosti, mane, nedostatke i iskvarene naravi, oni ujedno traže izgovore i razloge da sami sebe oslobode krivice. Pritajeno ljudima govore: „Svi prave greške, a ne samo ja. I vi možete da pogrešite. Moja greška je oprostiva; to je mala greška. Da vi napravite tu istu grešku, to bi bilo mnogo ozbiljnije nego u mom slučaju, pošto vi ne biste razmišljali o sebi niti biste sebe detaljno analizirali. Iako grešim, bolji sam od vas i imam više razumnosti i integriteta.” Kad to čuje, svako pomisli: „Potpuno si u pravu. Ti toliko dobro razumeš istinu i zaista poseduješ rast. Kada pogrešiš, u stanju si da razmišljaš o sebi i da sebe detaljno analiziraš; mnogo si bolji od nas. Kada mi pogrešimo, ne razmišljamo o sebi i ne pokušavamo da se spoznamo i, bojeći se da se ne osramotimo, ne usuđujemo se da sebe detaljno analiziramo. Zaista si veći rastom i hrabriji od nas.” Taj čovek je grešio, a ipak je zadobio uvažavanje drugih i sam sebi pevao hvalospeve – kakva je to narav? Neki su antihristi naročito vešti u pretvaranju, u varanju ljudi i u lažnom predstavljanju. Kada sretnu ljude koji razumeju istinu, oni počnu da govore o svojoj samospoznaji i za sebe kažu da su đavo i Sotona, da je njihova ljudskost loša i da zaslužuju da budu prokleti. Zamisli da takvog čoveka pitaš: „Pošto kažeš da si đavo i Sotona, koja si zlodela počinio?” Reći će: „Nisam ništa uradio, ali đavo sam. Ne samo da sam đavo; ja sam i Sotona!” A da ga onda pitaš: „Pošto kažeš da si đavo i Sotona, koja zlodela đavola i Sotone si počinio i kako si se opirao Bogu? Možeš li da kažeš istinu

o zlodelima koja si počinio?" Reći će: „Nisam učinio nikakvo zlo!" Ti onda nastaviš da pritiskaš, pa pitaš: „Ako nisi učinio ništa zlo, zašto onda kažeš da si đavo i Sotona? Šta pokušavaš da postigneš govoreći to?" Kada tako ozbiljno razgovaraš sa njim, on neće imati ništa da kaže. A, u stvari, učinio je mnogo loših stvari, ali će apsolutno odbiti da sa tobom podeli činjenice o tome. Samo će se hvalisati i deklamovati doktrine da bi držao šuplje govore o svojoj samospoznaji. A kada je reč o tome kako je konkretno vrbovao ljude, kako ih je varao, kako ih je iskoristio na osnovu njihovih osećanja, kako nije ozbiljno shvatao interese Božje kuće, kako se protivio radnim aranžmanima, varao Višnjeg, prikrivao stvari od braće i sestara i koliko je naškodio interesima Božje kuće, neće reći ni reči o tim činjenicama. Je li to istinska samospoznaja? (Nije.) Zar takav čovek, govoreći kako je đavo i Sotona, ne glumi samospoznaju da bi se uzdizao i svedočio o sebi? Zar to nije metod kojim se koristi? (Jeste.) Prosečan čovek nije u stanju da prozre taj metod. Neke starešine odmah po smenjivanju ponovo budu izabrane, a kada pitaš za razloge, neki ljudi će reći: „Taj starešina je čovek dobrog kova. On zna da je đavo i Sotona. Ko još ima toliko znanja? Samo ljudi koji zaista streme ka istini poseduju takvo znanje. Niko od nas ostalih nije u stanju da stekne to znanje o samom sebi; prosečan čovek nema takav rast. Zato ga svi ponovo biraju." Šta se ovde dešava? Ti ljudi su navedeni na stranputicu. Taj starešina je znao da je đavo i Sotona, ali su ga svi ipak izabrali, pa kako je onda to što je rekao da je đavo i Sotona uticalo na ljude i kakvu je posledicu ostavilo? (Navelo je ljude da imaju visoko mišljenje o njemu.) Tako je, navelo je ljude da imaju visoko mišljenje o njemu. Nevernici to zovu „povlačenje u cilju napredovanja". To znači da takav čovek, da bi ljudi imali bolje mišljenje o njemu, prvo govori loše stvari o sebi, da bi drugi poverovali da je u stanju da se otvori i da sebe spozna, da ima dubinu, uvid i duboko razumevanje, pa ga zbog toga svi još više obožavaju. A šta je posledica toga što ga svi još više obožavaju? Kada ponovo dođe vreme da se biraju starešine, on se još smatra savršenim za tu ulogu. Zar nije taj metod baš promućuran? Da on nije tako govorio o svojoj samospoznaji i da nije rekao da je đavo i Sotona, već da je samo bio negativan, kada bi drugi to videli, rekli bi: „Čim si smenjen i čim si izgubio status, postao si negativan. Ti si nas učio da ne budemo negativni, a sada je tvoja negativnost još veća od naše. Tebe nećemo izabrati." Niko ne bi imao visoko mišljenje o tom starešini. Iako ga niko još uvek ne bi raspoznao, barem ga ne bi ponovo izabrali za starešinu i taj čovek ne bi ostvario svoj cilj da navede druge da imaju visoko mišljenje o njemu. Ali, taj starešina preuzima inicijativu, pa kaže: „Ja sam đavo i Sotona; neka me bog prokune i pošalje u osamnaesti krug pakla i da mi ne dozvoli da se reinkarniram kroz čitavu večnost!" Neki se, kada to čuju, na njega sažale, pa kažu: „Naš starešina je toliko propatio. O, kolika mu je nepravda naneta! Ako mu Bog ne dâ da bude starešina, mi ćemo ga izabrati." Ako svi do te mere podržavaju tog starešinu, zar ne znači to da su navedeni na stranputicu? Prvobitna namera njegovih reči je potvrđena, što dokazuje da je on zaista navodio ljude na stranputicu na taj način. Sotona ponekad ljude navodi na stranputicu uzdižući se i svedočeći o sebi, a ponekad

je u stanju i da, kada nema izbora, izokola prizna svoje greške, ali je sve to samo varljiva spoljašnjost, čiji je cilj da se zadobije saosećanje i razumevanje ljudi. Čak će reći i ovo: „Niko nije savršen. Svi imaju iskvarenu narav i svako može da napravi grešku. Dok god je čovek u stanju da ispravi svoje greške, dobar je čovek." Kada ljudi to čuju, misle da tako treba i nastavljaju da obožavaju i slede Sotonu. Sotonin metod jeste da samoinicijativno priznaje svoje greške i da se prikriveno uzdiže i jača svoj položaj u ljudskim srcima, da bi ljudi prihvatili sve u vezi sa njim – pa čak i njegove greške – i da bi mu onda te greške oprostili, pa postepeno zaboravili na njih i da bi, na kraju, potpuno prihvatili Sotonu, postali mu odani do smrti, da ga nikada ne bi ostavili niti napustili, i da bi ga sledili do kraja. Zar nije upravo to metod koji Sotona primenjuje u obavljanju stvari? Tako postupa Sotona, a i antihristi koriste takve metode kada rade na ispunjavanju svojih ambicija i svog cilja da ih ljudi obožavaju i slede. Posledice do kojih to dovodi iste su kao posledice Sotoninog kvarenja ljudi i navođenja na stranputicu, i nimalo se od njih ne razlikuju.

Neki ljudi, kada govore o samospoznaji, sebe prikazuju kao potpunu ruševinu i kao ništariju, pa čak za sebe kažu i da su đavo i Sotona, da zaslužuju da budu prokleti i da se ne bi žalili ni da ih Bog isključi. Međutim, ti ljudi nemaju istinsko razumevanje svoje priroda-suštine i svoje iskvarene naravi i nisu kadri ništa da podele s drugima o svom stvarnom stanju. Umesto toga, oni pokušavaju da se lažno predstave da bi druge naveli na stranputicu, pa koriste metod i tehniku samoinicijativnog priznavanja svojih grešaka i „povlačenja u cilju napredovanja" da bi ljude zaslepili i prevarili, kako bi ovi imali dobro mišljenje o njima. Takva je praksa antihrista. Kada sledeći put sretnete nekog takvog, kako treba prema njemu da se ophodite? (Treba da ga ispitujemo o pojedinostima.) Tako je, morate naučiti da istražite to pitanje i da ga ispitate o pojedinostima. Koliko duboko treba da idete u ispitivanju? Sve dok on ne počne da moli za milost i dok ne kaže: „Nikada vas više neću navoditi na stranputicu. Čak i ako me izaberete za svog starešinu, neću prihvatiti tu funkciju." Recite mu: „Mi nikada više nećemo dozvoliti da nas navedeš na stranputicu, niti ćemo te izabrati za starešinu, zato prestani da fantaziraš!" Kako vam to zvuči? Svi koji na prenaglašen način govore o samospoznaji, pa čak i same sebe proklinju, a ništa od toga uopšte ne zvuči kao istina, lažno su duhovni i licemerni ljudi i sve njihove reči navode na stranputicu. Postoji određena karakteristika u vezi sa govorom tih ljudi i nekoliko detalja koje morate naučiti da razaznajete. Recite Mi, na primer, ako od nekoga zatraže da napiše zakletvu o čuvanju priloga, šta treba da piše u prvoj rečenici te zakletve? Šta bi napisao neko ko poseduje razumnost i ljudskost? Kakav bi ton upotrebio i kako bi se izrazio da pokaže da zna gde mu je mesto i da svima obznani svoj stav? Kada običan čovek govori, svi osećaju da govori normalno, dok ambiciozni pojedinci koji su zli ljudi i antihristi govore posebnim tonom koji se razlikuje od tona prosečnog čoveka. Kaže, na primer: „Ako ja, taj i taj, proneverim jedan jedini cent božjih priloga, neka umrem najstrašnijom smrću – neka me pregaze kola!" Kakav je to ton? Počinje rečju „ja", govori bombastičnim tonom – motivacija iza njegovog tona i načina govora vidi se iz samih reči koje koristi. Prva reč je „ja" – taj čovek usvaja

bombastičan ton i vrlo je glasan – zar to nije bombastična zakletva? Kako se zove takva vrsta zakletve? Zove se bombastična i licemerna zakletva. Kada neko tako agresivno piše zakletvu – kakva je to narav? U pitanju je zakletva, kome se dakle zaklinješ? Zaklinješ se Bogu. Prema tome, kako bi normalan čovek u tom slučaju govorio? Trebalo bi da govori ponizno, da zna gde mu je mesto, da se moli Bogu i da govori iz srca. Ne treba da koristi bombastične reči niti da bude agresivan. Takvi ljudi su toliko agresivni čak i kada se zaklinju – njihova sotonska narav je vrlo drastična! Teško je reći da li je njihova zakletva istinita ili lažna. Njome hoće da kažu sledeće: „Ne veruješ mi? Bojiš se da iskorišćavam božju kuću, da kradem priloge? Služiš se mnome, ali mi ne veruješ, pa tražiš od mene da se zakunem – e, pa, zakleću se onda, pa ćeš videti da li smem da se zakunem! Ne verujem da bih mogao nešto tako da uradim.” Kakav je to stav? To je agresivnost i beskrupuloznost. Takvi čak imaju smelosti da glasno negoduju protiv Boga, a zakletvu koriste da se oslobode krivice i da navedu ljude na stranputicu. Je li to bogobojažljivost? U tome nema baš nikakve pobožnosti. Takav čovek je Sotona i antihrist; tako govore antihristi. Kada se neko zaklinje sa prizvukom negodovanja – kakva je to narav? Može li takav čovek još uvek biti spasen? Jeste li već sreli takve ljude? Vi ne umete da raspoznate ta ispoljavanja, ta otkrivenja i naravi koje oni pokazuju, zar ne? Neki čak misle da je takav čovek trezven, pošten, odan Bogu i da poseduje duhovno razumevanje. Zar nije to budalasto? Zar nije to nedostatak pronicljivosti? To užasno ponašanje i ta užasna narav doslovno se vide u rečima njihove zakletve i u načinu na koji su je sročili, a ljudi ipak misle da je taj antihrist baš dobar čovek. Razumeju li ti ljudi istinu? Izgleda da vi razumete samo doktrine, da znate samo da govorite o doktrinama i da izgovarate prazne reči, a da vam, kada je reč o konkretnim stvarima i pitanjima, fali pronicljivosti. Hoćete li ubuduće, kada se susretnete sa takvim stvarima, biti pronicljivi? (Hoćemo.) Ljudi koji pišu takve zakletve, svi su odreda zveri lišene ljudskosti. Jeste li već videli takve zakletve? Jeste li i vi nekada napisali takvu zakletvu? (Jesmo.) Da li su ton i početak bili isti kao kod ove? (Nije bila tako direktna.) Je li joj priroda bila ista? (Jeste.) Priroda joj je bila ista. Zaklinjanje nije poput stupanja na bojno polje, za koje je potreban duh herojskog samopožrtvovanja. Za zaklinjanje nije potreban takav duh. Kada se zaklinješ Bogu, moraš dobro da razmisliš o zakletvi i da razumeš zašto treba da je napišeš i kome se zaklinješ i zavetuješ. Ono što Bog od čoveka želi jeste odgovarajući stav, a ne duh. Taj tvoj duh je agresivan i pun negodovanja; kroz njega se ispoljava Sotonina nadmena narav. Nije pobožan i nije ispoljavanje kakvo treba da imaju stvorena bića, a kamoli stav kakav treba da zauzmu stvorena bića. Na ljude koji se na taj način ispoljavaju uticalo je nacionalno junaštvo, zar ne? Ima li veze sa tim? Ljudi su preduboko zatrovani – čim počnu da pišu zakletvu ili zavet, pomisle na sve poznate istorijske ličnosti koje su bile odane svojoj zemlji i svom narodu. Te poznate ličnosti bile su deo Sotonine svite i postupale su beskrupulozno da bi se istakle i svedočile o sebi, da bi zadobile mesto u srcima ljudi i ostavile iza sebe dobar ugled, te tako ušle u istoriju i stekle dobro ime koje će trajati večno. Naredne generacije ocenile

su ih kao ljude sa slepom predanošću svojoj zemlji; mislite li da su zaista bili slepi? Šta je u stvari to slepilo? Ono je krajnje podmuklo i rđavo postupanje u kojem ima lične namere. Nije to nikakvo slepilo, a još manje predanost – to je rđavost.

U zajedništvu smo već prilično opsežno razgovarali na temu antihrista koji svedoče o sebi. Postoje li još neka pitanja od značaja za ovu temu koja i dalje u potpunosti ne razumete? Neki ljudi svedoče o sebi koristeći se jezikom i izgovaraju određene reči kojima se razmeću, dok se drugi ljudi koriste ponašanjem. Koja su ispoljavanja čoveka koji se koristi ponašanjem da bi svedočio o sebi? Spolja posmatrano, on se upušta u određena ponašanja koja su prilično u skladu s ljudskim predstavama, koja privlače ljudsku pažnju i koja ljudi vide kao prilično plemenita i sasvim u skladu s moralnim normama. Ta ponašanja ljude navode da pomisle kako je taj čovek častan, kako ima integritet, kako zaista voli Boga, veoma je pobožan i zaista poseduje bogobojažljivo srce, te kako je osoba koja stremi ka istini. On često ispoljava neka lepa spoljna ponašanja kako bi ljude naveo na pogrešan put – zar i to ne zaudara na uzdizanje i svedočenje o sebi? Ljudi se obično uzdižu i svedoče o sebi pomoću reči, upotrebljavajući jasan govor kako bi izrazili koliko se razlikuju od širokih masa i kako u odnosu na druge imaju pametnija mišljenja, ne bi li ljudi o njima imali visoko mišljenje i na njih se ugledali. Međutim, postoje i neke metode koje ne podrazumevaju izričit govor, već u njima ljudi koriste spoljne postupke da bi posvedočili kako su bolji od ostalih. Takvi su postupci dobro promišljeni, nose sa sobom skriveni motiv i određenu nameru i prilično su svrsishodni. Zapakovani su i obrađeni na takav način da ljudi u njima vide određena ponašanja i postupke koji su u skladu sa čovekovim predstavama, koji su plemeniti, pobožni i u skladu s pristojnošću sveca, i koji su čak bogoljubivi, bogobojažljivi i u skladu sa istinom. Time postižu isti cilj, sopstveno uzdizanje i svedočenje o sebi, i podstiču druge da imaju visoko mišljenje o njima i da ih obožavaju. Da li ste se ikada susreli sa nečim takvim ili ste to videli? Da li posedujete takva ispoljavanja? Jesu li ove stvari i ova tema o kojima govorim odvojeni od stvarnog života? Zapravo nisu. Daću vam sasvim jednostavan primer. Kad neki ljudi izvršavaju svoje dužnosti, spolja posmatrano, oni deluju veoma zauzeto; namerno nastavljaju da rade u vreme kad drugi jedu ili spavaju, a kad drugi započnu sa izvršavanjem svojih dužnosti, oni odlaze da jedu ili spavaju. S kojim ciljem to rade? Žele da privuku pažnju i svima pokažu da su u toj meri zauzeti izvršavanjem svojih dužnosti da nemaju kad da jedu ili spavaju. U sebi razmišljaju: „Zaista ne nosite nikakvo breme. Kako ste u jelu i spavanju tako preduzimljivi? Niste ni za šta! Pogledajte mene, dok svi vi jedete ja radim, a noću sam još uvek na poslu dok vi spavate. Da li biste bili u stanju da ovako patite? Ja mogu da izdržim ovu patnju; svojim ponašanjem dajem primer.” Šta mislite o ovakvom ponašanju i ispoljavanju? Zar ovi ljudi to ne rade namerno? Neki ljudi ovo rade namerno, pa kakvo je onda to ponašanje? Ti ljudi ne žele da budu konformisti; žele da se razlikuju od širokih masa i da ljudima pokažu kako po čitavu noć užurbano izvršavaju svoje dužnosti, da su naročito u stanju da izdrže patnju. Na ovaj način će ih svi posebno sažaljevati i prema njima pokazivati naročito

saosećanje, razmišljajući kako na svojim ramenima nose teško breme, u toj meri da su do guše zatrpani poslom i previše zauzeti da bi jeli ili spavali. I da, ako oni ne mogu da budu spaseni, u tom će slučaju za njih svi preklinjati Boga, umoljavati Boga u njihovo ime i za njih se moliti. Čineći to, ovi ljudi koriste lepa ponašanja i postupke koji su u skladu sa čovekovim predstavama, kao što su podnošenje patnje i plaćanje cene, kako bi druge ljude nasamarili i na prevaru pridobili njihove simpatije i veličanje. I koji je krajnji rezultat toga? Svi koji su s njima došli u kontakt i videli ih da plaćaju cenu, jednoglasno će reći: „Naš starešina je najsposobniji, najviše je u stanju da istrpi patnju i plati cenu!" Zar time nisu postigli svoj cilj da ljude navedu na stranputicu? A onda, jednog dana, Božja kuća saopšti: „Vaš starešina ne izvršava nikakav stvarni posao. Zaokuplja se poslom bez ikakve svrhe; ponaša se nepromišljeno, proizvoljno i diktatorski. Od crkvenog posla je napravio haos, nije izvršio nijedan posao koji je trebalo da izvrši, nije obavio posao jevanđelja ni posao filmske produkcije, a i crkveni život je u potpunom rasulu. Braća i sestre ne razumeju istinu, nemaju život-ulazak i ne mogu da napišu članke o svedočenju. Najžalosnije je to što ne mogu čak ni da razaznaju lažne starešine i antihriste. Ovakav starešina je krajnje nesposoban; on je lažni starešina koga treba otpustiti!" U ovakvim okolnostima, hoće li ga biti lako otpustiti? Moglo bi da bude teško. Budući da ga sva braća i sestre odobravaju i podržavaju, bude li iko pokušao da otpusti tog starešinu, braća i sestre će iskazati protest i uputiti Višnjem zahtev da ga zadrži. Zašto će biti takav ishod? Zato što ovaj lažni starešina i antihrist koristi lepa spoljna ponašanja, kao što su podnošenje patnje i plaćanje cene, kao i milozvučne reči, da ljude gane, da ih pridobije i navede na pogrešan put. Jednom kad iskoristi ove lažne pojavne oblike da ljude navede na stranputicu, svi će se za njega zauzimati i neće moći da ga napuste. Ovi ljudi jasno znaju da ovaj starešina nije obavio previše pravog posla i da Božje izabranike nije usmeravao da shvate istinu i zadobiju život-ulazak, ali ga oni ipak podržavaju, odobravaju i slede, ne mareći nimalo da li to znači da i sami neće zadobiti istinu i život. Povrh toga, zato što ih je ovaj starešina naveo na stranputicu, svi ti ljudi ga obožavaju, osim njega ne prihvataju nijednog drugog starešinu, pa čak više ne žele ni Boga. Zar se prema ovom starešini ne odnose kao da je Bog? Ako Božja kuća kaže da taj čovek ne radi pravi posao i da je lažni starešina i antihrist, ljudi u njegovoj crkvi će protestvovati i pobuniti se. Kažite Mi, u kojoj meri je ovaj antihrist naveo ljude na pogrešan put? Ako je to delo Svetoga Duha, onda će se stanje ljudi u najmanju ruku poboljšati, više će razumeti istinu, postaće pokorniji prema Bogu, u svom srcu će imati veće mesto za Boga i bolje će razaznavati lažne starešine i antihriste. S ove tačke gledišta, situacija o kojoj smo upravo razgovarali nipošto nije delo Svetoga Duha – jedino antihristi i zli duhovi mogu ljude u toj meri da navedu na stranputicu delujući u kraćem vremenskom periodu. Mnoge ljude ovi antihristi navode na pogrešan put i kontrolišu ih, pa ti ljudi u svom srcu imaju mesto samo za antihriste, ali ne i za Boga. Ovo je krajnji rezultat koji se postiže kad se antihristi uzdižu i o sebi svedoče kroz lepa spoljna ponašanja. Oni lepa spoljna ponašanja podnošenja patnje i plaćanja cene koriste da bi

se uzdizali i o sebi svedočili, a to je jedan od načina koje antihristi koriste da ljude navedu na pogrešan put i da ih kontrolišu. Sad vam je ova stvar jasna, zar ne? Zar to što antihrist koristi lepa spoljna ponašanja podnošenja patnje i plaćanja cene kako bi ljude naveo na pogrešan put nije veoma lukavo i podmuklo? I zar i vi ponekad ne radite ove stvari? Neki ljudi uveče piju kafu ne bi li potkrepili snagu pripremajući se da do kasno izvršavaju svoje dužnosti. Braća i sestre brinu o njihovom zdravlju i pripremaju im pileću supu. Kad pojedu supu, ovi ljudi kažu: „Hvala bogu! Uživao sam u blagodati božjoj. Ovo ne zaslužujem. Sad kad sam pojeo ovu pileću supu, moram da budem efikasniji u izvršavanju svojih dužnosti!" U stvarnosti, svoje dužnosti nastavljaju da izvršavaju na uobičajen način, nimalo ne unapređujući svoju efikasnost. Zar se ne pretvaraju? Pretvaraju se, a ova vrsta ponašanja takođe je prikriveno uzdizanje i svedočenje o sebi; ishod je u tome da se ljudi navedu da ih odobravaju, da o njima imaju visoko mišljenje i postanu njihovi nepokolebljivi sledbenici. Ako ljudi imaju ovakav mentalitet, zar nisu zaboravili Boga? U svom srcu više nemaju Boga, pa o kome razmišljaju po ceo dan i celu noć? O svom „dobrom starešini", o svom „voljenom". Neki antihristi su prema većini ljudi naizgled veoma srdačni i u svom govoru pribegavaju raznim tehnikama kako bi ljudi uvideli da su puni ljubavi i voljni da se s njima zbliže. Kad im se bilo ko približi i s njima stupi u kontakt, sijaju od radosti i takvim se ljudima obraćaju vrlo nežnim tonom. Čak i kad primete da su neka braća i sestre nedosledni u svojim postupcima, i da su time naškodili interesima crkve, oni ih ni najmanje ne orezuju, već ih samo ohrabruju i teše, i vrbuju ih dok ovi izvršavaju svoje dužnosti – vrbuju ljude sve dok ih sve ne dovedu pred sebe. Pod uticajem antihrista ljudi postepeno postaju razneženi; svi zdušno odobravaju njihovo srce puno ljubavi i nazivaju ih ljudima koji vole Boga. Na kraju ih svi obožavaju i po svakom pitanju traže da s njima razgovaraju u zajedništvu, poveravajući ovim antihristima sve svoje najdublje misli i osećanja, u toj meri da se više ni ne mole Bogu niti u Božjim rečima više traže istinu. Zar ovi antihristi nisu ove ljude naveli na stranputicu? Ovo je još jedno sredstvo kojim se antihristi koriste da bi ljude naveli na pogrešan put. Kad se upuštate u ovakvo ponašanje i postupke ili gajite ove namere, jeste li svesni da u tome postoji problem? A kad toga postaneš svestan, možeš li da promeniš pravac svog kretanja? Ako si, kada postaneš svestan i ustanoviš da su tvoje ponašanje, postupci ili namere problematični, u stanju da razmisliš o sebi i da osetiš istinsko kajanje, to dokazuje da si preokrenuo svoj pravac kretanja. Ako si svestan svojih problema, ali po tom pitanju ništa ne preduzimaš i ponašaš se shodno svojim namerama, tonući sve dublje i dublje dok ne dostigneš dno sa koga više ne možeš da se izvučeš, u tom slučaju nisi preokrenuo svoj pravac kretanja i namerno se okrećeš protiv Boga, uzdižući sebe i svedočeći o sebi, udaljavajući se od istinitog puta. Kakva je ovo narav? To je narav antihrista. Da li je to ozbiljno? (Jeste.) U kojoj meri je ozbiljno? Ishod osobe koja usvaja sve podmuklija i lažljivija sredstva, koristeći podnošenje patnje i plaćanje cene da bi ljude navela na stranputicu, nastojeći da ih privoli da je obožavaju i slede, isti je kao ishod osobe koja se otvoreno uzdiže i svedoči o sebi – priroda ta dva ishoda je

ista. Koje god sredstvo da koristiš da bi se uzdizao i o sebi svedočio, bilo da su to jasan govor ili neka druga prilično očigledna lepa ponašanja, svugde je posredi ista priroda. Svako sredstvo u sebi sadrži svojstvo antihrista, i svojstvo nadmetanja s Bogom oko Njegovih izabranika. Kakav god da je oblik tvojih ispoljavanja, odnosno koja god da su sredstva koja koristiš, sve dok je tvoja namera nepromenjena, a posledice su iste, sve to je po svojoj prirodi isto. Dakle, jasno je da su antihristi veoma lukavi i da istinu ne vole i ka njoj ne streme, već su u stanju da podnošenje muka i plaćanje cene iskoriste kao sredstvo da bi ljude naveli na pogrešan put – u tome je rđavost antihrista.

Neki ljudi izlažu nekakve apsurdne teorije i apstraktne argumente da bi drugi mislili da su obrazovani intelektualci i da su njihovi postupci vrlo duboki, pa time ostvaruju svoj cilj da ih ljudi obožavaju. Odnosno, oni uvek žele da učestvuju u svemu i da o svemu daju svoje mišljenje. Čak i kada su svi već doneli konačnu odluku, ako oni tom odlukom nisu zadovoljni, deklamuju nekakve bombastične ideje da bi se napravili važni. Zar nije i to jedan od načina uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? U nekim slučajevima, svi su već raspravili o svemu, posavetovali se, pronašli načela i odlučili o merama koje treba preduzeti, ali oni tu odluku ne prihvataju i nerazumno ometaju, govoreći: „Neće moći. Niste to detaljno razmotrili. Pored tih nekoliko aspekata o kojima smo govorili, ja sam se setio još jednog.” U stvari, aspekt kojeg se takav čovek setio samo je nekakva apsurdna teorija; samo cepidlači. Ti ljudi su u potpunosti svesni da cepidlače i da drugima otežavaju stvari, ali ipak to rade. Koji je njihov cilj? Da pokažu ljudima da su drugačiji, da su pametniji od drugih. A misle ovako: „Dakle, vi ste svi na ovom nivou? Moram da vam pokažem da je moj nivo viši.” Obično ignorišu sve što drugi kažu, ali, čim se pojavi neka važna tema, počnu da remete stvari. Kako se zove takva vrsta čoveka? U govornom jeziku, zove se cepidlaka i mućak. Kako cepidlaka obično nastupa? Uživa u tome da deklamuje bombastične ideje i da postupa podlo i nepošteno. Ako od njega zatražiš da predstavi tačan plan akcije, neće biti u stanju da ga sačini, a ako zatražiš da reši nešto ozbiljno, neće umeti. On radi samo podle stvari i uvek hoće ljude da „iznenadi” i da se razmeće svojim sposobnostima. Kako se ono beše kaže? „Starica stavlja ruž za usne – da biste imali u šta da gledate.” To znači da uvek želi da se razmeće svojim sposobnostima, pa bez obzira na to da li ume dobro da prikaže te sposobnosti, hoće ljudima da dâ do znanja: „Ja se ističem više od vas. Vi niste ni za šta, obični ste smrtnici, obični ljudi. Ja sam poseban i uzvišen. Podeliću svoje ideje da vas iznenadim, pa ćete videti da li sam iznad vas ili nisam.” Zar se time ne remete stvari? On namerno remeti stvari. Kakvo je to ponašanje? On izaziva prekidanje i ometanje. Pri tom misli ovako: u ovoj stvari još nisam pokazao koliko sam pametan, zato ću, bez obzira na to čijim ću interesima naškoditi i čiji će trud biti protraćen, ovo sabotirati sve dok svi ne poveruju da sam superioran, sposoban i vešt. Tek tada ću dozvoliti da se ta stvar nesmetano odvije. Postoje li ovakvi loši ljudi? Jeste li i vi već radili takve stvari? (Jesmo. Dešavalo se da su drugi već završili sa raspravom o nekom pitanju i skovali odgovarajući plan, ali, pošto me nisu obavestili dok su donosili odluku, namerno sam tom planu našao zamerku.)

Kada si to radio, jesi li si u srcu znao da li je to ispravno ili pogrešno? Jesi li znao da je to ozbiljan problem i da izaziva prekidanje i ometanje? (U to vreme nisam toga bio svestan, ali pošto su me braća i sestre oštro orezali i pošto sam jeo i pio Božje reči suda i grdnje, video sam da je problem ozbiljan, da izaziva zastoje i smetnje u radu crkve i da je jedna vrsta sotonskog ponašanja.) Pošto si prepoznao koliko je to ozbiljno, kada su ti se kasnije dešavale slične stvari, jesi li bio u stanju da se malo promeniš i da ostvariš nekakav ulazak u svom pristupu? (Jesam. Kada sam otkrio takve misli i ideje, postao sam svestan da je u pitanju sotonska narav, da ne mogu tako da radim stvari, i uspeo sam da se svesno molim Bogu i da se pobunim protiv tih nekorektnih misli i ideja.) Uspeo si donekle da se promeniš. Kada imaš takve probleme iskvarenosti, moraš da tragaš za istinom da bi ih rešio, da se obuzdavaš i da se moliš Bogu. Kada misliš da te drugi gledaju s prezirom, da nemaju dobro mišljenje o tebi i da te ne shvataju ozbiljno, pa stoga želiš da izazoveš ometanje, kada imaš tu misao, moraš da budeš svestan da ona ne dolazi od normalne ljudskosti, već iz sotonske naravi, te da će, ako tako nastaviš, biti problema i da ćeš najverovatnije uvrediti Božju narav. Prvo moraš da znaš da treba da se obuzdaš, a zatim da dođeš pred Boga da Mu se pomoliš i da promeniš smer. Kada ljudi žive u sopstvenim mislima, u sopstvenim iskvarenim naravima, ništa što rade nije u skladu sa istinom niti može da udovolji Bogu; sve što rade puno je neprijateljstva prema Njemu. Sada ste u stanju da priznate tu činjenicu, zar ne? Antihrist se najočiglednije ispoljava time što večito želi da se bori za slavu i dobit i ne libi se da prekida i ometa rad crkve da bi zadobio ugled i status. U stvari, svi ljudi poseduju ta ispoljenja, ali, ako si u stanju da to prepoznaš i priznaš, pa da zatim promeniš smer, da zauzmeš stav iskrenog pokajanja pred Bogom i promeniš pristup, ponašanje i narav, onda si neko ko stremi ka istini. Ako ne priznaješ te stvarne probleme, svakako nemaš pokajnički stav i nisi čovek koji stremi ka istini. Ako ne prestaješ da koračaš putem antihrista, već slediš taj put do samog kraja, a i dalje misliš da to nije problem, i ako nisi spreman da se pokaješ, već nastavljaš tako da se ponašaš i da se nadmećeš za slavu i dobit sa delatnicima i starešinama, ako insistiraš da se ističeš više od drugih, da odudaraš od gomile i da budeš bolji od drugih ma kojoj grupi pripadao, onda si u nevolji! Ako nastaviš da stremiš ka ugledu i statusu i tvrdoglavo odbijaš da se pokaješ, onda si antihrist i osuđen si da na kraju budeš kažnjen. Božje reči, istina, savest i razum ne utiču na tebe i sigurno je da ćeš doživeti kraj antihrista. Ne možeš biti spasen i za tebe nema iskupljenja! To da li ljudi mogu da zadobiju spasenje, da li mogu da počnu da se boje Boga i da se klone zla, zavisi od toga da li, kada se spoznaju, prikazuju ispoljenja istinskog pokajanja, kao i od stava sa kojim prilaze istini i od puta koji izaberu. Ako ne napustiš put antihrista, već izabereš da udovoljavaš sopstvenim ambicijama i željama, bestidno se suprotstavljajući istini i Bogu, za tebe nema iskupljenja. Ako neko, bez obzira na veličinu svojih grešaka i na broj zlih dela koja je počinio, ne ume da se uplaši, ne oseća se krivim, već stalno nalazi izgovore za sebe i ne oseća ni mrvicu griže savesti, to je onda pravi pravcati antihrist i đavo. Ako, pak, neko samo poseduje razna ispoljenja antihrista, ali je u stanju

da prizna svoje greške, da se vrati unazad i u srcu oseti kajanje, to je onda stvar drugačije prirode nego kod antihrista i nešto je sasvim drugo. Stoga je, za zadobijanje spasenja, ključno da li je neko u stanju da promišlja o sebi, da li ima pokajničko srce i da li je u stanju da krene putem stremljenja ka istini.

Četvrta stavka, uzdizanje sebe i svedočenje o sebi, pristup je koji antihristi dosledno koriste. U stanju ste da razaznate očigledna sredstva, načine i metode pomoću kojih antihristi sebe uzdižu i svedoče o sebi, ali, jeste li u stanju da razaznate skrivenija ponašanja i ispoljavanja? Očigledne stvari kao što je upotreba jezika za uzdizanje sebe i svedočenje o sebi i vi sami pokazujete, a videli ste i druge kako ih pokazuju, tako da ste u stanju da ih razaznate. Ali ako se ne koristi jezik, već se samo ispolje određena ponašanja, hoćete li i njih biti kadri da razaznate? Može se reći da većina ljudi nije kadra za to. Koje su, dakle, karakteristike ponašanja kojima se antihristi uzdižu i svedoče o sebi? Njihovo ponašanje je svakako u skladu sa ljudskim predstavama, uobraziljom, moralom, savešću i osećanjima. Šta još? (To ponašanje izaziva odobravanje i obožavanje ljudi.) Izaziva odobravanje i obožavanje; to je ishod do kojeg dovodi. Ako to ponašanje pogledamo imajući u vidu njegov ishod, ono zaista ima osobinu da navodi ljude na stranputicu. Ako imamo u vidu prirodu tog postupanja, ono je vrlo svrhovito. Kada se, na primer, neko razboli, a hoće da navede ljude na stranputicu i da zadobije njihovo uvažavanje, da li će on lek uzeti pred svima ili kada ne bude nikoga u blizini? (Pred svima.) Zar se iza toga ne krije neka namera? To znači da se on ponaša shodno nekoj svrsi. Šta je njegov stvarni cilj kada tako uzima lek? Hoće time da zadobije priznanje, pa ti govori: „Gledaj, toliko sam umoran od vršenja dužnosti da sam se razboleo, a ipak se ne žalim i ne puštam ni suzu. Iako se lečim, ipak sam u stanju da istrajno obavljam dužnost čak i dok uzimam lekove.” A, u stvari, on se možda i nije razboleo od iscrpljenosti zbog obavljanja dužnosti, niti tek pošto je poverovao u Boga. On samo pokušava da koristi ta razna ponašanja da bi ljudima preneo poruku da pati i da plaća cenu, da je u toj sredini mnogo propatio a ni jednom se nije požalio, da i dalje aktivno obavlja svoju dužnost i da ima odlučnost da istrpi patnju. Šta on time ljudima neprimetno govori? Da je njegova odanost Bogu van svake sumnje. Time upravo želi da izrazi da je odan i da je spreman da plati cenu. Zar nije to jedan način prikrivenog uzdizanja sebe? Da je taj čovek razuman, on svoju bolest ne bi pominjao, molio bi se Bogu kada nema nikoga u blizini, izražavao bi svoju odlučnost i nastojao sebe da spozna, ili bi jednostavno normalno uzimao lekove. Ukratko, ne bi koristio sva ta spolja vidljiva ponašanja da saopšti ljudima da pati, da odano vrši dužnost i da treba da ga nagrade. Ne bi gajio te namere. Međutim, ako se on ponaša posebno upadljivo u želji da stekne uvažavanje i pohvalu ljudi, onda iza toga stoji jasna svrha. A koja je svrha toga? Svrha je u tome da, preko poruke koju ljudima prenosi, ostvari cilj da se uzdigne i posvedoči o sebi. Ako je odan, Bog će to znati, pa zašto onda mora da se hvališe time pred drugim ljudima i da svima to objavljuje? Koji mu je cilj kada to svima objavljuje? Cilj mu je da ljudi imaju visoko mišljenje o njemu. Da nema taj cilj, on bi postupao bez namere i drugi ga ne bi

videli kako radi takve stvari. Ako je, pak, njegovo postupanje sračunato prema određenoj svrsi, on će odmeriti težinu svojih postupaka, dići će galamu i dobro će razmisliti o mestu i vremenu, čekaće da svi budu u blizini, pa će tek onda od nekoga zatražiti da mu donese lek; obelodaniće svoju bolest javno i uz veliku pompu. To radi s vrlo jasnom svrhom. Da nema taj cilj, on bi čekao da ne bude nikoga u blizini, pa bi tek onda uzeo lek. Tvoja spremnost da istrpiš patnju i da platiš cenu tiče se tvog odnosa sa Bogom; nije potrebno da je objašnjavaš i objavljuješ ljudima. Ako je objasniš ljudima, šta ti oni mogu dati? Postoji li još nešto što možeš da dobiješ od njih osim njihovog saosećanja i pohvale? Ne, nema ničeg više. Kada, vršeći dužnost, malo patiš i platiš neku cenu, to su, s jedne strane, stvari koje i treba da radiš, spreman si da ih radiš i na taj način vršiš svoju dužnost. S druge strane, to su ispoljavanja koja, kao stvoreno biće, treba da pokažeš pred Stvoriteljem, pa zašto bi ih onda pokazivao u javnosti? Kada ta ispoljavanja iznosiš u javnosti, ona postaju odvratna. Šta biva s prirodom tog ponašanja? To ponašanje se pretvara u uzdizanje sebe, svedočenje o sebi i navođenje drugih na stranputicu – njegova priroda se menja. Tako se neki ljudi uvek pred drugima češu po glavi, a kada ih neko upita o tome, kažu: „Nisam prao kosu već više od 10 dana – bez prestanka se sastajem sa mogućim primaocima jevanđelja. Pre neki dan sam pokušao da nađem malo vremena da operem kosu, ali je onda došao mogući primalac jevanđelja da se raspita, pa nisam mogao da odem.” A, u stvari, taj čovek namerno ne pere kosu da bi kod ljudi stvorio utisak da vrlo revnosno vrši svoje dužnosti. To se zove praviti predstavu. Koji je njegov cilj kada pravi predstavu? Cilj mu je da ljudi steknu visoko mišljenju o njemu, a priroda tog ponašanja je uzdizanje sebe i svedočenje o sebi. Čak i kod takvih malih stvari, on ne propušta priliku, i od svake od njih hoće da napravi veliko pitanje, da je pretvori u neku vrstu vrednog resursa koji može da iskoristi za hvalisanje, za udovoljavanje svojim ambicijama i željama i za postizanje cilja da ga ljudi cene i obožavaju. Zar to nije sramotno? Sramotno je i odvratno. Odakle dolaze sve te stvari? Dolaze iz Sotonine iskvarene naravi u kojoj se kriju pretvornost, lažljivost, rđavost i ambicije. Takav čovek neprestano razmišlja o svom statusu, ugledu i slici koju drugi imaju o njemu. Ništa ne propušta, uvek traži načine da te stvari pretvori u kapital, u resurse koje će upotrebiti da navede ljude da ga uvažavaju i obožavaju. Kada, na kraju, ostvari svoj cilj, on se ponaša kao da mu do njega nije stalo. I to je neka vrsta lažnog predstavljanja, jer taj čovek, u stvari, u sebi potajno slavi i zadovoljan je sobom. Zar to nije još odvratnije? Jasno je da on već ima vrlo visok status, da ga svi cene, ugledaju se na njega, slušaju ga i slede, ali on se izvana ipak pretvara da ne voli status. To je još licemernije. On na kraju sve navodi na stranputicu, pa ljudi kažu da je rođen bez ambicije i da je čovek od dela. A, u stvari, dovoljna je mala provera da se to razotkrije: ako mu oduzmu status, odmah će prestati da obavlja svoje dužnosti. Desiće se to brzo; jedna jedina sitnica otkriće njegove ambicije. To su ponašanja i pristupi koje Sotonina iskvarena narav u ljudima iznosi na svetlost dana, kao i razna ružna ljudska stanja. Iz takvih ispoljavanja vidi se da čovek voli status i da želi da zauzme mesto u srcima ljudi.

Želi da poseduje srca ljudi, da ih pridobije i da postigne da ga obožavaju, da se ugledaju na njega, pa čak i da ga slede, čime preuzima Božje mesto u ljudskim srcima. To je želja koju svaki čovek od rođenja poseduje. A šta to dokazuje? Da ono što ljude u životu kontroliše jeste Sotonina narav. U čitavom iskvarenom čovečanstvu nema nijednog čoveka koji ne voli status – čak i budala želi da postane funkcioner, čak i tupan želi da upravlja drugima. Svako voli status, svako radi stvari radi statusa i nadmeće se sa Bogom oko statusa. Svako ima takva ponašanja i pristupe, kao i takvu narav. Pa, kada razotkrivamo antihrista dok se uzdiže i svedoči o sebi, mi istovremeno razotkrivamo iskvarenu narav u svakom čoveku. Sa kojim ciljem je razotkrivamo? Sa ciljem da ljudi shvate da ta ponašanja i ispoljavanja uzdizanja sebe i svedočenja o sebi nisu nešto što treba da poseduje normalna ljudskost, već su to otkrivenja iskvarene naravi i negativne stvari dostojne prezira. Ma koliko da su tvoje metode uzdizanja sebe i svedočenja o sebi oštroumne, a tvoji postupci pritajeni, normalna ljudskost ne bi trebalo da poseduje ništa od toga, a Bog se svih tih stvari gnuša, osuđuje ih i proklinje. Stoga ljudi treba te metode da ostave po strani. Uzdizanje sebe i svedočenje o sebi nije poriv koji je Bog stvorio za čoveka – naprotiv, to je jedno od najčešćih otkrivenja Sotonine iskvarene naravi i, povrh toga, to je jedna od najčešćih i najkonkretnijih naravi i metoda Sotonine iskvarene suštine.

Da li vam razgovor u zajedništvu o konkretnim primerima pomaže da razumete različita ispoljavanja uzdizanja sebe i svedočenja o sebi, bilo da su u pitanju očigledni ili skriveniji načini govora i postupanja? (Da, pomaže.) U čemu vam pomaže? Pomaže ljudima da razaznaju sebe i druge. Ta stanja, ispoljavanja i otkrivenja o kojima govorim stvari su koje vi često prikazujete, pa stoga treba svoja stanja da uporedite sa njima, da razumete tačno šta ste, kakav je tačno život na koji se oslanjate i u koji se uzdate da biste preživeli, šta tačno taj život sadrži, šta tačno ljudi zbog tih naravi rade i proživljavaju. Kada budu razumeli ta konkretna ponašanja i ispoljavanja, te konkretne pristupe i naravi, ljudi će postepeno uspeti da detaljno analiziraju i spoznaju sebe, sopstvenu suštinu i svoju prirodu suprotstavljenu Bogu, pa će tada otpustiti te pristupe, doći pred Boga, istinski se iz korena promeniti i početi praktično da deluju u skladu sa istinom i da je proživljavaju. Neki kažu: „Pošto je uzdizanje sebe i svedočenje o sebi pristup koji nije u skladu sa istinom i koji potiče od Sotone i antihrista, ako ne govorim ništa i ne radim ništa, zar to ne znači da se ne uzdižem i da ne svedočim o sebi?” To nije tačno. Kakvo je to, onda, ponašanje kada se čovek ne uzdiže i ne svedoči o sebi? Ako se hvališeš i svedočiš o sebi u vezi sa određenom stvari, rezultat koji ćeš postići jeste obožavanje i visoko mišljenje nekih ljudi o tebi. Ali, ako se ogoliš i podeliš svoju samospoznaju u vezi sa istim tim pitanjem, onda je to drugačije prirode. Zar to nije istina? Normalna ljudskost bi trebalo da uključuje sposobnost čoveka da se ogoli i da podeli spoznaju o sebi. To je pozitivna stvar. Ako zaista poznaješ sebe i ako o svom stanju govoriš tačno, iskreno i precizno; ako deliš spoznaju koja je potpuno zasnovana na Božjim rečima; ako su oni koji te slušaju poučeni i imaju od toga koristi i ako svedočiš o Božjem delu i slaviš Boga, to je onda svedočenje o Bogu. Ako, ogoljujući se, mnogo pričaš o svojim jačim stranama,

te o tome kako si patio, plaćao cenu i bio postojan u svom svedočenju, pa ljudi steknu visoko mišljenje o tebi i obožavaju te, to je onda svedočenje o sebi. Moraš biti u stanju da razlikuješ ta dva ispoljavanja. Na primer, kada pričaš kako si, u susretu sa kušnjama, bio slab i negativan i kako si, pošto si se molio i tragao za istinom, konačno razumeo Božju nameru, stekao veru i bio postojan u svom svedočenju, to je uzdizanje Boga i svedočenje o Njemu. To nikako nije hvalisanje niti svedočenje o sebi. Stoga, da li se hvališeš i svedočiš o sebi ili ne zavisi prvenstveno od toga da li govoriš o svojim stvarnim iskustvima i da li postižeš efekat svedočenja o Bogu; takođe treba videti kakve su ti namere i ciljevi kada govoriš o svom iskustvenom svedočenju. Kada to učiniš, lako ćeš raspoznati ta dva ispoljavanja. Ako, dok deliš svedočanstvo, imaš ispravnu nameru, onda, čak i ako ljudi steknu visoko mišljenje o tebi i obožavaju te, to nije nikakav problem. Ako imaš pogrešnu nameru, onda je to problem čak i ako niko nema visoko mišljenje o tebi i niko te ne obožava – a ako ljudi imaju visoko mišljenje o tebi i obožavaju te, onda je to još veći problem. Stoga nije dovoljno da posmatraš samo rezultate da bi utvrdio da li se čovek uzdiže i svedoči o sebi. Moraš prvenstveno posmatrati njegovu nameru; to je ključ za razlikovanje ta dva ispoljavanja. Ako budeš pokušao da ih razaznaš isključivo na osnovu rezultata, verovatno ćeš nepravedno optužiti i neke dobre ljude. Neki ljudi dele naročito iskreno svedočenje, pa drugi stoga imaju o njima visoko mišljenje i obožavaju ih – da li može da se kaže da ti ljudi svedoče o sebi? Ne može. Kod tih ljudi nema nikakvog problema, svedočenje koje oni dele i dužnost koju obavljaju drugima su od koristi, a samo budalasti i neuki ljudi iskrivljenog razumevanja ih obožavaju. Prilikom razlučivanja da li neko sebe uzdiže i svedoči o sebi, ključno je da posmatraš govornikove namere. Ako ti je namera da svima pokažeš iskvarenost koju si razotkrio i kako si se promenio, kao i da im omogućiš da iz toga izvuku korist, onda su tvoje reči iskrene, istinite i u skladu sa činjenicama. Takva je namera ispravna i ti se ne hvališeš i ne svedočiš o sebi. Ako ti je namera da svima pokažeš da imaš stvarna iskustva, da si se promenio i da poseduješ istina-stvarnost zato da bi oni stekli visoko mišljenje o tebi i obožavali te, onda je ta namera pogrešna. To jeste hvalisanje i svedočenje o sebi. Ako je iskustveno svedočenje koje iznosiš lažno, ukaljano i izgovoreno u nameri da ljude nasamari, da ih spreči da vide tvoje istinsko stanje i da spreči razotkrivanje tvojih namera, iskvarenosti, slabosti i negativnosti pred drugima, onda govorenje na taj način predstavlja obmanjivanje i navođenje ljudi na stranputicu. To je lažno svedočenje, pokušaj obmanjivanja Boga i to je sramoćenje Boga, a On to najviše mrzi. Postoje jasne razlike između tih stanja i ona se sva mogu raspoznati na osnovu namera. Ako si u stanju da razaznaš druge, moći ćeš da prozreš njihova stanja, a tada ćeš moći da razaznaš i sebe i da prozreš sopstvena stanja.

Neki ljudi, kada čuju sve ove propovedi, i dalje nastavljaju da se uzdižu i da svedoče o sebi baš kao i do tad. Kako treba da postupaš prema takvim ljudima? Budi pronicljiv u odnosu na njih, razotkrij ih i drži se podalje od njih. Ako su njihove reči vredna referenca, možeš ih prihvatiti, ali ako se na njih nikako ne možeš pozvati, treba da ih napustiš i ne

treba da budeš pod njihovim uticajem. Ako su dotični ljudi starešine, razotkrij ih, prijavi ih, napusti ih i ne prihvataj njihovo vođstvo. Reci ovako: „Uvek svedočiš o sebi i uzdižeš se, uvek nas otupljuješ, kontrolišeš i navodiš nas na stranputicu. Svi smo se udaljili od Boga, do te mere da Ga više nemamo ni u srcima – tamo si samo ti. Sada ćemo ustati i napustićemo te." Moraš tako da postupiš, morate jedni druge da nadgledate, da nadgledate i sebe i druge. Zar se niste često češali po glavi pred drugima ili govorili ljudima da ste preskočili više obroka kada ste, u stvari, njima iza leđa, stalno nešto grickali? Kada se povremeno desi da okruženje to ne dopusti, normalno je da se ljudi mesec dana ne tuširaju ili da preskoče tuširanje ili pranje kose zato što su prezauzeti. Sve su to uobičajene pojave i to su cene koje ljudi i treba da plaćaju. Nije to ništa strašno – ne pravite od komarca magarca. Ali, ako neko stvarno preuveličava takve stvari, ako se namerno češe po glavi pred drugima i govori da nije prao kosu nekoliko dana, namerno uzima lekove pred drugima ili se pretvara da je iscrpljen i u lošem fizičkom stanju, onda svi treba da ustanu da ga razotkriju i da izraze svoje nezadovoljstvo njime. Na taj način se može sputati takav bestidnik. On se ponaša licemerno, pravi predstavu se da bi ga drugi videli, istovremeno pokušavajući da navede ljude da odobre njegovo ponašanje, da ga gledaju sa zavišću, divljenjem i poštovanjem. Zar on ne vara ljude? Takvi su pristupi isti kao postupci fariseja, koji su u rukama držali Sveto pismo i molili se Bogu po uličnim ćoškovima. Ni po čemu se ne razlikuju od njih. Čim neko pomene fariseje koji u rukama drže Sveto pismo i stoje po ćoškovima na ulici čitajući ga ili moleći se, ti ljudi misle: „To je prava sramota. Ja tako nešto ne bih uradio." A ipak namerno uzimaju lekove i češu se po glavi pred drugima, nesvesni da su njihovi postupci iste prirode. Nisu u stanju to da prozru. Kada se, u budućnosti, budete susretali sa takvim stvarima, morate naučiti da razaznate i razotkrijete takve ljude, da razotkrijete njihovo sveukupno licemerje – onda oni neće smeti tako da se ponašaju. Morate malo izvršiti pritisak na njih i naterati ih da uvide da su takvi pristupi, ponašanja i naravi sramotni i da ih svi jako preziru. Ako ih ljudi toliko preziru, da li ih prezire i Bog? On ih prezire još više. Ti, sam po sebi, nisi ništa. Već si dovoljno jadan, čak i ako se ne uzdižeš i ne svedočiš o sebi. A kad si toliko jadan, a još se i uzdižeš i svedočiš o sebi, zar ljudima to neće biti odvratno? Nikada nisi odano vršio svoju dužnost, nikada nisi principijelno postupao i nisi ni u kom pogledu udovoljio Božjim zahtevima. Već si u nevolji, pa ako se još i uzdižeš i svedočiš o sebi, zar ti neće onda biti još teže? Bićeš još dalje od Božjih zahteva i još udaljeniji od toga da ispuniš kriterijum za sticanje spasenja.

Reci mi, koja je priroda problema uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? Sotona je do te mere iskvario ljude; njihova ljudskost i njihov razum više nisu normalni, zar ne? Jeste li nekada u vršenju svojih dužnosti ispoljili uzdizanje sebe i svedočenje o sebi? Ko može da govori o tome? (Ja sam ispoljio takvo ponašanje. Kada obavljam svoju dužnost do kasno u noć, ja pošaljem poruku grupi sa kojom se okupljam da bi drugi znali da u taj kasni sat još uvek nisam zaspao, te da bi mislili da sam u stanju da istrpim patnju i da platim cenu. Ja sam to radio, a često sam i druge viđao kako rade isto.) Izgleda da takvih

ljudi ima mnogo i da nisu u manjini. Zar takvo ponašanje nije neumesno? Kako je samo glupavo! Ko još želi nešto da kaže? (Ja sam ispoljio takvo ponašanje. Kada vidim da postoje neki problemi u radu crkve, ja se latim rešavanja tih problema, stvarajući ljudima lažni utisak da sam pun entuzijazma, dok nakon tog svog istupanja veći deo vremena zapravo ne radim ništa. Ne napredujem u radu, nisam efikasan, pa se, na kraju, ta stvar ne sredi i taj problem ne reši. Koristim svoj površni entuzijazam da nasamarim ljude i da prikrijem činjenicu da ne sprovodim istinu u delo.) Izgovaraš prazne reči, razmećeš se, a ne preduzimaš nikakve stvarne mere. Pokazuješ ljudima svoju energičnost, praviš se da sprovodiš istinu u delo, a kada treba nešto da uradiš, ne radiš to s obe noge čvrsto na tlu, već samo izvikuješ slogane. Na kraju, tresla se gora – rodio se miš, a stvar ostaje nezavršena. I takvo ispoljavanje navodi na stranputicu. A da li ćeš ubuduće, kada te nešto slično zadesi, biti pronicljiv po tom pitanju? (Sada sam u stanju da to donekle razaznam.) Hoćeš li onda imati smer za promenu svog kursa? Ako te takva stvar ponovo zadesi, možeš da preduzmeš dva koraka. Prvi korak je procena da li si stvarno u stanju da se pobrineš za taj problem. Ako jesi, onda treba njime da se pozabaviš ozbiljno i praktično. Drugi korak je molitva Bogu i molba da te On vodi u toj stvari. A kada preduzmeš akciju, treba da prihvatiš da te svi nadziru i da istovremeno budeš rešen da obavljaš svoj deo i da sarađuješ sa svima da bi obavio taj zadatak. Ako naučiš da radiš korak po korak i da radiš na trezven način, rešićeš taj problem. Ako večito izgovaraš prazne reči, razmećeš se i hvališeš, ako, kada nešto radiš, samo otaljavaš i nisi nimalo trezven, onda si podao. Budući da si u stanju da vidiš da u radu crkve postoji problem i da si u stanju da predložiš kako da se taj problem reši, to je dokaz da možda imaš potencijal i da možda imaš radnu sposobnost da rešiš to pitanje. Problem je jedino u tvojoj naravi – postupaš naprasito, nespreman si da platiš cenu i fokusiraš se isključivo na izvikivanje praznih slogana. Kada otkriješ neki problem, prvo pogledaj da li si u stanju da ga rešiš, a ako jesi, onda preuzmi na sebe taj zadatak i obavi ga do kraja, reši problem, obavi i ispuni svoju odgovornost i položi račune o tome Bogu. To znači obavljati svoje dužnosti i postupati i vladati se trezveno. Ako nisi u stanju da rešiš taj problem, onda ga prijavi svom starešini i vidi ko je najpogodniji da se tim problemom pozabavi. Prvo moraš da ispuniš svoju odgovornost; tako ćeš se držati svoje dužnosti i stajati na pravom mestu. Kada otkriješ problem, ako nisi u stanju da ga rešiš, ali si u stanju da ga prijaviš, onda si ispunio svoju prvu odgovornost. Ako osećaš da je to dužnost koju ti treba da obaviš i da si spreman da se sa njom nosiš, treba da zatražiš pomoć od braće i sestara, da prvo u zajedništvu porazgovarate o načelima i skujete plan, pa da zatim skladno sarađujete da bi okončali tu stvar. To je tvoja druga odgovornost. Ako si u stanju da preuzmeš na sebe obe te odgovornosti, onda će to značiti da si dobro obavio svoju dužnost i bićeš stvoreno biće koje je u skladu s merilom. Ljudske dužnosti sastoje se samo od ta dva aspekta. Ako si u stanju da preuzmeš na sebe stvari koje vidiš i koje si u stanju da uradiš, kao i da dobro obaviš svoje dužnosti, onda si u skladu sa Božjim namerama.

Ima li i drugih manifestacija uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? (Ja sam nedavno ispoljio takvo ponašanje. Kada sam obavljao svoje dužnosti, po ceo dan sam se zanimao nekim stvarima, a u crkvi je bilo nekih problema koje nisam praktično rešio, već sam se njima samo površno bavio. Međutim, neki su ljudi videli da sam po ceo dan zauzet obavljanjem svoje dužnosti, pa su imali visoko mišljenje o meni i divili su mi se. Zar ne sadrži i to ponašanje elemente uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? Ne vidim to pitanje jasno i uvek se osećam pomalo sputano.) Je li to svedočenje o sebi? Ako si zauzet obavljanjem svojih dužnosti i kadar da bez žalbe istrpiš patnju, pa Božji izabranici imaju visoko mišljenje o tebi i dive ti se, to je normalno i nije prouzrokovano svedočenjem o sebi. Ti si samo zauzet obavljanjem svojih dužnosti i ne razmećeš se i ne hvališeš, ne pričaš neprestano o svojim iskustvima patnje, tako da to nema veze sa svedočenjem o sebi. Ipak, mnogi su ljudi naizgled zauzeti obavljanjem svojih dužnosti, a da u stvari njihov rad nije urodio nikakvim plodom i nisu rešili nikakve probleme. Da li Bog odobrava ljude koji su na taj način zauzeti? Ako si po ceo dan zauzet rešavanjem jednostavnih problema koje bi ljudi koji razumeju istinu i shvataju načela mogli da reše za dva sata, i ako se osećaš veoma umorno i smatraš da si mnogo propatio, zar to ne znači da se zamajavaš glupostima i da samo trčiš naokolo bez ikakve svrhe? Možeš li steći Božje odobravanje ako na taj način obavljaš svoje dužnosti? (Ne mogu.) Previše si neefikasan u radu! U toj stvari treba da tragaš za istina-načelima. Ponekad su ljudi rade previše stvari i zaista su zauzeti, što je normalno, a ponekad i nemaju toliko posla, a ipak su zauzeti. Šta dovodi do toga? Jedan od razloga je taj da tvoj posao nije razumno planiran i uređen. Moraš da dokučiš koje su ključne dužnosti tog posla, da ih razumno planiraš i urediš i da efikasnije obavljaš svoje dužnosti. Ako budeš trčao naokolo bez svrhe i uzaludno se zamajavao glupostima, Bog to neće odobriti. Druga situacija je kada imaš nameru da stvoriš ljudima utisak da si zauzet, pa koristiš to sredstvo i lažnu predstavu da druge nasamariš. Neke starešine i neki delatnici, kada se okupe, ne rešavaju stvarne probleme, već daju besmislene komentare, neprekidno se udaljavaju od teme i bez prestanka pričaju, a da nikad ne pređu na stvar. Taj način da se bude zauzet – kada čovek ne nastoji da bude efikasan i da napreduje – naziva se zamajavanjem. A kakav je to stav? To je otaljavanje u obavljanju svog posla, površnost, ubijanje vremena, pri čemu čovek koji to radi na kraju ipak misli: „Ma šta drugi ljudi mislili i ma šta Bog mislio, dok god je meni savest čista, biću u redu. Barem ne dokoličim, barem ne dobijam hleb bez motike.” Možda naoko deluje da ne dokoličiš, da ne dobijaš hleb bez motike, da svaki dan ili pohađaš okupljanja ili obavljaš svoju dužnost, kao i da je sve što radiš povezano sa crkvenim radom, ali ti u stvari u dubini duše znaš da to što radiš nije korisno, da nema nikakvu vrednost i da ti stvari samo otaljavaš. To je problematično. Pa, koliko dobro obavljaš svoju dužnost? Vrlo dobro znaš da imaš problem, ali ne tragaš za istinom da bi ga rešio – to znači da si površan, otupeo i nepopustljiv. Koja je posledica površnosti i otezanja u obavljanju svojih dužnosti? Sigurno nećeš steći Božje odobravanje, jer ne postupaš principijelno ni efikasno i svoju dužnost obavljaš kao puko službovanje. Ako su

te orezali i pomogli ti, a ti se i dalje ne kaješ, nego se još i žališ, negativan si i zabušavaš u radu, možeš samo biti isključen. Stoga, ako ne stremiš ka istini da bi rešio problem površnosti, ma koliko dugo obavljao svoje dužnosti, od toga neće biti nikakve koristi i ti nećeš ispuniti kriterijum odanog obavljanja dužnosti. Vredi razmisliti o tom problemu. Bog zahteva od ljudi da postupaju principijelno, da sprovode istinu u delo i da budu pošteni. Ako je čovek u stanju da zakorači u te istine, ostvariće rezultate u obavljanju svojih dužnosti i biće, u najmanju ruku, u stanju da postupa principijelno. U tome leži temelj i ključ za povećanje efikasnosti. Ako čovek nema istina-načela, onda, ma koliko marljivo obavljao svoje dužnosti i ma koliko dugo svakodnevno radio, neće videti nikakve stvarne rezultate. Bog, procenjujući da li ljudi odano obavljaju svoje dužnosti, ne gleda na to koliko dugo oni to rade, već gleda njihove praktične rezultate i njihovu efikasnost, kao i to da li postupaju principijelno i u skladu sa istinom. Prosto rečeno, On gleda da li ljudi u obavljanju svojih dužnosti imaju istinsko iskustveno svedočenje i život-ulazak. Ako nemaju istina-stvarnost, onda su tek službenici, ali, ako su u stanju da primene istinu i da postupaju principijelno, onda je to znak da ispunjavaju svoje dužnosti kao Božji ljudi. Kroz ovo poređenje, možete razumeti da su samo oni koji su u skladu s merilima za obavljanje svojih dužnosti Božji ljudi. Oni koji nisu u skladu s merilom u svojoj dužnosti, koji su uvek površni, samo su službenici. Ako je čovek u stanju da shvati istinu i da postupa principijelno, onda obavljanje dužnosti za njega neće biti problem, pa ukoliko neko vreme bude opipavao teren, s vremenom će obavljati svoje dužnosti u skladu s merilom. Što se, pak, tiče onih koji su preslabog kova ili su uvek površni, njima će biti teško da ispune zahteve i njihovo obavljanje dužnosti nije ništa do službovanje. Kada je, pak, reč o smetenjacima, glupacima i ljudima loše ljudskosti koji ne obavljaju pravi rad, ne prihvataju istinu bez obzira na to kako se o njoj u zajedništvu razgovara i nastavljaju da postupaju nesmotreno, oni mogu samo da budu isključeni i ostavljeni da veruju u Boga kako god to sami žele. Stoga, ako neko ne obavlja svoju dužnost principijelno, već trči naokolo bez ikakve svrhe i zamajava se glupostima svaki dan, on onda mora pod hitno da traga za istinom da bi to rešio i počeo da postupa principijelno. Mora da bude u stanju da normalno obavlja svoju dužnost svaki dan, a ne samo da bude zadovoljan time što je dugo radio; treba da polaže na efikasnost i na ostvarenje konačnog rezultata. Samo su takvi ljudi oni koje Bog odobrava i koji odano obavljaju svoje dužnosti.

U današnje vreme ima mnogo ljudi koji slede Boga i obavljaju svoje dužnosti, ali jedan deo njih nikada nije stremio ka istini, pa dok obavljaju svoje dužnosti, uvek postupaju nesmotreno i u skladu sa sopstvenim željama, te rade šta god hoće. Ne prave velike greške, ali sve vreme prave male, i svakodnevno deluju naročito zauzeti, dok u stvari jedva da su rešili i jedan pravi problem i vreme im prolazi u besposličenju. Moglo bi se reći i da svoj posao rade samo koliko moraju da bi preživeli. Zar nisu takvi ljudi u opasnosti? Ako čovek svojim dužnostima i Božjem nalogu uvek prilazi sa takvim stavom nepoštovanja, kakve će biti posledice? To da će raditi neefikasno i da će biti razrešeni dužnosti lagana je posledica – ako čovek čini raznovrsna zlodela, treba da bude

uklonjen, a Bog će ga predati Sotoni. Šta znači biti predat Sotoni? Znači da Bog više neće brinuti o njemu, da ga neće spasti, te da će on krenuti pogrešnim putem i da će biti kažnjen. To razumete, zar ne? Sada je vreme kada Bog ljude razotkriva i, ako neko vreme ne budeš sledio pravi put, Bog će iskoristiti praktično okruženje da ti pruži priliku da prepoznaš svoje probleme. Ali, kada budeš znao da ti je Bog dao neko vreme za razmišljanje i da ti pruža poslednju priliku, ako se i tada ne odvratiš od lošeg puta i tvrdoglavo nastaviš da svoju dužnost obavljaš površno, Bog će onda delovati. Kada je Bog nameravao da uništi grad Ninivu, da li je to učinio odmah? Nije. Koji je bio Njegov prvi korak kada je odlučio da deluje? Prvo je obavestio Jonu i izričito mu ispričao kako će se odviti ceo proces i koje su Njegove namere. Jona je, nakon toga, otišao u Ninivu, te je hodao svuda po gradu najavljujući: „Još četrdeset dana i Niniva će biti uništena” (Knjiga proroka Jone 3:4). Ta poruka je stigla do svačijih ušiju; muškarci i žene, mladi i stari, za nju su čuli ljudi svih profesija i društvenih položaja – sa njom je upoznato svako domaćinstvo, pa je čak i kralj čuo tu vest. Zašto je Bog tako postupio? Posmatrajući to pitanje, vidimo da se Bog, i kada spasava ljude i kada ih razotkriva i kada ih kažnjava, u svom ophođenju prema njima uvek drži određenih postupaka i načela. On ne postupa prema nekom iznenadnom hiru, pa da odmah uništi nekog čiji Mu se izgled ne dopadne. On, naprotiv, pušta da prođe neko vreme. Koji je Njegov cilj kada pušta da prođe vreme? (Da ljudima omogući da se pokaju.) Cilj Mu je da obavesti narod Ninive šta planira da uradi, da bi mu omogućio da razmisli, da malo po malo razume Njegove namere i da postepeno počne da se odvraća od lošeg puta. Ljudi to prepoznaju kroz jedan proces, a tih 40 dana su vreme koje je Bog ljudima dao da se odvrate od lošeg puta. Ako se i posle 40 dana nisu odvratili i priznali Mu svoje grehe, onda će Bog izvršiti ono što je rekao da će uraditi. Jer Bog ozbiljno misli to što govori i ono što On govori biće i učinjeno – u tim rečima nema laži. Kakva je, dakle, bila reakcija naroda Ninive kada je dobio tu vest? Jesu li ljudi istog trenutka opasali kostret i posuli se pepelom? Ne, tome je prethodio jedan proces. Na početku su možda imali sumnje: „Bog hoće da nas uništi; je li On stvarno to rekao? Šta smo učinili?” Potom su sva domaćinstva jedno drugo obavestila o tome i zajedno razmotrila problem. Osećali su da je nastupila kriza i da su na raskršću puteva između života i smrti. Šta, dakle, da rade? Da li da se ispovede i pokaju, ili da budu skeptični i da se opiru? Ako bi zaista izabrali da budu skeptični i da se opiru, posledica bi bila da posle 40 dana budu uništeni, a ako bi priznali svoje grehe i odvratili se od lošeg puta, za njih bi i dalje postojala slamka spasa. Pošto su mnogo dana razmatrali to pitanje na svim nivoima, vrlo malobrojna manjina građana usvojila je stav da treba priznati grehe i odvratiti se od lošeg puta. Bili su u stanju da se poklone s obožavanjem, da prinesu žrtve i da pokažu lepa ponašanja i ispoljavanja. Ali, bila je jedna ključna figura koja je spasla taj grad – ko je to bio? To je bio kralj Ninive. On je naložio svim ljudima u čitavoj zemlji, od kralja pa sve do najnižeg običnog čoveka, da opašu kostret i pospu se pepelom, da priznaju svoje grehe i pokaju se pred Bogom Jahveom. Kada je on izdao takvo naređenje, da li bi se iko u gradu usudio da ga ne

posluša? Kralj ima takvu moć. Da je on tu svoju moć upotrebio da uradi nešto loše, narod te zemlje doživeo bi veliku katastrofu, ali je on svoju moć upotrebio da uradi nešto dobro, da obožava Boga i da Mu se vrati, pa je grad sačuvan, narod čitave zemlje je spasen, i imao je nadu da će mu biti oprošteno. Zar nije o tome odlučila jedna jedina misao tog kralja? Da je on rekao: „Bili vi spremni da se pokajete ili ne, ja to neću učiniti; snađite se sami. Ja u te stvari ne verujem i nisam počinio nikakvo zlo. Štaviše, imam status, pa šta mi Bog može? Može li me svrgnuti s prestola? Ako grad bude uništen, pa neka bude. Ja ću i bez tih običnih ljudi i dalje biti kralj kao što sam bio i do sad!" Šta bi bilo da je imao takvu ideju, takav misaoni tok? Mnogo bi manje običnih ljudi bilo spaseno i Bog bi možda na kraju izabrao i iz grada izveo samo ljude spremne da se pokaju. Kada bi ih On izveo, oni koji bi radije umrli nego da se pokaju bili bi uništeni zajedno sa gradom, a kralj bi, naravno, bio među njima. A oni koji su bili spremni da se pokaju mogli bi da nastave da žive pošto bi ih Bog izveo iz grada. Ali, najbolje od svega je upravo to da je kralj Ninive bio kadar da prvi opaše kostret i pospe se pepelom, kao i da običnim ljudima u gradu, ženama i muškarcima, mladima i starima – ma ko oni bili, službenici visokog ranga ili seljaci najniže klase, od plemića do običnih građana – da svima bez razlike kaže da moraju da opašu kostret, da se pospu pepelom, da na kolenima obožavaju Boga Jahvea, da padnu ničice i priznaju svoje grehe, da izraze svoj stav da žele da se vrate, da se odvrate od lošeg puta i odreknu zla iz svojih ruku, da se pokaju pred Bogom i da se mole da ih On ne uništi. Kralj Ninive prvi se pokajao i Bogu priznao svoje grehe, i time je spasao čitavo stanovništvo grada, od čega su mnogi ljudi zajedno sa njim imali koristi. Njegova je moć stekla vrednost time što je on to prvi učinio. Bog pamti tog kralja, koji je pred Njim poveo svoj narod nazad sa lošeg puta.

Imate li neke koristi od ovako detaljnog razgovora u zajedništvu o sadržaju antihristovog uzdizanja sebe i svedočenja o sebi? S obzirom da stalno o tome razgovaramo, dajemo primere, pričamo priče, koristimo različita sredstva i izraze da to opišemo i definišemo – ako ljudi i dalje ne razumeju, onda su stvarno lišeni duhovnog razumevanja, a za takve nema iskupljenja. Sa kojim ciljem razgovaramo o tome u takve detalje? To činimo da bi ljudi, kada čuju te reči, razumeli i prihvatili – ne doktrine, ne bukvalno značenje, ne određeni izraz, već istinu o tome kakve stvari zaista jesu, kao i neke istine i načela u vezi sa ljudskom suštinom, sa ljudskim postojanjem i životima. Ako ste u stanju da te izreke i primere o kojima sam govorio uporedite sa svojim stvarnim stanjem ili sa stvarima koje u svom životu pokazujete, onda ste kadri i da razumete istinu i ljudi ste sa duhovnim razumevanjem. Upoređivanje znači povezivanje svakog primera i pitanja koje se razmatra sa svojim stanjem, i povezivanje svakog aspekta istine koji je s tobom podeljen sa svojim stanjem i svojim otkrivenjima. Ako znaš kako da povežeš ove stvari i kako to da primeniš, onda imaš duhovno razumevanje, ima nade da ćeš zakoračiti u istina-stvarnost i kadar si da razumeš istinu. Ako, bez obzira na to šta se priča, ti to ne razumeš, ako nisi u stanju te stvari da povežeš sa sobom, ako osećaš da ništa od onoga što čuješ nema nikakve veze sa tvojim otkrivenjima i tvojom sopstvenom priroda-suštinom i nisi u stanju

da nađeš vezu, onda si sasvim neuk i ništa ti ne ulazi u glavu; lišen si duhovnog razumevanja. Ljudi lišeni duhovnog razumevanja dobri su samo za službovanje i nisu kadri da zakorače u istina-stvarnost. Čovek koji želi da dostigne spasenje mora da uđe u istina-stvarnost, a da bi ušao u istina-stvarnost, mora da razume ove reči, ove priče i okolnosti o kojima sam govorio, mora da shvati šta je svaka stvar, svaka vrsta otkrivenja i suština svake od tih vrsta ljudi, kao i šta su njihova ispoljavanja i stanja, te da postane kadar da sve to uporedi sa sobom. Samo na taj način će razumeti istinu; ako ne stigne do toga, neće moći da je razume. To je slično gajenju kokoši – ako čovek gaji kokoš pola godine, a ona do tada ne snese jaje, može li se reći da ta kokoš ne nosi jaja? (Ne može.) Ako, pak, vlasnik tu kokoš ima već tri godine, hrani je zrnevljem i zelenišem, ali kokoš, ma šta jela, i dalje ne snese jaje, može li se onda reći da ta kokoš ne nosi jaja? (Može.) Tako je i sa ljudima; neki od njih ne razumeju ma kakve propovedi čuli i ma koliko ti sa njima razgovarao o istini. Takav je čovek bez duhovnog razumevanja. Postoji i drugi tip čoveka, koji razume ono što je čuo, ali to ne sprovodi u delo, ne odvraća se od lošeg puta. Takav je čovek gotov i isti je kao ljudi iz grada Sodome – osuđen je na uništenje. Antihristi pripadaju toj grupi ljudi; oni se neće odvratiti od lošeg puta ma kako sa njima razgovarao o istini. Je li to samo nepopustljiva narav? (Nije.) Oni imaju priroda-suštinu koja se suprotstavlja Bogu i neprijateljski je nastrojena prema istini, pa nema ni govora o tome da takvi ljudi razumeju istinu. Oni od istine prave svog neprijatelja, suprotstavljaju se istini i Bogu i neprijateljski su nastrojeni prema pozitivnim stvarima, pa kada u zajedništvu razgovaraš o istini, oni se prema njoj ne odnose kao prema istini, već kao prema nekoj teoriji, učenjaštvu ili doktrini. Nakon što saslušaju besedu, oni njome opreme svoje srce da bi naknadno mogli da se hvališu, da ostvare svoje interese i da steknu status, slavu i dobit. To je njihov cilj. Ma kako sa njima razgovarao o istini i ma kakve primere sa njima razmatrao, ne možeš ih popraviti i ne možeš promeniti njihove namere, niti način na koji rade stvari. To su ljudi koji ne streme ka istini. Istina ne može promeniti ljude koji su je čuli, ali je nisu ni prihvatili ni sproveli u delo, pa ni Bog takve ljude neće spasti. Takve ljudi u suštini možemo okarakterisati kao ljude koji su neprijateljski nastrojeni prema istini ili, konkretnije, kao antihriste. To je razlika između antihrista i običnih ljudi.

Neki ljudi imaju narav antihrista i često otkrivaju određene iskvarene naravi, ali istovremeno s takvim otkrivenjima razmišljaju o sebi, spoznaju sebe i u stanju su da prihvate i primenjuju istinu, pa se nakon nekog vremena u njima može opaziti promena. Oni su mogući predmeti spasenja. Postoje ljudi koji spolja deluju sposobnim da se odreknu stvari, da se daju, da istrpe poteškoće i da plate cenu, ali koji, po svojoj priroda-suštini, osećaju odbojnost prema istini i mrze je. Kada sa njima razgovaraš o istini, oni prema njoj osećaju odbojnost i otpor. Na okupljanjima i propovedima dremaju i padaju u san. Propovedi su im dosadne, pa čak i ako razumeju ono što čuju, ne sprovode to u delo. Postoje, s druge strane, i oni koji deluju kao da ozbiljno slušaju propovedi, ali im srca nisu žedna istine, a njihov stav prema Božjim rečima je takav da ih ocenjuju kao neku

vrstu duhovnog znanja ili teorije. Pa stoga, ma koliko godina da su vernici, ma koliko Božjih reči da su pročitali i ma koliko propovedi da su čuli, nema promene u njihovom pogledu na stremljenje ka statusu i na poštovanje moći, kao ni u njihovom stavu odbojnosti i mržnje prema istini i otpora Bogu. Oni su sam arhetip antihrista. Ako ih razotkriješ tako što im kažeš: „Ti ljude samo pokušavaš da pridobiješ, a kada se uzdižeš i svedočiš o sebi, navodiš ih na pogrešan put i nadmećeš se s Bogom za status. To su postupci Sotone i antihrista", jesu li oni u stanju da prihvate takvu osudu? Ni slučajno. Šta oni tada misle? „U pravu sam kada ovako postupam, pa ću tako i postupati. Ma kako me ti osuđivao, ma šta mi rekao, i ma koliko se činilo da si u pravu, neću se odreći ovog načina postupanja, niti ove želje, ove težnje." Utvrdili smo, dakle: to su antihristi. Šta god da kažeš, to neće promeniti njihove poglede, namere, planove, ambicije i želje. To je arhetip priroda-suštine antihrista; niko ih ne može promeniti. Ma koliko ljudi sa njima u zajedništvu razgovarali o istini, ma kojim se rečima i formulacijama služili, u ma koje vreme, na ma kojem mestu i u ma kojem kontekstu, antihriste ništa ne može promeniti. Ma kako se njihovo okruženje menjalo, ma kako se menjali ljudi, događaji i stvari oko njih, ma koliko se vremena promenila, ma kakva velika znamenja i čuda im Bog pokazao, ma koliko im blagodati podario, makar ih i kažnjavao, njihov način gledanja na stvari i njihov plan nikada se neće promeniti, kao ni njihova ambicija i želja da se dočepaju moći. Njihovo vladanje i interakcija sa drugima se nikada neće promeniti, kao ni njihov stav mržnje prema istini i Bogu. Kada drugi ukažu na to da oni u stvari sebe uzdižu i svedoče o sebi i pokušavaju da navedu ljude na stranputicu, oni samo promene način govora, pa govore tako da drugi ne mogu da im nađu manu ni da ih raspoznaju. Koriste još lukavija sredstva da bi nastavili da obavljaju svoje lične poslove i ostvarili svoj cilj da vladaju Božjim izabranim narodom i da ga kontrolišu. To je ono što se ispoljava kod antihrista, a rađa se iz suštine antihrista. Čak i da im Bog kaže da će biti kažnjeni, da im je došao kraj, da su prokleti, da li bi to promenilo njihovu suštinu? Da li bi promenilo njihov stav prema istini? Da li bi promenilo njihovu ljubav prema statusu, slavi i dobiti? Ne bi. Preobraženje ljudi koje je iskvario Sotona u ljude normalne ljudskosti koji obožavaju Boga jeste Božje delo; to se može postići. Ali, da li je moguće u normalne ljude preobratiti demone, one koji su ogrnuti ljudskom kožom, ali je njihova suština sotonska i neprijatelji su Bogu? To bi bilo nemoguće. Bog to ne radi; ti ljudi ne spadaju među one koje On spasava. Kako, dakle, Bog presuđuje takvim ljudima? Oni su od Sotone Oni nisu predmet Božjeg odabira ili spasenja; Bog takve ljude ne želi. Ma koliko dugo verovali u Boga, ma koliko patili i ma šta postigli, njihov se plan neće promeniti. Neće se odreći svojih ambicija i želja, a još manje svoje motivacije i žudnje da se sa Bogom nadmeću za status i za ljude. Takvi su ljudi pravi antihristi.

Neki kažu: „Zar antihristi ne čine zlo i ne opiru se Bogu zbog trenutne smetenosti? Da im Bog pokaže neka znamenja i čuda, ili da ih malo kazni, da bi Ga videli, zar ne bi onda bili u stanju da priznaju Boga i da Mu se pokore? Zar ne bi onda bili u stanju da prihvate i priznaju da je Bog istina, te da prestanu da se nadmeću sa Njim za status?

Zar se ne radi o tome da oni nemaju vere jer nisu svedočili nijednom Božjem znamenju ni čudu, niti su videli Njegovo duhovno telo, pa su zato veoma slabi i Sotona ih lako nasamari?" Ne, ne radi se o tome. Antihristove ambicije, želje i suština nešto su sasvim drugo i različito od nekoga ko je privremeno nasamaren i budalast i ne razume istinu. Antihrist, sam po sebi, poseduje sotonsku prirodu i od rođenja oseća odbojnost i mržnju prema istini. To su Sotone čija je priroda nepomirljiva sa Bogom, koji se do kraja opiru Bogu i nadmeću sa njim, to su žive Sotone u ljudskoj koži. Takvi su ljudi okarakterisani kao antihristi prema svojoj priroda-suštini, pa kakvu onda ulogu oni mogu da igraju i šta mogu da rade u Božjoj kući? Oni prekidaju, ometaju, ruše i uništavaju Božje delo. Ne mogu a da to ne rade u Božjoj kući. To je ono što oni jesu, imaju sotonsku prirodu, kao vukovi su koji su se uvukli u stado u nameri da prožderu ovce – to je njihova jedina svrha. S druge strane, zašto Bog tim ljudima dozvoljava da se pojave u Njegovoj kući? Zato da bi Njegov izabrani narod razvio pronicljivost. Da li su ljudi u stanju da jasno sagledaju kakva je stvar đavo Sotona, koja je suština njegovih reči i postupaka, kakve naravi razotkriva, i kako navodi ljude na stranputicu i suprotstavlja se Bogu u ovom svetu? Kada se pomene đavo Sotona, ljudi ne mogu jasno da odrede da li je to tačno đavo ili Sotona; oni misle da je to nešto apstraktno i prazno, da nije dovoljno konkretno. „Gde je taj Sotona?" pitaju. „U vazduhu", stiže odgovor. „Koliko je on onda veliki? Kakva konkretno čuda čini? Koliko se tačno suprotstavlja Bogu? Kakva je njegova priroda-suština?" Ljudi osećaju da je sve to vrlo apstraktno, neodređeno i prazno. Ali oni, kroz ispoljavanja i otkrivenja antihrista, mogu te stvari da povežu sa onim što Sotona radi, kao i sa njegovom priroda-suštinom, pa im onda sve postaje konkretno i nije im više apstraktno ni prazno. Kada im sve to postane konkretno, ljudi su onda u stanju da čuju kako Sotona govori, da vide kako se ponaša i da pažljivo razaznaju njegovu priroda-suštinu. Zar na taj način ne osećaju da suština đavola Sotone o kojem Bog govori postaje konkretnija i stvarnija, tako da mogu da je praktično dovedu u vezu sa stvarnim ispoljenjima? Neki su ljudi nezrelog rasta i ne razumeju istinu, pa ih antihristi u trenutku gluposti nasamare i navedu na stranputicu, pa oni odu na godinu ili dve. Kada se vrate u Božju kuću, shvataju da nije dobar osećaj slediti Sotonu. Kada ti ljudi tek počnu da slede antihriste, imaju osećaj da imaju dovoljno razuma i veliko samopouzdanje, pa kažu: „Višnji ne želi da sledimo antihriste, ali mi ćemo ih ipak slediti i jednog dana će se dokazati da smo bili u pravu!" Posledica toga je da, posle nekog vremena, počnu da osećaju da su izgubili delo Svetog Duha, da u srcima ne osećaju nikakvu potvrdu. Osećaju se kao da Bog više nije sa njima, da je njihova vera izgubila smisao i pravac, pa postepeno sve bolje i bolje uspevaju da raspoznaju antihriste. Pre toga su mislili da antihrist zaista razume istinu i da, ako ga slede, ne mogu pogrešiti u svojoj veri, ali sada vide da antihrist ima ozbiljne probleme, da govori kao da razume istinu, a ipak je nikada ne sprovodi u delo – to su činjenice. Vide da su toliko dugo sledili antihrista, a da ipak nisu stekli istinu, da je zaista vrlo opasno da nastave da ga slede, pa počinju da se kaju, da odbacuju antihrista i da se spremaju za povratak u Božju kuću. Kada ih Božja kuća ponovo primi u svoje okrilje,

od njih se traži da ispričaju svoje iskustvo, pa oni kažu: „Taj antihrist je baš vešto navodio ljude na stranputicu. U to vreme mi je, kako god da razmišljam o njemu, izgledalo da je u pravu, ali se ispostavilo da, ni nakon godinu dana u njegovoj pratnji, nisam dobio ništa, nisam razumeo ni delić istine, niti sam zadobio ikakvu naznaku istina-stvarnosti. Protraćio sam dragoceno vreme. Zaista sam pretrpeo veoma veliki gubitak!" To iskustvo neuspeha postaje njihovo najdublje sećanje. Kada se vrate u Božju kuću, što više slušaju propovedi, to bolje razumeju istinu, a srca im postaju svetlija. Kada se sete vremena kada su sledili te antihriste i kada vide koliki su gubitak pretrpeli, shvate da su antihristi zaista Sotone i da su suštinski lišeni istine, da je samo Bog istina, pa se više nikada ne usude da slede drugo ljudsko biće. Kada dođe vreme da se ponovo bira starešina, vrlo pažljivo glasaju i ovako razmišljaju: „Ako dam svoj glas toj i toj osobi, možda ću pomoći da bude izabran jedan antihrist. Ako ne dam svoj glas za njega, to može sprečiti da antihrist bude izabran. Moram da budem pažljiv i da procenim ljude u skladu sa načelima." Zar se njihovi postupci sada ne zasnivaju na načelima i standardima? (Zasnivaju se.) To je dobra stvar. Neki ljudi bivaju navedeni na stranputicu od strane antihrista, pa kažu: „Zašto nam se to desilo? Zar je Bog odustao od nas? Zar više ne mari za nas?" Da ti Bog, u takvoj situaciji, kaže da ne slediš antihriste, da li bi pristao? Ne bi. I dalje bi insistirao na tome da ih slediš, a Bog bi mogao samo da te pusti da to uradiš, pa da te onda nauči lekciju pomoću činjenica. Pošto neko vreme slediš antihriste, iznenada se opametiš i vidiš da si pretrpeo gubitak u životu, pa tek onda počinješ da se kaješ i postaješ spreman da odbaciš antihriste i da se ponovo vratiš pred Boga. Srećom po tebe, Bog je tolerantan i milosrdan i još uvek te želi. Da te ne želi, ti bi bio gotov, ne bi imao više nikakve šanse da zadobiješ spasenje – kada slediš antihriste nema dobrog kraja.

Moraš jasno da vidiš antihriste i da ih ispravno prepoznaš. Moraš da znaš kako da raspoznaš razna ispoljavanja antihrista, a istovremeno treba da ti bude jasno da ima mnogo stvari koje su tvojoj sopstvenoj priroda-suštini zajedničke sa antihristima. To je zbog toga što svi vi pripadate ljudskom rodu, koji je Sotona iskvario, a jedina razlika je u tome što su antihristi u potpunosti pod Sotoninom vlašću, postali su njegovi saučesnici i govore u njegovo ime. I ti pripadaš iskvarenom čovečanstvu, ali si u stanju da prihvatiš istinu i ima nade da ćeš zadobiti spasenje. Ipak, kada je reč o suštini, ima mnogo stvari koje deliš sa antihristima, a tvoje metode i planovi su isti kao i njihovi. Jedina razlika je u tome što si ti, kada čuješ istinu i odslušaš propoved, u stanju da promeniš smer, a upravo ti sposobnost da promeniš smer daje nadu da ćeš postići spasenje – u tome je razlika između tebe i antihrista. Stoga, dok Ja razotkrivam antihriste, ti treba da se uporediš s njima i da prepoznaš koje su vam stvari zajedničke, kao i koja ispoljavanja, koje naravi i koje aspekte suštine deliš sa njima. Zar tim postupkom nećeš biti u stanju da sebe bolje upoznaš? Ako uvek osećaš otpor, ako smatraš da nisi antihrist, već osećaš jaku mržnju prema antihristima i nespreman si da se uporediš sa njima, da razmisliš o sebi i da razumeš koji put slediš, kakve će biti posledice? Sa takvom sotonskom naravi, velika je verovatnoća da ćeš postati antihrist. To je stoga što nijedan antihrist ne nastoji

svesno da postane antihrist, pa onda to i postane. On to postaje zato što ne stremi ka istini, pa stoga, prirodno, završi na putu antihrista. Zar nisu antihristi svi ljudi u verskom svetu koji ne vole istinu? Svaki čovek koji ne razmišlja o svojoj priroda-suštini i ne razume je, već u Boga veruje prema sopstvenim predstavama i uobrazilji – antihrist je. Kada kreneš putem antihrista, pa osvojiš i status, a uz to imaš neke darove i nešto učenosti i svako ti se divi, onda, što više vremena provodiš u radu, to više stičeš mesto u srcima ljudi. Pošto raste obim posla za koji si odgovoran, ti počinješ da predvodiš sve veći broj ljudi, da stičeš sve veći kapital i na kraju postaješ pravi pravcati Pavle. Da li je sve to do tebe? Nije bio tvoj plan da slediš taj put, ali kako to da si nesvesno krenuo putem antihrista? Jedan važan razlog jeste to što ćeš, ako ne budeš stremio ka istini, sigurno stremiti ka statusu i prestižu, bavićeš se sopstvenim poslovima dok na kraju ne počneš da slediš put antihrista, a da toga nisi ni svestan. Ako ljudi koji slede put antihrista ne promene smer na vreme, onda je sasvim verovatno da će sa sticanjem statusa postati antihristi – to je neizbežna posledica. Ako nisu u stanju da jasno vide to pitanje, onda su u opasnosti, jer svako poseduje iskvarenu narav i svako voli ugled i status; ako ne vole istinu, onda vrlo lako padaju na ugled i status. Bez Božjeg suda i grdnje, svako bi sledio put antihrista i svako bi pao na ugled i status; to niko ne može poreći. Kažeš: „Ja samo ponekad imam takva otkrivenja, to su samo privremena ispoljavanja. Iako imam istu suštinu kao i antihristi, ipak se razlikujem od njih jer nemam tako velike ambicije kao oni. Osim toga, dok obavljam svoju dužnost, ja neprekidno razmišljam o sebi, kajem se, tragam za istinom i postupam u skladu sa istina-načelima. Sudeći po mom ponašanju, ja nisam antihrist i ne želim to da budem, pa stoga nikako ne mogu to ni da postanem.” Možda za sada nisi antihrist, ali, da li možeš da budeš siguran da nećeš slediti put antihrista i da nećeš postati antihrist? Možeš li to da garantuješ? Ne možeš. Kako onda da daš takvu garanciju? Jedini način da to učiniš jeste da stremiš ka istini. A kako da stremiš ka istini? Imaš li načina da to učiniš? Prvo moraš da priznaš činjenicu da sa antihristom deliš istu narav-suštinu. Iako za sada nisi antihrist, šta je za tebe najsmrtonosnija i najopasnija stvar? Činjenica da poseduješ istu priroda-suštinu kao i antihristi. Je li to dobro za tebe? (Nije.) Sigurno da nije. To je za tebe smrtonosno. Stoga nemoj, dok slušaš ove propovedi kojima se razotkrivaju različita ispoljavanja antihrista, misliti da te stvari nemaju nikakve veze sa tobom; to je pogrešan stav. Kakav onda stav treba da imaš da bi prihvatio te činjenice i ta ispoljavanja? Uporedi sebe sa njima, priznaj da imaš priroda-suštinu antihrista, pa se zatim preispitaj da bi saznao koja su od tvojih ispoljavanja i otkrivenja identična antihristovim. Prvo priznaj tu činjenicu – nemoj pokušavati da se prerušiš ni da se sakriješ. Put kojim koračaš jeste put antihrista, pa je zato u skladu s činjenicama reći da si ti antihrist; radi se samo o tome da te Božja kuća još nije okarakterisala kao takvog i da ti daje šansu da se pokaješ, to je sve. Razumeš li to? Prvo prihvati i priznaj tu činjenicu, a zatim moraš da dođeš pred Boga i da Ga zamoliš da te dovede u red i da te obuzda. Ne napuštaj svetlost Božjeg prisustva ni Njegovu zaštitu, pa će te, dok budeš nešto radio, obuzdati tvoja savest i tvoj razum, a imaćeš i

Božje reči da te prosvetle, vode i obuzdaju. Pored toga, imaćeš i delo Svetog Duha da te vodi, da uređuje ljude, događaje i stvari oko tebe, da ti služi kao upozorenje i da te disciplinuje. Kako te Bog upozorava? Bog deluje na razne načine. Ponekad će izazvati neko očigledno osećanje u tvom srcu i omogućiće ti da jasno shvatiš da moraš da se obuzdaš, da ne možeš da postupaš samovoljno, i da ćeš, ako postupiš nepravedno, naneti Bogu sramotu a od sebe napraviti budalu, pa ćeš se tako zauzdati. Zar te to ne štiti sâm Bog? To je jedan način. Ponekad će te Bog prekoriti unutar tebe i jasnim rečima će ti reći da je takvo postupanje sramotno, da Ga on prezire i da je prokleto, odnosno, jasnim će te rečima prekoriti da bi te naveo da takvo ponašanje uporediš sa sopstvenim. Koji je Njegov cilj kada te tako prekoreva? On to čini da bi tvoja savest nešto osetila jer, kada nešto budeš osetio, razmislićeš o uticaju, o posledicama i o sopstvenom osećaju srama, pa ćeš se obuzdati u svojim postupcima i u praktičnom delovanju. Kada budeš doživeo mnogo takvih iskustava, otkrićeš da ljudi, iako su te iskvarene naravi ukorenjene u njima, mogu svesno da se pobune protiv tela kada postanu kadri da prihvate istinu i kada jasno sagledaju istinu o sopstvenoj iskvarenoj naravi; a kada ljudi postanu kadri da sprovedu istinu u delo, njihova sotonska narav biva pročišćena i izmenjena. Čovekova sotonska narav nije neuništiva ni nepromenjiva – kada postaneš kadar da prihvatiš istinu i da je sprovedeš u delo, tvoja sotonska narav biće prirodnim putem slomljena i zamenjena. Kada okusiš kako je slatko sprovoditi istinu u delo, pomislićeš: „Ranije sam bio tako besraman. Ma kako bestidne bile moje reči i ma koliko da sam se uzdizao da bi me drugi obožavali, nisam posle toga osećao nikakav stid niti sam posedovao ikakvu svest o tome. Sada osećam da je takvo postupanje bilo pogrešno i da sam se osramotio, i osećam mnoge poglede na sebi.” To je Božje delo. On ti dâ određeno osećanje, ti se osećaš kao da sâm sebe prekorevaš i onda ne činiš zlo i ne nastavljaš tim putem. Nesvesno sve ređe i ređe sebe uzdižeš i svedočiš o sebi, sve više se obuzdavaš i sve više osećaš kako ti je, kada tako postupaš, srce opušteno, a savest mirna – to je život u svetlosti u kojem više nema potrebe da budeš kao na iglama niti da lažeš ili koristiš ljubazne reči da bi se kamuflirao. U prošlosti si lagao i svakodnevno hranio te laži da bi zaštitio svoj ugled. Svaki put kada si slagao, morao si da hraniš tu laž jer si se plašio da ćeš se odati. Samim tim si sve više i više lagao, pa si posle toga morao da ulažeš veliki trud i da lomiš glavu da bi hranio laž; živeo si životom koji nije ličio ni na ljudski ni na demonski i bio si veoma iscrpljen! Sada nastojiš da budeš pošten čovek i možeš da otvoriš srce i da govoriš stvari koje su istinite. Nema potrebe da lažeš i da svakodnevno hraniš laž, nisi više sputan lažima, mnogo manje patiš, život kojim živiš je sve opušteniji, slobodniji i nesputaniji, do dubine duše uživaš u osećanjima mira i radosti – osećaš slatkoću tog života. I dok osećaš slatkoću takvog života, tvoj unutrašnji svet više nije lažljiv, rđav ni lažan. Naprotiv, sada si spreman da dođeš pred Boga, a kada imaš neki problem, moliš Mu se i tragaš za istinom, u stanju si da o tom problemu pričaš sa drugima i ne ponašaš se više jednostrano ni samovoljno. Sve više osećaš da je način na koji si nekada radio stvari dostojan prezira i ne želiš više tako da postupaš. Naprotiv, postupaš

na način koji je u skladu sa istinom, sa razumom i sa Božjim namerama; tvoj način ponašanja se promenio. Kada postigneš te stvari, zar to ne znači da si se udaljio od antihristovog puta? A kada se udaljiš od antihristovog puta, zar to ne znači da si krenuo putem spasenja? Kada kreneš putem spasenja i često dolaziš pred Boga, tvoj stav, tvoja namera, tvoj pogled na stvari, tvoji životni ciljevi i tvoj smer u životu više nisu u suprotnosti sa Bogom, već počinješ da voliš pozitivne stvari, poštenje, pravednost i istinu. Kada se to desi, najdublji deo tvog srca i tvoje misli počeli su da se preobražavaju. Kada kreneš na put spasenja, možeš li i dalje da postaneš antihrist? Možeš li i dalje namerno da se opireš Bogu? Ne možeš, i sada si izvan opasnosti. Tek kada postigne to stanje, čovek je na pravom putu vere u Boga, i tek kada na taj način počne da traga za istinom i da je prihvata, može da odbaci nedaće, kontrolu i smetnje izazvane njegovom sotonskom prirodom i prirodom antihrista. Jesi li krenuo pravim životnim putem stremljenja ka istini? Ako nisi, požuri i svojski se potrudi da zakoračiš na taj put. Ako ne budeš mogao da zakoračiš na put stremljenja ka istini, nastavićeš da živiš u opasnosti – svi oni koji koračaju putem antihrista u svakom su trenutku u opasnosti da budu isključeni.

Većina ljudi se, dok obavlja svoju dužnost, bori sa sopstvenom naravi antihrista i iscrpljuje u borbi za ugled, status, novac i interese; umorni su i umom i telom. Kada taj problem može da se reši? Samo kada stremiš ka istini i kada si u stanju da je prihvatiš, ti možeš postepeno da zbaciš okove i lance svoje priroda-suštine antihrista i da dovedeš svoju sotonsku narav do toga da postepeno oslabi i iščezne, a tada će za tebe biti i nade da se oslobodiš od Sotonine moći. Jeste li ikada u samoći plakali zbog tih stvari, osećali da se nikada nećete promeniti, da nikada nećete voleti istinu i da nikada nećete rešavati stvari u skladu sa istina-načelima, pa ste mrzeli sebe do te mere da ste sami sebe šamarali i ronili gorke suze? Jeste li to puno puta radili? Ako neko to nije puno puta radio, zar to ne znači da je otupeo? Takav čovek nikada neće uvideti da je iskvaren, već će smatrati da dobro radi, da je dobrog kova i da ima talenta, da razume mnoge istine i da je u stanju mnoge stvari da rešava u skladu sa načelima, te će se osećati veoma sigurnim u sebe – takav je čovek otupeo, misli da je sjajan, a to je za njega vrlo opasno! Možete li sada zaista da shvatite da ste odveć malog rasta, da ste daleko od toga da odbacite svoju iskvarenu narav i da ste još uvek na opasnoj teritoriji? Ljudi koji ne streme ka istini to ne opažaju, kao ni ljudi koji su lišeni dela Svetog Duha. Većina ljudi je sluđena i smetena, pa misle da, dok god uredno obavljaju svoju dužnost i ne čine zlo, onda ne slede put antihrista, i da, dok god ne čine sve vrste zla, nisu antihristi. Oni su zbog toga skoro uvek u stanju otupelosti, često su zadovoljni sobom, misle da su sjajni i da će uskoro dostići spasenje, kao i da put antihrista sa njima nema nikakve veze. Da li ste u tom stanju ili niste, možete oceniti prema svojim svakodnevnim molitvama. Za šta se molite svaki dan kada dođete pred Boga? Recimo da svakoga dana kažeš: „O, Bože, volim Te! O, Bože, spreman sam da Ti se pokorim! O, Bože, spreman sam da ispunim nalog koji si mi dao! U stanju sam da odano izvršim svoju dužnost i imam rešenost da Ti udovoljim i da od Tebe budem usavršen. Bez obzira na ispoljavanja antihrista koja

posedujem i na to kako slabo sebe poznajem, Ti me ipak voliš i želiš da me spaseš." Kakvo je to onda ispoljavanje? To je otupelost; ti izražavaš samo odlučnost, ali nemaš baš nikakvo razumevanje svoje priroda-suštine. U fazi si zanesenosti i vrlo si daleko od posedovanja istina-stvarnosti. Koliko će vremena proći pre nego što budete u stanju da izgovorite ijednu pravu molitvu, da kažete Bogu šta vam je u srcu, da Mu ispričate kakva je vaša stvarna situacija, da u srcu osetite mir i radost i da osetite da istinski živite pred Bogom? Recite Mi, koliko će vremena proći pre nego što budete u stanju da to jednom uradite? Mesec, dva meseca, šest meseci, godinu dana? Ako nikada niste izgovorili ni jednu pravu molitvu i još uvek se molite kao ljudi iz verskog sveta, ako uvek govorite da volite Boga, uvek izražavate svoju odlučnost, uvek izgovarate iste ustaljene fraze, onda ste isuviše manjkavi i nemate ni tračak istina-stvarnosti. Kada ljudi koji veruju u Boga tri ili pet godina dođu pred Njega, oni obično ne govore takve detinjaste i neuke stvari, zato što su sigurni da će slediti Boga, a imaju i vere i već jasno razumeju istine vizija o Božjem delu, o Božjim namerama, o Božjem planu upravljanja i svrsi Njegovog dela. Za šta se oni uglavnom mole kada dođu pred Boga? Prvo, za to da spoznaju sebe, a drugo, za to da izgovore istinite reči: o, Bože, danas imam neke poteškoće, učinio sam nešto što me je zadužilo prema Tebi, nešto mi fali po nekom pitanju, pa Te molim da me zaštitiš i da me vodiš, prosvetiš i prosvetliš. Takav čovek počinje da izgovara stvari koje su prilično istinite i povezane sa istina-stvarnošću i ne izgovara više one izraze odlučnosti i slogane koje izgovaraju zanesenjaci koji su tek počeli da veruju. Zašto ne izgovara te stvari? Oseća da nema smisla da govori takve stvari, da one ne mogu da ispune njegovu unutrašnju potrebu za istinom niti njegovu potrebu za život-ulaskom. Bez obzira na to koliko već godina veruješ, bez obzira na to da li, kada se moliš Bogu, to samo otaljavaš ili iskreno dolaziš pred Njega, reci mi, od deset dana, koliko dana provedeš izgovarajući te prazne reči i fraze? Neko će možda reći jedan dan od deset, a za šta se on onda moli ostalih devet dana? Ako se njegove molitve odnose na njegovu dužnost i život-ulazak, to je onda dobro i pokazuje da je on na sebe preuzeo da nosi određeni teret u pravcu istine, u pravcu Božjih reči i sopstvene dužnosti, i da više nije tako otupeo. Na šta mislim kada kažem da „više nije tako otupeo"? Mislim da, kada se pomenu stvari povezane se ljudskom iskvarenom naravi i raznim stanjima, taj čovek nešto oseća i svestan je, a u stanju je i da razume. U stanju je da postigne razumevanje i da pojmi i razume te stvari bez obzira na to kako su objašnjene, i gotovo da ide u korak sa njima – to pokazuje da je dostigao određeni rast. Kakva ispoljavanja pokazuju otupeli ljudi? Svaki dan tako žive, ne trude se i ne napreduju, i zato, kada se mole Bogu, uvek govore jedne te iste stvari. Uopšte ne razumeju život-ulazak, nemaju duhovno razumevanje, ništa ne osećaju, ma koliko propovedi čuli – uopšte ne reaguju, i ma kako se u zajedništvu razgovaralo o istini – smatraju da je sve to monotono i da sve ima isto značenje. Imaju li oni, onda, išta da kažu Bogu? Kako će se ljudi moliti i šta će reći kad dođu pred Boga zavisi od toga koje reči iz svojih srca žele da Mu kažu i osećaju da apsolutno moraju da Mu kažu. U srcu moraš da imaš barem svoje razumevanje toga šta Bog od tebe zahteva, sa kakvim se

teškoćama suočavaš i kako treba da ispuniš Božje zahteve. Ako u tvom srcu nema ničega i jedino što si u stanju da uradiš jeste da izgovaraš nekakve milozvučne reči, slogane i doktrine, pa samo otaljavaš, onda to nije molitva. Ako se sve te godine zaklinješ na vernost, ali praktično baš ništa nisi uradio i na kraju i dalje postoji velika verovatnoća da ćeš izdati Boga, da ćeš Ga se odreći i da ćeš u nekom trenutku napustiti crkvu, to pokazuje da nemaš nikakav rast. Ako ste sada, kada dolazite pred Boga da se molite, uglavnom kadri da svoj odnos sa Bogom održite u okvirima Njegovih zahteva i promene vaše naravi, onda se vaš odnos sa Bogom ustalio, te više nećete slediti put antihrista. To znači da ste krenuli pravim putem vere u Boga.

Jesu li vam sada jasna razna ispoljavanja antihrista koji sebe uzdižu i svedoče o sebi, i jesu li vam jasne definicije prirode takvog ponašanja? Ima li razlike između ispoljavanja antihrista i ispoljavanja iskvarenih naravi običnih ljudi? Možete li da napravite poređenje kada se zaista susretnete sa nekim problemom? Da li biste bili u stanju da ispoljavanja antihrista smatrate ispoljavanjima običnih iskvarenih ljudi, i obrnuto? Kako da razlikujete te dve stvari? Ispravan način da okarakterišete kakvu narav ljudi imaju jeste da donesete sud o njima preko onoga što dosledno ispoljavaju i otkrivaju i da sudite o njihovoj suštini prema njihovoj naravi. Antihristi ne prihvataju istinu i ne uzdižu Boga; oni samo uzdižu sebe i svedoče o sebi. To ispoljavanje je krajnje očigledno i istaknuto i pod potpunom je vlašću njihove sotonske prirode. Iako se i obični ljudi uzdižu i svedoče o sebi, kada sa njima u zajedništvu razgovaraš o istini, u stanju su da je prihvate i da priznaju da je Bog istina i kadri su da prihvate istinu, samo što se ta promena u njima ne dešava baš brzo i lako – to je razlika između antihrista i običnih ljudi. Da li je sada, kada smo to rekli, lakše razlikovati ih? Antihristi imaju jednu karakteristiku: kada ne vole istinu ili kada je poriču, da li je poriču direktno? (Ne.) Koji metod koriste da poreknu istinu, pa ti vidiš da oni ne priznaju istinu? Služiće se sofizmima da bi tebe opovrgli, tvrdeći da to o čemu si govorio nije istina, već da je istina samo ono što oni govore. Na primer, kada svedoče o sebi i neko ih razotkrije, kakva ispoljavanja oni posle toga pokazuju, a koja drugima mogu da potvrde da oni ne vole i ne prihvataju istinu? Jedno je služenje sofizmima i pokušaj da se opravdaju, a drugo je prikrivanje činjenične istine; njihov plan se odnosi upravo na tu istinu. Njihov plan je da svedoče o sebi, da bi ih drugi visoko cenili. Oni te neće obavestiti o svom planu; samo će izgovarati lažne reči koje ti je prijatno da čuješ, služiće se sofizmima, nasamariće te, zbuniće te, tako da ćeš na kraju reći da ne svedoče o sebi, a njihov će cilj tada biti postignut. Oni izgovaraju laži i stvari koje ti je prijatno da čuješ, služe se sofizmima, nasamaruju ljude, ne priznaju da svedoče o sebi, ne prihvataju kada ih razotkriješ, ne prihvataju tvoje prekore, a još manje prihvataju ovu činjeničnu karakterizaciju. To uopšte ne prihvataju, pa čak izmišljaju i ovakve izgovore: „Ja uopšte ne svedočim o sebi. Postoji kontekst i razlog iz kojeg ja to govorim. Potpuno je normalno i uopšte nije problem što sam u toj situaciji rekao par neumesnih stvari. Može li se to smatrati svedočenjem o sebi? Štaviše, obavio sam sav taj posao, pa čak i ako nisam ništa postigao, istrpeo sam nedaće. Nije ništa strašno što

me neki ljudi visoko cene i obožavaju." Oni misle da takvo sramno ponašanje, takav odvratan postupak, nije ništa posebno – je li to stav prihvatanja istine? Ne osećaju nimalo stida zbog tih zlih dela, pa čak misle za sebe da su sjajni – to je suština zlih ljudi. Antihristi smatraju da je uzdizanje sebe i svedočenje o sebi potpuno umesno i da to i treba da rade. Misle: „Ja to radim jer sam sposoban – jesu li drugi ljudi vredni toga da to rade? Dobio sam podršku od svih, toliko sam truda uložio u crkveni rad, tako sam mnogo doprineo božjoj kući i snosio toliki rizik! Zar je fer da za to ne dobijem nikakvu nagradu ni korist? Zar nije bog pravedan? Zar on ne plaća svakom čoveku prema zaslugama? Pa, zar ja onda ne zaslužujem da me svi podrže, pošto sam dao sve te doprinose i snosio sav taj rizik?" Oni misle da, zbog toga što su izvršili svoju dužnost, treba nešto da dobiju zauzvrat i da nagrada koju u najmanju ruku treba da dobiju jeste da ih svi podrže i da mogu da uživaju u tuđoj odanosti, počastima i prednostima koje zaslužuju. Je li to stav prihvatanja istine? (Nije.) Pa šta je onda ovde istina? Ako, na primer, takvom čoveku kažeš: „Ma koliko patili, ljudi su stvorena bića i treba da pate jer imaju iskvarenu narav. Patnja kroz vršenje dužnosti je samo jedan od načina na koje ljudi pate. Ma kako da smo sposobni i ma kakve darove da posedujemo, ne treba da očekujemo nagradu niti da pokušavamo da se nagodimo sa Bogom." Zar to nije istina? To je najosnovnija istina koju stvorena bića treba da razumeju. Međutim, da li tu istinu nalazimo u njihovoj filozofiji za ovozemaljsko ophođenje, u njihovim mislima i pogledima? (Ne nalazimo je.) Prihvataju li oni tu istinu kada je čuju? Ne prihvataju. Kakav je njihov stav? Smatraju da je biti u Božjoj kući isto što i biti u ovozemaljskom svetu, da treba da budu nagrađeni u skladu sa svojom službom, da moraju nešto da dobiju za obavljenu dužnost i da, ako snose neki rizik, treba da ostvare i blagodati i koristi koje zaslužuju. Obavljanje dužnosti je odgovornost i obaveza svakog čoveka i za to se ne dobija naknada. Da li antihristi prihvataju tu istinu? Kakav je njihov stav? Puni su prezira i otpora, te kažu: „Kakvi ste vi idioti kad čak i to prihvatate! Zar je to istina? To nije istina, već način da se ljudi namagarče. Pravičnost i jednakost među ljudima – to je istina!" Šta znači kad neko ovako nešto kaže? To je Sotonina logika, jeres i obmana. A da li oni mogu da navedu na stranputicu nekoga ko ne razume istinu? Mogu vrlo lako da ga navedu na stranputicu! Neki ljudi su slabi, ne razumeju istine u vezi sa obavljanjem dužnosti, a osim toga, fale im i kov i sposobnost razumevanja i nemaju baš mnogo vere, pa kada čuju takve stvari, smatraju da su one savršeno logične. Tada misle: „Stvarno je tako. Kako sam mogao da budem tako glup? Danas sam konačno sreo nekoga ko razume. Pravo govori!" Ti ljudi slušaju i prihvataju samo stvari koje zvuče razumno i u skladu su sa njihovim predstavama; oni ne prilaze Božjim rečima u skladu sa načelom da su Božje reči istina. Bez obzira na to da li se Božje reči slažu sa ljudskim osećanjima, razmišljanjem i logikom, sa njihovim običajima, navikama i tradicionalnom kulturom, Božje reči su konačne i svaka od njih je, od početka do kraja, istinita. Božjim rečima nije potrebno da ih neko preispituje ili analizira, i bez obzira na to da li ih čitavo čovečanstvo smatra tačnim ili pogrešnim, da li ih prihvata ili ne prihvata, Božje reči su zauvek istinite. Božje reči ne

moraju da polože ispit vremena, niti je potrebno da ih čovečanstvo proveri kroz iskustvo – Božje reči jesu istina. Misle li tako i antihristi? Oni misle ovako: „Bog mora da bude razuman! Šta to znači božja pravednost? Zar to ne znači da onaj ko mnogo pati i vrlo je sposoban prima velike nagrade, dok onaj ko malo pati, nije mnogo sposoban i ne daje nikakav doprinos prima malu nagradu?" Da li Bog to kaže? (Ne kaže.) Bog to ne kaže. Šta kaže Bog? Bog kaže da je vršenje dužnosti poziv svakog čoveka, da uz vršenje dužnosti idu i određena načela, da svako treba da obavlja svoju dužnost u skladu sa istina-načelima i da je to ono što stvorena bića treba da rade. Ima li tu ikakvog pomena o naknadi? Pominje li se nekakva nagrada? (Ne pominje se.) Ne pominje se nikakva naknada ni nagrada – u pitanju je obaveza. Šta znači „obaveza"? Obaveza je nešto što ljudi moraju da urade, nešto na šta se ne primenjuje pravilo nagrade za uloženi trud. Bog nikada nije propisao da neko ko u velikoj meri obavlja svoju dužnost treba da dobije i veliku nagradu, niti da neko ko u manjoj meri obavlja svoju dužnost ili je ne obavlja dobro treba da dobije malu nagradu – Bog nikada nije tako nešto rekao. Šta, dakle, kažu Božje reči? Bog kaže da je vršenje dužnosti poziv svakog čoveka i da stvorena bića to i treba da rade – to je istina. Da li i antihrist to tako razume? Kako se on odnosi prema tim Božjim rečima? On će se prema njima odnositi drugačije. On će, imajući u vidu sopstvene interese, iskrivljeno tumačiti Božje reči. Tačnije rečeno, on će Božje reči izmeniti, koristiće sopstvena sredstva i razumevanje da preobrazi Božje reči i istinu i da im pripiše drugačije tumačenje. A kakva je priroda tog tumačenja? Ono ide antihristu u korist, u stanju je da ljude navede na stranputicu, da ih izazove i namami. Antihrist Božje reči izokreće na svoj način, baš kao da su to istine koje on sâm izražava, a kada Bog nešto kaže, on mora to što je Bog rekao, kao i načela Božjih reči, da preobrazi u sopstveni način govora. Da li je to i dalje istina kada je antihrist preobrati na svoj način? Nije – to je obmana i jeres. Jeste li kadri da prepoznate tu stvar? (Jesmo, donekle.) Neki ljudi su, pošto su čuli toliko propovedi, stekli određenu pronicljivost. A koja je suština antihristovog otpora prema istini i poricanja istine? (Izmenjeno i iskrivljeno tumačenje Božjih reči.) A koja je njegova namera kada menja i iskrivljeno tumači Božje reči? Namera mu je da ljudi ne prihvate istinu, već njegove obmane i jeresi. On pogrešno predstavlja istinu u skladu sa svojim razmišljanjem i logikom, u skladu sa svojim interesima i pogledima i sa svojim predstavama. Onda od toga ima koristi, a može pored toga i da izazove i navede na stranputicu neke budalaste i neuke ljude koji ne razumeju istinu. Njegove će ti reči možda delovati ispravno kada ih prvi put čuješ, ali ako ih budeš pažljivo analizirao, otkrićeš da iz njih vrebaju Sotonine ambicije i spletke. Koja je svrha tih ambicija i spletki? Njihova je svrha da se time okoriste, da odbrane svoje postupke i ponašanje, da navedu ljude da ih pozitivno ocene, te da svoje loše i zlo ponašanje pretvore u ispravno ponašanje i postupke koji su u skladu sa istinom. Veruju da ih, ako u tome uspeju, ljudi neće odbaciti i da ih Bog neće osuditi. Možda mogu druge da navedu na stranputicu da ih ljudi ne bi odbacili, ali, da li mogu postići i to da ih Bog ne osudi? Može li čovek da promeni suštinu Boga? (Ne može.) Upravo u tome se ogleda najveća

glupost antihrista. Hoće da koriste svoju slatkorečivost i svoje „pametne glave" da smisle neku vrstu obmane i jeresi da bi izmenili istinu, kako bi njihova tvrdnja postala opravdana, a time odbacuju Božje izjave i poriču postojanje istine – zar upravo to ne znači da razmišljaju pogrešno? Mogu li postići taj svoj cilj? (Ne mogu.) Neki pitaju šta se može učiniti kada antihrist neke ljude navede na stranputicu. Ako su ti ljudi zaista navedeni na stranputicu i nisu u stanju da promene smer, to onda znači da su otkriveni i uklonjeni i da su to i zaslužili. To znači da su osuđeni i da im nema bežanja; osuđeni su na smrt, a Bog nikada nije planirao da spase ljude poput njih. Oni dolaze u crkvu pod lažnim izgovorima, obavljaju neku službu i uživaju u blagodatima, a kada ih Bog više ne želi, On ih daje Sotoni. Desi se tako da čuju neku jeres i obmanu i, kada je čuju, oni tapšu i odobravaju je, a onda odu da slede Sotonu. Šta je to? To je korišćenje Sotone za pružanje usluga. U Knjizi Otkrivenja, postoji stih koji kaže: „Nepravednik neka i dalje čini nepravdu, nečisti neka se i dalje kalja, a ko je pravedan neka i dalje čini što je pravedno, i ko je svet neka se i dalje posvećuje" (Otkrivenje 22:11). To znači da se ljudi razvrstavaju u grupe sa sličnima sebi. Kada je reč o ljudima koji slede antihriste, je li to samo trenutna nepažnja s njihove strane? Da li se to desilo zato što Bog nije pazio? Ne, to su oni osuđeni na smrt! Pošto se neko vreme budeš družio sa takvim ljudima, videćeš da ne zaslužuju da budu spaseni – previše su grozni! Sudeći po njihovom karakteru i po njihovom stremljenju ka istini, priroda im je rđava i karakteriše je odbojnost prema istini, pa ne zaslužuju da budu spaseni, ne zaslužuju da dobiju tako silnu blagodat od Boga. Ako im Bog ne da tu blagodat, oni je onda jednostavno neće primiti, tako da najpreciznji način da se oni opišu u tri reči jeste „osuđeni na smrt".

Uzdizanje sebe i svedočenje o sebi čine primarno ispoljavanje antihrista, te je vrlo umesno i konkretno okarakterisati njihovu suštinu prema tom ispoljavanju – nije u pitanju samo prazna karakterizacija. Posmatrajući njihove planove, ambicije, otkrivenja njihove suštine i dosledne ciljeve njihovih postupaka, vidimo da je uzdizanje sebe i svedočenje o sebi karakteristično ispoljavanje antihrista. Ima li antihrista koji nikada sebe ne uzdižu i ne svedoče o sebi? (Nema.) Zašto ih nema? Zato što su njihove ambicije i želje toliko ogromne da ne oni mogu da ih kontrolišu. Bez obzira na to sa kojom grupom ljudi žive, ako ih niko ne uzdiže i ne obožava, oni se osećaju kao da život nema ni vrednosti ni smisla, zbog čega i jesu tako orni da sami sebe uzdižu i da svedoče o sebi kako bi postigli svoje ciljeve. Žive da bi se isticali u odnosu na druge i potrebno im je da ih ljudi obožavaju i slede, pa im ne smeta čak ni ako su ti ljudi kao neke dosadne, odvratne muve ili kao bande prosjaka. Dok god ima ljudi koji ih obožavaju i slede, osećaju se opušteno. Kada bi od obožavatelja mogli da dobiju grozničavi aplauz, kao što ga dobijaju slavni pevači, oni bi bili na sedmom nebu. Obožavaju da uživaju u tome – takva je priroda antihrista. Bez obzira na to kakvi su ljudi koji ih slede i obožavaju, antihristima se svi oni dopadaju. Čak i ako su ljudi koji ih slede baš bedni i odvratni, čak i ako su prave zveri, dok god ih uzdižu i udovoljavaju njihovim ambicijama i željama za statusom, antihristima to ne smeta. Može li, dakle, antihrist sebe da spreči da se uzdiže i da svedoči o sebi, i

da se hvališe gde god ode? (Ne može.) To je njegova suština. Recite Mi, kakvi su ljudi oni koji istinski slede Boga? U ljudskom rodu postoji jedna vrsta ljudi koju Bog želi da odabere i da spase, a to su ljudi sa najosnovnijom savešću, razumom i osećajem stida. Oni koji su malo bolji od njih sposobni su da vole istinu, da vole pozitivne stvari i da vole Božju pravičnost i pravednost; sposobni su da mrze rđavost, ogorčeni su kada vide nepravedne i rđave stvari, pa ih mrze čak i ako ne mogu ništa da urade u vezi sa njima – to su ljudi koje Bog, u najmanju ruku, želi. Što se, pak, tiče onih koji ne poseduju tu ljudskost i suštinu, Bog ih ne želi, ma koliko oni govorili o Njegovoj dobroti ili veličini. Tako, na primer, fariseji u religiji uzdižu Boga i svedoče o Njemu istim otrcanim praznim teorijama i površnim rečima, i nije im se smučilo da te reči izgovaraju čak ni posle dve hiljade godina. Bog sada izražava tolike istine, a oni nisu u stanju da ih vide, već ih ignorišu, a neki ih čak i osuđuju i bogohule protiv njih. To ih sasvim razotkriva i Bog ih je već odavno okarakterisao kao licemerne fariseje, koji su svi deo Sotonine bande; Bog ih je okarakterisao kao demone i Sotone, svinje i pse. Kada se antihristi nađu u takvoj grupi ljudi i vide da veoma mali broj njih razume istinu, da niko od njih nema ni pronicljivosti ni talenta, oni brže bolje iskoriste priliku da se prave važni. Neki se, tako, hvališu da su nekada istovremeno bili primljeni na dva vrhunska univerziteta, ali na kraju nisu pohađali ni jedan jer su poverovali u Boga i prihvatili Njegov nalog. Neki ljudi, kada to čuju, počnu veoma da ih cene. Ako ne razumeš istinu i ako su stvari koje voliš i tvoj pogled na svet isti kao kod ljudi koji žive ovozemaljskim životom, obožavaćeš takve ljude, pa će te antihrist zato, izgovarajući takve stvari, navesti na stranputicu i zavarati. Antihristi se na taj način pritajeno uzdižu i navode na stranputicu one budalaste ljude koji su lišeni pronicljivosti. Antihrist je zbog toga veoma srećan i misli da niko ko je ispod njega nije običan čovek, dok su ti ljudi u stvari samo gomila smetenjaka i ništarija. Sotone i antihristi mogu da navedu na stranputicu sve one koji nemaju sposobnost razumevanja istine. Kada takvi ljudi čuju Sotone i antihriste kako govore, osećaju da se to zaista poklapa sa njihovim sopstvenim mislima i ukusima, pa uživaju da ih slušaju. Oni nisu u stanju da normalno razmišljaju da bi doneli sud o onome što slušaju, niti će naći nekoga ko razume istinu da im pomogne da sagledaju te stvari; dok god smatraju da ono što slušaju zvuči razumno, biće spremni to i da prihvate, pa tako bivaju navedeni na stranputicu, a da toga nisu ni svesni. Kada antihristov govor čuju ljudi koji imaju sposobnost razumevanja istine i pronicljivost, oni će znati da on samo pokušava da navede druge na stranputicu i odbaciće ga. Oni smetenjaci lišeni pronicljivosti poverovaće da je antihrist učen, da je dobrog kova i da je perspektivan. Videće stvari na taj način i biće zavedeni na stranputicu nekom površnom pojavom; neće znati šta su istina-načela i otići će za Sotonama. Zar ti ljudi, zbog svoje gluposti i neukosti, nisu sami odgovorni za svoje uništenje? Upravo je tako. Ako umeš da razaznaš različita ispoljavanja antihrista koji se često uzdižu i svedoče o sebi, ili različite načine na koje oni to rade, i ako si u stanju da proceniš svrhu i plan iza njihovih reči, onda ćeš lako prozreti suštinu antihrista i bićeš u stanju da ih u isti mah odbaciš i prokuneš i da ih nikada više ne vidiš. Zašto ćeš to učiniti? Zato što

ćeš, kada budeš video antihriste kako govore i deluju, osetiti prema njima prezir i mržnju, bićeš zgađen kao da gledaš muve i osetićeš potrebu da ih što pre rasteraš. Stoga, čim razaznaš antihristove postupke i ponašanje, treba odmah da ga razotkriješ da bi ga i drugi razaznali i proterali iz crkve, u skladu s načelima. Da li se usuđujete da uradite tako nešto? Ako je Božji izabrani narod u stanju da to uradi, to pokazuje da mu se rast uvećao, da može imati obzira prema Božjim namerama i da može zaštititi rad Božje kuće. Kada Božji izabrani narod bude razumeo istinu i postao pronicljiv, antihristi će ostati bez uporišta u crkvi i u Božjoj kući.

Bez obzira na okolnosti, antihristi će se uvek, čim im se ukaže prilika, hvalisati i svedočiti o sebi, a dok god ima ljudi koji ih obožavaju i gledaju očima punim divljenja, zavisti i poštovanja, oni će biti srećni – nije im važno ko su ti ljudi. Postavljaju li oni nekakve standarde pred one kojih ih slede, obožavaju i ugledaju se na njih? (Ne postavljaju.) Bez obzira na to da li su ti ljudi idioti, mentalno nesposobni, zli ili bezvernici, ili bi čak trebalo da budu uklonjeni i isključeni, dok god oni antihrista prate, obožavaju i uzdižu, on ih prihvata, uveliko simpatiše, pridobija na svoju stranu i štiti. Antihrist te ljude posmatra kao svoje ovce i svoju ličnu svojinu i ne dozvoljava nikom drugom da ih preusmeri, razotkrije ili da se njima bavi. Ma koliko se ti ljudi antihristu ulagivali i dodvoravali, ma kakve gadne i ogavne stvari govorili, on će u svemu tome uživati; njemu je sve to u redu dok god mu laskaju. Sve što antihrist govori i radi ima za cilj da ga drugi visoko cene, vole i slede, pa ma koliko loših stvari ti njegovi sledbenici uradili, i ma koliko podmukla i pakosna njihova ljudskost bila, antihrist to neće istraživati i neće mu smetati. Dok god ti ljudi antihrista slede i obožavaju – dopadaće mu se, a dok god mogu da održe njegovu moć i njegov status, da mu se ne protive i ne suprotstavljaju – on će biti izuzetno zadovoljan. Takvi su antihristi. S druge strane, kako se antihristi ophode prema ljudima koji ih uvek razotkrivaju, sprečavaju ih da se uzdižu i da svedoče o sebi i preziru ih kada to čine, kako se odnose prema onima koji sa njima u zajedništvu razgovaraju o istini, koji su u stanju da prozru suštinu njihovih problema i da ih istinski razaznaju? Odmah se, od stida, naljute, štite se od tih ljudi, odstranjuju ih i napadaju, te na kraju pokušavaju na svaki mogući način da izoluju one koji su u stanju da ih razaznaju i da im se suprotstave. Iz kog razloga to čine? Iz tog razloga što, kada se antihrist uzdiže i svedoči o sebi, ti su mu ljudi uvek trn u oku i smetnja, te misli da će ga oni raspoznati i odbaciti, razotkriti i uništiti sve dobro što je postigao. Čim ih ugleda, antihrist u srcu oseti nelagodu i uvek želi da se njima pozabavi; veruje da, ukoliko bi se njih rešio, ne bi više bilo nikoga da ga razotkriva i ometa kada se opet bude uzdizao i svedočio o sebi, te bi mogao nekontrolisano da čini zlo. To je načelo po kojem postupaju antihristi. Ma kakvi bili ljudi koji antihristu laskaju, hvale ga ili ga uzdižu, bez obzira na to da li je to što oni govore u skladu sa činjenicama, pa čak i ako lažu, antihrist će ih spremno prihvatiti, uživaće u tome da ih sluša i voleće ih iz dubine duše. Baš ga briga kakve probleme ti ljudi imaju, a čak i ako otkrije da u vezi sa njima postoji neki problem, on će ga prikriti, zataškati i neće o njemu ni zucnuti. Dok god antihrist pored sebe ima te ljude koji ga slede i laskaju

mu, on će u tome uživati. Tako rade antihristi. Jeste li i vi u stanju da radite te stvari koje rade antihristi? Da kažemo, na primer, da ste vi starešine i delatnici u crkvi, ljudi sa statusom i položajem među Božjim izabranim narodom. Da te braća i sestre visoko cene, laskaju ti, ulaguju ti se i često te hvale, da govore da si dobar propovednik, da si zgodan i da si, po njima, najbolji starešina, kako bi se osećao? Da li bi bio u stanju da razaznaš nameru iza njihovih reči? Da li bi bio u stanju da odbaciš takve ljude i da ih se kloniš? Ako ne bi, onda si u opasnosti. Očigledno znaš da nisi baš toliko zgodan, da nisi u stanju da u zajedništvu razgovaraš o istina-stvarnosti, a ipak si srećan kada ti ljudi na taj način laskaju i uvek želiš tim ljudima da se približiš i da ih unaprediš. Zar to ne znači da si u nevolji? To znači da si u opasnosti.

Kada starešine i delatnici rade, ponekad ih prosveti i prosvetli Sveti Duh, a u stanju su i da govore o nekim stvarnim iskustvima, pa je prirodno što ljudi počnu visoko da ih cene i da ih obožavaju, prirodno je što ih kao senka prate – kako u takvim trenucima treba tome da pristupe? Svako ima svoje sklonosti, svako je sujetan; ako ljudi čuju da neko o njima govori sa odobravanjem i laskanjem, oni će u tome veoma uživati. Normalno je i nije neka velika stvar tako se osećati. Ali, ako unaprede nekoga ko ume da ih obasipa pohvalama i da im laska, pa takvog čoveka postave na neku važnu funkciju, to je onda opasno. Opasno je zbog toga što su ti ljudi, koji vole druge da obasipaju pohvalama i da im laskaju, izrazito prefrigani i lažljivi, a ne pošteni i iskreni. Čim se takvi ljudi domognu statusa, oni više nisu ni od kakve koristi ni za život-ulazak Božjeg izabranog naroda, ni za rad crkve. Ti su ljudi lukavi i najsposobniji od svih da zabrljaju. Oni koji su relativno čestiti nikada druge ne obasipaju pohvalama. Čak i ako, u dubini duše, imaju povoljno mišljenje o tebi, neće to reći naglas, a ako otkriju da imaš mane ili da si nešto loše uradio, ukazaće ti na to. Međutim, neki ljudi ne vole iskrenost i, kada im neko ukaže na mane ili im nešto prebaci, oni tog čoveka tlače i odstranjuju, pa se čak hvataju i za njegove mane i nedostatke da bi neprekidno donosili sud o njemu i osuđivali ga. Zar na taj način ne tlače dobre ljude i zar im ne škode? Bog najviše prezire kada neko radi takve stvari i kad progoni takve dobre ljude. Zaista je pokvareno progoniti dobre ljude! A ako neko progoni mnogo dobrih ljudi, on je onda đavo. Starešine i delatnici treba prema svima da se ophode pravično i s ljubavlju i treba da rešavaju stvari u skladu sa načelima. Posebno kada oko sebe imaš ljude koji ti laskaju, ulaguju ti se i vrte se oko tebe, moraš prema njima da se ophodiš korektno, da im s ljubavlju pomogneš i da im pokažeš da treba ispravno da obavljaju sopstvene dužnosti, a ne da laskaju ljudima kao kakvi nevernici. Jasno izloži svoje mišljenje i tačku gledišta, učini da se osete poniženim i posramljenim, da to više nikada ne bi uradili. Ako si u stanju da se pridržavaš načela i da se prema ljudima ophodiš pravično, zar se onda ti klovnovi dostojni prezira koji su od Sotonine sorte ne bi postideli? Sotona bi se od toga postideo, a Bog bi bio zadovoljan. Oni koji vole drugima da laskaju smatraju da sve starešine i svi delatnici vole ljude koji im laskaju, i da, kad god im neko kaže nešto laskavo i ulagivački, to zadovolji njihovu taštinu i želju za statusom. Ljudima koji vole istinu se sve to ne sviđa, oni sve to mnogo

preziru i sve im se to gadi. Samo lažne starešine uživaju kada im neko laska. Božja kuća im možda ne aplaudira i ne hvali ih, ali, ako im Božji izabrani narod aplaudira i hvali ih, njima je zbog toga veoma drago, mnogo u tome uživaju i na kraju iz toga izvuku i neku utehu. Antihristi još više uživaju u tuđem laskanju, a najviše uživaju kada im se takvi ljudi približe i vrte se oko njih. Zar to nije problematično? Takvi su antihristi; vole da ih ljudi hvale i da im aplaudiraju, da ih obožavaju i da ih slede, dok oni koji streme ka istini i relativno su pošteni ništa od toga ne vole. Moraš da se zbližiš sa ljudima koji sa tobom umeju da razgovaraju iskreno; za tebe je od velike koristi da takve ljude imaš pored sebe. Konkretno, to što oko sebe imaš tako dobre ljude koji, kad kod tebe uoče neki problem, imaju hrabrosti da te prekore i razotkriju, može da te spreči da zalutaš. Njima nije važno kakav je tvoj status i, čim otkriju da si učinio nešto protivno istina-načelima, prekoriće te i razotkriti ako je to potrebno. Samo su takvi ljudi čestiti, ljudi sa osećajem za pravdu. Ma koliko da te razotkrivaju i prekorevaju, sve ti je to od pomoći, i sve se svodi na to da te oni nadgledaju i da te guraju napred. Moraš da se zbližiš sa takvim ljudima; kada uz sebe imaš takve ljude da ti pomažu, postaješ mnogo sigurniji – u tome se ogleda Božja zaštita. Imati uz sebe ljude koji shvataju istinu i koji se drže načela, dok te svaki dan nadgledaju, od izrazite ti je koristi u dobrom obavljanju dužnosti i posla. Nipošto ne smeš za svoje pomoćnike izabrati te lukave, lažljive ljude koji ti se ulizuju i laskaju ti; kada se takvi ljudi zalepe za tebe, što je kao da su na tebe sletele neke smrdljive muve, zaradićeš mnoštvo bakterija i virusa! Takvi ljudi će te sigurno ometati i uticati na tvoj rad, mogu te navesti u iskušenje i na pogrešan put, a mogu ti doneti i propast i nevolje. Moraš da se držiš podalje od njih, što dalje to bolje, a ako razaznaš da imaju suštinu bezvernika, pa se pobrineš da ih uklone iz crkve, utoliko bolje. Kada pošten čovek koji stremi ka istini vidi da imaš problem, on će ti reći istinu bez obzira na tvoj status i na to kako ćeš se ti naknadno ophoditi prema njemu, pa čak i na opasnost da ga smeniš. Nikada neće pokušati to da ti zataji niti da izvrda. Vrlo je blagotvorno imati što više takvih ljudi oko sebe! Kad učiniš nešto što se protivi načelima, oni će te razotkrivati, davaće mišljenja o tvojim problemima i iskreno i pošteno će ti ukazivati na probleme i greške; neće pokušavati da ti pomognu da sačuvaš obraz, niti će ti pružiti priliku da izbegneš sramotu, čak ni pred mnoštvom. Kako treba da se ophodiš prema takvim ljudima? Treba li da ih mučiš ili da se s njima zbližiš? (Da se s njima zbližim.) Tako je. Treba da otvoriš svoje srce i da sa njima u zajedništvu porazgovaraš, uz reči: „Bio si u pravu kad si mi ukazao na taj problem koji imam. Tada sam bio prepun sujete i misli o statusu. Smatrao sam da sam tolike godine bio vođa, a ti ne samo da nisi pokušao da mi pomogneš da sačuvam obraz, već si mi pred tolikim ljudima ukazivao na moje probleme; to nisam mogao da prihvatim. Sada, međutim, uviđam da je ono što sam učinio zaista bilo u suprotnosti sa načelima i istinom, i da to nije trebalo da uradim. I čemu uopšte služi pozicija vođe? Nije li to naprosto moja dužnost? Svi mi izvršavamo svoju dužnost i po statusu smo svi jednaki. Jedina je razlika u tome što ja na sebe preuzimam malo veću odgovornost, to je sve. Ako u budućnosti otkriješ ikakav problem,

reci ono što treba da kažeš i među nama neće biti nikakvih ličnih razmirica. Ako se budemo razlikovali u razumevanju istine, tada u zajedništvu možemo da razgovaramo. U Božjoj kući i pred Bogom i istinom bićemo ujedinjeni, a ne otuđeni." To je stav primene istine i ljubavi prema njoj. Šta bi trebalo da učiniš ako želiš da u širokom luku zaobiđeš put antihrista? Treba da preuzmeš inicijativu da se zbližiš sa ljudima koji vole istinu, sa ljudima koji su čestiti, da se zbližiš sa ljudima koji mogu da ukazuju na tvoje probleme, koji umeju da govore iskreno i da te prekorevaju kad uoče tvoje probleme, i posebno sa onim ljudima koji mogu da te orezuju kad uoče tvoje probleme – takvi su ti ljudi od najveće koristi i treba da ih ceniš. Budeš li takve dobre ljude isključivao i rešavao ih se, tada ćeš izgubiti Božju zaštitu i postepeno ćeš se suočavati sa nesrećom. Zbližavanjem sa dobrim ljudima i sa ljudima koji shvataju istinu, osećaćeš spokoj i radost, a nesreću ćeš moći da držiš podalje od sebe; zbližavanjem sa podlim ljudima, sa bestidnicima i ljudima koji ti laskaju, dovodiš se u opasnost. I ne samo da ćeš biti lako nasamaren i prevaren, već bi i nesreća mogla da te zadesi u svakom trenutku. Moraš da znaš od kakve osobe možeš imati najviše koristi – a od najveće su ti koristi oni koji mogu da te upozore kad učiniš nešto pogrešno ili kad se uzdižeš i svedočiš o sebi i druge navodiš na pogrešan put. Ispravno je poći putem zbližavanja sa takvim ljudima. Da li ste sposobni za to? Neko kaže nešto što naškodi tvojoj reputaciji, a ti ostatak svog života provedeš zamerajući mu ovim rečima: „Zašto si me razotkrio? Nikad se nisam loše poneo prema tebi. Zašto uvek moraš da mi otežavaš stvari?" Pritom si kivan u srcu, razilazite se i ti stalno misliš: „Ja sam vođa, imam ovaj identitet i status i neću ti dozvoliti da tako govoriš." Ako tako razmišljaš, kakvo je to ispoljavanje? To nije prihvatanje istine i suprotstavljanje drugima; to je oglušivanje o razum. Zar tvoje razmišljanje o statusu ne stvara probleme? To pokazuje krajnju iskvarenost tvoje naravi. Oni koji stalno gaje misli o statusu upravo su ljudi sa ozbiljnom naravi antihrista. Ako pritom učine zlo, vrlo brzo će biti otkriveni i isključeni. Za ljude je vrlo opasno da istinu odbace, a ne prihvate! Stalna želja da se otimaju oko statusa i žudnja da se prepuste prednostima statusa ukazuju na opasnost. Kad je čovekovo srce neprestano sputano statusom, može li on i dalje da primenjuje istinu i da principijelno postupa? Ako neko istinu ne može da sprovodi u delo, već uvek dela u svrhu postizanja slave, dobitka i statusa i postupa koristeći svoju moć, nije li očigledno da je antihrist koji pokazuje svoje pravo lice?

Ispoljavanja kao što su uzdizanje sebe i svedočenje o sebi najčešće su manifestacije antihrista. Bilo da se pokazuju u svakodnevnom životu ili u načinu na koji stupaju u interakciju s drugima i bave se stvarima, ili, pak, u crkvenom životu, ta ispoljavanja su uvek vidljiva, jer su ona otkrivenja iskvarenih naravi. Tako su, recimo, istine o tome kako čovek pristupa svojoj dužnosti, kako se ophodi prema drugima i kako raspoznaje druge, neke od istina o kojima smo već u zajedništvu razgovarali. Da li je reč o tome da vi znate konkretna ispoljavanja tih stvari u svom svakodnevnom životu, ali niste u stanju da uvidite da su to problemi? Ili je reč o tome da se, povodom tih konkretnih problema, još uvek niste latili ulaska? Ako ne počnete od naravi, ili ako ponekad prikazujete ta

ispoljavanja ne znajući da li je u pitanju problem naravi pa ih stoga ignorišete, onda niste ni blizu dostizanja promene naravi. Ako ne uviđaš da ta ispoljavanja predstavljaju tvoje uzdizanje sebe i svedočenje o sebi, ako ne znaš da njima vlada tvoja iskvarena narav i smatraš ih nekom vrstom karakterne crte ili urođenim načinom postupanja ili spoznaje, pa umanjuješ njihovu važnost i ne shvataš ih kao otkrivenja tvoje iskvarene naravi i iskvarene suštine, onda ćeš teško promeniti tu iskvarenu narav. Ukoliko je ono što su ljudi u stanju da uvide u vezi sa naravima – bilo da je reč o načinu na koji rade stvari ili o stanju u kojem se nalaze, bilo da se radi o spoljnom ponašanju ili o njihovom govoru i tvrdnjama, bilo da su u pitanju njihove misli i pogledi ili njihovo razumevanje određenog pitanja – vezano za narav-suštinu, onda to uvek treba da smatraju otelotvorenjem ili otkrivenjima čovekove priroda-suštine. Zar se na taj način neće proširiti njihovo razumevanje? Ne treba da razumeju samo velike stvari, kao što su činjenice da se čovek opire Bogu, da ne voli istinu, da je pohlepan za statusom, ili da navodi ljude na stranputicu stvarima koje govori, već treba da razume sve, počev od malih stvari, kao što su konkretne ideje i namere, pa sve do velikih stvari, kao što su argumenti i tvrdnje. Upravo sam pomenuo ukupno šest stvari, među kojima su bile misli i pogledi, kao i čovekovo razumevanje određenog pitanja. Misli i pogledi su stvari koje postoje u čovekovoj svesti i mišljenju; razumevanje je nešto što je već prepoznato i o čemu je čovek u stanju da formira konkretne reči i tvrdnje; zatim su tu ponašanje i jezik. To su ukupno četiri stvari. Tu su, zatim, i tvrdnje i argumenti. Čemu su suprotne tvrdnje i argumenti? (Namerama i idejama.) Ideje su prilično neodređene stvari koje se nesvesno rađaju u umu. One još uvek nisu određene kao ispravne ili pogrešne, nego ti samo padnu na pamet, još neformirane u tebi, dok su izgovoreni argumenti već formirani. Ima ukupno tri grupe i šest stvari. Shvatite tih šest stvari kao put ka detaljnoj analizi suštine vaših iskvarenih naravi i ka ostvarivanju promene naravi, te se od danas prihvatite zadatka da svoje iskvarene naravi i iskvarenu suštinu spoznate na osnovu tih šest stvari, pa ćete tako sebe istinski upoznati.

Da li vam je posle današnje propovedi potrebno neko vreme da svarite ono što ste čuli? Kada se budete okupljali, da li ćete moći razgovorom u zajedništvu da osvetlite te pojmove ili da ih na tom temelju uporedite sa sobom? To je ključno i od toga ćete imati mnogo koristi. Kada se okupljate, treba u zajedništvu da razgovarate, da razmenjujete ideje i da diskutujete o svojim iskustvima i uvidima – to je najdelotvornije. Ranije smo uvek koristili reč „duboko razmišljati”; u govornom jeziku rekli bismo „mozgati”. To znači više čitati, više molitveno čitati, više razmišljati i više tragati, uzeti ono što u tom trenutku razumete, kao i ono što niste razumeli i što smatrate doktrinom, važne teme, teme koje su svi pogrešno shvatili i teme koje vi niste razumeli, a na sve to se treba fokusirati u razgovoru u zajedništvu – to znači „mozgati”. Na taj način će vaše razumevanje pojedinosti tih istina, razumevanje brojnih razlika između istina, kao i definicije svake od istina, postati sve jasnije i preciznije. Mislite li da su brojne istine koje ste poslednjih godina razumeli i sproveli u delo postale neodređenije ili, pak, jasnije nego ranije?

(Jasnije.) A da li je tokom tih godina došlo do velike promene u vašem putu vere u Boga, u smeru vašeg vladanja, u nameri, motivaciji i primarnom motivu vašeg obavljanja dužnosti? (Pošto me je Bog prekorio i doveo u red i pošto sam jeo i pio Njegove reči, osećam da je došlo do određene promene.) Tačno je da je došlo do promene, a to je i trebalo da se desi. Neki ljudi su sve to vreme bili ravnodušni i nisu se ni najmanje promenili iako su čuli tolike propovedi. Oni u dubini duše nisu dirnuti, odnosno, nikakvo okupljanje ni razgovor u zajedništvu ne može da promeni pravac u kojem idu – toliko su obamrli i otupeli! Trebalo bi da vam put ka postizanju spasenja sada biva sve jasniji, a oni koji imaju iskustva jasno i nedvosmisleno vide kako Bog spasava čoveka i sa kojim ciljem to radi. Ako, posle svih tih godina vere u Boga, i dalje ne znaš kako On spasava ljude i kako ih pročišćava od iskvarenosti, to pokazuje da nemaš nikakvo razumevanje istine i da ni najmanje ne shvataš Božje delo. Zar takvi ljudi nisu sasvim smeteni u svojoj veri?

20. mart 2019. godine

Peta stavka: Oni ljude navode na pogrešan put, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih

Dodatak

Priča o Dabau i Sjaobau

Pre nego što zvanično otpočnemo današnji razgovor u zajedništvu, dozvolite Mi da vam na samom početku ispričam jednu priču. Da li svi vi volite da slušate priče? (Da.) Dakle, postoji li načelo za slušanje priča? U pričama koje se pričaju, trebalo bi da možeš da shvatiš jedan aspekt istine, da razumeš aspekt Božjih namera, da prepoznaš aspekt ljudske priroda-suštine ili da u toj priči otkriješ istina-stvarnost koju ljudi treba da primenjuju i da u nju uđu. U tome je smisao pripovedanja priča; to nije dokono brbljanje i nipošto nije tračarenje. Kad slušaju priče, neki ljudi dokuče samo događaje – kakvi su to ljudi? (Ljudi lošeg kova.) Loš kov označava da su ti ljudi nepromišljeni; uglavnom, nedostaje im duhovno razumevanje. Kakvu god priču da slušaju, mogu da upamte samo događaje ili da shvate nekoliko propisa iz te priče. Ali, kad je reč o različitim istinama koje ljudi treba da shvate unutar te priče, oni ne mogu da ih dokuče, ne mogu da ih shvate niti da ih razumeju. Zar takvo ponašanje ne ukazuje na najniže duhovno razumevanje? (Da.) Nakon što ste saslušali neku priču, da li je iko među vama ispoljio takvo ponašanje? Pošto su je čuli, oni nisu mnogo razumeli, smatrali su da je priča besmislena i bilo je nevažno da li je ona ispričana ili nije. Imaju li takvi ljudi moć razumevanja? Kad slušate neku priču, da li iz događaja u njoj možete da izvučete nekakvu korist? Nezavisno od toga da li iz nje možete da razumete istinu, trebalo bi da shvatite upravo pomenuto načelo za slušanje priča. Počnimo sada sa pričom.

Bio jedan dečak po imenu Sjaobao. U njegovu kuću je nedavno došao jedan čovek, a taj čovek je sa Sjaobaovim roditeljima često odlazio da propoveda jevanđelje. Jednoga dana Sjaobaovi roditelji su izašli da obave neke poslove, ostavljajući tog čoveka i Sjaobaoa same kod kuće. Naša priča počinje ovde. Budući da s tim čovekom Sjaobao nije bio naročito blizak, čovek je odlučio da prijateljski priđe ovom mališanu koji se igrao. Čovek je rekao Sjaobaou kako ga poznaje, te da mu zna čak i ime. Sjaobao se osećao srećno i pomislio je da taj čovek ne može biti loša osoba. Zatim je čovek upitao Sjaobaoa: „Sjaobao, da li su me tvoji roditelji u razgovoru ikada pominjali?” Sjaobao se zamisli na trenutak, pa mu reče: „Ne znam.” Čovek mu zatim reče: „Ti si iskreno dete. Dobra deca govore ono što znaju.” I ponovo upita Sjaobaoa: „Da li su me tvoji roditelji ikada pominjali ili ne?” Sjaobao je bio uporan u tome da ne zna. Čovek je nastavio: „Sjaobao, budi dobar. Ako mi budeš rekao istinu, daću ti slatkiše.” Sjaobao se zamislio na trenutak, ali je ipak rekao da ne zna. Čovek je razmišljao: „Kako da ga nateram da mi kaže istinu?” Malo je razmislio, a onda reče Sjaobaou: „Sjaobao, tvoji roditelji veruju u Boga, baš kao i ja. Ja sam najbolji prijatelj tvojih roditelja. Sve troje verujemo u Boga, a i ti veruješ u Boga. Znaš li kakvu decu Bog voli?” Sjaobao je razmislio o tome, pa

odvrati: „Ne znam.” Čovek mu reče: „Bog voli iskrenu decu, onu koja ne lažu. Kad nešto znaju, ona kažu da znaju, a kad nešto ne znaju, kažu da ne znaju. To je jedno pošteno dete, a Bog voli takvu decu.” Sjaobao je razmislio o tome, pa reče: „U redu.” Zatim je prestao da govori kako ne zna. Čovek je nastavio: „Ako mi kažeš istinu, onda ćeš biti iskreno dete, onakvo dete kakvo Bog voli.” Sjaobao je razmislio o tome, pa reče: „Onda, dobro.” Čovek ga upita: „Šta znači ’onda, dobro’?” Sjaobao mu na to odvrati: „To znači da su moji roditelji ranije nešto rekli o tebi.” Zatim je čovek nastavio da propituje Sjaobaoa šta su oni rekli, pominjući mu u više navrata da bude iskreno dete i da ne laže. Sjaobao reče: „Moji mama i tata su rekli da nisi dobra osoba. Rekli su da nisi naročito pošten i da treba da budu oprezni kad razgovaraju s tobom.” Čovek ga je ponovo upitao: „I šta su još rekli tvoji mama i tata?” Sjaobao mu odgovori: „Ne sećam se.” „Budi dobar dečko!” reče mu čovek. Zatim je Sjaobao odgovorio: „Moji mama i tata su rekli da ne treba sve da ti govore.” Nakon toga je ovaj čovek nastavio da ispituje Sjaobaoa, pa mu je dečak puno toga rekao. Čovek se osećao sve nelagodnije, pa je rekao Sjaobaou: „Sjaobao, ti si tako dobro dete, dete kakvo Bog voli jer si iskrena osoba i govoriš mi sve što znaš.” Do ovog trenutka Sjaobao je izgubio oprez koji je na početku imao s ovim čovekom, i više mu nije govorio da ne zna na sve što bi ga ovaj upitao. Želeo je da ovom čoveku sve ispriča, da mu ispriča sve ono što taj čovek nije znao – trebalo je samo da pita Sjaobaoa. Čovek je Sjaobaou takođe otkrio: „Moj nadimak je Dabao. Znači, ti se zoveš Sjaobao, a ja se zovem Dabao. Zar ne bi trebalo da postanemo najbolji drugari?” Sjaobao mu odgovori: „Da.” U nastavku razgovora, pričali su o mnogim stvarima, i što su više pričali, bivali su sve srećniji. Sjaobao je dobio i slatkiše, pa je pred ovim čovekom sasvim prestao da bude obazriv. Zatim je čovek od Sjaobaoa zatražio sledeće: „Ubuduće, ako tvoji mama i tata ponovo budu nešto govorili o meni, hoćeš li to da mi kažeš?” Sjaobao reče: „Naravno, zato što smo dobri prijatelji.” Pred ovim čovekom, Sjaobao više nije bio obazriv, a čovek je od njega dobio informacije koje je želeo. Od toga dana su postali vrlo dobri prijatelji. Kad god bi Sjaobaovi mama i tata govorili nešto o tom čoveku, Sjaobao bi mu to brže-bolje prenosio. Ovaj čovek je Sjaobaou takođe obećao: „Tvojim roditeljima neću ništa reći o ovome što postoji među nama – to je naša tajna. Ako ubuduće poželiš nešto ukusno da pojedeš ili nešto zabavno za igru, ja ću ti to sigurno kupiti. A ako bude nečega što ne želiš da tvoji mama i tata saznaju, ja ću to čuvati kao tvoju tajnu.” Tako je Sjaobao osetio još veću slobodu i svim srcem je poverovao ovom čoveku. S njim je održavao iskren kontakt i postali su „zaista dobri prijatelji”.

To je cela priča. U njoj nema mnogo likova; glavni likovi su Dabao i Sjaobao. Konkretna tema priče jeste način na koji čovek Dabao nastoji da dete Sjaobaoa navede na pogrešan put, da ga nagovori i vrbuje, navodeći ga da ispriča određene informacije koje ovaj želi da sazna. Radi se o takvoj priči i o takvom razgovoru među likovima. Šta možemo da zaključimo iz ovog jednostavnog zapleta i dijaloga? O čijim se karakteristikama u njoj uglavnom raspravlja? O karakteristikama deteta ili odrasle osobe? (O karakteristikama odrasle osobe.) Dakle, šta se ovom pričom dočarava? Koja je glavna tema priče? Glavna

tema jeste to što se ova odrasla osoba koristi raznim sredstvima da postigne svoj cilj. Da li ste shvatili kojim se sredstvima ta osoba koristi? (Vrbovanjem i navođenjem na pogrešan put.) Ovaj čovek je koristio podsticaje da vrbuje dete i prave reči da ga navede na pogrešan put, pa ga je čak i namamio. Šta je koristio da ga namami? Pogodnosti – dete je namamio koristeći pogodnosti. Vrbovao ga je, mamio i navodio na pogrešan put – i mamljenje i navođenje na pogrešan put uključuju korišćenje pravih reči za namamljivanje i donekle preteću prirodu. Te reči možda zvuče ispravno, no, zašto ih je koristio? (Da ostvari sopstveni cilj.) Koristio ih je da postigne svoje skrivene ciljeve. Korišćena sredstva u osnovi su jasna. Da li normalna ljudskost poseduje ovakvo ponašanje? (Ne.) Kakvom aspektu Sotonine iskvarene naravi pripada ovo ponašanje? (Rđavosti.) Zašto kažemo rđavost umesto da kažemo lažljivost? Rđavost seže dublje od lažljivosti; podmuklija je, tajnovitija, više navodi na pogrešan put i teže ju je dokučiti, pri čemu sa sobom donosi namamljivanje, nagovaranje, vrbovanje, pridobijanje, podmićivanje i iskušavanje. Ovi postupci i ponašanja umnogome nadilaze lažljivost; nesumnjivo su rđavi. Ovaj čovek nije rekao: „Ako mi ne kažeš, zviznuću te, šutnuću te ili ću te ubiti!” Nije usvojio takve metode i, spolja posmatrano, nije delovao zlonamerno. Međutim, to je još strašnije od zlonamernosti – to je rđavost. Zašto kažem da je to rđavost? Većina ljudi najčešće može da otkrije lažljivost, međutim, metod ovog čoveka je još nepošteniji. Spolja posmatrano, on se koristi učtivim jezikom koji odgovara ljudskoj osećajnosti; ali u stvarnosti, u samoj dubini, nalaze se znatno skrivenije stvari. Njegovi postupci i metode su prikriveniji, znatno su podmukliji u odnosu na lažljivost koju ljudi uobičajeno viđaju i susreću. Taktike su mu prefinjenije, dvoličnije i u većoj meri navode na pogrešan put. To je rđavost.

Da li u svakodnevnom životu možete da uočite i raspoznate otkrovenje rđave naravi drugih ljudi i njihovog rđavog ponašanja? Iako lažljivi pojedinci mogu biti prilično taktični, nakon nekog vremena provedenog u kontaktu s njima, većina ljudi ipak može da ih prozre. Međutim, nije tako lako prozreti one koji imaju rđavu narav. Ako ne možete da vidite suštinu ili posledice, nema načina da ih prozrete. Rđavi pojedinci su još podmukliji od onih lažljivih. Na osnovu samo jedne ili dve izgovorene rečenice, nema načina da ih prozreš. Kad je reč o ljudima sa rđavom naravi, ni posle nekog vremena, ni posle nekog kraćeg perioda, možda nećeš prozreti ni proniknuti zašto rade tu određenu stvar, zašto govore ili postupaju na takav način. Kad jednog dana budu potpuno razotkriveni i ogoljeni, tada će svi konačno otkriti kakvi su ljudi. Tu ima i više od same lažljivosti – to je rđavost. Prema tome, da bi se rđava narav raspoznala, potrebno je da protekne neko vreme, a posledice ponekad mogu nastupiti i pre nego što neko uspe da je raspozna – reč je o nečemu što ne može tako brzo da se uoči. Na primer, velika crvena aždaja je decenijama navodila ljude na pogrešan put, a tek je sada mali broj ljudi stekao određeno raspoznavanje. Velika crvena aždaja često govori stvari koje zvuče najbolje moguće i koje su najvećim delom u skladu s ljudskim predstavama, vijoreći zastavu služenja narodu kako bi ljude navela na pogrešan put i zastavu pravde kako bi proterala

neistomišljenike, teško povređujući nebrojeno dobrih ljudi. Međutim, malo ko je to u stanju da raspozna, budući da ono što ona govori i čini ljudima deluje ispravno. Svi ljudi smatraju da je sve što ona radi pravedno i prikladno, zakonito i razumno, te da ne odstupa od humanizma. Posledično, ona je ljude decenijama navodila na pogrešan put. Kad napokon bude razotkrivena i svrgnuta, ljudi će uvideti da je njeno pravo lice đavolsko, a njena priroda-suština rđava. Velika crvena aždaja je ljude godinama navodila na stranputicu i otrov velike crvene aždaje je prisutan u svima – svi su postali njeni potomci. Da li je iko od vas u stanju da čini takve stvari koje je činila velika crvena aždaja? Neki ljudi govore kao velika crvena aždaja, koristeći se veoma umilnim rečima, dok zapravo ne obavljaju nikakav stvarni posao. Sve njihove reči su prijatne, ali oni ne obavljaju nikakav stvaran posao. Osim toga, izuzetno su podmukli i rđavi. Kad je reč o takvim ljudima, bude li ih iko uvredio, oni preko toga neće preći. Pre ili kasnije, iznaći će odgovarajuću priliku da ostvare svoj osvetoljubivi naum i neće im dati baš nikakav povod da ih imaju u šaci. Tim pitanjem mogu da se pozabave, a da se pritom uopšte ne ispolje niti pokažu svoje pravo lice. Nije li to rđavo? Rđavi pojedinci koriste se načelima, metodama, namerama, motivima i ciljevima koji su naročito tajnoviti i skriveni. Da bi naudili drugima, rđavi pojedinci posežu za spletkama, koristeći ponekad druge ljude da u njihovo ime ubijaju, maltretirajući ponekad druge tako što ih navode na greh, a ponekad se koriste zakonima ili pribegavaju svakakvim prezira dostojnim sredstvima kako bi mučili druge. Sve su to ispoljavanja rđavosti, i ništa od toga ne spada u pravedne i poštene metode. Da li iko od vas ispoljava ova ponašanja ili otkrivenja? Možete li da ih raspoznate? Da li ste svesni da ona predstavljaju rđavu narav? Lažljivost se spolja obično može uočiti: neko okoliša ili koristi kitnjast jezik i niko ne može da protumači šta on misli. To je lažljivost. Koja je glavna karakteristika rđavosti? Reči takve osobe zvuče naročito prijatno i, spolja posmatrano, sve deluje kako treba. Reklo bi se da nema baš nikakvih problema i, posmatrano iz svakog ugla, stvari izgledaju prilično dobro. Kad ta osoba nešto radi, ne primećujete da koristi ikakva naročita sredstva i, spolja posmatrano, nema nikakvih slabih tačaka ni mana, ali ona ipak postiže svoj cilj. Obavlja stvari na izrazito tajnovit način. Tako antihristi navode ljude na pogrešan put. Takve ljude i stvari je najteže raspoznati. Neki ljudi počesto kažu ispravne stvari, koriste uverljive izgovore i posežu za određenim doktrinama, izrekama ili postupcima koji su u skladu sa ljudskom naklonošću ne bi li ljudima zamazali oči. Pretvaraju se da rade jedno, dok zapravo rade nešto sasvim drugo kako bi postigli svoj skriveni cilj. U pitanju je rđavost, premda većina ljudi smatra da su ova ponašanja lažljiva. Ljudi mogu relativno ograničeno da shvate i raščlane rđavost. U stvari, u odnosu na lažljivost, rđavost je znatno teže raspoznati zato što je tajnovitija, pri čemu su njene metode i postupci prefinjeniji. Ako neko u sebi ima lažljivu narav, u roku od dva ili tri dana komunikacije s tom osobom, drugi obično mogu da otkriju njenu lažljivost ili mogu da u postupcima i rečima te osobe zapaze otkrovenje njene lažljive naravi. Međutim, pretpostavimo da je ta osoba rđava: tu nije reč o nečemu što se može raspoznati za nekoliko dana, budući da je, ako se ništa značajno ne desi

niti nastupe neke posebne okolnosti, u tako kratkom vremenskom periodu teško išta raspoznati samo na osnovu slušanja šta ta osoba govori. Ona uvek kaže i uradi prave stvari, predstavljajući jednu ispravnu doktrinu za drugom. Nakon nekoliko dana komunikacije s tom osobom, mogao bi da pomisliš da je ona prilično dobra, da je u stanju da napusti stvari i da sebe daje, da ima duhovno razumevanje, da ima bogoljubivo srce, te da u svojim postupcima poseduje i savest i razum. Međutim, nakon što obavi nekoliko stvari, zapažaš da su njen govor i postupci upetljani u previše stvari, u previše đavolskih namera. Shvataš da ta osoba nije poštena već lažljiva – da je rđava. Ona često koristi prave reči i prijatne izraze koji su u skladu sa istinom i poseduje ljudsku osećajnost u ophođenju s ljudima. S jedne strane, ta osoba utvrđuje svoju poziciju, a s druge strane navodi druge na pogrešan put stičući prestiž i status među ljudima. Takvi pojedinci ljude naročito navode na pogrešan put i, čim zadobiju moć i status, mnoge ljude mogu da da navedu na stranputicu i da im naude. Ljudi sa rđavim naravima su izrazito opasni. Imali li takvih ljudi među vama? Da li ste i sami takvi? (Da.) U kojoj meri je to onda ozbiljno? Govoriti i postupati bez ikakvih istina-načela, u postupanju se sasvim oslanjati na svoju rđavu prirodu, u stalnoj želji da druge navedeš na pogrešan put i živeći iza maske da te drugi ne bi prepoznali i prozreli, pa s poštovanjem i divljenjem posmatrali tvoju ljudskost i status – to je rđavost. Da li ovakva rđava ponašanja ispoljavate samo povremeno ili ste takvi većinu vremena? Da li ste baš takvi i da li vam predstavlja izazov da se toga oslobodite? Ako samo povremeno koristite takve metode, to se i dalje može promeniti. Međutim, ako ste baš takvi, ako dosledno postupate planski i lažljivo i neprekidno se oslanjate na spletke, onda ste najprepredeniji đavoli. Reći ću vam istinu: takvi ljudi se nikada neće promeniti.

U ovoj priči, Dabao se koristi ovim metodama da Sjaobaoa navede na pogrešan put i natera ga da mu kaže istinu. Recite Mi, ko ga je naučio da se tako ponaša? Niko ga nije naučio. Pa, odakle potiču te smicalice? (Iz njegove prirode.) One potiču iz njegove prirode, iz njegove iskvarene suštine. Naprosto je takva osoba. Ne može da poštedi čak ni jedno dete – a to je dostojno svakog prezira! Ako već želi da sazna istinu, može direktno da pita detetove roditelje ili može sebe aktivno da spozna i da pred njima ogoli svoje srce; tada bi mu možda rekli istinu. Nema potrebe da se koristi ovakvim metodama da bi iza tuđih leđa činio te besramne i neumesne stvari. Tako postupaju ljudi sa rđavim naravima. Kažite Mi, zar to nije odvratno? (Odvratno je.) On ne može da poštedi čak ni dete; smatra da je dete lako kinjiti, nasamariti i prevariti, pa i protiv njega spletkari. Elem, ako vidi neku odraslu osobu koja je iskrena i ljubazna, kako će se prema njoj ophoditi? Hoće li je tek tako ostaviti na miru? Nipošto. Ako zapazi nekog sličnog sebi, nekoga ko u svojim rečima i postupcima voli da posegne za strategijama, šta će učiniti? (On zna da je ta osoba podjednako rđava kao i on sâm i s njom će možda biti obazriv, kako se ne bi lako razotkrio.) Osim što će biti na oprezu, šta bi još mogao da uradi? (Nadmetaće se.) I otvoreno i tajno će se nadmetati – to je to. Tako se ponašaju ljudi sa rđavim naravima. Takvi ljudi vole da se s drugima nadmeću i otvoreno i potajno, i ugrabiće svaku priliku

za to. Oni se drže jedne čuvene maksime, te ako naiđeš na takve ljude i čuješ ih da je izgovaraju, možeš biti siguran da imaju rđavu narav. Šta to oni kažu? Na primer, ako im predložiš da u izvršavanju svoje dužnosti sarađuju s drugom osobom, oni kažu: „O, pa ne mogu s njim da se nadmećem!" Prva pomisao im se uvek odnosi na „nadmetanje". Njihova prva misao nije o tome kako mogu da sarađuju s drugima da bi dobro obavili posao, već je to misao o nadmetanju s njima. To im je čuvena maksima. Bez obzira na grupu ljudi kojoj pripadaju, da li se nalaze među nevernicima, braćom i sestrama ili članovima porodice, koje im je jedino pravilo? Da se nadmeću, te ako druge ne mogu da pobede otvoreno, učiniće to prikriveno. Takva narav je rđava. Neki ljudi, spolja posmatrano, mogu delovati kao da neobavezno ćaskaju s drugima, ali se u svom srcu potajno nadmeću, koristeći razna sredstva i postupke da tu drugu osobu posredno napadnu i omalovaže. Ljudi koji to ne mogu da raspoznaju neće prozreti njihovu taktiku, a onoga časa kad to učine, njihov protivnik je već postigao rezultat. To je rđavost. Kad rđavi ljudi komuniciraju s drugim ljudima, sve se svodi na otvoreno i potajno nadmetanje, na pribegavanje raznim podvalama, zaverama ili određenim metodama da se drugi poraze, da se nateraju na predaju i da im se naposletku svi pokore. Od nastanka ljudskog roda do danas, čitava istorija ljudskog roda ispunjena je „nadmetanjem". Bilo da je to u širim međunarodnim razmerama, u užim razmerama među porodicama ili na individualnom nivou među ljudima, ne postoji grupa koja nije prepuna sukoba; ako nadmetanje nije otvoreno, onda je potajno, ako nije verbalno sučeljavanje, onda je fizičko. Periodi najčešćih ratova među etničkim grupama u kineskoj istoriji bili su Period proleća i jeseni i Period zaraćenih država. Većina poznatih knjiga o vojnoj strategiji nastala je tokom ova dva perioda, poput taktika sadržanih u knjizi „Umeće ratovanja" od Sun Cua – sve su nastale u to vreme. Tu je i knjiga „Trideset šest ratnih lukavstava", u kojoj su dokumentovane različite taktike koje se koriste u ratovanju. Neke od ovih vojnih strategija i taktika i danas se koriste. Navedite Mi neke od strategija u njoj? (Strategija „samopovređivanja".) (Strategija „diverzije".) (Strategija „dvostrukog agenta", strategija „praznog grada" i strategija „medene klopke".) Sve ove poznate strategije, bilo da u sebi sadrže „medenu klopku", „prazan grad" ili „diverziju", na početku sadrže reč „strategija". Šta znači „strategija"? („Taktika" ili „smicalica".) Ona podrazumeva određene podmukle, izdajničke, skrivene ili tajne taktike. Te „taktike" nemaju nikakve veze s planiranjem – reč je o kovanju zavera. Šta primećujemo u pozadini ovih taktika? Da li su postupci, ponašanja, taktike i prakse koje ti ljudi koriste u ratu u skladu sa ljudskošću i istinom? (Ne.) Da li Bog dela na ovaj način? (Ne.) Naravno da ne. Dakle, koga predstavljaju takve prakse? One predstavljaju Sotonu i ovaj rđavi ljudski rod. Odakle potiču ove strategije rđavog ljudskog roda? (Od Sotone.) Dobijene su od Sotone. Nekima to možda nije lako da shvate, pa bi trebalo da kažem da su dobijene od đavoljih careva – ljudi će onda razumeti. Ko su đavolji carevi? To su demoni i Sotona koji su se ponovo rodili u svetu da bi sejali razdor i pustoš među ljudskim rodom – oni su oformili ove strategije. U zapisima Božjeg dela, da li ste Njega ikada videli da koristi strategiju „prazan grad" ili

strategiju „diverzija”? Da li su Božjim planom upravljanja obuhvaćene te strategije? Bog nikada nije koristio takve strategije da bi upravljao Svojim delom. Ove strategije koristi celokupan rđavi ljudski rod. Počevši od nacije ili dinastije, u širim razmerama, preko plemena ili porodice, u užim razmerama, pa sve do odnosa među pojedincima, gde god ima iskvarenog ljudskog roda, pronaći ćete sukob. Za šta se oni bore? Oko čega se nadmeću? Koji im je cilj? Sve se svodi na moć, status i profit – da se zadobiju te stvari. Jedna nacija se bori s drugom nacijom kako bi kontrolisala još više ljudi. Plemena se međusobno bore oko teritorije, naroda i suverenosti. Pojedinci se bore za nadmoć i profit. Gde god ima ljudskog roda, postoji sukob, jer gde god da je prisutan ljudski rod, postoji iskvarenost od Sotone. Sotona je iskvario celokupan ljudski rod, pa je svet ispunjen sukobima i krvoprolićem. U svemu što čini, iskvareni ljudski rod ne može da se izbavi iz okova Sotonine naravi. Prema tome, čitava istorija ljudskog roda, bilo na Zapadu ili na Istoku, i svaki deo te istorije žalosni je prikaz rđave borbe ljudskog roda. Ljudski rod ove stvari čak smatra slavnim. Pojedini ljudi i dan-danas još uvek proučavaju kineskih „Trideset šest ratnih lukavstava”. Da li ih vi proučavate? (Ne.) Ako svesno proučavaš ove stvari, ako u svoj um upijaš iskustva, pouke, sredstva, metode i tehnike sadržane u njima da bi ga obogatio, tako da postanu sastavni deo tvojih veština preživljavanja, onda je to sasvim sigurno pogrešno. Neminovno ćeš se približiti Sotoni, postaćeš sve rđaviji i sve više zao. Međutim, ako možeš da promeniš perspektivu i da ih raščlaniš, raspoznaš i razotkriješ prema Božjim rečima, kakav ćeš rezultat postići? Još ćeš više mrzeti Sotonu, a sebe ćeš još više razumeti i omrznuti. Šta bi bio još bolji ishod? Odbaciti Sotonu i biti čvrsto rešen da slediš Boga. Sotona koristi ove takozvane tradicionalne kulture i svakakva znanja i teorije koje je ljudski rod tokom hiljada godina nakupio da njima ljude podučava i da ih u njih usadi, sa ciljem da ljude još dublje iskvari i kontroliše. Ako usavršiš ove stvari i znaš kako da ih koristiš, onda ćeš postati živi Sotona i Bog će te sasvim ukloniti.

Tokom prethodnih okupljanja, u razgovorima u zajedništvu na temu samorazumevanja, većina ljudi je često pokretala pitanje nadmene naravi, kao najuobičajenije iskvarene naravi, čije je postojanje široko rasprostranjeno. Koje su još iskvarene naravi relativno uobičajene? (Lažljivost i nepopustljivost.) Lažljivost, nepopustljivost, odbojnost prema istini i podmuklost – to su stvari s kojima se ljudi često susreću. Rđavost se ređe zapaža i teško se prepoznaje. Može se reći da je rđavu narav najteže prepoznati; duboko je skrivena i relativno tajnovita vrsta iskvarene naravi, zar ne? Pretpostavimo, na primer, da dvoje ljudi živi zajedno i da nijedno od njih ne voli istinu niti za njom traga, a nisu odani ni obavljanju svojih dužnosti. Posmatrano spolja, može delovati da njih dvoje zajedno skladno žive, bez i najmanjeg problema. Međutim, duboko u sebi, niko od njih ne stremi ka istini, a različite iskvarene naravi ipak postoje, iako ne možeš da ih vidiš. Zašto ne možeš da ih vidiš? Zato što su obe ove osobe naročito lažljive i lukave u svojim postupcima. Budući da ne shvataš istinu i da ti nedostaje raspoznavanje, ne možeš da pronikneš u suštinu njihovih problema. Razumeš tek nekoliko istina, previše si mali

rastom, pa postoji mnoštvo složenih problema koje ne možeš da shvatiš i nemoćan si da drugim ljudima pomogneš da reše svoje probleme. Kao starešine, šta treba da učinite kad naiđete na takve ljude? Ako ih razotkriješ i raspoznaš, hoće li oni to spremno prihvatiti? Ne, neće. Pa, kako treba da postupaš s takvim ljudima? Postoji li način za to? Koje je načelo za postupanje s takvim ljudima? Ako poseduju neke tehničke ili stručne veštine da bi služboval zarad Božje kuće, prema njima treba da se ophodiš kao prema braći i sestrama, i da im shodno tome postavljaš zahteve. Međutim, budući da takvi ljudi ne tragaju za istinom, mogu li da budu odani u obavljanju svojih dužnosti? (Ne.) Koje ponašanje ukazuje na to da im nedostaje odanost? Zar se takvi ljudi ne ističu u obavljanju stvari samo da bi se pokazali pred drugima? Kad nikog nema u blizini, razonode se i nigde ne žure. Čim vide da neko dolazi, ubrzavaju korak. Možda čak postave i gomilu pitanja, raspitujući se da li je ovo ili ono prihvatljivo. I čim ta osoba ode, oni prestaju sa radom, ništa ne rade, nemaju nikakva pitanja, pa u svom srcu čak kažu: „Samo sam se poigravao s tobom; nisam tolika budala!” Sve što rade, takvi ljudi čine samo radi predstave; naročito su vešti u predstavljanju fasade i ističu se u pretvaranju, stvarajući kod ljudi lažan utisak. Mnogi ljudi koji su s njima godinama u kontaktu i dalje ne mogu da prozru njihovu lukavu i lažljivu suštinu. Kad se drugi o njima raspituju, ti ljudi čak kažu: „Taj čovek je prilično dobar, prema svima je fin, nikome nikada nije naudio, naprosto hoće drugima da ugodi. Čak i kad neko pogreši, on ga ne orezuje; druge neprestano ohrabruje i teši.” Koja sredstva i metode ovi ljudi koriste u komunikaciji s drugima? Igraju ulogu koja odgovara prilici, fini su i uglađeni i većina ljudi za njih govori kako su dobri ljudi. Ima li takvih ljudi među vama? (Da.) Svi nastoje da otkriju svoje iskvarene naravi, ali se ovi pojedinci dobro kamufliraju, tako da niko ne može da otkrije njihove probleme. Zar to nije problem? Pojedini carevi su kroz istoriju počinili brojna zlodela, a potonje generacije ih i dalje nazivaju mudrim vladarima. Zašto ljudi o njima imaju takvo mišljenje? Zar se oni nisu donekle potrudili i uradili neke stvari da bi očuvali sopstveni ugled? Oni jesu učinili neka dobra dela zarad sopstvenih političkih postignuća, ali su ujedno izobličili istoriju i ubijali one koji su o njima iznosili istinu i činjenice ne bi li time prikrili vlastita nedela. Međutim, koliko god da su nastojali da ih prikriju, nesumnjivo postoje zapisi o njihovim postupcima. Nisu mogli da uklone svakoga ko je znao istinu. Malo pomalo, kasnije generacije su napokon razotkrile ove stvari. Nakon što su to otkrili, ljudi su se osetili prevareno. Razotkrivanjem ovih istorijskih činjenica ljudi treba da steknu novo razumevanje istine o celom ljudskom rodu. Kakvo razumevanje? Od monarha do običnih ljudi, celokupan ljudski rod je u rukama rđavih, iskvaren je od Sotone toliko da se ne zna ko je od koga rđaviji. Nema nikog ko nije zao, nijednog koji nije loš. Svi su počinili brojna nedela; svi su prilično rđavi, i među njima nema nijednog dobrog. Neki kažu: „U svakoj dinastiji postoji nekoliko čestitih zvaničnika. Da li se i ti čestiti zvaničnici ubrajaju u rđave?” Ako u Boga veruješ pod vlašću tih čestitih zvaničnika, proveri hoće li te uhapsiti ili neće. Ako njima svedočiš o Bogu, posmatraj njihov stav. Istog trenutka ćeš saznati da li su rđavi ili nisu. Božja pojava i delo, kao i istina koju On

izražava, najbolje otkrivaju ljude upravo onakvima kakvi oni jesu. Neki vladari i zvaničnici su možda ostvarili određeni politički uspeh i učinili su neka dobra dela, no, kakva je priroda tih dobrih dela? Ko od njih ima koristi? To su dobra dela koja zahteva vladajuća klasa. Da li su dobra dela koja oni čine dobra dela koja Bog odobrava? Da li je taj „politički uspeh" u tome da se istina sprovodi u delo, a čovek pokorava Bogu? Ne, nipošto. Njihova politička postignuća i dobra dela nemaju nikakve veze sa istinom niti sa pokoravanjem Bogu. Sva počinjena dobra dela i postignut politički uspeh rukovođeni su njihovim namerama i motivima; sve to se obavlja kako bi oni sebe ovekovečili i kako bi ih drugi veličali. Prema tome, broj dobrih dela koja učine i veličina prikupljenog političkog uspeha ne dokazuju da su oni dobri ljudi nežnog srca, a pogotovo nisu dokaz da oni nikada nisu počinili zlo ili da ne poseduju rđavu prirodu. Da li ti je jasno kakvi su ovi ljudi u očima Božjim? Da li ova pitanja možete da iskoristite da shvatite sebe? Da li se upuštate u praktično delovanje kojim se rado razmećete čim učinite nešto dobro, starajući se o tome da za to svi saznaju, a zatim javno govorite da čovek ne treba da bude hvalisav ili nadmen, već da treba da se vlada ponizno? Recimo da ideš da radiš u nekoj novoj crkvi i da ljudi ne znaju da si tamo starešina, pa na sve načine ljudima moraš staviti do znanja da si baš ti starešina; celu noć oko toga razbijaš glavu ne bi li na kraju pronašao dobro rešenje. Koje je to rešenje? Pozivaš sve na sastanak i kažeš: „Tokom današnjeg okupljanja, hajde da u zajedništvu razgovaramo o tome da li sam u skladu s merilom da budem starešina ili nisam. Ako nisam u skladu s merilom, možete da me razotkrijete i uklonite. Ako jesam, nastaviću da obavljam tu funkciju." Nakon što ovo čuju, svi trenutno znaju da si starešina. Nisi li time postigao svoj cilj? Odakle je potekao ovaj cilj? On potiče iz tvoje rđave prirode. Posedovanje ambicija je uobičajena ljudska osobina, ali, iako svi ljudi imaju ambicije, neki koriste različit rečnik, metode i strategije da, u različitim vremenima i na različitim mestima, postignu željene ciljeve. To je rđavost.

Kad je reč o ovoj temi rđave prirode, još ćemo često razgovarati o njoj. Time ćete steći potpunije razumevanje ovog aspekta istine i iskvarene naravi. S jedne strane, moći ćete sebe da razumete, a s druge, moći ćete da raspoznate različite vrste ljudi. Osim toga, postići ćete dublji ulazak u istinu. Ako u zajedništvu govorim samo o opštem konceptu ili o jednom aspektu te definicije, vaše će razumevanje biti prilično plitko. Međutim, korišćenjem određenih činjenica i navođenjem primera u zajedničkim razgovorima, vaše se razumevanje može produbiti. Pretpostavimo, na primer, da dvoje dece razgovara. Jedno od njih pita ono drugo: „Da li si danas uradio domaći zadatak?" Ovo drugo odgovara: „Ne, nisam." Zatim mu prvo kaže: „Nisam ni ja." Da li oba deteta govore istinu? (Da.) Pogrešio si; jedno od njih laže. O čemu ono razmišlja u svom srcu? „Budalo, zar misliš da zaista nisam uradio? Nisam toliko glup! Ako ne uradim domaći zadatak, biću kažnjen. Kako bih mogao da ga ne uradim? Namerno sam te naveo da pomisliš da ga nisam uradio, tako da ni ti ne uradiš svoj. Ti ćeš na kraju biti kažnjen, a ja ću se tome slatko smejati." Da li je ovo dete loše? (Loše je.) Da li je iko od vas učinio nešto slično? Evo još jednog primera: u ponedeljak, jedna studentkinja je na času rekla

da je u nedelju išla u kupovinu, dok je druga tvrdila kako je bila u poseti prijateljima. U stvarnosti, obe su bile kod kuće i učile su. U izrazito takmičarski nastrojenim sredinama poput Kine, takve se stvari naročito govore da biste onog ko vam pravi konkurenciju naveli da spusti gard i tako ga lakše prestigli. To nazivamo strategijom. U svakodnevnom životu, takve su stvari uobičajene. Ponekad se roditelji i deca upuštaju u slične razgovore i otkrivaju slične naravi, a i prijatelji ih mogu otkrivati među sobom. Otkrovenja ove naravi se mogu svuda zapaziti, potrebno ja samo da na njih pažljivo motriš. Zašto da motriš? Nije reč o prikupljanju informacija, o dokonom ćaskanju, o ogovaranju, niti o izmišljanju priča. Reč je zapravo o tome da razviješ svoju pronicljivost, što će ti omogućiti da sebe uporediš sa onim što drugi rade i što otkrivaju i ispoljavaju, kako bi mogao da ustanoviš da li i sâm ispoljavaš slična ponašanja. Kad uočiš da neko ispoljava takvo ponašanje, shvatićeš da poseduje ovakvu narav. Međutim, ako i ti ispoljavaš takva ponašanja, da li ćeš moći da prepoznaš da i sâm imaš ovu narav? Ako to ne možeš da prepoznaš, onda je tvoje razumevanje tuđih naravi pogrešno: nisi je zaista shvatio, odnosno, drugim rečima, ne poseduješ duhovno razumevanje i nisi to tačno razumeo. Ove teme se ne mogu u potpunosti obraditi za samo nekoliko dana. Ako o njima pomalo razgovaramo, to će vam pomoći da ponešto zadobijete i vaše će se shvatanje istine donekle produbiti. Ako iskreno voliš istinu, postići ćeš dublji nivo ulaska. Dubina tvog iskustva i ulaska neodvojiva je od tvog razumevanja. Dubina tvog iskustva i ulaska će zasigurno odrediti dubinu tvog razumevanja. Slično tome, dubina tvog razumevanja može da ukaže na to koliko si duboko doživeo i ušao. To dvoje je međusobno povezano. To je put ulaska u istinu, a jedino ulaskom u istinu možeš da poseduješ stvarnost. Na ovom mestu ćemo ovu temu privesti kraju i preći na glavnu temu današnjeg razgovora u zajedništvu.

Detaljna analiza načina na koji antihristi navode ljude na stranputicu, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih

I. Detaljna analiza načina na koji antihristi navode ljude na stranputicu

Na prošlom okupljanju završili smo besedu o četvrtoj stavki na temu raznih ispoljavanja antihrista. Danas ćemo započeti besedu o petoj stavki: kako antihristi navode ljude na stranputicu, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih. Četiri glagola su uključena u ovaj aspekt ispoljavanja antihrista, a iz ta četiri glagola i ponašanja antihrista možemo videti njihove naravi. Prvi glagol je „navesti na stranputicu”. Kakva je narav sadržana u tome? To je rđavost. Sada, šta je sa „vrbovanjem”? Da li se za vrbovanje obično koriste prijatne ili neprijatne reči? (Prijatne reči.) Dakle, koja vrsta naravi vlada ovim ponašanjem? Rđavost. Šta je sa „pretnjom” i „kontrolom” – kakva narav upravlja time? (Podmuklost.) Tako je, podmuklost. Iz stavke pet možemo videti naravi antihrista. Koja su glavna ispoljavanja antihrista u ovoj stavki? (Rđavost i zloba.) Te dve naravi, rđavost i zloba, su veoma istaknute i očigledne. Hajde da raspravljamo o tim ponašanjima, jednom po jednom, počevši od „navođenja na stranputicu”. Šta uopšte znači termin

„navesti na stranputicu”? Da li to uključuje bilo kakvo ispoljavanje poštenja? Ima li u tome iskrenih reči? (Ne.) U tome nema iskrenih reči – sve je to lažno; koriste lažne utiske, lažne izreke i obmanjujuće reči kako bi drugi poverovali da je ono što neko kaže tačno, čime bi ih drugi priznali i verovali im. To je ono što se podrazumeva pod „navesti na stranputicu”. Da li oni koji su navedeni na stranputicu zadobijaju istinu ili kreću pravim putem? Oni ne postižu nijednu od tih stvari. Ponašanje i praktikovanje navođenja ljudi na stranputicu je definitivno pre negativna nego pozitivna stvar. Oni koji su navedeni na stranputicu su u suštini prevareni; ne razumeju stvarne činjenice, stvarnu situaciju ili istiniti kontekst, a onda biraju pogrešan put i pravac i pogrešnu osobu koju će slediti. To je efekat koji navođenje na stranputicu ima na one koji na to padnu. Nalik reklamama u tržnom centru: veoma su dobro napisane i kada ih ljudi vide, uzimaju ih zdravo za gotovo, ali nakon kupovine shvate da su ti proizvodi beskorisni. To znači biti prevaren. Dakle, šta se krije iza ponašanja antihrista da ljude navode na stranputicu? Koje metode koriste, koje reči izgovaraju i koje stvari rade da navedu ljude na stranputicu? Hajde da prvo razgovaramo o njihovoj svrsi. Da uopšte nemaju svrhu, da li bi morali da se trude ili govore prijatne stvari kako bi vrbovali ljude i naveli ih na stranputicu? Među nevernicima postoji izreka: „Nema besplatnog ručka.” Ako ne možeš to da prozreš, bićeš prevaren. Svet je jednostavno toliko rđav, ljudi spletkare jedni protiv drugih i zlostavljaju jedni druge. To je život iskvarene ljudskosti. Zašto se antihristi trude da govore izokola kako bi naveli ljude na stranputicu? Oni govore i postupaju sa jasnom svrhom, a to je da žive za moć i kontrolu nad ljudima – bez sumnje je tako. Njihovi ciljevi se ne razlikuju od ciljeva političara. Dakle, koje strategije koriste antihristi da navedu ljude na stranputicu? Kako to rade? Prvo, rade na tome da ti se dopadnu. Kada jednom stekneš pozitivan utisak o njima, više ih se nećeš čuvati: verovaćeš im, a onda ćeš prihvatiti njihovo vođstvo i voljno ih slušati. Bićeš voljan da slušaš šta god oni kažu i šta god da od tebe traže da uradiš. Šta znači ta spremnost da se bude poslušan? To znači, ne praktikovati raspoznavanje, slušati i biti poslušan bez načela. Mogu li antihristi postići efekat obmanjivanja ljudi upotrebom reči ili metoda osude? Apsolutno ne. Dakle, koje metode obično koriste da bi postigli taj efekat? Većinu vremena koriste reči koje su u skladu sa ljudskim predstavama, kao i doktrinama ljudskog sentimenta. Ponekad govore neke reči i doktrine koje su u skladu sa istinom. To im olakšava da postignu cilj navođenja ljudi na stranputicu, a ljudi će ih verovatno i prihvatiti. Na primer, kada braća i sestre učine nešto pogrešno, uzrokujući gubitke u radu crkve, a osećaju se negativno i slabo, antihristi ne razgovaraju o istini da bi ih podržali i pomogli im. Umesto toga, kažu: „Uobičajena je pojava da ljudi budu slabi – to je normalno. I ja sam često slab. Bog se ne seća tih stvari.” U stvarnosti, znaju li oni da li se Bog seća tih stvari ili ne? Ne, ne znaju. Kažu: „Nije važno što ta stvar nije rešena kako treba. Samo ti to ispravi sledeći put. Božja kuća ne zna i niko to ne istražuje. Dokle god ja to ne prijavim nadređenom, više rukovodstvo neće znati za to, ni višnji sigurno neće znati, a onda neće ni bog znati – dakle, bog neće obraćati pažnju na to. Svi smo mi iskvareni; ti si iskvaren, kao i ja. Kao starešina, ja sam

kao roditelj: sve greške koje pravite su moja odgovornost. Moja krivica je što imam mali rast i što nisam u mogućnosti da vas podržim i pomognem vam, što je dovelo do toga da obavljate stvari pogrešno. Da sam imao veći rast, mogao sam da vam pomognem, a vi ne biste pogrešili. Što se tiče toga, odgovornost je na meni. Iako je to možda prouzrokovalo neke gubitke u radu crkve, možemo mi to sami da obradimo i na taj način završimo s tim pitanjem. Niko ne treba da se raspituje o tome niti da išta prijavljuje nadređenom; hajde da to ostane između tebe i mene. Ako to ne pomenem ostaloj braći i sestrama, niko to neće prijaviti nadređenom i ta stvar će biti odbačena. Samo treba da se pomolimo i zakunemo pred bogom da nikada više nećemo uraditi tako nešto ili ponovo napraviti istu grešku. Kao starešina, imam odgovornost da vas zaštitim. Bog je tako uzvišen – da li je realno da tražimo njegovu zaštitu? Osim toga, bog se ne zamara tim trivijalnim stvarima koje se tiču ljudskog života, tako da odgovornost da vas zaštitim implicitno pada, meni kao starešini, na moja pleća. Imate mali rast, pa ću ja preuzeti krivicu ako pogrešite. Ne brinite, ako dođe vreme da nešto zaista krene naopako, a višnji sazna ili čuje za to, ja ću se založiti za vas." Kada ljudi to čuju, pomisle: „To je sjajno! Bio sam toliko zabrinut zbog preuzimanja odgovornosti – ovaj starešina je tako divan!" Zar nisu navedeni na stranputicu? Ima li u onome što su antihristi rekli nešto što je u skladu sa istinom? Postoji li nešto što je korisno ili poučno za ljude? Postoji li nešto što rešava stvari na osnovu načela? (Ne.) Dakle, kakve su to reči? To su reči koje za izgradnju veza koriste ljudske sentimente, empatiju i praštanje, stavljajući naglasak na osećanja i prijateljstvo, da bi podigli odnos na određeni nivo, čineći da ljudi osećaju kako su antihristi posebno puni razumevanja, da naročito lako opraštaju i da su tolerantni prema ljudima. Ali u tome nema načela ni istine. Kakvo je to površno razumevanje? To je samo zataškavanje stvari, to je kao nagovaranje deteta. Koje strategije se ovde koriste? Nagovaranje, varanje, stvaranje veza, zataškavanje stvari i pretvaranje da ste dobra osoba, sve na račun interesa braće i sestara, kao i izdaja interesa Božje kuće, da bi postigli svoj cilj zavaravanja i navođenja ljudi na stranputicu. Šta je krajnja posledica toga? To dovodi do udaljavanja od Boga, do zaziranja od Boga i do zbližavanja sa antihristima. Čak i nakon što su navedeni na stranputicu, ti ljudi kažu: „Bio sam toliko zabrinut nakon što sam napravio tu grešku. Mnogo puta sam se molio Bogu, ali me nije utešio. Osećao sam se nesigurno i nelagodno i nisam mogao da dobijem rešenje od Boga. Ali sada je u redu; sve dok idem kod starešine, svi moji problemi se rešavaju. Zaista sam srećan što imam takvog starešinu. Naš starešina je bolji od bilo koga drugog!" U tom trenu, njihova srca i gledišta su se već okrenula prema antihristima i oni su pod njihovom kontrolom. Kako mogu da ih kontrolišu antihristi? Zato što u tim antihristima nalaze osećaj sigurnosti. Primaju empatiju, a duboko u svojim srcima dobijaju zadovoljstvo i utehu. To pokazuje da su navedeni na stranputicu.

U prošlosti je Višnji otkrio da u određenoj crkvi postoji neko sa lošom ljudskošću, ko je neprestano radio ometajuće i prekidajuće stvari bez ikakvog znaka pokajanja, pa je rekao lokalnom crkvenom starešini da tu osobu očisti. Kada je lokalni crkveni starešina

to čuo, pomislio je: „Da ga očistim? Moram da razmislim o tome. On je jedan od mojih – ne možete ga samo tako očistiti. Moram da se zauzmem za njega. Višnji ne razume pravo stanje stvari. Zaista je previše da ga tek tako očistim. To bi mu slomilo srce!" Verbalno je pristao da očisti tu osobu, ali u svom srcu nije imao nameru da to uradi. Možeš li da pogodiš kako je to rešio? Razmišljao je o tome: „Kako da izađem na kraj sa ovom situacijom, tako da moji podređeni budu zadovoljni sa mnom kao svojim starešinom, a da me višnji ne mrzi?" Nakon što je dobro razmislio, smislio je plan. Pozvao je sve na okupljanje i rekao: „Danas treba da se pozabavimo posebnim pitanjem. Kojim? Postoji neko sa kim višnji nije baš zadovoljan i želi da ga očisti. Dakle, šta da radimo u vezi s tim? Hajde da svi odlučimo glasanjem da li da ga očistimo ili ne." Rezultati glasanja su izbrojani i oko 80-90% ljudi se složilo da se ta osoba očisti, ali je bilo nekoliko glasova protiv. Nećemo govoriti o tome da li su ti neistomišljenici bili okoreli sledbenici zle osobe ili su to uradili iz drugih razloga, u svakom slučaju, neki ljudi se nisu složili i mišljenje nije bilo jednoglasno. Tada je starešina rekao: „Kroz glasanje, primetio sam da postoje različiti glasovi. To je značajna stvar i moramo poštovati te glasove. Moramo da primenjujemo demokratiju. Pogledajte kako je dobar zapadni demokratski sistem: to moramo sprovoditi u delo i u crkvi, moramo se truditi najbolje što možemo da ostvarimo demokratiju i ljudska prava. Sada, pošto postoji nekoliko suprotstavljenih glasova, ne možemo da očistimo ovu osobu. Moramo poštovati mišljenja naše braće i sestara. Ko su braća i sestre? Oni su božji izabrani narod! Ne možemo zanemariti njihova mišljenja. Čak i ako se samo jedan od božjeg izabranog naroda ne slaže, ne možemo nastaviti sa čišćenjem." U stvarnosti, ono što je rekao nije imalo osnova, Bog nikada nije rekao takve stvari. Samo je govorio gluposti. Kasnije, kada je Višnji otkrio da zla osoba još uvek nije očišćena, zamolio je lokalnog starešinu da požuri sa tim. Obećao je, rekavši: „U redu, uskoro će biti gotovo." Šta je značilo njegovo obećanje? To je značilo da će odugovlačiti. Pomislio je: „Vi tražite od mene da ga očistim, ali ja to ne mogu odmah da uradim. Ko zna, ako prođe dovoljno vremena, možda ćete zaboraviti na to, a ja neću morati da ga očistim." Kasnije je sve pozvao na još jedno okupljanje i još jedno glasanje. Kroz razgovor i raspoznavanje, svima je postalo jasno da tu osobu zaista treba očistiti. Protivni glasovi su se smanjili, ali je i dalje ostao jedan glas protiv njegovog čišćenja. Opet ga starešina nije očistio, rekavši: „Sve dok postoji jedan glas protiv, ne možemo ga očistiti." Većina ljudi misli: „Ako je Višnji naredio čišćenje, onda ga očisti. Da li Višnji sigurno može prozreti tu stvar? Da li je sigurno da nije pogrešio?" Da li je pokoravanje uređenjima Višnjeg načelo? Da li je to istina? (Da.) Taj starešina nije znao da je to istina. Šta je uradio? Rekao je: „Još uvek postoji jedan glas protiv, tako da ne možemo da ga očistimo. Moramo apsolutno poštovati mišljenja naše braće i sestara. To je ono što se zove najviše ljudsko pravo." Kasnije, kada se Višnji ponovo raspitao o tome, starešina je nastavio da se bavi njim na površan način i nastavio da odugovlači. Na kraju, kada je Višnji video da on ne čisti zlu osobu, smenio ga je i očistio i njega. Višnji ga je učinio starešinom, a on ga nije slušao; Višnji ima ovlašćenje da ga koristi i da ga

smeni – to je upravna odluka. Nakon toga su očišćeni i njegovi saveznici. Da li o uređenjima Višnjeg treba da glasaju svi? (Ne.) Zašto ne? Vi ne možete da objasnite zašto; čini se da ste prilično slični tom smetenom starešini, zar nije tako? Recite Mi, da li su ove reči koje vam besedim doktrine ili stvarnosti? (Stvarnosti.) Ako ih ljudi primenjuju i sprovode, da li će to biti tačno? (Da.) Ako je tačno, da li je potrebno da se organizuje glasanje i da svi glasaju o tome? (Ne.) Da li bi Višnji, naređenjem da se neka osoba očisti, mogao da pogreši u vezi sa tim? Apsolutno ne. Dakle, kada je Višnji naredio čišćenje te zle osobe, a taj starešina je odbio da to izvrši, u čemu je tu bio problem? (Otvoreni prkos.) To je više od otvorenog prkosa, to je stvaranje nezavisnog carstva. Kada je Višnji naredio čišćenje zle osobe, taj lažni starešina je odugovlačio i nije ga izvršio, a čak je održao i glasanje i ispitao javno mnjenje. Kakvo je javno mnjenje ispitivao? Šta je javno mnjenje? Šta je većina? Da li većina ljudi razume ili poseduje istinu? (Ne.) Većina ljudi ne poseduje čak ni raspoznavanje, pa mogu li oni biti ljudi koji razumeju istinu? Taj starešina je čak ispitao javno mnjenje – da li to zaista može da reši neki problem? Da li je to neophodno? Većini ljudi nedostaje raspoznavanje, a Višnji je lično nadgledao i naredio da se očisti zla osoba, ali taj antihrist je odugovlačio i nije ga očistio, zaklonivši i zaštitivši zlog čoveka, dozvolivši mu da ostane u crkvi i da izaziva ometanja. Gde god postoje zli ljudi, vlada haos i nedostatak reda. Božji izabrani narod ne može normalno da obavlja svoje dužnosti, a crkveni rad ne može normalno da napreduje. Samo brzo čišćenje zlih ljudi može osigurati da se rad crkve odvija normalno. Međutim, na mestima gde antihristi imaju moć, oni koji štete interesima Božje kuće, izazivaju ometanja, postupaju na nerazuman način i obavljaju svoje dužnosti bez imalo iskrenosti, ne mogu biti očišćeni. Antihristi kao mahniti rade loše stvari u crkvi, zaklanjajući i štiteći te zle ljude i bezvernike. Pod kojim izgovorom to rade? Pod izgovorom da su zvaničnici, pa moraju da budu gospodari drugih ljudi. Oni sebe oblikuju kao zvaničnike u Božjoj kući i žele da budu gospodari drugih ljudi. Recite Mi, ko je gospodar čoveka? (Bog.) Bog i istina su Gospodar čoveka. Ti antihristi su ništa! Oni žele da budu gospodari tih ljudi, ali čak ni ne znaju ko je njihov gospodar! Zar nisu nitkovi? Antihristi koriste taj metod da kažu ljudima: „Ja mogu biti vaš gospodar. Ako imate bilo kakvu pritužbu, bilo kakvo nezadovoljstvo, ili ako ste pretrpeli bilo kakvu nepravdu ili teškoću, ja, kao vaš starešina, mogu to da ispravim za vas.” Oni koji ne razumeju istinu ili stvarne činjenice tada bivaju navedeni na stranputicu od strane tih antihrista. Oni se prema njima ophode kao prema precima i kao prema Bogu kojeg treba slediti i obožavati. Kako se osećaju oni koji razumeju istinu kada se suoče sa takvim antihristima? Osećaju gađenje i odbojnost prema njima, govoreći: „Dakle, ti želiš da budeš naš gospodar i da nas kontrolišeš? Ni po cenu života! Izabrali smo tebe za našeg starešinu da bi nas vodio pred Bogom, a ne pred sobom.” To znači da su prozreli antihristove spletke. Antihristi navode ljude na stranputicu pod izgovorom da su njihovi gospodari, čineći ih da misle da je to u skladu sa njihovim potrebama, bilo da se radi o emocionalnim, psihološkim, duhovnim ili drugim potrebama. Oni koji ne razumeju istinu ili stvarne činjenice često

postaju žrtve navođenja na stranputicu od strane antihrista, do te mere da nakon što budu navedeni na stranputicu, možda ne samo da neće moći da se osvrnu i razmisle o sebi, već mogu čak da govore u korist tih antihrista i da ih brane. Činjenica da mogu da govore u korist antihrista i da ih brane dovoljno pokazuje da su zaista navedeni na stranputicu – zar to nije slučaj? (Jeste.) Zašto ljudi veruju u Boga? Nije li to da bi zadobili spasenje? Ako slediš antihriste, zar se time ne opireš Bogu i ne izdaješ Ga? Zar ne stojiš na strani sila koje su neprijateljske prema Bogu? Da li će te Bog u tom slučaju i dalje želeti? Ako samo naizgled slediš Boga, a zapravo slediš čoveka, kako će Bog gledati na tebe i kako će postupati prema tebi? Ako odbaciš Boga, zar te se On neće gnušati i odbaciti te? Ako ljudi ne razumeju čak ni ovo malo doktrine, mogu li razumeti istinu? Zar ti ljudi nisu smetenjaci?

Nije da antihristi povremeno ispoljavaju navođenje ljudi na stranputicu; oni to često rade, to je njihovo dosledno načelo u obavljanju poslova ili bi se moglo reći da je to njihova osnova, metod i način na koji rade stvari – to je dosledan stil njihovih postupaka. U suprotnom, ko bi se ugledao na njih? Prvo, oni ne razumeju istinu. Drugo, imaju lošu ljudskost. Treće, nedostaje im i bogobojažljivo srce. Pa kako su oni u stanju da nateraju ljude da ih u potpunosti priznaju, ugledaju se na njih i dive im se? Oni se oslanjaju na razna sredstva i metode da bi se pokazali, čineći da se ljudi ugledaju na njih i da ih obožavaju. Oni koriste te metode da ljude navedu na stranputicu, odajući određene lažne utiske, da su duhovni, da vole Boga, da plaćaju cenu, da često govore prave reči i iznose prave teorije, kao i da čuvaju interese braće i sestara. Zatim, koriste te lažne utiske da stvore osećaj poštovanja i divljenja kod ljudi, postižući tako svoj cilj da budu u stanju da navedu ljude na stranputicu i nateraju ih da ih slede. Kada tako navode ljude na stranputicu, da li su stvari koje rade u skladu sa istinom? Iako govore sve kako treba, stvari koje rade definitivno nisu u skladu sa istinom. Ljudi bez raspoznavanja ne mogu da uvide problem. Što se tiče suštine navođenja ljudi na stranputicu, njihovi postupci otežavaju ljudima da uvide da oni nisu u skladu sa istinom. Kad bi se to moglo uvideti, zar ljudi ne bi uočili njihovu prevaru? U stvari, to što rade i otkrivaju je lažna duhovnost. Dakle, šta je ispoljavanje lažne duhovnosti? Mnoga ponašanja, postupci i tvrdnje koje pripadaju lažnoj duhovnosti izgledaju ispravno, ali oni su zapravo samo vidljivi postupci i nemaju nikakve veze sa upražnjavanjem istine. Baš kao fariseji koji su se opirali Gospodu Isusu: držali su Sveto pismo u svojim rukama i glasno se molili na ćoškovima ulica, govoreći „O moj gospode…”, pokazujući ljudima svoju pobožnost. Kao rezultat toga, danas je reč „farisej” postala alternativni izraz za licemerne ljude. Koji pridev ide ispred reči „farisej”? Licemeran. Zapravo, i da se ne kaže „licemeran”, sve dok se pominje reč „farisej”, znaćete da to nije pozitivna reč – ista je kao „podlac” ili „đavo” i ima isto značenje. Govoreći o lažnoj duhovnosti, danas malo ko govori o duhovnosti, a kad god neko pomene duhovnost, šta dodaju pre toga? (Lažna.) Tako je, lažna. U većini slučajeva, ispoljavanja antihrista koji ljude navode na stranputicu su zapravo ispoljavanja lažne duhovnosti. Reči, postupci i ponašanja povezani sa lažnom duhovnošću izgledaju

prilično dobro, prilično pobožno i u skladu sa istinom. Kada vide da je neko slab, zaborave na svoj obrok i žure da ga podrže. Kada vide da neko ima neku situaciju kod kuće, zanemaruju svoje poslove i žure da im pomognu. Međutim, njihova pomoć se sastoji u izgovaranju određenih pravih reči ili prijatnih i saosećajnih reči, ali posle toliko razgovora, stvarni problemi druge osobe su sve samo ne rešeni. Koja je onda svrha njihovog takvog ponašanja? Ljudi su posebno dirnuti njihovim ponašanjem i osećaju da je divno imati takvog starešinu, na kojeg mogu da se oslone kada zatreba – oni su zaista srećni. Prema tome, može se reći da antihristi navode ljude na stranputicu ne samo rečima već se u isto vreme služe i različitim ponašanjima, kako bi naveli ljude da veruju da su veoma duhovni, izuzetni i vredni njihovog poverenja i oslanjanja. Neki bi čak mogli pomisliti: „Verovanje u Boga deluje nekako previše apstraktno, ali verovanje u našeg starešinu je praktično. To je tako stvarno i istinito: možete ih dodirnuti i videti, a kada treba da rešite neke stvari, možete ih pitati i direktno razgovarati sa njima. Kako je to divno!" Postizanjem takvih rezultata, antihristi su ostvarili svoje ciljeve, ali oni ljudi koje su naveli na stranputicu završavaju jadni. Kada ti ljudi, nakon što ih je antihrist neko vreme navodio na stranputicu, ponovo dođu pred Boga, oni više ne znaju kako da se mole ili da otvore svoja srca za Njega. Štaviše, kada se ti ljudi okupe, laskaju jedni drugima, pretvaraju se da su duhovni, navode na stranputicu i obmanjuju jedni druge. Na kraju, antihristi čak tvrde: „Svaki brat i sestra u našoj crkvi voli boga. Kada se suoče sa problemima, svako od njih se hvata u koštac sa izazovom – čak i ako bi ih uhapsila velika crvena aždaja, svi bi mogli da ostanu postojani u svom svedočenju. Među nama ne bi bilo ni jednog Jude – garantujem!" Kako se ispostavilo, kada su uhapšeni, većina njih se pretvorila u Judu. Nisu li oni gomila nitkova? Antihristi koriste te prazne reči i slogane da zavaraju, navedu na stranputicu i varaju braću i sestre. Većina ljudi je glupava i neuka, nedostaje im raspoznavanje i dozvoljavaju antihristima da se ponašaju bezobzirno. Radni aranžmani Višnjeg su dugo naglašavali kako postupati u nastalim okolnostima i šta treba uraditi da se celom Božjem izabranom narodu omogući da obavlja svoje dužnosti u bezbednom okruženju. U slučaju hapšenja i progona, gubitke treba minimizirati što je više moguće. Ako sav izabrani Božji narod bude uhapšen i ode u zatvor, izgubivši potpuno svoj crkveni život, zar to ne dovodi do manjka u njihovom život-ulasku? Može li nečiji život sazreti bez mogućnosti da jede i pije Božje reči u zatvoru? Oni mogu da se sete samo nekoliko reči himne i svaki dan njihovog života zavisi od tih nekoliko reči. Kada se noću mole, oni to mogu da rade samo nečujno, u svojim srcima, ne usuđujući se da mrdaju usnama. Jedino što im je ostalo u srcima su misli poput: „Nemoj se prodati, ne budi Juda, budi postojan u svedočenju za Boga i slavi Ga, ne sramoti Ga", nema ništa drugo – ljudi imaju samo to malo rasta. Antihristi ne razmatraju te stvari. Zašto se nazivaju antihristima? Oni zlostavljaju druge i nanose štetu braći i sestrama, a da i ne trepnu! Radni aranžmani Višnjeg zahtevaju od ljudi da obavljaju svoje dužnosti u bezbednom okruženju i da izbegavaju nesreće koliko god je to moguće, ali antihristi se ne pridržavaju tih radnih aranžmana kada obavljaju svoj

posao. Viču i postupaju naslepo, po sopstvenoj volji, ne obazirući se na bezbednost. Nekim budalastim pojedincima nedostaje raspoznavanje i razmišljaju: „Zašto Višnji uvek pominje bezbednost? Zašto se toliko plaše nesreća? Čega se tu plaše? Sve je u Božjim rukama!" Nije li glupo govoriti takve stvari? Tvoj rast može biti mali, možda ti nedostaje razumevanje i možda nećeš moći da prozreš stvari, ali ne možeš da se ponašaš glupo! Višnji je uredio kako ljudi treba da se okupljaju pod određenim okolnostima i koja načela treba da slede – čemu služe svi ti detaljni aranžmani? Oni upravo treba da štite Božji izabrani narod, kako bi se mogli okupiti i obavljati svoje dužnosti na normalan i bezbedan način. Bezbednost ti omogućava da nastaviš da veruješ u Boga, da živiš svoj crkveni život i normalno jedeš i piješ Božje reči. Ako je čak i tvoja sigurnost izgubljena, ako te uhapsi velika crvena aždaja, a u zatvoru ne možeš da čuješ ili čitaš Božje reči, ne možeš da pevaš himne i nema okupljanja – kako da i dalje veruješ u Boga? Možda ćeš se samo zvati vernikom. Antihristi ne mare za te stvari; ne mare za život i smrt ljudi. Radi zadovoljenja sopstvenih ambicija i želja, podstiču sve da ustanu i slepo viču: „Ne bojimo se okolnosti – imamo boga!" Oni koji su budalasti ništa ne razumeju i navedeni su na stranputicu tim rečima. Svi imaju nejasne i prazne misli, misleći: „Mi verujemo u Boga i Bog nas štiti; ako nam se nešto desi, to je uz Božju dozvolu." Nisu li to prazne reči? Tako postupaju antihristi i oni koji ne razumeju istinu. Dok braća i sestre možda ne razumeju, ti, kao starešina, koji često besedi o radnim aranžmanima, ne bi trebalo da budeš neuk po tom pitanju. Ti moraš da obavljaš posao u skladu sa radnim aranžmanima, a ne da uvek želiš toliko da pričaš kako bi zadovoljio svoje ambicije i želje, misleći čak da što te više ljudi sluša, to bolje i da što je njih više, tvoj govor postaje ostrašćeniji. Da bi pridobili one ispod sebe i naterali ih da slušaju njihova uputstva, antihristi, ne uzimajući u obzir bezbednost okruženja, okupljaju te ljude u njihovo slobodno vreme, dovodeći ih na kraju do propasti.

Antihristi su vešti u saopštavanju velikih stvari i u korišćenju određenih praznih, lažno duhovnih i teorijskih osnova kako bi naveli ljude na stranputicu. Mnogi kojima nedostaje raspoznavanje ih jednostavno slušaju i poslušni su kako god antihristi manipulisali njima, što dovodi do nevolja i hapšenja. Kako mogu da nastanu te nevolje? Neki bi rekli da je to zato što ih Bog nije zaštitio. Ali zar to nije prigovaranje Bogu? Krivica po tom pitanju se ne može svaliti na Boga. Bog dozvoljava ljudima da iskuse Njegovo delo u različitim okolnostima. Ako svoje praktično delovanje sprovodiš u skladu sa načelima zasnovanim na radnim aranžmanima i kada okruženje to dozvoljava, bez obzira na to koliko se ljudi okupilo, ti možeš normalno da jedeš i piješ Božje reči, da iskusiš Božje delo i obavljaš svoje dužnosti, onda će te Bog voditi i izvršiti svoje delo na tebi. Ako se suprotstaviš zahtevima Višnjeg i ponašaš se slepo, svojevoljno, i nešto se desi, to je samo glupost i neukost. Bog nema nameru da svakoga stavi u zatvor da bi ga oplemenio. Njegova namera je da svaka osoba pravilno jede i pije Njegove reči i iskusi Njegovo delo. Međutim, antihristi to ne razumeju. Oni veruju u sopstvenu logiku, misleći da uz Božju zaštitu nema čega da se plaše. Oni nemaju razumevanja za načela Božje zaštite i slepo

slede propise, uvek definišući Boga. Mnogi ljudi su time navedeni na stranputicu i postupaju slepo zajedno sa njima, ignorišući aranžmane Višnjeg i kao rezultat toga, nešto se dešava – bivaju uhapšeni i trpe torturu u zatvoru. Kakvog su rasta ti ljudi kada se pojave nevolje? Oni imaju samo malo entuzijazma, malo razumeju doktrinu i znaju da uzvikuju par parola, ali uopšte nemaju znanje o Bogu, nemaju istinsko razumevanje, znanje ili iskustvo istine, niti razumeju kako Bog deluje da bi spasio ljude. Oni se jednostavno oslanjaju na entuzijazam da slede Boga i imaju malo rešenosti. Da li ljudi takvog rasta mogu da svedoče kada su uhapšeni i strpani u zatvor? Apsolutno ne. Kakve su posledice čim se prodaju? Počinju da razmišljaju: „Zar bog nije svemoguć? Sve je u njegovim rukama, pa zašto me ne spase? Zašto dozvoljava da ovako patim? Ima li uopšte boga? Da li je moguće da smo pogrešili što smo imali toliko entuzijazma? Ako su nas naše starešine odvele na krivi put, zašto ih onda bog ne dovede u red? Zašto nas je bog doveo ovde? Zašto je dozvolio da se suočimo sa takvom okolnošću?" Pritužbe počinju da isplivavaju na površinu, nakon čega sledi poricanje Boga: „Božji postupci nisu u skladu sa voljom čoveka. Njegovi postupci možda nisu uvek ispravni i on ne mora nužno biti istina." Na kraju, pošto su mnogo patili i trpeli neko vreme, nestalo je i ono malo doktrine koju su poznavali i malko zanosa koji su imali. Oni poriču Boga i gube veru, postaju čak i Juda. Nakon što su pušteni iz zatvora, čak pomisle: „Sad više nikad ne moram da brinem o okolnostima. Pogledajte kako je dobro onima koji ne veruju u boga: imaju toliko slobode tamo napolju. Šta postižemo verujući u tajnosti? Ako država zabranjuje veru, jednostavno prestani da veruješ." Mogu li takvi ljudi kasnije i dalje da veruju u Boga? (Ne, ne mogu.) Zašto ne mogu? Bog ih više ne želi. Bog te bira samo jednom, a ti si već izgubio svoju šansu, tako da te Bog neće hteti drugi put. Kakva je nada za takve ljude da postignu spasenje? Nikakva, nema više nade. To je posledica koju antihristi na kraju dobijaju zato što se ponašaju bezobzirno i koriste određene lažne duhovne teorije da navedu ljude na stranputicu, navodeći ih da teže površnoj duhovnosti i zanosu. Šta je posledica toga? (Oni su uništeni.) Da li ih Bog spasava ili ne, to je Božja stvar, ali bar za sada se čini da kada put vere u Boga dostigne tu tačku, njihovi izgledi i odredište su u osnovi uništeni. Ako se sve svodi na to, ko je to izazvao? Antihristi su to izazvali. Da se nisu ponašali tako slepo, već postupili u skladu sa radnim aranžmanima, vodeći braću i sestre prema zahtevima Višnjeg i izvodeći svakoga pred Boga, te stvari se ne bi desile. Da li je još bilo nade da ti ljudi budu spaseni? (Da.) Ti ljudi bi i dalje imali nadu u spasenje. Pošto su ambicije i želje antihrista ozbiljno uvećane, ako niko nije tu da ih štiti i sasluša, oni osećaju da je život dosadan i glup. Oni se prema smetenjacima koji ih prate ponašaju kao prema topovskom mesu i igračkama kojima manipulišu, terajući ih da svi slede njihovo vođstvo. Osećaju da su sposobni i da poseduju zadovoljstva i da je ovaj život vredan življenja. Da bi zadovoljili svoje ambicije i želje, oni koriste te takozvane duhovne i prijatne reči da navedu na stranputicu one koji ih slede, a nakon što ih navedu na stranputicu, nateraju ih da skrenu sa pravog puta i od reči Božje, da se udalje od Boga, da ih prate i krenu putem antihrista. Šta je krajnji rezultat

toga? Izgledi i odredište tih ljudi su uništeni i oni gube šansu za spas. Koje su posledice toga kada ljudi ne veruju u Boga kako treba, već slede druge ljude? Da li vi i dalje zavidite nekome ko deluje duhovno? (Ne, ne zavidimo.) Šta je sa terminom „duhovno”? To je prazno. Ljudi su od mesa – oni su stvorena bića. Da si ti zaista duhovan, onda tvoje telo više ne bi postojalo, a koliko bi tada bio duhovan? Nije li to samo prazna priča? Dakle, vidite, sam izraz „duhovno” ne pije vodu; to je samo prazna priča. U budućnosti, ako čujete da neko kaže da teži duhovnosti, recite im: „Ti bi trebalo da težiš da budeš poštena osoba i da živiš pred Bogom – to je realnije. Ako težiš duhovnosti, to je ćorsokak! Nikada nemoj težiti duhovnosti; to nije nešto za čim ljudi teže – jednostavno nije održivo.” Reci Mi, posle mnogo godina vere u Boga, ko je postao duhovna osoba? Te poznate ličnosti i biblijski tumači religije, da li su oni duhovni? Svi su licemeri, niko od njih nije duhovan. Ljudi koji su izmislili termin „duhovno” koriste tu praznu reč da navedu druge na stranputicu. Oni su nitkovi i đavoli. Kakav to čovek može da govori tako prazne stvari? Da li takvi ljudi imaju duhovno razumevanje? (Ne, nemaju.) Ako ti ne možeš da razumeš čemu ljudi treba da teže kada veruju u Boga ili od čega treba da su, možeš li da razumeš istinu? Ti si inherentno stvoreno biće, pripadnik ljudskog roda koji je iskvario Sotona. U smislu toga od čega si, ti si od tela – to je osobina ljudi. Naravno, ako tražiš da budeš od tela, ti si od Sotone: to je hodanje putem koji pripada svetu. Ljudi koji veruju u Boga treba da teže ka istini – to je ispravno. Ako ljudi traže da budu duhovni ili božanski, da li je to nešto sa čime se mogu meriti? Beskorisno je, bez obzira na to koliko tome teže. To nije pravi put ka veri u Boga. Otuda je traženje da se bude duhovan ili božanski samo slogan, lažna duhovna teorija koja se ne odnosi na istinu. Ako veruješ u Boga i slediš Boga, trebalo bi da valjano ispuniš svoju dužnost stvorenog bića i da budeš u stanju da se pokoriš Bogu i udovoljiš Mu. To je istina-stvarnost.

Ma koliko propovedi antihristi slušali, oni ne mogu da shvate istinu. Sve što oni razumeju i mogu da artikulišu je doktrina. Oni uzimaju te reči koje mogu da razumeju i da pamte i obrađuju ih u svojim mislima, kako bi ih pretvorili u duhovne doktrine u skladu sa ljudskim predstavama i zamislima, a zatim ih bezobzirno propagiraju, objašnjavajući ih drugima. Kada ih čuju oni kojima nedostaje duhovno razumevanje i koji ne razumeju istinu, smatraju da to savršeno ima smisla i spremni su da ih prihvate. Kao rezultat toga, oni bivaju navedeni na stranputicu i počinju da obožavaju antihriste. Tada nastaje nevolja. U stvarnosti, antihristi uopšte ne razumeju istinu. Ako pažljivo slušaš i raspoznaješ njihove takozvane prave reči, otkrićeš da su to prazne teorije u skladu sa ljudskim predstavama i zamislima. Naravno, oni koji ne razumeju istinu misle da su te reči tačne i lako padaju na njih. Da li ste iskusili takve situacije? Možete li da navedete primere? Ako možete da navedete primere i da jasno vidite kako oni koji su vešti u izgovaranju reči i doktrina navode druge na stranputicu, to dokazuje da ih razumete i da ih možete primeniti. Ako ne možete da navedete primere, to ukazuje da ih još niste razumeli i da ne možete da ih primenite. Kada se sretnete sa onima koji su vešti u izgovaranju reči i doktrina, vi definitivno nećete moći da ih raspoznate. (Bio sam u takvom stanju. Kada se braća i

sestre suoče sa orezivanjem, prekorom i disciplinom, a ne razumeju Božju nameru, dolaze da traže savet od mene. Zapravo, ni ja ne razumem Božju nameru niti suštinu tih pitanja. Ali ja im kažem neke prazne reči, kao na primer: „Orezivanje, prekor i disciplina su Božja ljubav i Božje spasenje. Tako Bog deluje na našu iskvarenu narav." Čak i dok to govorim, osećam da im nisam u potpunosti objasnio suštinu njihovog problema, na primer, zašto se suočavaju sa tom okolnošću, kojoj vrsti iskvarene naravi pripadaju njihovi postupci i otkrovenja ili kakva bi mogla biti njihova priroda i šta je Božja namera – nisam bio u stanju da im besedim o tim i sličnim stvarima. Izgovorio sam samo nekoliko ispravnih doktrina i slogana koji lepo zvuče, ali zapravo nikome ne pomažu.) To je zato što ti sam nemaš jasno razumevanje istine, pa ne možeš da rešiš stvarne probleme svoje braće i sestara. Dakle, postoji li razlika između antihrista koji navode ljude na stranputicu i toga? Antihristi ne pomažu ljudima iz dobre namere; njihov motiv i svrha su da ih navedu na stranputicu i da ih kontrolišu. Kada antihristi rade takve stvari i kada uzvikuju parole, pogledajte kakvo je njihovo ponašanje i kakvu vrstu naravi razotkrivaju – to je ključ za raspoznavanje antihrista. Neki ljudi imaju mali rast i nedostaje im jasno razumevanje istine. Intenzitet njihovog rada možda neće postići potrebne rezultate, ali oni nemaju motiv niti svrhu da navode ljude na stranputicu ili da ih kontrolišu. Oni takođe žele da vode ljude pred Boga – samo što nemaju sposobnost da ispune svoju želju. Iako nisu postigli jasne rezultate, ljudi vide da oni imaju ispravne namere, da žele da vode ljude pred Boga. Međutim, šta je cilj antihrista? (Da steknu odobravanje ljudi i da ih ljudi slušaju i slede.) Dakle, koja je razlika između onoga što oni govore i onoga što govore osobe koje nemaju sposobnost da ispune svoju želju? Osoba koja nema dovoljno sposobnosti govori iz srca, ali ne može da sagleda suštinu i koren problema; ona ne može jasno da govori o tome u zajedništvu, i na kraju krajeva, ne može da reši problem niti da pruži pomoć drugima. E sad, kakve su reči antihrista? Da li dolaze iz njihovog srca? (Ne, ne dolaze.) Jasno je da ne dolaze: sve što govore je laž. Zašto moraju da govore laži? Žele da te prevare i navedu na stranputicu. Njihovo značenje je: „Već sam obavio posao koji treba da radim kao starešina, besedio sam o onome što je trebalo i sve što sam rekao je ispravno. Ako ti to ne prihvatiš i problem ostane nerešen, ti si kriv – nemoj mene da kriviš." Oni ne žele stvarno da reše tvoje probleme, već da ih samo otaljaju; nemaju izbora osim da kažu te ispravne stvari kako bi zadržali svoj status. Oni to govore protiv svoje volje, a čak i ako to kažu, ne rade to svojevoljno – to nije ono što oni zaista misle u svom srcu. Stoga, određeni antihristi obično mogu da nauče da izgovore nekoliko ispravnih reči, pomažući drugima da prevaziđu svoju negativnost, ali kada se i sami suoče sa orezivanjem ili budu smenjeni, postaju izuzetno negativni, sve vreme nisu u stanju da spoznaju sebe i moraju da se oslone na braću i sestre da im pomognu. Da li se to desilo? (Da.) Takve stvari se prečesto dešavaju. Reči i doktrine koje antihrist neprestano propoveda drugima ne mogu ni njemu samom da pomognu. Dakle, da li te reči dolaze od njega lično? Da li su one rezultat njegovih stvarnih iskustava? (Ne.) Onda je to što on govori samo reč i doktrina, a ne odraz njegovog

pravog rasta. Posao koji obavlja da bi pomogao drugima sastoji se isključivo od korišćenja lažnih spoljašnjih utisaka, postupaka i dobrog ponašanja, kako bi otaljao taj posao, kako bi ga ljudi priznali, prihvatili i odobrili kao starešinu. Kada ga ljudi jednom priznaju za svog starešinu, zar mu se ne pokoravaju? Ako mu se pokoravaju, zar antihrist ne zadobija status? Zar onda njegov status nije obezbeđen? Upravo je to njegov cilj. Nekim starešinama i delatnicima nedostaje razumevanje istine i nemaju dovoljno sposobnosti da ispune svoju želju dok obavljaju posao. To je u najboljem slučaju znak njihovog malog rasta i toga da nisu starešine u skladu s merilom. Ali kada antihrist obavlja svoj posao, on ne razmišlja da li može ili ne može da pomogne ili da podrži braću i sestre. On razmišlja samo o svom statusu i interesima. To je razlika između to dvoje: njihove naravi su različite. Stoga, čak i ako antihrist govori mnogo prijatnih reči, one ne odražavaju njegovu stvarnost. Izgovara ih protiv svoje volje; on samo koristi određene, naizgled ispravne, doktrine i slogane ili reči koje su u skladu sa ljudskim osećanjima, da bi savetovao ljude i otaljao posao. Zašto mora da otaljava? Zato što ako vidi nekoga ko je negativan ili slab i ne pomogne mu, drugi će reći da ne radi stvarni posao i da ne ispunjava svoje odgovornosti koje ima kao starešina. Plašeći se takvih optužbi, nema izbora nego da deluje. Stoga, njegov cilj nije samo da obavlja svoje dužnosti; plaši se da ako se ne pojavi odmah kada se braća i sestre suoče sa teškoćama i ako im ne pomogne i ne zbrine ih ispunjavajući svoje obaveze, da ga oni onda više neće podržavati. Na sledećim izborima ga možda neće izabrati i on neće biti pravi starešina, već će imati samo praznu titulu. Da li je samo prazna titula ono što želi u svom srcu? (Ne.) Dakle, šta on želi? On želi stvarnu moć i status, želi da ga braća i sestre u sebi obožavaju, da ga podržavaju i slede. Stoga se trudi da bude izabran za starešinu na svakim izborima – to je njegov cilj.

Neke takozvane starešine i delatnici postaju posebno entuzijastični kako se približavaju izbori, izlažući se svuda i ponašajući se nenormalno. Takvi ljudi mogu biti slični antihristima. Ako zaista mogu tako da se ponašaju, to je ogavno! Neko ko zaista poseduje savest i razum prirodno će se osećati krivim u svom srcu kada deluje sa motivima i ciljevima. Obuzdani svojom savešću i razumom, shvatiće da ranije nisu bili toliko entuzijastični i ljudi će jasno primetiti njihov iznenadni entuzijazam. Čak se i oni sami sebi gade i radije se ne bi kandidovali na izborima nego da se tako ponašaju. Pošto su toliko godina verovali u Boga i razvili malo rasta i nekakav osećaj stida, na kraju su u stanju da se obuzdaju. Ali antihristi se ne obuzdavaju; rade šta im je volja i ponašaju se kako žele. Imaju ambicije i razne motive, svrhe i spletke. Oni sve to znaju u svom srcu, ali i dalje insistiraju na tome da stvari rade na taj način, uvek misleći na sopstveni ugled i status. Oni smatraju da je obavljanje stvari za crkvu i za svoju braću i sestre preveliki gubitak i da nije vredno truda. Zato sebe stavljaju na prvo mesto u svemu što rade i uvek paze na sebe. Kada dođu izbori, daju sve od sebe da svuda lobiraju, da navode ljude na stranputicu i vrbuju ih da ih izaberu, pa čak potajno dodaju i nekoliko glasova za sebe tokom glasanja. Nije li odvratno da se antihristi ponašaju na taj način? Ako nisu imali

ambicije, zašto bi išli tako daleko? Nije li to očigledno ambicija na delu? Čim se pomene da je neko ambiciozan, to nije ništa pozitivno; sve što takvi ljudi rade je nesumnjivo odvratno i neizrecivo. Sve što antihristi rade je lažno i obmanjujuće; oni se uvek služe pretvaranjem da navedu ljude na stranputicu. Oni koji ne znaju pravu istinu vide to i pomisle: „Starešina je uložio toliko truda tokom ovih nekoliko dana, žrtvujući san i hranu, radeći dan i noć, preuzimajući vođstvo u svemu. Prilično je patio i bio toliko iscrpljen da je mnogo smršao – čak ima i više sedih." Neka braća i sestre to vide, pa se sažale na antihrista i konačno, na izborima, glasaju za njega. Zar antihrist nije postigao svoj cilj? (Da.) To znači spletkariti i koristiti taktiku, to je ono što znači biti rđav. Dakle, antihristi navode ljude na stranputicu, ne samo rečima, već često i postupcima i ponašanjima, čime prećutno pokazuju ljudima koliko su entuzijastični i pokorni i koliko vode računa o braći i sestrama. Oni koriste te naizgled dobre i ispravne izraze i vidna pretvaranja da bi više puta rekli ljudima, više puta naglasili i dali im do znanja, da su oni starešine u skladu s merilom i dobre starešine koje ljudi treba da prihvate. Nalik izborima u demokratskim zemljama, gde kandidati idu naokolo držeći govore, lobirajući i vodeći kampanju. Čak i varaju tokom glasanja. Ali ti ljudi se ne stide; oni slede verovanje da „Pravi čovek mora da bude nemilosrdan". Oni se služe svim sredstvima neophodnim da pobede na izborima – to je misao i gledište nevernika. Da li to rade i ovi antihristi? Apsolutno! Zarad moći i statusa, u dubini svog srca, ti pojedinci rade vatreno i žarko u svemu i razbijaju glavu kako da to ostvare. Oni apsolutno nisu zadovoljni svojom sudbinom. Dakle, ako oni koji imaju visok stepen entuzijazma za moć i status, odnosno ako oni koji nisu u stanju da kontrolišu svoje ambicije, najzad budu izabrani za starešine, oni ne samo da slede put antihrista, već bi čak i sami mogli postati antihristi. Imate li vi ambicije? Možete li kontrolisati svoje ambicije u granicama ljudskosti i razuma? Ako možete da ih kontrolišete, onda možete izbeći opasnost od toga da sledite put antihrista, pa nećete postati antihrist i biti isključeni. Ako smatrate da su vaše ambicije prevelike, da često pribegavate bilo kakvim sredstvima zarad statusa, da ste čak voljni da se odreknete jela i pića, da izdržite bilo kakvu patnju, pa čak i da primenite bilo kakve ogavne metode i ako ste već dostigli tačku u kojoj ste bestidni, a svoje ambicije teško držite pod kontrolom, onda postoji problem – vi ste bez sumnje antihrist. Ako samo pokazujete ispoljavanja antihrista, još uvek postoji nada za spas. Ali da li ste van opasnosti? Ne još. Ako ti pokazuješ to ispoljavanje antihrista, to znači da se i dalje protiviš Bogu, da si spreman da Mu se opireš i odbaciš Ga u bilo kom trenutku. Ili možda, zato što nešto što je Bog učinio, nije u skladu sa tvojim predstavama, ti bi mogao da proučavaš Boga, da Ga pogrešno razumeš, da Ga osuđuješ, pa čak i da širiš predstave o Njemu. Tada bi mogao da odbaciš Boga i kreneš svojim putem, pa bi te na kraju Bog isključio. Stvari koje otkrivaš u bilo kom trenutku i na bilo kom mestu mogu da predstavljaju tvoju narav. Dakle, stvari koje otkrivaš u bilo kom trenutku i na bilo kom mestu jesu otkrovenje tvoje naravi. Zašto uvek diskutujemo o promenama u naravi? Zato što je osoba, čija se narav ne menja, neprijatelj Božji. Antihristi apsolutno nemaju osećaj kajanja, oni zalažu svoje

živote da bi se protivili Bogu i suprostavljaju Mu se do kraja. Čak i ako u sebi priznaju postojanje Boga, da je Bog stvorio čovečanstvo i da Bog može da spase čovečanstvo, oni zbog svoje prirode ne mogu da promene put kojim idu, niti mogu da promene suštinu opiranja Bogu i neprijateljstva prema Njemu.

Suština ponašanja antihrista sastoji se u tome da se neprekidno koriste raznim načinima i sredstvima da udovolje svojim ambicijama i željama, da ljude navedu na pogrešan put i uhvate ih u klopku, kao i da zadobiju visok status ne bi li ih ljudi sledili i obožavali. Moguće je da se u dubini srca oni s Bogom ne nadmeću namerno za ljudski rod, ali je jedno sigurno: čak i kad se s Bogom ne otimaju oko ljudi, svejedno među ljudima žele da imaju status i moć. Čak i ako osvane taj dan kad shvate da se s Bogom nadmeću za status, pa se malo obuzdaju, i dalje se koriste različitim metodama u jurnjavi za statusom i reputacijom; u srcu im je jasno da će legitimni status obezbediti time što će neke ljude navesti da ih odobravaju i da im se dive. Ukratko, iako deluje da se sve što antihristi rade uklapa u obavljanje dužnosti, to rezultira navođenjem ljudi na pogrešan put, navođenjem da upravo njih obožavaju i slede. U tom slučaju takvo obavljanje dužnosti isto je što i uzdizanje i svedočenje o sebi. Njihova ambicija da kontrolišu ljude i da zadobiju status i moć u crkvi nikada se neće promeniti. Oni su potpuni antihristi. Bez obzira na to šta Bog kaže ili čini i šta traži od ljudi, antihristi ne rade ono što treba da rade, ne obavljaju svoje dužnosti prema Njegovim rečima i zahtevima, niti odustaju od svoje težnje ka moći i statusu, što je rezultat njihovog nerazumevanja istine. U svakom trenutku ostaju njihove ambicije i želje, koje i dalje okupiraju njihova srca i kontrolišu čitavo njihovo biće, usmeravajući njihovo ponašanje i misli i određujući put kojim idu. Oni su istinski antihristi. Šta se više od svega može primetiti kod antihrista? Neki ljudi kažu: „Antihristi se nadmeću sa Bogom da bi pridobili ljude, oni ne priznaju Boga.” Nije da oni ne priznaju Boga; u svojim srcima oni Ga zaista priznaju i veruju u Njegovo postojanje. Oni su voljni da Ga slede i žele da teže ka istini, ali ne mogu sebi da pomognu, pa mogu da čine zlo. Iako mogu da kažu mnogo toga što zvuči lepo, jedna stvar se nikada neće promeniti: njihova ambicija i želja za moći i statusom se nikada neće promeniti. Oni nikada neće odustati od svoje težnje ka moći i statusu zbog neuspeha ili nazadovanja ili zato što ih je Bog ostavio po strani ili napustio. Takva je priroda antihrista. Dakle, šta ti kažeš, da li je ikada postojao antihrist koji je promenio svoj put i počeo da teži ka istini zato što je pretrpeo teškoće ili shvatio malo istine i stekao malo znanja o Bogu – da li takvi ljudi postoje? To nikada nismo videli. Ambicija antihrista i težnja ka statusu i moći se nikada neće promeniti, a kada jednom preuzmu vlast, nikada je neće otpustiti; upravo to određuje njihovu priroda-suštinu. Nema ni najmanje greške u tome što Bog takve ljude karakteriše kao antihriste; to je određeno samom njihovom priroda-suštinom. Možda neki ljudi veruju da antihristi pokušavaju da se nadmeću sa Bogom za čovečanstvo. Međutim, ponekad antihristi ne moraju nužno da se nadmeću sa Njim; njihovo znanje, razumevanje i potreba za statusom i moći su različiti od onih kod normalnih ljudi. Normalni ljudi ponekad mogu da budu slavoljubivi; mogu da pokušaju da dobiju priznanja

drugih, da ostave dobar utisak na njih i da se takmiče za dobar plasman. To je ambicija normalnih ljudi. Ako budu smenjeni sa položaja starešine, izgubiće status i biće im teško, ali sa promenom okruženja, izvesnim povećanjem njihovog rasta, određenim postizanjem ulaska u istinu ili sticanjem dubljeg razumevanja istine, njihova ambicija se postepeno hladi. Dolazi do promene na putu kojim idu i smeru kojim nastavljaju dalje, a njihova težnja ka statusu i moći postepeno slabi. I njihove želje se postepeno smanjuju. Antihristi su, međutim, drugačiji: nikada ne bi mogli da odustanu od svoje težnje ka statusu i moći. U ma kojem trenutku, u ma kojem okruženju i ma koje ljude imali oko sebe i ma koliko oni bili stari, njihova ambicija i želja se nikada neće promeniti. Šta ukazuje na to da se njihova ambicija nikada neće promeniti? Recimo, na primer, da su na poziciji crkvenog starešine. U svojim srcima, oni uvek razmišljaju o tome kako mogu da kontrolišu svakoga u crkvi. Ako ih prebace u drugu crkvu gde nisu starešine, da li će rado biti normalni sledbenici? Apsolutno ne. I dalje će razmišljati kako da steknu status i kako da kontrolišu sve. Gde god da odu, žele da vladaju kao kralj. Čak i da su stavljeni na mesto gde nema ljudi, u stado ovaca, oni bi ipak želeli da vode to stado. Da su stavljeni sa mačkama i psima, želeli bi da budu kraljevi mačaka i pasa i da vladaju životinjama. Oni su opsednuti ambicijom, zar ne? Zar narav takvih ljudi nije demonska? Zar to nije Sotonina narav? Sotona je upravo takav. Na nebu, Sotona je želeo da bude ravan Bogu, a nakon što je bačen na zemlju, uvek je pokušavao da kontroliše čoveka, da ga natera da ga obožava i da se prema njemu ophodi kao prema Bogu. Antihristi uvek žele da kontrolišu ljude jer imaju sotonsku prirodu; žive u skladu sa svojom sotonskom naravi, koja je već izašla iz okvira razuma normalnih ljudi. Nije li to malo abnormalno? Na šta se odnosi ta abnormalnost? To znači da njihovo ponašanje ne bi trebalo da se nađe u normalnoj ljudskosti. Dakle, kakvo je to ponašanje? Šta njime upravlja? Njime upravlja njihova priroda. Oni imaju suštinu zlog duha i nisu nalik normalnom iskvarenom čovečanstvu. To je razlika. To što se antihristi neće zaustaviti ni pred čim u svojoj težnji ka moći i statusu ne samo da razotkriva njihovu priroda-suštinu, već i pokazuje ljudima da je njihovo odvratno lice upravo lice Sotone i demona. Ne samo da se nadmeću sa ljudima za status, već se usuđuju da se nadmeću i sa Bogom za status. Oni će biti zadovoljni samo kada uzmu Božje izabranike za sebe i imaju ih potpuno pod svojom kontrolom. Bez obzira u kojoj se crkvi ili grupi ljudi nalaze antihristi, oni žele da steknu status, da imaju moć i da nateraju ljude da ih slušaju. Bez obzira da li su ljudi voljni ili da li se slažu, antihristi žele da imaju poslednju reč i da ih ljudi slušaju i prihvate. Nije li to priroda antihrista? Da li su ljudi voljni da ih slušaju? Da li ih biraju i preporučuju? Ne. Ali antihristi i dalje žele da imaju poslednju reč. Bez obzira da li se ljudi slažu ili ne, antihristi žele da govore i deluju u njihovo ime, žele da budu primećeni. Oni čak pokušavaju da nametnu svoje ideje drugim ljudima, a ako ljudi to ne prihvate, antihristi će razbijati glavu pokušavajući da ih nateraju da ih prihvate. Kakav je to problem? To je besramnost i drskost. Takvi ljudi su istinski antihristi i bez obzira da li su starešine ili ne, oni su svejedno antihristi. Imaju priroda-suštinu antihrista.

Neki ljudi uvek pridaju veliku važnost tome da saznaju ko su crkvene starešine, ko je uključen u propovedanje jevanđelja, gde svi oni žive, sa kim su bliski itd. Poput Sotoninih izviđača, oni su uvek radoznali i istražuju te stvari. Zašto su uvek zabrinuti zbog tih stvari? Mnogi ljudi ne mogu da shvate njihove motive; oni samo osećaju da su ti pojedinci pomalo neobični. Većina ljudi nije zainteresovana za te stvari; dovoljno su zauzeti svojim obavezama i nemaju vremena da se mešaju. Oni se koncentrišu na obavljanje sopstvenih dužnosti i fokusiraju se na upražnjavanje istine, dok se, a da toga nisu ni svesni, njihove naravi menjaju – to je Božja blagodat. Međutim, postoji tip ljudi koji je posebno entuzijastičan i radoznao u otkrivanju svih vrsta stvari u vezi sa crkvom. Kada naiđu na starešinu, pitaju: „Kako ste izašli na kraj sa tom i tom zlom osobom u crkvi?" Starešina odgovara: „Šta se tebe tiče kako smo mi to rešili? Zašto se time baviš? Da li poznaješ tu osobu?" Osoba kaže: „Čisto me interesuje, znaš? To je stvar božje kuće. Kao članovi božje kuće, trebalo bi da budemo revnosni i da dosta obraćamo pažnju na stvari koje se tiču njegove kuće. Kako možemo da budemo ravnodušni prema njima?" Starešina im kaže: „Ne bi trebalo da zabadaš nos u to. Usredsredi se na slušanje propovedi i na prisustvovanje okupljanjima. Ono što se tebe tiče jeste da jedeš i piješ Božje reči. Dovoljno je da veruješ u Boga onako kako treba." Ta osoba insistira: „To nije dobro, moram da budem zabrinut." Pošto im niko ništa ne govori, oni smišljaju gde da odu i da istražuju. Kada više starešine kod svoje kuće organizuju sastanak saradnika, smatraju da bi bilo pomalo neopravdano da uđu i da se pridruže, pa se pretvaraju da unose vodu i raspituju se da li je ta zla osoba izbačena ili joj je dozvoljeno da ostane. Kada im niko ne odgovori, oni izađu napolje, malko otškrinu vrata i stoje tu prisluškujući. Zar ta osoba nije mentalno bolesna? Da, psihički su bolesni; u kolokvijalnom smislu, mi to nazivamo „njuškalo". Takva osoba definitivno ima ambicije. Želi da postane starešina, ali ne može, pa se meša u tuđe poslove da bi se utešio, a istovremeno se pobrine da ljudi vide da mnogo zna i da ima izuzetan uvid. Na taj način bi u budućnosti mogao da bude izabran za starešinu. Da bi postao starešina, želi da učestvuje u svemu, da se raspituje o svemu i da zna sve. On veruje da će, time što je svakodnevno uključen u te stvari, čak i ako ne postane starešina, i dalje biti zadužen za to i da može naterati ljude da se ugledaju na njega. Njega istina nimalo ne zanima; njemu je samo stalo da se meša u tuđe poslove – specijalizovao se za istraživanje onoga što želi da sazna. Gde god postoji problem, on će biti tu, kao dosadna muva. Zar takvi ljudi nisu odvratni? Smeteni su do te mere, a ipak su prilično puni života – jednostavno ne razmišljaju o tome da rade bilo kakav ispravan posao. Oni su voljni da obave svoju dužnost tako što će ugostiti ljude u svom domu, ali nisu voljni da obrišu pod u kuhinji iako je prljav. Oni za sebe veruju da se bave važnim stvarima, a brisanje poda je nešto što rade obični ljudi. Oni ne mogu da rade takve nebitne poslove sa svojom vrstom kova. Oni uopšte ne rade nikakav stvarni posao, ne mogu da se nose sa poslom koji je deo njihove sopstvene dužnosti, ne mogu dobro da obavljaju nijednu dužnost i ne rade stvari iskreno ili na utemeljen način; umesto toga, oni su željni da se mešaju u crkveni rad, kao i u značajne stvari koje uključuju

crkvene starešine, delatnike i braću i sestre. Oni o svemu žele da daju svoje mišljenje, a ako ljudi nisu voljni da ih saslušaju, kažu: „Ako ne poslušaš moje reči, pretrpećeš gubitak!” Nije li to nerazumno? (Jeste.) Prema tome, neki antihristi su skriveni; ne moraju nužno da imaju status. Čak i bez toga, i dalje su hiperaktivni. Ako bi dobili status, koliko bi to bilo lošije? Koliko bi više skočili? Čak i da padnu u smrt, ne bi imali ništa protiv. Reci Mi, ako su takvi ljudi izabrani za starešine, da li bi Božji izabrani narod mogao da ima srećan život? Neki antihristi su skriveni – šta to znači? To znači da antihristi ne postaju antihristi kada steknu status; oni su od početka bili antihristi. Samo zato što su ljudi imali mali rast i nisu mogli da ih raspoznaju ili možda neke crkve nisu mogle da pronađu one koji teže istini, za starešine su izabrali te entuzijastične ljude koji su mogli da planiraju stvari i obavljaju poslove. Hajde da za sada ne diskutujemo o tome da li je njihov izbor za starešine bio ispravan ili pogrešan; hajde da se usredsredimo na ono što treba da se uradi kada se otkrije da su antihristi. Treba ih razotkriti i odbaciti. Ako je neko okarakterisan kao antihrist i smenjen sa svoje pozicije, da li takvi ljudi u budućnosti treba ponovo da budu izabrani za starešine? (Ne, ne bi trebalo.) Zašto? (Njihova priroda se neće promeniti.) Svako ko je okarakterisan kao antihrist ne bi trebalo ponovo da bude izabran za starešinu jer se njegova priroda-suština ne može promeniti. Antihristi rade samo za Sotonu; oni su samo Sotonini robovi. Oni nikada neće ništa učiniti ili reći zarad istine. Suština antihrista je da bude neprijateljski nastrojen prema Bogu, da ima odbojnost prema istini, da je odbacuje i da se prema njoj odnosi sa prezirom. Njihova priroda se neće promeniti. Ako takvi ljudi ranije nisu bili starešine, ne treba ih birati, a ako su ranije bili starešine, ali su smenjeni, da li će se promeniti ako u budućnosti ponovo postanu starešine? (Ne, neće.) I dalje su antihristi. Njihova priroda-suština to određuje.

II. Detaljna analiza načina na koji antihristi vrbuju ljude

Upravo smo diskutovali o ispoljavanjima antihrista koji navode ljude na stranputicu. Navođenje na stranputicu i vrbovanje znače otprilike istu stvar, ali se razlikuju po prirodi i po metodi. Navođenje na stranputicu je korišćenje lažnih pojava kako bi se ljudi obmanuli i naterali da poveruju da su istinite. Vrbovanje je svesno korišćenje nekih metoda kako bi se ljudi naterali da slušaju određenu osobu i slede njen put – njihova namera je sasvim jasna. Navođenje na stranputicu i vrbovanje uključuju upotrebu naizgled pravih reči da se ljudi navedu na stranputicu, pa im, s tim ciljem, govore stvari koje su u skladu sa ljudskim predstavama i koje oni lako prihvataju. Ljudi nesvesno počinju da veruju u njih i da ih slede, stoje uz njih i pridružuju se njihovoj bandi. Na taj način, antihristi odvlače ljude od ispravne grupe ljudi u svoj tabor. Ukratko, ako ljudi prihvate takve postupke antihrista, onda bi mogli da veruju u njih i da ih obožavaju, kao i da prihvate i slušaju sve što antihristi kažu, nesvesno ih sledeći. Zar nisu nasamareni i prevareni? Neki antihristi često koriste određene taktike kako bi, dok komuniciraju i razgovaraju sa ljudima, postigli svoj cilj da ih navedu na stranputicu i vrbuju ih, što za posledicu ima podele, frakcije i klanove unutar crkve. Na primer, ako je antihrist sa juga

i naiđe na drugog južnjaka, antihrist bi mogao reći: „Obojica smo južnjaci: odrasli smo pijući vodu iz iste reke i govorimo istim jezikom. Severnjaci ne govore naš jezik – nemoguće im je prići! Iako svi verujemo u istog boga, njihove životne navike, kao severnjaka, su drugačije od naših, a naše ličnosti su nespojive. Nemamo o čemu da razgovaramo. Dakle, ti i ja smo kao porodica i moramo da se držimo zajedno." To može zvučati razumno, kao da samo izražavaju određeno gledište, ali oni to govore sa motivom i svrhom, a ljudi bi trebalo da umeju da raspoznaju. U stvarnosti, ono što antihrist kaže nije ono što mu je u srcu; on je kameleon, prilagođava svoj rečnik u zavisnosti od osobe sa kojom razgovara. Kada se antihrist susretne sa severnjacima, mogao bi da kaže: „Sever je sjajan; vazduh je tamo svež. Iako sam rođen na jugu, odrastao sam pijući vodu sa severa. Ako ništa drugo, to nas zbližava!" Kada severnjaci to čuju, možda će osetiti da je antihrist prilično dobra osoba i počeće da se druže sa njim. Antihrist je neverovatno vešt da ljude navede na stranputicu i da ih vrbuje, koristeći različite taktike da podeli crkvu i navodeći južnjake i severnjake da formiraju različite grupe, a sve u ličnom interesu, kako bi postigao svoj cilj udruživanja i formiranja sopstvene frakcijske snage. Naročito tokom crkvenih izbora, ako antihrist uvidi da bi brat ili sestra sa severa mogli biti izabrani, upušta se u tajne operacije, potajno zamenjujući glasove, pa se na kraju ispostavi da su sve izabrane crkvene starešine i đakoni sa juga. Antihristi ne prezaju ni pred čim da navedu ljude na stranputicu i da ih vrbuju, izazivajući podele i frakcije i koristeći te metode da podele i kontrolišu crkvu. Koji je njihov cilj u svemu tome? (Da uspostave sopstveno nezavisno carstvo.) Kakva je priroda uspostavljanja nezavisnog carstva? To znači biti nepomirljiv sa Hristom, polagati pravo na Božji izabrani narod i pobuniti se protiv Boga kao Njemu jednak. Nije li to kao da izvode predstavu o nadmetanju sa Bogom? (Da.) To je upravo to. Dakle, koje su posledice takvog ponašanja antihrista? Njihovi postupci ozbiljno prekidaju i ometaju rad crkve i to je nešto što direktno vređa Božju narav. Bog će im odgovoriti u gnevu, a svi takvi antihristi se sigurno moraju suočiti sa kaznom i razorenjem – u to nema sumnje. U Doba zakona, 250 vođa koji su sudili Mojsiju primili su direktnu kaznu. U Doba blagodati, oni koji su razapeli Gospoda Isusa takođe su se suočili sa direktnom kaznom; bili su prokleti i loše su završili. To je ishod protivljenja antihrista Bogu i neophodan kraj za one koji se opiru Bogu.

Kako antihristi koriste različite metode da vrbuju ljude da podele crkvu? Prvo, antihrist će vrbovati ljude koji imaju talente i koji su rečiti ostavljajući najpre dobar utisak kod tih ljudi i proširujući svoju sferu uticaja sklapanjem prijateljstva. Oni neće obraćati pažnju na siromašne ljude, mogu ih čak i odstraniti, niti na one nižeg kova ili one koji su relativno bezazleni. Smisliće način da pridobiju svakoga ko ima bogatstvo i status u društvu, dok braća i sestre koji se iskreno daju, a imaju malo novca ili oni koji imaju nizak društveni status, nemaju snage da govore i drugi ih olako zlostavljaju, biće označeni kao građani drugog reda u crkvi. Tako se crkva sa nekoliko desetina članova neprimetno deli na dve klase ljudi. Ko je za to odgovoran? (Antihristi.) Antihristi će činiti takve stvari. Ako dobar starešina koji zaista razume istinu otkrije da se ovakva situacija pojavljuje unutar

crkve, koristiće istinu da je razreši. Neće dozvoliti da ljudi u crkvi budu razdvojeni po rangu ili klasifikovani na osnovu njihovog društvenog statusa, niti će podeliti crkvu. Oni će obezbediti da sva braća i sestre, bez obzira na to odakle dolaze i da li imaju neki društveni status, budu ujedinjeni u Božjim rečima i pred Bogom. Antihristi, s druge strane, ne samo da ne rešavaju takve probleme, već umesto toga koriste iskvarenu narav ljudi da bi postigli svoje ciljeve. Traže one sa društvenim statusom i bogatstvom i vrbuju ih. Kako ih vrbuju? Mogli bi da kažu: „Tvoj društveni status je božji blagoslov koji je bog predodredio. Trebalo bi da upotrebiš svoje stanje da ispuniš svoju dužnost u božjoj kući. Ja sam sada starešina i na tom polju sam prilično poznat po svom uverenju. Moja porodica me dosta progoni i postoje neki rizici povezani sa mojom ulogom starešine. Trebaju mi ljudi poput tebe da me čuvaju. Ako to možeš da učiniš za mene, dobićeš velike blagoslove u budućnosti i brzo ćeš napredovati u životu!" Tako antihristi vrbuju i mame ljude da ih slede. Ako se nekom antihristu neko dopadne ili ga smatra korisnim, on uredi da taj neko ima lake dužnosti ili dužnosti gde može da bude u centru pažnje, čineći sve što može da ga unapredi. Nije ga briga da li taj neko ispunjava načela za korišćenje ljudi u Božjoj kući. Dokle god ta osoba ima društveni status i može da mu bude od koristi, on je vrbuje. Da bi ostvarili svoje ciljeve, antihristi se sa onima koji imaju bogatstvo i status u društvu zbližavaju, laskaju im i vrbuju ih, a pritom izvlače korist za sebe. Oni imaju i drugu metodu za vrbovanje ljudi koji imaju novac, moć i status, a to je da im ugađaju. Takvi ljudi često učestvuju u prestupima unutar crkve, prigušujući entuzijazam braće i sestara i ometajući crkveni život. Antihristi na to gledaju sa radošću i dozvoljavaju im da čine kakva god nedela žele. Zašto im antihristi povlađuju? Da bi ih vrbovali, a onda zaradili na njima. Antihristi se čak pretvaraju, pa im govore: „Iako ste me izabrali za starešinu i imam odgovornost da vas vodim, ova crkva ne pripada samo meni. Ne mogu sam da donosim odluke unutar crkve. Vi takođe morate da pomognete; ako nešto iskrsne, vi takođe možete imati pravo glasa – to znači sarađivati." Oni to govore onima koji su bogati, uticajni i od kojih imaju koristi, dajući sve od sebe da vrbuju te pojedince, dok ne dođu do tačke u kojoj mogu da ih kontrolišu. Međutim, za one koji iskreno veruju u Boga, ali nemaju novca, društveni status ili očigledno nisu ni od kakve koristi, antihristi ulažu velike napore da ih isključe, napadnu ili ih jednostavno ignorišu. Šta se podrazumeva pod tim njihovim zanemarivanjem? „Ako se nas nekolicina drži zajedno i postanemo gvozdeni bedem, cenim da vi obični ljudi ne možete imati neki značajan uticaj. Ako budeš poslušno slušao moje reči, dozvoliću ti da i dalje veruješ. Ali ako nastaviš da cepidlačiš, iznosiš svoje mišljenje o meni ili me prijaviš nadređenima, onda ću te mučiti i izopštiti!" To je njihov plan. Nekim ljudima nedostaje raspoznavanje i postaju uplašeni, govoreći: „Ne smemo ih uvrediti. Oni su formirali svoju frakciju, a mi to sebi ne možemo da priuštimo. Naše reči imaju malu težinu i ako slučajno kažemo nešto što bi ih uznemirilo, a starešina nas stvarno protera, izgubićemo priliku da verujemo u Boga." Ti ljudi su van sebe od straha. Dok antihristi vrbuju ljude, iza takvog ponašanja krije se rđava, podmukla i zlonamerna narav. Koja je svrha njihovog vrbovanja ljudi? I tu

je njihov cilj učvršćivanje položaja. Koja je svrha njihovog formiranja klanova ili bandi? To je da prošire svoju sferu uticaja, da ima ko da ih podrži i da još više osiguraju svoju moć i status. Da li se neko od vas susreo sa takvim stvarima? Kada antihrist kontroliše crkvu, svako ko ima novac, status ili je dominantan, okuplja se oko njega i zajedno preuzimaju kontrolu, postajući frakcija, banda od četiri, pet ili šest ljudi. Nikome nije dozvoljeno da razotkriva svoje probleme. Antihrist vrbuje te ljude jer mu predstavlja izazov da ih kontroliše. Mora da ih vrbuje, tako što će im se približiti i učiniti ih svojim pomoćnicima, čime će osigurati svoj položaj. Štaviše, ti ljudi imaju vrednost koju antihrist može da iskoristi. Njegov metod kojim ih vrbuje je, u izvesnom smislu, način da ih natera da se primire i spreči ih da budu pretnja njegovom položaju.

Što se tiče tog aspekta antihrista koji vrbuju ljude, upravo smo diskutovali o dva ispoljavanja. Da li se takve stvari dešavaju u vašoj crkvi? Recite Mi, postoji li tako nešto? (Da.) Definitivno da. Dakle, pored svega što se tiče vrbovanja ljudi, koja još ispoljavanja poseduju prirodu antihrista koji vrbuju ljude? Koje su posledice njihovog vrbovanja? Zašto antihristi žele da vrbuju ljude? Ako ne vrbuju ljude, mogu li da postignu svoj cilj kontrole ljudi? (Ne mogu.) Pred sebe moraju dovesti ljude koji ih slušaju i usklađuju se sa njihovom voljom, tako da mogu zauzeti položaj i imati objekte nad kojima mogu vršiti vlast. Zar će moći da zadovolje svoju ambiciju za statusom i moći ako oko njih nema nikoga ko ih sluša? Dakle, tek kada zavrbuju svaku vrstu osobe koja se može vrbovati, osvajaju poziciju i moć. Kako se ponašaju prema onima koji se ne mogu vrbovati? (Isključuju ih i napadaju.) Počinju da ih napadaju i isključuju. Zar nije bilo antihrista koji su one u crkvi koji nisu mogli biti vrbovani pretvorili u takozvane „slušatelje”? Tim ljudima se propovedi, himne i knjige Božjih reči, koje izdaje crkva, jednostavno ne daju ili oni, tokom dužeg vremenskog perioda, nisu obaveštavani o okupljanjima. Takve stvari svakako postoje i sve su to stvari koje rade antihristi. Crkva nije izbrisala imena onima koji su napadnuti i isključeni od strane antihrista; oni nisu otišli svojom voljom i nisu dobrovoljno prestali da prisustvuju okupljanjima. Svi su oni iskreni vernici u Boga, ali pošto imaju izvesno raspoznavanje u vezi sa antihristima, često su isključeni i ne mogu odmah da pristupe knjigama Božjih reči ili propovedi, himnama i raznim radnim aranžmanima koje izdaje crkva, niti mogu da jedu i piju Božje reči. S druge strane, oni koji su ispod antihrista, odnosno oni koji su u stanju da ih slušaju, koji su vrbovani i predani im, dobijaju prioritetni pristup raznim knjigama i video zapisima koje distribuira Božja kuća, uživajući taj povlašćen tretman. Crkva je na taj način bačena u haos i podeljena usled ponašanja i postupaka antihrista, a srca ljudi su uzburkana.

Postoje li neki uslovi koje antihristi traže da bi vrbovali ljude? Da li vrbuju one koji vole istinu i koji se istinski pokoravaju Bogu? (Ne.) Oni koji vole istinu i pokoravaju se Bogu poseduju izvesno raspoznavanje, ne mogu biti vrbovani i neće slediti antihriste. Dakle, koga vrbuju antihristi? Antihristi u svojim srcima najviše favorizuju one koji su dobri u laskanju ljudima sa statusom, koji su dobri u dodvoravanju i slatkorečivim ljudima, kao i onima koji su činili loše stvari i plaše se da budu proterani, pa tako daju sve od

sebe da udovolje antihristima. Antihristi koriste uslov da ih zaštite, kako bi vrbovali ljude i osvojili njihova srca, puštajući ih da im se približe. Većina ljudi koje antihristi vrbuju, osim novih vernika koji ne razumeju istinu, su ljudi koji ne vole istinu. Da li svi oni koji ne vole istinu poseduju savest i razum? Niko od njih nije dobar, a takve ljude Bog ne bira. Antihristi vrbuju te ljude i vode ih kao klovna. Oni čak misle da su stekli službeni položaj i da imaju status, pa su posebno zadovoljni u svojim srcima. Nije li to besramno? Koje druge vrste ljudi vrbuju antihristi? (Ljude relativno zle ljudskosti.) Tačno, zle ljude. Kako se antihristi ophode prema zlim ljudima? Oni ih štite. Na primer, pretpostavimo da postoji zla osoba u crkvi i da sva braća i sestre kažu da je ta osoba posebno loša, da izaziva nemir u crkvi kad god je u blizini, da ometa svakoga u obavljanju svoje dužnosti i da ometa rad crkve. Sve dok su dovedeni da obavljaju dužnost, crkveni rad će trpeti gubitak. Ali antihristi vide takve zle ljude kao korisne i vrbuju ih na svoju stranu da im služe. Antihristi ne proteruju zle ljude; umesto toga, oni ih štite. Jedino ako određeni zli ljudi ne podržavaju antihrista ili ako umeju da ga raspoznaju, on će se obračunati s njima. Dokle god zla osoba laska antihristu, podržava ga i ne protivi mu se, on je vrbuje i pridobija da bi ojačao sopstvenu snagu. E sada, kako se antihristi slažu sa tim ljudima koji ne teže ka istini? Njihov način komunikacije se u suštini svodi na međusobno laskanje i slatkorečivost. Gde god da odu antihristi, ti zli ljudi se roje zajedno sa njima kao muve. Oni se sigurno ne okupljaju da bi razgovarali o istini, jer svi imaju odbojnost prema njoj i niko od njih ne nastoji da rešava probleme kroz besedu o istini. Sve što govore su stvari koje govore nevernici; oni uglavnom seju razdor ogovaranjem, omalovažavaju druge i uzdižu sebe, konsultujući se oko načina mučenja ljudi. Štaviše, oni uče kako da se zaštite od Božje kuće, razgovaraju o tome kako da se suprotstave Višnjem, kako da unapred znaju da li neko želi da prijavi svoje probleme i kako da reaguju kada saznaju. To su stvari o kojima raspravlja ta banda zlih ljudi. Kada su zajedno, nikada ne razgovaraju o tome kako da obavljaju svoje dužnosti i nikada ne razgovaraju o istini da bi rešili probleme. Na primer, nikada ne diskutuju o legitimnim stvarima kao što su podrška i pomoć braći i sestrama koji su postali negativni i slabi i nemaju energije da obavljaju svoje dužnosti niti o pronalaženju rešenja i puteva za poboljšanje efikasnosti određenih aspekata crkvenog rada. Oni govore o tome kako prevariti Višnjeg i kako prevariti Božju kuću, starajući se da Božja kuća ne sazna činjenice o njima. Jednom kad se otkrije da je neko u kontaktu sa Višnjim ili da je izvestio o njihovoj situaciji, oni smatraju da je to pretnja njihovom položaju, kao i da je pogubno za njihove poslove. Oni nemilosrdno istražuju ko je odgovoran, traže osumnjičene, a kada ih pronađu, izoluju tu osobu, prebace je na drugo mesto, a zatim izdaju naredbe kojima se zabranjuje da bilo ko prijavi njihovu situaciju Višnjem. Time se obezbeđuje da se niko ne usudi da izveštava o njima. Na taj način antihristi dobijaju potpunu kontrolu nad crkvom. Višnji nema načina da zna kakvo zlo delo čine iza kulisa, sve dok Višnji ne sazna za situaciju i ne uoči njihovu slabu tačku, a zatim naredi istragu o njima i na kraju ih smeni ili protera. Ta grupa antihrista i zlih ljudi može da napravi haos u radu crkve za samo nekoliko meseci i može

da navede da braća i sestre sumnjaju jedni na druge, da potkopavaju jedni druge, da razotkrivaju i napadaju jedni druge, razjedinjujući crkvu. To je posledica toga što antihristi navode ljude na stranputicu i preuzimaju kontrolu nad crkvom. Na taj način antihristi navode na stranputicu sve one koji ne teže ka istini i čak vrbuju neke korisne zle ljude da kontrolišu crkvu, učvršćujući sopstveni položaj i autoritet. Ako ih zli ljudi slušaju, oni ih štite. Ako ne, najpre se obračunaju sa zlim ljudima. Ako ih zli ljudi slede i mogu biti uvršteni i vrbovani, puštaju ih da postanu njihovi poslušnici, njihove ruke i oči za loše stvari, da se infiltriraju među braću i sestre, otkrivajući ko ima zamerke protiv njih, ko raspoznaje njihove postupke, koja su njihova loša dela otkrivena i ko uvek želi da stupi u kontakt sa Višnjim da bi prijavio svoje probleme. Antihristi i zli ljudi posebno istražuju one stvari koje ih najviše brinu. Često zajedno diskutuju o protivmerama, ophodeći se prema onima koji mogu da ih raspoznaju ili koji sumnjaju u njih kao prema neprijateljima. Oni nalaze izgovore da muče jednu osobu danas, a sutra dobijaju moć da muče drugu; čak koriste razne razloge i izgovore kako bi podstakli Božji izabrani narod da ukloni i protera te pojedince. Kada antihristi postanu starešine ili delatnici, oni se upuštaju u te aktivnosti. Za samo nekoliko meseci mogu da bace crkvu u haos, čak i da, kao voda vatru, ugase vatreni žar za crkvom kod novih vernika. Dakle, antihristi su zaista neprijatelji Božji i neprijatelji Božjeg izabranog naroda. To uopšte nije preterivanje – to je neverovatno tačno! Tamo gde antihristi ili zli ljudi drže vlast, crkva poprima lošu atmosferu. Uopšte nema crkvenog života, nema normalnog jedenja i pijenja Božje reči niti atmosfere u kojoj se razgovara o istini. Umesto toga, ispunjena je intrigama i neobuzdanim nedoličnim ponašanjem. To je ono što znači da đavo ima kontrolu. Može li se uopšte postići dobar rezultat kada đavo ima kontrolu? To može doneti samo katastrofu Božjem izabranom narodu – to je bez sumnje izvesno.

Neki antihristi, kada dođu u crkvu da preuzmu vodeću ulogu, prvo istražuju ko je u crkvi u prošlosti često prijavljivao probleme Višnjem. Oni žele da takve ljude drže podalje od sebe; ne idu i ne ostaju u njihovoj kući čak i ako mogu da ih ugoste. Ako neko ume da se ulaguje ljudima, stalno kruži oko starešine i dodvorava se, kuća te osobe je mesto gde on planira da ostane. Neko kaže: „Ugošćuju dve sestre." Antihrist odgovara: „To nije dobro, neka se presele negde drugde." Ta osoba kaže: „Ne možeš samo da pomeraš ljude kako ti je volja; te dve sestre su prilično prikladne za to mesto – njihovo preseljenje bi moglo da utiče na obavljanje njihovih dužnosti." On odgovara: „Važi se ono što ja, kao starešina, kažem, a ti moraš da me slušaš!" Zatim primoravaju te dve sestre da se presele. Zašto insistiraju da ostanu u toj kući? To je zato što je ta porodica bezazlena i slaba, ne predstavlja pretnju za antihrista. Bez obzira na to kakva nedela počine ili koliko nekontrolisano njihovo ponašanje postane ljudima iza leđa, porodica ih neće prijaviti. Dakle, oni traže takvo mesto za boravak. Posle nekog vremena dovode sa sobom svoje zle drugove i tamo rade svoja loša dela, diskutujući o protivmerama i smišljajući kako da muče tu i tu osobu. Kada se antihrist ili zla osoba pojavi u crkvi, oni prvo traže ljude koji im se dopadaju i koje mogu da iskoriste, proširujući i obezbeđujući pre svega svoju

snagu. One koji razumeju istinu za sada ostavljaju na miru, kako ne bi ugrozili sopstvenu poziciju. Oni još ne prekidaju trenutni poredak. Nakon što učvrste svoju poziciju i pronađu odgovarajuće saučesnike, počinju da razgovaraju o protivmerama za mučenje i obračun sa onom braćom i sestrama koji teže ka istini. Kako ih muče i kako se obračunavaju sa njima? Najpre, vrbuju one koji ih odobravaju, koji ih ne raspoznaju i koje mogu da iskoriste. Ako postoje ljudi koje ne mogu vrbovati ili koji ih raspoznaju, oni pronalaze izgovor ili razlog da ih izoluju ili uklone. Kakvu narav otkriva ponašanje tih antihrista? (Zlobnu.) Gde god da preuzmu starešinske uloge, to mesto poprima lošu atmosferu. Red crkvenog života je prekinut. Ako ih ne slušaš, bićeš potisnut, ograničen ili čak uklonjen ili izbačen. Neki antihristi se ponašaju kao razbojnici, siledžije ili goropadi. Čak i nakon što veruju u Boga, oni i dalje žele da steknu položaj, da se ponašaju oholo u Božjoj kući i da kontrolišu Božji izabrani narod. Na taj način prave nered u crkvi. Ako ljudima nedostaje raspoznavanje, antihristi će ih navesti na stranputicu i kontrolisati ih, što će na kraju dovesti do njihove vlastite propasti.

Manje-više smo završili našu raspravu o tome kako antihristi vrbuju ljude. Slušajući te stvari o kojima sam raspravljao, da li smatrate da su one retkost? Jeste li zapanjeni, razmišljajući: „Da li je to zaista moglo da se dogodi? To je nemoguće, zar ne? Kako takvi ljudi mogu da postoje među vernicima?” Dozvolite Mi da vam kažem, može biti još gore od toga. Svako stavlja masku ljudskog obličja kad je pred drugima, ali ono što je iza kulisa otkriva njegovo pravo lice. Njihove reči i postupci, dok su pred drugima, samo su maska, lažni utisak. Ono što govore i rade iza kulisa odražava njihovo pravo ja. Ako se neko pred ljudima pojavljuje na jedan način, a iza kulisa na drugi, trebalo bi da budete u stanju da raspoznate šta je pravo, a šta lažno, zar ne? Antihrist može izgledati veoma učtiv pred ljudima, ali kada bi oni znali šta je antihrist radio iza kulisa, to bi im bilo odvratno. Smatrali bi da je sramota baviti se antihristom, da nisu osoba od integriteta, već zlobni i sitničavi. Može li se u tom slučaju antihrist slagati sa normalnim ljudima? Ne, ne može. Tu nije u pitanju normalna osoba koja ima nekoliko loših navika, već je u pitanju njena narav. Čim vidite njihovu narav, shvatate da nisu ljudi, već zver, đavo. Recite Mi, kakav je osećaj kada ljudi komuniciraju sa životinjama? To je kao da dovedete svinju u kuću, očistite je, obučete je u malu odeću i tretirate je kao kućnog ljubimca. Sledećeg dana otkriješ da je kuća postala svinjac. U kući jede, pije i vrši nuždu, ne obazirući se na čistoću. Tada shvatiš da ne možeš da držiš svinje na taj način – one su životinje! Ljudi poput antihrista mogu naizgled delovati kao da imaju neki kov i vaspitanje ili su možda nekada bili ugledna ličnost u društvu, što im je donelo poštovanje. Ali većina njih je poput životinja, bez savesti i razuma. Da li poseduju normalnu ljudskost? (Ne.) Da li se oni, i bez normalne ljudskosti, mogu smatrati ljudima? Možete li da prihvatite njihovo vođstvo? Šta će biti ako braća i sestre padnu u ruke takvih ljudi? Biće navedeni na stranputicu i vrbovani i sigurno će patiti. Antihristi su đavoli i nemaju savest ni razum. Oni su naizgled puni ljubavi, razumevanja i saosećanja prema poteškoćama, slabostima i emocionalnim potrebama nekih ljudi. To su, u stvarnosti, ljudi koje oni favorizuju i koji im laskaju. Ali

ako ti ljudi ugroze njihov status ili ugled, čak ni sa njima neće postupati ljubazno, već bezobzirno, koristeći još podmuklije metode, bez trunke saosećanja ili tolerancije. Ljubav i tolerancija antihrista je samo fasada, a njihov cilj apsolutno nije da dovedu ljude pred Boga, već da ih nateraju da ih obožavaju i slede. Njihov cilj hvatanja ljudi u zamku na taj način je da obezbede sopstveni položaj i da postignu da ih ljudi obožavaju i slede. Bez obzira na to koje metode antihristi koriste da ljude navedu na stranputicu i da ih vrbuju, jedno je sigurno: oni će razbijati glavu i upotrebiti sva potrebna sredstva zarad sopstvene moći i statusa. Ono što je takođe sigurno jeste da bez obzira šta rade, oni to ne rade da bi obavili svoje dužnosti, a pogotovo ne da bi dobro ispunili svoje dužnosti; oni to radije čine da bi postigli svoj cilj da održe vlast unutar crkve. Štaviše, šta god da rade, nikada ne uzimaju u obzir interese Božje kuće, a svakako ne uzimaju u obzir ni interese Božjeg izabranog naroda. U rečniku antihrista, ta dva razmatranja ne postoje; oni su suštinski lišeni njih. Bez obzira na njihov nivo starešinstva, oni ne pokazuju ni najmanju brigu za interese Božje kuće niti Božjeg izabranog naroda. U njihovim mislima i gledištima, rad crkve i interesi Božje kuće su nebitni i ispod njih. Razmišljaju samo o sopstvenom položaju i sopstvenim interesima. Iz toga se vidi da je priroda-suština antihrista, osim što je rđava, posebno sebična i ogavna. Oni deluju samo zarad sopstvene slave, dobiti i statusa, ne obraćajući ni najmanju pažnju na život i smrt drugih. Svako ko predstavlja pretnju njihovom položaju biva podvrgnut beskrupuloznom suzbijanju i isključenju i biva najstrože mučen. Ponekad, kada su antihristi prijavljeni da su počinili previše zla i Višnji sazna za njih, a oni osećaju da će izgubiti svoj položaj, počinju da liju gorke suze. Naizgled se čini da se kaju i da se vraćaju Bogu, ali koji se pravi razlog krije iza njihovih suza? Za čime zaista žale? Tuguju i pate jer su izgubili ljudska srca, svoj položaj i ugled. To je ono što se krije u njihovim suzama. Istovremeno, oni već planiraju svoje sledeće korake da učvrste svoju poziciju, uče iz svojih neuspeha i rade na tome da se vrate. Sudeći po takvom ponašanju antihrista, oni nikada ne osećaju kajanje niti pate zbog svojih prestupa i iskvarenih naravi koje su otkrili i sigurno se neće istinski spoznati niti se pokajati. Oni bi mogli da kleče pred Bogom, lijući gorke suze, razmišljajući o sebi i proklinjući sebe, ali to je fasada koja treba da navede ljude na stranputicu, a neki ljudi čak mogu da poveruju da su iskreni. Moguće je da su u tom trenutku njihova osećanja iskrena. Međutim, potrebno je zapamtiti da antihristi nikada neće doživeti iskreno kajanje. Čak i ako jednog dana budu otkriveni i isključeni, neće osećati iskreno kajanje. Oni će samo priznati svoj neuspeh, da su pokvarili svoj nastup i razotkrili sva svoja zla dela. Zašto to govorim? Jer, na osnovu prirode antihrista da mrze istinu i Boga, oni nikada neće prihvatiti istinu. Dakle, samospoznaja antihrista je neprestano lažna. Oni će samo priznati da su izgubili ljudska srca jer nisu uspeli da iskoriste priliku da preuzmu vlast i učvrste položaj. Njihovo kajanje i patnja su iz tih razloga. Kada su antihristi na muci, mogu i suze da liju, ali zašto plaču? Šta se krije iza njihovih suza? Oni plaču jer je mnoštvo njihovih zlih dela razotkriveno i izgubili su svoj položaj. Kada bi zaista mogli da se kaju i da plaču zbog toga što čine loše stvari i zbog toga što smatraju da su dužni

Bogu, ne bi počinili toliko mnogo zla. Nemaju grižu savesti i ne priznaju svoja zla dela – kako onda može nastati iskreno kajanje? Posle činjenja zla ne osećaju kajanje; puni su ravnodušnosti, samo smatraju da su izgubili obraz i napravili budalu od sebe. Njihovo raspoloženje može malo da opadne. Iako se naizgled čini da je sve u redu, u stvarnosti, duboko u sebi su poput neme osobe koja proba gorko bilje – pate u tišini. Oni doživljavaju vrtlog emocija u svojim srcima i liju gorke suze, ali nema iskrenog kajanja. To je pravo stanje stvari. Ponekad, antihristi mogu reći neke prijatne reči, poput: „Pošto sam bio slabog kova, nisam obavio posao kako treba i počinio sam neka dela ometanja i prekidanja; nisam uspeo da preuzmem vođstvo i nisam dostojan vođstva. Neka me bog disciplinuje i prokune. Neću se žaliti, ako odlučite da me u budućnosti ne izaberete za starešinu." Odmah posle toga će briznuti u plač. Neki ljudi, kojima nedostaje raspoznavanje, pokažu saosećanje prema njima i kažu: „Ne plači, mi ćemo ponovo izabrati tebe u budućnosti." Kada to čuju, odmah prestaju da plaču. Vidite li sada njihove prave boje? Kada izgovore nekoliko lepih reči, to je da pridobiju srca ljudi, da ih navedu na stranputicu i prevare, a neki čak i padaju na to. Kad god antihristi liju suze, iza toga nesumnjivo stoji neki plan. Kada oni koji ih obožavaju počnu da ih ispituju i njihov status postane poljuljan, oni plaču. Osećaju se toliko uznemireno da ne mogu da jedu ili spavaju, ponavljajući svojoj porodici: „Kako da nastavim dalje ako nisam u ulozi starešine?" Njihova porodica odgovara: „Zar nisi ranije živeo dobro bez statusa? Zašto ne možeš da nastaviš da živiš?" Oni odgovaraju: „Da nije bilo mog statusa, da li bih dobio ove prednosti? Da li bi nam bilo tako dobro? Zašto si tako glup?" Kod kuće neki otvoreno kažu: „Koja je svrha živeti bez statusa? Šta je smisao života? Naša porodica broji tek nekoliko članova i, u našoj kući, ja mogu biti zadužen samo za njih. Ja sam samo glava domaćinstva i moj status nije uzvišen. Trebalo bi da budem na funkciji u crkvi; u suprotnom, moj život je protraćen. Osim toga, da li bi naša porodica mogla da ima tako dobar život bez tog položaja u crkvi?" Iza zatvorenih vrata govore iskreno, a njihove ambicije su ogoljene. Nije li to bestidan pojedinac? Navođenje antihrista na stranputicu nije povremeni prestup – nije nenameran. Da su to povremeni i nenamerni loši postupci, oni ne bi bili smatrani antihristima. Antihristi namerno navode ljude na stranputicu; njima upravlja Sotonina priroda. Zbog toga oni dosledno navode ljude na stranputicu, namerno koriste taj metod da ih kontrolišu i da na kraju dobiju moć. U stvari, svrha njihovog navođenja na stranputicu i kontrolisanja ljudi je da ih nateraju da ih slušaju, da slede njihovo vođstvo i da se distanciraju od Boga. Antihristove namere su vrlo jasne; imaju za cilj da se sa Bogom nadmeću za ljude. Njihovi postupci nisu trenutna otkrovenja iskvarenosti, niti su počinjeni impulsivno, protiv njihove volje, a svakako nisu uslovljeni posebnim okolnostima. To je u potpunosti zbog njihove rđave prirode, njihovih naduvanih ambicija i želja, njihove podmukle naravi i mnoštva njihovih spletki. Njihova sposobnost da rade te stvari sada je određena njihovom priroda-suštinom: nakon što su poverovali u Boga, oni su gajili te namere i spletke, samo čekajući da postanu starešine da počnu da ostvaruju te snove i da postignu svoje ciljeve. To je pravo stanje antihristovog srca i tu nema ni najmanjeg odstupanja.

Iz sadržaja o kome je gore bilo reči, trebalo bi da razumete istinu u koju treba da uđete. S jedne strane, trebalo bi da raspoznajete antihriste i zle ljude koji pokazuju takvo ponašanje i priroda-suštinu. S druge, trebalo bi i da se uporedite, da biste videli da li pokazujete takva ponašanja. E sad, ako možete pronaći podudaranje između onoga što vi kažete i onoga što kažu antihristi ili ako oboje pokazujete isto ponašanje u sličnim situacijama, možete li raspoznati sličnosti u vašoj otkrivenoj naravi ili u praktičnom delovanju između vas i antihrista? Da li možete da dokučite istinu o kojoj se ovde govori kroz neke primere o kojima raspravljam ili kroz detalje, reči i radnje opisane u tim primerima, ili možete li da razumete iskvarene naravi ljudi koje su ovde raskrinkane? Da li možete ovako da slušate? Sa kog stanovišta slušate? Ako raspoznajete te naravi i suštine antihrista i posmatrate ta ponašanja i praktična delovanja u potpunosti sa stanovišta posmatrača, možete li zadobiti istinu? (Ne.) Sa kog stanovišta onda treba da slušate? (Sa stanovišta samoupoređivanja.) Uporedite se – to je najosnovnija stvar. Šta još? (Opremiti se istinom.) Tačno, u svakom primeru o kome raspravljam morate razumeti istinu koju treba da razumete. Oni koji ne poseduju duhovno razumevanje mogu samo da shvate činjenice, dok oni koji poseduju duhovno razumevanje i dobar kov, mogu razumeti i zadobiti istinu od njih. Možete li sumirati istine uključene u priče i primere o kojima se raspravljalo? Beseda o određenim pričama ili primerima ima za cilj da pomogne ljudima da se povežu sa stvarnošću, da bolje razumeju različita pitanja koja se ogledaju u stvarnosti i da produbе svoj utisak o različitim ispoljavanjima i suštinama u vezi sa ovim aspektom istine. Drugim rečima, kada je u pitanju ovaj aspekt istine ili priroda-suštine, ti ćeš pomisliti na konkretan primer ili scenario. Na taj način, kada razumeš sebe ili raspoznaješ druge, imaćeš vizualizovano razumevanje koje je lakše razumeti, koje je praktičnije i konkretnije nego samo čitanje teorije ili teksta. Ako je to samo tekst, a ti nemaš iskustva sa tim, tvoje razumevanje teksta može biti ograničeno na same reči, uvek sputano tvojim ograničenim iskustvima i ostaje samo u tom opsegu. Međutim, ako dodam određene primere, iskombinujem nekoliko priča, nekoliko prizora, konkretnih reči, radnji i ponašanja u Mojoj besedi, to će imati pomoćni efekat na tvoje razumevanje istine u tom aspektu. Ako je taj efekat postignut, to znači da si razumeo taj aspekt istine. Koji stepen razumevanja moraš postići da bi se to smatralo razumevanjem? Ne mora da bude 100%, ali su barem tvoje razumevanje, definicija, koncept, kao i znanje o tom aspektu istine, uobličeni. Šta znači to uobličavanje? To znači da postaje relativno čisto, da u osnovi nije pomešano sa ljudskim znanjem, predstavama, zamislima ili spekulacijama ili da je, pak, pomešano sa malim brojem tih stvari. To su efekti takvih primera. Ti možda poznaješ ljude ili događaje koje pominjem u nekim od ovih primera ili si čak bio u kontaktu sa takvim ljudima i prilično si upoznat sa njima, ili si možda došao u kontakt sa takvim događajima, pa čak bio i svedok celog procesa u kome ovi ljudi rade takve stvari. Ali koje su koristi toga za tvoje razumevanje i prepoznavanje istine? Moguće je da si živeo zajedno sa takvim ljudima, da si gledao takve priče kako se odvijaju i da si iskusio sve što se dešavalo u tim pričama, ali to ne mora nužno da znači da si razumeo

taj aspekt istine. Šta ovim hoću da kažem? Nemoj da pretpostavljaš da, zato što znaš ili si upoznat sa osobom ili događajem o kome govorim, ne moraš da slušaš detalje ili istinu i konkretan sadržaj o kojem se ovde razgovara. To bi bila velika greška. Čak i ako je ta osoba neko sa kim si blizak, to ne znači da si tu već razumeo i shvatio istinu. Zašto vas podsećam na ovo? To je da vas spreči da se preterano bavite detaljima. Kad god vidite da neko radi tako nešto i da ga Bog uzima kao primer, ismejavate ga i prezirete takve ljude. Da li je to ispravan stav prema istini? (Ne.) Kakav je to stav? Zar to nije skretanje sa puta? To je pristrasno shvatanje. Upravo zbog tih živopisnih primera, priča i konkretnih ljudi i događaja svako može istinski da razume kakvo je otkrovenje iskvarene naravi ljudi, da istinski svedoči o tome kakvo je otkrovenje iskvarene naravi ljudi i priroda-suštine, o tome šta je iskvarena narav, kakvim putem idu ljudi sa određenom vrstom iskvarene naravi i priroda-suštine, šta vole, kakav je raspon njihovih emocija, kako se vladaju i ophode prema svetu i kakav im je pogled na život, koja su njihova načela ophođenja prema stvarima i kakav može biti njihov stav prema Bogu i istini. Upravo zbog tih primera, tih konkretnih pojedinaca i konkretnih događaja, ljudi mogu bolje da povežu istina-stvarnost sa Božjim otkrovenjem ljudske suštine, postižući nešto jasniji i tačniji pogled na njih. Dakle, koja je Moja poenta iza ovih reči? Poenta je da ne bi trebalo da potcenjujete te priče. Bez obzira na to kakvu priču pričam, na to čija je to priča ili na kakvu se to osobu ta priča odnosi, tu postoji samo jedan cilj, a to je da ti pomognem da razumeš istinu. Ako iz toga zadobiješ istinu, onda je željeni efekat postignut. Dakle, te priče ti jedino mogu omogućiti da razumeš neke površne istine kada ih prvi put čuješ, da dokučiš površno značenje ili doslovno tumačenje. Međutim, kako se tvoj rast povećava, kako stariš, kako rasteš u životu kroz različite okolnosti, tvoj život takođe postepeno sazreva, a ti ćeš imati različita razumevanja događaja u tim pričama, kao i priroda-suštine, ponašanja i ispoljavanja raznih pojedinaca koji se tu ogledaju. Kako dolazi do tih razumevanja? Ona potiču iz istina obuhvaćenih tim pričama, a ne iz samih priča. Ako je je u pitanju puko pričanje priče, kao što je u priči „Dečak i vuk”, onda kada je odslušate, to je to; ona nema veze sa istinom. Ona samo upućuje ljude kako da se ponašaju: veoma je direktna i površna. Ali kada je istina u pitanju, dubina takve priče prevazilazi površna značenja koja čovek može lako da razume. Dotiče se iskvarene naravi i priroda-suštine ljudi, uključujući i to kako raspoznati ljude, kako izabrati svoj put, kako pristupiti istini i kakve bi stavove ljudi trebalo da zauzmu kao odgovor na Božje zahteve. Ta priča uključuje ono šta ljudi treba da odbace i ono šta treba da prihvate. Ako ste u stanju da slušate na taj način, svaki put kada čujete propovedi, dobićete nešto, zadobićete više svetlosti i razumećete više načela u vezi sa različitim aspektima istine i doživećete izvestan život-ulazak. Kako ljudi stare, kako vreme prolazi, kako se društvene okolnosti menjaju, kako se trendovi menjaju, istina nastavlja da deluje u srcima ljudi i oni će znati kako da praktikuju istinu i kako da gledaju na ljude i stvari na temelju istine. To znači steći život – istina može postati čovekov život. Zato, bez obzira na to kada se priča priča, nemojte je samo jednom odslušati i smatrati da je to obavljeno. Nastavite da je

slušate iznova, a ako je ne razumete, možete da razgovarate o tome. Ako ti je teško da je dokučiš u fazi u kojoj se trenutno nalaziš, razlog tome može biti to što tvoj rast nije dovoljan. U tom slučaju, slušaj ono što možeš da shvatiš i izaberi ono što odgovara tvom trenutnom rastu. Ako ti se priča čini jasnom kada je čuješ, ali se kasnije učini dubokom, ako je ne razumeš ili se ne poklapa sa tvojim iskustvima i životnim okolnostima u toj fazi, zadrži je u svom srcu i pusti je da ostavi utisak na tebe. Kada se kasnije suočiš sa sličnim situacijama, ono što si zadržao u svom srcu može da se odrazi na površini. Baš poput rečnika i termina koje si učio ili informacija koje je tvoj mozak asimilovao. Da li razmišljaš o njima svaki dan? Verovatno ne. Ti se obično ne zadržavaš na njima, ali kada se nađeš u okruženju u kojem su ti termini, rečnik ili informacije relevantni, neki od njih ti padaju na pamet. Ljudi imaju sećanja i prirodno čuvaju neke stvari u svojim umovima. Te stvari su dovoljne da ih koristiš u svakodnevnom životu i mogu ti biti donekle korisne, ali ako namerno pokušaš da ih koristiš i strogo primenjuješ propise, veća je verovatnoća da ćeš pogrešiti. Trebalo bi da selektivno slušaš na osnovu sopstvenog rasta i okolnosti koje si iskusio. Na taj način, tvoj napredak će biti brži. Oni koji znaju da slušaju dobiće više, a oni koji ne znaju dobiće manje ili možda baš ništa. Možda čak misle da ne žele da slušaju nijednu od tih priča, da nijedna ne uključuje istinu i pitaju se zašto ne govorim o istini umesto što se sve vreme upuštam u besposleno čavrljanje i ogovaranje. Kakvi ljudi pokazuju to ponašanje? (Oni koji nemaju duhovno razumevanje.) Ljudi koji nemaju duhovno razumevanje mogu da razmišljaju na taj način. Mogu da pomisle da kada držim besede, govorim samo o tim svakodnevnim stvarima; pa, mogu i oni, tako da kad nemaju šta drugo da rade, upuštaju se u besposleno čavrljanje sa drugima. Možda znaš više tračeva od priča koje Ja pričam, ali da li tvoje rasprave uključuju istinu? (Ne, ne uključuju.) Ako ne uključuju istinu, pazi da ne budeš neselektivan u svom govoru, inače bi mogao da završiš raspravljajući o stvarima koje nemaju veze sa istinom. Ja pričam priče kako bih pomogao ljudima da razumeju istinu. Vi ne bi trebalo da Me slepo oponašate. Trebalo bi da se fokusirate samo na težnju ka istini, na razumevanje istine i nastojanje da stvari rešavate u skladu sa načelima. Bilo u svom govoru ili u svojim postupcima, dajte prioritet usklađivanju sa istina-načelima. Na taj način ćete postepeno ući u istina-stvarnost.

III. Detaljna analiza načina na koji antihristi prete ljudima

Završili smo razgovor o dva ispoljavanja antihrista putem kojih navode ljude na stranputicu i vrbuju ih; a sada, hajde da razgovaramo o tome kako oni prete ljudima. Svaka od ovih metoda antihrista je ozbiljnija od prethodne. U poređenju sa navođenjem na stranputicu i vrbovanjem, da li je ovaj metod pretnje više ili manje sofisticiran? (Manje.) Ako navođenje na stranputicu i vrbovanje ne uspeju, oni pribegavaju pretnjama. Kako antihrist preti ljudima? Zašto pribegava takvoj metodi? (Zato što njegovi ciljevi nisu ispunjeni.) Njegovi ciljevi nisu ispunjeni. Postoji još jedno značenje koje ima reč „pretnja” – pomoću koje fraze se to može izraziti? (Otkriti pravo lice.) To nije sasvim tačno;

pokušajte sa drugom frazom. (Naljutiti se zbog posramljenosti.) Samo što niste pogodili. Postoji li prikladnija fraza? (Osećati se iznervirano i besno.) Tačno, osećati se iznervirano i besno. To je kao lokalna izreka „dobiti napad besa"; značenje je: „Pokušao sam i ljubaznim i oštrim rečima. Uglavnom, nikada nisam bio nepravedan prema vama. Zašto me ne slušaš? Pošto nećeš da slušaš, onda ćeš dobiti svoje: upotrebiću ovu taktiku na tebi – pretnje!" Oni menjaju svoju taktiku. Sotona ima razne taktike, sve su ogavne. Pretnje se obično kombinuju sa namamljivanjem. Ako koriste samo pretnje, neki ljudi ih se ne plaše i ne slušaju ih. Tada nemaju drugu opciju i ponekad mogu pribeći namamljivanju. Ako ni to ne uspe, oni onda pokušaju sa tim – koriste i meke i tvrde taktike. Dakle, zašto antihristi prete ljudima? Pod kojim okolnostima pribegavaju pretnjama? Ako dvoje ljudi mirno koegzistiraju, svako ide svojim putem, bez sukoba interesa među njima, da li će pribeći pretnjama? (Ne, neće.) Pod kojim okolnostima će onda početi da se javlja takvo ponašanje i upućivanje pretnji? Naravno, to se dešava kada su u pitanju njihovi interesi ili reputacija, kada njihovi ciljevi nisu ispunjeni. Oni koriste sva raspoloživa sredstva, razmišljajući: „Znači, ti nećeš da me slušaš? Onda ću ti pokazati posledice!" Kakve su to posledice? To je ono čega se plašiš, šta god to bilo. Možete li se setiti nekih primera pretnji kojima ste bili svedoci? (Neki antihristi, kada vide da im se braća i sestre ne pokoravaju, počinju da im sude i da ih osuđuju, služeći se sledećim rečima da prete ljudima: „Nepokoravanje starešinama je nepokoravanje bogu.") (Mogu da se setim i drugog primera gde ako neko ne sluša vođstvo, starešina koristi svoj autoritet da ga smeni.) Bez obzira na to, oni žele da ljudi shvate da će to što ne slušaju imati posledice. Dakle, na osnovu čega teraju ljude da ih slušaju? Često kažu: „Pokornost vođstvu je pokornost bogu, jer je vođstvo odredio bog. Ti se moraš pokoriti. Ako se ne pokoravaš ili ne slušaš starešine, to je nadmenost, samopravednost i opiranje bogu. Posledica opiranja bogu je biti isključen. U blažim slučajevima, ti bi mogao biti izolovan da malo razmisliš o sebi; u težim bi čak mogao biti proteran iz crkve!" Oni koriste te uverljive zablude da prisile ljude da im se pokore. Osim toga, kako neki drugi antihristi prete ljudima? Oni podstiču druge da se okupljaju protiv onih koji im se ne pokoravaju i da ih odbace. Zatim, smene one koji ih ne slušaju ili im prilagode dužnost. Neki pojedinci se zaista plaše da neće imati dužnost koju treba da obavljaju. Oni veruju da obavljanjem svojih dužnosti mogu imati šansu za spasenje, a da bi neuspeh u obavljanju dužnosti mogao to da im oduzme. Antihristi misle u svojim srcima: „Znam tvoju slabu tačku. Ako me ne poslušaš, lišiću te prava da obavljaš svoju dužnost. Neću ti dozvoliti da obavljaš svoju dužnost!" Da li ne dozvoljavaju ljudima da obavljaju svoju dužnost zato što ti ljudi nisu u skladu sa merilom ili možda zato što njihovo obavljanje dužnosti šteti interesima Božje kuće? (Ne.) Zašto to onda rade? To rade da bi odstranili neistomišljenike i koriste taj metod da prete ljudima i da ih nateraju da slušaju. Kada su u pitanju pretnje, antihristi definitivno ne slede istina-načela u ophođenju sa ljudima ili u rešavanju stvari. Umesto toga, oni koriste zastrašivanje, silu i prinudu da nateraju ljude da se poslušno pokore i da ih slušaju, kao i da im ne zadaju nevolje i ne kvare njihove poslove.

Antihristi ne koriste pretnje samo zato što ih ljudi ne slušaju ili zato što ih ne shvataju ozbiljno i zanemaruju ih – to je samo jedan aspekt toga. Postoji još jedan razlog, to jest, kada drugi otkriju antihristove probleme i žele da ih razotkriju ili prijave Višnjem, oni se plaše da bi Višnji mogao saznati ili da će više ljudi saznati za to, pa čine sve što je u njihovoj moći da prikriju te stvari i da ih zataškaju, ne dozvoljavajući da one ikad budu razotkrivene. Šta bi se desilo kada bi više ljudi saznalo? Oni bi odbacili i prokleli antihrista, niko ga više ne bi obožavao i izgubio bi svoj položaj i autoritet. Dakle, antihrist koristi taj metod pretnje ljudima da bi zaštitio svoj položaj i autoritet. On veruje da će, ako to ne učini, braća i sestre početi da ga raspoznaju i da neće biti izabran na sledećim izborima, što će ga spustiti na rang običnog vernika. Šta za njega znači biti običan vernik? To znači da nema autoritet, nema ko da ga sledi ili da bude njegov pristalica, kao i da su mu položaj i autoritet oduzeti, ostavljajući njegove ambicije i želje nezadovoljenim. Ne želi da bude običan vernik ili sledbenik, pa koristi taj metod da preti ljudima kako bi ih zastrašio i primorao da ga slušaju i budu mu poslušni, što mu, pak, omogućava da nastavi da se drži svog autoriteta i položaja, kao i da nastavi da kontroliše ljude i da od onih određenih dobija podršku. Sve što antihrist radi vrti se oko njegovog položaja. Kad god je u pitanju nešto što uključuje njegov položaj, on će koristiti određena sredstva ili metode da ga energično zaštiti i sačuva; čak i kada Višnji pita neke od njih o određenim stvarima, oni su u stanju da mu drsko lažu u lice. Na primer, kada Višnji pita koliko je ljudi crkva pridobila propovedanjem jevanđelja ovog meseca, čak i ako antihrist zna da nije pridobila nikoga, on bi mogao da slaže i kaže da je pridobila petoro ljudi. Kada se braća i sestre koji znaju istinu suoče sa antihristom, govoreći: „Onih petoro ljudi je samo istraživalo. Zašto si rekao da smo pridobili petoro ljudi? Trebalo bi da kažeš istinu Višnjem”, antihrist na to kaže: „Zašto ne bismo mogli da pridobijemo pet? Rekao sam petoro ljudi, znači petoro je. Tvoje mišljenje se ne računa. Ako kažemo da nismo pridobili nijednu osobu, kako to da objasnim višnjem? Ako želiš to da prijaviš, samo napred, ali ako kažeš istinu, višnji bi mogao da te ore̊že. Mogao bi da smeni sve vas koji ste uključeni u propovedanje jevanđelja ili čak da rasformira tim za jevanđelje. Tada nećeš moći da obavljaš svoje dužnosti, a ja neću biti kriv za to.” Kada ta osoba to čuje, zapanji se i ne usuđuje se da to prijavi. Zar to nije pretnja? (Da.) To je očigledna pretnja, dakle otvoreno izrečena. Kada neki ljudi to čuju, pomisle: „Biti pošten čovek ima posledice. Ako sam pošten, neću moći da obavljam svoju dužnost, tako da to neću prijaviti. Moramo da prijavimo petoro ljudi.” Neki ljudi osećaju nelagodu u svom srcu i govore: „Ako nikoga nismo pridobili, to je što je. Trebalo bi da se pokorimo, ma kako Višnji odlučio da postupa sa nama.” Kakvo je antihristovo gledište o tome? „Pokornost? Zavisi od situacije. Da li višnji zna za poteškoće sa kojima se sada suočavamo prilikom propovedanja jevanđelja? Da li ga je briga za to?” Kada je Višnji ispitao situaciju povodom propovedanja jevanđelja, on nije bio svestan postojećih izazova. Znao je koliko ljudi najmanje može da se pridobije svakog meseca i nikada nije rekao da će tim za širenje jevanđelja biti raspušten ukoliko mesečno ne pridobije nikoga. Dakle, odakle

antihristu ta izjava? (Izmislio ju je.) Sami su to izmislili da prikriju svoje laži, da kontrolišu te ljude, da spreče Višnjeg ili braću i sestre da prozru njihove laži i da obezbede svoj položaj da ne budu smenjeni – zato su se usudili da izmisle takve đavolske reči. Razboriti pojedinci mogu da ih razotkriju, ali oni kojima nedostaje raspoznavanje bivaju navedeni na stranputicu, misleći: „Ova dužnost zaista nije laka. Ne možemo biti iskreni sa Višnjim. Ako kažeš da je bilo petoro ljudi, onda ih je bilo petoro. Iako nismo pridobili petoro ovog meseca, imaćemo za cilj da ih pridobijemo sledećeg meseca. Na kraju krajeva, ako ih pridobijemo sledećeg meseca, onda to neće biti laž." Antihrist se upušta u prevaru, a oni kojima nedostaje raspoznavanje upuštaju se u to zajedno sa njim; oni su grupa prevaranata. Šta je cilj antihrista u pretnji ljudima? Cilj je da ih nateraju da im budu poslušni i da ih slušaju. Oni lažu i čine zlo, kontrolišu crkvu, navode ljude na stranputicu, obavljaju posao ne pridržavajući se načela niti radnih aranžmana, i ma koliko se bezobzirno ponašali, ne dozvoljavaju braći i sestrama da ih razotkriju ili prijave Višnjem. Kada otkriju da neko planira da ih prijavi Višnjem, tada pribegavaju pretnjama. Kako prete toj osobi? Kažu: „Radimo tamo dole, a posao je težak. Čak se suočavamo sa rizikom da nas uhapsi velika crvena aždaja. Višnji uvek zahteva da se u svom praktičnom delovanju pridržavamo radnih aranžmana. Toliko trpimo i preuzimamo toliki rizik prilikom propovedanja jevanđelja. Kada su rezultati loši, ti i dalje želiš da ih prijaviš višnjem; nakon što napraviš svoj izveštaj, on će te orezati. Ne bojim se da ću, nakon što te ore̊že, biti smenjen kao starešina; bojim se da više nećete imati dužnost koju treba da obavljate. Ako više nemate dužnost, nemojte mene da krivite!" To zvuči tako razumno! Oni takođe kažu: „Ko zapravo želi to da prijavi? Ako vi želite to da prijavite, ja vas neću sprečiti; ionako svi znaju za te stvari. Ako to ne prijavite višnjem, onda nas on neće kriviti. Ako to prijavite, bićemo orezani. Sami izaberite; ako želite to da prijavite višnjem, samo napred. Sada, ko hoće da prijavi neka digne ruku." Kada svi oni čuju taj njegov ton, počnu da razmišljaju: „Da li mi je zaista dozvoljeno da to prijavim ili ne?" Nakon razmišljanja, neki ljudi podižu ruke. Antihrist to vidi i pomisli: „Ti još uvek želiš da to prijaviš? Zar ti ne tražiš nevolju? Dobro, neću te zaboraviti." Nakon toga, počinje da razmišlja o mogućnostima da muči tu osobu. On pronalazi izgovor, govoreći: „Ti nisi dao nikakve rezultate dok si nedavno obavljao svoje dužnosti. Svakome, ko u roku od tri meseca nije postigao rezultate u obavljanju svoje dužnosti, biće ukinuto pravo da obavlja dužnost. Ako se njihov učinak ne poboljša, biće izolovani. Ako se i dalje ne pokaju, biće uklonjeni ili proterani!" Da li se ta budala, ta kukavica još uvek usuđuje da to prijavi? Kada to čuju, pomisle: „Ne prijavljujem to zbog sebe. Koja je svrha da to prijavim? Šta ako to prijavim i onda me starešina napadne i osveti mi se, i ako me moja braća i sestre odbiju? Onda ću biti izolovan u crkvi. Važnije mi je da slušam starešinu. Ne znam čak ni gde je bog; može li on brinuti o mom životu i smrti?" Dakle, oni to više ne prijavljuju. Zar ih nije uplašio antihrist? (Da.) Osoba veruje: „Uvrediti boga nije velika stvar. Bog je pun ljubavi, milostiv, tolerantan i strpljiv; ne ljuti se lako, ne proklinje niti kažnjava ljude. Ali ako uvredim starešinu, onda ću morati da patim. Prijavljivanje problema mi neće doneti ništa dobro;

svi će me odbaciti. Ne mogu da uradim takvu glupost.” Nije li to beskičmeno ponašanje? (Da.) Kako treba postupati sa takvom beskičmenom osobom? Da li je vredna sažaljenja? Takvu beskičmenu osobu treba predati Sotoni, antihristu, da je antihrist muči – ona to zaslužuje. Nedostaju joj vera, rešenost i snaga da upražnjava istinu i da se pokori Bogu, ali kada je u pitanju pokoravanje antihristu, ona dobija posebnu snagu, spremna je da uradi sve što se od nje traži i puna je entuzijazma. Kada joj antihrist preti i plaši je, ta osoba se više ne usuđuje da prijavi probleme. Zar to nije kukavica? Koji je kolokvijalni izraz za to? Biti slabić i popuštati kada se suoči sa antihristom. Ima dosta ljudi u crkvi koji su postali slabići zbog pretnji antihrista! Ti pojedinci ne znaju kako da pristupe frazi „Bog je suveren nad svime”. Kada im antihrist preti, odbacuje ih ili izoluje, oni se osećaju kao da nemaju podršku, ne veruju u Božju suverenost nad svime ili u Božju pravednost niti veruju da su ljudski životi u Božjim rukama. Nekoliko zastrašujućih ili pretećih reči od strane antihrista i oni su zaplašeni, popuštaju i ne usuđuju se više da to prijave.

Kada antihrist prijavi svoj rad Višnjem, on ga drsko laže i vara. Oni koji znaju istinu ne mogu to da podnesu i žele da prijave tu situaciju Višnjem. Antihrist drži strogu kontrolu nad ljudima i pažljivo ih posmatra. On može odmah da uoči svakoga ko bi bio sklon tome da prijavi problem Višnjem. Kada nema šta drugo da radi, usredsređuje se na posmatranje ljudi, njihovih reči i izraza lica, tražeći one koji imaju neke stavove o njemu, one koji su nelojalni, one koji ga ne slušaju, one koji predstavljaju pretnju njegovom položaju, one koji su prema njemu ravnodušni, one koji ga ne shvataju ozbiljno, one koji mu ne daju počasno mesto i one koji mu ne daju da jede prvi tokom obroka. To predstavlja nevolju za te ljude. Šta antihrist čini takvim osobama? Neki antihristi koji su podmukli ne otkrivaju svoje pravo lice odmah. Čekaju priliku da se pozabave tobom. Ako to ne uspe, pribegavaju oštrim pretnjama da bi te naterali da osetiš da je tvoj život u njihovim rukama. Bez obzira na to da li kao vernik možeš biti spašen, kao i na to da li možeš da stigneš do kraja i ostaneš u crkvi – sve je to u njihovoj moći i potrebna je samo njihova reč. Oni imaju poslednju reč. Ako si neposlušan, ne slušaš njihovu kontrolu, ne shvataš ih ozbiljno, a i dalje pokušavaš da prijaviš njihove probleme, onda ćeš patiti. Počeće da planiraju kako da te muče. Kako antihrist gleda na ponašanje braće i sestara koji prijavljuju svoje probleme Višnjem? (Kao cinkarenje.) Tačno, oni to ne vide kao prijavljivanje problema; oni to vide kao cinkarenje. Šta znači cinkarenje? To znači prijaviti Višnjem sve razne stvari koje oni rade, a koje se protive istini, kao i sva njihova zla dela ili izvestiti Višnjeg o stvarima koje se tiču njih, a koje su nepoznate drugima. Oni to smatraju cinkarenjem. Kada otkriju da neko cinkari, ta osoba mora da bude podvrgnuta mučenju. Neki smetenjaci i beskičmenjaci su uplašeni antihristovim pretnjama, njihovim dominantnim i sramnim načinima. Kada antihrist pita ko ima kontakt sa Višnjim, čak i pre nego što dođe do njih, oni brzo daju do znanja: „Ja nemam.” Antihrist pita: „Kako onda višnji zna za to?” Razmišljaju o tome i kažu: „Ni sâm ne znam.” Antihrist ih muči do te mere da žive u stalnoj bojazni, uvek na ivici, u strahu da bi ih antihrist mogao proterati iz crkve. Oni su toliko uznemireni i uplašeni da im je teško čak i da prežive dan. Da li bi

se toliko plašili da im antihrist nije tako pretio? Ne, ne bi. Štaviše, da li imaju iskreno verovanje u Boga? Ne, nemaju. Oni su beskičmenjaci i smetenjaci. Kada naiđu na antihrista, oni se šćućure. Nemaju iskreno verovanje u Boga, ali se voljno predaju antihristu, spremni da izvrše njegovo naređenje. Oni su, po prirodi, Sotonine sluge.

Na koje još načine antihristi prete ljudima? Neki antihristi su vešti da govore određene ispravne i privlačne doktrine da te ograniče i sputaju. Kažu: „Zar ne voliš istinu? Ako voliš istinu, moraš me slušati jer sam ja starešina. Sve što kažem je u skladu sa istinom. Moraš da slušaš sve što kažem; kada kažem idi na istok, ti ne smeš da ideš na zapad. Kada nešto kažem, ti ne smeš da se premišljaš; ne smeš da imaš nikakvo mišljenje ili da se slepo mešaš. Ono što ja kažem je istina." Ako ih ne slušaš, mogli bi da te mrze ili osude. O kakvoj vrsti osude je reč? Oni će reći: „Ti zapravo nisi neko ko voli istinu; ako si ti zaista voleo istinu, onda su moje reči, kao starešine, ispravne – zašto ih ne bi poslušao?" Antihristi koriste te naizgled ispravne teorije i doktrine da te kontrolišu i ograničavaju. Štaviše, neki antihristi teraju ljude da vode računa o njihovim ličnim stvarima, govoreći: „Ja sam sada starešina i nemam vremena za određene lične stvari. Osim toga, ja sam starešina, a moje stvari su stvari božje kuće. Stvari božje kuće su i moje stvari. Ne možemo ih više tako jasno razlikovati. Zato treba da preuzmete deo tereta u mojim kućnim poslovima, kao što su: briga o deci, poljoprivredni poslovi, prodaja povrća ili izgradnja kuće, kao i stvari poput nedostatka novca kod kuće. Te stvari su nekada bile moja dužnost, ali sada kada sam starešina, postale su vaša dužnost – vi morate da delite sa mnom taj teret. U suprotnom ću stalno brinuti o svojim kućnim poslovima, pa će mi te stvari odvlačiti pažnju; da li onda i dalje mogu da budem efikasan starešina?" Što više govore to su bestidniji. Neki ljudi čuju to i pomisle: „Nismo umeli da vodimo računa o tvom srcu – zaista smo bili bezdušni! Ne moraš ništa da kažeš; od sada ćemo se mi pobrinuti za sve tvoje kućne poslove." Kakav to prijatan naziv daju ti antihristi svojim kućnim poslovima, kao i poslovima koje imaju u svakodnevnom životu? Oni ih zovu „narodna dužnost", to jest, antihristi uzimaju ljude da rade za njihovu porodicu, da služe mlade i stare u njihovom domaćinstvu i da se bave njihovim ličnim životnim stvarima, pretvarajući sve to u stvari Božje kuće. Pošto su to sada stvari Božje kuće, svako treba da ima pošten udeo u tome, a ako starešina želi da nešto uradiš, onda to postaje tvoja dužnost. Zar to ne zvuči ispravno? Ljudi bez raspoznavanja mogu misliti da je to ispravno. Oni veruju da mogu da pomognu starešini jedino tako što će preuzeti nekoliko kućnih poslova, pošto je starešina previše zauzet da bi se bavio sopstvenim kućnim poslovima, a i sami su slabog kova i ne mogu da obavljaju nikakvu dužnost. Dakle, kad god nisu zauzeti, rade u kući starešine, pomažući u raznim zadacima. Može li se smatrati da oni tako obavljaju svoju dužnost? To se može posmatrati samo kao entuzijastično pomaganje ljudima. Kada se porodice onih ljudi koji se iskreno daju za Boga i koji slede Božju volju suoče sa teškoćama, crkva organizuje ljude koji im pomažu i vode računa o njihovim kućnim poslovima. U takvim slučajevima se to donekle može smatrati obavljanjem dužnosti. Ima li to sada smisla? Antihrist, zauzet navođenjem na

stranputicu i kontrolom ljudi u crkvi, uređuje svoje kućne poslove pomoću braće i sestara, tvrdeći da oni i tako obavljaju svoju dužnost. Neka braća i sestre su, zbog nerazumevanja istine, navedeni na stranputicu i rado preuzimaju te zadatke, osećajući se srećnim što to čine. Na kraju, čak osećaju da duguju starešini, misleći: „Starešini je slomljeno srce i usta su mu se osušila zbog nas. Tako smo nedostojni. Uradili smo toliko posla, pa ipak, kako to da još uvek ne razumemo nijednu istinu?" Ako si po ceo dan zauzet radom za starešinu i zanemaruješ prisustvovanje okupljanjima ili slušanje propovedi, možeš li shvatiti istinu? Apsolutno je nemoguće. To znači dodvoravanje nekome do smrti! To je trčanje za antihristom i lutanje pogrešnim putem. Antihrist često koristi naizgled tačne izreke, uvija ih i obrađuje u ispravan govor, navodeći ljude da pogrešno veruju da su te reči zaista istina, da su nešto što treba da slede i praktikuju i da treba da prihvate te reči. Na taj način, ljudi ne moraju da raspoznaju da li je ono što starešina radi ispravno ili pogrešno i da li je ono što oni slede ispravno ili pogrešno. Nije li to taj slučaj? To se zove navođenje na stranputicu, a takođe i pretnja ljudima. Antihrist koristi te naizgled ispravne teorije i izjave da kontroliše te ljude. U kojoj meri ih kontroliše? Ti ljudi dobrovoljno ulažu napor za njih, rade do iznemoglosti za njih i upravljaju svim njihovim ličnim poslovima. Oni bi radije preskočili okupljanja, zanemarili sopstvene dužnosti, ostavili svoje zadatke iza sebe i žrtvovali svoje vreme za duhovnu posvećenost, okupljanje i jedenje i pijenje Božjih reči, samo da bi sve vreme pružali usluge i do iznemoglosti radili za antihrista. Zašto su u stanju da rade tako, do iznemoglosti? Za to postoji razlog. Koji razlog? To je zato što im antihrist namerno kaže: „Ako ti čak ni ovim stvarima ne možeš da se pozabaviš kako treba, koju dužnost možeš da obavljaš? Ako ne možeš da obavljaš svoju dužnost, da li si još uvek član božje kuće? Dobro onda, neću te voditi. Ako te ne vodim, ti se nećeš ubrajati u članove božje kuće. Pošto sam izabran za starešinu, ja sam kapija ove crkve. Svako ko želi da uđe u crkvu mora da ima moje odobrenje. Bez moje saglasnosti niko ne može da uđe. Čak i ako crkva nekoga uklanja, pre nego što taj neko može da ode, on mora imati moje odobrenje. Dakle, posao koji vam zadajem i zadaci koje vam predajem predstavljaju vašu dužnost. Ako ne obavite ovu dužnost, u božjim rečima se kaže da oni koji ne obavljaju dužnost neće imati šansu za spasenje i da se neće ubrajati u članove božje kuće!" Zar to nije pretnja? (Da, jeste.) Koji metod se koristi da se preti ljudima? (Ispravne reči.) Ljudima se preti uspomoć ispravnih reči, reči koje su naizgled u skladu sa istinom – to je mešanje baba i žaba. Antihrist koristi obavljanje dužnosti kao izgovor za postizanje svojih ličnih ciljeva. Ali, da li obavljanje stvari za njih zaista predstavlja obavljanje dužnosti? Oni to izvrću da bi izgledalo kao da je to dužnost koju ljudi treba da obave, a zatim koriste načelo i standarde vršenja dužnosti kako bi zahtevali da braća i sestre rade za njih do iznemoglosti. Čak i prete da, ako se ne potrude za njih do iznemoglosti, neće imati šanse za spasenje i da će biti uklonjeni iz crkve i odstranjeni iz Božje kuće. Kada ti glupi pojedinci koji ne umeju da raspoznaju čuju ozbiljnost posledica, brzo preuzimaju sve poslove u domaćinstvu starešine i njihove svakodnevne poslove, osećajući olakšanje

kada završe. Čak misle, zadovoljni sobom: „Sada sam ispunio svoju dužnost kako treba. Uopšte nisam bio lenj i vodio sam računa o volji starešine. Uradio sam sve što mi je starešina naredio i pobrinuo sam se za sve kućne poslove starešine. Eto šta znači voditi računa o bogu! Starešina je zadovoljan, a i bog je. Sada imam nadu u spasenje!" Da li se to zove nada? Zar nisu postali robovi antihrista? Zar ih antihrist nije naveo na stranputicu? Kakvu ulogu ovde igra antihrist? Zar se ne ponaša kao otmičar? Ima rđavu narav, a rđavost je naravno mnogo ozbiljnija od prevrtljivosti. Tako oni apsolutno znaju šta da kažu i koje teorije da koriste da ograniče ljude, da ostvare svoj skriveni plan, da pridobiju srca ljudi i da kontrolišu njihovo ponašanje i misli. Oni su svega toga i te kako svesni. Zato su ciljevi koje antihrist želi da postigne kroz sve što govori i radi pažljivo osmišljeni i dugo smišljani. Ovde definitivno nije stvar u tome da se nešto kaže ili uradi nesvesno, a da se zatim postigne neočekivani rezultat – apsolutno nije tako. Dakle, oni koji svojevoljno služe i do iznemoglosti rade za antihrista, osim što su njegovim rečima navedeni na stranputicu, takođe su ugroženi i primorani svojevrsnom retorikom od strane antihrista. Možda oni dobrovoljno rade te stvari za antihrista, ali zar ne postoji problem sa tom „voljnošću"? Zar to ne treba staviti pod navodnike? (Da.) To apsolutno nije iskreno obavljanje dužnosti, već pre posledica navođenja na stranputicu putem određene teorije, određenog ispravnog i prijatnog argumenta ili putem retorike koja navodi ljude na stranputicu. Pošto su zabrinuti da neće moći da obavljaju svoju dužnost, da će biti proterani i da neće biti spaseni, oni voljno prihvataju zadatke koje im je odredio antihrist, misleći čak da obavljaju svoju dužnost za Boga. Kako su smeteni postali!

Pretnje od strane antihrista omogućavaju ljudima da jasno vide njihova prava lica. Da li se bavite takvim pretnjama? Da li postoji razlika između pretnji i upozorenja ili saveta? (Da.) Možete li to da uočite ili ne? U čemu je razlika? Pronađite tu razliku, pa ćete je razumeti i moći ćete da je raspoznate. (Namere su različite.) Namere i motivi se svakako razlikuju. Dakle, gde je tačno razlika? Šta je pretnja? Pretnja uključuje reči koje mogu zvučati dobro i ispravno, a ljudi se ne osećaju previše uznemireno kada ih čuju, ali njihova svrha je lična dobit. S druge strane, koja je svrha saveta i upozorenja? Svrha je pomoći ljudima, sprečiti ih da pogreše, da skrenu sa puta ili da idu zaobilaznim putem, kao i da budu navedeni na stranputicu i pomoći im da smanje ili spreče gubitke. Cilj nije lična korist, već isključivo pomaganje drugima. Nije li tu u pitanju razlika? (Jeste.) U tom pogledu, morate naučiti da raspoznajete. Samo zato što se priča o ispoljavanju antihrista koji prete ljudima, to ne znači da se vi ne usudite da u razgovoru sa drugima ponudite upozorenja kada je to potrebno. Kada je potrebno upozorenje, trebalo bi da ga izdate. Upozorenja i saveti nisu isto što i pretnje. Upozorenja imaju iskren cilj da pomognu ljudima kako bi mogli da obavljaju svoje dužnosti kako treba, obezbeđujući da rad Božje kuće ne bude ugrožen. Njihov cilj je legitiman. S druge strane, pretnja ima nelegitimne i skrivene ciljeve – uključuje ličnu ambiciju i sebičnu želju. Na primer, kada antihrist tera druge da obavljaju njegove kućne poslove, šta je njegova sebična želja? Oni jednostavno žele da uživaju u prednostima statusa, terajući druge da rade prljav i iscrpljujući posao

dok oni ne rade ništa. Onda neko čak mora da im servira tri obroka dnevno. Veruju da sada, kada su na poziciji, njihovo uživanje može da počne. Međutim, neopravdano je direktno govoriti ljudima da rade za njih, pa antihrist stvara niz izgovora, govoreći: „Sada kada sam starešina, veoma sam zauzet svojim dužnostima. Ako imate breme i ljudskost, onda bi trebalo da naučite da sarađujete. Šta možete da učinite? Sve što možete da uradite je da uložite napor, zar ne? Nema ko da radi u mojoj bašti kod kuće, a vi ne pomažete! Ako pomognete, to dokazuje da imate dobro srce i da zapravo obavljate svoju dužnost pomažući mi u poslu. Ja sam vaš starešina – zar moji poslovi nisu i vaši? Nisu li vaši poslovi stvari koje treba da radite, a ono što treba da radite je vaša dužnost, zar ne?" Kada oni prebacuju tako veliku odgovornost na tvoja pleća, a ti razmišljaš o tome kako to što starešina kaže ima smisla, ti odeš i uradiš posao umesto njih. Nije li to nasedanje na prevaru? Antihrist ima svoje ciljeve i pre nego što te ciljeve ostvari, mora da pronađe odgovarajuća opravdanja i teorije da napravi izgovor. Zatim, oni koji prihvataju te teorije odlaze da rade za njega, antihristi ostvaruju svoj cilj i onda mogu da uživaju u prednostima statusa. Ne žive li oni na račun crkve? (Da.) To je zaista to. Lenji su i ne žele da rade, već priželjkuju fizički komfor i prednosti statusa. Oni manipulišu ljudima, a kada ne mogu da nađu odgovarajuće reči, izvlače razumne i lakše prihvatljive fraze iz Božjih reči i doktrine koju razumeju. Oni koriste te reči da navedu na stranputicu i ograniče one koji ne mogu da dokuče istinu i koji su glupi. Čineći to, oni ostvaruju svoje skrivene ciljeve, terajući ljude da dobrovoljno prihvate njihovu manipulaciju. Neki ljudi čak misle da nisu izvršili svoju dužnost kako treba ako ne poslušaju reči starešine ili ne izvrše dobro zadatke koje im je starešina dodelio. Osećaju se kao da duguju Bogu i čak liju suze. Nije li to dubok nivo smetenosti? Toliko su smeteni da je to odvratno.

Antihristi često govore, koristeći pretnje, kako bi postigli svoje ciljeve, ali njihove pretnje ponekad dolaze u obliku ispravnih reči i na nežan način, poput zmije koja se polako obavija oko tebe – kada te jednom obmotaju, spremni su da traže tvoj život. U nekoj drugoj prilici, njihove pretnje nisu nežne, već oštre i zlobne, kao kad vuk vidi ovcu i otkrije svoje zlobno lice. Njihova namera je da kažu ljudima: „Ako me ne poslušaš, dobićeš ono što sledi, a ako se jave posledice, sam ćeš snositi odgovornost!" Koji su tipični aduti koje antihristi koriste u svojim pretnjama? Oni ciljaju na odredište ljudi, na njihovu dužnost, pa čak i na njihov položaj i odlazak ili ostanak u crkvi. Antihristi koriste te taktike, a naravno i neke druge, da prete pojedincima. Međutim, njihove strategije generalno spadaju u te dve kategorije: ponekad će vas nagovoriti prijatnim rečima, a drugi put će vas napasti nasilno i zlonamerno. Koja je svrha antihristovih pretnji? Prvo i najvažnije, žele da ih ljudi slušaju. Oni imaju za cilj da izvuku korist od drugih ljudi, da uživaju u prednostima statusa i prepuste se raznim pogodnostima i zadovoljstvima koja dolaze sa tim. Drugo, ne žele da bilo ko otkrije pravo stanje stvari ili da ospori njihov položaj. Neće tolerisati da ljudi ijednim svojim postupkom ugrožavaju njihov položaj. Na primer, ako neki ljudi žele da prijave svoju situaciju nadređenima ili ako ih neki ljudi raspoznaju i žele da ujedine braću i sestre kako bi ih odbacili i uklonili sa dužnosti,

antihristi će pribegavati pretećim taktikama. Jedan aspekt cilja upućivanja pretnji je uživanje u mnogim pogodnostima koje im pruža njihov položaj, a drugi je da osiguraju svoj položaj. Upravo su to dva cilja koja antihristi žele da postignu kroz pretnje ljudima – oba se vrte oko položaja. Odakle dolaze sve te razne prednosti? One takođe proističu iz njihovog položaja. Neki antihristi kažu: „Ako se ne povinujete tom pitanju, snosićete posledice!" Ako ih neko raspoznaje i ne želi da ih sluša, da li smišljaju način da se pozabave sa tim? Oni se neće jednostavno pomiriti sa onim što može doći. Sve dok postoji tračak nade da će sačuvati svoj položaj, boriće se svim silama za to. Njihova želja za položajem prevazilazi želju većine ljudi. To je kao kad vuk vidi ovcu – krene da mu curi pljuvačka i pre nego što počne da jede. Njegove oči poprimaju žestok sjaj i razmišlja o tome da je pojede; to je vrsta žudnje koju ima. Nije li to njegova priroda? (Jeste.) Žudnja antihrista za položajem slična je žudnji vuka za ovcom; to je potreba unutar njegove zlobne prirode, tako da su njegove pretnje drugima neophodne.

IV. Detaljna analiza načina na koji antihristi kontrolišu ljude

Kontrolisanje ljudi je jedna od taktika koju koriste antihristi. Kako kontrolišu ljude? Antihristi imaju više od jednog skupa metoda za kontrolisanje ljudi; imaju ih nekoliko. Da li ste to ikada doživeli? Neki pojedinci možda nikada nisu služili kao starešine, ali gaje želju da kontrolišu druge – to je odlika antihrista. Bez obzira na njihovu starost, lokaciju odnosno koja god stvar da je u pitanju, oni žele da vrše kontrolu nad ljudima. Čak i kada su u pitanju ishrana, rad, razne stručne oblasti ili profesionalna pitanja, oni žele da ih ljudi slušaju i neće tolerisati nikoga ko to ne čini. Ne mogu čak ni da kontrolišu svoju želju da drže vlast u crkvi. Oni to smatraju ispunjavanjem svoje odgovornosti i obaveze, misleći da samo rade svoj posao, ne shvatajući da je to njihova ambicija i želja, da je to njihova iskvarena narav. Dakle, kako antihrist kontroliše ljude? Na primer, kada budu izabrani za starešine, već prvog dana počinju da razmišljaju: „Ovi ljudi imaju nepravilne navike u ishrani i dnevne rutine; ima mnogo posla da se obavi. Biti starešina nosi značajne odgovornosti – to je težak teret!" Antihrist provodi ceo dan zaključan u svojoj sobi, pišući dve-tri stranice materijala. Šta se nalazi u tom materijalu? Prvo, to ima veze sa ishranom. Obroci se moraju uzimati u određeno vreme, na određenim mestima, moraju da sadrže određenu količinu hrane. Doručak u 6:30, ručak u 12:30 i večera u 18:30 – obroci će se uzimati u te tri satnice, ni minut ranije ni kasnije. Bez obzira na okolnosti, morate biti tačni, čak i ako pada kiša ili počinje oluja, a ako prekršite ta pravila, nećete dobiti obrok. Zatim je tu pitanje dnevne rutine, koje je veoma važno. Svakog jutra morate ustati iz kreveta u 6:00, bez obzira na to koliko ste kasno zaspali prethodne noći. Trebalo bi da se odmorite posle ručka u 13:00, a da na spavanje idete u 22:00, svake noći, bez odlaganja. Kada završe sa sastavljanjem pravila za ishranu i za dnevne rutine, ostaje još mnogo drugih specifičnih propisa. Na primer, morate jesti na označenim mestima i ne smete da pravite buku dok jedete. Od svake osobe se zahteva da nosi određenu odeću i tako dalje. Ta pravila su neverovatno detaljna, čak i više nego upravna

odluka u Božjoj kući. Te svakodnevne sitnice nemaju nikakve veze sa istinom. Sve dok su nečiji svakodnevni život i navike u ishrani organizovani i primereni, bez štete po njihovo zdravlje, pridržavanje tog načela bi trebalo da bude dovoljno. Nema potrebe za tako detaljnim propisima. Pa zašto antihrist stvara tako detaljna pravila? Oni kažu: „Nije dobro da se ljudima ne upravlja. Te stvari se nikada ne pominju u božjim rečima, a bez tih konkretnih detalja, naši životi će biti nedisciplinovani, bez strukture i bez ikakvog ljudskog obličja. Sada, kada sam ja starešina, svi vi se možete popraviti. Više niste lutajuće ovce; ima ko da brine o vama." I značajne i beznačajne stvari svakodnevnog života, kao što su odeća, hrana, smeštaj i prevoz, sve su pažljivo regulisane. Zatim dele „tajnu" sa tobom, govoreći: „Božje reči nikada nisu pominjale te specifične detalje svakodnevnog života. To što bog nije govorio o tome ne znači da to ne bi trebalo da znamo. Mi ljudi moramo da preuzmemo na sebe posao u vezi sa svim tim detaljnim stvarima o kojima bog nikada nije govorio." Oni stvaraju skup pravila i propisa izvan Božjih reči, naizgled detaljnih i jasno definisanih eksplicitnim terminima, kako bi zamenili istinu i vodili druge. Kada se izdaju ti konkretni i jasno definisani propisi, od ljudi se očekuje da se pridržavaju njihovih takozvanih pravila. Ako se neko ne pridržava, nije poslušan, ignoriše ili krši ta pravila, antihrist ga orezuje. Nakon orezivanja te osobe, antihrist se trudi da ona prihvati ta pravila i da ih prihvati od Boga. Antihristi koriste te stvari da zamene istinu i da vode ljude. Pa, kojim će putem ti ljudi krenuti? Oni će samo posmatrati propise i rituale, prateći prosto formu. Pod takvim vođstvom, ljudi mogu pogrešno verovati vodeći se sopstvenim predstavama: „Ako mogu da održavam spoljne propise i formalnosti, ako mogu da se držim rasporeda za buđenje, spavanje i jelo, zar to ne znači da upražnjavam istinu? Neću li onda biti spasen?" Da li je spasenje zaista tako jednostavno? Da li se istina tako lako zadobija? Da li se istina odnosi samo na ljudsko ponašanje? Ne, ne odnosi se. Kako se antihrist odnosi prema promenama u naravi ljudi, njihovom razumevanju istine i primenjivanju istine? Oni se prema tome odnose kao da je to jednako poštovanju javnog reda ili pridržavanju zakona u zemlji. Oni čak navode ljude da pogrešno veruju da su ta pravila i propisi važniji, konkretniji i praktičniji od Božjih reči. U stvarnosti, oni koriste te stvari da ljude navedu na stranputicu i da ih kontrolišu, strogo kontrolišući njihovo ponašanje. Oni ne rešavaju probleme istinom, niti podstiču ljude da žive, deluju i obavljaju svoje dužnosti u skladu sa istina-načelima. Umesto toga, oni veštački formulišu skup pravila, propisa i sistema koje ljudi treba da poštuju. Koji je njihov cilj? Oni žele da im se ljudi povinuju, da misle da su pametni i da slušaju njihovo vođstvo tako što će primenjivati i poštovati ta pravila i propise. Na taj način ostvaruju svoje ciljeve. Oni teže tome da ostvare svoj cilj kontrole svega i svakoga, tako što će obuzdati i standardizovati ponašanje ljudi. Možda oni, s obzirom na svoje motive delovanja, nemaju očiglednu želju za statusom, ali krajnja posledica je da kontrolišu ljude, a ljudi žive i deluju u potpunosti u skladu sa pravilima i propisima koje su oni postavili. U takvoj situaciji, da li istina još uvek ima mesto u srcima ljudi? Nema. Antihristi nemaju duhovno razumevanje i ne razumeju istinu. Ako živiš svoj crkveni život

zajedno sa njima, oni će ti reći da danas radiš jedno, a sutra drugo, jer su potpuno nesposobni da besede o istina-načelima. Umesto toga, samo će ti dati gomilu propisa koje treba da poštuješ. Možda si iscrpljen zbog poštovanja istih, ali odbijanje da ih poštuješ nije opcija. Neće ti dozvoliti da se ponašaš slobodno. To je jedan od načina na koji antihristi kontrolišu ljude.

Šta to antihrist prevashodno kontroliše u ljudima? (Njihove misli.) To je tačno; on uglavnom kontroliše ljudske misli. Nije reč samo o kontroli onoga što ljudi govore i rade. Pod izgovorom razgovora u zajedništvu o istini, on koristi prazne teorije i veštu sofistiku da te navede na pogrešan put, sa ciljem da kontroliše tvoje misli, da te natera da mu budeš poslušan i da slediš njegovo vođstvo. To znači navesti ljude na pogrešan put i kontrolisati ih. Ako ne poštuješ njegova uputstva, možda ćeš se osećati kao da se protiviš istini, a možda čak osetiš da si mu dužan ili da ne možeš da se s njim suočiš. Ovo je pokazatelj da si već pod njegovom kontrolom. Međutim, ako ne primenjuješ istinu ili se Bogu ne pokoravaš, da li u svom srcu osećaš da si dužan Bogu? Ako ne osećaš, onda ti nedostaju savest i ljudskost. Ako, umesto da primenjuješ istinu, antihristu možeš da budeš poslušan, bez ikakvog osećaja nelagode u svom srcu ili griže savesti, to znači da si pod njegovom kontrolom. Najčešća pojava antihristove kontrole sastoji se u tome da u svojoj sferi vlasti on jedini ima konačnu reč. Ako nije prisutan, niko se ne usuđuje da donosi odluke niti da išta rešava. Bez njega, drugi postaju poput izgubljene dece, neuki u pogledu toga kako da se mole, kako da traže ili da se jedni s drugima savetuju, ponašajući se poput marioneta ili mrtvaca. Nećemo se detaljno osvrtati na ono što antihristi često govore kako bi ljude navodili na pogrešan put i kako bi ih kontrolisali. Zasigurno postoji mnogo izjava i taktika kojima se oni koriste, a ishod nastalih posledica može se zapaziti na onima koji su navedeni na stranputicu. Dozvolite Mi da navedem jedan primer. Postoji nekoliko pojedinaca prosečnog kova, ne tako lošeg, koji odano izvršavaju svoju dužnost i retko su negativni. Međutim, nakon nekog vremena provedenog u radu sa antihristom u izvršavanju svoje dužnosti, postaju od njega zavisni. Radije bi u svemu sledili antihristovo vođstvo, a antihrist im postaje glavni oslonac. Čim se odvoje od ovog antihrista, u svemu što rade postaju nedelotvorni. Ako antihrist nije prisutan, prestaju da napreduju u obavljanju svoje dužnosti, a čak i kad se suoče s nekim problemom, nisu u stanju da kroz razgovor u zajedništvu dobiju rezultate. Mogu jedino da čekaju da se antihrist vrati i da umesto njih reši problem. S obzirom na svoj kalibar, intelekt, iskustvo i prošlost, pre antihristove kontrole, ovi pojedinci su zapravo prvobitno imali sposobnost da takve stvari rešavaju, međutim, nakon što su dospeli pod njegovu kontrolu, niko se u antihristovom odsustvu sada ne usuđuje da donosi odluke niti da nudi jasna rešenja za rešavanje problema. Kao da su im misli zatočene, podsećajući na osobine ljudi koji su u nekom poluvegetativnom stanju. Šta je antihrist koji kontroliše ove ljude zapravo učinio da bi ih naveo da ispoljavaju takva ponašanja? Zasigurno su morale postojati neke izričite izreke ili izjave koje bi ih navele na poslušnost u srcu i umu. Biće da su postojale i određene izjave, gledišta ili postupci s kojima su se ti ljudi saglasili.

Ipak, antihristima u potpunosti nedostaje istina-stvarnost. Njihove izjave i gledišta, čak i ako su tačni, imaju za cilj da ljude navedu na pogrešan put i u sebi ne sadrže nikakvu istina-stvarnost. Neki se ljudi dive antihristima jer oni zaista poseduju određen dar i talenat. Međutim, ovi kvaliteti ne znače da oni poseduju istina-stvarnost. Oni koji obožavaju antihriste čine to jer im nedostaje istina i zato što ljude ne mogu da raspoznaju, usled čega mogu da obožavaju antihriste, pa čak i neke slavne i velike duhovne ličnosti. Određene ljude antihristi mogu da navedu na pogrešan put, ali je to samo privremeno, pa čim shvate da antihristi mogu da govore samo o duhovnim teorijama i da ne primenjuju istinu, da nisu učinili ništa da zaštite rad crkve i da su zaista licemerni fariseji, oni će ih odbaciti i zamrzeti. Mnoštvo je slučajeva kad su antihristi koristili svoje darove i rečitost da na pogrešan put navedu one koji ne shvataju istinu. Recimo, ako daš neki razuman predlog, svi bi oberučke trebalo da dočekaju ovaj ispravan predlog i da o njemu u zajedništvu nastave da razgovaraju; to je pravi put i pokazuje odanost i odgovornost prema njihovoj dužnosti, dok antihrist u svom srcu razmišlja: „Kako se ja nisam toga prvi dosetio?" Duboko u sebi on priznaje da je taj predlog ispravan, no, može li da ga prihvati? Zbog svoje prirode nipošto neće prihvatiti tvoj ispravan predlog. Učiniće sve što je u njegovoj moći da tvoj predlog odbaci, a zatim će izneti alternativni plan kako bi te naveo da osetiš da je tvoj predlog sasvim neizvodljiv, a da je njegov plan bolji. On želi da osetiš da bez njega ništa ne možeš i da jedino u radu s njim svi mogu da budu delotvorni. Bez njega, nijedan posao ne može da se obavi kako treba, svi postaju bezvredni i ne mogu ništa da urade. Antihristova strategija je u tome da uvek deluje sasvim novo i jedinstveno i da iznosi grandiozne tvrdnje. Ma koliko da su tuđe izjave tačne, on će ih odbaciti. Čak i ako su predlozi drugih ljudi u skladu sa njegovim sopstvenim idejama, ukoliko ih on sâm nije prvi izneo, nikad ih neće priznati niti usvojiti. Naprotiv, učiniće sve što je u njegovoj moći da ih obezvredi, a zatim da ih negira i osudi, kritikujući ih uporno sve dok osoba koja je dala te predloge ne oseti da su njene ideje bile pogrešne i ne prizna sopstvenu grešku. Tek tada će antihrist od toga napokon dići ruke. Antihristi uživaju u tome da sebe ustoličavaju dok druge omalovažavaju, sa ciljem da druge nateraju da ih obožavaju i stavljaju u središte zbivanja. Jedino sebi dopuštaju da zablistaju, dok drugi mogu samo da stoje u senci. Sve što oni kažu ili učine je ispravno, a pogrešno sve što potiče od drugih. Često iznose sasvim nova gledišta kako bi negirali tuđa gledišta i postupke, pronalazeći greške u tuđim predlozima i ometajući i odbacujući tuđe predloge. Na taj način, drugi ljudi moraju da ih slušaju i da postupaju saglasno njihovim planovima. Ove metode i strategije koriste kako bi te uporno poricali, napadali i navodili da osetiš kako si nesposoban, pokoravajući te time sve više sebi i navodeći te da im se diviš i više ih ceniš. Tako u potpunosti dospevaš pod njihovu kontrolu. Ovo je proces kojim antihristi potčinjavaju i kontrolišu ljude.

Antihrist koristi različite metode da ljude navede na stranputicu i da ih kontroliše; jedan namig ili nekoliko reči nije ono što tera ljude da ih slede – uopšte nije tako jednostavno. Bilo da se radi o kontrolisanju ljudi ili kontrolisanju jednog aspekta vlasti,

kao što su kadrovske odluke, finansijska pitanja ili donošenje konačne odluke, oni će koristiti različite taktike i apsolutno ih neće obavljati samo povremeno, već će ulagati neprekidne napore da se pokažu i da svedoče o sebi sve dok ljudi ne počnu da im se dive i ne izaberu ih, a onda je vlast njihova. Trebalo im je određeno vreme da postignu taj cilj. Još jedan metod koji antihrist koristi da ljude navede na stranputicu i kontroliše ih, je da se stalno pokazuje, da svi čuju za njega i da što više ljudi sazna za njegov doprinos Božjoj kući. Na primer, mogli bi reći: „Ranije sam smislio neke metode za propovedanje jevanđelja i to je poboljšalo delotvornost propovedanja jevanđelja. Danas, neke druge crkve takođe usvajaju te metode." U stvarnosti, razne crkve su rezimirale dosta iskustva propovedajući jevanđelje, ali se antihristi neprestano hvale njihovim ispravnim odlukama i dostignućima, obaveštavajući ljude o njima, naglašavajući ih i ponavljajući ih gde god da odu, dok svi ne saznaju za njih. Šta je njihov cilj? Da izgrade svoj ugled i prestiž, da dobiju pohvale, podršku i divljenje od što više ljudi i da nateraju ljude da im se za sve obraćaju. Zar se time ne postiže antihristov cilj da ljude navede na stranputicu i da ih kontroliše? Većina antihrista se ponaša tako što preuzimaju ulogu u navođenju ljudi na stranputicu, hvataju ih u zamku i kontrolišu. Nevezano za crkvu, grupu ljudi ili radno okruženje, kad god se pojavi antihrist, većina ljudi nesvesno počinje da ga obožava i da se ugleda na njega. Kad god naiđu na poteškoće u kojima se osećaju zbunjeno i kad im treba neko da im pruži smernice, posebno u kritičnim situacijama kada treba doneti odluku, setiće se nadarenog antihrista. Oni veruju u svom srcu: „Kad bi samo bio ovde, sve bi bilo u redu. Samo nam on može dati savet i predloge koji će nam pomoći da prebrodimo ovu poteškoću; on ima najviše ideja i rešenja, njegova iskustva su najbogatija, a njegov um je najbistriji." Nije li činjenica da to što ti ljudi mogu da obožavaju antihrista u toj meri direktno povezana sa njihovim uobičajenim načinom razmetanja, nastupanja i paradiranja unaokolo? Da su ispoljavali ispravnost u svojim rečima i postupcima, da su bili neko ko je pognuo glavu i vredno radio, da su bili štedljivi na rečima i marljivo radili, a da se nikad nisu promovisali, pokazivali, a još manje hvalisali, onda ne bi mogli da navode ljude na stranputicu niti da nateraju ljude da ih cene i da im se dive. Pa zašto se neki ljudi, koji su relativno pošteni i koji mogu da primenjuju istinu i da marljivo rade, retko biraju za starešine i delatnike? To je zato što većini ljudi nedostaje istina-stvarnost i što nisu vešti u raspoznavanju. Ljudi imaju tendenciju da favorizuju one koji poseduju talente, rečitost i sklonost ka razmetanju. Oni im naročito zavide, odobravaju takve ljude i vole da komuniciraju sa njima. Shodno tome, antihristi prirodno postaju predmeti obožavanja i divljenja većine ljudi. Bez obzira na to, antihristi imaju niz metoda za kontrolisanje ljudi i ne oklevaju da ulažu vreme i energiju u upravljanje svojim statusom i svojim ugledom u srcima ljudi, a sve sa krajnjim ciljem da steknu kontrolu nad njima. Šta antihrist radi pre nego što postigne taj cilj? Kakav je njegov stav prema statusu? To nije uobičajena naklonost ili zavist; to je dugoročni plan, promišljena namera da se to postigne. Oni pridaju poseban značaj moći i statusu i vide status kao preduslov za postizanje cilja, a to je navođenje na stranputicu i kontrolisanje

ljudi. Jednom kada steknu status, uživanje u svim njegovim prednostima je nešto što se podrazumeva. Stoga je sposobnost antihrista da ljude navede na stranputicu i da ih kontroliše rezultat marljivog upravljanja. Apsolutno nije moguće da su slučajno krenuli tim putem; sve što rade je namerno, promišljeno i pažljivo proračunato. Sticanje moći i postizanje cilja da kontrolišu ljude je za antihriste nagrada – to je ishod koji najviše žele. Njihova težnja ka moći i statusu je motivisana, svrsishodna, namerna i mukotrpno vođena; odnosno kada govore ili deluju, imaju snažan osećaj svrhe i namere, a cilj im je posebno definisan. Na primer, oni se hvale da su bili na određenom nivou kao starešine ili delatnici, da su pridobili određen broj ljudi propovedanjem jevanđelja ili da su razvili razne uzorne metode za propovedanje jevanđelja; razmeću se svojim iskustvima i kvalifikacijama. O čemu razmišljaju dok se hvale? Koji je njihov osnovni motiv? Zar ne razmišljaju pažljivo o tome koje reči treba da koriste i kako da mešaju istinu sa lažima? Njihove reči nisu nasumične; sve što kažu ima svrhu i apsolutno nije jedino u pitanju samohvala. Njihove reči mogu da deluju kao posebno odmerene i ciljane, pokazujući istančan osećaj za pristojnost. Na primer, ako naiđu na pojedince koji razumeju istinu, njihova srca su na oprezu, neće ležerno da govore ili rade stvari u njihovom prisustvu, plašeći se da ih ti pojedinci ne raspoznaju. Biće disciplinovaniji. Međutim, ako imaju posla sa novim ili običnim vernicima, pažljivo će razmotriti šta da kažu tim pojedincima. Ako imaju posla sa starešinama i delatnicima, razmisliće šta da kažu toj grupi. Ako imaju posla sa onima koji razumeju stručno znanje, razmotriće šta da kažu tim ljudima. Oni su posebno pronicljivi u spoljnim pitanjima, znaju kome da se obrate kojim rečima i kako da učinkovito prenesu svoju poruku – i te kako su jasni u vezi sa svim tim. Drugim rečima, antihristi uvek imaju određene namere kada deluju. Njihove reči, postupci i ponašanje, čak i konkretna formulacija koju biraju dok govore, namerni su; oni ne deluju vodeći se trenutnim otkrovenjem iskvarenosti, malog rasta, gluposti ili neukosti, prosipajući besmislice gde god da odu – to uopšte nije tako. Ispitujući njihove metode, način na koji rade stvari i njihov izbor reči, antihristi izgledaju prilično lukavi i rđavi. Zarad sopstvenog statusa i ostvarivanja svog cilja da kontrolišu ljude, oni grabe svaku priliku da se razmeću, da iskoriste sve što mogu i neće propustiti nijednu šansu. Recite Mi, da li bi takvi ljudi otkrili te osobine preda Mnom? (Bi.) Zašto kažete da bi? (Zato što je njihova priroda-suština da se razmeću.) Da li je razmetanje antihristov krajnji cilj? Šta žele da postignu razmetanjem? Oni žele da dobiju status, a evo šta misle: „Zar ti ne znaš ko sam ja? Pogledaj stvari koje sam uradio, ja sam uradio te dobre stvari; dao sam dosta doprinosa božjoj kući. Sada kada znaš, zar ne bi trebalo da mi daš značajniji posao? Zar ne bi trebalo da imaš veliko poštovanje prema meni? Zar ne bi trebalo da se osloniš na mene u svemu što radiš?” Nije li to promišljeno? Antihristi žele svakoga da kontrolišu, bez obzira na to ko je u pitanju. Koji je drugi izraz za kontrolu? Manipulacija, poigravanje – oni samo žele da vladaju tobom. Na primer, kada braća i sestre pohvale da je nešto dobro urađeno, antihrist će odmah reći da je on to uradio i svi će mu zahvaliti. Da li bi istinski razumna osoba tako postupila? Sigurno da ne bi. Kada antihristi učine malo

dobra, žele da svi znaju za to, da ih veoma poštuju i hvale – tada im je udovoljeno. Šta god da rade, žele da steknu komplimente i obožavanje ljudi i spremni su da podnesu sve da bi to dobili. Zarad statusa i moći, antihristi neće dozvoliti da ih mimoiđe nijedna prilika da se razmeću, čak i ako se njihovo razmetanje čini glupim ili ako su njihove metode surove i zaslužuju prezir drugih – oni ipak neće propustiti takve šanse. Slično tome, oni koriste sva sredstva neophodna za postizanje svog cilja da kontrolišu ljude i ne štede napore da to postignu. Ulažu mukotrpan trud i razbijaju glavu da formulišu svoje planove. Kada urade nešto dobro, oni se neprestano šepure i pokazuju to svuda. Ako je neko drugi uradio nešto dobro, oni mu zavide i na sve načine se trude da to pripišu sebi ili kažu da su učestvovali u tome kako bi prisvojili zasluge. Ukratko, antihristi imaju taktike za kontrolisanje ljudi. Apsolutno nije reč o trenutnoj prevrtljivosti niti o par povremenih postupaka. Naprotiv, oni rade i govore mnoge stvari. Njihove reči navode na stranputicu, njihovi postupci navode na stranputicu, a njihov krajnji cilj zbog kojeg čine i govore te stvari je da kontrolišu ljude.

Sa kojom svrhom antihristi kontrolišu ljude? Svrha je sticanje statusa i autoriteta u srcima ljudi. Kada steknu autoritet i status, mogu uživati u prednostima statusa i raznim interesima koje on donosi. Na primer, kada je toplo vreme, dok drugi borave u neklimatizovanim prostorijama, oni mogu da borave u klimatizovanim. Za vreme obroka, dok drugi imaju samo jednu porciju povrća i pirinča, oni mogu da dodaju malo mesa i supe. Kada uđu u prostoriju u kojoj nema slobodnih mesta, drugi moraju da sede na podu, ostavljajući samo jednu stolicu koja je rezervisana za njih. Taj poseban tretman je rezultat njihovog statusa i oni uživaju u prednostima koje on donosi. Naravno, ti interesi i uživanja su daleko od toga da zadovolje njihove ambicije. Ne samo da su im potrebne te materijalne koristi koje im njihov status omogućava, već i taština, zadovoljstvo i osećaj sigurnosti koje status donosi u njihov unutrašnji svet. Kako se ponašaju oni koje su antihristi naveli na stranputicu, vrbovali i kontrolisali? Oni međusobno upoređuju svoje statuse, moć, talente i sposobnosti, kao i porodično i klasno poreklo, takmičeći se ko će smisliti rđavije ideje i čiji je um bistriji. I kad je u pitanju religija, antihristi se takmiče ko će se najduže moliti. Ako se jedna osoba moli deset minuta, druga će se moliti dvadeset, a tokom skupa možda neće raditi ništa drugo osim neprestano se moliti, nalik ljudima koji u budističkom hramu recituju svete stihove, mrmljajući bez prestanka. Da li Bog sluša takvu molitvu? Sudeći po tome kako se mole, Sveti Duh neće delovati na njih. Oni vide ko može najduže da se moli i ko može da se moli najglasnijim glasom koji može da nadjača druge. Nije li to krajnje ludilo? Njihovi postupci su neverovatni i nerazumni. Ta ispoljavanja se prvenstveno vide kod onih koje su antihristi naveli na stranputicu i kontrolisali; takav se rezultat postiže kada antihristi vode ljude. Dakle, ako te antihrist navede na stranputicu i kontroliše, ti ćeš se ugledati na njega, slediti ga i slušati u svemu. Nećeš slušati nikoga drugog, čak i ako Bog govori. To će biti ponašanja koja pokazuješ. Kada antihristi kontrolišu ljude, to je kao da Sotona vlada nad njima. Ako si pod kontrolom Sotone i ako u tvom srcu postoji mesto za čoveka i mesto za Sotonu, onda

Sveti Duh neće delovati na tebe – On će te napustiti. Zar ne voliš da slediš antihriste? Zar ne voliš da se ugledaš na njih? Zar ne voliš da prihvataš njihovu kontrolu i manipulaciju? Onda ćeš biti prepušten njima. Ako veruješ da je istina šta god antihristi kažu, onda možeš da ih slušaš i slediš-bićeš prepušten njima. Međutim, moraš sebe smatrati odgovornim za posledice. Ako jednog dana ne zadobiješ spasenje, nemoj smatrati Boga odgovornim niti se žaliti na Njega; to nema nikakve veze sa Bogom. To je tvoj vlastiti izbor, a ti moraš da platiš cenu za svoj izbor.

Manje-više smo završili naš razgovor o ispoljavanjima antihrista koji kontrolišu ljude. Ljudi moraju razumeti šta znači biti kontrolisan. Spolja gledano, može se činiti da neki ljudi slede Boga, slušaju Njegove propovedi, jedu i piju Njegove reči, žive crkvenim životom i obavljaju svoje dužnosti, kao i da nisu napustili Božju kuću. Pa, zašto ih kontrolišu antihristi? To je prvenstveno zato što im nedostaje istina. Ti ljudi su najpre bili navedeni na stranputicu od strane antihrista, a zatim su počeli da ih posebno obožavaju, što je dovelo do toga da ih antihristi kontrolišu. Šta znači biti kontrolisan? To znači biti zaluđen njima i vezan za njih. Iako obavljaš svoje dužnosti, antihristi te navode na stranputicu dok tražiš istina-načela u vršenju dužnosti. Što su njihove izjave i gledišta više u skladu sa tvojim sopstvenim predstavama i zamislima, to ih više smatraš ispravnim i u skladu sa istinom, pa prestaješ da tražiš istina-načela, više nisi voljan da razmišljaš samostalno i ne zasnivaš više svoje praktično delovanje na Božjim rečima. Ti veruješ da gledišta antihrista uopšte nisu pogrešna i svesrdno ih potvrđuješ. Kada je to slučaj, ukoliko zaista praktično deluješ u skladu sa Božjim rečima, osećaš se nelagodno i uznemireno. Osećaš da si izneverio antihriste i da apsolutno ne možeš da se ponašaš na taj način. Zar nisi u potpunosti vezan antihristovim izjavama i gledištima? Kada radiš stvari, ne znaš kako da sudiš, tražiš ili se pridržavaš na osnovu Božjih reči. Ti ne znaš kako to da uradiš, niti se usuđuješ da to učiniš. Zašto ne znaš kako i zašto se ne usuđuješ? Antihristi još nisu progovorili; nisu ti dali odluku niti doneli zaključak i nisu ti rekli ishod niti te uputili u bilo kom pravcu. Zato se ti ne usuđuješ da postupaš u skladu sa svojim razumevanjem, a plašiš se da ne kreneš pogrešnim putem, da ne učiniš nešto pogrešno. Zar te ne kontrolišu? Zašto si uvek tako uplašen? Zar Božje reči zaista nisu bile jasne? Da li su Božje reči propustile da ti kažu načela ili šta da radiš? Zašto ignorišeš Božje reči i insistiraš da slušaš antihriste? Naveden si na stranputicu i kontrolisan od strane antihrista. Recimo da sam nekome rekao da izgradi zid, precizirajući njegovu visinu, dužinu i lokaciju. Onda je došao antihrist i rekao: „Visina ovog zida je u redu, ali ovde postoji problem. Ako ga tako izgradiš, hoće li se srušiti kada dune vetar?" Čuvši to, ta osoba je rekla: „Dobro pitanje, da li bi se mogao srušiti? Bog mi to nije rekao, tako da ga još neću graditi." Kada sam ga kasnije proverio, pitao sam: „Zašto nisi izgradio zid? Prošlo je nekoliko dana, a još uvek nije izgrađen – zar time ne odlažeš stvari?" Odgovorio je da je neko izrazio zabrinutost da bi vetar mogao srušiti zid. Rekao sam mu da koristi stub kao potporu, ako je zabrinut zbog vetra, a on je to upamtio. Onda se antihrist vratio da ga ometa, govoreći: „Da li je jedan stub dovoljan? Zar ne bi trebalo da koristiš dva?"

Čovek je razmišljao o tome, misleći da je Bog rekao da se koristi samo jedan stub, a ne dva, pa opet nije znao šta da radi. Nakon što je bio toliko naveden na stranputicu i ometan od strane antihrista, sve reči koje sam prethodno izgovorio bile su uzaludne i nije bio u stanju da nastavi sa tim zadatkom. Nije li to jednako kontrolisanju od strane antihrista? Koga treba da sluša po tom pitanju? (Boga.) Zašto onda nije poslušao Božje reči? Zar nije hteo da sluša? Hteo je, ali je bio naveden na stranputicu jednom od jeresi i zabluda antihrista. Kada je jednom bio naveden na stranputicu, slušao je antihrista, što je isto kao da ga je antihrist oteo. Ako su njegovo ponašanje i misli vezani i sputani od strane antihrista, onda je on pod kontrolom antihrista. Na kraju, taj čovek nije ispunio svoju dužnost i nije se pokorio Bogu niti je slušao Njegove reči. Ko je doveo do tog ishoda? Do tog ishoda je došlo zbog njegove neukosti i on je neodvojiv od navođenja na stranputicu, ometanja i kontrole od strane antihrista. Dakle, šta znači to što se antihrist tako umešao? Želeo je da pokaže svoju briljantnost, a zapravo je govorio: „Zašto si slepo slušao boga kada ti je rekao da ovde sagradiš taj zid? Zašto je tvoj misaoni proces tako jednostavan? Ako ovde izgradiš zid, zar se neće srušiti čim vetar počne da duva? Slušati boga nije tako ispravno kao slušati mene; moraš me saslušati. Ako me slušaš, ja ću biti zadovoljan, ali ako slušaš boga, to mi neće odgovarati i neću biti zadovoljan. Ne bi valjalo da slušaš boga – šta bi onda bilo sa mnom?" Nije to direktno rekao; umešao se i promišljeno uzburkao stvari. Posle njegovog uplitanja, zadatak nije mogao biti završen, a on je ispao mudar, što ga je obradovalo. Kada Bog naloži nekome da izgradi zid, ta osoba treba odmah da ga izgradi, ali sada je rezultat toga da zid nije izgrađen. Ko je prouzrokovao taj rezultat? Prouzrokovao ga je antihrist – tu osobu je antihrist naveo na stranputicu, ometao i kontrolisao. To je slično onome kako je zmija namamila Adama i Evu. Bog je rekao Adamu i Evi: „Nemoj jesti plodove s drveta poznanja dobra i zla, jer ćeš onoga dana kad sa njega budeš okusio plodove, zasigurno umreti." Da li su te Božje reči istinite? One su istina i ti ne moraš da razumeš njihov značaj; ti samo treba da slušaš i da se pokoriš. Bez obzira na situaciju, Božja reč se ne može promeniti i ako Bog želi da nešto učiniš, onda to učini. Nemoj to analizirati. Čak i ako to ne razumeš, moraš znati da je Božja reč ispravna; moraš razumeti tu definiciju u svom srcu. Drugim rečima, moraš pre svega da znaš tu istinu. Bez obzira na to da li su Božje reči u skladu sa tvojim sopstvenim predstavama ili ne, da li ih razumeš ili ne, i bez obzira na to koliko si smeten, ti moraš da se držiš Njegovih reči. To je tvoja odgovornost i dužnost. Kada se jednom odlučiš na ovo, šta treba da uradiš kada Sotona dođe da te zavede? Trebalo bi da se čvrsto držiš Božjih reči i slediš Njegov put – to je najvažnije načelo. Zanemari šta Sotona kaže. Šta je bio konačni rezultat toga što su Adam i Eva slušali zmijine reči? Sotona ih je naveo na stranputicu i kontrolisao. Sa samo jednom frazom lažnih, nejasnih i đavolskih reči, Sotona je uspeo da pokoleba i kontroliše ponašanje Adama i Eve. To je bio rezultat koji Bog nije želeo da vidi. Sa kojom svrhom je zmija izgovorila te reči? Tim rečima je želela da pobrka misli ljudi, da pokoleba njihovo ponašanje, da ih natera da prestanu da slušaju i da napuste Božje reči. Kada se ta aktivna misao usadila u umove

ljudi, oni su krenuli naznačenim putem. Koju svrhu je imao Sotona? Trebalo je da kaže: „Ne slušajte boga, već mene; morate da jedete ovo voće." Bog im je rekao da ga ne jedu, dok im je Sotona rekao da ga jedu. Na kraju, da li su Adam i Eva pojeli voće? (Jesu.) Tako je Sotona kontrolisao ljude. Kada slušaš antihristove đavolje reči, možeš postati dezorijentisan i možeš da izgubiš svoj pravac, a ti si sklon da ne poslušaš Božje reči. Zar to ne znači da tvoje ponašanje i misli kontroliše taj antihrist? To je smisao kontrole. Da li ste se ikada susreli sa takvim situacijama? Neki nedobronamerni ljudi vide da ti izvršavaš zadatak bez problema, da ćeš postići rezultate, da ćeš biti primećen i shvataju da se neće mnogo mešati u tu stvar. Ako ti budeš primećen, oni neće biti, pa iznose naizgled uverljiva gledišta ili pitanja da bi te naveli na stranputicu, ometali i kontrolisali. Kao rezultat toga, ti postaješ smeten, misleći da i njihove reči imaju smisla. Ne znaš više šta da radiš i ne možeš da nastaviš sa svojom dužnošću, pa je obustavljaš. Nije li to glupo? U početku, kada još nisi bio naveden na stranputicu, bio si prilično bistre glave i znao si šta da radiš, ali čim te je antihrist omeo, ti si se spetljao i nisi znao kako da postupaš na odgovarajući način. U čemu je tu problem? (U navođenju na stranputicu.) Ljudi koje antihristi ili Sotona lako mogu zavesti i kontrolisati su neuke i smetene osobe. U pogledu ispoljavanja toga kako antihristi navode ljude na stranputicu i kako ih kontrolišu, da li je naš razgovor bio dovoljno specifičan? Trebalo bi da budeš u stanju da razumeš to, a kada te određene stvari zadese, trebalo bi da ih uporediš sa raznim istinama kako bi razmislio o svojim rečima, svojim postupcima i svojoj suštini. Istovremeno, trebalo bi da pokušaš da razumeš i raspoznaš ljude, događaje i stvari oko sebe kako bi stekao jasnije razumevanje istine i tačnije razumevanje priroda-suštine različitih ljudi.

U današnje vreme, mnogi od vas su tek došli u kontakt sa specifičnim stanjima i ispoljavanjima raznih istina. Zašto kažem da ste tek došli u kontakt sa njima? Zato što ste tek razumeli neke detalje, ali još uvek mora da se pređe izvesna razdaljina do pravog ulaska. Razumevanje nije jednako ulasku. Kada razumeš, to samo znači da je u tvom umu tvoje razumevanje koncepata i definicija tih pitanja relativno tačno i da je u skladu sa istinom, ali si još uvek daleko od ličnog ulaska. Razumevanje, prepoznavanje i mogućnost da te stvari povežeš sa svojim stanjem i sa ljudima, događajima i stvarima oko tebe ne znači da imaš ulazak. To su dve odvojene stvari. Da bi se čovek spasio i postigao promenu naravi, to počinje razumevanjem svih različitih istina, a ulazak u istina-stvarnost počinje upražnjavanjem tih istina. Ako ste imali određeni temelj u svom razumevanju i ulasku u različite istine, onda kada sam vas pitao za primere, vi ste odmah mogli da pomislite na sopstvena ispoljavanja ili neke stvari koje ste videli i iskusili. To bi Moju besedu učinilo mnogo lakšom, a Ja ne bih morao da govorim tako detaljno jer biste vi već imali iskustva i mogli biste da dostignete taj nivo. Međutim, sada kad vas pitam, morate da razmišljate na licu mesta, a morate i da preturate po sećanju. Kada vidim da ne znate te stvari i da ih niste lično iskusili, moram detaljno da vam ih objasnim, da razjasnim centralne i suštinske aspekte, kao i suštinska pitanja tih stvari i da vam

pružim osnovno razumevanje detalja različitih istina kako ne biste bili zbunjeni oko konceptualnih ili definitivnih stvari kada praktično delujete, i kako ne biste zamenili jedan koncept za drugiili smatrali da su te stvari previše složene – bićete u stanju da jasno razlikujete različite aspekte. Na ovaj način će biti lako kada sledeći put budem besedio o tim stvarima. Trenutno, još uvek imate nedostatke, tako da uvek moram detaljno da ih objašnjavam. Koji procenat sadržaja beseda možete da razumete i svarite na našim okupljanjima? Ako je samo deset posto, onda jedva da imate rast o kojem možete govoriti, a ako je trideset posto, onda ste razumeli samo neke. Ako dostignete pedeset posto, imate određeni rast i ulazak, ali ako ne možete to da dostignete, nemate nikakav uulazak. Razumete, zar ne? Ako još uvek ne možete da razumete kada ovako besedim, to znači da je vaš kov prenizak i da nemate načina da razumete istinu. U redu, time je naša današnja beseda završena. Vidimo se sledeći put!

17. april 2019. godine

Šesta stavka: Ponašaju se lukavo i neuobičajeno, samovoljno i diktatorski, sa drugima nikada ne razgovaraju u zajedništvu i primoravaju ih da im budu poslušni

Dodatak

Priča o Damingu i Sjaomingu

Pre nego što pređemo na glavnu temu našeg razgovora, hajde da, za početak, ispričamo jednu priču. Koja je korist od pričanja priča? (Lako se pamte.) Koliko sam priča koje se lako pamte ispričao do sada? (Priča o Dabau i Sjaobau.) „Priča o Dabau i Sjaobau" je priča koju sam ispričao prošli put. (Bila je tu i priča „Lov na pacove" i priča o ženama starešinama.) Već je nekoliko priča do sad ispričano. Zašto pričam priče? Zapravo, cilj je da se pređe na opuštеniji, lako razumljiv oblik besede o nekim istinama koje ljudi treba da razumeju. Ako vi razumete istine iz priča koje pričam, a te istine pomažu u različitim aspektima vašeg ulaska u svakodnevni život, onda one nisu ispričane uzalud. To pokazuje da vi doista razumete istine sadržane u pričama, da razumete praktičnu stranu ovih istina, umesto da ih samo slušate kao puke priče. Prošli put sam ispričao priču o Dabau i Sjaobau. Danas ću pričati priču o Damingu i Sjaomingu. Dok me slušate, razmislite o tome šta ova priča zaista želi da razumete i koji aspekt istine uključuje.

Daming i Sjaoming su otac i sin. Pre nekog vremena, Daming i njegov sin Sjaoming su prihvatili novo Božje delo. Da li je ovo dobra stvar? (Jeste.) To je dobra stvar. Sjaoming je mlad i nije vešt u čitanju, tako da mu Daming svakodnevno čita Božje reči i strpljivo objašnjava reči koje on ne razume. Nakon određenog vremenskog perioda, Sjaoming shvata dosta doktrina o tome kako se treba vladati kao osoba, a razume i neke reči sa kojim se nikada ranije nije susreo dok nije počeo da veruje u Boga, kao što su pokornost, vera, poštenje, lažljivost, itd. Daming je, videći napredak svog sina, veoma zadovoljan. Međutim, Daming je nedavno primetio da, ma koliko da čita Božje reči Sjaomingu, nema mnogo napretka u njegovom ponašanju ili govoru. Postao je uznemiren i opterećen time, pa ovako razmišlja: „Kako da nateram sina da razume neku istinu dok čita Božje reči, da pokaže neku promenu kako bi ga drugi odobrili, dali mu podršku i pohvalili ga da je dobro dete? A onda bi, na osnovu Sjaomingovog postignuća, oni mogli da se hvale da je verovanje u Boga dobro i da bi se jevanđelje moglo propovedati drugima kroz promene kod mog sina – kako bi to bilo sjajno!" Nakon što je postao opterećen time, Daming nastavlja da razmišlja: „Kako da pravilno obrazujem Sjaominga tako da bolje razume svoje ponašanje, da bolje radi i da bude u skladu sa Božjim namerama? Kada, na kraju, Sjaoming postane dobro dete i svi ga budu hvalili, sva ova slava bi se mogla dati Bogu – kako bi to bilo divno! U tom trenutku bi težak kamen pao sa mog srca." Da li je teret koji Daming oseća razuman? Da li se može smatrati da je to

za njega obavljanje odgovarajućeg zadatka? (Da, može.) Iz ove perspektive, njegova polazna tačka je tačna – to se smatra razumnim i ispravnim zadatkom. Da li je put koji je Daming izabrao za Sjaominga ispravan ili pogrešan? Da li je dobar ili loš? Videćemo kako budemo odmicali dalje sa pričom. Daming se često moli i preklinje Boga za sve ovo, i konačno jednog dana on dobije „inspiraciju". Kakvu „inspiraciju"? Takozvanu „inspiraciju" pod navodnicima. Pošto je ova „inspiracija" pod navodnicima, na koju vrstu puta Daming možda misli? Možete li zamisliti šta će se sledeće dogoditi u priči? Nije baš jasno, zar ne? To je mala nepoznanica.

Jednog dana, nakon što je čitao Božje reči svom sinu, Daming vrlo ozbiljno upita Sjaominga da li je verovanje u Boga dobro. Sjaoming svečano odgovori: „Verovati u Boga je dobro. Ljudi koji veruju u Boga ne maltretiraju druge, ne suočavaju se sa katastrofom, mogu otići u raj i neće biti poslati u pakao nakon smrti." Da li je Sjaoming u pravu? S obzirom na njegove mlade godine, to što je Sjaoming u stanju da kaže je već prilično dobro. Njegovo razumevanje vere u Boga je veoma jednostavno, rudimentarno i krajnje površno, ali za njega je već duboko. Čuvši ovo, Daming je zadovoljan i utešen, i kaže: „Bravo, napredovao si, Sjaoming. Čini se da tvoje verovanje u Boga ima neku osnovu. Tata je veoma zadovoljan i utešen. Ali, da li je verovanje u Boga zaista tako jednostavno?" Sjaoming na trenutak razmišlja i kaže: „Nije li ovo sve o čemu govore Božje reči? Čega još ima?" Daming mu odmah odgovara: „Božji zahtevi nisu samo ovi. Ti veruješ u Boga već dugo, a kada braća i sestre dođu u posetu, ti ne znaš čak ni da ih pozdraviš. Od sada, kada sretneš starije ljude, zovi ih dekom i bakom; kada sretneš mlađe odrasle osobe, zovi ih čikom, tetom ili starijim bratom i starijom sestrom. Na taj način ćeš postati dete koje svi vole – a Bog voli samo decu koju svi vole. Od sad pa na dalje, slušaj me i radi kako ti kažem; kada ti kažem da nekoga osloviš na neki način, tako i uradi." Sjaoming je uzeo očeve reči k srcu, osećajući da je ispravno ono što njegov tata kaže. U svom mladom srcu on veruje da je njegov tata stariji, da je pročitao više Božjih reči i da zna više od njega. Štaviše, njegov tata mu želi samo najbolje i sigurno ga neće odvesti na krivi put, tako da, šta god njegov tata kaže, mora biti tačno. Sjaoming ne razume šta je istina, a šta doktrina, ali u najmanju ruku zna šta je dobro, a šta loše, ispravno i pogrešno. Nakon tatinih reči, Sjaoming takođe postaje opterećen ovim pitanjem. Ubuduće, kad god bi Sjaoming izašao sa tatom i kad bi naišli na nekoga, ako mu tata kaže da tu osobu oslovi sa „teto", on kaže „Zdravo, teto"; ako mu se kaže da ga oslovi sa „čiko", on kaže „Zdravo, čiko". Svi ljudi hvale Sjaominga kao dobro dete koje je pristojno, a takođe pohvaljuju Daminga za pravilno vaspitanje deteta. Sjaoming je prilično zadovoljan i misli u sebi: „Tatina uputstva su dobra; dopadnem se svakome ko me upozna." Sjaoming se u sebi oseća oduševljeno i izuzetno je ponosan, misleći da je način na koji ga njegov tata vodi zaista dobar i ispravan.

Jednog dana, čim se Sjaoming vratio iz škole, on pojuri svom tati i reče: „Tata, pogodi šta se dogodilo? Stari Džang iz komšiluka je uhvatio tako veliku –" Pre nego što je stigao da završi, Daming ga prekide: „'Stari Džang'? Kako si to mogao da kažeš, Sjaoming?

Da li si još uvek vernik ili ne? Kako možeš da ga nazoveš 'stari Džang'? Zaboravio si šta sam ti rekao, ti zapravo nemaš veru u Boga, ti nisi pravi vernik. Vidi, sećam se ovoga; ja mogu da ti pomognem i da te podsetim. Trebalo bi da ga zoveš deka Džang, razumeš?" Sjaoming razmisli: „U redu je da ga zovem deka Džang." On nastavlja: „Dakle, deka Džang iz komšiluka je upecao ribu koja je bila ovolika! Stara gospođa Džang je bila oduševljena!" „Da li si ponovo zaboravio?" Daming upita. „Ti još uvek ne shvataš, dečače. Upravo sam ti rekao, trebalo bi da ga zoveš deka Džang; to znači da bi njegovu ženu, koja je ista generacija, trebalo da zoveš, kako? Trebalo bi da je zoveš baka Džang. Zapamti ovo; nemoj više nikada da kažeš stari Džang ili stara gospođa Džang, inače će nam se ljudi smejati. Zar to ne bi bilo sramotno za nas kao vernike? Rekli bi da smo nepristojni i nekulturni, da se ne ponašamo kao vernici. Ovo ne donosi slavu Bogu." Sjaoming je najpre bio uzbuđen da ispriča svom tati o velikoj ribi koju je ulovio stari Džang, ali nakon što ga je tata ispravio, on je izgubio interesovanje i više nije želeo da priča o tome. Okreće se, noseći ranac na leđima i mrmlja dok se udaljava: „Misliš da znaš sve, sa svim tim stvarima oko deka Džanga i bake Džang. Kakve to veze ima sa nama? Kao da si ti jedini duhovni čovek!" Daming odgovori: „Pa, ja jesam duhovan, zapravo! Bez obzira na to koliko su stari, ja većini ljudi mogu odrediti njihovo starešinstvo samo posmatrajući njihove godine i znam kako im se treba obratiti. Starije ljude zovem čikom i tetom – zašto ti ne možeš barem da zapamtiš te nazive? Kao vernici, mi ne smemo da zaboravimo na ovo; ne smemo da pobrkamo generacijske pojmove." Posle ovog ukora, Sjaoming se nije osećao sjajno, ali duboko u sebi i dalje je mislio da je njegov tata u pravu; šta god njegov tata uradi je ispravno, pa čak i ako to ne želi, Sjaoming priznaje da nije u pravu. Od tada, kad god bi video starog gospodina ili gospođu Džang, on bi ih oslovio sa deka Džang i baka Džang. Sve ono čemu ga tata uči i što mu usađuje, Sjaoming uzima k srcu. Da li je to dobra ili loša stvar? Za sada, to izgleda kao dobra stvar, zar ne?

Jednog dana, Sjaoming i njegov tata odlaze u šetnju i vide staru krmaču kako vodi leglo prasića. Odnos između krmače i njenih prasića je veoma blizak. Sjaoming misli da je sve što je Bog stvorio dobro; bilo da su u pitanju svinja ili pas, svi oni imaju majčinski instinkt i treba ih poštovati. Ovog puta, Sjaoming nije nepristojan u govoru niti je naziva brzopleto „starom krmačom". Uplašen da ne pogreši i ne naljuti tatu, on tiho upita: „Tata, koliko godina ima ova majka svinja? Toliko je prasića rodila, kako da je zovem?" Daming na trenutak razmišlja: „Kako da je oslovimo? To je teško reći." Videći svog oca izgubljenog u mislima i bez smišljenog odgovora, Sjaoming se požali: „Zar nisi čitao mnogo Božjih reči? Ti si takođe stariji od mene; kako to ne znaš?" Isprovociran Sjaomingom, Daming postaje pomalo uznemiren i kaže: „Kako bi bilo da je zovemo 'baka'?" Pre nego što Sjaoming pozove svinju, Daming se premišlja i kaže: „Ne možemo da je zovemo bakom; to bi je svrstalo u istu generaciju kao i tvoju baku po majci, zar ne? Nazvati je baka svinjom bilo bi još gore, to bi je svrstalo u istu generaciju kao moju majku. Pošto je rodila toliko prasića, ne smemo da zanemarimo njen identitet ili status i ne smemo da

pogrešimo kojoj generaciji pripada. Trebalo bi da je oslovimo sa 'teta svinja'." Čuvši ovo, Sjaoming se s poštovanjem nakloni svinji i uzviknu: „Pozdrav, teta svinjo." Krmača se prepade i onako uplašeni, ona i sva prasad odjure. Videvši ovo, Sjaoming se upita da li ju je nazvao pogrešnim imenom. Daming reče: „Svinja mora da je srećna i uzbuđena kada reaguje na ovaj način. Ubuduće, kada budemo nailazili na ovakve situacije, bez obzira šta drugi govore ili rade, treba da nastavimo da se ponašamo na ovaj način. Budi pristojan i poštuj društvene norme; čak će i svinje biti zadovoljne kada to vide." Iz ove situacije, Sjaoming je naučio nešto novo. Šta je on naučio? On reče: „Bog je stvorio sva stvorenja; dokle god sva bića poštuju jedna druge, pristojna su, razumeju starešinstvo i poštuju starije i vole mlade, do tad sva bića mogu da žive zajedno u harmoniji." Sjaoming sada razume ovu doktrinu. Čuvši ovo, njegov tata pohvali Sjaominga kao izuzetno bistrog malog dečaka. Od tog trenutka, Sjaoming postade još kulturniji i pristojniji. Gde god da dođe, lepo se ponaša i izdvaja se iz gomile. Nije li on „dobar dečko"? On je „dobar dečko" pod navodnicima. I to nas dovodi do kraja priče.

Šta mislite o ovoj priči? Nije li prilično zabavna? Kako je nastala ova priča? Potekla je iz govora, postupaka, ponašanja, misli i stanovišta ljudi u stvarnom životu – sve to je sažeto u ovu malu priču. O kom problemu govori ova priča? Koje probleme kod Daminga možete da vidite u priči? Šta je sa Sjaomingom? Šta je suština Damingovih problema? Pre svega, razmislite o ovome: da li je bilo koji deo onoga što je Daming sažeo i primenjivao u praksi bio u skladu sa istinom? (Nije bio.) Šta je on tada sprovodio u delo? (Predstave i zamišljanja.) Odakle su došle te predstave i zamišljanja? (Iz tradicionalne kulture.) Koren toga je tradicionalna kultura; njegove predstave i zamišljanja su proizvod nastao zaražavanjem, uslovljavanjem i podučavanjem tradicionalnom kulturom. On je uzeo ono za šta je verovao da je najbolje, najpozitivnije, uzeo je suštinske elemente tradicionalne kulture, prepakovao ih i od njih napravio ono za šta je verovao da je istina koju bi njegov sin trebalo da primenjuje. Može li se ova priča smatrati očiglednom i lako razumljivom? (Može.) Podelite sa mnom šta ste vi razumeli i šta ste mogli da shvatite slušajući ovu priču. (Nakon slušanja, osetio sam da je Damingov problem u tome što, iako je verovao u Boga, on nikada nije uložio napor da razume Božje reči. Verovao je u Boga na osnovu tradicionalnih predstava ljudi, misleći da će Bog biti zadovoljan ako se pridržava tih površnih normi. On nije tražio niti razmišljao unutar Božjih reči o tome šta Bog zapravo zahteva od ljudi i kako čovek treba da proživi normalnu ljudskost.) U skladu sa čim je Daming živeo? (Predstavama i zamišljanjima.) Živeti u skladu sa predstavama i zamišljanjima je prazna fraza; zapravo, on je živeo u skladu sa tradicionalnom kulturom i tretirao je tradicionalnu kulturu kao istinu. Živeo je u skladu sa tradicionalnom kulturom – koji detalji su uključeni u ovo? Zašto je želeo da se Sjaoming obraća ljudima koristeći određena imena? (Naizgled, on je rekao da je to kako bi doneo slavu Bogu kroz ova dobra dela, ali je u stvari želeo da zadovolji sopstvenu sujetu, da ga drugi pohvale zbog njegove sposobnosti da dobro obrazuje svoje dete.) Da, to je bila njegova namera. Njegovo obrazovanje nije imalo za cilj da natera svoje dete da razume Božje reči i istinu;

imalo je za cilj da natera svoje dete da čini stvari koje su njemu donosile sve veću slavu, da zadovolji svoju ličnu sujetu. Ovo je takođe problem. Da li je problem ako se neko uvek fokusira na prikazivanje sebe u lepšem svetlu kroz svoje ponašanje? (Jeste.) To ukazuje na problem na putu kojim je išao, a to je najozbiljniji problem. Koja je svrha stalnog fokusiranja na to kako da svoje ponašanje prikažemo što lepšim? Svrha je da se zadobije divljenje ljudi, da nam laskaju i da nas hvale. Kakva je priroda ovoga? To je licemerje, to je pristup fariseja. Oni koji se fokusiraju na dobro spoljašnje ponašanje, koji se fokusiraju na to da svoje ponašanje lepo prikažu, koji ulažu mnogo truda u svoje ponašanje – da li oni razumeju istinu? (Ne razumeju.) Oni čitaju mnogo Božjih reči i ulažu prilično truda, pa zašto onda ne razumeju istinu? Oni ne razumeju da Božje upravljanje i spasavanje čovečanstva imaju za cilj da nateraju ljude da razumeju istinu, da usavrše ljude i da ih nateraju da promene svoju narav – oni to ne razumeju. Oni misle: „Bez obzira na to kako čitam Božje reči, sažeću neke govore, postupke i ponašanja sa kojima se ljudi lako slažu, koje cene i koje će odobriti, a onda ću proživeti ove stvari i čvrsto ću ih se držati u stvarnom životu. To bi pravi vernik uradio."

Da li vi imate slične probleme kao i Daming? Osim očiglednih aspekata o kojima smo upravo govorili, kao što su poštovanje društvenih normi, obraćanje pažnje na to ko je stariji, poštovanje starih i briga o mladima i održavanje pravilnog reda među starima i mladima, postoje li neka druga slična ponašanja, razmišljanja, gledišta ili razumevanja? Da li vi sami znate da istražujete i analizirate ova pitanja? Na primer, u crkvi, ako je neko stariji ili veruje u Boga mnogo godina, ti uvek želiš da mu ukažeš poštovanje. Puštaš ga da završi sa govorom, ne prekidaš ga ni ako govori besmislice, a čak i kada učini nešto loše i treba ga orezati, ti ipak pokušavaš da ga ne osramotiš i izbegavaš da ga kritikuješ pred drugima, misleći da bez obzira koliko su možda njegovi postupci nerazumni ili užasni, svi i dalje treba da mu oproste i da ga tolerišu. Često učiš i druge: „Trebalo bi da ukažemo poštovanje starijima, a ne da narušavamo njihovo dostojanstvo. Mlađi smo od njih." Odakle dolazi ovaj izraz „mlađi"? (Iz tradicionalne kulture.) Potiče od tradicionalne kulturne misli. Pored toga, u crkvi je nastala određena atmosfera u kojoj se ljudi, kada upoznaju stariju braću i sestre, njima toplo obraćaju sa „veliki brate", „velika sestro", „teto" ili „stariji brate", kao da su svi deo velike porodice; na ovaj način se starijim ljudima ukazuje dodatno poštovanje, što u glavama drugih nesvesno ostavlja dobar utisak o mladima. Ovi elementi tradicionalne kulture su duboko ukorenjeni u mislima i u srži kineskog naroda, do te mere da se kontinuirano šire i oblikuju atmosferu u crkvenom životu. Pošto ovi koncepti često ograničavaju i kontrolišu ljude, oni ne samo da ih lično podržavaju, naporno rade kako bi postupali i praktično delovali u ovom pravcu, već i odobravaju kada drugi rade isto, govoreći im da ih slede. Tradicionalna kultura nije istina; to je sigurno. Ali da li je dovoljno da ljudi jednostavno znaju da to nije istina? To da nije istina je jedan aspekt; zašto bi to trebalo da analiziramo? Šta se nalazi u korenu toga? Gde leži suština problema? Kako se neko može osloboditi ovih stvari? Analiza tradicionalne kulture ima za cilj da ti duboko u srcu pruži potpuno novo razumevanje

teorija, misli i pogleda na ovaj aspekt. Kako se može postići ovo potpuno novo razumevanje? Prvo, moraš znati da tradicionalna kultura potiče od Sotone. A kako Sotona usađuje ove elemente tradicionalne kulture u ljude? U svakoj epohi, Sotona koristi neke poznate ličnosti i uticajne ljude da širi ove misli, te takozvane izreke i teorije. Zatim se, postepeno, ove ideje sistematizuju i konkretizuju, bivaju sve bliže životima ljudi i na kraju postaju rasprostranjene među ljudima; malo-pomalo ove sotonske misli, izreke i teorije bivaju usađene u umove ljudi. Nakon što su indoktrinirani, ljudi na ove misli i teorije koje dolaze od Sotone gledaju kao na najpozitivnije stvari koje treba da praktikuju i kojih treba da se pridržavaju. Sotona zatim koristi ove stvari da zarobi i kontroliše umove ljudi. Generacija za generacijom je vaspitavana, uslovljavana i kontrolisana u takvim okolnostima, sve do danas. Sve ove generacije veruju da je tradicionalna kultura ispravna i dobra. Niko ne analizira poreklo ili izvor ovih takozvanih dobrih i ispravnih stvari – to je ono što problem čini ozbiljnim. Čak i neki vernici koji godinama čitaju Božje reči i dalje misle da su to ispravne i pozitivne stvari, do te mere da veruju da one mogu zameniti istinu, da mogu zameniti Božje reči. Štaviše, neki misle: „Bez obzira na to koliko Božjih reči čitamo, dok živimo među ljudima, takozvane tradicionalne ideje i tradicionalni elementi kulture – kao što su Tri poslušnosti i četiri vrline, kao i pojmovi poput blagonaklonosti, pravednosti, pristojnosti, mudrosti i pouzdanosti – se ne mogu odbaciti. To je zato što se oni prenose od naših predaka, koji su bili mudraci. Ne možemo ići protiv učenja naših predaka samo zato što verujemo u Boga i ne možemo da menjamo ili odbacujemo učenja naših predaka i tih drevnih mudraca.” Takve misli i svest postoje u srcima svih ljudi. Nesvesno, sve njih još uvek kontrolišu i sputavaju ovi elementi tradicionalne kulture. Na primer, kada te dete vidi u tvojim dvadesetim godinama i nazove te „čiko”, tebi je drago i zadovoljan si. Ako te direktno oslovi tvojim imenom, osećaš se neprijatno, misliš da je dete nepristojno i da ga treba prekoriti, i tvoj stav se menja. U stvari, to da li te zove čikom ili tvojim imenom uopšte nema uticaja na tvoj integritet. Pa zašto si onda nesrećan kada te ne zove čikom? To je zato što u tebi dominira i na tebe ima uticaja tradicionalna kultura; ona se unapred ukorenila u tvom umu i postala je tvoj najosnovniji standard za ophođenje prema ljudima, događajima i stvarima, kao i za procenu i prosuđivanje svih stvari. Kada je tvoj standard pogrešan, može li priroda tvojih postupaka biti ispravna? Definitivno ne može. Ako bismo ovo merili istinom, kako bi ti rešio tu stvar? Da li bi te bilo briga kako te drugi zovu? (Ne bi.) To jest, osim ako su te uvredili ili ponizili – u tom slučaju, ti bi se definitivno osećao neprijatno; ovo je normalan izraz ljudskosti. Međutim, ako su tvoj standard za merenje Božje reči, istina ili kultura koja dolazi od Boga, onda bez obzira na to da li te ljudi zovu tvojim imenom ili „čikom” ili „bratom”, ti ne bi imao apsolutno nikakvu reakciju. Po ovom pitanju, možeš pratiti lokalne običaje. Na primer, kada te u Kini neko nazove „čikom”, ti osećaš da te poštuje. Ali kad bi otišao u zapadnu zemlju i kada bi te neko tamo nazvao „čikom”, osećao bi se neprijatno; bilo bi ti draže da te zovu tvojim imenom, jer je za tebe to oblik poštovanja. U Kini, ako bi te neko mnogo mlađi od tebe nazvao tvojim imenom, bio bi veoma nesrećan, imao bi osećaj da je

zanemario činjenicu da si stariji; osećao bi se veoma poniženim, naljutio bi se i čak bi osudio tu osobu. Zar to ne pokazuje da postoji problem sa takvim načinom razmišljanja? Ovo je problem kojim nameravam da se pozabavim.

Svaka zemlja i svaka etnička grupa imaju svoju tradicionalnu kulturu. Da li mi kritikujemo sve tradicionalne kulture? Postoji jedna kultura koju ne treba kritikovati. Možete li mi reći koja je to kultura? Daću vam primer. Bog je stvorio Adama; ko mu je to dao ime Adam? (Bog.) Dakle, Bog je stvorio čovečanstvo, pa kako se On obraća ljudima kada razgovara sa njima? (Tako što ih naziva njihovim imenima.) Tačno, On ih naziva njihovim imenima. Bog ti daje ime, i to ime ima značenje u Božjim očima; služi kao oznaka, naziv. Kada ti Bog da ime, On te njime i oslovljava. Zar ovo nije oblik poštovanja? (Jeste.) Ovo je najbolji oblik poštovanja, poštovanja koje je najbliže istini i koje je najpozitivnije. Ovo je standard prema kojem se poštuju ljudi i on dolazi od Boga. Zar ovo nije jedan oblik kulture? (Jeste.) Da li treba da se zalažemo za ovu kulturu? (Da.) Ovo dolazi od Boga; Bog naziva čoveka direktno njegovim imenom. Bog ti daje ime, daje ti oznaku, a zatim koristi ovu oznaku da te predstavi i oslovi. Tako se Bog odnosi prema ljudima. Kada je Bog stvorio drugu po redu osobu, kako se prema njoj ponašao? Bog je prepustio Adamu da joj da ime. Adam joj je dao ime Eva. Da li ju je Bog zvao ovim imenom? Jeste. Dakle, ovo je kultura koja dolazi od Boga. Bog svakom stvorenom biću daje oznaku, i kada nas njome oslovi, i ljudi i Bog znaju na koga se misli. Ovo se zove poštovanje, ovo se zove jednakost, na osnovu ovog standarda merimo da li je čovek učtiv, da li postoji osećaj pristojnosti u njegovoj ljudskosti. Da li je ovo tačno? (Jeste.) Zaista je tačno. U Bibliji, bilo da beleži određeni događaj ili rodoslov porodice, svi likovi imaju imena i oznake. Međutim, postoji jedna stvar za koju nisam siguran da li ste je primetili: Biblija ne koristi nazive kao što su deda, baba, ujak, ujna, stariji teča, starija tetka i tako dalje; jednostavno koristi imena ljudi. Šta možete zaključiti iz ovoga? Ono što je Bog postavio ljudima, bilo da se radi o pravilima ili zakonima, u ljudskom smislu je neka vrsta tradicije koja se prenosi među ljudima. A kakva je to tradicija koja je preneta od Boga? To je nešto čega bi ljudi trebalo da se pridržavaju: nema potrebe za hijerarhijskim titulama. U Božjim očima, ne postoje ove zamršene porodične titule kao što su deda, baba, stariji ujak, mlađi ujak, starija tetka, mlađa tetka i tako dalje. Zašto su ljudi toliko zaokupljeni ovim hijerarhijskim titulama i nazivima? Šta to znači? Bog najviše prezire ove stvari. Pripadnici Sotonine sorte su uvek ti koji prave pometnju oko ovih stvari. Što se tiče ove tradicionalne kulture, postoji jedna veoma stvarna činjenica u vezi s Bogom: Bog je stvorio čitavo čovečanstvo i On jasno zna koliko porodica i potomaka može imati jedna osoba; nema potrebe za bilo kakvom hijerarhijom. Bog jednostavno kaže da budete plodni i da se množite, da svoju porodicu učinite prosperitetnom – to je sve što treba da zapamtiš. Koliko potomaka ima svaka generacija, a koliko potomaka imaju ti potomci – to je sve, nema potrebe za hijerarhijom. Novije generacije ne moraju da znaju ko su im bili preci, niti moraju da im grade dvorane ili hramove, a još manje da im prinose žrtve ili da ih obožavaju. Biblija beleži da svi koji veruju u Boga i slede Ga,

oni koji veruju u Jahvea, svi oni donose darove pred oltar. Svi u porodici dolaze pred Boga i prinose darove. Nasuprot Kinezima, kod kojih svaka porodica ima dvoranu predaka ispunjenu spomen-pločama za svoje čukundede, pradede, prababe. Na mestu gde je Bog prvi put započeo Svoje delo, ove stvari ne postoje. Međutim, druga mesta daleko od mesta Božjeg dela su pod kontrolom Sotone i zlih duhova. U ovim budističkim zemljama, takve sotonističke prakse napreduju. Tamo ljudi moraju da obožavaju svoje pretke i sve se mora saopštiti porodici, sve mora biti preneto precima porodice; čak i ako pepela predaka više nema, novije generacije i dalje moraju prinositi tamjan i pognuti glave. U modernim vremenima, neki ljudi koji su izloženi zapadnijim i novijim idejama i koji su se oslobodili tradicionalnih porodičnih okova ne žele da ostanu u takvim porodicama. Osećaju da ih takve porodice čvrsto i strogo kontrolišu, pri čemu se starešine u porodici mešaju u skoro sve stvari, posebno kada je u pitanju brak. Takve stvari nisu neuobičajene u Kini. Sotona tera ljude da se usredsrede na to ko je stariji i čini se da ljudi lako prihvataju ovaj koncept, pa veruju: „Svaka generacija ima svoj rang; oni na vrhu su naši preci. Kada se spomene reč 'predak', ljudi treba da kleknu i da mu se klanjaju kao da je bog." Čovek je od detinjstva pod uticajem porodice, uslovljen i vaspitavan u porodici na ovaj način; u njegov mladi um je usađena jedna stvar: da se na ovom svetu ne može živeti bez porodice i da je napuštanje porodice ili raskid porodičnih okova, s moralne tačke gledišta, uvreda za osudu. Šta to znači, uvreda koju treba moralno osuditi? To znači da, ako ti ne slušaš svoju porodicu, onda si odrođeno dete, a to što si odrođeno dete znači da nisi čovek. Stoga se većina ljudi ne usuđuje da raskine ove porodične okove. Kineze ozbiljno uslovljava hijerarhija, utiče na njih i kontroliše ih, kao i koncepti poput Tri poslušnosti i četiri vrline, i Tri osnovne veze i pet stalnih vrlina. Mladi ljudi koji se starijima ne obraćaju kako treba, kao tečama, tetkama, dekama ili bakama, često su optuženi da su nepristojni i nekulturni. Šta ovo znači? To znači da te smatraju inferiornim u ovoj etničkoj grupi, u ovom društvu, jer ne poštuješ društvene norme, nisi kulturan i bezvredan si. Drugi su dobro obučeni, vešti u pretvaranju i govore sa manirima i gracioznošću; oni su slatkorečivi, dok ti ne znaš ni da nazoveš nekoga tečom ili tetkom. Ljudi će reći da si nekulturan i gledaće te sa visine gde god da odeš. To je vrsta ideologije koja je usađena Kinezima. Neka deca koja ne znaju kako da se obrate ljudima će biti oštro prekorena ili čak pretučena od strane roditelja. Dok ih tuku, neki roditelji će reći: „Ti si nepristojan, bezvredan i nekulturan; mogao bih da te prebijem na smrt! Ti ne radiš ništa osim što me sramotiš, zbog toga gubim ugled među ljudima!" Samo zato što dete ne zna kako da se obraća drugima je nešto zbog čega bi roditelji, zarad sopstvenog ugleda, preuveličali problem i žestoko pretukli dete. Kakvo je to ponašanje? To je čista glupost! Da li biste razumeli ove stvari da ne besedim na ovaj način? Možete li, kroz pojave koje posmatrate u stvarnom životu, kroz čitanje Božjih reči ili kroz sopstvena iskustva, postepeno i malo po malo da sagledate ove stvari, a zatim da promenite pravac svog života, menjajući pravac puta na kojem ste? Ako ne možete, onda vam nedostaje pronicljivost. U svim stvarima, najispravniji pristup je korišćenje

Božjih reči, Božjeg dela i Božjih zahteva kao standarda i to je pristup koji nema nijednu grešku – bez sumnje je tako. Sve što dolazi od Sotone nije istina već falsifikat, ma koliko to bilo u skladu sa ljudskim predstavama ili ukusima i ma koliko pristojno izgledalo.

Svrha pričanja ove priče je da vam omogući da vidite svetlo, da vas natera da shvatite šta je istina, šta ljudi dobijaju verovanjem u Boga, šta za Boga znači da natera ljude da promene svoju narav i zadobiju istinu. Ona treba da odgovori na to da li istina koju kazuje Bog i Njegovi zahtevi imaju bilo kakve veze sa onim što neko može da smisli, ili sa mislima, gledištima i različitim shvatanjima koje razvijamo kroz obrazovanje i kroz uslove koje nam postavlja naše nacionalno i društveno okruženje. Vi bi takođe trebalo da sami detaljno analizirate ove stvari. Danas je ovaj naš primer pokrio samo jedan aspekt. U stvari, u srcu svake osobe ne nedostaju stvari iz tradicionalne kulture. Neki ljudi kažu: „Pošto nam je suđeno da odbacimo hijerarhiju, da li to znači da mogu svoje roditelje zvati njihovim imenom?" Da li je ovo u redu? Ako svoje roditelje nazivate majkom i ocem, da li to znači da i dalje poštujete hijerarhiju i da ste se vratili u tradicionalnu kulturu? Ne znači. Roditelje i dalje treba zvati kako dolikuje; nazivati ih mamom i tatom je baš onako kako je Bog dao ljudima da im se obraćaju. Ovako ih treba zvati; to je isto kao kad vas roditelji zovu „dete", „sine" ili „ćerko". Dakle, šta vi prvenstveno treba da razumete kroz Moje pričanje ove priče? Kojim pitanjem se ona uglavnom bavi? (Naš standard za prosuđivanje stvari mora da se promeni; svemu treba suditi u skladu sa Božjim rečima i zahtevima.) Tako je. Nemojte sami slepo izmišljati stvari. Ljudi uvek žele da stvore sopstvenu „istinu". Kad god žele nešto da urade, oni osmisle neki skup argumenata i teorija, a zatim i skup metoda, pa ih sprovode bez obzira na njihovu ispravnost. Oni to primenjuju godinama, uporno se držeći toga, bez obzira da li to daje rezultata, a ipak osećaju da su dobronamerni, pravedni i ljubazni. Oni misle da su stvari koje proživljavaju dobre i da im to donosi pohvale i divljenje, pa sve više misle da su sjajni. Ljudi nikada ne razmišljaju, ne pokušavaju da shvate ili da tragaju za onim što su Božji zahtevi za svaku stvar, što su načela delovanja za obavljanje svake stvari niti da li su pokazali lojalnost Božjem nalogu u procesu vršenja svoje dužnosti. Oni ne razmišljaju o ovim stvarima; oni samo razmišljaju o tim uvrnutim i rđavim stvarima – zar ovo nije učestvovanje u rđavosti? (Jeste.) Ko god je spolja nežan, ponaša se kako treba, obrazovan je i sledi društvene norme, pun je priče o blagonaklonosti, pravednosti, pristojnosti, mudrosti i pouzdanosti, ko govori sa prefinjenom elegancijom i o stvarima koje lepo zvuče – obratite pažnju na to da li taj čovek primenjuje istinu ili ne. Ako taj čovek nikada ne primenjuje istinu, onda on nije ništa drugo do licemer koji glumi dobrotu; on je isti kao Daming, nimalo drugačiji. Kakvi su to ljudi koji se fokusiraju samo na dobro ponašanje i koriste ga za obmanjivanje drugih ljudi kako bi ih oni hvalili i divili im se? (Licemeri.) Da li ovi ljudi imaju duhovno razumevanje? (Nemaju.) Mogu li ljudi koji nemaju duhovno razumevanje primenjivati istinu? (Ne mogu.) Zašto ne mogu? (Oni ne razumeju šta je istina, pa istinom smatraju neko naizgled dobro ponašanje i stvari koje ljudi vide kao dobre i to primenjuju.) To nije glavna poenta. Bez obzira koliko ne razumeju

istinu, zar i dalje ne znaju neka očigledna načela obavljanja stvari? Kada im kažeš kako da vrše svoju dužnost, zar ne razumeju? Takvi ljudi poseduju jednu osobinu: oni nemaju nameru da primenjuju istinu. Bez obzira šta ti kažeš, oni te neće slušati; oni će samo raditi i govoriti onako kako im je volja. U poslednje vreme često govorimo o raznim manifestacijama antihrista. Pogledaj ljude oko sebe: pogledaj ko je pokazao neku promenu, čije se ponašanje i načela rada uopšte nisu promenili, čija srca ostaju netaknuta bez obzira na to kako razgovaraš sa njima i ko se i dalje ne menja, ili ne namerava da se promeni i nastavlja da radi šta mu je volja, čak i ako je u mogućnosti da poveže sadržaj vašeg zajedničkog razgovora sa sobom. Da li ste sreli takve ljude? Jeste, zar ne? Zašto su neke starešine i delatnici smenjeni? To je zato što ne primenjuju istinu, ne rade pravi posao. Oni razumeju sve vrste doktrina i istrajni su na svoj način. Bez obzira na to kako ti njima besediš o istina-načelima, oni i dalje imaju sopstveni skup pravila, drže se svojih stavova i ne slušaju nikoga. Oni samo rade kako im je volja – ti kažeš jedno, oni rade drugo. Ovakve starešine i delatnike treba smeniti, zar ne? (Tačno tako.) Zaista bi trebalo. Na kom su putu ovi ljudi? (Na putu antihrista.) Hodajući putem antihrista, uz dovoljno vremena, oni će i sami postati antihristi. Samo je pitanje koliko će im vremena trebati za to. Ako, bez obzira na to kako razgovaraš o istini sa njima, oni nju i dalje ne prihvataju i uopšte se ne menjaju, onda je to zaista problem i oni su već postali antihristi.

Koja je najveća inspiracija do koje ste došli slušajući ovu danas ispričanu priču? Da je ljudima lako da skrenu sa pravog puta. Zašto ljudi tako lako zalutaju? Prvo, ljudi imaju iskvarenu narav; drugo, bez obzira na godine, po pitanju svojih misli, kao i u dubini srca, ljudi nisu prazan list papira. Pa, koje vam nagoveštaje ova priča daje? Ljudi lako skrenu sa pravog puta – to je prva stvar. Drugo, ljudi imaju tendenciju da se pridržavaju onoga za šta veruju da je dobro i ispravno, kao da je to istina, tretirajući biblijsko znanje i duhovne doktrine kao Božje reči koje treba primenjivati. Nakon što ste razumeli ove dve stvari, koje novo razumevanje, ideje ili planove imate za put kojim bi trebalo da koračate u budućnosti i za svaki zadatak koji morate da obavite u budućnosti? (Kada radimo stvari u budućnosti, ne treba da postupamo prema onome što verujemo da je ispravno. Prvo, treba da razmotrimo da li su naše misli u skladu sa onim što Bog želi i da li odgovaraju Božjim zahtevima. U Božjim rečima treba da pronađemo načela za svoje postupanje, a zatim da nastavimo. Samo na taj način možemo biti sigurni da primenjujemo istinu i da je put kojim koračamo u našoj veri u Boga ispravan.) Vi morate uložiti napor u vezi sa Božjim rečima. Prestanite da stvarate sopstvene pretpostavke. Ti nemaš duhovno razumevanje; tvoj kov je loš; i koliko god da su tvoje ideje sjajne, one nisu istina. Čak i ako si uveren da je ono što si uradio besprekorno i ispravno, i dalje bi trebalo to da izneseš pred braću i sestre da bi se o toj stvari razgovaralo i da bi se ona proverila ili da to, pak, uporediš sa relevantnim Božjim rečima. Možeš li na ovaj način da postigneš stopostotnu besprekornost? Ne nužno; i dalje možeš da imaš neka odstupanja u svojim praktičnim postupcima, osim ako nisi u potpunosti razumeo istina-načela i izvor onoga što je Bog rekao. To je jedan aspekt. Koji je drugi aspekt? Ako se ljudi udalje od Božjih

reči, ma koliko njihovi postupci izgledali razumno ili prihvatljivo, oni ne mogu zameniti istinu. Sve što ne može da zameni istinu nije istina, niti je pozitivna stvar. Ako to nije pozitivna stvar, šta je to? To definitivno nije nešto što je ugodno Bogu, niti je u skladu sa istinom; to je nešto što Bog osuđuje. Kakve će biti posledice ako učiniš nešto što Bog osuđuje? Nateraćeš Boga da te prezire. Sve stvari koje ne dolaze od Boga su negativne stvari, one dolaze od Sotone. Neki ljudi ovo možda neće razumeti; neka ti to dođe postepeno kako budeš sticao iskustvo.

Mi danas svečano kritikujemo jednu stvar; šta mi to kritikujemo? To da staru krmaču nazivamo tetka svinjom, zar ne? Da li je sramotno zvati svinju „tetka svinja”? (Jeste.) To je sramotna stvar. Ljudi uvek žele da dobiju neko časno ime. Odakle dolazi ta „čast”? Na šta se odnosi „čast”? Da li se radi o starešinstvu? (Da.) Uvek želite da vas smatraju starijim, uvek se fokusirate na starešinstvo – da li je ovo dobro? (Nije.) Zašto fokusiranje na starešinstvo nije dobro? Trebalo bi da analizirate pitanje značaja fokusiranja na starešinstvo. Tako je jednostavno reći ovako nešto: „Bog ne dozvoljava ljudima da se usredsrede na starešinstvo, pa zašto onda besmisleno raspravljaš o tome? Pričaš gluposti dok se pretvaraš da si civilizovan. Ti nikada ne vodiš računa o interesima Božje kuće dok vršiš svoju dužnost i uvek ih izdaješ. Kada nešto uključuje tvoje sopstvene interese, ti nećeš oklevati da izdaš interese Božje kuće. Koga pokušavaš da zavaraš ponašajući se kao dobra osoba? Da li si dostojan da budeš smatran dobrim?” Da li bi bilo prihvatljivo reći nešto slično ovome? (Bilo bi.) Šta treba reći da bude još oštrije? „O čemu brbljaš? Ti si samo glupa svinja, imbecil, bez ikakvog razumevanja istine. Za koga se ti predstavljaš? Ti si obrazovan, kulturan i veruješ u Boga. Pročitao si toliko Božjih reči i još uvek misliš da prilično dobro veruješ u Boga. Ali na kraju, ti čak i ne znaš šta znači primenjivati istinu. Zar nisi samo glupa svinja, potpuni idiot?” To je sve što se tiče ove priče. Vratimo se sada glavnoj temi našeg zajedničkog razgovora.

Detaljna analiza lukavog i neuobičajenog, samovoljnog i diktatorskog ponašanja antihrista i načina na koji oni prisiljavaju ljude da im budu poslušni

I. Detaljna analiza lukavog i neuobičajenog ponašanja antihrista

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o petoj stavci manifestacije antihrista – o tome kako oni ljude navode na pogrešan put, vrbuju ih, prete im i kontrolišu ih. Danas ćemo razgovarati o šestoj stavci – o tome da se oni ponašaju lukavo i neuobičajeno, samovoljno i diktatorski, sa drugima nikada ne razgovaraju u zajedništvu i primoravaju ih da im budu poslušni. Ima li neke razlike između ove i pete stavke? U pogledu naravi, nema bitnih razlika; postupci u obe stavke svode se na preuzimanje vlasti, samovoljno i diktatorsko ponašanje. U obe stavke, naravi su rđave, nadmene, nepopustljive i podle; naravi su iste. Ova šesta stavka, međutim, naglašava još jedno upadljivo ispoljavanje antihrista, a to je da su im postupci lukavi i neuobičajeni – ona se, dakle, odnosi na samu

prirodu postupaka antihrista. Hajde da najpre popričamo o značenju reči „lukavo i neuobičajeno”. Da li reči „lukavo i neuobičajeno”, spolja gledano, imaju pogrdno ili pohvalno značenje? Ako neko uradi nešto lukavo i neuobičajeno, je li to dobro ili loše? (Loše.) Ako se za nekoga kaže da postupa lukavo i neuobičajeno, da li je ta osoba dobra ili loša? Očigledno je da ljudi imaju utisak i osećaju da je neko ko se ponaša lukavo i neuobičajeno propalica i kreten. Kad se čovek suoči s nečim što je lukavo i neuobičajeno, da li on u tome vidi razlog da bude srećan ili ga od toga hvata jeza? (Hvata ga jeza.) To, jednostavno, nije dobro. Spolja gledano, reči „lukavo i neuobičajeno” imaju pogrdno značenje, bilo da se njome opisuje način postupanja neke osobe ili neki konkretan postupak; ništa u vezi s tom reči nije pozitivno i ona je bez sumnje negativna. Hajde da najpre objasnimo na koje se sve načine ispoljava lukavost i neuobičajenost. Zašto za nekoga kažemo da je lukav i neuobičajen, a ne da je lažljiv? Koje to posebne implikacije reči „lukavo i neuobičajeno” ovde imaju? Lukavost i neuobičajenost je dublje od lažljivosti. Zar nije tačno da je ljudima potrebno više vremena i truda da bi prozreli osobu koja postupa lukavo i neuobičajeno? (Jeste.) To je sasvim očigledno. Objasnite, dakle, izraz „lukavo i neuobičajeno” koristeći reči koje su vam svima razumljive. Ovde reči „lukavo i neuobičajeno” označavaju nešto podmuklo i lukavo, a odnosi se na abnormalno ponašanje. Ta abnormalnost se odnosi na nešto što je duboko skriveno i neshvatljivo za prosečnu osobu, koja ne može da dokuči šta takvi ljudi misle ili rade. Drugim rečima, veoma je teško dokučiti metode, motive i polazne tačke postupaka takve osobe, čije je ponašanje ponekad podmuklo i prikriveno. Ukratko, izraz kojim se može opisati stvarno ispoljavanje i stanje lukavosti i neuobičajenosti neke osobe glasi „nedostatak transparentnosti”, a upravo je to ono što tu osobu čini nedokučivom i neshvatljivom za druge ljude. Postupci antihrista imaju takvu prirodu – to jest, mada je za tebe prilično zastrašujuće kad shvatiš i osetiš kako njihove namere da nešto urade nisu direktne, ti kratkoročno ili iz nekog razloga još uvek ne možeš da prozreš njihove namere i motive, već samo nesvesno osećaš da su njihovi postupci lukavi i neuobičajeni. Zašto se zbog njih ovako osećaš? Jedan od razloga jeste taj što niko ne može da shvati šta oni govore ili rade. Sledeći razlog je što oni često govore na zaobilazan način, navode te na pogrešan smer, tako da na kraju nisi načisto koje su od njihovih izjava istinite a koje lažne, kao ni kakvo je zapravo značenje njihovih reči. Kad lažu, ti misliš da govore istinu; ne znaš koja je izjava istinita ili lažna i često imaš osećaj da su te prevarili i napravili budalu od tebe. Zbog čega se u tebi javlja taj osećaj? Zbog toga što takvi ljudi nikada ne postupaju transparentno; ti ne možeš jasno da vidiš šta rade ni čime su zaokupljeni, pa si zato neizbežno sumnjičav prema njima. Naposletku uviđaš da im je narav lažljiva, podmukla, a takođe i rđava. Mada su reči „lukavo i neuobičajeno” donekle opskurne i ljudima zvuče dosta neobično, zašto ih objašnjavati tako prostom frazom kao što je „nedostatak transparentnosti”? Ova fraza sadrži jedno implicitno značenje. Koje je to implicitno značenje? To je da ti antihristi često prikazuju lažnu sliku kad požele da nešto urade, usled čega ti je teško da ih prozreš. Na primer, ako neki antihrist poželi da

te ošamari po levom obrazu, najpre će zamahnuti kao da želi da te udari po desnom. Kad se izmakneš da bi zaštitio desni obraz, opaliće te šakom po levom obrazu i tako ostvariti svoj cilj. To je lukavost i neuobičajenost i ispunjenost spletkama – svako ko s njima komunicira i ko ima posla s njima podložan je njihovim kalkulacijama. Zašto su oni uvek tako proračunati? Osim što žele da upravljaju ljudima i da zauzmu svoje mesto u njihovom srcu, oni takođe žele da od svakoga nešto ućare. Pored toga, u takvim ljudima može se otkriti i neka vrsta rđave naravi: oni naročito uživaju u eksploatisanju drugih ljudi i u korišćenju vlastitih prednosti kako bi se podsmevali tuđim slabostima, a takođe nalaze veliko zadovoljstvo u poigravanju s ljudima. Tako se ispoljava njihova rđavost. Svetovnim jezikom rečeno, takvi se ljudi smatraju prepredenjacima. Obični ljudi misle: „Samo starije osobe mogu da budu prepredene. Kako bi neko ko je mlad i ko ne poseduje iskustvo i ovozemaljsku mudrost mogao da bude prepreden?" Da li je ova izjava tačna? Ne, nije tačna. Rđava narav antihrista ne zavisi od godina starosti; ti se ljudi rađaju s takvom naravi. Stvar je naprosto u tome da njihovo bavljenje takvim mahinacijama može biti na elementarnom nivou i manje prefinjeno dokle god su oni još mladi i neiskusni. S godinama, oni svoje veštine dovode do savršenstva, poput onih starih đavolskih careva čiji su postupci detaljno proračunati i za većinu ljudi potpuno zagonetni.

Pošto sam vam maločas u grubim crtama objasnio značenje reči „lukavo i neuobičajeno", hajde da malo popričamo o konkretnim stanjima i manifestacijama lukavosti i neuobičajenosti. Zar o njima ne vredi razgovarati? Ako o njima ne razgovaramo, hoćete li moći da ih razlučite? Možete li da ih prozrete? (Ne.) Nije stvar u tome da nikako ne možeš da ih razlučiš ni prozreš; ponekad će ti se takođe učiniti da je neka konkretna osoba zaista vešta – toliko vešta da ćeš na kraju, čak i nakon što te izda, uraditi sve što kaže – i da moraš da je se čuvaš. Šta je, dakle, to što antihristi rade i koje to reči i postupke otkrivaju u svom ophođenju sa braćom i sestrama i sa ljudima koji ih okružuju, a koje pokazuju da oni postupaju na lukav i neuobičajen način i da imaju rđavu narav? O tome vredi razgovarati. Kad im se objasne samo reči „lukavo i neuobičajeno", ljudi obično misle da je to nešto krajnje jednostavno; da bi razumeli njihovo značenje, dovoljno je da ih potraže u rečniku. Ali, kad se postavi pitanje o tome koji su sve ljudski postupci, ponašanja i naravi povezani s tim rečima i predstavljaju njihove konkretne manifestacije i stanja, tada njihovo razumevanje postaje znatno teže i napornije, zar ne? Kao prvo, razmislite malo o ljudima, odnosno o konkretnim antihristima s kojima ste se susretali i koje ste upoznali. Za koje od njihovih postupaka ti se učinilo da su po svojoj prirodi povezani s lukavošću i neuobičajenošću, odnosno koje su od njihovih reči, postupaka i ponašanja bili povezani s tim? (Jednom sam sreo nekog antihrista koji je očigledno hteo da se izbori za svoj status i da postane starešina, ali je braći i sestrama govorio: „Moramo da prijavimo sve lažne starešine i delatnike. Jedino tako možemo imati delo svetog duha. Ako ne prijavimo i ne raskrinkamo lažne starešine, ne možemo zadobiti delo svetog duha. Moramo da ustanemo i da zajedničkim snagama zaštitimo rad crkve." Skrivajući se iza parole o zaštiti rada crkve, tražio je način da stekne prednost

nad starešinama i delatnicima, dizao ogromnu galamu oko nebitnih stvari, a braću i sestre podsticao da prijavljuju starešine i delatnike. Cilj mu je bio da starešine i delatnike ukloni s položaja kako bi došao u priliku da on sâm postane starešina. Mnogi od braće i sestara nisu to razabrali, tako da ih je naveo na stranputicu. Umesto da problem sagledaju na osnovu načela, uhvatili su se za neka nebitna pitanja i razotkrili iskvarenost starešina i delatnika kako bi ih osudili, etiketirali i čitavu stvar naduvali preko svake mere, te tako napravili haos u crkvi.) Recite Mi, je li ovo lukavo i neuobičajeno ponašanje? (Jeste.) Radi se upravo o tome. A zašto je lukavo i neuobičajeno? Zato što je, mašući zastavom pravednosti, pokušavao da ostvari svoje skrivene ciljeve i ujedno podstrekavao druge da deluju, dok se on sam nije pokazivao, već je u potaji čekao da vidi šta će od svega toga ispasti. Ako mu se plan bude ostvario, tim bolje po njega, a ako ne bude, niko neće moći da ga prozre, jer je sve vreme bio u dubokoj senci. To je lukavost i neuobičajenost – odnosno, jedan od oblika njenog ispoljavanja. On ti ni za živu glavu ne bi dozvolio da saznaš šta duboko u duši zaista misli, a ako bi ti to makar i malčice naslutio, on bi brzo smislio čitavu hrpu izgovora i argumenata da to prikrije i da po svaku cenu odbrani sebe, strahujući da bi ljudi mogli da prozru istinu. Na taj način on namerno komplikuje stvari; to je lukavost i neuobičajenost. Ima li još neko nešto da doda? (Pre nekoliko godina, u našoj crkvi se pojavila grupa antihrista, koja je preuzela kontrolu i napravila nered u radu crkve. Višnji su poslali osobu koja je trebalo da preuzme kontrolu nad radom crkve, ali su antihristi iz te grupe bili dobro zamaskirani i rekli su: „Imamo mi svoje starešine i ne prihvatamo one koji su prebačeni sa drugih mesta; možemo i sami da obavljamo sve poslove." Kao rezultat toga, mnogi su bili zavedeni i slušali su antihriste, odbijajući da prihvate starešine koje su im Višnji poslali. Ovi antihristi su čak ograničili starešinu kojeg su Višnji poslali, zabranivši mu da komunicira s braćom i sestrama, onemogućivši mu da pomaže u radu crkve i da obavlja bilo kakve poslove.) To je bilo strašno lukavo i neuobičajeno od strane antihrista – koji su skriveni motiv oni imali? Hteli su da preuzmu kontrolu nad crkvom i da uspostave svoje nezavisno carstvo. To je lukavost i neuobičajenost; to je ono što antihristi rade.

Koje su primarne manifestacije lukavog i neuobičajenog ponašanja antihrista? Prvi je nedostatak transparentnosti, a drugi da se oni potajno bave spletkama koje je ružno i pominjati. Kada bi oni svima otvoreno saopštavali svoje namere i planove, da li bimogli da ih ostvare? Naravno da ne bi. Zašto osobe koje se služe lukavim i neuobičajenim metodama postupaju na taj način? Koji cilj stoji u pozadini njihovih postupaka? Vi ste dosad mislili kako oni samo žele da preuzmu kontrolu nad crkvom, ali ima i nekih pitanja koja se ne tiču upravljanja crkvom i svim njenim pripadnicima. Ako skretanje pripadnika crkve ili nekog regiona na stranputicu predstavlja relativno veliki problem, koji onda cilj stoji iza nekih manje važnih ponašanja i postupaka antihrista u običnim vremenima? Oni bi zapravo da ljude eksploatišu i nateraju ih da ulažu napor kako bi udovoljili njihovim ličnim ciljevima i interesima. Iako Bog orkestrira ljude i upravlja njihovim sudbinama, antihristi bi takođe hteli da ljudima diktiraju sudbinu i da manipulišu njima. Međutim, kad

bi ti oni neposredno saopštili da žele da manipulišu tobom, da li bi pristao na to? Da li bi pristao ako bi ti rekli da žele da ti naređuju kao nekakvom robu? Ako bi ti rekli da su oni starešine i da moraš da ih slušaš, da li bi pristao? Ti nipošto ne bi pristao na to. Stoga su oni prinuđeni da se služe nekim nekonvencionalnim metodima kako bi te bez tvog znanja eksploatisali; to se zove lukavo i neuobičajeno postupanje. Primera radi, velika crvena aždaja postupa na lukav i neuobičajen način, koristeći naizgled legitimne izgovore da bi ljude navodila na pogrešan put. Na koji način je sprovela konfiskaciju imovine zemljoposednika i kapitalista? Da li je donela pisani zakon kojim propisuje da sva imovina preko određenog iznosa mora biti predata državi? Da li bi joj to pošlo za rukom da se tako otvoreno deklarisala? (Ne bi.) Znajući da joj to ne bi prošlo, kako je postupila? Morala je da smisli način da svako poveruje kako je ispravno i opravdano konfiskovati i preoteti imovinu zemljoposednika i kapitalista. Time je razvlastila zemljoposednike i kapitaliste, namakla pare državi i učvrstila sopstvenu vlast. Kako je velika crvena aždaja sve to postigla? (Napadom na zemljoposednike i preraspodelom zemlje.) Mahala je parolama „napada na zemljoposednike i preraspodele zemlje" i „jednakosti za sve", a zatim izmislila priče kao što je „Sedokosa devojka" i takvom nameštaljkom osudila sve zemljoposednike i kapitaliste. Koristeći moć javnog mnjenja i propagande, indoktrinirala je ljude tim pogrešnim idejama, a sve one neobaveštene navela na pomisao da su zemljoposednici i kapitalisti loši ljudi koji nemaju ista prava kao pripadnici radničke klase, da su sada ljudi gospodari svoje zemlje, da država pripada narodu, da ta šaka pojedinaca ne treba da poseduje toliko bogatstvo, već da ono mora da bude konfiskovano i preraspodeljeno svima. Podstaknuti ovim tobože dobrim i ispravnim ideologijama i teorijama u korist siromašnih, ljudi su zavedeni i zaslepljeni, pa su se pobunili protiv lokalnih tajkuna i počeli da napadaju zemljoposednike i kapitaliste. Kakav je bio krajnji ishod svega toga? Neki od tih zemljoposednika i kapitalista bili su nasmrt pretučeni, drugi su osakaćeni, a treći pobegli glavom bez obzira. Jednom rečju, krajnji rezultat bio je potpuna pobeda velike crvene aždaje. Glupe i neuke mase postepeno su usmeravane takvim prevarama, sve dok ovi đavoli nisu postigli ono što su hteli. Slično tome, antihristi takođe primenjuju ove lukave i neuobičajene metode u svojim postupcima. Na primer, kad antihrist sarađuje s nekim u ulozi starešine, pa vidi da ta osoba poseduje osećaj za pravdu, razume istinu i u stanju je da ga prozre, on počinje da se oseća nesigurno: „Da li bi ovaj tip mogao da me potkopa iza leđa? Da li mi smišlja neke zakulisne radnje? Zašto ne mogu da ga isteram na čistac? Je li on na mojoj strani ili nije? Da li bi mogao da me prijavi višnjem?" Ovako razmišljajući, antihrist počinje da strahuje za svoj status, zar ne? Šta onda radi? Da li on neposredno muči tu osobu? Neki antihristi će otvoreno mučiti takvu osobu, dok oni koji su lukavi i neuobičajeni neće to učiniti direktno. Umesto toga, najpre će među braćom i sestrama potražiti neke koji su relativno slabiji, smeteniji i manje razboriti, pa će početi da ih diskretno ispituju i proveravaju: „Taj i taj je vernik već duže od jedne decenije, tako da bi trebalo da njegova vera ima neke osnove, zar ne?" Na to bi mu neko možda odgovorio:

„On ima prilično dobru osnovu. Tokom svih ovih godina vere u Boga, potpuno se odrekao porodice i karijere; njegova je vera jača od naše. Trebalo bi da je za tebe baš dobro što sarađuješ s njim." Antihrist bi na to rekao: „Da, prilično je dobro, ali on se uopšte ne druži sa ostalom braćom i sestrama. Izgleda da nije preterano društven." Neko drugi bi možda dodao: „Nije tačno – on za istinom traga više nego mi. Često ćaskamo, ali on uglavnom provodi vreme čitajući Božje reči, slušajući propovedi i učeći himne, a kad se okupimo, u zajedništvu razgovaramo o Božjim rečima." Kad čuje takve povoljne i odobravajuće komentare o toj osobi, antihrist oseća kako tome nema mnogo da doda, pa zato menja temu i kaže: „On već mnogo godina veruje u boga i iskusniji je od nas. Ubuduće bi trebalo da više komuniciramo s njim i da ga ne izolujemo." Kad to čuju, ostali još uvek ništa ne primećuju. Uvidevši da većina ljudi o toj osobi govori sa uvažavanjem i da ne može da ostvari svoj cilj, antihrist prestaje da govori o toj temi. Kasnije, antihrist pronalazi neku drugu grupu ljudi i pita ih: „Jeste li ikada videli tog i tog da čita božje reči? Stičem utisak da on uvek sa drugima razgovara u zajedništvu i naizgled je stalno nečim zauzet; ali zašto nikad ne čita božje reči?" Ljudi iz ove grupe su, međutim, pronicljiviji, pa će, shvativši šta antihrist želi da kaže, pomisliti: „Izgleda da među ovom dvojicom nešto škripi; ovaj pokušava da nas nagovori da tu osobu podrijemo i isključimo je." Stoga mu oni ovako odgovaraju: „Pa da, stalno se bavi nekim nebitnim poslovima i pridaje previše važnosti ljudima i stvarima. Retko čita božje reči, a i kad ih čita, on na kraju uvek zaspi; više puta sam to primetio." Na osnovu razgovora antihrista sa prvom i drugom grupom ljudi, kakva je narav prisutna u njegovim rečima? Zar ta narav nije rđava? (Jeste.) Kakvi su načini i priroda njegovih postupaka? Oni su lukavi i neuobičajeni. Ljudi iz prve grupe nisu shvatili šta antihrist pokušava da učini, dok su oni iz druge grupe ukapirali o čemu se radi i zatim se poveli za njegovim rečima. Videvši da ljudi iz druge grupe slede njegove reči i da bi mogao da ih pridobije, antihrist želi te ljude da iskoristi kako bi se ratosiljao svog partnera. Ovakav tok misli je lukav i neuobičajen. Nakon što ih je svim i svačim ubedio, zaveo na pogrešan put i pridobio, ljudi iz druge grupe kažu: „Pošto ta osoba ne ispunjava načela i uslove da bude starešina crkve, valjda ne bi trebalo da ga sledeći put izglasamo za starešinu, zar ne?" Ljudi iz ove grupe prilično su izdajnički raspoloženi i posmatraju kako će antihrist reagovati na te njihove reči. Tada antihrist kaže: „To neće ići; ne bi bilo pošteno. Ovo je božja kuća, a ne ljudsko društvo!" Čuvši to, ljudi ga pitaju: „Zar stvarno tako misliš? Pa šta da radimo? Onda ćemo i sledeći put glasati za njega." Na šta antihrist brzo odgovara: „Ni od glasanja za njega neće biti nikakve vajde." Vidite li? Šta god da ljudi kažu, ne valja; u tome je problem. U stvari, antihrist samo želi da te ljude navede na svoj put i kopa im jamu u koju će upasti. Na kraju, saslušavši svakojaka mišljenja, ti ljudi shvataju antihristove namere: „Hajde da, jednostavno, glasamo pošteno. Ona ionako nema puno aduta i sva je prilika da neće ni biti izabrana." Antihrist zadovoljno trlja ruke. Pogledajte samo: vuk i nekoliko lisica udružili su se radi tajnog zajedničkog delovanja. Ovo je načelo i priroda postupaka koje obavljaju antihrist i silesija njegovih sledbenika u crkvi; ovako se oni ispoljavaju. Ljudi koji slede antihrista kažu:

„Hajde, onda, da glasamo. Osim toga, ta osoba nije baš toliko izuzetna; možda neće ni biti izabrana.” Ima li tu nečeg sumnjivog? Smišljaju li oni nešto? Po rečima koje među sobom razmenjuju, oni su već naslutili šta svako od njih misli, mada niko nije direktno izgovorio šta da se uradi; među njima postoji prećutno razumevanje i svi su toga svesni. Površno gledano, antihrist nikome ne nalaže direktno da ne glasa za njegovog partnera, kao što ni ljudi ispod njega ne kažu: „Nećemo glasati za njega; glasaćemo za tebe.” Zašto oni to ne kažu otvoreno? Zato što niko ne želi da drugima pruži našto što bi oni mogli kasnije da iskoriste protiv njega. Zar to nije lukavo i neuobičajeno? To je čista rđavost. Svako pažljivo sluša šta drugi govore, pri čemu niko ne govori otvoreno, ali se naposletku ipak postiže konsenzus. To se naziva sotonskim dijalogom. Među njima se, međutim, uvek nađe neka „budala” koja, čuvši sve to, i dalje ne kapira o čemu se radi, pa druge zapitkuje da li će glasati za tu osobu ili neće. Kako antihrist na to odgovara? Bilo bi isuviše očigledno ako bi mu rekao: „Radi kako hoćeš.” Takav odgovor nosi u sebi izvesnu pretnju i podsticaj; rđavi ljudi ne govore tako. Umesto toga, antihrist kaže: „Zar u božjoj kući ne postoje radni aranžmani? Glasaj za onog za koga treba da glasaš; ako neko ne treba da bude izabran, nemoj glasati za njega.” Zar te reči nisu dvosmislene? Služeći se naizgled legitimnim izgovorom, on kaže: „Moraš da postupaš u skladu s načelima; ne smeš mene da slušaš. Nebitno je šta ja kažem. Načela nisu sadržana u meni, već u božjim rečima.” Kad „budala” to čuje, on ovako razmišlja: „Ako treba da postupamo u skladu s načelima, glasaću za tu osobu.” Uviđajući da bi ta budala mogla da im pomrsi račune, ljudi je kolektivno izbacuju iz svoje grupe i ne dozvoljavaju „budali” da ostane u njihovim redovima. Na kraju, pošto „budala” i dalje uporno zapitkuje da li treba da glasaju za tu osobu ili ne, neko mu kaže: „Hajde da to ostavimo za kasnije. Odlučićemo na osnovu njenog učinka.” Ima li u tim rečima imalo odlučnosti? Ima li u njima imalo poštenja? (Ne.) Šta se onda u tim rečima zapravo krije? Te reči u sebi nose njihovu rđavu narav, kao i njihove neizgovorene motive, namere i ciljeve. One uključuju tajnu zaveru među njima – vukom i lisicama – da se ratosiljaju osobe koja je antihristu trn u oku. Zbog čega ova grupa ljudi postupa na taj način? Osim što su vođeni svojom rđavom naravi, razlog za takvo njihovo postupanje leži u činjenici da se ta osoba ne dopada najvišem među njima – antihristu. Ako bi antihrist saznao da su glasali za tu osobu, ne bi se dobro proveli. Stoga je za njih najurgentnije, najkorisnije i od ključne važnosti da ne glasaju za tu osobu. Svi oni slušaju antihrista; šta god da antihrist kaže, ma u kom smeru da pođu njegove reči, ovi ljudi ga slede, odbacujući u stranu istina-načela i Božje reči. Vidiš, dokle god se neki antihrist javlja, neminovno će biti onih koji su mu poslušni. Dokle god neki antihrist deluje, neki ljudi će mu se pridružiti i slediti ga – nema antihrista koji deluje samostalno i izolovano.

Ovo o čemu smo upravo govorili predstavlja jednu od manifestacija lukavog i neuobičajenog postupanja antihrista. Lukavost i neuobičajenost koju ovde pominjemo odnosi se to da antihristi imaju svoje ciljeve i motive u svemu što rade, ali ti oni to neće reći niti će ti dopustiti da to vidiš. Kad to otkriješ, svim silama će se truditi da to zataškaju

i služiće se raznim sredstvima da te navedu na pogrešan put i da promene tvoju percepciju o njima. To je ta lukava i neuobičajena strana antihrista. Ako bi njihove motive bilo lako razotkriti, ako bi ih oni široko publikovali i delili sa svima, ako bi ljudima dozvolili da ih spoznaju, da li bi to bilo lukavo i neuobičajeno? To ne bi bilo lukavo i neuobičajeno; šta bi to bilo? (Bilo bi glupo.) Ne bi bilo glupo – bila bi to nadmenost koja se graniči s gubitkom razuma. Antihristi su lukavi i neuobičajeni u svom ponašanju. U čemu sa ogledaju ta lukavost i neuobičajenost? Oni se uvek ponašaju tako da se oslanjaju na lukavstvo, a njihove reči ništa ne odaju, pa je ljudima teško da dokuče kakve su im namere i ciljevi. To je lukavo i neuobičajeno. Ni u čemu što govore ili rade oni ne dolaze lako do zaključaka; oni to čine tako da njihovi podređeni i oni koji ih slušaju mogu da naslute njihove namere, da bi zatim ti ljudi, koji su razumeli antihrista, postupali u skladu s njegovom agendom i motivima i da bi izvršavali njegove naredbe. Ako je postavljeni zadatak obavljen, antihrist je srećan. Ako nije, niko ne može da nađe ništa zbog čega bi mu zamerio, niti da dokuči motive, namere i ciljeve na kojima se njegovi postupci zasnivaju. Lukavost i neuobičajenost postupaka antihrista leži u skrivenim spletkama i tajnim ciljevima, kojima oni nastoje da obmanu sve druge ljude, da se poigravaju i upravljaju njima. To je suština lukavog i neuobičajenog ponašanja. Lukavost i neuobičajenost nisu prosto laganje ili činjenje nečeg lošeg, već obuhvataju ozbiljnije namere i ciljeve, koji su običnim ljudima nedokučivi. Ako ste učinili nešto za šta ne biste želeli da iko sazna, pa u vezi s tim izgovorite neku laž, da li se to računa kao lukavost i neuobičajenost? (Ne.) To je samo lažljivost, koja ne dostiže do nivoa lukavosti i neuobičajenosti. Šta je to što lukavost i neuobičajenost čini dubljom od lažljivosti? (Ljudi ne mogu da ih dokuče.) Ljudima je teško da to dokuče. To je jedan deo toga. Ima li još šta? (Ljudi nemaju ništa zbog čega bi lukavoj i neuobičajenoj osobi mogli da zamere.) I to je tačno. Poenta je u tome da je ljudima teško da pronađu išta zbog čega bi mu zamerili. Iako neki ljudi znaju da je ta osoba počinila loše stvari, oni ipak ne mogu da ustanove da li se radi o dobroj ili lošoj osobi, o zloj osobi ili o antihristu. Ljudi ne mogu da prozru tu osobu, pa misle da je dobra, a ona može da ih navede na pogrešan put. To su lukavost i neuobičajenost. Ljudi su generalno skloni laganju i sitnom spletkarenju. To je puka lažljivost. Antihristi su, međutim, podmukliji od običnih lažljivaca. Nalik su đavoljim carevima i niko ne može da dokuči šta oni rade. U stanju su da u ime pravde počine mnoga zla i da naude ljudima, a ljudi im i dalje pevaju hvalospeve. To se zove lukavost i neuobičajenost.

U prošlosti se desilo da je neki starešina, prilikom kontakta i razgovora s Višnjim, obavešten o nekim planovima rada Božje kuće. U to vreme, radni aranžmani još uvek nisu bili zvanično objavljeni. Po povratku, počeo je da se pravi važan, mada se to nije moglo prepoznati. Na jednom skupu je govorio veoma ozbiljno, da bi odjednom, usred besede, izgovorio nešto što niko nikada ranije nije čuo: „Sve dosad, svaki korak božjeg dela bio je dovršen i ljudi su se u osnovi stabilizovali. Počev od sledećeg meseca, proširićemo propovedanje jevanđelja, te stoga treba da osnujemo jevanđeoske timove. Na koji način treba da osnujemo jevanđeoske timove? Ima nekih pojedinosti u vezi s

tim…” Kad su ostali to čuli, pomislili su: „Odakle su ove reči potekle? Još uvek nismo dobili nikakve rdne aranžmane od Višnjeg. Kako on to zna? Mora da je dalekovid!” Obožavali su ga, zar ne? Momentalno se promenio stav ljudi prema njemu. Pritom je on samo pomenuo potrebu osnivanja jevanđeoskih timova, nakon čega nije obavio nikakav konkretan posao – naprosto je izvikivao šuplje parole. Naravno, to njegovo izvikivanje šupljih parola imalo je svoju svrhu; pravio se važan, hteo je da ljudi steknu visoko mišljenje o njemu, da ga obožavaju. Nedugo zatim, od strane Višnjeg objavljeni su radni aranžmani. Kad su braća i sestre to videli, bili su zapanjeni i rekli su: „Neverovatno! Zar u tome nema nečeg proročanskog? Kako si saznao za ovo? Ti istinu razumeš bolje od nas; tvoj rast je veći. Naš je rast premali. Ti si nam već unapred rekao da je došlo vreme da propovedamo jevanđelje, dok smo mi bili otupeli i potpuno nesvesni toga. Pogledaj, zar se ono o čemu si besedio ne poklapa sa radnim aranžmanima dobijenim od Višnjeg? To se slučajno poklopilo, a sada je i potvrđeno.” Nakon toga, svi su ga još više obožavali, i to ne na uobičajeni način, već potpuno pokorno, gotovo do te mere da su klečali i klanjali se pred njim. Većina ljudi nije znala ništa o tome; da on sâm nije o tome progovorio, niko ne bi znao, jer to zna samo Bog. Bilo je toliko očigledno, ali on to nikome nije otkrio, već je odlučio da ih tako drsko prevari. Da li se takvo ponašanje smatra lukavim i neuobičajenim? (Da.) Zašto je on prevario ljude na takav način? Zašto je mogao tako da se ponaša i da postupa? Šta je duboko u duši zaista mislio? Hteo je da ga ljudi vide kao nekoga ko se razlikuje od njih, da za njega misle da nije običan čovek. Je li to nešto što bi trebalo da postoji u normalnoj ljudskosti? (Nije.) Postupci jedne takve osobe odvratni su i besramni. Da li biste ovo nazvali lukavim i neuobičajenim? (Da.) Osim što je lukavo i neuobičajeno, takvo ponašanje je pomalo i odvratno.

Među antihristima postoji tip čoveka za koga niko nikad nije čuo da kaže nešto pogrešno niti je iko video da radi nešto pogrešno; obično se smatra da je delanje i ponašanje tog čoveka valjano, te dobija odobravanje svih. Često se osmehuje, ima izraz lica nalik milostivom svecu i nikada nikog ne orezuje. Bez obzira na to kakve greške ljudi prave, on ih uvek toleriše srcem punim praštanja, poput majke pune ljubavi. Nikada se ne bavi ljudima koji krše upravne odluke u crkvi, koji prouzrokuju prekidanja i ometanja ili čine zlodela. Da li je to zato što ne može da vidi ili da raspozna te stvari? Ne, nije ni jedno ni drugo; on može to da vidi i da raspozna, ali u svom srcu veruje da, ako bi ti ljudi bili uklonjeni i crkva bila u miru, ispunjena samo poštenim ljudima, onima koji streme ka istini i onima koji se iskreno daju za Boga, tada bi bilo lako i njega samog raspoznati i možda ne bi više mogao da ima uporište u crkvi. Stoga, on zadržava te ljude i dopušta zlikovcima da nastave da čine zlo, lažovima da nastave da lažu, a onima koji ometaju da nastave to da rade, te kroz ta ometanja osigurava da crkva nikada nema mir i na taj način obezbeđuje svoj status. Pa, čim neko treba da bude izopšten, izolovan, uklonjen sa položaja, ili se tom osobom treba pozabaviti, šta on kaže? „Moramo dati ljudima šansu da se pokaju. Ima li osobe bez mana i iskvarenosti? Ima li ikog ko nije pravio greške? Moramo učiti da budemo tolerantni.” Braća i sestre porazmisle o tome i kažu: „Mi smo

tolerantni prema onima koji istinski veruju u Boga i koji su počinili prestupe, ili prema onima koji su glupi i neuki, ali ne tolerišemo zle ljude. On je zao čovek." Antihrist odgovara: „Kako je on zao čovek? On samo povremeno izgovara oštre reči; to nije zlo. Ljudi koji u svetu ubijaju i podmeću požare, oni su zaista zli." Ali šta antihrist zapravo misli? „On je zao čovek? Da li je on zao koliko i ja? Ti nisi video šta sam ja uradio, ti ne znaš šta ja mislim u sebi. Kad bi znao, zar me ne bi uklonio? Da li razmišljaš o tome da ga ukloniš? Nema šanse! Neću ti dozvoliti da se baviš njime. Ko god to da pokuša, razbesneću se na njega, otežaću mu život! Ko god pokuša da ga se reši, izopštiću ga!" Ali, da li bi antihrist to rekao naglas? Ne, ne bi. Šta on onda radi? Prvo smiruje situaciju, stabilizujući stanje i pokazujući se sposobnim da vodi crkvu i da balansira različite sile, tako da crkva ne može bez njega. Zar njegov položaj nije na taj način osiguran? Kada je njegov položaj osiguran, zar time nije osiguran i njegov opstanak? To je ono što nazivamo lukavošću i neuobičajenošću. Zbog toga većina ljudi ne može da prozre takve osobe. Zašto ne može? Oni nikada ne govore istinu niti deluju olako. Šta god da im Višnji naloži da urade, oni to formalno izvrše; koje god knjige treba da se podele, oni ih podele; održavaju nekoliko sastanaka nedeljno i ne vode glavnu reč tokom sastanaka. Spolja gledano, sve deluje savršeno i bez greške, ne ostavljajući prostora za kritiku. Ali, postoji jedna stvar koju možete da raspoznate – oni se nikada ne bave zlim ljudima. Naprotiv, oni ih štite, stalno ih brane i prikrivaju njihovo nepoželjno ponašanje. Zar to nije lukavost i neuobičajenost? Šta je, u ovom slučaju, lukavo i neuobičajeno u njihovom ponašanju, na šta treba da se fokusiramo? To mora da bude jasno. Oni nikada ne govore istinu, uvek izgovaraju laži da bi prevarili Božju kuću. Oni vide zle ljude kako čine zlo, ali se ne bave njima, uvek izglađuju situacije i praktikuju strpljenje i toleranciju. Sa kojim motivom oni to rade? Da li to rade da bi iskreno pomogli ljudima da nadopunjuju jedni druge i da budu tolerantni jedni prema drugima? (Ne.) Koji je onda njihov cilj? Oni žele da učvrste svoj uticaj, da stabilizuju svoj status. Oni znaju da, čim zli ljudi budu uklonjeni, oni će biti sledeći; to je ono čega se plaše. Stoga, zadržavaju zle ljude; dokle god su oni tu, status antihrista je osiguran. Kad bi zli ljudi bili uklonjeni, antihristi bi bili gotovi. Zli ljudi su njihov zaštitni kišobran, njihov štit. Tako da, ko god da razotkrije zle ljude ili predloži da zli ljudi budu uklonjeni, antihristi se ne slažu, govoreći: „Oni još uvek mogu da obavljaju svoje dužnosti, još uvek mogu da daju novac; u najmanju ruku, još uvek mogu da služe!" Nalaze razloge i izgovore da brane zle ljude i, obično, ljudi koji nemaju sposobnost razlučivanja ne mogu da prepoznaju zlu nameru skrivenu u antihristima, nisu u stanju da je raspoznaju.

Da li postoje još neki primeri kada su lukava i neuobičajena dela antihrista ostavila dubok utisak na vas? Neka neko podeli svoje iskustvo. (Bila je jedna sestra koja je bila nadzornica tima za širenje jevanđelja, i svakog meseca je uspevala da zadobije nekoliko ljudi, od kojih su neki bili nevernici. Antihrist je pogrešno protumačio radne aranžmane, govoreći da širenje jevanđelja treba prvenstveno da bude usmereno na ljude različitih veroispovesti, a da su nevernici na drugom mestu, pa ako je glavni fokus bio na

nevernicima, to je onda bilo ozbiljno kršenje radnog aranžmana. Čak je iskoristio Božje reči iz teksta „Upozorenje onima koji ne primenjuju istinu" kako bi detaljno analizirao to ponašanje. Zatim je naložio svima da glasaju, pitajući ih: „Može li takva osoba i dalje da bude nadzornica?" U to vreme, bilo je mnogo novih vernika u crkvi, prisutnih tek godinu ili dve dana, koji nisu mogli to da raspoznaju, pa su smatrali da je kršenje radnog aranžmana ozbiljna stvar i složili su se da se sestra smeni. Ta sestra je tada postala veoma negativna; nakon što ju je antihrist detaljno izanalizirao i osudio, osećala je da je i ona sama antihrist, da će je Bog sigurno isključiti, te je postala izuzetno negativna, izgubivši volju za životom. Pored toga, ovaj antihrist nam je takođe uskratio neke propovedi i besede Višnjeg, ne dopuštajući nam da ih slušamo. Tvrdio je da je beseda Višnjeg vrlo stroga i da bismo mi, kao novi vernici malog rasta, razvili predstave nakon slušanja. Spolja gledano, izgledalo je kao da brine o nama, ali u stvari, on se plašio da ćemo, ako budemo slušali propovedi Višnjeg, biti u stanju da ga raspoznamo, i tada ne bi mogao da nas kontroliše. Koristio je te naizgled razumne metode da manipuliše ljudima i da ih muči, te se činilo da je ono što je uradio logično i u skladu sa radnim aranžmanima Božje kuće.) Taj incident se svakako može opisati kao lukav i neuobičajen. Svako ko je antihrist uvek ima iste dosledne prakse kojih se drži, ni najmanje ih ne menja, uvek ima iste namere i usmeren je ka istim ciljevima u svemu što radi. Zar to ne dokazuje da su antihristi zaista demoni i zli duhovi? (Da.) Potpuno tačno. Opisati dela antihrista – tih demona i zlih duhova – kao lukava i neuobičajena, sasvim je prikladno i nimalo nije preuveličano.

Nakon što ste čuli ove primere, trebalo bi da ste stekli određeni uvid; da li ste počeli da razvijate neko rasuđivanje o lukavim i neuobičajenim delima antihrista? Sve što uključuje lukavo i neuobičajeno ponašanje, skrivene namere i motive, nisu dela normalne osobe niti dela poštene osobe, a svakako nisu dela čoveka koji stremi ka istini. Da li je to što takav čovek radi primenjivanje istine? Da li taj čovek štiti interese Božje kuće? (Ne.) Dakle, šta on radi? On prekida i rastura rad crkve, čineći zlo; on ne sledi Božji put niti podržava rad Božje kuće. To što on radi nije crkveni posao; on se samo pretvara da radi crkveni posao kako bi sledio svoj lični plan, dok zapravo štiti svoje lične interese i interese Sotone. Ima li još nekih primera? (Godine 2015. Višnji je izdao radni aranžman, nalažući nam da koristimo članak iz teksta „Probuđeni" kako bismo razgovarali o raspoznavanju lažnih starešina i o razlikama između prave i lažne crkve. Bio je jedan starešina u crkvi koji je upravo bio smenjen, koji je rekao da smo mi novi u veri u Boga i da imamo mali rast, te da smo previše površno razumeli radne aranžmane Višnjeg – Božja dela su nedokučiva i taj aranžman koji je Višnji izdao ima dublje značenje. Takođe je rekao: „Što se tiče istina o raspoznavanju lažnih starešina i antihrista, višnji je o tome već umnogome besedio i objasnio je to vrlo jasno. Da se radi o pukom raspoznavanju lažnih starešina i antihrista, da li bi bilo potrebe da se izda još jedan radni aranžman?" Nakon toga, izvukao je iz konteksta delove iz prethodnih radnih aranžmana, propovedi i beseda Višnjeg, sastavljajući materijal od desetina hiljada reči kako bi naveo braću i sestre na pogrešan put, navodeći nas da, umesto toga, tumačimo

tekst „Probuđeni”. U to vreme, bili smo navedeni na stranputicu i nismo se fokurisali na raspoznavanje lažnih starešina i antihrista. Kasnije, taj čovek je bio razotkriven kao antihrist. Plašio se da će, ako svi počnu da raspoznaju lažne starešine i antihriste, otkriti njegova zla dela i raspoznati ga, pa nas je namerno zavodio da tumačimo tekst „Probuđeni” umesto toga.) To je bio trik, taktika odvraćanja i skretanja pažnje kako niko ne bi obraćao pažnju na njega. Zar vam ta metoda ne zvuči poznato? Kada se velika crvena aždaja suočava s krizom, poput unutrašnje nestabilnosti u svom političkom sistemu ili javnih planova za štrajkove ili pobune, koristi istu ovu taktiku – skretanje pažnje. Često koristi tu metodu. Kad god nastane kriza, velika crvena aždaja izaziva paniku zbog rata, podstiče patriotizam, zatim neprekidno pušta filmove o otporu i patriotizmu ili širi lažne vesti da bi podstakla nacionalistička osećanja i skrenula pažnju. Velika crvena aždaja ima skrivene motive kada to čini i krije neizrečene ciljeve – to je lukavo i neuobičajeno ponašanje. Ko je predak antihrista? To je velika crvena aždaja, đavo. Priroda njihovih dela potpuno je ista, kao da su u dosluhu jedno s drugim. Odakle dolaze planovi i metode antihrista? Naučili su ih od svog pretka, đavola Sotone. Sotona prebiva u njima, pa je za njih sasvim normalno da postupaju na lukav i neuobičajen način; to potpuno otkriva njihovu narav antihrista.

(Bože, želim da podelim jedan primer. Ovaj slučaj antihrista dogodio se u pastoralnom području Jidžin. Bilo je to negde u proleće 2012. godine. Antihrist po imenu An širio je mnoge zablude u različitim crkvama i čak je napisao knjižicu pod naslovom „Šta Bogu najviše znači pre nego što napusti Zemlju”, koju je privatno delio svim crkvama. Tvrdio je da Bogu, pre nego što napusti zemlju, najviše znači to da li će Božji izabrani narod slušati čoveka kojeg koristi Sveti Duh nakon što On ode, pa bi trebalo da razumemo Božje namere; i da je sada dovoljno da samo čitamo propovedi, besede i radne aranžmane čoveka kojeg koristi Sveti Duh, kao zamena za potrebu da jedemo i pijemo Božje reči. Mnoga braća i sestre su zbog toga bila navedena na pogrešan put; prestali su da jedu i piju Božje reči, što je bio cilj koji je imao antihrist. Podmuklost antihrista ležala je u tome što je, pod plaštom svedočenja o čoveku kojeg koristi Sveti Duh, odvlačio ljude od Božjih reči, te su prestali da jedu i piju Božje reči, dok je ujedno izazivao kod ljudi osećaj da on duboko razume Božje srce. Razmišljao je o tome šta Bogu znači pre nego što ode, pa su ga ljudi veoma cenili i obožavali.) Zašto je uzdizao čoveka kojeg koristi Sveti Duh? Čovek kojeg koristi Sveti Duh je čovek, kao i on sam. Uzdižući čoveka kojeg koristi Sveti Duh, zapravo je navodio ljude da obožavaju i uzdižu njega; to je bio njegov cilj. Ne možemo samo da prosuđujemo da li je ono što je on rekao ispravno ili pogrešno; moramo da sagledamo posledice i ciljeve koje su njegove reči postigle; to je ključno. Dakle, njegova svrha u uzdizanju čoveka kojeg koristi Sveti Duh zapravo je bila da uzdigne sebe; to je bio njegov cilj. Znao je da se sigurno niko neće protiviti uzdizanju čoveka kojeg koristi Sveti Duh i da bi se ljudi složili s njim i uzdigli ga. Ali, kada bi sebe direktno uzdigao i kada bi svedočio o sebi, ljudi bi ga mogli razotkriti, prepoznati i odbaciti. Stoga je antihrist primenio taktiku uzdizanja čoveka kojeg koristi Sveti Duh kako

bi postigao sopstveno uzdizanje i svedočenje o sebi; to je bila podmuklost antihrista. Postupci antihrista Ana bili su veoma lukavi i neuobičajeni, bilo je lako navesti ljude na stranputicu – to je tipičan primer antihrista. Božji izabrani narod treba iz tog primera da nauči da raspoznaje ljude, da razume lukave i neuobičajene aspekte antihrista, kao i uobičajene metode i sredstva kojima se služe kako bi uspeli da navedu ljude na pogrešan put. Veoma je korisno da ljudi razumeju te aspekte kako bi mogli da prepoznaju antihriste. Ko još ima neki primer koji želi da podeli?

(Bože, imam i ja slučaj antihrista koji bih da podelim. Ovaj incident se dogodio u pastoralnom području Henan. Oko 2011. godine, antihrist po imenu Ju, lažna starešina koja je bila smenjena, dobila je od crkve zadatak da bude zadužena za posao čišćenja zato što je bila nadarena i imala je neko radno iskustvo. U to vreme, Višnji je izdao radni aranžman da se temeljno razotkriju i uklone lažne starešine i antihristi. Ju, koja je volela status, videla je to kao priliku da se vrati na poziciju. Pod izgovorom da sprovodi radni aranžman, neprekidno je razgovarala sa braćom i sestrama o tome kako slediti tok dela Svetog Duha i fokusirati se na raspoznavanje lažnih starešina i antihrista. Međutim, nije razgovarala o načelima po kojima se oni mogu raspoznati, već nas je navodila da usmerimo pažnju na starešine i delatnike. Na svakom sastanku pitala bi braću i sestre da govore o učinku starešina i delatnika. Pošto bismo joj ispričali nešto o njima, ona bi se odmah uhvatila za neka odstupanja u njihovom radu i za iskvarene naravi koje su pokazivali, pri čemu bi preuveličala prirodu tih problema, direktno ih etiketirala kao lažne starešine i zatim ih smenjivala. Nakon toga bi stalno svedočila braći i sestrama o tome kako je uklonila te lažne starešine i delatnike, te im se činilo da je pronicljiva i da ima radne sposobnosti. U stvarnosti, njen cilj je bio da iskoristi smenjivanje tih starešina i delatnika kao priliku da se vrati i nastavi da radi kao starešina. Zaluđeni od strane Ju, braća i sestre su, sagledavši iskvarenost koju su starešine i delatnici pokazivali, kao i odstupanja u njihovom radu, počeli da se pitaju da li su to možda lažne starešine, pa su čak počeli da sumnjaju u crkvene starešine na svim nivoima i prestali su normalno da sarađuju sa starešinama i delatnicima. Mnoge starešine i delatnici slabog rasta takođe su u velikoj meri bili ograničeni, živeći u stanju negativnosti i opreza, nesposobni da normalno obavljaju svoje dužnosti, što je dovelo do haosa u crkvi. U to vreme, mnogi su obožavali tu ženu antihrista, koja je uspela da navede na stranputicu i kontroliše desetak crkava. Čak i nakon što je bila razotkrivena, neki ljudi još uvek nisu mogli da je raspoznaju, verujući da je ona podržavala rad crkve, a neki su je čak i branili.) Šta se kasnije desilo sa braćom i sestrama koji su bili navedeni na pogrešan put? (Kroz razgovor u zajedništvu i pomoć, neki su stekli sposobnost da prepoznaju antihrista i spašeni su, dok su neki, bez obzira na to koliko su drugi ljudi razgovarali sa njima o istini, ostali tvrdoglavi i odlučni da slede antihrista, te su ti ljudi na kraju bili isključeni.) Da li sada većina ljudi raspoznaje tog antihrista? (Imaju sada neku sposobnost raspoznavanja.) Oni koji ostaju tvrdoglavi i nepromenjenog stava zaslužuju da propadnu; takav ishod čeka svakog ko sledi antihrista.

Upravo smo razgovarali o različitim načinima na koje antihristi ispoljavaju lukavo i neuobičajeno ponašanje. Hajde da sada sve to sažmemo. Koju suštinu i narav takvo ponašanje antihrista izražava? (Rđavost.) To je narav koju prvenstveno karakteriše rđavost. Možemo li onda reći da ljudi koji imaju rđavu narav obično postupaju lukavo i neuobičajeno, i da oni koji postupaju lukavo i neuobičajeno imaju veoma rđavu narav? (Da.) Da li je to logično rasuđivanje? Iako, spolja gledano, to donekle izgleda kao rasuđivanje, u stvari, upravo tako stoje stvari – ljudi koji imaju rđavu narav često postupaju lukavo i neuobičajeno. Priroda-suština antihrista koji se ponaša lukavo i neuobičajeno potiče od Sotone; sasvim je jasno da su oni slični đavolima i Sotoni. Posmatrajući ponašanje antihrista, možeš da razumeš postupke đavola i Sotone. Pravi đavoli, Sotona i velika crvena aždaja postupaju još ozbiljnije od toga. Čak i običan antihrist može da postupa tako lukavo i neuobičajeno, koristeći pametne taktike, pričajući bez ikakvih propusta, tako da ispada nemoguće da mu iko pronađe grešku ili da ga uhvati. A u kojoj meri to tek rade stari đavoli i Sotona! Posmatrano iz perspektive lukavog i neuobičajenog ponašanja antihrista, obični ljudi bez statusa, koji retko komuniciraju ili se retko otvaraju drugima, koji postupaju netransparentno i ne žele da drugi znaju o čemu razmišljaju ili šta planiraju da urade u dubini svoje duše i ne žele da drugi znaju njihove namere, koji se skrivaju negde duboko i vrlo su zatvoreni – zar njihovi govori i postupci ne bi isto tako odavali nagoveštaj lukavosti i neuobičajenosti? Ako se takvi ljudi ne okarakterišu kao antihristi, onda nesumnjivo hodaju putem antihrista. To je sigurno. Oni koji hodaju putem antihrista, ako ne prihvataju orezivanje niti slušaju sugestije drugih, a posebno ako ne prihvataju istinu, čim steknu status, neminovno će postati antihristi; to je samo pitanje vremena. Ako neki ljudi imaju toliko rđavu narav, ako su nekada hodali putem antihrista i ako su pokazali neke sličnosti sa antihristima, ali ako se, nakon što prihvate orezivanje, pokaju, ako mogu da prihvate istinu, da napuste svoj prethodni put i da se okrenu i primene istinu, kakav će biti rezultat toga? Takva promena će ih još više udaljiti od puta antihrista, olakšavajući im da uđu na pravi put verovanja u Boga i tada će imati nadu da budu spaseni. To je sve što se tiče razgovora na temu kako antihristi ispoljavaju lukavo i neuobičajeno ponašanje; sledeći razgovor koji ćemo voditi biće o tome kako antihristi ispoljavaju samovoljno i diktatorsko ponašanje.

II. Detaljna analiza samovoljnog i diktatorskog ponašanja antihrista i načina na koji ljude prisiljavaju da im budu poslušni

Antihristi postupaju samovoljno i diktatorski, nikada ne razgovaraju u zajedništvu niti se konsultuju sa drugima, rade kako im je volja i prisiljavaju druge da im budu poslušni. Moglo bi se reći da, bez obzira na to šta antihristi rade, koje god aranžmane ili odluke da donesu, oni ne razgovaraju sa drugima, ne postižu dogovore, ne traže istinu kako bi razrešili probleme i ne traže načela koja bi trebalo da primene u obavljanju svojih dužnosti. Štaviše, oni ne dozvoljavaju ljudima da razumeju zašto stvari rade na određeni način, te ljudi ostaju zbunjeni i u obavezi da ih slušaju. Ako neko nešto ne razume i

postavi mu pitanje, antihrist nije voljan da o tome razgovara niti da to objasni. Kakvu situaciju antihrist po tom pitanju želi da zadrži? Niko ne sme da zna detalje; niko nema pravo da bude obavešten. Antihristi rade šta im je volja, i ono što oni misle da je ispravno mora u potpunosti da se sprovede. Drugi nemaju pravo da to dovode u pitanje, a još manje su kvalifikovani da sarađuju sa antihristima; njihova uloga je da samo budu poslušni i da se pokore. Kako antihrist na to gleda? „Pošto ste me izabrali za starešinu, pod mojom ste upravom i morate da me slušate. Ako ne želite da me slušate, onda nije trebalo da me izaberete. Ako me izaberete, morate me slušati. Ja imam poslednju reč u svemu!" U njegovim očima, kakav je odnos između njega i braće i sestara? On je taj koji izdaje naređenja. Braća i sestre ne mogu da analiziraju šta je ispravno, a šta pogrešno, ne mogu da se raspituju niti im je dozvoljeno da ga optuže, raspoznaju, da mu postavljaju pitanja ili da u njega sumnjaju; sve to je zabranjeno. Antihrist treba samo da predloži planove, izjave i metode, a svi moraju da aplaudiraju i da se bez pogovora slože. Nije li to pomalo prisilno? Kakva je to taktika? To je samovoljno i diktatorsko ponašanje. Kakva je to narav? (Zlobna.) Na prvi pogled, „samovoljno" se odnosi na samostalno donošenje odluka, na situacije kada osoba ima poslednju reč; a „diktatorsko" znači da, nakon što neko samostalno donese neki sud ili odluku, svi ostali moraju to da sprovedu i nemaju pravo da ispolje različita mišljenja ili da kažu nešto drugo, pa čak ni da postave pitanja. Ponašati se samovoljno i diktatorski znači da, kada se suoči sa nekom situacijom, antihrist razmišlja i razmatra tu situaciju sam pre nego što donese odluku o tome šta da uradi. On samostalno iza kulisa donosi odluke o tome kako nešto da se uradi, bez tuđeg uplitanja; čak ni njegovi saradnici, partneri ili starešine višeg ranga ne mogu da se umešaju – to znači ponašati se samovoljno i diktatorski. Bez obzira na situaciju s kojom se suočavaju, oni koji se tako ponašaju uporno nastavljaju da o svemu razmišljaju u sebi, lupaju glavu promišljanjima i nikada se ne konsultuju s drugima. U sebi razmišljaju o svemu i svačemu, ali šta zapravo misle, to niko ne zna. Zašto niko to ne zna? Zato što ne progovaraju. Neki bi mogli da pomisle da je to zato što nisu pričljivi, ali da li je to stvarno tako? To nije pitanje tipa ličnosti; to je svojevoljna odluka da se drugi drže u neznanju. Oni žele da stvari rade sami i imaju vlastite proračune. Šta proračunavaju? Njihovi proračuni se vrte oko njihovih ličnih interesa, statusa, slave, dobiti i ugleda. Razmišljaju o tome kako da postupaju u svoju korist, kako da zaštite svoj status i reputaciju od štete, kako da postupaju a da drugi ne uspeju da ih prozru, i najvažnije, kako da sakriju svoje postupke od Višnjeg, nadajući se da će na kraju imati neke pogodnosti, a da pritom nikom ne otkriju svoje slabosti. Oni razmišljaju: „Ako slučajno pogrešim i kažem nešto pogrešno, svi će me prozreti. Ako neko progovori bez dozvole i prijavi me višnjem, višnji bi mogao da me smeni, te ću izgubiti svoj status. Osim toga, ako uvek budem razgovarao s drugima, zar moje ograničene sposobnosti neće postati svima očigledne? Zar me drugi neće potcenjivati?" Sada Mi recite da li bi bilo dobro ili loše kada bi ih ljudi zaista prozreli? U stvari, za one koji streme ka istini, za poštene ljude, i nije previše važno ako ih neko prozre ili ako izgube malo ugleda ili reputacije. Ne

čini se da su takvi ljudi previše zabrinuti zbog toga; deluje kao da su manje toga svesni i ne pridaju tome previše značaja. Ali antihristi su sušta suprotnost; oni ne streme ka istini i smatraju da su njihov status, kao i gledišta i stavovi drugih prema njima važniji od samog života. Zamoliti ih da kažu ono što misle ili da govore istinu izuzetno je teško; možda čak ne bi bile dovoljne ni razne pogodnosti koje im se mogu ponuditi. Kada bi ih zamolili da otkriju svoje tajne ili nešto iz privatnog života, to bi bilo još teže – možda to ne bi učinili čak ni po cenu svog života. Kakva je to priroda? Može li takva osoba da prihvati istinu? Može li da bude spasena? Sasvim sigurno da ne može. Na kraju krajeva, „Vuk dlaku menja, ali ćud nikada".

Antihristi pridaju poseban značaj svom samopoštovanju, statusu, ugledu i svemu što može da održi njihovu moć. Ti razgovaraš s njima, govoreći: „U obavljanju crkvenog posla, bilo da se radi o spoljnim pitanjima ili unutrašnjoj administraciji, o promenama po pitanju zaposlenih ili o bilo čemu drugom, moraš da razgovaraš sa braćom i sestrama. Prvi korak u učenju saradnje s drugima je da naučiš da razgovaraš sa njima. Razgovor u zajedništvu nije pričanje u prazno ili puko izražavanje tvoje negativnosti ili pobune protiv Boga. Ne bi trebalo da iskaljuješ svoje negativne ili buntovne stavove kako bi uticao na druge. Glavna poenta je da se razgovara o tome kako pronaći načela u Božjim rečima i kako razumeti istinu." Međutim, koliko god ti razgovarao o istini, to ih ne može pokrenuti niti ih navesti da promene svoja načela i pravac po pitanju toga kako postupaju i ponašaju se. Kakva je to narav? Blago rečeno, to je nepopustljivost; strože rečeno, to je zloba. Zapravo, nazvati to zlobom sasvim je prikladno. Razmisli o vuku koji drži ovcu u svojim čeljustima i uživa u svom plenu; u pokušaju da pregovaraš s njim, ti kažeš: „Daću ti zeca umesto nje, pa pusti ovcu, važi?" Ali, vuk na to neće pristati. Zatim kažeš: „Daću ti kravu, šta kažeš na to?" On sigurno neće pristati. On će prvo pojesti ovcu, a zatim će krenuti na kravu. Nije mu dovoljna samo jedna opcija; on želi obe. Kakva je to narav? (Nezasito pohlepna i izuzetno zlobna.) Itekako je zlobna! Na sličan način, u vezi sa izuzetno zlobnom naravi antihrista, razgovori o istini, orezivanje ili savetovanje ne pomažu. Ništa od toga ne može da promeni njihovu duboko ukorenjenu težnju za statusom niti njihovu želju da kontrolišu druge, osim ako im ne ponudiš viši status ili veće pogodnosti. U suprotnom, oni sasvim sigurno neće pustiti plen koji im je već u ustima. Šta znači to potpuno odbijanje da puste? To znači da, kada jednom steknu određeni status, iskoristiće tu priliku da se energično istaknu i hvališu. Čime se hvališu? Ističu svoju nadarenost i različite talente, svoje poreklo, obrazovanje, vrednost i status u društvu, hvaleći se i razmećući se koliko su sposobni i vešti, kako mogu da se poigravaju sa ljudima i manipulišu njima i kako mogu njima da upravljaju. Kada to čuju ljudi koji nemaju istinu niti imaju sposobnost raspoznavanja, misle da su takvi antihristi zaista impresivni; sami se osećaju inferiorno i spremno se pokoravaju kontroli antihrista.

Neki antihristi su posebno lukavi i otišli su daleko u svom spletkarenju. Oni se pridržavaju vrhunske sotonske filozofije, a to je da retko progovaraju u bilo kojoj situaciji i da ne izražavaju olako svoj stav u bilo kojoj situaciji s kojom se suoče, i da progovaraju

samo kada su na to apsolutno primorani. Naprosto, oni pažljivo osmatraju svačije postupke, kao da im je cilj da potpuno razumeju i prozru one oko sebe pre nego što progovore ili delaju. Najpre identifikuju one koji mogu da budu njihov plen, te takvi ljudi postaju njihovi pomagači, a zatim i one od kojih treba da se čuvaju kao svojih „političkih neprijatelja". Ponekad ne progovaraju niti zauzimaju stav, već samo ćute, ali u isto vreme razmišljaju i proračunavaju u sebi; takvi pojedinci su lukavi u duši i retko progovaraju. Da li biste rekli da je takav čovek prilično zlokoban? Ako često ne progovara, kako možeš da ga raspoznaš? Da li je lako prozreti ga? To je veoma teško. Srca takvih ljudi su potpuno ispunjena sotonskom filozofijom. Nije li to lukavost i neuobičajenost? Antihristi veruju da će ih, ako previše pričaju tako što stalno izražavaju svoje stavove i razgovaraju s drugima, svi prozreti; misliće da im nedostaje dubina, da su oni samo obične osobe i neće ih poštovati. Šta za antihrista znači gubitak poštovanja? To znači da time gubi svoj ugledni status u srcima drugih i da izgleda prosečno, neuko i obično. To je nešto što antihristi ne žele da vide. Stoga, kada vide da se drugi u crkvi uvek otvaraju i da priznaju svoju negativnost, svoje buntovništvo protiv Boga, svoje greške koje su juče počinili ili nepodnošljiv bol koji osećaju jer danas nisu bili iskreni, antihristi smatraju da su ti ljudi glupi i naivni, jer sami tako nešto nikada ne bi priznali i čuvali bi svoje misli u tajnosti. Neki ljudi retko progovaraju zbog slabog kova, prostodušnosti ili nedostatka složenih misli, ali kada antihristi retko progovaraju, to nije iz istog razloga; to je problem naravi. Antihristi retko progovaraju kada se susreću sa drugim ljudima i ne izražavaju olako svoje stavove. Zašto ne izražavaju svoje stavove? Prvo, sigurno im nedostaje istina i ne umeju da prozru stvari. Ako progovore, mogu da pogreše i da ih onda drugi ljudi prozru; boje se da drugi ne gledaju na njih sa visine, pa se pretvaraju da su ćutljivi i glume da su dubokoumni, tako da drugi ne mogu da ih procene, a pritom deluju mudro i ugledno. Sa takvom fasadom, ljudi se ne usuđuju da potcene antihriste, a kad vide njihovu naizgled smirenu i pribranu spoljašnjost, još ih više poštuju i ne usuđuju se da ih omalovaže. To je lukav i neuobičajen i rđav aspekt antihrista. Oni svoje stavove ne izražavaju olako, jer većina njihovih stavova nije u skladu sa istinom, već su to puke ljudske predstave i uobrazilje, nedostojne da se iznesu na videlo. Zato oni ćute. Unutar sebe se nadaju da će dobiti neko duhovno prosvetljenje koje bi mogli izneti da bi zadobili divljenje, ali pošto im to nedostaje, ostaju ćutljivi i skriveni tokom razgovora o istini, vrebajući u senci poput duha koji čeka dobru priliku. Kada vide da drugi iznose istinu na svetlo, smišljaju načine kako to da prisvoje, te izražavaju to isto na drugi način kako bi se istakli. Eto koliko su antihristi lukavi. Šta god da rade, trude se da se istaknu i da budu superiorni, jer su samo tako zadovoljni. Ako nemaju priliku, najpre se pritaje i zadržavaju svoje stavove za sebe. To je lukavstvo antihrista. Na primer, kada Božja kuća izda propoved, neki ljudi kažu da zvuči kao Božje reči, dok drugi misle da više liči na besedu Višnjeg. Ljudi koji su relativno prostodušni kažu ono što im je na umu, ali antihristi, čak i ako imaju neko mišljenje o tome, ne otkrivaju ga. Oni posmatraju i spremni su da prate mišljenje većine, ali u stvarnosti ni sami ne mogu u potpunosti to da shvate. Mogu li tako

vešti i lukavi ljudi da razumeju istinu i da imaju sposobnost istinskog rasuđivanja? Šta može da prozre neko ko ne razume istinu? Takav čovek ne može ništa da prozre. Neki ljudi ne mogu ništa da prozru, a ipak se pretvaraju da su dubokoumni; zapravo, njima nedostaje sposobnost rasuđivanja i boje se da će ih drugi prozreti. Ispravan stav u takvim situacijama je sledeći: „Ne možemo ovo da prozremo. Pošto ne znamo, ne bi trebalo nemarno da govorimo. Ako kažemo nešto pogrešno, to može da ima negativan uticaj. Sačekaću da vidim šta kaže Višnji." Nije li to iskreno rečeno? Te reči su tako jednostavne, pa zašto ih antihristi onda ne koriste? Znajući svoja ograničenja, oni ne žele da ih drugi ljudi prozru; ali, iza toga se krije i ogavna namera – biti obožavan. Zar to nije ono što je najodvratnije? Nakon što su svi izrekli svoje mišljenje, videvši da većina kaže da su to Božje reči, a nekolicina kaže da nisu, antihrist takođe oseća da propoved možda nije Božja reč, ali to ne iznosi otvoreno. On kaže: „Ne mogu brzopleto da sudim o tome; složiću se sa većinom." Ne priznaje da mu nedostaje uvid, već koristi takvu izjavu da se prikrije i sakrije, i sve vreme misli da je vrlo mudar, da su njegove metode izuzetne. Onda, dva dana kasnije, kada Božja kuća objavi da je propoved bila Božja reč, antihrist odmah kaže: „Vidiš, šta sam ti rekao? Sve vreme sam znao da je to božja reč, ali brinuo sam zbog slabosti onih među vama koji je nisu prepoznali, pa nisam to mogao da kažem. Da sam rekao da su to božje reči, zar vas ne bih osudio? Kako biste tada bili tužni! Kako bih mogao biti miran znajući koliko ste slabi? Kakav bih ja starešina tad bio?" Kakav je on majstor prerušavanja! Postoje namere i ciljevi iza svega što antihristi kažu; kad god otvore usta, to je da bi sami sebe pohvalili, da bi se razmetali svojim postignućima, dobrim delima koje su ranije počinili i slavnim trenucima iz prošlosti. Kad god da progovore, uvek pričaju o tome. Oni koji ne mogu da ih prozru, obožavaju ih, dok oni koji ih prozru smatraju da su to krajnje podmukli i lažljivi ljudi – antihrist nikada ne priznaje svoje nedostatke. Antihristi delaju u tajnosti i govore dvosmisleno; većina toga što govore su besmislice; oni nisu u stanju ništa da prozru niti da razumeju ikakvu istinu. Što je još gore, oni se pretvaraju da razumeju istinu, iako je uopšte ne razumeju, i žele da budu uključeni u sve, žele da donose odluke i da u svemu imaju poslednju reč, dok niko oko njih nema nikakva prava da išta o tome zna. U kakvu situaciju to na kraju vodi? Iako se, spolja gledano, čini da su antihristi odani i da su spremni da plate cenu, svi koji sarađuju sa njima ili koji obavljaju svoju dužnost sa njima osećaju da to u stvari nije slučaj. Čak ni oni koji su godinama bili bliski sa antihristima ne mogu da prozru šta oni misle, niti znaju šta su oni zapravo sposobni da urade – većina ljudi ne može da ih prozre. Sve što govore jesu laži i prazne reči, dvolične i obmanjujuće reči. Oni žele da budu uključeni u sve i da donose sve odluke, ali čim donesu odluku, ne preuzimaju odgovornost za moguće posledice i nalaze razloge da opravdaju takvo ponašanje. Nakon što donesu odluku, puštaju druge da obavljaju posao, dok oni nastavljaju da se mešaju u neke druge stvari. Što se tiče toga da li je prvobitna stvar ispraćena, da li je sprovedena, kolika je delotvornost sprovođenja, da li većina drugih ljudi ima ikakvo mišljenje o pristupu, da li to šteti interesima Božje kuće i da li su braća i sestre u stanju

to da raspoznaju, njih je baš briga za to, ponašaju se kao da to nije njihova stvar, kao da to nema nikakve veze s njima – uopšte se ne brinu o tome. O čemu se jedino brinu? Brinu se jedino o stvarima u kojima mogu da se istaknu i da zadobiju divljenje drugih; nikada ne propuštaju priliku da to učine. U svom radu, oni ne rade ništa osim što daju naređenja i sprovode pravila. Sposobni su samo da igraju igre moći i da manipulišu ljudima, dok su u potpunosti zadovoljni sobom i misle da su postigli uspeh u svom radu. Potpuno su nesvesni posledica svog načina rada – oni štete Božjem izabranom narodu, izazivaju prekide i ometanja u radu crkve. Oni ometaju sprovođenje Božje volje i pokušavaju da uspostave svoje nezavisno carstvo.

„Ponašaju se samovoljno i diktatorski, sa drugima nikada ne razgovaraju u zajedništvu i primoravaju ih da im budu poslušni" – na šta prvenstveno ukazuje suština ovakvog ponašanja antihrista? Njihova je narav rđava i zlobna, a posedovanje izrazito snažne želje da kontrolišu druge prevazilazi granice normalne ljudske razumnosti. Pored toga, kakvo je njihovo shvatanje ili gledište i stav prema dužnosti koju obavljaju? Po čemu se to razlikuje od onih koji iskreno obavljaju svoju dužnost? Oni koji iskreno obavljaju svoju dužnost tragaju za načelima u onome što rade, što je osnovni zahtev. Ali kako antihristi shvataju dužnost koju obavljaju? Kakva se narav i suština otkrivaju u obavljanju njihove dužnosti? Oni zauzimaju visok položaj i sa visine gledaju na one ispod sebe. Čim su izabrani da vode, počinju da gledaju na sebe kao na osobe od statusa i identiteta. Oni ne prihvataju svoju dužnost od Boga. Po sticanju određenog položaja, osećaju da je njihov status važan, da je njihova moć velika, a njihov identitet jedinstven, što im omogućava da gledaju na druge s visine. Istovremeno, misle da mogu da izdaju zapovesti i da postupaju u skladu sa sopstvenim zamislima, i da ne moraju da imaju bilo kakve sumnje u vezi sa tim. Misle da mogu da iskoriste priliku obavljanja dužnosti kako bi zadovoljili svoju žudnju za autoritetom, kako bi zadovoljili svoju želju i ambiciju da vladaju i da snažno vode druge. Moglo bi se reći da osećaju da konačno imaju priliku da budu neosporni u svom autoritetu. Neki kažu: „Ispoljavanja antihrista ogledaju se u samovoljnom i diktatorskom ponašanju, i u činjenici da sa drugima nikada ne razgovaraju u zajedništvu. Iako naš starešina takođe ispoljava narav i otkrivenja antihrista, on često razgovara sa nama!" Da li to znači da on nije antihrist? Antihristi ponekad mogu da se pretvaraju; nakon što obave krug razgovora sa svima i razumeju i dokuče svačije misli – utvrđujući ko se slaže sa njima, a ko ne – oni ljude kategorizuju. Što se tiče stvari kojima će se baviti u budućnosti, komuniciraju samo s onima s kojima su u dobrim odnosima i sa kojima su kompatibilni. Oni koji se sa njima ne slažu, često o većini svari ostaju u neznanju, a antihristi im mogu čak uskratiti i knjige Božjih reči. Da li ste se vi ikada tako ponašali, samovoljno i diktatorski, nikada ne razgovarajući s drugima? Samovoljno i diktatorsko ponašanje se svakako ispoljava, ali to nužno ne znači da nikada ne nećeš razgovarati s drugima; povremeno ćeš možda razgovarati. Međutim, nakon razgovora, stvari se i dalje dešavaju onako kako si ti rekao. Neki ljudi misle: „Iako smo razgovarali, ja sam zapravo odavno već utvrdio plan. Razgovaram s tobom samo formalnosti radi,

samo da ti dam do znanja da imam svoja načela u onome što radim. Zar misliš da ne znam tvoju meru? Na kraju krajeva, ipak ćeš morati da me slušaš i da pratiš moj put." U stvari, oni su već odavno u svom srcu odlučili. Oni veruju: „Slatkorečiv sam i mogu da preokrenem bilo koju raspravu u svoju korist; niko ne može da me nadglasa, pa će se sve prirodno odvijati prema mom vođstvu." Oni su daleko unapred napravili svoje proračune. Da li takva situacija postoji? Samovoljno i diktatorsko ponašanje nije nešto što se povremeno slučajno otkrije; to ponašanje kontroliše određena narav. Možda ne izgleda da se ponašaju samovoljno i diktatorski na osnovu njihovih postupaka ili načina na koji pričaju, ali iz njihove naravi i prirode njihovih dela, oni se zaista ponašaju samovoljno i diktatorski. Oni obavljaju formalnosti i „slušaju" tuđa mišljenja, dozvoljavaju drugima da govore, obaveštavaju ih o detaljima situacije, diskutuju o onome što Božje reči zahtevaju – ali koriste određenu retoriku ili fraze kako bi usmerili druge da se slože sa njima. A koji je konačan rezultat? Sve se odvija po njihovom planu. To je njihova podmukla strana; to se takođe naziva prisiljavanje drugih da im budu poslušni, to je vrsta „blage" prisile. Oni misle: „Ne slušaš, zar ne? Ne razumeš, zar ne? Hajde da ti objasnim." Dok objašnjavaju, oni pletu i uvijaju svoje reči i pri tom navode druge da poveruju u njihovu logiku. Nakon što ih navedu, ljudi slušaju i misle: „To što ti kažeš je ispravno; uradićemo kako ti kažeš, nema potrebe da više budemo tako ozbiljni." I tako antihristi budu zadovoljni. Većina ljudi ne može da razluči njihove reči. Da li vi imate sposobnost rasuđivanja? Šta bi trebalo da radite kada se suočite sa takvim situacijama? Na primer, kada se sa nečim suočiš, osećaš da postoji problem; ne možeš tačno da odrediš u čemu je problem u tom trenutku, ali osećaš da si prisiljen da budeš poslušan. Šta bi tada trebalo da uradiš? Trebalo bi da tražiš relevantna načela, da potražiš uputstva Višnjeg ili da popričaš sa tom osobom. Pored toga, oni koji razumeju istinu mogu zajedno da raspravljaju i razgovaraju o tome. Ponekad će ti delo i uputstva Svetog Duha omogućiti da razumeš probleme u predlozima ili teorijama koje su predložili antihristi ili oni koji hodaju putem antihrista, i njihove skrivene motive. Kroz razgovor, možeš doći do razumevanja. Ali, ti možda ne razgovaraš sa drugima, već misliš: „To nije veliki problem, neka radi kako hoće. Na kraju krajeva, ja nisam primarno odgovoran, ne moram time da se bavim. Neću biti odgovoran ako nešto krene po zlu; on će snositi tu odgovornost." Kakvo je to ponašanje? To je primer nekoga ko nije odan u svojoj dužnosti. Kada neko nije odan u svojoj dužnosti, zar to ne znači isto što i izdati interese Božje kuće? To je nalik Judi! Mnogi ljudi, kada se suoče sa ugnjetavajućom silom, na kraju pristaju i slože se sa onima koji se razmeću tom silom, čime ispoljavaju nelojalnost prema svojoj dužnosti. Bez obzira da li se suočavaš sa antihristom ili sa nekim ko se ponaša nepromišljeno i prisiljava te da mu budeš poslušan, kojih načela bi trebalo da se pridržavaš? Koji put treba da slediš? Ako osećaš da ono što radiš ne protivreči niti odstupa od Božjih reči i radnih aranžmana, moraš da budeš postojan. Držati se istine je ispravno i Bog to odobrava, ali klanjanje Sotoni i pravljenje kompromisa sa Sotonom, sa rđavim silama, sa zlim ljudima, to je izdajničko ponašanje, to je zlodelo koje Bog mrzi i

proklinje. Kada se antihristi suoče sa nekim ko se s njima raspravlja, često kažu: „Ja po tom pitanju imam poslednju reč i to mora da se uradi na moj način. Ako nešto pođe po zlu, ja ću preuzeti odgovornost!" Koju narav predstavlja ta izjava? Može li neko ko tako govori i postupa da ima normalnu ljudskost? Zašto prisiljavaju druge da im budu poslušni? Zašto ne tragaju za istinom da bi razrešili probleme kada se pojave? Zašto ne mogu da utvrde načela primene istine? To dokazuje da im nedostaje istina. Možete li vi da raspoznate u čemu je problem sa tom izjavom? Izgovaranje takvih reči sasvim je dovoljno da se dokaže da neko ima narav antihrista; to je ponašanje antihrista. Međutim, lukaviji antihrist, u strahu da ga drugi ne raspoznaju, mora da kaže neke stvari sa kojima se svi slažu i koje se čine ispravnim kako bi postigao svoj cilj navođenja ljudi na pogrešan put i stekao uporište. A potom će razmišljati o tome kako da kontroliše Božji izabrani narod.

Ispoljavanja samovoljnog i diktatorskog ponašanja antihrista bi trebalo da budu vrlo česta, jer se takvo ponašanje, narav i kvalitet mogu videti kod svake iskvarene osobe, a kamoli kod antihrista. Možete li da se setite nekih primera kada ste se vi ponašali samovoljno i diktatorski? Na primer, ako ti neko kaže da ti dobro stoji kratka kosa, a ti odgovoriš: „Šta je toliko dobro u kratkoj kosi? Ja više volim dugu kosu i postupaću kako mi se sviđa." Da li je to samovoljno i diktatorsko ponašanje? (Nije.) To je samo lični izbor, deo normalne ljudskosti. Neki ljudi vole da nose naočare iako nisu kratkovidi. Ako ih neki ljudi osude, govoreći: „Ti samo pokušavaš da izgledaš dobro, zapravo ti naočare nisu potrebne!" A oni odgovore: „Pa šta ako to radim? I dalje ću ih nositi!" Da li je to samovoljno i diktatorsko ponašanje? Ne, to je lična sklonost, a najviše svojevoljno ponašanje, i ne uključuje nikakav problem u njihovoj naravi; možda će prestati da nose naočare nakon nekoliko dana, ako im tako odgovara. Dakle, šta uglavnom uključuje samovoljno i diktatorsko ponašanje? Uglavnom uključuje put kojim čovek ide, njegovu narav, kao i načela i motive zbog kojih postupa na određeni način. Na primer, u braku u kom muž voli automobile, a porodica ima samo dvadeset hiljada juana, i muž pozajmljuje novac odakle god može da bi nepotrebno kupio automobil za dvesta hiljada juana, ostavljajući porodicu bez mogućnosti da priušti hranu, a žena čak ni ne zna za tu kupovinu, da li taj čovek postupa samovoljno i diktatorski? To je zaista samovoljno i diktatorsko ponašanje. Ponašati se samovoljno i diktatorski znači ne uzimati u obzir osećanja, misli, mišljenja, stavove ili gledišta drugih, fokusirajući se samo na sebe. Jednostavno rečeno, u svakodnevnom životu to znači zadovoljavanje telesnih užitaka i želja, zadovoljavanje sopstvene sebičnosti, a kada je u pitanju dužnost, to se odnosi na zadovoljenje sopstvene ambicije i želje za statusom i moći. Evo jednog primera: crkva je imala kuću i pored nje je trebalo izgraditi put. Odgovarajuća širina puta trebalo bi da bude određena veličinom kuće i dvorišta, s ciljem da se postigne i estetski izgled i funkcionalnost. S obzirom na veliku površinu te kuće i dvorišta, put je trebalo da bude širok najmanje dva metra. Čovek zadužen za to je rekao: „Odlučio sam, napravićemo put koji će biti širok jedan metar." Drugi su rekli: „Mnogo ljudi dolazi i odlazi svakog dana, a ponekad moramo da nosimo stvari; jedan metar jednostavno nije dovoljno, suviše je

usko.” Ali taj čovek je insistirao na svom mišljenju i nije bio otvoren za diskusiju. Nakon završetka, svi su videli da je put previše uzak; nije se uklapao sa kućom i dvorištem i bio je nepraktičan – morao je biti prepravljen, što je dovelo do toga da sve treba ponovo da se uradi. Svi su se tada žalili na tog čoveka. U stvari, pre nego što je počela izgradnja puta, neki ljudi su izneli primedbe, ali on se nije složio i insistirao je na svom mišljenju, primoravši druge da obave posao prema njegovim željama, što je dovelo do takvih posledica. Zašto taj čovek nije mogao da prihvati sugestije drugih? Kada su postojala različita mišljenja, zašto nije mogao da razmotri sve aspekte i da pronađe ispravan pristup? Ako nije bilo nikoga s kim bi mogao da se konsultuje, u redu je da donese sopstvene odluke, ali sada kada je bilo ljudi s kojima bi mogao da se konsultuje, pa čak i boljih predloga, zašto nije mogao da ih prihvati? Kakva je to narav? Postoje najmanje dve mogućnosti: jedna je da je taj čovek nepromišljen smeten pojedinac; druga je da je njegova narav previše nadmena i samopravedna, on uvek oseća da je on u pravu, nesposoban je da prihvati ono što drugi kažu, ma koliko tačno to bilo – to je toliko nadmeno da dovodi do gubitka razuma. Tako jednostavna stvar je otkrila njegovu narav. Preterana nadmenost vodi ka gubitku razumnosti. Šta znači nedostatak razumnosti? Kakvo biće nema razumnost? Zveri nemaju razumnost. Ako čoveku nedostaje razumnost, on se ne razlikuje od zveri; njegov um nema sposobnost prosuđivanja i nema razumnost. Ako čovek postane toliko nadmen da izgubi razum i ako mu nedostaje razumnost, zar nije sličan zveri? (Jeste.) On je upravo to; nedostatak ljudske razumnosti znači da on nije ljudsko biće. Da li antihristi poseduju takvu razumnost? (Ne.) Antihristima to još više nedostaje; oni su gori od zveri, oni su đavoli. Kao kad je Bog pitao Sotonu: „Odakle dolaziš?” Božje pitanje je zapravo bilo veoma jasno; koju poruku je Bog preneo? (Pitao je Sotonu odakle dolazi.) Ta rečenica se očigledno završava sa znakom pitanja; to je pitanje, odnosi se na „Sotonu” sa subjektom „ti”: „Odakle dolaziš?” Gramatika je primerena i Božje pitanje je lako razumeti. Kako je Sotona odgovorio? („Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko” (Knjiga o Jovu 1:7).) To je Sotonin čuveni citat. Da li Sotonin odgovor pokazuje bilo kakvu razumnost? (Ne.) Nedostaje mu razumnost. Kada ga je Bog ponovo pitao odakle dolazi, ponovio je isti odgovor, kao da nije mogao da razume Božje reči. Mogu li ljudi da razumeju šta je Sotona rekao? Ima li njegov govor ikakvu razumnost? (Nema.) Nedostaje mu razumnost – da li onda može da razume istinu? Čak je i na tako jednostavno Božje pitanje odgovorio na taj način; još manje je sposoban da razume istine koje Bog izgovara. Može se reći da i antihristi nemaju razumnost; oni koji se ponašaju lukavo i neuobičajeno, koji ne mogu da razumeju Božje reči ili istinu, svi su nerazumni. Koliko god ti govorio o primeni istine, delovanju prema načelima, traženju načela i razgovorima u zajedništvu s drugima dok obavljaš dužnost – iako oni kažu da razumeju to i da znaju – kada dođe do toga da se nešto preduzme, ne uzimaju tvoje reči k srcu i rade šta god im se prohte. To je demonska narav! Oni koji imaju takvu demonsku narav ne razumeju istinu i nemaju razumnost. Koji je njihov najnerazumniji i najbesramniji aspekt? Ljude je stvorio Bog, a s kojim ciljem Bog bira

ljude i dovodi ih pred Sebe? On to radi da bi ljudi obratili pažnju na Božje reči i razumeli ih, da bi išli pravim putem u životu onako kako ih Bog usmerava, i da na kraju budu sposobni da razlikuju ispravno od pogrešnog, pozitivno od negativnog. To je ono što Bog namerava; na taj način, oni koji slede Boga postaju sve bolji. A do kog stepena su antihristi nerazumni? Oni misle: „Bože, ti dovodiš ljude pred sebe, pa ću i ja učiniti isto; ti možeš da biraš ljude, da njima vladaš i da im orkestriraš, pa ću i ja učiniti isto; ti možeš da navedeš ljude da ti se pokore i slušaju te, ti daješ direktne zapovesti te oni rade ono što kažeš, pa ću i ja učiniti isto.” Zar to nije nerazumno? (Jeste.) Zar biti nerazuman ne znači da nemaju osećaj za sramotu? (Da.) Da li su ljudi tvoji? Da li bi trebalo da te slede? Zašto bi te slušali? Ti si samo jedno od malih stvorenih bića, kako možeš da težiš da budeš iznad svega? Zar to nije nerazumno? (Jeste.)

Neki ljudi imaju sreću da budu izabrani kao starešine u crkvi, ali u stvarnosti, njihov kov i rast nisu na odgovarajućem nivou. Biti starešina je Božje uzdizanje, ali oni to ne doživljavaju na taj način. Umesto toga, oni misle: „Kao starešina, ja sam bolji i uzvišeniji od drugih; ja više nisam obična osoba. Dok vi svi treba poslušno da se klanjate pred bogom i obožavate ga, ja to ne moram jer sam drugačiji od vas; vi ste stvorena bića, ali ja nisam.” A šta si onda ti? Zar nisi i ti od krvi i mesa? Po čemu si ti drugačiji od drugih? Razlikuješ se po svojoj bestidnosti; nedostaje ti osećaj časti i razumnosti, ne možeš se uporediti čak ni sa psom. Ponašaš se samovoljno i diktatorski, ignorišući bilo kakve savete drugih – u tome je razlika. Bez obzira na to koliko je njihov kov loš ili koliko su nedelotvorni u svojim delima, oni i dalje misle da su iznad prosečne osobe i veruju da imaju sposobnost i talenat. Zbog toga, bez obzira na to šta rade, oni se ne savetuju sa drugima kako bi postigli dogovor, misleći da su dovoljno kvalifikovani ili da imaju potpunu sposobnost da kontrolišu sve. Zar to nije nadmenost koja vodi gubitku razuma? Zar to nije besramno drsko? (Jeste.) Pre nego što su postali starešine, u svemu su postupali podvijenog repa; verovali su da imaju talenat i sposobnost i krili su u svojim delima neku ambiciju, ali im je prosto nedostajala prilika. Čim su postali starešine, odvojili su se od braće i sestara, zauzimajući nadređeni položaj. Počeli su da se ponašaju nadmoćno, pokazujući svoje pravo lice; počeli su da pomišljaju kako mogu da ostvare nešto jako veliko, verujući: „Božja kuća je izabrala pravu osobu; ja sam zaista talentovan – pravo zlato je predodređeno da na kraju zasija. Pogledajte me sada: bog me je prepoznao, zar ne?” Zar to nije odvratno? (Jeste.) Ti si samo jedno od običnih stvorenih bića; bez obzira koliko su tvoji talenti i dar veliki, tvoja iskvarena narav je ista kao i kod svih ostalih. Ako misliš da si izuzetan i ako smatraš sebe nadmoćnim, ako želiš da se izdigneš iznad svih i da budeš svemu nadređen, tada grešiš. Zbog te zablude, ponašaš se samovoljno i diktatorski, ne razgovaraš niti se savetuješ sa drugima, pa čak želiš da uživaš u tome da se drugi ljudi tebi pokore i povinuju, što je pogrešno. U čemu je greška? (U zauzimanju pogrešnog položaja.) Zašto antihristi uvek zauzimaju pogrešan položaj? Jedno je sigurno, što možda niste shvatili – u poređenju sa drugima, oni imaju nešto dodatno u svojoj ljudskosti; oni su uvek u nekoj vrsti zablude. Kako nastaje ta zabluda? Nju nije

dao Bog, već Sotona. Sve što rade, sve što otkrivaju i izražavaju, nije instinkt u okviru normalne ljudske prirode, već je vođeno spoljašnjom silom. Zašto se kaže da su njihova dela lukava i neuobičajena, a njihove ambicije i želje neobuzdane? Njihova želja da kontrolišu ljude je prešla granice. Šta znači preći granice? To znači pribegavati bilo kakvim sredstvima, prelaziti granice razumnosti i osećaja stida; to je neobuzdano ponašanje, poput opruge – možda će se privremeno smiriti kada je pritisneš, ali čim je pustiš, ona se vraća nazad. Zar to nije obuzetost željom i zaluđenost opsesijom? To uopšte nije preterivanje.

Gde god da antihristi imaju vlast u crkvi, ta crkva više ne može da se zove crkvom. Oni koji su to iskusili trebalo bi da imaju svest o tome. Tu ne vlada atmosfera smirenosti, radosti i zajedničkog uzdizanja, već je to atmosfera burne nesloge. Svi se osećaju naročito nemirno i nelagodno, nesposobni da osete mir u srcu, kao da će se desiti neka velika katastrofa. Reči i dela antihrista stvaraju atmosferu u kojoj ljudska srca postaju zamagljena i gube sposobnost da razlikuju pozitivne od negativnih stvari. Takođe, kada antihristi dugotrajno navode ljude na pogrešan put, to ljudska srca udaljava od Boga i dovodi do neprirodnih odnosa s Bogom, baš kao što je to slučaj s ljudima u religiji koji nominalno veruju u Boga, ali u srcima nemaju mesta za Njega. Postoji i stvarni problem, a to je da, kada antihristi preuzmu vlast, to izaziva podele i haos unutar crkve. Oni koji vole istinu ne osećaju se zadovoljno ili oslobođeno na okupljanjima i stoga žele da napuste crkvu i da veruju u Boga kod kuće. Kada Duh Sveti deluje u crkvi, bez obzira na to da li ljudi razumeju istinu ili ne, svi se ujedinjuju srcem i trudom, stvarajući mirniju i stabilniju atmosferu, oslobođenu nemira. Međutim, kad god antihristi delaju, oni stvaraju nemirnu i čudnu atmosferu. Njihovo mešanje dovodi do stvaranja frakcija, gde ljudi zauzimaju odbrambeni položaj jedni prema drugima, sude jedni drugima i međusobno se napadaju, podrivajući jedni druge iza leđa. Koju ulogu antihristi očigledno igraju? Oni su Sotonine sluge. Posledice postupaka antihrista su sledeće: prvo, uzajamno osuđivanje, sumnjičenje i opreznost među braćom i sestrama; drugo, brisanje granica između muškaraca i žena, što postepeno vodi do neprikladnih interakcija; i treće, ljudima u srcu postaje nejasno šta su vizije i prestaju da se fokusiraju na primenu istine. Više ne znaju kako da postupaju u skladu sa istina-načelima. Ono malo razumevanja doktrina što su imali je izgubljeno, umovi im postaju zamagljeni i oni slepo slede antihriste, fokusirajući se samo na obavljanje površnih zadataka. Neki ljudi osećaju da, ako slede antihrista, to ne vodi nigde; kada bi samo oni koji streme ka istini mogli da se okupljaju i da zajedno obavljaju svoje dužnosti, kakvu bi to radost donelo! Čim antihristi preuzmu vlast u crkvi, Sveti Duh prestaje da dela i tama pada na braću i sestre. Postaju bezvoljni u svom verovanju u Boga i u obavljanju dužnosti. Ako to dugo potraje, zar Bog neće isključiti većinu braće i sestara?

S jedne strane, danas smo detaljno analizirali način na koji antihristi ispoljavaju samovoljno i diktatorsko ponašanje. S druge strane, tokom detaljne analize tih načina ispoljavanja, svi su postali svesni da čak i ako nisi antihrist, ispoljavanje takvih ponašanja

te dovodi u vezu sa svojstvom antihrista. Da li je samovoljno i diktatorsko ponašanje manifestacija normalne ljudskosti? Sasvim sigurno da nije; očigledno je to prikaz iskvarene naravi. Bez obzira na to koliko je tvoj status visok ili koliko dužnosti možeš da obavljaš, ako možeš da naučiš kako da razgovaraš sa drugima, tada se držiš načela istine, što je minimum po pitanju onoga što se zahteva. Zašto se kaže da je učenje kako razgovarati sa drugima u zajedništvu isto što i pridržavati se načela? Ako možeš da naučiš kako da razgovaraš, to dokazuje da ne tretiraš svoj status kao sredstvo za preživljavanje niti ga shvataš preozbiljno. Bez obzira na to koliko je tvoj status visok, ti obavljaš tvoju dužnost. Postupaš u svrhu obavljanja svoje dužnosti, a ne radi statusa. Istovremeno, kada se suočiš sa problemima, ako možeš da naučiš kako da razgovaraš i, bez obzira na to da li su u pitanju obična braća i sestre ili oni sa kojima sarađuješ, ako možeš da tražiš i da razgovaraš sa njima, šta to dokazuje? To pokazuje da imaš stav da tragaš za istinom i pokoravaš joj se, što pre svega odražava tvoj stav prema Bogu i istini. Pored toga, obavljanje tvoje dužnosti je tvoja odgovornost, a traganje za istinom u tvom radu je put koji treba da slediš. Što se tiče toga kako drugi reaguju na tvoje odluke, da li mogu da se pokore ili kako se pokoravaju, to je njihova stvar; a da li ti možeš pravilno da obavljaš svoju dužnost i da budeš u skladu s merilom je tvoja stvar. Moraš da razumeš načela obavljanja dužnosti; nije stvar u pokoravanju nekoj osobi, već u pokoravanju istina-načelima. Ako osećaš da razumeš istina-načela i ako kroz razgovor sa svima postižeš dogovore koje svi smatraju primerenim, ali postoji nekoliko njih koji su tvrdoglavi i žele da prave probleme, šta treba uraditi u takvoj situaciji? U tom slučaju, manjina treba da prati većinu. Ako je većina postigla dogovor, zašto se oni izdvajaju da prave probleme? Da li namerno pokušavaju da izazovu ometanje? Oni mogu da iznesu svoje mišljenje kako bi svi mogli da ga procene, i ako svi kažu da njihova mišljenja nisu u skladu sa načelima i da ne piju vodu, tada bi trebalo da napuste svoje stavove i da prestanu da ih se pridržavaju. Po kom načelu bi to trebalo da se reši? Čovek treba da se drži onoga što je ispravno i da ne primorava druge da slede ono što je pogrešno. Da li je to jasno? Zapravo, pre nego što antihristi ispolje to samovoljno i diktatorsko ponašanje i postupke, oni u sebi već imaju svoje planove. Ponašati se samovoljno i diktatorski sigurno ne znači činiti ispravnu stvar ili primeniti istinu. To svakako znači činiti ono što je pogrešno i što krši istinu, slediti pogrešan put i donositi pogrešne odluke, a i dalje primoravati druge da te slede. To je ono što se naziva samovoljnim i diktatorskim ponašanjem. Ako je nešto ispravno i u skladu sa istinom, onda se toga treba pridržavati. To nije samovoljno i diktatorsko ponašanje; to je pridržavanje načela. To dvoje treba razlikovati. Na šta se prvenstveno odnosi samovoljno i diktatorsko ponašanje antihrista? (Odnosi se na postupke koji nisu u skladu sa načelima niti sa istinom, i istovremeno zahtevanje od drugih da te slede.) Tačno, bez obzira na situaciju i bez obzira na to koji problem treba da se reši, oni ne tragaju za istina-načelima već donose odluke na osnovu svojih predstava i uobrazilja. Oni u srcu znaju da je to što rade protivno načelima, ali i dalje žele da ih drugi slušaju i da im se pokore. To je dosledan pristup antihrista.

Kada je delo širenja jevanđelja tek počelo, neki ljudi su nosili tekst „Reč se pojavljuje u telu” u religiozne krugove da propovedaju jevanđelje. Nakon što su pročitali Božje reči koje otkrivaju tajne, koje govore o vizijama i raspravljaju o život-ulasku, svi religiozni ljudi su rekli da su prilično dobre. Međutim, smatrali su da su neke reči koje osuđuju i razotkrivaju ljude previše grube po pitanju izbora reči. Osećali su se kao da ih neko kori i nisu mogli to da prihvate, govoreći: „Može li bog da govori tako da zvuči kao da kori ljude? U najboljem slučaju, čini se da je te reči napisao neki mudar čovek.” Čovek zadužen za propovedanje jevanđelja rekao je da ima rešenje. Kasnije je izmenio sve delove Božjih reči koji nisu bili u skladu sa ljudskim predstavama, uobrazilji i afinitetima, kao i reči za koje se plašio da bi kod ljudi mogle da izazovu predstave nakon što ih pročitaju. Na primer, reči koje je Bog iskoristio da razotkrije ljudsku prirodu, kao što su „bludnica”, „prostitutka”, „ološˮ, i fraze poput „bačen u pakao” i „bačen u jezero ognja i sumpora”, sve su bile izbrisane. Ukratko, sve reči koje su lako mogle da izazovu predstave ili nesporazume bile su u potpunosti uklonjene. Recite Mi, nakon uklanjanja tih reči osude, osuđivanja i proklinjanja iz Božjih reči, da li su to i dalje Božje izvorne reči? (Nisu.) Da li su to još uvek reči koje je Bog izrazio u Svom delu suda? Taj „stari gospodin” se nije konsultovao ni sa kim i izbrisao je mnoge Božje reči koje su bile posebno grube kada su u pitanju oplemenjivanje i razotkrivanje iskvarenih naravi ljudi, posebno onih koje se odnose na vreme kušnje službenika. Kasnije, kada su religiozni ljudi pročitali izmenjenu verziju, rekli su: „Nije loše, možemo verovati u takvog boga”, te su je prihvatili. Taj stari gospodin je pomislio: „Pogledaj kako sam pametan! Nije mudro da božje reči budu previše grube. Što se tiče tih ljudi, sve se svodi na to da ih podstakneš – kako možeš reći nešto što bi moglo pogrešno da se shvati kao grdnja? To nije mudro! Napravio sam neke izmene i pogledajte šta se desilo; čak su i religijski sveštenici spremni da veruju i sve više ljudi to prihvata. Kako vam to zvuči? Zar nisam pametan? Zar nisam mudar? Zar to nije prilično impresivno?” Rezultati njegovih izmena doveli su do toga da je bio izuzetno ponosan na sebe. Međutim, neki religiozni ljudi koji su ušli u crkvu primetili su da su reči Božje koje su pročitali bile izmenjene i drugačije od originalnih tekstova u crkvi, i pokrenuli su to pitanje. Kasnije se otkrilo da je taj stari gospodin promenio sadržaj Božjih reči. Šta mislite o tome što je taj stari gospodin uradio? Hajde da ne spominjemo ništa drugo i da samo kažemo sledeće: te reči nisu bile tvoje, nisi imao pravo da ih menjaš. Čak i ako je to bio članak ili knjiga koju je napisao čovek, ako želiš da napraviš izmene, prvo moraš da dobiješ saglasnost originalnog autora. Ako se on slaže, možeš da napraviš izmene. Ako se ne slaže, ne smeš nikako da promeniš ni jednu jedinu reč. To se zove poštovanje autora i čitalaca. Ako autor nema energije da napravi izmene i ovlasti tebe, govoreći da možeš da promeniš bilo šta sve dok ostaješ veran izvornom značenju i postižeš željeni efekat, možeš li onda da napraviš izmene? (Da.) Ako ti je autor dao saglasnost ili ovlašćenje, onda izmene mogu biti napravljene. Kako nazivamo takvo ponašanje? To ponašanje je opravdano, legitimno i prikladno, zar ne? Ali, šta ako se autor nije složio i ti napraviš izmene bez njegovog ovlašćenja? Kako

se to zove? (Biti bezobziran i svojeglav.) To se naziva bezobzirnim i svojeglavim, samovoljnim i diktatorskim ponašanjem. Dakle, šta je taj stari gospodin promenio? (Božje reči.) Izvorne reči Boga, koje nose Božje raspoloženje, narav i namere prema čovečanstvu. Božje reči imaju značaj po pitanju načina na koji su izgovorene. Da li znaš kakvo je raspoloženje, svrha i željeni efekat iza svake reči koju Bog izgovara? Ako ne možeš to da dokučiš, zašto nasumično praviš izmene? Svaka rečenica koju Bog izgovara, izbor reči, ton, atmosfera, raspoloženje i emocije koje te reči bude kod ljudi, sve je to pažljivo sročeno i razmotreno. Bog deluje promišljeno i mudro. Šta je taj stari gospodin mislio? On je smatrao da Božji način govora nije mudar. Tako je on gledao na Božje delo. Verovao je: „One u religiji koji žele samo da se najedu hleba treba podsticati i prema njima se treba odnosi s ljubavlju i milošću. Reči ne smeju biti preoštre. Ako su preoštre, kako možemo propovedati jevanđelje? Može li se jevanđelje i dalje širiti na taj način?" Zar Bogu to nije poznato? (Jeste.) Bog to vrlo dobro zna. Pa zašto onda i dalje govori na taj način? To je Božja narav. Šta je Božja narav? Da govori na Svoj način, bez obzira na to da li ti veruješ ili ne. Ako veruješ, ti si jedna od Božjih ovaca; ako ne veruješ, ti si vuk. Božje reči te razotkrivaju i pomalo te grde, a ti onda odbijaš da priznaš da si vernik u Boga? Šta, više nisi stvoreno biće Boga? Da li je Bog prestao biti Bog? Ako možeš zbog toga da negiraš Boga, onda si ti zao čovek, đavo. Bog takve ljude ne spašava, pa ni crkva ne bi trebalo da ih na silu ili na nagovor prihvata. Neki ljudi kažu: „Čak i ako me Bog grdi, rado to prihvatam. Ako je On Bog, On može da me spase. Ako me udari, zaslužio sam to. Ako me nazove smetenjakom, onda to zaista i jesam, čak i više nego što to izgleda; ako me nazove bludnikom, iako se ne čini da sam uradio to što radi bludnik, pošto Bog to kaže, prihvatam to i priznajem." Takvi ljudi imaju najjednostavniju veru, priznanje i prihvatanje, kao i najjednostavnije bogobojažljivo srce. Bog želi da zadobije takve ljude. Neki ljudi smatraju da su Božje reči previše oštre i prodorne, misle da neće dobiti blagoslove, te više ne žele da veruju. Misle: „Čak i ako ti jesi bog, ja neću verovati u tebe. Ako govoriš na taj način, neću te slediti." Onda beži! Ako čak ni ne priznaješ Boga, kako Bog može da te prizna kao Svoje stvoreno biće? To je nemoguće! Božje reči su tu, veruj u njih ili nemoj, to je tvoja stvar. Ako ne veruješ, onda idi. Propustićeš priliku. Ako veruješ, imaćeš tračak nade za spasenje. Zar to nije pravedno? (Jeste.) Ali, da li je taj stari gospodin razmišljao na taj način? Da li je mogao da prozre Božje misli? (Nije.) Zar nije bio glup? Ljudi koji nemaju duhovno razumevanje u stanju su da počine tako glupa dela. On je Boga smatrao vrlo beznačajnim i jednostavnim, misleći da Božje misli nisu na mnogo višem nivou od ljudskih. Često je govorio o tome kako su Božje misli na višem nivou od čovekovih, propovedao je te velike doktrine u svakodnevnim situacijama, ali kada bi se zapravo suočio sa nekom situacijom, te reči bi bacio u zaborav, osećajući da te Božje reči ne deluju kao nešto što bi Bog rekao. Nije priznao te Božje reči u svom srcu, te jednostavno nije mogao da ih prihvati. Baš dok se jevanđelje propovedalo, iskoristio je priliku da brzo promeni Božje reči, čak i pod izgovorom „da se tako jevanđelje delotvorno propoveda i da tako zadobija više ljudi".

Kako sam na kraju okarakterisao njegovo ponašanje? Kao petljanje sa Božjim rečima. Šta znači petljanje? To znači samovoljno dodavanje, oduzimanje ili menjanje izvornog značenja, menjanje autorove namere, ignorisanje prvobitnih autorovih namera i svrhe govora, a zatim nasumično menjanje istih. To je petljanje. Da li je imao bogobojažljivo srce? (Nije.) Kakva drskost! Da li je to nešto što bi ljudsko biće uradilo? (Nije.) To je delo đavola, a ne čoveka. Ne možeš slučajno da menjaš ni reči običnog čoveka; moraš da poštuješ mišljenje autora. Ako želiš da napraviš promene, moraš ga unapred obavestiti i dobiti njegov pristanak, i tek nakon što dobiješ njegovo dopuštenje, možeš da napraviš izmene u skladu sa njegovim mišljenjem. To se zove poštovanje. Kada je reč o Bogu, potrebno je mnogo više od samog poštovanja! Ako je čak i jedna rečenica u Božjim rečima pogrešno odštampana, ako nedostaje čak i jedan gramatički član, moraš da pitaš da li je to prihvatljivo; ako nije, moraš ponovo da odštampaš tu stranicu. To zahteva vrlo ozbiljan i odgovoran stav; to se zove imati bogobojažljivo srce. Da li je taj stari gospodin imao takvo srce? (Nije.) Nije imao bogobojažljivo srce. Smatrao je Boga nižim od sebe; bio je krajnje drzak. Takva osoba treba da bude izopštena.

Nedavno se dogodio sličan incident. Neki ljudi su ponovo iskoristili izgovor propovedanja jevanđelja i zadobijanja više ljudi kao razlog da bezobzirno menjaju Božje reči. Ovog puta bilo je nešto bolje nego prethodnog; u prethodnom slučaju, to je bilo učinjeno samovoljno i diktatorski, bez razgovora sa drugima, i postupak petljanja sa Božjim rečima bio je nasumičan i nepromišljen. Ovog puta su prvo pitali Višnjeg, rekavši: „Ljudi iz određene etničke grupe ne mogu da prihvate neke izraze u božjim rečima. Osmislili smo strategiju da uklonimo ili promenimo te izraze i delove izreka ili pasusa u božjim rečima koje oni ne mogu da prihvate, a zatim da im propovedamo posebno prilagođenu verziju božjih reči. Zar tada ne bi poverovali?" Pogledajte vi to; stvarno su drski. Kakvo je to ponašanje? Ako bismo prema njima bili popustljivi, moglo bi se reći da su takvi ljudi prosto glupi, neuki i premladi; mogli bi samo da budu upozoreni da to više ne rade. Ali, ako okarakterišemo prirodu onoga što su učinili, oni su olako menjali Božje reči da bi udovoljili Sotoni. Kako se to zove? To je ponašanje Jude, izdajnika i varalice, koji prodaje Gospoda za slavu. Oni su menjali Božje reči, čineći ih prijemčivijim i ugodnijim, da bi ljudima udovoljili i da bi ih pridobili da prihvate jevanđelje – na šta to liči? Čak i da nijedan čovek na zemlji ne veruje, da li Božje reči prestaju da budu Božje reči? Da li se priroda Božjih reči menja? (Ne.) Da li su Božje reči istina samo ako ih ljudi prihvate, a ako to ne urade, Njegove reči nisu istina? Može li se priroda Božijih reči zbog toga promeniti? Sigurno da ne može. Istina je istina; ako je ne prihvatiš, ti propadaš! Neki ljudi koji propovedaju jevanđelje misle: „Kako su oni žalosni što ih ne prihvataju! Kakav je to veliki i plemenit narod. Bog ih toliko voli i pokazuje im milost, kako da im ne pokažemo nešto ljubavi? Hajde da promenimo božje reči kako bi mogli da ih prihvate. Kako su ti ljudi divni i kako je bog prema njima dobar i milosrdan. Trebalo bi da vodimo računa o božjim namerama!" Zar to nije pretvaranje? (Jeste.) Još jedan prevarant – oni koji ne razumeju istinu mogu samo da rade glupe stvari! Već je rečeno da su se pozabavili sa čovekom

koji je menjao Božje reči i da je on bio izopšten, a sada postoje ljudi koji žele da ih ponovo menjaju. Šta pokušavaju da postignu? Zar to nije prodaja Gospoda za slavu? (Jeste.) To je prodaja Gospoda za slavu, ugađanje Sotoni. Zar Božje reči nisu praktične? Zar ne mogu da budu otvoreno predstavljene? Zar ih ti ne priznaješ kao istinu? Ako ih ne priznaješ, zašto još uvek veruješ? Ako ne možeš da prihvatiš istinu, koja je svrha tvoje vere u Boga? Nemoguće je postići spasenje na taj način. Bez obzira na to kako Bog govori, koje god reči da koristi a da se ne podudaraju sa tvojim predstavama, On je i dalje Bog i Njegova suština se ne menja. Bez obzira na to koliko se lepo izražavaš, bez obzira na to šta radiš, bez obzira na to koliko misliš da si ljubazan, dobronameran ili pun ljubavi, ti si i dalje samo čovek, iskvaren čovek. Odbijaš da priznaš Božje reči kao istinu i pokušavaš da ih menjaš da bi udovoljio Sotoni. Kakvo je to ponašanje? To je vredno prezira! Mislio sam da, nakon prethodnih razgovora o prirodi menjanja Božjih reči, takvo pitanje neće ponovo iskrsnuti u propovedanju jevanđelja. Pa ipak, neverovatno je da još uvek postoje ljudi koji se usuđuju da se s tim petljaju i da razmišljaju na taj način. Kakav je njihov stav prema Božjim rečima? (Oni nemaju poštovanja.) Oni su potpuno nepromišljeni! U njihovim srcima, Božje reči su lagane poput pera, beznačajne su. Oni misle: „Božje reči mogu da se izraze na bilo koji način; mogu da menjam njegove reči kako mi se prohte. Bolje je da ih prilagodim ljudskim predstavama i afinitetima. To je ono što bi božje reči trebalo da budu!” Oni koji rade takve stvari, kao što je petljanje s Božjim rečima, mogu se okarakterisati kao antihristi. Oni postupaju nemarno i nepromišljeno, nasumično se petljajući u sve; ponašaju se samovoljno i diktatorski i dele istu narav i karakteristike kao i drugi antihristi. I postoji još jedna stvar. Šta im je prva pomisao i šta prvo urade kada se suoče sa opasnošću ili kada su njihovi lični interesi ugroženi? Šta biraju? Biraju da izdaju Božje interese i interese Božje kuće kako bi zaštitili sebe. Oni koji se petljaju s Božjim rečima, da li to zaista rade da bi delotvorno propovedali jevanđelje? Koji je njihov skriveni motiv iza takozvane efikasnosti? Žele da pokažu svoje talente i sposobnosti, tako da ljudi vide: „Pogledajte kako sam sposoban! Vidite kako je propovedanje jevanđelja delotvorno nakon mojih izmena? Vi nemate iste veštine, vi se ne biste ni usudili da tako mislite. Osmotrite, uz moje misli i dela, vidite kakve sam rezultate postigao?” Ti ljudi ne mare za Božje reči i petljaju sa njima da bi zadovoljili svoju ambiciju i želju za slavom i statusom. Zar nemaju osobine antihrista? Okarakterisati ih kao antihriste nije nimalo nepravedno.

Koji je drugi način na koji antihristi ispoljavaju samovoljno i diktatorsko ponašanje? Nikada ne razgovaraju o istini sa braćom i sestrama niti rešavaju stvarne probleme ljudi. Umesto toga, samo propovedaju reči i doktrine da bi držali ljudima predavanja, pa čak i da bi ih prisiljavali da im budu poslušni. Kakav je njihov stav i pristup prema Višnjem i prema Bogu? To je ništa drugo do obmana i dvoličnost. Bez obzira na probleme u crkvi, oni nikada ni o čemu ne obaveštavaju Višnjeg. Šta god da rade, nikada ne pitaju Višnjeg za savet. Kao da nemaju nikakvih problema za koje im je potreban razgovor sa Višnjim ili Njegova direktiva – sve što rade prikriveno je i tajno i dešava se iza kulisa. To nosi

naziv podmukla manipulacija, što znači da žele da imaju poslednju reč i da sami donose odluke. Ipak, ponekad se pretvaraju, postavljajući trivijalna pitanja da bi ispitivali Višnjeg, glumeći nekoga ko stremi ka istini, navodeći Višnjeg da pogrešno poveruje da u svemu tragaju za istinom sa najvećom pažnjom. U stvarnosti, oni nikada ne traže uputstva u vezi sa bilo kakvim značajnim pitanjima, donose jednostrane odluke i drže Višnjeg u neznanju. Ako se pojavi bilo kakav problem, još su manje skloni da ga prijave, jer se plaše da bi to moglo uticati na njihovu moć, status ili reputaciju. Antihristi postupaju samovoljno i diktatorski; nikada ne razgovaraju sa drugima i prisiljavaju druge da im budu poslušni. Jednostavno rečeno, glavne manifestacije tog ponašanja su bavljenje ličnim poslovima; gajenje svog uticaja, ličnih grupa i veza; stremljenje ka sopstvenim poduhvatima; a potom rade šta im je volja i ono što njima ide u korist, i postupaju netransparentno. Želja antihrista da im se drugi pokore naročito je jaka; očekuju da ih ljudi slušaju poput lovca koji tera svog psa da mu se povinuje, ne dopuštajući nikakvo rasuđivanje o tome šta je ispravno ili pogrešno, insistirajući na apsolutnoj poslušnosti i pokornosti.

Još jedan način na koji antihristi ispoljavaju samovoljno i diktatorsko ponašanje može se uočiti u sledećem scenariju. Na primer, ako je starešina određene crkve antihrist, i ako starešine i delatnici višeg ranga žele da saznaju nešto o radu te crkve i da intervenišu, da li bi se taj antihrist složio? Sigurno da ne bi. U kojoj meri on kontroliše crkvu? Crkva je poput neprobojne tvrđave gde ni igla ne može da prodre niti voda da procuri; on ne dozvoljava nikom drugom da se meša niti da se raspituje. Kada sazna da starešine i delatnici dolaze da saznaju nešto o radu, on braći i sestrama kaže: „Ne znam koji je cilj njihovog dolaska. Oni ne razumeju stvarnu situaciju u našoj crkvi. Ako se umešaju, mogli bi da poremete rad naše crkve.” Tako on navodi braću i sestre na pogrešan put. Kada starešine i delatnici stignu, on pronađe razne razloge i izgovore kako bi sprečio braću i sestre da se sa njima sretnu, dok licemerno zabavlja starešine i delatnike, držeći ih izolovanim pod izgovorom da brine za njihovu bezbednost; ali zapravo, cilj je da im onemogući da se sretnu sa braćom i sestrama i da od njih saznaju kakva je situacija. Kada se starešine i delatnici raspituju o situaciji na poslu, antihrist se služi obmanom, prikazujući lažnu sliku; vara one iznad sebe i skriva istinu od onih ispod sebe, preuveličava svoje izjave i poslovnu efikasnost kako bi ih obmanuo. Kada starešine i delatnici predlože da se sretnu s braćom i sestrama iz crkve, on odgovara: „Nisam ništa organizovao! Nisi me obavestio pre nego što si došao. Da jesi, organizovao bih sastanak sa nekim od braće i sestara. Ali, s obzirom na trenutnu neprijateljsku sredinu, iz bezbednosnih razloga, bolje je da se ne susrećete s braćom i sestrama.” Iako njegove reči zvuče razumno, pronicljiv čovek može da uoči problem: „On ne želi da se starešine i delatnici sretnu s braćom i sestrama jer se boji da će biti razotkriven, boji se da će nedostaci i odstupanja u njegovom radu biti otkriveni.” Antihrist čvrsto kontroliše braću i sestre u crkvi. Ako starešine i delatnici nisu odgovorni, antihrist lako može da ih prevari i obmane. Tako starešine i delatnici ne bi znali za stvarno stanje braće i sestara u crkvi, za njihove probleme koji ostaju nerazrešeni, da li su besede Višnjeg, propovedi

i knjige Božjih reči na vreme dostavljene braći i sestrama, kako napreduju različiti radni projekti crkve, da li postoje odstupanja ili problemi. Braća i sestre takođe nisu svesni bilo kakvih novih radnih aranžmana u Božjoj kući; na taj način, antihrist potpuno kontroliše crkvu, monopolizuje vlast i ima poslednju reč o svemu. Braća i sestre iz crkve nemaju priliku da stupe u kontakt sa starešinama i delatnicima višeg ranga, a pošto ne znaju stvarnu istinu, njih antihristi kontrolišu i navode na pogrešan put. Te starešine i delatnici koji rade inspekciju, bez obzira na to kako antihrist govori, nemaju sposobnost razlučivanja i još uvek misle da antihrist radi valjan posao, te imaju potpuno poverenje u njega. To je isto kao da se Božji izabrani narod poveri antihristu na čuvanje. Ako, kad antihristi zaluđuju ljude, starešine i delatnici nemaju sposobnost razlučivanja, ako nisu odgovorni i ne znaju kako to da reše, zar to ne otežava rad crkve i ne šteti Božjem izabranom narodu? Zar takve starešine i delatnici nisu lažni? Što se tiče crkve koju kontroliše antihrist, starešine i delatnici moraju da intervenišu i da izvrše istragu, te moraju pod hitno da se reše antihrista i da ga se otarase – to je neupitno. Ako postoje lažne starešine koje ne obavljaju pravi rad i ignorišu to što antihrist navodi Božji izabrani narod na stranputicu, izabrani narod treba da razotkrije te lažne starešine i delatnike, treba da ih prijavi, da ih ukloni s njihovih položaja i da ih zameni dobrim starešinama. To je jedini način na koji temeljno može da se razreši problem antihrista koji navodi ljude na pogrešan put. Neki bi mogli reći: „Možda su te starešine i delatnici lošeg kova i nemaju sposobnost razlučivanja, te zbog toga nisu uspeli da se pozabave problemom antihrista i razreše ga. Oni to ne rade namerno; zar ne bi trebalo da im se pruži još jedna prilika?” Tako smetenim starešinama ne bi trebalo davati više prilika. Ako im se pruži još jedna prilika, samo će nastaviti da nanose štetu Božjem izabranom narodu. To je zato što oni nisu ljudi koji streme ka istini; nemaju savest i razum i postupaju bez načela – oni su ogavni ljudi koji treba da budu isključeni! U poslednje dve godine, neka braća i sestre iz određenih crkava su se udružili da bi uklonili takve lažne starešine i antihriste koji ne obavljaju stvaran posao, tako što su ih smenili i isključili. Zar to nije dobra stvar? (Jeste.) Raduje Me kad čujem tako dobre vesti; to je najbolji dokaz da Božji izabrani narod napreduje u životu i da stupa na pravi put verovanja u Boga. To pokazuje da su ljudi zadobili određenu sposobnost razlučivanja i određeni rast i da ih više ne kontrolišu lažne starešine i antihristi, zli demoni. Obične lažne starešine i antihristi više ne mogu da kontrolišu Božji izabrani narod niti da ih navode na pogrešan put, i narod više nije sputan ni statusom ni moći. Ima hrabrosti da razluči i razotkrije lažne starešine i antihriste, i usuđuje se da ih protera i ukloni. U stvari, bilo da su u pitanju starešine i delatnici ili obični ljudi među Božjim izabranicima, svi imaju jednak status pred Bogom i razlikuju se samo po dužnostima. U Božjoj kući nema razlike u statusu, već samo u dužnostima i odgovornostima. Kada se suoče s lažnim starešinama i antihristima koji ometaju rad crkve, i starešine i delatnici, kao i Božji izabrani narod, treba da ih razotkriju i prijave, da ih se odmah reše, izbacivši na taj način antihriste iz crkve. Ta odgovornost ista je i zajednička za sve.

Antihristi se ponašaju samovoljno i diktatorski, nikada ne razgovaraju sa drugima i moraju da imaju poslednju reč u svemu – zar ti problemi nisu očigledni? Razgovor sa drugima i traženje načela nisu formalnost niti površan proces; s kojim ciljem se to radi? (To se radi da bi čovek svoje dužnosti obavljao prema načelima i da bi imao put u njihovom obavljanju.) Tačno; cilj je imati načela i put u obavljanju dužnosti. Najpre moraš da razumeš da čovek može delotvorno da obavlja svoju dužnost samo ako traga za istinom u Božjim rečima i ako razume načela. Ako razgovaraš o istini kako bi razrešio probleme, kakav pristup treba da usvojiš? Ko treba da bude uključen? Treba da odabereš prave osobe; trebalo bi da razgovaraš uglavnom sa ljudima dobrog kova koji mogu da razumeju istinu jer to vodi ka delotvornim rezultatima. To je suštinski važno. Ako odabereš smetene ljude slabog kova, koji nemaju razuma i koji ni posle mnogo rasprava ne mogu da razumeju istinu niti da je dostignu, tada, čak i ako se razgovara o obilju istine, to neće doneti nikakve rezultate. Bez obzira na probleme koji se pojavljuju u crkvi, Božji izabrani narod ima pravo da bude informisan i treba da zna o stanju posla u crkvi i o postojećim problemima. Ako starešine i delatnici obmanjuju one iznad sebe i kriju istinu od onih ispod, koristeći metode sa ciljem da zbune druge, Božji izabrani narod ima pravo da ih razotkrije i prijavi, ili da prepusti rešavanje situacije višim instancama. To je takođe dužnost i obaveza Božjeg izabranog naroda. Neke lažne starešine postupaju samovoljno i diktatorski, kontrolišući Božji izabrani narod u crkvi. To je pružanje otpora i suprotstavljanje Bogu, što je uobičajena praksa antihrista. Ako Božji izabrani narod to ne razotkrije i ne prijavi, a crkveni rad bude otežan ili počne da stagnira, odgovornost ne snose samo starešine i delatnici, već i Božji izabrani narod, jer su oni ti koji pate kada lažne starešine i antihristi imaju vlast u crkvi, što potencijalno može da uništi njihovu priliku da dobiju spasenje. Stoga, Božji izabrani narod ima pravo i odgovornost da prijavi i razotkrije lažne starešine i antihriste, što je korisno za crkveni rad i za život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Neke starešine i delatnici kažu: „Svi vi kažete da se ponašam samovoljno i diktatorski, zar ne? Ovog puta neću biti takav. Pustiću sve da iznesu svoje mišljenje. Jedan dan, dva dana – čekaću koliko god je potrebno da ih iskažete.” Ponekad, suočeni sa nekim posebnim pitanjima, rasprave traju danima bez rešenja, a oni samo nastavljaju da čekaju. Pre nego što nastave sa radom, čekaju dok svi ne postignu dogovor. Koliko posla se time odlaže? To toliko odlaže stvari; to je očigledno manifestacija neodgovornosti. Kako starešina ili delatnik može delotvorno da upravlja crkvenim radom ako ne može da donosi odluke? U crkvenom radu, iako starešine i delatnici imaju autoritet da donose odluke, braća i sestre imaju pravo da budu informisani. Međutim, na kraju, starešine i delatnici su ti koji moraju da donesu odluke. Ako starešina ili delatnik nije sposoban da donosi odluke, tada je njegov kov suviše loš, te on nije pogodan za rukovodeću ulogu. Čak i ako jeste na poziciji starešine, on nije u stanju da obavlja stvaran posao niti da izvršava svoje dužnosti u skladu s merilom. Neke starešine i delatnici raspravljaju o jednom pitanju veoma dugo, nesposobni da donesu odluku, i na kraju prosto slede onoga ko im se čini najodlučnijim. Da li je takav pristup

načelan? (Nije.) Kakva su oni vrsta starešina? Oni su samo smeteni ljudi. Ako kažeš: „Antihristi se ponašaju samovoljno i diktatorski i ja se bojim da ne postanem kao oni; ne želim da hodam putem antihrista. Sačekaću da svi iznesu svoje mišljenje, a onda ću da zaključim i da sažmem umeren pristup kako bih doneo odluku.” Da li je to prihvatljivo? (Nije.) Zašto nije? Ako rezultat nije u skladu sa načelima istine, čak i ako postupiš na taj način, može li to biti delotvorno? Hoće li to udovoljiti Bogu? Ako nije delotvorno i ne udovoljava Bogu, tada je problem ozbiljan. Ne postupati prema načelima istine, biti neodgovoran u obavljanju svoje dužnosti, biti površan i raditi stvari prema sotonskoj filozofiji, isto je što i ne biti odan Bogu. To je obmanjivanje Boga! Da bi izbegao da budeš osumnjičen ili osuđen kao antihrist, ti izbegavaš odgovornosti koje bi trebalo da ispuniš i usvajaš „kompromisni” pristup sotonske filozofije. Zbog toga nanosiš štetu Božjem izabranom narodu i utičeš na rad crkve. Zar to nije ponašanje bez načela? Zar to nije sebično i ogavno? Kao starešina ili delatnik, ti moraš da govoriš i da postupaš prema načelima, da ispunjavaš svoje dužnosti tako da to bude delotvorno i da donosi rezultate. Treba da postupaš na bilo koji način koji koristi radu Božje kuće i koji je u skladu sa istina-načelima. Na primer, predmeti za crkvu moraju da se nabavljaju imajući u vidu praktičan rezultat. Predmeti treba da se kupe po razumnim cenama i da budu funkcionalni. Ako trošiš novac nemarno, bez načela, to može naneti gubitak interesima Božje kuće i Božjim prilozima. Kako biste vi postupili u takvoj situaciji? (Tražili bismo upustvo od Višnjeg.) Traženje uputstva od Višnjeg je jedan način. Pored toga, nemojte biti lenji. Temeljno istražite, raspitajte se na više mesta, pitajte više ljudi, shvatite detalje i primereno se pripremite; možda ćete tada naći relativno prikladno rešenje. Ako ne obavite tako temeljan rad i ako postupate nemarno, bez razumevanja detalja, što dovodi do rasipanja mnogo novca, kako se to zove? To je površnost. Neki ljudi tako obavljaju svoje dužnosti, nedostaje im transparentnost u onome što rade. Prijavljuju samo polovinu onoga što bi trebalo, skrivajući ostatak, jer osećaju da bi ih potpuna transparentnost mogla dovesti do nevolja i da će morati da sprovedu dodatna istraživanja i poboljšanja. Dakle, oni prosto sakriju pravu situaciju i detalje od drugih, brzo završe zadatak, a onda traže od Božje kući da plati. Ali, nakon provere, utvrđeno je da zadatak nije urađen prema standardima i da zahteva prepravke, čime se rasipa još više novca. Zar to nije nanošenje štete Božjoj kući? Zar to nije ponašanje Jude? (Jeste.) Ponašanje Jude uključuje posebnu izdaju interesa Božje kuće. Kada se suoči sa određenim situacijama, takav čovek staje na stranu onih van crkve, misli samo na sebe i uopšte ne razmišlja o interesima Božje kuće. Ima li takav čovek ikakvu odanost prema Bogu? (Nema.) Nema nimalo odanosti. On uživa u izdaji interesa Božje kuće i u nanošenju štete radu crkve – to je ponašanje Jude. Postoji i druga situacija. Neke dužnosti uključuju specijalizovano znanje ili stručnost u drugim oblastima koje svima mogu da budu nepoznate. U takvim slučajevima, ne smeš da bežiš od problema. U ovo doba bogato informacijama, ne smeš biti lenj, već moraš aktivno da tražiš relevantne podatke i informacije. Počevši od sticanja osnovnih informacija, zadobijaš osnovno

razumevanje struke ili oblasti, a zatim postepeno učiš o drugim aspektima u okviru te oblasti, bilo da su to podaci ili razni stručni pojmovi, te pritom stičeš osnovno znanje o tome. Nakon dostizanja tog nivoa, zar to nije korisnije za ispunjavanje tvoje dužnosti odano i u skladu s merilom? (Jeste.) Dakle, koja je svrha svog tog pripremnog rada prilikom obavljanja tvoje dužnosti? Istraživanje, razumevanje detalja, a zatim pronalaženje izvodljivih rešenja kroz razgovor i kritičku raspravu, to je sve deo pripreme za ispunjavanje dužnosti u skladu s merilom. Ukoliko čovek valjano obavi te pripreme, on pokazuje odanost u obavljanju dužnosti; to takođe razotkriva one koji su površni. Kakav je stav bezvernika i onih koji se istinski ne daju Bogu kada obavljaju svoje dužnosti? Oni su potpuno površni; bez obzira na to šta kupuju za crkvu, oni nemarno troše novac, prema vlasitim hirovima, ne traže uputstva Višnjeg i misle da sve razumeju. To dovodi do rasipanja novca Božje kuće. Zar to nisu rasipnici, vesnici propasti? Oni nanose štetu Božjim prilozima, a da čak ni ne shvataju da čine zlo i da pružaju otpor Bogu; njihova srca ne osećaju nikakvu grižu savesti. Tek kada ih Božji izabrani narod razotkrije i razluči, i kada se izglasa da budu uklonjeni i izopšteni, oni postaju svesni i počnu da se kaju. Nisu shvatali da će njihova dela imati tako ozbiljne posledice – zaista, oni neće pustiti ni suzu dok ne vide sopstveni grob! Takvi ljudi su uglavnom glupaci kojima fali neka daska u glavi, ali ipak teže da postanu starešine i delatnici i da obavljaju zadatke za Božju kuću. Oni su poput svinja koje su nanele karmin – potpuno su bestidni. Takvi ljudi su bezvernici; bez obzira na to koliko godina veruju, oni ne razumeju nikakvu istinu. Ipak, uvek žele da budu starešine i delatnici u Božjoj kući, uvek žele da imaju vlast i da imaju poslednju reč – zar nisu bezobrazno bestidni? Zašto se takvi ljudi smatraju bezvernicima? Zato što, iako godinama veruju u Boga i slušaju mnoge propovedi, ne razumeju nijednu istinu i ne mogu da primene nijednu istinu, što ih čini bezvernicima. Da li neko od vas pokazuje takvo ponašanje? Oni koji pokazuju, neka podignu ruku. Svi? Onda ste svi bezvernici i to je ozbiljan problem. Oni koji iskreno veruju u Boga, ako dosledno slušaju propovedi, razumeće neke istine i ostvariće određeni napredak, a njihov govor i postupci biće pouzdaniji. Ako neko godinama sluša propovedi bez ikakvog napretka, on je smetenjak, zver, bezvernik. Neki ljudi, u roku od tri do pet godina verovanja u Boga, dosta toga shvate i mogu da tragaju za istinom u svom govoru i delima. Ako primete greške u obavljanju svoje dužnosti ili prouzrokuju neku štetu Božjoj kući, osećaju tugu, samooptužuju se i mrze sebe; osećaju da su njihovi trenutni propusti, trenutan nedostatak odanosti, lenjost ili prepuštanje telesnoj udobnosti doveli do tako ozbiljnih grešaka i prouzrokovali tako velike gubitke, te mrze sebe zbog toga. Takvi ljudi pokajničkog srca imaju izvesnu ljudskost i mogu da postignu primanje spasenja. Ako neko, nakon što je godinama slušao propovedi, ne razume nijednu istinu, stalno pravi greške u obavljanju svoje dužnosti, uvek stvara probleme Božjoj kući i prouzrokuje gubitke u crkvenom radu, a pritom nema ni pokajničko srce, takva osoba onda nema nikakvu ljudskost, gora je od svinja i od pasa. Može li takva osoba i dalje pravilno da obavlja svoju dužnost? Čak i ako obavlja dužnost, to radi površno i neće dobiti Božje odobravanje.

Kada neki ljudi govore, stalno nazivaju Božju kuću „našom porodicom”, neprestano pominjući „našu porodicu” u razgovoru. Kako slatko zvuči kada to kažu! Kakva je to „naša porodica” o kojoj pričaju? Postoji samo Božja kuća, Božja porodica, crkva. Da li je primereno stalno govoriti „naša porodica”? Meni se to ne čini primerenim. Izraz „naša porodica” može da se koristi, ali je primereno samo ako ono što se kaže odgovara stvarnosti. Ako ti nisi neko ko stremi ka istini, ako često površno obavljaš svoje dužnosti, ako ni najmanje ne podržavaš rad crkve, ako uopšte ne shvataš ozbiljno rad crkve, a ipak stalno govoriš „naša porodica”, onda to nije primereno. To ima prizvuk laži i pretvaranja, što izaziva gađenje i odvratnost; međutim, ako si ti neko ko zaista poseduje istina-stvarnost i podržava rad crkve, onda je prihvatljivo koristiti izraz „naša porodica” kada se priča o Božjoj kući. To drugima zvuči iskreno, bez laži, te će gledati na tebe kao na brata ili sestru, voleće te i diviće ti se. Ako u svom srcu ne voliš istinu niti je prihvataš, i ako ne pokazuješ odgovornost u obavljanju svojih dužnosti, nemoj nazivati Božju kuću „našom porodicom”. Trebalo bi iskreno da stremiš ka istini, da valjano obavljaš svoje dužnosti i da budeš u stanju da podržiš rad crkve, kako bi Božji izabrani narod osećao da si deo Božje kuće. Onda, kada kažeš „naša porodica”, to drugima daje osećaj bliskosti, bez ikakve odbojnosti, jer u svom srcu zaista smatraš Božju kuću svojim domom, zaista si odgovoran u obavljanju svojih dužnosti i podržavaš rad crkve. Kada kažeš „naša porodica”, to zvuči potpuno zasluženo, bez traga laži. Ako čovek ne pokazuje nikakvu odgovornost prema radu crkve, površno obavlja koje god dužnosti da ima, ne trudi se ni da pokupi stvari sa zemlje, da očisti prljavu sobu, da očisti sneg ili da zimi sredi dvorište, ako ne deluje kao član Božje kuće, već više kao stranac, da li je takav čovek kvalifikovan da Božju kuću nazove „našom porodicom”? On je puki služitelj, privremeni radnik, čovek bez života koji je od Sotone i ni u kom slučaju ne pripada Božjoj kući. A ipak, često bez stida naziva Božju kuću „našom porodicom”, govori to kad god otvori usta, govori to s takvom prisnošću, obraća se braći i sestrama s velikom toplinom – ali ne rešava nikakve prave zadatke. Kada preuzme zadatke, on pravi greške, nanoseći štetu Božjoj kući. Zar to prosto nije licemer? Takvi ljudi su potpuno nemoralni, nemaju ni savesti ni razuma. Najosnovnije osobine koje bi vernik u Boga trebalo da ima jesu savest i razum, a takođe bi trebalo da bude u stanju da prihvati istinu. Ako nema ni savest ni razum i ako uopšte ne prihvata istinu, da li zaslužuje da Božju kuću naziva „našom porodicom”? On je samo privremeni radnik i služitelj; on je od Sotone i nema skoro nikakve veze sa Božjom kućom. Bog ne priznaje takve ljude; u Njegovim očima, oni su zli ljudi. Mnogi ljudi veruju u Boga, ali uopšte ne streme ka istini i pokazuju ravnodušnost prema poslovima Božje kuće. Zanemaruju probleme na koje naiđu, ne mare za svoje odgovornosti, izbegavaju braću i sestre koji imaju nekih poteškoća i ne pokazuju nikakvu mržnju prema onima koji čine loša dela i koji štete interesima Božje kuće ili ruše rad crkve. Oni nemaju svest o pitanjima velikog dobra ili zla; šta god da se desi u Božjoj kući, njih se ne tiče. Da li oni postupaju prema Božjoj kući kao prema svom domu? Očigledno da ne. Takvi ljudi nisu kvalifikovani da Božju kuću nazivaju „našom porodicom”; oni koji

to čine su puki licemeri. Koji ljudi su kvalifikovani da kažu „naša porodica”? Nedavno sam primetio da neki ljudi zaista nisu loši, iako su, naravno, u manjini. Nećemo za sada govoriti o tome koliko istine razumeju, koliki je njihov rast ili vera, ali ti ljudi istinski veruju u Boga, mogu da preuzmu stvarne zadatke i iskreno su odgovorni u svakoj dužnosti koju obavljaju – oni imaju neki privid ljudskosti. Samo za takve ljude se može zaista smatrati da su deo Božje kuće. Kada kažu „naša porodica”, to zvuči toplo i iskreno. Na primer, crkvi je bio potreban sto koji bi koštao šest ili sedam stotina dolara kada bi trebalo da se kupi. Neka braća i sestre su rekli: „To je preskupo. Možemo da uštedimo mnogo novca ako kupimo drvo i ako sami napravimo sto. Funkcionisao bi podjednako dobro, bez ikakve razlike.” Kako sam se osećao u Svom srcu kad sam to čuo? Bio sam pomalo dirnut: „Ovi ljudi nisu loši; znaju kako da uštede novac za Božju kuću.” Takvi ljudi su mnogo bolji u poređenju sa onima koji traće priloge, jer barem poseduju neku savest i razum i malo ljudskih osećanja. Neki ljudi nanesu gubitke Božjoj kući od stotine ili hiljade dolara bez ikakve svesti, pa čak kažu da to nije njihov problem i ne osećaju nikakvu grižu savesti u srcu. S druge strane, postoje drugi koji kažu: „Čak i ako uštedimo deset ili osam dolara, to vredi truda. Ne bi trebalo nepotrebno da trošimo novac na stvari koje možemo sami da rešimo. Trebalo bi da štedimo gde god da možemo. Nema potrebe trošiti novac ako to nije nužno. Ispravno je da pretrpimo malo poteškoća i napora.” Samo oni koji mogu da izgovore takve reči jesu ljudi koji imaju savest i razum, koji poseduju normalnu ljudskost i koji su zaista usklađeni sa Božjom kućom. Ti ljudi mogu s pravom nazvati Božju kuću „našom porodicom” jer vode računa o interesima Božje kuće. Neki ljudi uopšte ne razmišljaju o interesima Božje kuće. Da li je to zato što nisu sposobni za takva razmišljanja? Kada je u pitanju njihov vlastiti život, oni su izuzetno štedljivi, paze na svaki dinar, uvek žele da kupe najjeftinije i najpraktičnije stvari, štede gde god mogu, čak se i cenkaju i sve pažljivo računaju, i očigledno su vešti u upravljanju svojim životima. Ali, kada je u pitanju obavljanje stvari za Božju kuću, oni ne postupaju na taj način. Kada koriste novac Božje kuće, troše ga preko svih granica, troše ga kako im se prohte, kao da bi bilo šteta ne potrošiti ga. Zar to nije znak užasnog karaktera? Takvi ljudi su izuzetno sebični, uopšte ne misle na Božju kuću, već samo gledaju kako da zadovolje sebe. Oni se nadaju da će se provući u nebesko carstvo i zadobiti velike blagoslove uz najmanju moguću cenu. Takvi sebični i ogavni ljudi još uvek gaje tako velike ambicije i želje; to pokazuje da njihov karakter ima ozbiljan nedostatak!

Da li smo sada u našem razgovoru u osnovi pokrili ovaj način ispoljavanja antihrista, njihovo lukavo i neuobičajeno, samovoljno i diktatorsko ponašanje? (Jesmo.) Hajde onda to sve da sažmemo. Antihristi koji postupaju lukavo i neuobičajeno i njihovo samovoljno i diktatorsko ponašanje dva su različita, ali podjednako značajna i podudarna ponašanja koja su kod njih uobičajena. Ta manifestacija razotkriva dve glavne naravi antihrista – rđavost i zlobu; oni su i rđavi i zlobni. Ponekad možda ne vidiš njihovu zlobnu stranu, ali možeš videti njihovu rđavu stranu. Oni mogu da postupaju blago, zbog čega se njihovo nasilno ili divljačko ponašanje mnogo teže primeti. Oni spolja ne izgledaju

surovo niti te prisiljavaju da bilo šta uradiš, ali te hvataju u zamku drugim rđavim sredstvima, uvlače te pod svoju kontrolu i teraju te da im služiš – i tako te iskorišćavaju. Nesvestan, upadaš u njihovu zamku i dobrovoljno se pokoravaš njihovoj manipulaciji i igri. Zašto mogu da prouzrokuju takve posledice? Antihristi često koriste tačne izjave i izreke da ti daju instrukcije i da utiču na tebe, podstiču te da nešto uradiš tako da osećaš da je sve što kažu ispravno, da to treba da sprovedeš i da treba to da uradiš na taj način, inače ćeš imati utisak da se suprotstavljaš istini i da je to što im nisi poslušan znači da se buniš protiv Boga. Na taj način, dobrovoljno si im poslušan. Kakav je krajnji rezultat toga? Čak i ako ljudi slede njihove reči i primenjuju ono što oni kažu, da li razumeju istinu? Da li njihov odnos s Bogom postaje sve bliži ili sve udaljeniji? Kada se suoče sa određenim situacijama, ljudi ne samo da ne dolaze pred Boga i ne mole Mu se, već ne znaju kako da traže istina-načela u Božjim rečima niti kako da dokuče Božje namere i zahteve. Umesto toga, izjavljuju nešto neverovatno: „Godinama sam verovao u Boga oslanjajući se uglavnom na podršku i opskrbu starešina. Šta god da se dogodi, sve dok starešine razgovaraju u zajedništvu, postoji put koji nas vodi napred. Bez starešina, to jednostavno ne funkcioniše.” Godinama su verovali u Boga, a dostigli su samo toliki rast – još uvek nisu u stanju da funkcionišu bez starešina. Zar to nije jadno? Koje se implicitno značenje tu krije? Ovim se sugeriše da ne znaju kako da se mole Bogu, kako da zavise od Boga, kako da se uzdaju u Boga niti znaju da jedu i piju Božje reči. Za sve to im treba podrška starešine kako bi mogli da dostignu razumevanje; starešina može da im zameni Boga u koga veruju. Može se reći da takav čovek zapravo veruje u svoje starešine, a ne u Boga. On sluša sve što starešine kažu i veruje u sve to što kažu. U koga on zaista veruje, koga sledi i kome se pokorava – Bogu ili starešinama? Zar to nije slično kao kod religioznih ljudi koji nominalno veruju u Gospoda, ali u stvarnosti veruju, slede i oslanjaju se na svoje sveštenike? Zar to ne znači da si pod kontrolom ljudi? Ti obožavaš starešine, u svemu ih slušaš. To znači da veruješ u ljude i da slediš ljude, znači da te ljudi ograničavaju i kontrolišu. Bog je tako jasno govorio, a ipak ne možeš da razumeš Njegove reči niti znaš kako da ih primeniš, ali razumeš đavole i Sotonu čim izgovore nekoliko reči? Šta to zapravo razumeš? Ponekad razumeš neko pravilo ili doktrinu – da li to znači da razumeš istinu? (Ne.) To nije razumevanje istine; to znači da si naveden na pogrešan put. To je upravo tako.

Glavne naravi koje ispoljavaju antihristi koji se ponašaju lukavo i neuobičajeno, samovoljno i diktatorski jesu rđavost i zloba. Gde se njihova rđavost ispoljava? Ispoljava se u njihovom lukavom i neuobičajenom ponašanju. A gde se ispoljava njihova zloba? (U tome što se ponašaju samovoljno i diktatorski.) Pre svega se ispoljava u njihovom samovoljnom i diktatorskom ponašanju i u tome što prisiljavaju druge da im budu poslušni; njihova prisila odražava zlobnu narav. Bog zahteva da se ljudi pokore Njemu i istini. Kakav je Božji način rada? Nakon što Bog izrazi Svoje reči, On ljudima kaže da je najvažnija stvar u verovanju u Boga to da se pokore istini i Božjim rečima. Tebi je ta istina poznata, znaš da je ta izreka ispravna, ali kakav je Božji stav po pitanju toga da li

se pokoravaš i kako se pokoravaš? Ti imaš slobodnu volju i pravo da izabereš. Ako želiš da se pokoriš, pokorićeš se; ako ne želiš, ne moraš. Međutim, što se tiče toga kakve posledice nepokornost može doneti, šta Bog ispituje kod ljudi i kakve zaključke donosi o njima? Po pitanju tih stvari, Bog ne radi ništa dodatno. On te ne upozorava, ne preti ti niti te prisiljava, ne tera te da platiš cenu niti te za to kažnjava. Bog ne deluje na taj način. Tokom perioda kada Bog spašava ljude, dok izražava reči da bi ljudima pružio ono što im je potrebno, Bog dozvoljava ljudima da greše, da krenu pogrešnim putem, i dozvoljava im da se pobune protiv Njega i da čine gluposti. Ali, kroz Svoje reči i neke Svoje metode rada, Bog postepeno pušta ljude da shvate šta su Njegovi zahtevi, šta je istina, šta je ispravno, a šta pogrešno – na primer, kroz orezivanje, grdnju i disciplinovanje, kao i kroz podsticaj. Ponekad ti Bog pruži blagodat, pokrene te iznutra ili ti pruži neko prosvetljenje i prosvećenje, čime ti omogućava da shvatiš šta je ispravno, a šta pogrešno, koji su stvarno Božji zahtevi, kakvu poziciju ljudi treba da zauzmu i šta ljudi treba da primenjuju. Dok ti omogućava da shvatiš, On ti takođe daje izbor. Ako kažeš: „Ja ću biti buntovan, biću svojeglav, ne želim da biram ono što je ispravno, ne želim da budem odan, želim samo ovako da se ponašam!" To znači da si na kraju ti odgovoran za svoje odredište i ishod. Moraš da preuzmeš odgovornost za svoje postupke i da platiš cenu; Bog ne čini ništa po tom pitanju. Bog je pošten i pravedan. Ako postupaš u skladu sa Njegovim zahtevima i ako si osoba koja se pokorava Bogu, ili ako, suprotno tome, ne postupaš u skladu sa Božjim zahtevima i nisi osoba koja se pokorava Bogu, onda je u oba slučaja Bog odavno odredio tvoje odredište. Bog ne mora da čini ništa dodatno. To nije kao da, ako danas ne postupaš u skladu sa Božjim zahtevima, On će te disciplinovati, grditi ili će te kazniti i doneće ti nesreću – Bog tako ne postupa. Što se tiče Boga, On zahteva da se ljudi pokore kako bi razumeli istinu o pokoravanju; tu nema elementa „prisile". Bog ne prisiljava ljude da se pokore niti da primene taj aspekt istine. Dakle, u Božjem načinu, bilo da On orkestrira ljudima, upravlja njihovom sudbinom, vodi ih ili im obezbeđuje istinu, pretpostavka tih postupaka nije zasnovana na prisili niti na nuždi. Ako postupaš prema Božjim rečima, postepeno ćeš sve više razumeti istinu, a tvoje stanje pred Bogom će nastaviti da se poboljšava – održavaćeš dobro stanje i Bog će te takođe prosvetiti u aspektima svakodnevnog života koje ne razumeš. Međutim, ako ne primenjuješ istinu, ako se ne pokoravaš Bogu i nisi voljan da stremiš ka istini, ono što ćeš zadobiti biće veoma ograničeno. To je oštar kontrast između te dve situacije. Bog ne pravi razliku; On je pravedan prema svima. Neki ljudi kažu: „Kad bi me Bog prisilo, zar ne bih tad praktikovao primenu?" Bog ne prisiljava ljude; to je ono što radi Sotona. Bog ne postupa na taj način. Ako možeš da se pokoriš Bogu samo kada si prisiljen, kakav si ti onda čovek? Da li se zaista pokoravaš Bogu? To nije vrsta pokornosti koju Bog želi. Pokornost o kojoj Bog govori je kada, na osnovu razumevanja istine, čovek dobrovoljno primenjuje Božje reči iz savesti i razuma. To je suštinsko značenje pokornosti. To ne uključuje prisilu, ograničenje, pretnje ili bilo koji oblik sputavanja ili kontrole. Dakle, kada se po pitanju nečega osećaš posebno sputano ili ograničeno, to

sigurno nije delo Božje. S jedne strane, to može proisteći iz ljudskih misli ili iskrivljenog shvatanja i samonametnutih ograničenja. S druge strane, to može biti neko drugi ko pokušava da te sputa i ograniči tako što koristi pravila ili neku argumentaciju ili teoriju koja zvuči ispravno, i time te navodi da razviješ neka izobličenja u svom načinu razmišljanju. To ukazuje da imaš problem sa svojim razumevanjem. Ako osećaš da se dobrovoljno i radosno pokoravaš Bogu, to je rezultat dela Svetog Duha, istinske ljudskosti, kao i savesti i razuma.

Postoje neki ljudi u Božjoj kući koji se ne pokoravaju istini, ne pokoravaju se radnim aranžmanima Božje kuće, niti se pokoravaju uređenjima crkve. Kako Božja kuća to rešava? Da li se koriste neke metode prisilnog sprovođenja da bi se to razrešilo? Ako starešina ne radi stvaran posao, ako ne radi u skladu sa radnim aranžmanima niti primenjuje istinu, ili ako ne može da obavlja stvaran posao, kako Božja kuća to rešava? (Božja kuća takvog starešinu smeni.) Takav starešina bude direktno smenjen, ali da li bude i izopšten? (Ne.) Oni koji nisu počinili zlo nisu izopšteni. Što se tiče obične braće i sestara, ako im se dodeli određena dužnost, a oni je odbiju, da li se na to gleda kao da se nisu pokorili? Ako oni to ne obave, naći će se neko drugi; da li će iko biti prisiljen da obavlja dužnost? (Neće.) Nema prisile. Ako su kroz razgovor o istini spremni da prihvate i da se pokore, to je u redu. To se ne smatra prisilom; to znači da su oni lično saglasni i voljni da obavljaju dužnost koja je za njih uređena. Na primer, neki ljudi vole da kuvaju, ali su raspoređeni da čiste, te kažu: „Ako sam dobio zadatak da čistim, onda ću čistiti. Pokoravam se uređenjima Božje kuće.” Da li tu ima ikakve prisile? Da li se iko prisiljava da radi nešto protiv svoje volje? (Ne.) Oni su tu raspoređeni shodno sopstvenoj volji i pokornosti, tako da niko nije doveden u tešku situaciju niti je prisiljen da nešto izvrši. Može da se dogodi i da ne postoji niko ko bi u tom trenutku mogao da obavlja određenu dužnost, pa si ti raspoređen da privremeno uskočiš; možda lično nemaš volje to da obaviš, ali je neophodno zarad posla i to je poseban slučaj. Ti si član Božje kuće, dobijaš obroke u Božjoj kući i tamo obavljaš svoje dužnosti – pošto se izjašnjavaš kao osoba koja veruje u Boga i koja Ga sledi, zar ne možeš da se pobuniš protiv svog tela po pitanju te sitnice? Na to se čak ne gleda kao na pokornost ili teškoću; to je samo privremeni posao, ne traži se od tebe da dugoročno obavljaš tu dužnost. Neki ljudi se žale da je posao koji se od njih traži da obave prljav i naporan, te ne žele da ga rade. Ako tako nešto spomenu, trebalo bi odmah da budu premešteni. Međutim, ako to samo verbalno izraze, a u stvari su voljni da se pokore i voljni su da pate, onda bi trebalo da nastave da obavljaju svoju dužnost. Da li je takav pristup primeren? (Jeste.) Da li je to načelo ispravno? (Jeste.) Božja kuća nikako ne prisiljava ljude da išta rade protiv svoje volje. Postoji još jedna situacija u kojoj su neki ljudi lenji, neodgovorni i nisu odani, bez obzira na to koju dužnost obavljaju. Ponekad čak potajno čine loše stvari. Kada ne obavljaju valjano svoju dužnost, pronalaze izgovore i tvrde da im dužnost ne odgovara, da to nije njihova jača strana ili da ne razumeju oblast o kojoj je reč. Ali u stvarnosti, svima je jasno da to nisu razlozi njihovog neuspeha u obavljanju dužnosti. Kako bi takve ljude trebalo

rešiti? Ako zatraže da obavljaju dužnost negde drugde, da li bi to trebalo odobriti? (Ne.) Šta bi onda trebalo učiniti? Takvi ljudi nisu pogodni za obavljanje dužnosti; oni to rade nevoljno i bez odgovarajućeg stava, te ih treba oterati. Postoji još jedna vrsta ljudi koji postanu teški i počnu da pružaju otpor čim im se kaže da obave neku dužnost. Izuzetno su nevoljni i skloni pružanju otpora, i jedva uspevaju da potisnu svoje nezadovoljstvo, misleći: „Ja ću se samo ovde pritajiti i snalaziću se tokom nekoliko godina, i ko zna gde ću završiti nakon toga!" Ljudima koji imaju takve namere ne bi trebalo dopustiti da obavljaju dužnosti, a čak i ako žele da obavljaju neke druge dužnosti, to im nije dozvoljeno. Takvi slučajevi moraju odlučno da se rešavaju. Zašto je to tako? Zato što smo prozreli njihovu suštinu – oni koji ih razumeju kažu da su to bezvernici; ljudi u njihovoj okolini takođe kažu da ti ljudi nisu pogodni za obavljanje dužnosti. Takvi ljudi su nevernici i moraju biti pročišćeni. Ako se to ne uradi, oni mogu samo da izazovu ometanja, da počine prestupe i da naude Božjem izabranom narodu unutar crkve, što je potpuno neprihvatljivo. Takvi slučajevi treba da budu rešeni u skladu sa načelima o tome kako postupati s onima koji obavljaju dužnosti u crkvi; njihova nevoljnost nije faktor. Da li je to prisila? To nije prisila; to je postupanje u skladu sa načelima, očuvanje interesa i rada Božje kuće. Radi se o pročišćenju bezvernika i onih koji su tu samo da bi bili paraziti u Božjoj kući. Ako želiš da budeš parazit, radi to negde drugde, a ne ovde. Božja kuća nije dom za penzionere; ona ne podržava neradnike. Razumeš?

Postoje neki antihristi koji se vrlo dobro kriju, samo se ćutljivo smeškaju kada nešto vide, u vezi sa mnogim pitanjima samo ćute, glume dubokoumnost i ne izražavaju nikakav stav. Kada prvi put dođeš u kontakt s njima, nije ih lako prozreti; možeš čak da pomisliš da su to veoma značajni i izuzetni ljudi. Kako da raspoznaš takve antihriste? Moraš da obratiš pažnju i da osmotriš šta to oni zaista vole, na šta se fokusiraju, šta ih zanima i sa kim se druže. Posmatrajući te aspekte, možeš da zadobiješ razumevanje takvih antihrista. Pored toga, postoji još nešto što bi svi trebalo da znate: bez obzira na kom su nivou starešina ili delatnik, ako ih obožavate zato što razumeju malo istine i zato što imaju po neki dar, i ako verujete da poseduju istina-stvarnost i da ti mogu pomoći, i ako se u svemu ugledate na njih i oslanjate se na njih, i ako kroz to pokušavate da zadobijete spasenje, to je onda vaša glupost i neznanje. Na kraju, sve će to propasti jer je vaša početna tačka suštinski pogrešna. Bez obzira na to koliko istina čovek razume, on ne može da zauzme mesto Hrista, i bez obzira na to koliko je nadaren, to ne znači da poseduje istinu – zato će svi oni koji obožavaju druge ljude, ugledaju se na njih i slede ih, na kraju biti isključeni i osuđeni. Vernici u Boga mogu jedino da se ugledaju na Boga i da slede Boga. Starešine i delatnici su i dalje obični ljudi, bez obzira na njihov rang. Ako na njih gledaš kao na svoje neposredne nadređene, ako osećaš da su iznad tebe, da su sposobniji od tebe, i da bi trebalo da te vode, da su u svakom pogledu iznad svih ostalih, onda griješ – to je zabluda. A kakve će posledice ta zabluda doneti? Navešće te da nesvesno meriš svoje starešine prema zahtevima koji nisu u skladu sa stvarnošću i da ne budeš u stanju da pravilno postupaš prema njihovim problemima i nedostacima;

istovremeno, nesvesno ćeš biti duboko privučen njihovim šarmom, darom i talentima, tako da, pre nego što to i shvatiš, ti ih već obožavaš i oni su postali tvoj bog. Taj put, od trenutka kada počnu da postaju tvoj uzor, predmet tvog obožavanja, do trenutka kada postaneš njihov sledbenik, put je koji će te nesvesno udaljiti od Boga. I čak i dok se postepeno udaljavaš od Boga, i dalje ćeš verovati da slediš Boga, da si u Njegovoj kući, da si u Njegovom prisustvu, dok su te, u stvari, Sotonine sluge, antihristi, već zarobili. Nećeš to čak ni osetiti. To je vrlo opasna situacija. Da bi razrešio taj problem, potrebno je da delom budeš sposoban da razaznaš priroda-suštinu antihrista i da prozreš ružno lice mržnje antihrista prema istini i otpor koji imaju prema Bogu; takođe je potrebno da se upoznaš sa uobičajenim tehnikama koje antihristi koriste kako bi naveli ljude na pogrešan put i uhvatili ih u zamku, kao i sa načinom na koji postupaju. Drugi deo uključuje to da svi morate da stremite ka poznavanju Božje naravi i suštine. Mora da vam bude jasno da je samo Hristos istina, put i život, i da će vam obožavanje bilo koje osobe doneti nesreću i katastrofu. Morate da verujete da samo Hristos može spasiti ljude, i morate da sledite i da se pokoravate Hristu s apsolutnom verom. To je jedini ispravan put ljudskog života. Neki bi mogli reći: „Pa, imam ja svoje razloge zašto obožavam starešine – ja duboko u sebi prirodno obožavam svakog ko je talentovan. Obožavam svakog starešinu koji se slaže s mojim predstavama." Zašto insistiraš na obožavanju čoveka iako veruješ u Boga? Na kraju krajeva, ko će te spasiti? Ko te zaista voli i štiti – zar to zaista ne možeš da vidiš? Ako veruješ u Boga i ako slediš Boga, treba da obratiš pažnju na Njegovu reč, a ako neko govori i postupa ispravno i u skladu sa istina-načelima, onda samo treba da se pokoriš istini – zar to nije jednostavno? Zašto si tako prizeman? Zašto insistiraš na traženju nekoga koga ćeš obožavati i slediti? Zašto uživaš u tome da budeš Sotonin rob? Zašto ne postaneš sluga istine umesto toga? Po tome se vidi da li osoba ima razum i dostojanstvo. Treba da počneš od sebe: opremi se različitim istinama, budi u stanju da prepoznaš raznovrsne načine na koje se različite stvari i ljudi ispoljavaju, probaj da shvatiš prirodu različitih ljudskih ponašanja i naravi koje ispoljavaju, nauči da razlikuješ suštine različitih vrsta ljudi, neka ti bude jasno kakvi ljudi te okružuju, kakva si ti osoba i kakva osoba je tvoj starešina. Kada sve to jasno sagledaš, bićeš sposoban da postupaš prema ljudima na pravi način i u skladu sa istina-načelima. Ako su to braća i sestre, postupaćeš prema njima s ljubavlju; ako to nisu braća i sestre, već zli ljudi, antihristi ili bezvernici, držaćeš se podalje i napustićeš ih. A ako su to ljudi koji poseduju istina-stvarnost, iako je u redu da im se diviš, nećeš ih obožavati. Niko ne može da zauzme mesto Hrista; samo je Hristos praktični Bog. Samo Hristos može da spasi ljude i samo sledeći Hrista možeš da zadobiješ istinu i život. Ako možeš sve to jasno da sagledaš, onda poseduješ rast i antihristi te verovatno neće tako lako navesti na pogrešan put, niti treba da se plašiš da će se to desiti.

Neki ljudi se zabrinu kada vide da su određeni antihristi razotkriveni i isključeni, te kažu: „Iako se, spolja gledano, ne čini da su antihristi zli, zašto se ispostavlja da su toliko zli kada se prepozna ono što čine? Izgleda da su antihristi zaista veoma lukavi i

neuobičajeni. Ali ja sam niskog kova, i ako ponovo naiđem na takve antihriste, bojim se da neću moći da ih raspoznam. Kako da se zaštitim od antihrista?" Čak i ako si niskog kova, ne treba uvek da brineš da ćeš biti naveden na pogrešan put niti treba uvek da razmišljaš o tome kako da se od njih zaštitiš. Treba samo da se fokusiraš na razumevanje istine, da više čitaš Božje reči i da, kada imaš vremena, ozbiljno razmatraš zla dela koja su antihristi počinili, postavljajući sebi pitanja: „Na čemu počiva njihovo zlo? Šta ih je navelo da počine takvo zlo? Mogu li obični ljudi da počine takvo zlo? Kako oni koji razumeju istinu raspoznaju antihriste? Kako ih ja mogu raspoznati?" Kada jasno sagledaš ljudsku suštinu kroz Božje reči, sve će ti biti jasno. Kako stalno o tome razmišljaš, nesvesno ćeš naučiti da raspoznaješ, te ćeš prirodno biti sposoban da prepoznaš antihriste kada se ponovo suočiš sa situacijom u kojoj pokušavaju da navedu ljude na pogrešan put. To zahteva mnogo iskustva; to nije nešto što možeš da naučiš tako što ćeš slušati više propovedi. To je nalik sticanju iskustva u društvu nakon što si previše puta bio iskorišćen ili nakon što si pretrpeo previše gubitaka – „na greškama se uči". To je isto. U našem verovanju u Boga, glavno je razumeti istinu. Što više istine razumeš, više stvari ćeš prozreti. Ako ne razumeš nijednu istinu, čak ni znanje ti neće biti od koristi. Ne možeš ništa da prozreš ako samo koristiš znanje; tvoji pogledi su isti kao i kod svetovnih ljudi i sve što komentarišeš biće besmislice i zablude. Ne brini ako u ovom trenutku ne možeš da prozreš neke ljude. Kada budeš razumeo istinu, prirodno ćeš steći sposobnost raspoznavanja. Za sada, fokusiraj se na to da valjano obavljaš svoju dužnost, da jedeš i piješ više Božjih reči i da više razmišljaš o istini. Kada dođe vreme da zadobiješ razumevanje istine, steći ćeš sposobnost da raspoznaješ ljude. Biće dovoljno da samo osmotriš nečije ponašanje, i u svom srcu ćeš znati šta se događa sa tom osobom; biće dovoljno da samo poslušaš kako neko prijavljuje neki problem, i bićeš u stanju da prozreš suštinu tog problema; i dovoljno će ti biti da samo čuješ nečije misli i stavove, i znaćeš koliki je rast te osobe. Bez mnogo truda bićeš u stanju da razumeš sve što se tiče bilo koje stvari ili osobe – to je rezultat razumevanja istine. Međutim, ako ne stremiš ka istini, već se oslanjaš na svoju maštu da procenjuješ ljude, da ih obožavaš, da se na njih oslanjaš i da im slepo laskaš, i ako ne slediš put stremljenja ka istini, kakav će biti krajnji rezultat? Bilo ko bi mogao da te navede na pogrešan put; nećeš moći nikoga da prozreš, čak ni najočiglednijeg antihrista. Nasamariće te, a ti ćeš ga i dalje obožavati zbog njegove sposobnosti, svakodnevno se vrteći oko njega. Tada si zaista smetenjak i može se sa sigurnošću reći da veruješ u nejasnog boga, a ne u praktičnog Boga, i da definitivno nisi osoba koja stremi ka istini.

Neki ljudi, čak i nakon što su poslušali nekoliko propovedi o raspoznavanju antihrista, i dalje ne mogu da ih raspoznaju. Oni razumeju samo neke metode raspoznavanja, ali im nedostaje stvarno iskustvo. Kada se zapravo suoče sa zlim delima antihrista, ponovo ne uspevaju da ih raspoznaju. Iako ne mogu da raspoznaju antihriste nakon slušanja propovedi, oni porede sebe sa onim što su čuli i sve više počinju da osećaju da su i sami poput antihrista. Na kraju dolaze do zaključka da su i oni sami antihristi. Nema ničeg

lošeg u takvom raspoznavanju. Takvi ljudi su u potpunosti svesni detalja po pitanju raspoznavanja antihrista, ali im prosto nedostaju načela za karakterizaciju. To nije veliki problem; to pokazuje da je to što su slušali propovedi bilo delotvorno. Iako nisu raspoznali stvarne antihriste, prepoznali su sebe, što je takođe dobra stvar. Najpre spašavaju sebe i izbegavaju da postanu antihristi, što je plodonosan ishod slušanja ovih propovedi koje razotkrivaju antihriste. Biti u stanju da raspoznaš sebe kao antihrista nije jednostavno; takvo raspoznavanje podrazumeva detaljno posmatranje i verujem da to već može da znači da imaš sposobnost raspoznavanja. Prepoznati sebe u ovom trenutku je dobra stvar; nije prekasno za to. Da si počinio zlo ili izazvao katastrofe i tada bio okarakterisan kao antihrist, bilo bi prekasno. Ako sada možeš sebe da raspoznaš, to u krajnjem slučaju znači da ispoljavaš osobine slične onima koje imaju antihristi, da hodaš putem antihrista i da si izabrao pogrešan put – možeš biti okarakterisan jedino na ovaj način. Još uvek imaš vremena da promeniš put, ali je opasno ako odlučiš da ga ne promeniš. Do sad smo mnogo puta razgovarali na temu raspoznavanja antihrista i neki ljudi zaista mogu da ih prepoznaju. Oni mogu da prepoznaju svoje sopstvene naravi antihrista koje otkrivaju, što je rezultat koji dokazuje da su zadobili sposobnost raspoznavanja. Ako mogu dodatno da naprave razliku između onih ljudi koji poseduju priroda-suštinu antihrista i onih koji samo imaju narav antihrista, tada će u potpunosti ovladati raspoznavanjem. To je nešto što se uskoro može postići, te nema potrebe za brigom. Ako ljudi mogu da raspoznaju svoje sopstvene naravi antihrista, ako mogu da prepoznaju da li koračaju putem antihrista i ako mogu da razumeju šta je priroda-suština antihrista, onda su već naučili kako da raspoznaju antihriste. Sposobnost raspoznavanja antihrista ne zavisi od toga koliko dugo čovek veruje u Boga, već da li je u stanju da teži istini i da je razume. Neki ljudi su godinama verovali u Boga i poslušali su brojne propovedi o razotkrivanju antihrista, ali se njihove naravi i manifestacije antihrista uopšte nisu promenile. Bez obzira na to koliko Ja razgovaram o istini, oni su i dalje nesvesni. Možda se u tom trenutku identifikuju sa sadržajem razgovora, ali kada je reč o delanju ili obavljanju njihovih dužnosti, vraćaju se svojim starim navikama. Zar to za takve ljude nije problematično i opasno? Veoma je opasno! Kako god da Ja razgovaram o tome u zajedništvu, ma koliko osećali grižu savesti ili tugu dok Me slušaju, oni se nakon toga uopšte ne menjaju. Ne razmišljaju o tome zašto uvek promovišu i obučavaju ljude koji laskaju i koji se ulaguju, niti razmišljaju o tome zašto ne postupaju prema drugima u skladu sa načelima, već prema svojim sopstvenim hirovima. Ne gade im se ljudi koji im se dopadaju, čak i ako su zli ili loši, te nastavljaju da ih promovišu i koriste. Još manje razmišljaju o tome zašto uopšte ne streme ka istini i zašto su krenuli putem antihrista. Opasno je počiniti toliko zla bez ikakvog istinskog promišljanja ili promene. Na nedavnim okupljanjima, razgovaralo se o razotkrivanju naravi i suštine antihrista. Narav antihrista je skrivenija i rđavija od iskvarenih naravi koje se uobičajeno mogu videti. Antihristi osećaju odbojnost prema istini, oni mrze istinu i nikako ne mogu da prihvate istinu niti Božji sud i grdnju. Kakav je onda ishod, kakav je kraj antihrista? Oni će sigurno biti

isključeni. Kako Bog karakteriše antihriste? Kao one koji mrze istinu i protive se Bogu – oni su Božji neprijatelji! Suprotstavljanje istini, mržnja prema Bogu i mržnja prema svim pozitivnim stvarima – to nije trenutna slabost niti glupost običnih ljudi, niti je to otkrivanje pogrešnih misli i stavova koji nastaju usled trenutne izobličene spoznaje; to nije problem. Problem je što su to antihristi, neprijatelji Božji, koji mrze sve pozitivne stvari i svu istinu; oni su likovi koji mrze Boga i koji Mu se suprotstavljaju. Kako Bog gleda na takve likove? Bog ih ne spašava! Ti ljudi preziru i mrze istinu, oni imaju priroda-suštinu antihrista. Da li vam je to jasno? Ono što je ovde razotkriveno jeste rđavost, zloba i mržnja prema istini. To je najozbiljnija sotonska narav među iskvarenim naravima, koja predstavlja Sotonina najtipičnija i suštinska svojstva, a ne iskvarene naravi koje ispoljava uobičajeno iskvareno čovečanstvo. Antihristi su sila neprijateljska prema Bogu. Oni mogu da ometaju i da kontrolišu crkvu, i imaju sposobnost da razore i prekinu Božje delo upravljanja. To nije nešto što obični ljudi sa iskvarenim naravima mogu da urade; samo su antihristi sposobni za takva dela. Nemojte to potceniti.

Svi zli ljudi imaju rđave naravi. Neka rđavost se izražava kroz zlobne naravi, kao što je često maltretiranje bezazlenih ljudi, postupanje prema njima na satiričan ili sarkastičan način, kao i konstantno ismevanje i iskorišćavanje takvih ljudi. Zli ljudi se drugom zlom čoveku iz poštovanja klanjaju i ulaguju, ali kada vide slabog čoveka, oni ga gaze i ponašaju se prema njemu nasilnički. To su izuzetno zli i rđavi ljudi. Svako ko maltretira ili ugnjetava hrišćane je đavo prerušen u čoveka; takvi ljudi su bezdušne zveri i reinkarnacija su zlog đavola. Ako u masi zlih ljudi postoje oni koji ne maltretiraju bezazlene ljude, ne ponašaju se surovo prema hrišćanima, već samo iskaljuju svoj bes na one koji ugrožavaju njihov lični interes, smatra se da su to dobri ljudi među nevernicima. Ali, po čemu se razlikuje rđavost antihrista? Rđavost antihrista se pretežno manifestuje u njihovoj posebnoj sklonosti ka nadmetanju. Oni se usuđuju da se takmiče sa Nebom, da se takmiče sa zemljom i da se takmiče sa drugim ljudima. Ne samo da ne dozvoljavaju drugima da ih maltretiraju, već su oni ti koji maltretiraju i muče druge. Svakog dana razmišljaju o tome kako da muče ljude. Ako su na nekog ljubomorni ili ako nekog mrze, nikada to neće prevazići. Po tome su antihristi rđavi. Gde se još ta rđavost ispoljava? Može se videti u lukavom i neuobičajenom načinu na koji nešto obavljaju – ljudi sa nešto mozga, nešto znanja i malo društvenog iskustva teško mogu da ih prozru. Antihristi postupaju izuzetno lukavo i neuobičajeno, što prerasta u rđavost; to nije obična lažljivost. Oni mogu da spletkare i da koriste lukave trikove, i to rade na višem nivou nego većina ljudi. Većina ljudi ne može da se takmiči sa njima i ne može da se nosi sa njima. To su antihristi. Zašto kažem da obični ljudi ne mogu da se nose s njima? Zato što je njihova rđavost toliko ekstremna da oni poseduju ogromnu moć da navedu ljude na pogrešan put. Mogu da osmisle raznovrsne načine kako bi naterali ljude da ih obožavaju i da ih slede. Takođe mogu da iskoriste različite ljude kako bi ometali i narušavali rad crkve. U takvim okolnostima, Božja kuća stalno razgovara o svakoj vrsti manifestacije i naravi, kao i suštini antihrista, kako bi ljudi mogli da ih raspoznaju. To je

neophodno. Neki ljudi ne razumeju i kažu: „Zašto se uvek razgovara o tome kako raspoznati antihriste?" Zato što su antihristi izuzetno sposobni da navedu ljude na pogrešan put. Mnoge ljude mogu da navedu na stranputicu, nalik su smrtonosnoj kugi, čija zaraza samo tokom jedne epidemije može da naškodi gomili ljudi i mnoge da ubije; vrlo je zarazna i široko rasprostranjena, a njena stopa zaraznosti i smrtnosti prilično je visoka. Zar to nisu teške posledice? Ako ne razgovaram na taj način sa vama, da li ćete biti u stanju da se oslobodite antihrista koji vas navode na pogrešan put i koji vas ograničavaju? Možete li se zaista okrenuti Bogu i pokoriti Mu se? To je veoma teško. Kada obični ljudi otkriju nadmenu narav, drugi, u najboljem slučaju, mogu da vide ružno stanje njihove nadmenosti. Ponekad se hvale, ponekad se ističu i pokazuju, a ponekad vole da ističu svoj status i da drže drugima lekcije. Ali, da li je to slučaj sa antihristima? Spolja gledano, možda ne deluje kao da ističu svoj status ili da ga vole, možda izgleda da ih status uopšte ne zanima, ali duboko u sebi, oni imaju snažnu želju za njim. To je kao kod nekih careva ili gospodara razbojnika među nevernicima: kada se bore za svoju zemlju i kada zajedno sa svojim saputnicima podnose nedaće, čine se poniznim i neambicioznim. Ali, da li si video želje skrivene duboko u njihovim srcima? Zašto mogu da podnesu takve teškoće? Njihove ih želje podstiču. U sebi gaje veliku ambiciju, spremni su da podnesu bilo kakvu patnju ili da izdrže bilo kakvu klevetu, uvrede i poniženja, kako bi jednog dana zauzeli presto. Zar to nije lukavo i neuobičajeno ponašanje? Mogu li oni bilo kome da otkriju ovu ambiciju? (Ne mogu.) Oni je skrivaju i drže je u tajnosti. Ono što je spolja vidljivo jeste čovek koji može da izdrži ono što drugi ne mogu, koji može da podnese nepodnošljive teškoće, za koga se čini da je uporan, neambiciozan, prizeman i dobar prema onima oko sebe. Ali, onog dana kada taj čovek zauzme presto i dobije pravu moć, kako bi konsolidovao svoj autoritet i sprečio uzurpaciju, on pobije sve one koji su propatili i koji su se borili pored njega. Tek kada se otkrije istina, ljudi shvate koliko je to duboko lukav čovek. Kada se osvrneš i shvatiš da je sve što je uradio bilo vođeno ambicijom, otkriješ da on ima rđavu narav. Koja je to bila taktika? To je bilo lukavo i neuobičajeno ponašanje. To je narav po kojoj postupaju antihristi. Antihristi i đavolski kraljevi koji imaju zvaničnu moć su isti; ni u kom slučaju neće bezrazložno patiti i trpeti u crkvi ako ne dobiju moć i status. Drugim rečima, ti ljudi nikako nisu zadovoljni time da budu obični sledbenici, da prave kompromise u Božjoj kući kao obični obožavaoci Boga, ili da tiho i anonimno obavljaju neku dužnost; sasvim sigurno ne bi bili voljni to da rade. Ako je neko ko ima status smenjen jer je išao putem antihrista, i ako pomisli: „Sad kad nemam status, prosto ću otvoreno da postupam kao obična osoba i obavljaću koju god dužnost da mogu; mogu i dalje da verujem u Boga isto tako dobro i bez statusa", da li je taj čovek antihrist? Ne, taj čovek je nekada hodao putem antihrista, nekada je izabrao pogrešan put zbog trenutne gluposti, ali on nije antihrist. Šta bi pravi antihrist uradio? Ako izgubi status, pravi antihrist više neće verovati. I ne samo to, već će smisliti razne načine da navede druge ljude na pogrešan put, kako bi ga obožavali i sledili i kako bi ispunio svoju ambiciju i želju za moći. To je razlika između onih koji koračaju putem antihrista i stvarnih antihrista.

Mi razaznajemo i detaljno analiziramo te narav-suštine i manifestacije antihrista zato što je priroda tog pitanja vrlo ozbiljna. Većina ljudi ne može da raspozna antihriste. Da ne pominjemo običnu braću i sestre, čak ni neke starešine i delatnici koji misle da razumeju istinu nisu potpuno ovladali raspoznavanjem antihrista. Teško je reći koliko su time ovladali, što ukazuje na to da je njihov rast previše mali. Samo oni koji mogu tačno da raspoznaju antihriste jesu ljudi sa istinskim rastom.

Koji je glavni problem sa kojim se sada suočavate? Većina ljudi ne može da raspozna lažne starešine i antihriste koji ih lako navedu na pogrešan put, što može biti veoma opasan problem ako se ne razreši. Zbog toga zahtevam da naučite kako da razlikujete različite vrste ljudi. Raspoznajte kakvu narav predstavljaju različita ponašanja i izjave ljudi, te na osnovu toga raspoznajte suštinu te osobe. Pored toga, morate da budete u stanju da razlikujete šta je istina-stvarnost, a šta su samo reči i doktrine. Ako to ne možete da raspoznate, nećete moći da uđete u istina-stvarnost. Kako možete da imate put ka ulasku u stvarnost bez sposobnosti raspoznavanja? Neke starešine i delatnici samo izgovaraju reči i doktrine, misleći da razumevanje reči i doktrina znači da poseduju stvarnost. Tako da se, dok rasipaju reči i doktrine, osećaju zadovoljno i opravdano i sve se više oduševljavaju. Ali, kada ih pogode iskušenja, oni posustaju i, iako čak i ne znaju kako su posustali, i dalje kažu: „Zašto me Bog nije zaštitio?” Zar to nije sraman neuspeh? Dakle, neke starešine i delatnici uvek pričaju o rečima i doktrinama – da li možete to da raspoznate? (Ne.) Ponekad čujem od braće i sestara da neke starešine samo pričaju o rečima i doktrinama i da nisu pogodni da budu starešine, te traže da ih smene. Međutim, nakon što se od njih zatraži da izaberu novog starešinu, većina ljudi nema sposobnost raspoznavanja, te su izabrane starešine i delatnici opet oni koji samo pričaju o rečima i doktrinama, a nemaju puno stvarnosti. To je veoma ozbiljan problem, veoma težak. Kada slušate Moje reči dok razgovaramo o ovim pitanjima, da li možete da uočite bilo kakvu razliku od onoga što kažu obične starešine? Ako možete da uočite razliku, onda znate šta je istina-stvarnost. Ako ne možete to da prepoznate i mislite da je sve isto, misleći: „Mi smo takođe naučili da govorimo Božje reči, i ono što kažemo isto je kao ono što Bog kaže”, onda to predstavlja problem. To dokazuje da uopšte ne razumeš istinu, već samo znaš kako da oponašaš Božje reči i kako da ih malo izrecituješ, bez stvarnog razumevanja istine. Većina antihrista poseduje određeni dar i rečitost, što im daje osnovu da navode ljude na pogrešan put. U kombinaciji sa njihovom rđavom naravi i manipulativnim načinima govora i delovanja, oni zaista mogu da navedu ljude na stranputicu. Ako ste sposobni da samo izgovarate reči i doktrine, a ne možete da raspoznate šta je istina-stvarnost, jedino što može da vam se desi je da vas antirhisti navedu na pogrešan put. To je nešto što je izvan vaše kontrole! Za one koji ne razumeju istinu, nemoguće je da ih antihristi ne navedu na pogrešan put, bez obzira na to šta žele. Osloboditi se uticaja Sotone nije jednostavno, zar ne?

11. jun 2019. godine

Sedma stavka: Rđavi su, podmukli i lažljivi (1. deo)

Dodatak: Rešavanje incidenta sa antihristom u Kanadi

Kakva je sada situacija s ljudima koji svoju dužnost obavljaju u kanadskoj crkvi? Jeste li dobro prosudili o antihristu Jenu? Možete li da uočite neke probleme u načinu na koji je Jen govorio i radio? (U to vreme, nisam uviđao nikakve probleme, već sam samo mislio da ne prati posao. Nisam zapravo mnogo znao ni o čemu drugom.) Može da nastavi neko drugi. (Nisam imao puno dodira s Jenom. Pre dve godine sam prisustvovao s njim na nekoliko skupova, ali posle toga nismo ostali u kontaktu.) Jen je bio starešina vaše crkve, pa kako to da nijedan od vaših timova nije imao nikakav kontakt sa njim? Je li to zato što je sada otkriveno da je imao problema, pa pokušavate da izbegnete odgovornost, ili zaista niste imali kontakte s njim? Čuo sam da je neko imao neprimeren odnos sa Jenom – da li je to tačno? (Jeste.) Da li ste vi to primetili? (Nismo.) Onda ste veoma slepi. Može da nastavi neko drugi. (Imao sam dosta kontakta s Jenom. U to vreme, mislio sam samo da je pomalo nadmen i samopravedan, da voli da veliča samog sebe i da se hvali. Ali nikada nisam primetio da poseduje suštinu antihrista.) Voleo je da zavodi žene; jesi li znao za to? (Ne. U zajedništvu je uvek strogo govorio o tome kako je za muškarce i žene naročito loše da budu promiskuitetni i često je besedio kako moramo prestati s takvim ponašanjem. Nikada nisam ni pomislio da bi on mogao biti takav iza zatvorenih vrata.) Može da nastavi neko drugi. (Sarađivao sam s Jenom godinu dana, ali nisam imao baš sjajan odnos sa njim i nismo imali harmoničnu saradnju. Kontaktirali smo samo u vezi s poslom, a izvan toga nisam imao puno dodira s njim. Upravo zbog toga, nisam mnogo rasuđivao o njemu.) Nisi mnogo rasuđivao o njemu? Je li nisi video šta se dešava ili nisi rasuđivao o tome? Kako si mogao da ne rasuđuješ mnogo o njemu? Kako je došlo do takvog ishoda? (Tako što sam išao pogrešnim putem, što sam od nadarenog čoveka pravio idola i ugledao se na njega. Jen je bio sjajan govornik i, pri svakom razgovoru u zajedništvu, citirao bi Božje reči, propovedi i besede Višnjeg Činilo se da ume da rešava probleme i svaki put kad bi se u crkvi pojavio neki problem, on bi pokušavao da ga reši.) Ako je umeo da rešava probleme, kako to da tim za filmsku produkciju kanadske crkve grca u tolikim problemima, koji ni do dan-danas nisu rešeni? Kažeš da je zaista umeo da rešava probleme, ali zar to nije besmislica? Zar to nije varka? (Jeste.) Slušate li vi propovedi? Da li svake nedelje prisustvujete skupovima? (Prisustvujemo.) Da li Me, dakle, slušate dok propovedam o raspoznavanju antihrista? (Slušamo.) A da li, nakon što Me saslušate, prepoznajete kakav je zapravo Jen? Možete li da uočite probleme u načinu na koji je Jen radio? Slušali ste propovedi i okupljali se na istim mestima s antihristom, pa ipak niste bili u stanju da uočite tako očiglednog antihrista – u čemu je ovde problem? Jen je dve godine i pet meseci bio starešina; ko je za to vreme najčešće bio u kontaktu s njim? U kom timu je on provodio najviše vremena? Koliko je ljudi iz tog tima prepoznalo o kome se radi? Koliko je njih

otkrilo da on ima neki problem, ali je o tome ćutalo? Ko je otkrio da on ima problem i javno progovorio o tome? Znate li odgovore na ova pitanja? (Niko nije prepoznao kakav je on zapravo.) Kako ste onda kasnije otkrili da je on jedan antihrist? (Jedna od sestara koja je bila u vezi s njim rekla je da je u lošem stanju, a kad smo pokušali da saznamo nešto više o tome, saznali smo za Jenov problem koji se tiče njegovog odnosa sa ženama.) Osim što je ta sestra iznela problem na svetlost dana, da li je još neko to prijavio? (Ne.)

Da li ste, za vreme dok smo u zajedništvu razgovarali i detaljno analizirali razne načine ispoljavanja antihrista, otkrili još neke probleme u vezi sa Jenom? (Kroz razgovor o tome kako prepoznati antihriste, otkrio sam da Jen veoma vešto unosi razdor među ljude. Često bi preda mnom donosio sud o određenoj braći i sestrama i sejao razdor u moj odnos sa sestrom s kojom sam sarađivao, govoreći mi kako ona samo želi da se dopadne ljudima, da ne primenjuje istinu, i tome slično. Zbog toga sam stekao određene stavove o njoj, a posle izvesnog vremena nisam više mogao da skladno sarađujem s njom.) Svi ste vi, zapravo, imali svoje mišljenje o Jenu, ali ste svi ćutali o tome i niko ga nije prijavio. Svi samo želite da se dopadnete drugima i radije biste prouzrokovali kašnjenja u radu crkve, ne mareći ni za šta. On nije obavljao posao koji je Višnji za njega uredio, a vi ste sve to posmatrali ali ga niste prijavili, već ste štitili tog antihrista i povlađivali mu. Zašto ga niste prijavili? Jeste li se plašili da mu se ne zamerite ili niste mogli da ga prozrete? (Ja nisam mogao da ga prozrem. Osim što sam se povremeno viđao s njim kad bi se pojavio neki problem, obično se nisam družio s njim. Govorio je kako je zauzet poslom, ali mi nismo znali da li on govori istinu ili laže.) Nije bilo potrebe da istražuješ šta on radi izvan tvog vidokruga; trebalo je da budeš u stanju da prozreš nešto od onoga što je radio pred tvojim očima. Postoje određene manifestacije koje su vidljive kad god antihristi nešto rade. On neke stvari nije prosto radio izvan vašeg vidokruga; te ste manifestacije mogli lično da uočite. Ako niste mogli da ih uočite, zar vi onda niste slepi? (Jesmo.) Ako bi se, dakle, sada ponovo pojavio neko takav, da li biste mogli da ga prepoznate? Može li neko kao što je Jen da obavlja neki stvaran posao? Može li da u zajedništvu razgovara o istini i da rešava probleme? (Ne može.) Zašto kažete da ne može? (Crkva je, u pogledu rezultata rada, imala mnogobrojne probleme koji dugo nisu rešavani, posao je neverovatno sporo napredovao, a filmovi koje smo snimali nisu ispunjavali zahteve Božje kuće.) Pre no što je Jen stavljen pod kontrolu, jeste li uviđali da u tome leži problem? (Nismo.) Šta vi, dakle, razumete nakon što saslušate propovedi? Ne možete da uočite tako ozbiljne probleme, a onda samo smišljate izgovore i kažete: „Nismo se družili s njim. Kako smo mogli da znamo šta on sve radi izvan našeg vidokruga? Mi smo samo obični vernici, a on je bio starešina. Nismo mogli svuda u stopu da ga pratimo, te stoga ima smisla to što nismo mogli da ga prozremo i što ga nismo prijavili.” Je li to ono što ste hteli da kažete? (Jeste.) Koja je priroda toga? (Pokušavamo da izbegnemo svoju odgovornost.) Da li ćete, dakle, tom problemu ponovo pristupiti na isti način ako u budućnosti budete naišli na nekog sličnog?

(Ne, ja takvom problemu neću opet pristupati na ovaj način. Čim razotkrijem nekog antihrista, treba da ga prijavim.) Nisam baš siguran da ćeš tako postupiti. U mnogim crkvama ima ljudi koji prijavljuju lažne starešine i antihriste, ali u kanadskoj crkvi baš niko to nije učinio. Ovaj antihrist bio je toliko dugo aktivan, a da ga pritom niko, ama baš niko nije prijavio. Nedavno je tim za filmsku produkciju u SAD poslao pismo u kojem je nekoga prijavio. Pismo je imalo čvrstu strukturu i bilo je dobro utemeljeno, a ujedno i veoma konkretno i precizno, jer se zapravo zasnivalo na činjenicama. To pokazuje da u svakoj crkvi ima ljudi koji mogu da prepoznaju lažne starešine i antihriste – što je dobra stvar. Lažne starešine i antihristi ponekad prave predstavu neko vreme, da bi zatim počeli da pokazuju izvesne probleme. Neki ljudi možda mogu da uoče te probleme, ali nisu u stanju da sagledaju suštinu i istinu tih problema, niti umeju da ih razreše – ovo takođe spada u nedostatak sposobnosti rasuđivanja. Šta treba uraditi u takvim okolnostima? U takvim situacijama, treba se obratiti nekome ko razume istinu i ko može da ih prepozna. Ako ima više ljudi koji mogu da preuzmu odgovornost i ako svi zajedno budete tragali, razgovarali i raspravljali o tome, moći ćete da postignete konsenzus i da sagledate suštinu problema, te da na taj način razlučite da li se zaista radi o lažnim starešinama i antihristima. Problem lažnih starešina i antihrista nije toliko teško rešiti; lažni starešine ne obavljaju nikakav stvarni posao, lako ih je razotkriti i jasno prozreti; antihristi ometaju i prekidaju rad crkve, pa je i njih lako prozreti i razotkriti. Sve je ovo povezano s problemom ometanja izabranog Božjeg naroda u obavljanju dužnosti, te stoga treba da prijavite i raskrinkate sve ljude koji to čine – jedino tako ćete sprečiti odlaganja u radu crkve. Svi pripadnici izabranog Božjeg naroda dužni su da prijave i raskrinkaju lažne starešine i antihriste, jer je to delo od ključne važnosti, koje im garantuje da će svoje dužnosti moći dobro da obavljaju. Ako je neka osoba lažni starešina ili antihrist, bez obzira o kome se radi, izabrani Božji ljudi treba tu osobu da raskrinkaju i da je isteraju na videlo, te da na taj način ispune svoju obavezu. Ukoliko prijavljeni problem zaista postoji i ako je stvarno reč o lažnom starešini ili antihristu, Božja kuća će to uvek rešavati blagovremeno i u skladu s načelima. Da li ste, dakle, obznanili problem sa antihristom Jenom? Niste. Taj se đavo dugo poigravao s vama i navodio vas na stranputicu, kao da ste bili potpuno lišeni svesti. Zar ste zaista toliko nesvesni da kraj sebe imate očiglednog antihrista, koji se sve ovo vreme ponaša bezobzirno, a da mu se nijednom rečju ne suprotstavite? Da li normalno živite crkvenim životom? Možete li da uživate u delu Duha Svetoga? Jeste li imali koristi od svakog okupljanja kojem ste prisustvovali? Trebalo bi da možete da osetite sve te stvari. Što je najvažnije, antihrist Jen nije obavljao nikakav stvarni posao, već je zbog njega dolazilo do kašnjenja u filmskoj produkciji i do potpunog haosa u radu crkve. To je mogao da vidi svako ko ima srce, pa ipak, niko od vas nije raskrinkao ni prijavio tog antihrista. Izgleda da volite da se družite s prljavim đavolima i zlim duhovima, a da istinu uopšte ne volite. Možda niste voljni da to priznate, ali to je činjenica. Družili ste se s đavolom, a ipak mislite da je to sjajna stvar. Mislite da više ne morate da čitate Božje reči, niti da stremite ka istini, već da možete samo formalno da

obavljate svoju dužnost; mislite da ne morate više da se trudite oko dostizanja spasenja, praktikovanja istine, pokoravanja Božjim orkestracijama i uređenjima, niti oko dobrog obavljanja svoje dužnosti. Verujete da možete naprosto da povlađujete vlastitom telu i da budete nesputani i slobodni kao ptice na grani, da možete, baš kao žitelji Sodome onomad, da jedete, pijete, veselite se i ne radite ništa kako treba, a da pritom niko ne preuzme odgovornost i da niko ne razotkrije, niti da prijavi antihrista. Ovo je dovelo do toga da crkva duže vreme bude lišena dela Svetog Duha. Ali vi za to ne marite i već ste pali u dekadenciju, tako da se ni po čemu ne razlikujete od bezvernika i nevernika. Iako ste godinama slušali propovedi, vi ni dan-danas niste u stanju da prepoznate lažne starešine i antihriste, već ste spremni da se mešate s antihristima i da po čitav dan nešto jedete, bez ozbiljnog razmišljanja o bilo čemu. Takvo ponašanje je dovoljan dokaz da vi u Boga ne verujete iskreno. Kao prvo, vi istinu ne volite, niti je prihvatate; nadalje, nemate osećaj odgovornosti prema dužnosti koju obavljate, a još se manje može reći da je obavljate odano, već jednostavno zanemarujete crkveni rad. Tobože obavljate svoju dužnost, ali ne postižete nikakve rezultate; isključivo se bavite formalnostima. Ma koliko da lažni starešine i antihristi ometaju i prekidaju rad crkve, vi ste toga potpuno nesvesni i to vam uopšte ne smeta. Tek pošto neki antihrist bude do kraja raskrinkan, vi priznajete da ste bili nerazboriti, a kad vas upitam za pojedinosti, kažete: „Ne znam, nisam ja za to odgovoran!" Drugim rečima, perete ruke od svega. Mislite li da će se na tome sve završiti i da ćete moći da pobegnete od sopstvene odgovornosti? Zar se Božja kuća neće više osvrtati na to? Božja kuća vas je sve ovo vreme zalivala i odslušali ste mnoge propovedi, a kakav je krajnji ishod? Ovde postoji ozbiljan problem, a to je pojava antihrista u crkvi, ali vi ste potpuno nesvesni toga. To pokazuje da uopšte niste napredovali, da ste otupeli i priglupi i da udovoljavate vlastitom telu. Vi ste jedna gomila mrtvaca, bez ijedne žive duše, bez ikoga ko teži istini i sa, u najboljem slučaju, jedva nekoliko službenika. Sve ovo vreme verujete u Boga i slušate propovedi, samo da biste se zatim družili sa antihristom, umesto da ga raskrinkate i prijavite – pa kakva je onda razlika između vas i nekoga ko u Boga ne veruje? Vi niste Božji ljudi, već ste sa antihristima; vi sledite antihriste, sledite Sotonu i nipošto niste Božji sledbenici. Iako niste lično počinili sve te zle stvari koje je počinio antihrist, vi ste ga ipak sledili i štitili time što ga niste razotkrili ni prijavili, nego ste samo trabunjali o tome kako se niste baš mnogo družili s njim i kako niste znali šta on tačno radi. Zar na taj način niste, širom otvorenih očiju, branili antihrista? Antihrist je počinio tolika zla i paralisao rad crkve, od života u crkvi napravio je čitavu zbrku, a vi ipak kažete da niste znali šta on radi – pa, ko bi u to poverovao? Svojim ste očima gledali kako antihrist ometa i narušava rad crkve, a ipak ste bili krajnje ravnodušni i uopšte niste reagovali na to. Niko ga nije razotkrio ni prijavio – svi ste podbacili čak i u pogledu jedne tako sićušne obaveze i toliko ste lišeni savesti i razuma! Crkve na raznim mestima često šalju pisma u kojima prijavljuju lažne starešine i antihriste – zar nikada niste to videli? Jedino je kanadska crkva bara sa ustajalom vodom, koja Višnjem nikada nije poslala nijedan izveštaj o svojoj situaciji. Vi ste samo

obična gomila mrtvaca, bez ijedne žive duše! Bog neće priznati takvu crkvu i, ako se ne pokajete, s vama će biti svršeno i svi ćete biti eliminisani.

Danas je 10. juli 2019. godine. Počev od danas, kanadski tim za filmsku produkciju zvanično ulazi u period izolacije i preispitivanja u trajanju od godinu dana. Koliko ima ljudi u timu za filmsku produkciju? (Bože, tim za filmsku produkciju broji ukupno 34 ljudi.) A koliko ima starešina? (Dvojica.) Dobro, ustanite vas dvojica da vas vidim. Svi vi iz tima za filmsku produkciju, upamtite ovaj datum, 10. juli. Počev od danas, kanadski tim za filmsku produkciju biće zvanično smešten u grupi B na period od godinu dana. Ako se pokajete, moći ćete da se vratite u običnu crkvu; tokom narednih godinu dana posmatraćemo vaše ponašanje – ako budete mogli da nastavite sa obavljanjem svojih dužnosti i ako budete pokazali da se kajete, moći ćete i dalje da živite crkvenim životom. Razumete li? (Razumemo.) Tokom ovog perioda, vaše će dužnosti ostati iste. Ako neki od vas ne žele da budu uklonjeni i izbačeni, šta mislite o usvajanju pomenutog metoda izolacije i preispitivanja? Jeste li zadovoljni njime? (Jesmo.) Zašto vam dajem ovih godinu dana? (Da bi nam dao priliku da se pokajemo.) Da bih vam dao priliku da se pokajete. Ako se posle godinu dana i dalje budete ponašali sramotno, ako u svom radu ne budete dovoljno efikasni, ako svoje dužnosti i dalje budete obavljali kilavo i haotično kao do sada, ako ne budete ostvarili nikakav napredak u pogledu svog stručnog rada i život-ulaska i ako ne budete postigli nikakve rezultate, bićete u izolaciji još godinu dana, nakon čega će se taj jednogodišnji period izolacije svake godine obnavljati. Kad budete ostvarili napredak, odnosno kad budete mogli da pišete članke o iskustvenom svedočenju i kad vaše ponašanje, razumevanje i rezultati rada zaista budu bili na zahtevanom nivou, moći ćete da nastavite da živite crkvenim životom. Ostali timovi u kanadskoj crkvi mogu odmah da nastave sa crkvenim životom. Videćemo kakav će ubuduće biti vaš stav prema obavljanju dužnosti. Ako se i dalje budete sramotno ponašali, onda će svi pripadnici kanadske crkve biti izolovani. Razumete li? (Razumemo.) Šta mislite o ovakvom ishodu rešavanja ovog pitanja? (Mislimo da je dobar.) Da li zaista mislite da je dobar ili samo tako kažete? (Zaista je dobar.) Dobro, znači da ste zadovoljni njime. Prema tome, ova današnja propoved je poslednja koju slušate. Moja prvobitna namera bila je da vas potpuno izolujem i eliminišem i da vam ne dozvolim da ponovo slušate ovu propoved. Pošto su propovedi koje ste tokom svih ovih godina slušali bile uzaludne i pošto iz njih niste zadobili baš ništa, zašto da ih i dalje slušate? Osećam se tako povređeno dok vas gledam! Svi izgledate tako tupo i priglupo.

Kad sam pre nekog vremena razgovarao s jednom sestrom iz kanadske crkve, čuo sam da je ta crkva ogrezla u blesavom smehu i krajnjem razvratu, te da je u njoj toliko bučno da ona ne može ni da kuca na tastaturi, kao da je u samom centru grada. Tada sam počeo da osećam odbojnost ptema tome i rekao sam da ljudi u kanadskoj crkvi nisu pobožni, već da su svi razvratni poput bezvernika i da ne streme ka istini. Kasnije sam s tim ljudima razgovarao o pitanjima vezanim za filmsku produkciju i zaključio da su potpuno otupeli. Šta znači „otupeli”? Dok sam pričao s njima, nisu pokazivali nikakvu reakciju, niti su menjali izraz lica, a pogled im je bio fiksiran u jednu tačku, kao da su ih

zaposeli zli duhovi – nisu imali nikakvu reakciju ni stav o bilo čemu. Zar to nije odvratno? Sudeći po mentalnom stanju tih ljudi i po tome kako izgledaju, nijedan od timova nije dobar i svi su haotični, dok se u timu za filmsku produkciju desio konkretan slučaj promiskuiteta, pri čemu oni i dalje tvrde kako o tome ništa nisu znali. Da li je to što oni govore tačno? Zar to nije varka? U stvari, starešine i delatnici već su se bili pozabavili pitanjem antihrista Jena, ali pošto je čitav slučaj tako ozbiljan i grozan, morao sam lično da se umešam. Zašto sam morao da se umešam? Zato što se oni nisu pravilno pozabavili time. Izrekli su svega nekoliko blagih kritika, nisu razrešili nijedan od postojećih problema i uopšte se nisu bavili detaljnom analizom slučaja. Koliko ste vi zapravo otupeli? Da vas neko ubode iglom u obraz, ne biste prokrvarili; potpuno ste nesposobni da išta osetite. Sve starešine i delatnici podvrgnuti su orezivanju, ali nakon toga su i dalje ostali isti i nisu se nimalo promenili. Zbog toga sam morao da se umešam i da vam promenim „tretman". Koje ste pouke izvukli iz ovog slučaja? U srcu se osećate nelagodno, zar ne? Mislite li da je pravično što stvari rešavam na ovaj način? (Mislimo.) Zbog čega je to pravično? Dozvolite Mi da budem iskren: ako ne slediš ispravan put primenjivanja istine, ako nosiš zastavu vere u Boga ali želiš da živiš isto kao nevernici i da postupaš bezobzirno, onda je tvoja vera u Boga besmislena. Zašto kažem da je besmislena? Gde leži smisao vere u Boga? On leži u potpunoj promeni puta kojim se ljudi kreću, njihovog pogleda na život, njihovog životnog smera i ciljeva nakon što poveruju u Boga; smisao leži u tome da se te stvari potpuno razlikuju u odnosu na ljude koji u Boga ne veruju, na svetovne ljude i đavole, jer je put kojim idu vernici potpuno suprotan od njihovog puta. Koji je taj suprotan smer? To je smer koji te vodi ka želji da budeš dobra osoba, da budeš neko ko se pokorava Bogu i ko ima ljudsko obličje. A kako da to postigneš? Treba da se fokusiraš na težnju ka istini, jer ćeš jedino tako moći da se promeniš. Ako ne stremiš ka istini i ako ne primenjuješ istinu, tvoja vera u Boga nema nikakvog smisla ni vrednosti, tvoja vera je prazna ljuštura, đavolske reči koje služe da obmanjuju i mrtvo slovo na papiru, bez ikakvog efekta. Treba dobro da razmislite o ovome što vam govorim. Ove reči su najjednostavnije i najtemeljnije istine i vi o njima verovatno niste ranije razmišljali. Je li tako? Ako kažeš: „Verujem u Boga. Radiću ono što treba da radim, radiću šta želim, a što se tiče pokoravanja Bogu, pokoravanja Božjim orkestracijama i uređenjima, odanosti prema Bogu i posedovanja ljudskosti, te stvari nemaju sa mnom nikakve veze", onda, ako te stvari nemaju nikakve veze s tobom, koja je uopšte svrha tvoje vere u Boga? Zašto ti veruješ u Boga? Kako želiš da veruješ u Njega? Kakva osoba želiš da budeš u svojoj veri u Boga? Ako pomenute stvari nemaju veze s tobom, onda tvoja vera u Boga naprosto nema nikakvog smisla. Ako oduvek veruješ u Boga oslanjajući se na vlastite predstave i uobrazilje, ako stalno radiš u skladu sa svojim sklonostima, ako radiš šta ti je volja i udovoljavaš svom telu, onda tvoje misli i gledišta, kao i sve ono što radiš, nema nikakve veze sa istinom ni sa onim što Bog zahteva, tvoja vera u Boga je besmislena, pa nema nikakve potrebe da i dalje veruješ. Čak i ako nastaviš da veruješ, tvoj će trud biti uzaludan i Bog te neće spasiti.

Ovo je veoma teška tema i svi ste uznemireni u vezi sa rešavanjem ovog problema; za vas je sve ovo bilo pomalo neočekivano. Bilo kako bilo, ovakvi slučajevi će se i ubuduće ponavljati. Pošto smo ovoga puta problem rešili na ovaj način, ako se slična stvar bude ponovo desila u budućnosti, možda je nećemo rešavati ovako, već na stroži način. Recite Mi, da li je ovo prikladno? (Jeste.)

Na sledećem zajedništvu, razgovaraćemo o nešto lakšoj temi. Volite li da slušate priče? (Volimo.) Onda ću vam ispričati jednu priču. Koju priču želite da vam ispričam? Koju biste temu hteli da čujete? Da li više volite da slušate priče, da raspravljate o aktuelnim događajima, o politici ili o istoriji? Nećemo pričati o tim stvarima, zato što je to besmisleno. Ispričaću vam priču o ponašanju ljudi koji veruju u Boga, o ljudskim naravima i o raznim stanjima koja ljudi doživljavaju u svom svakodnevnom životu.

Dodatak
Rasprava o kapitalu:
„Šta god!"

Petoro ljudi je međusobno ćaskalo, kad jedan od njih, po imenu g. Uni, reče: „Iz vremena provedenog na univerzitetu, najviše mi nedostaje život u studentskom naselju. Studentsko naselje je bilo prepuno raznovrsnih biljaka, pa je tokom proleća i jeseni pejzaž bio tako lep da sam se osećao opušteno i srećno. Osim toga, u to vreme sam bio mlad, nevin i prepun težnji, bez mnogo pritisaka. Život je bio tako lagan tokom te tri godine na univerzitetu. Kad bih mogao da se vratim deset ili dvadeset godina unazad i da opet živim u studentskom domu, mislim da bi to bilo nešto najlepše u ovom životu…" To je bila prva osoba, po imenu g. Uni. Šta znači Uni? To znači student na univerzitetu; odatle potiče ime g. Unija. Nije g. Uni još ni stigao da se u potpunosti i sa uživanjem priseti svog predivnog života, kad g. Diplomac upita: „Može li se trogodišnji kurs uopšte nazvati studiranjem na univerzitetu? Pre će biti da je to bila viša stručna škola. Osnovne akademske studije obično traju četiri godine; jedino se to može nazvati studiranjem na univerzitetu. Ja sam na univerzitetu proveo četiri godine. Za to vreme, otkrio sam da je tržište talenata prepuno studenata i da je teško naći posao. Stoga sam, pre nego što sam diplomirao, razmislio o tome i odlučio da nastavim postdiplomske studije. U to vreme, nije bilo mnogo studenata sa diplomom mastera, pa sam lako mogao da nađem posao. Kao što sam i očekivao, odmah po sticanju diplome mastera našao sam sjajan posao s dobrom platom i veoma dobro sam živeo. To je ishod koji sam ostvario time što sam stekao zvanje mastera." Kakvu poruku čujete iz ovih reči? G. Uni je završio višu stručnu školu, dok je g. Diplomac magistrirao i našao dobro plaćen posao, stekao status i poštovanje u društvu. G. Diplomac je još uvek radosno čavrljao, kad g. Menadžer reče: „Još si zelen, momče! Nemaš nikakvog iskustva u društvu. Nije bitno da li si na masteru ili na doktorskim studijama, već je najbitnije da odabereš dobar smer na osnovnim studijama. Pre no što sam krenuo na fakultet, istražio sam tržište i shvatio da i malim i

velikim kompanijama trebaju ljudi s menadžerskim sposobnostima, pa sam zato, kad sam upisao fakultet, odabrao da studiram tržišni menadžment kako bih, kad diplomiram, postao izvršni direktor, ili kraće CEO, neke kompanije. Baš u vreme kad sam diplomirao, vladala je velika potražnja za talentovanim ljudima poput mene u raznim kompanijama, velikim i malim. Tržište je bilo ogromno, pa je nekoliko kompanija pokušalo da me prigrabi za sebe čim sam počeo da se prijavljujem na oglase za posao. Na kraju sam odabrao jednu od njih. Odlučio sam da se zaposlim u najboljoj stranoj kompaniji, gde sam odmah postao menadžer sa visokim primanjima. U roku od pet godina, kupio sam automobil. Šta kažete, jesam li ispao mudar? Je li da da umem da donosim dobre odluke?" Dok je g. Menadžer pričao, dvojica pređašnjih govornika bili su pomalo prkosni, ali nisu rekli ni reč. U srcu su razmišljali: „On je vrhunski menadžer i uz to je dalekovid. Poseduje mnogo veći kapital od nas. Mada smo pomalo prkosni, nećemo ništa reći. Samo ćemo priznati poraz." Kad je g. Menadžer završio, bio je veoma zadovoljan sobom, misleći kako ovi mladići nemaju toliko iskustva kao on. Dok se on osećao tako zadovoljno, reč je uzeo čovek po imenu g. Zvaničnik. G. Zvaničnik nije bio naročito impresioniran onim što su prethodna trojica izjavili. Ležerno je držao u ruci šolju čaja, srknuo gutljaj, osvrnuo se oko sebe i rekao: „Danas svi nešto studiraju. Ko danas ne može da se upiše na fakultet? Nije, međutim, dovoljno završiti fakultet, kao što nije dovoljno ni naći posao. Čak i ako si vrhunski menadžer, to nije doživotno zanimanje, jer nije stabilno. Od ključne je važnosti naći siguran posao i tek tada ćeš biti obezbeđen za čitav život!" Kad su ostali to čuli, začudiše se: „Doživotni posao? Ko danas uopšte razmišlja o takvim stvarima? To je nešto što pripada prošlosti!" G. Zvaničnik reče: „Nešto što pripada prošlosti? Hm, vi tako govorite samo zato što ste kratkovidi i što nemate uvida! Kad imate doživotni posao, čak i ako su vam primanja nešto niža, to vam obezbeđuje stabilan život, autoritet i deo od svakog kolača! Za većinu ljudi je bilo neshvatljivo kad sam izašao na ispit za javnog službenika i pitali su se zašto bi neko ko je tako mlad poželeo da radi u nekoj državnoj agenciji. Ali, nakon što sam položio ispit i postao javni službenik, odmah su počeli da me zivkaju prijatelji i rođaci kojima je trebao posao ili su se oko nečega s nekim tužili. To je već veliki autoritet, zar ne? Iako mi plata nije preterano velika, dobio sam službeni stan i automobil. Imam veće beneficije od vas. Osim toga, primam nadoknadu za troškove ishrane i za šoping, a mogu i besplatno da se vozim taksijem i avionom. Vaši poslovi nisu dovoljno dobri; svi vi imate nesigurne poslove. Mnogo sam bolje prošao od vas!" Kad su to čuli, ostalima je bilo pomalo neprijatno, pa rekoše: „Iako su tvoje beneficije prilično dobre, imaš lošu reputaciju. Svuda unaokolo reketiraš, ponašaš se kao tiranin i uopšte ne služiš ljudima. Ti ljudima samo nanosiš štetu i činiš svakojake loše stvari." Na to im g. Zvaničnik odgovori: „Pa šta ako imam lošu reputaciju? Iz nje izvlačim veliku korist!" Svi su nastavili da raspravljaju o ovom pitanju, sve dok poslednja osoba konačno nije više mogla da se uzdržava, pa je ustala i rekla: „Vidite, svi ste vi pohađali univerzitet – ti si završio postdiplomske studije, ti si vrhunski poslovni menadžer, ti si zvaničnik, a ja nemam iskustvo koje vi imate. Ali,

iako sam beznačajna osoba, moram da podelim s vama svoja iskustva. Kad sam se vratio u svoj 'mater'…" Ostali su iznenađeno zapitali: „Šta je to 'mater'? Kad neko položi ispit za javnu službu, postaje javni službenik, ko završi postdiplomske studije postaje master, neko ko pripada najvišem menadžmentu neke kompanije postaje njen CEO, ali šta znači 'mater'? Možeš li to da nam pojasniš?" Na to je ova osoba odgovorila: „Vi, dakle, možete da pohađate univerzitet, da završite postdiplomske studije, da budete najviši poslovni menadžer i da postanete javni službenik, ali ja ne mogu da se vratim i da malo razgledam svoju alma mater?" Vidiš? On se naljutio. Iako je ta beznačajna osoba bila slabo obrazovana, ona je ipak bila sujetna. Drugi rekoše: „Svi mi znamo šta znači vratiti se u svoju alma mater. Ne treba da kažeš da si se vratio u 'mater'. Dovoljno je da kažeš da si posetio svoju alma mater." Zatim su ga pitali kom obrazovnom nivou pripada njegova alma mater, da li je to srednja škola, tehnički fakultet, univerzitet ili postdiplomske studije. Poslednji sagovornik je odgovorio: „Nikada nisam pohađao univerzitet, nisam išao na postdiplomske studije i nikada nisam izlazio na ispit za javnog službenika. Zar nije u redu ako neko završi samo osnovnu školu? Šta god!" Bilo ga je stid; otkrio je svoje obrazovanje, koje više nije mogao da sakrije. Sve dotad se samo pretvarao. Družeći se s drugim ljudima, nikada im nije otkrivao svoj stepen obrazovanja. A sada je sve izašlo na videlo, okaljao je obraz, pa je pojurio ka vratima i pobegao. Ostali nisu razumeli zašto beži, pa svi uglas rekoše: „Zar nisi završio samo osnovnu školu? Zašto bežiš? A bio si tako ponosan na to!" Ovde ću završiti s pričom; ovim je manje-više sve rečeno.

U priči se pojavljuje pet osoba. O kojoj temi oni raspravljaju? (O svom akademskom obrazovanju.) A šta akademsko obrazovanje zaista znači ljudima? (Ono predstavlja njihov društveni status.) Akademsko obrazovanje neke osobe ima veze s njenim društvenim statusom – to je objektivna činjenica. Zašto, dakle, ljudi žele da raspravljaju o svom društvenom statusu? Zašto žele da svoj društveni status i identitet iznose na videlo i uzimaju ih kao temu za raspravu? Šta oni time zapravo rade? (Oni se time hvale.) Kako bi, dakle, trebalo da glasi naslov ove priče? (Poređenje akademskog obrazovanja.) Kad bi naslov ove priče bio „Poređenje akademskog obrazovanja", zar to ne bi bilo previše otvoreno? (Da, bilo bi. Šta mislite o naslovu „Šepurenje statusom"?) To je malo previše direktno; nije implicitno i nije dovoljno duboko. Šta ako kao glavni naslov stavimo „Rasprava o kapitalu", a kao podnaslov „Šta god"? To je pomalo satirično, zar ne? „Rasprava o kapitalu" znači da svako raspravlja o vlastitom kapitalu, koji obuhvata akademsko obrazovanje i društveni status te osobe. A šta znači „Šta god"? (Nepriznavanje da je iko drugi bolji.) Tako je, kroz to se pokazuje neka vrsta naravi. „Pa šta ako imaš diplomu mastera? Pa šta ako je tvoj stepen obrazovanja viši od mog?" Niko ne priznaje da je iko drugi bolji od njega. Upravo to znači raspravljati o kapitalu. Zar to nije vrsta razgovora koju često možete čuti kad se nađete među drugim ljudima? Ima ljudi koji se šepure svojim porodičnim bogatstvom, prestižnim poreklom svoje porodice, ljudi koji se šepure činjenicom da neki carevi i poznate ličnosti nose njihovo prezime, dok neki pričaju o univerzitetu na kojem su diplomirali i koliko su bili slavni, a jedna masažerka iz nekog

salona lepote čak kaže: „Učila sam masažu od renomirane učiteljice, uz njenu stručnu korekciju i lični nadzor. Na kraju sam postala prvoklasna profesionalna masažna terapeutkinja, a 2000-te su bile moje najslavnije godine…" Reč „slavno" je ovde pogrešno upotrebljena. Čak i jedna masažerka, koja se bavi uslužnom delatnošću, priča o svojim „najslavnijim vremenima" – tu se onda zaista radi o razmetanju i hvalisanju. Ono o čemu smo uglavnom govorili u okviru ove teme jesu određeni razgovori koje često čujemo, ponašanja koja često vidimo i naravi koje se često razotkrivaju među ljudima u stvarnom životu. Zašto ljudi pričaju o takvom kapitalu? Koja je narav ili motivacija ovde na delu? Mogu li se te stvari o kojima se priča smatrati slavnim? Slava nema nikakve veze s tim. Imaju li, dakle, ljudi ikakve koristi od priče o tim stvarima? (Nemaju.) A da li i vi takođe pričate o tim stvarima? (Da.) Ako znate da od toga nemate nikakve koristi, zašto onda pričate o njima? Zašto ljudi sa uživanjem pričaju o tim stvarima? (Te stvari predstavljaju kapital kojim se ljudi šepure.) Koja je svrha šepurenja tim stvarima? (Da bi drugi ljudi imali visoko mišljenje o njima.) To je zato što niko ne želi da bude obična, svakodnevna osoba. Čak i neko ko je završio osnovnu školu pričao je o povratku u svoju „mater" radi njenog razgledanja, želeći da uz pomoć neke vrste književnog jezika zavarava i zatupljuje druge ljude kako bi ga oni visoko uvažavali. Koja je svrha u tome da ga drugi visoko uvažavaju? Svrha je u tome da se istakne u odnosu na druge i da među njima stekne svoje mesto i položaj, da dobije oreol iznad glave, da stvari koje govori imaju autoritet, da dobije podršku drugih ljudi i da stekne prestiž. Ako biste sve te stvari odbacili i postali obična, sasvim beznačajna osoba, šta biste onda posedovali? Kao prvo, treba da imaš ispravnu perspektivu. Kako se dolazi do te ispravne perspektive? Do nje se dolazi čitanjem Božjih reči i razumevanjem stava koji treba da zauzmeš prema određenim stvarima, a koji je u skladu s Božjim namerama i koji ljudi treba da poseduju uz svoju normalnu ljudskost – to je ispravna perspektiva. Koja je, dakle, najprikladnija i najispravnija perspektiva koju jedna obična, svakodnevna i normalna osoba treba da ima prema svim tim stvarima, prema društvenom statusu, društvenom kapitalu, porodičnom poreklu, i tome slično? Znate li to? Recimo da postoji neko ko već mnogo godina veruje u Boga, ko za sebe smatra da je razumeo mnoge istine, ko veruje da sledi Božji put i da je odan Bogu i svojoj dužnosti, ali pritom svoj status u društvu i među ljudima ipak smatra veoma važnim, u velikoj meri neguje te stvari i čak se često šepuri svojim kapitalom, svojim slavnim poreklom i svojom vrednošću – da li je jedna takva osoba zaista neko ko razume istinu? Jasno je da nije. Da li, dakle, istinu može da voli neko ko je ne razume? (Ne.) Ne može. Kakav je odnos između rasprave o kapitalu i pitanja da li neko razume i voli istinu? Zašto kažem da neko ko ceni svoju vrednost i šepuri se vlastitim kapitalom nije osoba koja voli i razume istinu? Kako bi neko ko zaista voli i razume istinu trebalo da pristupa ovim pitanjima društvenog statusa, ličnog kapitala i vlastite vrednosti? Koje stvari spadaju u društveni status? Porodično poreklo, obrazovanje, ugled, dostignuća u društvu, lični talenti i tvoja etnička pripadnost. Kako, dakle, pristupaš tim stvarima da bi potvrdio da si ti neko ko razume

istinu? Trebalo bi da je lako odgovoriti na to pitanje, zar ne? U teoriji bi trebalo da mnogo toga razumete o ovom aspektu. Recite prvo što vam padne na pamet. Nemojte misliti: „Oh, ne mogu ništa da kažem, jer nisam dovoljno promislio o tome." Ako o tome niste razmišljali, prosto recite šta mislite u ovom trenutku. Ako o nečemu možete da govorite tek nakon što o tome dobro razmislite, to se zove pisanje članaka. Mi sada samo ćaskamo; ne tražim od tebe da napišeš članak o tome. Govorite najpre iz teorijske perspektive. (Ja sam iz Božjih reči razumeo da Boga ne zanima koliko je neko obrazovan, niti kakav mu je društveni status, već On uglavnom posmatra da li ta osoba stremi ka istini, da li je u stanju da istinu primenjuje, da li se istinski pokorava Bogu i da li svoju dužnost obavlja u skladu s merilima. Ako neko ima visok društveni status i visoko obrazovanje, ali mu nedostaje duhovno razumevanje, ne ide putem stremljenja ka istini, ne boji se Boga i ne kloni se zla, takva će osoba na kraju biti uklonjena i neće moći da ostane postojana u Božjoj kući. Prema tome, čovekovo akademsko obrazovanje i status potpuno su nevažni. Ono što je važno jeste da li taj čovek stremi ka istini.) Odlično, to je najosnovniji koncept. Zašto kažem da je najosnovniji? Zato što ove teme i ovaj sadržaj u osnovi predstavljaju ono o čemu ljudi obično pričaju. Da li neko ima drugačije shvatanje? Neka neko dopuni ono što je već rečeno. (Ako neko može da stremi ka istini, onda ta osoba može da vidi da težnja ka slavi, dobitku i statusu zapravo predstavlja neku vrstu ropstva i okova koje nosi, može da vidi da što više teži ka tim stvarima, to veću prazninu oseća i sve više počinje da doživljava štetu i bol koje ljudima donose slava, bogatstvo i status. Kad čovek bude to razumeo i kad bude video nekoga ko te stvari smatra svojim kapitalom, misliće da je ta osoba zaista jadna.) (Osoba koja zaista voli i razume istinu odmeravaće društveni status i ugled uz pomoć Božjih reči, slušaće šta Bog kaže i zahteva, za čime Bog želi da ljudi streme, šta će ljudi na kraju dobiti ako teže ka tim stvarima i da li je to što su dobili u skladu sa rezultatima koje Bog očekuje da vidi u ljudima.) Ovde ste se donekle dotakli toga, a da li to što govorite ima mnogo veze sa istinom? Jeste li u stanju da to ocenite? Većina ljudi poseduje neko perceptivno znanje i, ako bih od vas tražio da održite propoved, bila bi to propoved podsticaja. Zašto kažem da bi to bila propoved podsticaja? Propoved podsticaja je propoved kojom ljudima pružate savet i ohrabrujete ih – ali, njome se ne mogu rešiti stvarni problemi. Mada u toj propovedi svaka rečenica može zvučati ispravno i razumno, u skladu s ljudskim razumom i racionalnim zahtevima, ona ipak ima malo veze sa istinom, već je samo deo površnog i perceptivnog ljudskog znanja. Ako bi o ovim rečima u zajedništvu razgovarao s drugim ljudima, da li bi ljudske probleme i poteškoće mogao da razrešiš na njihovom izvoru? Ne, ti to ne bi mogao i zato kažem da bi to bila propoved podsticaja. Ako ljudske poteškoće i probleme ne možete da razrešite na njihovom izvoru, vi onda te probleme ne rešavate uz pomoć istine. Oni koji istinu ne razumeju uvek će biti zagovornici znanja, ugleda i statusa i neće moći da pobegnu od ograničenja i robovanja ovim stvarima.

Razmislite o tome – kako bi trebalo da pristupate čovekovim vrednostima, društvenom statusu i porodičnom poreklu? Koji je ispravan stav koji treba da zauzmete?

Pre svega, iz Božjih reči treba da vidite kako On pristupa ovim pitanjima; jedino na taj način razumećete istinu i nećete činiti ništa što je suprotno istini. Kako, dakle, Bog gleda na nečije porodično poreklo, društveni status, stečeno obrazovanje i bogatstvo koje ta osoba poseduje u društvu? Ako stvari ne posmatraš na osnovu Božjih reči, ako ne možeš da staneš na stranu Boga i da prihvatiš stvari od Boga, onda će način na koji posmatraš stvari donekle odstupati od onoga što Bog namerava. Ako tvoj način posmatranja nije toliko daleko od Božjeg, uz jedva primetna odstupanja, to ne predstavlja problem; ali, ako stvari posmatraš na način koji je potpuno protivan Božjim namerama, onda je to u neskladu sa istinom. Što se Boga tiče, jedino od Njega zavisi šta će i koliko toga dati ljudima, a i status koji ljudi imaju u društvu takođe određuje Bog i nipošto ga nije izmislila nijedna osoba. Ako Bog učini da neko trpi bol i siromaštvo, da li to znači da ta osoba nema nade za spasenje? Ako ima malu vrednost i nizak položaj u društvu, znači li to da je Bog neće spasiti? Ako ima nizak društveni status, da li joj je onda status nizak i u Božjim očima? Ne mora da znači. Od čega ovo zavisi? Zavisi od puta kojim ta osoba ide, od njenih težnji i od njenog stava prema istini i Bogu. Ako neka osoba ima veoma nizak društveni status, ako potiče iz siromašne porodice i ima nizak stepen obrazovanja, ali pritom u Boga veruje na praktičan način, voli istinu i pozitivne stvari, da li je njena vrednost u Božjim očima velika ili mala, je li plemenita ili prizemna? Dragocena je. Gledajući iz ove perspektive, od čega zavisi vrednost neke osobe – bila ona velika ili mala, plemenita ili niskog statusa? Zavisi od toga kako te Bog vidi. Ako Bog u tebi vidi nekoga ko teži istini, to onda znači da imaš vrednost i da si dragocen – da si ti jedna dragocena posuda. Ako Bog vidi da ne težiš istini i da se ne daješ iskreno za Njega, ti onda nisi dragocen, nego si bezvredan – ti si jedna prizemna posuda. Ma koliko da si visoko obrazovan i ma kako visok status imao u društvu, ako ne težiš istini i ako je ne razumeš, tvoja vrednost nipošto ne može biti visoka; čak i ako te mnogi ljudi podržavaju, uzdižu te i obožavaju, ti si i dalje bednik dostojan prezira. Zašto, dakle, Bog ljude posmatra na ovaj način? Zašto Bog smatra prizemnom jednu tako „plemenitu” osobu, osobu s tako visokim društvenim statusom, koju toliki ljudi hvale i dive joj se i koja čak ima tako visok prestiž? Zbog čega Bog ljude posmatra na način koji je potpuno suprotan načinu na koji ljudi posmatraju druge ljude? Da li Bog Sebe namerno suprotstavlja ljudima? Nipošto. To je zbog toga što je Bog istina, Bog je pravednost, dok je čovek iskvaren i ne poseduje ni istinu ni pravednost; Bog čoveka ocenjuje prema vlastitom merilu, a Njegovo merilo za ocenjivanje je istina. Možda vam ovo zvuči pomalo apstraktno, pa ću istu stvar izraziti drugim rečima – Božje merilo za ocenjivanje neke osobe zasniva se na stavu te osobe prema Bogu, prema istini i prema pozitivnim stvarima – tu više nema ničeg apstraktnog. Zamislite neku osobu sa visokim društvenim statusom, visokim nivoom obrazovanja, osobu koja je veoma obrazovana i vaspitana i koja ima naročito sjajnu i slavnu porodičnu istoriju, ali koja ima i jedan problem: ona, naime, ne voli pozitivne stvari, iz dubine duše oseća odbojnost, gađenje i mržnju prema Bogu, a kad god se pomene bilo šta u vezi s Bogom, bilo šta na temu Boga ili Božjeg

dela, ona od mržnje škrguće zubima, oči joj plamte od besa, a hoće i da napada druge ljude. Kad god neko pomene temu koja ima veze s Bogom ili istinom, ona oseća odbojnost i neprijateljstvo, a njena životinjska priroda izbija na površinu. Da li je takva osoba dragocena ili bezvredna? Kakvu vrednost u Božjim očima imaju njeno akademsko obrazovanje i njen takozvani društveni status i prestiž? Baš nikakvu. Kako Bog gleda na takve ljude? Kako Bog određuje njihovu prirodu? Takvi ljudi su đavoli i Sotone i to su najbezvredniji, prezira dostojni bednici. Ako to posmatramo iz sadašnje perspektive, po kom osnovu se nečija vrednost definiše kao plemenita ili prizemna? (Po osnovu stava te osobe prema Bogu, istini i pozitivnim stvarima.) Tako je. Pre svega, čovek mora da razume kakav je Božji stav. Najtačnije, najprikladnije i najpoštenije je najpre razumeti Božji stav, kao i načela i merila po kojima Bog donosi presude o ljudima, a zatim ocenjivati ljude na osnovu tih Božjih načela i merila. Pošto sada imamo osnovu za ocenjivanje ljudi, kako da je konkretno primenimo u praksi? Primera radi, ako je neka osoba veoma visoko obrazovana i popularna gde god da se pojavi, ako svi imaju lepo mišljenje o njoj i ako se svima čini da ima sjajne izglede – da li će ta osoba u Božjim očima definitivno biti plemenita? (Ne mora da znači.) Kako bi onda trebalo da ocenimo tu osobu? Plemenitost, odnosno prizemnost neke osobe ne zasniva se na njenom statusu u društvu, niti na njenom akademskom obrazovanju, a još manje na tome kojem narodu pripada ili koje je nacionalnosti – na čemu se, onda, to mora zasnivati? (To mora da bude zasnovano na Božjim rečima i na stavu te osobe prema istini i Bogu.) Tačno. Ako se, na primer, iz kontinentalnog dela Kine preselite u SAD, pa čak i ako jednoga dana steknete američko državljanstvo, da li će se vaša vrednost i status promeniti zbog toga? (Neće.) Neće se promeniti; ti ćeš i dalje biti ti. Ako veruješ u Boga, ali ipak nisi u stanju da zadobiješ istinu, onda i dalje pripadaš vrsti koja je osuđena na propast. Neki površni ljudi ne veruju iskreno u Boga i ne teže istini, već slede pravila sekularnog sveta, pa onda, kad postanu američki državljani, kažu: „Vi, Kinezi" i „Vi, ljudi iz kontinentalnog dela Kine". Recite Mi, jesu li takvi ljudi plemeniti ili prizemni? (Prizemni.) Oni su tako prizemni! Ponašaju se kao da su postali plemeniti time što su dobili američko državljanstvo – zar nisu baš površni? Toliko su površni. Ako je neka osoba u stanju da pristupa slavi i novcu, društvenom statusu, bogatstvu i akademskim postignućima sa običnim srcem – pri čemu, naravno, to što imaš obično srce ne znači da si već iskusio ove stvari i otupeo, već znači da poseduješ merilo ocenjivanja i da te stvari ne posmatraš kao nešto najvažnije u svom životu, da poseduješ merila i načela po kojima sagledavaš i ocenjuješ te stvari i vlastite vrednosti, da si pretrpeo promenu i da tim stvarima možeš pravilno da pristupaš i da ih sagledavaš običnim srcem – šta se time dokazuje? Time se dokazuje da si se oslobodio spoljašnjih stvari, poput takozvanog društvenog statusa, čovekove vrednosti, i tome slično. Možda u ovom trenutku još uvek niste sposobni da to postignete, ali ako zaista možete da razumete istinu, onda ćete biti u stanju i da prozrete ove stvari. Daću vam jedan primer. Neka osoba se sreće s bogatom braćom i sestrama i vidi kako oni nose isključivo firmiranu garderobu i odaju izgled dobrostojećih ljudi, pa

ne zna kako da razgovara i da se druži s njima i stoga je pred njima ponizna, laska i ulizuje se toj bogatoj braći i sestrama i, jednom rečju, ponaša se odvratno – zar ona time ne degradira samu sebe? Ovde postoji nešto što dominira nad njom. Kad se sretnu s nekom bogatom ženom, neki ljudi je nazivaju „velikom sestrom", dok bogatog muškarca oslovljavaju sa „veliki brate". Stalno nastoje da se ulizuju tim ljudima i da im se preporučuju. Nasuprot tome, oni potpuno menjaju svoj stav kad vide nekoga ko je siromašan i nezanimljiv, ko potiče sa sela i slabo je obrazovan, pa takvu osobu gledaju s visine i nimalo ne obraćaju pažnju na nju. Da li je ovo uobičajena praksa unutar crkve? Jeste, i vi to ne možete da poreknete, jer čak i među vama ima ljudi koji pokazuju takvo ponašanje. Neki pozivaju „velikog brata", drugi pozivaju „veliku sestru", a treći pozivaju „tetku" – to su ozbiljni društveni trendovi. Sudeći po njihovom ponašanju, to nisu ljudi koji teže istini, već ljudi koji ne poseduju ni trunku istina-stvarnosti. Među vama su takve osobe u većini i, ukoliko se ne promene, one će na kraju biti eliminisane. Mada ova pogrešna stanovišta ne utiču na čovekovo prihvatanje istinitog puta, ona mogu da utiču na njegov život-ulazak i njegov učinak u obavljanju dužnosti; ako se, pritom, ne radi o čoveku koji prihvata istinu, veoma je verovatno da će prouzrokovati ometanja u crkvi. Ako možeš da razumeš Božju nameru, onda možeš da dokučiš i načela i merila po kojima se ove stvari ocenjuju. Postoji još jedan aspekt, a to je da, bez obzira na društveni status i stepen obrazovanja neke osobe, i bez obzira na njeno porodično poreklo, ima jedna činjenica koju moraš da priznaš: tvoja postignuća na polju obrazovanja i tvoje porodično poreklo ne mogu da promene tvoj karakter, niti mogu da utiču na tvoju narav. Zar nije tako? (Jeste.) Zašto to kažem? Bez obzira na to u kakvoj je porodici neka osoba rođena i kakvo će obrazovanje primiti, bez obzira na to da li će postati visokoobrazovana ili ne, bez obzira na vrstu društvenog porekla koje je rođenjem stekla i bez obzira na to da li joj je društveni status visok ili nizak, njena je iskvarena narav identična naravima svih ostalih ljudi. Svi ljudi su isti – to je neizbežno. Tvoj društveni status i vrednost ne mogu da promene činjenicu da si pripadnik ljudske rase koju je Sotona iskvario, niti mogu da promene činjenicu da si ti jedno iskvareno ljudsko biće sa iskvarenom naravi, koje se suprotstavlja Bogu. Šta time želim da kažem? Želim da kažem da, bez obzira koliko je bogata porodica u kojoj si rođen i koliko je visoko tvoje obrazovanje, ti ipak imaš iskvarenu narav; bez obzira na to da li si plemenit ili prizeman, bogat ili siromašan, visokog ili niskog statusa, ti si i dalje jedno iskvareno ljudsko biće. Stoga ste svi jednaki nakon što ste prihvatili Božje delo, a Bog je pošten i pravedan prema svima. Zar to nije nešto što ljudi treba da razumeju? (Jeste.) Koju to osobu Sotona nije iskvario i koja je osoba lišena iskvarene naravi zato što ima visok status u društvu i što je rođena unutar najplemenitije rase u celom čovečanstvu? Je li opravdano tako nešto reći? Da li se ta činjenica ikada javila u vasceloj istoriji ljudskog roda? (Ne.) Nije se javila. U stvari, nijedno ljudsko biće, uključujući tu i Jova, Avrama i sve one proroke, kao i drevne svetitelje i Izraelce, nije moglo da izbegne ovu nepobitnu činjenicu: tokom života na ovom svetu, celokupno čovečanstvo je iskvareno od strane Sotone. Dok te kvari, Sotonu

ne zanima da li si ti visokoobrazovan, kakva je tvoja porodična istorija, koje prezime nosiš, ni koliko je razgranato tvoje porodično stablo; jedino je bitan krajnji rezultat: ako živiš među ljudima, Sotona te je iskvario. Prema tome, činjenicu da poseduješ sotonsku, iskvarenu narav i da živiš sa takvom naravi, ne možeš promeniti ni svojom vrednošću ni svojim akademskim obrazovanjem. Zar to nije nešto što ljudi treba da razumeju? (Jeste.) Nakon što ste razumeli ove stvari, ako se ubuduće neko bude razmetao svojim talentima i kapitalom, ili ako među vama opet otkrijete nekoga ko je „superioran", kako ćete se prema takvoj osobi ophoditi? (Ophodiću se u skladu s Božjim rečima.) Pravilno. A kako ćete se to prema njoj ophoditi u skladu s Božjim rečima? Ako si dokon, pa kreneš da nekog takvog čoveka omalovažavaš, rugaš mu se i govoriš mu: „Ti si neki strašno obrazovan čova, što se toliko hvališ? Stalno pričaš o svom kapitalu, a možeš li svoju dužnost dobro da obaviš? Ma koliko da si obrazovan, zar Sotona nije i tebe iskvario?" – da li je to dobar način ophođenja prema njemu? To nije u skladu s načelima, niti je nešto što bi osoba s normalnom ljudskošću trebalo da čini. Kako se, dakle, prema takvim ljudima treba ophoditi u skladu s načelima? Ne treba da se ugledaš na njih, ali ni da ih omalovažavaš – zar to nije pravi kompromis? (Jeste.) Da li je u redu praviti kompromise? Ne, to nije u redu. Prema njima treba da se ophodiš korektno i treba da im pomogneš ukoliko to možeš da učiniš koristeći istinu koju razumeš. Ako ne možeš da im pomogneš i ako si pritom starešina i vidiš da su podobni za neku konkretnu dužnost, onda im poveri tu dužnost. Nemoj ih nipodaštavati samo zato što imaju visok stepen obrazovanja, misleći: „Pih, kakva je korist od visokog obrazovanja? Da li ti razumeš istinu? Ja, recimo, nisam visokoobrazovan, a ipak sam starešina. Dobrog sam kova i bolji sam od tebe, pa ću zato da te omalovažavam i staviću te na stub srama!" Takvo ponašanje je podlo i lišeno ljudskosti. Šta znači „ophoditi se prema njima korektno"? To znači ophoditi se u skladu sa istina-načelima. A o kom se istina-načelu ovde radi? O onom da se prema ljudima treba ophoditi pravično. Ljude nemojte ceniti preterano visoko, nemojte se ugledati na njih i nemojte se pred njima ponižavati kao da ste niži od njih, ali im nemojte ni laskati, nemojte gaziti po njima i nemojte ih omalovažavati; možda oni ni sami ne misle da mnogo vrede i možda se ne razmeću. Da li je u redu da stalno strahuješ od toga da će se oni razmetati, te da stoga neprekidno gaziš po njima? Ne, to nije u redu. Takvo ponašanje je podlo i lišeno ljudskosti – ako ne naginješ previše na jednu stranu, preterano naginješ na drugu. Prema ljudima se treba ophoditi korektno i pravično – to je načelo. Iako ovo načelo zvuči jednostavno, nije nimalo lako sprovoditi ga u praksi.

Ranije je se starešina trebalo da se preseli u neko mesto da živi. Rekao sam mu da može sa sobom da povede relevantne vođe timova i članove, jer bi mu na taj način bilo zgodno da zajedno razgovaraju o poslu. To što sam mu rekao nije bilo teško razumeti – čim čuje, čovek to razume. Na kraju je ispalo da je relevantno osoblje koje je poveo sa sobom imalo poprilično „akreditiva": jedni su mu donosili čaj, drugi su mu prali noge i trljali leđa – bila je to jedna gomila ulizica. Koliko je samo odvratan bio taj starešina? Među njima je bio i jedan što je bolovao od neke zarazne bolesti, koji mu je povazdan

laskao i ulagivao se, pratio ga unaokolo i služio ga. Ovaj starešina je, dakle, bio spreman da rizikuje da zakači tu bolest, samo da bi mogao da uživa u laskanju. Konačno, pošto se toj osobi bolest povratila nakon preseljenja, njihov lažni starešina je takođe bio razotkriven. Prema tome, bilo da ljudi razumeju istinu ili ne, oni apsolutno ne smeju činiti ništa loše, kao ni ono što se oslanja na njihove želje i ambicije, i ne smeju imati mentalitet osobe koja rizikuje, jer Bog ispituje ljudska srca i ispituje celu zemlju. Šta „cela zemlja" obuhvata? Ona obuhvata kako materijalne, tako i nematerijalne stvari. Nemoj pokušavati da Boga, Božji autoritet ili Božju svemoć meriš vlastitim umom. Ljudi su stvorena bića i njihovi su životi toliko beznačajni – kako oni mogu da mere veličinu Stvoritelja? Kako oni mogu da mere svemoć i mudrost Stvoritelja pri Njegovom stvaranju svih stvari i u Njegovoj suverenosti nad svim stvarima? Nipošto ne smeš da činiš neuke stvari, niti da činiš zlo. Činjenje zla će neumitno izazvati odmazdu, a kad te jednoga dana Bog bude razotkrio, dobićeš više nego što si tražio i tog ćeš dana zaplakati i zaškrgutati zubima. Moraš da se vladaš sa samosvešću. Bilo bi ti bolje da, pre no što te Bog razotkrije, po određenim pitanjima uporediš sebe s Božjim rečima, da preispitaš sebe i da sve ono što si zakopao izneseš na svetlo dana, da otkriješ vlastite probleme i da onda tragaš za istinom kako bi ih razrešio – nemoj da čekaš da te Bog razotkrije. Kada te Bog razotkrije, zar zbog toga nećeš postati pasivan? Ti ćeš do tog vremena već počiniti prestup. Od trenutka kad Bog počne da te ispituje, pa sve dok te ne razotkrije, možda će tvoja vrednost i Božje mišljenje o tebi pretrpeti ogromnu promenu. To je zato što ti Bog, dok te ispituje, pruža prilike i polaže Svoje nade u tebe sve do momenta dok te ne razotkrije. Kako se Božje raspoloženje menja otkad položi Svoje nade u nekoga, do momenta kad se Njegove nade konačno izjalove? Ono doživljava ogroman pad. A kakve će to posledice imati po tebe? U manje ozbiljnim slučajevima, možda ćeš postati predmet Božjeg gnušanja, pa ćeš biti sklonjen ustranu. Šta znači biti „sklonjen ustranu"? To znači da ćeš biti zadržan na posmatranju. A kakva će posledica biti u ozbiljnijim slučajevima? Bog će reći: „Ova osoba je prava propast i ne zaslužuje čak ni da pruža usluge. Ja nipošto neću spasiti ovu osobu!" Kad Bog dođe na takvu ideju, ti više nećeš imati nikakvog ishoda, a kad se to dogodi, džaba će ti biti da metanišeš i da krvariš, jer Bog ti je do tada već bio pružio dovoljno prilika, a ti se nikada nisi pokajao, već si otišao predaleko. Prema tome, bez obzira na to kakve probleme imaš ili kakvu iskvarenost otkrivaš, uvek treba da razmišljaš o sebi i da spoznaš sebe u svetlu Božjih reči ili da zamoliš braću i sestre da ti na te stvari ukažu. Najvažnije je da prihvatiš Božje ispitivanje, da dođeš pred Boga i zamoliš Ga da te prosveti i prosvetli. Kakav god metod da koristiš, rano otkrivanje problema, a zatim i njihovo rešavanje predstavlja dejstvo koje se postiže samopromišljanjem i to je ono najbolje što možeš da učiniš. Ne smeš da čekaš da te Bog otkrije i eliminiše, pa da onda osetiš grižu savesti, jer će tada biti prekasno da se pokaješ! Da li je Bog užasno gnevan ili obilno milostiv kad nekoga razotkrije? Teško je reći, jer to je nepoznanica, a Ja ti takvu garanciju neću davati – na tebi je da odabereš put kojim ćeš ići. Znate li šta je Moja odgovornost? Govorim vam sve ono što moram da

kažem, svaku reč koju treba da kažem, ne izostavljajući ni jednu jedinu reč. Bez obzira na metod koji koristim, bilo da je to pisana reč, pripovedanje ili izrada malih programa, Ja vam, u svakom slučaju, na razne načine prenosim istinu koju Bog želi da razumete i ujedno vas obaveštavam o problemima koje mogu da uočim. Ja vas upozoravam, podsećam i ohrabrujem, snabdevam vas određenim stvarima i pružam vam pomoć i podršku. Ponekad vam govorim i grube stvari. To je ono za šta sam Ja odgovoran, a sve ostalo je na tebi da uradiš. Nema potrebe da analiziraš Moj govor i izraze lica, niti da pažljivo posmatraš kakvo je Moje mišljenje o tebi – nije neophodno da išta od toga radiš. Tvoj budući ishod nema nikakve veze sa Mnom; on zavisi jedino od onoga ka čemu ti sâm stremiš. Ja danas otvaram prozor i govorim iskreno, govorim potpuno jasno. Jeste li čuli i razumeli svaku reč i svaku rečenicu koju sam izgovorio, kao i ono što moram da kažem, što treba da kažem i što sam već rekao u prošlosti? U onome što govorim nema ničeg apstraktnog, ničega što ne razumete; svi ste razumeli, i time sam Ja ispunio svoju odgovornost. Nemojte misliti da vas Ja i dalje moram držati na oku nakon što prestanem da govorim, da i dalje odgovaram za vas i da ću vas do samog kraja držati za ruku. Svi vi već nekoliko godina verujete u Boga, odrasli ste ljudi, a ne mala deca. Imate starešine koji odgovaraju za vas dok obavljate svoje poslove, tako da to nije Moja odgovornost. Ja imam Svoju oblast rada i Svoju oblast odgovornosti; ne moram, niti bi to za Mene bilo moguće, da svakog od vas pratim u stopu, da vas stalno nadgledam i požurujem – nemam obavezu da to radim. A što se tiče stvari ka kojima stremite, što se tiče svega što privatno govorite i radite, kao i puta koji sledite, ništa od toga nema nikakve veze sa Mnom. Zašto kažem da to sa Mnom nema nikakve veze? Ako svoje dužnosti u Božjoj kući možete da obavljate na pravilan i prikladan način, Božja kuća će do samog kraja biti odgovorna za vas. Ako ste spremni da obavljate svoju dužnost, da plaćate cenu, da prihvatite istinu i da postupate u skladu s načelom, Božja kuća će vas voditi, snabdevati i podržavati; ako niste spremni da obavljate svoju dužnost, već želite da izađete i zaradite novac, vrata Božje kuće su vam širom otvorena i bićete srdačno ispraćeni. Međutim, ako pravite smetnje, činite zlo i talasate u Božjoj kući, znajte da Božja kuća ima upravne odluke i radne aranžmane i da će se prema svakome ko čini zlo, ma ko to bio, postupati u skladu s tim načelima. Razumete li? Svi vi već godinama verujete u Boga, pročitali ste mnogo Božjih reči, tokom svih ovih godina ste prisustvovali okupljanjima i slušali propovedi, pa kako to da se niste nimalo pokajali ni preobrazili? Ima mnogo ljudi koji su godinama slušali propovedi i razumeli neke istine, ali se još uvek nisu pokajali i svoje dužnosti još uvek obavljaju na površan način – ti ljudi su u opasnosti. Da vam kažem nešto realno: nemojte stalno da očekujete od Mene da vas držim na oku, da pazim na vas i da vas podučavam držeći vas za ruku, kako biste vi mogli nešto praktično i učinkovito da uradite. Ako postajete površni i sporo napredujete u poslu kad vas Ja ne posmatram, kad vas ne nadgledam i ne požurujem, s vama će biti svršeno. To pokazuje da ste pri obavljanju svoje dužnosti potpuno lišeni odanosti i da ste svi vi samo službenici. Da vam kažem, Ja sam Svoju službu obavio i nisam u obavezi da vodim

računa o vama. To je zato što Sveti Duh radi na vama i proučava vas po tim pitanjima; sve što je trebalo da uradim Ja sam uradio, kazao sam sve što je trebalo da kažem, držao sam se Svoje službe, ispunio sam Svoju odgovornost i ostalo je još samo da i vi preuzmete odgovornost za vlastite postupke i ponašanje. Ako ne prihvatate istinu, već ste stalno površni i ne pomišljate da se pokajete, vaša kazna i vaše uklanjanje neće imati nikakve veze sa Mnom.

Jedan od aspekata priče koju sam maločas ispričao govori o tome kako posmatrati društveni status ljudi, njihovu vrednost, njihovo porodično poreklo, akademsko obrazovanje i tome slično, kao i o merilima i načelima po kojima te stvari treba posmatrati; drugi aspekt govori o tome kako pristupati ovim stvarima i kako prozreti njihovu suštinu. Kad jednom prozreš suštinu tih stvari, one te više neće sputavati i ti više nećeš živeti u skladu s njima, čak i ako su one možda još uvek prisutne u tvom srcu. Kad vidiš nekog nevernika kako se šepuri slavnom istorijom svog odlaska na univerzitet i svojim master ili doktorskim studijama, kakvo je tvoje gledište i stav? Ako kažeš: „Osnovne studije na univerzitetu su mačji kašalj. Ja sam još odavno završio postdiplomske studije" – ako, dakle, imaš takav mentalitet, onda je to za tebe problematično, jer pokazuje da se nisi mnogo promenio tokom svoje vere u Boga. Ako te pitaju za stepen obrazovanja, a ti im kažeš: „Nisam završio čak ni osnovnu školu i ne mogu ni esej da napišem", pa onda oni kažu da si niko i ništa i počnu da te ignorišu, zar to nije baš savršeno? Tako ćeš imati više vremena za čitanje Božjih reči i za obavljanje svoje dužnosti, a to je prava stvar. Koja je svrha ogovarati druge sa nevernicima i bezvernicima? Ako te neko omalovažava kad mu kažeš da je tvoj stepen obrazovanja nizak i da nemaš nikakav status u društvu, šta ćeš učiniti? Nemoj to da uzimaš k srcu i nemoj se osećati sputano, pusti ga neka priča, neka ti kaže sve što hoće, nije to ništa. Dokle god to ne odlaže tvoje stremljenje ka istini u tvojoj veri u Boga, sve je u najboljem redu. Mada je ova tema zapravo sporedna, kroz ono što ljudi izražavaju u svakodnevnom životu može se videti da oni pridaju veliki značaj ovim stvarima koje se tiču kapitala i da ih stalno nose u srcu. Te stvari utiču ne samo na ono što ljudi govore i kako se ponašaju, već mogu uticati i na njihov život-ulazak, kao i na njihov izbor pravog puta vere u Boga. U redu, neću ponovo govoriti na ovu temu. Hajde da se sada vratimo na temu o kojoj smo prošli put razgovarali u zajedništvu i da nastavimo sa razgovorom i sa detaljnom analizom raznih načina na koje se antihristi ispoljavaju.

Detaljna analiza rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista

I. Detaljna analiza gnušanja i neprijateljstva antihrista prema pozitivnim stvarima i istini

Završili smo s detaljnom analizom šeste manifestacije antihrista i sada ćemo preći na detaljnu analizu sedme: rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista. Neki ljudi kažu: „S obzirom na našu detaljnu analizu i razotkrivanje antihrista, nije li suviše blago reći da su oni rđavi, podmukli i lažljivi? Čija to narav nije barem malčice rđava i lažljiva? Budući

da svi obični ljudi imaju te iskvarene naravi, ako antihriste na taj način razotkrivamo i raščlanjujemo, ne znači li to onda da su svi ljudi antihristi?" Da li iko od vas ovako misli? Ako iko od vas zaista tako misli, niste u pravu. Ima li razlike između rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista s jedne, i otkrovenja tih iskvarenih naravi kod običnih ljudi s druge strane? Sasvim je sigurno da ta razlika postoji, jer, u suprotnom, mi te naravi ne bismo svrstali u manifestacije antihrista. Danas ću vam prevashodno besediti najpre o toj razlici, da bismo zatim prešli na razgovor o nekim stvarnim primerima i konkretnim manifestacijama rđavih, podmuklih i lažljivih naravi antihrista. Doslovno značenje reči „rđavo", „podmuklo" i „lažljivo" lako je razumeti. Poteškoća leži u raspoznavanju suštinske razlike između takvih manifestacija kod antihrista i kod običnih ljudi, leži u shvatanju razloga zbog kojeg takvu vrstu osobe koja poseduje te iskvarene naravi i suštine karakterišemo kao antihrista, kao i u spoznaji suštinske razlike između antihrista i običnih iskvarenih ljudi. Kao prvo, antihristi se otvoreno protive istini i Bogu; oni se nadmeću s Bogom oko Njegovog izabranog naroda, oko Njegovog položaja i ljudskih srca, pa čak čine razne stvari pripadnicima Božjeg izabranog naroda kako bi zadobili njihova srca, naveli ih na stranputicu i paralisali. Ukratko, priroda postupaka i ponašanja antihrista, kako otvorenih tako i tajnih, uvek je protivna Bogu. Zašto kažem da je protivna Bogu? Zato što oni odlično znaju da su Božje reči istina i da je On Bog, ali Mu se ipak suprotstavljaju i ne prihvataju istinu, ma kako da se o njoj besedi. Pojedini antihristi, na primer, nagovaraju, navode na stranputicu i kontrolišu neke ljude. Oni te ljude navode da im budu poslušni i da ih slede, a zatim iz crkve na prevaru pribavljaju svakojake knjige i druge materijale, pomoću kojih osnivaju sopstvene crkve i uspostavljaju vlastita carstva kako bi mogli da uživaju u tome što ih njihovi sledbenici slede i obožavaju, nakon čega počinju da žive na račun crkve. Takvo ponašanje jasno ukazuje da se oni nadmeću s Bogom oko Njegovog izabranog naroda – zar to nije osobina antihrista? Da li je nepravedno okarakterisati te ljude kao antihriste na osnovu ove njihove očigledne osobine? To uopšte nije nepravedno – ta karakterizacija je vrlo precizna! Ima, takođe, i antihrista koji unutar crkve formiraju klike i na taj način rasturaju crkvu. Oni unutar crkve neprekidno neguju vlastite snage i isključuju sve one koji se ne slažu s njima. Zatim oko sebe okupljaju one koji ih slušaju i slede da bi formirali vlastite snage i da bi sve ostale primorali da rade kako im oni kažu. Zar oni time ne uspostavljaju sopstvena carstva? Kakve god radne aranžmane ili zahteve dobili od Višnjeg, oni odbijaju da ih sprovode i, umesto toga, postupaju na svoju ruku, vodeći svoje sledbenike u otvoreno suprotstavljanje Višnjem. Primera radi, Božja kuća zahteva hitnu smenu starešina i delatnika koji nisu sposobni da obavljaju stvarne poslove. Antihrist će, međutim, ovako razmišljati: „Mada pojedini starešine i delatnici nisu sposobni za obavljanje stvarnog posla, ja sam ih odnegovao i oni me podržavaju i odobravaju moje postupke. Nema šanse da višnji smeni te ljude ukoliko prvo ne ukloni mene." Recite Mi, zar ta crkva nije pod kontrolom antihrista? Radni aranžmani Božje kuće ne prolaze kod antihrista i ne mogu se sprovesti u delo. Ukoliko su radni aranžmani objavljeni davno i ako je svaka crkva izvestila o tome

kako se ti aranžmani sprovode – na primer, kome je dužnost prilagođena ili je smenjen i pod kojim okolnostima – antihristi nikada ne šalju nikakve povratne izveštaje o tome, niti ikome prilagođavaju dužnost. Neki ljudi su uvek površni u obavljanju svojih dužnosti, što ozbiljno narušava rad crkve, ali im antihristi ipak ne prilagođavaju dužnost. Čak i kad Višnji direktno naloži antihristu da te ljude smeni, prođe mnogo vremena bez ikakvog odgovora. Zar ovde ne postoji neki problem? Kad Višnji zatraži od antihrista da sprovede radne aranžmane ili pokuša da se raspita o nečemu, nailazi na ćorsokak. Braća i sestre u crkvi ne znaju ništa o tome, ne dobijaju nikakve poruke i njihov kontakt sa Višnjim je potpuno prekinut – crkva je pod apsolutnom kontrolom te jedne osobe. Koja je priroda ovakvog antihristovog postupanja? Antihrist time preuzima crkvu. Antihristi formiraju svoju kliku unutar crkve, uspostavljaju u njoj vlastito carstvo, suprotstavljaju se Božjoj kući i nanose štetu izabranom Božjem narodu. Ljudi ostaju bez dela Svetog Duha, ne mogu da osete Božje prisustvo, nemaju spokoja ni radosti, gube veru u Boga i svoje dužnosti više ne obavljaju energično. Oni čak postaju negativni i izopačeni, a njihovi životi stagniraju. Sve su to rezultati antihristove kontrole nad ljudima i navođenja ljudi na stranputicu. Sada je u svim parohijama kontinentalne Kine razotkriven i smenjen jedan broj lažnih starešina i antihrista. Među njima ima lažnih starešina i lažnih delatnika koji nisu obavili nikakav stvarni posao. Mada svi ti ljudi poseduju manifestacije antihrista i mada svi imaju naravi antihrista, oni još uvek nisu dostigli nivo pravih antihrista, te su zbog toga samo smenjeni s dužnosti. Neki ljudi, međutim, nisu marili za pravila, u svemu su imali konačnu reč, potpuno su kršili radne aranžmane i postupali na svoju ruku, pa su zbog toga okarakterisani kao antihristi i izbačeni. To je divan način razotkrivanja i postupanja prema lažnim starešinama i antihristima! Veoma sam srećan kad pročitam takve izveštaje, jer oni pokazuju da su neki pripadnici izabranog Božjeg naroda, nakon što su godinama slušali propovedi, razumeli malo od istine. Zašto kažem da su razumeli malo od istine? Zato što su oni, odslušavši te propovedi, u stanju da ih povežu i da ih primene na neke stvari s kojima se susreću u životu. Možda oni te istine ne razumeju u potpunosti čim ih saslušaju, ali zato kasnije počinju da raspoznaju ljude i događaje. Oni dolaze do načela i merila na osnovu kojih mogu da ocene ljude koji potpuno ignorišu zakone i pravila, koji ne obavljaju nikakve stvarne poslove, koji ne mogu da reše stvarne probleme, koji su površni u obavljanju svojih dužnosti, koji ne nose nikakvo breme i koji uopšte nemaju osećaj za odgovornost. Zar to nije napredak? To zaista jeste napredak. Za njih se, doduše, ne može reći da poseduju rast, već samo da su razumeli malo od istine. Pripadnici izabranog Božjeg naroda mogu donekle da prepoznaju lažne starešine, antihriste i neke od onih koji ne obavljaju stvarne poslove i koji su u svom poslu nestručni – zar to nije dobra stvar? To je dobra stvar; to pokazuje da pripadnici izabranog Božjeg naroda razumeju istinu i umeju da rasuđuju, da mogu da stanu na Božju stranu i da zaštite rad crkve – to je nešto što vredi slaviti. Nije moguće da antihristi na stranputicu navedu ljude koji razumeju istinu. Ako neko vreme i mogu da navode na stranputicu one koji ne razumeju istinu i koji nemaju moć rasuđivanja, koliko dugo oni to mogu da čine?

Verujem da će ljudima, što budu više razumeli istinu i imali više vere u Boga, biti potrebno sve kraće vreme da sa sebe skinu i odbace sve okove i ograničenja koja im nameću antihristi. Stoga je neophodno da u zajedništvu i dalje detaljno razgovaramo o raznim manifestacijama antihrista, jer će, u suprotnom, ljudima biti veoma teško da dostignu spasenje ukoliko ih antihristi budu kontrolisali i navodili na stranputicu.

Maločas sam vam jednostavnim rečima objasnio manifestacije antihrista i razloge zbog kojih takve ljude karakterišemo kao antihriste. Po čemu se, dakle, manifestacije rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista razlikuju od iskvarenih naravi običnih ljudi? Razumete li to ikako? Ispričaću vam jednu priču, koja se sasvim sigurno odnosi na rđavost, podmuklost i lažljivost. Biblijska Knjiga o Jovu beleži razgovor između Boga i Sotone. Bog pita Sotonu: „Odakle dolaziš?" (Knjiga o Jovu 1:7). A šta Sotona odgovara? („Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko" (Knjiga o Jovu 1:7).) Ljudi ni dan-danas ne shvataju šta je Sotona hteo time da kaže – to je odraz njegove naravi. Zašto ljudi ne shvataju šta je Sotona hteo da kaže? Zato što ti još uvek nisi dokučio odakle Sotona tačno dolazi. Koji je problem sa onim što je Sotona rekao? Ovde je na delu jedna vrsta naravi, a to je rđava narav. Hajde da ovde završimo priču o tom stihu i da analiziramo ono što sledi. Sotona dolazi pred Boga i, nakon što je odgovorio na Njegovo pitanje, Bog kaže Sotoni: „Jesi li video Jova, slugu Mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla" (Knjiga o Jovu 1:8). Kakva bi obično bila reakcija neke normalne osobe nakon što čuje ovo što je Bog rekao? (Ta osoba bi htela da vidi Jova na delu.) Ljudi bi istog trenutka pomislili: „Jov se plašio Boga, izbegavao je zlo i bio je savršen čovek. Zaista mu se divim!" Odakle potiče to divljenje? Ono se unutar normalne ljudskosti rađa iz svojevrsne žudnje, ljubavi i čežnje za pozitivnim stvarima. Međutim, ako ti ne voliš istinu, šta ćeš ispoljiti kad čuješ te reči? (Prezir.) Preziraćeš te reči i ignorisaćeš ih. Neki ljudi će se tada zapitati: „Plašiti se Boga i izbegavati zlo? Kakav je to strah? Šta uopšte znači 'izbegavati zlo'? Gde danas možete pronaći savršenog čoveka?" Pošto izgleda da oni ne osećaju ništa nakon što čuju te reči, da li u njihovim grudima kuca srce koje čezne i žudi za tim stvarima? (Ne.) Da li oni te stvari priželjkuju? (Ne.) Žele li da tragaju kako bi razumeli tačno značenje svih pojedinosti u tome? Imaju li oni takvu želju? Ne, nemaju je; oni u svom srcu ne žele da znaju. Postoji još jedan tip osobe koja reaguje abnormalno kad čuje kako je Bog rekao da Ga se Jov plaši i da izbegava zlo, da je Jov jedan savršen čovek. Takve osobe kažu: „Molim? Jov se plašio Boga, izbegavao je zlo i bio savršen čovek – postoji li takva osoba? Pokaži mi kako je bio savršen – ne verujem u to!" Da li ovakvi ljudi, koji imaju takve ideje i manifestacije, istinski priznaju i veruju u reči koje je Bog izgovorio? (Ne.) Oni ne veruju istinski u njih niti ih priznaju. Pre svega, jedna stvar je sigurna: oni ne priznaju da je ono što Bog govori istinito, pouzdano i tačno; oni Božje reči ne posmatraju kao istinu, kao reči Stvoritelja i kao vrhovnu istinu za celo čovečanstvo. Pošto Božje reči ne smatraju istinom, kako oni gledaju na Boga? Pošto poriču Božje reči, mogu li uopšte priznati da je Bog zaista Bog? Naravno da ne, s obzirom na to da poriču Božje reči, da

poriču Božju perspektivu i da poriču Božje izreke, usled čega oni ujedno poriču i samo postojanje Boga, kao što poriču i da je On stvarnost svih pozitivnih stvari. To je ono što je sigurno. Postoji, međutim, još nešto: kakav je stav takvih ljudi prema istini koju Bog izražava i prema pozitivnim i negativnim stvarima, i kakva narav leži u pozadini takvog stava? Kako oni gledaju na Jova? „To je nemoguće! Može li iko takav još uvek postojati na ovome svetu? To je samo istorijska relikvija. Neko takav ne bi trebalo da živi na ovom svetu. Treba da žive samo oni koji su prevrtljivi i loši, zli i rđavi. Ljudi poput Jova treba da umru, a ne da žive!" Kakva je ovo narav? (To je rđavost.) To je rđavost Sotone. Postoje li u današnjem čovečanstvu ljudi koji imaju potpuno istu rđavu narav kao i Sotona? Kakvi su to ljudi koji, kad čuju da je Bog rekao: „Jov je bogobojažljiv i kloni se zla; on je savršen čovek", još uvek nisu ubeđeni, odbijaju da to prihvate, osećaju odbojnost i gađenje, a u srcu im se čak rađaju kletve? Možemo li da kažemo da ljudi koji izazivaju takve stvari pripadaju Sotoninoj sorti? (Možemo.) Da li je onda preterano ako takve ljude okarakterišemo kao antihriste? (Nije.) Kad je Bog Sotoni jasno i svečano izjavio: „Jov je bogobojažljiv i kloni se zla; on je savršen čovek", kakav je bio Sotonin stav? On je posumnjao u tu činjenicu. S jedne strane, Sotona je sumnjao da je Jov takav čovek i mislio je da je to nemoguće. To je zato što je Sotona rđav i što veruje da su sve stvari rđave; on nije poverovao da među ljudima može postojati neko ko je tako divan i koga bi Bog mogao da smatra savršenim – Sotona nije verovao u tu činjenicu. S druge strane, kada je Bog otkrio jednog tako dobrog čoveka kao što je Jov, šta je Sotona u svom srcu osećao? Kao prvo, na najpovršnijem nivou, osetio je zavist i pomislio: „Kako može da postoji savršen čovek? Zar nisam iskvario čitavo čovečanstvo? Svi su ljudi isti kao ja i svi su oni izdali Tebe. Kako onda mogu Tebe da slede?" Ako to prevedemo na ljudski jezik, takav je bio njegov mentalitet. Sotona nije verovao da je to moguće, a to njegovo neverovanje sastoji se iz dva dela: prvi je da bi Sotona želeo da Jov ne postoji, dok je drugi deo Sotonina misao: „Čak i ako postoji, uništiću ga." Zar to nije bila rđavost Sotone? (Jeste.) Bila je to rđavost Sotone. On nije želeo da neka uistinu dobra osoba, neko ko se plašio Boga i klonio zla, stupi pred Boga, nije hteo da neko poput Jova živi na ovom svetu, nije želeo da neko takav postoji, a još manje je želeo da se neko takav uzdigne – u tome je bila Sotonina rđavost. Koji je izvor Sotonine rđavosti? Njegova narav-suština je rđava. Osim toga, Sotona je takođe neprijateljski nastrojen prema svim pozitivnim stvarima. Šta spada u „sve pozitivne stvari"? Tu spadaju ljudi koji se plaše Boga, klone se zla i savršeni su. Zar Sotona, zbog svog neprijateljstva prema Jovu, nije ujedno bio neprijateljski nastrojen i prema Bogu? (Jeste.) Stvari su stajale upravo tako. Dok je Sotona bio neprijateljski nastrojen prema Jovu, on je ujedno mrzeo Boga. Želeo je da niko ne obožava Boga – to bi ga učinilo najsrećnijim i to je bila njegova najveća želja. A onda se ispostavilo da su sve te činjenice potpuno suprotne onome čemu se on nadao, što je želeo da vidi i za čim je žudeo. Tako divna stvar se odigrala pred njegovim očima, a on je ipak, zbog vlastite rđavosti i podlosti, započeo još jedan razgovor s Bogom, koji se sastojao od sledećeg dijaloga između njega i Boga. Da li neko zna kako

glasi originalni tekst? („Ne plaši li se Jov Boga bez razloga?” (Knjiga o Jovu 1:9).) Sotona nije govorio direktno, u njegovim se rečima krila jedna zamka. Rekao je: „Ne plaši li se Jov Boga bez razloga?” da bi ti razmišljao o tome. Recite Mi, da li je Bog znao šta je Sotona time hteo da kaže? (Jeste.) Bog je to znao. Bog je skroz-naskroz prozreo Sotonu i potpuno je jasno video o čemu se radi. Čim je Sotona rekao: „Ne plaši li se Jov Boga bez razloga?”, Bog je znao šta će ovaj da uradi. Kad je Bog video da Sotona želi nešto da uradi, znao je da Mu se ukazala prilika, da je došlo vreme da upotrebi Sotonu da bi iskušao Jova. Ko je, dakle, od njih dvojice bio mudar? (Bog.) Sotona to nije znao i mislio je: „Zar mi Bog ranije nije branio da diram Jova? Nikada ne bih očekivao da će On sada pristati na to.” Ostavićemo se sada ove priče. U osnovi, svi znaju šta se dalje događalo.

Hajde da sada detaljno analiziramo Sotonine manifestacije i narav iz onoga što je rekao, kao i kakvi su mu bili motivi i namere kada je to rekao. Kao prvo, Sotona nije verovao u ono što je Bog rekao, gajio je sumnjičav stav prema sadržaju i činjenicama u rečima koje je Bog izgovorio. Istovremeno sa sumnjom u ono što je Bog rekao, hteo je da pomoću nekog metoda to porekne, ali nije mogao da to učini direktno. Gde je ležala Sotonina rđavost? Ležala je u usvajanju jednog još lažljivijeg metoda, pa je u svom srcu rekao: „Neću Te direktno osporavati. Navešću Te da mi dozvoliš da zlostavljam Jova, pa ću onda njega naterati da ospori Tebe. To će biti najbolji ishod. Zar to neće biti Tvoj neuspeh?” To je bio njegov cilj. Kakvu je narav Sotona razotkrio u svom dijalogu s Bogom i u svojim mislima? Jasno je da je ta narav bila rđava. Po čemu se Sotonina rđavost razlikuje od rđavosti običnih iskvarenih ljudi? Koju ulogu Sotona ovde igra? On nije pošao direktno da potraži Jova kako bi ga naterao da porekne Boga. Kad bi mu se Jov usprotivio, Sotona bi bio osramoćen, te stoga nije postupio na taj način. Šta je, dakle, Sotona uradio? Koji je tačno motiv Sotona imao i koja je sredstva i taktike primenio da bi uradio to što je uradio? (Hteo je da napadne koristeći druge.) Ti zaista potcenjuješ Sotonu; ljudska bića ne mogu da dokuče njegovu rđavost. Sve pravedne i divne pozitivne stvari na ovom svetu nisu divne za Sotonu – on sve te stvari želi da učini rđavim i nečistim. U čemu je najveća razlika između Sotone i iskvarenih ljudskih bića? Najveća razlika je u tome što on savršeno dobro zna da je Bog istina, da Bog poseduje mudrost i autoritet, i da je Bog izvor svih pozitivnih stvari, ali on te stvari ipak ne priznaje, već ih, naprotiv, odbija, gnuša ih se, mrzi ih, pa ih čak i proklinje. S druge strane, iskvarene ljude Sotona često navodi na pogrešan put, pa oni ne znaju šta su pozitivne stvari, niti znaju koje su stvari pravedne, a pogotovo ne znaju šta je istina i šta Bog zahteva. Mada i oni pokazuju neke iskvarene naravi, te rđave i lažljive iskvarene naravi pokazuju se onda kad su ljudi glupi, neuki, otupeli, slepi, nasamareni i kad ne razumeju istinu, dok Sotona svesno radi ono što je pogrešno. Zašto ga zovemo Sotonom? Zato što on može da vidi sve što Bog radi u duhovnom carstvu i širom cele vaseljene i što, dok svedoči svemu tome, i dalje poriče da Bog postoji, da je Bog istina, kao i činjenicu da Bog ima suverenost nad celim čovečanstvom. Ma koliki broj ljudi sledio Boga, ma koliko da je veliko delo koje Bog obavlja, ma koliki autoritet da Bog ima i ma koliko da je Bog

svemoguć, Sotona i dalje sve to poriče, pa bestidno i beščasno parališe, zaslepljuje i kvari čovečanstvo, koristeći svakojake metode da bi ljude naveo na stranputicu i privoleo ih da ga slede. Koje sam primarne manifestacije Sotonine rđavosti maločas pomenuo? On je specijalista za suprotstavljanje Bogu, ne priznaje ono što Bog kaže ma koliko da su Njegove reči ispravne, ne priznaje da su Njegove reči pozitivne i da su istina, već naopačke postavlja stvari. Primera radi, Bog je ljude naveo da zabeleže istoriju Njegovog stvaranja čoveka, a pored tih zapisa postoje i tragovi materijalnih dokaza o činjenici Božjeg stvaranja čoveka, koji se takođe mogu naći. A šta je Sotona uradio? Izmislio je „darvinizam" i kazao da su ljudi nastali od majmuna, nacrtao je sliku koja prikazuje kako su se majmuni postepeno razvijali od četvoronožnih bića do dvonožnih ljudi koji hodaju uspravno, te tako fabrikovao tu jeres i zabludu. Kao rezultat toga, mada neki ljudi danas osporavaju evoluciju, mnogi još uvek ne veruju da čovek potiče od Boga. Zar to nije rđavost Sotone? (Jeste.) To je rđavost Sotone. Ma koliko da je veliko Božje delo kojem lično svedoči, Sotona je i dalje Božji neprijatelj i suprotstavlja Mu se do samog kraja. Svakoga dana tokom kojeg Bog ne uništi Sotonu i ne razreši ga, on Mu se neprekidno suprotstavlja. U tome leži Sotonina rđavost, a osnovni uzrok tome jeste taj što je njegova suština rđava.

Da li u razgovoru između Sotone i Boga, zabeleženom u Knjizi o Jovu, postoji ikakva veza između manifestacija Sotone i manifestacija antihrista? (Postoji.) Koja je to veza? Zašto ukazujem baš na taj odlomak? Rđavost, podmuklost i lažljivost antihrista je tema sa kojom se često susrećete, a to su takođe i stvarne manifestacije koje često viđate, pa zašto onda te manifestacije antihrista posebno navodim kao izdvojenu stavku za detaljnu analizu? Upravo smo razgovarali o rđavosti Sotone i o tome kako se on naročito usmerava protiv Boga, a zar i antihristi ne rade to isto? (Rade.) Koje su manifestacije antihrista? Nakon što antihrist odsluša neku propoved, on zna da je ta propoved dobra i može da razume te reči. Pored toga, on poseduje određeni kov, pa se trudi da upamti te reči nakon što ih shvati i pokušava da napamet nauči stvari koje mu se dopadaju i koje su u skladu s njegovim vlastitim predstavama. On zatim, na osnovu toga, obrađuje i formuliše svoju vlastitu propoved, za koju drugi ljudi, kad je čuju, misle da je veoma dobra. To, međutim, nije primarna manifestacija antihristove rđavosti. Koja je njegova primarna manifestacija? Takvi ljudi mogu da razumeju istinu, pa Mi stoga recite imaju li oni sposobnost da razlikuju ispravno od pogrešnog? (Imaju.) Da, imaju, oni nisu glupi. Oni, na primer, često dolaze u kontakt s braćom i sestrama i u svom srcu znaju koji ljudi streme ka istini a koji ne. U svom srcu znaju ko može da se posveti i da se odrekne nekih stvari, ko može odano da obavlja svoju dužnost i ko sigurno može odabrati da upražnjava istinu i da postupa u skladu s načelima kad se suoči sa običnim stvarima. Ali, mogu li oni da postupaju pravično prema takvim ljudima? (Ne.) U čemu način na koji se oni ophode prema ljudima ima veze s manifestacijama antihrista? Primera radi, kad ih neka osoba ne ugrožava, oni misle: „Ti stremiš ka istini i boljeg si kova nego ja, ali te neću unaprediti. To što te ne unapređujem, ne znači da ću te ignorisati. Ako mi se budeš

ulagivao, držaću te kraj sebe. Ako mi se nikad ne ulaguješ i ako si uvek tako pošten, ako uvek postupaš nepristrasno i pridržavaš se načela, bićeš u stanju da prepoznaš sve ono loše što radim i moći ćeš da me prozreš, pa ćeš sa mnom razgovarati o istini kako bi me naveo da se pokajem, a to će me previše osramotiti. Ako mi se ne budeš mešao, onda u redu. Ako mi se stalno budeš mešao, ja ću te se ratosiljati!" Takav je njihov plan i tako oni kalkulišu u svom srcu. Kakva je to narav? Oni imaju dve naravi: podlost i rđavost. Tako oni razmišljaju pre no što počine takvo delo i nanesu patnju toj osobi – to je rđavost. Oni savršeno dobro znaju da ta osoba stremi ka istini i da poseduje osećaj za pravdu, ali je ne unapređuju i ne zbližavaju se s njom, a u srcu osećaju odbojnost prema njoj i čuvaju se od nje – kakva je to narav? To je rđavost. Na šta se odnosi ta rđavost? Nije da antihristi ne razumeju koje su stvari pozitivne, a koje negativne; oni znaju koji je pravi put, samo što ga ne slede; oni ne upražnjavaju istinu, ne slušaju nikoga i biraju put rđavosti. Neke žene, na primer, nisu spremne da budu dobre moralne žene i da žive prikladno i pravilno, već umesto toga moraju da pobegnu u javnu kuću. Danas ih niko ne podvodi, niti ih iko na to prisiljava, pa zašto onda beže u javnu kuću? Zato što su rđave i što su rođene da budu takve. Antihristi su takva đubrad, a mi ih detaljno analiziramo i karakterišemo ih kao antihriste upravo zato što rđavost antihrista nikada ne može da postane čestitost i dobrota normalnih ljudi – u tome je razlika između njih i normalnih ljudi koji imaju iskvarene naravi. Njihova prvobitna namera i načela po kojima deluju ne mogu se promeniti ni orezivanjem, ni korišćenjem administrativnih mera od strane crkve radi njihovog kažnjavanja, ni pokušajima braće i sestara da im se usprotive i da ih razotkriju – to se nikada ne može desiti. Niko ne može da ih promeni, niko ne može da ih dirne u srce i natera ih da se odreknu svojih gledišta ili načela vladanja; ne možeš da ih promeniš – oni su antihristi. Jesi li mislio da su antihristi toliko rđavi da ne znaju šta je dobro, a šta loše? Znaju oni to. Kad neki antihrist prijavljuje probleme ili Višnjem dostavlja izveštaje o radu, on koristi tako milozvučne reči da, kad čitaš njegove izveštaje, misliš kako ta osoba mora da je veoma dobroga kova. Međutim, kad se upoznate sa stvarnom situacijom na terenu, saznajete da ona u svom radu stalno krši radne aranžmane, da tlači ljude koji streme ka istini i ometa rad crkve – ta osoba je antihrist. Neki antihristi ostavljaju komentare na veb-stranici naše crkve, na osnovu kojih vi, ako ne poznajete njihovu pozadinu i poreklo, možete samo da zaključite kako su napisani tečno, naročito jasnim i dobrim stilom, pa stoga mislite kako ih je napisala neka osoba dobrog kova. Tek kad saznate nešto više o toj osobi, shvatate da se radi o antihristu koji je počinio mnogo zla i koji je još pre tri godine izbačen iz crkve. Stalno je objavljivao poruke na veb-stranici Božje kuće kako bi ga Višnji primetio, unapredio ga i pružio mu priliku da se popravi; tako to biva. Recite Mi, da li antihristi žele da budu blagosloveni? (Da.) Oni zaista to žele; plaše se smrti i strahuju da će propasti.

Koja je primarna manifestacija rđavosti nekog antihrista? Ona se ogleda u tome da on dobro zna šta je ispravno i u skladu sa istinom, ali, kad dođe do toga da treba nešto da uradi, on će uvek odabrati ono čime se krše načela i što se suprotstavlja istini, ono

što zadovoljava njegove lične interese i status – to je primarna manifestacija antihristove rđave naravi. Ma koliko reči i doktrina da razume, ma kako da su milozvučne reči koje koristi u svojim propovedima i ma koliko da se drugim ljudima čini kako poseduje duhovno razumevanje, kad god antihrist nešto radi, on bira isključivo jedno načelo i jedan metod, a to je da se suprotstavlja istini, da štiti svoje interese i da se stoprocentno i do kraja opire istini – to je načelo i metod po kojima on bira da postupa. Pored toga, kakvog on tačno boga i kakvu istinu zamišlja u svom srcu? Njegov stav prema istini svodi se na to da o njoj može da govori i propoveda, ali ne i da je primenjuje u praksi. On samo želi da priča o istini i da ga pripadnici izabranog Božjeg naroda uvažavaju, da bi zatim iskoristio svoj položaj crkvenog starešine i postigao cilj da zagospodari izabranim Božjim narodom. Antihristi propovedaju doktrinu samo da bi ostvarili svoje ciljeve – zar oni time ne pokazuju prezir prema istini, zar se ne poigravaju s njom i ne gaze po njoj? Zar ne vređaju Božju narav time što se prema istini odnose na taj način? Oni samo iskorišćavaju istinu. U njihovim srcima, istina je samo slogan, to su samo uzvišene reči kojima ljude mogu da navedu na stranputicu i da ih pridobiju, reči koje mogu da utole ljudsku žeđ za divnim stvarima. Antihristi misle da na ovom svetu nema nikoga ko može da upražnjava istinu ili da je proživi, da to jednostavno ne funkcioniše, da je to nemoguće i da je istina samo ono što svi priznaju i što je izvodljivo. Mada i sami govore o istini, oni u svojim srcima ne priznaju da je to istina. Kako mi to proveravamo? (Oni ne upražnjavaju istinu.) Oni nikada ne upražnjavaju istinu; to je jedan aspekt. A koji je drugi važan aspekt? Kad se u stvarnom životu s nečim susretnu, doktrina koju razumeju nikada nije izvodljiva. Čini se kao da zaista imaju duhovno razumevanje, oni propovedaju doktrinu za doktrinom, ali, kad se suoče s problemima, metodi su im izobličeni. Mada nisu u stanju da upražnjavaju istinu, ono što rade mora u najmanju ruku da bude u skladu s predstavama i uobraziljom ljudi, u skladu s ljudskim merilima i ukusima, i da barem kod drugih prolazi. Na taj način, položaj će im biti stabilan. U stvarnom životu, međutim, ono što rade neverovatno je izobličeno, pa je dovoljno ovlaš ih pogledati i shvatiti da oni istinu ne razumeju. Zašto oni ne razumeju istinu? U svojim srcima, oni osećaju odbojnost prema istini, ne priznaju istinu, uživaju da rade u skladu sa sotonskim filozofijama, a probleme bi stalno da rešavaju koristeći se ljudskim načinima, pa ako na taj način mogu da ubede druge i da steknu prestiž, to im je sasvim dovoljno. Ako antihrist, kad ode na neki skup, čuje kako neko propoveda praznu teoriju, biće veoma uzbuđen, ali, ako tamo neko propoveda o istina-stvarnosti i zalazi u takve detalje kao što su razna ljudska stanja, uvek će pomisliti kako propovednik baš njega kritikuje i probada mu srce, pa će osetiti odbojnost i neće hteti da ga sluša. Ako se od antihrista zatraži da besedi o stanju u kojem se u poslednje vreme nalazi, o tome da li je postigao ikakav napredak i da li je pri obavljanju dužnosti nailazio na neke poteškoće, on o tome neće imati šta da kaže. Ako ti nastaviš razgovor o tom aspektu istine, on će zaspati; on ne uživa da sluša o tim stvarima. Ima takođe nekih ljudi koji su zainteresovani dok ćaskaš s njima, ali zato gledaju da se sakriju u neki ćošak i malo odremaju čim čuju da neko besedi o istini – u

njima nema nimalo ljubavi prema istini. Do koje mere im nedostaje ljubav prema istini? U blažim slučajevima, njih istina ne zanima i dovoljno im je da budu službenici; u ozbiljnim slučajevima, oni osećaju odbojnost prema istini, ona im se naročito gadi i ne mogu da je prihvate. Ako jedna takva osoba postane starešina, ona je ujedno i antihrist; ako je, pak, običan sledbenik, ona i dalje korača putem antihrista i njihov je naslednik. Spolja gledano, čini se da su takvi ljudi inteligentni i nadareni, da imaju dobar potencijal, ali njihova priroda-suština je ista kao u antihrista – jednostavno je tako. Na čemu se taj sud zasniva? On se u celosti zasniva na stavu tih ljudi prema istini i na njihovom stavu prema pozitivnim stvarima. To je aspekt koji se odnosi na ljudski pristup istini. Drugi aspekt je da se, u mnogim slučajevima, ljudi sa istinom ne suočavaju direktno, da neke stvari ne obuhvataju istine i da ljudi ne mogu da razmišljaju o tome koji je aspekt istine obuhvaćen; s kim se, dakle, ljudi direktno suočavaju? Onaj s kim se oni direktno suočavaju jeste Bog. A kako se ti ljudi ophode prema Bogu? Kroz koje manifestacije oni pokazuju svoje rđave naravi? Da li oni učestvuju u istinskoj molitvi i u istinski prisnoj vezi sa Bogom? Imaju li oni pošten stav? Imaju li istinsku veru? (Nemaju.) Da li se zaista oslanjaju na Boga i da li se zaista poveravaju Bogu? Da li se uistinu plaše Boga? (Ne.) Sve su to praktična pitanja koja apsolutno nisu puka učtivost niti klišei. Ako ne shvataš da su ove reči praktične, onda ti nedostaje duhovno razumevanje. Dozvolite Mi da vam na jednom primeru opišem manifestacije takvih ljudi. Pojedini ljudi na skupovima stiskaju pesnice i zaklinju se sledećim rečima: „Dok sam živ, neću stupati u brak, napustiću posao, svega ću se odreći i slediću Boga do samog kraja!” Kad prestanu da viču i kad treba da se daju za Boga, oni razmišljaju: „Kako da od Boga dobijem što više blagoslova? Moram da učinim nešto što bi Bog video.” Međutim, kad čuju Boga kako kaže da ne voli takve ljude, oni se pitaju: „Šta ću sad? Distanciraću se od Boga tako da On ne može da me vidi.” O kakvom je stanju ovde reč? (To je odbrambeno stanje.) Oni se klone Boga kako bi se odbranili od Njega. A koja narav leži unutar tog odbrambenog stanja? Rđavost. Kad god nešto rade, oni se čuvaju od Boga, strahuju da će ih Bog prozreti i ne prihvataju Božju proveru – je li to vera u Boga? Zar se oni na taj način ne opiru Bogu? To je jedno veoma negativno stanje, koje nije normalno. Mada oni i dalje pristaju da jedu i piju Božje reči, onog trenutka kad čuju da Bog izgovara reči kojima ljude razotkriva i sudi im, oni beže glavom bez obzira ili, pak, na brzinu navlače masku i pronalaze neki kompromis ne bi li se zaogrnuli. Jako se trude da se prikriju i čine sve što je u njihovoj moći da to izbegnu i da se odbrane, dok se istovremeno u svojim srcima neprekidno bore protiv Boga. Oni ne tragaju za Božjim namerama niti za istinom u onome što rade. Umesto toga, oni bi da još više pokažu kako mogu da prihvate istinu i da se bez pritužbi pokore Bogu, trudeći se da pretvaranjem i lažima od svih dobiju odobravanje. A što se tiče onoga što Bog govori i što zahteva od takvih ljudi, načina na koji On takve ljude ocenjuje i definiše, njih to uopšte ne zanima i ne žele to da znaju. U svojim srcima oni zapravo nisu načisto ko je tačno Bog, već im se sve svodi na uobrazilju i sud. Kad Bog uradi nešto što je u suprotnosti s njihovim predstavama, oni to u svojim

srcima osuđuju. Mada kažu da veruju u Boga, srca su im ispunjena sumnjom. To je ljudska rđava narav.

Neki antihristi često pokušavaju da testiraju Boga. Oni to rade tako što krenu korak napred, pa sagledaju situaciju i tek onda načine sledeći korak; prosto se može reći da oni imaju stav tipa „sačekaj i vidi". Šta znači „sačekaj i vidi"? Dopustite Mi da vam dam jedan primer. Recimo da neko napusti svoj posao i zatim se Bogu pomoli sledećim rečima: „O, bože, ostao sam bez posla. Računam na tebe, da ćeš me ubuduće ti izdržavati. Sve sam poverio tebi u ruke. Svoj sam život posvetio tebi." Kad završi s molitvom, ta osoba čeka da vidi hoće li je Bog ičim blagosloviti, da li će joj podariti kakvo natprirodno otkrovenje ili poveću blagodat, da li će barem dobiti nešto više i da li će više uživati nego što je uživala u obavljanju svog svetovnog posla. Ona na taj način testira Boga. Šta zapravo predstavlja takva molitva i takva posvećenost? (To je transakcija.) Zar u toj transakciji nema rđave naravi? (Ima.) Pristup takve osobe sastoji se u tome da zakotrlja grudvu tako što će ponuditi skroman podsticaj, ne bi li time privukla znatno vredniji doprinos, tražeći od Boga blagodat i blagoslove – to je njen cilj. Neko će reći: „Situacija u Kini je zaista užasna. Hapšenja ljudi od strane velike crvene aždaje sve su gora. Opasno je kad se dvoje ljudi sastanu, pa čak i kad se okupi neka četvoročlana porodica. Kako sada stvari stoje, u Kini je veoma opasno verovati u boga. Ako nešto zaista pođe naopako, da li bismo i dalje bili spaseni? Neće se valjda ispostaviti da smo uzalud verovali?" Ti ljudi počinju ovako da razmišljaju: „Moram da smislim način da napustim zemlju. Ranije, kad je situacija bila dobra, žudeo sam za lakoćom i udobnošću i nisam hteo da odem iz Kine. Bilo mi je tako lepo kada se porodica okupljala i ujedno sam mogao da verujem u boga i da primam blagoslove; bila je to dobitna kombinacija. Sada, međutim, stvari stoje znatno lošije, nastupile su katastrofe i moram što pre da napustim Kinu. Kad odem iz zemlje, i dalje ću moći da obavljam svoju dužnost i imaću priliku da zadobijem blagoslove." Na kraju, oni beže iz zemlje. O čemu se ovde radi? To je oportunizam. Svako može da kalkuliše i svako ima taj trgovački mentalitet – zar to nije rđavo? Ima li i među vama takvih ljudi? Oni u svom srcu kažu: „Ako me u svetovnom životu maltretiraju, tu su moji roditelji i porodica da me zaštite. Ako me uhapse zbog toga što verujem u boga, hoće li me bog zaštititi? Čini se da je to teško znati sa sigurnošću. Šta da radim ako to ne mogu sa sigurnošću da znam? Sigurno je da roditelji neće moći da me zaštite. Kad nekoga uhapse zbog vere u boga, obični ljudi tu osobu ne mogu da izbave, a zar mi život neće biti uništen ako ne budem mogao da izdržim surovu torturu i mučenje od strane velike crvene aždaje i ako postanem Juda? Zato je najbolje da odem iz zemlje i da u inostranstvu nastavim da verujem u boga." Ima li ikoga ko ovako razmišlja? Mora da ima, zar ne? Ima li, dakle, ikoga ko kaže: „Ti nas ocrnjuješ, a mi uopšte ne razmišljamo tako"? Takvi ljudi nikako nisu u manjini, a s vremenom ćeš i ti to uvideti i razumeti.

Koje su glavne odlike rđavosti antihrista? Prva odlika je da oni ne priznaju pozitivne stvari, ne priznaju da nešto poput istine uopšte postoji i misle da njihove jeretičke zablude

i rđave negativne stvari jesu istina – to je jedna od manifestacija rđavosti antihrista. Primera radi, neki ljudi kažu: „Svako svoju sreću nosi u vlastitim rukama" i „Samo kada čovek ima moć, može steći sve" – to je logika antihrista. Oni veruju da im, kada imaju neku moć, prilaze ljudi koji će im laskati i ulagivati im se, ljudi koji će im se ulizivati i davati im poklone, a uz to dolaze i sve one prednosti koje donosi status i svakojaki užici; veruju da više neće morati da trpe da ih iko gura u stranu ili da ih vodi, već da će oni moći da predvode druge – to je njihov glavni prioritet. Šta mislite o tim njihovim kalkulacijama? Zar one nisu rđave? (Jesu.) Umesto istine, antihristi koriste svoju sotonsku logiku i jeretičke zablude – to je jedan aspekt njihove rđavosti. Pre svega, oni ne priznaju istinu, ne priznaju da postoje pozitivne stvari i ne priznaju ispravnost pozitivnih stvari. Štaviše, iako neki ljudi priznaju da u ovom svetu ima pozitivnih i negativnih stvari, kako oni pristupaju pozitivnim stvarima i postojanju istine? Oni ih i dalje ne vole, a život koji biraju i put kojim koračaju u svojoj veri u Boga i dalje ostaje negativan i u suprotnosti sa istinom. Oni štite isključivo vlastite interese. Bilo da se radi o pozitivnoj ili negativnoj stvari, dokle god ona može da sačuva njihove interese, ona je za njih u potpunosti ispravna i vrhunska. Zar to nije rđava narav? Postoji još jedan aspekt: takvi ljudi, koji poseduju rđavu suštinu, gaje u sebi prezir prema Božjoj skrušenosti i skrivenosti, prema Božjoj vernosti i dobroti; oni imaju urođeni prezir prema tim pozitivnim stvarima. Uzmite Mene za primer: zar Ja nisam sasvim običan? Običan sam, zašto se ne usuđujete to da kažete? Ja i Sâm priznajem da sam običan. Nikada nisam Sebe smatrao izvanrednim ni velikim. Ja sam samo jedna obična osoba; oduvek sam priznavao tu činjenicu i ne plašim se da se s njom suočim. Ne želim da budem nadčovek niti neka uzvišena osoba – kako bi to bilo naporno! Neki ljudi gledaju s visine na tu običnu osobu kakva sam Ja i stalno gaje nekakve predstave o Meni. Kad ljudi koji iskreno veruju u Boga stupe preda Me, oni i dalje osećaju izvesnu pobožnost, bez obzira na moj spoljni izgled. Ima, zatim, i onih koji, uprkos tome što Mi se obraćaju veoma učtivo, u svojim srcima gaje prezir prema Meni, što mogu da osetim po boji njihovog glasa i po njihovim pokretima tela. Mada se ponekad čini da Me veoma poštuju, na sve što kažem oni odgovaraju sa „ne" i uvek negiraju Moje reči. Na primer, ako kažem da je danas veoma toplo, oni će reći: „Ne, nije. Juče je bilo stvarno vrelo." Oni time negiraju Moje reči, zar ne? Šta god da im kažeš, oni će uvek tvrditi suprotno. Zar oko nas nema takvih ljudi? (Ima.) Kažem im: „Hrana je danas preslana. Da li je stavljeno previše soli ili previše sosa od soje?" A oni odgovaraju: „Ni jedno ni drugo. U hrani ima previše šećera." Ma šta da kažem, oni to negiraju, pa stoga ništa više ne govorim, nismo na istoj talasnoj dužini i pričamo različitim jezicima. Nadalje, ima i onih koji, kad Me čuju kako pričam o veri u Boga, kažu: „Ti si stručnjak za to i stoga ću Te slušati." Ako malčice progovorim o nečemu što je eksterno, oni više ne žele da slušaju, kao da baš ništa ne znam o spoljnim stvarima. Nema veze što ne obraćaju pažnju na Mene, želim da ćutim. Ne treba Mi da iko obraća pažnju na Mene, jer Ja samo radim ono što treba da radim. Imam Svoje odgovornosti i Svoj način života. Recite Mi, šta pokazuju ti stavovi koje ljudi imaju? Oni

vide da ja ne ličim na neku sjajnu ili sposobnu osobu, da govorim i ponašam se kao obična osoba, pa misle: „Kako to da ne ličiš na boga? Pogledaj mene. Da sam ja bog, najviše bih ličio na njega." Nije stvar u tome da li neko liči ili ne liči na Boga. Ti si taj koji zahteva da ličim na Boga, ja nikad nisam rekao da sam kao On, niti sam ikad poželeo da budem kao On; Ja samo radim ono što treba da radim. Ako odem negde gde Me ljudi ne prepoznaju, to je sjajno i uštedeće Mi trud. Vidiš, nekada davno, Gospod Isus je toliko toga rekao i uradio u Judeji i, ma koliko da su iskvarene naravi imali učenici koji su Ga sledili, njihov stav prema Njemu bio je isti kao stav čoveka prema Bogu – njihov je odnos bio normalan. Pa ipak, bilo je i onih koji su za Gospoda Isusa govorili: „Zar on nije drvodeljin sin?", a taj su stav neprekidno gajili čak i neki od onih koji su Ga dugo sledili. To je uobičajena pojava i nešto sa čime se ovaploćeni Bog često suočava kad postane obično, normalno ljudsko biće. Neki ljudi se toliko oduševe kad Me prvi put vide, da padaju ničice i ridaju kad odem, ali to ne pali tokom prave interakcije, pa sam mnogo puta prinuđen da to trpim. Zašto moram to da trpim? Zato što su neki ljudi glupi, neki ne mogu da se nauče, neki su potrebni kao služitelji, a neki ostaju gluvi prema svemu što je razumno. Zbog toga Ja ponekad moram da otrpim, a ponekad ima određenih ljudi kojima ne mogu da dopustim da Mi se približe; ti ljudi su previše odbojni i imaju neprijateljsku narav. Koliko neprijateljsku? Kad, na primer, vidim neko preslatko kučence, kažem: „Nazovimo ga Huamao." A kakav stav većina ljudi ima prema tom imenu? To je samo ime, a pošto sam ga Ja prvi smislio, taj pas i treba tako da se zove; to je sasvim normalna stvar. Pojedini ljudi, čija je narav neprijateljska, ne žele da kučence zovu tim imenom, pa kažu: „Kakvo je to ime Huamao? Nikada nisam čuo da se neki pas zove Huamao. Hajde da ga ne zovemo tako, nego da mu damo neko englesko ime." Kažem: „Nisam naročito vičan u smišljanju engleskih imena, pa ga nazovite kako god hoćete, a Ja ću se prikloniti vašoj odluci." Zašto prihvatam njihovu odluku? To je sitnica, pa zašto se oko nje svađati? Neki ljudi ne popuštaju, nego prosto moraju da se svađaju i oko takvih stvari. To što im popuštam ne znači da mislim kako sam uradio nešto pogrešno; naprosto se radi o načelu po kojem postupam i po kojem se ponašam. Ako se ne svađam s tobom, ne znači da te se plašim. Ne svađam se, ali u Svom srcu znam da si bezvernik i radije bih imao posla sa psom, nego s takvima kao što si ti. Osim nekolicine ljudi s kojima moram da komuniciram u okviru Svog životnog okruženja, ljudi s kojima ću imati posla jesu braća i sestre, ljudi iz Božje kuće – to je Moje načelo. Ne komuniciram ni s jednim jedinim nevernikom; ne treba Mi to. Ali, ako u Božjoj kući ima prijateljski nastrojenih bezvernika, oni mogu da budu prijatelji crkve. Bilo da pomažu crkvi ili da ulažu određeni napor i zarad crkve rešavaju neka pitanja, crkva ih može primiti, ali Ja neću da imam posla s njima kao što imam sa braćom i sestrama; veoma sam zauzet Svojim poslom i nemam vremena da se bavim takvim stvarima. Pojedini ljudi, koji već nekoliko godina veruju u Boga, trebalo bi da imaju nekakav koncept Božjeg dela, ovaploćenog Boga i Božjeg spasavanja ljudi; pa ipak, oni uopšte nemaju bogobojažljivo srce. Potpuno su isti kao nevernici i nimalo se nisu promenili. Recite Mi, šta su ti ljudi?

To su đavoli po rođenju, neprijatelji Božji. Kad se nečija povezanost sa onima koji su Sotone i đavoli produbi, sve se pretvara u nesreću i katastrofu.

Svi ste vi u svakodnevnom životu iskusili da, ma kojoj grupi ljudi se pridružiš, uvek biti onih koji te ne vole i koji će, čak i ako ih ne isprovociraš i ne uvrediš, govoriti loše o tebi, osuđivati te i klevetati. Mada ti, pritom, pojma nemaš šta se desilo, njima se naprosto ne sviđaš, ne slažu se dobro s tobom i žele da te maltretiraju – o kakvoj se situaciji tu radi? Nemaš pojma čime si ih tačno uvredio, ali oni te, iz nekog nepoznatog razloga, maltretiraju. Postoje li takvi zli ljudi? (Postoje.) Oni su tvoji protivnici i jedino se time to objašnjava. Čak i pre no što stupiš u bilo kakvu interakciju s njima, odmah im se ne sviđaš i oni samo smišljaju kako da ti naude – zar onda nisu tvoji ogorčeni protivnici? (Jesu.) Možeš li dobro da se slažeš s nekim svojim ogorčenim protivnikom? Možete li da hodate istim putem? Naravno da ne možete. Da li bi se, dakle, sukobljavao i raspravljao s takvim ljudima? (Ne, ne bih se raspravljao s njima.) A zašto ne bi? Zato što oni ostaju gluvi prema svemu što je razumno. Neki ljudi imaju urođenu odbojnost i odvratnost prema pozitivnim, ispravnim stvarima i prema stvarima koje su kod ljudi relativno dobre, to jest, prema pozitivnim stvarima koje se ljudima prilično dopadaju i za kojima žude; jedna od naravi koje takvi ljudi očigledno poseduju jeste rđavost – to su rđavi ljudi. Primera radi, neki čovek ide da traži devojku i razmišlja ovako: „Bila ona ružna ili lepa, ako je čestita i dobra i ako ume da se snalazi u životu, meni je to dovoljno. Naročito ako se radi o ženi koja poseduje ljudskost i veru, bez obzira da li sam bogat ili siromašan, ružan ili zgodan, pa čak i ako se razbolim, ona će se u potpunosti posvetiti životu sa mnom.” Pristojni ljudi se obično drže takvog gledišta. Koja vrsta ljudi ne voli ili ne odobrava takvo gledište? (Rđavi ljudi.) Recite Mi, onda, kojeg se gledišta drže rđavi ljudi? Kako oni reaguju kad čuju ove reči? Podsmevaju ti se i govore ti: „Idiote. Znaš li u kojem dobu mi živimo? I ti tražiš neku takvu? Treba da tražiš bogatu i lepu ženu!” Obični ljudi sklapaju brak sa pristojnim i čestitim ženama i žive prikladnim i ispravnim životom u složnoj i srećnoj porodici; oni se u životu ponašaju čisto. Da li rđavi ljudi razmišljaju na ovaj način? (Ne.) Oni kažu: „Može li se, u današnjem svetu, muškarac i dalje zvati muškarcem ako nije imao barem deset devojaka i nekoliko žena? Ako nije, uzalud je živeo!” Svi se oni drže ovakvog gledišta. Ti im kažeš: „Nađite sebi pristojnu, čestitu i dobru ženu, naročito neku koja ima ljudskosti i vere”, ali da li je to njima prihvatljivo? (Nije.) Oni ti se podsmevaju i kažu: „Kako si ti glup! U današnje vreme niko ne brine tuđu brigu, svi žive nesputano i slobodno. Naročito kad napustiš Kinu i odeš na Zapad, sve je još slobodnije i nema nikoga da ti dahće za vratom. Zašto si tako strog prema sebi? Mnogo si blesav!” To je gledište kojeg se oni drže. Šta, dakle, takvi ljudi osećaju kad im pričaš o pozitivnim stvarima, o najlepšim ljudskim pozitivnim stvarima koje su od istine i pravde? Osećaju odvratnost i u svojim srcima te proklinju. Čim spoznaju da si takva osoba, njihova srca će zauzeti odbrambeni stav prema tebi i oni će početi da te izbegavaju. Ljudi koji ne pripadaju istom tipu osobe ne slede isti put. Oni znaju da osećaš odvratnost prema ljudima poput njih, pa u svojim srcima na ljude poput tebe gledaju s

visine. Ne žele s tobom da pričaju o tome koliko se doteruju i kako s drugim ljudima idu u zezanje. Plaše se da ćeš u zajedništvu razgovarati s njima o istini i da ćeš pokušati da ih navedeš da slede ispravan put, što u njima budi krajnju odvratnost; drugim rečima, u najskrivenijim dubinama srca, oni na sve pozitivne stvari gledaju s visine. Prema tome, ako prilikom propovedanja jevanđelja naiđete na takve ljude, njima ne možete propovedati. Čak i ako to učinite a oni poveruju, to su i dalje antihristi koji ne mogu biti spaseni. Zašto svi vi možete da sedite ovde i da slušate Moju propoved? Zar to nije zato što posedujete delić istinoljubivog srca? Dokle god Duh Sveti radi na tebi dok vam Ja govorim, u svojim ćete srcima biti dirnuti i ohrabreni, poželećete da se posvetite, da patite i da dajete sebe, stremeći ka pravdi, istini i spasenju. Onog trenutka kad ovi rđavi čuju kako neko priča o davanju sebe za pravdu, istinu i Boga, oni osećaju da su te reči prazne, da su to samo puki slogani koje je nemoguće shvatiti, pa stoga diskriminišu takve ljude. Kada, dakle, naiđete na te rđave ljude, nemojte s njima razgovarati ni o čemu, jer vi ne pripadate onom soju ljudi kojem oni pripadaju i stoga se držite podalje od njih. Kad Ja natrčim na takve ljude i kad vidim da imaju takav stav prema Meni i da Mi se tim tonom obraćaju, treba li da ih orežem i da im držim pridike? (Ne, to nije neophodno.) To nije neophodno i nema potrebe da obraćate pažnju na njih, niti da im odgovarate. Možeš li da ih promeniš tako što ćeš odgovarati na njihova pitanja? Ne možeš da ih promeniš. Jednostavno ih ostavite po strani i neka na tome ostane; takvi ljudi neće dugo istrajati u svojoj veri u Boga. Pod jedan: oni ne vole istinu; pod dva: pozitivne stvari su im odvratne; pod tri: oni diskriminišu Boga i imaju najgore moguće mišljenje i najveći prezir prema Božjoj naravi i prema svemu što u vezi s Bogom zavređuje ljubav – te stvari određuju da takve ljude Bog nikada neće spasiti. Ma gde da se takvi ljudi nalaze i bez obzira da li su bezazleni ili prevrtljivi, to što pokazuju takve manifestacije jeste dokaz da u njihovim naravima definitivno ima izvesne rđavosti.

Gde god neki antihrist drži svu vlast, crkveni život i efekti koje pripadnici izabranog Božjeg naroda ostvaruju pri obavljanju svojih dužnosti neće biti dobri, a rad Božje kuće biće onemogućen, pa će, ukoliko antihristi ne budu izdvojeni i proterani, rad crkve pretrpeti veliki gubitak, a mnogim pripadnicima izabranog Božjeg naroda biće naneta šteta! Lažne starešine su prvenstveno nesposobne za obavljanje stvarnog posla, a čak i kad se bave nekim opštim poslovima, oni sporo napreduju i neefikasni su. Nadalje, oni ne umeju da kultivišu ni da koriste dobre ljude dobroga kova, koji streme ka istini. A šta je sa antihristima? Kad na vlast dođe neki antihrist, on sve radi isključivo zarad vlastite slave, bogatstva i statusa, ne obavlja nikakve stvarne poslove i neposredno ometa i prekida rad crkve – antihristi se naročito angažuju oko uništavanja crkve i ni po čemu se ne razlikuju od Sotone. Ako antihrist vidi da neki ljudi vole istinu i da streme ka njoj, on se oseća neprijatno. Odakle potiče ta neprijatnost? Ona potiče iz njegove rđave naravi, to jest, unutar njegove prirode postoji rđava narav koja mrzi pravdu, mrzi pozitivne stvari, mrzi istinu i suprotstavlja se Bogu. Upravo zbog toga, kad vidi da neko stremi ka istini, on kaže: „Mada nemaš neko posebno obrazovanje i nisi naročito privlačan, ti zaista i

dalje stremiš ka istini.” Kakav stav to pokazuje? To je prezir. Primera radi, pojedina braća i sestre poseduju neki talenat ili posebnu veštinu i hteli bi da obavljaju dužnost koja je u skladu s tim. To je, u stvari, sasvim prikladno u smislu raznih njihovih stanja, ali kako se antihristi ophode prema takvoj braći i sestrama? Oni u svom srcu misle: „Ako želiš da obavljaš tu dužnost, najpre moraš da se zbližiš sa mnom i da postaneš deo moje ekipe i tek tada ću ti dopustiti da obavljaš tu dužnost. U suprotnom, o tome možeš samo da sanjaš!” Zar se antihristi ne ponašaju upravo tako? Zašto su antihristima toliko odvratni oni koji iskreno veruju u Boga, koji imaju nekakav osećaj za pravdu i nešto ljudskosti, i koji čine određeni napor u cilju stremljenja ka istini? Zašto su stalno u sukobu s takvim ljudima? Osećaju se neprijatno kad vide ljude koji streme ka istini i lepo se ponašaju, ljude koji nikada nisu negativni i koji imaju dobre namere. Kad antihristi vide ljude koji nepristrasno postupaju, ljude koji svoju dužnost mogu da obavljaju u skladu s načelima i koji istinu koju su razumeli mogu da sprovode u delo, oni zaista pobesne, razbijaju glavu pokušavajući da smisle način na koji bi te ljude mučili i nastoje da im otežaju život. Ako neko prozre priroda-suštinu antihrista, ako prozre njegovu podmuklost i rđavost, pa poželi da ga razotkrije i prijavi, šta će antihrist uraditi? Antihrist će na sve moguće načine nastojati da ukloni taj trn iz oka, to strano telo iz vlastitog tela, pa će stoga podstrekivati braću i sestre da tu osobu odbace. Obična braća i sestre nemaju nikakav prestiž ni status unutar crkve; oni u tom čoveku samo donekle prepoznaju antihrista i stoga ne predstavljaju nikakvu pretnju po njega. Zašto se onda antihristu oni nikada ne dopadaju i zašto on tu osobu tretira kao trn u oku i kao strano telo u vlastitom telu? Kako se ta osoba uopšte našla na antihristovom putu? Zašto antihrist ne može da prihvati takve ljude? Zato što u antihristu postoji rđava narav. Antihristi ne mogu da tolerišu ljude koji streme ka istini ili slede ispravan put. Oni se suprotstavljaju svima koji žele da slede ispravan put i namerno ti zagorčavaju život, razbijaju glavu pokušavajući da smisle kako da te se otresu, a ako u tome ne uspeju, ugnjetavaće te sve dok ne postaneš negativan i slab ili će ti pronaći neku mrlju i preneti je unaokolo ne bi li te svi ostali odbacili, i tek će tada biti srećni. Ako ih ne slušaš i ne radiš kako oni kažu, nego i dalje stremiš ka istini, slediš pravi put i nastojiš da budeš dobra osoba, oni će u srcu osećati nelagodu, biće uznemireni i osećaće se neprijatno dok te gledaju kako obavljaš svoju dužnost. U čemu je stvar? Da li si ih nečim ozlovoljio? Nisi. Zašto se prema tebi ovako ophode kad im ništa nisi uradio, niti si na bilo koji način ugrozio njihove interese? To samo pokazuje da je priroda tih stvorova – antihrista – rđava i da se oni suštinski protive pravdi, pozitivnim stvarima i istini. Ako ih pitaš o čemu se tačno radi, čak ni to neće znati da ti kažu; naprosto ti namerno zagorčavaju život. Ako kažeš da nešto treba uraditi na jedan način, oni to moraju da urade drugačije; ako kažeš da taj i taj nije naročito dobar, reći će da je ta osoba sjajna; ako kažeš da je ovo odličan način propovedanja jevanđelja, oni će reći da ne valja; ako kažeš da je neka sestra, koja tek godinu-dve veruje u Boga, postala negativna i slaba i da joj treba podrška, oni će kazati: „Nema potrebe, jača je od tebe.” Jednom rečju, oni se stalno sukobljavaju s tobom i namerno postupaju suprotno od tebe.

Kojeg se načela oni drže pri sukobljavanju s tobom? Njihovo načelo je sledeće: za sve što ti kažeš da je ispravno, oni kažu da je pogrešno, a za sve što ti kažeš da je pogrešno, oni kažu da je ispravno. Ima li u njihovim postupcima ikakvih istina-načela? Nema ni jednog jedinog. Oni samo žele da ti napraviš budalu od sebe, žele da te osramote, da te slome, da te toliko dotuku tako da ne možeš da podigneš glavu, žele da prestaneš da stremiš ka istini, da postaneš slab i da prestaneš da veruješ; tek tada će postići svoj cilj i u srcu osetiti radost. O čemu se ovde radi? To je rđava suština ljudi koji su antihristi. Ako vide da braća i sestre veličaju Boga, da svedoče o Bogu i da uopšte ne obraćaju pažnju na njih, jesu li oni tada srećni? Ne, nisu srećni. Kako se osećaju? Ljubomorni su. Obično, kad ljudi čuju da neko veliča nekog drugog čoveka, njihova normalna reakcija je: „I ja sam baš sjajan; zašto i mene ne veličate?" Imaju tu sitnu ideju, a opet, kad čuju da neko svedoči o Bogu, pomisle: „Ta osoba ima toliko iskustva i tako dobro svedoči da svi to odobravaju. Ako oni imaju takvo shvatanje, zašto i ja nemam takvo shvatanje?" Oni zavide toj osobi i dive joj se. Antihristi imaju određenu karakteristiku: kad antihrist čuje da neko o Bogu svedoči rečima: „Ovo je Božja zasluga, ovo je Božja disciplina, ovo su Božja dela i Božja uređenja, i ja sam spreman da se pokorim", on je nesrećan i misli: „Kažeš da je sve to božja zasluga. Jesi li video kako bog nad nečim vlada? Jesi li video da bog išta uređuje? Kako to da ja ne znam ništa o tome?" S jedne strane, oni su upravo nalik Sotoni, po načinu na koji se on odnosio prema Božjem odobravanju Jova. Kad Bog zadobije neku osobu, antihristi imaju isti mentalitet kao i Sotona – oni imaju Sotoninu narav. Drugi aspekt ogleda se u tome da, ako neko razume istinu i može da prepozna antihriste, ako antihriste odbacuje umesto da ih sledi, antihristi tada prosto pomahnitaju i misle: „Pošto nikako ne mogu da zadobijem ovu osobu, uništiću je!" Zato je Bog, kad se Jov suočio s kušnjama, rekao Sotoni: „Dajem ti ga u ruke, ali mu ipak poštedi život." Da Bog to nije rekao, da li bi Sotona bio milostiv? (Ne bi.) U to nema nikakve sumnje; on nipošto ne bi bio milostiv.

Kakav je stav antihrista prema braći i sestrama koji vole istinu i streme ka njoj, prema ljudima koji imaju neku veru i koji sa izvesnom odanošću obavljaju svoju dužnost? A kakav je njihov stav prema određenim ljudima koji govore o životnim iskustvima da bi svedočili o Bogu i koji s braćom i sestrama često razgovaraju o istini? (Oni prema njima osećaju zavist i mržnju.) Od čega zavisi taj njihov stav? Zavisi od njihove rđave naravi. Prema tome, kad vidiš da oni nekoga, iz neobjašnjivih razloga, često kinje, da nekoga mrze i da određenim ljudima nanose patnju, ti tada znaš da rđavu narav antihrista niko ne može da promeni, da je ona duboko ukorenjena u njima i da im je urođena. Sa ove tačke gledišta, može se videti da ti ljudi, koji su antihristi, nipošto ne mogu da dostignu spasenje. Ako braći i sestrama ne dopuštaju da svedoče o Bogu, mogu li onda oni sami da svedoče o Bogu? (Ne mogu.) Njima je toliko mrsko kad drugi ljudi svedoče o Bogu, da škrguću zubima; stoga Mi recite, mogu li oni da svedoče o Bogu? Oni su apsolutno nesposobni da svedoče o Bogu. Neki ljudi kažu: „Nije tačno, neki antihristi veoma dobro svedoče o Bogu, pa braća i sestre plaču dok slušaju njihovo svedočenje." Kakvo je to

njihovo svedočenje? Morate da saslušate tu vrstu „svedočenja" kako biste odredili da li se radi o istinskom svedočenju ili ne. Recimo da se neko ko ima dobar posao i dobru porodicu, budući dirnut od Boga, odrekne tog svog dobrog posla i porodice, pa svoje telo i svoj um posveti davanju sebe za Boga; mada u svom srcu oseća tugu, on se ipak odriče svega toga. Braća i sestre ga tada pitaju: „Zar se ne osećaš baš nimalo slabo?" A on im odgovara: „Da, pomalo, ali zar to što sam u stanju da se odreknem porodice i posla nije u celosti božja zasluga? Nekada sam zarađivao dve-tri hiljade dnevno i desetine hiljada mesečno, a imao sam i vrednu imovinu. Nakon što sam poverovao u boga, a da bih mogao da obavljam svoju dužnost, svu imovinu sam poverio nekom drugom na čuvanje." Drugi ga pitaju: „Zar uopšte nisi rukovodio svojom imovinom nakon što si je predao nekome drugom? Da li ti sada više nemaš nikakvu imovinu? Kako si se odrekao svoje imovine?" On odgovara: „To je božji čin." Zar to nije isuviše nejasno? (Jeste.) To su samo prazne reči. Nadalje, zar to što saopštava visinu svojih nekadašnjih prihoda nije puko hvalisanje? Zašto on to kaže? On zapravo svedoči o bogatstvu kojeg se odrekao. Da li on svedoči o Bogu? On svedoči samo o deliću svoje „slavne" prošlosti, o ceni koju je platio i o tome koliko se u prošlosti potrošio, o tome koliko je toga posvetio i o tome kako nema pritužbi na Boga. Ima li u svemu tome ičega što svedoči o Bogu? Iz svega što je rekao, niste videli ništa od onoga što je Bog uradio, zar ne? Nije tačno da on svedoči o Bogu; očigledno je da on svedoči o samom sebi, ali pritom ipak tvrdi da svedoči o Bogu! Zar to nije obmanjivanje? On se pretvara da svedoči o Bogu, samo zato da bi svedočio o sebi – zar to nije licemerje? Zašto su onda neki ljudi duboko dirnuti i ne prestaju da plaču kad to čuju? Ima svakakvih budala unaokolo! Kad god neko pomene svedočenje o Bogu, antihristi moraju da pričaju o nekim sitnicama koje su uradili, o malim stvarima koje su posvetili i o kratkom vremenu tokom kojeg su davali sebe; kako vreme prolazi, ljudi prestaju da obraćaju pažnju, pa antihristi smišljaju nove stvari o kojima će govoriti i na taj način svedoče o sebi. Ako se pojavi neko ko je bolji od njih, ko može bolje da besedi i da donese malo svetla istine, oni se osećaju nelagodno. Da li se osećaju nelagodno zato što su njihovi napori u vezi sa istinom inferiorni u odnosu na druge ljude i što žude da se u tome istaknu? Ne, oni nikome ne žele da dozvole da bude bolji od njih, ne mogu da podnesu da drugi budu bolji i srećni su samo onda kad su bolji od svih ostalih. Zar to nije rđavo? Ako je neko bolji od tebe i bolje razume istinu od tebe, onda treba da naučiš nešto od te osobe – zar to nije dobra stvar? To je nešto zbog čega svi treba da se raduju. Nekada je, na primer, postojao Jov, taj jedan čovek među mnogim Božjim sledbenicima u ljudskoj istoriji. Da li je to bio jedan od slavnih događaja u Božjem delu upravljanja od šest hiljada godina, ili je to bilo nešto sramno? (Bio je to slavan događaj.) Bio je to slavan događaj. Kakav bi stav trebalo da usvojite prema tom događaju? Iz koje perspektive treba da ga posmatrate? Treba da budete srećni zbog Boga i da Ga slavite, da veličate moć Božju, da veličate Božje zadobijanje slave – to je bila dobra stvar. Bila je to izuzetno dobra stvar, a opet ima ljudi kojima je ona čak odvratna i gadi im se. Zar ti ljudi nisu rđavi? Ako ćemo iskreno, rđavi su i sve je to posledica njihove rđave naravi.

Narav antihrista je rđava; oni ne samo da ne prihvataju istinu, već su takođe u stanju da se opiru Bogu, da uspostavljaju vlastita carstva i da se neumoljivo suprotstavljaju Bogu – to je rđava narav. Da li vi imalo razumete iskvarene naravi? Pošto mnogi ljudi možda ne umeju da ih prepoznaju, hajde da ih prikažemo na jednom primeru. Neki ljudi se obično ponašaju veoma normalno u tipičnim okolnostima: oni veoma normalno pričaju i komuniciraju s drugima, izgledaju kao normalni ljudi i ne rade ništa loše. Međutim, kad dođu na skupove, kad čitaju Božje reči i kad razgovaraju o istini, neki od njih ne žele da slušaju, neki su pospani, neki osećaju odbojnost prema tome, teško im je da to podnesu i ne žele to da čuju, dok neki nehotice zadremaju i postaju potpuno nesvesni – o čemu se tu radi? Zašto se toliko nenormalnih pojava dešava čim neko počne da u zajedništvu razgovara o istini? Neki od tih ljudi su u nenormalnom stanju, dok su neki prosto rđavi. Ne može se isključiti ni mogućnost da su ih zaposeli zli duhovi, a to ljudi ponekad ne mogu u potpunosti da shvate niti da jasno razluče. Antihristi imaju zle duhove u sebi. Ako ih pitaš zbog čega su neprijateljski nastrojeni prema istini, oni će to poricati i tvrdoglavo će odbijati da priznaju, iako zapravo u svom srcu odlično znaju da ne vole istinu. Kad niko ne čita Božje reči, oni se vrlo dobro slažu s drugima, baš kao da su normalni ljudi, tako da ti uopšte nisi svestan šta leži u njima. Međutim, čim neko počne da čita Božje reči, oni ne žele to da slušaju, a u srcima im se rađa odvratnost. Time se njihova priroda ogoljava – oni su zli duhovi; to su takvi stvorovi. Jesu li Božje reči razotkrile suštinu tih ljudi ili su ih pogodile u živac? Ni jedno ni drugo. Kad prisustvuju skupovima, antihristi ne žele da slušaju nikoga ko čita Božje reči – zar oni time ne pokazuju da su rđavi? Šta znači to „da su rđavi”? To znači da su bez ikakvog razloga neprijateljski nastrojeni prema istini, prema pozitivnim stvarima i prema pozitivnim ljudima; čak ni oni sami ne znaju razlog tog neprijateljstva, već naprosto moraju tako da se ponašaju. To znači biti rđav i, prosto rečeno, biti naprosto loš. Neki antihristi kažu: „Čim neko počne da čita božje reči, odmah gubim želju da ga slušam. Dovoljno je da čujem kako neko svedoči o bogu, pa da osetim odvratnost, a da čak ni sam ne znam zašto. Kad vidim da neko voli istinu i stremi ka njoj, ja s tom osobom ne mogu da se složim, već želim da joj se suprotstavim i stalno osećam želju da je proklinjem, da joj iza leđa nanosim štetu i da je uništim.” Čak ni oni sami ne znaju zbog čega se tako osećaju – tako je kad su rđavi. Šta je zapravo razlog tome? Antihristi naprosto nemaju u sebi duh normalne osobe, jednostavno ne poseduju normalnu ljudskost – u krajnjoj liniji je tako. Kad normalna osoba čuje Boga kako jasno i lucidno govori o raznim aspektima istine, ona misli: „U jednom tako rđavom i promiskuitetnom dobu, kad se ispravno ne razlikuje od pogrešnog i kad se dobro i loše međusobno prepliću, dragocena je i retka prilika čuti toliko istine i tako izvanredne reči!” Zašto je to dragoceno? Božje reči bude želju i nadahnuće u onim ljudima koji poseduju i srce i duh. Kakvo nadahnuće? Ti ljudi čeznu za pravdom i za pozitivnim stvarima, čeznu za životom pred Bogom, za pravičnošću i pravednošću u svetu i za time da Bog dođe i da preuzme vlast nad ovim svetom – to je vapaj svih onih koji vole istinu. Međutim, da li antihristi čeznu za tim stvarima? (Ne.) Za

čime čeznu antihristi? „Kad bih imao vlast, uništio bih sve koji mi se ne dopadaju! Kad neko svedoči o hristu kao o bogu koji se pojavio i koji deluje, kad svedoči o tome kako je bog suveren čovečanstva i o tome kako su božje reči istina, najviša životna maksima čovečanstva i temelj ljudskog opstanka, ja osećam odvratnost, mržnju i ne želim to da slušam!" To je nešto što leži duboko unutar svakog antihrista. Zar antihristi nemaju takvu narav? Dokle god ih neko obožava, ugleda se na njih i sledi ih, oni su dobri drugari i pripadaju istom timu; ako neko stalno besedi o istini i svedoči o Bogu, antihristi se klone takve osobe i osećaju odvratnost prema njoj, pa je čak i napadaju, isključuju i muče – to je rđavost. Kada govorimo o rđavosti, to se uvek povezuje sa Sotoninim lukavim spletkama; to što Sotona radi je rđavo, to što radi velika crvena aždaja takođe je rđavo, rđavo je ono što rade antihristi, a kad kažemo da su oni rđavi, to prvenstveno znači da su oni neprijateljski nastrojeni prema svim pozitivnim stvarima i da se naročito suprotstavljaju istini i Bogu – to je rđavost i to je narav antihrista.

Razmislite o antihristima koje ste lično susreli i za koje ste čuli, a koji pokazuju takvu rđavu narav. Jednom sam naišao na pravu beštiju od žene, čija je ljudskost bila neverovatno zlonamerna. Kad god bi Božja kuća propovedala o predstojećim velikim katastrofama, o tome da nema mnogo vremena, da braća i sestre treba da pripreme dobra dela, da treba da se potrude da streme ka istini, da svoje dužnosti treba dobro da obavljaju kako bi udovoljili Božjim namerama i da ni za čim ne treba da žale, kad god bi, dakle, Božja kuća propovedala o tim stvarima, ta bi žena u svom srcu proklinjala i mislila: „Kraj sveta? Život je predivan. Možda je za tebe kraj sveta, ali za mene sigurno nije! Čak i ako nastupe velike katastrofe, ja i dalje treba da živim. Ako neko mora da umre, umrite vi!" Da li je ta žena nerazumna ili šta već? Kad god bi neko zapodenuo razgovor o ovom aspektu istine, ona bi postajala nerazumna, u srcu joj se rađala odvratnost i mislila bi: „Život mi je sasvim dobar ovakav kakav je! Imam puno novca, posedujem automobile, kuće, imam velike prihode, glavna sam zverka u svom kraju i niko se ne bi usudio da me uvredi. Pošto su mi uslovi života tako dobri, zar ne bih pretrpela gubitak ako bi naišle velike katastrofe? Još nisam spremna da umrem!" Iz koje je perspektiva ona gledala na Božje delo i na Njegovu želju da uništi ovaj rđavi svet i ovo rđavo čovečanstvo? (Bila je neprijateljski nastrojena prema njima.) Ma šta da Bog uradi, ako bi se to ticalo njenih interesa, ako bi štetilo njenim interesima, ona bi to mrzela i bila bi neprijateljski nastrojena prema tome. Ona se ne bi složila s tim, već bi mislila: „To što radiš je pogrešno!" I momentalno bi porekla Božja dela. Osim toga, najrđavija stvar u vezi s njom bila je ta što joj se nije dopadalo da zavladaju pravičnost i pravednost; ma ko da je na vlasti, pa čak i kada bi Bog držao svu vlast i kad bi zavladale pravičnost i pravednost, njoj to ne bi bilo po volji ako bi štetilo njenim interesima – njoj su vlastiti interesi bili važniji od Boga. Zar njeni postupci nisu bili demonske prirode? A kad je na delu demonska priroda, zar to nije ona ista priroda kao kad nekoga zaposedne zao duh i kad ta osoba kaže da ne želi da sluša Božje reči? (Jeste.) Kad god neko čita Božje reči, taj zao duh će reći kako ne želi da ih sluša. Kad god bi neko od braće ili sestara besedio o skorom

svanuću Božjeg dana ili o predstojećim velikim katastrofama, ta beštija od žene bi sve to mrzela i proklinjala u svom srcu. Zašto je ona to proklinjala? Kada bi Bog došao da uništi svet, ona bi izgubila svu svoju imovinu – kad god bi se nešto ticalo njenih interesa, ona bi to proklinjala. Njene kletve, dakle, imaju istu prirodu koju ima i zao duh kad kaže da neće da čuje Božje reči. Zajednička im je odlika da, kad god neko pomene istinu, kad god neko ogoli dubine njihovih duša, kad ogoli njihovu ružnoću, njihovu rđavost i podmuklost, u srcima im se odmah budi mržnja, otpor i suprotstavljanje, usled čega oni proklinju i psuju – eto kakvi su zli duhovi. Spolja gledano, ta beštija od žene nije ličila na nekoga ko je zaposednut demonom, već je govorila i ponašala se baš kao neka normalna osoba, ali je priroda njenih postupaka ipak bila upravo istovetna tom demonu. Kad budete imali priliku, bogatašima u crkvi možete postaviti sledeće pitanje: „Kad dođe Božji dan i kad nastupe velike katastrofe, a ti izgubiš sve svoje porodično imanje, da li ćeš se osećati uznemireno? Raduješ li se dolasku Božjeg dana? Raduješ li se što će Bog preuzeti vlast i što će zavladati pravičnost i pravednost? Raduješ li se što će Bog brzo uništiti ovo rđavo čovečanstvo, čak i ako ćeš pritom i ti biti uništen? Želiš li da se to dogodi?” Saznajte šta oni misle o tome. Neki će hteti da se to dogodi, a neki neće. Ako uzmemo u obzir čitav svet, celu vaseljenu, sve materijalne stvari kojima upravlja Bog – ovde ne govorimo o nematerijalnim stvarima, već samo o onima iz domena materijalnog: porodično imanje, automobili, kuće, novac, i tome slično – ako, dakle, sve te stvari skupimo na gomilu, vrede li one koliko i zrno peska u Božjim rukama? (Ne.) Međutim, kad ljudi steknu te stvari, oni ne žele da ih se odreknu i čini im se da imaju kapital za nadmetanje s Bogom, pa kažu: „Ako mi budeš preoteo porodično imanje, mrzeću te, protiviću ti se i neću hteti da priznam da si ti bog!” Da li od tvog priznanja zavisi da li je Bog zaista Bog ili nije? (Ne zavisi.) Imaš li ti kapital da se s Bogom nadmećeš tim svojim sićušnim porodičnim imanjem? Tako si neuk! Dijamanti su najvrednije stvari na Zemlji. Kad obični ljudi ugledaju jednokaratni dijamant, začude se i kažu: „Kakav ogroman dijamant! Mora da vredi 10 ili 20 hiljada američkih dolara!” Misle da su dijamanti toliko vredni. A onda sam čuo vest da je jedna planeta, koja se nalazi nedaleko od Zemlje, u celosti sačinjena od dijamanata i najednom sam shvatio nešto: ljudi su tako kratkovidi. Kad vidiš dijamant kako svetluca, mnogo ti se dopada i misliš da je to sjajna stvar, ali kad čuješ da postoji planeta u celosti sačinjena od dijamanata, koje je onda tvoje stanovište? Tvoje se stanovište o dijamantima menja. Drugim rečima, kad čuješ neku drugu informaciju, tvoj se horizont najednom širi; ti više ne vidiš samo sićušan prostor pred sobom i nisi više žaba u bunaru, jer sada raspolažeš većom količinom informacija, pa se tvoja percepcija promenila i porasla. Dok živi na ovom svetu, ljudi se neprekidno susreću sa svakom svakcijatom stvari koja im se desi i sa različitim okruženjima, usled čega im se horizonti stalno menjaju, dok se u isto vreme njihova stanovišta neprekidno osavremenjuju. To je normalno i to je proces u kojem Bog navodi ljude da u ovom životu postepeno napreduju i da stalno unapređuju svoje uvide, stanovišta i razumevanje sveta u celini i razumevanje Božjih dela. Kako, dakle, treba da se odnosite prema ovom pitanju

sada, nakon što se odslušali Moju priču o tome? Treba li da pomislite: „Oh, ljudi na Zemlji su tako neuki, lišeni su svakog uvida i tako malo znaju!”? Drugim rečima, možda su tvoja gledišta i uvidi o čitavoj vaseljeni, o celokupnoj ljudskoj rasi, o svim stvarima kojima Bog zapoveda i o svemu što Bog zapoveda, identični tvom razumevanju sićušnog dijamanta čija se vrednost poredi s celom jednom planetom, zar ne? (Tako je.) Koji zaključak možemo izvući iz toga? Nijedna osoba na planeti Zemlji, ma koja postignuća da je ostvarila, ma kakav ugled da je stekla, ma koliko veličanstvenom da se pokazala, ne bi smela time da se hvali, zato što su ljudska bića tako beznačajna da ne vrede ni prebijene pare! Bog je pripremio nešto dijamanata na zemlji, a ljudi su se oko njih potukli. Zar oni ne znaju koliko ima planeta u Božjim rukama, od kojih svaka u sebi krije stvari vrednije čak i od dijamanata? Zar ljudi nisu mizerni? (Jesu.) Eto koliko su ljudi mizerni; oni su tako neuki.

Antihristi ne mogu a da se ne opiru Bogu; mržnja prema istini i pozitivnim stvarima toliko im je urođena da čak ni ljude koji vole istinu i pozitivne stvari ne mogu da puste na miru, već takve ljude osuđuju, kinje i isključuju. A što se tiče onih koji su u dosluhu s njima, oni su među sobom prirodno povezani, štite jedni druge, jedni drugima pružaju utočište i celivaju skute. Iz toga možemo da vidimo da ljudi koji su antihristi zapravo predstavljaju reinkarnaciju zlih duhova i nečistih demona, koji su lišeni normalne ljudskosti. Ma koliko da razumeju istinu kad je čuju i ma koliko jasno propovedaju reči i doktrine, kad je reč o praksi, biraju jedino da se suprotstave istini i da se opiru Bogu, kao i da zaštite svoj lični status i interese – u tome se ogleda njihova rđavost. Po čemu su oni najrđaviji? Po tome što mrze istinu; oni istinu mrze bez ikakvog razloga ili objašnjenja. Ako ih pitaš zašto mrze istinu, možda nisu u stanju da ti objasne, ali u svakom njihovom postupku ogledaju se narav i metodi antihrista, svaki njihov postupak ima za cilj da ljude navede na stranputicu i uhvati ih u zamku, da omete i prekine rad Božje kuće – to je rezultat svakog njihovog postupka. Posmatrajte i upoređujte starešine i delatnike na svim nivoima, kao i običnu braću i sestre koje poznajete i sa kojima kontaktirate, kako biste videli da li iko od njih bezrazložno mrzi, napada i želi da isključi onu braću i sestre koji streme ka istini. Oni i sami znaju da to nije ispravno, ali prosto ne mogu da se uzdrže, pa pred tom braćom i sestrama govore milozvučne reči, dok iza njihovih leđa postupaju sasvim drugačije, otkrivaju svoje demonsko lice i počinju da im se suprotstavljaju. Ako to nije rđavost, šta onda jeste? Šta je najodvratnije u vezi sa antihristima? Oni često govore ispravne stvari da bi pripadnike izabranog Božjeg naroda i ljude oko njih naveli na stranputicu, pa čak i da bi prevarili i obmanuli Višnjeg ili, još gore, da bi kitnjastim rečima obmanuli Boga i zadobili poverenje ljudi, a odmah zatim počinju da divljaju, da se ponašaju nepromišljeno i da u Božjoj kući rade šta im je volja. Umeju da govore ispravno i umeju da govore pogrešno, znaju kako treba i kako ne treba da se ponašaju, znaju šta jesu a šta nisu načela, znaju šta znači raditi protiv načela i šta znači raditi u skladu s načelima. U svom srcu nemaju nikakvih nedoumica u vezi s tim stvarima, a neki od njih znaju te stvari veoma jasno i lucidno, ali, ma koliko da dobro razumeju i jasno

poznaju načela, oni u svom radu uopšte ne primenjuju istinu, već bez ustezanja čine loše stvari koje su u skladu s njihovim vlastitim željama. To njihovu prirodu određuje kao sotonsku i kao prirodu antihrista. Oni ne samo da mrze istinu i da osećaju odbojnost prema njoj, već često mrze i osuđuju pozitivne stvari. Zbog čega velika crvena aždaja mrzi istinu i Boga? To je u celosti određeno njenom sotonskom prirodom. Pojedina braća i sestre trpe tolika mučenja i progone da više ne smeju da se vrate svojim kućama, a ovi đavoli i Sotone na to kažu: „Ovi ljudi više nemaju normalan život; napustili su svoje porodice." U stvari, oni ne mogu da se vrate svojim kućama zato što ih velika crvena aždaja progoni. Takve stvari se često dešavaju. Za koje ste još stvari čuli? (Velika crvena aždaja kaže da ljudi koji previše čitaju Božje reči imaju isprane mozgove.) Velika crvena aždaja kaže: „Ljudima su božje reči isprale mozak; oni su obmanuti." To je okretanje istine naglavačke. Mada je očigledno da upravo velika crvena aždaja ispira ljudima mozak i kvari ih, ona tu činjenicu izvrće naglavačke i kaže da je Bog taj koji ljudima ispira mozak – ovi demoni su tako rđavi! Velika crvena aždaja preuzima zasluge za sva dobra dela koja su učinili drugi, a druge krivi za sve ono loše što je sama uradila. Isto to rade i antihristi; njihovi metodi identični su metodima koje koristi velika crvena aždaja, Sotona. Oni su prave Sotonine sluge!

Jesmo li sada praktično završili sa razgovorom o rđavim, podmuklim i lažljivim manifestacijama antihrista? Zar ono o čemu sam vam danas besedio nije drugačije i stvarnije od onoga što možete da razumete doslovno? Božja kuća je poslednjih godina proizvela mnogo video-zapisa, uključujući i neke himne, filmove, i tome slično, i sve je to objavljeno na internetu. Kad je te stvari video na internetu, jedan antihrist iz kontinentalnog dela Kine je rekao: „Te programe ste proizveli u inostranstvu, ali mi to takođe možemo da uradimo u Kini." Zatim je započeo sa pridobijanjem ljudi, pronašao jednu grupu i u zemlji velike crvene aždaje osnovao hor. Na kraju su svi ti ljudi bili uhapšeni. Zašto je taj antihrist morao to da uradi? Da li je imao neki cilj? (Jeste.) Koji je bio njegov cilj? (Da kontroliše ljude.) Cilj mu nije bio tako jednostavan da bi se sveo samo na želju za kontrolom nad ljudima. Želeo je da osnuje sopstvenu frakciju. Ideja mu je bila sledeća: „Ako Božja kuća može da ima svoj hor, mogu i ja! Ako u tome uspem, imaću vlastitu frakciju. Dovoljno je samo da mahnem rukom i mnogi ljudi će doći!" Na taj način bi mogao da istisne Božju crkvu. Zar nije to cilj koji je želeo da postigne? Rezultat je, međutim, bio takav da je velika crvena aždaja sprečila taj pokušaj, tako da su se njegove lepe želje izjalovile. Božja kuća taj posao obavlja uz preduslov garantovane bezbednosti. Da li je on imao takav preduslov u zemlji kojom vlada velika crvena aždaja? Taj preduslov mu nije bio dostupan, ali on je ipak hteo da se pokaže. Nije se, međutim, dobro pokazao, pa mu je na kraju sve pošlo po zlu. Pre par godina, još jedna grupa ljudi je proizvela nekakav program i postavila ga onlajn. Pevali su neke stare melodije praćene plesom, obučeni u nošnju jedne etničke manjine, sa cvetnim dezenima. Sve je izgledalo prilično konvencionalno i zastarelo. Recite Mi, zar ti antihristi nisu samo prouzrokovali ometanja? (Jesu.) Nevernici i religiozni ljudi nisu bili upoznati s aktuelnom

situacijom i mislili su da je to zaista napravila crkva. Antihristi stalno prave gluposti; ne samo da su rđavi, nego su pritom i glupi. Zašto su glupi? Da li zato što su toliko rđavi da su zbog te svoje rđavosti načisto zaglupeli? Ne. Kada osoba bilo kog kova, koja razume ponešto od istine, u svom radu naiđe na neku nepremostivu prepreku, pa ne zna šta bi bilo prikladno uraditi a šta ne, ona će u svom srcu povući crvenu liniju ispod koje se ne ide: neće postupati slepo i nepromišljeno. Zar nije tako? (Da, jeste.) Međutim, bezobzirno se ponašaju ljudi koji ne razumeju istinu i koji su toliko nadmeni da postaju nerazumni. Šta znači to što se oni ponašaju bezobzirno? Takvi ljudi su nerazumni, a nerazumni ljudi nisu u stanju da razmotre problem. Šta podrazumevam pod „razmotre”? Podrazumevam sve ono što treba uraditi u početnim fazama: šta treba pripremiti, šta je potrebno kad se preduzme akcija, zašto se neki program mora napraviti i, kad se jednom napravi, na koliko ljudi može uticati, koliko se ljudi pomoću tog programa može obrazovati i ima li kakvih neželjenih posledica ili nedostataka – sve to treba proceniti. Taj proces procenjivanja naziva se „razmatranje”. A mogu li ti glupaci išta da razmotre? (Ne mogu.) Ljudi koji nisu u stanju da razmotre problem lišeni su racionalnosti; imaju li oni ikakvo razumevanje istine? Naravno da nemaju. Ako neko zaista razume ponešto od istine, njegova će razumnost postati jasnija i zdravija. Biće mu jasnije šta je pozitivno a šta negativno, šta je ispravno a šta pogrešno i kom domenu to i to načelo pripada; drugim rečima, ma šta da takva osoba radi, bilo da radi nešto dobro ili loše, ona će u svom srcu imati merilo. Na primer, ako ti neko kaže da gola istrčiš na ulicu, da li bi ti to uradila? (Ne bih.) Da li bi to uradila ako bi te neko udario? Da li bi to uradila ako bi ti neko dao deset hiljada juana? (Ne bih mogla. Bilo bi me sramota.) Sama spoznaja da bi bilo sramotno tako nešto uraditi predstavlja način razmišljanja, jednu vrstu presude, svojevrstan stav koji proizlazi iz racionalnosti; to jest, jedino uz pomoć te racionalnosti možeš tako da razmišljaš i da zauzmeš takav stav. Prema tome, bez obzira da li te na to mame novcem ili te surovo zlostavljaju i muče, ma kako da te na to prisiljavaju, ti to ipak ne bi uradila, što znači da ništa od toga ne bi uticalo na tebe i ti bi ostala čvrsta u svojoj odluci. Antihristi ne razumeju istinu i oni upravo zbog toga nemaju koncept o bilo čemu što rade. Šta u ovom kontekstu znači „koncept”? To znači da oni ne znaju šta da urade kako bi svedočili o Bogu. Pomenuti antihrist je mislio da ima srce prepuno ljubavi, pa je okupio grupu ljudi i snimio video zapis sa horskim pesmama, na koji je utrošio mnogo novca i izložio se riziku. U kontinentalnom delu Kine, situacija je gora nego u inostranstvu, i šta ako stvari krenu naopako? Da li je on to razmotrio? Možda je u određenoj meri razmotrio čitavu tu situaciju, ali zato nije znao koje programe da napravi ni kakve će rezultate time postići – on to uopšte nije razumeo. Zašto nije razumeo? Zato što je bio lišen te racionalnosti. Kako nastaje racionalnost? Jedino kroz razumevanje istine, ljudski razum može postepeno da postane jasan i zdrav. Antihristi po svojoj prirodi mrze istinu, urođeno im je da se suprotstavljaju pozitivnim stvarima i duboko u srcu nikada ne vole istinu, pa mogu li onda da razumeju istinu? (Ne.) A ako ne razumeju istinu, mogu li posedovati razmišljanje normalne ljudskosti? Oni to nikada ne mogu posedovati. Da li ljudi lišeni

razmišljanja normalne ljudskosti poseduju racionalnost? Ne, oni je ne poseduju. Kad antihristi nešto govore i rade, njihova stanovišta i sve ono što rade ne razlikuju se od onoga što rade đavoli i zli duhovi. Zašto kažem da se ne razlikuju? Primera radi, neko stvarno voli da propoveda i da se pokazuje, te je stoga u stalnoj potrazi za ljudima koji bi slušali njegove propovedi. Čak i ako ljudi ne vole da ga slušaju, on i dalje propoveda; kad ostali osete toliku odvratnost prema njemu, on toga nije svestan, ne trudi se da ih posmatra, ne vidi šta je drugima potrebno, već udovoljava samo sebi. Zar to nije sramno? To je sramno, a on je lišen racionalnosti. Ima li ikakve razlike između tog odsustva racionalnosti i nasumičnih i bezobzirnih reči i postupaka nekoga ko je zaposednut Sotonom i zlim duhovima? Iako on možda ne liči na mentalno obolelu osobu koja pomahnitala i gola trči ulicom, jasno je da su njegovi postupci lišeni racionalnosti. Kad se od njega zatraži da neku braću i sestre zalije, da propoveda jevanđelje ili da obavi neku dužnost, on je u potpunosti lišen načela, pa postupa nepromišljeno i kako je njemu po volji. Ima ljudi koji 20 godina propovedaju jevanđelje a da pritom nisu zadobili ni jednu jedinu osobu, a ipak i dalje žele da postanu starešine. Da li zaista ima takvih ljudi? I te kako ih ima. Oni ne poseduju nikakva načela i prave zbrku od svega što rade, ali bi ipak da postanu starešine i da predvode druge ljude – mnogo je takvih ljudi, budite sigurni u to. Toliko godina veruju u Boga, tolike su Božje reči pročitali i tolike propovedi odslušali, ali i dalje ne razumeju istinu. Sa čime je, dakle, povezan taj njihov nedostatak razumevanja istine? Koji je uzrok doveo do toga da je oni ne razumeju? Da li je uzrok u tome što su isuviše slabog kova i nisu sposobni da shvate, ili u tome što su lošeg karaktera i ne vole istinu? (To je povezano s njihovom suštinom.) Zašto je povezano s njihovom suštinom? (Zato što im je suština rđava, što ne mogu da prime delo Svetog Duha i što Bog ne deluje na takve ljude, te stoga oni nikada neće razumeti istinu, ma koliko jeli i pili Božje reči.) To je objektivan uzrok. Naravno, to što Sveti Duh ne deluje u njima jeste objektivan uzrok, te stoga oni definitivno neće moći ništa da razumeju – to važi za sve. Postoji takođe i jedan subjektivan uzrok, a znate li koji? (Takvi ljudi mrze istinu.) A kako na istinu gledaju ljudi koji je mrze? (Kao na svoju antitezu.) Posmatraju je kao svoju antitezu; to je jedan aspekt. Ima li šta još? Jesu li u stanju da shvate praktičnu stranu istine? Nisu, nikada. Recite Mi, ako oni ne mogu da shvate čak ni taj nivo, da li su onda u stanju da razumeju istinu? Ne, oni nikada ne mogu razumeti istinu. Objektivni uzrok je taj što takvi ljudi nisu sposobni da prime delo Svetog Duha i što ih Bog ne prosvećuje. Subjektivni uzrok je to što su oni neprijateljski nastrojeni prema Bogu, istini i pozitivnim stvarima i što, po njihovom mišljenju, nijedna pozitivna stvar nije pozitivna. Za koje, dakle, stvari oni u svom srcu veruju da su pozitivne? Za one stvari koje zagovara Sotona – stvari koje su sve odreda rđave, isprazne i nejasne. Jesu li, dakle, ovi rđavi ljudi koji mrze istinu sposobni da tu istinu razumeju? Oni je nikada ne mogu razumeti, zato što je ne prihvataju. Recite Mi, sada, ima li ikakvog smisla razgovarati o istini s takvim ljudima? Mogu li oni da budu spremni da vas saslušaju dok im čitate Božje reči? Svi su oni nevernici i demoni, pa kako bi onda mogli da slušaju Božje reči? Neki ljudi ne

mogu da prodru u srž ovog problema, pa se pitaju: „Zašto me ne razumeju kad s njima razgovaram o istini? Zar oni nisu ljudska bića?" Zbunjen si i ne uspevaš da dopreš do njih. Neke ljude je jednostavno nemoguće slušati kad govore, a ono što rade naprosto je besmisleno – to su nevernici i demoni, koji su gluvi za sve što je razumno. Zašto sam upotrebio ovih šest reči: „gluvi za sve što je razumno"? Ti veruješ da Bog postoji i da Bog drži suverenost nad svim stvarima – zar to nisu pozitivne stvari? (Jesu.) A u šta ti ljudi veruju? „Zar ovako bog drži suverenost nad svim stvarima? Čudna mi čuda." Zar nisu gluvi prema svemu što je razumno? (Jesu.) S takvim se ljudima ne može komunicirati; oni pripadaju nekoj drugoj vrsti, to su zveri koje ostaju gluve prema svemu što je razumno. Zveri nikada ne mogu razumeti šta su pozitivne stvari i šta je istina, tako da nema načina da se s njima komunicira. Činjenica da nisi u stanju da s njima komuniciraš nije stvar vremena, ni napornog truda, ni količine truda koji ulažeš u to, već je stvar u tome da oni naprosto nisu sposobni da razumeju. Šta bi onda više mogao da im kažeš? Šta je tačno problem s tim ljudima? U njihovim srcima nema poštenja, nema čestitosti ni dobrote, već samo rđavosti; srca su im ispunjena rđavošću. To je razlog zbog kojeg su ti ljudi gluvi pred svim što je razumno i zbog kojeg ih je nemoguće spasiti.

U poređenju sa rđavom naravi, lažljivost i podmuklost su relativno lakše i plićeg stepena. Ako su plićeg stepena, zašto ih ovde uopšte pominjem? Antihristi rade i govore lažljivo, neobjašnjivo i opskurno, usled čega se drugima čini da su podmukli i lažljivi, a obični ljudi ne mogu da dokuče celu istinu o njima. Oni rade i govore lažljivo i ne mogu da se slažu s ljudima koji su bezazleni i pošteni i koji streme ka istini. Umesto toga, oni često iskorišćavaju takve ljude i poigravaju se njima. Potpuno nesvesni toga, ti ljudi postaju igračke u rukama antihrista, koji ih čak i iskorišćavaju. Doduše, takvo ponašanje i ti metodi koje antihristi koriste nisu toliko štetni po ljude. Šta je to što ljudima nanosi mnogo štete? Ono što je mnogo ozbiljnije jeste rđava narav antihrista, kao i navođenje ljudi na stranputicu, kontrola nad njima i tlačenje ljudi koje proizilazi iz te rđave naravi. Kada je reč o njihovim postupcima, antihristi uvek imaju nameru i motiv, koje ne mogu da saopšte drugima. Oni nikada neće posvetiti ni dati ništa od sebe bez razloga, niti će bez razloga ili nadoknade učiniti išta za bilo koga, pa ni za Božju kuću. Iza svake njihove reči i postupka stoji neki motiv, neka namera, a onog trenutka kad njihova namera i motiv izađu na videlo ili kad im se ambicije i želje izjalove, oni traže priliku da se povuku. U svom srcu misle: „Ne vredi da se posvećujem i da dajem sebe bez razloga, nije vredno da trošim vreme na to. Čovek mora nešto da dobije od verovanja u boga. Ako se neko daje za boga ne tražeći ništa zauzvrat, onda je to naprosto glupo." Njihova logika glasi: „Nema besplatnog ručka" Savest i razum, ponašanje i dobra dela koje normalni ljudi treba da poseduju, oni karakterišu kao glupo i budalasto. Zar to nije rđavo? (Jeste.) To je neverovatno rđavo. Primera radi, Božja kuća pravi neke radne aranžmane i u izvesnoj meri vodi računa o životnim potrebama braće i sestara koji obavljaju svoje dužnosti, ali antihristi ih koče iznutra. Koju svrhu antihristi vide u tome što ih koče? Kad bi radni aranžmani dolazili od antihrista i kad bi braća i sestre to znali, oni bi osećali da mu duguju

zahvalnost, a onda bi on preuzeo vođstvo. Ako braća i sestre ne znaju ko je napravio radne aranžmane i ako misle da ih je napravila Božja kuća, te su zbog toga zahvalni Bogu, da li bi ih antihrist sprovodio? Ni slučajno. Radni aranžmani bi se zaustavili kod antihrista i ne bi bili sprovedeni. Braća i sestre imaju koristi od toga što radne aranžmane izdaje Božja kuća, a na taj način bi se i rad na jevanđelju bolje širio. Budući da je to značajno sa stanovišta Božjeg dela, kako bi oni koji obavljaju ulogu starešina trebalo da sprovode te radne aranžmane? Oni treba svim silama da se trude da ih dobro sprovedu i implementiraju. Neki antihristi ih, međutim, koče iznutra i dve godine ne sprovode radove. Šta je tome razlog? Sotona je taj koji uzrokuje opstrukcije i ometanja. Antihristi i zli ljudi ometaju i kontrolišu pojedine crkve, tako da niko ne vodi računa o braći i sestrama koji obavljaju svoje dužnosti. Antihristi su srećni zbog toga i u svom srcu misle: „Dovoljno mi je što ja koristim sve te divne stvari i ogromne beneficije. Kako bi sva braća i sestre mogli da budu korisnici?" Kako bi to što braća i sestre koriste beneficije moglo na bilo koji način da utiče na antihriste? To uopšte ne bi uticalo na njih. Oni bi imali koristi, svi ostali bi imali koristi, i to bi bilo sjajno! Razmislite o ukupnoj situaciji: ne treba da kočiš ni da zadržavaš, već samo da to sa radošću sprovodiš. Zar to nije normalno? (Jeste.) To je dužnost koju čovek treba da obavlja i to je tvoja odgovornost. S jedne strane, to te ništa ne košta, a s druge: zar širenje rada na jevanđelju nije nešto što svi želite? (Jeste.) Kad antihristi vide kako braća i sestre uživaju u blagodati Božjoj, da li oni postaju ljubomorni? Na šta su ljubomorni? Zar antihristi nisu demoni? Dakle, zašto antihristi ne sprovode rad? Zato što su ljubomorni. Da li oni uopšte razmatraju činjenicu da bi sprovođenje rada bilo korisno za širenje rada na jevanđelju? (Ne, oni to ne razmatraju.) Da li to utiče na njihove interese? Kakve to veze ima sa njima? Iako to sa njima nema nikakve veze, oni to ipak ne sprovode, a to je zato što su rđavi. Oni su živi đavoli i treba ih prokleti! U vezi s jednim takvim pitanjem, koje se tiče rada Božje kuće i utiče na tolike ljude koji obavljaju svoje dužnosti, oni uopšte ne razmatraju moguće posledice. Da imaju i naznaku dobre namere, oni ne bi mogli sebe da nateraju da to urade. Zašto se tako ponašaju? To je lupeštvo i to je rđavost. Radite li i vi takve stvari? Ako ste sposobni za takve stvari, onda se ni po čemu ne razlikujete od antihrista, onda ste i vi živi đavoli. Ne smete da radite takve stvari! Ima takođe i antihrista koji vide da u crkvi ima zlih ljudi koji često ometaju rad crkve i koji divljaju po crkvi, ali se prave da ih ne vide. Kad se od njih zatraži da se pozabave takvim ljudima, oni oklevaju i odugovlače s tim. Uopšte ne razmatraju interese braće i sestara; razmišljaju samo o tome kako da im ugled ne bude narušen i to je sve. Oni misle: „Postavljen sam za starešinu i stoga moja reč mora da bude poslednja. Imam apsolutnu vlast i autoritet. Ako izopštim one za koje mi ti kažeš da ih izopštim, pokazaću se kao potpuno nemoćan. Moram se postarati da braća i sestre znaju da su ti ljudi moja briga i da su meni podređeni." Kome oni pružaju otpor? (Bogu.) Zar opiranje Bogu nije rđavost? To je rđavost. Znaš li ti u koju vrstu stvari spada ljudsko biće? Bog ti je udahnuo život, pa zar onda nećeš ispasti glup ako ne znaš jednu tako važnu stvar? Bog ti u svakom trenutku može oduzeti život, a ti Mu se ipak

očajnički suprotstavljaš – to je rđavo i ti si živi đavo! Prema tome, jedan aspekt je da morate stremiti ka istini i da ne smete slediti put antihrista; pored toga, morate znati kako da prepoznate antihriste. Ako naiđete na nekog antihrista, treba pažljivo da ga posmatrate i da ga, čim vidite kako se sprema da uradi nešto loše, odmah zaustavite, da ga, udruženi sa ostalom braćom i sestrama, raskrinkate, detaljno analizirate, odbacite i izopštite. Nedavno sam čuo kako se, u nekoj crkvi, nekolicina mlade braće i sestara udružila i zbacila lažnog starešinu. Smatram da su ti mladi ljudi ostvarili napredak, da ne žive u skladu sa sotonskim filozofijama, da su u stanju da primenjuju istinu i da postupaju u skladu s načelima, te da su mnogo bolji od većine ljudi. Većina ljudi drži se filozofija za ovozemaljsko ophođenje, a Sotona ih je toliko zatrovao da se još uvek nisu otresli Sotoninog uticaja. Kad je čovek u stanju da ukloni lažnog starešinu, on time pokazuje da razume istinu i da može da zaštiti rad Božje kuće – a to je dobra stvar. To pokazuje da je dostigao životnu zrelost i da svoju dužnost može dobro da obavlja.

Iz današnjeg razgovora i razotkrivanja brojnih aspekata rđave, podmukle i lažljive suštine antihrista, kao i raznih njihovih manifestacija, vidimo da je antihristima urođeno da se suprotstavljaju Bogu. Neki ljudi kažu: „Iako imam narav antihrista, moja priroda-suština nije ista kao u antihrista i ja se nikada neću razviti u pravog antihrista.” Šta mislite o tom stavu? Uprkos tome što nemaš suštinu antihrista, ti ipak pokazuješ manifestacije i otkrovenja antihrista, proživljavaš ono što antihrist proživljava i imaš antihristovu narav, pa stoga postoji opasnost da počneš da slediš put antihrista. Činjenica je da je samo pitanje trenutka kada ćeš, uz odgovarajući status, uticaj i kapital, i ti postati antihrist. S kojom namerom vam sve ovo govorim? Namera Mi je da zvonim na uzbunu i da vam saopštim jednu činjenicu: kad počnete da sledite put antihrista, na raspolaganju vam stoje dve mogućnosti. Prva je da to na vreme otkrijete, da promenite smer, preispitate sami sebe, pokajete se i postanete sposobni da se pokorite Božjim orkestracijama i uređenjima. To je najbolja mogućnost, koja vam daje nadu da ćete dostići spasenje. Ukoliko, međutim, niste u stanju da sledite put stremljenja ka istini, čim budete počinili mnogo zla i budete okarakterisani kao antihristi, posledice će biti nezamislive. Razumete li? (Razumemo.) Dobro je da razumete. Šta time želim da kažem? Želim reći da, ako pokazuješ manifestacije antihrista, ti i dalje imaš nešto manevarskog prostora i priliku da se pokaješ, ali, kad jednom postaneš antihrist, bićeš u opasnosti. Prema tome, čim otkriješ da imaš manifestacije antihrista, treba da promeniš kurs, da potražiš istinu i da taj problem rešiš; nemoj da se prema njemu odnosiš olako. U suprotnom, kad budeš došao na vlast i kad budeš u prilici, nepromišljeno ćeš počiniti zlodela i izazvati ometanja i prekide u radu crkve. Nećeš biti u stanju da podneseš posledice, a to će vrlo verovatno uticati na tvoj ishod i na tvoje odredište.

Mi smo danas razjasnili suštinsku razliku između rđave naravi antihrista i rđave naravi običnih ljudi. Da li to sada razumete? Sva iskvarena ljudska bića imaju rđavu narav i svi ljudi imaju otkrovenja i manifestacije rđave naravi. Međutim, rđava narav običnih ljudi razlikuje se od rđave naravi antihrista. Mada obični ljudi imaju rđavu narav,

oni u svom srcu vole istinu i žude za njom, a tokom procesa vere u Boga i obavljanja svojih dužnosti, u stanju su da prihvate istinu. Mada je istina koju mogu da sprovedu u delo ograničena, oni ipak donekle mogu da je upražnjavaju, usled čega se njihove iskvarene naravi postepeno pročišćuju i uistinu menjaju, da bi oni konačno mogli da se, u osnovi, pokore Bogu i da dostignu spasenje. Sa druge strane, antihristi uopšte ne vole istinu, nikad je ne prihvataju i nikada je ne sprovode u delo. Trebalo bi da pokušate da ih posmatrate i raspoznate na osnovu ovoga što vam ovde govorim; bilo da se radi o nekom crkvenom starešini ili delatniku ili, pak, o nekom običnom bratu ili sestri, posmatrajte da li su oni u stanju da sprovedu u delo one istine koje mogu da razumeju. Recimo, na primer, da neko razume određeno istina-načelo, ali, kad dođe vreme da ga sprovede u delo, on to uopšte ne čini, već radi šta mu je volja i ponaša se bezobzirno – to je rđavost i takvu osobu je teško spasiti. Neki ljudi zapravo ne razumeju istinu, ali u svom srcu žele da potraže šta tačno treba da urade, a da je to u skladu s Božjim namerama i da je usklađeno sa istinom. Duboko u svom srcu, oni ne žele da se suprotstavljaju istini. Samo zbog toga što ne razumeju istinu, oni svojim rečima i postupcima krše načela, prave greške, pa čak i rade nešto čime izazivaju ometanja i prekide – kakva je priroda toga? Priroda svega toga nema veze sa činjenjem zla; oni to čine iz gluposti i neznanja. Oni to rade isključivo zbog toga što ne razumeju istinu, zato što nisu u stanju da dostignu istina-načela i zato što, u skladu sa svojim predstavama i uobraziljom, misle da je to što rade ispravno, pa se zato i ponašaju na taj način, te ih Bog stoga karakteriše kao glupe i neuke, kao ljude koji nemaju kova. Ovde se ne radi o tome da oni istinu razumeju i da joj se namerno suprotstavljaju. Što se tiče starešina i delatnika koji uvek rade u skladu s vlastitim predstavama i zamislima i koji često prekidaju rad Božje kuće zato što ne razumeju istinu, morate praktikovati primenu nadzora i restrikcija i morate više da razgovarate o istini kako biste rešavali probleme. Ako je neko isuviše slabog kova i ne može da razume istina-načela, to znači da je došlo vreme da tu osobu otpustite kao lažnog starešinu. Ako ona razume istinu, ali joj se namerno suprotstavlja, mora se orezati. Ukoliko ona i nakon toga nije u stanju da prihvati istinu, a pritom ne izražava nikakvo kajanje, prema njoj se mora postupati kao prema zloj osobi i ona mora biti uklonjena. Priroda antihrista, međutim, mnogo je ozbiljnija od prirode zlih ljudi i lažnih starešina, jer antihristi svesno i namerno ometaju rad crkve. Čak i ako razumeju istinu, oni je ne primenjuju; nikoga ne slušaju, a i kad slušaju, ne prihvataju to što su čuli. Čak i ako se naizgled čini da su prihvatili istinu, oni joj se duboko u srcu opiru, a kad dođe vreme da nešto urade, oni to i dalje čine u skladu s vlastitim sklonostima, nimalo ne mareći za interese Božje kuće. Kad su okruženi ljudima, oni ponekad izgovore poneku ljudsku reč i pokažu malo od ljudskog obličja, ali kad rade ljudima iza leđa, na površinu izranja njihova demonska priroda – to su antihristi. Kad steknu status, neki ljudi čine svakojaka zla i postaju antihristi. Neki ljudi nemaju nikakav status, ali im je priroda-suština ista kao u antihrista – možeš li da kažeš da su ti ljudi dobri? Onog trenutka kad zadobiju status, počinju da čine svakakva zla – oni su antihristi.

Ima li među vama ikoga ko u sebi prepoznaje antihrista u najavi i ko oseća da će, čim zadobije status, garantovano postati stopostotni antihrist? U tom slučaju, kad te ostala braća i sestre odaberu za starešinu, nipošto im ne smeš to dozvoliti, već treba da im kažeš: „Ja sam uzdržan. Molim vas da ne izaberete mene. Ako to učinite, sa mnom je svršeno." To se zove biti samosvestan. Kad nemaš status, ti si zaštićen. Kao običan sledbenik, možda nikada nećeš biti u prilici da počiniš neko veliko zlo, a verovatnoća da budeš kažnjen može biti ravna nuli. Međutim, onog trenutka kad stekneš status, verovatnoća da ćeš počiniti zlo penje se na sto procenata, koliko iznosi i verovatnoća da ćeš biti kažnjen, a onda je s tobom svršeno jer ćeš time potpuno uništiti svaku priliku koju si možda imao da dostigneš spasenje. Ako imaš ambicije i želje, treba što pre da se pomoliš Bogu, da zatražiš istinu kako bi rešio problem, treba da se osloniš na Boga, da upražnjavaš samoobuzdavanje i da ne ističeš svoj status, pa ćeš onda moći normalno da obavljaš svoju dužnost. Ako se stalno fokusiraš na službene titule i ističeš svoj status, i ako ne mariš za obavljanje svoje dužnosti, ti si onda prevarant i moraš da budeš uklonjen. Kad prihvatiš neku dužnost, nemoj da se fokusiraš na status; treba samo da svoju dužnost obavljaš dobro – dobro postupanje sa raznim stvarima realnije je od svega drugog. Ako svoju dužnost možeš dobro da obavljaš, zar time nećeš udovoljiti Bogu? Što se vas tiče, to je poslednji način na koji možete izbeći činjenje zla. Da li je dobro ili loše to što vas stalno ograničavaju i što vam ne dopuštaju da steknete status? (To je dobra stvar.) Zašto se onda, tokom izbora, neki ljudi i dalje toliko upinju i nadmeću oko statusa? Neki ljudi su previše ambiciozni. Nije normalno da ljudi budu previše ambiciozni – time bivaju rđavi. Ima mnogo mladih sestara, od kojih svaka ima dvadeset i kusur godina, koje bi da steknu službeni položaj i koje obožavaju status. Ako ih ne izaberu za starešine, one se dure i prestaju da uzimaju hranu. Mada su naizgled pomalo detinjaste, one su toliko odlučne da će, kako budu starile, stvari postati očajnički ozbiljne, jer će one postati eksperti, zar ne? Kad čuju da je nekada davno neka žena postala carica, pojedine žene postaju strašno ljubomorne i htele bi da i one mogu da budu ta žena. Ne žele da budu obične i ne žele da, u svojoj veri u Boga, budu samo obične sledbenice. Želje im neprekidno gore u srcima i, čim im se ukaže prilika da se iskažu, one tu priliku rado prihvataju. Oni ne žele da obavljaju svoje dužnosti na pristojan način, da ispunjavaju svoje obaveze, da svim srcem streme ka istini niti da se pokore Božjim orkestracijama i uređenjima. Ne vole da streme ka istini i da na taj način vrše svoje dužnosti, i ne žele da žive tako običnim životom – to je za njih problematično. Ima li među vama takvih žena? Uzmimo, na primer, ženu koja voli da se ponaša promiskuitetno; njen muž, ma koliko da je dobar prema njoj i ma koliko novca da ima, nikada ne može da je zadrži samo za sebe. Neke žene imaju gomilu dece, pa ipak bezobzirno pokušavaju da zavode druge muškarce i nijedan muškarac ne može da je drži na oku – to se zove rđavost. Odakle potiče ta rđava energija? (Ona potiče iz njihove prirode.) A kako nastaje ta njihova priroda? Nečisti duhovi žive u njima i one su reinkarnacije nečistih duhova. Ma koliko da su pojave u duhovnom carstvu komplikovane, a one zaista jesu komplikovane, dokle

god čovek razume istinu i može te pojave da posmatra u skladu s Božjim rečima, on te pojave može da razluči, što je poznato kao direktno prodiranje u duhovno carstvo. Kad razumeš istinu, stvari možeš da vidiš oštro i precizno, tvoje razmišljanje takođe postaje agilno i jasno, a srce ti se razvedrava. Ako ne razumeš istinu, srce će ti uvek biti smeteno, u svom srcu nećeš znati ništa o onome što radiš, bićeš nalik idiotu i plašićeš se da se okreneš u bilo koju stranu. Ako radiš više, plašićeš se da se previše ističeš, a ako radiš manje, plašićeš se da ne ispunjavaš svoje obaveze; uvek ćeš biti u takvom stanju. To je zato što premalo razumeš istinu. Koja je prva manifestacija nekoga ko premalo razume istinu? Takvi ljudi žive bednim i beskorisnim životom. Nakon što su se antihristi s njima poigravali, maltretirali i šutirali ih unaokolo, kad se jednoga dana probude, oni shvataju da su se družili sa antihristima, da su ih služili i radili za njih, a ipak su i dalje govorili da antihristi vole Boga i da su Mu odani. Oni tek tada uviđaju da su sve te reči pogrešno koristili. Zar to nije veoma beskorisno? (Jeste.) Zašto je beskorisno? Zato što je izazvano njihovim nerazumevanjem istine, tako da su dobili ono što su zaslužili! Ako razumeš istinu, ti onda možeš da prepoznaš antihriste i da ih prozreš, a zatim da ih raskrinkaš i svrgneš. Da li ćeš onda nastaviti da ih slediš i da im dopuštaš da te navode na stranputicu? Naravno da nećeš. Nadalje, pošto si odslušao tolike propovedi i pošto te je Božja kuća tolike godine zalivala i kultivisala, ako i dalje ne razumeš istinu, ako ne možeš da prepoznaš antihriste i ako ne ispunjavaš čak ni one obaveze koje treba da ispuniš, nego trčiš za antihristima i naposletku postaješ njihov saučesnik, zar te to ne čini beskorisnim? Zar takvi ljudi ne izazivaju sažaljenje? Ako ti nominalno slediš Boga, ali su te antihristi povukli za sobom i naveli na stranputicu, pa si nekoliko godina sledio put antihrista i sada bi da se vratiš, ali nemaš hrabrosti da se suočiš s braćom i sestrama, zar to onda nije beskoristan način življenja? Ma koliko da se potresaš, ništa ti to ne vredi. Ko je kriv za to što ne razumeš istinu? Ne možeš za to da kriviš nikoga do sebe.

U zajedništvu smo razgovarali o ukupno sedam različitih manifestacija antihrista. Što se tiče detaljnih manifestacija o kojima smo pojedinačno govorili, što se tiče suštine koju smo detaljno analizirali, kao i raznih okolnosti o kojima smo pričali, ništa od toga nije izmišljeno ni iz čega, već je sve čvrsto utemeljeno i zasnovano na činjenicama. Postoji, međutim, još nešto: ako ti, nakon što si sve to saslušao, naprosto nisi u stanju da to povežeš sa stvarnim pojavama s kojima se susrećeš, šta to onda pokazuje? Pre svega, to pokazuje da si lišen duhovnog razumevanja; čak i ako ponekad pokažeš neko duhovno razumevanje, to je samo polovično, a ne potpuno duhovno razumevanje. Kao drugo, to pokazuje da ti istinu ne voliš i da je ne uzimaš zaozbiljno; treće, to pokazuje da si suviše slaboga kova i da ti potpuno nedostaje sposobnost spoznaje. Mnogo sam govorio o razotkrivanju antihrista, ali ti ništa od toga nisi razumeo. Možda misliš da si u to vreme razumeo, a da ti je kasnije postalo nejasno, što samo pokazuje da ti to još uvek nisi razumeo. Zašto ne razumeš? Ima li to neke veze sa spoznajom? Ako sam to objasnio do ovog nivoa, a ti i dalje ne razumeš, to znači da ti sposobnost spoznaje u

prevelikoj meri nedostaje i da ti zapravo ne poseduješ nikakvu sposobnost da spoznaš istinu. Da li je to što kažem tačno? Stvari stoje upravo tako. Među vama ima određenih ljudi koji već 10 ili 20 godina slušaju propovedi, pa ipak i dalje ne razumeju istinu. Kako to objašnjavamo? Postoje samo dve mogućnosti: jedna je da ne posedujete duhovno razumevanje, da ste suviše slabog kova i da ste nesposobni da razumete istinu; druga je da vi, iako posedujete duhovno razumevanje, naprosto ne volite istinu, niti vas ona zanima. Ako se bilo koja od te dve mogućnosti odnosi na vas, to onda znači da niste sposobni da razumete istinu. Ako na vas mogu da se primene obe mogućnosti, vi ste onda kao slepa osoba koja pati od problema s okom – nema vam leka. Podelio sam sve ove reči, a vi ipak i dalje ne možete da napravite odgovarajuće poređenje sa sobom i još uvek ne znate šta sam hteo da kažem. Šta to onda govori o vašoj sposobnosti spoznaje? Zar to ne znači da ste previše lišeni te sposobnosti? Da ste malo više lenji, da čeznete za komforom, da nemate ljubavi prema istini, da imate ličnih sklonosti i da ste zaokupljeni eksternim pitanjima, ove bi reči sve manje uticale na vas i njihovo bi dejstvo bilo u velikoj meri redukovano – tako stoje stvari. A, u stvari, antihriste je veoma lako prepoznati. S jedne strane, treba razjasniti metode koje oni u svom radu koriste, dok, sa druge strane, treba posmatrati kakva im je narav, koji je njihov životni smer i kako gledaju na egzistenciju, kakav stav imaju prema braći i sestrama, prema dužnosti, prema interesima Božje kuće, prema Bogu, prema istini i pozitivnim stvarima, te kakva su im načela delovanja. Uz pomoć ovih aspekata, vi ćete, u osnovi, biti u stanju da ih okarakterišete. Hoće li i dalje biti potrebno da ih znatno duže posmatramo i saznajemo nešto o njima? Neće. Nije da se antihristi isključivo upuštaju u promiskuitet, niti da samo tlače ljude. Oni imaju sotonsku prirodu i na sve su spremni. Ako ti, nakon što si saslušao ove propovedi, naprosto nisi u stanju da prepoznaš narav antihrista i ne možeš da tvrdiš da to što oni pokazuju zaista jeste narav antihrista, da li si ti onda razumeo ijednu od ovih propovedi? Upamtio si doktrinu, ali ne možeš ni sa čim da je povežeš, a tvoja doktrina je slaba i neefikasna kad se suoči s činjenicama, što dokazuje tvoje nerazumevanje. Ako si neku propoved razumeo onda kad si je čuo, pa si kasnije malo molitveno čitao, ako s braćom i sestrama često razgovaraš o ovim stvarima, ako praviš zabeleške i kasnije kontempliraš o ovim istinama i ako se često moliš pred Bogom, zadobićeš više. Međutim, ako pri obavljanju dužnosti čezneš za komforom, ako se olabaviš, ako ne nosiš breme i imaš lične sklonosti, ako si hirovit i ako istinu ne voliš iskreno, ako pratiš ovozemaljske trendove i ako te privlače stvari iz spoljnog sveta, ti onda nećeš biti sposoban da dobro obavljaš svoju dužnost. Istine o kojima ovde razgovaramo neće ti naposletku ništa značiti; jedino što će preostati biće reči i doktrine, a to će značiti da si sve ovo uzalud slušao. Da li vi ove naše razgovore kasnije ponovo preslušavate? (Da.) Koliko puta možete da ih slušate? Da li one pri svakom sledećem slušanju drugačije deluju na vas? Da li o njima kasnije kontemplirate? Kakav utisak imate nakon kontemplacije o njima? Mogu li ove propovedi, što se tebe tiče, da postanu tvoja načela praktičnog delovanja i kriterijumi za raspoznavanje ljudi i stvari u tvom životu? (Neke od očiglednih naravi i

manifestacija antihrista mogu da uporedim sa samim sobom, to jest, sa stvarima koje govorim i radim, a koje očigledno imaju za cilj da zarobe srca drugih ljudi; pored toga, misliću na reči kojima Bog razotkriva, spoznaću da priroda mojih postupaka jeste da zarobim tuđa srca i spoznaću da želim da postignem neki cilj. Međutim, još uvek mi mnogo toga nedostaje kad je reč o raspoznavanju ljudi, i ja Božje reči ne upoređujem sa određenom svrhom sa ljudima koji me okružuju.) Recite Mi, kada želite jasno da vidite sebe, da li koristite ogledalo ili baricu mutne vode? (Ogledalo.) Koja je prednost ogledanja u ogledalu? Prednost je u tome što možete jasnije da vidite sebe. Stoga je veoma ograničeno ako možete da raspoznate samo sebe; morate takođe da naučite da raspoznajete druge ljude. Raspoznavanje drugih nema za cilj da ih namerno okarakterišete kao antihriste, već da usvojite načela za odmeravanje i raspoznavanje reči i postupaka različitih vrsta ljudi. To je čoveku od koristi, jer na taj način ujedno može da se prema drugim ljudima ophodi korektno i u skladu s načelima, čime ostvaruje skladnu saradnju dok s drugima obavlja svoju dužnost. S druge strane, ako se oslanja isključivo na poznavanje samog sebe, čovek može da postigne samo ograničene rezultate. Dok stremite ka istini, ne smete da se fokusirate samo na poznavanje samog sebe. Morate takođe da se fokusirate na sprovođenje istine u delo da biste postigli efekat pokoravanja Bogu. Fokusiranjem na samo jedan aspekt, nikada nećete u potpunosti razumeti istinu ni zakoračiti u istina-stvarnost, kao što nećete ostvariti ni životni rast. To je otprilike isto kao da razumete isključivo reči i doktrine, pa nećete biti u stanju da spoznate Boga. Oni koji zaista razumeju istinu mogu sve da prozru. Ne samo što poznaju sami sebe, već raspoznaju i druge ljude i mogu da prozru sve vrste ljudi, događaja i stvari. Jedino na taj način, čovek svoju dužnost može da obavlja u skladu s merilima i da bude upotrebljen od strane Boga.

Kroz današnji razgovor o manifestacijama rđave naravi antihrista, do kojih ste dubljih i novijih uvida došli u pogledu rđave naravi? Recite nam nešto o tome. (Bože, danas me je najviše uznemirilo kad je Bog rekao da, ako se ponašamo kao antihristi i ako namerno opstruišemo i ometamo rad Božje kuće, znači da smo živi đavoli. Bog je govorio o određenim ljudima koji ne mogu da podnesu da iko bude bolji od njih, pa sam preispitao samog sebe i shvatio da imam posebno snažan takmičarski duh i da se uznemirim kad vidim da je osoba s kojom obavljam dužnost u prednosti u odnosu na mene, pa stalno nastojim da je nadmašim. Osećam da je moje stanje slično stanju živih đavola koje je Bog razotkrio i vidim da je priroda te stvari ozbiljnija nego što sam zamišljao, a to me plaši. Tu stvar nikada nisam dublje razumeo, pa se sada osećam veoma uznemireno, kad vidim koliko je ova moja iskvarena narav zapravo ozbiljna.) Sada ste to prepoznali. Ljudske iskvarene naravi nisu tako jednostavne kao neko trenutno otkrovenje; one imaju svoj osnovni uzrok, a s njima su povezane i neke stvari zbog kojih ti je teško da ih odbaciš, koje te stalno kontrolišu, koje te teraju da pokazuješ toliku iskvarenost i zbog kojih ne možeš da se kontrolišeš. Ljudi ne mogu da objasne zašto su takvi i ne mogu to da kontrolišu – to su ljudske naravi. Kada je neko u stanju da jasno razume tu vrstu

iskvarene naravi, to predstavlja jedan aspekt napretka. Kada je reč o toj vrsti iskvarene naravi, ako možete da potražite istinu i da prozrete njenu suštinu, ako možete da prihvatite Božji sud, kušnje i oplemenjivanje, i ako pritom možete da dostignete stanje u kojem primenjujete istinu i iskreno se pokoravate Bogu, onda je tu iskvarenu narav moguće promeniti – to znači da istinu počinjete da primenjujete na osnovu njenog razumevanja. Većini vas je sada veoma teško da se obuzdavate dok razotkrivate svoje iskvarene naravi, što znači da još niste počeli da primenjujete istinu; ono malo što postižete prilikom obavljanja svoje dužnosti uglavnom se zasniva na ličnom interesu, na sklonostima, pa čak i na plahovitosti, a sve to ima malo veze sa promenom naravi, zar ne? (Tako je.) Odlično, osećate se uzdrmano. Da li još neko želi nešto da kaže? (Saslušavši današnju Božju besedu, veoma sam se uznemirio. Nekada sam mislio da biti rđav znači govoriti prilično lažljivo, ne govoriti iskreno, stalno se pretvarati i obmanjivati druge ljude. Međutim, nakon što sam saslušao Boga, koji nam je pružio detaljnu analizu rđave naravi, ja sada znam da rđavost znači opiranje i suprotstavljanje istini i pozitivnim stvarima, i znam da onaj ko se suprotstavlja i opire istini i pozitivnim stvarima ima rđavu narav. Nekada je moje razumevanje rđave naravi bilo tako plitko, ali sada, nakon što sam čuo Božju besedu, imam jedno potpuno novo shvatanje. Nadalje, baš me je jako potreslo kada je Bog rekao da će kanadski tim za filmsku produkciju biti smešten u grupu B tokom perioda od godinu dana. Stvarno sam bio šokiran kad sam to čuo, a iz načina na koji se Bog pozabavio tim problemom mogu da vidim pravednu narav Božju. Vidim da ni jedna jedina osoba u tom timu nije upražnjavala istinu, što je izazvalo ogromne opstrukcije u radu Božje kuće, zbog čega sam zaista pobesneo. U poslednje vreme, ljudi u našem timu bili su u sličnom stanju, to jest, nisu bili opterećeni bremenom naše dužnosti. Kad nam se obim posla smanjio u odnosu na prethodni period, nismo sačinili planove za obavljanje naše dužnosti, pa smo počeli da zabušavamo i da uludo provodimo dane. Slušajući današnju Božju besedu, shvatio sam da, ako neko ne upražnjava istinu ili ne teži napredovanju u svojoj dužnosti i ako istinu ne uzima za ozbiljno, Bog sa gnušanjem odbacuje takav stav prema obavljanju dužnosti. Takođe sam shvatio da moramo da cenimo vreme i mogućnost da obavljamo svoju dužnost. Ako ne cenimo svoju dužnost, kad budemo proćerdali vreme tokom kojeg je Bog čekao na nas i prilike koje nam je Bog pružio, Božji će se gnev sručiti na ljude, a onda će biti kasno za kajanje.) Čini se da je neophodno da neko izvrši određeni pritisak na vas, zar ne? (Tako je.) Odlično. Ovo je realan problem i stoga na vašim okupljanjima morate da razgovarate o tome kako da taj problem rešite. Morate u redovnim razmacima da razgovarate u zajedništvu, te da zatim donesete odgovarajuće zaključke i osmislite novi plan. Svaka osoba, uključujući i Mene, ima svoju misiju u ovom životu i, ako ne živi za tu misiju, njen život nije ni vredan življenja. Ako u tome što si živ nema nikakve vrednosti, onda je tvoj život bezvredan. Zašto kažem da je bezvredan? Živećeš životom leša koji hoda; nećeš zaslužiti da živiš. Ako ne ispuniš svoje obaveze i ako ne ostvariš svoju misiju, ti onda ne zaslužuješ da uživaš u svemu što ti Bog daje. Šta to znači? To znači da ti Bog u svakom

trenutku može oduzeti sve. Bog može da dâ i Bog može da uzme – tako stoje stvari. Zapravo, svako od ovde prisutnih ima neku misiju, samo što svi imate različite zadatke koje morate da obavite. Nevernici takođe imaju misiju. Njihova je misija da na ovom svetu budu mutivode i da prave nered u društvu, kako bi ljudima život bio sve bolniji i kako bi umirali usred katastrofa. Vaša je misija da sarađujete s Božjim delom, da širite Božje jevanđelje i novo delo, a istovremeno možete da shvatite istinu i dostignete spasenje – to je nešto najblaženije. Ništa u ljudskoj istoriji nije bilo blaženije ni srećnije od toga. Ništa nije važnije od toga; to je najveća stvar u životu i najveća stvar u ljudskoj istoriji. Čim odbaciš svoju misiju i ratosiljaš se svoje dužnosti i svojih obaveza, tvoj život neće imati nikakvu vrednost i za tebe život neće imati nikakvog smisla. Možda još uvek nisi umro i možda ćeš proživeti ostatak svog života na ovom svetu, ali za tebe taj život neće imati nikakav smisao ni vrednost. Recimo da postoji jedna osoba koja nikada nije čula za istinu ni za Božji put i druga osoba koja je nekada znala šta je Božji plan upravljanja i razumela Božji put, ali koja na kraju nije zadobila ni istinu ni život. Recite Mi, kad bi takve dve osobe živele na ovom svetu, da li bi se one, duboko u srcu, osećale isto? (Ne bi.) Nevernici ne znaju koja je njihova misija; oni nemaju osećaj za misiju. Ti znaš odakle potiče tvoja misija, znaš da je Bog Stvoritelj, Suveren nad svim stvarima, znaš da su ljudi od Boga potekli i da će se Bogu vratiti – znajući sve to, možeš li i dalje spokojno da živiš u ovom svetu? Možeš li i dalje bezbrižno da živiš kao kakav smetenjak? Ne možeš. Budući da ti je Bog poverio tu misiju, treba da preuzmeš odgovornost za propovedanje jevanđelja, da drugima svedočiš o Bogu, da ispuniš sve obaveze koje čovek treba da ispuni, da posvetiš istinu koju razumeš i svoje iskustveno svedočenje kako bi svi od toga imali koristi i tada će Bog biti zadovoljan. Ljudi su, zapravo, jedino za to i sposobni. Dokle god možeš malo da patiš, da platiš neku cenu i da malo manje uživaš u komforu, moći ćeš to da postigneš. Na taj način, tvoj će se ishod razlikovati od ishoda nevernika i imaćeš drugačiju težinu u Božjim očima – a to je velika retkost! Bog ti daje taj blagoslov, a ukoliko ne umeš da ga ceniš, ti si onda nečuveno buntovan. Pošto si odabrao ovaj put vere u Boga, nemoj oko toga da se dvoumiš, već svesrdno utišaj svoje srce i obavljaj dobro svoju dužnost. Nemoj posle da žališ. Čak i ako u ovom trenutku ne možeš da dostigneš Petrov rast, niti si izvršio pravedna dela kao Jov, nastoj da svoju dužnost obavljaš na način koji je u skladu s merilom. Šta znači „obavljati svoju dužnost na način koji je u skladu s merilom”? To znači obavljati dužnost u skladu sa istina-načelima i radnim aranžmanima Božje kuće, bez ljigavosti ili zabušavanja, bez ikakvih potajnih motiva i ne zadržavajući išta za sebe, nego tako što ćeš davati sve od sebe – tada ćeš svoju dužnost obavljati na način koji je u skladu s merilom. Bog od ljudi ne traži mnogo, zar ne? (Tako je.) Da li se ovo može lako postići? Ovo je nešto što spada u domen ljudskosti i trebalo bi da možete to da postignete. Imate li još nekih pitanja? Ako nemate, ovim možemo da završimo naš današnji razgovor.

10. jul 2019. godine

Sedma stavka: Rđavi su, podmukli i lažljivi (2. deo)

Dodatak: Rešavanje nesporazuma među ljudima u vezi sa postupanjem prema jednoj crkvi u Kanadi

Nešto neobično se dogodilo poslednji put kada smo se okupili. Šta je to bilo? (Radilo se o postupanju prema jednoj kanadskoj crkvi.) To je bilo pre mesec dana. Da li vam je to još sveže u sećanju? (Jeste.) Je li ova stvar jako uzburkala vaša osećanja? (Jeste.) Kada se pojave problemi sa određenim crkvama ili sa nekim ljudima, Ja donosim odluku na osnovu datih okolnosti i rešavam ih u skladu sa načelima. To je u osnovi bio slučaj kada sam rešavao pitanje kanadske crkve. Pa, recite Mi, zašto sam tu stvar rešio tako kako sam je rešio kada se antihrist pojavio u kanadskoj crkvi i naveo ljude na pogrešan put? Šta mislite o tome? Izgleda da je neke to uplašilo. Zašto ih je uplašilo? Neki ljudi kažu: „Rešavanju ovog pitanja se pristupilo na tako grub način. Je li bilo baš tako ozbiljno? Kako je to moglo da se reši na taj način? Da li se postupilo u skladu sa načelima? Nije li to rešeno iz trenutnog hira? Kakve će biti posledice takvog postupanja? Je li ono što su ti ljudi uradili zaista bilo tako ozbiljno? Na temelju onoga što se od ljudi tamo tražilo, kao i njihovog stava, izjava i informacija koje su izneli, čini se da nije trebalo tako oštro postupiti, zar ne?" Tako neki misle. Ima drugih koji kažu: „Možda je Bog imao Svoje razloge i ideje da tako postupi." Koje su to tačno ideje? Da li je postojala ikakva prvobitna namera ili razlog da se stvar rešava na taj način? Je li bilo razumno tako postupiti s tim ljudima? (Da.) Svi vi kažete da je to bilo razumno, pa hajde danas da razgovaramo o tome i da vidimo tačno zašto je bilo razumno tako postupiti, da vidimo šta vi tačno mislite o ovome, kako će to kasnije uticati na vas, da li su vaše ideje o tome ispravne ili pogrešne, i da li ima nečeg pogrešnog ili iskrivljenog u vašim idejama. Ako se uvek suzdržavate, grizete za jezik i ne izražavate se, ako ste stalno neprijateljski nastrojeni, onda problemi nikada neće biti rešeni na najbolji način, i zato moramo postići konsenzus. Koja su načela za postizanje konsenzusa? Ako vi niste u stanju da prihvatite odluku koju Sam doneo, a imate ideje i predstave o tome, osećate otpor, pa čak i gajite nesporazume u vezi s tim, pa se pojave pitanja ili loše ideje, šta nam je onda činiti? Treba da popričamo o tome. Ako imamo različita mišljenja, onda među nama nema konsenzusa. Kako onda da postignemo konsenzus? Da li je u redu da tražimo zajednički jezik, a da i dalje zadržimo razlike? Ako neke nesuglasice rešimo kompromisom, ako malo Ja popustim, a malo vi, da li bi to bilo u redu? Jasno je da to nije u redu. Ovo nije način da se postigne usklađenost. Dakle, ako želimo da postignemo konsenzus i da dođemo do zajedničkog razumevanja i do odluke po ovom pitanju, kako to da uradimo? Vi morate tragati za istinom, težiti istini i nastojati da razumete istinu, a neophodno je da Ja svima objasnim celu priču i da je razjasnim. Niko ne treba da gaji bilo kakve nesporazume oko toga u svom srcu. Na taj način ćemo doći do zajedničkog stava po ovom pitanju, a onda smo s tim završili. Ako naiđem na sličan problem u budućnosti,

možda ću ga rešiti na isti način, a možda ga i neću rešavati na ovaj način, već na neki drugi. Dakle, šta bi trebalo da izvučete iz svega ovoga? (Trebalo bi da naučimo kako da tragamo za istinom i da razumemo zašto je Bog tako rešio stvar.) Spomenuli ste dva aspekta, odlično. Ima li ih još? (Trebalo bi da se trudimo da razumemo načela Božjeg delovanja kako ne bismo uvredili Božju narav. Ovo je upozorenje za nas.) Ovo je još jedan aspekt.

Da bismo jasno objasnili vođenje kanadske crkve, moramo krenuti iz početka. Od čega da počnemo? Počećemo od trenutka kada su ovi ljudi napustili Kinu. Da li idemo predaleko u prošlost? Možda mislite da je to smešno, a u stvari, s time se nije šaliti. Da li je ovo slučaj naplate starih računa? Ne, nije. Kada budete čuli Moje razloge, znaćete zašto počinjem odatle. Ostavljajući po strani pitanje da li svako ko dođe u inostranstvo dolazi sa nalogom, misijom i nekom odgovornošću, počećemo sa manjim problemom – da li je slučajno da svaka osoba može da napusti Kinu? (Nije.) To se ne dešava slučajno. Tokom čitavog puta, od tvoje odlučnosti i spremnosti da zarad vršenja dužnosti napustiš Kinu pa sve do dolaska u inostranstvo, pored tvoje saradljivosti, reci mi, ko određuje da li možeš nesmetano da napustiš Kinu? (Bog.) Tako je. To ne određuju tvoje društvene veze, ni suma novca koju imaš, niti sređivanje svih formalnosti – svi koji dolaze u inostranstvo treba da imaju zajedničko razumevanje i iskustvo. Šta svi oni doživljavaju? Bog je suveren nad tim da li neko može glatko da napusti Kinu. To nema nikakve veze sa stepenom sposobnosti tih ljudi niti sa pitanjem da li oni poseduju neku veliku stručnost. To nije samo prelazak iz jedne regije u drugu u nekoj zemlji; u pitanju je napuštanje vlastite zemlje koje zahteva mnogo komplikovanih formalnosti. Administrativne formalnosti za napuštanje Kine nisu tako lako rešive, naročito u ovom dobu sumanutog ugnjetavanja od strane velikog crvenog zmaja, u dobu progona vernika i pomnog praćenja svakog od njih. Dakle, neometano stizanje ovih ljudi u inostranstvo bilo je u potpunosti pod Božijim suverenitetom i to pokazuje Božju svemoć. Ko može da napusti Kinu, da li se formalnosti odvijaju glatko ili ne i koliko je vremena potrebno za njihovo rešavanje – sve to određuje Bog, a Božja ruka je ta koja orkestrira i organizuje sve ovo. Ne verovati ili ne priznati ovo je neprihvatljivo – to su činjenice. Taj problem se rešava uz ljudsku saradnju i Božji suverenitet. Ako bismo doneli odluku o tome da napustiš Kinu, ko je to omogućio? (Bog.) Bog je to učinio. Ljudi nemaju čime da se hvale; oni treba da zahvale Bogu. Dakle, šta treba da uradiš? (Da uložimo napore u vršenje svoje dužnosti.) Trebalo bi da uložite napore u vršenje svoje dužnosti i to sa usredsređenim umom. Kada sve sagledamo, možemo li doneti konačnu odluku i reći da je tvoje napuštanje Kine, da bi vršio svoju dužnost, zavisilo od Božjih uređenja i vođstva, a ne od tvojih sposobnosti? (Da, možemo.) Neki ljudi kažu: „Kako nije zavisilo od moje sposobnosti? Jeste da sam imao Božje vođstvo, ali čak i da me Bog nije vodio, napuštanje Kine ne bi bilo teško jer sam diplomirao i položio TEM8 test za engleski, pa polaganje TOEFL ispita ne bi bio problem.” Vrlo malo ljudi je u takvoj poziciji. Na primer, neki su bogati i mogu da emigriraju uz investitorsku vizu, ali takvi slučajevi su retki. Dakle, da li ovi ljudi koji

napuštaju Kinu to čine pod Božjim suverenitetom i uz Njegovu dozvolu? Da. Nećemo ulaziti u pojedinačne slučajeve; govorićemo samo o onima koji mogu da napuste Kinu i koji kasnije dolaze da iskreno vrše svoju dužnost. Ovo nije u potpunosti rezultat njihovih sopstvenih namera. Jedan aspekt napuštanja Kine jeste da imaš misiju, dok je drugi aspekt u tome što si Kinu napustio pod Božjim vođstvom. Sa ove tačke gledišta, iz kog razloga ste napustili Kinu? (Da vršimo našu dužnost.) Bez obzira na to koliko dugo traje procedura u ranim fazama, koliko se daš ili kako Bog suvereno vlada nad tim, u svakom slučaju, pošto možeš da napustiš Kinu i vršiš svoju dužnost u Božjoj kući, možemo sa sigurnošću reći da imaš misiju u inostranstvu. Ti nosiš odgovornost i teško breme, a tvoj cilj dolaska u inostranstvo treba da bude vrlo jasan. Prvo, ti nisi emigrirao da bi uživao u životu; drugo, ti nisi došao u inostranstvo tražeći sredstva za život; treće, ti nisi došao u inostranstvo tražeći drugačiji način života; i četvrto, ti nisi došao u inostranstvo da bi vodio dobar život. Zar nije tako? Ti nisi došao u inostranstvo idući za svetom; ti si došao sa misijom i po Božjem nalogu da vršiš svoju dužnost. Sa ove tačke gledišta, šta bi trebalo da bude tvoj glavni prioritet kada dođeš u inostranstvo? (Da vršimo našu dužnost.) Tvoj glavni prioritet jeste da dođeš u Božju kuću, da nađeš svoje mesto i da svoju dužnost vršiš na prizeman i pristojan način, u skladu sa uređenjem Božje kuće. Zar nije tako? (Da, jeste.) Tako je. Uostalom, ti nisi došao u inostranstvo zato što ti je neko pretio ili te kidnapovao – došao si svojevoljno. S kojeg god aspekta da gledaš, ti si došao u inostranstvo da vršiš svoju dužnost. To je tačno, zar ne? Da li su za ljude ovo visoki zahtevi? (Nisu.) Ovo nisu ni visoki ni preterani zahtevi. Nisu nerazumni. Sada, na osnovu onoga što sam upravo rekao, kako treba da se ophodiš prema svojoj dužnosti i kako treba da ispuniš nalog koji ti je Bog poverio? Treba li da razmišljaš o tim stvarima? Prvo što treba da uradiš jeste da pomisliš: „Ja više nisam obična osoba, sada nosim na leđima breme. Kakvo breme? Nalog, breme koje mi je Bog poverio. Bog me je vodio da dođem u inostranstvo i moje je da ispunim odgovornosti i obaveze koje stvoreno biće treba da ispuni u širenju Božjeg jevanđelja – to je moja dužnost. Kao prvo, treba da razmislim o tome koju dužnost mogu da obavljam, a kao drugo, treba da razmislim o tome kako da je dobro izvršim kako se ne bi dogodilo da ne živim shodno Božjem suverenitetu nada mnom i onome što je On uredio za mene.” Zar ne treba tako da razmišljate? Je li ovo razmišljanje preterano? Da li je laž? Ne, nije. To je nešto o čemu treba da razmišlja neko ko je razuman i ko poseduje ljudskost i savest. Ako neki ljudi kažu: „Nakon što sam došao u inostranstvo, otkrio sam da nije onako kako sam mislio da će biti i kajem se što sam došao”, kakva su stvorenja ti ljudi? Takvi ljudi nemaju nimalo ljudskosti i vera im je narušena. Ipak, većina ljudi koji dolaze u inostranstvo spremna je da se baci na obavljanje svoje dužnosti. Toliko o tome. Hajde sada da povežemo ovo sa slučajem kanadske crkve. Ljudi u kanadskoj crkvi nisu izuzeti od ovoga. Da li su slučajno otišli u Kanadu? To nije bilo slučajno, bilo je neminovno. Zašto kažem da je to bilo neminovno? Kažem to zato što je Bog odavno odredio koji ljudi će u koju zemlju, a tom „neminovnošću” je suvereno vladao Bog. Kada Bog suvereno odredi da treba da

odeš u neku zemlju, onda se to i dogodi. Ljudi u kanadskoj crkvi su takođe imali misiju i došli su u inostranstvo pod Božjim uređenjem i suverenitetom. Bog ih je vodio u Kanadu, a crkva ih je, na osnovu njihovih talenata, profesionalnih veština, snaga i tako dalje, rasporedila na različita radna mesta i dozvolila im da obavljaju svoju dužnost. Od samog početka, oni su svoju dužnost izvršavali pomalo kruto. Pod „kruto" ne mislim da su bili tupi i spori, već da nisu stremili ka istini iako je većina njih došla da vrši svoju dužnost. Zašto kažem da nisu stremili ka istini? Kada su nailazili na probleme, nisu tragali za istinom i nisu tragali za načelima u svojim postupcima. Ponekad, kada bi Višnji za njih nešto organizovao ili im rekao da nešto urade, oni su bili suzdržani – s tim stavom su došli da obavljaju svoju dužnost. Nastavili su da se ponašaju ovako površno, pa im je obavljanje dužnosti zapalo u vrlo loše stanje, u totalni nered. Kod ovih ljudi nije bilo ničeg dobrog u crkvenom životu niti u život-ulasku, učinak njihove dužnosti je bio loš, nije bilo stvarnosti u njihovoj besedi o istini, i uopšte nisu raspoznavali lažne starešine i antihriste – nije bilo ničeg dobrog u bilo čemu što su radili. Kako je vreme prolazilo, pojavio se antihrist po imenu Jan, i oni su postali jedno sa ovim antihristom. Šta znači „postali su jedno"? Ovaj antihrist je bio još mladić, star 26 godina, koji je dve i po godine radio u crkvi. Za to vreme, privukao je mnoge sestre, možda čak deset njih. Neke među njima su mu se svidele, a neke ne, pa je njih ignorisao, a opet, svi su obožavali ovog antihrista. Dve i po godine pre toga, ljudi u kanadskoj crkvi nisu puno radili na obavljaju svojih dužnosti i zapali su u stanje beživotne tromosti. Koji god posao da im Višnji organizuje, oni su se prema njemu odnosili površno i suzdržano, pa ih je sprovođenje posla stalo velikog truda. Nakon što ih je Višnji orezao, oni su postali bezvoljni, zapali su u loše raspoloženje, retko su komunicirali sa Višnjim, i imali su izrazito malodušan stav prema poslu. Nakon što je antihrist po imenu Jan postao starešina, njihova situacija se pogoršavala iz dana u dan, a većina njih je otaljavala svoje dane. Zašto su uspeli da dođu do te faze otaljavanja? S čime je ovo bilo povezano? Objektivan uzrok bi mogao biti povezan sa starešinama. Bili su bez dobrih starešina, niko od njihovih starešina nije stremio ka istini, već je negovao međuljudske odnose i bavio se nepoštenim aktivnostima. A šta je bio subjektivni uzrok? Taj da niko od njih nije stremio ka istini. Da li je grupi ljudi koja ne stremi ka istini lako da odano i na način koji je u skladu s merilom obavlja svoju dužnost? (Nije.) Ali, da li je grupi ljudi koja prosto ne stremi ka istini, i uz njih nekim bezvernicima, lako da se upuste u nepoštene radnje, da budu površni i da se suprotstave Višnjem? (Jeste.) A lako je i da grupa takvih ljudi propadne i da se degeneriše u nevernike? To je tako lako, a to je bio put kojim su išli. Pod izgovorom da vrše svoje dužnosti, jeli su hranu Božje kuće, živeli u smeštaju koji je pripadao Božjoj kući i Božja kuća ih je izdržavala. Na prevaru su uzimali hranu i piće Božje kuće, a ipak su se radovali ulasku u carstvo nebesko i primanju nagrada – živeli su tako, oslanjajući se na lukavstvo. Kada je antihrist poremetio crkveni rad, niko od njih nije prijavio bilo kakav problem Višnjem. Samo je jedna žena prijavila problem lažnom starešini, a rezultat toga je bio da stvar nije rešena. Ostali su bili slepi; mnoštvo problema se

naočigled javljalo u crkvi, a oni ih nisu prijavili. Radni aranžmani Božje kuće jasno navode načela za smenu starešina i delatnika, ali niko nije obraćao pažnju na njih, već su samo otaljavali svoje dane zajedno sa tim antihristom. Među ovim bezvernicima, na jednoj strani spektra nalazili su se oni koji su verovali u Boga više od 20 godina, a na drugoj, oni koji su verovali najmanje pet godina – ipak niko nije prijavio ove probleme. A šta je bilo još gore od toga? Bilo je mnogo žena među vođama timova, kao i među zamenicima vođa timova, koje su flertovale sa ovim antihristom i međusobno se nadmetale za njegovu pažnju. Kada muškarac i žena počnu da se zabavljaju, odrasli i stariji ljudi to mogu da primete na prvi pogled. Svi su ljudi osetljivi na pitanje odnosa između muškaraca i žena i dovoljan je samo jedan pogled da vide šta se tu dešava. Međutim, niko to nije prijavio, niko nije ustao da ih osudi ili razotkrije, i niko nije mogao da ih prepozna. Da li je neko istupio i, videvši da je to banda koju predvodi antihrist, rekao sebi: „Ne mogu da vas sledim. Ovo moram da prijavim višem rukovodstvu da vas smene, ili da organizujem braću i sestre sa osećajem pravde da vas isteraju”? Ne, niko to nije uradio. Niko to nije prijavio, sve do trenutka kada je ovaj problem otkriven. Kakva su stvorenja bili ti ljudi? Da li su to bili istinski vernici u Boga? Jesu li bili tragaoci za istinom? (Ne.) Da li su ljudi kojima se tako velika stvar dogodila pred nosom, a da toga nisu bili svesni, ljudi koji nisu stremili ka istini, mogli dobro da izvršavaju svoju dužnost? Kakav je bio njihov stav prema vlastitoj dužnosti? Oni su očigledno bili samo lezilebovići koji su iz dana u dan živeli na tuđ račun. Verovali su da u Božjoj kući lako mogu gurati traljavo dalje, da niko ne sme da progovori ni reč ako primeti problem, da niko nikoga ne sme da uvredi, a ako neko uvredi „gazdu”, to bi bilo strašno, a posledice loše. Ako se plašiš da uvrediš ljude i ne usuđuješ se da to učiniš, da li se usuđuješ da uvrediš Boga? Da li će posledice po tebe biti dobre ako uvrediš Boga? Kako će Bog postupiti s tobom? Neće li biti posledica? (Da, biće.) Biće posledica. To što su se plašili da ikoga uvrede nije, naravno, bio glavni faktor. Glavni faktor je bio to što su oni bili rđavi ljudi koji nisu nimalo voleli istinu. Pored toga što nisu stremili ka istini, oni su učinili i mnoge gluposti. Nije bilo mnogo ljudi u kanadskoj crkvi, ali su imali mnogo suludih ambicija. Obavljanje dužnosti očigledno nije imalo učinka, ali su oni ipak želeli da prošire obim posla, pa su se bavili kupovinom nekretnina, da bi na kraju uzalud dali depozit za neku nekretninu. Sada je većina ovih ljudi stavljena u izolaciju. Recite Mi, kakva su stvorenja ova gomila ljudi? Nisu li oni gomila zveri i bednika? Jasno, oni su ništa, a ipak su proćerdali ovakve priloge. Niko nije štitio interese Božje kuće, niko nije imao osećaj za pravdu – oni su obična gomila demona! Ovo je da čovek pobesni!

U kanadskoj crkvi nije bilo mnogo ljudi, samo nekoliko stotina. Nisu ulagali mnogo truda u obavljanje svoje dužnosti, bili su nemarni u svojoj dužnosti i formirali su klike. Svi su samo otaljavali svoje dane. Zar to nije da čovek pobesni? Bili su neefikasni u radu i nisu napredovali, svi su kovali planove jedni protiv drugih i nisu skladno sarađivali. Starešine su se upuštale u nepoštene radnje sa određenim osobama, i niko nije imao osećaj hitnosti, niko se nije naljutio, i niko nije bio tužan zbog toga. Niko se nije molio po

ovom pitanju, niko nije tražio od Višnjeg, niti je iko zamolio Višnjeg da mu pomogne. Niko to nije uradio, i niko se nije oglasio da kaže: „Nije u redu da na ovaj način obavljamo svoju dužnost. Ova dužnost koju obavljamo naš je Bogom dani nalog, a Boga ne smemo izneveriti!" Ništa im nije nedostajalo; imali su dovoljno ljudi, imali su dovoljno opreme. Šta im je nedostajalo? Nedostajalo im je dobrih ljudi. Niko nije imao osećaj tereta prema crkvenom radu, niti je iko mogao da zaštiti delo Božje kuće, da ustane i progovori, ili da u zajedništvu razgovara na temu istine o raspoznavanju, tako da svi mogu da se dignu i raspoznaju i razotkriju lažne vođe i antihriste. Niko to nije učinio. Da li je to bilo zato što su ovi nesretnici bili slepi i nisu videli šta se dešava, ili zato što su bili zbunjeni zbog nedostatka kova i poodmaklih godina? (Ni jedno ni drugo.) Nije bilo ni jedno ni drugo. Dakle, kakvo je bilo pravo stanje stvari? Svi su bili zajedno sa antihristom, svi su se međusobno štitili i jedni drugima ljubili čizme, niko nikoga nije razotkrivao, već su se svi družili u toj jazbini demona. Da li su ikada razmišljali o svojoj dužnosti ili o Božjem nalogu? (Nisu.) Hteli su samo da traljavo guraju dalje bez ikakvog osećaja samoprekora. Kakav je to fenomen kada nemaš osećaj samoprekora? Reč je o tome da Sveti Duh nije radio na njima i da ih je Bog napustio. Postoji još jedno objašnjenje za to što ih je Bog napustio, a to je da su se, zbog njihovog odnosa prema dužnosti i odnosa prema istini i Bogu, kao i zbog njihovih misli, smučili Bogu i više nisu zasluživali da obavljaju tu dužnost. Zato se kod njih nije video prekor, disciplina niti buđenje savesti, a pogotovo nisu primili nikakvo prosvećenje ili prosvetljenje, nikakvo orezivanje, sud ili grdnju. Te stvari su im bile nebitne, svi su bili otupeli, i nisu se razlikovali od đavola. Oni su godinama slušali propovedi u Božjoj kući, a takođe su slušali i propovedi o prepoznavanju antihrista i propovedi o tome kako da svoju dužnost obavljaju na način koji je u skladu s merilom, a da li su za to vreme tragali za istinom i prihvatili je? Da li su prepoznali antihriste? Da li su vodili bilo kakvu debatu o različitim manifestacijama antihrista? Ne, nisu. Da jesu, onda bi sigurno među njima postojala manjina koja je mogla ustati, raskrinkati i prijaviti antihrista, i stvari ne bi postale tako loše kao što jesu. Oni su bili samo gomila smetenih i beskorisnih ljudi! U skladu sa njihovom stvarnom situacijom, sa njihovim ponašanjem i načinom na koji su okarakterisani, Ja sam ih premestio u grupu B na jedan period izolacije i promišljanja. Je li bilo preterano od Mene da na ovaj način rešim problem? (Nije.) Ne, uopšte nije bilo preterano. A ako nije bilo preterano, zar se onda ne može smatrati savršeno ispravnim? To je urađeno da bi im se dala bar neka šansa. Kakva šansa? Ako zaista imaju bar malo ljudskosti i savesti, ako mogu da se pokaju i da promene kurs, onda će imati priliku da se vrate u crkvu. Ako nemaju čak ni želju da se pokaju, onda će jednostavno biti izolovani do kraja života, pa čak i izbačeni iz crkve. Tako je, kako je. Nisu odmah izbačeni da bi im se dala prilika da se pokaju. Možda će reći: „Uradili smo lošu stvar, a Ti si se naljutio i izolovao nas. Dakle, iako nismo ništa postigli tokom dosadašnjeg obavljanja dužnosti, svakako smo patili zbog toga. Zašto Ti to ne vidiš?" Ali, zapravo, to što su u izolaciji, pokazuje dovoljnu popustljivost jer je, na osnovu njihovih postupaka i ponašanja, trebalo da budu izbačeni.

Pogledajte samo kakav stav imaju – oni su u takvoj opasnosti! Prema tome, kako treba da se reši ova stvar? Svoj pristup moram da podelim u dve faze: prva faza je da ih izolujem, a druga faza je da postupim onako kako smatram da treba na osnovu njihove situacije tokom trajanja izolacije i na osnovu njihovog individualnog ponašanja, te da odlučim da li da ih zadržim u crkvi ili da ih izbacim. Zar se ovim ne pokazuje dovoljna popustljivost prema njima?

Ti ljudi u kanadskoj crkvi uradili su toliko loših stvari da je to što su bili izolovani shodno svom ponašanju pokazalo veliku popustljivost. Zašto onda neki ljudi još uvek imaju svoje ideje o tome kako je stvar rešena? Neki kažu: „Možda je Tvoje rešenje za ovaj slučaj bilo ispravno, ali još uvek postoji mali problem. Ti ljudi u kanadskoj crkvi su to sami na sebe natovarili i dobili su šta su zaslužili, pa ipak, zar ih Ti svojim postupkom ne kažnjavaš strogo da bi dao primer drugima?" Da li je ovo ispravno shvatanje? (Nije.) Čuo sam neke ljude kako kažu: „Ovo je pravi način da se to reši. Treba da ih strogo kazniš da bi dao primer drugima, da posluže kao upozorenje drugima i da pokažeš snagu kako bi drugima poslao poruku." Zar to nije nešto što bi nevernik rekao? Takvo gledište bi imao nevernik. Možda još uvek niste u stanju da proniknete u suštinu ovog problema pa zato i dalje izražavate gledište nevernika. Zar ne mislite da je pomalo odvratno da neko to kaže? Ako koristite takve reči da biste objasnili ovu situaciju, onda promašujete poentu, jer se ovde ne radi o tome. Dakle, kako biste opisali način na koji Sam rešio tu stvar? (Ti si postupio po načelima.) Tako je, postupio sam po načelima; to je realna tvrdnja. Još neko? Nisu li sami krivi za ovo? (Jesu.) A koji je najjednostavniji način da se ovo opiše? (Dobili su šta su zaslužili.) Tako je, na osnovu toga kako su se ponašali, dobili su šta su zaslužili i sami su krivi. Bog deluje u skladu sa istina-načelima; On sprovodi odmazdu nad ljudima u skladu sa njihovim ponašanjem. Štaviše, ljudi treba da snose posledice za svoja dela, a kada rade stvari koje su pogrešne, treba ih kazniti – to je prikladno. Bog sprovodi odmazdu nad ljudima u skladu sa njihovim ponašanjem; ovo je odmazda nad ljudima u kanadskoj crkvi i, da upotrebimo sadašnji rečnik, sa njima se postupilo u skladu sa načelima. Recite Mi, šta od ovoga što Sam razotkrio o njima nisu činjenice? Koje od Mojih analiza i definicija tih stvari, koje od Mojih karakterizacija tih stvari nisu činjenice? Sve su to činjenice. Dakle, odmazda se sprovodi nad njima u skladu sa ovim manifestacijama i u skladu sa njihovim postupcima i ponašanjem – šta je loše u tome? Dakle, pokazivanje snage da bi se poslala poruka drugima, strogo kažnjavanje ljudi da bi se dao primer drugima i da bi poslužili kao upozorenje drugima – da li je priroda ovih postupaka istovetna načinu na koji sam postupio sa kanadskom crkvom? (Nije.) Zašto onda strogo kažnjavati ljude da bi se dao primer drugima? Kakva je priroda toga? Strogo kažnjavanje ljudi da bi se dao primer drugima, pokazivanje snage da bi se drugima poslala poruka i da bi poslužili kao upozorenje drugima – priroda ova tri postupka u osnovi je ista. Kakva je to priroda? To je postupak vladara ili nekog moćnog čoveka koji u određenoj situaciji čini nešto što je po njegovom mišljenju neophodno kako bi uspostavio autoritet, a zatim ga koristi za zastrašivanje drugih. To se

zove strogo kažnjavanje ljudi da bi se dao primer drugima. Šta bi mogao da bude cilj takvog njihovog postupanja? Da nateraju druge da budu poslušni, da ih se boje i da se osećaju zastrašeno, da pred njima ne čine ništa nepromišljeno i da pred njima ne rade šta im je volja. Da li bi to bilo u skladu sa načelima? (Ne.) Zašto kažete da to ne bi bilo u skladu sa načelima? Vladar bi imao svoj motiv da deluje, a njegov motiv bi bio da učvrsti svoj režim i da zaštiti svoju vlast. Želeo bi da napravi galamu oko toga i to bi bila priroda njegovog čina. Pitanje postupanja s kanadskom crkvom bilo je zasnovano na istina-načelima, a ne na sotonskim filozofijama nevernika. Antihrist je zaveo ljude, prekidao je i ometao crkveni rad, okrenuo je crkvu naopačke, a većina ljudi je i dalje govorila u njegovu odbranu – priroda njihovih postupaka je zaista odvratna! Kada su već tako otaljavali posao, za njih bi bilo bolje da su napustili crkvu i otišli da žive svojim životom. Tada barem resursi Božje kuće ne bi bili protraćeni, a to bi bila dobra stvar. A da li su oni to uradili? Njihova savest nije imala tu svest, i oni su protraćili finansijska i materijalna sredstva Božje kuće, nisu se trudili da izvrše svoju dužnost, bili su u savezu sa antihristom i činili zlo zajedno sa njim – priroda ovih postupaka je veoma ozbiljna! Božja kuća je prema njima postupila na ovaj način da ih natera da razmišljaju i spoznaju sebe, da uvide da treba da promene kurs i da se pokaju, i da je to za njihovo dobro. Da se niko njima nije pozabavio, možda bi za godinu dana svi izdali Boga i vratili se u svet. Na sreću, oni su bili izolovani i njihov slučaj je rešen na vreme, što je sprečilo da još veći broj ljudi čini zlo i da crkveni rad pretrpi još veći gubitak. Da li se oni time spasavaju ili isključuju? (Spasavaju se.) Oni se zapravo spasavaju. To je učinjeno da im se pomogne, da se upozore, da im se pozvoni na uzbunu, da im se kaže da nije u redu da tako postupaju, te da će, ako nastave tim putem, doživeti propast i uništenje i izgubiti svaku nadu da će postići spasenje. Ako budu mogli ovo da shvate, onda još uvek ima nade za njih. Ako ne mogu ni to da shvate, već nastave da se osećaju malodušno, da se degenerišu i padaju u očaj, da se suprotstavljaju Višnjem i u negativnom raspoloženju objavljuju svoje predstave, onda će biti u nevolji. Šta im vi želite? (Da se pokaju.) Vi svi želite da im bude dobro i da se pokaju. A šta im Ja želim? Da li Ja želim da se ne pokaju, pa da ih sve očistim, da crkvi bude bolje bez ovih ljudi? Da li to želim? (Ne.) Ne, to nije ono što želim. Želim da im bude dobro i da se pokaju, da se nakon pokajanja vrate u Božju kuću i da više ne obavljaju svoju dužnost kao ranije. Kako ide taj stih? „Neka se svako odvrati od svoga zlog puta i od nasilja koje je činio” (Knjiga proroka Jone 3:8). Što se njih tiče, ako mogu da ostvare ovakav ishod, onda će to biti uspomena koja se ne može izbrisati dokle god su živi, kao i izvanredno iskustvo za njih. To će postati jedan divan događaj. A to zavisi od njihovih pojedinačnih težnji.

Nakon što je rešen problem antihrista u kanadskoj crkvi, neki su pomislili: „Ovi ljudi su godinama obavljali svoju dužnost, a ipak su izolovani jer se antihrist pojavio i uneo pometnju.” Imaju osećaj da su u krizi, pa misle: „Oh, ovo je prvi put da vidim da se Bog ljuti i da proklinje ljude. Čak ni antihristovi saradnici, saučesnici i sledbenici nisu bili pošteđeni. Bog zaista ne mari za bilo čija osećanja! Obično se kaže da Bog voli čoveka

i da je milostiv prema njemu, ali Njegov gnev je ovoga puta zaista nepodnošljiv!" Počinju da osećaju nelagodu u srcu. Recite Mi, da li je ispravno da ljudi razmišljaju na ovaj način? (Nije.) Zašto nije? Kako ljudi treba da pristupe ovoj stvari? Koliko godina već slušate propovedi? Zar nije prošlo najmanje pet godina? I zar ne bi trebalo da budemo u stanju da postignemo saglasje po mnogim pitanjima, posebno u određenim slučajevima kada su načela relativno jasna? (Da.) Šta znači „saglasje"? To je neka vrsta prećutnog razumevanja. Ja radim nešto a da vam ne kažem razlog zašto, a vi dobro znate zašto, u stanju ste da to razumete, prihvatite i shvatite sa pozitivne strane – to je prećutno razumevanje. Kako dolazi do tog prećutnog razumevanja? Recimo da ste slušali mnoge propovedi, postigli određeni nivo razumevanja istine i da smo se bolje upoznali. Objasnio sam vam mnoge stvari i izneo vam Svoje stavove, Svoje ideje, Svoja načela delovanja, kao i stvari koje treba da razumete i uradite. Rekao sam vam sve ove stvari i kakvi su Moji stavovi, a vi ste onda prihvatili Moje stavove i pristupili stvarima, svojoj dužnosti, veri, životu i drugim ljudima u skladu sa Mojim stavovima. Neće li tada prećutno razumevanje među nama sve više da raste? (Hoće.) Dakle, da li smo postigli ovu vrstu prećutnog razumevanja u pogledu postupanja sa kanadskom crkvom? Da nisam objasnio stvar ovako kako činim, na šta bi se svelo naše prećutno razumevanje? „Strogo kažnjavanje ljudi da bi se dao primer drugima" i „Strogo kažnjavanje ljudi da bi poslužili kao upozorenje drugima". – je li ovo naše prećutno razumevanje? (Nije.) Ti ljudi su godinama slušali propovedi, pa kako je Moje preduzimanje ovih koraka moglo da izazove takvu reakciju? Recite Mi, kako sam se osećao dok sam slušao kako iznose takve stavove? Osećao sam koliko je tragično to što ljudi mogu da govore takve stvari! Pitam te: „Da li je trebalo tako da se osećam?" (Da.) Zašto to kažeš? Takvi iskazi, takvo gledište, takvo razumevanje i takvo shvatanje nije trebalo da postoje niti da se pojave. Sada su se pojavili i prevazišli su Moja očekivanja. Toliko su daleko od Moje procene i očekivanja da se stidim zbog ovog slučaja! Neko će reći: „Je li to tako ozbiljno? Zar ne praviš veliku stvar ni od čega?" Da vam kažem, ovo nije velika stvar, ali nije ni sitnica. Od onog dana kada počneš da veruješ u Boga, kada priznaš da je Bog tvoj Bog i tvoj Gospod, kada želiš da jedeš i piješ Božje reči, da Ga slediš, prihvatiš Njegove orkestracije i uređenja, i pokoriš se svemu što Bog traži od tebe, od tog dana si uspostavio odnos sa Bogom. Jednom kada uspostaviš ovaj odnos, između tebe i Boga postoji jedan problem od izuzetne važnosti. Kakav je to problem? Problem je sledeći: ako ne možeš da prihvatiš stvari koje Bog čini niti način na koji se Bog ponaša, ako ne možeš da razumeš ove stvari i ne možeš da preuzmeš inicijativu da tragaš i da ih shvatiš, onda će tvoj odnos sa Bogom biti u krizi u svakom trenutku. A šta ovo krizno stanje znači? Bez obzira na to koliko Božjih reči jedeš i piješ, bez obzira na to kako planiraš da se pokoriš Bogu, sve dok je ovo krizno stanje prisutno, čak i na jedan dan, to što želiš da slediš Boga, kao i tvoja želja da prihvatiš Božje spasenje mogu biti uništeni, mogu postati neodrživi i mogu postati samo fantazija. Zašto ovo govorim? Sve dok tvoj odnos sa Bogom nije normalan i dok postoji ovo krizno stanje, da li ćeš moći da održavaš

normalan odnos sa Bogom? Kakav ćeš onda odnos imati sa Bogom? Da li će to biti odnos usklađenosti sa Bogom? Porodični odnos ili odnos između kolega? Kakav će tačno biti taj odnos? Sve dok je tvoj odnos sa Bogom u kriznom stanju, ti ćeš biti kadar da u bilo kom trenutku i na bilo kom mestu osuđuješ i pogrešno razumeš Božja dela i ponašanje, pa čak i da se suprotstaviš i da odbiješ da prihvatiš ono što Bog čini. Zar tada ne bi bio u opasnosti? Kako se dolazi do ove opasnosti? Tako što ne poznaješ Boga. Nećemo govoriti iz pozitivnog, već iz negativnog ugla. Na primer, ti uvek vidiš Boga na određeni način i misliš da je Bog kralj na zemlji, najvažniji zvaničnik, vrhovna ličnost koja ima vlast na zemlji. Ti u glavi uvek misliš da je Bog neko ko je na takvoj poziciji, pa sudeći po tome, kakvo će tvoje gledište biti po pitanju stvari koje Bog čini i govori? Dozvolite Mi da vam dam nekoliko primera i onda ćete možda razumeti na koje gledište mislim. U svetu postoji izreka: „Biti kralju blizak isto je što i kraj vuka ležati" Dakle, ima li ljudi koji ovu izreku primenjuju na svoj odnos sa Bogom? (Da.) Ima takvih ljudi i mnogi imaju takvo gledište o Bogu. Zatim, tu je izreka koju smo ranije pomenuli: „Strogo kažnjavanje ljudi da bi poslužili kao upozorenje drugima." Zar ovo takođe ne prikazuje Boga kao kralja na zemlji ili kao nekog sa uticajem i statusom? (Da, tako ga prikazuje.) Oni imaju takvo razumevanje Boga zato što imaju takvo gledište o Bogu, a to je zato što imaju takav odnos sa Bogom, zato što Ga vide na ovaj način, zato što tako shvataju Njegov identitet i status, te Ga doživljavaju na isti način kao što bi doživljavali nekoga ko ima visok status u svetu – to je prirodno. Postoji još jedna izreka koja kaže: „Kako neko može tolerisati da drugi zadiru u njegovu sferu uticaja?" Ovo je način da se opišu ovozemaljski kraljevi i ljudi sa statusom i uticajem. Neki od vas možda znaju ili su se ranije družili sa takvim ljudima, a možda i vi koristite ovu izreku za Boga. To jest, kada Bog nešto uradi ili kaže, ti možeš povezati te izreke sa Njim i posmatrati Ga na taj način. Ako gledaš na Boga na taj način i imaš takvo gledište o Njemu, kakav će tačno biti tvoj odnos sa Bogom? Biće opozicioni. Bez obzira koliko se diviš i koliko strahuješ od boga u tvojoj glavi, koliko možeš biti poslušan i koliko mu se možeš predati, i bez obzira na to kakav je tvoj stav prema njemu, tvoj odnos sa Bogom će i dalje biti opozicioni. Možda mislite da, zato što govorim na ovaj način, Moje reči zvuče pomalo apstraktno, ali ako pažljivo razmislite o njima, zar onda nećete videti da je to tako? Nakon što sam rešio pitanje antihrista u kanadskoj crkvi, nisam vam pažljivo objasnio stvari niti sam ulazio u detalje, a nisam vam naveo ni razloge zašto sam se bavio tim ljudima, i mnogi su se zabrinuli za svoje izglede i sudbinu. Odakle ta briga? Ona je došla od ljudi koji pogrešno razumeju Boga i koji ne poznaju Boga – to je bio osnovni uzrok! Ako je vaše razumevanje Boga usklađeno sa Božjom suštinom – na primer, ako je tvoje razumevanje Božje pravednosti, autoriteta i mudrosti u skladu sa istinom – onda, bez obzira šta Bog radi, čak i ako ne razumeš razloge niti Božje namere, hoćeš li pogrešno razumeti Boga? Ne, apsolutno ne. Kada sam rešio problem sa kanadskom crkvom, neki ljudi su rekli: „Ovo je urađeno da bi ti ljudi poslužili kao upozorenje drugima i da bismo se mi uplašili." Šta je njihov problem? Da li je to što su rekli u skladu sa istinom? Da li pokazuje ispravno

razumevanje? (Ne.) Zašto ne? Dozvolite mi da vam kažem nešto krajnje jednostavno: njihovo razumevanje je bilo u suprotnosti sa stvarnom situacijom, to nisu bile činjenice i oni su to pogrešno razumeli. Nije li jednostavno tako reći? (Jeste.) Pa zašto se onda toliko naprežete da objasnite ovo pitanje? Nikada nisam to mislio i nikada nisam hteo ikoga da uplašim. Većina ljudi je tokom godina kontinuirano poboljšavala učinak u obavljanju svoje dužnosti, pa da li sada obavljaju svoju dužnost na način koji je u skladu s merilom? Ne, ne obavljaju je, ali su ovi ljudi u procesu dostizanja standarda u obavljanju svoje dužnosti, pa i ako ima nekih manjih problema, Ja im progledam kroz prste. Tokom tog procesa, dogodi se da neki ljudi ometaju, neki odugovlače, ili se kod nekih pojave manji problemi, ali su, generalno, oni dosta dobri. Međutim, postoji jedna stvar koju ne treba zaboraviti: došli ste da vršite svoju dužnost. Bez obzira na to koliko naporno radite, ili koliko patite, ili koliko vas orezuju, treba da ste zahvalni Bogu. Bog vam je dao ovu priliku da iskusite svakakve situacije i da doživite svakojaka lična iskustva. To je dobra stvar, i sve je urađeno da biste razumeli istinu. Dakle, šta vas brine? Od koga se čuvate? Nema potrebe da budete takvi. Samo normalno stremite ka istini, pronađite svoje pravo mesto i dobro obavljajte svoju dužnost i posao koji vam pripadne, i to je dovoljno. Od vas se ne traži mnogo.

Od trenutka kada se antihrist pojavio u kanadskoj crkvi i počeo da ometa, pa sve dok ti ljudi nisu došli do faze u kojoj su danas, koliko dugo sam ih trpeo? Koliko dugo Sam ih trpeo? Nisam bio u potpunosti nesvestan toga šta se dešava sa njima, dugo Sam to trpeo. Koliko toga Sam istrpeo? Dugo nisu bili u stanju da ostvare rezultate, posao nije napredovao i niko se od njih nije bavio svojim stvarnim poslom; svi su bili samovoljni i nepromišljeni, raskalašeni i neobuzdani, i to je trebalo rešavati mnogo ranije. Ako ste i vi sposobni da budete samovoljni, nepromišljeni i da se ne bavite svojim stvarnim poslovima, onda nemojte čekati da Ja rešavam vaš slučaj. Umesto toga, preuzmite inicijativu i odustanite; to bi bilo dostojanstvenije. Da li bi to bilo ispravno? Ne, ni to ne bi bilo ispravno. Ne razmišljajte stalno o odlasku; ovde morate odlučno da pustite korene i da dobro obavljate svoju dužnost. Bez obzira na to da li možete dobro da vršite svoju dužnost ili ne, barem radite svim srcem i uverite se da ste na kraju završili sve svoje zadatke. Nemojte da budete dezerteri. Neki ljudi kažu: „Lošeg sam kova, nisam mnogo obrazovan, i nemam nijedan talenat. Imam ličnih mana i uvek nailazim na poteškoće u svojoj dužnosti. Šta ću da radim ako ne budem mogao dobro da obavljam svoju dužnost i ako budem smenjen?” Čega se plašiš? Možeš li sam da završiš ovaj posao? Ti si samo preuzeo jednu ulogu, od tebe se ne traži da preuzmeš sve na sebe. Samo preuzmi ono što bi trebalo da radiš, to je dovoljno. Zar tada nećeš ispuniti svoje obaveze? To je tako jednostavno; zašto si uvek tako sumnjičav? Plašiš se da će ti opadajuće lišće pasti na glavu i razbiti je i pre svega razmišljaš o sopstvenom rezervnom planu – zar onda nisi ništarija? Šta znači „ništarija”? Znači da ne pokušavaš da napreduješ, da nisi voljan da daš sve od sebe i da uvek želiš da dobiješ nešto za ništa i da uživaš u finim stvarima – takvi ljudi su smeće. Neki ljudi su suviše uskogrudi. Kako bismo mogli da opišemo takve

ljude? (Oni su izuzetno sitničavi.) Izuzetno sitničava osoba je podla osoba, a svaka podla osoba može da procenjuje karakter džentlmena prema svojim podlim merilima i da smatra da su drugi sebični i ogavni baš kao što su oni sami. Ovi ljudi su ništarije i neće im biti lako da prihvate istinu čak i ako veruju u Boga. Zašto neke osobe imaju premalo vere? Zato što ne razumeju istinu. Ako razumeš premalo istina i imaš suviše plitko razumevanje tih istina, pa stoga ne možeš da razumeš svako Božje delo, sve što Bog čini i sve što Bog zahteva od tebe, ako ne možeš da dostigneš takvo razumevanje, u tebi će se onda pojaviti svakojake sumnje, zamisli, pogrešna shvatanja i predstave u vezi sa Bogom. Ako u tvom srcu nema ničeg sem ovih stvari, možeš li imati istinsku veru u Boga? Vi nemate istinsku veru u Boga, te se uvek osećate uznemireno i brinete zato što ne znate kada bi vas mogli smeniti. Uplašeni ste i mislite: „Bog bi mogao da dođe ovde u bilo kom trenutku i da izvrši inspekciju." Samo se opustite. Sve dok dobro obavljate posao koji vam je Božja kuća poverila, čak i ako vam pomalo nedostaje stremljenje ka istini i ka život-ulasku, progledaću vam kroz prste. Što se tiče vašeg odlaska na skupove i slušanja propovedi, vašeg crkvenog života i vašeg jedenja i pijenja Božjih reči, Ja neću pratiti te stvari i neću vam smetati u vašem poslu. Zašto vam neću smetati? Ima nekoliko razloga. Jedan od njih je to što ste vi bolje od mene upoznati sa raznoraznim profesionalnim veštinama. Tokom proteklih nekoliko godina rada, trebalo bi da ste poboljšali svoje iskustvo ili profesionalne veštine i da ste osmislili program za svoj rad. Bilo pismeno ili usmeno, trebalo je da sumirate neka pravila i propise. Ne znam koji način rada koristite i ne želim da remetim vaše planove i metode rada. Vi možete slediti sopstvene stilove ili obrasce, ili pravila i propise, i raditi na bilo koji način koji je lak i pogodan, koji čini da se svi osećaju slobodnim i nesputanim i koji rezultira visokim nivoom efikasnosti. Drugim rečima, dajem vam punu slobodu u radu. Iako ponekad šetam po crkvama, držim se po strani, da Me ne vidite – trudim se najbolje što mogu da se osećate slobodno i nesputano. Zašto to radim? Niko od vas nije sasvim upoznat s profesionalnim veštinama; morate postepeno da se snalazite, što je deo procesa učenja. Bilo da ljudi uče profesionalne veštine ili ulaze u istinu, svi oni imaju svoj tempo napretka i nivo efikasnosti. Ne možete da gurate ljude da rade stvari koje prevazilaze njihove mogućnosti. Ljudi moraju proći kroz jedan proces, doživeti neuspehe, savladati prepreke ili naučiti neke lekcije iz svojih grešaka, a zatim postepeno sumirati kako da napreduju i ovladaju određenim načelima u svim oblastima. Tada će napredovati. Svi vi imate sopstveni stil rada i sopstvene metode – bilo bi neprikladno da vam Ja smetam po tom pitanju. Zato se veoma retko uključujem u diskusije o stvarima koje se odnose na vaš rad. Ovaj razlog se odnosi na vas. Postoji i primarni razlog koji se odnosi na Mene. Biću iskren sa vama, ono što ste vi sposobni da vidite i mislite, bilo kad je reč o profesionalnim veštinama ili o umetnosti, a pogotovo kada je reč o istini, Meni deluje veoma plitko. Biste li mogli podneti da pokušam da vas nateram da brže napredujete? Ne, ne biste. Kad bih se među vama ponašao kako bih želeo, Moji zahtevi prema vama bi nadmašili vaš trenutni stvarni nivo profesionalnih veština i vaš stvarni rast u pogledu život-ulaska. Ne

želim to da radim, jer bi to bilo veoma zamorno za Mene, a za vas bi bilo veoma zahtevno. Svi bismo se našli u nezgodnoj situaciji, a to ne bi bilo dobro; to nije ono što želim. Ovo je Moje mišljenje po tom pitanju i tako stoje stvari. Iz dva razloga: jedan se odnosi na vas, a drugi je da imam Svoje mišljenje po tom pitanju i rešavao sam stvari na taj način. Takvo postupanje pogoduje vašem postepenom rastu. Što se tiče život-ulaska, imate knjige Božjih reči, raznorazne skupove i propovedi, a ima i starešina i delatnika koji vas zalivaju i podržavaju; postoji toliko mnogo stvari koje možete jesti, piti i koje vas snabdevaju. Drugi aspekt jeste u tome što je proces životnog rasta ljudi sličan semenu koje posejete, koje zalivate i prihranjujete, a ono zatim postepeno niče i raste dok konačno ne donese plod. To je veoma spor proces. Naravno, spor proces kroz koji vi prolazite može biti čak i sporiji od semena koje raste od klijanja do ploda. Zašto je to tako? Za to postoji mnogo praktičnih i objektivnih razloga koji se nalaze u ljudima. Jedan je da ljudi imaju iskvarene naravi, ali nećemo o tome. Drugi je da su ljudi inertni i često postaju negativni. Lenji su, i otupeli i spori kada je reč o istini i o pozitivnim stvarima. Štaviše, ljudi ne vole pozitivne stvari. Stoga, kada ljudi pokušaju da uđu u istinu i da dostignu život-ulazak, oni se suočavaju sa teškom borbom i plove kroz jake plime i oseke. Kada ljudi idu linijom manjeg otpora, šlepaju se, streme ka sekularnom svetu i prate trendove, oni se prepuštaju struji, što je lako, a iz subjektivne perspektive ljudi zaista žele da se ponašaju na ovaj način. Međutim, za njih je veoma naporno da streme ka istini, da čine ono što je pravedno i da budu ljudi sa osećajem za pravdu, koji mogu da se bave svojim stvarnim zadacima. Oni moraju da se pobune protiv svojih subjektivnih želja, protiv sopstvenih osećanja i sopstvenih predstava, a takođe moraju da se pobune protiv svoje lenjosti i drugih sličnih negativnih stvari. Kada se suoče sa ljudima, sa partnerima u radu ili sa okruženjima koja nisu onakva kakva su zamišljali, ili čak kada čuju uznemirujuće i neprijatne stvari, oni moraju da se oslone na molitvu da bi to prevazišli, pa tako nailaze na ogroman otpor na putu stremljenja ka istini u svojoj veri u Boga. Ako su naročito odlučni i streme ka istini sa neverovatnom energijom, videće napredak nakon godinu ili dve iskustva. U suprotnom, ako se ponašaju kako žele i samo puste da stvari idu svojim prirodnim tokom, onda će veoma sporo napredovati. Možda će se posle nekog vremena susresti sa posebnim događajem, koji je za njih od izuzetnog značaja, i tada naučiti lekciju, biti orezani i u najskrivenijim delovima srca pretrpeti ogromnu bol i biti veoma pogođeni, pa će tek nakon toga oni moći da naprave mali preokret na bolje u pogledu život-ulaska. Može li im ovaj preokret na bolje omogućiti napredak? Ne, ne može. Njihov napredak zavisi od toga kako tragaju za istinom tokom tog perioda. Ako su to ljudi koji samo traže izgovore, koji se prepuštaju telesnoj udobnosti i koji zapravo ne vole istinu, onda bi sve što bi dobili od ovog događaja bilo tek površna lekcija i oni ne bi postigli razumevanje istine. Zbog tog sporog tempa životnog napretka koji ostvarujete, Ja držim ovu distancu u kontaktu s vama i usvojio sam ovaj metod. Mislite li da je ovo prikladno? (Jeste.) Ovo je veoma korisno za vas; u najmanju ruku, bićete opušteni. Neću da vam namećem nikakav dodatni teret, posmatrajući vas i držeći

vas na oku po ceo dan, ne dozvoljavajući vam da se opustite tokom svih 24 časa u danu i terajući vas da revnosno i neumorno radite. Nemam nameru to da radim, već ću dozvoliti da stvari kod vas idu svojim prirodnim tokom. Da li to znači da možete potonuti u samougađanje? (Ne.) Pa kako onda mogu sa takvom sigurnošću da donesem odluku da vas ne posmatram? Zato što postoji ispitivanje Svetoga Duha. Štaviše, ako neko stremi ka istini, ima tu potrebu i voljan je da stremi ka istini u najskrivenijim delovima srca, onda, čak i kada takvog čoveka ne gledaš, on će i dalje stremiti ka istini – takvi ljudi su pristojne osobe koje se bave svojim stvarnim poslovima. Ako nisu pristojne osobe, onda neće vredeti čak i ako ih posmatraš. Kada ih posmatraš, oni se samo spolja ponašaju na određeni način, u svom površnom odnosu prema tebi, a onog momenta kada ih ne posmatraš, oni se ponašaju kao i inače i vraćaju se na staro. Stremljenje ka istini nije nešto što čovek može da nadzire. To je nešto što Sam u potpunosti prozreo i zato koristim ovaj metod u druženju i komunikaciji s vama. Potpuno je prikladno da Ja to učinim.

Zar sada pitanje kanadske crkve nije jasno objašnjeno? I jeste li shvatili neke istine u vezi sa ovim slučajem? Ako u budućnosti ponovo naiđete na takvu situaciju, da li ćete opet reći da se radi o strogom kažnjavanju ljudi da bi se dao primer drugima i da bi poslužili kao upozorenje drugima? Pre nego što se ovo dogodilo, smatrao si da niko ne može da raskine tvoj odnos sa Bogom i da si već usklađen sa Bogom. Međutim, kada si naišao na ovaj slučaj, razotkrio se taj deo malog rasta koji poseduješ. Kakav rast? Mislio si da možeš da podneseš teško breme i da patiš, da su ti odlučnost i vera jači nego ranije i da ćeš se uskoro usavršiti. Ovu si pogrešnu percepciju gajio u srcu. I šta sad misliš? Tvoje razmišljanje je bilo malo preuranjeno! Pogledaj Me: izgledam ovako spolja, mogu me dodirnuti i videti – da li se može reći da je Moja ličnost otvorena i jasna? Sudeći po Mojoj ličnosti, Ja nisam neko ko ide iza vaših leđa kada iskrsne problem, ko vam ništa ne govori, a potajno preduzima neke mere i onda traži od vas da pogodite koje su Moje namere. Ja nisam takva osoba. Bez obzira na to koji problem iskrsne, uvek vam ga jasno objašnjavam, a ipak, vi ste opet u stanju da sumirate takav skup teorija i da kažete: „To je moje najviše razumevanje Boga." Šta mislite o ovom shvatanju? Sada ste naučili lekciju, zar ne? Zar se ne može reći da je ovo bio vaš najveći neuspeh u razumevanju Boga? Vi možete čuti reči koje govorim i možete Me videti kada se pojavim. Ja sam osoba od krvi i mesa koja se može dodirnuti i videti. Postupio sam tako i niko od vas nije bio u stanju da to shvati, te nismo bili u stanju da postignemo saglasje – nismo imali čak ni trunku prećutnog razumevanja. Ti si tako daleko od Boga! Ti si još uvek daleko od razumevanja Boga! Ovo su istinite reči; ovo je pravo stanje stvari. Nemoj misliti da samo zato što možeš da izvršiš deo svoje dužnosti, što veruješ u Boga mnogo godina i možeš da pričaš o nekim doktrinama, da razumeš Boga. Da ti kažem nešto, tvoje razmišljanje je preuranjeno! Nemoj misliti da zaista znaš ponešto. Zapravo, ti si još uvek daleko od razumevanja Boga; nisi ni zagrebao po površini ovog razumevanja. Ljudi se mogu razotkriti u različitim situacijama i neki ljudi su razotkriveni prilikom rešavanja pitanja

kanadske crkve. Ljudi moraju neprestano da rastu i da neprestano nastoje da razumeju sebe i Boga kroz različite situacije i događaje, kako bi stekli znanje o Božjim delima i naravi, kako bi razumeli svoju buntovnost i shvatili tačno kakav je njihov odnos sa Bogom i jasno videli na kom je tačno nivou njihovo razumevanje i spoznaja istine, kao i njihovo razumevanje Boga. Kroz ove stvari će se meriti tvoj stvarni rast i stvarno stanje. Da li ste ovog puta naučili lekciju? Nastojte da sledeći put nemate ovakvo shvatanje. To je tako bolno, sve je tako neverovatno! Mislite li da je ovo pitanje bilo vredno tolikog objašnjavanja? Ne bi trebalo da ima potrebe za tim. Zašto kažem da ne bi trebalo? S obzirom na reči i doktrine koje ste shvatili, trebalo je da budete u stanju da savladate prepreku na koju ste naišli u ovom slučaju. Razmišljajući o tome sami i razgovarajući o tome sa svima u zajedništvu, trebalo je da budete u stanju da to razumete na relativno ispravan način, a da vaše shvatanje ne postane tako ekstremno. Ali, kako se ispostavilo, pojavila su se ekstremna shvatanja i postalo je neophodno da Ja besedim o određenim detaljima. Zar vam se srca nisu ozarila nakon što ste saslušali ovu besedu? Sada više ne bi trebalo da imate dodatne ideje po ovom pitanju, zar ne? Dakle, da li smatrate da je način na koji sam postupio s tim ljudima bio preteran? (Ne.) Hajde da ovde završimo diskusiju o tom slučaju, a Ja ću početi da besedim o glavnoj temi.

Detaljna analiza rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o sedmoj po redu manifestaciji antihrista – rđavi su, podmukli i lažljivi. O kom smo aspektu prvenstveno razgovarali? Govorili smo o tome kako su antihristi rđavi. Zašto kažemo da su rđavi? Koje se to specijalne naravi, manifestacije i karakteristike unutar njihove priroda-suštine mogu okarakterisati kao rđave, podmukle i lažljive? Koje to očigledne odlike dokazuju da njihova rđavost postoji i da se poklapa s njihovim pravim okolnostima? Koje nam glavne karakteristike njihove priroda-suštine pružaju razlog da kažemo da su takvi ljudi rđavi? Molim vas da podelite s nama svoja razmišljanja. (Mnogi antihristi razumeju istinu, ali joj se drsko suprotstavljaju. Oni tvrdoglavo insistiraju na izboru vlastitog puta kojim će ići, mada vrlo dobro znaju šta je ispravno. Rđavost antihrista se takođe manifestuje kroz njihovo neosnovano neprijateljstvo prema ljudima koji iskreno streme ka istini i prema pozitivnim pojedincima.) (Antihristi ne žele da vide da drugima dobro ide. Kada Božja kuća uredi da se pruži pogodnosti za braću i sestre, antihristi žele da isključivo oni sami uživaju u tim pogodnostima – pošto ne žele da u njima uživaju ostala braća i sestre, oni ne obavljaju taj posao.) (Bože, na mene su snažan utisak ostavile Tvoje pređašnje besede o tome kako antihristi koriste Boga i istinu kao svoje alatke za sticanje statusa, jer mi se čini da je to naročito rđavo.) Većina vas je upamtila neke stvari, odnosno neke od primera koje sam vam dao kada sam besedio o rđavoj suštini antihrista. Upamtili ste te primere, ali ste zato zaboravili sadržaj Moje besede i detaljnu analizu rđave suštine antihrista. Od svih onih istina kojih sam se dotakao prilikom detaljne analize i besede o rđavoj priroda-suštini antihrista, koliko njih ste, dakle, u stanju da razumete? Budući da te stvari ne možete da

zapamtite, zar to ne pokazuje da vi tada niste razumeli nijednu od njih? Da su Moje besede ostavile tako snažan utisak na vas, zar vi onda ne biste mogli da ih u određenoj meri upamtite? Zar vam u sećanje ne naviru upravo one stvari koje ste razumeli? Zar stvari kojih ne možete da se setite nisu upravo one koje veoma teško razumete ili koje naprosto ne možete da razumete? U vreme kad ste čuli te istine, smatrali ste ih tačnim, pa ste ih upamtili kao doktrine, a to je od vas zahtevalo veliki trud. Pa ipak, već nakon jedne prospavane noći, vi ste ih zaboravili. Mesec dana kasnije, potpuno su vam iščezle iz sećanja. Zar nije tako? Da bi prozreo neku stvar ili suštinu neke osobe, neophodno je da razumeš istinu. Ako se i dalje držiš stanovišta nevernika i ako stvari posmatraš i razmatraš na osnovu izjava nevernika, to je dokaz da ne razumeš istinu. Ako ništa nisi zadobio od toga što si nekoliko godina proveo slušajući propovedi i razgovore u zajedništvu i ako istinu ne razumeš, ma koliko dobro da je ljudi objašnjavaju kad s tobom razgovaraju o njoj, to pokazuje da nisi sposoban da shvatiš istinu i da si osoba slaboga kova. Zar nije tako? (Tako je.) A što se tiče rđavosti antihrista, niko od vas nije pomenuo izjavu koja je od ključne važnosti. Zašto je niste pomenuli? Jedan od razloga je taj što je od tada proteklo dosta vremena, pa ste zaboravili. S druge strane, to je zato što niste shvatili značaj te izjave; niste spoznali da je ta izjava ključna za ogoljavanje i razotkrivanje rđave suštine antihrista. Koja je to izjava? To je ona koja kaže da se rđavost antihrista prvenstveno manifestuje kroz njihovo neprijateljstvo i gnušanje prema svim pozitivnim stvarima i svemu što ima veze sa istinom. Zbog čega antihristi osećaju neprijateljstvo i gnušanje prema pozitivnim stvarima? Jesu li im te pozitivne stvari naškodile? Ne. Da li se one tiču njihovih interesa? Ponekad možda da, a ponekad uopšte ne. Zašto onda antihristi osećaju neosnovano neprijateljstvo i gnušanje prema pozitivnim stvarima? (To im je u prirodi.) Njihova priroda je takva da osećaju neprijateljstvo i gnušanje prema svim pozitivnim stvarima i istinama. To potvrđuje rđavu prirodu antihrista. Da li je ova izjava važna ili nije? Niste upamtili jednu tako važnu izjavu; pamtite samo stvari koje nisu ključne. Zašto vam postavljam ova pitanja? Zato da biste progovorili i da biste mogli da sagledate u kojoj meri shvatate ove stvari, koliko toga možete u svom srcu da upamtite i koliko ste toga u to vreme mogli da razumete. Kao što sam i očekivao, upamtili ste samo nekoliko manje važnih stvari. Prema svemu što sam vam govorio odnosite se kao prema bezumnom čavrljanju. Nisam došao ovde da ćaskam sa vama – došao sam da vam kažem kako da raspoznajete ljude. Izjava koju sam izrazio predstavlja najviše istina-načelo za raspoznavanje rđave prirode antihrista. Ako tu izjavu ne možeš da primeniš, nećeš biti u stanju da raspoznaš, niti da spoznaš rđavu prirodu antihrista. Primera radi, kad je neka osoba okarakterisana kao antihrist, neki će ljudi možda reći: „On je dobar prema nama, voli nas i pomaže nam. Zašto jednu tako dobru osobu okarakterisati kao antihrista?” Oni ne shvataju da antihristi, iako se na prvi pogled može učiniti da vole druge ljude, prekidaju i ometaju Božje delo i da se naročito suprotstavljaju Bogu. Ta njihova podmukla i lukava strana jeste nešto što većina ljudi ne može da vidi. Oni to uopšte ne mogu da prepoznaju, već pogrešno razumeju

Boga, stvaraju predstave o Bogu, pa čak i osuđuju i žale se na Boga zbog toga. Takvi ljudi su naprosto nitkovi i ne mogu da prime Božje spasenje. To je zato što oni vide samo površinske stvari – na primer, kad se antihristi ulaguju ljudima, kada ih mame i hvataju u zamku – ali ne primećuju rđavu suštinu antihrista, niti metode koje oni koriste da bi pružali otpor Bogu i osnivali svoja nezavisna carstva. Zašto oni ne primećuju te stvari? Zato što ne razumeju istinu i što ne umeju da raspoznaju ljude. Spoljašnje pojave ih uvek navode na pogrešan put, pa ne mogu da prozru suštinu ni posledice tog problema. Uvek koriste tradicionalne ljudske predstave o moralu i ovozemaljske načine da bi odmeravali ljude i donosili presude o njima. Kao rezultat toga, antihristi ih navode na stranputicu, pa ljudi staju na njihovu stranu, dok sa Bogom upadaju u konflikte i sukobe. Ko je za to kriv? Kako je došlo do ove greške? To je posledica njihovog nerazumevanja istine, nepoznavanja Božjeg dela i stalnog posmatranja ljudi i stvari na osnovu vlastitih predstava i uobrazilja.

II. Detaljna analiza ljubavi antihrista prema negativnim stvarima

Danas ćemo nastaviti razgovor o sedmoj po redu manifestaciji antihrista: rđavi su, podmukli i lažljivi. Fokus te manifestacije je na njihovoj rđavosti, jer rđavost ujedno obuhvata i podmuklost i lažljivost. Rđavost je karakteristična za suštinu antihrista, dok su podmuklost i lažljivost sekundarne. Prošli put smo razgovarali o rđavoj suštini antihrista i razotkrivali je. Govorili smo o nekim širim konceptima i nekim relativno definišućim sadržajima, dotičući se pritom nekih reči u vezi sa razotkrivanjem tog aspekta suštine antihrista. Danas ćemo nastaviti sa razgovorom o toj temi. Neki će se možda pitati: „Ima li ičega o čemu treba razgovarati kada je ta tema u pitanju?" Ima. Postoje određeni detalji o kojima ovde treba da razgovaramo. Danas ćemo, međutim, o ovoj temi razgovarati na drugačiji način i iz drugačije perspektive. O kojoj smo glavnoj karakteristici i manifestaciji rđave prirode antihrista prošli put razgovarali? Ljudi koji su nalik antihristima osećaju neprijateljstvo i gnušanje prema svim pozitivnim stvarima i istini. Njihovom neprijateljstvu i gnušanju prema istini i prema pozitivnim stvarima nije potreban nikakav razlog, ono se ne dešava kao rezultat podstrekavanja s bilo čije strane, a pogotovo nije rezultat njihove zaposednutosti zlim duhom. Naprosto im je urođeno da ne vole te stvari. Oni prema tim stvarima osećaju neprijateljstvo i gnušanje; u svom životu i u svojim kostima osećaju odvratnost kad god se susretnu s pozitivnim stvarima. Ako pred njima svedočiš o Bogu ili razgovaraš o istini sa njima, kod njih će se razviti mržnja prema tebi, pa će možda čak i pomišljati da te napadnu. Pošto smo ovaj aspekt neprijateljstva i gnušanja antihrista prema pozitivnim stvarima obradili na prošlom zajedništvu, ovoga puta nećemo ponovo diskutovati o tome. Na ovom zajedništvu, istražićemo jedan drugi aspekt. Koji je to aspekt? Ako antihristi osećaju neprijateljstvo i gnušanje prema pozitivnim stvarima, šta je onda to što oni vole? Danas ćemo s te strane i iz te perspektive analizirati i raščlaniti rđavu prirodu antihrista. Da li je to neophodno? (Jeste.) Neophodno je. Možete li sami to da shvatite? (Ne možemo.) To što antihristi ne

vole pozitivne stvari i istinu odraz je njihove rđave prirode. Na toj osnovi, dakle, pažljivo razmotrite šta se antihristima sviđa i kakve stvari vole da rade, koje metode i sredstva koriste u svom radu i kakvi im se ljudi dopadaju – zar njihovu rđavu prirodu nije bolje posmatrati s te strane i iz te perspektive? Tako ćemo doći do konkretnijeg i objektivnijeg gledišta. Kao prvo, antihristi ne vole pozitivne stvari, što ukazuje na to da su oni neprijateljski nastrojeni prema njima i da vole negativne stvari. Šta spada u primere negativnih stvari? Laži i lukavstvo – nisu li to negativne stvari? Da, laži i lukavstvo spadaju u negativne stvari. Šta je, dakle, pozitivna suprotnost lažima i lukavstvu? (Poštenje.) Tačno, to je poštenje. Voli li Sotona poštenje? (Ne.) On voli lukavstvo. Šta je prvo što Bog zahteva od ljudi? Bog kaže: „Ako želiš da veruješ u Mene i da Me slediš, kakva osoba treba pre svega da budeš?" (Poštena osoba.) Šta je, dakle, prva stvar koju Sotona uči ljude da rade? Uči ih da lažu. Šta je prvi dokaz rđave prirode antihrista? (Lukavstvo.) Da, antihristi vole lukavstvo, vole laži, a poštenje mrze i preziru. Iako je poštenje pozitivna stvar, oni ga ne vole, već osećaju odvratnost i mržnju prema njemu. Nasuprot tome, oni vole lukavstvo i laži. Kako se antihristi osećaju kad neko pred njima često govori istinito i kad im kaže nešto poput: „Ti poslove voliš da obavljaš sa pozicije statusa i ponekad si lenj"? (Oni to ne prihvataju.) Neprihvatanje je jedan od stavova koje oni poseduju, ali, da li je to sve? Kakav je njihov stav prema toj osobi koja govori istinito? Ne vole je i osećaju odvratnost prema njoj. Neki antihristi će braći i sestrama reći: „Ima već neko vreme kako vas predvodim. Molim vas da mi svi kažete šta mislite o meni." Svi će pomisliti: „Pošto si već tako iskren, daćemo ti neke povratne informacije." Neki će reći: „Prilično si ozbiljan i marljiv u svemu što radiš, a podnosiš i veliku patnju. Jedva da možemo to da gledamo i žao nam je zbog toga. Za Božju kuću bi bilo korisno da ima još starešina poput tebe! Ako bismo morali da ukažemo na neku tvoju mani, to bi bila tvoja preterana ozbiljnost i marljivost. Ako budeš previše radio i sagorevao, nećeš još dugo moći da izdržiš, a zar onda neće biti svršeno s nama? Ko će nas onda predvoditi?" Kad to čuju, antihristi su zadovoljni. Iako znaju da je to laž i da im se ti ljudi ulaguju, oni to ipak rado slušaju. U stvari, ljudi koji tako govore zapravo prave budale od antihrista, ali ti antihristi će radije izigravati budale nego da otkriju pravu prirodu tih njihovih reči. Antihristi vole ljude koji im ljube stopala. Takvi pojedinci ne iznose na videlo greške, iskvarene naravi i nedostatke antihrista. Umesto toga, oni ih prikriveno hvale i veličaju. Mada je očigledno da njihove reči predstavljaju laži i lukavstvo, antihristi ih rado prihvataju i nalaze u njima utehu i zadovoljstvo. Te reči su za antihriste bolje od kušanja najukusnijih poslastica. Kad ih čuju, antihristi su zadovoljni sobom. Šta nam to ilustruje? To pokazuje da u antihristima postoji određena narav koja voli laži. Zamislite da im neko kaže: „Previše si nadmen i prema ljudima se ophodiš nepravično. Dobar si prema onima koji te podržavaju, ali zato omalovažavaš i ignorišeš ljude koji te drže na distanci i ne ulizuju ti se." Zar ove reči nisu istinite? (Jesu.) Kako se antihristi osećaju kad to čuju? Postaju nesrećni. Oni te reči ne žele da čuju, niti mogu da ih prihvate. Pokušavaju da nađu izgovore i razloge da to objasne i da izglade stvar. Što se tiče onih koji antihristima

neprestano laskaju u lice, koji im stalno govore milozvučne reči kojima ih prikriveno hvale i čak ih očigledno varaju svojim rečima, antihristi nikad ne proučavaju takve ljude. Umesto toga, antihristi ih koriste kao važne figure. Te večite lažove oni čak postavljaju na važne položaje i poveravaju im neke značajne i dostojanstvene dužnosti, dok ljudima koji su iskreni i koji često prijavljuju probleme dodeljuju dužnosti na manje upadljivim pozicijama, čime im sprečavaju pristup višim starešinama ili poznanstvo i bliskost sa većinom ljudi. Nebitno je koliko su ti ljudi daroviti i koje bi sve dužnosti mogli da obavljaju u Božjoj kući – antihristi sve to zanemaruju. Njih samo zanimaju ljudi koji umeju da se služe lukavstvom i koji im mogu biti od koristi; to su pojedinci koje oni postavljaju na važne položaje, ne vodeći nimalo računa o interesima Božje kuće.

Antihristi vole lukavstvo i laži. Pretpostavimo, na primer, da crkve za koje su oni odgovorni uopšte ne vode računa o radu na jevanđelju, niti se fokusiraju na obuku ljudi u propovedanju jevanđelja, usled čega rad na jevanđelju daje slabe rezultate i veoma mali broj ljudi biva pridobijen. Antihristi, međutim, strahuju od toga da bi ljudi mogli da prijave stvarnu situaciju. Mrze svakoga ko govori iskreno, a vole one koji su u stanju da lažu, da se služe lukavstvom i da sve nepovoljne informacije guraju pod tepih. Koju, dakle, priču antihristi najviše vole da čuju? „Svako ko u našoj crkvi propoveda jevanđelje sposoban je da svedoči i svako od njih je stručnjak za propovedanje jevanđelja.” Zar te reči nemaju za cilj da zavaraju ljude? Antihristi, međutim, uživaju u slušanju takvih stvari. Kako antihristi reaguju kad to čuju? Oni kažu: „Sjajno, rezultati rada naše crkve na jevanđelju neprestano se poboljšavaju i mnogo su bolji nego u ostalim crkvama. Svi ljudi koji u našoj crkvi propovedaju jevanđelje pravi su majstori svog zanata.” Tako antihristi i oni koji im laskaju pletu jedni drugima lovorike, a antihristima ne pada na pamet da razotkriju njihovo bestidno laskanje. Antihristi rade na sledeći način: kad ih podređeni varaju, oni svojevoljno padaju na njihove podvale. Antihristi se na taj način samo glupiraju. Neko ko je upoznat sa stvarnom situacijom istupiće i kazaće: „To nije tačno. Ustanovili smo da, od deset osoba kojima propovedamo jevanđelje, dvoje ne prihvata istinu i već su odustali od istraživanja. Od preostalih osmoro, samo troje iskreno veruje u Boga. Hajde da damo sve od sebe da to troje pridobijemo.” Kako antihristi reaguju kad se razotkrije realnost situacije? Oni misle: „Nisam znao za to!” Kad neko progovori istinito o stvarnoj situaciji u vezi sa stvarima kojih antihristi nisu bili svesni, da li se oni slažu s tom osobom ili se ne slažu, jesu li srećni ili nesrećni? Oni su nesrećni. A zašto su nesrećni? Zato što su starešine, a pritom ne znaju, niti mogu da dokuče konkretne stvari i činjenice u vezi sa radom crkve – štaviše, treba im neko ko razume šta se zapravo dešava i ko će im sve to objasniti. Kad neko ko shvata situaciju progovori iskreno i objasni im u čemu je stvar, kako se antihristi isprva osećaju? Misle da su potpuno izgubili obraz i da će sav njihov prestiž pasti u vodu. Imajući u vidu rđavu prirodu antihrista, šta će oni tada uraditi? U njima će se javiti mržnja i pomisliće: „Ti si jedan običan brbljivac! Da nisi progovorio, sve bi ovo prošlo neprimećeno. Zahvaljujući tebi, sada su svi saznali za to, pa će možda, umesto meni, početi da se dive tebi. Zar zbog svega toga ne

izgledam nesposobno i kao da zapravo ništa ni ne radim? Upamtiću ti ovo. Govoriš istinu, izazivaš me i suprotstavljaš mi se na svakom koraku. Postaraću se da zažališ zbog toga!" Razmislite o tome – kako oni gledaju na ljude koji savesno rade, koji govore iskreno i koji su odani svojim dužnostima? Oni u njima vide svoje protivnike. Zar to nije iskrivljavanje činjenica? Ne samo što s drugima ne sarađuju u cilju blagovremenog ispravljanja vlastitih grešaka vezanih za posao, nego još nastavljaju sa zanemarivanjem svojih dužnosti. Štaviše, u sebi gaje mržnju prema onima koji govore istinito i koji su u svom poslu pažljivi i odgovorni. Možda čak pokušaju i da te ljude zlostavljaju. Zar to nije ponašanje antihrista? (Jeste.) O kakvoj se naravi ovde radi? To je rđavost. Na taj se način razotkriva rđavost antihrista. Kad god se pojavi neka poštena osoba, kad god neko progovori iskreno i istinito i kad god se neko pridržava načela i istražuje pravu prirodu nastalog problema, antihristi osećaju odvratnost i gnušanje prema takvoj osobi, a njihova rđava priroda izbija na videlo i razotkriva se. Gde god postoji lukavstvo i gde god se pričaju laži, antihristi osećaju oduševljenje, uživaju u tome, pa se ponekad čak i zaborave. Da li je iko od vas pročitao „Carevo novo odelo"? Ponašanje antihrista je po svojoj prirodi donekle slično tome. U toj priči, car je go paradirao ulicom, dok je na hiljade ljudi klicalo: „Carevo novo odelo zaista je prekrasno! Car u njemu predivno izgleda! Tako je veličanstven! Stvarno je magično ovo carevo novo odelo!" Svi su izgovarali laži. Da li je car to znao? Bio je potpuno go, pa kako je onda mogao da ne bude svestan činjenice da na sebi nema nijedan komad odeće? To se zove glupost. Prema tome, ovim rđavim antihristima, osim što su podmukli i lažljivi, nedostaje mudrosti. Zašto kažem da im nedostaje mudrosti? Zato što nalikuju onom golom caru. Car nije umeo da prepozna reči koje su imale za cilj da ga prevare. Bio je čak u stanju da se go šeta unaokolo, razotkrivajući svoju ružnoću. Zar to nije glupost? Šta je, dakle, ono što rđavost antihrista često razotkriva? To je njihova glupost.

Pošto antihristi imaju rđavu prirodu, pošto vole lukavstvo i laži a ne vole iskrenost i pošto preziru istinite reči, u crkvama koje su pod vlašću antihrista, svi oni pojedinci koji su ili iskreni ili streme ka tome da budu iskreni, koji upražnjavaju istinu i ne posežu za lukavstvom i lažima, često su izloženi zlostavljanju. Zar nije tako? Što više govoriš istinito, to će te antihrist više zlostavljati i više će te mrzeti. I obrnuto, oni koji antihristima laskaju i koji ih varaju, stiču njihovu naklonost i omiljeni su u njihovim očima. Zar antihristi nisu rđavi? Ima li i oko vas takvih rđavih antihrista? Jeste li ih ikada sreli? Oni ljudima ne dozvoljavaju da govore istinito; svakome ko progovori istinito bivaju zapušena usta. Ako ti ikada pođe za rukom da slažeš i da se uskladiš s onim što kažu, čime postaješ njihov saučesnik, oni više neće biti tvoji protivnici. Ako istraješ u tome da govoriš istinito i da stvari rešavaš u skladu sa istina-načelima, pre ili kasnije će početi da te zlostavljaju. Da li je iko od vas bio izložen zlostavljanju? Zlostavljali su vas samo zato što ste razotkrili zlodela lažnih starešina i antihrista, a na kraju su vas do te mere zlostavljali da više niste smeli ništa da kažete čak i ako biste to želeli. Da li se to dešavalo? Trpeo si zlostavljanje zato što si istinito govorio i što si prijavljivao probleme. Je li iko od vas, u raznim crkvama,

bio izložen zlostavljanju zbog prijavljivanja problema? Kad neko ko govori laži i ko vara crkvu bude orezan, da li je to zlostavljanje? (Ne.) To je normalno disciplinovanje; to nije isto što i zlostavljanje. To se dešava zbog toga što zanemaruješ svoju odgovornost, što kršiš načela i postupaš s pogrešnim namerama, što lažeš i varaš, a to dovodi do toga da budeš orezan. Prema tome, u Božjem prisustvu, ti nikada nećeš snositi nikakve posledice zbog toga što istinito govoriš. Međutim, u prisustvu Sotone i antihrista moraš da budeš obazriviji. To se odražava u izreci: „Biti kralju blizak isto je što i kraj vuka ležati." Kad god im se obraćaš, moraš da vodiš računa o njihovom raspoloženju, da odmeravaš koliko su srećni i da li im je izraz lica tmuran ili vedar, pa da po tome odlučiš šta ćeš kazati a da to bude u skladu s njihovim mislima. Primera radi, ako te neki antihrist upita: „Zar danas neće pasti kiša?", ti moraš da kažeš: „Prognoza kaže da će danas biti kišovito." A u stvari, kad antihrist kaže da će danas možda pasti kiša, to je zato što ne želi da izlazi iz kuće da bi obavljao svoju dužnost. Ako kažeš: „Prognoza kaže da će danas biti sunčano", naljutiće se. Moraš brzo da se ispraviš: „Oh, pogrešio sam. Biće danas kišovito." Tada će antihrist reći: „Pa ti maločas reče da neće padati kiša. Kako sad kažeš da će padati?" Na to ćeš morati da odgovoriš: „To što je sada sunčano ne znači da će celog dana biti tako. Što kažu stari ljudi: 'Nebo ima svoje neočekivane oluje.' Vremenske prognoze nisu baš uvek tačne, ali tvoja je procena besprekorna!" Kad antihrist to čuje, zadovoljan je i hvali tvoju razumnost. Da li se ikada ovako vladate? Ponašate se, zar ne? Jeste li u stanju da radite ono što antihristi često rade, to jest, da drugima ne dopuštate da govore istinito i da zlostavljate sve koji to čine? Zar niste svi gledali dvorske drame? Kakav je odnos između cara i njegovih ministara na dvoru? Mada taj odnos možda nije lako izraziti u jednoj rečenici, među njima postoji jedan fenomen, a to je da car ničije reči ne uzima zdravo za gotovo. On analizira i proučava sve što govore njegovi ministri i nikada to ne uzima kao istinu. To je načelo koje primenjuje dok sluša šta ministri govore. Što se ministara tiče, oni moraju biti vešti da saslušaju neizrečene implikacije. Na primer, kad car kaže: „Danas je premijer Vang nešto pomenuo" ili nešto slično tome, svi to pomno slušaju i misle: „Izgleda da car želi da unapredi premijera Vanga, ali se najviše plaši ljudi sklonih grupašenju, ličnom bogaćenju i buntovništvu, te stoga ne smem otvoreno da podržim premijera Vanga. Moram da se držim zlatne sredine, da mu se ne suprotstavljam, niti da ga podržavam, kako car ne bi raspoznao moje prave namere – ali ja se, isto tako, ne protivim carevoj volji." Kao što vidiš, u njihovim glavama, jedna jedina izjava zahteva toliko razmišljanja, koje je vijugavije i zapetljanije čak i od tragova zmije na pesku. Značenje onoga što govore ostaje, u svojoj srži, neuhvatljivo i obavijeno velom dvosmislenosti. Potrebne su godine nagomilanog iskustva da bi se analiziralo koje su od njihovih izjava istinite a koje lažne, a ono što su hteli da kažu mora se dešifrovati na osnovu toga kako se oni obično ponašaju i šta govore. Ukratko, u njihovim govorima nema ni jedne jedine istinite izjave i sve što kažu je laž. Svačiji dijalog, bilo da se radi o osobama višeg ili nižeg ranga, sadrži u sebi vlastiti način govora. Oni govore sa sopstvenog stanovišta, ali to što govore nikada

nema doslovno značenje onoga što si ti čuo – sve su to samo laži. Kako nastaju laži? Pošto ljudi u svoje reči i postupke unose određene namere, ciljeve i motive, oni pažljivo biraju reči kad govore, paze na sve moguće implikacije tih reči, okolišaju i imaju svoje vlastite metode govora. A čim imaju metod, da li je ono što govore i dalje istinito? Ne, nije istinito. Njihove reči imaju veoma slojevita značenja, predstavljaju kombinaciju istine i neistine – neke su istinite, neke lažne – a neke od njih imaju za cilj da zavaraju. U svakom slučaju, njihove reči nisu istinite. Uzmimo za primer maločas pomenutog premijera Vanga. Neko se na dvoru otvoreno suprotstavlja premijeru Vangu. Za protivljenje te osobe ne može se na prvi pogled ustanoviti da li je istinito ili lažno. Ono se mora dublje razmotriti. U sledećoj sceni, vidimo tu osobu kako pije u tajnom salonu za prijem, u kući premijera Vanga. Ispostavlja se da njih dvojica sarađuju. Ako posmatraš samo scenu u kojoj se taj čovek suprotstavlja premijeru Vangu, kako bi mogao da znaš da njih dvojica zapravo sarađuju? Zašto mu se onda suprotstavljao? Zato da ne bi bio sumnjiv i da bi time naveo cara da malo spusti gard, kako ne bi posumnjao da su njih dvojica u dosluhu. Zar mu nije upravo to taktika? (Jeste.) Ti ljudi žive u okruženju unutar kojeg se ne usuđuju da izgovore ni jednu jedinu reč istine. Ako je svakodnevno laganje toliko iscrpljujuće, zašto ne napuste to okruženje? Oni čak posećuju grobove svojih počivših oponenata – o čemu se tu radi? Naprosto, vole da se sukobljavaju s drugima; život bez borbe im se čini dosadnim. Ako nema borbe, misle da im je život isuviše jednoličan. Zbog svih tih spletki i zapleta koji im se vrzmaju po glavi, a koje nemaju gde da iskoriste, potreban im je rival s kojim će se sukobiti da bi ustanovili ko je nadmoćniji. Tek tada osećaju da im život ima neku vrednost. Ako njihov oponent umre, čini im se da njihov život više nema nikakvog značenja. Recite Mi, mogu li takvi ljudi da se promene? (Ne mogu.) To je njihova priroda. Takvu prirodu imaju antihristi: svakodnevno se sukobljavaju, bilo međusobno ili protiv starešina i delatnika. Čak se i sa Bogom sukobljavaju, svakoga dana pričaju laži i varaju, prekidajući i ometajući rad Božje kuće. Ni na trenutak ne mogu mirno da sede. Istinu ne mogu da prihvate, ma kako da se o njoj razgovara s njima. Baš kao ni velika crvena aždaja, neće se odmoriti sve dok ne budu potpuno uništeni.

Antihristi ne vole ljude koji istinito govore, ne vole poštene ljude. Oni uživaju u lukavstvu i lažima. Kakav je, dakle, njihov stav prema Bogu? Primera radi, kakav stav imaju prema Božjem zahtevu da ljudi budu pošteni? Kao prvo, oni tu istinu preziru. Njihova sposobnost da omalovažavaju pozitivne stvari zaista ukazuje na njihov problem, a to već dokazuje da im je priroda rđava. To, međutim, nije potpuna i sveukupna slika. Ako malo dublje zagrebemo, kako antihristi razumeju Božji zahtev da ljudi budu pošteni? Oni bi mogli reći: „Ako sam pošten, ako bogu pričam o svemu, ako mu sve poveravam i ako s braćom i sestrama sve delim otvoreno – zar time ne gubim vlastito dostojanstvo? To znači nemati dostojanstvo, nemati svoje 'ja' i, sasvim sigurno, nemati privatnost. Pa to je strašno; kakva je to istina?" Zar oni na to ne gledaju upravo tako? Osim što, duboko u svojim srcima, preziru Božje reči i zahtev u vezi sa poštenjem, oni to čak mogu i osuđivati. A ako mogu to da osude, da li onda mogu da budu pošteni ljudi? Nipošto, oni

apsolutno ne mogu biti pošteni. Kako antihristi reaguju kad vide kako neki ljudi priznaju da su lagali? Oni iz dubine srca nipodaštavaju i rugaju se takvom ponašanju. Veruju da su ljudi koji pokušavaju da budu pošteni zapravo velike budale. Zar nije rđavo s njihove strane to što poštene ljude definišu kao budale? (Da, jeste.) To je rđavo. Oni misle: „Ko u današnjem društvu govori istinu? Bog traži da budeš pošten i ti stvarno pokušavaš da budeš pošten – pa čak i iskreno pričaš o tome. Stvarno si neviđena budala!" Prezir, koji duboko u svojim srcima osećaju prema poštenim ljudima, dokazuje da oni tu istinu osuđuju i da je se gnušaju, da je ne prihvataju, niti joj se pokoravaju. Zar to nije rđavost antihrista? Ta istina je očigledno pozitivna stvar i jedan od aspekata proživljavanja normalne ljudskosti koje ljudi treba da poseduju u smislu svog vladanja, ali antihristi tu istinu osuđuju. To je rđavo. U crkvi često ima ljudi koji, zbog toga što Višnjem prijavljuju probleme i opisuju pravo stanje stvari, bivaju na kraju „orezani" od strane određenih starešina – takvi ljudi bivaju podvrgnuti zlostavljanju. Kad se Višnji raspituje o situaciji u crkvi, neke starešine ponekad izveštavaju samo o pozitivnim stvarima, dok negativne stvari prećutkuju. Kad neki ljudi čuju da izveštaji tih starešina nisu zasnovani na činjenicama i kad od njih zatraže da kažu istinu, te starešine ih sklanjaju ustranu i ne dozvoljavaju im da kažu istinu. Neki ljudi ne prihvataju način rada antihrista. Oni misle: „Pošto nećeš da govoriš iskreno, ni ja se prema tebi neću ophoditi kao prema starešini. Višnjem ću reći istinu. Ne plašim se da će me orezati." I tako oni verno izveštavaju Višnjeg o stvarnoj situaciji. Kad to učine, sve crkvene tajne izlaze na videlo. Kako to? Tako što su ovi ljudi, razotkrivanjem činjenica o tim antihristima, zapravo razotkrili pravo stanje stvari. Da li se antihristi slažu s tim? Mogu li to da tolerišu? Oni nipošto neće poštedeti ljude koji su taj problem prijavili. Šta antihristi rade? Nedugo zatim, sazivaju sastanak u vezi s tim pitanjem, pa traže od ljudi da diskutuju o tome i posmatraju njihove reakcije. Većina ljudi, koje je lako pokolebati, razmatraju to pitanje i misle: „Neko je prijavio činjenično stanje i sada je ovaj starešina u opasnosti. Budući da nismo prijavili šta se dešava, zar nas Višnji neće povezati s tim starešinom ako bude odlučio da ga kazni?" I tako, ovi ljudi smišljaju načine da odbrane svoje starešine, što dovodi do toga da oni koji su prijavili istinu ostanu izolovani. Na taj način, antihristi mogu da rade šta im je volja, jer, ma kakva zlodela da počine, niko neće smeti da ih prijavi Višnjem, čime će antihristi ostvariti svoje ciljeve. Prema tome, za neke ljude je prijavljivanje situacije Višnjem skopčano s brojnim stvarnim poteškoćama. Iako su tim ljudima činjenice dobro poznate, antihristi stalno nastoje da ih ućutkaju. Zbog svoje bojažljivosti i straha, oni pristaju na kompromis, ali zar oni time ne postaju žrtve prisile od strane antihrista? Kad ti antihristi naposletku budu razotkriveni i smenjeni, šta misliš kako se osećaju ljudi koji su pristali na kompromis? Da li oni žale zbog toga? (Da, oni žale zbog toga.) Oni istovremeno osećaju žal i zadovoljstvo, misleći: „Da sam znao kako će se ta stvar završiti, ne bih odustao. Trebalo je da nastavim da ih raskrinkavam i da prijavljujem njihove greške sve dok ne budu smenjeni." Ali, većina ljudi nije sposobna za to; u njima ima previše kukavičluka.

Antihristi vole lukavstvo i laži i gnušaju se poštenja; to je prva očigledna manifestacija njihove rđave prirode. Vidiš, neki ljudi stalno govore na način koji drugima otežava da ih razumeju. Njihove rečenice ponekad imaju početak, ali nemaju kraj, a ponekad imaju kraj, ali ne i početak. Ti uopšte ne znaš šta oni zapravo hoće da kažu, ništa od onoga što govore nema za tebe nikakvog smisla, a ako ih zamoliš da ti to razjasne, oni odbijaju da to učine. U svojim govorima često koriste zamenice. Primera radi, kad izveštavaju o nečemu, oni kažu: „Taj momak je, znači, mislio to i to, pa braća i sestre nisu bili baš…" Mogli bi tako satima da pričaju a da ništa ne kažu jasno, mrmljaju i zamuckuju, ne dovršavaju svoje rečenice, već samo izgovaraju nepovezane reči, nakon čega nisi nimalo mudriji nego pre toga – čak si i uznemiren. U stvari, oni su proučavali mnoge stvari i dobro su obrazovani – pa zašto onda nisu u stanju da izgovore nijednu potpunu rečenicu? To je problem koji se tiče njihove naravi. Toliko su ljigavi da moraju da ulože ogroman napor da bi izgovorili makar i mrvicu istine. Svemu što antihristi govore nedostaje fokus, njihovi govori uvek imaju početak, ali ne i kraj; izvale nekako prvu polovinu rečenice, a drugu polovinu progutaju i stalno ispipavaju situaciju, jer ne žele da ti shvatiš šta oni hoće da kažu, već žele da ti to sam pogodiš. Kad bi ti to direktno saopštili, ti bi shvatio šta hoće da kažu i odmah bi ih do kraja prozreo, zar ne? Oni to ne žele. A šta zapravo žele? Žele da sam pogađaš, rado te puštajući da veruješ da si tačno pogodio – u tom slučaju, oni ti to neće reći, da ne bi snosili nikakvu odgovornost. Pored toga, šta oni još dobijaju kad im kažeš šta su, po tvom mišljenju, hteli da kažu? Ono što si rekao je upravo ono što su oni pokušali da izvuku iz tebe i to im kazuje tvoje ideje i gledišta u vezi s tim pitanjem. Od tog trenutka pa nadalje, oni će govoriti selektivno, biraće šta žele a šta ne žele da kažu, i kako da to kažu, da bi zatim prešli na sledeći korak svog plana. Svaka njihova rečenica završava se zamkom, tako da ćeš ti, ako ih, slušajući, budeš uporno dovršavao, do guše upasti u tu njihovu zamku. Da li je njima zamorno da tako govore? Njihova narav je rđava – to ih uopšte ne zamara. Za njih je to potpuno prirodno. Zašto oni žele da ti postavljaju te zamke? Zato što ne mogu jasno da sagledaju tvoje stavove i plaše se da ćeš ih prozreti. Dok pokušavaju da te zaustave u nastojanju da ih razumeš, oni istovremeno pokušavaju da razumeju tebe. Žele da iz tebe izvuku tvoja gledišta, ideje i metode. Ako u tome uspeju, znači da su im zamke završile posao. Neki ljudi u pričanju odugovlače tako što često izgovaraju „hmm" i „ha"; uz to, oni ne izražavaju nijedno konkretno stanovište. Drugi odugovlače koristeći se poštapalicama „znači" i „pa…", kojima prikrivaju šta stvarno misle tako što ih stavljaju namesto reči koje bi zapravo hteli da kažu. Svaka njihova rečenica obiluje takvim beskorisnim rečima, prilozima i pomoćnim glagolima. Ako bi zabeležio njihove reči i stavio ih na papir, uvideo bi da nijedna od njih ne otkriva njihova gledišta i stavove o datoj stvari. Sve njihove reči sadrže skrivene zamke, iskušenja i mamce. Kakva je to narav? (Rđava.) Veoma rđava! Služe li se oni lukavstvom? Upravo to njihovo postavljanje zamki, iskušenja i mamaca naziva se lukavstvom. To je zajednička odlika ljudi sa rđavom suštinom antihrista. Kako se ta njihova zajednička odlika manifestuje?

Tako što izveštavaju o dobrim, ali ne i o lošim stvarima, što koriste isključivo prijatne reči kad govore, što su im rečenice isprekidane, što delimično skrivaju njihovo pravo značenje, što pričaju konfuzno i nejasno i što njihove reči nose u sebi iskušenja. Sve su to zamke i sredstva kojima se služe lukavi ljudi.

Većina antihrista pokazuje te manifestacije i na taj način govori i radi. Da li biste to mogli da raspoznate ako biste neko duže vreme bili s njima u kontaktu? Da li biste mogli da ih prozrete? Kao prvo, moraš da ustanoviš da li se radi o poštenim ljudima. Ma koliko strogo oni od drugih zahtevali da budu pošteni i da govore istinito, moraš da vidiš jesu li i oni sami pošteni, da li streme ka tome da budu pošteni i kakva gledišta i stavove imaju prema poštenim ljudima. Posmatraj da li oni, duboko u svom srcu, osećaju odvratnost, da li se gnušaju i diskriminišu poštene ljude ili, pak, u dubini duše i sami žele da budu pošteni, ali im je to toliko teško i izazovno da ne uspevaju to da postignu. Moraš da utvrdiš u kojoj se od te dve situacije oni nalaze. Da li bi to mogao da razlučiš? Možda u tome ne bi uspeo za neko kraće vreme jer, ako oni svoje lukave metode mudro koriste, može se desiti da ne možeš da ih prozreš. Međutim, kako vreme bude prolazilo, svako će biti u stanju da ih prozre; oni ne mogu večno da skrivaju istinu o sebi. Slično ponašanju velike crvene aždaje koja se često hvali kako „služi narodu" i kako je „u službi javnosti". Ko još u današnje vreme veruje da je to nekakva narodna partija? Ko još veruje da ona svoje odluke donosi u ime naroda? U to više niko ne veruje, zar ne? Narod je u početku bio ispunjen optimizmom i mislio da će, predvođen Komunističkom partijom, moći da promeni vlastitu sudbinu i da zagospodari njome, da će ona služiti narodu i biti u službi javnosti. Ali, ko danas još veruje njenim đavolskim rečima? Kako je ljudi danas ocenjuju? Ona je postala javni neprijatelj naroda. Kako se ona, dakle, od javnog službenika pretvorila u javnog neprijatelja? Na osnovu njenih postupaka i upoređivanjem tih postupaka s njenim rečima, ljudi su otkrili da su sve reči koje je izgovarala bile puke laži, neistine i reči namenjene ispiranju mozgova. Dok je izgovarala najmilozvučnije reči, činila je najgore zamislive stvari. Slično se ponašaju i antihristi. Primera radi, oni braći i sestrama govore: „Treba odano da obavljate svoje dužnosti – nemojte dozvoliti da se zaprljaju vašim ličnim nečistoćama." Ali, pomislite samo, da li se i oni sami tako ponašaju? Kad im nešto predlažeš, ako im tek malčice otkriješ svoje mišljenje, oni tvoj predlog neće prihvatiti i neće se s njih složiti. Kad im lični interesi dođu u sukob s njihovim dužnostima ili sa interesima Božje kuće, bore se za svaki pedalj profita i neće ni za dlaku da odstupe. Razmisli malo o njihovom ponašanju, a zatim ga uporedi sa onim što govore. Šta primećuješ? Mada naizgled lepo zvuče, sve njihove reči su neistine koje imaju za cilj da ljude prevare. Dok spletkare i bore se za vlastite interese, njihovo ponašanje, kao i njihove namere, sredstva i metodi njihovih postupaka, potpuno su iskreni – antihristi tada ne glume. Na osnovu toga, možeš donekle da prepoznaš antihriste.

Antihristi vole laži i lukavstvo – šta još vole? Vole taktiku, spletke i zavere. Rade u skladu sa sotonskim filozofijama, nikada ne tragaju za istinom, u potpunosti se oslanjaju na laži i lukavstvo i bave se spletkama i zaverama. Oni nikada neće postupiti u skladu

sa istina-načelima, ma koliko da im jasno besediš o istini, čak i ako ti pritom klimaju glavom u znak odobravanja. Umesto toga, razbijaće glavu oko toga kako da u svojim postupcima iskoriste spletke i zavere. Izgleda da oni istinu ne mogu razumeti, bez obzira na to koliko jasno im besediš o njoj; oni naprosto rade onako kako su spremni da rade, onako kako žele da rade i na način koji doprinosi njihovim ličnim interesima. Govore mazno, prikrivaju svoje pravo lice i pravi karakter, varaju ljude i prave ih budalama, a kad neko nasedne na njihove laži, oni su zadovoljni jer su im se ambicije i želje ispunile. Antihristi se dosledno drže tog metoda i takvog pristupa. A što se tiče onih poštenih ljudi koji otvoreno govore o svemu, koji su iskreni i koji otvoreno razgovaraju o vlastitoj negativnosti, slabostima i buntovničkim stanjima, koji uvek govore iz srca, antihristi u sebi osećaju odvratnost prema takvim ljudima i diskriminišu ih. Antihristi vole ljude koji, kao i oni sami, govore uvijeno i lažljivo i koji ne upražnjavaju istinu. Kad naiđu na takve ljude, u srcu osećaju oduševljenje, kao da su pronašli osobu sličnu sebi. Oni tada više ne brinu o tome da li su drugi bolji od njih i da li će moći da ih raspoznaju. Zar ovo nije manifestacija rđave prirode antihrista? Zar to ne može da pokaže da su oni rđavi? (Može.) Zašto te stvari mogu da ilustruju rđavost antihrista? Pozitivne stvari i istina jesu ono što bi jedno racionalno stvoreno biće, koje poseduje savest, trebalo da voli. Kada je, međutim, reč o antihristima, oni na pozitivne stvari gledaju kao na gnojni čir na licu i trn u oku. Svako ko se tih stvari pridržava ili ih upražnjava postaje njihov neprijatelj i neprijateljski je nastrojen prema takvim pojedincima. Zar to ne podseća na prirodu Sotoninog neprijateljstva prema Jovu? (Da.) Reč je o istoj prirodi, istoj Sotoninoj naravi i istoj suštini. Priroda antihrista vuče poreklo od Sotone i oni pripadaju istoj kategoriji kao i Sotona. Prema tome, antihristi i Sotona igraju u istoj ligi. Da li je ova izjava preterana? Nipošto; ona je u potpunosti tačna. Zašto? Zato što antihristi ne vole pozitivne stvari. Oni uživaju da se služe lukavstvom, vole laži, iluzorne pojave i pretvaranje. Ako neko otkrije njihovo pravo lice, mogu li oni tome da se pokore i da to s radošću prihvate? Ne samo što to ne bi mogli da prihvate, već bi na to odgovorili salvom uvreda. Ljudi koji govore istinu ili razotkrivaju njihovo pravo lice razbesneli bi ih i doveli do stanja potpune razjarenosti. Može, na primer, postojati antihrist koji je veoma vešt u pretvaranju. Svi ga doživljavaju kao dobru osobu: ispunjen je ljubavlju, u stanju je da saoseća s drugima, može da razume njihove teškoće i često pruža podršku i pomoć slabim i negativnim ljudima. Kad god neko naiđe na neku poteškoću, on je tu da prema toj osobi pokaže obzir i nađe opravdanje za nju. U srcima ljudi, taj antihrist je veći od Boga. Kada je, dakle, reč o ovoj osobi koja glumi čestitost, ako razotkriješ njenu podvalu i pretvaranje, ako joj saopštiš činjenice, može li ona to da prihvati? Ne samo što neće moći to da prihvati, nego će početi još žešće da se pretvara i da podvaljuje. Reci Mi, da si otkrio podvalu fariseja, onda kad su iznosili svete spise na ulicu da ih čitaju i da se mole kako bi ih ostali čuli i da si im rekao da oni to čine samo predstave radi, da li bi oni priznali da si u pravu? Da li bi oni to rado prihvatili? Da li bi se zamislili nad tvojim rečima? Jesu li mogli da priznaju da to što rade nije ništa drugo do podvala i lukavstvo? Jesu li mogli da se

preispitaju, pokaju i da to više nikad ne ponove? Ni slučajno. Ako bi im ti, nakon toga, rekao: „Ti svojim postupcima navodiš ljude na stranputicu i zbog toga ćeš biti kažnjen i završiti u paklu", zar to ne bi bila sušta istina? (Bila bi.) Ti bi im rekao istinu. A da li bi je oni prihvatili? Ne, oni bi se momentalno razbesneli i rekli bi: „Šta? Kažeš da ću otići u pakao i da ću biti kažnjen? I baš si se ti našao da mi to kažeš! Ja sam taj koji veruje u boga, a ne ti! Tvoje reči ne znače ništa!" Da li bi se na tome završilo? Šta bi oni nakon toga uradili? Nastavili bi svoju tiradu i rekli bi ti: „Prošao sam svet uzduž i popreko, tolikim sam ljudima propovedao jevanđelje, ubrao toliko plodova, poneo toliko krstova na svojim plećima i strašno propatio na robiji – e, moj žutokljunče, kad sam ja poverovao u gospoda, ti si još bio u majčinoj utrobi!" Ovim je njihova priroda razotkrivena, zar ne? Zar oni ne propovedaju strpljenje i toleranciju – pa zašto onda ne mogu da otrpe jednu ovakvu sitnicu? Zašto ne mogu da je tolerišu? Zato što si im rekao istinu i razotkrio njihovo pravo lice, tako da oni više nemaju nikakvo odredište. Mogu li oni to ipak da otrpe? Ako nisu antihristi, ako idu putem antihrista ali ipak mogu da prihvate istinu i ako, uz to, ispoljavaju podvale, šta će učiniti ako razotkriješ tu njihovu podvalu? Možda neće baš odmah krenuti da preispituju sami sebe, jer bi moglo zvučati nerealno i šuplje ako bismo tvrdili suprotno. Međutim, kod većine normalnih ljudi, prva reakcija kad to čuju jeste osećaj oštrog, probadajućeg bola u srcu. Na šta ukazuje taj probadajući bol? Ukazuje na to da ih je pogodilo to što su čuli; nisu očekivali da će se neko usuditi da postupi tako brzopleto, da kaže istinu i da ih ovako, oči u oči, osudi – te reči su nešto što oni nisu očekivali i što nikada ranije nisu čuli. Osim toga, imaju osećaj stida i hteli bi da sačuvaju svoj obraz. Dok razmišljaju o tome što si im rekao da, time što stoje na uglu ulice da bi se molili i čitali svete spise, zapravo navode ljude na stranputicu, oni će, nakon što preispitaju sami sebe, otkriti da su time zaista hteli ljudima da pokažu koliko su posvećeni, koliko vole Gospoda i kako mogu mnogo da trpe, da je sve to podvala i da si im ti rekao istinu. Otkriće da, ukoliko nastave da se tako ponašaju, neće moći ljudima da izađu na oči. Oni imaju osećaj stida i mogli bi da, zahvaljujući tom osećaju stida, donekle obuzdaju sami sebe i prekinu sa svojim zlodelima i sa bestidnim postupcima zbog kojih mogu da izgube obraz. Šta bi značilo ako bi oni prestali da se tako ponašaju? To bi predstavljalo nagoveštaj pokajanja. Ne može se sa sigurnošću tvrditi da će se pokajati, ali barem postoji mogućnost pokajanja, što je ipak mnogo bolje nego u slučaju antihrista i fariseja. Zbog čega je mnogo bolje? Zbog toga što imaju savest i osećaj stida i što im reči kojima ih drugi razotkrivaju probadaju srce. Mada će se oni možda osećati postiđeno i povređenog dostojanstva, činjenica je da su barem u stanju da priznaju tačnost tih reči. Čak i ako im ne pođe za rukom da sačuvaju obraz, oni su te reči, duboko u duši, već priznali i pokorili im se, oni su te reči već prihvatili. Po čemu se antihristi razlikuju od takvih ljudi? Zašto kažemo da su antihristi rđavi? Rđavost antihrista leži u činjenici da oni, kad čuju nešto što je ispravno, ne samo što nisu u stanju da to prihvate – naprotiv, oni to mrze. Pored toga, oni pribegavaju vlastitim metodama i uvek traže izgovore, razloge i razne objektivne faktore kako bi se odbranili i objasnili svoje postupke. Koji cilj

oni nastoje da ostvare? Cilj im je da negativne stvari pretvore u pozitivne, a pozitivne stvari u negativne – žele da preokrenu situaciju. Zar to nije rđavo? Oni misle: „Koliko god da si ti u pravu i ma koliko da su tvoje reči u skladu sa istinom, možeš li da istraješ u borbi protiv ovako veštog govornika kao što sam ja? Mada je svaka reč koju izgovorim očigledno lažna, varljiva i navodi na stranputicu, ja ću ipak poreći i osuditi sve što budeš rekao." Zar to nije rđavo? To je zaista rđavo. Misliš li da antihristi, kad vide dobre ljude, u svom srcu ne smatraju te ljude poštenim? Oni zaista smatraju da su to pošteni ljudi koji streme ka istini, ali, kako glasi njihova definicija poštenja i stremljenja ka istini? Oni misle da su pošteni ljudi budale. Prema stremljenju ka istini osećaju odvratnost, prezir i neprijateljstvo. Smatraju da je to nešto lažno, da niko nije tolika budala da napusti sve zarad težnje ka istini, da nikome ništa ne govori i da sve poveri Bogu. Niko nije tolika budala. Oni misle da su svi ti postupci lažni i ne veruju ni u jedan od njih. Da li antihristi veruju da je Bog svemoguć i pravedan? (Ne veruju.) Oni, dakle, u svojim glavama, iza svih tih stvari stavljaju znak pitanja. Šta se iz ovoga može zaključiti? Kako tumačimo tu hrpu znakova pitanja? Oni ne samo da sumnjaju i dovode u pitanje sve to, već naposletku sve poriču i pokušavaju da preokrenu situaciju. Šta time želim da kažem? Oni misle: „Od kakve je koristi biti toliko pravedan? Ako neku laž ponovite hiljadu puta, ona postaje istina. Ako niko ne govori istinu, onda to i nije istina i potpuno je beskorisna – to je puka laž!" Zar ovo nije izvrtanje ispravnog i pogrešnog? To je rđavost Sotone – iskrivljavanje činjenica i izvrtanje ispravnog i pogrešnog – to je ono što on voli. Antihristi briljiraju u lukavstvu i pretvaranju. To u čemu briljiraju je, naravno, svojstveno njihovoj srži, a to što je svojstveno njihovoj srži ujedno je i ono što je u njihovoj priroda-suštini. Štaviše, to je ono za čime žude i što vole, a to je takođe i pravilo njihovog opstanka na ovom svetu. Oni veruju u izreke poput: „Dobri umiru mladi dok zli dožive duboku starost", „Spasavaj se ko može, a poslednjeg neka đavo nosi", „Čovekova sudbina je u njegovim rukama", „Čovek će trijumfovati nad prirodom", i tako dalje. Da li je ijedna od tih izreka usklađena sa ljudskošću i sa prirodnim zakonima koje normalni ljudi mogu da shvate? Ama baš nijedna. Kako onda antihristi mogu da budu toliko zaljubljeni u te đavolske Sotonine reči i da ih čak uzimaju za svoje geslo? Može se jedino reći da je to zato što im je priroda isuviše rđava.

U periodu od oko godinu dana, nekoliko puta sam dolazio u kontakt s jednim crkvenim starešinom. Mada smo nekoliko puta imali priliku da se sretnemo, naši su razgovori bili ograničeni, jer on nije bio od onih koji se slobodno izražavaju. Šta znači to da „nije bio od onih koji se slobodno izražavaju"? To znači da on ne bi puno govorio čak ni kad bi mu ti postavljao pitanja. E sad, da li je on bio isti takav u komunikaciji sa ostalim članovima crkve? Postojale su dve moguće situacije. Onima koji su razmišljali slično njemu imao je puno toga da kaže. Međutim, pred onima koji nisu mislili kao on, postajao bi oprezan i ređe se izražavao slobodno. Kada sam kasnije sumirao Svoje razgovore s njim, ustanovio sam da je koristio ukupno pet „klasičnih" fraza. Nije se slobodno izražavao, a čim bi nešto rekao, to bi odmah postala „klasična" fraza. O kakvoj se osobi

ovde radi? Možemo li tog čoveka nazvati „istaknutom osobom”? Sasvim je normalno da crkvene starešine ili delatnici budu u kontaktu sa Mnom i da razgovaramo o raznim stvarima, zar ne? Pomenuta osoba je, međutim, bila jedinstvena. Izgovorio je samo pet fraza, pet neverovatno „klasičnih” fraza. Poslušajte šta je to što tih pet fraza čini tako „klasičnim”. Svaka njegova fraza ima svoj sopstveni kontekst i svoju pričicu u pozadini. Počnimo od porekla prve njegove fraze.

U crkvi koju je taj starešina predvodio, bila je jedna zla osoba koja je počinila nekoliko loših stvari i ometala rad crkve. Svi su uvideli da se radi o zloj osobi, pa su u zajedništvu počeli da razgovaraju i da diskutuju o tom čoveku. Ako bi hteli da ga proteraju i otpuste, morali bi da u crkvi naprave zabelešku o tome, pa bi onda svi saznali koje loše stvari je počinio, zašto je okarakterisan kao zla osoba i otpušten iz crkve. Tokom razotkrivanja nekih loših stvari koje je ta zla osoba počinila, pomenuti starešina, koji inače nije bio naročito govorljiv, ustao je i rekao: „Imao je najbolje namere.” Kako je on gledao na tu zlu osobu koja je toliko toga lošeg počinila i ometala rad crkve? „Momak je imao najbolje namere.” Verovao je da su loše stvari koje neka loša osoba čini u skladu sa istinom, ukoliko ona to čini iz najbolje namere. Po njemu, bez obzira na prirodu njenih postupaka, bili oni dobri ili loši, i bez obzira na posledice tih postupaka, dokle god ta osoba ima najbolje namere, čak će i prekidi i ometanja koje ona izaziva biti u skladu sa istinom. „Imao je najbolje namere.” Bila je to prva fraza koju je ovaj starešina izgovorio. Jeste li ikada čuli nešto slično? Zla osoba očigledno čini neko zlo, a neko pritom ipak tvrdi da je ta osoba gajila dobre namere dok je činila te loše stvari. Da li svi vi prepoznajete ovu frazu? Verujem da bi neki ljudi mogli da budu navedeni na stranputicu ovom frazom, zato što većina ljudi misli da, dokle god neko ima dobre namere, ne treba se baviti njime, te da, ako neko učini nešto loše iz najbolje namere, ne znači da namerno čini zlo. Postojala je, dakle, mogućnost da neki ljudi, nakon što ih je ovaj starešina na taj način uzbunio i naveo na pogrešan put, pređu na njegovu stranu i počnu da saosećaju s pomenutom zlom osobom. Da ih starešina nije naveo na stranputicu, većina ljudi bi ispravno razumela čitavu stvar i smatrala da zlu osobu treba proterati i otpustiti zbog zla koje je počinila. Međutim, pošto ih je starešina uzbunio i naveo na stranputicu, neki ljudi su pomislili: „Pa to ima smisla, imao je najbolje namere. I mi smo ponekad takvi. Ako, dakle, iz najbolje namere učinimo nešto loše, hoće li onda i nas ukloniti i otpustiti?” Kao rezultat toga, prešli su na stranu starešine. Zašto? Zato što su mislili na vlastitu budućnost. Zar ljudima nije bilo lako da prihvate frazu koju je taj starešina izgovorio? Kakve su bile posledice tog njihovog prihvatanja? U njima su se razvile sumnje u vezi s Bogom, s Njegovom pravednom naravi i sa načelima po kojima On radi. Razvili su sumnje u vezi s načelima rada Božje kuće, počeli su ta načela da dovode u pitanje, da bi ih zatim i osudili. Takve su sumnje oni gajili u svojim srcima. A u stvari, pomenuta zla osoba nije bila otpuštena zbog samo jedne loše stvari koju je počinila. Iz Božje kuće niko ne biva otpušten zbog neke slučajne greške koju napravi, bez obzira da li ta osoba obavlja fizičke poslove, neku specijalnu dužnost ili dužnost koja zahteva tehničku stručnost.

Crkvene starešine, zajedno s braćom i sestrama, zajednički vrše karakterizaciju svih tih ljudi na osnovu njihovog ponašanja, a zatim prema njima preduzimaju odgovarajuće mere. Na primer, ako je neka osoba stalno lenja u vreme kada treba da radi i ako smišlja izgovore da ne bi radila, da li bi na osnovu tog ponašanja bilo u redu otpustiti je? (Da, bilo bi.) Tačno, ta bi mera bila odgovarajuća. Primera radi, ako si zadužen za čistoću, ali često grickaš semenke suncokreta, ispijaš čaj, čitaš novine i opušteno bacaš ljuske suncokretovog semena svuda oko sebe, zar time ne zanemaruješ svoje odgovornosti? Ne samo što ne čistiš, već praviš još veći nered, što znači da zanemaruješ svoje odgovornosti. Ako nisi kompetentan za posao koji obavljaš, potpuno je u skladu s načelima da budeš otpušten i nema potrebe da oko toga diskutuješ. Crkveni starešina je, međutim, tvrdio kako je pomenuta osoba imala najbolje namere, čime je ljude naveo na pogrešan put. Pošto je na taj način uzbunio ljude i naveo ih na stranputicu, neki od njih su pošli njegovim stopama, pa je tako postignut konsenzus. Ali, gde su oni, postupivši na taj način, smestili Boga i istina-načela? Postali su nalik nekakvoj porodici i govorili o „našoj crkvi" i „našoj Božjoj kući". Kako se „crkva" i „Božja kuća" definišu? Može li biti Božje kuće tamo gde nema Boga? (Ne.) Ako na nekom mestu nema Boga, može li tu da postoji ili da bude osnovana crkva? (Ne može.) Šta je, dakle, značilo kad su rekli „naša"? To je značilo da su se otcepili od Boga. Ta crkva je postala crkva tog smetenog starešine, koji je postao njen gospodar, a takozvana braća i sestre, zajedno sa svim ostalim smetenjacima, prišli su njegovoj bandi i ponašali se kao njegovi rođaci. Udaljili su se od Boga, pa je tako Bog preuzeo ulogu izvan „Božje kuće". To su bile posledice do kojih je došlo nakon što je pomenuti starešina, pod opisanim okolnostima, izgovorio tu svoju prvu frazu. Svi su posebno odobravali njegov stav, misleći: „Naš crkveni starešina je pravičan, vodi računa o nama, oprašta nam naše slabosti i čak govori u naše ime. Kad napravimo neku grešku, Bog nas uvek razotkriva i orezuje. Ali zato nas naš starešina uvek štiti, baš kao što kvočka štiti svoje piliće. Dok imamo njega, nećemo trpeti nepravdu." Svi su mu bili zahvalni. To su bile posledice prve fraze koju je starešina izgovorio.

Pređimo sada na drugu frazu koju je starešina izgovorio. Jednom je u crkvi trebalo obaviti nešto u vezi sa spoljnim poslovima, što većina ljudi ili nije znala da obavi, ili je bila previše zauzeta obavljanjem vlastitih dužnosti. Pošto su neki vernici, koji su to bili samo na papiru, bili vični spoljnim poslovima, Božja kuća je odvojila nešto novca da bi za taj posao angažovala upravo takvu osobu, kojoj bi ponekad ponudila i nešto veću količinu novca da bi u ime Božje kuće obavila popriličan broj poslova. Recite Mi, da li su načela Božje kuće prekršena trošenjem dodatnih 200 kineskih juana radi obavljanja takvih poslova? Pošto je jedino na taj način bilo moguće obaviti te poslove i pošto je to dalo dobre rezultate, tako je i učinjeno. Ponudivši toj osobi dodatnih 200 kineskih juana, Božja kuća je te poslove lako pozavršavala i time rešila mnoge probleme. Da li je, dakle, vredelo potrošiti tih dodatnih 200 juana? (Vredelo je.) Apsolutno je vredelo. Bilo je sasvim prikladno obaviti to na takav način. Da je tih 200 juana Božja kuća ponudila nekome ko te poslove ne zna da obavi, bila bi to čista šteta. Dati toj osobi 200 juana

značilo je da će poslovi moći da budu obavljeni dobro – da li je, dakle, taj način rešavanja problema bio u skladu s načelima Božje kuće? (Bio je u skladu s načelima.) A da li je u skladu s načelima i to što je takva odluka doneta bez konsultacije i razgovora s braćom i sestrama? (I to je u skladu s načelima.) Da li Višnji ima pravo da stvari rešava na takav način? (Ima.) Da, nesporno je da ima. Crkveni starešina je, međutim, rekao: „Braća i sestre kažu da je toj osobi uplaćeno dodatnih 200 kineskih juana… Ja samo postavljam to pitanje u ime braće i sestara. Oni to načelo ne razumeju, te stoga želimo da iznađemo način kako da u zajedništvu porazgovaramo o tom aspektu istine." Izgovarao je samo takve polurečenice. To je bila njegova druga fraza. Očigledno je da je ta fraza predstavljala pitanje, kojim se htelo reći sledeće: „Kažeš da je sve što radiš u skladu s načelima, ali ovde to nije slučaj, a pojedina braća i sestre imaju o tome svoja mišljenja i predstave, te stoga moram da te pitam u njihovo ime. Kako to objašnjavaš? Daj mi neko objašnjenje." Reč je o pitanju, zar ne? Hajde sad, analizirajte koliko je poruka sadržano u tom pitanju – kakvo je vaše gledište kad tako nešto čujete? Kako na osnovu ovoga gledate na tu osobu? (Bože, tu svoju frazu je izgovorio upitnim tonom. On je ispitivao Boga. U stvari, imao je vlastite predstave o svemu tome. Nije izrazio svoje prave misli, već je kazao da su zapravo braća i sestre ti koji ne mogu da prihvate odluku Višnjeg i imaju svoje mišljenje o tome. Kad braća i sestre imaju neke predstave, trebalo bi da on, kao starešina crkve, razgovara s njima o istini kako bi rešili taj problem; on, međutim, ne samo da nije rešio problem, već je s tim predstavama došao pred Boga da Mu postavlja pitanja. On u sebi nosi neku lažljivu i rđavu narav.) Pomenuo si dve važne stvari: jedna je da je starešina ispitivao Višnjeg, a druga se ogleda u činjenici da je on u sebi već imao neke predstave, ali je ipak rekao: „Braća i sestre ne razumeju načela, pa bi hteli da ih potraže." Postoji li neki problem u vezi s ovom frazom? Da li su mu braća i sestre bili toliko važni? Pošto je život-ulazak braće i sestara smatrao toliko važnim, kad su se u njima razvile tako snažne predstave, zašto ih nije razrešio? Zar to ne znači da on zanemaruje svoju odgovornost? On je zaista zanemaruje. Nije rešio problem i čak je, bez ikakvog stida i srama, pošao sa predstavama braće i sestara da ispituje Višnjeg. Kakvu su, dakle, vajdu imali od njega? Šta mu je omogućilo da postavlja pitanja? Zar nije i on sam imao predstave? Zar i on nije imao svoje mišljenje o odluci Višnjeg? Nije li i on smatrao je čitava stvar rešena na neprikladan način? Pošto tih 200 juana nije potrošeno na njega, osećao se zakinutim, zar ne? Mislio je: „Trebalo je da ja dobijem tih dodatnih 200 juana, jer mi smo to zaslužili. Taj momak je bezvernik i nije trebalo da ih dobije. Mi iskreno verujemo u boga i mi smo narod božje kuće, a ne on." Zar nije upravo to hteo da kaže? (Jeste.) Hteo je da kaže baš to. Ali on to nije rekao otvoreno, nego je sve vreme zamuckivao. Razumete li sada, nakon što ste sve ovo čuli, ili i dalje ne razumete? Kako vi gledate na ovo pitanje trošenja novca? Većina ljudi može da razume ovo manje bitno pitanje. Imajući u vidu ogroman rad Božje kuće, da li je starešina baš morao da primeti da je potrošeno dodatnih 200 juana? Osim toga, budući da taj novac nije uzet iz njegovog džepa, zašto ga je to toliko potreslo? Zar naprosto nije osetio zavist

kad je video da su drugi ljudi dobri? Da nije to hteo da kaže? Možete li da razumete ovo što sam vam upravo objasnio? Ima li među vama ikoga ko se s tim ne slaže i ko kaže: „Ne! Neko je bez našeg znanja potrošio dodatnih 200 juana – strašno je što nemamo prava da budemo upoznati s tim. Zar to nije traćenje priloga datih Božjoj kući?" Šta je koncept Božje kuće? Šta je koncept davanja priloga? Da ti nešto kažem, prilozi nisu svačije vlasništvo, oni ne pripadaju braći i sestrama; kad bi postojali samo braća i sestre, ali ne i Bog, crkva se ne bi zvala Božjom kućom. Kad se Bog pojavi i počne da dela, kad pozove ljude da se okupe oko Njega i osnuje crkvu – to je onda Božja kuća. Kad braća i sestre daruju desetinu priloga, oni to ne daju ni Božjoj kući ni crkvi, a pogotovo ne bilo kojem pojedincu. Tu desetinu oni daruju Bogu. Prostim jezikom rečeno, taj novac je darovan Bogu; to je Njegovo privatno vlasništvo. Šta se pod tim Njegovim privatnim vlasništvom podrazumeva? Podrazumeva se da Bog može da ga raspoređuje kako Mu je volja i da pomenuti starešina nije bio ovlašćen da se u to meša. Da ti pravo kažem, raspitivanje i traženje istine u vezi s tom stvari bilo je pomalo preterano i nepotrebno; starešina je zapravo bio neiskren i pretvarao se! Bilo je toliko važnijih problema u vezi s kojim nije tražio istinu, a u vezi s ovim je ipak odlučio da je potraži. Zašto se on sam nije pozabavio tom zlom osobom? Zašto nije tragao tako što bi rekao: „Ova osoba je ispoljila određene sklonosti ka zlodelima; svoj braći i sestrama je muka od njega. Zar ne bi trebalo da se pozabavim time?" Starešina se o tome nije raspitivao; bio je potpuno slep za tu osobu. Zar to nije problematično? Kako glasi prva fraza koju je starešina koristio? (Imao je najbolje namere.) „Imao je najbolje namere." Pogledajte koliko je „dobronameran" bio taj momak; kakav licemer! Bio je rđav, a opet su mu usta bila puna dobronamernosti i moralnosti; reči su mu bile slatke kao med, ali mu je zato srce bilo oštro kao bodež i nije se ponašao kao ljudsko biće. Kako je glasila njegova druga fraza? „Božja kuća je nekome dala dodatnih 200 juana da obavi neki posao. U ime braće i sestara želim da se raspitam kako treba da razumemo i da dokučimo načelo koje je ovde primenjeno." Ja vam ovde dajem kompletnu izjavu; naravno, on se nije baš tako izrazio. Oklevao je dok je to izgovarao, pa je bilo teško razumeti šta zapravo želi da kaže. Naprosto je tako govorio. To je bila druga fraza koju je starešina koristio.

Čujte sada treću frazu koju je izgovarao. Jednom su svi zajedno nešto kopali napolju. Svakome je bilo naloženo da napuni jednu kofu zemlje. Jedna osoba je bila baš brza i prva završila svoj deo posla, pa je sela da se odmori, da popije malo vode i da sačeka ostale. A onda je nešto pošlo naopako. Šta je to pošlo naopako? Javio se treći problem. Starešina je ponovo otišao kod Višnjeg i rekao: „Imamo ovde jednog momka koji se hitro kreće i brzo radi, ali u vezi s njim postoji jedan problem. Kad završi sa radom, on samo sedi i ne pomaže drugima, pa su zato svi počeli da stvaraju mišljenja o njemu." Višnji brat je pitao: „Da li je inače lenj dok radi?" Starešina je odgovorio: „Ne, nije lenj. Stvar je u tome što brzo radi, ali, kad završi, on samo sedi i čeka i ne pomaže nikome, pa braća i sestre smatraju da nije nimalo saosećajan." Kad su mu braća i sestre to pomenuli, starešinu je to potreslo. Pomislio je: „Pobogu, vidi kako je ova osoba okrutna! Moja braća

i sestre su umorna od posla, rade sporo i niko im ne pomaže." Cela grupa je bila uznemirena, pa se uznemirio i on. Kako je samo „empatičan"! Poneo je ovo „breme" sa sobom i otišao da sve prijavi Višnjem. Prvo što je upitao bilo je: „Može li neko takav da bude kažnjen?" Recite Mi, može li takva osoba da bude kažnjena? (Ne.) Kakva je, dakle, vaša reakcija na ovo što ste upravo čuli? Imate li pomešana osećanja u vezi s tim? Jeste li se uznemirili? (Jesmo.) Božja kuća u svojim besedama uvek napominje da ljudi moraju razumeti istinu i biti pravični prema drugima, a on čak ni tu sitnicu nije mogao da učini. Verovao je da bi bilo pravično kazniti tu osobu. Zar to nije rđavo? (Da, jeste.) Mislio je: „Moja braća i sestre pate i izvestili su me da je ta osoba lišena saosećanja. Kako ja, kao starešina, mogu da pridobijem te ljude, da ih zaštitim, da sprečim da im drugi nanose nepravdu ili da se osećaju da se prema njima postupa nepravično?" Njegova prva reakcija bila je da kazni tu osobu, misleći da će time umiriti bes ostalih i da će sve na kraju ispasti fer i pravično. Zar nije upravo to želeo? (Jeste.) Mislio je: „Svi se hranimo iz istog kazana, živimo pod istim krovom i svi imamo isti tretman. Odakle tebi pravo da tako brzo radiš? A kad već radiš brzo, zašto onda ne pomogneš ostalima?" Recite Mi, kako se ljudi osećaju kad to čuju? „Greh je raditi brzo. Izgleda da nipošto ne smemo da radimo brzo – od toga nećemo imati nikakve vajde kod ovog starešine. Nije dobro raditi brzo, kao što nije dobro ni biti samoinicijativan. Opravdano je biti spor!" Višnji je starešinu pitao: „Šta je sa onima koji sporo rade? Da li te ljude nagrađuješ?" Starešina se načas zbunio, ali se nije smeo. Odgovorio je: „Ne, ne mogu da ih nagradim. Međutim, momak koji brzo radi treba da bude kažnjen. Sva braća i sestre kažu da ga treba kazniti." To je bila fraza koju je izgovorio. Recite Mi, da li ta fraza zaista odražava mišljenje braće i sestara, ili mišljenje samog starešine? (Odražava mišljenje starešine.) Hajde da braću i sestre ostavimo po strani – među njima ima svakakvih smetenjaka: onih koji ne vole istinu, onih koji govore uvijeno, onih koji su sebični i misle samo na sebe, onih koji izazivaju svađe, onih koji u svom govoru nemaju nikakvih načela i onih koji deluju bez ikakve moralne osnove. Ko će ga znati kakvih sve ljudi ima među njima? Šta je, dakle, taj crkveni starešina bio dužan da uradi? Da li je bio dužan da govori u ime uticajne braće i sestara, da stane u odbranu ovih rđavih trendova i zlih postupaka? (Ne.) Šta je onda bila njegova obaveza? Kad je otkrio da među braćom i sestrama ima pojava izvrtanja činjenica i skretanja s puta, bio je u obavezi da te probleme razreši koristeći se istinom, kako bi ti ljudi mogli da razumeju gde leže problemi i šta nije u redu s njihovim stanjima, što bi ih navelo da spoznaju sebe i da razumeju istinu i što bi ih dovelo pred Boga. Zar to nije obaveza crkvenog starešine? (Jeste.) Da li on tu obavezu ispunio? Ne samo što nije ispunio, nego je čak raspirivao te rđave trendove i zle postupke, štitio, podsticao i odobravao njihovo razmnožavanje i širenje u crkvi. Zar to nije rđavo? (Jeste.) Recite Mi, nakon što Višnji bude orezao i raskrinkao osobu s takvom rđavom naravi, hoće li ona u svom srcu biti prkosna? (Hoće.) Sigurno će biti prkosna. Da li će se prema ljudima odnositi pravično i u skladu s načelima dobijenim od Višnjeg? Ni slučajno. Iz reči koje je taj starešina izgovorio možeš da vidiš da je bio krajnje lukav i neuobičajen. Kasnije sam

u Sebi razmišljao: „Ako one koji brzo rade sleduje kazna, ko će se usuditi da radi brzo? Svi će postati spori kao kornjače, nesposobni da se popnu uz obalu reke čak ni nakon trodnevnog batrganja.” Zar se neće desiti upravo to? Osim nesposobnosti da se prema ljudima ophodi pravično, ono što je kod tog starešine bilo najozbiljnije, najfatalnije i što je ljude najviše navodilo na stranputicu, bilo je to što, bez obzira na sve loše stvari koje su braća i sestre činili, kao i na pogrešne i apsurdne stavove koje su širili, on ne samo da to nije prepoznao ni ispravio, već im je povlađivao, štitio ih, pa čak i ugađao njihovim željama. Zar taj čovek nije bio opasan? (Bio je.) Bio je ekstremno opasan! To je bila treća fraza koju je starešina izgovorio.

Pređimo sada na četvrtu frazu. Često sam posećivao crkvu na čijem je čelu bio taj starešina i u kojoj su gajili neke piliće. Prilikom svake Moje posete, on bi klao po jedno pile. Prvog dana, pile bi skuvali i napravili bistru pileću supu; sledećeg dana, na trpezu bi iznosili reš-pečeno pile; trećega dana, na meniju bi se našla dimljena piletina. Pomislio sam da će, ako svakog dana budem išao tamo, po svoj prilici čitavo jato pilića nestati za nekoliko dana. Kako to? Kad bi skuvali pile, ponekad bih uzeo zalogaj-dva, a ponekad ga ne bih ni okusio, ali bi zato svi ostali jeli ne obazirući se na Mene, tako da bi svaki put bilo pojedeno celo pile. Kasnije sam malo razmislio o tome: ako pri svakoj Mojoj poseti bude pojedeno celo pile, ma koliko pilića da imaju, oni im neće dugo potrajati ako ih budu tim tempom tamanili. Stoga sam starešini naložio da prestanu s klanjem pilića. Zar nije bilo ispravno tako postupiti? (Da, bilo je.) Sad se starešina našao u velikoj dilemi. Svoje pitanje započeo je ovako: „Ako ne smemo da koljemo piliće…” Nećete verovati šta je zatim pitao. Šta je na kraju uspeo nekako da izusti? „Šta onda želiš da jedeš?” Rekao sam: „Zar nema baš ništa da se jede osim pilića? Zar bašta nije prepuna povrća? Rado ću pojesti bilo šta od povrća.” Mislio je da će, ako ne smeju da zakolju pile, ipak morati da me posluže nečim od mesa. Bio je baš „uviđavan”, zar ne? Rekao sam: „Kakvo crno meso! Ako ima povrća, neću jesti meso. Ako ti ne kažem da zakolješ pile, nemoj ga ni klati!” Trebalo bi da je to bilo lako razumeti, zar ne? (Tako je.) Ali, u ovom slučaju, nastala je dilema. Zbog nemogućnosti da zakolje pile, bilo mu je zaista neprijatno; počeo je vrlo čudno da se ponaša, kao da ga je nešto zaposelo. Pošto tada nije mogao da jede piletinu, prilikom Moje sledeće posete postavio je još jedno pitanje, čime dolazimo do njegove pete fraze. Poslušajte kako njegova pitanja postaju sve smešnija i smešnija. Kako je glasilo to pitanje? Rekao je: „Kad već ne možemo da koljemo piliće, a pošto čuvamo i neke zečeve – da li bi ti, za promenu, probao malo zečetine?” To Me je zaista razbesnelo. Rekao sam: „Zečići koje čuvamo su tako slatki, sa svojim bistrim okicama i snežnobelim krznom. Sjajno se zabavljaju dok se igraju. Zašto stalno razmišljaš o mesu? Zar baš ne možeš bez mesa?” Nije Me razumeo. U njihovoj kuhinji uvek je bilo mesa; imali su nepresušne zalihe pilećih nogica i svinjskih kotleta. Imao je, znači, dovoljno mesa da jede, pa zašto se onda uporno raspitivao oko klanja zečeva i konzumiranja zečetine? Kratko sam mu uzvratio sledećim rečima: „Zabranjujem ti da ih ubijaš! Čemu sve to klanje?” Kad je saslušao Moj odgovor, uplašio se da će biti orezan i nije više smeo

da postavi nijedno pitanje. Kakve je obroke pripremao nakon toga? Tokom letnje sezone, u junu i julu, u bašti je bilo svega i svačega; lisnatog i drugog povrća bilo je u izobilju. Jednoga dana, starešina je spremio punu trpezu hrane. Koja jela je spremio? Propržene klice mungo pasulja, supu od sojinih klica, dinstani tofu sa ribom, prženi grašak sa jajima, pečurke zvane Judino uvo – na stolu nije bilo ništa od zelenog lisnatog povrća. Samo sam ovlaš bacio pogled na svu tu suvu hranu. Iako je, u to doba godine, svežeg povrća bilo u izobilju, sva spremljena hrana bila je vansezonska. Pomislio sam, zar ova osoba nije rđava? U bašti ima svakojakog povrća; zašto nije spremio nešto od zeleniša? Na kraju sam rekao da tom starešini treba pod hitno dati otkaz. Dok je on zadužen za kuhinju, ljudi nikada neće okusiti ništa od sezonske hrane. Umesto toga, stalno će jesti vansezonsku hranu. Da li je to normalno? To definitivno nije normalno!

Kroz pitanja koja je taj starešina postavljao i iz načina na koji je spremao hranu, uočio sam, kao prvo, da je lošeg karaktera; kao drugo, da ima rđavu i podmuklu narav; i, kao treće, da ne stremi ka istini. Međutim, bilo je tu i nečeg neočekivanog, moglo bi se čak reći i bizarnog. U prošlosti, svaki put kad bi se u crkvi održavali izbori, pa čak i prilikom reizbora starešine, on je uvek osvajao najveći broj glasova. Kako to da je jedna takva osoba više puta uzastopno osvajala najveći broj glasova? Zar razloge za to ne treba tražiti na obema stranama? (Treba.) Razlozi za to postojali su na obema stranama. Koji su bili glavni razlozi? S jedne strane, većina braće i sestara nije razumela istinu, niti je stremila ka njoj, a uz to nisu umeli da raspoznaju ljude. S druge strane, taj crkveni starešina bio je jako sposoban da ljude navede na stranputicu. Vi ne znate kakav je bio taj čovek, niste videli šta je radio i ne znate kakva je ličnost on bio iza zatvorenih vrata. Pa ipak, samo na osnovu ovoga što sam vam ispričao i na osnovu pet pomenutih fraza koje je izgovorio, šta mislite o kakvoj se ličnosti radilo? Da li je bio prikladna ličnost za mesto crkvenog starešine? (Nije.) Zašto su onda braća i sestre uvek birali baš njega? Zato što je imao strategiju i što je te ljude navodio na stranputicu. On nipošto nije bio tako bezazlen i prizeman kakvim se na prvi pogled činio; definitivno je imao strategiju. Kasnije sam rekao da u toj crkvi nema nikoga ko bi bio prikladan da obavlja dužnost starešine i da odnekud treba poslati neku drugu osobu koja će vršiti tu dužnost. Međutim, neki ljudi nisu to razumeli; smatrali su da ta druga osoba nije izabrana od strane braće i sestara. Kako bi trebalo definisati „braću i sestre”? Da li braća i sestre predstavljaju istinu? Da li tako glasi njihova definicija? (Ne.) Kad braća i sestre kolektivno ispostave neki zahtev, kreiraju neko pravilo ili usvoje neko mišljenje i argument, da li je to baš uvek u skladu sa istinom? Da li Bog treba najpre da razmatra njihove probleme i da se za njih pobrine? Može li Bog to da radi? (Ne.) Kako se, dakle, treba ophoditi prema njima? Kako treba definisati tu braću i sestre? Većina njih spremno obavlja svoje dužnosti, službuje i radi, ali oni ne streme ka istini. Nemaju sposobnost i nisu takvog kova da bi shvatili istinu, luckasti su, tupi i priglupi, nesposobni da raspoznaju ljude i da sagledavaju stvari, a uz to su sebični i misle samo na sebe. Mada imaju neke dobre namere i spremni su štošta da napuste, da se daju i trude zarad Boga, koja je njihova fatalna mana? Oni istinu ne

razumeju, niti je prihvataju. Drže se onog: „Ko god da me hrani moja je mati, a ko god mi daje novac taj mi je otac.” Ko god je dobar prema njima ili od njega imaju neku korist, ko god govori u njihovo ime i štiti ih, oni će tu osobu izabrati. Kad bi takvim ljudima bilo dopušteno da sami biraju, da li bi oni mogli da odaberu dobrog starešinu? Ne bi mogli. Da li bi mogli da učine ikakav napredak u pogledu život-ulaska? Ako bi im Višnji dozvolio da budu svojevoljni i da se ponašaju tako bezobzirno, zar to ne bi bilo neodgovorno? (Bilo bi.) Bili su pravi smetenjaci, ali Višnji nije takav, pa je smenio starešinu kojeg su oni odabrali i na njegovo mesto postavio drugu osobu. Mada ti ljudi nisu bili radi da prihvate novog starešinu, dokle god je ta osoba mogla da obavlja neki stvaran posao, bilo im je mnogo bolje nego s onim lažnim starešinom koji ih je vodio stranputicom. Iako ta braća i sestre nisu razumeli aranžmane Višnjeg, oni će jednoga dana dokučiti neke istine i razumeti neke stvari, pa će tada spoznati ko je bio dobar, a ko loš. Postupivši na taj način, Višnji je u potpunosti preuzeo odgovornost za njih. Da li je to bilo prikladno? (Bilo je prikladno.) Mada ljudi nisu to razumeli, naprosto im se nije moglo dozvoliti da rade šta im je volja i da izaberu koga god su hteli. Hoće li se pobuniti? Ako budu poželeli da čine zlo, da postanu saučesnici Sotone, biće potpuno uništeni. Višnji je, dakle, doneo odluku umesto njih i odabrao drugog starešinu. Ali, oni to nisu prihvatali; insistirali su na tome da je osoba koju su izabrali prikladna. Zar to nije rđavo s njihove strane? Zašto su svog starešinu oduvek smatrali dobrim? Šta je u vezi s njim bilo dobro? Zašto su bili toliko odlučni da ga zadrže? Tu je postojao jedan problem: lažni starešina im je nanosio štetu i navodio ih na stranputicu, a da oni toga nisu ni bili svesni. Zaista su bili obična gomila budala. Završio sam priču o ovoj stvari. Ljude slične tom lažnom starešini uzimamo kao tipične primere, koje u okviru ove teme raščlanjujemo i analiziramo – to je sasvim prikladno. Na kraju krajeva, rđavost sadržana u njihovim naravima sama po sebi je tipična.

Kada je reč o našim razgovorima na temu rđavosti u okviru sedme manifestacije antihrista, da li vam je, kroz objedinjavanje tih konkretnih primera, kroz njihovu analizu i upoređivanje, ovo pitanje postalo bar malo jasnije? Nepoznato je i teško je reći da li će osoba o kojoj sam vam upravo govorio ubuduće moći da stremi ka istini, pa ćemo se za sada uzdržati od donošenja bilo kakvih zaključaka. Jedna stvar je, međutim, sigurna: njegova narav, suština i priroda su, svi odreda, rđavi. Šta je, dakle, on voleo? Je li voleo pravičnost i pravednost? Je li voleo razne istine koje je izrekao Bog? Da li je voleo da bude pošten, da se prema drugima pravično ophodi, da postupa u skladu s načelima i da traga za istinom? Da li je voleo te stvari? Nije voleo nijednu od njih – to je sto posto sigurno. Kroz onih nekoliko fraza koje je izgovarao i onih nekoliko pitanja koje je postavljao, razotkrile su se stvari koje je duboko u svom srcu i do srži voleo voleo. Među njima nije bilo ni jedne jedine koja je u skladu s pozitivnim stvarima. Ko su bili ljudi koje je voleo i koje je bio spreman da zaštiti? Štitio je one koji su činili zlo, koji su ometali rad crkve, koji su bili u potpunosti lišeni odanosti i koji su, tokom obavljanja svojih dužnosti, bili uključeni u brojna zlodela. Na takve ljude on nije gledao s besom i mržnjom, već je čak govorio u njihovo ime i branio ih. Na šta sve to ukazuje? Na to da su pripadali istom

soju ljudi: delili su zajedničke interese i imali istu suštinu. Prirodno su se slagali jedni s drugima i bili su dva izdanka jedne te iste trule sorte. Kad su neka braća i sestre počeli da gaje predstave i da pogrešno shvataju Božje reči i postupke, kako se taj starešina osećao? Da li je poneo breme onda kad je trebalo rešiti te probleme? (Nije.) Nije poneo svoje breme; nije se pozabavio tim problemima i nije obraćao pažnju na čitavu stvar – pravio se da ništa od toga nije video. Kad je neko osramotio ime Božje ili ometao i prekidao rad Božje kuće, kad je nekome nedostajalo odanosti i kad je površno obavljao svoju dužnost, kad je nanosio štetu interesima Božje kuće i tokom obavljanja dužnosti uzrokovao ometanja i uništenje, iskaljivao svoju negativnost i širio predstave, da li je taj starešina mogao da prepozna bilo koji od tih problema? On te stvari nije prepoznavao kao probleme; mislio je: „Normalno je da se takve stvari dešavaju; ima li ijedne osobe koja ne pokazuje iskvarenost?" Šta je time hteo da kaže? Hteo je da kaže da su ti ljudi morali tako da postupaju, jer onda ne bi izgledao toliko loše – mogao bi da se „sakrije" i da bude „zaštićen". Zar to nije rđavo? Ti ljudi su neprestano izazivali ometanja i prekide, a on se uopšte nije bavio njima. Na osnovu toga, recite Mi da li je on imao osećaj za pravdu? Da li je voleo istinu? Za kakvo je mesto smatrao Božju kuću? On nije želeo da Božja kuća bude ispunjena poštenim ljudima, ljudima koji su odani Bogu, koji slede Božji put i znaju svoje mesto dok obavljaju svoje dužnosti. Nije želeo da se svi otvore i da razgovaraju o Božjim rečima, da se pokore Bogu i da svedoče o Njemu. Nije voleo da su svi u Božjoj kući takvi. Šta je, dakle, bilo to što je voleo? Voleo je kad svi stvaraju sebične veze, jedni drugima štite lične interese, niko nikom ne nanosi štetu i kad niko ne izvlači kosture iz tuđih ormana. Voleo je kad se svi međusobno štite i pokrivaju jedni druge, kad sve loše što su drugi uradili skrivaju od stranaca i svi deluju kao jedan ujedinjeni front. To je ono što je voleo. Kad bi neko tuđa nedela i stvarne okolnosti izneo na videlo i objavio, kad bi o njima otvoreno progovorio i svima ih obznanio, on bi takve postupke mrzeo i prezirao. Voleo je da nedela ostanu skrivena i obavijena velom tajne, da laži ostanu neotkrivene i da prema nikome ko je posegnuo za lukavstvom i naneo štetu interesima Božje kuće ne budu preduzete odgovarajuće mere u skladu s načelima. U šta su se pretvorile Božje reči i upravne odluke i radni aranžmani Božje kuće u crkvi čiji je on bio nadzornik? Pretvorile su se u prazne reči, koje nije bilo moguće sprovoditi. Zašto ih nije bilo moguće sprovoditi? Zato što ih je on blokirao; pretvorio se u neprobojni zid o koji su se one odbijale. To je ta rđava narav koju antihristi otkrivaju tako što izvrću činjenice, primenjuju određene taktike i upuštaju u određene spletke i intrige kako bi druge ljude zavarali i napravili budalama, te tako ostvarili vlastite ciljeve.

U crkvama u kojima vlast drže antihristi, radne aranžmane Božje kuće nije moguće primeniti. Istovremeno, unutar tih crkava javlja se neobičan fenomen koji se ogleda u tome da se izvršavaju samo oni poslovi koji sa radnim aranžmanima Božje kuće nemaju nikakve veze ili su im potpuno oprečni, usled čega se među braćom i sestrama rađaju različita mišljenja i argumenti, što u crkvi dovodi do haosa. Kako u toj situaciji postupaju lažne starešine? Oni ne rade u skladu s radnim aranžmanima Božje kuće; ponašaju se

kao da nemaju šta da rade i uopšte se ne obaziru na radne aranžmane. Ljudi podređeni ovim starešinama nemaju pojma ni o čemu; ponašaju se kao hrpa rastresitog peska koju nema ko da organizuje – svako radi šta hoće i kako hoće. Lažne starešine ne daju nikakve izjave i ne preuzimaju odgovornost za takvo stanje. Antihristi, međutim, postupaju drugačije. Ne samo što ne primenjuju radne aranžmane, već izmišljaju vlastite izjave i praksu. Neki od njih preuzimaju radne aranžmane od Višnjeg i menjaju ih tako što ih pretvaraju u sopstvene izjave, koje zatim primenjuju, dok drugi uopšte ne postupaju u skladu s radnim aranžmanima dobijenim od Višnjeg, već rade po sopstvenom nahođenju. Radne aranžmane dobijene od Višnjeg oni zadržavaju kod sebe i ne prosleđuju ih nižima u hijerarhiji, te tako svoje podređene drže u mraku, dok sami čine šta im je volja, pa čak izmišljaju vlastite izjave i teorije kako bi ljude pod sobom zavarali i naveli na stranputicu. Stoga se ne obazirite na to koliko se antihristi tobože odriču nečega ili koliku su patnju naizgled u stanju da izdrže. Ostavite po strani njihove površne aktivnosti i ponašanja i fokusirajte se na suštinu onoga što rade. Kakav odnos imaju sa Bogom? Protive se svemu što je Bog rekao i uradio, svemu što Bog od braće i sestara traži da razumeju i svemu što On zahteva da bude primenjeno na nižim nivoima crkvene hijerarhije – oni se svemu tome protive. Neko će možda upitati: „Da li je neprimenjivanje ovih stvari isto što i protivljenje tim stvarima?” Zašto oni te stvari ne primenjuju? Zato što se ne slažu s njima. A da li to što se ne slažu s njima znači da su oni viši od Božje kuće? Da li to što se ne slažu s tim stvarima znači da imaju neki bolji plan? Naravno da nemaju. Kako se onda usuđuju da te stvari ne primenjuju samo zato što se s njima ne slažu? Razlog za to leži u njihovoj želji da dominiraju i upravljaju crkvom. Oni misle da bi njihov doprinos ostao nezapažen, da se ne bi istakli i da ih niko ne bi zapazio ukoliko bi primenjivali samo ono što je potpuno u skladu s radnim aranžmanima i zahtevima Višnjeg. Za antihriste bi to predstavljalo katastrofu. Ako bi svako svedočio pred Bogom i s drugima redovno razgovarao o istini, ako bi svako mogao da razume istinu, da pitanja rešava u skladu s načelima i da, kad se suoči s problemima, traži istinu, moli se i priziva Boga, kakva bi onda bila njihova uloga? Pošto antihristi ne teže istini, oni tada ne bi imali nikakvu ulogu; pretvorili bi se u puke ukrase. A kad bi postali ukrasi i kad više niko na njih ne bi obraćao pažnju, da li bi oni to prihvatili? Oni to ne bi prihvatili. Samo bi smišljali kako da spasu situaciju. Pošto antihristi imaju rđavu narav i rđavu suštinu, mogu li oni da predvide da bi bili razotkriveni ako bi sva braća i sestre težili istini? Antihristi su vrlo loši i ne tragaju za istinom; rđavi su, lažljivi, podmukli i ne vole ništa što je pozitivno. Kad bi svi ljudi razumeli istinu, oni bi lako prepoznali antihriste. Jesu li antihristi toga svesni? Itekako. Oni to u svojoj duši osećaju. To je kao kad negde odeš i naiđeš na nekog zlog duha. Kad te zao duh pogleda, nećeš mu se dopasti, a i tebi će zao duh već na prvi pogled biti odbojan i nećeš hteti da pričaš s njim. Iako te on zapravo nije uvredio, niti ti je na bilo koji način naudio, tebi je odvratno da ga gledaš, a još ti je odvratniji kad čuješ šta govori. U stvarnosti, on te ne poznaje, kao što ni ti njega ne poznaješ. O čemu se onda tu radi? Ti svom svojom dušom osećaš da vas

dvojica ne pripadate istoj vrsti. Antihristi su neprijatelji izabranog Božjeg naroda. Ako to ne uviđaš i ako toga nisi svestan dok komuniciraš s njima, zar to onda ne znači da si prilično otupeo? Recimo da ti ove stvari ne možeš jasno da sagledaš ako neki antihrist ne priča mnogo, već samo kaže par reči kad želi da iznese neki argument, da predoči neko stanovište ili kada gaji određene stavove u vezi sa svojim postupcima. Ali ako ti već duže vreme komuniciraš s njim, a još uvek nisi toga svestan, nego tek kad ga Višnji okarakteriše kao antihrista, ti konačno doživiš epifaniju, pomalo se uplašiš i pomisliš: „Kako to da nisam uspeo da raspoznam ovako očiglednog antihrista? Zamalo da upadnem u zamku!" – onda ti mora da si strašno otupeo!

Postoji jedna očigledna karakteristika rđavosti antihrista i Ja ću ti sada otkriti tajnu kako da je raspoznaš: ona se ogleda u tome da na osnovu onoga što antihristi govore i rade nikako ne možeš da dokučiš njihovu dubinu, niti da im zaviriš u srce. Kad ti se obraćaju, pogled im neprestano vrluda, tako da ne možeš da dokučiš kakvu zaveru kuju. Ponekad te navode na pomisao da su odani i prilično iskreni, ali to uopšte nije slučaj – ti nikada ne možeš da ih prozreš. U srcu, međutim, imaš određeni osećaj da njihove misli sadrže duboku suptilnost, nedokučivu dubinu i da su lukave i neuobičajene. To je prva karakteristika rđavosti antihrista, koja ukazuje na to da antihristi poseduju atribut rđavosti. Koja je druga karakteristika rđavosti antihrista? Ona se sastoji u tome da sve što oni rade i govore navodi ljude na stranputicu. Gde se to ispoljava? U njihovom naročitom osećaju za ljudsku psihologiju, u tome što vešto govore stvari koje se poklapaju s ljudskim predstavama i maštarijama i koje ljudi lako prihvataju. Postoji, međutim, jedna stvar koju treba da uočiš: oni nikada ne oličavaju ništa od onih lepih stvari o kojima govore. Primera radi, oni drugima propovedaju doktrinu, govore im kako da budu pošteni ljudi, kako da se mole i kako da Bogu dopuste da gospodari njima kad ih nešto zadesi, ali kad se samim tim antihristima nešto desi, oni ne primenjuju istinu. Umesto toga, oni postupaju isključivo po vlastitoj volji i smišljaju bezbroj načina da se okoriste, primoravajući sve ostale da im služe i da rešavaju njihove probleme. Nikada se ne mole Bogu, niti Mu dopuštaju da im bude gospodar. Govore stvari koje lepo zvuče, ali njihovi postupci nisu u skladu s onim što govore. Kad preduzimaju neku akciju, prva stvar o kojoj razmišljaju jeste kako da se okoriste; oni ne prihvataju Božje orkestracije i uređenja. Ljudi vide da oni nisu poslušni dok obavljaju poslove i da uvek nalaze načine da se okoriste i da napreduju. To je ona lažljiva i rđava strana antihrista koju ljudi mogu da vide. Dok rade, antihristi ponekad mogu da podnose nevolje i da plaćaju cenu, pa čak i da se povremeno odreknu hrane i spavanja, ali oni to čine samo da bi stekli status ili prepoznatljivo ime. Oni nevolje trpe zarad vlastitih ambicija i ciljeva, ali su zato površni kada je reč o važnim poslovima koje Božja kuća uređuje za njih, a koje oni jedva da obavljaju. Da li se oni, dakle, pokoravaju Božjim uređenjima u svemu što rade? Obavljaju li svoje dužnosti? Ovde postoji problem. Postoji još jedna vrsta ponašanja, koje se ogleda u tome da, kad braća i sestre iznesu drugačija mišljenja, antihristi ta mišljenja odbijaju na zaobilazan način, vrteći se ukrug, navodeći ljude na pomisao da su antihristi

u zajedništvu razgovarali s njima o tim stvarima – ali, kada je reč o nečem zaista važnom, svi moraju da rade onako kako antihristi kažu. Oni uvek traže načine da odbace tuđe predloge, kako bi ljudi sledili njihove ideje i radili onako kako im oni kažu. Je li to traženje istina-načela? Naravno da nije. Koje je onda načelo njihovog rada? Ono se sastoji u tome da svi moraju da ih slušaju i da im se pokoravaju, da od njih nema nikog boljeg kome treba da posvete pažnju, te da su njihove ideje najbolje i najuzvišenije. Antihristi bi hteli da svi osete kako je ono što oni govore ispravno, da oni sami jesu istina. Zar to nije rđavo? To je druga karakteristika rđavosti antihrista. Treća karakteristika rđavosti antihrista ogleda se u tome da oni, kad svedoče o sebi, zapravo svedoče o svojim doprinosima, o nevoljama koje su trpeli i o korisnim stvarima koje su učinili zarad svih ostalih. Oni to uporno usađuju ljudima u glavu, kako bi ti ljudi upamtili da se u stvari kupaju u svetlosti antihrista. Ako neko antihristu uputi kompliment ili mu se na nečemu zahvali, on će mu možda čak uzvratiti produhovljenim rečima, poput: „Zahvali se bogu. Sve je ovo božje delo. Nama je božja blagodat dovoljna.” Čini to da bi svi videli da je on u velikoj meri produhovljen i da je dobar sluga Božji. U stvarnosti, međutim, oni veličaju sebe i svedoče o sebi, a u njihovim srcima uopšte nema mesta za Boga. Prema mišljenju svih ostalih, antihrist je po svom statusu već daleko prevazišao Boga. Zar to nije stvarni dokaz da antihristi svedoče o sebi samima? U crkvama u kojima antihristi imaju vlast i drže sve pod kontrolom, oni u ljudskim srcima imaju najviši status. Bog je tek na drugom ili trećem mestu. Ako Bog ode u crkvu u kojoj je na vlasti neki antihrist i tu nešto kaže, hoće li Njegove reči dopreti do tamošnjih ljudi? Hoće li oni to svim srcem prihvatiti? Teško je reći. To u dovoljnoj meri dokazuje koliko napora antihristi ulažu u svedočenje o sebi. Oni uopšte ne svedoče o Bogu, već svaku priliku za svedočenje o Bogu koriste da bi svedočili o sebi samima. Zar nije podmukla ova taktika koju koriste antihristi? Zar ona nije neverovatno rđava? Pomoću ove tri karakteristike o kojima smo ovde razgovarali, antihriste je lako prepoznati.

Postoji još jedna karakteristika antihrista, koja ujedno predstavlja glavnu manifestaciju njihove rđave naravi. Ona se ogleda u tome da, ma koliko se u Božjoj kući razgovara o istini, ma koliko da pripadnici izabranog Božjeg naroda diskutuju o samospoznaji ili da prihvataju sud, grdnju i orezivanje, antihristi na to uopšte ne obraćaju pažnju. Oni i dalje streme ka slavi, dobitku i statusu, i nikada ne otpuštaju svoju nameru i želju za sticanjem blagoslova. Po mišljenju antihrista, dokle god je neko u stanju da obavlja dužnost, da plaća cenu i da podnese izvesne nevolje, Bog tu osobu treba da blagoslovi. Stoga oni, nakon što neko vreme provedu radeći u crkvi, odmah počinju da prave spiskove poslova koje su obavili za crkvu, spiskove doprinosa koje su dali Božjoj kući i svega što su učinili za svoju braću i sestre. Oni sve to prilježno beleže u svojim glavama, iščekujući da vide koje će blagodati i blagoslove time zaraditi kod Boga, kako bi utvrdili da li je ono što rade uopšte vredno truda. Zašto su oni stalno preokupirani takvim stvarima? Šta je to čemu oni iz dubine duše zapravo streme? Koji je cilj njihove vere u Boga? Od samog početka, njihova se vera u Boga svodi isključivo na sticanje blagoslova. I ma koliko godina da

slušaju propovedi, ma koliko Božjih reči da jedu i piju, ma koliko doktrina da razumeju, oni nikada neće otpustiti svoju želju i nameru da budu blagosloveni. Ako od nekog antihrista zahtevaš da bude savesno stvoreno biće i da prihvati Božju suverenost i uređenja, on će ti reći: „Ja s tim nemam ništa. To nije ono čemu treba da težim. Ono čemu treba da težim je sledeće: kad budem izvojevao svoju bitku, kad budem učinio potreban napor i podneo potrebne poteškoće – i sve to uradim u skladu s onim što bog zahteva – bog treba da me nagradi i da mi dozvoli da ostanem, treba da budem krunisan u carstvu i postavljen na viši položaj u odnosu na božji narod. Treba da dobijem na upravljanje barem dva ili tri grada." To je ono do čega je antihristima najviše stalo. Bez obzira na to kako se u Božjoj kući razgovara o istini, njihova želja i namera za sticanjem blagoslova ne može se raspršiti; oni pripadaju istoj vrsti ljudi kao Pavle. Zar se u jednoj ovako ogoljenoj transakciji ne ogleda neka vrsta rđave i opake naravi? Neki religiozni ljudi kažu: „Naša generacija sledi boga na putu krsta. Bog je odabrao nas, čime smo stekli pravo da budemo blagosloveni. Propatili smo, platili cenu i ispili čašu žuči. Neki od nas su čak bili hapšeni i osuđivani na robiju. Nakon što smo pretrpeli sve te nedaće, odslušali tolike propovedi i toliko toga naučili o Bibliji, ako jednoga dana ne dobijemo blagoslov, otići ćemo na treće nebo i ući u raspravu s bogom." Jeste li ikada čuli nešto slično? Kažu da će otići na treće nebo da bi se raspravljali s Bogom – kakva drskost! Zar vas već i na sam pomen nečega takvog ne spopadne strah? Ko se usuđuje i da pomisli da se raspravlja s Bogom? Na sreću, Isus u kojeg oni veruju odavno se već uspeo na nebo. Da Isus još uvek hoda zemljom, zar oni ne bi pokušali da Ga ponovo razapnu? Naravno, neki će ljudi isprva, kad tek počnu da veruju u Boga, takve reči možda smatrati moćnim i upečatljivim, misleći da čovek i treba da ima takvu kičmu i da bude odlučan. Ali kako na te reči gledate vi, koji sve do danas verujete u Boga? Zar takvi ljudi nisu arhanđeli? Zar nisu Sotone? Sa svakim se možeš raspravljati, ali ne sa Bogom. O nečemu takvom ne treba ni da razmišljaš, a kamoli da to učiniš. Blagoslovi dolaze od Boga: On ih daje kome On želi. Čak i ako ispuniš uslove za dobijanje blagoslova, a Bog ti ih ne podari, ti ipak ne treba da se raspravljaš s Bogom. Čitava vaseljena i vasceli ljudski rod pod Božjom su vladavinom; Bog je taj koji odlučuje. Kako ti, kao jedno sićušno ljudsko biće, smeš da se raspravljaš s Bogom? Kako možeš da sebe u tolikoj meri preceniš? Što se ne pogledaš u ogledalo da vidiš ko si? Da na taj način dižeš galamu i boriš se protiv Stvoritelja, zar to nije isto kao da se udvaraš smrti? „Ako jednoga dana ne dobijemo blagoslov, otići ćemo na treće nebo da se raspravljamo s bogom" izjava je koja se otvoreno suprotstavlja Bogu. Kakvo je mesto treće nebo? To je Božje prebivalište. Smeti otići na treće nebo da bi se zapodenula rasprava sa Bogom jednako je pokušaju „svrgavanja" Boga! Zar nije tako? Neki će možda pitati: „Kakve to veze ima s antihristima?" Ima mnogo veze s njima, jer svi oni koji žele da odu na treće nebo da bi se raspravljali s Bogom jesu antihristi. Samo antihristi mogu tako nešto da kažu. Reči poput ovih glas su koji antihristi gaje duboko u svojim srcima. U tome je njihova rđavost. Mada antihristi ove reči možda ne izgovaraju otvoreno, oni te stvari zaista gaje u svojim

srcima, samo se ne usuđuju da ih otkriju i ne dopuštaju da iko sazna za njih. Takve želje i ambicije, međutim, duboko u njihovim srcima rasplamsavaju požar koji se ne da ugasiti. Zašto je to tako? Zato što antihristi ne vole istinu. Oni ne vole Božju pravičnost i pravednost, Božji sud i grdnju, a pogotovo ne vole Božju svemoć, Njegovu mudrost i suverenost nad svim stvarima. Ništa od toga oni ne vole – oni sve to mrze. Pa šta onda vole? Vole status i brinu o nagradama. Oni kažu: „Darovit sam, imam mnoge talente i sposobnosti. Službovao sam za crkvu i bog za to mora da mi plati i da me nagradi!" Zar nisu u nevolji? Zar to nije udvaranje smrti? Zar to nije direktan izazov Bogu? Zar oni time ne izazivaju Stvoritelja? Smelost da se kopljem upre direktno u Boga, u Stvoritelja – to je nešto za šta je sposoban samo arhanđeo, Sotona. Ako zaista ima ljudi koji stoje na takvim stanovištima, koji su sposobni za takve postupke, onda nema nikakve sumnje da se radi o antihristima. Na celom svetu, jedino antihristi smeju da se tako otvoreno opiru Bogu i da Ga osuđuju. Neki će možda reći: „Antihristi koje smo mi videli nisu bili tako smeli i drski." Ovo treba posmatrati imajući u vidu kontekst i okruženje u kojem antihristi borave. Kako bi oni uopšte smeli da budu tako oštri, a da prethodno nisu u potpunosti zadobili i uspostavili svoju vlast? Antihristi znaju da budu strpljivi i da čekaju povoljan trenutak da ustanu. Kad dođu na svoje, potpuno će se razotkriti oštra strana njihovog karaktera. Mada pojedini antihristi prilično dobro kriju svoje pravo lice dok još nemaju status, tako da se na površini ne uočava nikakav problem u vezi s njima, čim zadobiju status i utvrde svoj položaj, njihova rđavost i ružnoća bivaju do kraja razotkriveni. Po tome su slični određenim ljudima kojima fali istina-stvarnost. Dok još nemaju nikakav status, mogu samo da se nerado podvrgnu orezivanju, dok u duši još uvek nisu prkosni. Međutim, ako postanu starešine ili delatnici i ako među pripadnicima izabranog Božjeg naroda ostvare izvestan prestiž, sasvim je moguće da će prilikom orezivanja pokazati svoje pravo lice i početi da se raspravljaju s Bogom i da galame protiv Njega. To je isto kao kad neki ljudi pod normalnim okolnostima dobro obavljaju svoje dužnosti i ni na šta se ne žale, ali će zato po svoj prilici razotkriti svoje pravo lice kad se suoče sa kancerom i smrću koja im se brzo približava. Tada će početi da se žale na Boga, da se raspravljaju s Njim i da galame protiv Njega. Ljudi koji pripadaju ovoj grupi antihrista imaju odbojnost prema istini, mrze istinu i nikada je ne primenjuju. Zašto onda, nakon što su raskrinkani i razotkriveni, oni i dalje žele da službuju u crkvi i da čak budu najniži među sledbenicima? Šta se tu dešava? Dešava se to da imaju svoj cilj: oni zapravo nikad nisu otpustili svoju nameru da steknu blagoslove. Razmišljaju otprilike ovako: „Čvrsto ću se uhvatiti za ovu poslednju slamku. Ako ne mogu da steknem blagoslove, nikada neću ostaviti boga na miru. Ako ne mogu da steknem blagoslove, onda bog zapravo i nije bog!" O kakvoj se ovde naravi radi? Usuditi se da drsko poričeš Boga i da dižeš galamu protiv Njega – to je rđavost. Dokle god imaju makar i tračak nade da će dobiti blagoslove, boraviće u Božjoj kući i čekati na te blagoslove. Kako se ovo može posmatrati? Oni su nalik farisejima i stalno se pretvaraju da su dobri – zar namera i cilj koji stoje iza toga nisu očigledni? Ma koliko da se njihovo ponašanje, spolja gledano, čini dobrim i ma

koliko da oni naizgled pate, činjenica je da nikada ne primenjuju istinu i da u svojim postupcima ne traže istinu, ne mole se Bogu i ne traže Njegove namere. Oni nikada ne čine ono što je Bogu milo. Umesto toga, rade ono što požele i što je njima po volji, nastojeći jedino da udovolje vlastitoj ambiciji i želji za sticanjem blagoslova. Zar zbog toga neće upasti u nevolje? Zar se time ne razotkriva suština antihrista? Ono što antihristi vole i čemu teže predstavlja njihovu sotonsku narav. Prema onome što vole i čemu teže odnose se kao prema nečemu pozitivnom što je Bogu milo, pa pokušavaju da Ga privole da to prihvati i da ih blagoslovi. Da li je to u skladu sa istina-načelima? Zar to nije suprotstavljanje Bogu i stavljanje sebe u položaj koji je protivan Njemu? Antihristi na svakom koraku pokušavaju da s Bogom sklapaju pogodbe. Koriste vlastitu patnju i cenu koju su platili da bi od Boga zahtevali nagrade i krune, koje će kasnije trampiti za neko dobro odredište. Ali, da se nisu malko preračunali? Kako da ih, zbog ovakvog opiranja Bogu, ne zadesi Božja kazna? To je ono što zbog svojih grehova zaslužuju. To je odmazda.

Bio jednom jedan antihrist vičan pesmi i igri, pa mu je u to vreme povereno da vodi hor braće i sestara, kako bi i njih podučio tim veštinama. Ta braća i sestre bili su mladi, tako da većina njih nije u Boga verovala neko duže vreme; bili su naprosto strastveni i željni da obavljaju svoje dužnosti, i to je sve, ali nisu razumeli istinu, a neki od njih nisu čak ni temelj bili postavili. Dok je taj antihrist radio, on ih je usmeravao ka tome da dožive osećaj dela Svetog Duha, da iskuse razliku između osećaja Božjeg prisustva i Njegovog odsustva – stalno ih je navodio da se oslanjaju na vlastita osećanja. On nije razumeo istinu, niti je imao ikakvo stvarno iskustvo, ali je na ovaj način, na osnovu vlastitih predstava i maštarija, obmanjivao braću i sestre i navodio ih na pogrešan put. Višnji je znao da taj antihrist ne poseduje istina-stvarnost, pa je od njega samo tražio da drugima objasni tu veštinu i podući ih njoj. Za samo ispunjavanje tog aspekta njegove dužnosti smatralo bi se da je u skladu s merilom i on bi na taj način ispunio svoje obaveze. On je, međutim, i dalje želeo da „besedi o istini" i da ljude natera da shvate svoja osećanja i da se oslanjaju na njih. Zar mu ne bi bilo lako da takvim postupanjem ljude dovede do natprirodnog osećanja o delovanju zlog duha? To je itekako opasno! Kad zao duh jednom ugrabi takvu priliku i zaposedne neku osobu, ona je uništena. Tokom perioda obuke, on je tim ljudima nalagao da se mole, a nakon molitve im je pokazivao kako Sveti Duh deluje i pritom posmatrao da li se znoje, plaču ili u svom telu imaju bilo kakva druga osećanja. Naglašavao je te stvari koje su, međutim, već bile dovoljno jasno objašnjene. Iako postoje tolike istine, on o njima nije besedio, niti je te ljude navodio da jedu i piju Božje reči; on naprosto nije uspevao da se posveti vlastitom poslu. Braći i sestrama nije dozvoljavao da osmisle koreografiju igara, već je svima dopuštao da na sceni igraju onako kako im srce ište i da do mile volje improvizuju, pa im je čak govorio: „Sve je u redu, bog nas vodi i zato se ne plašimo; na delu je sveti duh!" Ovaj antihrist nije razumeo istinu, pa je stalno pravio gluposti. Braća i sestre nisu ništa raspoznavali, pa su ga slušali i počinjali da se mole: „Bože, molim Te radi, Bože, molim Te radi…" Davali su sve od

sebe da se mole „svim srcem” i čak su plakali nakon molitve, a zatim izlazili na scenu i improvizovali ples. Onima koji su ih iz publike posmatrali činilo se da je atmosfera sjajna i da je Sveti Duh snažno delovao! Uplakanog lica gledali su druge kako igraju, kao da su osećali delo Svetoga Duha. Ti su ljudi naposletku sve to zabeležili kamerom i snimili fotografije da bi Mi ih pokazali. Neki od ljudi na slikama plakali su sklopljenih očiju, a ugrejana lica su im se crvenela, iako se sve dešavalo usred zime. Shvatio sam da je nevolja na pomolu i da će antihrist te ljude upropastiti. Od njega je samo traženo da ih poduči veštini, pri čemu on nije razumeo nijednu istinu. Samo je slepo postupao na osnovu vlastitih maštarija, sa željom da pronađe osećaj za delovanje Svetog Duha. Da li je delo Svetog Duha pitanje osećanja? Moraš da razumeš istinu – to je stvarno. Sama osećanja su prazna i beskorisna. Da li istinu i Božje namere možeš da razumeš na osnovu vlastitih osećanja? Nipošto. Ne moraš da tragaš za osećanjem, već na osnovu Božjih reči moraš samo da tražiš načela i Božje namere, te da ih zatim uporediš sa svim onim što ti se dešava – to je veoma praktično i polako će te dovesti do razumevanja istine. Kada praktično postupaš u skladu s Božjim rečima, Sveti Duh će prirodno početi da deluje. A čak i ako Duh Sveti ne bude delovao, Bog će te prepoznati kao Svog sledbenika zato što si praktično postupao u skladu s Božjim rečima – ovo je vrlo praktično, ovo je najistinitija stvar. Pomenuti antihrist, međutim, nije besedio na ovaj način, već je one ljude neprestano podsticao da tragaju za osećanjima, za stvarima poput čuda i znamenja, kao i za snovima. Bio je to laik bez imalo duhovnog razumevanja, koji je grupicu glupe i neuke dečurlije navodio da čine smešne stvari. Na slikama su bili prikazani ljudi koji plaču i jecaju. Šta to predstavlja? To ne predstavlja baš ništa, ali postoji nešto što objašnjava prirodu antihristovih postupaka. Taj je antihrist sve to snimao i tako dobijene fotografije označavao kao „pojedinosti Božjeg dela”. Šta su bile te „pojedinosti”? Ti ljudi nisu razumeli istinu, već su tragali za osećajem delovanja Svetog Duha i bavili se improvizacijama bez valjanog razloga, tako da su svaki put drugačije plesali, jer su se svaki put osećali drugačije, a i Bog ih je drugačije „vodio” – to su bile te „pojedinosti”. Od čega su se još sastojale ove „pojedinosti”? Antihrist im je takođe rekao da su to rezultati delovanja Svetog Duha. Na te njegove reči, braća i sestre su se uzbudili, kao da su im se vera i rast najednom značajno uvećali. Zašto je on upotrebio reč „pojedinosti”? Odakle je reč „pojedinosti” potekla? Ja sam jedanput pomenuo pojedinosti Božjeg dela. Na šta se te pojedinosti odnose? One su rezultati Božjeg delovanja na ljudima, koje čovek može da vidi i da dokuči, jer nisu ni natprirodne ni nejasne. One su nešto što možeš da osetiš. One se ispoljavaju onda kad Bog poradi mnogo na tebi, kad ti saopšti mnoge reči, kad uloži celo Svoje srce i time promeni način tvog postojanja, tvoje poglede na svet, stav koji imaš dok nešto radiš, tvoj stav prema Bogu, kao i neke druge delove tebe. Drugim rečima, one su plodovi Božjeg rada – to je ono što se podrazumeva pod pojedinostima. Onaj antihrist je stvari koje je obavio takođe nazivao „pojedinostima”. Ako za sada ostavimo po strani prirodu tih stvari, šta možete da zaključite samo na osnovu analize tog izraza? Bog radi na ljudima i rekao je da će

ljudi na sebi videti pojedinosti Njegovog rada, ali je i taj antihrist, koji je ljude doveo do ludila i od svega napravio strašnu zbrku, svoje postupke takođe nazvao „pojedinostima" – šta je on time pokušavao da učini? (Hteo je da se izjednači s Bogom.) Tako je. Iz čega je proisteklo njegovo korišćenje reči „pojedinosti"? Iz njegove želje da se izjednači s Bogom i da Ga oponaša. Koristeći taj izraz, zapravo je hteo da kaže: „Bog radi temeljno, a ono što ja ovu grupu navodim da uradi takođe je temeljno." Uz „pojedinosti" stoji atribut „Božjeg dela", ali je on u duši zapravo hteo da rezultate pojedinosti u delovanju Svetog Duha pripiše sebi, što je tipično za antihriste. Kad god im se ukaže prilika da se nađu u centru pažnje, kad god se javi makar i tračak takve mogućnosti, oni je neće propustiti; nadmetaće se s Bogom oko pridobijanja ljudi. Oko kakvih se ljudi nadmeću? Neki od tih ljudi ne razumeju istinu, nisu u stanju da ljude razlikuju prema istina-načelima, glupi su i neuki; neki ne tragaju za istinom, povode se za masom i, spolja gledano, rade potpuno naslepo; ima takođe i novopečenih vernika čiji su temelji plitki – oni još uvek ne razumeju šta znači verovati u Boga, pa ih antihristi lako navode na stranputicu. Opisano ponašanje antihrista je kasnije prekinuto, taman na vreme. Iako činjenica da je ono prekinuto nije naročito neobična, ona ukazuje da su najedanput bile razotkrivene sve gluposti koje je antihrist počinio. Dok su se u zajedništvu prisećali toga, svi su govorili: „Pre no što se taj antihrist pojavio, dok smo pevali, osećali smo da to možemo da primimo k srcu i da svaku reč možemo svim srcem da otpevamo, uprkos tome što se ponekad nismo snalazili sa stručnim i tehničkom aspektima pevanja. Kada je on došao i počeo da nam izlaže neke stručne teorije, svi smo presahli i nismo više hteli da pevamo, jer nismo mogli da uživamo u svakoj Božjoj reči – nismo više mogli da osetimo Boga." Zar ti ljudi nisu bili u nevolji? Čim antihristi počnu da deluju, posledice koje oni donose su takve da ljudi više ne mogu da osete gde je Bog i ne znaju kako da se ponašaju. Ljudi tada potpuno gube kompas. A kad ljudi nisu u stanju da osete Boga, mogu li i dalje da obavljaju svoje dužnosti? Mogu li i dalje predano da rade kako bi svedočili o Bogu? Nakon što ih je Sotona iskvario, ljudi su razvili jednu karakteristiku, koja se ogleda u tome da vole da slede masu. Po tome su nalik muvama: ne moraju imati nikakav jasan cilj dokle god imaju nekog vođu, a ostali će im se pridružiti u slepom glupiranju, zato što je mnogo veselije tako živeti, zato što tada ne moraju da se obuzdavaju, i zato što nema standarda po kojem bi se njihovi postupci mogli meriti i niko se ne ponaša u skladu s načelima. Nema potrebe za molitvom ili traganjem, ne moraju biti tihi ni pobožni; dokle god im je glava na ramenima i dok mogu da dišu, oni će se tako ponašati. Zar takvi ljudi nisu manje-više isti kao životinje? Zbog ove karakteristike, iskvarena ljudska bića je lako navesti na pogrešan put, ali ako ti razumeš istinu i možeš da prepoznaš ove stvari, neće te tako lako skrenuti s puta. Nakon što je pomenuti antihrist raskrinkan, svi su detaljno analizirali reči kojima ih je obmanjivao i taktike koje je koristio, pa zatim sve to upoređivali s Božjim rečima. Tada su shvatili da je taj tip bio zaista vešt u obmanjivanju ljudi, da je u crkvi napravio strašan nered i da oni u to vreme zapravo uopšte nisu bili u stanju da osete Boga, iako im se činilo da ih je navodio da čine nešto veoma upečatljivo i da su

pritom osećali snažno delovanje Svetoga Duha. Spolja gledano, činilo se kao da su svi bili u velikom zanosu i da su se njihova vera i rast najednom uvećali; u stvarnosti, međutim, sve je to bila iluzija i delo zlog duha. Zbog nastanka tih natprirodnih okolnosti, Sveti Duh nije delovao. Tokom izvesnog perioda nakon ovih dešavanja, kroz razgovore o istini, svi su bili u stanju da prepoznaju antihrista i svima se stanje, malo po malo, vratilo u normalu. Antihrist je te ljude naveo na pogrešan put i oni su se udaljili od Mene. Dok sam govorio, ti ljudi su Me gledali kao neku nepoznatu osobu, nisu hteli da odgovaraju na Moja pitanja i momentalno smo se otuđili. Pre nego što bi ikoga poslušali, čekali su da čuju šta će antihrist reći; slušali su sve što je antihrist govorio, a sve njegove reči ujedno su predstavljale i njih. Ti ljudi, dakle, ni o čemu nisu odlučivali, ali im to nimalo nije smetalo; čekali su da čuju šta će on da kaže i bili su pod njegovom kontrolom. Zli duhovi i antihristi rade takve stvari da bi ljude naveli na stranputicu.

Neke rđave stvari mogu se jasno izraziti rečima i detaljno analizirati, dok se za druge može samo reći da u sebi sadrže delo zlih duhova i one se rečima ne mogu jasno izraziti, već ih možeš raspoznati samo na osnovu svojih osećanja ili na osnovu onih istina koje razumeš i koje doživljavaš. Pomenutog antihrista su brzo prepoznali i pozabavili se njime, posle čega se crkveni život vratio u normalu. Još dugo nakon toga, svi su se pribojavali kad god bi se u zajedništvu poveo razgovor o tom incidentu. Govorili su: „Stvarno je bilo opasno! Takozvani 'detalji' tog antihrista naneli su nam toliku štetu da nas je gotovo uništio." Stoga morate naučiti kako da prepoznate antihriste. Ako prepoznavanje antihrista ne budete shvatali ozbiljno, bićete u opasnosti, jer ko zna kada će vas oni, i kojim povodom, navesti na stranputicu. Može ti se čak desiti da, kao kakav smetenjak, slediš nekog antihrista, a da pritom pojma nemaš šta se dešava. U tim trenucima će ti se činiti da u tome nema ničeg lošeg i čak ćeš smatrati da je sve što taj antihrist govori ispravno – i tako će te navesti na stranputicu, a da toga nećeš ni biti svestan. Činjenica da te je naveo na stranputicu pokazuje da si izdao Boga, a tada Bog neće imati načina da te spase. Ima ljudi koji obično imaju dobar učinak, ali onda na izvesno vreme nasednu na varke antihrista, da bi ih crkva na kraju vratila pod svoje okrilje putem odvraćanja i razgovora u zajedništvu. Ima, međutim, i onih koji se nikada ne vrate, ma koliko da se s njima razgovara o istini, već tvrdoglavo ostaju pri odluci da slede antihriste – zar oni tada ne bivaju potpuno uništeni? Uporno odbijaju da se vrate, te stoga Bog više ne radi na njima. Neki ljudi su lišeni sposobnosti raspoznavanja, pa im je žao takvih osoba i kažu: „Ta osoba je sasvim pristojna: tolike je godine verovala u Boga, odrekla se mnogih stvari i davala sebe; svoju je dužnost obavljala prilično odano, imala je veliku veru u Boga i bila je pravi vernik – zar ne bi trebalo da joj pružimo još jednu šansu?" Da li je ovakvo stanovište ispravno? Je li ono u skladu sa istinom? Ljudi mogu samo površno da sagledaju drugu osobu, ali ne mogu da joj zavire u srce; ne mogu jasno da vide o kakvoj se osobi zapravo radi i kakva joj je suština. Moraju izvesno vreme da budu u kontaktu s njom ili da je posmatraju, a ta osoba mora da se suoči s događajima koji otkrivaju njeno pravo lice, da bi ljudi mogli do kraja da je prozru. Štaviše,

ako iz čiste velikodušnosti pokušaš da pomogneš tim ljudima, ali se oni ipak ne vrate ma koliko da sa njima razgovaraš, nećeš saznati razlog zbog kojeg su tako postupili. U stvarnosti, Bog je te ljude već prozreo i eliminisao. Zašto ih je Bog eliminisao? Najprostiji razlog je taj što je očigledno da su antihristi zli duhovi i što se mogu okarakterisati kao antihristi u kojima deluju zli duhovi. Ako ih ljudi budu neko vreme sledili, srca će im se pomračiti, a oni će toliko oslabiti da će se srušiti, što dokazuje da je Bog od njih još odavno digao ruke. Bog ima pravednu narav i mrzi Sotonu. Pošto ti ljudi slede Sotonu i zle duhove, može li Bog i dalje da ih priznaje za Svoje sledbenike? Bog poseduje svetost i užasava se zla. On ne želi one koji su sledili zle duhove; čak i ako ih drugi smatraju dobrim ljudima, Bog ih ne želi. Šta znači to da se Bog užasava zla? Na šta ukazuje izraz „užasava se zla”? Slušajte šta vam sada govorim, pa ćete razumeti. Počev od trenutka kad Bog izabere neku osobu, pa do trenutka kad ta osoba prizna da je Bog istina, pravednost, mudrost i svemoć, da je On jedan i jedini – kada, dakle, ta osoba shvati te stvari, i nakon što stekne neko iskustvo, ona će duboko u svom srcu imati osnovno razumevanje Božje naravi, suštine i onoga što Bog jeste, a to osnovno razumevanje postaće njena vera. Ono će je takođe motivisati da sledi Boga, da daje sebe za Boga i da obavlja svoju dužnost. Kad bude stekla iskustvo, kad bude razumela istinu i kad njeno razumevanje Božje naravi i njena spoznaja Boga budu pustili korenje u njenom srcu – kad bude posedovala takav rast – ona više neće poricati Boga. Ali, ako ona ne poseduje istinsko znanje o Hristu, praktičnom Bogu, i ako je podložna tome da obožava i sledi nekog antihrista, onda je ta osoba još uvek u opasnosti. Još uvek može da okrene leđa ovaploćenom Hristu da bi sledila rđavog antihrista. To bi bilo otvoreno poricanje Hrista i presecanje svih veza sa Bogom. Podtekst svega toga je sledeći: „Ja više ne sledim Boga – sledim Sotonu. Volim Sotonu i spreman sam da mu služim; spreman sam da sledim Sotonu. Ma kako da se on ophodi prema meni, ma koliko da me uništava, gazi po meni i kvari me, ja sam više nego spreman da ga sledim. Ma koliko da je Bog pravedan i svet, ma koliko istine da On izražava, nisam voljan da Ga sledim. Ja istinu ne volim. Volim slavu, status, krune i nagrade; čak i ako ne mogu da ih dobijem, ja ih volim.” Ta osoba je, dakle, tek tako sledila čoveka s kojim nema nikakve veze, pobegla sa antihristom koji se suprotstavlja Bogu. Da li bi Bog i dalje želeo neku takvu osobu? Naravno da ne bi. Da li je od Boga razumno što je ne želi? I te kako je razumno. Iz doktrine znaš da Bog jeste Bog koji se gnuša zla i znaš da On poseduje svetost. Ti razumeš tu doktrinu, ali znaš li kako se Bog ophodi prema takvim ljudima? Ako se Bog nekoga gnuša i odbacuje ga, On će se bez oklevanja odreći te osobe. Zar stvari ne stoje upravo tako? (Stoje.) Stvari stoje upravo tako. Da li, dakle, to što se Bog odriče takve osobe znači da je On surov u srcu? (Ne znači.) Bog je principijelan u Svojim postupcima. Ako znaš ko je Bog, ali ne bi da Ga slediš – ako znaš ko je Sotona, ali ipak insistiraš na tome da ga slediš – Bog te neće prisiljavati. Slobodno možeš doveka da slediš Sotonu. Ali, više se ne vraćaj; Bog te se odrekao. Kako se može razumeti Božja narav? Božja narav je pravedna i sveta, a u Njegovoj naravi postoji element koji se užasava zla. Drugim rečima, ako si ti,

kao stvoreno biće, spreman da budeš izopačen, šta bi drugo Bog mogao da kaže na to? Bog ljude nikada ne prisiljava da rade ono što ne žele da rade. On ih nikada ne prisiljava da prihvate istinu. Ako želiš da budeš izopačen, to je tvoj lični izbor – na kraju krajeva, ti si taj koji će snositi posledice i moći ćeš samo sebe da kriviš zbog toga. Božja načela za ophođenje s ljudima su nepromenljiva, pa, ako si zadovoljan svojom izopačenošću, na kraju ćeš neminovno biti kažnjen. Potpuno je nebitno koliko si godina sledio Boga; ako želiš da budeš izopačen, Bog te neće prisiljavati da se pokaješ. Ti si taj koji želi da sledi Sotonu, koji želi da ga Sotona navodi na stranputicu i uništava, pa ćeš stoga, na kraju, ti biti taj koji mora da snosi posledice. Nekima je žao ovakvih ljudi, pa traće svoju dobrotu pomažući im, ali oni se neće vratiti ma koliko da ih ti ljudi podstiču na to. O čemu se ovde radi? Stvar je u tome da Bog takve ljude ne spasava; On ih ne želi. I šta tu čovek može? To je osnovni razlog. Ali, kad ljudi ne mogu jasno da sagledaju situaciju, trebalo bi da rade ono što treba da urade i da ispune obaveze i odgovornosti koje su im date. A to kakve će rezultate time postići, za to se moraju okrenuti Božjem vođstvu. Na osnovu pojedinosti o kojima sam vam govorio, zar niste bar donekle razumeli frazu „Bog je Bog koji se gnuša zla”? Jedan aspekt toga jeste da Bog ne želi one koje su zli duhovi ukaljali. Iz kog razloga ih Bog ne želi? Ako si izabrao Sotonu, zašto bi te Bog i dalje želeo? Ako si izabrao Sotonu, kako bi Bog i dalje mogao da bude milostiv i da ti podstiče srce da se vratiš? Da li je On sposoban da to učini? Više je nego sposoban, ali On to neće učiniti zato što je Njegova narav pravedna i zato što je On Bog koji se gnuša zla.

Naš razgovor je prošli put bio fokusiran na to da je glavna manifestacija rđave suštine antihrista njihovo neprijateljstvo i gnušanje prema svim pozitivnim stvarima i istini. Danas vam o tome besedim iz drugačije perspektive, iz koje se vidi da antihristi vole sve što je suprotno pozitivnim stvarima. A šta je to? (To su negativne stvari.) Da, to su negativne stvari, odnosno sve ono što se suprotstavlja, protivreči i ne slaže se sa istinom. Antihristi ne vole pozitivne stvari, što znači da mora postojati nešto što vole, zar ne? A šta je to što oni vole? Oni vole lukavstvo i laži, kao i spletke, zavere i taktiku. Ima li antihrista koji u slobodno vreme čitaju „Trideset šest ratnih lukavstava”? Verujem da ima. Misliš li da Ja čitam „Trideset šest ratnih lukavstava”? Ja tu knjigu ne čitam. Ne proučavam je. Kakva je korist od čitanja te knjige? Kad je čitam, osećam mučninu i povraća Mi se. Kako se vi osećate nakon čitanja „Trideset šest ratnih lukavstava”? Zar zbog toga ne osećate još veću odvratnost prema rđavom čovečanstvu? Jeste li iskusili taj osećaj? Što je više čitate, to vam je odvratnija. Osećate da je ta osoba naprosto previše loša! Vredi li koristiti ratna lukavstva za svaku sitnicu, vredi li ići dotle da noću ne možete da spavate, da danju ne možete da jedete, kao i da razbijate glavu oko toga kako da se borite? Neki antihristi su u stanju da u slobodno vreme proučavaju „Trideset šest ratnih lukavstava” i da se nadmudruju s drugim ljudima ili s Bogom. Oni uživaju u lažima, lukavstvu, zaverama i spletkama, kao i u taktikama i strategijama – ali, vole li oni Božju pravičnost i pravednost? Šta je suprotno od pravičnosti i pravednosti? (Rđavost i ružnoća.) Rđavost i ružnoća. Oni vole ružne stvari, vole sve što je grešno i nepravično, sve što je

nepravedno i neprilično. Primera radi, ljudi koji streme ka istini zalažu se za pravednu stvar – a kako antihristi to definišu? Oni kažu: „Ljudi koji streme ka istini su budale! U čemu je vrednost života ako čovek ne živi onako kako bi želeo da živi? Ljudi moraju živeti za sebe, a što se tiče onih koji žive za istinu i za pravdu, svi ti ljudi su budale!" To je njihovo stanovište. Jesu li oni, dakle, sposobni da učine nešto pravedno? Nisu. Mogu li da podignu svoj glas i da progovore kad u crkvi dođe do ometanja i prekida u radu crkve? Ne samo što ne dižu svoj glas, već se potajno zabavljaju i raduju se toj nesreći – oni su seme zla. Nikada nisu zabrinuti oko stvari koje se tiču rada Božje kuće, nikada ne ustaju u odbranu pripadnika izabranog Božjeg naroda, niti išta čine da ih zaštite. Svi ti koji se potajno zabavljaju i smišljaju viceve na račun Božje kuće kad vide kako zlikovci čine zlodela i kako loši ljudi terorišu crkvu – kakvi su to ljudi? To su rđavi pojedinci. A u kakve ljude onda spadaju starešine koje su u stanju da tim zlikovcima pruže utočište? To su antihristi. Oni neće dozvoliti da im budu ugroženi lični interesi, ali zato neće ni trepnuti okom kad neko ugrožava interese crkve, niti će se zbog toga imalo rastužiti. Iza zatvorenih vrata, njima je čak drago što oni sami nisu ništa izgubili. Takva je rđavost antihrista.

Maločas smo pričali o tome kako antihristi osećaju odbojnost prema istini, kako vole nepravedne i rđave stvari, teže interesima i blagoslovima, nikad ne odustaju od svoje namere i želje za sticanjem blagoslova i stalno pokušavaju da sa Bogom sklapaju nagodbe. Kako bi, dakle, ovo pitanje trebalo raspoznati i okarakterisati? Ako bismo rekli da se time profit stavlja iznad svega ostalog, bilo bi previše blago. Kao kad je Pavle priznao da mu se trn zabio u meso i da treba da radi kako bi iskupio svoje grehe, ali je naposletku ipak poželeo da dobije venac pravednosti. Koja je priroda toga? (Podmuklost.) To jeste neka vrsta podmukle naravi. Ali, koja je njena priroda? (Sklapanje nagodbi s Bogom.) To je njena priroda. Tražio je profit u svemu što je radio i u svemu je video transakciju. Među nevernicima postoji izreka: „Nema besplatnog ručka." Antihristi gaje istu logiku, pa ovako razmišljaju: „Ako budem radio za tebe, šta ćeš mi ti dati zauzvrat? Koje koristi mogu da imam od toga?" Kako bi se ta priroda mogla ukratko opisati? Nju pokreće profit, ona profit stavlja iznad svega ostalog, sebična je i ogavna. To je priroda-suština antihrista. Oni u Boga veruju isključivo radi sticanja profita i blagoslova. Čak i ako istrpe neku patnju ili plate neku cenu, oni sve to čine u cilju sklapanja nagodbe s Bogom. Ogromna je njihova želja za sticanjem blagoslova i nagrada, namera im je jaka, i oni se toga čvrsto drže. Ne prihvataju nijednu od brojnih istina koje je Bog izrazio, a u duši oduvek misle da se verovanje u Boga svodi na sticanje blagoslova i obezbeđenje dobrog odredišta, da je to najviše načelo koje ništa ne može da nadmaši. Misle da ljudi ne treba da veruju u Boga ako to ne čine zarad sticanja blagoslova, te da, bez takvog cilja, vera u Boga ne bi imala nikakvog smisla ni vrednosti, da bi, dakle, vera izgubila svoj smisao i vrednost. Da li je takve ideje antihristima u glavu usadio neko drugi? Jesu li one izvedene iz obrazovanja ili iz uticaja neke druge osobe? Ne, one su determinisane urođenom priroda-suštinom antihrista, koju niko ne može da promeni. Iako ovaploćeni Bog danas izgovara mnoštvo reči, antihristi nijednu od njih ne prihvataju, nego im se

opiru i osuđuju ih. Priroda njihove odbojnosti i mržnje prema istini nikada se neće promeniti. Na šta ukazuje ta njena nepromenljivost? Ukazuje na to da im je priroda rđava. Ovde se ne radi o tome da li neko stremi ili ne stremi ka istini; radi se o rđavoj naravi, o drskom dizanju galame protiv Boga i o suprotstavljanju Bogu. To je priroda-suština antihrista; to je njihovo pravo lice. Pošto su antihristi u stanju da drsko galame na Boga i da Mu se protive, kakva je onda njihova narav? Narav im je rđava. Zašto kažem da je rđava? Antihristi imaju smelosti da se opiru Bogu i da protiv Njega galame zarad sticanja blagoslova, kao i zarad slave, bogatstva i statusa. Odakle im smelost da to rade? Duboko u njihovom srcu postoji jedna sila, jedna rđava narav koja upravlja njima, pa su zato u stanju da postupaju beskrupulozno, da se raspravljaju s Bogom i da galame protiv Njega. Čak i pre no što Bog kaže da im neće dati krunu, pre no što ih liši odredišta, u srcu im izbija erupcija vlastite rđave naravi, pa kažu: „Ako mi ne budeš dao krunu i odredište, otići ću na treće nebo da se raspravljam s tobom!” Da im nije rđave naravi, odakle bi crpli svu tu silnu energiju? Je li većina ljudi u stanju da prikupi toliku energiju? Zašto antihristi ne veruju da su Božje reči istina? Zašto se tako uporno drže svoje želje za sticanjem blagoslova? Zar za to nije opet kriva njihova rđavost? (Jeste.) Upravo su blagoslovi koje je Bog obećao ljudima postali predmet želja i ambicija antihrista. Iako su čvrsto rešeni da ih zadobiju, oni ne vole istinu i ne žele da slede Božji put. Umesto toga, idu za blagoslovima, nagradama i krunama. Čak i pre no što Bog kaže da im ništa od toga neće dati, oni bi da se nadmeću s Bogom. Koja je njihova logika? „Ako ne budem dobio blagoslove i nagrade, raspravljaću se s tobom, usprotiviću ti se i reći ću da ti nisi bog!” Zar oni tim rečima ne prete Bogu? Zar ne pokušavaju da Ga svrgnu? Čak se usuđuju da opovrgnu Božju suverenost nad svime. Sve dok im Božji postupci nisu po volji, imaju smelosti da poriču da je Bog Stvoritelj, jedan istiniti Bog. Zar to nije Sotonina narav? Zar to nije Sotonina rđavost? Ima li ikakve razlike između ponašanja antihrista i Sotoninog stava prema Bogu? Ta dva pristupa moguće je u potpunosti izjednačiti. Antihristi odbijaju da priznaju Božju suverenost nad svime i hteli bi da iz Božjih ruku istrgnu blagoslove, nagrade i krune. O kakvoj se naravi tu radi? Na osnovu čega hoće tako da postupaju i da grabe stvari? Kako uspevaju da prikupe toliku energiju? Sada se razlog za to ukratko svodi na sledeće: takva je rđavost antihrista. Iako ne vole istinu, antihristi ipak žele da steknu krune i blagoslove, i da te nagrade istrgnu iz Božjih ruku. Zar se time ne udvaraju smrti? Jesu li oni svesni da se udvaraju smrti? (Oni to ne shvataju.) Osim toga, moguće je da imaju neki blagi osećaj da neće dobiti nagrade, pa zato najpre izjave ovako nešto: „Ako ne budem dobio blagoslove, otići ću na treće nebo da se raspravljam s bogom!” Oni, dakle, unapred predviđaju da neće moći da dobiju blagoslove. Na kraju krajeva, šta je Bog dao Sotoni koji već tolike godine u vazduhu galami protiv Boga? Bog mu na to samo odgovara: „Kad budem dovršio Svoje delo, baciću te u bezdan. Ti pripadaš bezdanu!” To je jedino Božje „obećanje” Sotoni. Zar nije uvrnuto to što Sotona i dalje želi nagrade? To je rđavost. Urođena suština antihrista suprotstavljena je Bogu, a antihristi čak ni sami ne znaju zašto je to tako. Srce im je

fokusirano isključivo na sticanje kruna i blagoslova. Kad god se nešto tiče istine ili Boga, u njima se budi otpor i bes. To je rđavost. Normalni ljudi verovatno ne mogu da shvate unutrašnja osećanja antihrista; antihristima je prilično teško. Antihristi poseduju ogromne ambicije, gaje u sebi ogromnu rđavu energiju i užasno jaku želju za sticanjem blagoslova. Moglo bi se reći da sagorevaju od želje. Božja kuća, međutim, neprestano vodi razgovore o istini – mora da je antihristima veoma mučno i bolno da to slušaju. Da bi to izdržali, moraju mnogo da se pretvaraju i da budu nepravedni prema sebi. Zar to nije neka vrsta rđave energije? Kad obični ljudi ne bi voleli istinu, crkveni život bi im bio nezanimljiv i oni bi prema njemu čak osećali izvesnu odbojnost. Čitanje Božjih reči i razgovori o istini donosili bi im više patnje nego zadovoljstva. Kako, dakle, antihristi uspevaju da to podnesu? Ogromna želja za blagoslovima primorava ih da budu nepravedni prema sebi i da to nevoljno trpe. Štaviše, oni krišom ulaze u Božju kuću da bi tamo igrali ulogu Sotoninih slugu i posvetili se ometanju i prekidanju rada crkve. Veruju da je to njihova misija i ne mogu da se skrase sve dok ne obave svoj zadatak opiranja Bogu, jer bi u suprotnom izneverili Sotonu. Sve je to određeno prirodom antihrista.

Antihristi imaju očiglednu naklonost prema statusu i to svi znaju. U kojoj meri oni vole status? Kako se ta njihova ljubav ispoljava? Pre svega, oni koriste svaku priliku da se uspentraju na lestvici, bilo putem ulagivanja i korišćenja lukavih metoda, ili tako što će nekim dobrim delima pridobiti ljudska srca. U svakom slučaju, kad god im se ukaže prilika da se popnu za stepenik više, oni je koriste. Kad konačno steknu status, oni ga cene čak i više nego pre. Kad normalni ljudi steknu status, oni se toga pomalo stide i suzdržavaju se. Štaviše, položaj starešine ili delatnika u Božjoj kući predstavlja dužnost. To nije ni status ni zvanična titula, to je dužnost. Ti normalni ljudi mogu ponekad pokazati nešto od svoje iskvarene naravi tako što će se hvaliti time, smatrajući da se sada nalaze na nekom zvaničnom položaju. Za njih je donekle prihvatljivo da se povremeno tako ponašaju, ali, ako to čine redovno, postaće odvratni sami sebi i uplašiće se da braća i sestre to ne primete. Oni imaju dostojanstvo i osećaj stida, pa će se stoga pomalo ustručavati. Nakon što budu razumeli istinu, postepeno će pridavati sve manji značaj statusu. Kakve će to pozitivne efekte imati i koje će dobre rezultate doneti? To će im omogućiti da spokojno obavljaju svoju dužnost. Bez obzira na svoju trenutnu ulogu, oni će to smatrati svojom dužnošću. Pošto su izabrani da budu vođe, a budući da je rukovođenje za čoveka istovremeno i breme i dužnost, oni najpre moraju da shvate šta sve spada u okvir te dužnosti. Kad nisi na rukovodećoj poziciji, ne moraš da brineš o određenim stvarima, tako da zapravo i nisi opterećen nikakvim bremenom. Ali, kad preuzmeš ulogu rukovodioca, moraš da osmisliš kako da svoje zadatke izvršavaš dobro i kako da svoju dužnost obavljaš u skladu s načelima i radnim aranžmanima Božje kuće. Na taj način, ljudi koji streme ka istini mogu da napreduju u pozitivnom smeru. Koja je, dakle, razlika između antihrista i onih koji streme ka istini, u pogledu načina na koji se odnose prema statusu? Antihristi statusu pristupaju strastveno, teže ka njemu, cene ga i upravljaju njime. Na svakom koraku misle na svoj status. Status je njihova životna

snaga. Ako ih drugi ljudi ne poštuju ili ako na njih gledaju sa visine zbog nečega što su, sasvim slučajno, pogrešno rekli, te tako izgubili mesto u njihovim srcima, oni će stalno biti zabrinuti za svoj status i ubuduće će strogo paziti šta rade i šta pričaju. Ma kako da im besediš o istini, oni to neće moći da razumeju. Šta je to što oni jedino mogu razumeti? „Kako da uspešno rukovodim ovim 'kabinetom' i kako da delujem kao zvaničnik?" Postoje određeni konkretni načini na koje se ovo ispoljava. Na primer, kad treba napraviti grupnu fotografiju crkvenog starešine sa preko dvadesetoro braće i sestara, gde bi neko ko ima dostojanstvo i osećaj stida odabrao da sedne? Takva osoba bi odabrala da sedne sa strane, u nekom ćošku. A gde antihristi obično sede? (U sredini.) Da li oni sede u sredini zato što svi ostali tako žele ili je to njihova lična želja? (To je njihova lična želja.) Ponekad će se možda svi ostali namerno skloniti u stranu, ostavljajući prazno mesto u sredini, te ga na taj način primorati da zauzme centralnu poziciju, zbog čega će on u svom srcu biti veoma zadovoljan sobom, misleći: „Gledaj samo koliko me svi podržavaju! Moram ovde da sednem. Iz ovoga vidim da imam svoje mesto u srcu svakog od njih. Oni ne bi mogli bez mene!" Veoma je srećan i zadovoljan zbog toga. Ako mu se nije dopala ideja da se svi pomaknu u stranu i oslobode mu mesto u sredini, zašto je onda otišao i seo baš tamo? Sasvim je očigledno da je on baš u tom trenutku potpuno uživao u svom položaju i u osećanju koje taj položaj nosi sa sobom. Njima je zaista potreban osećaj koji imaju u tom trenutku i jako ga cene, pa se upravo stoga i ne odriču svog položaja. Taj starešina, dakle, seda u sredinu, okružen desetinama drugih ljudi, i čak se podupire jastukom da bi bio što istaknutiji. On ovako razmišlja: „Neće valjati ako sam iste visine kao i ostali. Po čemu ću se onda razlikovati kao njihov starešina? Treba malo da se izdignem u odnosu na njih i da sednem u sredinu, da bih bio upadljiv. Treba znati sesti na pravo mesto. Kad ljudi budu gledali ovu fotografiju, prvo što će na njoj uočiti biću ja. Reći će: 'Ovo je naš starešina taj i taj.' Kako je to slavno! Ova fotografija će trajati mnogo godina. Ako ljudi ne budu mogli da me vide i ako me polako budu zaboravljali, koja je onda svrha da im budem starešina?" Eto koliko visoko oni cene svoj status.

Jednom sam tražio neke ljude iz jedne crkve da bih saznao kakva je tamo situacija. Kad su uključili kameru, svi su posedali na pod ispred kamere, ostavljajući prazno mesto u sredini. Isprva nisam razumeo o čemu se radi, pa sam im predložio da priđu bliže sredini kako bi svi ušli u kadar, jer su izgledali nezgrapno, budući da im se videlo samo po pola lica. Nakon toga, pomerili su se malko bliže centru, ali i dalje ostavljajući prazno mesto u sredini. Promrmljao sam Sebi u bradu: „Zašto niko ne seda u sredinu? Kao da tamo sedi nekakav sveti Buda – zašto se niko ne usuđuje da sedne na to mesto?" Zatim je jedan prilično debeo čovek otišao na to mesto i posadio se tačno u sredinu; izgledao je baš kao neki sveti „Buda", sav okrugao i debeljuškast. Ispostavilo se da je mesto u sredini bilo rezervisano upravo za njega. Možete li da pogodite ko je bio taj čovek? (Starešina.) Tačno, i zauzeo je mesto baš u sredini. To je statusni simbol. Kad je taj đavo sa likom Bude došao i seo tamo, on je tu poziciju zauzeo sasvim prirodno, kao da je to mesto koje mu s pravom pripada. Svi su bili više nego zadovoljni da posedaju oko njega

sa obe strane i gledali su u njega s naročitom naklonošću, kao da ga neizmerno „razumeju". Pomislio sam kako se radi o gomili ulizica koji kažu: „Ah, napokon si stigao. Toliko smo te dugo čekali." Dok sam Ja govorio, niko Me nije zarezivao; svi su čekali svog starešinu. Najpre je trebalo da se pojavi taj sveti „Buda". Da se nije pojavio, je na bih mogao da nastavim da govorim. Kako je on mogao da sedne tamo, i to da sedne tako prirodno? Ima li to neke veze s njegovim uobičajenim sklonostima, prioritetima i težnjama? (Ima.) Kakav bi prizor ti ljudi obično predstavljali? Upotrebite svoju maštu i razmislite o tome. Kad taj starešina igra ulogu domaćina nekog skupa ili kad ulazi u prostoriju u kojoj ljudi obavljaju svoje dužnosti, kako se oni prema njemu ophode? Ophode se kao prema nekom svom pretku ili prema Budi: žurno mu nude stolicu da sedne, pri čemu glavno mesto mora da bude rezervisano za njega. Da li bi bilo u redu ako mu oni ne bi rezervisali to mesto? Na osnovu onoga što sam u tom trenutku video kroz kameru, po svoj prilici ne bi bilo u redu ako za njega ne bi ostavili glavno mesto – to je za njih postalo pravilo, nepisano pravilo. Kad se pojavi „Buda", mora mu se odmah ponuditi glavno mesto. Ukoliko „Buda" nije prisutan, glavno mesto mora da ostane upražnjeno. To se zove status. Da li se iko od vas slično ponaša i smatra da je status viši od svega ostalog? Šta možete da uočite u prizoru koji sam vam upravo opisao? Različiti ljudi se različito odnose prema statusu. Oni koji vole istinu smatraju svoj status dužnošću i u svojim srcima neguju Božji nalog. Prihvataju svoju dužnost, ali ne ističu svoj status. Neki ljudi na svoj status gledaju kao na neki teret, veruju da ih to dodatno breme pritiska, ograničava i čak im stvara nevolje. S druge strane, oni koji obožavaju status odnose se prema njemu kao da su zvaničnici i uživaju u prednostima koje im status donosi. Ne mogu da žive bez statusa. Kad ga jednom steknu, spremni su da za njega žrtvuju sve, uključujući vlastiti život i svoje samopoštovanje – čak su spremni da radi njega prodaju vlastito telo. Zar to nije rđavo? (Jeste.) To se zove rđavost. Šta je u njihovim očima status? To je put i sredstvo da se stigne do vrha i to je metod pomoću kojeg mogu da promene svoj identitet, sudbinu i položaj među ljudima. Stoga, oni veoma visoko vrednuju status. Kad steknu status i kad ljudi počnu da ih slušaju, da budu poslušni prema njima, da im se ulaguju i da im se u svemu dodvoravaju, oni, umesto da prema svemu tome osete odvratnost, nalaze izuzetno zadovoljstvo u tome. Baš kao i onaj starešina koji je uvek sedao u sredinu – držao se tako opušteno i relaksirano i osećao ogromno zadovoljstvo i uživanje u tome. Zar to nije rđavo? Ako neka osoba naročito uživa u svakom osećanju superiornosti i u svim prednostima koje donosi status, ako posebno stremi ka tim stvarima i ako ih naročito ceni, ako nije spreman da ih otpusti, onda je ta osoba do krajnosti rđava. Zašto kažem da je do krajnosti rđava? Kada je reč o ljudima koji laskaju, izgovaraju umilne reči i daju komplimente ljudima sa statusom, šta oni zapravo govore? Oni izgovaraju lažne reči, bestidne reči, bolesne, mučne i lukave reči, pa čak i neke stvari koje su uvredljive za uši. Recimo, na primer, da neka osoba sa statusom ima sina koji je stvarno ružan, sa šiljatim licem i obrazima kao u majmuna – da li će joj ti laskavci reći da joj je sin ružan? Šta će joj kazati? (Kazaće da je stvarno lep.)

Da li je dovoljno ako samo kažu: „stvarno je lep”? Oni moraju da kažu nešto zaista mučno, poput: „Ima visoko čelo i široku, okruglu vilicu. Ima lice čoveka koji će u budućnosti zgrnuti bogatstvo i steći visok status!” Iako je očigledno da se to nikada neće desiti, oni se ipak usuđuju da otvoreno izgovaraju takve laži. Kad ovaj zvaničnik to čuje, biće ushićen, jer ti ljudi vole da čuju takve stvari – oni prosto uživaju slušajući ih. Koliko vole da ih slušaju? Kad pred njima niko ne bi izgovarao te licemerne, laskave i lukave reči, kad niko ne bi izgovorio nijednu lažnu i odvratnu reč da bi ih učinio srećnim i zadovoljnim, oni bi svoj život smatrali nezanimljivim. Zar to nije rđavo? (Jeste.) To je do krajnosti rđavo. Već je prilično mučno kad oni sami izgovaraju laži, ali oni povrh toga uživaju kad okupe gomilu drugih lažova koji se vrzmaju oko njih kao roj smrdljivih muva, i to im nikad ne dosadi. Vole svakoga ko je vešt na rečima, ko je dobar u laskanju i ulagivanju i ko uvek okoliša kad priča – oni takve ljude drže stalno uza se i postavljaju ih na važne položaje. Zar takve starešine nisu u opasnosti? Kakav su posao oni u stanju da urade? Zar crkva ne bi načisto propala ako bi potpala pod njihovu kontrolu? Da li bi i dalje mogla da poseduje delo Svetoga Duha?

Čuo sam da neke starešine mnogo vole da jedu. Dok su živeli s braćom i sestrama koji nisu bili naročito vični kuvanju i nisu spremali ukusne obroke, pronašli bi nekog domaćina koji je umeo da im se ulaguje i znao kako da ih podmaže i koji je svakoga dana specijalno za njih spremao razne delikatese. Svakoga dana, te starešine bi jeli i pili koliko im duša ište i govorili bi: „Hvala dobrom bogu što nam je omogućio da svakog dana uživamo u bogovskoj gozbi. Ovo je prava božja blagodat!” Takvi ljudi su u opasnosti. Čak i ako još uvek nisu antihristi, njihovo ponašanje već pokazuje da imaju priroda-suštinu antihrista i rđavu narav, kao i da trenutno hodaju putem antihrista. Da li oni mogu da postanu antihristi ili već jesu antihristi, zavisiće od puta za koji će se naknadno opredeliti. Prilično je očigledno da oni u ovom trenutku koračaju putem antihrista i da je njihova narav-suština usaglašena s narav-suštinom antihrista, a to je zato što vole negativne stvari i što mrze sve što je pozitivno. Oni u svom srcu preziru, osuđuju i odbacuju pozitivne stvari. A šta je to što prihvataju? Dvoličnost, laž i sve što je povezano s negativnim stvarima. Kad dođem u neko mesto, pojedini ljudi Mi kažu: „Ne izgledaš dobro; idi, odmori malo.” Valjda Ja znam da li se osećam dobro ili ne i kad treba da se odmorim. Ne moraš da se praviš pametan i ne treba da se hvališ time koliko si mudar. Ja to ne prihvatam; Ja to prezirem. Kakve ljude volim? One koji su u stanju da u zajedništvu pokrenu razgovor čim se nešto desi i koji Mi saopštavaju sve što im leži na srcu. Ja s tobom razgovaram da bih rešio tvoje poteškoće, tako da možeš da budeš prisniji sa Mnom. Nemoj da brineš o tome kako da Mi se dodvoriš i ne pokušavaj da Mi ugađaš – to je strašno odvratno! Takvi ljudi treba da se drže podalje od Mene, jer ih smatram odbojnim. Karakterišem te kao dosadnu muvu ili štetočinu. Odbij od Mene! Neki ljudi kažu: „Zar Ti nije potreban neko ko će stalno biti pored Tebe da Ti služi?” Ja bih, po tvom mišljenju, a shodno Svom identitetu i statusu, trebalo da dobijem odgovarajući tretman i uslugu. Ali, Meni to nije potrebno. Ne smeš to da radiš, razumeš li? Osećam

odvratnost i gađenje prema tim stvarima. Ako iskreno i od srca želiš da prema Meni budeš pažljiv i da brineš o Meni, postoji mnogo načina da to činiš pravilno. Ako ti, na primer, kažem da nešto uradiš, uradi to poslušno i do kraja, a kad god naiđeš na neke poteškoće, možeš odmah da porazgovaraš sa Mnom o njima. Međutim, šta god da radiš, nemoj da oponašaš nevernike koji pokušavaju da steknu naklonost ljudi na visokom položaju, niti da me obasipaš milozvučnim laskanjima – Ja to ne želim da slušam. Očigledno je da nisam visok, ali Mi ti uporno govoriš: „Ti možda nisi visok, ali si ipak viši od svih nas." Ne želim to da čujem, pa Mi stoga nemoj to govoriti, ma šta da radiš; obraćaš se pogrešnoj osobi. Takve reči vole da čuju antihristi. Oni će, na primer, braću i sestre koji su im podređeni pitati: „Jesam li debeo?" Na šta će pojedini odgovoriti: „Iako si debeo, izgledaš bolje od nas." „Jesam li onda mršav?" „Čak i ako si mršav, izgledaš sjajno. U svakom slučaju, izgledaš kao maneken i sve ti dobro stoji." Kad antihristi to čuju, oni su ushićeni i smatraju te svojim drugom i saveznikom. Sve te stvari koje antihristi vole odvratne su i rđave – kako bismo ih još mogli nazivali rđavima? Da li antihristi vole elemente normalne ljudskosti kao što su, između ostalog, savest, razum, osećaj stida i dostojanstva, raspoznavanje dobra i zla, crnog i belog, ispravnog i pogrešnog? Vole li antihristi ljude koji imaju osećaj stida? Vole li dostojanstvene ljude? Oni vole bestidnike, ljude koji su preterano slatkorečivi, a da pritom nemaju ni trunke svesti i nikada se ne postide. Zar oni nisu lišeni osećanja stida? Što si ti slatkorečiviji, to su oni srećniji. Ako posmatramo sklonosti antihrista i njihove stavove prema raznim stvarima, kao i ono za šta se opredeljuju i ka čemu su orijentisani, očigledno je da njihova rđavost ne zna za granice. Zaboravite na one koji razumeju istinu – ovakvo ponašanje ne odobravaju čak ni ljudi koji imaju makar i trunku osećaja za pravdu u društvu. Vidiš, neki ljudi koji se kreću u zvaničnim krugovima očajnički pokušavaju da se dodvore funkcionerima. Oni tim ljudima daju sve što im je potrebno, pa se čak odriču i vlastitih žena – zar oni nisu potpuno lišeni dostojanstva? (Jesu.) Nadalje, pojedini zvaničnici stupaju u istopolne veze, dok će neki, koji pripadaju istom polu kao i ti zvaničnici, pristati čak i na intimne odnose s njima, mada to lično ne žele. Da li biste i vi mogli da uradite tako nešto? (Ne, mi to ne bismo mogli.) Ali, oni mogu. Oni nemaju nikakvu moralnu granicu, nikakav osećaj stida, nisu svesni svoje savesti, nemaju nikakvu racionalnost – zato to i rade. Kad bi te naterali da u pozorišnoj predstavi odglumiš te ljude, ti čak ne bi mogao da izustiš reči koje oni izgovaraju; slatkorečiviji su čak i od pozorišnih zabavljača. Šta podrazumevam pod pozorišnim zabavljačima? Podrazumevam ljude koji ne bi imali ništa protiv i koji ne bi ni okom trepnuli kad biste ih videli ili zatekli potpuno gole. Takve ljude nazivamo pozorišnim zabavljačima. Dakle, ti laskavci, sa svim svojim mučnim i ogavnim rečima i sklonostima ka rđavim stvarima, gori su čak i od ovih pozorišnih zabavljača. Ovi poslednji prodaju samo svoja tela, ali šta prodaje ona banda rđavih spodoba koje nazivamo antihristima? Oni prodaju svoje duše. To je jedna gomila zlih demona, koje je nemoguće iskupiti. Upravo zbog toga je saopštavanje istine tim ljudima isto što i bacanje bisera pred svinje – njima je prosto nemoguće da zavole istinu. Tako

se oni odnose prema statusu, uživaju u osećanju superiornosti i raznim drugim osećanjima koja idu uz to. Koja to razna osećanja proističu iz tog uživanja? Jesu li to pozitivne ili negativne stvari? Sve su to negativne stvari. Kad se ti ljudi dokopaju statusa, oni očekuju da će uživati u tome da im ljudi laskaju, da im uvek stoje na usluzi i da udovoljavaju njihovim interesima. Ujedno bi da uživaju i poseban tretman – hrana koju jedu, smeštaj u kojem borave i stvari koje koriste, sve to mora da bude posebno i oni se po svemu moraju razlikovati od ostalih. Da li se to tvoje fizičko telo zaista po nečemu razlikuje od tela drugih ljudi? Onog trenutka kad osiguraju sebi status, antihristi za sebe misle da su plemićke krvi i izvanredni, da na zemlji više ne postoji mesto na kojem bi mogli udobno da se smeste – mora im se obezbediti tron i ljudi koji će im prinositi darove. Zar nije tako? Recite Mi, jesu li to ideali o kojima obično maštaju obični ljudi? Bilo da imaju ili nemaju status, normalni ljudi mogu imati određene želje i težnje za tim, ali, budući da poseduju osećaj stida, savest i racionalnost, a pošto sada još i donekle razumeju istinu, to se njihova privrženost statusu polako smanjuje i bledi. Nadalje, u stanju su da pridaju sve manji značaj prednostima koje dolaze sa statusom, a ako već smatraju nevažnim beneficije koje donosi status, onda ujedno mogu i da osete odbojnost prema laskanju i slatkorečivosti drugih ljudi, prema njihovom ulizivanju i sličnim ponašanjima, te da se distanciraju od takvih stvari ili da im čak okrenu leđa i napuste ih. A mogu li antihristi da ostave ili da otpuste te stvari? Ni slučajno. Ako tražiš od njih da otpuste te stvari, to je isto kao da si zatražio da žrtvuju svoje živote. U suprotnom, zašto bi neki ljudi, čim izgube svoj status, govorili: „Neću više da verujem, neću više da živim, život nije više vredan življenja”? Zar se ovde ne dešava nešto čudno? Zašto im je status toliko važan? Oni ne mogu da žive jednoličnim i običnim životom; moraju da imaju status, moraju da budu iznad gomile i da uživaju u tome da ih drugi poštuju, obožavaju i veličaju, kao i da im se svojim lažima ulaguju, varaju ih i laskaju im. To je ono čemu oni žele da se prepuste. Da li se ljudi s normalnom ljudskošću svojevoljno prepuštaju takvim stvarima? Nipošto; one u njima izazivaju nemir. Zašto antihristi vole da uživaju u tim stvarima? Zato što u sebi imaju sotonske naravi. Samo ljudi od Sotonine sorte streme ka takvim stvarima i imaju takve zahteve. Normalni ljudi možda mogu da u tim stvarima uživaju neko vreme, ali naposletku uviđaju da su one besmislene, štaviše iritantne, i stoga se klone svih tih stvari. Ipak, neki ljudi tvrdoglavo odbijaju da te stvari otpuste. Zašto se, na primer, neke filmske zvezde nikako ne povlače iz sveta filma, iako su već godinama u njemu? Zato što im je, bez tog oreola i bez ljudi koji ih okružuju, život dozlaboga dosadan. Čini im se da nebo više nije tako plavo, da im život protiče besciljno i da je postao besmislen i bezvredan. Osećaju kako im život postaje turoban, te stoga moraju da se vrate filmskoj industriji i da ponovo prožive taj osećaj koji biti filmska zvezda nosi sa sobom. Antihristi imaju iste odlike kao i oni: poseduju podjednako rđavu narav i suštinu. Kad antihristi steknu status, oni se posvuda šepure njime, pa čak i kod kuće preuzimaju ulogu diktatora i primoravaju članove svoje porodice da im budu poslušni. Antihristi poseduju rđavu narav i suštinu, a prema svom statusu se odnose s naročitom

ljubavlju i trude se iz petnih žila da ga svima prikažu i da se šepure njime. Šta nam to pokazuje? Imaju li ti ljudi osećaj stida? Nemaju. Kad steknu status, oni misle da im je time promenjen identitet i da je ček i njihov odnos prema roditeljima pretrpeo izmene. Zar tu ne postoji jedan problem? To je perverzno! To što oni mogu da usvoje takav stav prema vlastitom statusu predstavlja jednu vrstu dokaza kojim se razotkriva njihova rđava suština.

Bog je Stvoritelj, sa vrhovnim identitetom i statusom. Bog poseduje autoritet, mudrost i silu, ima Svoju vlastitu narav, Svoje odlike i Svoje biće. Da li neko zna koliko godina Bog deluje među ljudima i usred svega onog što je stvorio? Tačan broj godina tokom kojih Bog deluje i upravlja celokupnim čovečanstvom nije poznat; niko ne može da dâ preciznu brojku, a Bog ne izveštava ljude o tim stvarima. Kada bi, međutim, Sotona činio nešto slično, da li bi on izveštavao o tome? U to nema nikakve sumnje. On želi da se hvali kako bi što više ljudi naveo na stranputicu i kako bi što veći broj ljudi postao svestan njegovih doprinosa. A zašto Bog ne izveštava o tim stvarima? Postoji jedan ponizan i skriveni aspekt Božje suštine. Šta je suprotno poniznosti i skrivenosti? To je nadmenost i hvalisanje. Ma koliko da je veliko delo koje Bog obavlja, On ljudima saopštava samo ono što oni mogu da dokuče i da razumeju, i zadovoljan je što ljudima omogućava da steknu znanje i da kroz delo koje On obavlja spoznaju Njegovu suštinu. Kakvu korist ljudi imaju od toga? Koji se rezultat time postiže? Da li je stvar u tome da ljudi moraju znati te stvari da bi obožavali Boga? Zapravo se ne radi o tome. Sposobnost ljudi da obožavaju Boga jeste eventualan objektivni ishod, ali koja je Božja prvobitna namera zbog koje ljudima dopušta da spoznaju te stvari? Namera Mu je da ljude, kad steknu znanje o tim stvarima i kad shvate kako Bog upravlja čovečanstvom, kako ostvaruje Svoju suverenost nad ljudima i kako uređuje čovečanstvo, osposobi da se pokore Božjoj suverenosti, da prestanu sa uzaludnim opiranjem i da više ne skreću s puta – na taj način, ljudi će mnogo manje patiti. Ako živiš prirodno i ako je tvoje postojanje u skladu s načinima i zakonima koje ti Bog pruža i u skladu s Njegovim zahtevima i načelima koje ti On daje, nećeš više upadati u Sotonine kandže, niti će te on po drugi put iskvariti i zgaziti. Umesto toga, večno ćeš živeti u okviru pravila koja je uspostavio Bog, živećeš u ljudskom obličju i kao stvoreno biće, i dobijaćeš Božju negu i zaštitu. To je prvobitna namera i svrha Božjeg dela. Da li se, dakle, Bog ikada hvalio neizmernim delom koje je obavio? Je li On ljudima ikada rekao šta je uradio? Nikada im nije rekao. Mnogi ljudi ni ne znaju šta je Bog uradio, niti znaju koju je vrstu stvari obavio Bog, a koju nije. U stvari, Bog je obavio mnogo toga, ali to nikada nije objavljivao ljudima. Bog te stvari ne objavljuje ljudima; a sve što ti treba da uradiš jeste da budeš načisto s tim šta je to što treba da znaš. U budućnosti, čovečanstvo će moći normalno da egzistira na zemlji i da prihvati Božje vođstvo, a kada Bog dođe među ljude, oni će moći normalno da komuniciraju s Bogom, da Ga primaju, da Ga obožavaju, da slušaju Njegove reči i da prestanu da hodaju sa Sotonom. Na taj način, Božje carstvo će se pojaviti na zemlji i postojaće na zemlji grupa ljudi koji Njega mogu da obožavaju, grupa ljudi koji mogu da slušaju Njegove reči i da ih sprovode u delo. Tako će se Božje delo ostvariti; dovoljno je

da se postigne taj rezultat. Prema tome, kad Bog nešto radi, ako ti to ne razumeš ili nisi toga svestan, On ti to neće objašnjavati. Zašto On to ne objašnjava? Zato što nema potrebe da to čini. Ima mnogo stvari koje ne razumeš, a Bog ti određene tajne neće otkrivati da bi ih ti spoznao, da bi razumeo Njegov identitet i suštinu ili da bi razumeo Njegovu silu. Bog ne obavlja to delo. Na šta je Bog trenutno usredsređen? Usredsređen je na to da ljudi razumeju istinu. Kad budeš razumeo istinu, spoznaćeš Boga, imaćeš svoj životni temelj i moći ćeš da se u budućnosti pokoravaš Bogu i da Ga obožavaš, a ujedno ćeš biti u stanju da raspoznaš i da napustiš Sotonu, tako da te on više neće navoditi na stranputicu, niti ćeš se slagati s njim – time će Božje delo biti dovršeno. A što se tiče pomenutih tajni, čovečanstvo će u budućnosti imati priliku da ih shvati, ali su tajne Božjih postupaka neverovatno velike i, čak i ako ti ih Bog otkrije, ne mora da znači da ćeš ih razumeti. Možda nećeš biti u stanju da ih dokučiš i shvatiš čak i ako dođeš u neposredan dodir sa njima. Zašto je to tako? Zato što postoji određeni jaz između stvorenih bića i Boga, između ljudskih misli i Božjih ideja. Primera radi, ti možda znaš da je duga znak saveza između Boga i čovečanstva, ali znaš li kako nastaje duga? Kad bi ti Bog objasnio tu tajnu, da li bi je razumeo? Ti to ne bi razumeo i zato ti Bog ne otkriva tu tajnu. Kad bi ti je otkrio, ona bi te umnogome opterećivala, jer bi morao da je proučavaš i analiziraš, što bi ti donelo mnogo nevolja. Stoga, Bog ne priča puno o tajnama. A može li čovek, koji je od Sotone, zadržati te tajne za sebe ukoliko sazna za njih? Ni slučajno. U tome je razlika između ljudske i Božje suštine. Da li Bog objašnjava mnoge stvari koje je čovečanstvu godinama razotkrivao, ali koje ljudi nikada ne mogu razumeti? Da li On radi natprirodne stvari? Ne radi. Bog je stvorio čovečanstvo i Bog odlično zna koliko toga, i u kojoj meri, ljudi mogu da razumeju. Te se stvari odigravaju pred očima ljudi, ali, ako nije neophodno da ih oni razumeju, onda nema ni potrebe da se prosvećuju, niti da im se te stvari nameću ili kao breme natovaruju, te stoga Bog ne radi na taj način. Prema tome, Božji se postupci zasnivaju na određenim načelima. Njegov pristup ljudima odlikuju nega, obzir i ljubav. Bog želi ono što je najbolje za ljude – to je izvorište i prvobitna namera svih Njegovih postupaka. S druge strane, Sotona voli da se hvali i da ljudima na silu nameće razne stvari: tera ih da ga obožavaju, navodi ih na stranputicu i vodi ih ka tome da postanu izrodi, tako da se oni postepeno pretvaraju u žive đavole i kreću se ka sopstvenom uništenju. Ali, kad veruješ u Boga, ako razumeš istinu i ako je zadobiješ, ti onda možeš da pobegneš od uticaja Sotone i da dostigneš spasenje – nećeš se suočiti sa ishodom vlastitog uništenja. Sotona ne može očima da vidi kad ljudima dobro ide, niti mari za to da li ljudi žive ili umiru; on brine samo za sebe, za vlastiti dobitak i vlastito uživanje, a potpuno je lišen ljubavi, milosrđa, tolerancije i praštanja. Sotona ne poseduje te kvalitete; te pozitivne stvari poseduje isključivo Bog. Bog je obavio značajnu količinu posla na ljudima, a da li je On ikada govorio o tome? Da li je On to ikada objašnjavao? Da li je On to ikada obznanio? Nije. Ma koliko da ljudi pogrešno razumeju Boga, On im ništa ne objašnjava. Sa Božjeg stanovišta, bez obzira da li imaš šezdeset ili osamdeset godina, tvoje je razumevanje Boga veoma ograničeno,

tako da si ti, sudeći po tvom skromnom znanju, još uvek dete. Bog ti ne zamera zbog toga; ti si još uvek jedno nezrelo dete. Nebitno je da li su neki ljudi proživeli mnogo godina, pa im se na telu ukazuju znaci starenja; njihovo je razumevanje Boga i dalje veoma detinjasto i površno. Bog ti zbog toga ne zamera – ako ne razumeš, tvoja stvar. To je tvoj kov i tvoj kapacitet i to se ne može promeniti. Bog te ni na šta neće primoravati. Bog zahteva da ljudi svedoče o Njemu, a da li je On svedočio o Sebi? (Nije.) S druge strane, čak i kad uradi neku najsitniju stvar, Sotona strahuje da ljudi neće saznati za to. Antihristi se nimalo ne razlikuju od njega: pred svima se hvale zbog svake sitnice koju urade. Kad ih čujete, može vam se učiniti da svedoče o Bogu – ali, ako ih pažljivije poslušate, otkrićete da oni ne svedoče o Bogu, već da se hvale i da uzdižu sebe. Njihova namera i suština onoga što govore jeste da se nadmeću s Bogom oko Njegovog izabranog naroda i oko statusa. Bog je ponizan i skriven, a Sotona se šepuri. Ima li razlike? Između šepurenja sa jedne i skrušenosti i skrivenosti s druge strane, koje su stvari pozitivne? (Skrušenost i skrivenost.) Može li se za Sotonu reći da je ponizan? (Ne može.) Zašto? Sudeći po njegovoj rđavoj priroda-suštini, on je bezvredni komad smeća; za Sotonu bi bilo nenormalno da se ne šepuri. Kako bi se za Sotonu moglo reći da je „ponizan”? „Skrušenost” je reč kojom se opisuje Bog. Božji identitet, suština i narav uzvišeni su i časni, ali On se nikada ne hvali. Bog je ponizan i skriven, pa ljudi ne vide šta je sve uradio, ali, dok tako pritajeno radi, On ljude sve više snabdeva, hrani i usmerava – sve to Bog uređuje. Zar nije skrivenost i skrušenost to što Bog nikada ne obznanjuje te stvari i što ih nikada ne pominje? Bog je ponizan upravo zbog toga što može da obavi te stvari, ali ih nikada ne pominje i ne objavljuje, niti sa ljudima raspravlja o njima. Odakle tebi pravo da govoriš o skrušenosti kad za takve stvari nisi sposoban? Iako ništa od tih stvari nisi uradio, ti i dalje insistiraš na tome da preuzmeš zasluge za njih – to je ono što se naziva bestidnošću. Dok usmerava čovečanstvo, Bog obavlja tako veliko delo i predsedava nad čitavom vaseljenom. Njegov autoritet i sila su ogromni, ali On ipak nikada nije rekao: „Moja je sila izvanredna.” On i dalje ostaje skriven među svim stvarima, predsedava nad svime, hrani i snabdeva čovečanstvo i omogućava ljudima da, generaciju za generacijom, opstaju. Uzmite, na primer, vazduh i sunčevu svetlost, kao i sve one materijalne stvari koje su neophodne za opstanak ljudi na zemlji – sve one naviru bez prestanka. Neupitno je da Bog snabdeva čoveka. Kad bi Sotona učinio nešto dobro, da li bi on ćutao o tome i ostao neopevani junak? Nikada. Isti je slučaj i sa nekim antihristima unutar crkve koji su se ranije bavili nekim opasnim poslovima, koji su napustili neke stvari i podneli patnju, i koji su možda bili čak i u zatvoru; ima takođe i onih koji su nekada doprineli jednom aspektu rada Božje kuće. Oni te stvari nikada ne zaboravljaju, misle da im zbog toga sleduju doživotne zasluge i da su time stekli doživotni kapital – što pokazuje koliko su ti ljudi mali! Ljudi su zaista mali, a Sotona je bestidan.

Recite Mi, kad bi antihristi imali jednak status sa Bogom, šta bi oni morali da jedu i kakvu bi odeću morali da nose? Morali bi da jedu najbolja jela i da nose odeću najbolje marke, zar ne? Recite Mi, dakle, zar oni nemaju određene specifikacije u pogledu svojih

zahteva za materijalnim stvarima? Kad negde putuju, moraju da lete avionom. Kad stignu na željenu destinaciju, mogu li obična braća i sestre da ih ugoste kod svoje kuće? Čak i kad bi mogli, antihristi ne bi to prihvatili – moraju da odsednu u ekskluzivnom hotelu. Zar antihristi nisu vrlo konkretni u pogledu svojih specifikacija? A što se tiče počasti, uživanja i taštine, koje bi im doneo status, mogu li oni da se odreknu tih stvari? Dokle god imaju odgovarajuće uslove i mogućnosti, zgrabiće pregršt tih stvari i uživati u njima. Koja su njihova načela? Sve dok poseduju status, oni mogu da zgrću gomile novca i da nose brendiranu odeću i modne dodatke. Ne žele da nose obične stvari; oni moraju da nose isključivo odeću najpoznatije marke. Kravate, odela, košulje, dugmad za manžetne, zlatne ogrlice i kaiševi – sve to mora da bude brendirano. To nije dobar znak, a zar braća i sestre ne trpe zbog toga? Novac koji braća i sestre daju kao prilog, ti antihristi koriste da bi kupovali brendiranu robu. Zar to što čine nije veliko zlo? Zar to nije izazvano njihovom rđavošću? Takve su stvari oni u stanju da rade. Bio je jednom neki čovek koji je nosio skromnu odeću kad je prvi put izabran na rukovodeću funkciju; imao je svega tri do pet kompleta odeće, koja nije bila ni brendirana ni vrhunskog kvaliteta. Pošto nije obavljao nikakve stvarne poslove, smenjen je posle nekoliko godina provedenih na položaju rukovodioca. Kad je odlazio, poneo je sa sobom pun prtljažnik stvari: brendiranu odeću, tašne i svakojake lepe stvarčice. Kao starešina nije ništa zarađivao, pa odakle mu onda sve te stvari? Stekao ih je svojim statusom. Da je odbijao da primi stvari koje su mu drugi kupovali, da li bi braća i sestre i dalje insistirali da mu te stvari kupuju? Da li bi se tako nešto desilo? Da on nije želeo te stvari, braća i sestre mu ih ne bi ni kupili. Šta je ovde problem? On je tu robu pohlepno i na silu otimao. S jedne strane, on je te stvari iznuđivao od braće i sestara, dok ih je, s druge strane, i sâm aktivno nabavljao. Štaviše, puštao je braću i sestre da mu kupuju te stvari, a ako bi neko od njih to odbio da učini, on bi tu osobu mučio i zagorčavao joj život. Sve te razloge treba uzeti u obzir. Na kraju je „ubrao bogatu žetvu" i tako se obogatio. Zavidite li takvim starešinama? Ako bi vam se ukazala prilika, da li biste i vi mogli da steknete takvo bogatstvo? Pravo da ti kažem, nije dobro sticati bogatstvo na taj način – to sa sobom nosi određene posledice! Kad postanu starešine, neki ljudi strahuju da bi nešto slično moglo i njima da se desi. Misle da bi iskušenja bila prevelika, da bi bilo teško izbeći ili savladati ta iskušenja i da bi lako poklekli pred njima. Neki drugi ljudi, međutim, ne brinu oko toga, već misle: „To je normalno. Ko stupa na funkciju a da ne uživa u takvim stvarima? Zašto bi se onda i prihvatao te funkcije? U tome je cela poenta!" Čiji to glas ovo govori? To je glas antihrista, a ti ljudi su u opasnosti.

Ima već skoro trideset godina kako radim. Jesam li ikada išta iznudio od bilo koga? Na primer, kad bih video da neko nosi lep nakit, jesam li pokušavao da taj nakit iznudim od njega tako što bih mu poslao poruku tipa: „Daj Mi svoj nakit; ne stoji ti lepo. Zlatan i srebrni nakit namenjen je ljudima od statusa, a oni koji nemaju status ne bi trebalo da ga nose"? Da li se to ikada desilo? Nije se desilo. Čak i kad bi braća i sestre skupili nešto novca i kupili Mi kožnu jaknu ili nešto slično, Ja sam to uvek vraćao. Ne zato što mi se nije svidelo, nego zato što Meni takve stvari naprosto ne trebaju. Kasnije bih razmišljao

o tome: „Kako da se na prikladan način postavim prema ovim stvarima? Kako da izbegnem da se ljudi koji su mi to kupili osete uvređeno?" Odneo sam te stvari u crkvu da bi braća i sestre mogli da ih raspodele u skladu s načelima. Ako bi neko poželeo da kupi neku od vrednijih stvari, crkva bi mu to prodala po sniženoj ceni. Stvar nije bila u tome da se zaradi novac, već u tome da se ovo pitanje reši na obostrano zadovoljstvo. Niko ne treba te stvari da dobije za džabe, jer one prvobitno nisu ni bile namenjene tebi. Roba je bila ograničena po količini i asortimanu, pa ju je bilo nemoguće ravnomerno podeliti svima, a ne bi bilo u redu ni da je dobije bilo koja konkretna osoba. Stoga je jedina opcija bila da se ta roba proda nekome ko ima novca i ko želi da je kupi. Uz to je svakako bila jeftinija u odnosu na tržišnu cenu, tako da je Božja kuća kupca častila pozamašnim popustom. Imao sam pravo da tako postupim. To je zato što, kad Mi neko pokloni neku stvar, ona automatski postaje Moja, pa imam pravo da s njom činim šta Mi je volja. Ona više nije imala nikakve veze sa osobom koja ju je prvobitno kupila. Postupivši na takav način, ujedno sam se postarao da toj osobi ne povredim ponos. Nije trebalo da bude nikakvih primedbi s njene strane, jer je takav pristup bio potpuno prikladan. Mnoga braća i sestre su Mi kupovali stvari. Nisam im poveravao da Mi kupuju stvari, a kamo li da sam to od njih zahtevao. Jako su želeli da to čine, što sam Ja cenio, ali mnoge stvari ipak nisam mogao da prihvatim zato što Mi naprosto nisu bile potrebne. Radi se o čisto praktičnom pitanju. Je li to što sam im rekao bilo prikladno? (Jeste.) Da li je i način na koji sam se time pozabavio bio prikladan? (Jeste.) Bilo je takođe braće i sestara koji su znali da sam osetljiv na hladno i da ne jedem hladna jela, pa su Mi kupili neke lekove protiv „grčeva u želucu". Međutim, nakon uzimanja tih lekova nije Mi bilo dobro – Moje telo ne može da podnese takve eksperimente, tako da ima mnogo lekova koje moram pažljivo da uzimam. Morate to da shvatite. Pojedina braća i sestre su takođe kupovali neke dodatke ishrani, poput planinskog ženšena, crvenog ženšena i nekih drugih vrsta sirupa. Ništa od toga nisam mogao da pijem. Zašto? Zato što Mi nije prijalo. Nije da sam s nipodaštavanjem gledao na ono što su Mi braća i sestre kupovali, niti na to gde su oni te stvari kupovali; radi se naprosto o tome da nisam mogao i nisam bio u stanju da ih upotrebim. Nisu sve dobre stvari prikladne za svakoga. Ima mnogo dobrih stvari, ali, ako uzmeš nešto dobro, pa ti to izazove neželjenu ili alergijsku reakciju, onda ta stvar nije dobra za tebe. Kako se, dakle, treba prema tome odnositi? Najbolje je da te stvari date ljudima kojima one odgovaraju. Prema tome, hteo bih da svi koji bi hteli da potroše novac da bi Mi nešto kupili upamte ove reči – nemojte to da radite. Ako Mi nešto bude potrebno, reći ću ti to otvoreno i neću biti baš toliko ljubazan. Kapiraš? Ali, kad Mi donesete nešto što ste kupili, a Ja vam kažem da Mi to ne odgovara ili da Mi nije potrebno, Ja ni tada nisam ljubazan prema vama. To nije ni laž ni licemerje. Sve što vam govorim je stvarno; sve je istina. Molim vas da ne čitate između redova dok vam govorim. Kad kažem da Mi nešto ne treba, znači da Mi stvarno ne treba. Kad kažem da nešto ne mogu da koristim, znači da to stvarno ne mogu da koristim. Ma šta da radite, nemojte traćiti vreme smišljajući šta da Mi kupite i nemojte bez veze da trošite novac. Nemojte

misliti da Bogu treba dati sve dobre stvari – da li ti uopšte znaš jesu li Mi te stvari potrebne ili nisu? Ako Mi nisu potrebne, zar to ne znači da si ih badava kupovao? Ako si zaista hteo da Mi nešto kupiš, reći ću ti jednu stvar – nemoj ništa da Mi kupuješ. Ako kažeš da si Mi nešto kupio da bih Ja to podelio sa ostalima, onda u redu, mogu to da im prosledim. Što se tiče načina na koji se odnosim prema tim stvarima, kao i prema svemu materijalnom što status i položaj nose sa sobom, Moj stav je takav. Da li se i antihristi prema tim stvarima odnose na isti način? (Ne odnose se.) Kao prvo, sigurno je da oni ništa ne odbijaju – od viška ne boli glava. Bez obzira o kakvim je poklonima reč i ko im ih šalje, oni te poklone prihvataju. Kao drugo, oni bez sumnje iznuđuju od ljudi određene stvari i, konačno, oni neke stvari uzimaju za sebe. To je ono što oni žele i za čime tragaju; to je ono što im donosi status ka kojem teže.

Na osnovu našeg prethodnog i današnjeg razgovora o rđavoj suštini antihrista, možete li da u jednu rečenicu sažmete zaključak kojim ćete do kraja razgolititi tu njihovu rđavu suštinu? Najvažnija karakteristika rđavosti antihrista ogleda se u sledećem: oni osuđuju pozitivne stvari, osuđuju sve što je pravedno i što je u skladu sa istinom, kao i sve ono što se među ljudima smatra lepim. Oni te stvari mrze i osećaju odbojnost prema njima. Nasuprot tome, sve što je negativno, sve što ljudi sa savešću, razumom i osećajem za pravdu osuđuju i gledaju s visine, upravo je ono čime se antihristi oduševljavaju. To su stvari koje oni cene i kojima teže. Postoji još jedna rečenica kojom se to može sumirati: Antihristi mrze sve ono pozitivno što dolazi od Boga i mrze ono što Bog voli, a pritom vole upravo one stvari kojih se Bog gnuša i koje osuđuje. U tome je rđavost antihrista. Šta je primarna karakteristika te rđavosti? Ona se ogleda u njihovoj naročitoj naklonosti prema svemu što je ružno i negativno, dok se istovremeno gnušaju i pokazuju neprijateljstvo prema svemu što je lepo, pozitivno i u skladu sa istinom. Eto šta je rđavost. Vi to razumete, zar ne? Naš današnji razgovor se odnosio na temu „šta antihristi vole". Izneli smo i neke konkretne primere, među kojima su neki manje a neki više tipični, ali zato svi oni mogu da se koriste kao dokaz u cilju razjašnjavanja rđave priroda-suštine antihrista. Sledeće što posle ovoga treba da uradite jeste da promišljate i da razgovarate o tome koje rđave ili pozitivne stvari vidite i razumete, koje negativne strane antihristi vole, koje pozitivne stvari mrze i šta je to što vi možete da razumete, kao i šta je to što uočavate i doživljavate. Antihristi i obična iskvarena ljudska bića dele određene zajedničke probleme u vezi sa svojim naravima i suštinama i, mada se ozbiljnost tih istovetnosti može razlikovati od slučaja do slučaja, suštine njihovih naravi su iste. Putevi kojima idu i ciljevi ka kojima streme takođe se mogu međusobno razlikovati, ali oni u velikoj meri pokazuju jedne te iste iskvarene narav-suštine. Prema tome, razotkrivanje raznih aspekata suštine antihrista korisno je za svaku iskvarenu osobu. Ako pripadnici izabranog Božjeg naroda mogu da raspoznaju suštinu antihrista, to im garantuje da ih antihristi neće navoditi na stranputicu, kao i da oni antihriste neće obožavati ni slediti.

7. avgust 2019. godine

Sedma stavka: Rđavi su, podmukli i lažljivi (3. deo)

Dodatak
Darovi

Pre nego što pređem na glavnu temu ovog razgovora u zajedništvu, ispričaću vam jednu priču. Kakvu priču bi trebalo da ispričam? Ako nema uticaj na ljude ili ako nije poučna i po pitanju život-ulaska i poznavanja Boga ne donosi dobrobit onima koji veruju u Boga, onda nema svrhe ispričati je. Ako ću da ispričam priču, ta priča sama po sebi na neki način mora biti poučna – mora da ima vrednost i značenje. Zato danas poslušajte ovu priču i vidite da li vam može biti poučna i korisna. Neke priče su istinite, neke su izmišljene, ali se oslanjaju na stvarne događaje; one nisu istinite, ali u životu često nailazimo na njih, tako da nisu odvojene od stvarnosti. Bilo da su izmišljene ili su se zaista dogodile, sve su usko povezane sa životima ljudi. Pa zašto vam pričam takve priče? (Kako bismo razumeli istinu.) Tačno: da biste iz njih razumeli istinu – neke istine koje ljudi teško mogu dokučiti u stvarnom životu. Hajde da upotrebimo pripovedanje kako bismo ljudsko znanje o istini i Bogu približili stvarnosti i olakšali ljudima da razumeju istinu i Boga.

Kada tokom dužeg vremenskog perioda često dolazim u kontakt s ljudima, neobični i zabavni događaji su neizbežni. Ovaj se dogodio u proleće ove godine. Kako je zima bila na izmaku, a proleće se približavalo, vreme je postajalo sve blaže i blaže, počele su da niču razne vrste biljaka, rastući iz dana u dan na suncu i kiši. Neke su bile divlje, a neke uzgajane; neke su bile za ishranu životinja, neke za ishranu ljudi, a neke i za ljude i za životinje. Bio je to pravi prolećni prizor: zeleni i živopisni pejzaž. I tu priča počinje. Iznenadio sam se kada sam jednog dana dobio poseban dar. Kakav dar? Vrećicu divljeg zeleniša. Osoba koja Mi ga je dala rekla je: „To je biljka hoću-neću – jestiva je i dobra za Vaše zdravlje. Možete je jesti sa kajganom.” Pošteno. Zatim sam je uporedio sa istom biljkom koju sam ranije kupio i čim sam to uradio, video sam problem. Možete li da pogodite kakav problem? Naišao sam na „misteriju”. Kakvu misteriju? Biljka hoću-neću u inostranstvu izgleda drugačije nego hoću-neću u Kini. Da li tu nešto ne štima? (Da.) Da su bile u pitanju iste biljke, trebalo bi da izgledaju isto, pa šta bi vam onda prvo palo na pamet kad biste otkrili da izgledaju drugačije? Da li je to hoću-neću ili nije? Nisam mogao da budem siguran. Zar ne bi trebalo da pitam čoveka koji mi je dao biljku šta se dešava? Kasnije sam otišao i pitao ga: „Da li si siguran da je ovo hoću-neću?” Razmišljao je i odgovorio: „Uh, nisam siguran da li je to hoću-neću ili nije.” Ako nije bio siguran, kako je mogao da mi pokloni biljku? Zašto bi se usudio da Mi je da? Srećom, nisam je odmah pojeo. Dva dana kasnije, bio sam siguran da to u stvari nije hoću-neću. Šta je rekao taj čovek? Rekao je: „Kako si shvatio da to nije hoću-neću? Ja nisam siguran, ali nema veze: nemoj to da jedeš.” Da li sad ta biljka i nakon toga može da se pojede? (Ne može.) Ne može da se pojede. Ako kažem: „Nisi siguran, ali Ja ću rizikovati i poješću je, pošto

si bio tako ljubazan", da li to ima smisla? (Nema.) Kakva je priroda takvog postupka? Da li bi to bilo glupo? (Bilo bi.) Da, to je glupost. Srećom, nisam je pojeo, niti sam dalje istraživao, pa je stvar bila zaboravljena.

Nakon nekog vremena, divlje bilje raznih vrsta počelo je da raste po poljima: visoko i nisko, sa cvetovima i bez, bilje svih boja ioblika. Bilo ga je sve više, raslo je sve gušće i sve je više poprimalo svoj oblik. Jednog dana dobio sam još jednu vrećicu na poklon, ali ovog puta nije bila u pitanju vrećica sa biljkom hoću-neću. Umesto toga, u vrećici je bio je kineski pelin. Dobio sam ga od istog čoveka. Bio je toliko ljubazan da Mi je poslao još jednu vrećicu i uz nju uputstvo: „Probaj ovo. To je kineski pelin: čuva od hladnoće, a možeš da ga jedeš i sa kajganom." Pogledao sam biljku: zar to nije slatki pelin? Kineski pelin se može naći u mnogim delovima Kine i njegovi listovi imaju poseban miris, ali to nije bilo ono što mi je čovek poslao – kako bi ova biljka mogla da prođe kao kineski pelin? Listovi jesu pomalo slični, ali da li je to – to ili nije? Pitao sam čoveka koji Mi ga je dao, ali on nije znao – skinuvši tako sa sebe svu odgovornost. Čak Me je i pitao: „Zašto još ništa nisi pojeo? Iako nisam siguran šta je to, moraš malo pojesti. Ja sam probao i stvarno je ukusno." Nije bio siguran, ali Me je nagovarao da pojedem tu biljku. Šta mislite, šta je trebalo da uradim? Da li je trebalo da nateram sebe da je pojedem? (Ne.) Naravno da biljku nije trebalo pojesti, jer čak ni osoba koja ju je poslala nije znala šta je to. Da sam rizikovao i pojeo je samo da bih probao nešto novo, možda se ništa ne bi desilo, jer je čovek koji ju je pojeo rekao da će sve biti u redu. Ali kakav je to postupak – misliti da će sve biti u redu i kao glupak je pojesti? Zar to nije postupanje naslepo? Kakva osoba takve stvari radi naslepo? To bi uradio samo neko ko je grub i nemaran – neko ko misli: „Ionako nije važno, manje-više je sasvim dovoljno." Da li mislite da bi trebalo to da radim? (Ne.) Zašto ne? Ima mnogo stvari koje se mogu jesti; zašto rizikovati da pojedeš nepoznatu biljku? Za vreme gladi, kada zaista nema hrane, možete ubrati razne divlje biljke i pokušati da ih pojedete, možete da rizikujete. U takvim situacijama, mogli biste da pojedete nepoznatu biljku. Ali da li je ovo sada jedna od takvih situacija? (Nije.) Ima toliko stvari koje se mogu jesti, pa zašto onda ići i brati divlje bilje? Da li je neophodno rizikovati zbog malo dobrobiti koja nije vidljiva i opipljiva i izmišljena je? (Nije.) Stoga sam odlučio da biljku ne pojedem. Nisam je pojeo, srećom; niti sam dalje istraživao, pa je i ta stvar bila zaboravljena.

Nakon nekog vremena, taj čovek Mi je ponovo dao dar; treći put. Ovog puta dar je bio prilično poseban: nije izrastao iz zemlje, niti se rodilo na drvetu. Šta je to bilo? Dva ptičja jaja, lepo umotana u papirnu kesu na kojoj je pisalo: „Ptičja jaja za Boga." Smešno, zar ne? Kada sam otvorio papirnu kesu, video sam da su ljuske oba jajeta prelepih boja. Nikada ranije nisam video takva jaja, pa nisam mogao da odredim koja ih je ptica izlegla; pomislio sam da potražim tu informaciju na internetu, ali nisam mogao da pronađem nikakav trag, pošto je bilo mnogo jaja sa istim šarama i iste boje, pa na osnovu veličine i boje nije bilo moguće odrediti čija su. Da li neko od vas misli da bi imalo smisla pitati tog čoveka od koje su ptice jaja? (Ne.) Zašto ne? (Ni on ne bi znao.) Pogodili ste; ni on

ne bi znao. Zato ga nisam pitao. Da jesam, povredio bih njegova osećanja, a on bi pomislio: „Tako sam dobronameran i pažljiv, a Ti i dalje sumnjaš u mene. Zašto moraš da tražiš na internetu? Kad Ti ih već dajem da ih pojedeš, pojedi ih!" Da li mislite da je trebalo da pojedem ta jaja ili ne? (Nije trebalo.) Da je vama dao ta jaja, da li biste ih pojeli? (Ne.) Ne bih ni Ja. Ta jaja služe za razmnožavanje ptica, iz njih se legu. Zar ne bi bilo surovo pojesti ih? (Bilo bi.) Nisam mogao to da uradim, pa je i pitanje ptičjih jaja bilo zaboravljeno, ali slične stvari su nastavile da se dešavaju.

Jednog dana sam naišao na slatki pelin – koji je ličio na kineski pelin – sušio se negde na ogradi, pa sam pitao jednu sestru čemu to služi. „Zar to nije onaj isti kineski pelin koji Ti je onaj čovek dao prošli put?" odgovorila je. „Pomoću kineskog pelina možeš da se otarasiš vlage i oteraš hladnoću. Zar nisi osetljiv na hladnoću? Taj čovek je rekao da će pelin, kada se osuši, sačuvati za Tebe da ga koristiš za toplu kupku za stopala kako bi oterao hladnoću." Šta mislite, kakva je bila Moja reakcija kad sam to čuo? Četiri reči. (Ostao si bez reči.) Tačno, ostao sam bez reči. Zar u takvim okolnostima nije trebalo da promislim o tome koliko je taj čovek brižan i kako se stvarno potrudio? Kako sam mogao da ostanem bez reči? Radilo se o tome da nekoliko puta pre toga ovaj čovek prosto nije pazio šta radi, a onda je promenio pristup, kao da je hteo da kaže: „Dao sam Ti da jedeš bilje i jaja, ali nisi ih pojeo, pa sam osušio kineski pelin za Tebe kako bi ga koristio za toplu kupku za stopala da moj trud ne bi bio uzaludan." S obzirom na ovu scenu, zaista sam ostao bez reči. Kasnije sam nekome rekao da sada mnoge apoteke imaju kineski pelin. Možeš da ga kupiš koliko god želiš: ima ga u različitim pakovanjima, proizvode ga razne zemlje i propisno je prerađen. Mnogo je bolji od onog koji Mi je taj čovek poslao, pa zar onda to što ga je brao pored puta i zatim sušio na ogradi na suncu nije uzaludan trud? Ako ga osuši i pošalje Mi ga, da li mislite da ga želim? (Ne želiš ga.) Ne želim ga. Vremenom, na ogradama više nije bilo pelina, jer je to što sam rekao stiglo do njega i prestao je da ga šalje. Kasnije, kad je na poljima bilo više divljeg bilja, mora da više nije bilo smatrano za retkost, pa mi ga više niko nije slao. A pretpostavljam da su se ptičja jaja u međuvremenu izlegla i više ih nije bilo moguće sakupljati, pa sve do sada, nisam više dobijao ni ptičja jaja, ni divlje bilje. I to je Moja priča.

U priči su se desila ukupno četiri događaja i sva četiri imaju veze sa stvarima koje su Mi poslate: dva su u vezi sa slanjem nepoznatog divljeg bilja, jedan sa slanjem jaja nepoznate ptice i jedan sa na suncu osušenom „tradicionalnom kineskom melemu". Možda zvuči pomalo suludo kada pričamo o tim stvarima, ali nakon što ste čuli šta se desilo, kakav utisak vi imate po pitanju samih događaja? Da li postoji nešto što bi trebalo da shvatite ili naučite iz njih, neke pouke koje bi trebalo da izvučete? O čemu ste razmišljali dok ste slušali? Da li su stvari o kojima sam pričao bile namenjene nekoj određenoj osobi? Naravno da nisu. Ali, ako nisu bile namenjene nekoj određenoj osobi, zašto onda pričam o njima? Da li to ima smisla? Ili je sve samo prazna priča? (Nije.) Pošto ne smatrate da je sve prazna priča, da li znate zašto pričam o tome? Zašto je taj čovek uradio takve stvari? Kakva je bila priroda njegovog ponašanja? Koji je bio njegov

motiv? Koje probleme ovde uočavamo? Da li ih treba staviti u kontekst? Moći ćete da razumete istinu ako prozrete ljude i prirodu samih događaja u kontekstu. Da li mislite da je čovek koji je učinio te stvari imao dobre ili loše namere? (Dobre.) Pre svega, jedna stvar je sigurna: imao je dobre namere. Šta nije bilo u redu s njegovim dobrim namerama? Da li to što nešto radite iz dobre namere znači da ste brižni? (Ne nužno.) Ako su dobre namere nečiji motiv da nešto uradi, da li to podrazumeva odsustvo nečistoće iskvarene naravi? Ne. Onda sve vas pitam, ako poštuješ i slušaš svoje roditelje, zašto im ne bi poslao te stvari da ih pojedu? Ili ako voliš i brineš o svojim šefovima i vođama, zašto im ne bi dao te stvari da ih pojedu? Zašto se ne bi usudio to da uradiš? Zato što se plašiš da će nešto poći po zlu. Plašiš se da ne naudiš svojim roditeljima, svojim vođama i šefovima, pa zar se ne bojiš da ne naudiš Bogu? Kakve su tvoje namere? Šta podrazumeva tvoja dobrodušnost? Da li pokušavaš da prevariš Boga? Da li pokušavaš da se igraš s Njim? Da li bi se usudio da radiš takve stvari sa Bogom kao duhovnim bićem? Da li bi imao bogobojažljivo srce kad bi video da je Božje telo telo normalne ljudskosti i umesto da Ga se bojiš, ti se usuđuješ da radiš takve stvari? Kad ne bi imao bogobojažljivo srce, da li bi bilo brižnood tebe da radiš takve stvari? To ne znači biti brižan: to je varanje i igranje s Bogom i veoma je smelo s tvoje strane! Ako stvarno jesi odgovorna osoba, zašto prvo ti sam ne bi pojeo i probao nešto, kako bi se uverio da je sve u redu pre nego što to doneseš Bogu? Ako to odmah doneseš Bogu, a nisi ga probao, zar to nije igranje s Bogom? Zar ne osećaš da svojim postupcima vređaš Božju narav? Da li je to nešto što Bog može da zaboravi? Čak i ako ti zaboraviš, Bog neće. Šta ti je na umu kada radiš tako nešto? Nisi to probao, nemaš naučne dokaze, a ipak se usuđuješ da to daš Bogu. Da li je to odgovorno ponašanje? Kad bi povredio Boga, kakvu bi odgovornost snosio? Čak i ako se zakon ne bi bavio tobom, Bog bi te kaznio zauvek. Ti čak ne bi smatrao da je to đubre dovoljno dobro da ga daš neverujućim vođamai službenicima, smatrao bi to nedostojanstvenim. Pa kakve su onda tvoje namere ako to daješ Bogu? Da li Ja vredim toliko malo? Kada bi svom šefu dao kesu divljeg bilja, šta bi on pomislio? „Da li vredim samo toliko? Ljudi mi daju novac i markirane stvari, a ti mi daješ šaku korova?" Možeš li to s ponosom da mi uručiš? Naravno da ne bi. Ali kad bi ipak to uradio, šta bi te brinulo? Prva stvar o kojoj bi morao da razmišljaš je: „Šta moj šef voli? Da li mu ovo treba? Ako mu ne treba, a ja mu to ipak dam, da li će mi zagorčati posao? Da li će me maltretirati i mučiti na poslu? Ako stvari postanu ozbiljne, hoće li tražiti izgovor i način da me raskrinka ne bi li me otpustio?" Da li razmišljaš o svemu ovome? (Da.) Ako želiš da ugodiš svom šefu, šta je prvo što bi trebalo da mu daš? (Nešto što voli.) Nije dovoljno da mu samo daš nešto što voli. Ako mu je, na primer, trenutno potrebna šolja, da li bi mogao da potrošiš 10 ili 20 juana da mu kupiš šolju? (Ne.) Moraš da mu daš nešto zlatno, nešto srebrno, nešto prigodno. Zašto bi mu dao nešto što ni sebi ne bi kupio? (Da bih mu ugodio.) Koji je cilj toga da mu ugodite? Pre svega, najmanje što može da se desi jeste da te uzme pod svoje okrilje i da te, sa autoritetom koji ima, zaštiti i pobrine se da tvoj posao i plata budu stabilni i

sigurni. U najmanju ruku neće ti otežavati. Prema tome, nikada mu nećeš pokloniti hrpu nepoznatog divljeg bilja. Zar nije tako? (Tako je.) Ako to ne bi učinio svom šefu, zašto je onda čovek koji Mi je dao korov to učinio Meni? Da li je razmišljao o posledicama? Sigurno nije. A zašto nije? Neki bi rekli, „Zato što nas Ti nećeš mučiti." Da li se radi samo o tome? Zato što mu neću otežavati, zar je samo to u pitanju? Kako to da se usudio da mi da takve stvari? (Mislio je da su mu namere dobre.) To je tačno – dobrim namerama je prikrio svu svoju ružnoću i rđavost, misleći, „Ja imam dobre namere prema Tebi, ali drugi nemaju! Pogledaj sve ovo divlje bilje. Ko Ti ga je ubrao? Zar nisam ja?" Kakav je to stav? Kakvo je to razmišljanje? Da li su te dobre namere u skladu sa ljudskošću? Ako nisu u skladu čak ni sa ljudskošću, da li mogu biti u skladu sa istinom? (Ne mogu.) One ne mogu biti dalje od istine! Kakve su te dobre namere? Da li su to zaista dobre namere? (Nisu.) Kakav onda stav one podrazumevaju? Kakve nečistoće i suštine sadrže? Čak i vi mladi koji niste videli mnogo sveta shvatate da šefu ne možete tek tako pokloniti bilo kakav poklon; morate da razmišljate o posledicama. Dakle, ako jedan iskusan čovek od četrdeset ili pedeset godina Meni daje takve stvari, kakva je po vašem mišljenju priroda tog postupka? Da li vredi da ovde o tome razgovaramo? (Vredi.) Dakle, kada se sve sabere i oduzme, kakva je priroda toga? Čovek Mi je nemarno dao neko divlje bilje, rekao Mi je da ga pojedem, a da ni sam nije znao šta je to. Kada sam rekao da to što Mi je dao ne izgleda onako kako inače izgleda ta vrsta divljeg bilja, odmah Mi je rekao da ga ne jedem – i to nije sve. Poslao Mi je da pojedem još jednu vrstu divljeg bilja. Nisam ga pojeo, a on je rekao, „Uzmi, ukusno je. Probao sam." Kakav je to stav? (To je nepoštovanje i neodgovornost.) Tačno. Da li svi tako osećate? (Da.) Da li je takav stav dobronameran? Tu ništa nije dobronamerno! Ubrao je nešto nasumice, čak ga ništa nije ni koštalo, stavio u plastičnu kesu, dao Mi je i rekao Mi da to pojedem. Čak i kad bi ubrao neko divlje bilje da nahraniš ovce i zečeve, opet bi morao da razmisliš, „Da li životinje mogu da se otruju ako ovo pojedu?" Zar to nije nešto što treba da uzmeš u obzir? Ako ne bi bio voljan da rizikuješ kad hraniš stoku, kako onda možeš samo tako uzeti bilo kakvu gomilu divljeg bilja i dati je Meni da je pojedem? Kakva je to narav? Kakva je priroda tog problema? Da li razumete? Ako se takva osoba ovako ophodi prema Meni, šta mislite kako bi se ophodila prema svojim podređenima ili prema nekome koga smatra običnim čovekom? To je samo neozbiljno poigravanje. Kakva je to narav? To je rđava i podmukla narav. Da li se takav čovek može smatrati dobrom osobom? (Ne može.) Takav čovek se ne smatra dobrom osobom. Ne uzimati zaozbiljno tuđa tela i živote, kockati se njima i nakon toga ne osećati ništa i nemati apsolutno nimalo griže savesti, već biti sposoban da to isto ponavljaš iznova i iznova: to je zaista čudno.

Na početku priče sam rekao nekoliko reči na koje možda niste obratili mnogopažnje. Rekao sam da su neke od tih divljih biljaka za ljudsku ishranu, neke za životinjsku ishranu, a neke su i za ljude i za životinje. Ovo je „dobro poznata izreka" i to s razlogom. Znate li odakle potiče? To je aluzija na jednu priču. Potiče od čoveka koji je u toj priči poklonio tih nekoliko darova. Bio je zadužen za sadnju i posadio je tri vrste kukuruza.

Koje tri vrste? Jednu koju jedu ljudi, jednu koju jedu životinje i jednu koju jedu i ljudi i životinje: te tri vrste. Te tri vrste kukuruza su prilično zanimljive. Jeste li ranije već čuli za njih? Niste. I ja sam tek tada prvi put čuo za njih – pošto su te vrste retke. Na kraju, pošto su ljudi koji su ih sadili bili toliko neodgovorni, te tri vrste kukuruza su se pomešale: ona koja je za životinje bila je data ljudima, dok je ona za ljude bila data životinjama. Nakon što su pojeli kukuruz, svi su se žalili da je bezukusan, da nema ukus žitarice, već kao da ima ukus trave. Šta su to uradili ljudi koji su sadili kukuruz? Pošto su bili neodgovorni u obavljanju svoje dužnosti, pomešali su ono što je za ljudsku ishranu sa onim što je za životinjsku ishranu, dok na kraju niko više nije mogao da razlikuje šta je šta, pa su morali da kupe još semena i sve posade ispočetka. Šta mislite, kako je taj posao bio obavljen? Da li takvi ljudi imaju načela u svojim postupcima? (Nemaju.) Da li oni u svojim postupcima tragaju za istinom? (Ne tragaju.) Šta ljudi s takvim stavom u svojim postupcima, s takvim nepoštovanjem i neodgovornošću prema svima, misle o verovanju u Boga? Kakav je njihov pristup istini? Koliko je u njihovim srcima istina važna? Koliko je značajan Božji identitet? Da li znaju? (Ne znaju.) Zar ne bi trebalo da znaju za tako važne stvari? Pa zašto ih onda ne znaju? To je povezano s njihovom naravi. Kakva je to narav? (To je rđavost.) To je rđavost i to je odbojnost prema istini. Oni nisu svesni prirode svojih postupaka i nikada ne pokušavaju da razmisle ili da tragaju, niti se preispituju nakon što nešto urade. Umesto toga, rade šta god žele, misleći da im, sve dok imaju dobre i ispravne namere, nisu potrebni nadzor niti kritika; misle da su njihove odgovornosti i obaveze ispunjene. Da li je tako? Neki ljudi kažu: „Razumemo priču koju si nam ispričao, ali i dalje ne razumemo ono što nas najviše zanima, a to je: kakav je Tvoj stav prema takvim stvarima? Kakav je Tvoj stav prema čoveku koji radi tako nešto? Da li je to gnev, gnušanje i odbacivanje ili odbojnost? Ili Ti se možda sviđa takva osoba?” (U pitanju je gađenje.) Zar se ne bi trebalo gaditi takvih stvari? (Trebalo bi.) Šta biste vi pomislili kad bi vam se desilo tako nešto? Zamislite da vam jedan ljubazan čovek stalno daje neke nepoznate stvari, trudeći se da vas ubedi: „Pojedi to, dobro je za tvoje telo; pojedi to, bićeš zdrav; pojedi to, bićeš lepši i vitalniji. Ne bi bilo loše da me poslušaš!” Šta biste mislili kada bi se, nakon provere, ispostavilo da te stvari nemaju nikakav učinak? (Kad bi se meni to desilo, verovatno ne bih više želeo da imam posla sa tim čovekom; bio bih ozlojeđen na njega i ostao bih bez reči – tako bih se osećao.) Trebalo bi prezirati i gaditi se takvih ljudi. Šta još? Da li treba osećati bes, tugu ili bol? (Nema svrhe.) Nema svrhe, zar ne? Zar ne postoje ljudi koji kažu: „Ovaj čovek je verovatno to uradio jer ne razume istinu”? Većina ljudi ne razume istinu, ali koliko njih je sposobno da uradi takve stvari? Zar ljudi nisu različiti? (Jesu.) Ljudi se razlikuju. To je baš kao kad ljudi posluju jedni s drugima: kada dođe do razmene materijalnih dobara, nekim ljudima su važni pravednost i razum. Nije im toliko važno čak i ako dopuste drugoj strani da ih pomalo iskorištava, pošto na taj način njihov odnos opstaje; oni poseduju ljudskost i smatraju da nije veliki problem ako su u malo nepovoljnijoj situaciji. Neki ljudi nemaju ljudskost i uvek vole da iskorištavaju druge: njihovi odnosi zasnivaju se isključivo na

iskorišćavanju drugih ljudi i sticanju profita na tuđ račun. Ako od tebe imaju neke koristi, biće ljubazni i održavaće kontakt s tobom, ali ako im nisi ni od kakve koristi, odbaciće te. Oni nisu nimalo iskreni prema tebi; takvi ljudi nemaju ljudskost.

Šta mislite o tipu ljudi koji daju darove kao u priči koju sam danas ispričao? Zašto takvi ljudi poklanjaju takve stvari? Da li je to slučajnost? Kad bi se desilo jednom tokom dužeg vremenskog perioda, moglo bi se smatrati slučajnošću, ali da li se i dalje može smatrati slučajnošću ako se ista stvar desi četiri puta u toku jednog godišnjeg doba? (Ne može.) Njegovo ponašanje nije bilo slučajno, niti se takva narav može nazvati trenutnim otkrivanjem i ispoljavanjem iskvarenosti. Onda, kakva je bila priroda njegovog ponašanja? Kao što smo ranije rekli, njegovo ponašanje je bilo puno nepoštovanja, neodgovornosti, nepromišljenosti, plahovitosti i impulsivnosti i puno necivilizovane naravi. Pa zašto je to uradio? Zašto te stvari nije dao nikom drugom nego samo Meni? Moj drugačiji identitet i status kvalifikovali su Me za to da primim te darove. Da li su zbog toga namera čoveka koji Mi je dao darove i priroda njegovog postupka jasniji? Šta je bio njegov cilj? (Da se dodvori.) Tako je. Kako bismo najtačnije opisali to njegovo dodvoravanje? To je jeftin trik: dodvoravanje i oportunizam. To je lukav način da ti se dodvori, mameći te u zamku koju je postavio, a da ti toga nisi ni bio svestan i navodeći te da o njemu imaš dobar predosećaj, a u stvari uopšte nije iskren – on želi da postigne svoje ciljeve, a da pri tome ne plati bilo kakvu cenu. Uradio je to bez detaljnog razmatranja posledica i samo ti je dao nešto što je pokupio besplatno, čineći da osećaš kako je on brižan i uljuljkavajući te u stanje sreće. Šta to zapravo znači? To znači da te je, ne potrošivši ni dinara, naveo da pomisliš kako si na njegov račun mnogo toga dobio, što očigledno znači da te smatra budalom. Zar to nije to? On misli u sebi: „Neću potrošiti ni dinara i uopšte se neću potruditi; uopšte nisam iskren prema Tebi. Samo ću Ti dati nešto po čemu ćeš me pamtiti, da bi pomislio da sam ljubazan, brižan i odan i da u srcu imam ljubav prema Tebi.” To što te navodi da pogrešno poveruješ da je takav kakvim se predstavlja je jeftin trik, a ujedno je i oportunizam. To što koristi najjeftiniju takozvanu dobrotu da bi izvukao najveću korist i prednost bez da plati bilo kakvu cenu i bez imalo iskrenosti je jeftin trik. Da li bi neko od vas to uradio? Svi to rade – samo što vi niste uradili isto što i on, ali kad biste imali priliku, uradili biste to. To je prva stvar koju sam shvatio kada sam imao posla s takvim ljudima – da su vrlo dobri u izvođenju jeftinih trikova. Oni ne veruju u Boga; oni slede onoga za koga veruju da će im biti od koristi, blagosloviti ih i za koga smatraju da je vredno slediti ga. Ovaj jedan događaj potpuno je razotkrio takvu vrstu čovekove vere i istinu o tome kakvi su ti ljudi zaista. Kod takvih ljudi je razumevanje ljubavi, odanosti i pokornosti Bogu previše pojednostavljeno i oni žele da koriste metod jeftinog trika kako bi zadobili Božje odobrenje i primili blagoslove. Da li su iskreni prema Bogu? Da li su u bilo kom smislu bogobojažljivi? (Nisu.) Onda druge stvari nisu ni pod znakom pitanja. To je prva stvar koju sam zaključio. Po vašem mišljenju, jesam li u pravu? (Jesi.) Da li ga nepravedno etiketiram? Da li pravim od muve slona? Apsolutno ne. Sudeći po njegovoj suštini, mnogo je ozbiljnije od toga. U najmanju ruku, on vara i igra se sa Bogom.

Druga stvar koju sam zaključio je ono što se može videti kod takvih ljudi. Ljudsko srce je odvratno! Recite Mi, kakav je to užas? Zašto kažem da je ljudsko srce odvratno? (Taj čovek se dodvorava Bogu kako bi zadovoljio svoje namere i želju da zadobije blagoslove, a zatim se ponaša neodgovorno i ne razmišlja o tome šta će se desiti s Božjim telom nakon što to pojede, niti o tome kakve će biti posledice. Kada svojoj porodici da nešto za jelo, on uvek razmišlja o posledicama, ali kada daje nešto Bogu, o posledicama uopšte ne razmišlja. On to čini isključivo kako bi ostvario svoje ciljeve, dodvoravajući se Bogu na sve moguće načine, poštene i nepoštene; može se videti da je izuzetno sebičan i podao, da u njegovom srcu uopšte nema mesta za Boga i da se prema Bogu ne ophodi kao prema Bogu.) Zar to implicitno ne znači da Mene ne tretira kao ljudsko biće? Da li se može tako reći? (Može.) Kakve odvratne namere! (Da, on ne bi obmanuo Boga čak ni kad bi se ophodio prema Bogu kao prema svom rođaku.) To je zaista odvratno. Da li bi se neko ko je tvoj prijatelj ophodio tako prema tebi? Ne bi. Rekao bi ti šta je dobro za jelo, a ako bi bilo nekih neželjenih efekata, bio bi uporan u tome da te odvrati od toga da to pojedeš; to je nešto što čak i prijatelji mogu da učine. Ali da li ovaj čovek može to da uradi? Ne može. Ako je to učinio Meni, svakako bi to učinio i vama. Kakve još strahote postoje kod njega? (On je duboko proračunat. Skriva to tako što je gledano spolja dobrodušan, ali duboko u sebi on kuje planove, pokušava da izvuče najveću moguću korist od najjeftinije stvari i to deluje odvratno.) Dobro je to videti na taj način. Ono što ste ranije pomenuli odnosi se na njegovu sebičnost, dok se ovo odnosi na njegovu proračunatost. Na osnovu onoga što ste svi rekli, odakle potiču te stvari koje su duboko u čoveku, te stvari koje se otkrivaju kroz njegovu ljudskost, stvari koje on može ili ne može da dodirne i koje drugi mogu ili ne mogu da vide ili rastumače? Da li ljude tome uče roditelji? Da li to uče u školi? Ili takve stvari u čoveku podstiče društvo? Kako one nastaju? Jedno je sigurno: urođene su. Zašto to kažem? Na šta se odnose urođene stvari? One se odnose na čovekovu priroda-suštinu. Prema tome, kada čovek razmišlja na takav način, da li je do toga dovelo dugogodišnje promišljanje ili iznenadni hir? Da li ga je inspirisalo nešto što je neko drugi uradio, ili je to morao da učini pod određenim okolnostima? Ili sam mu Ja rekao da to uradi? Nije nijedno. Iako gledano sa strane, ove male stvari mogu da se čine običnim, priroda koja leži u osnovi svake od tih stvari je posebna. Da li je čovek koji je učinio te stvari bio svestan posledica? Nije. Zašto nije? Pretpostavimo da kupiš jeftin predmet na uličnoj tezgi da bi ga dao svom šefu. Pre nego što mu ga daš, zar ne moraš da proceniš stvari i da se zapitaš: „Da li šef može da pronađe taj predmet na uličnoj tezgi? Da li može da nađe na internetu koliko košta? Da li neko može da mu kaže koliko košta? Šta će misliti o meni kad to otkrije?” Zar to nisu stvari koje bi morao da uzmeš u obzir? Prvo bi sve to procenio, a zatim kupio predmet. Ako i nakon procene smatraš da bi poklanjanje tog predmeta moglo da ima nepovoljne posledice, da li bi ga ipak poklonio? Naravno da ne bi. Ako bi mislio da taj poklon nije skup, a da bi tvog šefa obradovao, naravno da bi mu ga poklonio. Ali čovek iz priče nije uzeo u obzir ništa od toga. Pa o čemu je onda razmišljao? Razmišljao je samo o tome

kako je to jedini način da ostvari svoje namere. Sada kada to analiziramo, priroda tog postupka izlazi na videlo. Šta se može videti iz prirode tog postupka? Ono što se na drugu loptu vidi kroz kontakt s ljudima jeste da su njihova srca odvratna. Da li se može izvući zaključak o iskvarenoj naravi koju takvi ljudi otkrivaju, bilo da je s namerom ili bez nje? Šta dovodi do toga da ljudsko srce postane tako odvratno? Da li se radi o tome da je previše bezosećajno? Bezosećajan čovek je onaj koji nema percepciju. Da li bi bilo tačno da ga opišemo kao bezosećajnog? (Ne bi.) Prema tome, da li je takav zbog neznanja? (Nije.) Na kraju, čemu to treba pripisati uzrok? Treba ga pripisati rđavim naravima ljudi. Moram vam reći u čemu leži užas kod ljudi: u činjenici da demoni borave u njihovim srcima. Kako se svi osećate zbog toga? Zašto kažem da demoni borave u srcima ljudi? Kako vi to shvatate? Zar ne mislite da je to strašna izjava? Zar se ne uplašite kad to čujete? Ranije niste ni pomislili da demoni borave u vašim srcima; mislili ste da samo imate iskvarenu narav, ali niste znali da demoni žive u vama. Sada znate. Zar to nije ozbiljan problem? Da li mislite da sam to dobro razumeo? (Da, mislimo.) Zar to nije koren problema? (Jeste.) Razmislite zašto sam rekao da demoni borave u srcima ljudi. Razmislite: da li bi čovek koji ima savesti i razuma tako obmanuo Boga? Da li to znači biti pokoran Bogu? To znači otvoreno se protiviti Bogu i ne ophoditi se prema Njemu kao prema Bogu. Sada kada je Bog došao na zemlju da spasi ljudski rod, kakav je odnos između čoveka i Boga? Da li je to odnos nadređenog i podređenog? Prijateljstvo? Srodstvo? Kakav je stvarno taj odnos? Kako se ophodiš i kako pristupaš tom odnosu? Kakav način razmišljanja treba da imaš kada se upuštaš u odnos s Bogom i družiš se s Njim? Šta treba da nosiš u svom srcu da bi se slagao s Bogom? (Strah.) Čini se da strah nije realan za svakoga. (Užas.) Užas ne može da se dostigne. Ako Me tretiraš kao običnu osobu – kao poznanika, ako se ne razumemo baš najbolje i ne dovoljno dobro da bismo bili prijatelji – kako onda naš odnos može biti harmoničan i prijateljski? Osoba sa osećajem savesti treba da zna kako da se prikladno ponaša u takvim situacijama. (Treba da postoji poštovanje.) To je minimum koji treba da postoji. Pretpostavimo da se dvoje ljudi sretnu: još se nisu upoznali i jedan drugom ne znaju ime. Ako jedan od njih vidi da je ovaj drugi bezazlen i poželi da se poigra s njim, zar to nije maltretiranje? Ako ne postoji ni minimum poštovanja, da li u čoveku ostaje imalo ljudskosti? Da bi se ljudi slagali, bez obzira na to koji sukobi ili konflikti mogu da nastanu među njima, oni moraju barem da se međusobno poštuju. Poštovanje je elementarni zdrav razum čovekovog vladanja i među svim ljudskim bićima postoji minimum poštovanja. Prema tome, da li ima tog poštovanja kada ljudi komuniciraju s Bogom? Ako ne možeš ni da dođeš do te tačke, kakav je onda u tvom umu odnos između Boga i tebe? U tom slučaju odnosa uopšte nema – čak ni onog svojstvenog strancima. Zato je čovek koji je davao poklone mogao tako da se ophodi prema Bogu: ne samo da nije poštovao Boga, nego je želeo da Ga prevari. U svom srcu nije osećao da treba da poštuje Boga, niti da pažljivo i detaljno uzme u obzir Njegovo zdravlje i posledice od konzumiranja poklona – te stvari nisu bile u okviru njegovih razmatranja. Bilo mu je

dovoljno da se samo posluži trikovima kako bi obmanuo Boga i postao mu miljenik; za njega je najbolje bilo to što je mogao da prevari Boga. To je bilo njegovo srce. Zar nije strašno da čovek ima takvo srce? Užasno je!

Neki ljudi veruju u Boga i spolja gledano deluje da Ga slede. Ali, duboko u srcu, da li su ikada promislili o putu kojim su krenuli i ceni koju su platili? Da li su ispitali i tražili da vide da li su ispunili dužnosti koje im je Bog poverio? Kakav je zapravo stav ljudi u njihovom odnosu prema Bogu? Sudeći po raznim stvarima koje ljudi pokazuju i otkrivaju, pa čak i po njihovim najskrivenijim spletkama, da ne pominjemo i sve one naravi koje se otkrivaju kroz stvari koje čine u svom ophođenju prema Bogu, šta su ljudi učinili za Boga? Osim što su platili cenu i detaljno porazmislili o stvarima koje su im od koristi, kakav je stav ljudi prema Bogu i šta je to što Mu nude? Ništa osim spletkarenja, proračunatosti, obazrivosti i prezira. Prezir je stav, a šta je ponašanje koje proizilazi iz tog stava, ako se izrazi kao glagol? „Podsmevati se." Da li ste ikada čuli ovu reč? (Jesmo.) „Podsmevati se" je pomalo formalni izraz. Šta kažemo u kolokvijalnom govoru? Kažemo „zadirkivati", „poigravati se s nekim", „šaliti se s nekim". Izgledaš im skromno, čini se da si bezazlen; u njihovim očima ti nisi ništa i usuđuju se da ti se otvoreno podsmevaju – kakva je to narav? Da li u srcu čoveka sa takvom naravi boravi anđeo ili demon? (Demon.) To je demon. Ako mogu da se tako ophode prema Bogu, šta su onda oni zaista? Da li mogu da primene Božje reči? Da li mogu da se pokore Božjim rečima? Neko ko je recimo poput čoveka koji Mi je slao poklone ne traga za istinom, niti razume Božje namere. Nema ni najmanju predstavu o tome šta Bog traži od čoveka, šta Bog želi da vidi ili šta Bog želi da dobije od čoveka. On je poput nekoga ko komunicira sa svojim šefom, usredsređujući se na to kako da mu laska i obmanjuje ga, ophodeći se prema njemu na način koji mu omogućava da postigne svoje ciljeve – po čemu se takva osoba zaista vodi u životu? Vodi se dodvoravanjem, živi bedan život laskajući vođama. Zašto Mi je pružio takvu „pažnju" i „dobronamernost"? Nije mogao da odoli, zar ne? Da li je mogao da predvidi kako ću se osećati u vezi s tim? (Nije.) Tačno; nije razumeo. U potpunosti mu nedostaje normalan ljudski um. Nije niti znao niti ga je zanimalo kako bih mogao da shvatim, definišem ili ocenim njegovo ponašanje i narav. Šta ga zanima? Zanima ga kako da Mi se dodvori da bi postigao svoje ciljeve i da bih Ja stekao dobar utisak o njemu. To je njegova namera kada nešto radi. Kakva je to ljudskost? Da li je to nešto što bi osoba sa pravom savešću i razumom učinila? Živiš već toliko godina, pa bi trebalo da razumeš: prvo, Meni nije potrebno tvoje ulizivanje. Drugo, ne treba ništa da Mi poklanjaš. Treće i najvažnije, treba da razumeš da, bez obzira na to šta činiš, bez obzira na tvoje namere i ciljeve, bez obzira na prirodu onoga što činiš, Ja sve to definišem i donosim zaključak o svemu tome. Ne radi se o tome da nešto uradiš i završiš s tim; naprotiv, moram jasno da vidim tvoje namere i motive. Posmatram samo tvoju narav. Neki će verovatno reći: „Previše si strog prema ljudima!" Da li sam? Uopšte ne mislim da je tako. Upravo zato što uopšte nisam strog, neki ljudi pokušavaju da iskoriste situaciju. Zar ne? Čim ostvare kontakt sa Mnom, oni pomisle: „Vidim te kao običnu osobu. Nema potrebe da obraćam

pažnju na tebe. Dosta si sličan meni: i ti jedeš tri obroka dnevno i ne vidim da imaš nekakav autoritet ili moć. Nećeš imati šta da kažeš bez obzira na to kako se ophodim prema tebi. Šta možeš da mi učiniš?" Kakav je to način razmišljanja? Odakle potiče? Potiče iz čovekove naravi. Zašto ljudi imaju takvu narav? Zato što demoni borave u njihovim srcima. S demonima u srcu, ma koliko velikim da smatraju Boga, ma koliko plemenitim da smatraju Božji status, ma koliko da veruju da Bog izražava istinu da bi spasao ljude, ma koliko da verbalno izražavaju svoju zahvalnost i ma koliko da iskazuju spremnost da pate i plate cenu, kada dođe vreme da vrše svoju dužnost, demoni će biti ti koji vladaju njihovim srcima i demoni će biti ti koji deluju. Po vašem mišljenju, kakav je to čovek kojisme da obmanjuje i ismeva čak i Boga? (Demon.) To je demon; to je sigurno.

U našem ranijem razgovoru u zajedništvu, iz kog dijaloga između Sotone i Boga možemo da vidimo Sotoninu narav? Bog je rekao: „Sotono, odakle dolaziš?" Šta je Sotona odgovorio? („Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko" (Knjiga o Jovu 1:7).) Kakav je to govor? (Demonski govor.) To je demonski govor! Da se Sotona ophodi prema Bogu kao prema Bogu, rekao bi: „Bog me je pitao, zato ću pristojno reći odakle dolazim." Zar to nije razuman razgovor? (Jeste.) To je rečenica koja je u skladu s normalnim ljudskim razmišljanjem: puna rečenica, gramatički ispravna i odmah razumljiva. Da li je takvo i ono što je Sotona rekao? (Nije.) Šta je on rekao? „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko." Da li vi razumete ovu rečenicu? (Ne.) Ni sve do sada niko nije razumeo šta to znači. Pa odakle je to Sotona došao? Gde je to išao uzduž i popreko? Odakle je došao i kojim putem je išao? Postoje li konačni odgovori na ova pitanja? Do današnjeg dana oni koji tumače Bibliju nisu mogli da utvrde odakle je Sotona stvarno došao, niti koliko mu je vremena trebalo da dođe pred Boga i razgovara sa Njim; ništa od toga nije poznato. Pa kako je onda Sotona mogao da odgovori na Božje ispitivanje takvim tonom i takvim jezikom? Da li je Bog pitanje postavio ozbiljno? (Jeste.) Da li je onda i Sotona odgovorio na sličan način? (Nije.) Kakav je stav zauzeo kada je odgovarao na pitanje Bogu? Podsmevao se. To je isto kao kada nekoga pitaš: „Odakle si?" a on ti odgovori: „Pogodi." „Ne mogu da pogodim." On zna da ne možeš da pogodiš, ali te ipak tera da pogađaš. On se samo zeza s tobom. Takav stav se odnosi na igranje sa nekim ili ruganje. Nije iskren i ne želi da to znaš; samo želi da te zavara i da se poigra s tobom. Sotona je upravo takve naravi. Rekao sam da neki ljudi imaju demone koji borave u njihovim srcima; zar to nije način na koji se ophode prema Bogu? Sudeći po njihovom spoljašnjem izgledu dok trče unaokolo, obavljaju razne stvari i povremeno podnesu poneku poteškoću i plate malu cenu, ne deluje da su takvi; deluje kao da u svom srcu nose Boga. Ali iz njihovog stava u načinu na koji se ophode prema Bogu i prema istini, vidi se da u njihovim srcima boravi samo demon i ništa više. Oni ne mogu čak ni da odgovore na Božja pitanja direktno – oni su tip ljudi koji se vrtiukrug, uvijaju se poput zmija, sve dok više ne možeš da dokučiš odgovor niti da ih uhvatiš ni za glavu ni za rep. Kakva je to vrsta ljudi? Da li oni mogu da budu iskreni u svom ophođenju prema Bogu? Da li ljudi s takvim stavom prezira i omalovažavanja u svom opohođenju prema Bogu

mogu da primene Božje reči kao istinu? (Ne mogu.) Zašto ne? Zato što demoni borave u njihovim srcima. Zar nije tako? (Jeste, oni se uopšte ne ophode prema Bogu kao prema Bogu.) To je njihova rđavost. Njihova rđavost leži u tome što misle da Božji integritet, poniznost, normalnost i praktičnost koje vide nisu ono što Boga čini divnim – ali šta je onda to? Oni misle da su to Božji nedostaci; da su to područja koja ljude podstiču da stvaraju predstave; da su to najveće nesavršenosti u Bogu u kog veruju; da su to manjkavosti, problemi i greške. Kako bi trebalo gledati na takve ljude? To je način i stav s kojim se ophode prema Bogu; to je sramota za Boga, ali šta je s njima? Da li imaju nekakvu korist od toga? To je uvreda i za njih same. Zašto to kažem? Kao običan čovek, ako ti neko tako nemarno da nešto da pojedeš, a ti to uzmeš i pojedeš kao budala, ne vodeći računa o posledicama i ne pitajući se o čemu se zapravo radi, zar to ne ukazuje na to da nešto nedostaje tvojoj ljudskosti? Da li je čovek kojem nešto nedostaje u ljudskosti normalan čovek? Nije. Da ovaploćeni Hrist nema čak ni ovu vrstu normalne ljudskosti, da li bi onda bio vredan da neko veruje u Njega? Ne bi. Koji su znakovi ljudskosti ovaploćenog Boga? Njegov razum, razmišljanje i savest su najprirodniji. Da li ima sposobnost rasuđivanja? (Ima.) Da je nemam, da sam Ja samo zbrkani um bez zdravog razuma i pronicljivosti, da sam nesposoban da razmišljam kada me zadese razni događaji, da li bi me i tada mogli smatrati normalnim ljudskim bićem? To bi bila manjkava ljudskost, a ne normalna ljudskost. Da li bi se takva osoba mogla nazvati Hristom? Da li bi Bog, kada se ovaplotio, izabrao takvo telo? (Ne bi.) Naravno da ne bi. Da uradim nešto tako nesmotreno, da li bi takav Bog, Onaj koji je poznat kao ovaploćeni Bog, bio vredan da Ga sledite? Ne bi, i vi biste bili na pogrešnom putu. To je jedan aspekt, s Moje tačke gledišta. S druge strane, s vaše tačke gledišta, ako Ga smatraš Bogom, predmetom svog sledbeništva i kao Njegov sledbenik ophodiš se tako prema Njemu – na koje onda mesto stavljaš sebe? Zar to nije sramotno za tebe? (Jeste.) Ako je Bog u kog veruješ u tvojim očima toliko nedostojan poštovanja, a ti ipak veruješ u Njega, šta to onda govori o tebi? Da li si smetenjak? Da li si zbunjeni sledbenik? Zar ne bi time sramotio sam sebe? (Bih.) Ali ako misliš da On poseduje sve aspekte normalne ljudskosti, da je Bog ovaploćen, a ti i dalje radiš isto, zar onda ne sramotiš Boga? Obe tačke gledišta su ispravne. Problem se može videti sa obe tačke gledišta – i sa gledišta Boga i sa gledišta čoveka – a problem je ozbiljan! Zar nije tako? (Jeste.) Sa ljudske tačke gledišta, ako Ga smatraš Bogom i ophodiš se prema Njemu ovako, onda otvoreno sramotiš Boga. Ako misliš da nije Bog nego ljudsko biće, ali Ga ipak slediš, zar to ne bi bilo kontradiktorno? Zar ne bi sramotio sebe? Razmislite o ta dva aspekta; jesam li u pravu? Zar nije tako? Zašto ljudi ne mogu da razmišljaju o tim stvarima? Zašto i dalje tako postupaju? Da li je to samo zato što ne razumeju istinu? Hajde da ne ulazimo previše u dubinu; posmatrajući to samo iz perspective kova, oni su bezumni glupaci. Zašto kažem da su bezumni? Na kakav um mislim? Mislim na razmišljanje. Biti bezuman znači raditi nešto bez razmišljanja, ne znajući da odvagate prednosti i mane, ne znajući da razmotrite prirodu onoga što radite ili da odlučite li bi to trebalo da radite ili ne. Koje

biće nema um? Životinje i zveri nemaju um, ali ljudi bi te stvari uzeli u obzir. Ljudi impulsivno mogu da urade glupe stvari, ali ako stalno rade iste gluposti, onda se mogu okarakterisati kao bezumni. Bezuman čovek je neko s oštećenim razumom ili, kolokvijalno, neko kome fali daska u glavi. Međutim, njihova sebičnost je naglašena i puni su lukavih trikova, pa zato kažem da demoni borave u srcima ljudi.

Da li svi vi mislite da se pokretanjem razgovora u zajedništvu o pitanju davanja poklona od muve pravi slon? Nakon što ste slušali o tome, da li mislite da bi to imalo isti uticaj na vas da nisam o tome govorio u zajedništvu i da sam to samo usputno spomenuo? (Ne bi.) U najboljem slučaju, nakon što ste to čuli, pomislili biste: „Kako je taj čovek mogao tako nešto da učini? Ja ne radim takve stvari; stvarno ima svakakvih ljudi!" U najboljem slučaju, to je ono što biste pomislili. Možda biste malo razgovarali o tome i to je sve – ali da li biste imali tako duboko razumevanje o tome? (Ne bismo.) Ne biste to razumeli na tako dubokom nivou. Prema tome, kakvu korist vam donose Moje reči? Kakvu istinu ste zadobili? Prvo, moram da vas podsetim: koji je najbolji odnos koji treba uspostaviti između čoveka i Boga? Kada neko priđe Bogu, kako bi trebalo da se ophodi prema Bogu kada je u bliskom kontaktu s Njim? Zar nije potrebno tragati za načelima po pitanju toga? (Jeste.) Pored toga, kada ljudi godinama veruju u Boga, kakvi događaji se dešavaju u njihovim svakodnevnim životima, a da su po prirodi slični onome što je učinio čovek iz priče? Zar ta pitanja nisu vredna razmatranja? Da li neko može da nauči lekciju i da kaže: „Bog ne toleriše ni najmanje greške, tako da je to strašno ozbiljno. Bolje da Mu se ne približavamo, da ne budemo u bliskom kontaktu s Njim, niti da imamo posla s Njim – sa Njim se ne treba šaliti! Ako zabrljaš, On će preuveličati problem i naći ćeš se u ozbiljnoj nevolji. Ja Mu sigurno neću ništa dati!"? Da li je takvo razmišljanje prihvatljivo? (Nije.) U stvari, ne morate da brinete: nemamo mnogo prilika za blizak kontakt, a još manje za interakciju, tako da o tome ne bi trebalo da brinete. Ako jednog dana zaista stupim u kontakt sa vama, ne brinite; otkriću vam tajnu. Bilo da si u kontaktu sa Mnom ili da se moliš i tražiš nasamo, šta je najvažnija tajna? Bez obzira na to šta radiš, nemoj da se nadmudruješ sa Mnom; ako imaš borbeni duh, drži se podalje od Mene. Ima ljudi koji su veoma lukavi, smisle nekoliko zavera u tren oka i svaka rečenica koju izgovore je protkana nečistoćom; ako pričaju više, nećeš znati koje su reči istinite, a koje lažne. Takvi ljudi nikada ne smeju da Mi priđu. Kada stupaš u kontakt s Bogom i komuniciraš s Njim, koja je najvažnija stvar koju treba da uradiš i koje je najvažnije načelo koje treba da poštuješ? Prema Bogu treba da se ophodiš iskrenog srca. Takođe, nauči se poštovanju. Poštovanje nije ljubaznost; to nije laskanje niti ulagivanje, nije ni umiljavanje niti podilaženje. Pa šta je to u stvari? (Ophoditi se prema Bogu kao prema Bogu.) Ophoditi se prema Bogu kao prema Bogu je glavno načelo. Šta je sa pojedinostima? (Naučiti slušati Boga.) To je jedan aspekt primene. Neki ljudi stupe u kontakt sa Mnom i počnu da Me nadglasavaju, pa ih pustim da završe pre nego što nastavim. A kakav je njihov odnos prema Meni dok Ja govorim? Slušaju zatvorenih očiju. Šta to sugeriše? To je kao da kažu: „To što ti govoriš je besmislica. Šta ti znaš?" To je

njihov stav. Možda ne znam sve, ali imam načela i govorim ti ono što sam naučio, video i što mogu da razumem, kao i načela koja znam i iz toga možeš puno toga da dobiješ. Ali ako Me stalno gledaš i misliš kako ništa ne znam i ako Me ne slušaš pažljivo, onda nećeš dobiti ništa – jednostavno ćeš morati sam da saznaješ stvari. Zar nije tako? Prema tome, morate naučiti da slušate Božje reči. Kada slušate, da li vas Ja ograničavam u izražavanju vaših gledišta? Ne. Kada završim s govorom, pitam vas da li imate neko pitanje i ako ga neko ima, odmah odgovorim i kažem vam načela koja se odnose na ta pitanja. Ponekad vam ne kažem samo načela, već vam konkretno kažem šta treba da uradite, detaljno opisujući svaki aspekt. Iako postoje neka područja koja ne razumem, imam Svoja načela i Svoje gledište o tim stvarima i načine na koje ih rešavam, pa vas podučavam na osnovu onoga što mislim da su ispravni pogledi i načela. Zašto mogu da vas podučavam? Zato što vi ni ne razumete te stvari. Kada odgovorim na pitanja, ponovo pitam da li ima još nekih pitanja; ako ih ima, onda ću opet bez odlaganja odgovoriti na njih. Ne želim da Me samo slušaš; dajem ti priliku da govoriš, ali ono što kažeš mora da bude razumno – bez besmislica i bez gubljenja vremena. Ponekad prekidam ljude jer sam nestrpljiv. U kojim okolnostima? Kada su opširni, koriste deset rečenica za ono što se može reći u pet. Zapravo, shvatim šta hoće da kažu čim progovore; znam šta će uslediti, tako da nema potrebe da kažu još nešto. Budite kratki i jasni; ne trošite tuđe vreme. Kada kažeš šta imaš, daću ti odgovor, reći ću ti šta treba da uradiš i načela po kojima to treba da uradiš. Time bi trebalo da je stvar rešena, zar ne? Ali neki ljudi to ne shvataju i kažu: „Ne, Ti moraš da me poštuješ; poštovanje mora da bude obostrano. Ti si ispričao svoje, ali ja nisam još završio sa iznošenjem mog stava. Moje gledište je ovakvo – moram da počnem ispočetka.” Uvek žele da izraze svoje gledište u uverenju da ih nisam svestan, iako, čim počnu da govore, znam koja su njihova gledišta – pa da li je onda potrebno da nastave? Nije. Neki ljudi imaju tako nizak koeficijent inteligencije da im je potrebno deset rečenica za nešto što mogu da kažu sa dve i ukoliko ih ne prekinem, nastaviće da govore. Svi ostali su razumeli; da li ja i dalje ne razumem? Ali ipak, oni žele da se izraze, pa to nije samo pitanje niskog koeficijenta inteligencije – već i slabog razuma! Da li ste nekad sreli takve ljude? (Jesmo.) Misle da su pametni iako imaju slab razum i nizak koeficijent inteligencije. Zar to nije odvratno? Mučno je i odvratno. Kada ljudi stupe u kontakt sa Bogom, prvo što treba da urade jeste da Mu pristupe iskrenog srca; drugo je da ljudi moraju da se nauče poštovanju; a treće i najvažnije je da nauče da tragaju za istinom. Zar to nije najvažnije? (Jeste.) Kakav je smisao verovanja u Boga ako ne tragate za istinom? Kakva je vrednost verovanja u Njega? Gde je smisao u tome? To je nešto što većini ljudi manjka, pa zašto je onda to važno spomenuti? To je priprema za budućnost; treba da naučite to da vežbate kada vam se takve stvari dogode u budućnosti.

U crkvi sam došao u kontakt sa mnogim ljudima. Neke od njih sam zadužio da urade nekoliko stvari. Nekoliko dana kasnije, dali su Mi povratne informacije, pokazali su Mi da su pribeležili sve što sam im zadao i da su sada u procesu sprovođenja svakog

pojedinačnog zadatka. Kada su se sreli sa Mnom, izvestili su Me o napretku sprovođenja zadataka, o tome koja pitanja zahtevaju traganje i koja još uvek čekaju na rezultate, dali su Mi potpuni izveštaj. Veoma jasno su Mi objasnili sve detalje i iako su ponekad bili malo trivijalni, njihovi stavovi su pokazali da su ozbiljni i odgovorni u tome kako se ophode prema Božjim rečima i da znaju koje su njihove odgovornosti, dužnosti i obaveze. Neki ljudi su bili drugačiji: zadužio sam ih za dva zadatka i oni su ih zapisali u svoje sveske, ali nakon nedelju dana, još uvek ništa nisu sproveli u delo i setili su se zadataka tek kad sam ih pitao šta se dešava – i tada su ponovo sve zapisali u svoje sveske. Nakon još nedelju dana, kada sam ih upitao zašto stvar još uvek nije rešena, nabrajali su izgovore, navodeći razne poteškoće koje su imali, pa su onda ponovo sve marljivo zabeležili u svoje sveske. Gde su sve to zabeležili? (U svoje sveske.) Ali u svom umu nisu zabeležili ništa. Zar to ne znači poveriti nešto pogrešnoj osobi? Takvi ljudi nisu ljudska bića. Sve što sam im poverio ušlo je na jedno, a izašlo na drugo uvo – nisu to uopšte shvatili ozbiljno. Svi zadaci koji se odnose na određenu profesiju ili opšte poslove – uz neke stvari koje se tiču rada u crkvi – a koje dodeljujem ljudima su u okviru onoga što mogu da postignu; nijednim zadatkom nije Mi cilj da im otežam. Međutim, često kada sam starešinama i delatnicima poverio da urade nešto, većina njih Me posle pruzimanja naloga nije izveštavala o napretku i nisam od njih čuo ništa o statusu zadatka. Da li je sve organizovano, kako je to učinjeno, koje su se greške desile, kakvi su trenutni rezultati – nikada Me o tim stvarima nisu izveštavali niti su se upuštali u traganje. Samo su ostavili svoje naloge po strani i čak nisam čuo ništa o ishodima. Neki ljudi su imali još ozbiljniji problem, u tome što su, pored toga što nisu uspeli da sprovedu ono što sam im dodelio, takođe dolazili da Mi se dodvoravaju i da Me zavaravaju, govoreći Mi gde su bili i šta su radili juče, šta su radili dan pre toga i šta rade sada. Pogledajte koliko su bili dobri u pretvaranju i mudrovanju – nisu uradili nijednu od stvari koje sam konkretno dodelio svakome od njih, već su se umesto toga bavili beskorisnim poslovima, dok je ozbiljan rad bio u potpunom rasulu. Kakvo je to ponašanje? Potpuno su zapostavili svoje zadatke i bili su puni laži i obmane!

Postojao je jedan čovek koji je bio zadužen za sadnju. Pitao sam ga: „Ima neki zeleniš koji ove godine dobro izgleda. Da li si sačuvao seme?" „Jesam", odgovorio je. Rekao sam: „Čuo sam da su nedavno obrali sav zeleniš i nisu sačuvali seme." On je rekao: „Nisu završili berbu. Ostalo je još nešto!" Onda sam ga upitao: „Gde je preostali zeleniš? Daj da vidim." On je rekao: „Uh. Pa… da proverim prvo." Da li je on u stvari sačuvao seme ili nije? Nije. Od tih nekoliko reči koje je izgovorio, da li je njegova prva izjava, „Jesam", bila laž? (Jeste.) A njegova druga izjava, „Nisu završili berbu. Ostalo je još nešto!" – zar je i to bila laž? Nije znao da li su sačuvali seme, pa je rekao: „Daj da prvo proverim." Tako je i treća izjava bila još jedna laž. Laži su od izjave do izjave postajale sve ozbiljnije; dodavao je laž na laž, upadao u laži sve dublje i dublje – puna usta laži! Da li biste svi vi želeli da imate posla s nekim kome su puna usta laži? (Ne.) Kako se osećaš kada razgovaraš i radiš sa ljudima koji su puni laži? Da li se ljutiš? Imao

je obraza da prevari svakog; ako je mislio da ne znam, pogrešio je! Da li je ta stvar vredna varanja? Šta je on imao od toga što je varao? Kako bi se ti osećao da si video takav stav u njegovom ponašanju, da se tako ophodio prema tebi? Ako je suštinski 99 procenata onoga što čovek kaže laž, bilo da tračari, razgovara o poslu ili ozbiljnim pitanjima ili u zajedništvu razgovara o istini, onda za tog čoveka nema nade. Može svakog da prevari; kakvim ga to čini? Koliko dugo je verovao u Boga? Neki nevernici stalno govore: „Koliko ja znam" ili „Iskreno rečeno", i s tim uverenjem iznose nešto istinito. Taj čovek je verovao u Boga toliko godina, slušao je toliko propovedi, ali nije mogao da izgovori ni jednu jedinu reč istine; sve što je rekao bila je laž. Kakvo je onda to stvorenje? Zar to nije odvratno i gadno? Da li ima mnogo takvih ljudi? Da li ste vi takvi? Kada komunicirate sa Mnom, u kojim okolnostima biste Mi slagali? Ako ste izazvali neku katastrofu i znate da su posledice ozbiljne i da možete biti izopšteni, tada, čim drugi to spomenu, lažete da biste to prikrili. Svako može da laže o takvim stvarima. O čemu još ljudi mogu da lažu? Lažu da bi poboljšali sliku o sebi i da bi ih drugi cenili. Zatim, ima i onih koji znaju da u svom radu nisu kompetentni, ali to Višnjem ne govore otvoreno, iz straha da će biti smenjeni. Kada izveštavaju Višnjeg o svom radu, pretvaraju se da traže načine da reše problem, ostavljajući lažan utisak. Sve što kažu je laž i oni suštinski nisu sposobni da rade. Ako ne postavljaju pitanja, boje se da će Višnji primetiti njihove manjkavosti i da će ih smeniti, pa se odmah pretvaraju. Ovako izgleda mentalitet lažnih vođa i antihrista.

Razmislite o tri načela interakcije s Bogom o kojima sam upravo govorio u zajedništvu. Koje ne možete da ostvarite, a za koje vam se čini da ih je lako postići? U stvari, nije lako zaista primeniti nijedno od načela, jer demoni borave u srcima ljudi. Nećeš moći da ih postigneš dok ne isteraš demona iz svog srca. Moraš da se boriš protiv demona u svom srcu i ako ga svaki put savladaš, onda možeš da ostvariš načela. Ako nikad ne uspeš u tome i ako te demon zarobi, tada nećeš moći da ih postigneš; nećeš moći da primeniš nijedno od načela. Ako možete da ostvarite sva tri, ne samo kada se družite ili komunicirate sa Mnom, već i u vašim redovnim interakcijama s braćom i sestrama, sledeći ova načela, zar neće svako imati koristi od toga? (Hoće.) Sada kada je priča završena, hajde da pređemo na glavnu temu.

Detaljna analiza rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o sedmoj manifestaciji antihrista – oni su rđavi, podmukli i lažljivi. O ovoj stavki smo dva puta razgovarali. Prva diskusija bila je na temu rđave naravi antihrista – šta je bilo težište te diskusije? (Njihovo preziranje istine i neprijateljstvo prema njoj.) Antihristi su prema istini neprijateljski nastrojeni i preziru je, mrze sve pozitivne stvari koje su u skladu sa istinom i sa Bogom, što je prva i primarna manifestacija rđavosti antihrista. Naša prva diskusija bila je posvećena stvarima koje antihristi preziru. Obični ljudi preziru negativne stvari i rđave sile; oni preziru stvari koje su prljave, mračne i rđave. Međutim, nasuprot ovome, najjači dokaz prve manifestacije rđave prirode antihrista jeste to što oni ne preziru negativne stvari, već preziru sve ono

pozitivno što se odnosi na istinu i Boga, a to je ujedno i prvi jak dokaz u vezi s njihovom rđavošću. Naša druga diskusija ticala se drugog jakog dokaza u vezi sa manifestacijama rđavosti antihrista. Ako preziru pozitivne stvari, šta onda vole? (Negativne stvari.) Šta vole ljudi koji imaju normalnu ljudskost? Vole pravdu, dobrotu i lepotu, a uz to i ljubav, strpljenje i toleranciju u vezi sa ljudskošću, kao i zdrav razum i znanje koje je pozitivno i korisno za ljude. Nadalje, oni vole sve pozitivne stvari koje potiču od Boga, u šta spadaju zakoni i pravila koje je Bog ustanovio za sva stvorenja, vole Božje zakone i upravne odluke, sve istine i načine života koje je Bog izrazio, kao i ostale stvari koje se odnose na Boga. Rđava priroda antihrista potpuno je suprotna tome; oni ne vole te stvari – šta onda vole? (Laži i lukavstvo.) Tako je, vole laži i lukavstvo, zajedno sa zaverama, spletkama i raznim sredstvima za ovozemaljsko ophođenje, vole laskanje i ulagivanje, kao i neslogu, status i autoritet. Oni vole sve te negativne stvari koje su suprotne istini i pozitivnim stvarima, što precizno pokazuje rđavu prirodu antihrista. Zar ti dokazi nisu ubedljivi? (Jesu.) Mada su svi ti dokazi ubedljivi, postoje još samo dva dela koja se i dalje ne mogu smatrati kompletnim. Danas ćemo nastaviti diskusiju o trećem delu rđavosti, podmuklosti i lažljivosti antihrista. Taj treći deo se, bez sumnje, razlikuje od prvog i drugog dela, ali je ipak povezan s njima. Kako je povezan? Sva tri dela tiču se iste suštine – rđave prirode antihrista. Po čemu je onda treći deo drugačiji? U trećem delu, ono što njihova rđava priroda voli i što joj je potrebno, kao i stvari koje ona mrzi, razlikuju se od onoga o čemu smo diskutovali pri analizi prva dva dela – sadržaj je drugačiji. Ta razlika ne znači da antihristi vole i neke pozitivne, odnosno da takođe mrze i neke negativne stvari; naprotiv, ta razlika se sastoji od još jedne komponente, koja se ne tiče samo stvari koje oni vole i koje su im potrebne, već je uzdignuta na nivo onoga što ta rđava sila antihrista poštuje – drugim rečima, onoga što oni obožavaju i čemu se dive. Neki ljudi će možda reći: „Izraze poput ’poštovati’, ’obožavati’ i ’diviti se’ treba koristiti za označavanje pozitivnih stvari, pa kako onda da ih primenimo na antihriste? Jesu li ovi izrazi prikladni?” Ti izrazi nisu ni pohvalni ni pogrdni – oni su neutralni. Prema tome, njihovim korišćenjem ne krši se nijedno načelo, što znači da su dozvoljeni.

III. Detaljna analiza stvari koje antihristi obožavaju i kojima se dive

Šta je to što antihristi obožavaju i čemu se dive? Pre svega, sasvim je sigurno da ne obožavaju istinu, Boga, kao ni bilo šta lepo ili dobro što ima veze s Bogom. Šta, dakle, oni zapravo obožavaju? Pada li vam išta na pamet? Dopustite Mi da vam pružim malu pomoć. Kako su svi oni ljudi iz sveta religije, koji veruju u Gospoda, potonuli u hrišćanstvo? Zašto su oni sada okarakterisani kao religija, veroispovest, a ne kao Božja crkva, kuća Božja ili kao predmet Božjeg delovanja? Oni imaju svoja religijska učenja; od nekadašnjih Božjih dela i reči koje je Bog nekada izgovarao sastavljaju knjige i nastavne materijale, pa zatim otvaraju škole, u kojima regrutuju i obučavaju razne teologe. Šta ovi teolozi proučavaju? Da li proučavaju istinu? (Ne.) Pa šta onda proučavaju? (Teološka znanja.) Oni proučavaju teološka znanja i teorije, koji nemaju nikakve veze s Božjim delom ni sa

istinom koju Bog izgovara. Božje reči i delo Svetog Duha oni zamenjuju teološkim znanjem i na taj način tonu u hrišćanstvo ili katoličanstvo. Šta se u religiji poštuje? Ako odeš u crkvu i neko te pita koliko dugo veruješ u Boga, a ti mu odgovoriš da si tek počeo da veruješ, ta osoba uopšte više neće obraćati pažnju na tebe. Ali, ako u crkvu uđeš s Biblijom u ruci i kažeš: „Upravo sam diplomirao na toj i toj bogosloviji", odmah će ti ponuditi mesto u počasnoj loži. Ako veruješ kao laik, a pritom nemaš istaknut društveni status, neće ni mariti za tebe. To je hrišćanstvo i tako stvari stoje u svetu religije. Članovi crkve koji drže propovedi i poseduju status, položaj i prestiž, pripadaju grupi ljudi koji su, kroz školovanje na bogosloviji, usvojili teološka znanja i teorije i koji, u suštini, čine stubove na kojima počiva hrišćanstvo. U hrišćanstvu se takvi ljudi školuju da bi sa propovedaonice držali propovedi, da bi jevanđelisali i radili svuda i na svakom mestu. Oni veruju da se, upravo zahvaljujući takvim talentima kao što su studenti teologije, sveštenici koji drže propovedi i teolozi, hrišćanstvo održalo do naših dana, tako da su ti ljudi postali egzistencijalna vrednost i kapital hrišćanstva. Ako je sveštenik neke crkve diplomirao na bogosloviji, ako ume dobro da raspravlja o Bibliji, ako je pročitao neke duhovne knjige, ako je elokventan i poseduje određena znanja, mnogi vernici će pohrliti u tu crkvu i ona će po čuvenju uveliko nadmašiti ostale crkve. Šta, dakle, ti hrišćanski vernici poštuju? Oni poštuju znanje, teološko znanje. Odakle potiče to znanje? Zar ono nije preneto iz antičkih vremena? Još u antička vremena, postojali su sveti spisi, koji su se zatim prenosili s kolena na koleno, te ih u tom obliku i dan-danas svi čitaju i uče iz njih. Ljudi dele Bibliju na razne odeljke, sastavljaju različite verzije i podstiču druge da je uče i proučavaju, ali oni ne proučavaju Bibliju da bi razumeli istinu u cilju spoznaje Boga, niti da bi razumeli Božje namere kako bi se plašili Boga i klonili zla; cilj je proučavanje biblijskih znanja i misterija kako bi se otkrilo kojim su se događajima, i u koje vreme, ispunjavala proročanstva iz Knjige Otkrivenja, kao i kada će nastupiti milenijum i velike katastrofe – to je ono što ljudi proučavaju. Da li je njihovo proučavanje povezano sa istinom? (Ne, nije.) Zašto onda proučavaju nešto što nema nikakve veze sa istinom? Zato što im se čini da će je bolje razumeti što je budu više proučavali, te da će steći bolje kvalifikacije ukoliko se budu naoružali sa što više reči i doktrina. A što su više kvalifikovani, čini im se da poseduju veće sposobnosti i utoliko više veruju da će konačno biti blagosloveni u svojoj veri, da će posle smrti otići na nebo ili da će oni koji su živi biti podignuti u vazduh da se sretnu s Gospodom. To su njihove religijske predstave, koje uopšte nisu u skladu s Božjim rečima.

Sveštenici i starci iz sveta religije jesu ljudi koji, svi odreda, proučavaju biblijska znanja i teologiju; to su licemerni fariseji koji se opiru Bogu. Po čemu se oni onda razlikuju od skrivenih antihrista unutar crkve? Hajde da sada popričamo o onome što povezuje te dve vrste ljudi. Da li su oni hrišćani i katolici koji proučavaju Bibliju, teologiju, pa čak i istoriju Božjeg dela zaista pravi vernici? Razlikuju li se oni od vernika i Božjih sledbenika o kojima On govori? Da li su oni, u očima Boga, vernici? Ne, oni proučavaju teologiju, proučavaju Boga, ali oni Boga ne slede, niti svedoče o Njemu. Njihovo

proučavanje Boga je isto što i studiranje istorije, filozofije, prava, biologije ili astronomije. Samo što ti ljudi ne vole nauku i ostale predmete – oni izričito vole da proučavaju teologiju. Kakav je ishod njihovog traženja i pronalaženja raznih delića Božjeg dela u cilju proučavanja Boga? Mogu li oni da otkriju postojanje Boga? Ne, nikada. Mogu li razumeti Božje namere? (Ne mogu.) Zašto? Zato što žive okruženi rečima, znanjem, filozofijom, ljudskim umom i ljudskim mislima; oni nikada neće videti Boga, niti će ih Sveti Duh ikada prosvetiti. Kako Bog karakteriše te ljude? Kao bezvernike, kao nevernike. Ti nevernici i bezvernici mešaju se sa ostalim pripadnicima takozvane hrišćanske zajednice, prave se da veruju u Boga i da su hrišćani, ali, da li oni u stvarnosti iskreno obožavaju Boga? Poseduju li istinsku pokornost? (Ne.) Zašto je to tako? Jedno je sigurno: značajan broj tih ljudi u svom srcu ne veruje da Bog postoji; oni ne veruju da je Bog stvorio svet i da ima suverenost nad svim stvorenjima, a još manje veruju da Bog može da se ovaploti. Šta znači to što ne veruju u te stvari? Znači da sumnjaju u njih i da ih osporavaju. Oni čak zauzimaju stav da se ne treba nadati da će se proročanstva koja je Bog izgovorio, naročito ona koja se tiču katastrofa, ikada ispuniti, odnosno ostvariti. Takav je njihov stav prema veri u Boga i to je suština i pravo lice njihove takozvane vere. Ti ljudi proučavaju Boga zato što ih naročito zanimaju predmet i znanja iz oblasti teologije, kao i istorijske činjenice o Božjem delu; oni su naprosto grupa intelektualaca koji proučavaju teologiju. Budući da ti intelektualci ne veruju u postojanje Boga, kako oni reaguju kad Bog počne da dela, kad se Božje reči ispune? Koja je njihova prva reakcija kad čuju da se Bog ovaplotio i započeo Svoje novo delo? „To je nemoguće!" Oni osuđuju svakoga ko propoveda novo Božje ime i novo Božje delo, pa čak žele da takvu osobu ubiju ili eliminišu. O kakvoj se manifestaciji ovde radi? Zar to nije manifestacija tipičnog antihrista? Po čemu se ti ljudi razlikuju od drevnih fariseja, prvosveštenika i pisara? Oni su neprijateljski nastrojeni prema Božjem delu, prema sudu Božjem u poslednjim danima, prema Božjem ovaploćenju i, čak ponajviše, prema ispunjenju Božjih proročanstava. Oni veruju da „ako nisi ovaploćen i ako imaš formu duhovnog tela, ti onda jesi bog; ukoliko se ovaplotiš i postaneš ljudsko biće, onda ti nisi bog i mi te ne priznajemo". Šta ovo znači? To znači da oni, dokle god su ovde, neće dozvoliti Bogu da se ovaploti. Zar to nije tipični antihrist? To je pravi antihrist. Da li se ljudi iz sveta religije upuštaju u ovakve prepirke? Oni svoj argument jasno i glasno obrazlažu ovim rečima: „Božje ovaploćenje je pogrešno i nemoguće! Ako je ovaploćen, to mora da je lažni bog!" Ima takođe ljudi koji kažu: „Očigledno je da oni veruju u ljudsko biće; naprosto ih je neko naveo na stranputicu!" Ako mogu tako nešto da kažu, to znači da oni ne bi poverovali ni u Gospoda Isusa, da su kojim slučajem bili prisutni u vreme kada se, pre dve hiljade godina, Gospod Isus pojavio i radio. Iako sada veruju u Gospoda Isusa, oni zapravo veruju samo u Njegovo ime, samo u te dve reči „Gospod Isus", i veruju u nekakvog nejasnog boga na nebu. Oni, dakle, nisu vernici u Boga, oni su bezvernici. Ne veruju u postojanje Boga, u Božje ovaploćenje, ni u stvaralačko delo Božje, a još manje veruju u Božje delo iskupljenja celokupnog čovečanstva kroz raspeće na krstu. Teologija koju proučavaju

predstavlja neku vrstu religijske teorije ili teze i nije ništa drugo do naizgled verodostojna zabluda kojom se ljudi navode na stranputicu. Šta je to što te takozvane teološke intelektualce iz hrišćanskog sveta neumitno povezuje sa antihristima u našoj crkvi? Koja je veza između raznih njihovih ponašanja i priroda-suštine antihrista o kojoj ovde raspravljamo? Zašto uopšte govorimo o njima? Hajde da priču o ljudima iz sveta hrišćanstva odložimo za kasnije i da, umesto toga, razmotrimo kako se prema istini odnose oni koje smo okarakterisali kao antihriste, te da, na osnovu njihovog stava prema istini, ustanovimo šta oni zapravo poštuju. Pre svega, nakon što ti ljudi dokuče neke istine, kako oni te istine razumeju? Kako se odnose prema tim istinama? Kakav je njihov stav prema tim istinama? Prihvataju li te reči kao svoj put praktičnog delovanja ili ih smatraju nekom vrstom teorije kojom se opremaju da bi zatim o njoj propovedali drugima? (Tretiraju ih kao vrstu teorije koju propovedaju.) Oni te reči tretiraju kao neku vrstu teorije, koju uče, analiziraju i proučavaju, a zatim je usađuju u svoj um i svoje misli; pamte te reči, mogu da diskutuju o njima i da ih tečno izgovaraju, a zatim paradiraju s njima svuda unaokolo. Ma koliko dugo da pričaju, postoji jedna stvar koju ne možeš videti, a to je da, ma koliko doktrina oni izgovarali, ma koliko lepo umeli da govore i ma kolikom broju ljudi da se obraćaju, ma koliko tečno i sadržajno da to čine i bez obzira da li je to što govore u skladu sa istinom ili nije, ti ne možeš da vidiš nikakve rezultate od toga – ne možeš da vidiš da oni to primenjuju. Na šta sve to ukazuje? Na to da oni ne prihvataju istinu. Šta oni smatraju istinom? Alatkom kojom se šepure. Primera radi, Bog ljudima govori da budu pošteni i objašnjava im koje manifestacije poštena osoba ima, kako treba da govori, da deluje i da obavlja svoju dužnost. Kako antihristi reaguju kad to čuju? Kakav uticaj te reči imaju na njih? Kao prvo, oni te reči nikada ne prihvataju. Koji je njihov stav? „Shvatam: pošteni ljudi ne lažu, pošteni ljudi drugima govore istinu i mogu da im otvore svoja srca, pošteni ljudi svoje dužnosti obavljaju odano, a ne površno.” Oni te reči čuvaju kao teoriju u svojim srcima. Može li takva teorija da ih promeni, kad se ukoreni u njihovim srcima? (Ne može.) Zašto je onda i dalje pamte? Oni vole ispravnost tih reči i koriste te ispravne teorije da bi sebe predstavili boljim nego što jesu, čime stiču veće poštovanje drugih ljudi. Šta je to što ljudi kod njih visoko cene? Ljudi cene njihovu sposobnost da tečno i nadugačko govore ispravne stvari – to je ono što ljudi žele. Nakon što čuju te reči, da li ih oni uzimaju zaozbiljno? (Ne uzimaju ih.) Zašto? Po čemu znate da ih ne uzimaju zaozbiljno? (Po tome što ih ne primenjuju.) A zašto ih ne primenjuju? U svojim srcima, oni misle: „To su, dakle, božje reči? Baš su jednostavne; dovoljno je da ih jednom čujem pa da ih zapamtim. Mogu već posle prvog slušanja da vam izrecitujem kako treba da se ponaša poštena osoba; vi i dalje morate da pravite beleške i da razmišljate o tome, ali ja ne moram!” Oni Božje reči smatraju nekom vrstom teorije ili znanja; u svojim srcima ne razmišljaju o tome kako biti pošten, ne upoređuju sebe s tim rečima, ne ispituju svoje postupke da bi videli koliko su daleko od toga da budu pošteni ili da bi ustanovili kojim sve postupcima krše načela kojih poštena osoba treba da se drži i nikada ne kažu sebi: „Ovo su Božje reči, što znači da su one istina. Pošto ljudi treba da

budu pošteni, kako čovek treba da se ponaša da bi bio pošten? Kako da se ponašam na bogougodan način? Šta sam to nepošteno uradio? Koja moja ponašanja ne priliče jednoj poštenoj osobi?" Da li oni tako misle? (Ne, oni ne misle tako.) Šta onda misle? Oni misle: „To, dakle, znači biti pošten? To li je istina? Zar to nije samo teorija, samo slogan? Dovoljno je samo da zvuči moralno, nema potrebe da se to sprovodi u delo." Zašto oni to ne sprovode u delo? Njima se čini: „Ako drugima kažem sve što mi leži na srcu, zar se time neću razotkriti? A ako se razotkrijem i ako me drugi budu prozreli, hoće li i dalje imati visoko mišljenje o meni? Da li će me i dalje slušati kad govorim? Značenje božjih reči jeste da poštena osoba ne sme da laže; ali, zar ljudska srca neće biti potpuno lišena privatnosti ako ljudi ne budu lagali? Zar to neće drugima omogućiti da ih do kraja prozru? Zar ne bi bilo glupo živeti tako?" Takvo je njihovo stanovište. To znači da se, kad oni prihvate neku teoriju koju smatraju ispravnom, u njihovim srcima rađaju određene ideje. Koje su to ideje? Zašto kažem da su antihristi rđavi? Oni najpre analiziraju kako te reči utiču na njih, koje im prednosti nude i koji su im nedostaci. Nakon što te reči analiziraju i ustanove da im one ne idu u prilog, oni misle: „Ne mogu ovo da primenim, neću to da radim, nisam tolika budala, neću da budem tako glup i prostodušan kao vi! U svako doba moram da se držim vlastitih ideja i da insistiram na sopstvenim stavovima. Možeš da imaš i hiljadu planova, ali ja imam jedno pravilo; ne smem da otkrijem spletke koje nosim u srcu – poštenje je za budale!" S jedne strane, oni poriču da su Božje reči istina; s druge strane, pamte neke relativno suštinske fraze da bi sebe predstavili boljim nego što jesu, kako bi ih ljudi smatrali iskrenim vernicima u Boga i nekakvim duhovnim osobama. Tako oni kalkulišu u svojim srcima.

Antihristi takođe često slušaju propovedi, kao i besede drugih o istini, ali izgleda da na istinu nemaju nikakvu reakciju. Bez obzira na to koliko propovedi slušaju, to je kao da ih uopšte nisu ni slušali, i oni po starom nastavljaju da bezobzirno čine zla dela po sopstvenim hirovima. To dokazuje da nisu zainteresovani za istinu i da je ne vole. Šta vole? Oni vole ispravna, sveža i nešto prefinjenija teorijska znanja, pomoću kojih mogu da se prikažu savršenijim, časnijim i dostojanstvenijim nego što zapravo jesu, kako bi ih ljudi više obožavali. Zar to nije rđavo? (Jeste.) Šta je u vezi s tim rđavo? Ma o kom aspektu istine da neki antihrist besedi, on uvek može da iz sećanja prizove nekakav skup naizgled verodostojnih teorija ili ispravnih reči, kako bi ljude naveo na stranputicu i privoleo ih da ga slede, što je po svojoj rđavosti dostojno Sotone. Rđavost antihrista ispoljava se u njegovim rđavim spletkama, predumišljajima i jednom celovitom skupu planova, jer on želi da, pod maskom osobe koja čita Božje reči, osmisli teorijsku osnovu za sprovođenje vlastite rđavosti; u tome je rđavost antihrista. Antihristi Božje reči izvlače iz konteksta samo zato da bi se hvalili i da bi ljude navodili na stranputicu. Kada, slušajući besede i propovedi, čuju neku svežu frazu koju bi mogli da iskoriste, odmah je pribeleže. Kad vide kako se antihristi ponašaju, glupi ljudi će pomisliti: „Kako su samo gladni i žedni pravednosti, prave zabeleške kad god slušaju neku propoved i koliko duhovnog razumevanja mora da imaju kad zapisuju svaku ključnu stvar!" Da li oni prave zabeleške

na isti način kao i ostali ljudi? Ne, naprotiv. Neki ljudi prave zabeleške zato što misle: „Ovo je dobra izjava. Ne razumem je, pa stoga moram da je zapišem i da je kasnije primenim u praksi, kako bih imao put i načela praktičnog delovanja." Da li i antihrist razmišlja na taj način? Koji je njegov motiv? On misli: „Danas sam pribeležio jednu istinu koju ste svi vi prečuli, ali je nikom neću reći, niti ću o njoj razgovarati s drugima – ona je samo moja i ja ću vam se jednog dana pohvaliti i ispričaću vam sve o njoj, pa ćete videti da zaista razumem istinu i svi će to odobravati." Možda ti misliš da su antihristi žedni istine i da je vole, zato što prave zabeleške i što su im zabeleške prilično tačne, ali šta se dešava nakon što naprave te zabeleške? Oni sklope svoju beležnicu i – to je to. Kad jednoga dana postanu propovednici, pa ne znaju o čemu bi propovedali, oni će začas prelistati beležnicu, osmisliće sadržaj svoje propovedi, a zatim će je čitati, učiti napamet i ponovo zapisivati iz sećanja, sve dok je u celosti ne zapamte. Tek tada se osećaju „sigurnim u sebe", misleći da konačno poseduju „istinu" i da mogu da mlate praznu slamu gde god da odu. Jedna od karakteristika onoga o čemu ti ljudi govore jeste da se radi o šupljim doktrinama, argumentima i propisima. Kad naiđeš na konkretne poteškoće ili otkriješ probleme za koje tražiš rešenja, oni će te čak i tada, doduše jasnim i logičnim rečima, zasuti gomilom doktrina. Ako ih pitaš kako da te doktrine sprovedu u delo, neće umeti ni da beknu. Ako nisu u stanju da to artikulišu, znači da imaju ozbiljan problem, a to je ujedno i dokaz da ne razumeju istinu. Ljudi koji istinu ne razumeju i koji je ne vole često istinu tretiraju samo kao neku vrstu izreke ili teorije. I šta se na kraju dešava? Mada tolike godine veruju u Boga, kad ih nešto zadesi, oni ne mogu to da prozru, ne mogu da se pokore i ne znaju kako da traže istinu. Kad s nekim razgovaraju u zajedništvu, oni najčešće odgovaraju svojom „čuvenom izrekom": „Ništa mi ne pričaj, sve ja razumem. Kad sam ja držao propovedi, ti još nisi bio ni prohodao!" To je ta njihova „čuvena izreka". Ako već tvrde da sve razumeju, zašto onda ostaju prikovani za zemlju kad god se javi neki problem? Kao neko ko razume, zašto ne preduzmeš nešto? Zašto te to pitanje toliko ometa i zbunjuje? Da li ti razumeš istinu ili je ne razumeš? Ako je razumeš, zašto ne možeš da je prihvatiš? Ako je razumeš, zašto ne možeš da se pokoriš? Koja je prva stvar koju ljudi treba da urade nakon što su razumeli istinu? Treba da se pokore i ništa više. Neki ljudi kažu: „Ja sve razumem – nemojte razgovarati sa mnom, ne treba mi ničija pomoć." U redu je ako im ne treba nikakva pomoć od drugih ljudi, ali ono što je žalosno jeste da im te doktrine koje razumeju nisu ni od kakve koristi kad su slabi. Oni čak ne žele da obavljaju svoje dužnosti, a ujedno se u njima javlja i zla želja da napuste svoju veru. Nakon što su tolike godine propovedali teološke teorije, oni tek tako prestaju da veruju i odlaze – imaju li oni ikakav rast? (Nemaju.) A bez rasta nema ni života. Ako imaš život, zašto ne možeš da prebrodiš jednu takvu sitnicu? Prilično si rečit, zar ne? Ubedi onda samog sebe. Ako ne možeš ni samog sebe da ubediš, šta ti onda tačno razumeš? Je li to istina? Istina može ljudima da rešava stvarne teškoće, a takođe može da razreši i njihove iskvarene naravi. Zašto onda te „istine" koje razumeš ne mogu da reše ni tvoje vlastite poteškoće? Šta to tačno razumeš? To su samo doktrine.

Što se tiče sedme manifestacije antihrista – da su oni rđavi, podmukli i lažljivi – upravo sam vam govorio o trećem delu te manifestacije: oni cene znanje i učenost. Antihristi cene znanje i učenost – šta u vezi s tim može da ilustruje njihovu rđavu narav? Zašto se kaže da to što oni cene znanje i učenost znači da imaju rđavu suštinu? Mi ovde obavezno moramo govoriti o činjenicama jer, ako bismo raspravljali samo o praznim rečima ili teorijama, ljudi bi mogli da usvoje jednostrano i nedovoljno temeljno shvatanje o tome. Hajde da se najpre vratimo još dalje u prošlost. Dok budem govorio, upoređujte Moje reči sa postupcima i ponašanjima antihrista, kao i sa njihovim manifestacijama i suštinom. Popričajmo najpre malo o farisejima od pre dve hiljade godina. U to vreme, fariseji su bili licemerni ljudi. Kad je Bog postao telo, pojavio se i počeo da dela po prvi put, fariseji ne samo što nisu prihvatili ni trunku istine, nego su čak žestoko osuđivali i opirali se Gospodu Isusu, pa ih je zato Bog prokleo. To potvrđuje da su fariseji klasični predstavnici antihrista. „Antihrist" je postalo drugo ime za fariseje, zato što fariseji u suštini pripadaju istom tipu ljudi kao i antihristi. Prema tome, prečica koja vodi ka detaljnoj analizi rđave prirode antihrista započinje sa farisejima. Šta su to, dakle, fariseji uradili, a što je ljudima pokazalo da oni poseduju rđavu prirodu antihrista? Baš sam maločas pomenuo kako antihristi cene znanje i učenost; s kojim su ljudima znanje i učenost usko povezani? Koji ljudi to personifikuju? Da li se ti termini odnose na mastere i doktorante? Ne, to bi nas odvuklo predaleko – znanje i učenost odnose se na fariseje. Razlog zbog kojeg su fariseji licemerni i zbog kojeg su rđavi jeste taj što oni osećaju odbojnost prema istini, ali zato vole znanje; stoga oni samo proučavaju Sveto Pismo i teže ka biblijskom znanju, ali nikada ne prihvataju istinu ni Božje reči. Oni se ne mole Bogu dok čitaju Njegove reči, ne tragaju za istinom, niti u zajedništvu razgovaraju o njoj. Umesto toga, proučavaju Božje reči, proučavaju šta je Bog rekao i uradio, te na taj način Božje reči pretvaraju u teoriju, u doktrinu kojoj podučavaju druge, što oni nazivaju naučnom studijom. Zašto se bave naučnom studijom? Šta oni zapravo studiraju? U njihovim očima, to nisu Božje reči ni Božji izraz, a još manje je za njih to istina. To je pre neka vrsta učenosti, a neko bi čak mogao reći da se radi o teološkom znanju. Po njihovom mišljenju, propagirati to znanje i tu učenost znači propagirati Božji put, propagirati jevanđelje – oni to nazivaju propovedanjem, ali sve što propovedaju je teološko znanje.

Kako se manifestuju rđavi elementi fariseja? Kao prvo, hajde da razgovor započnemo od toga kako su se fariseji ophodili prema ovaploćenom Bogu, pa ćete možda malo bolje razumeti. Kada je reč o ovaploćenom Bogu, moramo najpre da popričamo o tome u kakvoj se porodici i u kakvom okruženju ovaploćeni Bog rodio pre dve hiljade godina. Pre svega, Gospod Isus se uopšte nije rodio u bogatoj porodici – Njegova porodična loza nije bila naročito istaknuta. Njegov hranitelj, Josif, bio je drvodelja, dok je Njegova majka, Marija, bila obična vernica. Identitet i društveni status Njegovih roditelja predstavljaju porodično poreklo u kojem se Gospod Isus rodio, a očigledno je da se rodio u običnoj porodici. Šta to znači „običnoj"? Ta reč se odnosi na

mase prostih ljudi, na prosečno domaćinstvo sa dna društvene lestvice, koje nema nikakve veze s plemićkim porodicama, koje uopšte nije povezano s istaknutim statusom i koje sasvim sigurno nije aristokratsko. Budući da je rođen u običnoj porodici, da je imao obične roditelje i bio lišen uglednog društvenog statusa i istaknutog porodičnog porekla, jasno je da su i poreklo i porodica u kojima je Gospod Isus rođen bili obični da običniji ne mogu biti. Da li je u Bibliji zabeleženo da je Gospod Isus stekao ikakvo naročito obrazovanje? Da li je stekao obrazovanje na bogosloviji? Da li Ga je obučavao prvosveštenik? Da li je, poput Pavla, pročitao mnogo knjiga? Je li imao bliske kontakte ili saradnju s društvenom elitom ili sa prvosveštenicima judaizma? Nije. Ako posmatramo društveni status porodice u kojoj je Gospod Isus rođen, jasno je da On nije ni mogao da dođe u dodir s gornjim ešalonom jevrejskih pisara i fariseja; u osnovi, bio je ograničen na život među običnim Jevrejima. S vremena na vreme, otišao bi do sinagoge, gde se susretao isključivo s običnim narodom. Šta nam to pokazuje? Dok je Gospod Isus odrastao, pre nego što se formalno latio Svog dela, okruženje u kojem je odgajan ostalo je nepromenjeno. Kad je navršio dvanaestu godinu, Njegovo domaćinstvo nije počelo da napreduje, kao što se ni On nije obogatio, a kamoli da je došao u priliku da komunicira s ljudima iz viših klasa društva ili religijskog sveta; takođe, nije imao mogućnost da tokom Svog odrastanja stekne neko više obrazovanje. Kakvu to poruku šalje kasnijim generacijama? Ta normalna i obična osoba, koja je zapravo bila ovaploćeni Bog, nije imala ni prilike ni mogućnosti da stekne više obrazovanje. Bio je isti kao i obični ljudi, živeo je u običnom društvenom okruženju, u običnoj porodici i ništa u vezi s Njim nije bilo posebno. Upravo zbog toga, pomenuti pisari i fariseji, saznavši za propovedi i aktivnosti Gospoda Isusa, usudili su se da se dignu na noge i da Mu otvoreno sude, da hule protiv Njega i da Ga osuđuju. Kakvu su osnovu imali za svoje osude? One su nesumnjivo bilo zasnovane na zakonima i propisima iz Starog Zaveta. Pre svega, Gospod Isus je Svoje učenike podučavao da ne poštuju Šabat – i On sâm je radio na Šabat. Pored toga, nije poštovao zakone i propise i nije odlazio u hram, a kad se susreo s grešnicima, neki ljudi su Ga pitali kako da se obračunaju s njima, ali On se prema njima nije ophodio u skladu sa zakonom, nego je bio milostiv prema njima. Nijedan od tih aspekata ponašanja Gospoda Isusa nije bio u skladu s religijskim predstavama fariseja. Pošto oni nisu voleli istinu i stoga su mrzeli Gospoda Isusa, iskoristili su priliku da, pod izgovorom da je prekršio zakon, žestoko osude Gospoda Isusa i da Mu izreknu smrtnu presudu. Da je Gospod Isus rođen u nekoj istaknutoj i uglednoj porodici, da je imao visoko obrazovanje i da je bio u bliskim odnosima sa pisarima i farisejima, onda se stvari u vezi s Njim ne bi odvijale onako kako su se kasnije odvijale – možda bi se sve drugačije završilo. Ali, upravo zbog Njegove običnosti, Njegove normalnosti i porekla koje je Svojim rođenjem stekao, fariseji su Ga osudili. Na osnovu čega su osudili Gospoda Isusa? Osudili su Ga na osnovu svih tih zakona i propisa kojih su se držali i za koje su verovali da će večno trajati i da se nikada neće promeniti. Teološke teorije koje su dokučili, fariseji su smatrali znanjem i koristili ih kao sredstvo da ljude procenjuju ili

osuđuju, pa su ih čak upotrebili i na Gospodu Isusu. Eto kako je Gospod Isus bio osuđen. Način na koji su oni nekoga procenjivali ili kako su se prema nekoj osobi ophodili nikada nije zavisio od suštine te osobe, niti od toga da li ta osoba propoveda istinu, a još manje od izvora iz kojeg su reči te osobe dolazile – fariseji su neku osobu veličali ili osuđivali isključivo na osnovu propisa, reči i doktrina koje su razumeli iz biblijskog Starog Zaveta. Mada su u svojim srcima znali da to što je Gospod Isus govorio i radio nije predstavljalo ni greh ni kršenje zakona, oni su Ga ipak osudili, zato što su Ga, zbog istina koje je izrazio i znamenja i čuda koje je izvodio, mnogi ljudi veličali i sledili. Fariseji su osećali sve veću mržnju prema Njemu i čak su hteli da Ga uklone sa lica zemlje. Oni nisu shvatali da je Gospod Isus bio Mesija koji će tek doći, niti su prepoznali da su Njegove reči posedovale istinu, a još manje da je Njegovo delo bilo privrženo istini. Presudili su da Gospod Isus izgovara drske reči i da izgoni demone uz pomoć Belzebuba, demonskog kneza. To što su ove grehe mogli da pripišu Gospodu Isusu samo pokazuje koliko su mržnje osećali prema Njemu. Stoga su se žestoko trudili da poreknu da je Gospod Isus poslat od Boga, da je On Sin Božji i da je Mesija. Time su zapravo hteli da kažu: „Da li bi bog radio na ovakav način? Kad bi se bog ovaplotio, on bi se rodio u porodici od izuzetnog statusa. Uz to bi morao da prihvati da mu pisari i fariseji budu tutori. Morao bi sistematski da proučava Sveto Pismo, da stekne biblijska znanja i da se naoruža celokupnim znanjem sadržanim u Svetom Pismu, pre no što bi uopšte mogao da ponese naziv 'ovaploćenog boga'." Ali, Gospod Isus nije bio naoružan tim znanjem i oni su Ga stoga osudili, rekavši: „Kao prvo, nisi dovoljno kvalifikovan, pa je zato nemoguće da si ti bog; drugo, bez poznavanja Biblije ne možeš da obavljaš božje delo, a kamoli da budeš bog; treće, ne smeš ništa da radiš izvan hrama – a ti sada ne radiš unutar hrama, već si stalno među grešnicima, što znači da delo koje obavljaš ispada iz okvira Svetog Pisma, zbog čega je čak još manja verovatnoća da si ti bog." Odakle potiče osnova te njihove osude? Potiče iz Svetog Pisma, iz čovekovog uma i iz teološkog obrazovanja koje su stekli. Budući da su fariseji bili prepuni predstava, uobrazilja i znanja, verovali su da je to znanje ispravno, da je to znanje istina i da ono predstavlja validnu osnovu, a Bog ni u jednom trenutku nije mogao da im protivreči. Jesu li oni tragali za istinom? Nisu. Za čime su tragali? Za natprirodnim bogom koji bi se pojavio u obliku duhovnog tela. Prema tome, oni su određivali parametre Božjeg dela, osporavali su Njegovo delo, a svoj sud o tome da li je Bog u pravu ili greši donosili u skladu s ljudskim predstavama, uobraziljama i znanjem o čoveku. I kakav je bio krajnji rezultat svega toga? Ne samo što su osudili Božje delo, nego su još i ovaploćenog Boga prikovali za krst. Eto šta je proisteklo iz njihovog ocenjivanja Boga na osnovu vlastitih predstava, uobrazilja i znanja i eto šta je rđavo u vezi s njima.

Sudeći po tome što fariseji cene znanje i učenost, u čemu leži njihova rđavost? Kako se ona manifestuje? Kako da zađemo dublje u rđavu prirodu takvih ljudi i da je detaljno analiziramo? To da fariseji cene znanje i učenost je poznata stvar, pa nema potrebe da ulazimo u detalje. Koja se, dakle, rđava priroda ovde zapravo razotkriva? Kako da

detaljno analiziramo i prozremo rđavu prirodu takvih ljudi? Slobodno kažite šta mislite. (Oni koriste teorijsko znanje da bi se suprotstavljali Božjoj suštini; to je jedna od manifestacija njihove rđavosti.) Suprotstavljanje je radnja, pa zašto su se onda suprotstavljali? Suprotstavljanje nosi sa sobom malo opake naravi, ali još se niste dotakli rđavosti. Zašto su se suprotstavljali? Da li zato što im se On dopao ili nije dopao? Njima se takav Bog nije dopadao i mislili su: „Bogu je mesto na nebu, tačnije na trećem nebu, gde mu se svi dive i gde je ljudima nedostižan i nedokučiv, on je neko na koga treba da se ugleda čitavo čovečanstvo, sva stvorena bića, pa čak i sva stvorenja u celoj vaseljeni – to je bog! Sada je bog došao, ali ti si se rodio u kući jednog stolara, roditelji su ti obični ljudi, a uz to si čak rođen u štali. Pozadina tvog rođenja nije samo obična, nego je čak za korak niža od običnog i svakidašnjeg – kako su ljudi mogli to da prihvate? Kad bi bog zaista odlučio da dođe, ne bi mogao ovako da dođe!" Zar ljudi ne ograničavaju Boga upravo tako? Svako na ovaj način ograničava Boga. U stvari, i oni sami su duboko u sebi nejasno osećali da Gospod Isus nije običan čovek, da je ono što je Gospod Isus rekao bilo tačno i da se onih nekoliko grehova, za koje su Ga ljudi optužili, zapravo nije podudaralo s činjenicama. Gospod Isus je mogao da isceljuje bolesne i da izgoni demone, ali oni, uprkos tome što nisu mogli da Mu nađu nikakvu krivicu, niti da se uhvate za bilo šta u rečima koje je izgovorio i propovedima koje je održao, ipak nisu mogli to da prihvate i još uvek su u srcu gajili sumnju: „Da li bog zaista izgleda ovako? Na nebu je bog tako veliki, pa bi stoga, kad se ovaploti i siđe na zemlju, trebalo da bude još veći, da mu se svi dive, da se kreće među plemićkim porodicama, da bude rečit i da nikad ne otkrije ni jednu jedinu ljudsku manu ili slabost. Osim toga, trebalo bi najpre da, uz pomoć svog znanja, svoje učenosti i svojih veština, potčini sveštenstvo u hramu. Trebalo bi da najpre pridobije te ljude; to bi bila božja namera." A što se tiče onoga što je Gospod Isus uradio, oni u to nisu poverovali, niti su hteli da prihvate ni da priznaju tu činjenicu. To što nisu hteli da priznaju tu činjenicu nije veliki problem; duboko u sebi, posedovali su nešto još pogubnije: ako bi jedna takva osoba bila bog, onda bi i svi pripadnici sveštenstva mogli da budu bog, jer su svi oni više ličili na boga od Samog Boga i svi su bili podobniji od Gospoda Isusa da budu hristos. Zar to nije problematično? (Jeste.) Dok su osuđivali Gospoda Isusa, oni su ujedno prezirali i suprotstavljali se svakom aspektu pozadine u vezi sa telom koje je Bog ovoga puta izabrao za Svoje ovaploćenje. Još uvek nismo raspravili gde leži rđavost fariseja – stoga, hajde da nastavimo započeti razgovor.

Bog se ovaploćuje kao obična osoba, što znači da se On, iz Svog uzvišenog lika, identiteta i položaja iznad svih stvorenja, skrušeno spušta na nivo sasvim obične osobe. Kad postane obična osoba, On ne bira da se rodi u nekoj uglednoj i imućnoj porodici; pozadina Njegovog rođenja veoma je skromna, čak otrcana. Ako to posmatramo iz perspektive običnog čoveka, nekoga ko poseduje savest, racionalnost i ljudskost, sve što Bog radi dostojno je dubokog ljudskog poštovanja i ljubavi. Kako ljudi treba da se odnose prema tome? (S dubokim poštovanjem.) Obična i normalna osoba koja sledi Boga treba da veliča Božju divotu zbog činjenice da se Bog, sa Svog uzvišenog statusa,

skrušeno spušta na nivo jedne izvanredno obične osobe – Božja poniznost i skrivenost zaista su predivne! To je nešto što ne može da postigne nijedna iskvarena osoba, kao ni đavoli ni Sotona. Je li to pozitivna ili negativna stvar? (Pozitivna.) Šta ta pozitivna stvar, taj fenomen, tačno ilustruje? Ilustruje Božju poniznost i skrivenost, Božju divotu i dragost. Još jedna činjenica je da Bog voli ljude; Božja je ljubav iskrena, ona nije lažna. Božja ljubav nije prazna priča, ona nije ni slogan ni iluzija, već je stvarna i faktička. Sâm Bog se ovaploćuje i trpi pogrešno razumevanje ljudi, kao i njihov podsmeh, klevetu i bogohuljenje. On ponižava Sebe i postaje obična osoba, nimalo uzvišenog izgleda, bez ijednog naročitog talenta i svakako bez temeljnog znanja i učenosti – u koju svrhu? Svrha je da ljudima koje je izabrao i koje namerava da spase priđe sa identitetom i ljudskim likom koji će njima biti najpristupačniji. Zar sve ovo što Bog čini ne predstavlja cenu koju je On platio? (Predstavlja.) Može li to iko drugi da učini? Ne može niko. Primera radi, neke žene koje posebno vole lepotu uvek su našminkane i nikad ne izlaze iz kuće bez šminke. Ako bi od takve žene tražio da izađe nenašminkana ili da na pozornicu izađe bez šminke, da li bi ona to mogla da uradi? Ne bi mogla. A pritom se ona u tom slučaju ne bi ni ponizila; njoj je, međutim, naprosto nemoguće da izađe iz kuće bez šminke, ne može da otpusti čak ni to malo taštine, to malo telesnog profita. A šta je onda sa Bogom? Kad Bog ponižava Sebe da bi se među pripadnicima najnižeg sloja društva rodio kao najobičnija osoba, čega se On odriče? Odriče se Svog dostojanstva. Zašto je Bog u stanju da se odrekne Svog dostojanstva? (Da bi voleo ljude i da bi ih spasao.) On to čini da bi ljude voleo i da bi ih spasao, čime se razotkriva Božja narav. Kako, dakle, to podrazumeva gubljenje dostojanstva? Kako bi tu stvar trebalo posmatrati? Neki se pitaju: „Koje to dostojanstvo Bog gubi? Zar Ti i dalje nemaš identitet Boga čak i nakon ovaploćenja? Zar i dalje nemaš ljude koji Te slede i koji slušaju Tvoje propovedi? Zar i dalje ne obavljaš Božje delo – koje onda dostojanstvo Ti gubiš?” Ovo „gubljenje dostojanstva” sastoji se od nekoliko aspekata. S jedne strane, motiv zbog kojeg Bog sve ovo radi jeste ljudska dobrobit, ali mogu li ljudi to da razumeju? Čak ni ljudi koji Ga slede ne mogu to da razumeju. Šta je sadržano u tom njihovom nerazumevanju? Tu spadaju pogrešno razumevanje, pogrešna tumačenja i čudni ili prezrivi pogledi od strane određenih ljudi. Bog obitava u duhovnom carstvu, usred svih stvari, a celokupno čovečanstvo leži ispod Božjih stopala, ali sada se Bog ovaplotio, što je isto kao da On živi u istom okruženju s ljudima kao sa Sebi jednakima. On mora da se suoči s ljudskim podsmehom, klevetama, pogrešnim razumevanjem i sarkazmom, kao i sa njihovim predstavama, neprijateljstvom i sudom – to su stvari s kojima On mora da se suoči. Dok se On suočava s tim stvarima, mislite li da On ima ikakvo dostojanstvo? Prema Božjem identitetu, ne bi trebalo da On trpi te stvari, ne bi trebalo da se ljudi prema Bogu tako ophode i ne bi trebalo da On pristane na to; to nisu stvari na koje bi Bog trebalo da pristane, ali kad se Bog ovaploti, On te stvari mora da prihvati, mora da pristane na sve, bez izuzetka. Iskvarena ljudska bića mogu da upute mnogo milozvučnih reči Bogu na nebu, ali zato nemaju nikakvog obzira prema ovaploćenom Bogu. Oni misle: „Bog se

ovaplotio? Ti si tako običan i normalan, nema ničeg izuzetnog u vezi s tobom; čini se da mi ne možeš ništa!" Usuđuju se da kažu sve što im padne na pamet! Kad je u pitanju njihov lični profit ili njihov ugled, usuđuju se da izgovore svakakve sudove i osude. Prema tome, kad se Bog ovaploti, mada i dalje ima Svoj status i uživa taj identitet dok komunicira s ljudima i dok živi među iskvarenim čovečanstvom, On u isto vreme zapravo mora da trpi svakojaka poniženja koja Mu donosi Njegov identitet. On potpuno gubi Svoje dostojanstvo – to je prva stvar koju Bog mora da istrpi dok se suočava sa svom tom zbrkom, pogrešnim razumevanjem, sumnjom, proverama, pobunom, osudama, dvoličnošću i tome slično, koje iskvareno čovečanstvo ispoljava prema Njemu. On sve to mora da istrpi – eto kako On gubi Svoje dostojanstvo. Ima li šta još? Između ovaploćenja i Duha nema nikakve suštinske razlike – da li je to tačno? (Jeste.) Među njima nema suštinske razlike, ali tu postoji jedan aspekt: telo nikada ne može da zameni Duh. Drugim rečima, telo je ograničeno u mnogim Njegovim funkcijama. Na primer, Duh može da putuje kroz prostor, ne podleže uticaju vremena, klimatskih uslova i raznih okruženja i uz to je sveprisutan, dok telo podleže tim ograničenjima. Kakav je gubitak pretrpelo Božje dostojanstvo? O kakvoj se poteškoći ovde radi? Sâm Bog ima tu sposobnost, ali, pošto je ograničen telom dok obavlja Svoje delo, On mora svesno, ćutke i poslušno da se drži dela koje obavlja telo, sve dok to delo ne bude dovršeno. Za vreme dok Bog obavlja Svoje delo u telu, ono što ljudi mogu da vide od Boga i što o Njemu mogu da dokuče u okviru vlastitih predstava, jeste telo koje svojim očima mogu da vide. Zar, dakle, unutar njihovih uobrazilja i predstava, Božja veličina, svemoć, mudrost, pa čak i Njegov autoritet, ne podležu određenim ograničenjima? (Podležu.) Sve to je u velikoj meri podložno određenim ograničenjima. Šta je uzrok tih ograničenja? (Činjenica da je ovaploćen.) Ta ograničenja su izazvana Njegovim ovaploćenjem. Može se reći da ovaploćenje stvara izvestan problem Sâmom Bogu. Naravno, ovde je pomalo neprecizno upotrebiti reč „problem", ali je ipak prikladno tako reći – to se jedino na taj način može izraziti. Ima li taj problem određeni uticaj na ljudsko razumevanje Boga i na njihovo istinsko druženje i komuniciranje s Bogom u cilju izražavanja ljubavi i pokornosti prema Bogu? (Ima.) On zaista ima određeni uticaj. Ukoliko je neka osoba videla Božje telo, ako je imala posla s telom Božjim i ako je čula kako Božje telo govori, postoji mogućnost da će Božji lik, Božja mudrost, Božja suština i Božja narav, dokle god ta osoba bude živa, u njenim očima zauvek ostati onakvi kakvim ih je ona prepoznala, videla i razumela u tom telu. To je nepravično prema Bogu. Zar nije tako? (Da, tako je.) To jeste nepravično prema Bogu. Zašto onda Bog to i dalje radi? Zato što se jedino putem Božjeg ovaploćenja mogu ostvariti najbolji rezultati Božjeg pročišćenja i spasavanja ljudi – Bog bira taj put. Bog postaje telo i živi među ljudima, te im tako omogućava da čuju Njegove reči, da prate svaki Njegov korak i da vide Njegovu narav, pa čak i Njegovu ličnost, kao i sve Njegove radosti i tuge. Iako ta narav i sve te radosti i tuge mogu da izazovu rađanje predstava kod ljudi koji su tome svedočili, da utiču na ljudsko shvatanje Božje suštine i da ograniče njihovo razumevanje, Bog i dalje radije

pristaje na to da ga ljudi pogrešno razumeju i ipak bira ovaj metod, samo da bi postigao najbolje rezultate u njihovom spasavanju. Prema tome, sa stanovišta ljudskog razumevanja originalnog Božjeg lica i pravog Božjeg identiteta, statusa i suštine, On je žrtvovao svoje dostojanstvo. Zar se ne može tako reći? Sa tog stanovišta stvari tako stoje. Pažljivo razmišljajte o tome: da li, prema ljudskom shvatanju, u raznim aspektima onoga što je Bog platio i učinio postoji išta ekvivalentno onim teorijama i sloganima fariseja i antihrista? Ne postoji baš ništa. Primera radi, kad su fariseji govorili: „Bog je čestit", kako su oni razumeli tu čestitost? Kako bi, po njima, Božja čestitost trebalo da se ostvaruje? Samo po tome da je On uzvišen. Zar nije puka doktrina reći: „Bog je čestit, bog je tako čestit"? (Jeste.) Za šta oni veruju da je Božja čestitost? Oni misle da bi Bog, kada bi došao na ovaj svet, imao istaknut položaj, vrhunsko znanje i talenat, vrhunsku sposobnost, prvoklasnu elokventnost, te prvorazrednu i biranu pojavu. Šta je zapravo ta čestitost u koju oni veruju? To je ono što ljudi mogu da vide. Zar takva čestitost nije nešto što Sotona radi? (Jeste.) Bog to ne radi! Pogledajte samo kakve je ljude Bog odabrao da budu pripadnici Njegovog izabranog naroda, a onda pogledajte kakvi ljudi čine istaknutu elitu Sotoninog sveta. Ako ih na taj način budeš uporedio, znaćeš kakve osobe Bog spasava, a kakve osobe ne mogu da budu spasene. Verovatnoća da će prihvatiti istinu najmanja je kod ljudi koji su naročito nadmeni, samopravedni, nadareni i talentovani. Njihovi govori su puni znanja i izrazito elokventni, pa im se ljudi zbog toga dive i obožavaju ih, ali najslabija tačka im je to što ne prihvataju istinu, što osećaju odbojnost prema istini i mrze je, čime je određeno da će oni krenuti putem uništenja. A opet, nijedan od pripadnika izabranog Božjeg naroda nema nikakav poseban dar ni talente, ali zato mogu da prihvate istinu, da se pokore Bogu, da se odreknu slave, bogatstva i statusa da bi sledili Boga i spremni su da obavljaju svoju dužnost. Takvoj vrsti pripadaju ljudi koje Bog spasava. Koga obožavaju nevernici? Svi oni obožavaju intelektualce visokog ranga i ljude sa istaknutim porodičnim statusom. Što se tiče talenata, specijalnosti i porodičnog statusa, mi ništa od toga nemamo – mi smo svi isti. Šta vi mislite o tome? Bog ne radi takve stvari – da li je zaista toliko prosto? Zašto Bog to nije uredio na takav način? Božja namera je u tome. Bogu je isuviše lako da svakome uredi u kakvoj će se porodici roditi i koja će znanja moći da stekne. Može li Bog tako da postupa? (Može.) Nego šta nego može! Zašto onda Bog nije uredio da se i mi rodimo u imućnim, istaknutim porodicama? U tome je divota Božja, u tome je otkrovenje Božje suštine, a samo oni koji razumeju istinu mogu to da prozru. Nakon što se Bog ovaploti, bez obzira na to koliko ljudske predstave mogu da narastu, bez obzira s kolikim se poteškoćama susreće u Svom delu, s kolikim preprekama se suočava i koliki podsmeh i klevete prima, bez obzira na to koliko je na ovaj način izgubio od Svog dostojanstva nakon što se ovaplotio, da li Bog brine zbog toga? Ne brine. O čemu On onda brine? Ako to možete da razumete, onda vi zaista znate da je Bog divan. O čemu Bog brine? Koja je Božja mukotrpna namera da plati tu cenu i da uloži tako veliki napor? Zbog čega On to tačno radi? (Zato da bi ljudi, iz grupe koju je Bog izabrao, mogli bolje da razumeju

Boga, da bi imali bolji kontakt s Bogom preko Njegovog ovaploćenog tela i da bi time stekli istinsko razumevanje Boga.) Da bi stekli razumevanje Boga – da li je to onda Bogu i dalje od prilične koristi? Da li je Bog toliko platio samo zarad tog jednog cilja? Da ili ne? Da li je Bog mukotrpno radio 6000 godina samo zato da bi Ga ljudi razumeli? Recite Mi, nakon što je Bog stvorio ljude, nakon što se čovečanstvo udaljilo od Boga i počelo da sledi Sotonu i nakon što je svako ljudsko biće počelo da traći svoj život poput živog demona – ko je zbog toga najsrećniji? (Sotona.) A ko je žrtva? (Ljudi.) Ko je onda najtužniji? (Bog.) Jeste li vi najtužniji? (Nismo.) U stvarnosti, niko nije u stanju da prozre te stvari. Niko te stvari ne zna sam za sebe: ljudi prihvataju sve ono što su doživeli da postanu. Kad tražiš od njih da primenjuju istinu, ne misle da im to može doneti išta dobro. Uporno žive u skladu sa svojim predstavama i uobraziljama i oduvek se bune protiv Boga. Najtužniji i najskrhanijeg srca je zapravo Bog. Bog je stvorio čovečanstvo; mislite li da Bog brine o trenutnom stanju ljudske egzistencije ili o tome da li ljudi žive dobro ili ne? (On brine o tome.) Bog je za to najzabrinutiji, ali ljudi kojih se to tiče možda ne osećaju i zapravo ne razumeju sve to. Tokom života na ovom svetu, čovečanstvo je pre sto godina bilo ovakvo, a i sada je isto takvo, razmnožava se iz generacije u generaciju i iz generacije u generaciju živi ovako, nekima ide dobro, a nekima loše – život je pun uspona i padova. Iz generacije u generaciju, ljudi dolaze na svet, nose različitu odeću, jedu istu hranu, dok se struktura društva i društveni sistemi malo-pomalo menjaju; ljudi nesvesno stižu u sadašnjost – jesu li oni toga svesni? Oni toga nisu svesni. Ko je najviše svestan toga? (Bog.) Upravo je Bogu najviše stalo do toga. Jedna od stvari koje Bog ne zaboravlja jeste način na koji žive ljudi koje je stvorio, kakvo je trenutno stanje ljudskih života, da li ljudi dobro žive, šta jedu i kako se oblače, kakva će im biti budućnost i o čemu svakoga dana razmišljaju u svojim srcima. Ako ljudi svakodnevno misle samo o zlu, samo o tome kako da se promene i da se suprotstave zakonima prirode, kako da se bore protiv Neba i kako da slede zle svetske trendove, da li je Bog srećan kad to vidi? (Ne, On nije srećan.) Bog se, dakle, ne oseća dobro i to je to? Zar ne mora da preduzme nešto u vezi s tim? (Da, mora.) On mora da iznađe način da ti ljudi dobro žive, mora da im omogući da shvate načela dobrog ponašanja, da spoznaju kako da obožavaju Boga i kako da se pokore svim zakonima prirode, Božjim orkestracijama i uređenjima, da bi mogli da žive u ljudskom obličju, pa će i Bogu biti lakše. Čak i ako Bog napusti te ljude, oni će u takvom okruženju i dalje moći da žive normalno, a da im Sotona ne zadaje nikakvu patnju – to je Božja namera. Kad Sotona vidi da ljudi mogu da se pokore Bogu i da prožive u ljudskom obličju, on je sasvim osramoćen i trpi neuspeh, pa stoga potpuno napušta te ljude i nikada više ne obraća pažnju na njih. O kome, dakle, Sotona brine? Brine samo o onim ljudima koji veruju u Boga ali ne streme ka istini, o onima koji ne čitaju Božje reči i ne mole se Bogu, koji svoju dužnost obavljaju bezvoljno i koji su stalno u potrazi za osobom s kojom će se venčati, zasnovati porodicu i izgraditi karijeru. On te ljude želi da zavede, da ih navede na stranputicu kako bi se udaljili od Boga, kako bi prestali da obavljaju svoju dužnost i kako bi izdali Boga, sve dok ih Bog na kraju ne bi

eliminisao – tek tada je Sotona potpuno srećan. Što manje stremiš ka istini, on je utoliko srećniji, što više stremiš ka slavi, bogatstvu i statusu i što si površniji u obavljanju svoje dužnosti, to je Sotona srećniji. Ako se udaljiš od Boga i izdaš Ga, on je još srećniji – zar Sotonin mentalitet nije upravo takav? Zar nije isti takav i mentalitet antihrista? Svi koji pripadaju Sotoninoj sorti imaju taj mentalitet. Oni bi da zavedu svakoga za koga smatraju da ne veruje iskreno u Boga, svakoga kome je stalo da stekne znanje i ko stremi ka slavi, bogatstvu i statusu, svakoga ko pri obavljanju svoje dužnosti ne izvršava propisane zadatke. Kad naiđu takve ljude, oni brzo pronalaze zajednički jezik s njima, imaju mnogo toga jedni drugima da kažu kad god se sretnu, izražavaju se slobodno i bez skrupula. Kako se Bog oseća kad vidi da ti ljudi ne streme ka istini? Oseća se uznemireno! Prema tome, koji je razlog zbog kojeg Bog plaća svu tu cenu? Plaća je zato što Mu je do čovečanstva stalo, zato što se stara i brine o njemu. Svu tu zabrinutost, staranje i brigu o ljudima Bog nosi u Svom srcu, a upravo zbog takvog Božjeg stava prema ljudima, Njegovo se delo ostvaruje korak po korak. Bez obzira na to da li je Bog, u očima ljudi, skrušen i skriven, da li iskreno voli ljude, da li je veran i da li je veličanstven, Bog veruje da su svi ti troškovi vredni toga i da mogu biti nagrađeni. Šta znači ta nagrada? Znači da se ono zbog čega je On u Svom srcu zabrinut neće ponovo desiti, da će ljudi do kojih Mu je u srcu stalo moći da žive u skladu s Njegovim namerama, na način kojem ih je On podučavao i u pravcu ka kojem ih je On usmeravao, te da ih Sotona neće više kvariti – znači da ti ljudi neće više živeti u patnji, a Božje brige će nestati i pašće Mu kamen sa srca. Dakle, što se tiče svega što je Bog uradio – ma kakav da Mu je glavni motiv i ma koliko da je Njegov plan veliki ili mali – zar sve to nije nešto pozitivno? (Da, jeste.) Sve su to pozitivne stvari. Bez obzira na to da li je način na koji Bog deluje ljudima neprimetan, da li je vredan pomena ili ne, bez obzira na to šta ljudi misle o načinu na koji Bog deluje da bi im sudio i da bi ih spasao, sudeći po svemu što je Bog učinio i po ceni koju može da plati, zar Bog nije dostojan hvale? (Jeste, dostojan je.) Da li je Bog, dakle, velik ili mali? (On je velik.) Tako je velik! Niko od ljudi ne može da plati takvu cenu. Neki ljudi kažu: „Majčinska je ljubav nešto najveće među ljudima”. Da li je majčinska ljubav toliko velika? Uopšteno govoreći, nakon što im deca odu od kuće i počnu da žive samostalno, majke više ne brinu puno o njima, dokle god se oni dobro snalaze u životu. One, zapravo, ne bi mogle da brinu o njima čak ni kad bi htele. A kako se Bog ophodi prema ovom čovečanstvu? Koliko već hiljada godina On u tome istrajava? Istrajava već šest hiljada godina, pa čak ni dan-danas ne odustaje od toga. Za to malo brige i staranja, Bog je platio tako visoku cenu. Kako ta visoka cena izgleda u očima fariseja i svih onih antihrista? Oni joj sude, osuđuju je, pa čak i hule protiv nje. Sa te tačke gledišta, zar ti antihristi nisu rđavi po svojoj prirodi? (Jesu, rđavi su.) Bog je učinio toliko hvale vrednih stvari, a Božja suština i sve ono što On ima i što jeste zaslužuju da ih ljudi veličaju. Ljudi, međutim, ne samo što ne veličaju Boga, nego čak koriste razne izgovore i teorije da bi Mu sudili i da bi Ga osuđivali i, štaviše, odbijaju da priznaju da je On Hristos. Zar ti ljudi nisu ispunjeni mržnjom? (Da, jesu.) Zar nisu rđavi? Sudeći po njihovom rđavom

ponašanju, zar oni ne obožavaju znanje i učenost? Zar ne obožavaju moć i status? (Da, oni to obožavaju.) Što je nešto pozitivnije i što više zavređuje da ga ljudi veličaju, pamte i pronose glas o tome, to će ga antihristi više osuđivati. To je jedno otkrovenje rđave prirode antihrista. Mora se reći da je stepen rđavosti antihrista daleko veći nego kod većine ljudi sa iskvarenim naravima.

Hajde da nastavimo sa raspravom o Pavlu. U kakvoj se porodici rodio Pavle? Rodio se u porodici intelektualaca i učenih ljudi. Pošto je rođen u takvoj porodici, smatralo se da je pozadina njegovog rođenja dobra. Bio je veoma obrazovan. Prema današnjim merilima, mogao bi da studira teologiju ili da upiše fakultet. Da li to znači da je po znanju i učenosti bio bolji od većine ljudi? (Da.) Sudeći po Pavlovom znanju i učenosti, da li bi mu bilo lako da u Gospodu Isusu prepozna Hrista? (Da, bilo bi mu lako.) Bilo bi mu veoma lako. Zašto on onda nije u Gospodu Isusu prepoznao Hrista? (Obožavao je znanje i činilo mu se da Gospod Isus nije toliko učen kao on, te Ga zbog toga nije prepoznao.) Suviše je jednostavno reći to na takav način. Da Gospod Isus nije bio toliko učen kao Pavle, on Ga ne bi mogao prepoznati. Da je On zaista bio učen, Pavle bi možda mogao da Ga prepozna. To pomalo liči na polovičnu dedukciju. E sad, mi samo kažemo da antihristi obožavaju znanje; drugim rečima, kad antihristi slušaju ljude i kad se bave ljudima i stvarima, njihovo stanovište je takvo da drugima omogućava da vide kako oni obožavaju znanje i učenost. Primera radi, ako su tvoje reči veoma logične, na visokom nivou, pametne, nedokučive i apstraktne, to je upravo ono što se antihristu dopada. Sve što je apstraktno i u skladu s logikom, filozofijom, pa čak i s nekim konkretnim učenjem – to je baš ono što antihrist želi. Gospod Isus je ovaploćeni Bog i sve što On govori jesu Božje reči i istine. Dakle, kad ljudi koji poseduju znanje i učenost posmatraju te reči i te istine, kako ih ocenjuju? „Reči koje izgovaraš suviše su vulgarne i površne. Sve su to trivijalne stvari o verovanju u boga. Nisu ni duboke ni nedokučive. U njima nema tajni. Ali ti ipak tvrdiš da su te reči istina. Šta je to toliko vredno u vezi sa istinom? I ja mogu da izgovorim te stvari!" Zar antihristi ne misle tako? (Misle.) Oni to tako odmeravaju, misleći: „Daj da najpre vidim da li su stvari o kojima govoriš naposletku više ili niže od nivoa mog znanja." Čim čuju te stvari, antihristi ih odmah dovode u pitanje i kažu: „Zvučiš kao neki osnovac. Ja sam student, tako da ne možeš da se meriš sa mnom!" Zatim pronalaze neku grešku u Božjim rečima, pa kažu: „Izgleda da ne razumeš gramatiku, tako da u svojim govorima ponekad nepravilno koristiš reči. Ne ličiš na boga." Oni posmatraju Njegovu pojavu kako bi ustanovili da li je On Bog ili nije; ne slušaju sadržaj Njegovih reči, ne slušaju da li je što izražava istina, ni da li te reči dolaze od Boga. Zar to nije nedostatak duhovnog razumevanja? (Da, jeste.) Prema tome, antihristi takođe imaju još jednu karakteristiku: nedostaje im duhovno razumevanje. Budući da vrednuju znanje i učenost, oni ne razumeju istinu. Nikada neće biti u stanju da razumeju istinu. Tim ljudima je suđeno da budu lišeni duhovnog razumevanja. Oni koriste svoje znanje da bi odmerili svaku rečenicu koju Bog izgovori. Mogu li da razumeju istinu? Mogu li spoznati da je ovo istina? Mogu li konačno da dođu do zaključka i da kažu da su sve reči

koje je Bog izgovorio istina? Mogu li to da priznaju? Oni to ne mogu da priznaju. Kako, dakle, oni gledaju na ovaploćenog Boga? Oni misle: „S koje god strane da ga posmatram, on je ljudsko biće. Ma kako da ga posmatram, ne vidim u njemu božji kvalitet. Ma kako da ga slušam, ne mogu da razlučim koje njegove reči su u skladu sa istinom, a koje su istina." Prema tome, duboko u svojim srcima oni misle: „Ako imaš nešto novo i sveže, ako od tebe mogu da steknem neku teoriju i da skupim malo kapitala, onda ću za sada da te sledim, pa ću videti kakav će biti rezultat." Ali, mogu li oni iz dubine srca da prihvate Gospoda Isusa? (Ne mogu.) Oni Ga nipošto neće prihvatiti. Zašto Ga ne prihvataju? Šta je tome razlog? Razlog je u tome što isuviše vole znanje. Zbog svega što vole i zbog znanja koje su stekli i kojim su se naoružali, oči i um su im zaslepljeni, pa ne mogu da vide šta je sve Bog uradio. Mada je očigledno da je to što Bog govori istina, mada delo koje Bog obavlja jasno izražava Božji identitet i suštinu, oni to ne mogu da vide. Zašto ne mogu to da vide? Zato što ih znanje i učenost ispunjavaju predstavama, uobraziljama i presudama o Bogu. Naposletku, ma koliko da slušaju propovedi i ma koliko da dolaze u dodir sa Bogom, oni ne mogu da razumeju šta Bog govori, a kamoli da prihvate da to što je ova osoba rekla može da promeni ljude, odnosno da je to istina, put i život. To je nešto što oni nikada neće moći da prihvate. Oni to nikada neće prihvatiti i zbog toga im je, baš kao i Pavlu, suđeno da ne budu spaseni. Da li je Pavle za Gospoda Isusa priznao da je Hristos? On to čak ni na samom kraju nije priznao. Neki ljudi kažu: „Zar nije zazvao Gospoda kad je, na putu za Damask, bio pogođen? Trebalo bi da je priznao. Kako može da se kaže da nije priznao?" Jedna činjenica dokazuje da Pavle nikada nije priznao Gospoda Isusa Hrista kao svog Spasitelja. To jest, čak i nakon što je pogođen, on je i dalje pokušavao da bude Hristos. Da li je Hristos neko u koga ljudi mogu nasumično da se pretvore? Hristos je Bog ovaploćen u ljudskom biću. On je Bog i niko ne može da postane On samo zato što to želi. Ko ne bi poželeo da bude Hristos, ali, da li je to nešto za šta su ljudi sposobni? To nije stvar koja zavisi od ljudskih želja. Pavle je čak želeo da bude Hristos. Sudeći po Pavlovoj težnji, da li je on mogao da Gospoda Isusa prepozna kao Hrista i kao Gospoda? (Ne, nije mogao.) Koji je on onda položaj dodelio identitetu i statusu Gospoda Isusa? Dodelio Mu je položaj Sina Božjeg. Šta je Sin Božji? To je ovo: „Nisi ti bog, ti si sin božji, manji si od boga i isti si kao mi; mi smo božji sinovi, a i ti si takođe sin božji, samo što je bog tebi dao drugačiji nalog, pa si ti obavio drugačiji posao. Kad bi bog taj posao dodelio meni, i ja bih mogao da ga obavim i da ga iznesem." Zar to ne znači da Pavle nije priznavao činjenicu da je Gospod Isus Hristos Bog? (Da, znači upravo to.) Mislio je da bog u kojeg on veruje obitava na nebu, da ovaj Hristos nije bog, te da božji identitet i status nemaju nikakve veze sa ovim Hristom. Kako se razvilo njegovo shvatanje i stav prema Gospodu Isusu? Izvedeni su iz njegovog znanja i njegovih uobrazilja. Kako ih je on izveo? U kojoj rečenici ih je video? Gospod Isus je rekao: „Moj Otac je takav i takav" i „Ja činim ovo ili ono uz pomoć Svog Oca koji je na nebu", a Pavle je to čuo, pa je pomislio: „I ti boga nazivaš bogom? I ti boga koji je na nebu nazivaš ocem? Ako je tako, ti si onda sin božji?" Zar to nije uobrazilja

ljudskog mozga? Ovo je zaključak koji izvlače učeni ljudi: „Ako boga na nebu nazivaš ocem, a i mi ga takođe nazivamo ocem, mi smo onda braća. Ti si najstariji sin, mi smo mu drugi sinovi, a bog na nebu nam je zajednički bog. Ti, dakle, nisi bog i svi smo mi u ravnopravnom položaju. Prema tome, nije gospod Isus hristos taj koji donosi konačnu odluku o tome ko će biti nagrađen a ko kažnjen i kakav će ko ishod imati – o tome odlučuje bog koji je na nebu." Do svih tih zaključaka i apsurdnih gledišta Pavle je došao koristeći svoj mozak da bi o tome sudio i da bi to analizirao nakon što je proučio teologiju i stekao znanje. Eto do kakvog je rezultata došao.

Pavle je znanje smatrao spasonosnom slamkom, svojim kapitalom, a ponajviše ciljem svog stremljenja. Da Pavle nije obožavao znanje, već da je mogao da otpusti znanja koja je prethodno bio stekao, da je na Gospoda Isusa gledao kao na Gospoda, kao na Onog kojeg je moguće slediti, Onog koji izražava istinu, te da je reči Gospoda Isusa smatrao istinom koju treba poslušati i primenjivati – rezultat bi bio drugačiji. To što je Petar mogao triput da se odrekne Gospoda bilo je, s jedne strane, zato što se uplašio, a s druge, zato što je video da je Gospod Isus običan čovek koji je bio uhapšen i koji je patio. U svom je srcu imao slabost – ali to nije bio poguban nedostatak. Nije bio poguban nedostatak ni to što je na trenutak mogao da Ga se odrekne. To nije dokaz koji može konačno da odredi ishod neke osobe. Šta je to što konačno određuje čovekov ishod? Ishod neke osobe zavisi od toga da li ona Božje reči tretira kao Božje reči i da li može da ih prihvati, posluša i da te Božje reči primenjuje kao istinu. Pavle i Petar su dva potpuno različita primera. Petar je jednom bio slab, jednom se odrekao Gospoda i jednom je posumnjao u Njega, ali krajnji rezultat je bio taj da je Petar bio usavršen. Pavle je radio za Gospoda i mnogo godina je patio. Razum nam govori da je trebalo da bude ovenčan, ali zašto ga je na kraju Bog kaznio? Zašto su on i Petar imali različite ishode? To zavisi od čovekove priroda-suštine i od puta kojem on teži. Kakvu je priroda-suštinu imao Pavle? U najmanju ruku, jedna stavka u njoj bila je rđava. On je grčevito stremio ka znanju i statusu, ka nagradama i vencu, trčao je unaokolo, radio i plaćao cenu za taj venac, a da pritom uopšte nije stremio ka istini. Štaviše, tokom obavljanja svog posla, on nikada nije svedočio o rečima Gospoda Isusa, niti je svedočio o tome da je Gospod Isus zapravo Hristos, da je Bog ili ovaploćeni Bog, da Gospod Isus predstavlja Boga i da sve reči koje On izgovara jesu reči koje je izgovorio Bog. Pavle nije mogao to da shvati. Kojim je, dakle, putem krenuo Pavle? Tvrdoglavo je stremio ka znanju i teologiji, opirao se istini i odbijao da je prihvati, a svoje talente i umeće u poslu koristio je da bi upravljao, održavao i ustalio svoj status. Kakav mu je bio konačan ishod? Ti možda ne možeš spolja da vidiš kakvu je kaznu pred smrt dobio, ni da li je imao neku nenormalnu manifestaciju, ali njegov se konačni ishod razlikovao od Petrovog. Od čega je zavisila ta „razlika"? S jedne strane, ona zavisi od čovekove priroda-suštine, a s druge, od puta kojim on ide. Što se tiče Pavlovog stava i gledišta u vezi sa Gospodom Isusom, po čemu se njegov otpor razlikuje od otpora normalnih ljudi? Pored toga, koja je razlika između Pavlovog poricanja i odbacivanja Gospoda i Petrovog poricanja Božjeg imena i trostrukog

nepriznavanja Gospoda uzrokovanog slabošću i strahom? Pavle je za obavljanje svog posla koristio znanje, učenost i svoje talente. On uopšte nije primenjivao istinu, niti je sledio Božji put. Možeš li, dakle, njegovu slabost da uočiš u periodu tokom kojeg je trčao unaokolo i radio ili u njegovim pismima? Ne možeš, zar ne? On je stalno iznova podučavao ljude šta treba da rade i podsticao ih da streme ka sticanju nagrada, venca i dobrog odredišta. Nije imao iskustveno znanje, ni iskustvo u primeni istine. Petar je, međutim, bio veoma uzdržan u svojim postupcima. On nije imao te duboke teorije, niti je pisao isuviše čuvena pisma. Posedovao je ponešto od stvarnog razumevanja i praktikovanja istine. Mada je u svom životu iskusio slabost i iskvarenost, odnos koji je, nakon mnogih kušnji, uspostavio s Bogom bio je odnos između čoveka i Boga, što se u potpunosti razlikovalo od Pavlovog slučaja. Mada je i Pavle radio, ništa od onoga što je uradio nije imalo nikakve veze s Bogom. Pavle nije svedočio o Božjim rečima, Njegovom delu, Njegovoj ljubavi, niti o Njegovom spasavanju čovečanstva, a još manje je svedočio o Božjim namerama prema ljudima ili o Njegovim zahtevima. Čak je ljudima često govorio da je Gospod Isus zapravo Sin Božji, što je na kraju dovelo do toga da ljudi Boga posmatraju kao Trojstvo. Sam izraz „Trojstvo" potiče od Pavla. Ako ne postoje „Otac i Sin", može li onda biti nekog „Trojstva"? Ne može. Ljudske uobrazilje su, naprosto, previše „bogate". Ako ne razumeš Božje ovaploćenje, nemoj slepo da donosiš sudove, niti da slepo izričeš presude. Samo slušaj reči Gospoda Isusa i ophodi se prema Njemu kao prema Bogu, prema Bogu koji se pojavljuje u telu i postaje ljudsko biće. Mnogo je objektivnije ophoditi se prema ovome na taj način.

Kad je po prvi put izrečeno svedočanstvo da se Bog, u ovoj etapi Svog dela, ovaplotio u telu žene, mnogi nisu mogli to da prihvate i ostali su zatečeni. Osećali su da „sve reči koje se izgovaraju jesu istina, delo koje se obavlja jeste delo suda rečima – sve to liči na Božje delo i mogu da priznam da je ova osoba ovaploćeni Bog – samo što nije baš lako prihvatiti njen pol". Ali, budući da sve te reči jesu istina, oni Ga i ipak nevoljno prihvataju i u svojim srcima misle: „Isprva ću Ga slediti, da bih video da li On zaista jeste Bog" – mnogi ljudi su na ovaj način postali sledbenici. Stvarajući čovečanstvo, Bog je ljude podelio na dva pola, muški i ženski, a Božje ovaploćenje nije izuzetak, tako da može da bude ili muškarac ili žena. Jednoga dana, neko Me je iznenada upitao: „Kako se može razumeti to što se ovoga puta ovaplotio u telu žene?" Odgovorio sam: „Pa, kako ti gledaš na to? Bog ne postupa u skladu s ljudskim predstavama: ako si siguran da je to učinio Bog, ne treba da istražuješ šta Bog radi, a ako ne razumeš, onda treba da sačekaš. Ako tražiš ali i dalje ne dobijaš rezultate, onda naprosto vidi da li možeš da se pokoriš. Ako možeš da se pokoriš, znači da si razuman, ali ako si zaglavio na ovom pitanju i stoga poričeš sve što je Bog uradio, onda si nerazuman i nisi istinski vernik u Boga. Bog uradi deset stvari za koje smatraš da su ispravne i u skladu s tvojim predstavama, ali čim se jedna jedina stvar ne poklopi s tvojim predstavama, ti poništavaš svih deset prethodnih – kakav je ovo bednik? Zar to nije đavo?" Kad je ta osoba saslušala ovu Moju besedu, rekla je: „Dobro, onda bi sada trebalo to da prihvatim."

Nakon što sam završio sa besedom, ona je to odmah shvatila i prihvatila – zar nije prilično dobrog kova? Recimo da jeste. Zatim je rekla: „Bog je stvorio muškarca i ženu, a kad se po prvi put ovaplotio bio je muškarac, sin božji. Ovoga puta, ovaplotio se u telu žene – zar to onda nije kćer božja? Reci mi da li sam pravilno razumeo. Kad ljudi reše da rađaju decu, hteli bi da imaju i sina i ćerku – da li i bog takođe želi da ima oboje?" Kako je trebalo da odgovorim toj osobi i da joj tu stvar razjasnim? Zar to pitanje ne bi trebalo shvatiti ozbiljno? Zar ne bi trebalo da je ispravim? Da li je to što je ta osoba rekla problematično? Ima tu jedan problem. Rekla je: „Bog ima sina, gospoda Isusa, a ovoga puta ovaploćenje je ženskog pola, tako da se u ovom slučaju radi o ćerki. Dakle, bog ima sina i ćerku, ima oboje, tako da nema potrebe za svetim duhom. Tu je sveti otac, sveti sin i sveta kćer, što čini Trojstvo – kako je to prikladno i dostojanstveno! Bez ćerke, ono ne bi bilo potpuno." Kako se osećaš kad ovo čuješ? Ne znaš da li da se smeješ ili da plačeš. Reci Mi, zar ovo nije vic? (Da, jeste.) Prema načinu na koji shvataju ovaploćenje, ima li ikakve razlike između te osobe i Pavla? (Ne.) Nema baš nikakve razlike. Ako se ljudi stalno oslanjaju na svoju pamet, uobrazilje i predstave da bi izvlačili zaključke o pitanjima u vezi s razumevanjem Boga, a naročito kad pristupaju pitanju Božjeg identiteta i suštine, i ako ih primenjuju zajedno sa određenim gledištima, to će biti problematično, jer će na taj način praviti greške i nailaziti na poteškoće. Koji je, dakle, najprikladniji način da se čovek pozabavi ovim pitanjem? Neka pitanja su dublja i apstraktnija, ljudi ih ne mogu lako razumeti, te stoga nije lako prozreti suštinu i osnovni uzrok ovog problema; ako se te stvari ne odnose na istinu ili ako ne utiču na tvoje stremljenje ka istini, šta onda da radiš? Najpre treba da ih otpustiš. Kakva je korist od njihovog istraživanja? Nije na tebi da te stvari istražuješ. Sve što treba da uradiš jeste da se fokusiraš na život-ulazak i da svoju dužnost dobro obavljaš. Jednoga dana ćeš sasvim prirodno razumeti te stvari. Neki ljudi kažu da ne mogu da ih otpuste i da žele da ih istraže, što je problematično. Ne smeš da ih istražuješ. Stvarima koje se tiču Božjeg identiteta, Božje suštine i Božjeg statusa ljudi ne smeju prilaziti sa istraživačkim stavom. Ako nastaviš da ih istražuješ, to će imati ozbiljne posledice. U težim slučajevima, to će biti bogohuljenje. Kako bi ljudi trebalo da se bave pitanjima u vezi sa Božjim identitetom i suštinom? Budite jednostavni jer, čak i ako vam ovo pitanje nije baš najjasnije, jedno je sigurno: On može da predstavlja Boga, On je Božja pojava, ono što On izražava je istina, ono što ljudi treba da prihvate jeste istina i dovoljno je zadobiti istinu.

Ako posmatramo priroda-suštinu antihrista, šta je to što oni najviše obožavaju? Uzvišene, prazne i apstraktne, takozvane teološke teorije. Po njima, te teorije su izuzetno vredne. Oni te stvari toliko vrednuju i vole, da smišljaju svakojake načine ne bi li ih se nekako domogli, te se tako izdigli iznad gomile. U svojim srcima prave zabeleške o tim stvarima i gledaju na njih kao na kapital, kao na odskočnu dasku preko koje će ostvariti vlastite životne ciljeve, ne znajući pritom da te stvari, u osnovi, nisu istina. Ali oni naprosto vole da se naoružaju tim teološkim teorijama, koje postaju njihove unapred stvorene ideje, a oni ih uzimaju kao istinu. Uz pomoć tih teoloških znanja oni proučavaju

Božje reči i istine koje Bog izražava. Kad vide da Božje reči i istine koje Bog izražava nisu u skladu s teološkim teorijama koje zagovaraju, ne mogu a da ne sude o Božjim rečima i da ih ne osuđuju. Ne osećaju nikakav strah u srcu, jer veruju da imaju biblijsku osnovu za takvo postupanje. Neki od njih čak osuđuju Božje reči i kažu: „Božje reči su previše dosadne. Neke reči su nelogične, neke gramatički neispravne, a čak i nešto od vokabulara koji koristi ne funkcioniše baš najbolje." Oni naprosto žive u svojim glavama i svojim mislima, koriste znanje i učenost koje su stekli da bi analizirali i proučavali Božje reči. Mnogi od njih koriste vlastiti sud i uobrazilje da bi u Božjim rečima pronašli kako Bog definiše određene ljude i kakvo im odredište dodeljuje, pa zatim to analiziraju i osuđuju u skladu s onim što kaže Biblija, te na taj način počinju da osporavaju Božje reči. Dok analiziraju i osuđuju Božje reči, dešava se nešto strašno. Znate li o čemu se radi? Kad ljudi analiziraju i proučavaju Boga i kad se u njima javi osuđivački mentalni sklop, Sveti Duh s gnušanjem odbacuje takve ljude i prestaje da deluje u njima. Zar to nije strašno? A vi dobro znate šta najavljuje prestanak delovanja Svetog Duha. Kad Sveti Duh prestane da deluje, On se drži podalje od tih ljudi, što je isto kao da ih je napustio. Drugim rečima, Bog ih neće spasti. Možemo da analiziramo šta je tome razlog. Odakle potiču sve te teološke teorije kojima su oni pola svog života podizali oko sebe utvrđenja? Koga one predstavljaju? Oni u vezi s tim nisu načisto u srcu. U stvarnosti, te stvari uopšte ne potiču od Boga, niti su čisto ljudska shvatanja. To su pogrešna tumačenja ljudi i može se reći da ona, kao takva, potiču od Sotone i da u potpunosti predstavljaju Sotonu. Šta još obuhvata to teološko znanje? Osim pogrešnih tumačenja Biblije, ono obuhvata još i ljudsku logiku i rezonovanje, ljudske predstave i uobrazilje, kao i ljudska iskustva, etiku, moral i filozofske ideje. Kad oni uz pomoć tih stvari ocenjuju šta Bog govori i kad ocenjuju Njegovo delo, oni u svom ophođenju prema Bogu očigledno staju na Sotoninu stranu. Zbog toga Bog skriva od njih Svoje lice, a Sveti Duh ih napušta. Jeste li ikada doživeli tako nešto? U prošlosti, neki ljudi su svoja iskustva u vezi s tim opisivali sledećim rečima: „Kad sam tek počeo da verujem u Boga, žarko sam želeo da Ga proučavam; proučavao sam šta On govori, koje reči koristi, kako se ophodi prema ljudima, prema kome je dobar i kakve osobe voli, a kakve mrzi. Kao rezultat svog tog proučavanja, srce mi se pomračilo, nisam više osećao Boga u svojim molitvama, stanja slobode i olakšanja nestala su iz mog srca, a ja više nisam osećao ni radost ni spokoj. Bilo je kao da mi težak kamen pritiska srce." Jeste li ikada imali takvo iskustvo? (Jesmo.) Oni koji neprestano proučavaju Boga ne dobijaju nikakvo prosvećenje ni prosvetljenje od Svetog Duha. Čak ni čitanje Božjih reči ne unosi nikakvu svetlost. Antihristi su vešti u proučavanju Boga, ali oni uopšte ne prihvataju istinu. Unutar crkve, ne uspostavljaju normalne međuljudske odnose, već uvek stavljaju sebe iznad ostalih i drže im pridike. Često se hvale svojim znanjem, a na običnu braću i sestre gledaju s visine. Ako antihrist stupi u komunikaciju s tobom, pa ustanovi da nisi naročito obrazovan, neće više mariti za tebe. Čak i ako ispunjavaš kriterijume da postaneš crkveni starešina ili vođa tima, neće te angažovati. Kakve ljude antihristi koriste? Oni traže ljude s društvenim statusom,

moći, znanjem i talentima, ljude koji su elokventni – oči su im uprte u takve ljude i oni nastoje da ih upotrebe. Ako samo od njih zavisi koje će ljude odabrati i upotrebiti, oni biraju pojedince koji se jasno izražavaju, visoko su obrazovani, učeni i imaju status u društvu. Čak i ako takvi ljudi ne streme ka istini i nesposobni su za bilo kakav posao, njima se ipak dopadaju. Na šta to ukazuje? Ukazuje na to da svi pripadaju istoj kategoriji ljudi. Na kraju krajeva, svaka ptica svome jatu leti. Neki antihristi razumeju određene reči i doktrine, pa onda na sve moguće načine nastoje da uvežbaju veštinu propovedanja. Do koje mere to uvežbavaju? Do te mere da mogu artikulisano i naširoko da govore, da mogu bez ikakvih beleški da stanu za propovedaonicu i da satima pričaju bez ijedne pauze. Oni to smatraju radom, to su njihovi najslavniji momenti i to je vreme kad mogu da prikažu sebe u najboljem svetlu. Kad se jednom dočepaju takve prilike, više je nikad ne ispuštaju iz ruku. Međutim, kada je reč o temama o kojima Bog često besedi, a u vezi sa stvarima koje se tiču normalne ljudskosti, ljudske savesti i razuma, kao i sa stvarima koje su najuže povezane sa ljudskošću u stvarnom životu normalnih ljudi – mada ljudi to mogu smatrati sitnim i nevažnim detaljima, one su usko povezane sa ulaskom u istina-stvarnost. Kako antihristi gledaju na te stvari? Oni ih iz dna duše preziru, ne uzimaju te reči zaozbiljno i u svojim srcima osuđuju te stvari, smatrajući ih besmislenim. Ma kako da im besediš o istina-stvarnosti i o tome kako biti poštena, odana, racionalna i savesna osoba, ma koliko da o svemu tome u zajedništvu razgovaraš s njima, njihovo gledište ostaje nepromenjeno. Oni žele da postanu neko ko je elokventan, neko ko je naizgled prepun talenata i ko ima naročite sposobnosti, pa čak i neko ko poseduje natprirodne moći, poput glosolalije, sposobnosti izuzetno brzog čitanja, fotografskog pamćenja, i tome slično. Kad bi i oni posedovali takve sposobnosti, srca bi im bila ispunjena radošću. Duboko u srcu, oni cene te stvari i streme ka njima. Primera radi, dešava Mi se da nešto što sam maločas rekao, već u sledećem trenutku zaboravim. Kad ostale ljude pitam šta sam rekao, ni oni se ne sećaju. Kao što vidiš, svi imamo veoma slične sposobnosti pamćenja, zar ne? (Tako je.) Ali, kad antihristi to vide, reći će: „Ni pamćenje ti nije baš sjajno! A pogledaj samo tu i tu duhovnu osobu; ona može neverovatno brzo da čita i ima fotografsko pamćenje. Ti si hristos – koliko redova možeš da pročitaš jednim pogledom?” Na šta Ja odgovaram: „Nemam tu natprirodnu sposobnost. Ponekad se ne sećam ni rečenice koju sam trenutak ranije pročitao, pa moram ponovo da je pročitam.” A oni kažu: „Zar ne bi trebalo da je bog svemoguć?” Eto kako oni počinju da stvaraju predstave. Duboko u svojim srcima, kako oni gledaju na ovaploćenog Boga? „Ovaploćeni bog je samo jedna krajnje obična i potpuno normalna osoba. Pamćenje joj nije dobro, a ni telesna građa joj nije baš sjajna; ta osoba ni po čemu ne liči na boga.” Stoga oni, kad čuju da neko propoveda o ljubavi prema Bogu, misle: „Ako bi ta i ta duhovna osoba ili ta i ta poznata ličnost bile bog, ja bih to mogao da prihvatim i da je zavolim. Ali, ako je ovaj aktuelni hristos bog, ne mogu da ga volim, zato što uopšte ne liči na boga.” U njihovim srcima, da bi neko bio bog, on mora da liči na boga; mora da govori, da deluje i da izgleda kao bog, kako ljudi ne bi imali nikakve predstave kad ga

vide – tako oni razmišljaju. Zašto? Oni misle: „Kao prvo, ti ne poseduješ natprirodne sposobnosti. Drugo, nemaš nikakve posebne talente. Treće, nisi nadaren kao oni svetovni ljudi koji imaju sjajna dostignuća. Ni po čemu nisi izuzetan, pa zašto bih ja onda slušao to što govoriš? Zašto bih te poštovao? Zašto bih ti se pokoravao? Ne mogu da se pokorim.” O kakvom se problemu ovde radi? O kakvoj je naravi reč? Čak i ako ne razumeju istinu, ipak bi trebalo da imaju savest i razum normalne osobe. Ljudi imaju predstave i Bog ih ne osuđuje zbog toga, ali kad ljudi u sebi gaje predstave a zatim se svojevoljno opiru i osuđuju Boga, oni time mogu lako da uvrede Božju narav. To što antihristi mogu slobodno da osuđuju Boga i da Mu se opiru, posledica je njihove rđave prirode. Stekavši znanje, oni stvaraju bogatije, obimnije i sveobuhvatnije uobrazilje o Bogu i Njegovoj uzvišenosti, suštini, autoritetu i svemoći. Nakon toga, te svoje uobrazilje pokušavaju da upare s Bogom kojeg mogu da vide i s kojim mogu da komuniciraju. Mogu li da ih upare? Oni nikada neće moći da ih upare. Što više proučavaju Boga, to Ga se više odriču u svojim srcima i čak Ga osuđuju i opiru Mu se; to je neminovno.

Na osnovu onoga što ste saznali iz Biblije i iz svih aktuelnih Božjih izjava, da li Bog zagovara nadarenost, učenost i znanje? (Ne.) Naprotiv, Bog detaljno analizira ljudsko znanje i učenost. Kako Bog definiše nadarenost? Kako definiše natprirodne sposobnosti i naročite talente? Treba da shvatite da nadarenost, natprirodne sposobnosti i naročiti talenti uopšte ne predstavljaju život. Šta znači to da ne predstavljaju život? Znači da te stvari nisu rezultat ljudskog zadobijanja istine. Odakle te stvari zapravo potiču? Da li one potiču od Boga? Ne, Bog ljude ne daruje znanjem ni učenošću, a pogotovo ih ne čini nadarenijim samo zato da bi mogli da streme ka istini. Bog ne postupa na taj način. Kad sam to ovako izrazio, vi to sada razumete, zar ne? Gde se, dakle, manifestuje rđavost antihrista? Kako oni gledaju na nadarenost, učenost i znanje? Oni te stvari cene, slede ih i čak žude za njima, a naročito za talentima i natprirodnim sposobnostima. Kad nekom antihristu kažeš: „Ako imaš natprirodne moći, privući ćeš zle duhove”, on će reći: „Ne plašim se!” Ti ćeš na to odgovoriti: „Onda za tebe nema nade da ćeš u budućnosti biti spasen, nego će te baciti u osamnaesti krug pakla, u jezero ognja i sumpora”, a on će i dalje tvrditi: „Ne plašim se!” Ako bi ga terao da priča na deset različitih jezika i da se pred drugima šepuri kako bi se ugledali na njega, on bi to rado prihvatio. Bog govori tako običnim jezikom i radi tako praktične stvari u okviru normalne ljudskosti, ali oni ne prihvataju metod, formu, ni sadržaj tog rada – oni ga preziru. Kako ljudi treba da razluče te stvari? Primera radi, neki ljudi znaju razne jezike. Možeš li da prihvatiš tu činjenicu? Smatraš li da je to normalno ili neobično? (Neobično.) Dakle, unutar razumnog opsega normalne ljudskosti, to je neprihvatljivo. Ima ljudi koji pamte baš sve, poput boja, oblika, lica i imena, i koji, posle samo jednog čitanja, mogu da upamte na stotine stranica neke knjige i da ti zatim njen sadržaj prepričaju od korica do korica – zar ti se, nakon interakcije s takvom osobom, neće činiti da si se susreo s nečim nenormalnim? (Hoće.) Antihristi, međutim, vole takve stvari. Kaži Mi, kad stupaš u kontakt s ljudima iz sveta religije, sa takozvanim jevanđelistima, propovednicima i sveštenicima, koje jednim imenom

nazivamo farisejima, da li ti se čini da su ti ljudi ono za čim tvoje srce žudi, ili ti srce ipak žudi za praktičnim Bogom? (Dodir sa Bogom je ono za čim naša srca žude.) Normalan i praktičan Bog je bliži tvojim unutrašnjim potrebama, zar ne? Ispričajte nam, dakle, kako se osećate dok komunicirate s tim farisejima, šta su prednosti i nedostaci te komunikacije i da li od nje imate ikakve koristi. (Dok komuniciram sa farisejima, sve što pričaju deluje mi nekako izveštačeno i strano. Stvari o kojima oni govore previše su šuplje i lažne; ako ih predugo slušam, počinjem da osećam mučninu i ne želim više da komuniciram s njima.) Da li su stanovišta koja fariseji izražavaju ispravna ili apsurdna? (Apsurdna.) Njihova stanovišta su po prirodi apsurdna. Takođe, jesu li stvari o kojima govore uglavnom praktične ili šuplje? (Šuplje.) Da li većina ljudi prezrivo ili sa uživanjem sluša te apsurdne i šuplje stvari, kao i sve one uobrazilje i predstave o kojima oni govore? (Većina ljudi te stvari sluša sa prezrenjem.) Većina ljudi ih ne voli i ne želi da ih sluša. Nakon što saslušaš njihove reči i stanovišta i sagledaš njihovu narav i njihovo lažno i licemerno ponašanje, šta u svom srcu osećaš? Jesi li spreman da ih i dalje slušaš? Jesi li spreman da im se približiš, da ostvariš dublju komunikaciju s njima i da ih bolje razumeš? (Ne.) Ti više nemaš volje da komuniciraš s njima. Ključni problem je što su im reči previše šuplje, prepune teorija i slogana; čak i kad ih danima slušaš, ti i dalje pojma nemaš o čemu zapravo govore. Osim toga, narav im je lažna i dvolična; pretvaraju se da su skrušeni, strpljivi i puni ljubavi, da imaju držanje iskusnog vernika, nekoga ko je naročito „pobožan”. Kad naposletku sagledaš njihovo pravo lice, osećaš se zgađeno. Niste imali mnogo prilike za dublju interakciju sa Mnom; kako vam se čine Moje propovedi? Da li se one razlikuju od onoga o čemu pričaju fariseji? (Da.) U čemu je razlika? (Božje propovedi su praktične.) U tome je osnovna poenta. Nadalje, to o čemu Ja govorim odnosi se na vaše praktične postupke, na vaša iskustva i na razne aspekte onoga sa čime se susrećete pri obavljanju svojih dužnosti u stvarnom životu. To nije ni nepraktično ni nejasno. Takođe, da li su istine o kojima diskutujem i stanovišta koja zauzimam praktični ili šuplji? (Praktični.) Zašto kažete da su praktični? Zato što se ne udaljavaju od stvarnog života i što se tu ne radi o prosipanju šupljih teorija nevezanih za stvaran život. Sve je to povezano s ljudskim razaznavanjem, razumevanjem i praksom u realnom životu, kao i sa stanjima koja se u njima javljaju pri susretu sa raznim problemima u toku obavljanja dužnosti. Ukratko, time su obuhvaćene teme vezane za način na koji ljudi praktikuju svoju veru u Boga, za njihove živote s verom u Boga i za razna njihova stanja tokom obavljanja dužnosti. Mi ne posežemo za Biblijom da bismo davali šuplja tumačenja Postanja ili proroka Isaije, niti pričamo prazne priče o Otkrivenju. Ja najviše mrzim da čitam Otkrivenje i ne želim o njemu da govorim. Kakva je korist pričati o tome? Ako bih ti pričao o pošastima koje su se dešavale, kakve bi to veze imalo s tobom? To je Božje delo. Čak i ako je Božje delo ispunjeno, kakvog bi to uticaja imalo na tebe? Zar i dalje ne bi ostao takav kakav si? Ako bih ti pričao o pošastima koje su se dešavale, da li bi tada mogao da odbaciš svoju iskvarenu narav? Zar bi moglo da se desi takvo čudo? Ne bi moglo. Prema tome, ljudi koji budu sledili do kraja biće

klasifikovani po vrstama. Oni koji mogu da prihvate istinu, koji uživaju u čitanju Božjih reči i koji mogu da primenjuju istinu, stajaće postojano. Oni koji nisu voljni da čitaju Božje reči ni da slušaju propovedi, koji uporno odbijaju da prihvate istinu i nisu spremni da obavljaju svoje dužnosti, na kraju će biti razotkriveni i eliminisani. Mada i oni prisustvuju skupovima i slušaju propovedi, oni istinu nikada ne primenjuju, ostaju nepromenjeni i osećaju odbojnost prema slušanju propovedi – oni nisu voljni da ih slušaju. Stoga, čak i ako obavljaju svoje dužnosti, oni to čine površno i nikada se ne menjaju. Ti ljudi su, naprosto, bezvernici. Ako bi se ljudi koji iskreno veruju u Boga često družili i živeli zajedno sa bezvernicima, kako bi se osećali? Ne samo što iz toga ne bi mogli da izvuku nikakvu korist ni pouku, već bi u svojim srcima ujedno osećali sve veću odbojnost prema njima. Zamisli da si došao u dodir sa farisejima i da si čuo šta pričaju, pa ti se učinilo da govore jasno i logično, da razna pravila i propise objašnjavaju na razumljiv način i da njihove reči u sebi naizgled sadrže duboke teorije; međutim, nakon pažljivije analize, uviđaš da ništa od toga nije istina-stvarnost i da su sve to šuplje teorije. Oni, na primer, raspravljaju o teoriji Trojstva, teologiji, teorijama o Bogu, o tome kako Bog izgleda na nebu s anđelima, o situaciji u vezi s Božjim ovaploćenjem i o Gospodu Isusu. Kako bi se osećao kad odslušaš svu tu njihovu priču? Rezultat bi bio sličan slušanju mitoloških priča. Zašto onda antihristi uživaju da slušaju i da raspravljaju o tim stvarima i zbog čega rado stupaju u kontakt s takvim pojedincima? Zar to nije njihova rđavost? (Jeste.) Šta se može uočiti iz te njihove rđavosti? Duboko u duši, oni imaju određenu potrebu, što ih dovodi do toga da obožavaju znanje i učenost i da obožavaju sve to što fariseji imaju. O kojoj se, dakle, potrebi radi? (O potrebi da drugi imaju visoko mišljenje o njima.) Ne samo što im je potrebno da drugi steknu visoko mišljenje o njima, već u dubini duše stalno žele da postanu nadljudi, da budu superiorni pojedinci ili učene slavne ličnosti – oni, jednostavno, ne žele da budu obični ljudi. Na šta ukazuje ta njihova želja da budu nadljudi? Figurativno rečeno, to znači da su izgubili kontakt sa stvarnošću. Primera radi, većina ljudi bi, u krajnjem slučaju, mogla da poželi nešto poput: „Kad bih samo mogao da u avionu letim visoko po nebu.” Oni mogu imati takvu želju, zar ne? A kakvu želju imaju antihristi? „Želim da, jednoga dana, raširim svoja krila i odletim daleko odavde!” Antihristi imaju takve aspiracije – imaš li ih i ti? (Ne.) A zašto nemaš? Zato što to nije realno. Čak i kad bi ti neko nakačio par velikih krila, da li bi mogao da poletiš? Ti ne pripadaš toj vrsti stvorenja, zar ne? (Tako je.) Ljudi poput antihrista uvek se oslanjaju na vlastite zamisli i stalno teže ka ispunjenju vlastitih želja. Mogu li oni da budu spaseni? (Ne mogu.) To nije tip ljudi koje Bog spasava. Bog spasava ljude koji vole istinu, koji su fokusirani na stvarnost i koji ka istini streme na utemeljeni način. Oni koji stalno žele da budu nadljudi ili superiorni pojedinci mentalno su oboleli, to nisu normalni ljudi i Bog ih neće spasti.

Kad stupaju u kontakt s ovaploćenim Bogom, antihristi obično postavljaju neka čudna pitanja. To što oni uopšte mogu da postave takva pitanja ukazuje na njihove duboko usađene potrebe i na ono što u svojim srcima obožavaju. Na samom početku,

nakon što posvedoče Božjem ovaploćenju, neki ljudi se stalno raspituju: „Da li bog kod kuće čita Bibliju? Nije da se raspitujem zbog sebe, ja zapravo nisam znatiželjan u vezi s tim; samo pitam u ime ostale braće i sestara. Mnogi od njih se takođe to pitaju. Oni u svojim srcima promišljaju da, ako bog zaista često čita Bibliju, onda je sasvim normalno to što može da priča o Bibliji i da izražava istinu. Međutim, ako bog ne čita Bibliju a ipak može da je objasni, to bi onda bilo pravo čudo i značilo bi da on zaista jeste bog!" Naravno, oni to nisu baš tako formulisali, nego su postavili direktno pitanje: „Da li bog čita Bibliju kod kuće?" Šta vi mislite? Da li bi trebalo da je čitam ili ne? Da li je vi čitate? Ako nikada niste poverovali u Isusa, bilo bi sasvim normalno da je ne čitate. Da li je čitaju ljudi koji su poverovali? (Da, čitaju je.) Oni koji su poverovali sigurno je čitaju. Ja sam započeo s verom u Isusa, pa kako bih onda mogao da ne čitam Bibliju? A šta ako je nisam pročitao? (I to je takođe normalno.) Normalno je da čitate Bibliju, a naravno da je takođe normalno i ako je ne čitate. Šta se određuje njenim čitanjem ili nečitanjem? Da nisam u ovoj poziciji, da li bi iko mario za to da li sam pročitao Bibliju ili nisam? (Ne bi.) Niko se ne bi raspitivao o tome šta sam pročitao. Budući da se nalazim na posebnom položaju, neki ljudi to proučavaju. Užasno su znatiželjni u vezi s tim i stalno pitaju: „Da li je u mladosti čitao Bibliju?" Šta bi tačno hteli da saznaju? Postoje dva moguća objašnjenja, zavisno od toga da li sam je pročitao ili nisam. Ako jesam, oni misle da to što sam u stanju da objašnjavam Bibliju nije neka velika stvar. Međutim, ako Bibliju nisam pročitao, a ipak mogu da je objasnim, tu onda ima nečeg božanskog. To je rezultat koji oni priželjkuju. Žele da tu stvar do kraja razjasne, pa misle: „Ako nisi pročitao Bibliju, a ipak si u stanju da tako mlad raspravljaš o njoj, to je nešto što vredi istražiti. Ovo je bog!" Takvo je njihovo stanovište i oni na taj način proučavaju Boga. Prisetimo se sada onih fariseja koji su bili dobro upućeni u Sveto Pismo. Jesu li oni zaista razumeli reči Svetog Pisma? Jesu li u Svetom Pismu otkrili istinu? (Nisu.) E sad, da li je iko od onih koji su Me pitali da li sam pročitao Bibliju razmišljao o tome? Da su razmišljali, ne bi stalno razmatrali tu stvar, ne bi radili nešto tako glupo. Ljudi koji ne shvataju istinu i koji nemaju sposobnost duhovnog razumevanja, ljudi koji ne mogu da dokuče Božju suštinu i identitet, pribegavaju takvom metodu ne bi li to pitanje na kraju razrešili. A može li se tim metodom razrešiti ovo pitanje? Ne, ne može. Njime se može razrešiti jedino problem sitne znatiželje. U stvari, Ja takođe čitam Bibliju. Ima li među vernicima ikoga ko ne čita Bibliju? Ja zapravo u njoj čitam samo osnovne stvari. U najmanju ruku, čitam Četvorojevanđelje Novog Zaveta, prelistavam Otkrivenje i Postanje, a ponekad bacim pogled i na Isaiju. Šta mislite koji deo Mi je omiljen? (Knjiga o Jovu.) Tačno. Priča o Jovu je potpuna i specifična, reči su lako razumljive i, uz to, ta priča je dragocena jer i danas može ljudima da bude od pomoći i da ih nečemu poduči. Činjenice su sada pokazale da je priča o Jovu zaista imala snažan uticaj na kasnije generacije. Ti ljudi su dokučili mnoge istine kroz Jova – iz njegovog stava prema Bogu, kao i iz Božjeg stava prema njemu i načina na koji ga je On definisao, shvatili su Božje namere i spoznali kojim putem treba da krenu nakon što poveruju u Boga. Knjigu o Jovu koristim kao kontekst kad besedim

o određenim načinima na koje se ljudi plaše Boga i klone zla, kao i određenim načinima pokoravanja pred Bogom – ta priča je zaista dragocena. To je nešto što bi svako trebalo da čita u slobodno vreme. Neki ljudi, kad vide Boga kako se ovaploćuje i kad se svojim očima uvere u Božju praktičnost i normalnost, možda nisu u stanju da do kraja razluče da li je On zaista Bog i šta će se dešavati u budućnosti. Međutim, nakon što shvate neke istine, oni takva pitanja otpuštaju. Prestaju da brinu o tim stvarima i da ih istražuju i fokusiraju se na dobro obavljanje svojih dužnosti, na pravilno hodanje putem kojim treba da idu i na dobro obavljanje posla koji treba da obave. Neki ljudi, međutim, nikada neće otpustiti ta pitanja; oni ih i dalje uporno proučavaju. Šta mislite, da li bi trebalo da se pobrinem oko toga? Treba li da uopšte posvećujem pažnju tome? Nema potrebe da obraćam pažnju na to. Oni koji prihvataju istinu sasvim prirodno prestaju to da istražuju, dok oni koji ne prihvataju istinu nastavljaju sa istraživanjem. Na šta to istraživanje ukazuje? To istraživanje je jedan oblik otpora. U Božjim rečima postoji jedna izreka. Šta je rezultat otpora? (Smrt.) Otpor vodi u smrt.

Pojedini antihristi, uprkos tome što su prihvatili ovu etapu dela, često su zabrinuti oko toga da li u rečima koje je ovaploćeni Bog izgovorio i u onome što je uradio ima ičeg natprirodnog, ima li elemenata koji ispadaju iz opsega normalne ljudskosti i elemenata koji bi se mogli izvući u cilju dokazivanja Njegovog Božjeg identiteta. Oni često istražuju te stvari, neumorno proučavaju način na koji govorim, kakvi su Mi maniri i kako izgledam dok govorim, kao i načela Mojih postupaka. Šta oni koriste za potrebe tog istraživanja? Oni te stvari mere i proučavaju poredeći ih sa prethodno shvaćenim likom i merilima eminentnih i velikih ljudi. Neki čak pitaju: „Budući da si ti ovaploćeni bog, tvoj identitet i suština se svakako moraju razlikovati od običnih ljudi. U čemu si ti, dakle, dobar? Koje to posebne kvalitete poseduješ, koji bi bili dovoljni da nas ubede da te poslušno sledimo i da te prihvatimo kao našeg boga?” Ovo pitanje Me je zaista zbunilo. Iskren da budem, ni u čemu nisam dobar. Nemam oči koje mogu da gledaju u svim pravcima, niti uši koje mogu da čuju sa svih strana. Kada je reč o čitanju, nisam u stanju da jednim pogledom skeniram deset redova teksta, a kad nešto pročitam, posle nekog vremena zaboravim šta sam pročitao. Razumem se pomalo u muziku, ali ne umem da čitam note. Ako Mi neko otpeva neku pesmicu nekoliko puta zaredom, mogu da ga pratim, ali, da li se to računa kao nešto u čemu sam dobar? Imam li neke posebne talente, kao, na primer, da li tečno govorim engleski i znam li neki konkretan jezik? Ja ništa od toga ne umem. Pa, u čemu sam onda dobar? Znam ponešto o muzici, lepim umetnostima, plesu, književnosti, filmu i dizajnu. Površno se razumem u te oblasti. Kad sa stručnjacima raspravljam o teorijama, za Mene su to sve španska sela, ali mogu da razumem kad nešto Svojim očima vidim. Primera radi, u oblasti arhitektonskog dizajna, ne razumem ništa što podrazumeva stručne i tehničke podatke. Međutim, kada je reč o nijansama boja i harmoniji stilova, znam ponešto o tome i imam određene uvide. Ipak, teško je reći da li bih mogao to da studiram i da postanem stručan ili talentovan za tu oblast, naprosto zato što to nisam proučavao. U pogledu onoga što je ljudima trenutno dostupno, poput

muzike, književnosti, plesa i filma, kao i onoga što spada u okvir stručnog rada naše crkve, dovoljno Mi je da to malo proučim da bih stekao osnovno razumevanje. Neki će možda reći: „Sada znam tvoje poreklo; ti poseduješ samo osnovna shvatanja." Neću da lažem; Ja zaista posedujem samo osnovna shvatanja. Ipak, ima jedna stvar koju možda ne shvatate, a u kojoj sam Ja možda stručan. Šta bi to moglo da bude? Ja razumem koja je profesija vezana za određenu oblast, kako se određena umetnost izražava i koji su opseg i načela njome obuhvaćeni. Pošto sam to savladao, Ja te korisne stvari sada umem da primenjujem u radu crkve, umem da ih stavim u službu prenošenja jevanđelja i da na taj način povećam efikasnost propagiranja Božjeg jevanđelja poslednjih dana. Može li se to nazvati stručnošću? (Može.) Što se tiče onoga što čovečanstvu danas najviše nedostaje, ako neko može da iskoristi prave metode i da pomoću njih prenese relevantnu istinu i da ljudima omogući da tu istinu vide i da je prihvate, to je onda nešto najefikasnije. Ako usvojiš metod koji ljudi mogu da prihvate i koji može jasno da prezentuje istinu i da objasni Božje delo, a sve to na način koji normalno ljudsko mišljenje može da prihvati i sposobno je da ga dostigne – od toga će ljudi imati ogromne koristi. Ako koristimo površna znanja koja imamo i ako uz to primenjujemo sve te korisne stvari, onda je posedovanje takve stručnosti sasvim dovoljno. Ističem se u jednoj stvari, jeste li shvatili o čemu se radi? (Bog se ističe u besedništvu o istini.) Da li se besedništvo o istini ubraja u veštine? Zar i to nije neka vrsta stručnosti? U čemu sam dakle, dobar? Ističem se u otkrivanju iskvarene suštine u svakome od vas. Recite Mi, da nisam dobar u tome, kako bih mogao da delujem kad god se u vama javi neki problem, a da pritom ne znam kakvu iskvarenu narav ili priroda-suštinu razotkrivate? To bi bilo nemoguće. Može li se mirne duše reći da je otkrivanje vaše iskvarene suštine ono u čemu sam najbolji? (Može.) To i treba da bude nešto u čemu sam najbolji. Najbolji sam u prepoznavanju iskvarene naravi pojedinaca i njihove priroda-suštine. Ističem se u razaznavanju puta kojim neka osoba korača i njenog stava prema Bogu, na osnovu njene priroda-suštine. A onda, kroz njene manifestacije, ponašanja i suštinu, Ja s tom osobom razgovaram o istini, s akcentom na konkretne poteškoće, i pomažem joj da reši svoje probleme i da iz njih izađe. Ovde se, u stvari, ne radi o veštini; to je Moja služba, to je posao koji spada u okvir Moje odgovornosti. Jeste li vi u tome vešti? (Ne, nismo.) U čemu ste onda vešti? (U pokazivanju iskvarenosti.) Nije tačno da ste vešti u pokazivanju iskvarenosti. Vešti ste u tome da ostanete ravnodušni kad čujete istinu i da je olako shvatite, a vični ste i u površnom postupanju dok obavljate svoju dužnost koju ne shvatate ozbiljno. Zar nije tako? (Jeste.) Ja vam te stvari otvoreno govorim; mogu li antihristi i fariseji s vama da razgovaraju na takav način? (Ne, ne mogu.) Oni nipošto ne govore tako. A zašto ne govore? Misle da je to nešto sramotno, da je to manjak ljudskosti, stvar privatnosti i nečijeg porekla. Oni kažu: „Kako bih mogao da drugima dopustim da saznaju za moje poreklo? Ako bih to učinio, zar time ne bih izgubio svoj obraz, dostojanstvo i status? Kako bih se onda ponašao?" Po njihovom mišljenju, bolje bi im bilo da umru! Dakle, nakon što sam Svoju situaciju tako otvoreno podelio s vama, da li to utiče na vašu veru

u Boga? (Ne utiče.) Čak i ako imate neke ideje o tome, Ja se toga ne plašim. Zašto se ne plašim? Normalno je imati ideje; to je privremeno. S vremena na vreme, ljudi mogu doživljavati optičke i zvučne iluzije. Uvek postoji mogućnost pojave privremenog iskrivljenog shvatanja ili trenutnog nerazumevanja. Da li to znači da će ljudi zbog toga spakovati kofere ili postati negativni i slabi? Ali, ako si ti neko ko iskreno stremi ka istini, možeš li da se odrekneš Boga ili da Ga napustiš zbog trenutnih predstava? Ne, ti ne možeš da odeš. Ljudi koji iskreno streme ka istini mogu ispravno da pristupe tim stvarima i da ih dokuče, oni nesvesno mogu te činjenice normalno da prihvate i da ih postepeno pretvore u istinsko znanje o Bogu, u znanje koje je tačno i objektivno – to je pravo razumevanje istine. Jednoga dana, neko može reći: „Ovaploćeni bog je tako jadan; ne zna ništa da radi osim da govori istinu." Kakav je ovo ton? To je ton antihrista. Slažete li se s njim? (Ne slažem se.) Zašto se ne slažeš? (To što govori nisu činjenice.) To što on govori jesu činjenice. Ovaploćeni Bog, osim što je u stanju da u Svojim govorima izražava istinu, ne zna ništa drugo da radi; On nema nijednu posebnu veštinu. Da li je to jadno? Mislite li da jeste? (Ne.) Pa šta onda mislite? Neki ljudi kažu: „Baš zbog toga što je Bog običan i normalan i što obavlja praktične poslove, mi, kao iskvareni ljudi, imamo priliku da dostignemo spasenje. U suprotnom, svi bismo završili u paklu. Sada stičemo veliku prednost, pa hajde da potajno uživamo u tome!" Imate li taj osećaj? (Da.) Neki ljudi su, međutim, drugačiji. Njima se čini da: „Bog samo priča; u njemu nema ničeg natprirodnog. Šta ja dobijam od toga? Imam svoje predstave i ideje o bogu i sudim o bogu iza njegovih leđa, ali bog mene nije doveo u red. Nisam patio, niti sam bio kažnjen." Postepeno, oni postaju sve hrabriji i usuđuju se da kažu bilo šta. Neki kažu: „Evo kako treba shvatiti ovaploćenog boga: dok on govori, radi i izražava istinu, sve to zapravo iznutra radi duh božji, a telo je samo ljuska, obična alatka. Prava suština je duh božji; to duh božji govori. Da nema duha božjeg, da li bi telo moglo da izgovara te reči?" Kad ih slušate, te reči zvuče ispravno, ali koje značenje one nose? (Bogohuljenje.) Tačno, te reči su bogohulne – kakva opaka narav! Šta oni pokušavaju da kažu? „Ti si jedna tako neupadljiva osoba. Nemaš plemićku pojavu i ne izgledaš naročito upečatljivo. Nisi rečit ni teorijski potkovan – pre nego što išta kažeš, moraš da razmisliš o tome. Kako baš ti da budeš ovaploćeni bog? Otkud da takav blagoslov i sreća pripadnu baš tebi? Zašto ja nisam ovaploćeni bog?" Naposletku, oni kažu: „Sve to duh božji radi i govori; telo je samo odušak duha, samo puka alatka." Kad to izgovore, srce im je na mestu. Radi se zapravo o zavisti, iz koje se rađa mržnja. Hteli bi, u stvari, da kažu ovo: „Kako to da si baš ti ovaploćeni bog? Zašto si takav srećković? Kako si stekao tu prednost? Zašto nije pripala meni? Mislim da nisi ništa bolji od mene. Nisi dovoljno rečit, nemaš visoko obrazovanje, nisi ni lep ni visok kao ja. Po čemu si to bolji od mene? Kako baš ti da budeš ovaploćeni bog? Zašto ne ja? Ako si ti ovaploćeni bog, onda su to i mnogi drugi ljudi. Moram i ja da se izborim za to. Svi kažu da si ti bog; ja tu ne mogu ništa da promenim, ali ipak o tebi i dalje ovako sudim. Na taj način se oslobađam mržnje!" Zar ovo nije opako? (Jeste.) Usuđuju se da kažu bilo šta da bi se otimali oko položaja – zar

time ne traže smrt? Ako ne želiš da prihvatiš da je On Bog, ko te prisiljava? Da li sam te Ja prisiljavao na to? Nisam te prisiljavao, zar ne? Kao prvo, nisam te molio da to prihvatiš. Drugo, nisam koristio ekstremna sredstva da bih te prisiljavao da to prihvatiš. Treće, Duh Božji nije se umešao i nije ti rekao da moraš to da prihvatiš da ne bi bio kažnjen. Da li je Bog to uradio? Nije. Ti imaš pravo na slobodu izbora; možeš izabrati da to ne prihvatiš. Zašto onda, ako već ne želiš to da prihvatiš, na kraju ipak prihvataš? Zar to ne znači da samo tražiš blagoslove? Takvi ljudi žele blagoslove, ali ne mogu to da prihvate ni da poslušaju, ili još uvek nisu spremni to da učine – i šta onda rade? Izgovaraju tako zlonamerne reči. Jeste li ikada ranije čuli takve reči? Ja sam ih među nekim ljudima čuo više od jedanput ili dvaput. Neki ljudi misle: „Počeli smo da verujemo u boga zajedno s tobom. U to vreme, bio si mlad i često si zapisivao božje reči. Kasnije si počeo da propovedaš. Ti si samo jedna obična osoba; poznato nam je tvoje poreklo.” Kakvo je moje poreklo? Ja sam samo obična osoba; to je istina o Meni. Zar razlog tvoje nevoljnosti nije upravo to što sam običan i normalan i što danas mogu da imam toliko ljudi koji Me slede? Ako nisi voljan, nemoj da veruješ. Ovo je Božje delo; ne mogu da izbegnem Svoju odgovornost, nemam izgovora i nisam učinio ništa štetno ili škodljivo. Zašto se onda prema Meni ophodiš s takvim stavom? Ako nisi voljan, nemoj da veruješ. Veruj u koga god želiš da veruješ; nemoj Mene da slediš. Nisam te prisiljavao na to. Zašto Me slediš? Neki su čak dolazili kod Mene kući da istražuju. Šta su istraživali? Pitali su Me: „Ideš li nekad kući? Kakva je trenutno tvoja ekonomska situacija kod kuće? Šta rade članovi tvoje porodice? Gde oni borave? Kako žive?” Neki su čak pregledali dodatne jorgane i ćebad u Mojoj kući. Ti ljudi uopšte nemaju volje da veruju u Boga! Zašto nemaju volje? Zato što misle: „Bog ne bi trebalo da bude ovakav. Bog ne bi trebalo da bude tako malen, tako normalan i praktičan, tako jednostavan i običan. Previše je običan, čak do te mere da ne možemo da ga prepoznamo kao boga.” Mogu li tvoje oči, lišene duhovnog razumevanja, da prepoznaju Boga? Čak ni kad bi Bog sišao s neba da ti to kaže, ti i dalje ne bi mogao da Ga prepoznaš. Da li si dostojan da vidiš stvarnu ličnost Boga? Čak ni kad bi ti Bog jasno rekao da je On Bog, ti to ne bi prihvatio. Da li bi mogao da Ga prepoznaš? Kakvi su ovo ljudi? Šta je njihova priroda? (Rđavost.) Ti ljudi zaista „proširuju Moje horizonte”.

Otkad sam preuzeo Božje delo, prilikom obavljanja Svog dela sa ovim identitetom i položajem, dolazio sam u dodir s određenim pojedincima. Suočen s ovim raznolikim mnoštvom „talentovanih ljudi”, primetio sam da su dve reči neodvojive od iskvarene ljudske naravi: „zla” i „rđava” – obe te reči obuhvataju tu njihovu narav. Zašto Me oni svakodnevno proučavaju? Zašto nisu voljni da priznaju Moj identitet? Zar to nije zato što sam Ja jedna vrlo obična i normalna osoba? Kad bih imao oblik duhovnog tela, da li bi se usudili? Oni tada ne bi smeli da Me na taj način proučavaju. Kad bih imao određeni društveni status, zajedno s nekim posebnim sposobnostima, sa imidžom i pojavom velikog čoveka i sa pomalo zlom, dominantnom i nemilosrdnom naravi, da li bi ti ljudi smeli da dođu kod Mene kući da Me istražuju i proučavaju? Oni to nipošto ne bi smeli;

izbegavali bi Me, sakrivali bi se kad Me vide da dolazim i definitivno ne bi smeli da Me proučavaju, zar ne? Zašto su onda u stanju da Me na ovaj način proučavaju? Zato što u Meni vide laku metu. Šta znači biti laka meta? Znači da sam suviše običan. Šta se podrazumeva pod „običan”? „Ti si samo osoba; kako možeš ti da budeš bog? Potpuno si lišen znanja, učenosti, nadarenosti, talenata i sposobnosti koje bog treba da ima. Po čemu si ti sličan bogu? Nimalo ne ličiš na njega! Zbog toga mi je teško da prihvatim da si ti bog, teško mi je da te sledim, da slušam tvoje reči i da ti se pokorim. Moram detaljno da te istražim: moram da te posmatram, da te držim na oku i da ti ne dozvolim da radiš ništa što je neprikladno.” Šta oni pokušavaju da učine? Kad bih imao položaj u društvu i određeni nivo slave, kad bih, recimo, bio prvoklasni pevač i kad bih jednog dana posvedočio da sam Bog, Hristos, zar ne bi barem neki ljudi poverovali u to? Broj ljudi koji Me proučavaju bio bi relativno manji. Mnoge ljude razotkriva upravo činjenica da sam jednostavan, normalan, praktičan i suviše običan. Šta ta činjenica razotkriva u njima? Razotkriva njihovu rđavost. Koliko daleko ide ta rđavost? Ide dotle da, kad god prođem pored njih, oni Me dugo proučavaju, traže Božji lik na Mojim leđima, proveravaju da li su Moji govori praćeni ikakvim čudima. U svojim srcima često spekulišu: „Odakle dolaze te reči? Jesu li one naučene? To je malo verovatno: čini se da nije imao vremena da ih nauči. Toliko se promenio poslednjih godina; to ne liči na nešto što je moguće naučiti. Odakle onda potiču te reči? To je teško dokučiti; moram da budem obazriv”, pa zatim nastavljaju s proučavanjem. Oni koji Me neprekidno proučavaju izbegavaju direktan dodir, interakciju i razgovor sa Mnom licem u lice; uvek promišljaju iza Mojih leđa, stalno bi da pronalaze greške u Mojim rečima i da steknu neku prednost. U stanju su da danima proučavaju neku rečenicu koja se ne uklapa u njihove predstave, a iole stroža primedba može u njima da stvori predstavu. Odakle potiču sve te stvari? Potiču iz ljudskih umova i znanja. Kojoj vrsti ljudi pripadaju oni koji mogu da proučavaju Boga, koji stalno koriste svoje misli da bi spekulisali o Bogu? Mogu li se oni okarakterisati kao ljudi rđave naravi? Apsolutno! Budući da imaš vremena i energije napretek, bilo bi sjajno ako bi mogao malo da razmisliš o istini! Za koju istinu bi ti trebalo neko vreme da razgovaraš i da razmišljaš o njoj? Ima toliko istina da u ovom životu možda nećeš moći da razmisliš o svakoj od njih. Previše je istina koje bi čovek trebalo da razume. Oni ne osećaju nikakvo breme u vezi s tim, a opet, nikada ne zaboravljaju te eksterne i površne stvari i stalno ih proučavaju. Čim progovorim, oni trepću očima i bulje u Mene, ispituju Moje postupke i izraze, pa u svojim srcima spekulišu: „Da li on, sa ovog aspekta, liči na boga? Njegov govor ne podseća na božji, a ni svojim izgledom se ne uklapa potpuno. Kako da ga dokučim? Kako da vidim šta on u dubini srca misli o meni? Šta li misli o ovome, a šta o onome? Kako li me definiše?” Oni uvek gaje takve misli. Zar to nije rđavo? (Jeste.) Takve je nemoguće spasti – previše su rđavi!

Pravo ljudsko biće voli i stremi ka stvarima koje su u skladu sa ljudskošću, savešću, normalnim ljudskim razmišljanjem i stvarnim životom, ka stvarima koje su normalne i praktične, koje u sebi nemaju ničeg izobličenog ili čudnog, ka stvarima koje nisu ni

apstraktne, ni šuplje, ni natprirodne. Što se takvih stvari tiče, normalna osoba bi trebalo da ih neguje, pravilno postupa prema njima i uobičajeno ih prihvata, smatrajući ih pozitivnim stvarima. Nasuprot tome, kada se suoče s ovim istinama koje su blisko povezane s raznim aspektima stvarnog života, poput ishrane, oblačenja, smeštaja, prevoza, ponašanja i ličnog vladanja, neki pojedinci te istine omalovažavaju, ignorišu i zanemaruju. U čemu je ovde problem? Taj problem ima veze s njihovim sklonostima i njihovom priroda-suštinom. Što je neka stvar pozitivnija i što više predstavlja nešto što Bog voli, što On želi i što radi, što ta stvar više odgovara onome što se Bog, u Svojim namerama, nada da će ljudi ostvariti i prihvatiti, to ovi ljudi tu stvar više dovode u pitanje, proučavaju je, protive joj se i osuđuju je – zar to nije rđavo? To je izuzetno rđavo! Antihristi su veoma popularni među nevernicima. Kad bih se Ja našao među nevernicima, šta mislite koga bi nevernici radije prihvatili – antihriste ili ovaploćenog Boga? (Antihriste.) Zašto? Da li nevernici više vole čestite ili rđave ljude? (Rđave ljude.) Da li više vole one koji se ulaguju i laskaju ili one koji su pošteni? (One koji se ulaguju i laskaju.) Upravo tako, oni su naklonjeni takvim pojedincima. Ako ne umeš da koristiš taktiku upravljanja raznim međuljudskim odnosima unutar neke grupe i ako ne umeš da uz pomoć strategije manipulišeš raznim ljudima ili da ih kontrolišeš, može li ta grupa da ti se prilagodi? Ako si previše čestit i uvek govoriš istinu, ako si u stanju da sagledaš suštinu mnogih problema i da zatim javno izraziš istine koje si sagledao i razumeo, može li to iko da prihvati? Ne, to niko na ovom svetu ne može da prihvati. Nemoj očekivati da ćeš na ovom svetu govoriti istinu – to će ti stvoriti probleme ili te dovesti do katastrofe. Nemoj očekivati da ćeš biti poštena osoba; takvi ovde nemaju budućnost. A šta je sa antihristima? Oni se ističu u laganju, vešto se maskiraju i prikazuju se boljim nego što jesu, štaviše prikazuju se kao veliki, dostojanstveni i čestiti da bi ih ljudi obožavali. U tim stvarima se ističu, a ono u čemu uživaju je slično tome – uživaju u diskusijama o praznom znanju i učenosti, kao i u poređenju talenata i strategija. Primera radi, u nekoj kompaniji ili grupi ljudi, posedovanje najvišeg znanja i učenosti nije primarna stvar, niti je to glavni faktor koji određuje položaj neke osobe u toj kompaniji. Koji je glavni faktor? (Strategije i talenat.) Upravo tako, strategije i talenat su glavni faktor. Bez njih, posedovanje širokog znanja je beskorisno. Recimo, na primer, da si se upravo vratio iz inostranstva i da pojma nemaš o pravilima igre koja važe kod kuće, unutar te grupe ljudi. Ako počneš da primenjuješ pravila, propise i načela sopstvenog vladanja, koji važe u prekomorskim kompanijama, udarićeš glavom o zid. Zar stvari ne stoje tako? (Stoje.) Stvari stoje upravo tako. Moraš da imaš strategije i moraš da budeš zao i rđav da bi se popeo na viši položaj. Isti je slučaj i s nekim ženama: iako imaju muževe koji ih izdržavaju, one nisu zadovoljne. Da bi se istakle i da bi stekle slavu, dobit i status, one pribegavaju svim neophodnim sredstvima. Ako je neophodno, one se čak služe i laskanjem ili pružaju usluge poslovne pratnje, i sve to bez trunke naknadnog stida, osećanja krivice ili duga prema svojim muževima ili porodici. Da li bi i ti mogla tako? Ako ti ovo zvuči odvratno, znači da ne bi mogla. Kako, dakle, da se uzdigneš na viši položaj među takvim ljudima?

Nema šanse. To se postiže jedino prodajom vlastite duše i korišćenjem raznih rđavih metoda. Voliš li da radiš na takav način? (Ne.) Sada kažeš da ne voliš, ali, ako jednog dana budeš priterana uza zid, zavolećeš i ti taj način rada. Ako te ljudi po čitav dan muče i maltretiraju, ako ti zagorčavaju život, pronalaze ti greške i žele da ti daju otkaz, možda ćeš morati da prodaješ svoje telo da bi sačuvala posao. Moraćeš da naučiš sve rđave trikove koje oni koriste, tako da ćeš naposletku postati ista kao oni. U ovom trenutku, ti strogo izjavljuješ: „Ne volim taj skup taktika. Ne želim da budem takva osoba. Nisam rđava. Ne želim da prodajem svoje telo. Ne volim novac; dovoljno mi je da imam za hranu i odeću." Kakva si ti osoba? Ti si niko i ništa. Onakva si kakvom te je Sotona iskvario. Misliš li da možeš da budeš sama svoj gospodar? Ljudi se menjaju zajedno sa okruženjem i imaju iskvarene naravi, tako da ti naprosto ne možeš da prevaziđeš slavu, dobit, status, novac i svakakva druga iskušenja. Kad bi se našla u takvom okruženju, ti jednostavno ne bi mogla da se kontrolišeš. Etapa u kojoj se nevernici trenutno nalaze slična je mašini za mlevenje mesa. Kad čovek jednom upadne u nju, nema nikakve šanse da opstane. Nasuprot tome, ako obavljaš svoju dužnost u Božjoj kući, gde si pod Božjom zaštitom i gde te niko ne maltretira, možeš spokojno da živiš u Božjem prisustvu. Veoma si blagoslovena, pa stoga tiho uživaj u tome! Ako dužnost ne budeš obavljala dobro, pa budeš malo orezana, ne treba da se osećaš da ti je učinjena nepravda. Zar ne znaš da si dobila velike blagoslove? (Znam.) Reci Mi, kako je nevernicima u „mašini za mlevenje mesa"? Bolje bi im bilo da su mrtvi. Ta sitna patnja koju trpiš u Božjoj kući jeste ono što ljudi treba da izdrže; to uopšte nije previše bolno. Ljudi, međutim, nisu zadovoljni i ne žele da se pokaju, ma kako da ih orezujete. Ali, kad ih pošaljete kući, nerado se vraćaju među nevernike, jer misle da su oni preterano loši i zli. Kad se stvarno suoče sa smrću, ljudi ne žele da umru; svako ceni svoj život i sledi načelo „loš život je bolji od dobre smrti". Čim ugledaju vlastiti grob, oni briznu u plač. Ljudi sada znaju da nije lako opstati među nevernicima. Ako želiš da živiš dostojanstveno i da zarađuješ za život na osnovu vlastitih sposobnosti, nema načina da u tome uspeš. Nije dovoljno samo biti sposoban; moraš takođe da budeš dovoljno rđav, zao i zlonameran da bi bio uspešan. A šta ti imaš? Neki će reći: „Sada sam pomalo rđav, ali nedovoljno zao." To je bar lako. Uđi u „mašinu za mlevenje mesa" i za manje od mesec dana postaćeš zao. Ako si dobar čovek, oni će hteti da te ubiju; ti bi ih poštedeo, ali oni tebe neće, pa zato moraš da im uzvratiš udarac da bi opstao. Kad jednom postaneš zao, povratka ti nema, pa ćeš takođe postati đavo. Na taj način se formira rđavost. Svet nevernika je tako mračan i rđav. Kako ljudi mogu da se oslobode sotonskog uticaja mraka i rđavosti? Potrebno je da razumeju istinu i da dostignu spasenje. Ako sada, kad veruješ u Boga, želiš da budeš spasen i da se oslobodiš uticaja Sotone, to nije nimalo jednostavno. Moraš da naučiš da se pokoravaš Bogu, moraš da imaš bogobojažljivo srce, moraš da prozreš mnoge stvari i, uz to, načela tvog vladanja moraju da budu, s jedne strane, mudra, a sa druge, ne smeju vređati Boga. Osim toga, nemoj uvek da stremiš ka slavi i bogatstvu, niti da stalno tragaš za uživanjem u prednostima i statusu. Dovoljno ti je da

imaš hrane taman toliko da ne umreš od gladi. Treba da se moliš Bogu i da tražiš da ti na taj način podari blagodat, kako bi ti bila pružena zaštita. Ako stalno gajiš preterane želje, znaj da to nije razumno i da Bog tada neće obraćati pažnju na tvoje molitve.

Što se tiče rđave suštine antihrista, mi danas uglavnom razgovaramo o njenoj trećoj manifestaciji, koja se odnosi na ono što antihristi obožavaju. Šta, dakle, antihristi obožavaju? (Znanje i učenost.) Znanje i učenost, a takođe i još jednu stvar – talente. Šta znanje i učenost obuhvataju? Obuhvataju ono što se može naći u knjigama koje ljudi u svetu proučavaju, zatim iskustvo koje ljudi stiču baveći se oblastima vezanim za znanje, kao i razna ograničenja, pravila i propise koje u društvu propovedaju, a tiču se morala, ljudskosti, ponašanja, i tome slično. Pored toga, tu spadaju i znanja iz raznih naučnih oblasti. Primera radi, neki ljudi ne veruju u reinkarnaciju koja se pominje u Božjim rečima. Ali, ako se jednog dana naučnim istraživanjem otkrije da ljudska bića imaju dušu jer, nakon smrti, nešto napušta telo i težina pokojnika se smanjuje za određeni deo, koji bi mogao da predstavlja težinu duše, ljudi će možda poverovati. Ma šta Bog pričao, oni u to ne veruju, ali čim naučnici nešto izmere na osnovu težine, oni odmah poveruju. Veruju isključivo nauci. Neki ljudi veruju samo u državu, u vladu i u tumačenja srodnih informacija, teorija i poznatih ličnosti. Oni jedino njima veruju. Božje reči, učenja, smernice i izjave ne uzimaju zaozbiljno. Ali zato, čim čuju da neka poznata ličnost nešto govori, istog trenutka sve prihvataju i čak je obožavaju i prepričavaju njene reči. Tako je, na primer, Bog rekao da se mana, koju On svakodnevno baca ljudima s neba, ne može čuvati i da ljudi ne treba već ni narednog dana da je jedu, jer neće biti sveža, ali oni nisu verovali Božjim rečima. Mislili su: „Šta ako nam bog ne pošalje manu, a mi ogladnimo?" Stoga su našli način kako da je skupljaju i skladište. Bog je i sledećeg dana poslao manu, a oni su nastavili da je skupljaju. Bog je i trećeg dana poslao manu, a oni su je i dalje skupljali. Bog im je svakog dana isto govorio, a oni su uporno postupali na način suprotan onom kojem ih je Bog podučavao. Nijednom nisu poslušali ni poverovali Božjim rečima. Jednoga dana, neki naučnik je obavio istraživanje i rekao: „Ako se mana ne pojede istog dana, nego se ostavi za naredni dan, čak i ako spolja izgleda sveže, ona u sebi sadrži bakterije koje, ako se konzumiraju mogu izazvati stomačne tegobe." Od tog dana pa nadalje, ljudi su prestali da je skupljaju. Jedna jedina izjava nekog naučnika ima za njih veću težinu od deset Božjih izjava. Zar to nije rđavo? (Jeste.) Oni su verbalno priznali da su Božje reči istina, priznali su Boga, sledili Ga i hteli su da prime blagoslove od Boga. U isto vreme, uživali su u blagodati i blagoslovima koje im je Bog dao, naslađivali se Božjom negom i zaštitom, ali, ako se to izuzme, oni nisu saslušali nijednu rečenicu koju je Bog izgovorio, niti su slušali šta ih je Bog podučavao, šta im je naređivao, ni šta im je nalagao da urade. Ako bi im neka učena i dobro upućena osoba od autoriteta i položaja rekla nešto ili izjavila neku zabludu, oni bi to odmah prihvatali, bez obzira da li je ispravno ili pogrešno. O čemu se ovde radi? To je rđavo, isuviše rđavo! Ja sam, na primer, nekim ljudima rekao da sladak krompir ne jedu zajedno s jajima, jer to može da dovede do trovanja hranom. Na čemu se ta Moja izjava zasniva? Ja to nisam izmislio; bilo je

slučajeva da su se ljudi otrovali zato što su te dve namirnice pojeli istovremeno. Kad bi neka normalna osoba to čula, kakva bi bila njena reakcija? Pomislila bi: „Ubuduće, jaja neću jesti barem dva-tri sata nakon što pojedem sladak krompir." Ona bi to shvatila ozbiljno i promenila bi svoje navike u ishrani. Međutim, neki ljudi ne bi u to poverovali. Rekli bi: „Trovanje hranom zbog mešanja jaja i slatkog krompira? To je nemoguće. Poješću ih zajedno, pa ćeš videti da li ću se otrovati ili neću!" Kakva je ovo osoba? (Rđava.) Meni je pomalo i odvratna! Kažem im prostu stvar, a oni i dalje uporno insistiraju da te namirnice jedu istovremeno; zar to nije odvratno? Ti ljudi se izričito suprotstavljaju, osporavaju i opovrgavaju sve što je ispravno, korektno i pozitivno – a to je rđavo. Iskvareno čovečanstvo ceni rđavost i moć. Ma kakve zablude đavoli i Sotone iznosili, nesporno je da ljudi mogu da ih prihvate; nasuprot tome, Bog izražava mnoge istine, ali ljudi nisu radi da ih prihvate i čak formiraju brojne predstave. Evo još jednog primera. U mnogim ruralnim oblastima Sjedinjenih Država, postoje netaknute šume po kojima često lutaju divlje životinje. Stoga je preporučljivo da se napolje izlazi isključivo u društvu, dok je noću najbolje uopšte ne izlaziti ako nije neophodno. Ako treba da izađete iz kuće, morate preduzeti mere opreza, povesti nekoga sa sobom ili poneti oružje za samoodbranu – bolje sprečiti nego lečiti. Neki, međutim, kažu: „Ništa se neće desiti; Bog će me zaštititi." Zar to nije testiranje Boga? Preduzimanje mera opreza je ono što ljudi treba da rade. Imaš glavu, srce i duh, pa čemu onda insistirati na Božjoj zaštiti? Nemoj da testiraš Boga. Radi ono što treba da radiš. Ako kojim slučajem naiđeš na neku svirepu divlju životinju, s kojom čak ni grupa od četvoro-petoro ljudi ne može da izađe na kraj, može se desiti da ipak preživiš – e, to je Božja zaštita. Neki ljudi su stvarno viđali vukove i čuli kako vukovi i medvedi zavijaju i time potvrdili postojanje tih divljih životinja. Dakle, kad kažem da noću ne izlazite jer se lako možete susresti s divljim životinjama, da li Ja to tek onako izmišljam? (Ne.) Ja ne pokušavam da zastrašim ljude. Neki će ljudi, kad to čuju, kazati: „Treba da budem obazriviji. Naći ću nekog da mi pravi društvo kad izlazim napolje ili ću poneti oružje za samoodbranu, za slučaj da naiđem na divlje životinje." Neki ljudi, kad ovo čuju, shvataju to ozbiljno, veruju u to i prihvataju ovaj savet, a zatim sprovode u delo to što sam im rekao. Sasvim je jednostavno to prihvatiti; nema ničeg lakšeg od toga. Postoje, međutim, osobe određenog tipa, koje za to neće ni da čuju. One kažu: „Kako to da ja nikad nisam video nijednu divlju životinju? Gde su one? Neka mi neka od njih izađe na megdan, pa da vidimo ko je svirepiji. Šta je to toliko strašno u vezi s divljim životinjama? Svi ste vi samo maloverni strašljivci. A pogledajte moju veru; ni medveda se ne bojim!" Takvi ljudi namerno izlaze sami i bez ikakvog razloga švrljaju unaokolo. Posle svakog obroka moraju malo da prošetaju, insistirajući na tome da budu sami. Kad ih drugi posavetuju da nađu nekoga da im pravi društvo, odgovaraju: „Ne dolazi u obzir, šta će mi društvo? Izgledao bih bezvredno kada bih šetao u društvu! Idem napolje sam!" Oni naprosto moraju to da probaju. O kakvim se ljudima ovde radi? Hajde da čak i zanemarimo opasnost od divljih životinja; ali, zar njihov stav prema ovom pitanju nje problematičan? (Jeste.) U čemu je problem? (Narav takve osobe je rđava.)

Pokušavaš da popričaš s njom o ozbiljnim stvarima, a ona sve to smatra šalom. Ima li ikakvog smisla bilo šta govoriti takvim ljudima? Takvi ljudi su gori od zveri; nema potrebe zamarati se s njima.

Maločas smo govorili o činjenici da su ljudi koji imaju rđavu narav antihrista posebno osetljivi na znanje, učenost, nadarenost i na neke posebne talente; oni naročito cene i dive se posebno nadarenim ljudima i sa strahopoštovanjem i krajnje poslušno se odnose prema svemu što ti ljudi govore. Kakav je njihov stav prema opštem znanju, uvidima i pravoj učenosti, od kojih ljudi imaju koristi i koje treba da poseduje svako ko ima normalnu ljudskost, kao i prema praktičnim i pozitivnim stvarima koje su razumljive u okvirima normalnog ljudskog mišljenja? Oni te stvari preziru i uopšte im ne poklanjaju pažnju. Svaki put kad se na okupljanjima povede razgovor o tim rečima i istinama, šta oni rade? Češkaju se po glavi, nekima su oči poluzatvorene pa izgledaju tupavo i priglupo, a neki odlutaju u vlastite misli. Što se u Božjoj kući više raspravlja o ozbiljnim stvarima, to su oni manje zainteresovani. Što se u zajedništvu češće razgovara o istini, to oni više dremaju i osećaju se pospano. Očigledno je da te ljude istina uopšte ne zanima. Zar to nisu bezvernici koje je nemoguće iskupiti? Dok su pripadali religiji, neki su samo uživali da slušaju druge kako nerazumljivo mumlaju ili da svedoče čudnim događajima i odmah bi se oraspoložili kad vide neku neverovatnu stvar. Neki ljudi, kad Me vide, vole da kažu: „Ja sam diplomirao na filozofiji. A šta si ti studirao?" Odgovaram im: „Nisam studirao nijedan konkretan predmet; mogu samo da razumem nekoliko karaktera i da čitam knjige." Oni kažu: „E pa, onda ne možeš da se meriš s nama." Odgovaram: „Beskorisno je da se po tome poredimo, nego, hajde da malo porazgovaramo – da li trenutno imate nekih poteškoća?" Kako oni odgovaraju na to? „Hmm, kakve poteškoće imam? Nemam nikakvih poteškoća. Svoje dužnosti veoma dobro obavljam!" Dok razgovaram s njima o istini, oni gube interesovanje, zevaju i rone suze, kao da ih je zaposeo neki duh. Ako krenem da razotkrivam njihovu iskvarenu narav, jednostavno se hvataju za šešir i odlaze, jer ne žele više to da slušaju. Što više pokušavam da im idem niz dlaku i da s njima razgovaram na ravnoj nozi, to Me oni više gledaju s visine. Zar to nije nepoštovanje Moje dobre volje? Bio je jednom jedan koji je znao da vozi. Pitao sam ga: „Koliko već godina voziš?" Odgovorio je: „Kupio sam auto nakon što sam, po završetku studija, dve godine radio." Rekoh mu: „Znači da voziš već popriličan broj godina. Ja još uvek ne znam da vozim." Zar time što sam rekao nisam pokušao da s njim budem na ravnoj nozi? Zar to nije razgovor između dvoje ljudi sa normalnom ljudskošću? (Jeste.) Kad je to čuo, rekao je: „Molim? Još uvek ne znaš da voziš? Šta onda znaš da radiš?" Rekoh mu: „Nema puno toga što znam. Znam samo da se vozim u kolima." Upitao sam ga: „Koje dužnosti trenutno obavljaš?" Odgovorio je: „Radim u finansijama i računovodstvu. Mozak mi je prepun brojeva. Na fakultetu sam se isticao u matematici i bio sam najjači u prirodnim naukama. Mogao sam da upišem Cinghua ili Pekinški univerzitet." Rekao sam: „Užasno sam loš u matematici. Imam glavobolju od brojeva. Više volim da proučavam reči, da učim vokabular i slične stvari."

Kazao je: „To je beskorisno učiti. Uopšte, ljudi koji studiraju društvene nauke nemaju budućnost.” Slušajte ga samo šta govori. Ima li u tome imalo normalnog ljudskog rezona? (Nema.) Dok sam s njim komunicirao na tako smiren i srdačan način, on nije mogao da se ispravno odnosi prema tome. Naprotiv, gledao Me je s visine i omalovažavao. Da je naišao na nekoga sa statusom i znanjem, možda bi se drugačije ponašao. Nakon što bismo neko vreme proveli zajedno, pomislio bi: „Upoznao sam boga, malo smo ćaskali i družili se.” Mislio bi da je time stekao neki kapital. Shodno tome, ton njegovog glasa bi se promenio. Jednom sam ga pitao: „Čuo sam da neka osoba neće više da obavlja svoje dužnosti i želi da ide kući. Je li na kraju otišla?” Odgovorio je: „Ah, ta osoba? Nikad nije ni imala nameru da ode!” Kakav je ovo ton? Da li se njegov ton promenio? Kad smo se prvi put sreli, činilo mu se da Me još uvek ne razume u potpunosti: bio je učtiv, pristojno se ponašao i držao se pritajeno. Sada, kad smo se bolje upoznali, digao je rep. Kakav je to ton? Pomalo je drzak, nonšalantan i nepažljiv i ima omalovažavajući i snishodljiv stav kad priča sa Mnom. O kakvoj je naravi reč? To je rđavost. Je li to neko ko ima normalnu ljudskost? (Nije.) Obična, normalna osoba može s tobom da komunicira i razgovara na normalan način – to je nešto najnormalnije. Ako te maltretira, tlači ili omalovažava, na šta to liči? Da li takvo ophođenje prema tebi pokazuje da u toj osobi ima imalo normalne ljudskosti? Recite Mi, ako se takva osoba sretne s nekom svetski poznatom ličnošću, s nekim od statusa i ugleda ili sa svojim šefom ili nadređenim, da li bi se usudila da takvom čoveku priđe na ovaj način? Ne bi se usudila. Drage volje bi pala ničice na pod i morala bi da koristi uloge kao što su podređeni, potčinjeni, sluga, ponizni, prost čovek ili plebejac, kad god se u razgovoru s takvim ljudima poziva na sebe. Među nevernicima, najviši zvaničnici gaze ljude pod sobom, a budući da si ti, takav kakav si, niko i ništa, ko bi s tobom razgovarao smireno i srdačno? Čak i ako ti se povremeno i obrate kad su zbog nečega zadovoljni, oni nemaju ni trunke poštovanja prema tebi; ophode se prema tebi kao prema nižem biću i bez razloga te ćuškaju unaokolo. Kada s tom osobom smireno i srdačno ćaskam i razgovaram, ne samo što od nje ne dobijam pozitivnu reakciju, nego se još i suočavam s prezirom, omalovažavanjem, gnušanjem i podsmehom. Da li je to zato što u načinu na koji s tom osobom komuniciram ima nečeg pogrešnog ili problem treba tražiti u njenoj naravi? (To je zato što ona ima preterano nadmenu narav.) Tačno, i Ja sam u tom pravcu razmišljao. Ako se prema svima ophodim na isti način, zašto neki ljudi ispravno reaguju, a drugi ne? Ljudi se generalno mogu podeliti na dve kategorije: na one koji imaju ljudskost i umeju da poštuju druge, koji razumeju svoj odnos sa Bogom i znaju ko su, i na one koji su rđavi i nadmeni, lišeni samospoznaje. Recite Mi, kako nazivate nešto što je obučeno u ljudsku kožu, ali čak ni sâmo za sebe ne zna šta je? To je zver lišena razuma. Jednom drugom prilikom, pitao sam ga: „Šta je na kraju ispalo od onoga čime sam ti pre neki dan rekao da se pozabaviš? Jesi li se pozabavio time?” Odgovorio je: „O čemu ti pričaš?” Rekao sam: „Onih par stvari; jesi li se pobrinuo oko njih? Da li je to rešeno?” Morao sam dvaput da ga podsetim pre no što se konačno setio: „A, ti o tome

pričaš? Ma, to je još davnih dana rešeno." Kakav ton prenosi prva njegova rečca, „A"? Ponovo se radi o prezrivom tonu i opet iz njega izranja đavolska priroda. Njegova priroda ostala je nepromenjena; naprosto je takav bednik. Kad sam nastavio da se raspitujem oko toga kako je rešio taj problem, odgovorio je: „Neki ljudi su to pogledali i očas rešili stvar", bez ikakvih daljih pojašnjenja. Kad bih pokušao da saznam išta detaljnije i čak mu postavljao konkretna pitanja, nikakav odgovor ne bih dobio. Ja sam mu naložio da obavi taj zadatak; valjda imam pravo da budem obavešten? (Imaš.) Šta je, dakle, bila njegova obaveza? Nakon što je od Mene dobio zadatak, zar nije trebalo da me izvesti šta je uradio? (Trebalo je.) Ali, on Me nije izvestio, tako da u vezi s tim nisam imao nikakvu povratnu informaciju. Mogao sam samo da pošaljem nekoga da se raspita o tome kako je ta stvar rešena, ali i dalje nisam dobijao nikakav odgovor. U Svom sam srcu pomislio: „U redu, upamtiću te. Nisi pouzdan. Ne mogu ništa da ti poverim. Nemaš nimalo kredibiliteta!" Koja je to vrsta đavola? Šta je narav jedne ovakve osobe? Rđavost. Kad se ophodiš s njim kao sa sebi jednakim, učtivo raspravljaš o raznim stvarima i pokušavaš da budeš srdačan, kako on to doživljava? On u tome vidi tvoju nesposobnost i slabost i misli da svako može da te vrti oko malog prsta. Zar to nije rđavost? (Jeste.) To je čista rđavost. Mada ovako rđave osobe nisu rasprostranjene, ima ih u svakoj crkvi. Srca su im otvrdla i nadmena, imaju odbojnost prema istini, a naravi su im opake. Upravo takve naravi i ponašanja potvrđuju da su ljudi poput ovih rđavi. Oni ne samo što ne vole pozitivne strane normalne ljudskosti, kao što su ljubaznost, tolerancija, strpljenje i ljubav, već naprotiv, u svojim srcima gaje mržnju i diskriminaciju. Šta je to što leži duboko u srcima takvih ljudi? Rđavost. Oni su do krajnosti rđavi! To je još jedna manifestacija rđavosti antihrista.

Sadržaj našeg današnjeg razgovora o rđavim manifestacijama antihrista donekle se razlikuje od onoga o čemu smo razgovarali na prethodna dva zajedništva, ali oba puta je akcenat bio na jednom aspektu. Recite Mi, pošto antihristi duboko u svojim srcima cene znanje, učenost, nadarenost i posebne talente – osećaju duboko poštovanje prema tim stvarima – da li je njihova vera u Boga iskrena? (Nije iskrena.) Neki će možda reći da se oni s vremenom mogu promeniti. Hoće li se promeniti? Ne, neće se promeniti, oni ne mogu da se promene. U prirodi im je da preziru Božju poniznost i skrivenost, Njegovu iskrenu ljubav, Njegovu odanost, Njegovu milost i brigu za čovečanstvo. I šta još? Preziru normalnost i praktičnost Boga koji živi među ljudima i, štaviše, preziru sve one istine koje nemaju veze sa znanjem, učenošću, naukom i darovitošću. Mogu li takvi ljudi da budu spaseni? (Ne mogu.) Zašto ne mogu da budu spaseni? Zato što se tu ne radi o trenutnom otkrovenju neke iskvarene naravi; radi se o otkrovenju njihove priroda-suštine. Ma kako da ih drugi ljudi savetuju i ma koliko da s njima razgovaraju o istini, njih ništa od toga ne može da promeni. To nije neki njihov privremeni hobi, već duboko usađena potreba za tim stvarima. Upravo zbog toga što imaju potrebu za znanjem, učenošću, darovitošću i naročitim talentima, ta potreba im omogućava da poštuju ove stvari. Šta znači to poštovanje? Znači da su oni spremni da po svaku cenu slede te stvari i da ih

zadobiju – eto šta znači poštovanje. Da bi zadobili te stvari, spremni su da trpe patnju i da za njih plate bilo koju cenu, jer to su stvari koje oni poštuju. Neki čak kažu: „Šta god da bog zatraži od mene da uradim, to je u redu. Mogu da udovoljavam bogu dokle god ne traži od mene da stremim ka istini.” Tome se oni nadaju. Ti ljudi nikada neće prihvatiti Božje reči kao istinu; uprkos tome što sede ovde i mirno slušaju propovedi i čitaju Božje reči, to što oni iz njih zadobijaju nije istina. To je zato što Božje reči uvek odmeravaju prema ljudskim predstavama i uobraziljama i što Božje reči proučavaju koristeći se teološkim znanjem, pa je stoga nemoguće da oni zadobiju istinu. Nadaju se da će iz Božjih reči steći znanje, učenost i nekakvu informaciju ili tajnu – neku vrstu učenja za kojim žude i tragaju, a koje je širokim masama nepoznato. Nakon što steknu to, drugim ljudima nepoznato učenje, oni idu unaokolo i hvale se njime, uzalud se nadajući da će tim znanjem i učenjem moći da se naoružaju i da prikažu sebe u boljem svetlu, kako bi mogli uglednije i ispunjenije da žive, da imaju veći prestiž i status među ljudima, te da tako privole ljude da više veruju u njih i da ih više obožavaju. Stoga se neumorno razmeću određenim značajnim stvarima koje su uradili, stvarima koje smatraju slavnim, kao i stvarima za koje veruju da su upečatljive, kojima mogu da se šepure i da ih koriste radi preuveličavanja vlastite sposobnosti i jedinstvenosti. Gde god da odu, oni propovedaju jedan te isti skup teorija. Ma koliko da čitaju Božje reči, prisustvuju okupljanjima i slušaju propovedi, ti ljudi ne mogu razumeti istinu. Čak i ako uspeju da dokuče delić istine, oni je nipošto neće primenjivati. U tome je suština takvih ljudi i to je nešto što niko ne može da promeni. To je zato što su prirodno obdareni nečim što drugi nemaju i zato što je ono što oni vole povezano s njihovom rđavom suštinom – to im je fatalna mana. Suđeno im je da ne prihvate istinu, suđeno im je da slede Pavlov put i suđeno im je da se do samog kraja suprotstavljaju istini i Bogu. Zašto je tako? Zato što ne vole istinu; oni je nikada neće prihvatiti.

Da li ste i vi iskusili rđavost antihrista? Imate li takve ljude oko sebe? Jeste li bili u kontaktu s takvim ljudima? Zašto smo tokom nekoliko okupljanja posvećivali vreme raspravama o ovoj temi? Obično, kad ljudi govore o tome koliko poznaju samim sebe, često ih čujem kako pominju nadmenu, samopravednu i lažljivu narav. Retko se, međutim, može čuti da ljudi govore o rđavosti. E sad, kad već govorimo o rđavoj naravi, često čujem kako ljudi govore da je nečija tuđa narav rđava. Izgleda da ste stekli izvesno razumevanje. U prošlosti, kad bi ljudi govorili o vlastitoj samospoznaji, uvek su pominjali nadmenost. Ako to sada posmatramo, koja je narav opasnija, nadmenost ili rđavost? (Rđavost.) Tačno. U prošlosti, ljudi nisu shvatali koliko je problem rđavosti ozbiljan. U stvari, narav i suština rđavosti opasnije su od nadmenosti. Da ti pravo kažem, ako su narav i priroda-suština neke osobe strašno rđave, moraš da izbegavaš svaki kontakt s njom – drži se podalje od nje. Takvi ljudi ne idu pravim putem. Kakve koristi možeš da imaš od druženja i održavanja veza sa rđavim ljudima? Ako od toga nemaš koristi, ali u sebi imaš „antitela” da se odupreš njihovoj rđavosti, onda i možeš da komuniciraš s njima. Imaš li takvo osiguranje? (Nemam.) Zašto treba da izbegavaš komunikaciju s

takvim ljudima ukoliko nemaš takvo osiguranje? Zato što se iza njihove rđavosti kriju još dve stvari – podmuklost i lažljivost. Većinu ljudi kojima nedostaje razumevanje istine, iskustvo i uvid veoma je lako navesti na stranputicu. Onda ti preostaje još samo da im se potčiniš i da naposletku postaneš njihov zatočenik. Njihov zatočenik možeš da postaneš na dva načina: bilo zato što ne možeš da ih poraziš, a u srcu si još uvek neubeđen, ali iz nužde moraš da im se barem na rečima pokoriš ili, pak, postoji jedan drugi način na koji te oni u potpunosti potčinjavaju sebi. To je zato što u rđavoj prirodi antihrista ima nečega što je ljudima nepoznato: oni mogu da koriste razna sredstva, govore, metode, strategije, načine i zablude, kako bi te ubedili da ih slušaš, kako bi te naveli da poveruješ da su oni u pravu, da su ispravni i pozitivni i da će oni, čak i ako čine zlo, krše istina-načela i pokazuju iskvarene naravi, na kraju preokrenuti čitavu stvar i navesti ljude da misle kako su oni u pravu. Oni imaju tu sposobnost. U čemu se ogleda ta sposobnost? U tome da ljude veoma lako navode na stranputicu. Njihova se rđavost ogleda u tome da ljude veoma lako navode na stranputicu. U njihovim srcima, sve što oni vole ili ne vole, prema čemu osećaju odbojnost i što cene i obožavaju, uobličava se uz pomoć određenih iskrivljenih gledišta. Ta gledišta sadrže u sebi skup teorija, a sve te teorije su zapravo verodostojne zablude koje obični ljudi teško mogu da opovrgnu zato što antihristi uopšte ne prihvataju istinu i čak su u stanju da prezentuju prefinjene argumente za svoje sopstvene greške. Bez istina-stvarnosti, ti antihriste ne možeš da razuveriš tako što ćeš s njima razgovarati o istini. Krajnji rezultat je taj da oni koriste svoje šuplje teorije da opovrgnu tebe, tako da ti ostaješ bez teksta i postepeno podležeš njihovom uticaju. Rđavost takvih ljudi leži u činjenici da oni veoma lako navode ljude na stranputicu. Očigledno je da su oni niko i ništa i da prave brljotine u svemu što rade; pa ipak, na kraju su ipak u stanju da neke ljude navedu da ih obožavaju, da „kleče” pred njima i da im postanu poslušni. Takve osobe mogu da pretvore pogrešno u ispravno, crno u belo. U stanju su da istinu preokrenu u laž, da nepravde koje su sami počinili pripišu drugima, te da za tuđa dobra dela preuzmu zasluge kao da su njihova. Kako vreme prolazi, ti postaješ zbunjen, ne znajući kakvi su oni zapravo. Sudeći po njihovim rečima, postupcima i izgledu, možda ćeš pomisliti: „Ova osoba je izuzetna; ne možemo da se poredimo s njom!” Zar se po tome ne vidi da su te naveli na stranputicu? Onog trenutka kad te navedu na stranputicu, ti si u opasnosti. Zar osobe koje druge ljude navode na stranputicu naprosto nisu previše rđave? Svako ko sluša njihove reči može biti naveden na stranputicu i može trpeti ometanja, od kojih će mu izvesno vreme biti teško da se oporavi. Neka braća i sestre mogu takve ljude da prepoznaju i da shvate da ih oni navode na stranputicu, te da ih razotkriju i odbace, dok će ih drugi, koje su antihristi već naveli na pogrešan put, čak i braniti, govoreći: „Ne, božja kuća je nepravična prema njemu; moram da se založim za njega.” U čemu je ovde problem? Mada je očigledno da su ti ljudi navedeni na stranputicu, oni ipak brane i opravdavaju onoga koji ih je na tu stranputicu naveo. Zar to nisu ljudi koji veruju u Boga, ali slede ljudsko biće? Tvrde da veruju u Boga, ali zašto onda toliko obožavaju tu osobu i zašto baš nju brane? Ako ne

mogu da primete nešto što je tako očigledno, zar to ne znači da su u određenoj meri već krenuli stranputicom? Antihrist je te ljude do te mere naveo na stranputicu da oni više ne liče na ljudska bića, niti imaju nameru da slede Boga; naprotiv, oni obožavaju i slede antihrista. Zar ovi ljudi time ne izdaju Boga? Ako veruješ u Boga, ali te On nije zadobio, nego je tvoje srce zadobio antihrist kojeg ti svesrdno slediš, to znači da te je antihrist preoteo iz Božje kuće. A kad se jednom odrekneš Božje nege i zaštite, kad odeš iz kuće Božje, antihrist može da manipuliše i da se poigrava tobom kako mu je volja. Kad mu bude dosadilo da se poigrava tobom, izgubiće želju za tobom, pa će otići da druge ljude navodi na stranputicu. Doduše, ako budeš i dalje slušao njegove reči i ako u tebi još uvek ima nečega što bi mogao da iskoristi, možda će te i pustiti da ga još neko vreme slediš. Ali, ako on u tebi ne vidi više ništa vredno iskorišćavanja i ako više nema nikakvog poštovanja prema tebi, naprosto će te odbaciti. Možeš li još uvek da se vratiš veri u Boga? (Ne.) Zašto više ne možeš da veruješ? Zato što je tvoja prvobitna vera nestala, raspršila se. Eto kako antihristi navode ljude na stranputicu i nanose im štetu. Znanje i učenost, koje ljudi obožavaju, oni koriste u kombinaciji sa vlastitim talentima, kako bi ljude kontrolisali i naveli na pogrešan put, baš kao što je Sotona naveo Adama i Evu na stranputicu. Bez obzira na priroda-suštinu antihrista, bez obzira na to šta oni, po svojoj priroda-suštini vole, čega se gnušaju, a šta cene, jedno je sigurno: to što oni vole i što koriste da bi ljude navodili na stranputicu protivno je istini, nema sa istinom nikakve veze i neprijateljski je nastrojeno prema Bogu – to je izvesno. Upamtite ovo: antihristi nikada ne mogu biti kompatibilni s Bogom.

Recite Mi, kakvi ljudi pokazuju znakove i obeležja rđavosti antihrista? (Daroviti ljudi.) I ko još? (Oni koji vole da se hvale.) To što vole da se hvale, nije samo po sebi dovoljno rđavo. Iako možda vole da se hvale, oni nemaju želju da kontrolišu druge, nisu otišli toliko daleko – to je iskvarena narav. Razmisli malo podrobnije o tome: koji ljudi pokazuju znakove i obeležja koji ti omogućuju da već na samom početku, na osnovu raznih ponašanja i pokazatelja u nekoj osobi, otkriješ da je taj bednik zapravo antihrist? (Nadmeni ljudi koji vole status.) Nadmenost i ljubav prema statusu imaju veze s tim, ali ni to nije dovoljno precizno. Sada ću vam ispričati nešto, a vi Me saslušajte i vidite da li je to od ključne važnosti ili nije. Neki ljudi stalno iznose gledišta koja se razlikuju od istine i pozitivnih stvari. Spolja gledano, može se učiniti da oni uvek žele da se dopadnu drugima i da se istaknu u odnosu na ostale, ali to ne mora uvek biti slučaj. Moguće je da upravo ta gledišta dovode do takvog njihovog spoljašnjeg ponašanja. U stvari, ako se oni budu iskreno držali tih gledišta, nastaće ozbiljan problem. Primera radi, kad svi u zajedništvu kažu: „Moramo ovu stvar da prihvatimo od Boga. Ako je ne razumemo, najpre treba da se pokorimo" i svi se slože s tim, da li je takvo gledište ispravno? (Jeste.) Da li to načelo praktičnog delovanja predstavlja skretanje s kursa? (Ne predstavlja.) Pa, kakve to onda reči ljudi izgovaraju, a da time pokazuju znakove i obeležja rđave naravi antihrista? „Jedno je pokoravati se, ali ti moraš da shvatiš šta se dešava, zar ne? Svemu treba prilaziti ozbiljno, je li tako? Ne možeš samo da se pokoravaš kao neki smetenjak;

bog ne traži od nas da se nasumično pokoravamo.” Zar ovo nije neka vrsta argumenta? (Jeste.) Neki ljudi kažu: „Ako postoji nešto što ne razumemo, možemo strpljivo da sačekamo i da tražimo razgovor s nekim ko to razume. U ovom trenutku, to niko od nas ne razume, pa ne možemo naći nikoga s kim bismo razgovarali o tome. Stoga, hajde da se najpre pokorimo.” A kakvo je gledište antihrista? „Vi, gomilo slabića, pokoravate se svemu i u svemu slušate boga. Slušajte mene! Zašto niko nije pomenuo mene? Dozvolite mi da vam iznesem svoje dubokoumno mišljenje!” Oni bi da podele svoja uzvišena gledišta. Protive se ljudima koji praktikuju istinu, protive se njihovom pridržavanju istina-načela. Uvek imaju želju da budu nadmeni, da zapodenu bitku, da posegnu za zlim trikovima, da podele svoja uzvišena gledišta i da privole ljude da ih gledaju drugačijim očima. Zar to nije znak rđave naravi antihrista? Zar to nije njihovo obeležje? Zašto bi bilo pogrešno da se svi pokore? Čak i ako se nepromišljeno pokore – je li to pogrešno? Da li bi Bog to osudio? (Ne bi.) Bog to ne bi osudio. Odakle njima pravo da podmeću klipove pod točkove i da zakuvavaju stvari? Kad vide kako se ljudi pokoravaju Bogu, osećaju li bes u srcu? Kad se svojim očima uvere da se ljudi pokoravaju Bogu, u srcu osećaju ogorčenost i nezadovoljstvo zbog toga što nisu dobili nikakve pogodnosti, što ih ljudi ne slušaju i ne pokoravaju se njima i što ne traže njihove savete, pa su zato nesrećni – oni se u srcu opiru tome, misleći: „Kome se pokoravaš? Da li se pokoravaš istini? U redu je pokoravati se istini, ali moramo da je proučimo. Šta je, dakle, istina? Da li se na pravi način pokoravaš? Zar ne bi barem trebalo da razumeš prednosti i mane svega toga?” Zar njihov argument nije upravo to? Šta oni pokušavaju da učine? Žele da zakuvaju stvar i da ljude navedu na stranputicu. Kad to čuju, pojedini tupi, priglupi i šašavi ljudi kreću stranputicom, dok oni razboritiji opovrgavaju antihriste, govoreći im: „Šta to radiš? Jesi li ljubomoran i zavidan zato što se pokoravam Bogu? Nesrećan si kad se pokoravam Bogu, ali si zato zadovoljan kad tebe slušam? Je li ispravno samo kad se svi pokoravaju tebi, kad slušaju tebe i kad rade samo ono što im ti kažeš? Da li je to što govoriš u skladu sa istinom?” Kad to vide, antihristi misle: „Neki ljudi su razboriti – za sada ću sačekati.” Ukratko, kad svako postupa u skladu sa istina-načelima, antihristi jedva čekaju da se istaknu. Što ljudi više slušaju Boga, pokoravaju se uređenjima Božje kuće, postupaju u skladu s Božjim rečima i obavljaju poslove u skladu s radnim aranžmanima i načelima, to se antihristi osećaju sve neprijatnije i nelagodnije i postaju uznemireni. To je znak rđave suštine antihrista. Dokle god svi slušaju Božje reči, praktikuju istinu i poslove obavljaju u skladu s načelima, oni osećaju nelagodu i nemir. Zar to nije problem? (Jeste.) Ako niko ne čita Božje reči, ili ako ih čita ali ne razgovara o njima, ako svi slušaju samo antihriste, oni se time oduševljavaju. Koji se problem time ilustruje? Oni nikada ne razgovaraju o Božjim rečima. Dokle god svi smireno razgovaraju o Božjim rečima i dok antihristi vide da niko ne obraća pažnju na njih, da ih niko ne sluša, da od ljudi ne mogu da steku obožavanje, da im je status ugrožen i da su u opasnosti – tada oni počinju da podmeću klipove i da zakuvavaju stvari, da predlažu jeresi ili zablude kako bi te ometali i navodili na

stranputicu i kako bi se ti zapitao da li je ono o čemu si upravo raspravljao ispravno ili pogrešno. Čim neko, kroz razgovor u zajedništvu, konačno nešto shvati, oni će mu odmah reći par đavolskih reči kako bi mu zakuvali čorbu. Zar to nije rđava narav antihrista? Kojoj manifestaciji ta rđava narav odgovara? (Neprijateljstvu prema istini.) Tačno. Što svi ljudi više razumeju istinu, oni su utoliko više uznemireni. Zar to nije neprijateljstvo prema istini? Zar se to ne poklapa? (Da, poklapa se.) Jeste li sretali takve ljude? Dok u zajedništvu svi ostali razgovaraju o nečemu, oni dugo ćute. Kad u zajedništvu nešto konačno počne da se razjašnjava, oni se iznenada uključuju u raspravu i postavljaju neko nezgodno pitanje, kako bi ostalima otežali stvar. Namera im je da kažu: „Dajte da vam pokažem nešto, kako biste videli šta ja sve mogu! Vi ovde razgovarate o istini, a mene ne slušate, ignorišete me, ne marite za mene i uopšte ne obraćate pažnju na mene i zato ću vam postaviti teško pitanje da biste razgovarali o njemu i potpuno ću vas zbuniti!” Zar to nije đavo? (Jeste.) To je đavo, autentični antihrist.

Neki ljudi su naročito srećni kad god čuju da je neko slab ili negativan. Posebno kad vide da neko ometa rad crkve, da neko radi ružne stvari zbog kojih rad crkve postaje haotičan ili kad vide da neko iz čiste zlobe pravi probleme – oni se time naročito oduševljavaju i jedva čekaju da započnu sa slavljem i vatrometom. Šta je s tim ljudima? Zašto se toliko raduju tuđoj nesreći? Zašto, u ovom ključnom trenutku, ne mogu da stanu na stranu Boga i da zaštite interese Božje kuće? Zar takvi ljudi nisu bezvernici? Zar to nisu Sotonine sluge? Svi treba da se preispitate da li i vi pokazujete takva ponašanja, kao i da proverite ima li oko vas takvih ljudi i da osmislite kako da takve pojedince prepoznate, naročito kad vidite zle ljude kako čine zlodela – kakav stav imate o tome? Jeste li samo slučajni prolaznici koji uživaju u ovom spektaklu ili biste i vi mogli da krenete tim putem? Jeste li i vi takvi? Neki ljudi ne žele da se na ovaj način preispituju. Oni ne vole da vide ono što je u ljudima dobro; više vole kad su svi drugi gori od njih – tada se oni raduju. Na primer, kad vide da neko ko se daje za Boga biva orezan ili kad neko ko iskreno veruje u Boga učini neki prestup, oni se tome potajno raduju i kažu: „Aha, i tebi je došao crni petak. Davao si sebe za boga – i kako si prošao? Učinjena ti je nepravda, zar ne? Puno si propatio, je li da? Koja je svrha davati sebe? Oduvek si govorio istinito, a sada te orezuju, je li? Tako ti i treba!” Zašto su toliko oduševljeni? Zar se oni ne raduju tuđoj nesreći? Zar takvim ljudima srce nije na pogrešnoj strani? Kad vide da neko ometa rad Božje kuće, oni su srećni. Srećni su kad vide da rad Božje kuće trpi gubitke. Šta je to što ih čini srećnim? Oni misle: „Konačno je neko ko, poput mene, ne voli istinu naneo štetu interesima božje kuće i zbog toga se uopšte ne oseća krivim.” To je ono što njih čini srećnim. Zar to nije rđavo? (Jeste.) To je do krajnosti rđavo! Da li i među vama ima takvih ljudi? Ima ljudi koji uglavnom ne pevaju, ali zato, čim vide da neko napravi grešku, najednom počinju da pevuše i da njišu telom, izgledaju krajnje zadovoljno i misle: „Danas, konačno, jedna dobra vest. Tako sam srećan, da ću pojesti još dve-tri činije pirinča!” Kakva je to narav? Rđavost. Neće se ni na trenutak rastužiti, niti kap suze proliti ako interesi Božje kuće pretrpe gubitke. Oni zbog toga neće kriviti sebe, neće osećati ni

tugu, ni bol. Nasuprot tome, srećni su i zadovoljni zato što su, nečijom greškom, interesi Božje kuće pretrpeli štetu i što je imenu Božjem naneta sramota. Zar to nije rđavost? Zar to nije znak da takvi ljudi imaju rđavu prirodu antihrista? To je takođe znak.

Priča se da u timovima za jevanđelje ima ljudi koji su rečiti govornici. Oni su godinama slušali propovedi i prikupili čitav skup doktrina, puni su sebe gde god da se pojave i nikad im ne zafale reči dok propovedaju, čime u potpunosti dokazuju vlastite talente i rečitost. Neki ljudi takve pojedince smatraju prilično sposobnim i odlučuju da ih slede. Šta oni na kraju kažu? „Slušali smo kako ta osoba besedi, pa stoga nema potrebe da slušamo propovedi višnjeg; takođe, nema potrebe ni da slušamo božje reči. Beseda te osobe sve to zamenjuje." Zar ti ljudi nisu u opasnosti? (Jesu.) Ti ljudi su u velikoj opasnosti. Oni vole postupke i ponašanja antihrista, kao i njihov bezobrazluk, divljaštvo i rđavost. Vole sve što vole antihristi i osećaju odbojnost prema svemu što je antihristima odbojno. Vole znanje, učenost, doktrine i razne teološke teorije, jeresi i zablude koje antihristi propovedaju. Oni te stvari obožavaju. U kojoj meri ih obožavaju? Čak i noću, dok spavaju, oni te reči u snu izgovaraju. Je li to ozbiljno? Kad njihovo obožavanje dostigne taj nivo, mogu li ti ljudi i dalje da slede Boga? Neki će možda reći: „To je pogrešno. Oni su i dalje u crkvi, još uvek veruju u Boga." Još uvek im se nije ukazala prilika. Kad pronađu osobu ili predmet koji žele da obožavaju, oni u svakom trenutku mogu da napuste Boga. Zar to nije znak da poseduju rđavu suštinu antihrista? (Jeste.) Možete li da prepoznate takve ljude kad ih vidite? (Da, možemo.) Ranije vam možda nije bila poznata ozbiljna priroda ovih stvari. Ako biste se sada ponovo susreli s takvim ljudima, da li biste se i dalje dvoumili u vezi s njima? Da li biste ih ignorisali? (Ne bismo.) Stekao si, dakle, izvesnu sposobnost rasuđivanja u vezi s takvim ljudima? (Da, jesam.) To su neki od znakova i informacija koje oni pokazuju. To jest, čim im se ukaže prilika, čim steknu status ili ih neko navede na stranputicu, takvi ljudi mogu bilo gde i bilo kada da izdaju Boga. Mogu li ljudi da vide njihova otkrovenja i njihovu rđavu suštinu? Ima li tu nekih tragova koje ljudi mogu da uoče? (Ima.) Trebalo bi da ih bude. Da ih nisam pomenuo, mogli biste da pomislite: „Ko pokazuje takva obeležja? Ko otkriva takve znakove? Niko; ja nikog takvog nisam video." Zar kroz Moju diskusiju o tim znakovima niste otkrili da takvi ljudi postoje? Neki od njih su sledbenici, a neki su starešine i delatnici. To je treći znak posedovanja rđave suštine antihrista.

Ljudi koji poseduju rđavu suštinu antihrista imaju još jedan prepoznatljiv znak, nešto što im je svima zajedničko. Ti ljudi, pod maskom ljubavi prema istini i žudnje za istinitim putem, dolaze da slušaju propovedi, uče razna znanja i sadržaje u vezi sa istinom i opremaju se teološkim znanjem i teorijama, koje onda koriste da bi se upuštali u verbalne sukobe sa starešinama i delatnicima, da bi određene pojedince osuđivali, a druge nagovarali i navodili na stranputicu, pa čak i da bi određene ljude tobože snabdevali, pružali im pomoć i zalivali ih. Jedna stvar, međutim, jasno pokazuje da oni nisu ljubitelji istine. Koja je to stvar? Radi se o tome da, ma koliko da se ti ljudi opremaju i ma koliko da propovedaju, oni samo pričaju i govore o nekim stvarima i sami sebe naoružavaju,

ali nikada se tim stvarima ne bave u skladu sa istina-načelima. Šta to znači „nikad”? To znači da oni ne mogu da izgovore ni jednu jedinu istinitu reč, da nikada nisu bili pošteni i da nikada nisu platili cenu otpuštanja onih prednosti koje donosi status. U kakvoj god prilici da se nađu, oni se, u svojim govorima i postupcima, uvek maksimalno zalažu za sopstvenu slavu, dobit i status. Uprkos tome što se, spolja gledano, čini da oni plaćaju cenu i da vole istinu, njihova rđava suština ostaje nepromenjena. O kakvom se problemu ovde radi? S jedne strane, ti ljudi u svojim postupcima nikada ne tragaju za istina-načelima. S druge strane, čak i ako su im istina-načela i put prakse poznati, oni ih ne primenjuju. To je znak da poseduju rđavu suštinu antihrista. Bez obzira na to imaju li status ili ga nemaju i bez obzira da li obavljaju svoju dužnost propovedanja jevanđelja ili su starešine i delatnici, šta je to što takve ljude karakteriše? Oni mogu samo da artikulišu prave doktrine, ali nikada ne čine prave stvari. To je njihova karakteristika. Doktrine izgovaraju jasnije od ikoga drugog, ali zato rade gore od ikoga drugog – zar to nije rđavo? To je četvrti znak posedovanja rđave suštine antihrista. Uverite se i sami u to i procenite da li oko vas ima mnogo ljudi sa rđavom suštinom antihrista. Pošto sam vam nabrojao ove znakove, možete da ocenite ima li oko vas popriličan broj takvih ljudi ili nema. Koliki procenat oni čine? Da li je među njima više starešina ili običnih vernika? Zar neki od vas ranije nisu smatrali da samo starešine imaju mogućnost da postanu antihristi? (Ranije je upravo tako bilo.) Dakle, da li se ovo gledište sada promenilo? Antihristi ne postaju antihristi zato što imaju status; oni su takvi bednici bili i kad nisu posedovali status. Radi se samo o tome da oni, igrom slučaja, završavaju na položaju starešine, gde se njihove crte antihrista brzo razotkrivaju, baš kao što gljiva, na pogodnoj temperaturi i zemljištu, brzo fermentiše i otkriva svoje pravo lice. Ako se ne nađu u pogodnom okruženju, razotkrivanje njihove priroda-suštine može potrajati nešto duže, ali to što se sporije razotkrivaju ne znači da oni nemaju takvu prirodu. Ljudi s takvom prirodom kad-tad će se razotkriti svojim postupcima, a tako razotkrivena ponašanja jesu znakovi i obeležja rđave suštine antihrista. Čim se ustanovi da poseduju te znakove i belege, mogu se okarakterisati kao antihristi.

Kažite Mi, da li praktikovanje istine i bavljenje stvarima u skladu sa istina-načelima zahteva razne izgovore i opravdanja? (Ne zahteva.) Sve dok neka osoba ima iskreno srce, ona može da sprovodi istinu u delo. Da li ljudi koji ne praktikuju istinu iznalaze razne izgovore? Kada, na primer, urade nešto pogrešno, nešto što je suprotno načelima i neko ih zbog toga ispravi, mogu li oni da slušaju? Oni to ne slušaju. Ima li tu još nečega ili se sve svodi na činjenicu da ne slušaju? Na koji su način oni rđavi? (Tako što smišljaju izgovor da bi te ubedili da pomisliš da su oni u pravu.) Oni će pronaći takvo tumačenje koje se poklapa s tvojim predstavama i uobraziljom, da bi zatim skup duhovnih teorija, koje ti možeš da priznaš i da prihvatiš i koje su u skladu sa istinom, iskoristili da bi te ubedili da se složiš s njima i da iskreno poveruješ kako su oni u pravu, a sve sa ciljem da ljude kontrolišu i da ih navedu na stranputicu. Zar to nije rđavost? (Jeste.) To zaista jeste rđavost. Očigledno je da su učinili nešto pogrešno, da su svojim postupcima

prekršili načela i istinu i da nisu praktikovali istinu, ali oni ipak iznalaze čitav skup teoretskih opravdanja. To je uistinu rđavo. Baš kao kad vuk pojede ovcu; vuku je, naime, od samog početka u prirodi da jede ovce; Bog je tu životinjsku vrstu stvorio tako da jede ovce – ovce su njegova hrana. Ali, nakon što je pojede, vuk i dalje smišlja razna opravdanja. Jesi li ikada razmišljao o tome? Ti misliš: „Pojeo si moju ovcu, a sad bi hteo da me ubediš kako je zapravo i trebalo da je pojedeš, da je to bilo sasvim razumno i prikladno s tvoje strane i da čak treba da ti budem zahvalan." Zar ne osećaš bes zbog toga? (Osećam.) Koje ti se misli vrzmaju po glavi dok besniš? Misliš: „Ovaj momak je isuviše rđav! Ako baš želiš da je pojedeš, samo napred, jer ti si naprosto takav; ali, ti ne samo što si mi pojeo ovcu, nego sad još izmišljaš gomilu razloga i izgovora i tražiš od mene da ti zbog toga budem zahvalan. Da nisi malo pobrkao šta je ispravno a šta pogrešno?" To je rđavost. Kad vuk poželi da pojede ovcu, koje izgovore nalazi za to? Vuk kaže: „Jagnje moje, moram danas da te prožderem kako bih ti naplatio za onu uvredu od prošle godine." Jagnje mu, ni krivo ni dužno, odgovara: „Ja se prošle godine nisam još bio ni rodio." Shvativši da je pogrešio jer je loše procenio starost jagnjeta, vuk kaže: „Dobro, onda ćemo zanemariti tvoje godine, ali ja ipak moram da te pojedem jer, kad sam prošle godine hteo da se napijem vode iz ove reke, ti si je bio zamutio, pa zbog toga moram da ti se osvetim." Jagnje će na to: „Ja živim nizvodno odavde, a ti si uzvodno. Kako sam mogao da zamutim vodu uzvodno? Ali, pojedi me, ako baš želiš. Nemoj samo da smišljaš razne izgovore." Takva je ćud vučja. Zar to nije rđavost? (Jeste, to je rđavost.) Da li je vučja rđavost ista kao rđavost velike crvene aždaje? (Jeste.) To je najprikladniji opis velike crvene aždaje. Velika crvena aždaja bi da hapsi ljude koji veruju u Boga; ona želi da te ljude optuži za zločine. Stoga ona najpre pravi odgovarajuću fasadu i izmišlja određene glasine, koje zatim objavljuje svetu kako bi čitav svet ustao protiv tebe i osudio te. Ljudima koji veruju u Boga stavlja na teret višestruka nedela, poput „remećenja javnog reda i mira", „odavanja državnih tajni" i „podrivanja državnih vlasti". Ona takođe širi glasine da si počinio razna krivična dela i sve te optužbe pripisuje tebi. Da li je u redu ako odbiješ da ih priznaš? Da li je uopšte bitno hoćeš li ih priznati ili nećeš? Nije bitno. Kad ona jednom odluči da te uhapsi, to je kao kad se vuk namerači na neku ovcu – pronaći će gomilu izgovora. Velika crvena aždaja krije se iza određenih fasada i tvrdi da smo počinili neke loše stvari koje su, zapravo, drugi ljudi počinili. Ona krivicu prebacuje na nas i lažno optužuje crkvu. Možeš li da je urazumiš? (Ne.) Zašto ne možeš da je urazumiš? Možeš li da to jasno raspraviš s njom? Misliš li da te neće uhapsiti ako pokušaš da je urazumiš i da joj objasniš situaciju? Onda imaš predobro mišljenje o njoj. Pre no što budeš uspeo išta da joj kažeš, zgrabiće te za kosu, olupaće ti glavu o zid, a onda će te pitati: „Znaš li ti ko sam ja? Ja sam đavo!" Nakon toga, sledi te surovo prebijanje, praćeno danonoćnim naizmeničnim ispitivanjem i mučenjem, a onda ćeš početi da se ponašaš. Tada ćeš shvatiti: „Ovde nema mesta za razboritost; ovo je klopka!" Velika crvena aždaja se ne raspravlja s tobom – misliš li da ona takvu fasadu pravi slučajno i nenamerno? U njenoj pozadini je zavera i ona je već isplanirala svoj

sledeći korak. Ovo je samo uvod za ono što sledi. Možda će neki i dalje misliti: „Oni ne razumeju stvari vezane za verovanje u Boga; ako im budem objasnio, sve će biti u redu." Možeš li to da joj objasniš? Lažno te je optužila za nešto što nisi počinio – da li i dalje možeš da joj objasniš? Kad ti je natovarila lažnu optužbu, zar nije znala da ti to nisi učinio? Misliš li da ne zna ko je to učinio? Ona to vrlo dobro zna! Zašto je onda krivicu svalila na tebe? Ti si taj kojeg ona želi da ulovi. Misliš li da ona, dok na tebe svaljuje krivicu za to, ne zna da prema tebi nepravedno postupa? Pa ona to i hoće, da bude nepravedna prema tebi, da te hapsi i progoni. To je rđavost.

Svi koji poseduju rđavu suštinu antihrista osećaju odbojnost prema istini i mrze je iz dna duše. Oni u svojim srcima uopšte ne prihvataju istinu, niti imaju nameru da je primenjuju. Ako misliš da im nedostaje razumevanje istine i pokušavaš da s njima razgovaraš o istini, šta će se na kraju desiti? Udarićeš glavom o zid – na pogrešnu si se osobu namerio. To nisu ljudi koji prihvataju istinu i ne treba s njima da razgovaraš o tome; naprotiv, treba da ih naučiš pameti, treba da pred njima budeš krut i da im kažeš: „Koliko već dugo obavljaš svoju dužnost? Kako možeš da se prema svojoj dužnosti odnosiš kao prema nekoj beznačajnoj stvari? Jesi li to sâm smislio? Koga izazivaš time? Ti se ne protiviš meni; protiviš se Bogu i istini!" Zar ne treba da ih naučiš pameti? Ima li kakve koristi da s njima razgovaraš o istini? Nema. Zašto je to beskorisno? Zato što su to vukovi, a ne izgubljena ili zalutala jagnjad. Može li vuk da praktikuje istinu? Ne može. Šta je vučja priroda? (Rđavost.) Čim ugleda ovcu, krenu mu bale na usta, oči mu se ispune slikama ukusne hrane, a ovci je suđeno da mu se nađe na trpezi. To je njegova priroda; rđavost je to. Ako mu kažeš: „Ovce su tako jadne i nežne; molim te, nemoj da ih pojedeš. Odaberi neku drugu zver, pa je pojedi, je li važi?" Može li on to da razume? Ne može. Takva mu je priroda. Neki ljudi ne praktikuju istinu, pa smišljaju razne izgovore – takva im je priroda. Šta je zapravo ta priroda? To je rđavost. Ma koliko da su im postupci niski, buntovni i nesumnjivo suprotni načelima, oni bi i dalje da sačuvaju svoj obraz; čak i kad se suprotstavljaju istini, oni bi da to čine na veličanstven i dostojanstven način. Zar to nije rđavost? Da li je kršenje istine pozitivna ili negativna stvar? (Negativna.) Kako nešto negativno može biti učinjeno na veličanstven, dostojanstven i častan način? Zar nije pomalo čudno pokušavati nešto što predstavlja kombinaciju ta dva aspekta? To je rđavost: to je ponašanje i manifestacija onih ljudi koji imaju rđavu suštinu antihrista. Možda zvuči protivrečno, ali oni naprosto tako funkcionišu, to je njihova narav i to je ono što oni pokazuju. Oni u sebi gaje mržnju prema istini i nikada je ne prihvataju – to su antihristi i to je rđava priroda-suština antihrista. Od koliko se stavki sastoji rđava suština antihrista? (Od četiri stavke.) Ima ih ukupno četiri. Zar vam ta četiri znaka nisu dovoljna da ih prepoznate? Rđavost u sebi sadrži elemente podmuklosti i lažljivosti, a kad podmukli i lažljivi elementi dostignu svoju krajnost, mi to karakterišemo kao rđavu narav. Antihristi oličavaju upravo tu vrstu rđave naravi.

3. septembar 2019. godine

Osma stavka: Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu (1. deo)

Dodatak: Detaljna analiza problema koji se javljaju prilikom transkripcije propovedi

Čuo sam primedbu nekih ljudi da su osobe koje sastavljaju propovedi izbacile priče na početku nekoliko poslednjih propovedi i da su ostavile samo formalni sadržaj propovedi posle tih priča. Da li je to stvarno tako? Koje priče su razdvojene od propovedi koje su usledile? (Priča o Dabau i Sjaobau, Priča o Damingu i Sjaomingu i Rasprava o kapitalu: „Šta god!") Te tri priče su razdvojili od sadržaja propovedi, ali zašto? Iz kog razloga? Izgleda da su oni koji su sastavljali propovedi mislili da se priče koje su prethodile propovedima nisu uklapale u njihov sadržaj, pa su ih razdvojili. Da li je to bilo opravdano? Ti koji su sastavljali propovedi su upravo to uradili. Bili su suviše nadmeni i samopravedni, pa su izdvojili priče i stavili ih u zasebna poglavlja, izostavljajući sadržaj propovedi. Šta vi kažete, da li je rezultat dobar ili loš? Osim toga, da li mislite da priča pre propovedi mora da se uklapa i da se slaže s propovedi koja sledi? Da li je to stvarno neophodno? (Nije.) Pa zašto su onda osobe koje su transkribovale propovedi tako pogrešno shvatile svoj zadatak? Kako su mogli da budu u tom uverenju? U čemu je ovde problem? Mislili su u sebi: „Priče koje si ispričao nemaju veze s temom. Pregledaću ih za Tebe i kada ih budem raspoređivao, neću ih staviti zajedno. Propovedi su propovedi; neka budu povezane jedna s drugom. Sadržaj priča koje prethode propovedima ne bi trebalo da se meša sa sadržajem propovedi. Moram da ih ispitam za Tebe, jer Ti Sâm ne razumeš problem." Da li je to dobra namera? Iz čega proizilazi ta njihova dobra namera? Da li ona proizilazi iz ljudskih predstava? (Da.) Da li, kad propovedam, treba sve da razmatram tako sveobuhvatno? Da li svaka priča koju ispričam treba da se slaže sa sadržajem koji sledi posle nje? (Ne treba.) Nema potrebe za tim; to se zove pravilo, predstava. Kakve greške su počinili oni koji su sastavljali propovedi? (Radili su na osnovu svojih predstava i uobrazilja.) Kakve još? (Postupali su nesmotreno i proizvoljno.) Priroda takvog ponašanja je pomalo nesmotrena i proizvoljna; njima nedostaje bogobojažljivo srce. Razumno je reći tako nešto, ali to se ipak razlikuje od suštine stvari. Kada su transkribovali propovedi, s kakvim stavom i s kakvim nazorom su gledali na sve što je Bog rekao? Kakav stav su imali i iz kog ugla su posmatrali i slušali izgovoreno bilo da se radilo o priči ili propovedi? (Iz ugla znanja i učenja.) Tako je. Posmatranje ispričane priče i sadržaja propovedi sa stanovišta znanja dovodi do ovog problema. Oni veruju da kada Ja držim propoved, sadržaj mora da ide određenim redosledom bez obira na to o kom delu želim da govorim; svaka rečenica mora da bude logična i mora da odgovara svačijim predstavama, a svaki deo mora da ima strogi cilj. Oni odmeravaju Moje propovedi spram ove predstave. Da li to pokazuje nedostatak duhovnog razumevanja? (Pokazuje.) To jeste nedostatak duhovnog razumevanja! Korišćenje logike i zaključivanja

da se ono što sam govorio posmatra sa stanovišta znanja predstavlja ozbiljnu grešku. Ja govorim o istini, a ne smišljam govore; to bi trebalo da ti bude jasno. Da li su neki od vas koji su čuli propovedi na skupu i koji su kasnije ponovo slušali te transkribovane propovedi uočili neke važne tačke ili stvari koje su tada izgovorene a koje su oni izbacili? Da li se desilo tako nešto? Primera radi, možda ste na skupu čuli odlomak koji je bio vrlo dirljiv i poučan, ali ste kasnije, dok ste slušali snimak propovedi, otkrili da tog odeljka nema; izbačen je. Da li vam se to ikada desilo? Ako niste pažljivo slušali, možda to niste shvatili, pa se zato postarajte da ubuduće pažljivo slušate. Jednom sam slušao snimak, i na mestu gde sam upravo počeo da govorim o različitim ispoljavanjima antihrista, navodeći ih od prvog pa sve do petnaestog, oni su iz svakog navoda izbacili detaljna objašnjenja i razjašnjenja i umesto toga su jednostavno naveli prvo ispoljavanje, drugo ispoljavanje, treće ispoljavanje itd. Jedno za drugim, o svakom ispoljavanju je nabrzaka ponešto rečeno, mnogo brže nego što nastavnik drži čas. Većina ljudi koji ranije nisu čuli tu propoved i kojima ona nije bila poznata ne bi imala nimalo vremena da razmišlja dok je sluša. Ako bi želeli da pažljivo slušaju, svaki put bi morali da pauziraju snimak, da odslušaju jednu rečenicu i brzo da hvataju beleške, da razmisle o značenju te rečenice pa da puste sledeću. U suprotnom, tempo bi bio suviše brz i oni ne bi mogli da ga prate. To je ozbiljna greška koju su počinile osobe koje su montirale snimke propovedi. Propoved predstavlja ćaskanje, diskusiju. Šta je sadržaj propovedi? Propovedi govore o različitim istinima i različitim stanjima ljudi; sve one sadrže istinu. Dakle, da li ljudi lako mogu da prihvate i razumeju te sadržaje koji uključuju istinu ili su im potrebni razmatranje, razmišljanje i mentalna obrada pre nego što postepeno reaguju? (Potrebni su im razmatranje, razmišljanje i mentalna obrada.) Pa onda, na osnovu te situacije, kojom bi brzinom trebalo da govori onaj ko drži propoved? Da li bi bilo dobro da govori brzo kao mitraljez? (Ne bi.) Kao nastavnik koji drži čas? (Ne bi.) Kao neko ko drži govor? (Ne bi.) Naravno da ne bi. Tokom propovedi mora biti pitanja i odgovora, kao i vremena za razmišljanje, tako da ljudi imaju vremena da reaguju – takav tempo je odgovarajući. Oni su transkribovali propovedi a da nisu razumeli ovo načelo; da li to pokazuje nedostatak duhovnog razumevanja? (Pokazuje.) Njima zaista nedostaje duhovno razumevanje. Mislili su: „Već sam čuo to o čemu Ti govoriš. Nakon jednog slušanja, mogu da se setim suštine i znam o čemu govoriš. Na osnovu svog iskustva i izuzetnih veština koje sam stekao tokom čestog montiranja snimaka propovedi, ja ću to uraditi ovako i ubrzaću snimak.” Ubrzavanje samo po sebi nije delovalo kao problem – ali kako to utiče na transkripciju propovedi? Pretvara je u esej. Kada se jednom pretvori u esej, gubi se osećaj da ste propoved slušali uživo; može li se onda njome postići isti efekat? Sigurno će postojati određena razlika. Da li je zbog te razlike ona bolja ili gora? (Gora.) Ona je gora. Ljudi kojima nedostaje duhovno razumevanje postupaju samoinicijativno i misle za sebe da su pametni. Veruju da su obrazovani, nadareni, pametni i da poseduju veštine, ali na kraju čine nerazumne stvari. Zar nije tako? (Jeste.) Zašto vam Ja ponekad postavljam pitanja u Svojim propovedima? Neki ljudi kažu: „Možda se plašiš da ćemo

zadremati.” Da li je to razlog? Zašto ponekad govorim o drugim stvarima, skrenem s teme i pričam o laganijim i veselijim stvarima? Da biste se vi opustili i imali vremena da razmislite. To vam takođe omogućava da bolje razumete određeni aspekt istine, tako da vaše razumevanje ne bude ograničeno na reči, bukvalno značenje, doktrine ili gramatičku strukturu – ono ne bi trebalo da se svodi na to. Zato Ja ponekad govorim o drugim stvarima; ponekad pričam viceve da stvorim opušteniju atmosferu, ali zapravo Ja to uglavnom radim da bih postigao određeni rezultat – trebalo bi da to shvatite.

Znate, kada verski sveštenik drži propoved, on stoji na predikaonici i govori samo o dosadnim temama koje nemaju ni najmanje veze sa stvarnim životom ljudi, sa njihovim mentalnim stanjem ili sa postojećim problemima. To su sve mrtve reči i doktrine. Oni samo izgovaraju nekoliko ugodnih reči i uzvikuju prazne slogane. Zbog toga se slušaoci dosađuju i ništa ne zadobiju iz toga. Na kraju to dovodi do toga da sveštenik govori odozgo, a da dole niko ne obraća pažnju; tu nema nikakve interakcije. Zar sveštenik time ne troši reči uzalud? Sveštenici drže propovedi na taj način samo da bi zaradili za život, radi sopstvenog opstanka; oni ne uzimaju u obzir potrebe svoje pastve. A što se tiče nas sada, suština našeg držanja propovedi nije u tome da se obavi verski obred ili da se izvrši neki zadatak, već da se postigne nekoliko rezultata. Da bi se postigli ti rezultati, svi aspekti moraju da se uzmu u obzir – potrebe različitih ljudi, njihove predstave, uobrazilje i stanja, kao i njihovi nazori. Takođe se mora uzeti u obzir i do koje mere pripadnici svih društvenih klasa mogu da prihvate jezik izražavanja. Neki obrazovani ljudi koji vole formalni način ophođenja moraju da čuju neke književne reči koje su relativno gramatički ispravne i logične. Oni su u stanju da ih razumeju. Postoje i neki obični ljudi koji pripadaju nižim društvenim slojevima i kojima nije blizak takav formalni govor; pa šta bi onda trebalo Ja da radim? Moram da govorim malo narodnim jezikom. Ranije nisam koristio mnogo narodni jezik, ali sam ga pomalo naučio tokom godina i sada ponekad ubacim narodne poslovice ili pričam viceve. Tako će nakon slušanja svi, bez obzira na društvenu klasu, osećati da je sve o čemu govorim lako razumljivo i da ima više veze s njima. Ali kada bi se sve reklo narodnim jezikom, sadržaj propovedi ne bi zvučao dovoljno duboko, pa zato mora da se kombinuje s formalnim govorom, a sve to da bude izraženo govornim jezikom; tek tada će propoved ispuniti minimalne standarde. Jednom kada narodni jezik uđe u upotrebu kroz izraze kao što su „samo kažem”, „kao”, „znači” itd, suviše takvih izraza može da utiče na to u kojoj meri se izražava istina. Međutim, da je sve formalan govor, da se sve govori na pravilan i formalan način i da se korak po korak prati gramatička logika i rezonovanje, bez i najmanje greške, kao deklamovanje eseja ili čitanje teksta, kao da je sve to napisano od početka do kraja, od reči do reči, sve do znakova interpunkcije, mislite li da bi to bilo dobro? To bi bilo suviše problematično, a Ja nemam dovoljno energije za to. To je jedan aspekt. Osim toga, svi ispoljavaju različite aspekte svoje ljudskosti bez obzira na to da li su obrazovani ili neobrazovani, i ti izrazi ljudskosti odnose se na stvaran život. A stvaran život se ne može razdvojiti od govornog jezika; on je nerazdvojiv od tvog životnog okruženja. To životno okruženje ispunjeno je

tim govornim jezikom, uz dodatak malo narodnog, plus nešto jednostavnog rečnika uz pomalo književnog stila. To je dovoljno; u osnovi, to pokriva i obuhvata sve. U suštini, svi to mogu da shvate, svi mogu da razumeju, bez obzira na to da li su stari ili mladi i da li su neobrazovani ili poseduju određeno znanje; neće im biti dosadno i neće misliti da je to van njihovog dometa to prevazilazi. To je nešto o čemu treba voditi računa kod beseda i držanja propovedi, imajući u vidu sve aspekte ljudskih potreba. Da bi propoved imala rezultata, moraš da imaš u vidu sve te aspekte: tempo govora, izbor reči i način izražavanja. Osim toga, kada nešto izražavaš i besediš o nekom aspektu istine, u kom trenutku je to u potpunosti izraženo? U kom trenutku još uvek nije? Koje aspekte treba dodati? Sve to se mora uzeti u obzir. Ako čak ni ne uzmeš u obzir te aspekte, onda tvojoj sposobnosti razmišljanja ozbiljno nešto nedostaje. Tamo gde drugi razmišljaju u dve dimenzije, ti moraš da budeš u stanju da razmišljaš u tri. Moraš da vidiš sveobuhvatnije i preciznije od drugih, moraš da budeš u stanju da jasno vidiš sve vrste problema i da osetiš o kojim istina-načelima se radi. Tako će u suštini biti pokriveni svi aspekti iskvarenih naravi koji ljudima mogu da padnu na pamet ili koje mogu izraze ili otkriju, kao i stanja koja ih se tiču, i svi će ih razumeti. Da li i oni koji zapisuju propovedi treba da budu tog kova i da li treba da razmišljaju na taj način? Ako to nije slučaj, umesto da se stalno oslanjaju na stečeno znanje da bi saželi glavnu tačku propovedi, njenu osnovnu ideju i srž svakog segmenta, to bi bilo kao kad studenti kineskog proučavaju književne tekstove. Profesor im kaže da najpre pogledaju ceo tekst, a onda da ga pažljivo pročitaju. Na prvom zvaničnom času profesor govori o suštini prvog odeljka, uvodi nove reči i govori o gramatici u tekstu. Kada se prouče svi delovi, ipak moraš da ih upamtiš, da na kraju sastaviš rečenice od novih reči i da razumeš osnovnu ideju teksta i u koju svrhu ga je autor napisao. Tako ćeš u potpunosti razumeti ono što tekst poručuje. Svi su to proučili, svi to znaju, ali ako to primeniš na transkribovanje propovedi, ispada suviše elementarno. Kažem ti, možeš to da koristiš ako pišeš esej; to samo predstavlja zdrav razum u pisanju. Ali možeš li da pogrešiš ako ovo razmišljanje, ovu teoriju i ovaj postupak primeniš na transkribovanje propovedi? Naravno da možeš. Ti ne znaš zašto Ja želim da ispričam tu priču, ne pokušavaš da razumeš istinu koju bi trebalo da shvatiš iz te priče, i to je greška. Osim toga, da li si u stanju da razumeš istinu kako u priči tako i u sadržaju propovedi? Ako ne možeš, onda ti nedostaje duhovno razumevanje. Koje kvalifikacije za transkribovanje propovedi ima tip koji nema nimalo duhovnog razumevanja?

Šta mislite, zašto Ja pričam priče? Oni koji zapisuju propovedi ne znaju zašto, pa u njih unose sopstvene nazore. Oni veruju da ako Ja želim da pričam priče, te priče moraju da se uklapaju u sadržaj koji posle njih sledi – oni ne znaju zašto ja pričam priče. Ne znate ni vi, zar ne? Pošto ne znate, reći ću vam razlog. Od početka do sada sam desetak puta govorio o različitim ispoljavanjima antihrista i obradio sam samo jednu polovinu. Ako bih u jednom dahu ispričao čitav ovaj sadržaj, tema bi bila prilično dosadna, zar ne? Ako bih svaki put kad počnemo odmah prešao na stvar – prvo da ponovimo ono o čemu se govorilo poslednji put, a onda da počnem da govorim dok vi užurbano hvatate

beleške, pišete i pišete i borite se da držite oči otvorene – i ako bih naložio da, kada završim, svi rezimiraju rečeno, pri čemu svi trljaju oči, prevrću strane i recituju sadržaj o kome se tog dana govorilo, i kad se čini da su ga svi manje-više upamtili, Ja kažem: „Toliko za danas, hajde da završimo, nastavićemo razgovor o tome sledećom prilikom", onda bi svi bili pomalo nesrećni: „Na svakom skupu se uvek govori o tim stvarima, isti je šablon, a sadržaj je suviše opširan i suvoparan." Štaviše, beseda o istini mora da ima više strana, tako da ljudi istovremeno napreduju u svim aspektima istine. To je upravo kao čovekov život-ulazak: čovek mora da raste u smislu svoje samospoznaje, promene naravi, spoznaje Boga, svesti o sopstvenim različitim stanjima, svoje ljudskosti i uvida, kao i u svim drugim aspektima – sve to mora da napreduje istovremeno. Ako bih za to vreme Ja govorio samo o razlikovanju različitih pojava antihrista, ljudi bi mogli da ostale aspekte istine ostave po strani i sve vreme bi mislili: „Ko vam deluje kao antihrist? Da li sam ja antihrist? Koliko ih ima oko mene?" Ako tako budu postupali, to će uticati na njihov ulazak u ostale aspekte istine. Stoga Ja razmišljam o tome kako bi sadržaj propovedi mogao da obuhvati još jednu istinu tako da ljudi mogu da razumeju dodatnu istinu; odnosno, kada govorim na temu „Razotkrivanje antihrista", ljudi mogu da usput shvate i neke druge aspekte. Takvim propovedanjem postižu se bolji rezultati, zar ne? (Tako je.) Primera radi, kada jedeš neku osnovnu namirnicu, ponekad uz nju pojedeš i jabuku. To povećava hranljivost, zar ne. (Jeste.) Recite Mi, onda, da li je neophodno da vam pričam priče? (Jeste.) Naravno da je tako. Da nije neophodno, zašto bih ih pričao? Korišćenje priča da bi se govorilo o nekim laganijim i veselijim temama omogućava ljudima da steknu i zadobiju nešto u drugim aspektima istine. To je dobra stvar. Kad završim s tim laganijim temama, vraćam se na glavnu temu. Takav raspored je prikladan. Šta jedete pre glavnog jela? (Predjelo.) Ovo je predjelo. Predjela su obično vrlo ukusna i podstiču apetit, zar nije tako? Dakle, kada Ja pričam priču, ti iz te priče možeš da zadobiješ neki aspekt istine, produbljujući svoje znanje ili svoje razumevanje. Sve je to dobro. Naravno, oni kojima nedostaje duhovno razumevanje slušaju priče i samo čuju površinski sloj; oni u pričama ne vide istinu koju bi trebalo razumeti. Njima nedostaje duhovno razumevanje – tu se ništa ne može učiniti. Primera radi, kada slušaju „Priču o Dabau i Sjaobau", neki ljudi se samo sećaju da je Dabao bio loš, a Sjaobao glup. Oni se sećaju njihovih imena, ali ne i okolnosti u kojima je čovek iz priče pokazao svoju iskvarenu narav, niti kakvu narav je pokazao, šta je suština te naravi ili u kakvoj je ona vezi s istinom. U kakvoj situaciji bi ti pokazao takvu narav? Da li bi izgovorio takve reči? Ako kažeš: „Ja ne bih izgovorio takve reči", onda je to problematično, jer to dokazuje da nisi shvatio istinu. Neki ljudi kažu: „Možda bih izgovorio takve reči ako bih se našao u određenim situacijama, takva narav ispliva u određenom stanju." Jednom kada to spoznaš, nećeš više uzalud slušati ovu priču. Nakon što saslušaju priču, neki ljudi kažu: „Kakav je to čovek Dabao? On maltretira i vara čak i malo dete. On je podao! Ja ne bih tako varao decu." Zar to nije nedostatak duhovnog razumevanja? Oni govore o samoj stvari, ali ne razumeju istinu u priči koju pričam. Oni ne mogu da tu situaciju dovedu u

vezu sa sobom; to pokazuje nedostatak duhovnog razumevanja, ozbiljan nedostatak duhovnog razumevanja. Osobe koje sastavljaju propovedi susreću se s tim problemom. Čim nešto uključuje istinu, neki ljudi otkrivaju nazore bezvernika; čim nešto uključuje istinu, nekim ljudima nedostaje duhovno razumevanje; čim nešto uključuje istinu, neki ljudi postaju skloni izobličavanju, neki postaju nepopustljivi, neki rđavi, a neki počnu da osećaju odbojnost prema istini. Pa kakvu narav imaju osobe koje sastavljaju propovedi? U najmanju ruku, oni su nadmeni i umišljeni, postupaju samoinicijativno, ne razumeju i ne nastoje da razumeju. Oni čak nisu ni pitali šta da rade; samo su direktno razdvojili priče od sadržaja posle njih. Oni misle: „Dobio sam ove propovedi da ih transkribujem, pa zato imam ovlašćenje da o tome odlučujem. Odseći ću priče jednim zamahom sekire. Baš tako ću da postupim s propovedima koje si mi dao. Ako Ti se to ne sviđa, nemoj mene da angažuješ.” Zar to nije nadmeno i umišljeno? Oni ne mogu da shvate istinu, oni ne razumeju istinu. Ne znaju šta je im dužnost ni šta bi trebalo da rade a šta ne – ne znaju ništa od toga. Ljudi kojima nedostaje duhovno razumevanje mogu da čine samo nerazumne, neljudske stvari koje odražavaju nedostatak integriteta. Oni takođe rade samo one stvari koje krše istina-načela, misle za sebe da su pametni i nedostaje im pokornost. Dobili su snimke Mojih propovedi da ih transkribuju i šta god da su mislili i kakve god da su stavove imali o tome kako da to urade, nisu Me pitali. Zar to nije vrlo ozbiljan problem? (Jeste.) U kojoj meri je ozbiljan? (Ima prirodu prepravljanja Božjih reči.) Zaista ima pomalo od te prirode.

Ispričam priču u kojoj govorim o određenom aspektu istine, a zatim iznesem propovedi o drugim aspektima. Da li razmišljam o tome da li se te dve stvari uklapaju? Isprva moram o tome da razmišljam, ali zašto ne insistiram na uklapanju ta dva aspekta? Da li sam Ja svestan toga? (Jesi.) Pa zašto je onda to postalo problem za one koji sastavljaju propovedi? Ja znam da priča koju pričam nema nikakve veze sa propovedi posle nje. Da li su oni svesni toga? Nisu. Čak nisu ni pažljivo razmislili o tome. Oni misle: „Tobom upravlja Sveti Duh; sve dok to zvuči kao istina, u redu je. Ispričao si priču tog dana, a onda si izneo određeni sadržaj. Kakve veze imaju te dve stvari? Zašto tako govoriš? Kakva korist može da proistekne iz toga nakon što završiš Svoj govor? Ne znaš ništa od toga. To neće moći!” Kao prvo, ono o čemu ću govoriti, kako ću govoriti i kakav sadržaj ću izneti – recite Mi, da li Ja trezveno razmišljam kada o tome odlučujem? (Da.) Zaista sam u trezvenom stanju, a sigurno ne u stanju smetenosti; u Mom umu postoji jasan tok misli. Ako nekome nedostaje duhovno razumevanje, ako ne zna kako da traga za istinom i ako slepo analizira i klasifikuje stvari misleći da je to dobro, zar taj neko nije školski primer fariseja? Takvi ljudi vole samo da slušaju velike prazne teorije, a ne vole pragmatične, praktične propovedi. Kao rezultat toga, oni ne razumeju čak ni najpliće istine. To pokazuje ozbiljan nedostatak duhovnog razumevanja! Ako nemaju bogobojažljivo srce, ljudi će biti nadmeni i samopravedni i sve smeliji; usudiće se da iznose sud o bilo čemu, misleći da sve razumeju. Iskvareno čovečanstvo je upravo takvo; to je njihova narav. Da li su odvažnost i nesmotreno postupanje nešto dobro ili nešto loše? (Nešto

loše.) Zapravo nije važno da li je neko odvažan ili plašljiv, važno je da li u svom srcu nosi strah od Boga. Kada kasnije slušate snimak propovedi, potrudite se da uočite da li su neke ključne stvari izbačene iz transkripcije. Ti jadnici kojima nedostaje duhovno razumevanje ponekad čine stvari kojima nehotice izazivaju ometanje i štetu. Oni kažu da to nije namerno – ako nije namerno, da li to znači da njihova narav nije iskvarena? Ona je ipak iskvarena. To je za sada sve o ovoj temi.

Dodatak
Sjaogangovi snovi

I danas ću početi tako što ću vam ispričati jednu priču. Da li ste zainteresovani da slušate priče? Možete li da naučite nešto iz priča? U pričama se događaju stvari, a te stvari sadrže istine. Ljudi u pričama imaju određena stanja, neka otkrovenja, kao i neke namere i iskvarene naravi. Zapravo, te stvari postoje u svakome i povezane su sa svima. Ako ih razumeš i ako možeš da ih prepoznaš u pričama, to dokazuje da imaš duhovno razumevanje. Neki ljudi govore: „Kažeš da imam duhovno razumevanje – znači li to da sam osoba koja voli istinu?" Ne nužno; duhovno razumevanje i ljubav prema istini su dve različite stvari. Neki ljudi imaju duhovno razumevanje, ali ne vole istinu. Oni samo razumeju i ništa više od toga. Ne suočavaju se sa istinom radi samoispitivanja, niti je sprovode u delo. Neki ljudi imaju duhovno razumevanje, pa nakon što saslušaju priče, otkrivaju da imaju iste probleme i razmišljaju o tome kako da uđu u istinu i kako da se promene ubuduće – takvi ljudi postižu željene rezultate. Stoga ću vam danas ispričati jednu priču. Tema je laka i svi će biti voljni da je saslušaju. Poslednja dva dana razmišljao sam koja bi priča mogla većini ljudi da pruži nešto korisno i da ih pouči nakon što je saslušaju, a da im se uz to duboko usadi jedan aspekt istine. Takođe, želeo sam da im omogućim da to povežu sa stvarnošću i da imaju koristi ulaskom u jedan od aspekata istine ili ispravljanjem neke vrste devijacije. Zaboravio sam da dam ime poslednjoj priči koju sam ispričao, tako da ćemo danas toj priči dati ime. Šta mislite, kako ta priča treba da se zove? (Posebni darovi.) Izostavimo reč „posebni"; hajde da je nazovemo „Darovi". Reč „posebni" zvuči pomalo čudno ovde, i ljudi će usmeriti svoju pažnju na nju. Reč „darovi" ima suptilnije značenje. Dakle, koju ću priču danas ispričati? Današnja priča se zove „Sjaogangovi snovi". „Sjao" znači „mali", kao što svi znate, a šta znači „gang"? („Položaj.") Tačno. Čim čujete to ime, trebalo bi da naslutite sadržaj priče – trebalo bi da budete blizu da pogodite o čemu je reč. Sada ću početi da pričam priču.

Sjaogang je entuzijastičan, marljiv, vredan i prilično pametan mladić. Voli da uči, pa je naučio ponešto o nekim današnjim prilično popularnim računarskim tehnologijama, i u Božjoj kući je prirodno raspoređen da obavlja svoju dužnost u timu za video-produkciju. Kada se tek pridružio timu za video-produkciju, Sjaogang je bio veoma srećan i ponosan. Pošto je mlad i poznaje određene tehnologije, veruje da je rad na produkciji video-zapisa njegova specijalnost, a ujedno i hobi, te da može da iskoristi svoju stručnost tako što će

tamo obavljati svoju dužnost, a takođe i napredovati u toj oblasti kroz proces stalnog učenja. Osim toga, većina ljudi koje ovde susreće su takođe mladi, pa on mnogo voli atmosferu ovde i uživa u toj dužnosti. Stoga je svakog dana zauzet radom i ozbiljno uči. Tako Sjaogang svakog dana ustaje rano kako bi započeo rad, ponekad ne odmarajući sve do kasno u noć. On plaća visoku cenu za svoju dužnost i doživljava neke poteškoće, a prirodno, takođe stiče dosta relevantnog stručnog znanja. Oseća da je svaki dan veoma produktivan. Sjaogang takođe često razgovara u zajedništvu i prisustvuje okupljanjima sa svojom braćom i sestrama, i oseća da je nakon dolaska ovde napredovao više nego kada je verovao u Boga u svom rodnom mestu, da je odrastao i da može da preuzme neke poslove. Oseća se veoma srećno i zadovoljno. Kada je prvobitno učio računarsku tehnologiju, nadao se da će jednog dana raditi na računarima, a sada se njegova želja konačno ostvarila, pa zaista ceni tu priliku. Prolazi neko vreme, a Sjaogangov posao i njegov položaj nisu se promenili. On ostaje posvećen svom poslu, kao i svojim odgovornostima i dužnostima, i čini se zrelijim nego ranije. Takođe je napredovao u život-ulasku, često razgovara i molitveno čita Božje reči sa svojom braćom i sestrama na okupljanjima, a njegovo interesovanje za verovanje u Boga postaje sve snažnije. Može se reći i da njegova vera postepeno raste. Stoga, on ima novi san: „Bilo bi divno ako bih mogao da postanem korisnija osoba dok obavljam posao na računaru!”

Vreme tako prolazi, dan za danom, a Sjaogang i dalje obavlja istu dužnost. Jednom prilikom slučajno pogleda neki film koji ostavlja snažan utisak na njega. Zašto? U filmu se pojavljuje mladić koji je približno Sjaogangovih godina, i on se divi glumi, nastupu, govoru i ponašanju tog mladića u filmu, osećajući pritom i malo ljubomore. Nakon gledanja filma, on povremeno zamišlja: „Bilo bi divno da sam ja taj mladić iz filma. Svakog dana sam ispred računara, pravim i učitavam razne vrste video materijala, ali bez obzira na to koliko sam zauzet ili umoran, ili bez obzira na to koliko naporno radim, i dalje sam samo radnik iza scene. Kako bi iko mogao da zna koliko naporno radimo? Kad bih jednog dana mogao da se pojavim na velikom platnu poput onog mladića iz filma, i kad bi više ljudi moglo da me vidi i upozna, to bi bilo sjajno!” Sjaogang iznova gleda taj film, kao i sve različite scene u kojima se pojavljuje taj mladić. Što više gleda, to mu više zavidi, a srce mu sve više čezne i žudi da postane glumac. Tako se rađa Sjaogangov novi san. Koji je njegov novi san? „Želim da studiram glumu i da se potrudim da postanem glumac koji je u skladu s merilom, da se pojavim na velikom platnu, da imam harizmu poput onog mladića i da navedem više ljudi da mi zavide i da žude da budu poput mene.” Od tog trenutka, Sjaogang počinje da radi na ostvarenju svog sna. U slobodno vreme, Sjaogang pretražuje internet i proučava razne materijale o glumi. Takođe gleda razne filmove i televizijske serije, pri čemu istovremeno posmatra i uči, dok mašta o tome da jednog dana postane glumac. Dani i dalje tako prolaze jedan za drugim – Sjaogang proučava glumačku profesiju dok istovremeno obavlja svoje dužnosti. Konačno, zahvaljujući svojoj istrajnosti i marljivosti, Sjaogang savladava određene osnove glume. Naučio je kako da imitira, naučio je kako da govori i nastupa

pred drugima, a nema ni trunku treme. Njegove uzastopne molbe mu konačno donose priliku: postoji film kome je potreban mladić za glavnu ulogu. Tokom audicije reditelj shvata da njegov izgled, držanje i osnovne glumačke veštine zadovoljavaju kriterijume. Uz malo više obuke, trebalo bi da bude sposoban za tu ulogu. Nakon što je čuo te vesti, Sjaogang je presrećan i misli u sebi: „Konačno mogu da izađem iz senke i pojavim se na ekranu – još jedan moj san je na pragu ostvarenja!" On je zatim premešten u tim za filmsku produkciju da obavlja svoju dužnost.

Nakon što je Sjaogang premešten u tim za filmsku produkciju, novo radno okruženje mu donosi svežinu i polet. Oseća da svaki dan prolazi toliko srećno i da nije tako sumorno, dosadno i ograničeno kao ranije, zato što tamo živi i radi, a mnoge stvari sa kojima se svakodnevno susreće potpuno su drugačije od njegovog posla za računarom – živi u drugoj oblasti rada, u drugačijem svetu. Na taj način, Sjaogang se predaje radu na filmskoj produkciji. Svakog dana je zauzet glumom i uvežbavanjem teksta, sluša rediteljeva uputstva i sluša kako njegova braća i sestre analiziraju zaplet. Najteži deo za Sjaoganga je uživljavanje u ulogu, pa zato iznova uči tekst napamet i neprestano razmišlja o svom liku, kako bi trebalo da govori i postupa, kako da hoda i stoji, čak i kako da sedi. Sve te stvari mora iznova da uči. Posle izvesnog vremena posvećenog tom složenom i raznolikom poslu, Sjaogang konačno shvata koliko je zapravo teško biti glumac. Svakog dana mora da uči iste rečenice napamet. Ponekad može da ih izgovori savršeno, ali tokom stvarnog nastupa stalno greši i mora da ponavlja scenu. Reditelj ga često opominje zato što neki od njegovih postupaka ili replika nisu na visini zadatka. Ako nekoliko njegovih nastupa zaredom budu loši, biće podvrgnut orezivanju, te će izgubiti ugled, trpeti patnju, pa čak će privlačiti čudne poglede i podsmeh. Suočen sa svim ovim, Sjaogang je pomalo obeshrabren: „Da sam znao da će biti ovako teško biti glumac na velikom platnu, ne bih ni došao ovamo. Ali sada sam u nezgodnoj situaciji. Već sam ovde, pa bi bilo nerazumno da odustanem pre nego što se snimanje završi, a ne bih ni mogao to da opravdam. To je bio moj san, moram da ga ostvarim, ali koliko je još dug put preda mnom? Da li mogu da nastavim dalje?" Sjaogang počinje da posustaje. Narednih dana, on se teško nosi sa svakodnevnim poslom i životom. Svaki dan je nepodnošljiviji od prethodnog, ali ipak mora da izdrži i prisiljava sebe da ide napred. Kao što se može pretpostaviti, Sjaogang će u budućnosti sigurno imati probleme u raznim aspektima. Počinje vrlo nevoljno da obavlja posao koji mu je dodeljen. Kada mu reditelj kaže šta da uradi, on posluša i to je sve. Posle toga, trudi se da postigne ono što može, ali ako ne uspe nešto da uradi, ne postupa strogo prema sebi. U kakvom je stanju Sjaogang u ovom trenutku? On provodi svaki dan vrlo nevoljno, sa vrlo negativnim i pasivnim stavom, a da pri tom u svoje srce uopšte ne prihvata iskrene smernice i pomoć reditelja niti braće i sestara. On veruje: „Takav sam kakav sam, nema prostora za poboljšanje. Vi me forsirate izvan mojih mogućnosti. Ako možemo to da snimimo, hajde da snimimo; ako ne možemo, onda da zaboravimo na to. Vratiću se u svoj tim za video-produkciju da obavljam svoju dužnost." On razmišlja o tome kako je bilo sjajno raditi u timu za

video-produkciju, svakodnevno sedeći ispred računara. To je bilo toliko udobno i lako; bio je tako srećan! Celo njegovo biće i čitav njegov svet bili su na dohvat tastature. Mogao je da ima šta god poželi jednostavnim aktiviranjem nekog specijalnog efekta. Taj virtuelni svet veoma privlači Sjaoganga. U ovom trenutku, on još više čezne za prošlošću i vremenom koje je proveo obavljajući svoju dužnost u timu za video-produkciju. Dani tako prolaze, a onda jedne noći, Sjaogang ne može da spava. Zašto ne može da spava? On razmišlja u sebi: „Da li sam ja stvoren da budem glumac? Ako nisam stvoren za to, onda bi trebalo odmah da se vratim u tim za video-produkciju. Dužnost u timu za video-produkciju je opuštena i laka, sednem za računar i pola dana samo prođe; osim toga, ne moram ni sam da kuvam. Ta dužnost nije naporna, sve je moguće na dodir moje tastature, postoji samo nezamislivo, ništa nije nemoguće. Sada kao glumac, moram svakodnevno da učim tekst i da ga iznova ponavljam. Ipak, moja gluma još uvek nije dovoljno dobra; reditelj me često grdi, a moja braća i sestre me često kritikuju. Obavljanje te dužnosti je previše naporno, mnogo je bolje raditi u timu za video-produkciju!” Što više razmišlja o tome, to više čezne za tim. Prevrće se pola noći, ne može da zaspi, i tek u drugoj polovini noći, kada je suviše umoran da ostane budan, uspeva da utone u san. Kada Sjaogang otvori oči rano ujutru, prvo pomisli: „Na kraju krajeva, da li treba da odem ili ne? Da li treba da se vratim u tim za video-produkciju? Ako ostanem ovde, ne znam da li će film uopšte biti ocenjen u skladu s merilom nakon što završimo snimanje, a ko zna koliko ću teškoća morati da podnesem u međuvremenu. Jednostavno nisam stvoren da budem glumac! Tada sam iz trenutnog poriva i hira poželeo da budem glumac; zaista sam bio smeten! Vidiš, učinio sam jedan pogrešan korak i sada je sve tako teško podneti, a nemam nikoga s kim bih mogao da razgovaram o ovoj muci. S obzirom na moju trenutnu situaciju, čini se da mi neće biti lako da postanem dobar glumac, pa bi trebalo da odustanem što pre. Odmah ću reći reditelju da se vraćam, kako im ne bih stvarao zastoje u poslu.” Zatim, Sjaogang skupi hrabrost i kaže reditelju: „Gledajte, ja nisam stvoren da budem glumac, ali vi ste baš morali mene da izaberete – zašto me jednostavno ne pustite da se vratim u tim za video-produkciju?” Reditelj odgovara: „Nema šanse, već smo snimili pola filma. Ako promenimo glumca, kasnićemo sa poslom, zar ne?” Sjaogang je uporan i odgovara: „Pa šta? Zameni me kim god želiš, to nema nikakve veze sa mnom. Bez obzira na sve, moraš me pustiti da odem. Ako me ne pustiš, neću uložiti nikakav trud u glumu!” Reditelj vidi da Sjaogang uporno insistira da ode i da neće biti u stanju da dovrše snimanje filma, pa ga pušta da ode.

Sjaogang se iz tima za filmsku produkciju konačno vraća u tim za video-produkciju. Vraća se na svoje nekadašnje radno mesto koje toliko dobro poznaje. Dodiruje svoju stolicu i svoj računar, i oni mu izgledaju poznato. Više voli ovo mesto. Odlazi i seda; stolica je meka, a računar je spreman za rad. „Pravljenje videa je bolje, ova dužnost nije zamorna. Rad iza scene ima svojih prednosti, niko ne zna ako napraviš grešku i niko te ne kritikuje, samo odmah ispraviš grešku i to je sve.” Sjaogang je konačno otkrio prednosti rada iza scene. Kakvo je njegovo raspoloženje u ovom trenutku? U ovom

trenutku, on se oseća izuzetno ugodno i srećno, i pomisli: „Doneo sam pravu odluku. Bog mi je dao priliku i dozvolio mi da se vratim ovom poslu. Počastvovan sam što imam ovu privilegiju!" Zadovoljan je što je, makar jednom, doneo pravu odluku. U narednim danima Sjaogang prati svakodnevnu radnu rutinu tima za video-produkciju. Tokom tog perioda ne dešava se ništa posebno, a on provodi svaki dan na uobičajen način.

Jednog dana, dok je radio na jednom video-zapisu, Sjaogang iznenada otkriva duhovitog i otmenog mladića u plesnom programu, koji nastupa veoma dobro. On pomisli: „Taj mladić je otprilike mojih godina; kako to da on može da pleše, a ja ne mogu?" Zbog toga je Sjaogang ponovo u iskušenju. Koja ideja mu pada na pamet? (Ples.) Sjaogangu pada na pamet ideja da uči ples. On iznova gleda taj video-snimak i nastup mladića. Zatim počinje da se raspituje o tome gde da uči ples, kako da ga uči i koji su najosnovniji plesovi. Takođe, često koristi pogodnost koju mu posao pruža da na računaru pretražuje materijale za podučavanje, video-zapise i resurse za učenje koji se tiču plesa. Naravno, dok pretražuje, Sjaogang ne samo da gleda, već i uči tako što vežba ples. Da bi naučio da pleše, on ustaje veoma rano svakog dana i leže veoma kasno. Oslanjajući se na svoje vrlo ograničeno znanje gimnastičkog plesa, on počinje zvanično da uči folklorni ples, pri čemu svakog dana ustaje rano da se isteže i da vežba. U procesu učenja, Sjaogang podnosi mnogo fizičkog bola i troši mnogo svog vremena, ali konačno postiže mali uspeh. On oseća da je njegova prilika konačno došla, da može da pleše na bini, zato što veruje da mu je telo malo gipkije i da može da izvede neke plesne pokrete. Takođe, imitacijom i učenjem gotovo da je savladao praćenje ritmova muzike. U tim okolnostima smatra da je vreme da se obrati crkvi i da zatraži promenu svoje dužnosti. Nakon ponovljenih zahteva, njegova želja se konačno ispunjava i Sjaogang se pridružuje plesnom timu kako bi postao plesač. Od tada, poput ostalih plesača, on ustaje rano zbog jutarnjeg treninga i uvežbava plesni program. Redovno prisustvuje okupljanjima i razgovorima, pa zajedno sa ostalim plesačima analizira i planira plesni program. Svakog dana obavlja taj posao, a kada se dan završi, toliko je umoran da ga bole leđa i noge. Svaki dan je takav, bilo da je kiša ili sunce. Kada je počeo, Sjaogang je bio pun radoznalosti prema plesu, ali kada je razumeo i upoznao život i razne aspekte plesača, oseća da je to sve što ples ima da ponudi. Moraš da izvodiš isti pokret iznova i iznova, ponekad uvrneš članak, ponekad istegneš donji deo leđa, a postoji i rizik od povrede. Dok pleše, on pomisli: „O ne, biti plesač je takođe teško. Svakog dana se toliko izmorim da mi celo telo smrdi na znoj. Nije baš lako. Teže je nego rad na montaži video-zapisa! Ne, moram da istrajem u tome!" Ovog puta ne odustaje tako lako, već istrajava sve dok konačno ne dođe do generalne probe za plesni program. Nakon toga se njihov ples ocenjuje. U kakvom je raspoloženju Sjaogang na dan ocenjivanja? On je toliko uzbuđen i pun iščekivanja rezultata svog napornog rada da čak ne jede ni ručak. „Uložio je mnogo truda, zar ne?" Konačno, kada su rezultati objavljeni, njihov ples ne prolazi prvi krug ocenjivanja. Vest pogađa Sjaoganga kao grom iz vedra neba, a njegovo raspoloženje pada na dno. On se stropoštava na stolicu i kaže: „Toliko smo vremena proveli na ovom

plesu, a ti ga odbacuješ samo jednom rečju? Da li uopšte išta znaš o plesu? Mi plešemo po načelima, svi smo platili cenu, a ti tek tako odbijaš naš ples?" Zatim pomisli: „Odluka je u njihovim rukama, i ako ne odobre naš ples, moramo da ga prepravljamo. Nema se s kim raspravljati o tome. Nema ništa drugo što možemo da učinimo, pa hajde da počnemo iznova." Na dan kada im je ples odbijen u prvom krugu ocenjivanja, Sjaogang ne jede svoj ručak, već samo nevoljno pojede nešto malo za večeru. Mislite li da je mogao da spava te noći? (Nije mogao da spava.) Opet ne može da spava, misli mu se roje: „Zašto ništa ne ide kako treba gde god da odem? Bog me nije blagoslovio. Ples na kojem smo radili dva meseca nije prošao prvi krug ocenjivanja. Ne znam kada će proći drugi krug ocenjivanja, niti koliko ćemo vremena morati da potrošimo da bi se to desilo. Kada ću biti u stanju da izađem na binu i zvanično nastupim? Nema nade da ću zakoračiti na svetlo pozornice!" Misli mu se vrte u krug, razmišlja i razmišlja, pa zaključi: „Rad na montaži video-zapisa je bolji. Samo odem tamo i sednem, kucam po tastaturi i pojave se cveće, biljke i drveće. Ptice pevaju kada im ja to naredim, konji trče kada im ja to naredim; šta god poželim, tamo je. Međutim, u plesu moramo da prođemo ocenjivanja, a svakog dana se toliko umorim da smrdim na znoj. Ponekad sam toliko umoran da ne mogu dobro da jedem niti da spavam, a onda naš ples ne prođe prvi krug ocenjivanja. Ta dužnost je takođe teška. Zar ne bi bilo bolje da se vratim radu u timu za video-produkciju?" On razmišlja i razmišlja: „Ali to je toliko jadno, zašto se opet kolebam? Ne treba ovako da razmišljam, moram da spavam!" U bunilu, polako tone u san. Sledećeg jutra se budi i gotovo da zaboravlja na sve to, pa nastavlja da pleše i da se priprema za novu generalnu probu. Kada dođe dan drugog kruga ocenjivanja, Sjaogang je ponovo nervozan. On pita: „Može li naš ples da prođe ovo ocenjivanje?" Svi kažu: „Ko zna? Ako ne prođe, onda to dokazuje da naš ples nije dovoljno dobar, pa ćemo nastaviti da radimo na njemu. Kada bude prošao, tada ćemo zvanično nastupiti i snimiti ga. Neka sve ide svojim tokom i rešićemo to na pravi način." Sjaogang kaže: „Ne, vi možete to da rešite na pravi način, ali ja nemam vremena za to." Konačno, rezultati drugog kruga stižu i njihov ples opet nije prošao. Sjaogang kaže: „Hm, znao sam! Nije lako biti uspešan u ovom poslu! Mladi smo, dobro izgledamo i umemo da plešemo. Zar to nisu prednosti? Ljudi koji ocenjuju su ljubomorni na nas zato što ne znaju da plešu, pa zato neće da odobre naš ples. Izgleda da nikada neće proći, plesanje nije lako, vraćam se nazad." Te noći Sjaogang spava veoma mirno, zato što je odlučio da se spakuje, da ode i da se oprosti sledećeg dana.

U svakom slučaju, Sjaogangu se konačno ponovo ispunila želja, pa se vraća u tim za video-produkciju i seda ispred svog računara. Razmišlja o tim poznatim osećanjima iz prošlosti i pomisli: „Rođen sam da radim iza scene. Mogu da budem samo junak iz senke, nemam šanse da budem na pozornici ili da postanem slavan u ovom životu. Jednostavno ću se ponašati primereno i nastaviti da kuckam po tastaturi. To je moja dužnost, pa ću samo da radim ovaj posao." On se smirio nakon svih tih promena. Njegov drugi san je propao i ostao neostvaren. Sjaogang je „marljiva i vredna" osoba, a ujedno

i „entuzijastična i ambiciozna” osoba – mislite li da će tako lako prihvatiti da sedi za računarom i da obavlja taj dosadan posao? Ne, najverovatnije neće.

Nedavno je Sjaogang postao opsednut pevanjem. Kako je mogao tako brzo da se promeni? Zašto je opsednut time, zašto ne može da se kloni pozornice? Postoji nešto skriveno u njegovom srcu. Ovog puta ne žuri da zatraži promenu svoje dužnosti; svakodnevno samo pretražuje materijale i vežba svoje vokalne veštine i pevanje. Često vežba dok ne promukne, ponekad do tačke kada više ne može ni da govori. I pored toga, Sjaogang nije obeshrabren, zato što je ovog puta promenio strategiju. On kaže: „Ovog puta ne mogu da promenim svoju dužnost, a da pre toga ne saznam kakva je stvarna situacija. Zaista moram da budem oprezan da me ljudi ne bi ismevali. Šta će ljudi misliti o meni ako stalno menjam svoju dužnost? Gledaće me s prezirom. Ovog puta moram nastaviti da vežbam dok ne budem uveren da mogu postati pevačka zvezda, jednako dobar kao pevači u crkvi, a onda ću se prijaviti u tim za himne.” On svakodnevno neumorno vežba, kako u slobodno vreme, tako i na poslu. Jednog dana, dok Sjaogang radi, njegov vođa tima mu iznenada kaže: „Sjaogang, kako to radiš svoj posao? Ako ponovo budeš ovako površan i ne budeš ulagao trud u svoj posao, neće ti više biti dozvoljeno da obavljaš ovu dužnost.” Sjaogang odgovara: „Nisam ništa uradio.” Zatim se svi okupljaju oko njega, govoreći: „Sjaogang, šta se desilo? O, napravio si toliko veliku grešku! Višnji je već toliko puta ispravljao tu grešku, kako si mogao opet da pogrešiš? To je zato što svaki dan vežbaš pevanje i ne koncentrišeš se na video-montažu, pa stalno praviš greške i odlažeš važne stvari. Ako ponovo napraviš ovakvu grešku, crkva će te izopštiti. Neće te više hteti i svi ćemo te odbaciti!” Sjaogang nastavlja da objašnjava: „Nisam to uradio namerno, od sada ću biti pažljiv, dajte mi još jednu šansu. Nemojte me izbaciti, preklinjem vas, nemojte me izbaciti! Bože, spasi me!” Kada povika, oseti kako ga velika ruka tapše po ramenu i čuje glas: „Sjaogang, probudi se! Probudi se, Sjaogang!” Šta se dešava? (On sanja.) On sanja. Oči su mu zatvorene i on je u bunilu, rukama mlatara i maše u vazduhu. Svi se pitaju šta se dogodilo, a onda vide Sjaoganga pognutog nad tastaturom kako spava. Jedan od braće ga potapše, i nakon nekoliko pokušaja Sjaogang se konačno budi. Kada se probudi, kaže: „O, kakav užas, zamalo su me izopštili.” „Zbog čega?” Sjaogang razmisli o tome i shvati da se ništa nije dogodilo. Ispostavlja se da je to ipak bio san, da se probudio uplašen zbog sna. Ovo je kraj priče; to su bili „Sjaogangovi snovi”.

O kom problemu govori ova priča? O činjenici da su snovi i stvarnost često u sukobu. Mnogo puta ljudi misle da su njihovi snovi opravdani, ali ne znaju da snovi i stvarnost uopšte nisu isto. Snovi su samo plod tvoje želje, samo tvoje privremeno interesovanje. Najčešće su to ljudske sklonosti, ambicije i želje koje postaju ciljevi njihovih težnji. Ljudski snovi su potpuno neusklađeni sa stvarnošću. Ako ljudi imaju previše snova, koje greške će često praviti? Prevideće posao koji je pred njima i koji bi trebalo da rade u tom trenutku. Oni će ignorisati stvarnost i gurnuti u stranu dužnosti koje bi trebalo da izvrše, posao koji bi trebalo da završe, kao i obaveze i odgovornosti koje bi trebalo da ispune u

tom trenutku. Neće ozbiljno shvatati te stvari i samo će nastaviti da slede svoje snove, stalno žureći i naporno radeći da ih ostvare, čineći pritom mnogo besmislenih stvari. Na ovaj način ne samo da neće pravilno obavljati svoje dužnosti, već mogu odlagati i ometati rad crkve. Mnogi ljudi ne razumeju istinu niti teže istini. Kako oni doživljavaju obavljanje dužnosti? Oni to doživljavaju kao neku vrstu posla, hobija ili ulaganja svog interesa. Ne doživljavaju to kao misiju ili zadatak od Boga, niti kao odgovornost koju bi trebalo da ispune. Još manje teže da razumeju istinu ili Božje namere tokom obavljanja svojih dužnosti, kako bi dobro obavljali svoje obaveze i ispunili Božji nalog. Stoga, tokom obavljanja svojih dužnosti, neki ljudi postanu nevoljni čim istrpe malo teškoća i žele da pobegnu. Kada naiđu na neke poteškoće ili dožive neki neuspeh, oni se povlače i ponovo žele da pobegnu. Ne tragaju za istinom; samo razmišljaju o tome kako da izbegnu situaciju. Kao kornjače, ako nešto krene po zlu, oni se samo sakriju u svoj oklop, a zatim čekaju da problem prođe pre nego što ponovo izađu. Ima mnogo takvih ljudi. Posebno ima nekih ljudi koji, kada se od njih traži da preuzmu odgovornost za određeni posao, ne razmišljaju o tome kako da pruže svoju odanost, ili o tome kako da dobro obave tu dužnost i da dobro urade posao. Umesto toga, oni razmišljaju o tome kako da izbegnu dužnost, kako da izbegnu orezivanje, kako da izbegnu preuzimanje bilo kakve odgovornosti i kako da ostanu netaknuti kada se pojave problemi ili greške. Prvo razmišljaju o tome kako da pronađu izlaz za sebe i o tome kako da udovolje vlastitim sklonostima i interesima, a ne kako da dobro obave svoje dužnosti i kako da pruže svoju odanost. Da li takvi ljudi mogu da steknu istinu? Oni ne ulažu napor u vezi sa istinom i ne primenjuju istinu kada je reč o obavljanju svojih dužnosti. Za njih je trava uvek zelenija u tuđem dvorištu. Danas žele da rade jedno, sutra žele da rade drugo, i misle da su dužnosti svih drugih bolje i lakše od njihovih. A ipak, ne ulažu napor u vezi sa istinom. Ne razmišljaju o tome kakvi problemi postoje u ovim njihovim idejama i ne teže istini kako bi rešili probleme. Njihove misli su stalno usmerene na to kada će se ostvariti njihovi vlastiti snovi, ko je u centru pažnje, ko dobija priznanje od Višnjeg, ko radi posao bez orezivanja i ko biva unapređen. Njihovi umovi su ispunjeni tim stvarima. Da li ljudi koji stalno razmišljaju o tim stvarima mogu da obavljaju svoje dužnosti na način koji je u skladu s merilom? Oni to nikada neće moći. Dakle, kakvi ljudi obavljaju svoje dužnosti na taj način? Da li su to ljudi koji teže istini? Prvo, jedno je sigurno: takvi ljudi ne teže istini. Oni teže tome da uživaju u nekoliko blagoslova, da postanu slavni i da budu u centru pažnje u Božjoj kući, baš kao što su to činili u društvu. U suštini, kakvi su to ljudi? Oni su bezvernici. Oni obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući baš kao što ih obavljaju u spoljnom svetu. Njima je važno ko biva unapređen, ko postaje vođa tima, ko postaje crkveni vođa, koga svi hvale zbog svog rada, ko se veliča i ko se spominje. Oni brinu o tim stvarima. To je isto kao u kompaniji: ko biva unapređen, ko dobija povišicu, ko dobija pohvale od šefa i ko postaje blizak sa šefom – ljudi brinu o ovim stvarima. Ako tragaju za tim stvarima i u Božjoj kući i ako su zaokupljeni tim stvarima po ceo dan, zar nisu isti kao nevernici? U suštini, oni jesu nevernici; oni su tipični bezvernici. Koju god dužnost

da obavljaju, oni će samo službovati i delovati površno. Koje god propovedi da slušaju, i dalje neće prihvatiti istinu, a još manje će sprovoditi istinu u delo. Verovali su u Boga dugi niz godina, a da pri tom nisu doživeli nikakvu promenu, i bez obzira na to koliko godina obavljaju svoje dužnosti, neće biti u stanju da pruže svoju odanost. Nemaju istinsku veru u Boga, nemaju odanost, oni su bezvernici.

Neki ljudi se plaše da preuzmu odgovornost dok obavljaju svoju dužnost. Ako im crkva zada posao, prvo će proveriti da li taj posao od njih zahteva da preuzmu odgovornost, a ako je to slučaj, neće ga prihvatiti. Njihovi uslovi za obavljanje dužnosti su, kao prvo, da to mora biti neobavezan posao; kao drugo, da nije zahtevan niti naporan; i kao treće, da bez obzira na to šta rade, ne preuzimaju nikakvu odgovornost. To je jedina vrsta dužnosti koju preuzimaju. O kakvoj se to osobi radi? Zar to nije ljigava, lažljiva osoba? Ne želi da snosi ni najmanju odgovornost. Plaši se čak i da će mu lišće kad pada s drveća razbiti glavu. Koju dužnost može da obavlja takva osoba? Od kakve bi koristi mogla da bude Božjoj kući? Delo Božje kuće ima veze sa delom borbe protiv Sotone, kao i sa širenjem jevanđelja carstva. Koja dužnost ne podrazumeva odgovornost? Da li biste rekli da mesto starešine nosi sa sobom odgovornost? Zar odgovornost starešine nije utoliko veća i zar on ne mora da preuzme još veću odgovornost? Bez obzira na to da li propovedaš jevanđelje ili svedočiš ili praviš video-snimke i tako dalje – bez obzira na to šta je tvoj posao – dokle god on potpada pod istina-načela, on sa sobom nosi odgovornosti. Ako u obavljanju tvoje dužnosti nema načela, to će uticati na delo Božje kuće, a ako se plašiš da preuzmeš odgovornost, onda ne možeš da obavljaš nijednu dužnost. Da li je neko ko se plaši da preuzme odgovornost u obavljanju svoje dužnosti kukavica ili postoji problem sa njegovom naravi? Morate biti u stanju da uočite razliku. To u stvari nije pitanje kukavičluka. Ako je ta osoba jurila za bogatstvom ili je radila nešto u svom interesu, kako je tada mogla da bude tako hrabra? Bila je spremna na svaki rizik. Ali kada čini stvari za crkvu, za Božju kuću, ne preuzima nikakav rizik. Takvi ljudi su sebični i podli, najvarljiviji od svih. Svako ko ne preuzme odgovornost za obavljanje svoje dužnosti nije nimalo iskren prema Bogu, a da ne govorimo o njegovoj odanosti. Kakav čovek se usuđuje da preuzme odgovornost? Kakav čovek ima hrabrosti da nosi teško breme? Onaj koji preuzima vođstvo i hrabro istupa u najvažnijem trenutku za rad Božje kuće, onaj ko se ne plaši da snosi tešku odgovornost ni da istrpi velike nedaće kada vidi delo koje je presudno i najvažnije. Onaj ko je odan Bogu, dobar Hristov vojnik. Da li je istina da svako ko se plaši da preuzme odgovornost u svojoj dužnosti to čini zato što ne shvata istinu? Ne; problem leži u njihovoj ljudskosti. Oni nemaju osećaj za pravdu niti za odgovornost, oni su sebični i podli ljudi, nisu iskreni vernici u Boga i ni najmanje ne prihvataju istinu. Zato oni ne mogu da budu spaseni. Vernici u Boga moraju da plate veliku cenu da bi zadobili istinu i naići će na mnoge prepreke da bi je primenjivali. Moraju da se odreknu nekih stvari, da napuste svoje telesne interese i da istrpe određenu patnju. Tek tada će uspeti da sprovedu istinu u delo. Dakle, može li onaj ko se plaši da preuzme odgovornost da primenjuje istinu? On svakako ne može da

primenjuje istinu, a kamoli da je zadobije. On se plaši da primenjuje istinu, da doživi gubitak svojih interesa; plaši se da će biti ponižen, da će biti omalovažavan i da će ga osuđivati, i ne usuđuje se da primenjuje istinu. Shodno tome, ne može da je zadobije, i bez obzira na to koliko godina veruje u Boga, ne može da dođe do Njegovog spasenja. Oni koji mogu da obavljaju dužnost u Božjoj kući moraju da budu ljudi koji imaju osećaj bremena kada je u pitanju rad crkve, koji preuzimaju odgovornost, koji se pridržavaju istina-načela i koji mogu da trpe i da plaćaju ceh. Ako neko ne ispunjava navedene zahteve, on nije sposoban da obavlja dužnost i ne poseduje uslove za obavljanje dužnosti. Ima mnogo ljudi koji se plaše da preuzmu odgovornost u obavljanju dužnosti. Njihov strah se uglavnom ispoljava na tri načina. Prvi je da biraju dužnosti koje ne zahtevaju preuzimanje odgovornosti. Ako crkveni starešina uredi da oni obavljaju dužnost, prvo pitaju da li moraju da preuzmu odgovornost za nju: ako je tako, ne prihvataju je. Ako ne zahteva od njih da preuzmu odgovornost ni da budu odgovorni za nju, oni je nevoljno prihvataju, ali i dalje moraju da provere da li je posao naporan ili mučan, i uprkos nevoljnom prihvatanju dužnosti, nisu motivisani da je dobro obave, opredeljujući se da ipak budu površni. Slobodno vreme, bez rada i bez telesnih teškoća – to je njihovo načelo. Drugi način je da kada ih zadesi poteškoća ili naiđu na problem, njihovo prvo sredstvo je da to prijave starešini i da se starešina pobrine za to i nađe rešenje, u nadi da će moći da zadrže svoju ležernost. Nije ih briga kako se starešina nosi sa problemom i ne obraćaju pažnju na to – dokle god oni sami ne preuzimaju odgovornost, njima je sve potaman. Da li se takvim obavljanjem dužnosti pokazuje odanost Bogu? To se zove prebacivanje odgovornosti, zanemarivanje dužnosti, varanje. Sve je to prazna priča; oni ne rade ništa stvarno. Kažu sebi: „Ako je na meni da ovo rešim, šta ako na kraju pogrešim? Kada provere ko je kriv, zar neće doći do mene? Zar neće odgovornost za to prvo pasti na mene?” To je ono o čemu brinu. Ali da li veruješ da Bog sve ispituje? Svako može da pogreši. Ako osobi, čija je namera ispravna, nedostaje iskustvo i ranije se nije bavila ničim sličnim, ali je dala sve od sebe, Bog to vidi. Moraš da veruješ da Bog ispituje sve stvari i srce čoveka. Ako neko čak i ne veruje u to, zar nije bezvernik? Kakav značaj može da ima takva osoba u obavljanju dužnosti? Nije zaista bitno da li obavlja tu dužnost ili ne, zar ne? Boji se da preuzme odgovornost i izbegava odgovornost. Kada se nešto desi, ne pokušava odmah da smisli način kako da reši problem, već umesto toga prvo pozove i obavesti starešinu. Naravno, neki ljudi pokušavaju da sami reše problem dok obaveštavaju starešinu, ali neki ljudi to ne rade, i prva stvar koju učine je da pozovu starešinu, a nakon poziva samo pasivno čekaju da dobiju uputstva. Kada im starešina kaže kako da postupe, oni tako postupe; ako starešina kaže da nešto urade, oni to i urade. Ako starešina ništa ne kaže ili ne izda uputstva, oni ništa ne rade i samo odugovlače. Ako ih neko ne podstiče niti ih nadgleda, oni uopšte ne rade. Recite Mi, da li takva osoba obavlja dužnost? Čak i ako službuje, ona nije odana! Postoji još jedan način na koji se ispoljava strah od preuzimanja odgovornosti u obavljanju dužnosti. Kada obavljaju svoju dužnost, neki ljudi rade samo

površan, jednostavan posao, posao koji ne podrazumeva preuzimanje odgovornosti. Posao koji podrazumeva poteškoće i preuzimanje odgovornosti prebacuju na druge, a ako nešto krene naopako, prebacuju krivicu na te ljude i njihov ugled ostaje netaknut. Kada crkvene starešine uvide njihovu neodgovornost, oni strpljivo nude pomoć, ili ih orezuju, tako da mogu da budu u stanju da preuzmu odgovornost. Ali ipak, oni to ne žele i misle: „Ovu dužnost je teško obaviti. Moraću da preuzmem odgovornost kada stvari krenu naopako, a možda ću čak biti i uklonjen i eliminisan, i to će za mene biti kraj." Kakav je to stav? Ako nemaju osećaj odgovornosti u obavljanju svoje dužnosti, kako mogu da je dobro obavljaju? Oni koji se ne daju zaista za Boga ne mogu dobro da obavljaju nijednu dužnost, a oni koji se plaše da preuzmu odgovornost samo će odlagati stvari kada budu obavljali svoje dužnosti. Takvi ljudi nisu od poverenja i nisu pouzdani; oni obavljaju svoju dužnost samo da bi dobili šta da jedu. Da li takve „prosjake" treba eliminisati? Treba. Božja kuća ne želi takve ljude. To su tri ispoljenja ljudi koji se plaše da preuzmu odgovornost u obavljanju svoje dužnosti. Ljudi koji se plaše da preuzmu odgovornost u svojoj dužnosti ne mogu čak ni da dostignu nivo odanog službenika i nisu kvalifikovani da obavljaju dužnost. Neki ljudi su eliminisani zbog takvog odnosa prema svojoj dužnosti. Možda čak ni sada ne znaju razlog i još uvek se žale, govoreći: „Obavio sam svoju dužnost sa velikim elanom, pa zašto su me onda tako hladno izbacili?" Njima čak ni sada nije jasno. Oni koji ne shvataju istinu provode ceo život u nemogućnosti da shvate zašto su eliminisani. Oni izmišljaju izgovore za sebe i nastavljaju da se brane, misleći: „Ljudi instinktivno štite sebe, što i treba da rade. Ko ne treba bar malo da brine o sebi? Ko ne treba bar malo da misli na sebe? Ko ne mora da ima otvoren put za bekstvo?" Ako se štitiš kad god te nešto zadesi i ostaviš sebi put za bekstvo, sporedna vrata, da li sprovodiš istinu u delo? To nije primenjivanje istine – to je podmuklost. Ti sada obavljaš svoju dužnost u Božjoj kući. Koje je prvo načelo obavljanja dužnosti? Da pre svega moraš svesrdno da obaviš tu dužnost, ne štedeći trud i štiteći interese Božje kuće. To je istina-načelo koje treba da sprovedeš u delo. Štititi se tako što ćeš ostaviti sebi put za bekstvo, sporedna vrata, jeste načelo primene koje slede nevernici i njihova je najuzvišenija filozofija. Stavljajući sebe na prvo mesto u svemu i stavljajući sopstvene interese ispred svih, ne misleći na druge, nemajući nikakve veze sa interesima Božje kuće i interesima drugih, prvo razmišljajući o sopstvenim interesima, a zatim razmišljajući o putu za bekstvo – zar to nije ono što čini nevernika? Upravo je to nevernik. Ta vrsta osobe nije podobna da obavlja dužnost. Još uvek postoje neki ljudi kao što je Sjaogang iz priče – on je tipičan primer. Oni ne mogu ništa da urade na praktičan način. Žele da imaju što manje neprilika u svemu što rade. Ne žele da trpe ni malo nedaća ili frustracije. Telo mora da im bude opušteno, moraju da budu u stanju da redovno jedu i spavaju, ne smeju da se izlažu vetru, a ni jakom suncu. Pored toga, oni ne preuzimaju nikakvu odgovornost za svoj rad. Mora da im se sviđa to što rade, da budu dobri u tome što rade, da su veoma voljni da to rade. Ako ne rade ono što žele, nisu nimalo poslušni. Stalno se predomišljaju i dvoume. Nikada nisu posvećeni onome što rade – uvek su jednom

nogom unutra, a drugom napolju. Kada stradaju, hoće da se povuku. Ne mogu da podnesu da budu orezani. Njima ne mogu da se postavljaju visoki zahtevi. Ne mogu da trpe. Ono što rade u potpunosti zavisi od njihovog ličnog interesa i ličnog plana – u njima nema ni trunke poslušnosti. Ako takva osoba ne može da traži istinu ni da razmišlja o sebi, onda je takve navike i iskvarene naravi teško promeniti. Obavljanje dužnosti kao vernika u Boga zahteva u najmanju ruku malo iskrenosti. Da li mislite da su ti ljudi iskreni? Kada je potrebno da se ozbiljno potegne, oni ustuknu. Nemaju ni trunke iskrenosti. To je veoma problematično i teško za rešavanje. Smatraju da su sjajni i osećaju da im je naneta nepravda čak i kada su otpušteni ili orezani. Veoma je problematično ako ljudi ne traže istinu ili ne ulaze u istina-stvarnost. Toliko o ovoj temi – pređimo na glavno pitanje.

Detaljna analiza načina na koji antihristi primoravaju ljude da se pokore samo njima, a ne istini niti Bogu

Danas ćemo razgovarati o osmoj stavci u okviru raznih načina na koje se antihristi manifestuju: oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. Možete li da razumete ovu stavku? Razmotrite najpre koje manifestacije ove stavke možete da uparite sa onim što razumete. Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu – doslovno značenje ove rečenice lako je razumeti, ali ona u sebi sadrži mnoga stanja, kao i razne naravi koje različite vrste ljudi pokazuju, odnosno razna ponašanja koja te razne naravi pokazuju. Ovo je obimna tema; stoga ćemo o njoj morati da razgovaramo iz nekih njenih užih svojstava. Da bi ovu stavku objasnili u skladu s njenim doslovnim značenjem, ljudi koji propovedaju reči i doktrine najčešće bi rekli: „To znači da ljudi treba u svemu da slušaju antihriste – oni ljude na to primoravaju, čak i kad ono što govore nije u skladu sa istinom. Dok propovedaju onih par reči i doktrina, svi moraju pažljivo da ih slušaju; kad izgovore neku frazu, ostali moraju da slušaju. Uvek su skloni da drugim ljudima naređuju, da im poveravaju poslove i da ih primoravaju da ih slušaju.” Zar oni najčešće tako ne opisuju doslovno značenje ove stavke? I kako još? „Misle da su uvek u pravu. Sve ljude primoravaju da obrate pažnju na njih i da se pokore svemu što oni govore, mada to nije u skladu sa istinom. Oni sami sebe smatraju istinom i Bogom, kao i da se ljudi, kad obraćaju pažnju na njih, zapravo pokoravaju istini i Bogu. Eto šta to znači.” Kad biste vi govorili na ovu temu, razmislite šta bi trebalo da uradite. Kad bi trebalo da počnete od onoga što ste lično videli ili doživeli, od kojeg biste elementa započeli? Čim počnemo da pričamo o stvarnosti, vi nemate ništa da kažete. Da li to znači da isto tako ostajete bez reči prilikom svojih uobičajenih razgovora s braćom i sestrama? Kako možete da obavljate svoje poslove dobro a da ne pričate? Najpre malo ispričajte o nekim konkretnim načinima i ponašanjima ove manifestacije. Kojima od njih ste ranije bili svedoci ili ste ih videli? Imate li neku ideju? (Dok obavljam svoju dužnost, padaju mi na pamet neke ideje koje su prilično snažne, pa zaista moram da poradim na njima. Smatram da su te moje misli dobre i ispravne, a kad drugi iskažu neke sumnje u vezi s

njima, kažem da se ta stvar ne sme odlagati i da se mora odmah razrešiti. Tada ja na silu radim to što sam naumio. Ostali bi možda hteli da tragaju, ali ja im ne ostavljam vreme za to – želim da to urade u skladu s mojim idejama.) To je jedna konkretna manifestacija. Ko se dalje javlja za reč? (Jednom sam s braćom i sestrama razgovarao o pitanju nečijeg unapređenja i obučavanja. U stvari, već sam prethodno bio odlučio da tu osobu unapredim. Činilo mi se da sam u vezi s tim već tražio od Višnjeg i da nije bilo nikakvih primedbi da se ona unapredi. Nekoliko braće i sestara još uvek nije dobro razumelo tu stvar, a ja s njima nisam razgovarao o razlozima zbog kojih je treba unaprediti, prema kojim načelima i u vezi s kojom istinom – jednostavno sam im na silu saopštio načine na koje je ta osoba dobra i da je njeno unapređenje u skladu s načelima. Naterao sam ih da me poslušaju i da poveruju da je to što radim ispravno.) Vi ovde govorite o klasi problema, o čitavoj klasi stanja, koja se u celini poklapa sa ovom stavkom. Čini se da je to malo doslovnog razumevanja najdalje dokle može da dopre vaše razumevanje istine, pa ću stoga morati da vam besedim o tome. Kad biste ovu stavku uglavnom razumeli, mi bismo je preskočili i prešli na sledeću. Ipak, čini se da još uvek ne možemo da je preskočimo i da moramo da razgovaramo o njoj, kao što je i planirano.

Osma stavka raznih manifestacija antihrista glasi: oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. U okviru toga, postoji nekoliko izraza antihristove suštine. To sigurno nije samo jedna stvar, jedna fraza, jedno gledište ili jedan način bavljenja stvarima; naprotiv, to je narav. O kakvoj se, dakle, naravi radi? Ona se manifestuje na nekoliko načina. Prvi način je da su takvi ljudi nesposobni da s bilo kime sarađuju. Da li je to način rada? (Ne, to je narav.) Tako je – to je otkrovenje naravi, i to one čija su suština nadmenost i samopravednost. Takvi ljudi ne mogu ni s kim da sarađuju. To je prvi način. Drugi način na koji se ona manifestuje jeste da oni imaju želju i ambiciju da kontrolišu i da osvajaju ljude. Da li je to narav? (Da.) Da li je to način rada? (Ne.) Da li se to razlikuje od onoga što ste vi rekli? Govorili ste o izdvojenim događajima, o izdvojenim načinima rada – te stvari nisu suština. Zar ova manifestacija nije ozbiljnija od stvari koje ste vi pomenuli? (Jeste.) Ona seže do korena. A treći način se sastoji u zabrani drugima da se mešaju, da se raspituju i da ih nadziru u bilo kojem poslu koji obavljaju. Da li je to suština? (Da.) Ima mnogo ponašanja i načina rada u svakoj od ovih suština. Ponavljam, ova suština se poklapa sa osmom stavkom, zar ne? Četvrti način je da se oni pretvaraju da su otelovljenje istine čim steknu malo iskustva i znanja i čim nauče neke lekcije, što znači da, ako su u stanju da malo besede o istini, oni za sebe misle da poseduju istina-stvarnost i žele drugima da pokažu da su oni neko ko poseduje istinu – neko ko istinu primenjuje, ko voli istinu i ko poseduje istina-stvarnost. Pretvaraju se da su otelovljenje istine – zar to nije stvar ozbiljne prirode? (Jeste.) Da li se ova manifestacija poklapa sa osmom stavkom? (Da.) Poklapa se. Osma stavka se, u osnovi, manifestuje na ova četiri načina. Nabrojte ih, počev od prvog. (Prvi je da su takvi ljudi nesposobni da s bilo kime skladno sarađuju.) „Skladno” se odnosi na to da je neko u stanju da sarađuje; takvi ljudi su jednostavno nesposobni da s bilo kime sarađuju. Oni

sve rade sami, soliraju u svom radu; „soliranje” je svojstvo koje određuje prvu manifestaciju. A sada, drugi. (Oni imaju ambiciju i želju da kontrolišu i osvajaju ljude.) Je li to ozbiljna manifestacija? (Jeste.) Dobro, koje svojstvo određuje drugu manifestaciju? Opišite je jednom rečju. (Rđava.) „Rđava” je pridev; on opisuje njihovu narav. Trebalo je da kažete „kontrola”. „Kontrolisati” označava radnju, onakvu kakva se rađa iz takve naravi. I treća manifestacija. (Oni drugima zabranjuju da intervenišu, da se raspituju ili da ih nadziru u bilo kojem poslu koji obavljaju.) Zar to nije narav koja je uobičajena kod antihrista? (Jeste.) To je karakteristična narav koja je svojstvena antihristima. Postoji li prikladna reč kojom se ta manifestacija može sažeti? Da – „opiranje”. Ko god da se pojavi, oni mu se opiru; i zaboravite na to da će oni prihvatiti nadzor i raspitivanje od strane braće i sestara ili običnih ljudi – oni neće da prihvate čak ni Božji nadzor. Zar to nije otpor? (Jeste.) I četvrta manifestacija. (Oni se pretvaraju da su otelovljenje istine čim prikupe malo iskustva i znanja i čim nauče neke lekcije.) Ovu manifestaciju sažećemo u jednu prikladnu reč: „pretvaranje”. Pretvaranje je ozbiljnije od lažiranja. Sva fundamentalna, karakteristična ponašanja, načini rada i naravi koje su povezane sa osmom stavkom, mogu se pronaći unutar te četiri manifestacije. Svojstvo koje određuje prvu manifestaciju je „soliranje”. Oni ni sa kim ne sarađuju, već žele da rade samostalno. Ne slušaju nikoga osim sebe, a sve ostale primoravaju da slušaju samo njih i nikog drugog. Tako ili nikako. Svojstvo koje određuje drugu manifestaciju je „kontrola”. Oni žele da kontrolišu ljude i upotrebiće razna sredstva da bi te kontrolisali, da bi kontrolisali tvoje misli, tvoj način rada, tvoje srce i tvoja gledišta. Oni ti ne besede o istini. Ne teraju te da shvatiš istina-načela, niti te teraju da razumeš Božje namere. Oni žele da te kontrolišu za svoje potrebe, kako bi ti govorio u njihovu korist, kako bi radio i službovao za njih, kako bi ih veličao i svedočio o njima. Žele da te kontrolišu kao svog roba, kao svoju marionetu. Svojstvo koje određuje treću manifestaciju je „opiranje”, što znači da se opiru svemu – svemu što bi moglo da sačinjava rasuđivanje ili nadzor, odnosno pretnju prema onome što oni rade i govore, oni se svemu tome u celosti opiru i suprotstavljaju. Svojstvo koje određuje četvrtu manifestaciju je „pretvaranje” – šta se oni pretvaraju da jesu? Pretvaraju se da su otelovljenje istine, što znači da zahtevaju od ljudi da pamte sve što oni govore i rade, pa čak i da to zapisuju u svoje beležnice. Oni kažu: „Kako može biti dovoljno da praviš samo mentalne zabeleške? Treba to da zapišeš u beležnicu. Niko od vas ne razume to što ja govorim – to su veoma duboke stvari!” Za šta oni smatraju vlastite reči? Za istinu. Sada ćemo nastaviti razgovor o svakoj pojedinačnoj manifestaciji.

I. Detaljna analiza nesposobnosti antihrista da s bilo kime sarađuju

Prva stavka je da su antihristi nesposobni da s bilo kime sarađuju. To je prva manifestacija težnje antihrista da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. Oni ne mogu ni sa kim da sarađuju – ovo „ni sa kim” obuhvata sve ljude. Bez obzira na to da li su njihove ličnosti kompatibilne s bilo čijom drugom i bez obzira na okolnosti, oni naprosto ne mogu da sarađuju. Ovo nije pitanje običnog obelodanjivanja iskvarenosti – to

je problem u njihovoj prirodi. Neki kažu: „Ima određenih ljudi čije ličnosti nisu kompatibilne s mojom i ja zbog toga ne mogu da sarađujem s njima.” Ovo nije jednostavno problem ličnosti, već problem iskvarene naravi. Imati iskvarenu narav znači imati narav antihrista, ali to ne znači ujedno imati i antihristovu suštinu. Ako neko može da traga za istinom i može da posluša ono što drugi govore, ma ko oni bili, pod uslovom da je to u skladu sa istinom, zar toj osobi neće biti lako da ostvari skladnu saradnju s drugima? (Da.) Ljudima koji mogu da se pokore istini lako je da sarađuju s drugima; ljudi koji ne mogu da se pokore istini ne mogu ni s kim da sarađuju. Primera radi, neki ljudi su prilično nadmeni i samopravedni. Oni uopšte ne prihvataju istinu i ne mogu ni sa kim skladno da sarađuju. E sad, to je ozbiljan problem – oni imaju prirodu antihrista i ne mogu da se pokore istini ni Bogu. Ljudi imaju iskvarenu narav: ako mogu da prihvate istinu, biće im lako da budu spaseni; ali ako imaju prirodu antihrista i ne mogu da prihvate istinu, oni su u nevolji – za njih neće biti lako da budu spaseni. Mnogi antihristi su razotkriveni prvenstveno zbog svoje nesposobnosti da s bilo kime sarađuju i zbog toga što se uvek ponašaju diktatorski. Da li je to otkrovenje iskvarene naravi ili je to priroda-suština antihrista? Nesposobnost da se bilo s kime sarađuje – kakav je to problem? Kakve to veze ima s primoravanjem drugih ljudi da se pokore samo njima, a ne istini niti Bogu? Ako bismo o ovoj stavci jasno razgovarali, mogli biste da uočite da su ljudi sa priroda-suštinom antihrista nesposobni da s bilo kime sarađuju, da će se razići sa svima s kojima sarađuju i da će čak postati njihovi gorki suparnici. Spolja posmatrano, može delovati kao da neki antihristi imaju pomoćnike ili partnere, ali činjenica je da, kad se nešto dogodi, ma koliko da su drugi ljudi u pravu, antihristi neće nikada poslušati šta oni imaju da kažu. Oni to ni ne uzmu u obzir, a kamoli da o tome raspravljaju ili da sa drugima u zajedništvu razgovaraju. Na druge uopšte ne obraćaju pažnju, kao da ih nema. Ako i slušaju šta drugi imaju da kažu, antihristi to čine samo reda radi ili izvode predstavu da drugi vide. Ali, kad dođe vreme za konačnu odluku, glavnu reč ipak imaju antihristi; sve tuđe reči su uludo izgovorene i nimalo se ne računaju. Na primer, ako je dvoje ljudi za nešto odgovorno i jedno od njih ima suštinu antihrista, šta se ispoljava u toj osobi? Šta god da se dešava, samo i jedino ta osoba jeste ona koja pokreće stvari, koja postavlja pitanja, koja stvari sređuje i koja pronalazi rešenje. Pritom, najveći deo vremena svog partnera ni o čemu ne obaveštava. Šta je taj partner u njenim očima? Nije joj nikakav zamenik, već običan dekor. U očima antihrista, njegov partner jednostavno ne postoji. Kad god se pojavi neki problem, antihrist o njemu razmisli i, kada odluči kako će se dalje postupiti, samo obavesti ostale da će tako biti učinjeno i nikome nije dozvoljeno da to dovede u pitanje. Koja je suština njegove saradnje sa drugima? U osnovi se sastoji u tome da on ima poslednju reč, da probleme nikada ne razmatra sa drugima, da za posao preuzima isključivu odgovornost i da svog partnera pretvara u običan dekor. Uvek deluje sâm i nikada ni sa kim ne sarađuje. O svom poslu nikada ni sa kim ne raspravlja niti komunicira, često sâm donosi odluke i sâm rešava probleme, pa u mnogim slučajevima drugi ljudi saznaju da su stvari obavljene ili rešene tek onda kad je to delo i učinjeno. Drugi ljudi antihristu govore: „O

svim problemima moraš da razgovaraš sa nama. Kada si se bavio tom osobom? Kako si prema njoj postupio? Kako za to nismo znali?" On ne daje nikakvo objašnjenje niti na to uopšte obraća pažnju; za njega partner nije ni od kakve koristi, već mu je prosto samo ukras ili dekor. Kada se nešto dogodi, on o tome razmisli, donese odluku i postupa kako mu se ćefne. Koliko god ljudi da se nalazi oko njega, oni za njega kao da ne postoje. Što se antihrista tiče, oni su samo vazduh. Imajući to u vidu, postoji li ijedan realni aspekt njegove saradnje s drugima? Ni slučajno, jer on samo reda radi obavlja stvari i glumata. Drugi mu kažu: „Kad naiđeš na neki problem, zašto ne porazgovaraš o tome sa svima drugima, u zajedništvu?" A on će na to: „Šta oni znaju? Ja sam vođa tima, na meni je da o tome odlučim." Drugi će na to: „Pa zašto sa svojim partnerom nisi porazgovarao o tome?" A njegov odgovor glasi: „Rekao sam mu i on o tome nema nikakvo mišljenje." Druge ljude koji nemaju mišljenje ili koji nisu u stanju da misle svojom glavom antihrist koristi kao izgovor da zamagli činjenicu da se ponaša kao da je sâm svoj gospodar. A nakon toga ne dolazi nikakvo samoispitivanje. Takvoj vrsti osobe bilo bi nemoguće da prihvati istinu. U tome i jeste problem sa prirodom antihrista.

Kako izraz „saradnja" treba objašnjavati i praktikovati? (Raspravljanje o stvarima koje iskrsnu.) Da, to je jedan od načina njenog praktikovanja. Šta još? (Nadomeštanje slabosti jednih prednostima drugih, međusobno nadziranje.) To se potpuno uklapa; takva praksa predstavlja skladnu saradnju. Ima li još nešto? Traženje tuđih mišljenja u vezi sa iskrslim stvarima – zar to nije saradnja? (Da.) Ako jedna osoba besedi o svom mišljenju, druga o svom, a na kraju se svi slože sa mišljenjem osobe koja je prva besedila, čemu onda rutinski prolaziti kroz sve to? To nije saradnja – to nije u skladu s načelima i ne daje rezultate koji bi trebalo da se dobiju tom saradnjom. Ako bez prestanka pričaš i lupaš kao Maksim po diviziji, ako ne daješ priliku drugima koji bi hteli nešto da kažu i ako ne slušaš druge čak ni nakon što izneseš sve svoje ideje, da li se tu onda radi o diskusiji? Da li je to razgovor? To je samo rutinsko otaljavanje posla – to nije saradnja. Šta je onda saradnja? Saradnja je kad ti, nakon što izneseš svoje ideje i odluke, možeš da zatražiš mišljenja i gledišta drugih ljudi, da zatim svoje i njihove izjave i gledišta međusobno uporediš, i da onda omogućiš nekolicini ljudi da o njima zajedno rasuđuju i da tragaju za načelima, te da na taj način dođete do zajedničkog shvatanja i da zajedno odredite ispravan put praktičnog delovanja. To je ono što znači diskutovati i razgovarati u zajedništvu – to je značenje reči „saradnja". Neki ljudi ne mogu da, kao starešine, prozru neku stvar, ali neće o tome da diskutuju s drugima sve dok im ne ponestane opcija. Tada oni kažu grupi: „Ovu stvar ne mogu da rešim autokratski; moram sa svima skladno da sarađujem. Dopustiću vam da svi izrazite svoje mišljenje i da prodiskutujete o tome, kako bismo odlučili šta nam je činiti." Kad svi iskažu svoje mišljenje, oni onda pitaju starešinu šta misli o tome. On kaže: „To što svi žele je isto ono što i ja želim – i ja sam, takođe, tako razmišljao. To je ono što sam od početka planirao, a ovom diskusijom jednoglasnost je zagarantovana." Zar ovo nije iskrena opaska? Tu, međutim, postoji jedna mrlja. On tu stvar uopšte ne može da prozre i ima nameru da

svojim rečima navede ljude na stranputicu i da ih prevari – ovo ima za svrhu da ljude navede da ga poštuju. Samo je formalno tražio od ostalih da kažu svoje mišljenje, a zapravo je hteo da svi potvrde kako se on ne ponaša kao diktator i autokrata. Da bi izbegao da mu nalepe tu etiketu, primenio je ovaj metod da bi prikrio stvar. Činjenica je da, dok svi ostali pričaju, on ih uopšte ne sluša, niti njihove reči imalo uzima k srcu. A uz to, nije bio iskren ni kad je svima rekao da kažu šta misle. Spolja gledano, on svima dopušta da razgovaraju i diskutuju, ali, u stvarnosti, on to radi samo zato da bi pronašao metod koji se poklapa s njegovim vlastitim namerama. A čim bude ustanovio kako da se tim pitanjem pozabavi na odgovarajući način, on će ljude naterati da prihvate to što namerava da uradi, bilo to ispravno ili pogrešno, i da svi misle kako je njegov način ispravan, da je to ono što su svi nameravali da učine. Na kraju, on to na silu sprovodi. Da li je to nešto što biste nazvali saradnjom? Ne – kako biste to onda nazvali? To je diktatorsko ponašanje. Bilo da je u pravu ili da greši, on želi da ima jedinu, poslednju reč. Štaviše, kad se desi nešto što ne može da prozre, on najpre pušta da svi ostali kažu šta misle. Tek nakon toga, pravi rekapitulaciju njihovih gledišta i traži u njima metod koji mu se dopada i koji smatra prikladnim, a zatim sve ostale primorava da to prihvate. Pretvara se da sarađuje, ali je rezultat te saradnje takav da ipak postupa onako kako on misli da treba – i dalje je on taj koji ima jedinu i završnu reč. Pronalazi greške i nedostatke u svemu što drugi govore, komentariše i usmerava ton čitave rasprave, a zatim sva tuđa mišljenja objedinjuje u jednu potpunu i tačnu izjavu, pomoću koje onda donosi konačnu odluku, pokazujući svima da je uzvišeniji od ostalih. Spolja gledano, čini se da je saslušao svačiju poruku i da je svima dopustio da govore. Činjenica je, međutim, da on sâm na kraju donosi odluku. Ta odluka je zapravo skup tuđih uvida i gledišta, koje je on samo sažeo i izrazio ih na neznatno potpuniji i precizniji način. Neki ljudi ne mogu to da prozru, pa misle da je on taj koji je uzvišen. Kakvog je karaktera taj njegov postupak? Zar to nije krajnje lukavo? Sve tuđe poruke sažima u jednu i iznosi je kao svoju vlastitu, kako bi ga ljudi slušali i obožavali; i, naposletku, svi rade onako kako on želi. Je li to skladna saradnja? To je nadmenost i samopravednost, to je diktatura – on sve zasluge pripisuje sebi. Takvi ljudi su toliko neiskreni, toliko nadmeni i samopravedni u saradnji sa drugima, tako da će ljudi to neminovno shvatiti, ako budu imali dovoljno vremena. Neki će reći: „Kažeš da sam nesposoban da s bilo kime sarađujem – e pa, ja imam partnera! On dobro sarađuje sa mnom: gde god ja tu i on, radi sve što ja radim, ide tamo gde mu kažem, radi sve što mu naložim i radi onako kako mu kažem da radi.” Da li saradnja zaista znači to? Ne. To se zove biti nečiji izvršilac. Izvršilac poslušno izvršava šta mu se naredi – je li to saradnja? Očigledno se radi o običnim lakejima, ljudima bez ideja i gledišta, a kamoli vlastitih mišljenja. A osim toga, oni razmišljaju kao ljudi koji hoće da ugode drugima. Nisu pedantni ni u čemu što rade, već samo površno otaljavaju poslove i ne brane interese Božje kuće. Kojoj svrsi može da posluži takva saradnja? S kime god da sarađuju, oni samo izvršavaju šta im se naredi i večito ostaju lakeji. Oni slušaju sve što drugi kažu i rade šta god im drugi narede. To nije saradnja. Šta je

saradnja? Morate biti u stanju da jedni s drugima raspravljate o raznim stvarima i da izražavate svoja gledišta i mišljenja; morate dopunjavati i nadzirati jedni druge, tražiti jedni od drugih, jedni drugima postavljati pitanja i podsticati jedni druge. To je ono što znači skladno sarađivati. Recimo, na primer, da si neku stvar obavio onako kako ti misliš da treba, a onda ti je neko rekao: „Pogrešno si to uradio, potpuno suprotno načelima. Zašto si to uradio onako kako se tebi ćefnulo, a da prethodno nisi potražio istinu?" A ti na to odgovaraš: „U pravu si – drago mi je da si me upozorio! Da nisi, moglo je da se završi katastrofalno!" To je ono što znači davati jedni drugima sugestije. Šta onda znači nadzirati jedni druge? Svi ljudi imaju iskvarenu narav i svako je u stanju da svoju dužnost obavlja površno i da štiti samo vlastiti ponos i status, ali ne i interese Božje kuće. Takva stanja postoje u svakoj osobi. Ako saznaš da neko ima neki problem, treba da preuzmeš inicijativu i da razgovaraš s tom osobom, da je podsetiš da svoju dužnost treba da obavlja u skladu s načelima, ali da to ujedno shvatiš i kao upozorenje samom sebi. To je međusobni nadzor. Šta je namena međusobnog nadzora? Namena mu je da zaštiti interese Božje kuće, kao i da ljude drži podalje od svake stranputice. Pored međusobnog podsticanja i nadziranja, saradnja ima još jednu funkciju, a to je da ljudi jedni drugima postavljaju pitanja. Kada, na primer, želiš da se pozabaviš nekom osobom, treba da razgovaraš sa svojim partnerom i da mu postavljaš pitanja: „Nisam se ranije susretao sa ovakvim stvarima. Ne znam kako da se ovim pozabavim. Kako se ovo može na najbolji način rešiti? Prosto ne mogu da se snađem!" On onda kaže: „Rešavao sam takve probleme ranije. Kontekst je, doduše, bio nešto drugačiji nego što je to slučaj sa ovom osobom; ako bismo ovo rešili na isti način, to bi pomalo ličilo na poštovanje pravila. Ni ja ne znam dobar način kako da ovo sada rešimo." Ti kažeš: „Imam jednu ideju koju bih želeo da zajedno razmotrimo. Ako posmatramo njen karakter, čini se da je ta osoba zla, ali u ovom trenutku ne možemo biti sigurni u to. Ona, doduše, može da služi, pa hajde da je za sada pustimo da služi. Ako ne bude mogla da služi i ako nastavi da ometa i da prekida rad, tada ćemo se pozabaviti njome." Kad to čuje, tvoj će partner reći: „To je dobar način. Dovoljno je razborit i potpuno u skladu s načelima, a ne može se shvatiti ni kao tlačenje ili iskaljivanje ličnog besa. Hajde da onda postupimo tako." I tako ste vas dvojica kroz diskusiju došli do konsenzusa. Posao teče glatko kad se tako obavlja. Zamisli, sada, da vas dvojica ne sarađujete i ne raspravljate o problemima, pa tvoj partner, kad ne zna nešto da reši, tu stvar utrapi tebi, misleći: „Evo ti ovo, pa ga rešavaj kako znaš i umeš. U svakom slučaju, ako nešto pođe naopako, ti ćeš biti odgovoran – ja tu odgovornost neću da delim s tobom." Ti vidiš da tvoj partner ovako postupa zato što nije spreman da preuzme odgovornost, ali mu ipak ne ukazuješ na to, nego brzopleto radiš po svome, misleći: „Nećeš da preuzmeš odgovornost? Želiš da ja ovo rešavam? Dobro, onda je stvar rešena – tu osobu ću izopštiti." Vas dvojica ne delite isto mišljenje; svako tu stvar posmatra iz svog ugla – kao rezultat toga, čitava stvar se rešava naprečac i uz kršenje načela, a osoba koja je mogla da služi biva proizvoljno uklonjena. Je li to skladna saradnja? Skladna saradnja je jedini način da se ostvare

pozitivni rezultati. Ako jedna osoba neće da preuzme odgovornost, a druga bi da postupa proizvoljno, to je isto kao da one međusobno ne sarađuju. Obe postupaju po sopstvenom nahođenju. Kako bi takvo obavljanje dužnosti moglo da bude u skladu s merilom?

Ako s nekim sarađujete, kad god nešto iskrsne, vi morate jedni drugima da postavljate pitanja i da zajedno raspravljate o tome. Mogu li antihristi da postupaju na ovaj način? Antihristi su nesposobni da s bilo kime sarađuju; želja im je da uvek samostalno vladaju. Karakteristika ove manifestacije je „soliranje". Zašto se koristi reč „soliranje" da bi se to opisalo? Zato što oni, pre nego što išta preduzmu, ne dolaze pred Boga da se mole, niti tragaju za istina-načelima, a još manje traže nekoga s kim bi o tome razgovarali i koga bi pitali: „Da li je ovo odgovarajući kurs? Šta nalažu radni aranžmani? Kako treba rešavati ovakve stvari?" Oni nikada ne raspravljaju o problemima, niti nastoje da postignu konsenzus sa svojim saradnicima i partnerima – oni samostalno razmatraju stvari i smišljaju šeme, prave sopstvene planove i aranžmane. Mada su samo ovlaš prelistali radne aranžmane Božje kuće, oni misle da su ih razumeli i odmah zatim kreću da, onako, naslepo organizuju posao – a dok ostali za to saznaju, posao je već organizovan. Svima ostalima je nemoguće da od njih lično unapred saznaju za njihova gledišta i mišljenja, jer oni svoje misli i gledišta koja u sebi gaje nikada nikome ne saopštavaju. Neko će možda pitati: „Zar nemaju sve starešine i delatnici svoje partnere?" Možda na papiru i imaju nekoga kao svog partnera, ali, kad dođe vreme da se nešto uradi, oni zaboravljaju na njih – i nastavljaju da voze solo. Mada starešine i delatnici, kao i svi koji obavljaju bilo koju dužnost, imaju partnere, antihristi za sebe misle da su dobrog kova i da su bolji od običnih ljudi i da zato obični ljudi ne zavređuju da budu njihovi partneri, jer su, u odnosu na njih, svi inferiorni. Upravo zato, antihristi vole da budu glavni i ne žele ni sa kim ni o čemu da raspravljaju. Misle da će, ako budu tako postupali, ličiti na nesposobne nikogoviće. O kakvom se stanovištu ovde radi? O kakvoj naravi je reč? Da li je to nadmena narav? Saradnja i rasprava o problemima s drugim ljudima, postavljanje pitanja i traženje mišljenja od drugih ljudi – za njih je to nešto nedostojanstveno i ponižavajuće, uvreda njihovog samopoštovanja. I tako, da bi zaštitili svoje samopoštovanje, oni ne dopuštaju nikakvu transparentnost u onome što rade, niti išta govore drugima, a kamoli da o tome raspravljaju s njima. Misle da bi se pokazali kao nesposobni ako bi s drugima raspravljali o nečemu; da to što stalno traže da čuju mišljenja drugih znači da su glupi i nesposobni da samostalno razmišljaju; da zbog saradnje s drugima na obavljanju nekog posla ili rešavanju nekog problema izgledaju beskorisno. Zar to nije njihov nadmeni i apsurdni mentalitet? Zar to nije njihova iskvarena narav? Njihova nadmenost i samopravednost toliko je očigledna; izgubili su svaki normalan ljudski razum i nisu baš čisti u glavi. Stalno misle da poseduju sposobnosti, da mogu sami da završavaju poslove i da nema potrebe da sarađuju s drugima. Budući da imaju tako iskvarene naravi, nisu sposobni da postignu skladnu saradnju. Veruju da bi sarađujući s drugima razvodnili i rasparčali svoju vlast, da bi, sa raspodelom posla, njihova vlast opala i da ni o čemu ne bi mogli samostalno da odlučuju, što znači da bi bili lišeni stvarne vlasti, a to bi za njih bio ogroman gubitak.

I tako, ma šta da ih snađe, ako misle da to razumeju i da znaju kako da to na odgovarajući način reše, oni o tome neće ni sa kim drugim raspravljati i o svemu će sami odlučivati. Radije će praviti greške nego da ostale ljude upoznaju s tim, radije će grešiti nego da s nekim podele svoju vlast i radije će dobiti otkaz nego da drugima dopuste da im se mešaju u posao. To su antihristi. Radije bi naštetili interesima Božje kuće, radije bi interese Božje kuće stavili na kocku, nego da svoju vlast podele s bilo kim drugim. Dok izvršavaju neki posao ili rešavaju neki problem, oni to ne smatraju obavljanjem dužnosti, već prilikom da se pokažu i da se istaknu u odnosu na ostale, kao i da upotrebe svoju vlast. Prema tome, iako tvrde da će s drugima skladno sarađivati i da će o svakom problemu zajedno raspravljati čim iskrsne, činjenica je da oni, u dubini svog srca, nisu spremni da se odreknu vlasti i statusa. Oni misle da, sve dok razumeju neke doktrine i dok su sposobni da nešto urade samostalno, nema nikakve potrebe da s bilo kime sarađuju; misle da to treba sami da obave i da završe, jer će jedino tako odavati utisak da su kompetentni. Da li je to gledište ispravno? Oni ne znaju da, ukoliko krše načela, to znači da ne obavljaju svoje dužnosti, da nisu u stanju da izvrše Božji nalog i da zapravo samo službuju. Umesto da prilikom obavljanja svoje dužnosti tragaju za istina-načelima, oni svoju vlast koriste u skladu sa vlastitim zamislima i namerama, šepure se i kočopere. Bez obzira ko su i šta rade njihovi partneri, oni nikada ne žele da diskutuju s njima, stalno bi da rade po sopstvenom nahođenju i uvek žele da njihova reč bude poslednja. Očigledno je da se oni poigravaju svojom vlašću i koriste je za sopstvene potrebe. Svi antihristi vole vlast, a kad steknu status, željni su sve veće vlasti. Kad imaju vlast, antihristi mogu sa tog položaja da se šepure i kočopere, kako bi se drugi ugledali na njih i kako bi postigli svoj cilj da se istaknu u odnosu na gomilu. Upravo zbog toga, antihristi su opsednuti vlašću i statusom i nikada se, ni po koju cenu, neće odreći svoje vlasti. Ma koju dužnost da obavljaju i ma koju oblast stručnih znanja da ta dužnost podrazumeva, oni će se pretvarati da sva ta znanja poseduju, čak i ako je očigledno da ih nemaju. A ako se neko usudi da ih optuži da ništa ne razumeju i da se samo pretvaraju, oni će reći: „Čak i ako bih tek sad počeo ovo da učim, razumeo bih bolje od tebe. Dovoljno je samo proučiti neke izvore na internetu, zar ne?” Eto koliko su antihristi nadmeni i samopravedni. Njima je svaki problem jednostavan i smeli bi da ga u celosti preuzmu na sebe i da ga samostalno reše. A kad Višnji, kao rezultat toga, krene da proverava njihov rad i da se raspituje kako ta stvar napreduje, oni će kazati da je manje-više rešena. Činjenica je, međutim, da su sve vreme radili solo i da o tome ni sa kim nisu raspravljali – sve su odluke donosili sami. Ako ih pitaš: „Ima li načela u načinu na koji radiš?” zasuće te čitavom hrpom teorija da bi ti dokazali kako je to što rade ispravno i u skladu s načelima. U stvarnosti, razmišljanja su im pogrešna i iskrivljena. Uopšte nisu raspravljali s drugima o tome, već je njihova uvek bila poslednja i sve odluke su donosili sami. U većini slučajeva, odluke koje donosi jedna osoba neminovno će u sebi sadržati neka odstupanja; pa kakva je onda narav ovih ljudi, koji misle da su uvek u pravu i da nikad ne greše? Očigledno je da se radi o nadmenoj naravi. Oni imaju nadmenu narav i upravo zbog toga se ponašaju

diktatorski – upravo zato divljaju i čine loše stvari. To je autokratija – monopol vlasti. Takva je narav antihrista. Oni nikada ne žele da bilo s kime sarađuju, jer smatraju da je to irelevantno i bespotrebno. Uvek misle da su bolji od ostalih, da niko ne može s njima da se poredi. Upravo zato, antihristi u svom srcu nemaju ni želje ni volje da sarađuju s drugima. Žele da uvek sve bude po njihovom; žele monopol nad vlašću. Tek tada se osećaju oduševljeno – tek tada mogu da pokažu svoju nadmoć i da učine da drugi budu impresioniranii da ih obožavaju.

Ima tu još nečega, a to je da antihristi uvek žele da imaju apsolutnu vlast, da njihova reč bude jedina i poslednja. Ta strana njihove naravi ujedno ih čini nesposobnim da sarađuju s drugima. Ako ih pitaš da li su voljni da sarađuju, reći će ti da jesu, ali kad dođe vreme da to zaista i pokažu, oni nisu u stanju da to učine. Takva im je narav. Zašto ne mogu to da učine? Kada bi, recimo, antihrist bio pomoćnik vođe tima, a da je vođa tima neko drugi, onda bi osoba sa priroda-suštinom antihrista ubrzo prešla sa mesta pomoćnika vođe tima na mesto vođe tima, dok bi dotadašnji vođa tima postao njen pomoćnik. Drugim rečima, zamenili bi mesta. Kako antihristu to polazi za rukom? On raspolaže brojnim tehnikama. Jedan element njegove tehnike jeste da koristi svaki trenutak dok pred braćom i sestrama nešto radi – to jest, koristi vreme tokom kojeg većina ljudi može da ga vidi; tada on puno priča, radi i šepuri se, kako bi ga ljudi poštovali i kako bi priznali da je on mnogo bolji od vođe tima i da je uveliko nadmašio vođu tima. Kako vreme prolazi, braća i sestre sve češće izjavljuju da vođa tima nije ni izbliza toliko dobar kao pomoćnik vođe tima. Antihrist je oduševljen kad to čuje; on misli: „Konačno, oni priznaju da sam bolji od vođe tima. Ostvario sam svoj cilj.” Pod normalnim okolnostima, koje odgovornosti i obaveze treba da ispunjava pomoćnik vođe tima? On treba da sarađuje s vođom tima tokom sprovođenja i implementacije radnih aranžmana crkve, treba da vođi tima ukazuje na probleme, da mu suflira i da ga nadzire – oni treba da deluju zajedno i da međusobnu diskutuju. Vođa tima mora da igra primarnu vodeću ulogu; pomoćnik vođe tima mora da mu čuva leđa i da se u saradnji s njim stara da svaki radni projekat bude dobro pokriven. Osim što ne sme da sabotira stvari, mora u svemu da sarađuje s vođom tima, kako bi posao koji treba da bude obavljen bio obavljen dobro. Ako vođa tima svojim postupcima krši načela, njegov pomoćnik mora da mu ukaže na to, da mu pomogne i mora da ispravi tu grešku. Isto tako, pomoćnik vođe tima mora da pruži podršku i da sa vođom tima sarađuje u svemu što ovaj radi pravilno, dobro i u skladu sa istina-načelima, mora svojski da se trudi da mu pomogne u tome i mora da bude jednog srca i uma sa njim kako bi sve poslove dobro obavljali. Ako se neki problem pojavi ili bude otkriven, njih dvojica moraju da rasprave kako da ga reše. Ponekad je neophodno uraditi dve stvari u isto vreme; nakon što se njih dvojica dogovore oko toga, svako mora zasebno da vodi računa o tome da svoj deo posla dobro obavi. To je saradnja – skladna saradnja. Da li i antihristi sarađuju s drugima na ovaj način? Ni slučajno. Ako se na položaju pomoćnika vođe tima nalazi neki antihrist, on će odmah smisliti šta mora da uradi kako bi došao na mesto vođe tima, a da aktuelnog vođu tima

pretvori u svog pomoćnika, te da tako preuzme kontrolu nad timom. Stoga, on vođi tima počinje da naređuje da radi ovo ili ono, te tako svima pokazuje da je mnogo bolji od njega i da je potpuno sposoban da on bude vođa tima. Na taj način, on stiče sve veći prestiž među drugim ljudima, nakon čega biva prirodno izabran za vođu tima. On namerno navlači vođu tima da pred drugima ispadne budala i da izgubi svoj obraz, kako bi ga ostali gledali s visine. Zatim se on, svojim rečima, podsmeva vođi tima i pravi viceve na njegov račun, raskrinkava ga i omalovažava. Malo po malo, jaz između njih dvojice postaje sve veći i veći, pa mesto koje u ljudskom srcu zauzimaju počinje sve više i više da se menja. Tako antihrist naposletku postaje vođa tima – pridobio je ljude na svoju stranu. Može li onda on, imajući u vidu kakva mu je narav, skladno da sarađuje s drugima? Ne može. Gde god da se nađe, on želi da bude glavni, da ima monopol i da svu vlast drži u svojim rukama. Bez obzira na tvoje zvanje, bilo da si šef ili pomoćnik, veliki ili mali, status i vlast, onako kako ih on vidi, pre ili kasnije moraju da pređu u njegove i samo njegove ruke. Ko god da s njim obavlja neku dužnost ili da radi na istom projektu sa njim, pa čak i da s njim raspravlja o nekom problemu, on će na kraju ostati usamljenik koji radi po svome. Ni sa kim on ne sarađuje. Nikome ne dopušta da ima isti prestiž i zvanje kao on, niti istu sposobnost ili ugled. Čim neko pokuša da ga nadmaši i tako ugrozi njegov status, on će nastojati da preokrene situaciju, koristeći sva sredstva koja mu stoje na raspolaganju. Primera radi, svi raspravljaju o nekom problemu i taman kad se diskusija nađe na korak od rezultata, on će za tren oka sagledati situaciju i znaće šta treba da uradi. Reći će: „Zar je taj problem zaista toliko teško rešiti? Zar je stvarno potrebno toliko raspravljati o njemu? Ništa od onoga što govorite ne pije vodu!” A zatim će ponuditi neku novu teoriju ili bombastičnu ideju koja nikome nije pala na pamet, te na taj načini pobiti svačije gledište. Kad mu to pođe za rukom, ljudi će pomisliti: „Dobro, on je na visokom položaju; ali kako mi nismo došli na tu ideju? Stvarno smo samo neuka rulja. A to nije dobro – treba da nam ti budeš na čelu!” To je rezultat koji antihrist priželjkuje; on stalno lansira bombastične ideje ne bi li na ljude ostavio snažan utisak i zadobio njihovo poštovanje. I kakav utisak ljudi na kraju imaju o njemu? Da su njegove ideje za klasu bolje i uzvišenije od ideja običnih ljudi. Kako uzvišene? Ako je on odsutan, grupa ne može da donese nijednu odluku, niti da privede kraju bilo koji posao, pa moraju da sačekaju da on dođe i da nešto kaže. Kad to učini, svi mu se dive i svi kažu kako je on uzvišen, čak i ako je to što je on rekao pogrešno. Zar on na taj način ne navodi ljude na stranputicu? Zašto on, dakle, ne može ni s kim da sarađuje? On oseća: „Ako sarađujem s ljudima, ja se time spuštam na njihov nivo. Mogu li dva tigra da žive na istoj planini? Svaka planina može da ima samo jednog kralja, a to kraljevstvo pripada onome ko može da ga drži pod kontrolom – a to može samo sposoban čovek kao što sam ja. Niko od vas nije preterano bistar; lošeg ste kova i mnogo ste strašljivi. A uz to, nikada niste varali svetovne ljude ni pravili budale od njih – vas su drugi pravili budalama. Ja sam ovde jedini sposoban da vam budem vođa!” S takvim ljudima, loše stvari postaju dobre. Oni se čak razmeću tim svojim lošim stvarima – zar to nije bestidno? Zbog čega

oni govore takve stvari? I kakva je onda svrha takvog njihovog ponašanja? Oni žele da budu vođe, da zauzmu počasno mesto, bez obzira na veličinu grupe kojoj trenutno pripadaju. Zar im nije upravo to namera? (Jeste.) Stoga, oni smišljaju sve moguće načine ne bi li druge ljude omalovažili, ponizili i izvgrli podsmehu, a zatim im guraju pod nos vlastite bombastične ideje kako bi sve druge ubedili i kako bi svi radili onako kako oni kažu. Je li to saradnja? Ne – pa šta je onda to? To se poklapa sa osmom stavkom, o kojoj ovde razgovaramo: oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. Ovo se odnosi upravo na saradnju. Mogu li antihristi – ma šta da rade, u pogledu svog rečnika i svojih postupaka – da svoju dužnost obavljaju u saradnji sa drugima? (Ne mogu.) Oni ne sarađuju, nego samo od drugih ljudi zahtevaju da se usklade s njihovim izjavama i postupcima. Mogu li oni onda da slušaju savete drugih ljudi? Naravno da ne mogu. Ma kakav savet da im neko ponudi, oni su prema njemu prilično ravnodušni. Oni se ne raspituju za pojedinosti ili za razloge, niti pitaju kako bi zaista trebalo rešavati stvari, a još manje tragaju za istina-načelima. Što je najgore, oni čak ni Mene ništa ne pitaju kad stanem pred njih – ponašaju se kao da Me nema. Pitam ih imaju li nekih problema, a oni kažu da nemaju. Mada je očigledno da ne znaju šta da učine u vezi s nečim što se upravo dogodilo, oni Me ipak ništa ne pitaju iako stojim tu, pred njima. Mogu li oni onda da sarađuju sa nekim drugim? Niko nije podoban da im bude partner, već samo njihov rob ili izvršilac. Zar nije tako? Možda neki od njih i imaju partnere, ali ti partneri su zapravo njihovi izvršioci, veoma nalik marionetama. Antihrist mu kaže: „Dođi ovamo" i partner dođe; kaže mu „Idi onamo" i partner ode; njegov partner zna samo ono što mu on dopušta da zna, a ono što mu ne dopušta da zna ne usuđuje se čak ni da ga pita. Stvari stoje onako kako antihrist kaže da stoje. Neko mu može reći: „Ovo ovako neće ići. Ima stvari o kojima ne možeš samostalno da odlučuješ. Moraš da nađeš nekoga s kim ćeš sarađivati, nekoga ko će te nadzirati. Štaviše, ranije je bilo nekih poslova koje nisi baš najbolje obavio. Treba da nađeš nekoga ko je dobrog kova, ko je sposoban da obavlja poslove i ko će s tobom sarađivati i pomagati ti – treba da zaštitiš rad crkve i interese Božje kuće!" Šta će antihrist na to odgovoriti? „Ako smeniš mog partnera, nema nikoga drugog ko bi bio prikladan da sarađuje sa mnom." Šta on time želi da kaže? Da li kaže da neće imati partnera ili kaže da više neće moći da nađe takvog izvršioca i roba? Plaši se da neće moći da pronađe takvog roba ili izvršioca, takvog „partnera" koji izvršava samo ono što mu on naredi. Šta mislite, kako bi trebalo razrešiti ovaj izazov koji antihrist postavlja? Možeš mu reći: „Oh, znači ne možeš da nađeš partnera? Onda nema potrebe da i dalje radiš na ovom projektu – svako ko ima partnera može to da obavi umesto tebe." Zar time ovaj problem ne bi bio rešen? Ako niko nije prikladan da sarađuje s tobom i ako niko ne može s tobom da sarađuje, kakvo si ti onda stvorenje? Ti si čudovište, nakaza. Ljudi koji uistinu imaju razum mogu barem da sarađuju sa prosečnom osobom, pod uslovom da ta osoba nije preterano lošeg kova. To onda ne bi išlo. Prva stvar koju razumni ljudi moraju da urade jeste da nauče da pri obavljanju svoje dužnosti sarađuju s drugima. Moraju biti u stanju da sarađuju s bilo kim, pod uslovom da to nije

neka slaboumna osoba ili đavo, jer s takvima je nemoguće sarađivati. Veoma je važno da budeš u stanju da sarađuješ sa većinom ljudi – to je znak da poseduješ normalan razum.

Jedna od najočiglednijih karakteristika suštine antihrista jeste da oni preuzimaju monopol nad vlašću i da vode sopstveni diktatorski režim: oni ne slušaju nikoga, ne poštuju nikoga i uopšte ne obraćaju pažnju na druge ljude, bez obzira na njihove prednosti, bez obzira na ispravna gledišta ili mudre stavove koje ti ljudi izražavaju i bez obzira na prikladne metode koje možda predlažu; ponašaju se kao da baš niko ne ispunjava uslove da sarađuje s njima ili da uzme učešće u onome što oni rade. Takva je narav koju poseduju antihristi. Neki ljudi kažu da to znači imati lošu ljudskost – ali, kako bi to mogla da bude samo obična loša ljudskost? To je jedna potpuno sotonska narav, a takva narav je do krajnosti opaka. Zašto kažem da je njihova narav do krajnosti opaka? Antihristi otimaju sve iz Božje kuće i od crkvene imovine, a onda to tretiraju kao svoju ličnu imovinu, kojom u celosti treba da upravljaju oni, pa ne dozvoljavaju nikom drugom da im se u to meša. Pri obavljanju crkvenog posla, oni misle isključivo na sopstvene interese, na svoj status i na svoj lični ponos. Nikome ne dopuštaju da našteti njihovim interesima, a još manje dopuštaju da iko ko je dobrog kova ili može da pruži svoje iskustveno svedočenje ugrozi njihov ugled i status. Stoga, pokušavaju da potisnu i isključe kao konkurente one koji su sposobni da govore o iskustvenom svedočenju, koji mogu da razgovaraju o istini i opskrbljuju Božji izabrani narod, i očajnički nastoje da takve ljude potpuno izoluju od drugih, da njihova imena opsežno razvlače po blatu i da ih satiru. Tek tada se antihristi osećaju spokojno. Ako ti ljudi nikada nisu negativni i ako su i dalje u stanju da obavljaju svoju dužnost, da svedoče i da drugima pružaju podršku, antihristi će tada posegnuti za poslednjim raspoloživim sredstvom, a to je da im pronađu neku grešku i da ih osude ili da im naprave neku nameštaljku i izmisle razloge da bi ih mučili, sve dok ih potpuno ne uklone iz crkve. Tek tada će antihristi moći u potpunosti da se opuste. To je ono što je najpodmuklije i najzlonamernije u vezi sa antihristima. Ono što u njima izaziva najveći strah i nemir jesu ljudi koji streme ka istini i koji poseduju pravo iskustveno svedočanstvo, jer Božji izabrani narod najviše odobrava i podržava upravo ljudi koji tako svedoče, a ne one koji samo uprazno brbljaju o nekakvim rečima i doktrinama. Antihristi ne poseduju pravo iskustveno svedočenje, niti su sposobni da praktikuju istinu; u najboljem slučaju, sposobni su da učine par dobrih dela kako bi od drugih iskamčili naklonost. Ali, ma koliko dobrih dela da učine i ma koliko milozvučnih reči da izgovore, to se ipak ne može porediti sa koristima i prednostima koje ljudima pruža jedno dobro iskustveno svedočenje. Ništa ne može da zameni efekte snabdevanja i zalivanja koje pripadnicima izabranog Božjeg naroda pružaju ljudi koji mogu da govore o svom iskustvenom svedočenju. I tako, kad antihristi vide da neko govori o svom iskustvenom svedočenju, iz očiju im sevaju munje. U srcima im se rasplamsava bes, njihova mržnja sve više raste i oni jedva čekaju prvu priliku da govornika ućutkaju i onemoguće mu da išta više kaže. Ako nastavi da govori, ugled antihrista biće potpuno uništen, a njihova ružna lica biće potpuno razotkrivena da ih svi vide, te stoga antihristi

brzo nalaze povod da ometu osobu koja svedoči i da je potisnu. Antihristi jedino sebi dopuštaju da ljude navode na stranputicu rečima i doktrinama; pripadnicima izabranog Božjeg naroda ne dozvoljavaju da svojim iskustvenim svedočenjima slave Boga, što samo ukazuje na to kakve ljude antihristi najviše mrze i kakvih se ljudi najviše plaše. Kad god se neko istakne u nekom poslu ili kad god je neko u stanju da govori o pravom iskustvenom svedočenju iz čega pripadnici Božjeg izabranog naroda izvlače koristi, pouke i podršku, a ta osoba od svih dobija velike pohvale, u srcima antihrista sve više rastu zavist i mržnja i oni pokušavaju da tu osobu isključe i potisnu. Takvoj osobi ni po koju cenu ne dozvoljavaju da se lati bilo kakvog posla, ne bi li je sprečili da ugrozi njihov status. Ljudi koji poseduju istina-stvarnost imaju ulogu da naglase i istaknu siromaštvo, bedu, ružnoću i rđavost antihrista kad se nađu u njihovom prisustvu, te stoga antihristi, kad treba da odaberu sebi partnera ili saradnika, nikada ne biraju ljude sa istina-stvarnošću, nikada ne biraju ljude koji mogu da govore o svom iskustvenom svedočenju i nikada ne biraju poštene ljude, niti ljude koji mogu da praktikuju istinu. To su ljudi kojima antihristi najviše zavide i koje najviše mrze, oni su za antihriste trn u oku. Ma koliko da ti ljudi koji praktikuju istinu čine nešto što je dobro ili korisno za rad Božje kuće, antihristi će se iz petnih žila truditi da ta njihova dobra dela zataškaju. Oni će čak izvrtati činjenice kako bi prisvojili zasluge za sva dobra dela, a krivicu za sve loše stvari prebacili na druge, što je sredstvo kojim oni uzdižu sebe, a omalovažavaju druge ljude. Antihristi osećaju strašnu ljubomoru i mržnju prema onima koji streme ka istini i koji mogu da govore o svom iskustvenom svedočenju. Plaše se da će ti ljudi ugroziti njihov status, pa zato čine sve što mogu ne bi li ih napali i isključili. Braći i sestrama zabranjuju svaki kontakt ili zbližavanje sa njima i brane im da podržavaju i veličaju ljude koji mogu da govore o svom iskustvenom svedočenju. To je ono što u najvećoj meri razotkriva sotonsku prirodu antihrista, koja oseća odbojnost prema istini i koja mrzi Boga. To ujedno dokazuje da antihristi čine onu zlu protivstruju unutar crkve i da upravo oni snose svu krivicu za ometanje rada crkve i za otpor prema Božjoj volji. Štaviše, antihristi često fabrikuju laži i izvrću činjenice među braćom i sestrama, omalovažavaju i osuđuju ljude koji mogu da govore o svom iskustvenom svedočenju. Ma kojim poslom da se ti ljudi bave, antihristi nalaze izgovore da ih isključe i potisnu, a ujedno ih i osuđuju da su nadmeni i samopravedni, da vole da se hvale i da u sebi gaje ambicije. U stvari, ti ljudi imaju određena iskustvena svedočenja i poseduju ponešto od istina-stvarnosti. Relativno su dobre ljudskosti, poseduju savest i razum i u stanju su da prihvate istinu. Iako možda imaju određene nedostatke i mane i mada ponekad razotkrivaju svoju iskvarenu narav, oni su sposobni da promišljaju o sebi i da se pokaju. To su ljudi koje će Bog spasti i koji se mogu nadati da će ih Bog usavršiti. Jednom rečju, ti ljudi su prikladni za obavljanje dužnosti. Oni ispunjavaju zahteve i načela za obavljanje dužnosti. Ali, antihristi u sebi misle: „Nema šanse da se pomirim s tim. Ti želiš da dobiješ ulogu unutar mog domena, želiš da se takmičiš sa mnom. To je nemoguće; ni ne pomišljaj na to. Obrazovaniji si od mene, bolje se izražavaš, popularniji si od mene i marljivije od mene stremiš ka istini.

Ako budem sarađivao s tobom, a ti mi preotmeš prestiž, šta onda da radim?" Da li oni uopšte uzimaju u obzir interese Božje kuće? Ne. O čemu oni razmišljaju? Razmišljaju samo o tome kako da sačuvaju svoj status. Iako antihristi dobro znaju da su nesposobni za bilo kakav stvarni posao, oni ne neguju, niti unapređuju ljude dobroga kova koji streme ka istini; oni promovišu isključivo ljude koji im laskaju, koji su spremni da obožavaju druge, koji im se u srcu dive i odobravaju ih, ljude koji su uglađeni, koji ne razumeju istinu i koji su nesposobni da rasuđuju. Antihristi takve ljude unapređuju i drže ih uza se kako bi im služili, trčkarali unaokolo i po čitav dan se vrzmali oko njih. To antihristima daje vlast unutar crkve, što znači da se mnogi ljudi zbližavaju s njima, da ih mnogi ljudi slede i da se niko ne usuđuje da ih uvredi. Svi ti ljudi koje antihristi odgajaju jesu ljudi koji ne streme ka istini. Većina njih je lišena duhovnog razumevanja i ne zna ništa drugo osim da poštuje pravila. Oni vole da prate trendove i da slede one koji su trenutno na vlasti. Pripadaju onoj sorti koja se kuraži kad ima moćnog gospodara – oni su obična banda smetenjaka. Kako glasi ona izreka nevernika? Bolje biti štitonoša dobrom, nego obožavani predak lošem čoveku. Antihristi rade potpuno suprotno – ponašaju se kao obožavani preci takvih ljudi, pa ih još odgajaju kao svoje barjaktare i vođe navijača. Kad god u nekoj crkvi na vlast dođe antihrist, on će za svoje pomagače uvek vrbovati smetenjake i ljude koji se povazdan glupiraju unaokolo, dok će ljude dobrog kova, koji razumeju i praktikuju istinu i koji mogu da se late posla, isključiti i potisnuti – to se naročito odnosi na one starešine i delatnike koji su sposobni da obavljaju stvarne poslove. Na taj način, unutar crkve se stvaraju dva tabora: u jednom su oni čija je ljudskost relativno poštena, koji svoju dužnost obavljaju iskreno i koji streme ka istini. Drugi tabor pripada bandi smetenjaka koji se povazdan glupiraju unaokolo i na čijem se čelu nalaze antihristi. Ta dva tabora nastaviće da se međusobno sukobljavaju sve dok antihristi ne budu razotkriveni i eliminisani. Antihristi se neprestano bore i deluju protiv onih koji svoju dužnost obavljaju iskreno i koji streme ka istini. Zar to ne dovodi do ozbiljnog ometanja rada crkve? Zar se time ne ometa i ne prekida Božje delo? Zar ta sila antihrista nije kamen spoticanja i prepreka koja sprečava da se u crkvi sprovodi volja Božja? Zar to nije rđava sila koja se suprotstavlja Bogu? Zašto antihristi tako postupaju? Zato što u svojim glavama jasno uviđaju da će im ti pozitivni likovi, ako ustanu i postanu starešine i delatnici, biti konkurenti; oni će bi sila koja se suprotstavlja antihristima i nipošto im neće biti poslušni, niti će slušati njihove reči; oni zasigurno neće izvršavati svaku naredbu antihrista. Ti ljudi bi bili sasvim dovoljni da predstavljaju pretnju statusu antihrista. Kad antihristi vide te ljude, u srcima im se rađa mržnja; u njihovim srcima neće biti spokoja ni sigurnosti ako te ljude ne isključe, ako ih ne poraze i ako ne bace ljagu na njihova imena. Stoga, oni moraju brzo da porade na kultivisanju sopstvene vlasti i da ojačaju svoje redove. Na taj način, moći će da kontrolišu veći broj pripadnika izabranog Božjeg naroda i nikad više neće morati da brinu o tome da šačica onih koji streme ka istini može da im ugrozi status. Antihristi formiraju vlastite snage unutar crkve, tako što ljude koji ih slušaju, koji su im poslušni i koji im se ulizuju unapređuju da budu zaduženi

za sve aspekte rada crkve. Da li je to korisno sa stanovišta delovanja Božje kuće? Ne. To ne samo da nije korisno, već se time stvaraju prekidi i ometanja u radu crkve. Ako ta rđava sila privuče k sebi više od polovine pripadnika, postoji mogućnost da ta crkva bude svrgnuta. To je zato što će, u tom slučaju, oni koji streme ka istini biti manjina u crkvi, dok će barem polovinu činiti službenici i bezvernici koji su tu samo da bi se najeli hleba. U takvoj situaciji, ako svu snagu usredsrede na to da ove ljude navedu na stranputicu i privuku ih na svoju stranu, antihristi će prirodno biti u prednosti prilikom izbora crkvenog starešine. Upravo zbog toga, Božja kuća uvek naglašava da tokom izbora treba o istini razgovarati sve dotle dok ona svima ne bude kristalno jasna. Ako niste u stanju da, kroz razgovore o istini, raskrinkate i porazite antihriste, oni bi ljude mogli da zalude i da budu izabrani za starešine, čime bi preoteli i kontrolisali crkvu. Zar to ne bi bilo opasno? Ne treba se plašiti ako se u crkvi pojavi jedan ili dva antihrista, ali ako antihristi vremenom postanu sila i ako uspeju da ostvare određeni nivo uticaja, onda je strah itekako opravdan. Prema tome, antihristi moraju biti sasečeni u korenu i izopšteni iz crkve pre nego što ostvare taj nivo uticaja. To je zadatak od najvećeg prioriteta i neophodan je. Štaviše, svi oni bezvernici unutar crkve, a posebno oni koji su skloni da obožavaju i slede čoveka, koji se priklanjaju sili, koji vole da đavolima budu saučesnici i poslušnici i koji rado stvaraju klike – takve bezvernike i đavole kao što su oni treba čim pre ukloniti iz crkve. Jedino tako se može sprečiti da ta rulja preraste u silu koja ometa i kontroliše crkvu. To je nešto što pripadnici izabranog Božjeg naroda moraju jasno da uvide i to je breme koje na svojim plećima moraju da ponesu oni koji razumeju istinu. Svi koji na svojim plećima nose breme crkvenog rada, svi koji imaju obzira prema namerama Božjim, moraju te stvari da sagledaju onakvim kakve one zaista jesu. Naročito moraju da prozru one koji pripadaju sorti antihrista, kao i sitne đavole koji vole da laskaju i da obožavaju ljude, te da im zatim nametnu ograničenja ili da ih sasvim uklone iz crkve. Trenutno postoji zaista velika potreba za takvim postupanjem. Ljudi poput antihrista naročito teže ka uspostavljanju dobrih odnosa sa svim onim smetenjacima, beskorisnim rasipnicima i podlacima, koji istinu niti vole, niti je prihvataju. Oni pridobijaju takve ljude i „sarađuju” s njima prilično skladno, intimno i oduševljeno. U koju vrstu stvorenja spadaju ti ljudi? Zar oni nisu članovi bandi antihrista? Kada bi Višnji smenio njihovog „obožavanog pretka”, ovi poslušni potomci ne bi to podržali – presudili bi da je Višnji nepravičan i stali bi u odbranu antihrista. Može li Božja kuća da im dozvoli da prevagnu? Ona može samo da prebaci svoju mrežu preko njih i da ih sve ukloni. Oni su banda antihrista, zlih demona i niko od njih ne sme biti ostavljen na slobodi. Ljudi nalik antihristima retko deluju samostalno; u većini slučajeva, oni zarad preduzimanja akcija formiraju grupe sačinjene od najmanje dve ili tri osobe. Ima, međutim, izdvojenih slučajeva kada antihristi deluju kao pojedinci. To je najčešće zato što ili nisu talentovani, ili još uvek nisu dobili svoju priliku. Ono što im je, međutim, zajedničko sa ostalim antihristima jeste njihova posebna ljubav prema statusu. Nemojte pretpostavljati da oni ne vole status samo zato što im nedostaju veštine ili obrazovanje. To bi bilo pogrešno.

Ti još nisi jasno prozreo suštinu antihrista – ako je neko antihrist, on zasigurno voli status. Pošto smo videli da su antihristi nesposobni da s bilo kime sarađuju, zašto oni onda odgajaju takvu grupu smetenjaka, ološa i gamadi da im ljube stopala? Imaju li oni nameru da s tim ljudima sarađuju? Kad bi zaista mogli s njima da sarađuju, tada izjava da su „antihristi nesposobni da s bilo kime sarađuju" ne bi držala vodu. Oni nisu sposobni da s bilo kime sarađuju – ovo „s bilo kime" odnosi se prvenstveno na pozitivne ljude, ali, uzevši u obzir narav antihrista, oni isto tako ne mogu da sarađuju ni sa svojim saučesnicima. Pa, zbog čega oni onda uopšte odgajaju te ljude? Oni odgajaju grupu smetenjaka kojima je lako komandovati, kojima je lako manipulisati, koji nemaju svojih gledišta i koji rade sve što im antihristi kažu da urade – svi će oni zajedno stati u zaštitu statusa antihrista. Ako bi se neki antihrist oslanjao samo na sebe, ostao bi usamljen i ne bi mu bilo lako da zaštiti svoj status. On upravo stoga pridobija grupu smetenjaka koji će se svakoga dana gnezditi oko njega i raditi ponešto za njega. Štaviše, on pripadnike izabranog Božjeg naroda navodi na stranputicu: priča o tome kako ti ljudi streme ka istini i kako pate, kako zaslužuju da budu obučavani, pa čak tvrdi da ti ljudi, kad god imaju neki problem, dolaze kod njega da traže savet i mišljenje – ukratko, kaže da su svi ti ljudi poslušni i pokorni. Da li on svoju dužnost obavlja u saradnji s drugima? Antihrist pronalazi grupu ljudi koji će raditi umesto njega, koji će biti njegovi poslušnici i njegovi saučesnici, a sve zbog toga da bi učvrstio svoj status. To nije saradnja – to je angažovanje na vlastitom poduhvatu. Takva je sila antihrista.

Šta kažete, da li je teško sarađivati s drugim ljudima? Zapravo nije. Moglo bi se čak reći da je jednostavno. Ali zašto ljudi to i dalje smatraju teškim? Zato što imaju iskvarene naravi. Za one koji poseduju ljudskost, savest i razum, saradnja s drugima je relativno laka i oni mogu da osete da u tome ima radosti. Ovo je stoga što nikome nije lako da išta sâm postigne i, bez obzira na to čime se bavi i u kojoj oblasti, uvek je dobro imati nekoga da mu ukaže na stvari i ponudi pomoć – znatno lakše nego da to radi sâm. Osim toga, postoje granice onoga što je ljudski kov u stanju da postigne, ili granice onoga što ljudi sami mogu da iskuse. Niko ne može biti majstor svih zanata: nemoguće je da jedna osoba sve zna, sve ume i sve postiže – to je nemoguće i svi treba da imaju takvu razboritost. Pa tako, bez obzira na to šta radiš, da li je to važno ili nije, uvek će ti biti potreban neko da ti pomogne, da ti dâ uputstva i savet ili da ti pruži saradnju. Jedino se time može garantovati da ćeš ispravnije postupati, manje grešiti i teže zalutati – to je dobra stvar. Služenje Bogu je naročito velika stvar, pa bi se mogao naći u opasnosti ako ne rešiš svoju iskvarenu narav! Kada ljudi imaju sotonske naravi, mogu se uvek i svuda buniti protiv Boga i suprotstavljati Mu se. Ljudi koji žive prema sotonskim naravima se u svakom trenutku mogu odreći Boga, suprotstaviti Mu se i izdati Ga. Antihristi su veoma glupi, pa to ne shvataju, već misle: „Imao sam dosta poteškoća da se dočepam vlasti, pa zašto bih je delio sa nekim? Ako je prepustim drugima, to znači da je više neću imati, zar ne? Kako da bez vlasti pokažem svoje talente i sposobnosti?" Oni ne znaju da Bog ljudima nije poverio vlast ili status, već dužnost. Antihristi prihvataju samo vlast i status,

a svoje dužnosti ostavljaju po strani i ne izvršavaju nikakve stvarne poslove. Naprotiv, streme jedino ka slavi, dobiti i statusu i samo žele da se dočepaju vlasti, da kontrolišu Božji izabrani narod i uživaju u prednostima statusa. Postupati ovako je veoma opasno – to je suprotstavljanje Bogu! Svako ko, umesto da pravilno obavlja svoju dužnost, stremi ka slavi, dobiti i statusu, igra se vatrom i igra se svojim životom. A oni koji se igraju vatrom i svojim životom u svakom trenutku sebe mogu osuditi na propast. Danas ti, kao starešina ili delatnik, služiš Bogu, a to nije obična stvar. Ti ne obavljaš poslove za neku osobu, a još manje radiš da bi platio račune i stavio hranu na sto; naprotiv, ti obavljaš svoju dužnost u crkvi. A imajući naročito na umu da ova dužnost proizlazi iz Božjeg naloga, šta njeno obavljanje onda podrazumeva? Podrazumeva da si Bogu odgovoran za svoju dužnost, bilo da je obavljaš dobro ili ne; na kraju krajeva, Bogu se moraju položiti računi, nekakav ishod mora da postoji. To što si prihvatio jeste Božji nalog, sveta odgovornost, pa bez obzira na to koliko je ta odgovornost važna ili sitna, to je ozbiljna stvar. Koliko je ozbiljna? U užem smislu, ona se odnosi na to da li u ovom životu možeš da zadobiješ istinu i kako Bog gleda na tebe. Šire posmatrano, ona se direktno odnosi na tvoje prospekte i sudbinu, kao i na tvoj ishod; ako činiš zlo i suprotstavljaš se Bogu, bićeš osuđen i kažnjen. Bog beleži sve što radiš dok obavljaš svoju dužnost i On ima sopstvena načela i merila pomoću kojih ocenjuje i procenjuje; Bog određuje tvoj ishod na osnovu svega onoga što ispoljavaš dok obavljaš svoju dužnost. Da li je to ozbiljna stvar? Zaista jeste! Ako ti je, dakle, dodeljen zadatak, da li on predstavlja tvoju ličnu stvar koju treba da rešiš? (Ne.) Taj posao nije nešto što možeš obaviti sâm, ali ipak nalaže da za njega preuzmeš odgovornost. Odgovornost je na tebi, ti moraš ispuniti taj nalog. Na šta se to odnosi? Odnosi se na saradnju, na to kako da sarađuješ u službi, kako da sarađuješ da bi obavio svoju dužnost, kako da sarađuješ da bi završio svoj nalog, kako da sarađuješ da bi sledio Božju volju. Odnosi se na ove stvari.

Složna saradnja obuhvata brojne stvari. Jedna od njih jeste da se drugima makar dozvoli da govore i da daju drugačije predloge. Ako si zaista razuman, kakav god posao da obavljaš, pre svega moraš da naučiš da tražiš istina-načela i da samoinicijativno tražiš mišljenje drugih ljudi. Dokle god svaki od predloga razmatrate ozbiljno, a zatim probleme rešavate s jednim srcem i umom, suštinski ćete postići složnu saradnju. Time ćete u svojoj dužnosti nailaziti na sve manji broj teškoća. Kakvi god problemi da se pojave, biće ih lako rešavati i njima se baviti. U tome je efekat složne saradnje. Ponekad nastaju sporenja oko beznačajnih stvari, ali ona neće predstavljati problem sve dok ne utiču na posao. Međutim, kada je reč o ključnim stvarima i važnim pitanjima koja se odnose na rad crkve, da biste ih rešili, morate postići konsenzus i tražiti istinu. Kao starešina ili delatnik, ako sebe uvek stavljaš iznad drugih i uživaš u svojoj dužnosti kao da je neka državnička funkcija, uvek se prepuštaš pogodnostima svog statusa, uvek praviš sopstvene planove, uvek razmišljaš o sopstvenoj slavi, dobitku i statusu i u njima uživaš, uvek se angažuješ na vlastitom poduhvatu, i uvek težiš da stekneš veći status, da rukovodiš većim brojem ljudi i da ih kontrolišeš, i da proširiš obim svoje moći, to je

problem. Veoma je opasno odnositi se prema važnoj dužnosti kao prema prilici da u svom položaju uživaš, poput nekog državnog funkcionera. Ako se uvek tako ponašaš, ne želeći da s drugima sarađuješ, bez želje da ublažiš svoju moć i da je sa bilo kim podeliš, ne želeći da te iko drugi zaseni, da ti preotme pažnju, ako u moći želiš jedino ti sâm da uživaš, u tom slučaju si antihrist. Ali ako ti često tražiš istinu, ako praktikuješ da se buniš protiv vlastitog tela, svojih motiva i ideja i ako si u stanju da samoinicijativno sarađuješ s drugima, da im otvoriš srce kako bi se s njima konsultovao i zajedno tragao, da pažljivo slušaš tuđe ideje i predloge i da prihvataš savete koji su ispravni i u skladu sa istinom, bez obzira od koga potiču, to onda znači da primenjuješ mudar i ispravan način i da si u stanju da izbegneš pogrešan put, čime zapravo štitiš sebe. Moraš da napustiš titule vođe, da pustiš prljavi oreol statusa, da sebe posmatraš kao običnu osobu, da se nađeš u istoj ravni sa drugima i da imaš odgovoran stav prema svojoj dužnosti. Ako se prema svojoj dužnosti uvek odnosiš kao prema zvaničnoj tituli i statusu ili nekoj vrsti lovorovog venca i ako misliš da su drugi ljudi tu samo da bi radili za tebe i služili tvom položaju, to je onda problematično, a Bog će te prezirati i bićeš mu odvratan. Ako veruješ da si jednak drugima, da si od Boga dobio samo nešto više naloga i odgovornosti, ako možeš da naučiš da sa drugima stojiš rame uz rame, ako možeš da se poviješ i zatražiš mišljenje drugih ljudi, ako možeš da iskreno, pomno i pažljivo saslušaš šta ti oni govore, tada ćeš sa drugima složno sarađivati. Kakav će se efekat postići tom složnom saradnjom? Taj efekat je ogroman. Dobićeš stvari koje nikada ranije nisi imao, a to su svetlost istine i stvarnosti života; otkrićeš tuđe zasluge i učićeš iz njihovih najboljih osobina. I još nešto: ti druge ljude doživljavaš kao glupe, neuke, budalaste i nedorasle sebi, ali kada slušaš njihova mišljenja ili kad ti se drugi ljudi otvore, nesvesno otkrivaš da niko nije tako običan kao što ti misliš, da svi mogu da ponude razne misli i ideje i da svako ima svoje zasluge. Budeš li naučio da složno sarađuješ, ne samo da će ti to pomoći da učiš iz tuđih prednosti, nego se time mogu otkriti tvoja nadmenost i samopravednost, pa ćeš prestati da umišljaš kako si pametan. Kada sebe više ne budeš smatrao pametnijim i boljim od ostalih, prestaćeš da živiš u tom stanju narcizma i samoljublja. I to će te zaštititi, zar ne? To je lekcija koju treba da naučiš i to je korist koju treba da stekneš od saradnje s drugim ljudima.

U ophođenju sa ljudima, Ja pažljivo slušam šta većina ljudi govori. Staram se da analiziram sve tipove ljudi, da slušam šta pričaju, da proučavam rečnik i stil koji oni koriste. Primera radi, nekada si pretpostavljao da većina ljudi ima tek nešto malo obrazovanja, ali da ne poznaje veštine zanata, te da stoga nema potrebe komunicirati s njima. U stvari, to nije tačno. Kad dolaziš u kontakt s tim ljudima, ili čak sa nekima od njih koji su posebni, možeš da razumeš stvari koje oni nose duboko u svojim srcima, a koje spolja ne možeš da vidiš ni da primetiš – stvari poput njihovih misli i gledišta, od kojih su neki iskrivljeni, a neki ispravni. Naravno, ta njihova „ispravnost” može biti poprilično udaljena od istine; ona s njom možda nema nikakve veze. Ali ti ćeš moći ćeš da spoznaš više aspekata ljudskosti. Zar to za tebe nije dobra stvar? (Jeste.) To je ono

što nazivamo uvidom; na taj način, vi širite svoje uvide. Neki će se možda pitati: „Kakvu korist imamo od širenja uvida?" To je korisno za vaše razumevanje raznih tipova ljudi, za vašu sposobnost rasuđivanja i detaljne analize raznih tipova ljudi, a ponajviše za vašu sposobnost da raznim tipovima ljudi pružite pomoć. To je put na kojem se puno radi. Neki ljudi poseduju lažnu duhovnost i misle: „Otkad verujem u Boga, ja više ne slušam ni vesti ni prenose, a ni novine ne čitam. Ne komuniciram sa spoljnim svetom. Svi ljudi su đavoli, ma kojoj sferi života da pripadaju i ma kojom profesijom da se bave!" E pa, nisi u pravu. Ako poseduješ istinu, da li se i dalje plašiš interakcije s đavolima? Čak i Bog ponekad ima posla sa Sotonom u duhovnom carstvu. Da li se On zbog toga menja? Ni najmanje. Ti se plašiš da imaš posla s đavolima, a problem se krije upravo u tom tvom strahu. Ono čega se zapravo treba plašiti jeste to što ne razumeš istinu, što imaš netačno shvatanje i gledište o veri u Boga i istini, što imaš brojne predstave i uobrazilje i što si preterano dogmatičan. Upravo zbog toga, bilo da si starešina, delatnik ili vođa neke grupe, bez obzira za koje si poslove odgovoran i koju ulogu obavljaš, moraš da naučiš da sarađuješ s drugim ljudima i da se baviš njima. Nemoj stalno da iznosiš pompezne zamisli i da glumiš plemenitost samo zato da bi ljudi obraćali pažnju na tebe. Ako stalno iznosiš pompezne zamisli, ali nikad nisi u stanju da istinu sprovedeš u delo ili da sarađuješ s drugim ljudima, ti samo praviš budalu od sebe. Ko će te onda uopšte slušati? Kako je došlo do sunovrata fariseja? Oni su stalno propovedali teološke teorije i iznosili pompezne zamisli. Dok su to radili, u njihovim srcima nije više bilo Boga – oni su Ga se odrekli i čak su počeli da koriste ljudske predstave, zakone i pravila da bi se suprotstavili Bogu, da bi Ga osudili i naposletku Ga prikovali za krst. Po čitav dan su u rukama držali Bibliju, čitali je i proučavali, i bili u stanju da svete spise tečno recituju napamet. I šta je na kraju od svega toga ispalo? Nisu znali ni gde je Bog, ni kakva Mu je narav i, mada je On izrazio brojne istine, oni nijednu od njih nisu prihvatili, nego su se suprotstavili Bogu i osudili Ga. Zar to nije bio njihov kraj? Vi odlično znate kakve su posledice iz toga proizašle. Da li i vi, u svojoj veri u Boga, imate takva pogrešna gledišta? Zar i vi niste zatvoreni prema spoljnom svetu? (Jesmo.) A vidiš li Mene da se isključujem iz spoljnog sveta? Ja ponekad pročitam novine ili pogledam neki intervju sa specijalnim gostima i druge slične emisije; ponekad dokono ćaskam sa braćom i sestrama, a ponekad popričam i s ponekom kuvaricom ili čistačicom. Sa svakim koga sretnem prozborim poneku. Nemoj misliti da si posebniji od drugih samo zato što si se latio nekog posla, što imaš neki poseban talenat, pa čak ni zato što si preduzeo neku specijalnu misiju. To je pogrešno. Čim pomisliš da si posebniji od drugih ljudi, to pogrešno gledište neprimetno će te strpati u kavez – izolovaće te od spoljnog sveta zidom od gvožđa i bronze. Tada će ti se učiniti da si najviši od svih, da ne možeš da radiš ovo ili ono, da ne možeš da pričaš ni da komuniciraš s takvim i takvim ljudima, da ne smeš čak ni da se smeješ. I šta se na kraju dešava? U šta si se pretvorio? (U izolovanog usamljenika.) Postao si izolovani usamljenik. Seti se kako su drevni imperatori stalno izgovarali rečenice poput: „Jedini sam ja takav i takav", „Ovako izolovan, ja sam to i to", „Jedino ja razmišljam" – uvek

su izjavljivali da su sami. Ako stalno izjavljuješ da si sâm, koliko li mora da misliš da si veliki? Toliko veliki da si zapravo postao nebeski sin? Je li to ono što ti jesi? U suštini, ti si jedna obična osoba. Ako za sebe stalno misliš da si veliki i izuzetan, znači da si u nevolji. I biće ti sve gore. Ako se s tako pogrešnim gledištem ophodiš prema svetu i vladaš sobom, promeniće se načini i sredstva tvojih postupaka – tvoja načela će se promeniti. Ako stalno misliš da se po nečemu izdvajaš od ostalih ljudi, da si od svih njih viši, da ne treba da radiš ovakve ili onakve stvari, da je to ispod tvog statusa i položaja, zar to ne znači da su stvari za tebe već krenule nizbrdo? (Znači.) Pomislićeš: „Sa statusom kao što je moj, ne mogu drugima baš sve da kažem!" „Sa statusom kao što je moj, ne mogu drugima da kažem da sam buntovan!" „Sa položajem kao što je moj, ne mogu drugima da pričam o nečemu tako ponižavajućem kao što su moje slabosti, nedostaci, falinke i manjak obrazovanja – ja te stvari nipošto ne smem nikome da pominjem!" To bi bilo iscrpljujuće, zar ne? (Bilo bi.) Ako bi živeo na tako iscrpljujući način, da li bi mogao dobro da obavljaš svoju dužnost? (Ne bih.) Iz čega se rađa ovaj problem? On se rađa iz načina na koji posmatraš svoju dužnost i svoj status. Ma koliko da si visok „zvaničnik" i bez obzira na položaj na kojem se trenutno nalaziš ili na broj ljudi kojima rukovodiš, to je ipak samo drugačija dužnost i ništa više od toga. Ni po čemu se ne razlikuješ od ostalih. Ali, ti stvari ne vidiš onakvim kakve one zaista jesu, nego, u dubini duše, stalno misliš: „Ovo nije samo drugačija dužnost – zaista se radi o razlikama u položaju. Moram da budem viši od ostalih; kako onda da sarađujem s njima? Možda oni i mogu da sarađuju sa mnom – ja sa njima ne mogu!" Ako stalno ovako razmišljaš, ako stalno želiš da budeš iznad ostalih, da stojiš na njihovim ramenima i da na njih gledaš sa visine, neće ti biti lako da sarađuješ s ljudima. Uvek ćeš misliti: „Šta li ova osoba zna? Da poznaje stvari, braća i sestre bi izabrali njega za starešinu. Zašto su onda izabrali mene? Zato što sam bolji od njega. Stoga, ja ne treba s njim da raspravljam ni o čemu. U suprotnom, to bi značilo da nisam veliki. Da bih dokazao da sam veliki, ne smem ni sa kim ni o čemu da diskutujem. Ne postoji niko ko bi bio sposoban da sa mnom raspravlja o poslu – baš niko!" Eto kako antihristi razmišljaju.

Na teritoriji kontinentalne Kine, Komunistička partija guši religijsku veru. To je jedno užasno okruženje. Vernici u Boga suočeni su sa opasnošću da svakog trenutka budu uhapšeni i zato se starešine i delatnici ne okupljaju toliko često. Ponekad ne mogu čak ni jedanput mesečno da održe sastanak sa svojim kolegama; moraju da sačekaju da se steknu povoljni uslovi za okupljanje ili dok ne pronađu odgovarajuću lokaciju. Kako se onda poslovi uopšte izvršavaju? Kad ima radnih aranžmana, mora se pronaći neko ko će ih isporučiti. Jedanput smo jednog obližnjeg brata angažovali da radne aranžmane isporuči regionalnom starešini. Taj brat je bio običan vernik, a kad je isporučio radne aranžmane, regionalni starešina ih je pročitao, a zatim rekao: „Hmm. Baš kao što sam i očekivao." Čime se on to razmetao pred tim bratom? Pravio se strašno važnim zato da bi svi prisutni rekli: „Au, to je bilo tako dostojanstveno. Kakav stil!" Ali, to još nije ništa – odmah zatim, rekao je: „Je li ovo momak kojeg su poslali da mi isporuči radne

aranžmane? On nema dovoljno visok rang!" To je značilo: „Ja sam regionalni starešina, važan starešina. Kako su mogli da mi, kao isporučioca, pošalju običnog vernika? Zar time nisu prevršili meru? Višnji zaista gleda na mene sa visine. Ja sam regionalni starešina i stoga je trebalo da mi ovo isporuči barem okružni starešina, a oni su taj zadatak ipak poverili običnom verniku najnižeg ranga – on nema dovoljno visok rang!" U kakve osobe spada taj starešina? Koliko visoko ceni svoj status, da može da kaže kako je isporučilac nedovoljno visokog ranga? On svoje zvanje koristi kao povod za potvrdu vlastitog autoriteta. Zar on nije đavolski stvor? (Jeste.) Nego šta nego je đavolski stvor. Jesmo li mi, tokom rada u crkvi, izbirljivi u pogledu toga ko se angažuje oko isporuke i slanja obaveštenja? U okruženjima poput kontinentalnog dela Kine, braća i sestre se, prilikom isporuke, suočavaju sa tako velikim rizicima, ali, kad je pomenuti brat pristigao sa radnim aranžmanima, starešina mu je ipak rekao da nije dovoljno visokog ranga, čime je hteo da kaže da se mora pronaći neko sa dovoljno visokim rangom, neko ko po svom statusu i položaju odgovara tom starešini, jer sve drugo predstavlja njegovo omalovažavanje – zar to nije narav antihrista? (Jeste.) To je narav antihrista. Ta đavolska osoba ne ume da obavi nijedan stvarni posao i ne poseduje nikakve veštine, a ipak ispostavlja takve zahteve – on i dalje uveliko naglašava svoj status. Koja mu je omiljena fraza? „On nema dovoljno visok rang." S kime god da priča, on najpre postavlja pitanje: „Kojem nivou starešinstva pripadaš? Ti si vođa neke grupice? Briši odavde – tvoj rang nije dovoljno visok!" Ako Višnji brat održava neki skup, on će se uvek gurati u prve redove i govoriti: „Ovaj brat je najveći od svih ostalih crkvenih starešina, a ja sam odmah ispod njega. Gde god da sedne, ja sedam odmah pored njega, u skladu sa svojim rangom." To je u njegovoj glavi kristalno jasna stvar. Zar to nije bestidno? (Jeste.) To je toliko bestidno – on nema ni trunke samosvesti! Koliko je on zapravo bestidan? Dovoljno da se ljudima zgadi. Iako ima zvanje starešine, šta je sposoban da uradi? Koliko dobro on to radi? Morao bi da pokaže neke rezultate pre no što počne da se razmeće svojim kvalifikacijama – to bi bilo prikladno; to bi bilo logično. Uprkos tome, on ljude razlikuje po njihovom rangu, a da prethodno nije postigao nikakve rezultate, niti je obavio bilo kakav posao! A kakav je onda njegov rang? Kao regionalni starešina, nije se baš pretrgao od pravog posla – nije ostvario ono što se očekuje od osobe njegovog ranga. Kada bih Ja razlikovao ljude prema njihovom rangu, ima li ikoga ko bi mogao da Mi se približi? Nema. Jeste li Me ikada videli da ljude razlikujem prema rangu dok komuniciram s njima? Niste – s kime god da se sretnem, popričam malo s njim ako sam u mogućnosti, a ukoliko nemam vremena, samo ga pozdravim i to je to. Ovaj antihrist, međutim, ne razmišlja tako. Za njega su položaj, status i društvena vrednost važniji od svega, dragoceniji čak i od vlastitog života. Da li i vi razlikujete ljude na osnovu ranga, dok zajedno s njima obavljate svoje dužnosti? Neki ljudi vode računa o razlikama u rangu u svemu što rade; oni će iz čista mira reći kako drugi ljudi izlaze iz okvira vlastitog ranga u onome što rade ili u obaveštenjima koja daju. Koji je to rang iz čijeg okvira ti ljudi izlaze? Ti prvo treba svoju dužnost da obavljaš dobro. Nijednu dužnost i nijedan posao ne umeš dobro da

obaviš, ali ljude ipak razlikuješ po rangu – ko je od tebe tražio da tako postupaš? Još nije došlo vreme da se prave razlike na osnovu ranga. Malo si poranio; ti nemaš samosvesti. Ima dana kad odlazimo u potragu za ljudima koji mogu da reše neki problem. Da li mi te odgovarajuće ljude tražimo na osnovu njihovog ranga? Mi to, u osnovi, ne radimo. Ako si ti zadužen za obavljanje tog konkretnog posla, najpre ćemo potražiti tebe, a ako nisi tu, naći ćemo nekog drugog. Mi ne razlikujemo ljude na osnovu ranga, niti na osnovu visokog ili niskog statusa. Ako neko preuzme na sebe da se bavi takvim razlikama, to znači da ta osoba nema samosvest i da ne razume načela. Ako ljude razlikuješ na osnovu njihovog statusa, ranga i zvanja u Božjoj kući i ako to radiš sa istom podrobnošću kao i nevernici, onda si zaista lišen razuma! Ti ne razumeš istinu i imaš toliko manjkavosti. Ti uopšte ne shvataš šta znači verovati u Boga.

Maločas smo pričali o praktikovanju saradnje s drugim ljudima. Da li je to lako postići? Svako ko može da traga za istinom, ko ima trunku osećaja stida, svako ko ima ljudskosti, savesti i razuma, može da sarađuje s drugima. Ni sa kim ne mogu da sarađuju samo ljudi lišeni ljudskosti, ljudi koji uvek žele da imaju monopol nad statusom i koji stalno misle na sopstveno dostojanstvo, status, slavu i dobitak. Naravno, ovo je ujedno i jedna od glavnih manifestacija antihrista: oni ni sa kim ne sarađuju, niti mogu da s bilo kim ostvare skladnu saradnju. Antihristi ne praktikuju to načelo. Šta je tome razlog? Nisu spremni da se odreknu vlasti; ne žele drugima da dopuste da saznaju kako ima stvari koje oni ne mogu da prozru, stvari oko kojih moraju da traže savet od drugih ljudi. Oni ljudima prikazuju iluziju, pa ljudi misle da nema te stvari koju oni ne mogu da urade, da nema te stvari koju oni ne znaju, da nema toga u čemu su neuki, da za sve imaju odgovor i da je za njih sve izvodljivo, moguće i ostvarljivo – da njima drugi ljudi ne trebaju i da nema potrebe da im iko pomaže, podseća ih ili savetuje. To je jedan od razloga. Osim ovoga, koja je najupadljivija narav antihrista? Drugim rečima, koja je to narav koju biste, prilikom kontakta sa njima, mogli da prozrete već na osnovu jedne ili dve fraze koje oni koriste? Nadmenost. Koliko su oni nadmeni? Nadmeni su van svake pameti – baš kao da su mentalni bolesnici. Primera radi, ako neki antihrist otpije gutljaj vode i pritom napravi neku elegantnu pozu, pričaće o tome kao da je to nešto čime se treba hvaliti: „Pogledaj kako elegantnu pozu pravim dok pijem vodu.” Antihristi su naročito vešti u razmetanju i hvalisanju; strašno su bestidni i nemoguće ih je posramiti. Eto kakvi su to stvorovi. Po njihovom mišljenju, niko ne može da se meri s njima. Posebno su dobri u hvalisanju i potpuno su lišeni samosvesti. Neki antihristi su izrazito ružni, a opet misle da lepo izgledaju, sa svojim ovalnim licem, očima u obliku badema i zasvođenim obrvama. Nemaju ni trunke samosvesti. Prosečna osoba će, sa svojih 30 ili 40 godina, moći manje-više precizno da proceni vlastiti izgled i sposobnosti. Antihristi, međutim, ne poseduju takvu razumnost. Koji je problem ovde u igri? Problem je što je njihova nadmena narav prekoračila granice normalne razumnosti. Koliko su oni nadmeni? Čak i ako liče na žabu, reći će da su nalik labudu. U tome ima ponešto od nesposobnosti da se razlikuje ono što jeste od onoga što nije, kao i od sklonosti ka izvrtanju stvari. Takva

količina nadmenosti graniči se sa bestidnošću; to je nešto što se ne može obuzdati. Kad obični ljudi kojim slučajem pohvale vlastiti izgled, oni istog trena shvate da je to nešto nepristojno, pa se postide. Kad im se tako nešto desi, tokom čitavog ostatka dana su posramljeni i crvene se od stida. Antihristi ne mogu da pocrvene. Oni će sebe veličati zbog svega dobrog što su uradili i zbog prednosti koje poseduju, zbog svega onog u čemu su dobri i bolji od ostalih – reči im prosto naviru iz usta, kao da govore o krajnje običnim stvarima. Pritom im se obrazi neće čak ni zarumeneti! To je nadmenost preko svake mere, stida i razumnosti. Baš zbog toga, svi normalni ljudi – a naročito oni koji tragaju za istinom, poseduju savest i razum normalne ljudskosti i normalno razmišljaju – u očima antihrista nisu ništa drugo do mediokriteti, ljudi bez pomena vrednih talenata, koji su niži od njih i koji su lišeni prednosti i zasluga. Može se slobodno reći da, zbog toga što su oholi i što smatraju da niko ne može s njima da se meri – da oni, dakle, upravo iz tog razloga, ne žele ni sa kim da sarađuju ni da o bilo čemu raspravljaju, bez obzira šta rade. Mogu oni da slušaju propovedi, da čitaju Božje reči, da vide razotkrivanje Božjih reči, pa čak i da ponekad budu orezani, ali ni u kom slučaju neće priznati da su pokazali iskvarenost i počinili prestup, a kamoli da su nadmeni i samopravedni. Nisu u stanju da razumeju da su samo obične osobe, običnog kova. Oni takve stvari ne mogu da shvate. Ma koliko da ih orezuješ, oni i dalje misle da su dobrog kova, da su viši od običnih ljudi. Zar to nije beznadežno? (Jeste.) To je zaista beznadežno. To su antihristi. Kako god da su orezani, oni naprosto neće da poviju glavu i da priznaju da nisu ni za šta, da su nesposobni. Kako oni na to gledaju, priznavanje vlastitih problema, nedostataka ili iskvarenosti bilo bi ravno osudi, ravno uništenju. Tako oni razmišljaju. Misle da će, čim drugi uoče njihove nedostatke, čim priznaju da su lošeg kova i da im nedostaje duhovnog razumevanja, izgubiti energiju u svojoj veri u Boga i da će im vera postati besmislena, jer im status više nije zagarantovan – izgubiće svoj status. Oni misle: „Ima li smisla živeti bez statusa? Bolje bi bilo da umrem!" Ako imaju status, oni su neobuzdani u svojoj nadmenosti, divljaju unaokolo čineći loše stvari; a ako udare glavom o zid i budu orezani, želeće da napuste svoj posao, da budu negativni i da zabušavaju. Hteli biste da ih naterate da se ponašaju u skladu sa načelima? Nemojte ni pomišljati na to. Šta oni veruju? „Kako bi bilo da mi dodeliš neki položaj i da me pustiš da radim po svom? Želiš da sarađujem s drugima? To je nemoguće! Nemoj mi tražiti partnera – ne treba mi; niko nije prikladan da mi bude partner. Ili, jednostavno, nemoj da me upotrebiš – nađi nekog drugog da to radi!" Kakav je ovo stvor? „Može postojati samo jedan alfa-mužjak" – to je mentalni sklop antihrista i to su njihove manifestacije. Zar to nije beznadežno? (Jeste.)

U okviru prve stavke, koja kaže da su antihristi nesposobni da s bilo kime sarađuju, šta se podrazumeva pod „nesposobni"? Podrazumeva se to da oni ni sa kim ne sarađuju i da ne mogu da ostvare saradnju s drugim ljudima – zar to nisu dva podtipa jedne iste stvari? Oba značenja sadržana su u tome, što je određeno samom suštinom antihrista. Mada ljudi mogu da rade u tandemu s njima, suština toga nije prava saradnja – oni su

samo njihovi izvršioci, koji im pružaju podršku, obavljaju svakodnevne poslove i rešavaju probleme umesto njih. To se ni izbliza ne može okvalifikovati kao saradnja. Kako se onda definiše „saradnja”? Činjenica je da krajnji cilj saradnje jeste razumevanje istina-načela, postupanje u skladu sa njima, rešavanje svakog problema, donošenje ispravnih odluka – odluka koje su usklađene sa načelima, bez ikakvih odstupanja, kao i smanjenje broja grešaka na radu, tako da sve što radiš spada u obavljanje dužnosti, umesto da radiš kako ti se prohte ili da praviš nered. Prva manifestacija toga što antihristi zahtevaju da se drugi pokoravaju samo njima, a ne istini niti Bogu, jeste da su oni nesposobni da s bilo kime sarađuju. Neko će možda reći: „Biti nesposoban da s bilo kime sarađuješ nije isto što i težnja da se drugi ljudi pokoravaju samo tebi.” To što su nesposobni da s bilo kime sarađuju znači da ne obraćaju ni na čije reči, niti od bilo koga traže predloge – oni čak ne tragaju ni za Božjim namerama, niti za istina-načelima. Oni naprosto postupaju i ponašaju se prema sopstvenoj volji. Na šta to ukazuje? Na to da oni vladaju poslom koji obavljaju, a ne istina ni Bog. Dakle, načelo po kojem rade jeste da drugi treba da vode računa o njihovim rečima i da te reči tretiraju kao istinu, kao da su oni Bog. Zar to nije njegova priroda? Neko može da kaže: „Ako su nesposobni da s bilo kime sarađuju, možda je to zato što oni razumeju istinu, pa im nije ni potrebno da sarađuju.” Da li je ovde reč o tome? Što neko bolje razume istinu i što je više praktikuje, to on u svom radu konsultuje i istražuje veći broj izvora. Takve osobe češće raspravljaju o stvarima i u zajedništvu razgovaraju s ljudima, u nastojanju da umanje štetu i verovatnoću pojave grešaka. Što neko bolje razume istinu, to on ima više razuma, spremniji je i sposobniji da sarađuje s drugima. Zar nije tako? Što je neko manje spreman i sposoban da sarađuje s drugima – ne obraća pažnju ni na koga, ne uzima u obzir ničije predloge, i ne vodi računa o interesima Božje kuće i nije voljan da traga za time da li su njegovi postupci u skladu sa istina-načelima kada nešto radi – on sve manje traga za istinom i sve manje razume istinu. Šta je to u šta on pogrešno veruje? „Braća i sestre su me izabrali da im budem starešina; bog mi je pružio priliku da postanem starešina. Prema tome, sve što radim u skladu je sa istinom – šta god da radim, ispravno je.” Zar to nije pogrešno razumevanje? Zašto je on to razumeo tako pogrešno? Jedno je sigurno: takvi ljudi ne vole istinu. I još nešto: takvi ljudi jednostavno ne razumeju istinu. U to nema nikakve sumnje.

Antihristi su nesposobni da s bilo kime sarađuju. To predstavlja ozbiljan problem. Koju god dužnost da obavlja antihrist, s kim god da sarađuje, uvek će biti sukoba i razmirica. Neki će možda reći: „Ako je zadužen za čišćenje i svakodnevno posprema u zatvorenom prostoru, u čemu to s drugima ne bi mogao da sarađuje?” Tu je problem narav: s kim god da dolazi u kontakt ili s kim god da obavlja neki posao, uvek će tog drugog prezirati, u stalnoj želji da kritikuje i primora ga da radi ono što mu on govori. Da li biste rekli da takva osoba može da sarađuje s drugima? Ona ne može da sarađuje ni sa kim; zato što joj je narav krajnje iskvarena. Ne samo da ne može da sarađuje s drugima, već drugima uvek s visine pridikuje i sputava ih – ljude uvek želi da zajaše i da

ih na silu navede na poslušnost. Tu problem nije samo u naravi, već postoji i ozbiljan problem s ljudskošću te osobe. Ona nema savest ni razum. Takvi su zli ljudi. Ne mogu ni sa kim da sarađuju; ne mogu ni sa kim da se slože. Koje stvari su ljudima zajedničke u ljudskosti? Koje od tih stvari su kompatibilne? Savest i razum i njihov stav ljubavi prema istini – one su zajedničke. Ako obe strane poseduju takvu normalnu ljudskost, onda one mogu da se slože; ako je ne poseduju, onda to ne mogu; a ako je jedna strana poseduje, a druga ne, ne mogu ni tada. Dobri ljudi i loši ljudi ne mogu da se slože – dobronamerni ljudi i zli ljudi ne mogu da se slože. Da bi se ljudi međusobno normalno slagali moraju da budu ispunjeni određeni uslovi: pre nego što međusobno budu mogli da sarađuju, moraju posedovati makar savest i razum, i biti strpljivi i tolerantni. Ljudi moraju imati isto mišljenje kako bi mogli da sarađuju u izvršavanju dužnosti; moraju da se oslanjaju na vrline drugih i da nadomeste sopstvene slabosti, da budu strpljivi i tolerantni i da zadovoljavaju određeni prag vladanja. Tako se postiže sloga u harmoniji i, premda ponekad može doći do sukoba i razmirica, saradnja može da se nastavi i makar neće doći do neprijateljstva. Ako jedna osoba ne poseduje taj prag ponašanja, nije savesna ili razumna i obavlja stvari imajući na umu dobit, tražeći isključivo dobit, želeći da na štetu drugog uvek ostvari dobit, saradnja će biti nemoguća. Tako je među zlim ljudima i među đavolskim carevima, koji se bez prestanka međusobno bore. Razni zli duhovi duhovnog carstva međusobno se ne slažu. Iako se đavoli povremeno mogu udružiti, sve se svodi na uzajamno iskorišćavanje kako bi postigli sopstvene ciljeve. Njihovo udruživanje je privremeno i ubrzo samo propada. Isto je i među ljudima. Ljudi bez ljudskosti su plesnive voćke koje šire trulež; lako se sarađuje jedino sa onima s normalnom ljudskošću, koji su strpljivi i tolerantni prema drugima, koji su u stanju da čuju mišljenje drugih, koji u poslu koji obavljaju svoj status mogu da ostave po strani i da ga obavljaju u dogovoru s drugima. I oni imaju iskvarene naravi i uvek žele da ih drugi slušaju – ni njima ne manjka ta namera – ali, budući da imaju savest i razum, da mogu da traže istinu i sebe spoznaju, zato što osećaju da nije primereno tako postupati i zbog toga osećaju grižu savesti, pa mogu da se obuzdaju, njihovi postupci i načini obavljanja stvari malo pomalo će se promeniti. Pa će tako moći da sarađuju s drugima. Oni otkrivaju svoju iskvarenu narav, ali nisu zli ljudi i nemaju suštinu antihrista. U saradnji s drugima neće imati većih problema. Da jesu zli ljudi ili antihristi, s drugima ne bi mogli da sarađuju. Takvi su svi zli ljudi i antihristi koje Božja kuća uklanja. Oni nisu u stanju ni sa kim da sarađuju, pa shodno tome, svi bivaju otkriveni i uklonjeni. Ipak, mnogo je ljudi koji imaju narav antihrista, koji idu putem antihrista, koji, nakon što prođu mnogo orezivanja, mogu da prihvate istinu, mogu istinski da se pokaju i da budu strpljivi i tolerantni prema drugima. Takvi ljudi s drugima postepeno mogu početi skladno da sarađuju. Sami antihristi nisu u stanju ni sa kim da sarađuju. Koliku god iskvarenu narav da otkrivaju, neće tražiti istinu da je razreše, nego će na svoj način ostati uporni, beskrupulozni i neobuzdani. Nije reč samo o tome da s drugima ne mogu skladno da sarađuju – ako uvide da ih je neko prozreo i da njima nije zadovoljan, upustiće se čak u mučenje te

osobe i prema njoj će zauzeti isključujući, neprijateljski stav. Prema njoj će ostati neprijateljski nastrojeni i po cenu da to remeti crkveni posao. To je određeno priroda-suštinom antihrista.

Koje lekcije treba da naučite u okviru obuke za skladnu saradnju? Obučavanje za saradnju je jedan od elemenata, a ujedno i jedan od znakova praktikovanja ljubavi prema istini. To je jedan osnovni način na koji se manifestuje da neka osoba poseduje savest i razumnost. Možeš ti da pričaš kako poseduješ savest, dostojanstvo i razumnost, ali ako ne možeš ni sa kim da sarađuješ, ako se ne slažeš dobro sa članovima porodice, prijateljima ili neznancima, ako se vaše interakcije raspadaju, ako vodite beskrajne rasprave o zajedničkim poslovima i tako jedni drugima postajete neprijatelji – ako ti, dakle, nikako ne polazi za rukom da se s bilo kime složiš, znači da ti preti opasnost. Ako takvo ponašanje spada među ponašanja celokupne tvoje iskvarene naravi ili je to jedno od tvojih ponašanja koja nisu u skladu sa istinom, ako je to samo ponašanje i ništa više, jedno od onih za koje znaš i u vezi s kojim neprekidno tragaš i neprekidno se menjaš, onda još uvek imaš šansu. Još uvek ima mesta za spasenje; to nije neki veliki problem. Ali, ako si ti po prirodi takva osoba, ako si po prirodi nesposoban da se s bilo kim složiš i ako uopšte ne vredi pričati ti o tome – jer naprosto ne možeš to da obuzdaš – to je onda već ozbiljan problem. Ako to ne uzimaš kao nešto važno, ma kako da se s tobom razgovara o istini, već ti se čini da to i nije neki problem, da je to tvoj normalan život i da je to glavni način na koji se tvoja iskvarena narav manifestuje, ti onda poseduješ suštinu antihrista. A ako je to tvoja suština, onda je to nešto potpuno drugačije od hodanja putem antihrista. Neki ljudi hodaju putem antihrista, a neki su i sami antihristi. Ima li tu neke razlike? (Ima.) Oni koji hodaju putem antihrista pokazuju kroz svoje postupke ta ponašanja antihrista i otkrivaju narav antihrista nešto primetnije i očiglednije od prosečne osobe, ali su još uvek u stanju da obavljaju poslove koji su u skladu sa istinom i poseduju ljudskost i razumnost. Ako neko ne može da učini nijednu pozitivnu stvar, već se sve što radi sastoji u tim ponašanjima antihrista, u tim otkrovenjima antihristove suštine – ako svi poslovi i dužnosti koje obavlja predstavljaju takva otkrovenja, bez ičega što je u skladu sa istinom – u tom slučaju, ta osoba je antihrist.

Pojedini starešine i delatnici su često pokazivali naravi antihrista u prošlosti: bili su bezobzirni i samovoljni i uvek je sve bilo tako kako oni hoće ili nikako. Ali, oni nisu činili nikakva očigledna zlodela i ljudskost im nije bila toliko strašna. Kroz orezivanje, kroz pomoć koju su im braća i sestre pružali, kroz prilagođavanje dužnosti ili smenjivanje sa dužnosti i nakon što su neko vreme bili negativni, oni su konačno postali svesni da su ono što su ranije pokazivali bile iskvarene naravi, postali su spremni da se pokaju i mislili su: „Ono što je najvažnije jeste da po svaku cenu istrajem u obavljanju svoje dužnosti. Iako sam hodao putem antihrista, nisu me okarakterisali kao jednog od njih. To je Božja milost, pa stoga moram naporno da radim u svojoj veri i svojim stremljenjima. Nema ničeg lošeg u vezi sa putem stremljenja ka istini.” Malo po malo, oni su se preokrenuli i zatim su se pokajali. U njima ima dobrih manifestacija, u stanju su da pri obavljanju

dužnosti tragaju za istina-načelima, za kojima tragaju i onda kada stupaju u kontakte s drugim ljudima. Oni se u svakom smislu okreću ka pozitivnom smeru. Zar to onda ne znači da su se promenili? Prestali su da idu putem antihrista i krenuli putem praktikovanja istine i stremljenja ka istini. Za njih još uvek ima šanse i nade da će dostići spasenje. Možete li te ljude da okarakterišete kao antihriste samo zato što su nekada pokazivali manifestacije antihrista ili hodali putem antihrista? Ne. Antihristi bi radije umrli nego da se pokaju. Oni nemaju osećaj stida; pored toga, oni su opake i rđave naravi i osećaju krajnju odbojnost prema istini. Može li neko sa takvom odbojnošću prema istini da tu istinu praktikuje ili da se pokaje? To bi bilo nemoguće. To što imaju apsolutni odbojnost prema istini znači da se nikada neće pokajati. Jedna stvar je sigurna u vezi sa ljudima koji mogu da se pokaju, a to je da oni jesu pravili greške, ali su stanju da prihvate sud i grdnju Božjih reči, da prihvate istinu i da iz sve snage pokušaju da pri obavljanju dužnosti obave svoj deo posla, da Božje reči prihvate kao svoje lične maksime i da te reči pretvore u stvarnost svog života. Oni prihvataju istinu i duboko u duši ne osećaju odbojnost prema njoj. Zar to nije razlika? To je velika razlika. Antihristi se, međutim, ne zaustavljaju samo na tome da odbijaju orezivanje – oni ne slušaju nikoga čije su reči u skladu sa istinom, oni ne veruju da su Božje reči istina, niti ih priznaju za istinu. Kakva je njihova priroda? To je priroda koja ima odbojnost prema istini i koja istinu do krajnosti mrzi. Kad god neko besedi o istini ili priča o svom iskustvenom svedočenju, oni osećaju krajnju odvratnost prema tome i neprijateljski su nastrojeni prema besedniku. Ako neko u crkvi iznosi razne besmislene i rđave argumente, priča apsurdne stvari i besmislice, oni se tome veoma raduju i spremni su da se istog časa uhvate u kolo i povaljaju u blatu s tom osobom i da sa njom blisko sarađuju. Baš kao što kaže izreka „svaka ptica svome jatu leti” ili „sličan se sličnome raduje”. Kad čuju pripadnike izabranog Božjeg naroda kako besede o istini ili iskustveno svedoče o svojoj samospoznaji i iskrenom pokajanju, oni su do ogorčenosti usplahireni i odmah smišljaju način kako da tu osobu napadnu i isključe je. Ukratko, oni ne gledaju blagonaklono ni na koga ko stremi ka istini. Oni takve ljude žele da isključe i da im budu neprijatelji. Svako ko se vešto hvali propovedanjem reči i doktrina njima se jako dopada i oni odobravaju njegove postupke, kao da su pronašli svog saputnika i osobu od poverenja. Ako bi neko rekao: „Ko god obavi najveći deo posla i pruži najveći doprinos biće bogato nagrađen i ovenčan i vladaće zajedno sa bogom”, oni bi se beskrajno uzbudili i vrela krv bi im jurnula u glavu. Činilo bi im se da su za glavu i ramena viši od ostalih, da konačno mogu da se izdvoje iz mase, da su sada dobili prostor da se pokažu i da prikažu svoju vrednost. Tada bi bili veoma zadovoljni. Zar to nije odbojnost prema istini? Pretpostavimo da im u nekom razgovoru kažeš: „Bog ne voli ljude nalik Pavlu, a najviše su Mu odvratni oni koji idu putem antihrista i koji po čitav dan idu unaokolo i govore: ’Gospode, Gospode, zar nisam mnogo toga uradio za Tebe?’ Odvratni su Mu ljudi koji Ga povazdan moljakaju da ih nagradi i ovenča.” Te reči su bez sumnje istina, ali kako se antihristi osećaju nakon što čuju takvu besedu? Da li oni aminuju te reči i da li ih prihvataju? Koja im je prva

reakcija? Odvratnost u srcu i nespremnost da slušaju – oni time žele da kažu: „Kako možeš da budeš tako siguran u to što govoriš? Da li ti u tome imaš završnu reč? Ne verujem u to što pričaš! Radiću onako kako mislim da treba. Biću isti kao Pavle i tražiću od boga da budem ovenčan. Tako ću moći da budem blagosloven i imaću dobro odredište!" Uporno nastoje da se drže Pavlovih gledišta. Zar se na taj način ne sukobljavaju s Bogom? Zar to nije očigledno suprotstavljanje Bogu? Bog je razotkrio i detaljno analizirao Pavlovu suštinu; On je toliko toga rekao o tome i svaki delić toga je istina – ali ovi antihristi ipak ne prihvataju istinu, kao ni činjenicu da su svi Pavlovi postupci i ponašanja bili u suprotnosti sa Bogom. U svojim se glavama još uvek pitaju: „Znači, ako ti nešto kažeš, to onda mora da bude ispravno? Po kojoj osnovi? Meni se ono što je Pavle rekao i uradio čini ispravnim. Ništa u tome nije pogrešno. Težim ka tome da budem nagrađen i ovenčan – to je ono za šta sam sposoban! Možeš li da me zaustaviš? Težim ka tome da radim; kad budem puno toga uradio, imaću kapital – daću svoj doprinos i, s obzirom na to, moći ću da zakoračim u carstvo nebesko i da budem nagrađen. U tome nema ničeg pogrešnog!" Eto koliko su tvrdoglavi. Ne prihvataju ni trunku istine. Možeš o istini da im besediš koliko hoćeš, ali to do njih ne dopire; oni prema njoj osećaju odbojnost. To je stav antihrista prema Božjim rečima i istini, a to je ujedno i njihov stav prema Bogu. Šta vi, dakle, osećate nakon što čujete istinu? Osećate da ne stremite ka istini i da je ne razumete. Osećate da ste još uvek daleko od nje i da ćete morati da se ustremite ka istina-stvarnosti. I kad god stanete da se upoređujete s Božjim rečima, vi baš u tom trenutku osećate da ste naprosto suviše manjkavi, da ste lošeg kova i da vam nedostaje duhovno razumevanje – osećate da ste i dalje površni i da u vama još ima rđavosti. A onda postajete negativni. Nije li to vaše trenutno stanje? Antihristi, s druge strane, nikada nisu negativni. Uvek su tako oduševljeni, nikada ne preispituju sebe i nikada ne spoznaju sami sebe, nego misle da nemaju većih problema. Eto kakvi su ljudi koji su stalno nadmeni i samopravedni – onog trenutka kad se dokopaju vlasti, pretvaraju se u antihriste.

II. Detaljna analiza načina na koji antihristi uvek imaju želju i ambiciju da kontrolišu i osvajaju ljude

U nastavku ćemo razgovarati o sledećoj stavci: antihristi uvek imaju želju i ambiciju da kontrolišu i osvajaju ljude. Ovaj problem je ozbiljniji od njihove nesposobnosti da s bilo kime sarađuju. Kojoj vrsti ljudi, po vašem mišljenju, pripadaju oni koji vole da kontrolišu i osvajaju ljude? Kakva osoba ima ambiciju i želju da kontroliše i osvaja druge? Daću vam jedan primer. Da li oni koji naročito vole status uživaju u tome da kontrolišu i osvajaju druge ljude? Zar oni ne pripadaju sorti antihrista? Oni navode na stranputicu, kontrolišu i potčinjavaju druge ljude, koji ih onda obožavaju i pažljivo slušaju. Antihristi na taj način postižu da ih ljudi cene i poštuju, da ih obožavaju i da se ugledaju na njih. Zar oni time ne dobijaju i svoje mesto u ljudskom srcu? Kad ljudi ne bi bili ubeđeni i kad ih ne bi odobravali, da li bi ih onda obožavali? Ni slučajno. Prema tome, nakon što steknu

status, antihristi i dalje moraju da ubeđuju druge ljude kako bi ih u potpunosti pridobili i stekli njihovo divljenje. Tek tada će ih ljudi obožavati. To je jedna vrsta osoba. Postoji još jedna vrsta – to su naročito nadmene osobe. Takve osobe se prema ljudima ophode na isti način: najpre ih potčinjavaju, usled čega ih svi ljudi obožavaju i dive im se. One su tek tada zadovoljne. Veoma opaki ljudi takođe vole da kontrolišu druge, vole da drugi obraćaju pažnju na njih, da budu u njihovoj orbiti i da rade umesto njih. Bilo da je reč o veoma nadmenim ljudima ili o ljudima opake naravi, čim preuzmu vlast, oni postaju antihristi. Antihristi uvek imaju želju i ambiciju da kontrolišu i osvajaju ljude; pri susretu s ljudima uvek žele da se uvere kako ih drugi vide, da li za njih ima mesta u srcu drugih i da li im se drugi dive i obožavaju ih. Ako naiđu na nekog ko se vešto ulizuje, laska i dodvorava, procvetaće od sreće; od tada gledaju s visine, pridikuju i razglabaju o grandioznim idejama, utuvljujući ljudima u glavu propise, metode, doktrine i predstave. Ljude navode da ove stvari prihvate kao istinu, pa čak i ulepšavaju situaciju: „Ako te stvari možeš da prihvatiš, ti si neko ko voli istinu i za njom traga.” Ljudi koji nisu pronicljivi pomisliće da je ono što govore razumno i, premda im ostaje nejasno i ne znaju da li je u skladu s istinom, naprosto smatraju da u tome nema ničeg pogrešnog i da se time ne narušava istina. Pa tako antihristima postaju poslušni. Ako je neko u stanju da razazna antihrista i može da ga razotkrije, antihrista će to razbesneti i tu će osobu nepristojno okriviti, osuditi i zapretiti joj, pokazujući silu. Oni koji nemaju pronicljivost potpuno se potčinjavaju antihristu i dive mu se iz dubine duše, što dovodi do toga da u sebi obožavaju antihrista, da se na njega oslanjaju, pa čak i da ga se plaše. Imaju osećaj da ih je antihrist porobio, kao da će u srcu biti uznemireni budu li izgubili antihristovo vođstvo, poduku i prekor. Bez tih stvari, kao da gube osećaj sigurnosti, pa ih Bog možda više neće želeti. Nadalje, dok deluju, svi su naučili da posmatraju antihristov izraz lica, u strahu da antihrist neće biti zadovoljan. Svi nastoje da mu udovolje; takvi ljudi su čvrsto rešeni da slede antihrista. Antihristi u svom radu propovedaju reči i doktrine. Dobri su u tome da ljude uče da se pridržavaju određenih propisa; ljudima nikada ne govore kojih istina-načela treba da se pridržavaju, zašto na taj način moraju da postupaju, koje su Božje namere, koje je radne aranžmane Božja kuća napravila, koji je posao najsuštinskiji i najvažniji ili koji je primarni posao koji treba obaviti. O ovim stvarima koje su od najveće važnosti antihristi baš ništa ne govore. Oni nikada ne razgovaraju o istini dok obavljaju ili organizuju posao. Ni sami ne shvataju istina-načela, pa ljude mogu da nauče jedino da se pridržavaju nekoliko propisa i doktrina – a ako se ljudi okrenu protiv njihovih izjava i propisa, suočiće se s prigovorima i prekorevanjem antihrista. Antihristi često obavljaju posao pod zastavom Božje kuće, prekorevajući druge i kritikujući s visine. Njihove kritike toliko uznemire neke ljude da osete dug prema Bogu zato što ne postupaju prema zahtevima antihrista. Zar takvi ljudi nisu potpali pod kontrolu antihrista? (Jesu.) Kakvo je ovo ponašanje od strane antihrista? To je ponašanje porobljavanja. U zemlji velike crvene aždaje, „porobljavanje” se naziva „ispiranjem mozga”. To je kao kad velika crvena aždaja zarobi Božje vernike. Pored mučenja, ona koristi još jednu tehniku: ispiranje

mozga. Bilo da se radi o seljacima, radnicima ili intelektualcima, velika crvena aždaja koristi brojne jeresi i zablude – ateizam, teoriju evolucije i marksizam-lenjinizam – da bi tim ljudima isprala mozak; ona te stvari na silu usađuje ljudima u glavu, ma koliko da su im one gnusne i odvratne, a zatim te ideje i teorije koristi da ih okuje u bukagije i da kontroliše njihova srca. Eto kako velika crvena aždaja onemogućava ljudima da veruju u Boga, da prihvate istinu i da streme ka istini kako bi bili spaseni i usavršeni. Na isti način, ma koliko propovedi da su odslušali, ljudi koje kontrolišu antihristi ne mogu da razumeju istinu, kao ni stvarnu svrhu verovanja u Boga, put kojim treba da krenu, ispravno gledište koje treba da imaju u svemu što rade ili stav koji treba da usvoje. Oni ništa od toga ne razumeju; u njihovim srcima nema ničega osim reči, doktrina i šupljih teorija tih antihrista. A nakon što su ih antihristi dugo vremena navodili na stranputicu i kontrolisali, oni u svemu postaju nalik njima: postaju ljudi koji veruju u Boga, ali zato uopšte ne prihvataju istinu i čak se suprotstavljaju i protive Bogu. U koju vrstu ljudi spadaju oni koje antihristi navode na stranputicu i kontrolišu? Bez sumnje, niko od njih nije ljubitelj istine – svi do jednog su licemeri, ljudi koji u svojoj veri u Boga ne streme ka istini i koji ne vode računa o pravilnom obavljanju svojih dužnosti. U svojoj veri u Boga, ti ljudi uopšte ne slede Boga; naprotiv, oni slede antihriste, postaju robovi antihrista, a posledica toga je da oni ne mogu da zadobiju istinu. Takav ishod je neminovan.

Po kom se načelu Bog ophodi prema ljudima? Je li to sila? Da li je to kontrola? Ne – to je nešto potpuno suprotno od kontrole. Koje je Božje načelo po kojem se On ophodi prema ljudima? (Daje im slobodnu volju.) Tačno, daje ti slobodnu volju. Omogućava ti da dođeš do sopstvenog razumevanja unutar okruženja koje On postavlja i da na taj način prirodno stvaraš ljudsko razumevanje i iskustvo. Omogućava ti da prirodno shvatiš određene aspekte istine kako bi, kad se ponovo nađeš u takvom okruženju, znao šta da radiš i šta da odabereš. On ti takođe omogućava da iz dubine srca shvatiš šta je ispravno a šta pogrešno, kako bi na kraju izabrao pravi put. Bog te ne kontroliše i ne prisiljava te. Antihrist se, međutim, ponaša potpuno suprotno: on ti ispira mozak i indoktriniše te tako što te navodi na stranputicu, a zatim te pretvara u svog roba. Zašto koristim reč „rob”? Šta znači rob? To znači da nećeš moći da razlučiš da li je antihrist u pravu ili greši, niti ćeš smeti to da činiš – nećeš znati da li je u pravu ili nije; u srcu ćeš biti zbunjen i smeten. Nećeš biti načisto oko toga šta je ispravno a šta nije; nećeš znati šta treba, a šta ne treba da radiš. Samo ćeš, kao kakva marioneta, čekati na antihristova uputstva, nećeš smeti ništa da preduzmeš dok ti antihrist ne dâ zeleno svetlo za to i usudićeš se da nešto uradiš tek kad od njega dobiješ naredbu. Izgubićeš svoje urođene sposobnosti, a tvoja slobodna volja neće odigrati svoju ulogu. Postaćeš mrtav čovek. Imaćeš srce, ali nećeš biti u stanju da razmišljaš; imaćeš um, ali nećeš biti u stanju da razmatraš probleme – nećeš razlikovati ispravno od pogrešnog, nećeš znati koje su stvari pozitivne a koje negativne, niti šta je ispravan a šta pogrešan način rada. Sasvim neprimetno, antihrist će preuzeti kontrolu nad tobom. Šta je to što on kontroliše? Da li je to tvoje srce ili tvoj um? On kontroliše tvoje srce; tvoj um onda prirodno pada pod njegovu kontrolu. Čvrsto

će ti svezati udove, uvezaće ih brzo i snažno, tako da se pri svakom koraku sve dublje zaglibljuješ u oklevanje i sumnju, a zatim se povlačiš; onda poželiš da napraviš još jedan korak, da preduzmeš nešto, ali opet moraš da ustukneš. U svemu što radiš, vizija će ti biti zamagljena i nejasna. Ovo je neodvojivo od opaski kojima te antihrist navodi na stranputicu. Koja je to glavna tehnika kojom antihristi kontrolišu ljude? Sve što oni govore usklađeno je sa ljudskim predstavama i uobraziljama, sa ljudskim sentimentom i sa ljudskim rezonovanjem. Dok govore, čini se da imaju nešto od ljudskosti, ali oni ne poseduju nijednu istina-stvarnost. Kažite Mi, da li ljudi koji slede antihriste i koji su pod njihovom kontrolom mogu da svim srcem i svom snagom obavljaju dužnosti u Božjoj kući? (Ne.) Šta je tome razlog? Oni ne razumeju istinu – to je glavni razlog. A tu postoji još jedan razlog: antihristi se upuštaju u igre oko vlasti; oni ne praktikuju istinu u obavljanju svoje dužnosti, niti tu dužnost obavljaju svim srcem i snagom. Mogu li onda njihovi izvršioci da praktikuju istinu? Kakav god da je neki antihrist, isti takav će biti i njegov izvršilac. Antihristi su predvodnici u nepraktikovanju istine, u suprotstavljanju načelima, u izdaji interesa Božje kuće, u bezumnom i diktatorskom postupanju. Može li to da ne utiče na njihove izvršioce? To nipošto ne može da ne utiče na njih. U šta će se, dakle, pretvoriti ljudi koje antihristi sputavaju i kontrolišu? Oni će se čuvati jedni od drugih, biće sumnjičavi jedni prema drugima i boriće se jedni protiv drugih – takmičiće se oko slave i dobitka, oko šanse da zablistaju i oko kapitala. Duboko u sebi, ljudi koje kontrolišu antihristi žive u neslozi i prestaju da budu istomišljenici. Oprezni su i obazrivi u svojim postupcima; nisu otvoreni jedni prema drugima i nemaju normalne ljudske odnose jedni s drugima. Među njima nema normalnog razgovora, nema molitvenog čitanja, nema normalnog duhovnog života. Među njima ima podela, baš kao u onim neverničkim, grupama po belom svetu koje su od Sotone. Eto kako stoje stvari kad na vlast dođe neki antihrist. Ljudi postaju oprezni jedni prema drugima, među njima ima otvorenih i prikrivenih sukoba, sabotaža, ljubomore, međusobno se osuđuju i upoređuju ko preuzima manju odgovornost: „Ako ti nećeš da preuzmeš odgovornost, neću ni ja. Po kom osnovu tražiš od mene da vodim računa o interesima božje kuće, kad ni sâm ne vodiš računa o njima? Neću onda ni ja da vodim računa o njima!” Da li ovakvo mesto predstavlja Božju kuću? Ne. Kakvo je to mesto? To je Sotonin tabor. Tu ne vlada istina; to mesto u sebi nema delo Svetog Duha, ni Božji blagoslov, ni Njegovo vođstvo. I tako, svi ljudi koji tu borave nalik su malim đavolima. Na prvi pogled, reči hvale koje oni jedni drugima upućuju lepo zvuče: „Oh, oni stvarno vole boga; oni zaista daju priloge; oni zaista pate dok obavljaju svoju dužnost!” Ali, zatražite od njih da ocene neku osobu, pa će se ono što će vam reći iza njenih leđa razlikovati od onoga što govore u njenom prisustvu. Ako bi braća i sestre pali u šake nekom lažnom starešini, oni bi se pri obavljanju svojih dužnosti rasuli kao gomila rastresitog peska – ne bi ostvarili nikakve rezultate, niti bi posedovali delo Svetog Duha, a većina njih ne bi stremila ka istini. Šta bi se onda desilo kad bi potpali pod kontrolu nekog antihrista? Ti ljudi se ne bi više mogli nazvati crkvom. U potpunosti bi pripadali Sotoninom taboru i bandi antihrista.

Kako to da antihristi uvek žele da kontrolišu ljude? To je zato što oni ne štite interese Božje kuće, niti iole mare za život-ulazak pripadnika izabranog Božjeg naroda. Oni jedino brinu za sopstvenu vlast, status i prestiž. Veruju da, dokle god imaju kontrolu nad ljudskim srcima i dokle god ih svi obožavaju, njihova ambicija i želja biće ispunjene. Kada je reč o stvarima koje se tiču interesa Božje kuće, rada crkve ili život-ulaska izabranog Božjeg naroda, njih te stvari uopšte ne zanimaju. Čak i kad nastanu neki problemi, oni ne mogu da ih uoče. Oni ne mogu da vide probleme kao što su neodgovarajući kadrovski aranžmani u Božjoj kući; ili kad je imovina Božje kuće nerazumno raspoređena, pa je njen veći deo izgubljen i ne zna se ko ga je proćerdao; ili ko izaziva prekide i ometanja u njihovom radu; ili ko neprikladno koristi ljude; ili ko je površan u svom radu – a još manje se bave takvim problemima. Čime se oni bave? U šta se oni uopšte mešaju? (U beznačajne stvari.) Koje su to stvari beznačajne? Objasnite malo detaljnije. (Pojedine starešine baviće se rešavanjem porodičnih problema određene braće i sestara – na primer, kad se jedan član njihove porodice ne slaže dobro s nekim drugim članom. Radi se prosto o stvarima iz svakodnevnog života.) To je nešto što rade lažne starešine. A šta rade antihristi? (Oni uopšte ne vode računa o život-ulasku braće i sestara, niti o stvarima koje su suprotne istina-načelima; brinu samo o stvarima koje se tiču njihovog obraza i statusa – na primer, kad ljudi ne rade ono što im oni kažu ili kad se nekim ljudima oni ne sviđaju. Oni se bave takvim stvarima.) To je delimično tačno. Takve stvari se zaista dešavaju. Antihristi proveravaju čije im je prisustvo nepoželjno, ko ih ne poštuje i ko bi mogao da ih razazna. Oni sve to posmatraju i pamte; za njih su te stvari veoma važne. Ima li šta još? (Ako je u nekoj crkvi izabrana osoba koja ih donekle raspoznaje i koja nije njihov istomišljenik, oni će tražiti načine da toj osobi pronađu neku grešku i da isposluju njenu smenu. Oni vole da rade takve stvari.) Ma kakve nedostatke ili probleme da neko ko čini loše stvari ima i ma kakve prekide i ometanja da stvara, antihrist na to uopšte ne obraća pažnju – on naročito pronalazi mane onim ljudima koji obavljaju svoju dužnost i koji streme ka istini, tražeći izgovore i opravdanja da takvi ljudi budu smenjeni. Postoji još jedan glavni način na koji se manifestuje kontrola ljudi od strane antihrista: pored kontrolisanja obične braće i sestara, oni pokušavaju da kontrolišu i ljude koji su zaduženi za svaki aspekt rada. Oni uvek žele da svu vlast drže čvrsto u svojim rukama. Zato se oni raspituju o svemu; sve drže na oku i sve posmatraju, da bi videli kako ljudi rade. Sa ljudima uopšte ne razgovaraju o istina-načelima, niti im daju odrešene ruke u obavljanju poslova. Žele da svako radi kako mu oni kažu i da im se pokori. Stalno strahuju da će se njihova vlast raspasti i da će je preuzeti drugi ljudi. Prilikom rasprave o nekom problemu, ma koliko ljudi da o tome razgovara i ma kakvi rezultati da se iz tog razgovora izrode, oni će, kad dobiju reč, sve te rezultate odbaciti i rasprava će morati da se povede ispočetka. I kakav je krajnji rezultat svega toga? Rasprava se ne završava dokle god ih svi ne saslušaju i ne ispoštuju njihove savete, a ako se to ne dogodi, razgovor mora da se nastavi. Takvi razgovori ponekad traju do ponoći, pri čemu se nikome ne dozvoljava da ode na spavanje; razgovor se ne završava dok ih svi ne

saslušaju i ne ispoštuju njihove savete. To je nešto što antihristi rade. Ima li ljudi koji veruju da antihristi na ovaj način preuzimaju odgovornost za rad crkve? Koja je razlika između preuzimanja odgovornosti za rad crkve i despotizma antihrista? (Razlika je u nameri.) Kad su ljudi savesni i odgovorni prema svom poslu, oni to čine zato da bi vodili jasan razgovor o istina-načelima i da bi svi mogli da razumeju istinu. Sa druge strane, cilj antihrista je da očuvajui svoju vlast, da bi stekli prednost, da bi odbacili sva gledišta koja odstupaju od njihovih mišljenja i zbog kojih bi mogli da izgube obraz. Zar se te namere ne razlikuju među sobom? (Razlikuju se.) Po čemu se razlikuju? Možete li to da razlučite? Vođenje razgovora sa ciljem da ljudi shvate istina-načela i takmičenje oko toga koga će ljudi više poštovati – po čemu se to dvoje međusobno razlikuje? (Po namerama.) Ne samo po namerama – naravno da su im namere drugačije. (Od jednog od ta dva pristupa Božja kuća će imati veću korist.) Sledeća razlika je da će jedan od ta dva pristupa doneti Božjoj kući veću korist – ovo se tiče interesa Božje kuće. U čemu je, međutim, glavna razlika? Kad god čuješ da neko iskreno besedi o istini, jasno ti je da se tu ne radi ni o kakvom ličnom pravdanju ni odbrani. Sve ono o čemu ta osoba besedi ima za cilj da svako shvati Božje namere, celokupna njena beseda je svedočenje o Božjim namerama. Takvom besedom razjašnjavaju se istina-načela i, kad ih čuju, ljudi imaju put kojim će napredovati – znaju koja su načela, znaju šta ubuduće treba da rade, malo je verovatno da će pri obavljanju dužnosti kršiti ta načela, a cilj njihovog praktičnog delovanja biće precizniji. Takva beseda uopšte nije kontaminirana ličnim pravdanjem ili odbranom. Ali, kako propovedaju ljudi koji bi hteli da stvari preokrenu u svoju korist i da druge ljude stave pod svoju kontrolu? O čemu oni propovedaju? Oni propovedaju o vlastitom pravdanju, kao i o mislima, namerama i ciljevima na kojima se zasniva sve što rade, kako bi ljudi to prihvatili i poverovali u to, umesto da ih pogrešno razumeju. To je samo pravdanje i ništa više; u tome nema ni trunke istine. Ako ih budeš pažljivo slušao, čućeš da u njihovim besedama nema istine – sve su to samo ljudske izreke, izgovori i opravdanja. Sve se svodi isključivo na to. A kad završe sa besedom, da li svi razumeju načela? Ne – ali su zato razumeli puno toga o namerama govornika. To je metod koji koriste antihristi. Tako oni kontrolišu ljude. Čim osete da su im status i prestiž unutar grupe pretrpeli gubitke i da su narušeni, oni odmah sazivaju ljude da se okupe, ne bi li svoj status i prestiž spasli kako god znaju i umeju. A kako ih spasavaju? Tako što daju izgovore, pružaju opravdanja i govore o čemu su u tom trenutku razmišljali. Koji cilj žele time da postignu? Žele da razjasne sva moguća pogrešna razumevanja koja ljudi imaju o njima. Isto to radi i velika crvena aždaja: nakon što neku osobu podvrgne mučenju, ona će je osloboditi krivice i odbaciti sve optužbe koje su protiv nje bile podnete. Koji je cilj svega toga? (Pranje biografije.) Ona te oslobađa krivice i daje ti nadoknadu za sve loše stvari koje ti je učinila, kako bi ti pomislio da je, na kraju krajeva, velika crvena aždaja zapravo dobra i da joj se može verovati. Na taj način, njena vladavina ostaje neugrožena. Na isti način postupaju i antihristi: u svemu što govore i rade nema ničega što ne ide njima u korist; oni ništa neće kazati zarad istine, a još manje će išta reći ili

učiniti zarad interesa Božje kuće. Sve što govore i rade u interesu je njihovog vlastitog ugleda i statusa. Neki će možda reći: „Nepravedno je što ih definišeš kao antihriste, jer oni se zaista puno trude, veoma marljivo obavljaju svoje poslove i od jutra do mraka rade i trče unaokolo zarad Božje kuće. Ponekad su toliko zauzeti da nemaju kad ni da jedu. Toliko su mnogo propatili!" A zarad koga oni pate? (Zarad sebe.) Pate zarad sebe. Kad ne bi imali status, da li bi isto postupali? Jurcaju unaokolo zarad vlastitog ugleda i statusa – oni to čine radi nagrade. Kad ne bi bili nagrađeni ili kad ne bi imali slavu, dobitak ni status, već bi se odavno povukli. Oni te stvari rade pred drugima i, dok to rade, hteli bi da i Bog sazna za njih i da im, shodno svemu što su učinili, dodeli nagradu kakvu zaslužuju. Ono što bi hteli na kraju da dobiju jeste nagrada; oni ne žele da zadobiju istinu. Ti moraš to da prozreš. Kad im se učini da su prikupili dovoljno kapitala i kad im se ukaže prilika da pred drugima nešto kažu, šta je sadržaj onoga što govore? Kao prvo, razmeću se svojim doprinosima – to je psihološki napad. Šta je psihološki napad? Hteli bi da svi ljudi duboko u srcu spoznaju da su oni u ime Božje kuće učinili mnogo toga dobrog, da su davali svoj doprinos, preuzimali rizike, obavljali opasne poslove, da su spali s nogu i da su prilično propatili – time oni iznose svoje zasluge i pred drugima pričaju o svom kapitalu. Kao drugo, oni na nesvakidašnji i besmislen način govore o nekim nerealnim teorijama, koje ljudi misle da razumeju, ali ih zapravo ne razumeju. Te teorije zvuče veoma dubokoumno, tajnovito i apstraktno, pa ljudi zbog toga obožavaju antihriste. Oni, zatim, na grandiozan i konfuzan način govore o stvarima za koje veruju da ih niko nikada nije razumeo – kao, na primer, o tehnologiji, svemiru, finansijama i računovodstvu ili o društveno-političkim pitanjima – pa čak i o aferama i prevarama koje se dešavaju u podzemlju. Oni pripovedaju svoju ličnu istoriju. O čemu se ovde zapravo radi? Oni se razmeću. A cilj njihovog razmetanja je da pokrenu psihološki napad. Mislite li da su oni glupi? Kad to što govore ne bi imalo nikakvog efekta na ljude, da li bi oni i dalje to činili? Naravno da ne bi. Oni to govore sa određenim ciljem: time oni iznose svoje zasluge, hvale se i razmeću.

Nadalje, kakve manire antihristi često usvajaju? Ma gde da se nađu, oni usvajaju manir glave domaćinstva – kud god da krenu, pitaju: „Na čemu trenutno radite? Kako vam ide? Ima li kakvih problema? Požurite da obavite poslove koji su vam dodeljeni! Nemojte biti površni. Svako delo božje kuće je važno i ne sme se odlagati!" Ponašaju se upravo kao glava domaćinstva i neprekidno nadziru poslove koje ljudi obavljaju u njegovoj kući. Šta znači to da su oni glava domaćinstva? To znači da bi svi koji borave u njihovoj kući mogli da naprave neku grešku ili da krenu pogrešnim putem, pa zato oni moraju da ih nadgledaju; u suprotnom, niko ne bi obavljao svoju dužnost – svi bi na kraju poklekli. Antihristi veruju da su svi drugi idioti, dečurlija, te da bi neki od njih pravili greške i krenuli stranputicom kad oni ne bi stalno brinuli o njima ili kad bi ih makar na tren ispustili iz vida. O kakvom se gledištu ovde radi? Zar antihristi ne preuzimaju manire glave domaćinstva? (Preuzimaju.) Da li se oni onda bave konkretnim poslom? Oni nikada ne rade ništa konkretno; posao organizuju tako da sve rade drugi, dok oni samo gospodare

i bave se birokratijom, a kad ostali obave sav posao, ponašaju se kao da su to oni sami uradili – sve zasluge pripisuju sebi. Oni se samo prepuštaju prednostima svog statusa i nikada ne rade ništa što bi bilo od koristi za rad Božje kuće; čak i kada primete da neko površno radi ili zapostavlja svoje dužnosti, da neko ometa ili prekida rad crkve, oni tu osobu najpre opomenu s nekoliko reči, a zatim je uteše, ali je nikada ne razotkrivaju niti je ograničavaju – nikada nikog ne vređaju. Ako niko ne želi da ih sluša, reći će: „Srce mi se raspuklo na sitne komade zbog brige o svima vama; govorio sam vam dok mi usta nisu presahla – toliko sam umoran da sam se gotovo prelomio nadvoje! Toliko mi briga zadajete!" Zar to nije bestidno s njihove strane? Osećate li odvratnost kad to čujete? To je jedan od načina na koji se ispoljava stalna želja antihrista da kontrolišu ljude. Kako takvi antihristi razgovaraju s ljudima? Meni, na primer, kažu: „Moji potčinjeni ne rade ono što im se kaže. Oni rad crkve ne uzimaju zaozbiljno. Površni su i neselektivno troše novac božje kuće. Ti ljudi su prave zveri – gori su od pasa!" Kojim tonom oni to izgovaraju? Prave od sebe izuzetak; hoće da kažu: „Ja sam taj koji vodi računa o interesima božje kuće, a ne oni." Za koga antihristi sebe smatraju? Za „ambasadore brenda". Šta je ambasador brenda? Pogledajte ambasadore brenda iz nekih zemalja – kakvi su to ljudi? Biraju ih zbog njihove lepote; oni su veoma atraktivni, umeju lepo da pričaju i svi su prošli odgovarajuću obuku. Iza kulisa, svi oni imaju veze i aranžmane sa visokim, bogatim i zgodnim muškarcima, sa visoko pozicioniranim zvaničnicima i s bogatim biznismenima – zbog toga su i izabrani za ambasadore brenda. Na šta se oni oslanjaju da bi postali ambasadori brenda? Da li se oslanjaju isključivo na svoj izgled, lepu figuru i rečitost? Uglavnom se oslanjaju na svoje zakulisne veze. Zar to ne funkcioniše upravo tako? (Da.) Da, to baš tako funkcioniše. Antihristi, koji uvek imaju manire starešine ili glave domaćinstva, stalno žele da koriste te manire i to držanje da bi ljude navodili na stranputicu i da bi ih kontrolisali. Zar to ne podseća pomalo na stil ambasadora brenda? Stanu tamo, zabace ruke iza leđa, a kad im neko od braće ili sestara klimne glavom ili im se pokloni, kažu: „Lepo – hajde sad, obavi dobro svoj posao!" Ko su oni da tako govore? Kakav su to položaj sami sebi dodelili? Ja takve stvari ne govorim, ma gde da se nađem – jeste li Me ikada čuli da tako nešto kažem? (Ne.) Ponekad samo kažem: „Ovakva mogućnost da spokojno obavljate svoju dužnost ne stiče se lako! Stoga morate da zgrabite tu mogućnost i da svoju dužnost obavite dobro – nemojte da vas oteraju zato što ste napravili neko zlo ili izazvali ometanja." Šta Mene nagoni da tako govorim? Iskrenost. Da li, međutim, antihristi tako razmišljaju? Oni tako ne razmišljaju i ne postupaju na taj način. Drugima govore da dobro obave posao – a ta li to i sami čine? Ne čine. Hteli bi da drugi dobro rade, da zbog njih pocrkaju od posla i da služe umesto njih, da bi na kraju oni pobrali sve lovorike. Da li vi crkavate od posla zarad Mene, dok obavljate svoje dužnosti? (Ne.) Osim toga, vi ne služite Mene radi; vi obavljate svoje dužnosti i ispunjavate vlastite obaveze, a Božja kuća vas snabdeva svime što vam je potrebno. Da li bi bilo preterano reći da vas Ja snabdevam? (Ne bi.) To nije netačna izjava i to je zapravo pravo stanje stvari. Ali, ako biste tražili da vam to

kažem, Ja to ne bih učinio – tako nešto nikad ne bih prevalio preko jezika. Rekao bih samo da je Božja kuća ta koja vas snabdeva: vi u Božjoj kući obavljate svoje dužnosti, a Bog vas snabdeva. Zarad koga, dakle, obavljate svoje dužnosti? (Zarad nas samih.) Vi obavljate svoje dužnosti i ispunjavate svoje obaveze; to je odgovornost koju treba da ispunite kao stvorena bića. Vi to činite pred Bogom. Nipošto ne smete govoriti kako to činite zarad Mene – Meni to nije potrebno. Ne treba mi da iko radi za Mene; nisam ja nikakav šef, niti predsednik neke kompanije. Ja ne zarađujem na vama, niti vi jedete Moju hranu. Mi samo međusobno sarađujemo. Ja besedim o istinama o kojima treba da vam besedim, kako biste mogli da ih razumete, a vi se otiskujete na ispravan put, usled čega Moje srce postaje spokojno – Moja odgovornost i Moja obaveza time su privedene kraju. Radi se o međusobnoj saradnji, gde svako igra svoju ulogu. Daleko od toga da tu neko nekoga eksploatiše, da neko nekoga iskorišćava i da neko nekoga hrani. Nemojte da usvajate takav manir – to je beskorisno i odvratno. Potrudite se da svoj posao uistinu dobro obavite, tako da to svima bude očigledno, pa ćete na kraju biti dobro pozicionirani da pred Bogom položite račune. Da li i antihristi ovako rezonuju? Ne. Ako preuzmu delić odgovornosti, ako daju neznatni doprinos i obave nešto malo posla, oni se time hvale na način koji je, iskreno govoreći, odvratan – čak bi hteli da postanu ambasadori brenda. Ako ne pokušavaš da budeš ambasador brenda i ako se latiš nekog stvarnog posla, svako će imati neko poštovanje prema tebi. Ako usvojiš držanje ambasadora brenda, ali si pritom nesposoban za bilo koji konkretan posao, ako zbog tebe Višnji mora da se brine o svim poslovima i da svima lično daje uputstva, pa još i da te nakon toga nadzire i daje ti smernice, ako Višnji mora da se bavi svim aspektima rada, a ti za sebe i dalje misliš da si sposoban, da si veštiji nego što si bio pre i da si ti taj koji je obavio sav posao – zar to onda nije bestidno? Antihristi su sposobni za takve stvari. Oni od Boga kradu Njegovu slavu. Kad obični ljudi iskuse određene stvari, oni mogu da razumeju nešto od istine i mogu da kažu: „Previše sam slabog kova – nisam ni za šta. Bez brige i nadzora od strane Višnjeg, bez njega koji me drži za ruku i pomaže mi, ne bih ništa mogao da uradim. Bio bih nalik nekakvom lutku. Sada sam donekle spoznao samog sebe. Znam svoju kukavnu meru. Uopšte se neću žaliti ako me Višnji u budućnosti bude ponovo orezao. Naprosto ću se pokoriti.” Spoznavši svoju kukavnu meru, poslove koji su vam dodeljeni obavljaćete na pristojan način, stojeći sa obe noge čvrsto na zemlji. Šta god da vam Višnji dodeli, vi ćete to dobro obaviti, svim srcem i svom snagom. Da li je to ono što i antihristi rade? Nije – oni uopšte ne vode računa o interesima Božje kuće, ni o radu Božje kuće. Šta je najvažniji interes Božje kuće? Je li to crkveno bogatstvo? Jesu li to prilozi Bogu? Ne. Pa, šta je onda? Oko kog se aspekta rada vrti učinak svake osobe u obavljanju dužnosti? Reč je o propovedanju jevanđelja i svedočenju o Bogu, kako bi čitavo čovečanstvo razumelo Boga i kako bi Mu se vratilo. To je najvažniji interes Božje kuće. Taj najvažniji interes se zatim grana naniže i deli na svaki tim i svaki aspekt rada, a onda se dalje usitnjava sve do raznih pojedinačnih dužnosti koje svaka osoba obavlja. To je interes Božje kuće. Jeste li to uviđali ranije? Ne, vi to niste uviđali! Kad govorim o

interesima Božje kuće, vi mislite da je reč o novcu, kućama i automobilima. U kakve to interese spada? Zar to nisu samo neke materijalne stvari? Da li će onda neki ljudi reći: „Pošto to ne spada u interese božje kuće, hajde onda da ih trošimo kako nam je volja”? Da li je to u redu? (Ne.) To nipošto nije u redu! Rasipničko trošenje priloga je težak greh.

Šta još zanima antihriste osim njihove želje i ambicije da kontrolišu ljude? U suštini, ništa. Oni nisu zainteresovani ni za šta drugo. Da li neka osoba obavlja odgovarajuću dužnost, da li je osoblje prikladno organizovano, ima li nekoga ko ometa i prekida rad crkve, da li se svi aspekti rada crkve odvijaju glatko, u kom segmentu rada ima problema, koji segment je još uvek slab, o kojem segmentu se još uvek nije razmišljalo, gde se rad ne obavlja pravilno – antihristi se ne bave nijednom od tih stvari, niti se za njih raspituju. Oni se nikada ne brinu oko tih stvari; oni nikad ne obavljaju taj konkretan posao. Na primer, rad na prevođenju, rad na video-montaži i produkciji filmova, rad na izradi tekstova, rad na propovedanju jevanđelja, i tako dalje – oni ne prate marljivo nijedan od tih aspekata rada. Sve što se ne dotiče njihove slave, dobiti i statusa, to kao da s njima nema nikakve veze. Šta je, dakle, jedino što oni rade? Oni se bave samo nekim opštim poslovima – površnim radom koji ljudi mogu da vide i na koji obraćaju pažnju. Kad završe neki od tih poslova, oni to prikazuju kao nekakvu svoju kvalifikaciju, a zatim počinju da uživaju u prednostima svog statusa. Vode li antihristi računa o život-ulasku pripadnika izabranog Božjeg naroda? Ne; oni brinu isključivo o svom ugledu i statusu, o stvarima u kojima mogu da se istaknu i da privole ljude da ih poštuju i obožavaju. Prema tome, ma kakvi da se problemi pojave u radu crkve, oni se oko njih niti brinu, niti se za njih raspituju; ma koliko da je neki problem ozbiljan, ma koliki gubitak da nanosi interesima Božje kuće, oni na njega ne gledaju kao na problem. Recite Mi, da li oni uopšte imaju srce? Jesu li to ljudi koji su odani? Jesu li to ljudi koji vole i prihvataju istinu? Iza svih tih stvari mora se staviti znak pitanja. Pa dobro, šta to oni moraju po čitav dan da rade da bi napravili takav haos u radu crkve? To je dovoljno da pokaže da oni nimalo ne vode računa o Božjim namerama. Oni ne obavljaju suštinske poslove koje im je Bog poverio, nego se isključivo bave nekim površnim, opštim poslovima, kako bi kod drugih ljudi stvorili utisak da nešto rade; posmatrano spolja, zauzeti su obavljanjem neke dužnosti, da bi ljudima pokazali da imaju revnost i veru. Na taj način, oni nekim ljudima uspevaju da zamažu oči. Ali, oni ne obavljaju ni jedan jedini aspekt suštinskog rada crkve – ne rade baš ništa na zalivanju i snabdevanju ljudi istinom. Za rešavanje problema nikada ne koriste istinu; bave se samo nekim opštim poslovima i ponešto raduckaju da bi ostavili dobar utisak. Što se tiče suštinskog rada crkve, naprosto su površni i neodgovorni – nemaju ni trunke osećaja za odgovornost. Nikada ne tragaju za istinom da bi rešavali probleme, ma koliko da ih iskrsne, već svoje dužnosti samo otaljavaju. A kad posvršavaju neke površne, opšte poslove, misle da su obavili neki stvaran rad. Dok obavljaju svoje dužnosti, antihristi divljaju po crkvi, čine ružne stvari i ponašaju se proizvoljno i diktatorski. Od rada crkve prave haos i potpunu zbrku. Nijedan aspekt rada ne obavljaju u skladu s merilom i bez grešaka; nijedan aspekt rada ne može dobro da se obavi ako se Višnji ne umeša,

ako se ne raspita oko toga i ako ne nadgleda taj posao. A čak i tada, ima ljudi koji su puni pritužbi i postaju prkosni nakon što budu smenjeni; oni iznose varljive argumente u svoju korist i prebacuju odgovornost na starešine i delatnike višeg nivoa. Zar to nije krajnje nerazumno? Pravi stav neke osobe prema istini ne može se sagledati dok se ništa ne dešava, ali zato, kad bude orezana i smenjena, otkriva se njen pravi stav prema istini. Ljudi koji prihvataju istinu mogu to da čine pod bilo kakvim okolnostima. Ako pogreše, u stanju su da priznaju svoju grešku; mogu da se suoče sa činjenicama i da prihvate istinu. Ljudi koji ne vole istinu neće priznati da su pogrešili čak ni nakon što je njihova greška razotkrivena; još manje će prihvatiti da se Božja kuća pozabavi njima – a šta će neki među njima još upotrebiti kao opravdanje? „Imao sam dobru nameru – jednostavno, nisam dobro uradio. Ne možete me sada kriviti što sam loše postupio. Namera mi je bila dobra, patio sam, platio cenu i dao sve od sebe – ne uraditi nešto dobro nije isto što i počiniti zlo!" Koristiti takvo opravdanje, takav izgovor, radi odbijanja da se Božja kuća pozabavi njima – da li je to pravilno? Kakva god opravdanja i izgovore da neka osoba daje, oni ne mogu sakriti njen stav prema istini i prema Bogu. Taj stav se tiče njene priroda-suštine i njen je najveći pokazatelj. Bez obzira da li se nešto dogodilo ili nije, tvoj stav prema istini predstavlja tvoju priroda-suštinu. To je tvoj stav prema Bogu. Da bi se videlo kako se ophodiš prema Bogu, dovoljno je pogledati kako se odnosiš prema istini.

Šta smo našom malopređašnjom diskusijom obuhvatili, a tiče se ponašanja antihrista u vezi sa kontrolom ljudi? (Antihristi su zainteresovani isključivo za kontrolu nad ljudima.) Tako je. Ljudi koji su naročito nadmeni i koji posebno vole status veoma su „zainteresovani" za kontrolu nad ljudima. Ta „zainteresovanost" nije pozitivna – to je želja i ambicija, nešto negativno i pogrdno. Zašto bi oni bili zainteresovani da kontrolišu ljude? Sa objektivne tačke gledišta, to je njihova priroda; postoji, međutim, još jedan razlog: ljudi koji bi da kontrolišu druge osećaju posebnu strast i ljubav prema statusu, slavi, dobitku, sujeti i vlasti. Mogu li tako da kažem? (Da.) A zar ta posebna strast i ljubav nisu slične Sotoninim? Zar to nije Sotonina suština? Sotona po čitav dan smišlja kako da zaluđuje i kontroliše ljude; on svakoga dana ljudima usađuje pogrešne ideje i gledišta, bilo kroz usađivanje i obrazovanje, bilo putem tradicionalne kulture ili uz pomoć nauke, uzvišenih znanja i učenja – i što im on više usađuje te stvari, oni ga sve više obožavaju. Koji cilj Sotona ima kad ljudima usađuje te stvari? Kad on to obavi, ljudi poseduju njegove ideje; oni poseduju njegove filozofije i način egzistencije. To je isto kao da je Sotona pustio korenje u ljudskim srcima. Oni žive u skladu sa Sotonom i žive Sotoninim životom – to je život đavola. Zar nije tako? Zar to ujedno nije i priroda antihrista koji kontrolišu ljude? Oni bi da sve ostale pretvore u ljude kao što su oni; žele da svi žive zarad njih, da im uvek budu nadohvat ruke i da rade za njih. I sve mora da bude pod njihovom kontrolom: ljudske misli i reči, stil kojim govore, ideje i gledišta, perspektive i stavovi po kojima postupaju, pa čak i njihov stav prema Bogu, sopstvenoj veri i njihovoj rešenosti i težnji za obavljanjem dužnosti – sve to mora da bude pod njihovom kontrolom. Koliko duboko

zadire ta kontrola? Oni ljudima najpre ispiraju mozak i indoktrinišu ih, a zatim nastoje da sve ljude nateraju da čine isto što i oni. Postaju njihovi „kumovi". Da bi ljude učinili takvima, antihristi koriste brojne metode: tu spadaju navođenje na stranputicu, usađivanje, zastrašivanje i šta još? (Psihološki napadi.) Oni su sastavni deo navođenja na stranputicu. Šta još? (Prinuda i potkupljivanje ljudi.) Kako oni potkupljuju ljude? Neki ljudi divljaju i čine ružne stvari dok obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući. Mogu li antihristi to jasno da vide? To je njima više nego jasno. Da li se onda bave time? Ne bave se. A zašto se ne bave? Zato što to žele da iskoriste kako bi te ljude potkupili; kažu im: „To što se ne bavim tobom treba da shvatiš kao uslugu. Treba da mi budeš zahvalan zbog toga. Video sam da si počinio neke loše stvari, ali te nisam prijavio i nisam se pozabavio tobom. Bio sam blag prema tebi. Zar mi od sada nećeš dugovati zahvalnost?" Ti ljudi su im onda zahvalni i smatraju ih svojim dobročiniteljima. Nakon toga, antihristi i ti ljudi su nalik svinjama koje se valjaju u blatu. Dokle god su na vlasti, antihristi mogu da potkupljuju takve ljude: one koji čine zlodela, koji nanose štetu interesima Božje kuće i koji privatno osuđuju Boga i podrivaju rad Božje kuće. To je ta vrsta bande zlih ljudi koju antihristi štite. Zar to nije neka vrsta kontrole? (Jeste.) Činjenica je da antihristi duboko u svojim srcima znaju da to nisu ljudi koji štite interese Božje kuće. I jedni i drugi to znaju – među njima postoji prećutno razumevanje – pa stoga sve rade ruku podruku. „Slični smo kao jaje jajetu. Ti ne vodiš računa o interesima božje kuće. Praviš od boga budalu, kao i ja; ne stremiš ka istini, kao što ni ja ne stremim." Takve ljude antihristi potkupljuju. Zar to nije potkupljivanje? (Jeste.) Nimalo se ne ustručavaju oko dopuštanja da interesi Božje kuće stradaju. Po cenu da ugroze interese Božje kuće, oni tolerišu ljude koji divljaju unaokolo, koji čine loše stvari i žive kao paraziti na račun Božje kuće. To je isto kao da snabdevaju te ljude i da su im oni nesvesno zahvalni zbog toga. Kad dođe vreme da se Božja kuća pozabavi tim zlim ljudima, kako oni gledaju na antihriste? Oni sebi govore: „Oh, ne. Već su ih smenili. Da nisu, mogli bismo još malo da uživamo – dok su me oni pokrivali, niko nije mogao da se pozabavi mnome." Još uvek su toliko privrženi antihristima! Očigledno je da sve to što antihristi rade jesu ometanja i prekidi, nešto što ljude navodi na stranputicu i zla dela koja su protivna Bogu. A svaka osoba koja ne voli istinu neće mrzeti ta njihova zlodela, nego će ih čak i zataškavati. Primera radi, bio je jednom neki starešina koji je štitio antihriste. Višnji ga je pitao ima li u crkvi nekoga ko izaziva ometanja i prekide, ko divlja unaokolo čineći loše stvari i ima li nekih antihrista koji ljude navode na stranputicu. Starešina je odgovorio: „Ne znam, raspitaću se. Dopusti mi da ti to proverim." Zar to nije bio sastavni deo njegovog posla? Upravo takvim tonom – „Dopusti mi da ti to proverim" – on se jedno vreme nosio sa Višnjim i na tome se završilo. Starešina nije ništa dalje proveravao – nije želeo da uvredi te ljude! Kad ga je Višnji ponovo pitao: „Jesi li proverio?", rekao mu je: „Jesam – nema takvih ljudi." Da li je to bilo tačno? Starešina je zapravo bio najveći antihrist i glavni krivac za ometanje rada crkve i za nanošenje štete interesima Božje kuće. On je sâm bio antihrist – šta je tu više imalo da se proverava? Sa njim na čelu, ma koliko da su njegovi potčinjeni radili loše stvari,

ma kakva ometanja i prekide da su izazivali, niko te stvari nije mogao da proverava. On bi svaki takav pokušaj blokirao. Shodno tome i pod takvim okolnostima, zar on time nije ljude koji su mu potčinjeni odvojio od Boga? Odvojio ih je. A koga su onda ti ljudi slušali, budući da ih je on odvojio od Boga? Zar nisu slušali samo njega? Tako je on postao glavni siledžija u selu, vođa bande, lokalni tiranin – držao je sve te ljude pod kontrolom. Koji je metod koristio? Prevario je Višnjeg i nasamario one ispod sebe. Što se tiče potčinjenih, on ih je potkupio i govorio im milozvučne reči, dok je sa Višnjim posegnuo za prevarom – nije dopustio Višnjem da sazna šta se dole dešava. Ništa o tome nije govorio Višnjem i stvorio je lažnu sliku. Kakvu je sliku stvorio? Rekao je Višnjem: „Ima u našoj crkvi jedna osoba za koju sva braća i sestre tvrde da je loše ljudskosti, da je neverovatno zlonamerna i nesposobna za bilo koju dužnost. Šta kažeš – mogu li da se pozabavim njome?" Slušajući šta govori, na osnovu opisanih manifestacija bilo je očigledno da se radi o zloj osobi kojom se treba pozabaviti. Stoga je Višnji rekao: „Ako je tako, možeš da se pozabaviš tom osobom. Jesi li se već pozabavio njome?" Starešina je odgovorio: „Prošlog meseca smo se pozabavili njome i uklonili je." Da li su to zaista bile činjenice? Nakon detaljnijeg ispitivanja, ispostavilo se da se u stvari dogodilo šta? Ta osoba se nije lepo slagala sa starešinom. A postojao je i razlog za njihovo neslaganje: taj starešina nije obavljao nikakav stvarni posao i stalno je pravio bande i klike među braćom i sestrama – pokazivao je manifestacije antihrista, što je ta osoba prepoznala, pa je te probleme prijavila i razotkrila. Čim je podnela prijavu, podređeni saradnici tog starešine otkrili su da je to ona uradila, nakon čega ju je starešina podvrgao mučenju i uklonio iz crkve. Taj starešina je dobro sproveo svoj naum da sve svoje potčinjene natera da ustanu protiv te osobe i da je odbace, tako da se na kraju lično pozabavio njome i uklonio je iz crkve, nakon čega je tu „dobru vest" saopštio Višnjem. A stvari se, zapravo, uopšte nisu tako odvijale. Da li se ovakve stvari dešavaju u crkvi? Dešavaju se. Ovi antihristi potiskuju braću i sestre, potiskuju sve one koji mogu da ih prepoznaju i da prijave njihove probleme, kao i one koji mogu da proniknu u njihovu priroda-suštinu. Oni čak isprva ulažu žalbe protiv svojih žrtava, prijavljujući ih Višnjem kao ljude koji izazivaju ometanja. A ko zapravo izaziva ometanja? Antihristi su ti koji izazivaju ometanja i kontrolišu crkvu.

Koje tehnike antihristi primenjuju kako bi ljude naterali da im se pokoravaju? Jedna takva tehnika sastoji se u korišćenju raznih sredstava da bi te kontrolisali – da bi kontrolisali tvoje misli, tvoje metode, put kojim ideš, pa čak i da bi, posredstvom vlasti koju osvajaju, kontrolisali dužnost koju obavljaš. Ako se zbližiš sa njima, dodeliće ti laganu dužnost koja će ti omogućiti da se istakneš; ako si stalno neposlušan prema njima, ako im uvek ukazuješ na greške i razotkrivaš problem njihove iskvarenosti, srediće ti da dobiješ posao koji niko ne voli – na primer, nateraće neku mlađu sestru da obavlja neki prljav i naporan posao. Lagane i čiste poslove dodeljuju ljudima koji su im bliski, koji im laskaju i koji im uvek govore ono što oni žele da čuju. Tako se antihristi ophode prema ljudima i kontrolišu ih. Drugim rečima, kada se radi o tome ko upravlja

kadrovima i premeštajima, samo od njih zavisi šta će ko raditi; u tom pogledu, imaju potpuno odrešene ruke. Da li se ovde radi samo o nekoj vrsti ambicije i želje? Ne, ne radi se o tome. Zar ovo u potpunosti ne odgovara osmoj stavci manifestacija antihrista, koja glasi: „Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu”? Na šta se odnosi rečenica „Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu”? Šta nije u redu s tom manifestacijom? Na koji je način ona pogrešna? Pogrešno je to što je ono čemu oni teraju ljude da se pokore potpuno suprotno istini. To nije u skladu sa istina-načelima. To je potpuno suprotno interesima Božje kuće i protivno Božjim namerama; nijedan delić toga ne štiti interese Božje kuće i nijedan delić toga nije u skladu sa istinom. To čemu oni ljude primoravaju da se pokore u celosti su njihove vlastite ambicije, želje, sklonosti, interesi i predstave. Zar to nije suština ovog problema? To je jedan od načina na koji se manifestuje suština antihrista. Zar to ne zadire u srž ovog problema? Ovaj način postupanja antihrista trebalo bi da je lako raspoznati. Ima nekih starešina i delatnika koji iznose tačna i ispravna gledišta i, mada pojedini ljudi ostaju neuvereni i ne mogu da ih prihvate, ove starešine su u stanju da istraju u implementaciji tih ispravnih gledišta i da ih sprovedu u delo. Po čemu se takvo ponašanje razlikuje od ponašanja antihrista? Ona su, na prvi pogled, slična, ali se po svojoj suštini ipak razlikuju. To što antihristi rade jeste namerno suprotstavljanje istini i načelima rada Božje kuće, oni primoravaju ljude da rade ono što im kažu pod izgovorom da će time obaviti dužnost zarad Božje kuće i pokoriti se istini. To je pogrešno – do krajnosti i apsurdno pogrešno. Pojedine starešine i delatnici zastupaju ispravna gledišta. Ono što je u skladu sa istina-načelima i treba zastupati; to nije ni nadmenost ni samopravednost, niti se time ljudi ograničavaju – to je zastupanje istine. Spolja gledano, ta dva ponašanja su međusobno slična, ali im je suština različita: jedni zastupaju istina-načela, dok drugi zastupaju pogrešna gledišta. To što antihristi rade je kršenje istine, neprijateljstvo prema njoj i u celosti je motivisano njihovim ličnim ambicijama i željama – upravo zato bi antihristi hteli da se ljudi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. U tome je srž ove stavke. Ono o čemu smo maločas govorili je ustanovljena činjenica. Na šta se ovde odnose želje i ambicije? Odnose se na neke ljude koji ne rade očigledne stvari koje rade antihristi, ali ipak imaju takve sklonosti. Oni imaju takve sklonosti i manifestacije, što znači da imaju takve želje i ambicije. U kojoj god grupi da se nađu, oni bi stalno da komanduju ljudima kao kakvi zvaničnici: „Ti, idi spremaj hranu!” „Ti, idi obavesti tog i tog!” „Radite naporno na obavljanju svoje dužnosti i budite odaniji – bog sve vidi!” Ima li potrebe tako se obraćati osoblju? Kakav je to ton? Ko su oni da se stalno ponašaju kao age i gospodari? Oni su niko i ništa, a ipak se usuđuju da govore takve stvari – zar to nije nedostatak razuma? Neki će možda reći: „To su idioti”. Ali, oni nisu obični idioti – oni su posebni idioti. Posebni u kom smislu? Kad s nekim raspravljaju ili većaju o nekoj stvari, bilo da su u pravu ili da greše, njihovo mišljenje mora da prevagne; bili u pravu ili ne bili, oni su ti čija reč mora da bude poslednja, oni moraju da budu glavni i da o svemu odlučuju. Kakav god da im je status, oni žele da donose odluke. Ako u diskusiji slučajno prevagne neka druga osoba, koja izražava ispravno

mišljenje, oni postaju besni; napuštaju svoj posao i odbijaju da više išta rade – oni daju ostavku i kažu: „Možete da pričate šta hoćete – ionako ne radite kako vam ja kažem!" Zar nemaju upravo takvu ambiciju i želju? Do kakvih posledica dolazi kad su takvi ljudi age i gospodari, kad oni postanu nadzornici, kad postanu starešine? Oni postaju standardni antihristi. Da li i vi imate takve manifestacije? To ne bi bilo dobro! Zar ne bi bila strašna propast kad neki vernik u Boga ne bi zadobio istinu, već bi umesto toga postao antihrist?

Kako nevernici posmatraju ljude? Kad se susretnu s nekom osobom, oni prvo posmatraju kako ona izgleda i kako se oblači; kad slušaju druge kako pričaju, uvek žele da vide da li su ti ljudi učeni. Ako ustanove da tvoj izgled i način odevanja nisu baš najprivlačniji i da ti nisi naročito obrazovana ni učena osoba, oni te preziru i žele da u razgovoru s tobom ostvare prevagu. Ja kažem: „Ako želiš da se raspravljaš, samo napred – reci šta želiš." Držim jezik za zubima; popuštam. Gde god da odem, većina ljudi u Božjoj kući sluša Mene. Stoga, tražim priliku da čujem šta drugi govore, da njima prepustim da više pričaju – pokušavam da svima dopustim da kažu šta im leži na srcu, da pričaju o svojim poteškoćama i o svom znanju. Dok ih slušam, Ja čujem izvesna odstupanja. Slušam šta govore o nekim svojim problemima i manama, o problemima koji su iskrsli na putu kojim idu, o tome koje se oblasti crkvenog rada ne obavljaju dobro, koji su problemi i dalje prisutni i da li te probleme treba rešavati. Pažljivo slušam šta pričaju o tim stvarima. Ako raspravljamo o nekoj stvari – ako Ja, recimo, kažem da je neka šolja papirna, a ti uporno tvrdiš da je plastična, reći ću ti: „U redu. Ti si u pravu." Neću se s tobom raspravljati oko toga. Neki ljudi misle: „Ako si u pravu, zašto to ne raspraviš?" Zavisi o kom je problemu reč. Ako je to nešto što se tiče istine, jedino je ispravno da slušaš Mene; ako je reč o nekim eksternim stvarima, Ja se neću mešati ma šta da kažete – takve stvari Me se nimalo ne dotiču. Nema svrhe raspravljati se oko takvih stvari. Ima nekih ljudi koji raspravljaju o određenim državnim pitanjima. Njima kažem: „Kako Ja to shvatam, stvari upravo tako stoje." Na početku se ograđujem sa „kako Ja to shvatam"; ima u tome malo samosvesti. Zatim, kao ilustraciju, iznosim neku činjenicu koja Mi je poznata, pa kažem: „Eto kako izgleda trenutna situacija, a ako postoje neke posebne okolnosti, Meni one nisu poznate." To je sve što mogu da uradim oko procene situacije na osnovu te činjenice; ali, Ja se ne hvalim količinom Svog znanja. Ja ljudima samo pružam informaciju na koju mogu da se pozovu – nemam nameru da zauzimam višu poziciju u odnosu na njih, niti da ih potiskujem ili da se hvalim Svojim blistavim umom i da tvrdim kako Ja znam sve, a oni ništa. To nije Moje stanovište. Kad ćaskam s nekim ljudima, Ja im pomenem neku informaciju koja im nije poznata, a oni kažu: „Po čitav dan si unutra – šta ti znaš?" Iako ne znaju tu informaciju, oni bi ipak da se sa Mnom raspravljaju i svađaju oko toga. Kažem: „To je tačno. Ne izlazim napolje, ali znam jednu stvar. Upravo sam vam je ispričao i to je to – verovali ili ne," Šta tu ima dalje da se raspravlja? U raspravi oko takvih stvari ogleda se narav. Neki bi čak da se takmiče oko superiornosti u vezi sa eksternim pitanjima, pa kažu: „Kako si saznao za to? Zašto ja to ne znam? Zašto ti o tome možeš nadugačko i naširoko da pričaš, a ja ne mogu?" Primera

radi, kažem im: „Tokom godina provedenih ovde, otkrio sam nešto što je svojstveno ovdašnjoj klimi: prilično je vlažna.” To je opservacija do koje sam došao posle dugogodišnjeg boravka u tom mestu – to je činjenica. Pa ipak, neki ljudi, kad to čuju, kažu: „Da li je zaista tako? Kako onda da ja nisam osetio tu vlažnost?” To što ti nisi osetio vlažnost ne znači da ovde ne vlada vlažna klima. Ne možeš se oslanjati samo na vlastiti osećaj – moraš verovati podacima. Dnevne vremenske prognoze veoma su detaljne i, kad ih pogledaš dovoljan broj puta, znaćeš da je ovdašnja klima zapravo vlažna. To nije nešto što sam Ja izmislio, niti govorim na osnovu osećaja. A zašto je tako? Pri dnu zidova, na senovitim mestima, tokom cele godine ima mahovine; u proleće, čovek ne sme da prođe pojedinim delovima, jer je jako klizavo. Do takve opservacije čovek dolazi kad doživi sve to, kad to vidi svojim očima i oseti na svojoj koži. Ovakav način izlaganja nije protivan činjenicama, zar ne? Ima, međutim, ljudi koji Mi protivreče kad im ovo pričam – kažem im da je klima ovde vlažna, a oni naprosto kažu da nije. Zar nisu pravi smetenjaci? (Jesu.) Neke izjave se zasnivaju na realnosti, zato što su izvedene iz iskustva i nisu izmišljene ni iz čega. Zašto kažem da to nisu uobrazilje? Zato što su sve pojedinosti izložene jasno, temeljno i sistematično, a kad neko vidi i lično doživi ono što je u tim izjavama opisano, on uviđa da se to tačno poklapa s onim što je rečeno. Zar onda te izjave nisu tačne? (Jesu.) Pa ipak, uprkos tim tačnim izjavama, ima ljudi koji uvek sve osporavaju i koji se sa Mnom raspravljaju na ovaj način. Zbog čega se tačno raspravljaju? Da li je ovo nekakva borba na život i smrt? Da li se oni bore za goli život? Oni se ne raspravljaju zbog toga, već naprosto žele da se takmiče ko zna više. Jednostavno, vole da se raspravljaju – takva im narav. Kako bi se, po vašem mišljenju, trebalo ophoditi prema takvim ljudima? Da li treba da ih razotkrijete i da se s njima raspravljate dok ne pozelenite od besa? (Ne.) Nema nikakve svrhe raspravljati se s tako neukim ljudima. To je ponižavajuće. Pustite ih na miru. Zar to neće dati efekta? Kakva je korist od rasprave s tako glupim i brzopletim ljudima? Ako se vodi debata ili rasprava zato što neko ne razume neke stvari koje se tiču istine, onda u redu – ali, zar nije glupo raspravljati o svim tim eksternim pitanjima? Narav antihrista prvenstveno odlikuje neprihvatanje istine, nadmenost i samopravednost, kao i odbojnost prema istini. Antihristi ne prihvataju čak ni ispravne reči, primedbe i izreke koje su u skladu s činjenicama, nego ih istražuju, a zatim se oko njih spore i raspravljaju – a kamoli da prihvataju istinu. Zar to nije narav? (Jeste.) Koja je to narav? Nadmenost. Oni, zapravo, hoće da kažu: „Ti razumeš samo delić istine, zar ne? Ne razumeš se u eksterna pitanja, pa bi bilo pravo da saslušaš šta ja imam da kažem u vezi s tim! Nemoj mnogo da lupaš – to me strašno nervira. Nisi zadužen za vođenje eksternih poslova. Kada govoriš o svojim odgovornostima i o istini, ja ću te slušati – ali prestani da pričaš o spoljnim pitanjima. Ućuti već jednom! Nikada se nisi susretao s tim stvarima, pa kako onda možeš da znaš išta o njima? Treba mene da slušaš!” Oni bi hteli da ljudi u svemu slušaju samo njih. Žele da osvoje sve ljude, nimalo ne vodeći računa o tome ko su ti ljudi zapravo. Kakva je to narav? Ima li u njoj imalo razuma? (Nema.)

Recite Mi, da li je lako ili teško slagati se sa Mnom? (Lako.) Otkud znate? Zašto kažete da je lako? Ispričaću vam, a vi Mi posle recite da li je Moje objašnjenje sebe samog ispravno i tačno. Kao prvo, Moja razumnost je normalna. Kako se ta normalnost može objasniti? To znači da imam tačna merila i tačnu perspektivu prema svim stvarima. Zar to onda ne znači da su Moja gledišta i izjave u vezi sa svakom vrstom stvari, kao i Moj stav prema svakoj vrsti stvari normalni? (Da.) Normalni su – u najmanju ruku, oni su u skladu s merilima normalne ljudskosti. Kao drugo, istina Me drži pod kontrolom. To su dve stvari koje, u najmanju ruku, poseduje normalna razumnost. A tu je i još jedan aspekt ovoga: razlog zbog kojeg možete da vidite da je lako slagati se sa Mnom jeste taj što imam pravu meru i što poznajem merila kada je reč o ljudima svake vrste. Imam pravu meru, kao i načine i sredstva za ophođenje sa starešinama i sa običnom braćom i sestrama, za ophođenje sa starijim i mlađim osobama, za ophođenje s nadmenim ljudima sklonim hvalisanju, za ophođenje sa onima koji imaju i sa onima koji nemaju duhovno razumevanje i tako dalje, sa svakom vrstom osoba. Šta prvenstveno podrazumevam pod tom pravom merom i tim načinima i sredstvima? To je slaganje sa istina-načelima i nečinjenje stvari nasumice. Recimo, na primer, da Ja treba da te poštujem zato što studiraš na univerzitetu ili da te prezirem zato što si seljak – to nisu načela. Kako Ja, dakle, shvatam ta načela? Tako što gledam kakvog je kova neka osoba i kakva joj je ljudskost, koju dužnost obavlja, kakva je njena vera u Boga i njen stav prema istini. Ja ljude posmatram na osnovu kombinacije tih raznih aspekata. Ipak, postoji još jedan razlog zbog kojeg u Meni vidite nekoga s kim je lako slagati se, a to je nešto o čemu mnogi ljudi možda imaju predstave i što ne mogu da prihvate. Oni misle: „Ti imaš status, ali zašto ne izgledaš kao neko ko ima status? Ti ne ističeš Svoj status; nisi sav uzvišen i moćan. Ljudi u svojim glavama misle da treba da se ugledaju na Tebe – ali kako to da oni, kad Te vide, nalaze da je najprikladnije da Te posmatraju kao sebi ravnog ili da Te čak gledaju sa visine?” I tako, oni misle da je lako slagati se sa Mnom i onda se opuste. Zar nije tako? Stvari stoje upravo tako. Shodno tome, misle da nemaju zašto da Me se plaše i da je sjajno što se sa Mnom tako dobro slažu. Kažite Mi, ako bih vas Ja na svakom koraku pritiskao, ako bih vas bez dobrog razloga orezivao, ako bih vas sa mračnim izrazom lica po čitav dan prekorevao i držao vam lekcije, zar tada stvari ne bi bile drugačije? Mislili biste: „Tako je teško slagati se s Tobom, zbog Tvoje ekscentrične ličnosti i zbog naglih promena u Tvom raspoloženju!” Tada ne bi bilo lako slagati se sa Mnom. Baš zato što vam izgledam normalno u svim Svojim aspektima i po Svojoj ličnosti, bilo da sam zadovoljan ili ljut, bilo da sam tužan ili se radujem, kao i zbog toga što u svojim glavama zamišljate da bi ljudi sa visokim položajem i statusom trebalo da izgledaju uzvišeno i moćno, a Ja vam, opet, izgledam tako obično – vi upravo iz tih razloga spuštate gard i osećate da je lako slagati se sa Mnom. Osim toga, jeste li Me čuli da u svojim govorima koristim birokratski žargon? (Ne.) Ne koristim ga – a kada je reč o stvarima koje ne razumete, pomažem vam koliko god mogu i čime god mogu i retko vam se rugam. Zašto vam se retko rugam? Ima trenutaka kad sam toliko ogorčen

da ne mogu a da vam se s par reči ne narugam, ali takođe moram da vodim računa da biste mogli da postanete slabi, pa vam se zato što je moguće ređe obraćam na taj način. Umesto toga, Ja sam tolerantan, strpljiv i umem da praštam. Pomažem vam koliko god mogu i gde god mogu, podučavam vas koliko mogu i onome što mogu – to je ono što u većini slučajeva radim. A zašto to radim? Zato što većini ljudi najviše nedostaje ono što je vezano za svedočenje o Bogu i razumevanje istine – ali zato, kada je reč o hrani, piću i organizovanju veselja, kada je reč o odevanju i šminkanju, o igrama i o svim tim svetovnim stvarima, ljudi se u to odlično razumeju. Sa druge strane, kada govorimo o pitanjima vere u Boga i stvarima koje se tiču istine, ljudi su neuki u tome; kada je reč o svedočenju o Bogu i korišćenju stručnih veština, vlastitih prednosti i talenata da bi malo poradili na svedočenju o Bogu, da bi obavili nešto što će svedočiti o Bogu, oni o tome nemaju šta da kažu. Šta Mi je činiti kad se suočim s takvom situacijom? Moram da vas podučavam, da vas korak po korak usmeravam i da vas podučavam najbolje što znam. Pritom Ja biram one stvari koje razumem, koje znam i koje umem da radim, a onda vam ih, iz dana u dan, prenosim, sve dok određeni deo posla ne bude završen. Podučavam vas svemu što mogu i koliko mogu. Što se tiče vas sa slabim kovom, koje nije moguće podučiti – shvatite onoliko koliko možete i pustite da stvari idu prirodnim tokom. Ja te neću prisiljavati. Na kraju krajeva, ima ljudi koji kažu: „Sve nas koji se razumemo u neku profesiju nadvladao je jedan laik. Mi, koji imamo znanje u ovoj oblasti, nismo bili u stanju da išta uradimo, pa nam je i dalje potreban ovaj laik da nas podučava i pomaže nam da bismo bilo šta uradili – to je tako ponižavajuće!” Zapravo, to nije ponižavajuće, zato što svedočenje za Boga u nečijem verovanju uključuje istinu, a istina je za ljudski rod nepoznata teritorija. Nijedan iskvareni čovek nije rođen sa razumevanjem istine; samo kroz Božje lično delo na usavršavanju ljudi oni mogu razumeti istinu. Kada bi ljudi, odmah po rođenju, bili u stanju da svedoče o Bogu, niko Mu se ne bi suprotstavljao! Baš zato što pripadaju Sotoninoj sorti i što im je priroda-suština neprijateljski nastrojena prema Bogu, ljudi nisu u stanju da rade išta što je vezano za istinu i za svedočenje o Bogu. Pa, šta im je onda činiti? Dokle god ulažu maksimalne napore da rade ono što umeju da rade, to je dovoljno. Ako imam energije da pružim pomoć i smernice, pomoći ću. Ako nemam ili ako sam zauzet drugim stvarima, pa ne mogu da odvojim vreme za to, vi onda radite ono što možete. To je u skladu s načelima, zar ne? To je jedini mogući način. Ne silim vas da radite preko svojih mogućnosti. To je beskorisno – nemoguće je to uraditi. Na kraju, ljudi misle: „Prilično je lako slagati se s Tobom i Tvoje je zahteve lako ispuniti. Kaži nam šta da radimo i mi ćemo raditi šta nam Ti kažeš.” S vremena na vreme, neki ljudi mogu biti orezani. Većina ljudi sasvim dobro to podnosi i izlazi iz toga sa ispravnim shvatanjem. Mali broj ljudi diže ruke od svog posla, dok neki potajno izazivaju ometanja, ne trude se dovoljno pri obavljanju dužnosti i ne rade nikakav stvaran posao. Takvi ljudi bivaju smenjeni. Ako nisi spreman da radiš, daj ostavku. Zašto moraš baš ti da budeš upotrebljen za tu dužnost? Zamenićemo te – i gotova stvar. Jednostavno, zar ne? Ako se u budućnosti ti ljudi budu pokajali, promenili i ako svoj posao budu dobro obavljali,

biće im pružena još jedna šansa – a ako i posle toga budu na isti način pravili ometanja i prekide, nikada više neće biti upotrebljeni. Bolje Mi je da upotrebim nekog ko je poslušan. Ima li svrhe petljati se sve vreme s takvim ljudima? Zar nije tako? Bilo bi teško i njima, a za Mene bi to bilo iscrpljujuće. Postoje načela po kojima Ja rešavam takve stvari, kao i načela po kojima se dobro slažem s drugim ljudima. Još jedan od razloga zbog kojih je lako slagati se sa Mnom jeste taj što Ja od ljudi ne tražim ništa što je previše zahtevno. Radi ono što možeš; što se tiče stvari koje ne možeš da uradiš, Ja ću ti svaku od njih pojedinačno razjasniti. Svim srcem radi ono što možeš; ako to ne radiš svim srcem, neću te na to prisiljavati. Što se tiče svega ostalog, to jest, načina na koji veruješ u Boga, to je tvoja stvar. Ako na kraju ništa ne zadobiješ, nikoga nećeš moći da kriviš zbog toga. Šta mislite o ovim Mojim načelima za ophođenje sa ljudima? Da li vam se čini da su pomalo popustljiva? To nipošto nije slučaj – način na koji se Ja time bavim potpuno je u skladu s načelima. Koja su to načela? Slušajte Me, pa ćete razumeti.

Ja, ovaploćeni Bog, delujem unutar ljudskosti – mogu li svojim radom u potpunosti da zamenim Svetoga Duha ili Božjeg Duha? Ne mogu. Stoga ni ne pokušavam da prekoračim Svoje granice time što bih rekao da želim da zamenim Boga na nebu i da obavim celokupno Njegovo delo. To bi bilo preuveličavanje samog Sebe – a Ja za to nisam sposoban. Ja sam samo jedna obična osoba. Radim sve što umem da radim. Radim ono što umem dobro da radim; radim dok ne završim i radim to pravilno. Svoje srce i svu Svoju snagu ulažem u to. To je dovoljno. To je posao koji je Meni zapao. A opet, ako Ja to ne bih mogao da razumem, ako bih prkosio toj činjenici i ako je ne bih priznavao, nego bih stalno nastojao da se pretvaram da sam veliki i da uvek blistam i ako bih se stalno hvalio Svojim neverovatnim veštinama, da li bi to bilo u skladu s načelima? Ne bi. Mislite li da Ja to razumem? Ja to itekako dobro razumem! Opseg onoga što Božje telo može da kaže i onoga što to telo može da uradi jeste opseg dela koje On obavlja u telu. Izvan tog opsega, ljudi privatno doživljavaju kako ih Bog dovodi u red i orezuje, kako ih Sveti Duh prosvećuje i usmerava, pa čak i kako im Bog daruje vizije, i koga će Bog usavršiti a koga eliminisati i kakva gledišta i stavove Bog ima prema svim ljudima – za sve te stvari zadužen je Bog. Ako ste u bliskom kontaktu sa Mnom, Ja takođe mogu da vidim te stvari – ali, ma kako da ih posmatram, koliko njih mogu da vidim? Broj ljudi koje mogu da vidim i sa kojima mogu da stupim u kontakt je ograničen – kako bi time mogla da bude obuhvaćena svaka pojedinačna osoba? To bi bilo nemoguće. Zar ne bi trebalo da budeš načisto u vezi s tim? Recite Mi, jesam li jasan po ovom pitanju? Jesam. To je ono što normalna osoba treba da radi. Ne razmišljam o stvarima koje ne spadaju u ono što Ja treba da radim. Jesu li ljudi za to sposobni? Nisu sposobni – oni su lišeni te razumnosti. Neki ljudi Me pitaju: „Zar nije tačno da Ti uvek potajno istražuješ stvari? Zar se ne raspituješ uvek o tome ko šta radi i koje loše stvari ljudi pričaju o Tebi kad su nasamo, ko sve potajno sudi o Tebi i ko Te istražuje?" Biću iskren prema tebi: nikada se nisam raspitivao o tim stvarima. Ko je za te stvari zadužen? Zadužen je Božji Duh – sve to Bog proučava; On proučava sve na zemlji i proučava ljudska srca. Ako ne

veruješ da Bog to proučava, zar onda tvoj razum nije nenormalan? (Jeste, nenormalan je.) Ti onda nisi neko ko istinski veruje u Boga, već zauzimaš pogrešnu poziciju, što znači da se pojavio veliki problem. Zahtevam od vas da verujete u Boga i Ja apsolutno verujem u to. Dakle, Moje reči i dela zasnovani su na tom temelju. Ne radim stvari koje su izvan Mojih granica; ne radim stvari koje su van okvira Mojih sposobnosti. Zar to nije narav? (Jeste.) Neki ljudi to ne vide tako. Misle da imam ovaj identitet, ovaj status i ovu silu, pa se onda pitaju zašto se ne ponašam na taj način. Misle da treba da razumem više stvari i da dokučim više stvari, kako bi izgledalo da imam veći položaj, veći status, veću silu i veći autoritet. Ja posedujem autoritet i silu u onolikoj meri u kojoj Mi ih Bog daje. To nisu stvari za koje se Ja borim, niti stvari koje pokušavam da ugrabim. Božji autoritet, Njegova sila i Njegova svemoć nisu stvari koje jedno beznačajno telo može da predstavi. Ako ti to nije jasno, onda nešto nije u redu s tvojim razumom. Ako ne možeš to da prozreš, uprkos tome što tolike godine veruješ u Boga, znači da si previše glup i neuk. Ima mnogo stvari oko kojih se ne raspitujem – ali, da li ih Ja u Svom srcu znam? (Znaš ih.) Šta je to što Ja znam? Znam li svačije ime? Znam li koliko godina svaka osoba veruje u Boga? Nema potrebe da znam te stvari. Za Mene je dovoljno da poznajem stanje svake osobe, da znam šta svakoj osobi nedostaje, u kojoj meri je zadobila život-ulazak i koje istine treba da čuje i da njima bude zalivena i snabdevena. Poznavanje tih stvari je dovoljno. Zar to nije ono što je Meni zapalo da uradim? Znati ono što je Meni zapalo – šta sve treba da kažem i koji posao treba da obavim – zar to nije razumnost? (Jeste.) Kako nastaje takva razumnost? Kad ovaploćeni Bog ne bi imao čak ni tu razumnost, kad ne bi čak imao to merilo za odmeravanje svih stvari i svih događaja, o kakvoj bi onda istini On mogao da govori? Ako bi se ovaploćeni Bog borio protiv Božjeg Duha i takmičio se s Njim oko statusa, zar to ne bi značilo da je nešto krenulo naopako? Zar to ne bi bilo pogrešno? Da li bi stvari mogle da budu takve? Ne – tako nešto nikada ne bi moglo da se desi.

Neki ljudi su stalno zabrinuti i govore: „Da li se Ti uvek raspituješ o nama i da li nas uvek potajno istražuješ? Da li Bog stalno pokušava da oceni šta mislimo o Njemu i kako gledamo na Njega u svojim srcima?" Ja ne razmišljam o takvim stvarima. One su izlišne! Kakvu bih korist imao od razmišljanja o tim stvarima? Sve to spada u oblast Božjeg proučavanja. Postoji opseg delovanja Božjeg Duha, a to još više važi za postupke ovaploćenog Boga. Ovaploćeni Bog je Bog, On je odušak i izraz istine, a delo koje On u ovoj etapi obavlja reprezentativno je za ovu, a ne poslednju etapu. Ovaploćeni Bog može da obavlja samo delo koje pripada ovom periodu i ovom opsegu. Može li onda to delo da bude reprezentativno za narednu etapu? E pa, mi ne znamo šta će se dešavati u budućnosti. To je lično Božja stvar. Ja ne prekoračujem svoja ovlašćenja. Radim ono što je na Meni da uradim; radim stvari koje treba i koje mogu da uradim. Nikada se ne naprežem preko Svojih granica i ne kažem: „Ja sam svemoguć! Ja sam veliki!" To je Božji Duh; ovaploćeni Bog predstavlja samo izraz i odušak dela koje Bog obavlja tokom ovog perioda. Opseg Njegovog delovanja i posao koji On treba da obavi već su unapred određeni od strane Boga. Ako bi ti rekao: „Ovaploćeni Hristos je svemoguć", da li bi to

bilo ispravno ili pogrešno? Bilo bi napola ispravno, a napola pogrešno. Božji Duh je svemoguć; za Hrista se ne može reći da je svemoguć. Treba da kažete da je Bog svemoguć. To je tačan i precizan način da se to kaže i to je način koji je u skladu s činjenicama. Kakvu razumnost Ja treba da posedujem? Svi kažu da sam Ja Bog, da sam Sâm Bog i da sam ovaploćeni Bog, pa da li Ja onda verujem da bih mogao da predstavljam Samog Boga, da predstavljam Njegov Duh? Ne bih mogao. Čak i kad bi Mi Bog dao takvu moć i sposobnost, Ja to ne bih mogao da postignem. Kad bih mogao da na taj način predstavljam Boga, zar to onda ne bi bila neka vrsta virtuelnog bogohuljenja protiv Njegove naravi i suštine? Telo je tako ograničeno! To nije način na koji ovu stvar treba razumeti; ovoj temi ne treba prilaziti iz tog ugla. Zar nije tako? (Jeste.) Pošto, dakle, imam takve misli, takva načela delovanja i takve obzire prema svemu što radim, Ja mnogim ljudima uopšte ne izgledam kao Bog; štaviše, ima ljudi koji, pre no što stupe u kontakt sa Mnom, gaje određene fantazije, uobrazilje i predstave, koji su pažljivi i obazrivi u svojim postupcima i koji, čim Me upoznaju, pomisle: „On je samo osoba, zar ne? Nema ničeg strašnog u vezi s njim.” Nakon toga, oni su krajnje opušteni – postaju sve hrabriji i čak se usuđuju da divljaju unaokolo čineći loše stvari. Kako se zovu takvi ljudi? Bezvernici. Ako veruješ samo u ovaploćenog Boga, ali ne i u Božjeg Duha, ti si onda bezvernik; takođe si bezvernik i ako veruješ samo u Božjeg Duha, ali ne i u ovaploćenog Boga. Ovaploćeni Bog i Božji Duh su jedno – Oni su jedno. Oni se ne tuku međusobno, još manje su odvojeni jedan od drugog, a ponajmanje je svako od njih entitet za Sebe. Oni su jedno – stvar je u tome što ovaploćeni Bog mora Svom delu i Bogu da prilazi iz perspektive tela. To je stvar tela i nema nikakve veze sa vama – to je Hristova stvar, koja nema nikakve veze s ljudskim rodom. Ne možeš da kažeš: „I ti, dakle, misliš da si obična osoba. Lepo, to onda znači da pripadamo istoj vrsti ljudi – svi smo mi isti.” Da li je u redu tako reći? To je greška. Neki ljudi kažu: „Čini se da je prilično lako slagati se s tobom, pa hajde onda da se manemo formalnosti. Hajde da se ophodimo kao drugari, kao prijatelji, hajde da jedno drugom budemo osoba od poverenja – hajde da se sprijateljimo.” Je li to u redu? Takvi ljudi nemaju duhovno razumevanje; oni su bezvernici. Što više deliš s njima svoja osećanja i što im više govoriš o istini, činjenicama i istina-stvarnosti, to te oni više preziru – ti ljudi su bezvernici. Što više govoriš o dubokim tajnama i koristiš otrcane fraze, doktrine i apstraktne stvari, što više ističeš svoj status, što se više hvališ i razmećeš, to te oni više poštuju – to su bezvernici. Kad vide nekoga ko je principijelan i odmeren u svojim postupcima, nekoga čiji su postupci u skladu sa istinom i ko je u stanju da pozitivnim i negativnim stvarima prilazi s jasnim granicama i razložno – što je neko više nalik takvoj osobi, to će ga oni više nipodaštavati i smatrati beznačajnim – to su bezvernici.

Dok stupam u kontakte s ljudima i dok komuniciram s njima, ma kakvi da su i ma koliko da naša komunikacija potraje, da li iko od njih oseća: „On stalno pokušava da me kontroliše, vodi glavnu reč o svim pitanjima u mojoj kući, stalno pokušava da me osvoji”? Ja tebe ne osvajam! Kakva bi korist bila od toga? Sâm čitaj Božje reči, razmišljaj o njima

i polako ulazi u njih. Ako si ti neko ko stremi ka istini, Sveti Duh će raditi na tebi, a Bog će ti spremiti blagoslove i smernice. Ako nisi neko ko stremi ka istini, ako stalno prkosiš svemu što Ja kažem, ako ne želiš to da čuješ i ako ne prihvataš to, na kraju ćeš uvek biti razotkriven i stvari će ti uvek ići naopako u svemu što radiš – nećeš imati Božje vođstvo. Kako se to dešava? (Bog sve proučava.) Nije samo stvar u tome da Bog sve proučava. Iskusite to na svojoj koži. Kad Ja nešto kažem, bez obzira da li se ljudi s tim slažu ili ne i bez obzira da li to prihvataju ili ne, da li Sveti Duh to podržava ili Ga to uopšte ne interesuje? (On to podržava.) Sveti Duh to zasigurno podržava i On to nipošto neće podrivati. Bilo bi ispravno da ovo upamtite. Bez obzira da li ljudi mogu ili ne mogu da prihvate ono što govorim, doći će dan kada će činjenice postati jasne i vidljive na prvi pogled, pa će najednom svi govoriti: „Sve vreme je bilo tačno ono što si Ti govorio! Ti si to odavno rekao – zašto ja nisam imao pojma o tome?" Bez obzira da li si u to vreme mislio da Moje reči potiču iz Moje mašte, iz Mog uma ili iz znanja – jednoga dana, nakon što budeš iskusio neke stvari, pomislićeš: „To što si sve vreme govorio bila je istina!" A kako ćeš doći do tog shvatanja? Kroz iskustvo. Ako si u stanju da dostigneš to znanje, da li ćeš to učiniti putem mentalne analize? Nipošto; do njega će te dovesti Duh Božji – biće to Božji čin. Nevernici provedu čitav život s nešto malo znanja o nekim pravilima koja važe za nebo, zemlju i sva stvorenja, ali, mogu li oni da zadobiju istinu? (Ne.) Šta im, dakle, nedostaje? (Nemaju delo Svetog Duha.) Tačno. Oni nemaju delo Svetog Duha – to je ono što im nedostaje. Prema tome, bez obzira kako gledaš na Mene i kako Me ocenjuješ kao osobu, bez obzira kako se odnosiš prema rečima koje izgovaram i prema onome što radim, to na kraju mora da donese rezultate. Bog će delovati i razotkriće da li je tvoj izbor bio ispravan ili pogrešan, da li je tvoj stav bio ispravan ili pogrešan i da li je s tvojim gledištem nešto pošlo naopako. Bog podržava delo Svoga tela. Zašto onda Bog ne podržava i druge ljude? Zašto On ne podržava antihriste? Zato što su Duh i telo jedno; Oni imaju isti izvor. U stvari, ovde se ne radi o podršci – to jest, kad ih budeš do kraja iskusio, bez obzira da li su to reči koje je izgovorio ovaploćeni Bog ili reči koje su ti došle iz prosvećenja od strane Svetog Duha, one će biti dosledne. One nikada neće protivrečiti jedne drugima; biće usklađene. Možete li ovo da potvrdite? Neki ljudi mogu, a neki još uvek nisu dostigli tu tačku u svom iskustvu, pa zato ne mogu to da potvrde. To znači da njihova vera još nije dostigla tu tačku; još uvek je premala. Drugim rečima, kad tvoja vera dostigne određeni stepen, jednoga dana ćeš iznenada osetiti da je neka obična fraza, koju je izgovorilo ovo obično telo, fraza koju nisi smatrao naročito upečatljivom kad si je čuo, postala tvoj život. Kako će to ona postati tvoj život? Ti ćeš se, bez svog znanja, oslanjati na nju u svojim postupcima. Ona će postati tvoja vodilja u svakodnevnom životu. A kad ti bude ponestalo puta, ta fraza će postati tvoja stvarnost i postaće tvoj cilj koji ti pokazuje put; kad budeš trpeo bol, ta fraza će ti omogućiti da izroniš iz negativnosti i da shvatiš u čemu je tvoj problem. Nakon jednog takvog iskustva, uvidećeš da ta fraza, ma koliko obična bila, nosi u svojim rečima težinu i život – da je ona istina! Ako se ne fokusiraš na stremljenje ka istini i ako ne voliš istinu, možda ćeš

osuđivati Boga i Njegovo ovaploćenje, kao i istine koje On izražava. Ako si ti neko ko stremi ka istini, onda će u tvom iskustvu osvanuti dan kada ćeš kazati: „Veoma je lako slagati se s Bogom. Sa ovaploćenim Bogom je veoma lako slagati se." – ali zato niko neće reći: „Slagao sam se s Njim kao da je ljudsko biće." Zašto je to tako? Zato što je tvoje iskustvo Hristovih reči identično delu koje Sveti Duh obavlja u tebi za vreme dok Ga ti, u svom svakodnevnom životu, ne vidiš. Šta će reč „identično" probuditi u tebi? Reći ćeš: „Bog je usvojio običnu, svakodnevnu spoljašnjost, telesni lik, pa su ljudi prevideli Njegovu suštinu. Upravo zbog toga što imaju iskvarene naravi, ljudi ne mogu da vide onu stranu Boga koja predstavlja Njegovu suštinu. Oni vide samo onu stranu koju čovek može da vidi. Ljudi su zaista lišeni istine!" Zar stvari ne stoje tako? (Stoje.) Stvari stoje upravo tako. Ako se, na primer, radi o nekom delu čije mnoge aspekte Ja ne mogu da obavim, mnogi ljudi će zasigurno razviti predstave. Ali, ako sam u stanju da obavim ponešto od svakog aspekta tog dela, svi će biti malo smireniji i donekle utešeni u srcu: „U redu. On liči na Boga – to je sve što mogu da kažem. Liči na ovaploćenog Boga, liči na Hrista. On je verovatno Hristos." To je jedina vrsta definicije koju ljudi imaju. A opet, ako bih Ja samo besedio o istini, ako bih izražavao neke Božje reči i ništa više od toga – ako ne bih davao nikakve praktične smernice ni o kakvom poslu i ako bih bio nesposoban da dajem praktične smernice, to bi kod ljudi umanjilo poštovanje prema ovom telu i težinu koju Mu pripisuju. Ljudi veruju da to telo mora da poseduje određene sposobnosti i određene talente. Je li ovo, zapravo, talenat? Nije. Bog ljudima može da dodeljuje svakojake talente, darovitosti i sposobnosti, pa kažite Mi onda da li i Sâm Bog poseduje te stvari? U izobilju! Ima, dakle, nekih ljudi koji ne mogu da reše ovu zagonetku, pa kažu: „Kako možeš da nas podučavaš pevanju kad ni Ti Sâm ne umeš da pevaš? Zar to nije isto kao kad bi neki laik podučavao profesionalce? Zar se to ne protivi načelima?" Reći ću vam – Ja sam izuzetak. Zašto? Ako nešto ne umete dobro da uradite, Ja moram da vam pružim ruku i da vam pomognem; ako nešto umete da radite, Meni je sasvim u redu da vam se u to ne mešam, ne želim da intervenišem – to bi Me smorilo. Ako nešto već umete da radite dobro, zašto bih vam onda pružao ruku i pomagao? Ja nisam tu da se hvalim, niti da se razbacujem uzvišenim idejama. Ja samo želim da vas podučavam, kako u oblasti stručnih veština tako i u oblasti istina-načela. Kad svi savladate te veštine i dokučite ta načela, veliki će Mi kamen pasti sa srca, jer te stvari ispadaju iz domena rada koji je Meni zapao da obavim. Neki će reći: „Ako to nije posao koji je Tebi zapao, zašto ga onda obavljaš?" Zato što taj posao mora da se obavi, a ljudi mu ni izbliza nisi dorasli. Ako vam ne bih davao smernice koje vam dajem, tim radom se ne bi proizvelo ništa naročito, a svedočenje o Bogu dalo bi mršave rezultate. Kad ne bih imao da pokažem nikakva značajna dela, bio bih pomalo aljkav, a bilo bi Mi i neprijatno; stoga, Ja ponešto i radim, onoliko koliko Mi energija i telesno stanje to dopuštaju. Zašto? Tu ima nekoliko stvari koje treba razmotriti. Kad celo čovečanstvo sagleda i upije u sebe ono što su ljudi stvorili, njihove perspektive, gledišta i sposobnosti razumevanja međusobno će se razlikovati samo po tome koliko je svako od njih dugo bio vernik, koja iskustva ima

i kakvog je kova, ali će im polazišta, u osnovi, svima biti ista. Njihova polazišta su iskustva koja oni imaju o istina-stvarnostima na osnovu vlastitog razumevanja istine. To su stvari koje čovečanstvo može da stvori. Ja ne bih mogao da radim ni da proizvodim nešto iz perspektive obične osobe. Koju onda perspektivu moram da usvojim? Da li onu telesnu? Ni to ne bih mogao. Zar ne mislite da bi to bilo neprikladno? Naravno, usvojio bih perspektivu Boga i dela koje On obavlja iz tela, da bih izgovarao te reči, da bih radio te stvari i izražavao ta gledišta. Može li se vrednost ovih stvari među ljudima izmeriti novcem? (Ne.) Ne može se izmeriti. To je zato što će te stvari, kad jednom budu postale završeno delo, večno trajati za čovečanstvo. I ona obična dela će, naravno, trajati večno. Ali, pošto će ta dela trajati večno i u budućnosti davati doprinos celom čovečanstvu, bilo kao smernice ka verovanju u Boga ili da bi ih snabdevale i pomagale im, onda bi trebalo da preduzmem i nekoliko ozbiljnijih dela, zar ne? Ja upravo zato moram da izgovaram reči i da proizvodim dela iz perspektive koju čovečanstvo ne može da zauzme. Zbog čega Ja to radim? Da bih uvećao slavu crkve. Je li to ispravan motiv? (Jeste.) Kažite Mi, da li je za svedočenje o Bogu korisno ako je slava crkve uvećana? (Jeste.) Da li to unapređuje ili usporava svedočenje? (Unapređuje ga.) U to nema nikakve sumnje – to ga definitivno unapređuje. Kad ova dela vide neke neverničke i religijske grupe, oni su zaprepašćeni kvalitetom filmova i svi bi hteli da upoznaju producenta koji se nalazi iza scene. Neću da se upoznajem s tim ljudima. Nemam vremena da se s njima upoznajem, a ne vidim ni kakvu bi svrhu imalo da Me oni upoznaju. Kakvu bih, dakle, korist imao od toga da se s njima upoznam? Ako ljudi koji pogledaju te filmove mogu da prihvate istinu, to je sasvim dovoljno, a još je bolje ako su spremni da istraže istiniti put. Nema nikakve potrebe da se upoznaju sa Mnom. Ukratko, obavio sam nekoliko ozbiljnijih dela, kako bi ljudi koji ih budu videli imali od toga neku veću korist. Da li je dobro ili loše ostaviti te stvari čovečanstvu? (To je dobra stvar.) To je vredno truda; nešto što vredi uraditi.

To je način na koji se Ja slažem sa vama. Odnos koji imam sa vama je ovaj koji možete da vidite i da osetite. Kakav onda odnos ima Bog sa vama? Može li taj odnos da se oseti? On je isti. Nemojte da mislite: „Ovaploćeni Bog je ljudsko biće; lako je slagati se s Njim. Ali Bog na nebu nije takav, sa Svojim veličanstvom i gnevom – On je zastrašujući!" Bog je isti kao Ja. On te ne bi osvajao ni kontrolisao putem neke primedbe ili metoda, ili putem prisile. On to ne bi radio. Slagao bi se s vama na isti način kao što osećate da se Ja slažem s vama: podučavam vas svemu što mogu i omogućavam vam da razumete koliko god mogu. A što se tiče stvari koje ne razumete, ne indoktrinišem vas njima na silu. Neki će možda reći: „Kažeš da nas ne indoktrinišeš na silu – pa dobro, zašto nam onda sve vreme propovedaš istinu?" Da li je to indoktrinacija? To se zove snabdevanje – ne radi se o tome da vas prisiljavam na napredovanje, radi se o tome da vas zalivam. Zalivanje je ispravno; to je pozitivna stvar. Neki će reći: „Zar nije tačno da i antihristi osvajaju ljude isto kao Bog?" (Nije.) Po čemu nije? Ista reč se koristi za osvajanje ljudi od strane antihrista i za osvajanje ljudi od strane Boga; koja je suštinska razlika između te dve upotrebe ove iste reči? Možete li to razgovetno da objasnite? Ako

čak ni to ne možete da objasnite, vaše je razumevanje istine naprosto previše slabo. (Sotonino osvajanje ljudi je prisilna kontrola, dok je Božje osvajanje zapravo snabdevanje istinom – ljudima se saopštavaju istina-načela, koja oni onda mogu da praktikuju i da tako zadobiju život.) Pitam vas, dakle: Sotona kontroliše i osvaja ljude, ali da li on ima istinu? (Ne.) Šta je Sotona? Po kojoj osnovi on osvaja ljude? Drugim rečima, šta Sotonu čini podobnim da osvaja ljude i da nastoji da ih zadobije? Sotona baš ništa nema. Pa, šta on onda koristi da bi osvajao ljude? Čime on ljude može da snabdeva nakon što ih osvoji? On samo može da te iskvari; može samo da se poigrava s tobom i da te uništava da bi te na kraju, kad te potpuno uništi, poslao dole, u pakao. Kakve je vrste njegovo osvajanje i kontrola? Prosto rečeno, to je zlostavljanje. Kad te kontroliše i osvaja, cilj mu je da te spreči da se pokoriš Bogu i istini, kako bi te naterao da se pokoriš njemu. Po mišljenju Sotone, pogrešno je da se pokoravaš Bogu, a ispravno je da se pokoriš njemu. Ako mu se zaista pokoriš i ako te je on stavio pod svoju kontrolu i osvojio, to znači da si napustio Boga i da si Ga u potpunosti odbacio. Kako onda funkcioniše osvajanje ljudi od strane Boga? Sâm Bog je istina; On je stvarnost svih pozitivnih stvari, izvor svih pozitivnih stvari i izvor istine. Šta su onda ljudi? Ljudi pripadaju sorti koju je Sotona iskvario. Oni ne poseduju istinu. Zato Bog mora da sudi ljudima i da ih grdi, mora da pokuša da ih oplemeni posredstvom izražavanja istine i razotkrivanja čovekovih iskvarenih naravi, kako bi ljudi mogli da razumeju reči koje On izgovara, da priznaju Njega kao Stvoritelja i sebe kao Njegova stvorena bića, da stupe pred Njega, da pred Njim padnu ničice i da prihvate Njegovu suverenost i aranžmane. Zar sve to nije u skladu sa istinom? (Jeste.) Šta je, dakle, to osvajanje? To je zadobijanje ljudi, njihovo spasavanje; to je pozitivna stvar. To tebi ne nanosi štetu. Zar se to osvajanje ne razlikuje od osvajanja od strane Sotone? Za Boga je pravilno što osvaja ljude. On je istina, izvor svih pozitivnih stvari. Bilo bi isuviše prikladno reći da On „osvaja ljudski rod”! Ljudski rod ne poseduje istinu, a Sotona ga je duboko iskvario i ljude pretvorio u sebi slične. Ljudi se upravo zato i ne pokoravaju Bogu, nego Ga poriču i odbacuju. Šta povodom toga treba učiniti? Bog mora da izražava istinu i da koristi metode grdnje i suda da bi ljudi shvatili ko je Bog, ko je Stvoritelj, ko su stvorena bića, a ko je Sotona, da bi prepoznali Gospoda i da bi se vratili Njemu, da bi priznali Stvoritelja i da bi priznali sebe kao Njegova stvorena bića u Njegovom prisustvu. Eto šta znači osvajanje. Da li oni koje je Bog osvojio razumeju istinu ili je ne razumeju? (Razumeju je.) A ljudi koje je osvojio Sotona – šta oni dobijaju? Oni ne razumeju nijednu istinu, klone se Boga, izdaju Ga i odbacuju, stvaraju predstave o Njemu i čak slede Sotonu i antihriste. Čak su u stanju da donose svoj sud o Bogu, da se bune protiv Njega i da Ga proklinju, odbijajući da priznaju Njegov suverenitet, a kamoli da Mu se pokore. Jesu li to stvorena bića koja su u skladu s merilom? (Nisu.) Oni su sušta suprotnost ljudima koje je osvojio Bog; efekat je potpuno obrnut od onoga što se dešava kad Bog osvaja ljude.

Ako neko poput antihrista stekne status, pa ode negde gde ljudi ne znaju da je on starešina, hoće li on biti srećan zbog toga? Neće. Gde god da ode, on će koristiti sva

raspoloživa sredstva da bi svima saopštio: „Ja sam starešina; spremite mi nešto za jelo. Moram da pojedem nešto ukusno!” A šta mislite kako Ja gledam na status? (Tebe status nimalo ne zanima.) Kako se to odsustvo interesovanja manifestuje? Kad negde odem, Ja, kod tamošnjih ljudi, koliko god mogu insistiram da ne raspričaju svima i da ljudima ne saopštavaju Moj identitet. Zašto to radim? Zato što su ljudi stvarno naporni kad to saznaju. Ako ne znaju, možda Mi i kažu ponešto od onoga što im leži na srcu; čim saznaju, užasno je bolno pričati s njima – oni preda Mnom čvrsto drže jezik za zubima. Recite Mi, zar ne bih bio usamljen kad Mi se niko ne bi poveravao? Dajem sve od Sebe da ljudi ne saznaju, kako bi se prema Meni ophodili kao prema normalnoj osobi i kako bi Mi rekli sve što žele. Kako je lepo kad se ljudi osećaju slobodno i nesputano, umesto da ih Ja stalno sputavam i da stalno budu puni poštovanja prema Mom prisustvu. Uopšte nema potrebe da se tako ponašaju; Meni se to ne dopada. Oni koji ne razumeju istinu misle: „Sigurno Ti se to dopada, pa ću se tako i ophoditi prema Tebi.” Kad vidim takve ljude, krijem se od njih. Kad vidim da Mi se neko stalno klanja i pazi da Mi slučajno ne okrene leđa, bežim glavom bez obzira. Nipošto ne želim da imam kontakte s takvim ljudima – to je prevelika gnjavaža i preveliki problem! Antihristi su, međutim, drugačiji. Nadaju se da steknu poštovanje drugih ljudi i da imaju poseban tretman gde god da odu. A čemu se još više nadaju? Nadaju se da će, dokle god su tu, ljudi pod njihovim vođstvom bespogovorno slušati njihove naredbe i biti im beskompromisno poslušni do krajnjih granica; zatim, sami sebi govore: „Gledaj – kako ti se čine ovi soldati koje predvodim, ovaj tim na čijem sam čelu? Svi poslušno rade ono što im kažem.” Imaju poseban osećaj postignuća. Obučavaju ljude da budu nalik marionetama, da budu kao robovi, nesposobni da samostalno misle, bez vlastitih mišljenja ili gledišta; prave od njih tupa i priglupa stvorenja. Antihristi se tada duboko u srcu osećaju radosno i zadovoljno, smatraju da njihov rad daje rezultate, da su im se ispunile želje i ambicije. Ako stvari ne stoje tako, oni se rastuže u srcu: „Zašto ljudi jednostavno ne rade ono što im kažem? Koji metod treba da upotrebim da ih nateram da mi budu poslušni? Dobro – ako ne znaš da sam fenomenalan, moraću da ti to pokažem! Imam fakultetsku diplomu i nosim je svuda sa sobom da bi ti mogao da je vidiš. Položio sam test iz engleskog jezika, osmi nivo, i bio sam na čelu studentskog saveza. Pošto vidim da me ne razumete baš najbolje, malo ću da vam se pohvalim!” Kad god raspravljaju o poslu, oni kažu: „Kažite sve što mislite; slobodno izrazite svoja gledišta – nemojte zbog mene da se ustručavate.” I tako, ljudi počinju da izražavaju svoja gledišta. Nakon što završe, ova „superiorna osoba” sa fakultetskom diplomom kaže: „Gledišta vam nisu dobra. Sve su to obična gledišta svakodnevnih ljudi. Stvarno moram da se umešam – vidite: vi ne umete da radite svoj posao! Ja zapravo ne želim da se ovim bavim, ali, kad mene ne bi bilo, vi zaista ne biste mogli da ponesete to breme, pa zato moram da vam pomognem. Pažljivo sam razmislio o svemu ovome. Evo kako ćemo to da rešimo. Nijedan od trikova koje ste pomenuli neće upaliti; zato ću vam pokazati bolji trik. Ranije su radni aranžmani zahtevali da ovako radimo – odsad pa nadalje, nećemo se držati tih propisa. Više nećemo raditi kao do

sada.” Neki ljudi kažu: „Ako ne budemo radili u skladu s radnim aranžmanima, to će naneti veliki gubitak Božjoj kući.” A antihrist odgovara: „Nemojte mnogo da razmišljate o tome – hoće li se božja kuća brinuti oko tako male sume novca? Fokusirajmo se na rezultate – to je ono što je važno. Odsad pa nadalje, radite samo ono što vam ja kažem. Ako nešto krene naopako, ja odgovaram!” Niko ne može da ga razuveri. Zar se on to samo ne razbacuje bombastičnim idejama? Koji cilj želi time da postigne? Želi da se hvališe i da svaku pojedinačnu osobu sve vreme podseća na svoje postojanje i svoju blistavost. Po čemu su antihristi toliko blistavi? Po tome što su običnim ljudima nedokučivi. Čak i kad s drugim ljudima dele isto gledište, antihristi to gledište i dalje odbacuju kad ga neko drugi izrazi, a onda počinju ispočetka i preuzimaju vođstvo tako što ponovo iznose isto to gledište. Kad to čuju, ljudi iz te grupe kažu: „Zar to nije potpuno ista zamisao?” A antihrist odgovara: „Bila ne bila, ja sam taj koji je izneo. Vi to niste rekli. Ja sam tom idejom preuzeo vođstvo.” Ma koliko da iznova poriču ili potvrđuju svoje reči, njihov jedini cilj je da sve ljude ubede i da svima stave do znanja sledeće: „Nisam ja za džabe vođa; nisu mene bez razloga postavili za vođu tima i za nadzornika. Ja nisam samo na rečima jak – ne bih bio na ovom položaju da nisam talentovan, darovit i sposoban.” Ako se nešto slučajno desi dok oni nisu tu, niko ne sme ništa da odluči, a ako su tu, onda oni moraju da donose sve odluke. Svako mora pažljivo da sluša šta oni govore. Svako može samo da odahne kad oni donose odluke; u suprotnom, svi su uznemireni. Ako im nije dozvoljeno da donose odluke, nijedan problem koji iskrsne neće moći da se reši. Zar oni to ne rade sa određenim ciljem? Ponekad u sebi pomisle: „Da li je ovo što radim ispravno? Bolje da odustanem – pravim popriličnu budalu od sebe. Zar se ovako ne ponašaju antihristi? E pa, neće moći; moj ponos je najvažniji. ’Čuj, antihrist’? Pošto me višnji nije osudio, znači da nisam antihrist!” I onda nastavljaju po starom. Oni ponekad odlično znaju da svojim postupcima krše radne aranžmane i istina-načela, da očigledno vode računa o vlastitom ponosu i statusu i da imaju svoje namere – uprkos tome, oni i dalje rade po starom, uopšte ne razmišljajući o posledicama, a kamoli o tome da srce treba da im bude bogobojažljivo. Zar to nije problem koji se odnosi na narav? Šta ih takva narav tera da urade? Tera ih da budu krajnje egoistični, da divljaju unaokolo i da čine loše stvari. Zar u svom srcu zaista ne znaju kako da se ispravno ponašaju? Zar zaista ne razumeju da time što rade krše načela? Zar zaista ne znaju da time što rade navode ljude na pogrešan put i kontrolišu ih, zar ne znaju da čine zlo? Sve to oni dobro znaju i razumeju. To što su u stanju da, uprkos tome, i dalje rade po starom, znači da oni ne vole istinu i da osećaju odbojnost prema njoj. Oni odbacuju svako gledište, svaki način, metod ili izjavu ukoliko to nije izašlo iz njihovih usta. Zar to nije ambicija? (Jeste.) U tome ima ambicije i zlih namera. Kojih zlih namera? Šta se iza toga krije? (Žele da ljudi rade ono što im oni kažu.) Žele da ljudi rade ono što im oni kažu – oni nipošto ne smeju da ispuste nijednu takvu prednost ili šansu da se istaknu, niti da dopuste da one pripadnu nekom drugom. Svaki put moraju isključivo oni da donose odluke; svaki put moraju oni da budu glavni; svaki put, plodovi rada moraju da pripadnu samo njima i oni

moraju da poberu sve zasluge. Zbog njih, svi ljudi na kraju razvijaju jednu sklonost. Koja je to sklonost? Ljudi su skloni da misle kako posao može da se obavlja jedino onda kada su antihristi u timu – kao da, bez njih, niko nije u stanju da iznese taj teret. Zar antihristi time nisu postigli svoj cilj? Ti ljudi su potpali pod njihovu kontrolu. Šta prethodi tom njihovom potpadanju pod kontrolu? Oni su pre toga potpuno osvojeni i poraženi – antihristi te stavljaju na muke i primoravaju te da se predaš, nakon čega ti više ne znaš šta je ispravno a šta pogrešno, niti uopšte više pokušavaš da ih prepoznaš ili da bilo koji aspekt istine povežeš s njima, već čvrsto veruješ da je ispravno sve što oni rade i više se ne usuđuješ da analiziraš jesu li oni u pravu ili greše. To su posledice koje ljudi trpe nakon što ih antihristi navedu na stranputicu i stave pod svoju kontrolu, nakon čega oni odmah počinju da slede antihriste. Zar nije tako? (Jeste.) Zar to nije očigledna manifestacija težnje antihrista da se ljudi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu? (Jeste.) Koji motivi i zle namere stoje iza svega što rade i šta je izvor njihovih postupaka, njihovih načina i sredstava, pa čak i njihovih izjava? Stvar je u tome da oni žele da te poraze, da te potčine sebi, da te primoraju da im se predaš i da ti pokažu ko je gazda, ko je podoban da preuzme vođstvo, čija je reč poslednja i da ti pokažu da nije istina ta koja ima poslednju reč – da niko osim njih ne može da gospodari tim ljudima, da bude glavni, niti da donosi odluke. Ti bi hteo da pomeneš istinu, ali ne vidiš načina kako da to uradiš. Hteo bi da izneseš različita mišljenja – ali, nemoj ni pomišljati na to. O kakvoj se naravi antihrista ovde radi? To je podlost; oni žele da osvoje ljude i da ih kontrolišu. Bilo da posmatraš želje i ambicije antihrista ili njihove stvarne postupke, sve ovo pokazuje njihovu podlu narav i odbojnost prema istini. Ovi načini, otkrovenja i manifestacije težnji antihrista da osvajaju i kontrolišu ljude, kao i njihove suštine, savršeno se poklapaju sa glavnom temom o kojoj razgovaramo. Antihristi bi hteli da se ljudi pokoravaju samo njima – iz toga proizlazi da ljudi moraju da rade ono što im oni kažu, jer se na taj način oni zapravo pokoravaju Bogu. Ako bi neko izneo drugačije mišljenje i kazao da je to što rade suprotno istini, antihristi bi na to uzvratili: „Suprotno istini? Kaži nam – šta je istina? Ako to možeš razgovetno da objasniš, popustiću ti – ali, ako ne možeš, staviću te u nezgodnu situaciju!” Kad to čuju, neki ljudi se zaista uplaše, pa kažu: „Zaista ne mogu to da objasnim, pa ću naprosto raditi ono što mi ti kažeš.” Na taj način, antihristi su ostvarili svoj cilj. Ima li ljudi koji to rade? (Ima.) Jeste li i vi tako nešto radili? (Ne.) Antihristi imaju tu veštinu. Obični ljudi odustaju kad vide da ne mogu da nagovore druge; oni ne poseduju tu tehniku. S jedne strane, to je zato što nisu u stanju da tako govore i da se na taj način izražavaju – oni ne umeju lepo da govore i da vode debate. S druge strane, oni u srcu nisu dovoljno nemilosrdni. Oni koji mogu da rade te stvari moraju u sebi imati rđavu narav. Moraju biti podli i dovoljno nemilosrdni i ne smeju voditi računa o tuđim osećanjima. Ako se neko ne slaže s njima, oni će takve ljude neverovatno podlo mučiti i, ma koliko da su surovi u tome, nimalo ih neće gristi savest, niti će oni uopšte biti svesni toga. Neko bi rekao: „Već su dovoljno jadni i bedni; zašto ih teram da rade onako kako ja kažem? Ostaviću ih na miru – oni veruju u Boga, a ne u mene. Neka ih, neka slušaju

svakoga ko govori na način koji je u skladu sa istinom – ma ko to bio. Ovog puta ću naprosto odustati od dalje diskusije." Da li antihristi razmišljaju ovako? Ne; antihristi zasigurno nemaju takvu razumnost. Prilično su nedvosmisleni u pogledu vlastitih ambicija i želja. Čvrsto se drže za njih i ne žele da ih otpuste; baš kao kad vuk svojim čeljustima zgrabi ovčicu. Ako pokušaš da pregovaraš s vukom i sprečiš ga da pojede ovcu – hoćeš li uspeti u tome? Nećeš. A zašto nećeš? Zato što mu je narav takva. U šta vuk veruje? „Gladan sam. Volim da jedem ovce. To je ispravno. Bez obzira da li želim ili ne želim da pojedem ovu ovcu, to je ispravno." To je njegova filozofija, merilo i izvor njegovih postupaka. Slično tome, kad antihristi osvajaju i kontrolišu ljude, da li oni misle: „Ja nisam Bog. Kako je od mene bestidno to što kontrolišem ljude. Ako bi me ljudi prepoznali, kako bih igde više mogao da pomolim nos?" Imaju li oni takav osećaj stida? (Ne.) Oni su potpuno lišeni osećaja stida. Šta je, dakle, ono što nedostaje njihovoj ljudskosti? Stid, razumnost i savest. U njihovoj ljudskosti toga nema. A bez tih stvari, jesu li oni i dalje ljudska bića? Nisu. Svi koji nose ljudsku kožu ne moraju obavezno biti ljudska bića – neki su demoni, neki hodajući leševi, a neki životinje. Kojoj onda sorti pripadaju antihristi? Oni su đavoli; neki od njih su zli demoni, a ostali su zli duhovi. Sve u svemu, oni nisu ljudi. Baš zato što ne poseduju razum, savest i osećaj stida normalne ljudskosti, antihristi su u stanju da se s Bogom nadmeću za ljude i za ljudska srca. Time pokazuju da im je priroda-suština rđava. Oni nemaju nikakvog opravdanja da se s drugima takmiče oko statusa, a kamoli da se s Bogom takmiče oko statusa i oko ljudi! To još više pokazuje da su oni autentični antihristi, da su đavoli i Sotone.

Ovim smo završili sa osmom stavkom našeg razgovora o manifestacijama antihrista. Možete li sada da povučete neke paralele između vas i antihrista, kao i između vas i ljudi koji hodaju putem antihrista i koji poseduju njihovu narav, kako biste ustanovili kojoj vrsti ljudi pripadate? (Možemo.) Vi možete da povučete neke od tih paralela. Koji se ljudski problemi na taj način mogu rešiti? (To nas može odvratiti od pogrešnog puta.) To može da vas odvrati od pogrešnog puta. Šta još? (To nam omogućava da raspoznamo ljude, događaje i stvari koje nas okružuju.) Omogućava vam da raspoznate neke od ljudi koji vas okružuju. Sposobnost raspoznavanja drugih zaista jeste deo toga; najvažnije je, međutim, da morate naučiti kako da razaznate sami sebe, narav antihrista koju nosite u sebi i put kojim idete. To će ti pomoći da ne skrećeš s pravog puta dok obavljaš svoju dužnost i da ne kreneš putem antihrista. Kad se čovek jednom otisne na put antihrista, da li mu je lako da se vrati? Ne; kad ljudi krenu tim putem, nije im lako da se vrate nazad. Znate li šta je razlog tome? (Sveti Duh više ne deluje u njima.) To je glavni razlog. Opasno je krenuti pogrešnim putem, jer to znači da si odabrao da se suprotstaviš Bogu, da se takmičiš s Njim oko Njegovog izabranog naroda i da se boriš protiv Njega do samog kraja; to znači da ti ne tragaš za istinom ili da ne tražiš da prihvatiš Božje spasenje. Otisni se na taj put i zadesiće te nevolja. Naći ćeš se nasuprot Bogu – svojom subjektivnom voljom ćeš se naći nasuprot Bogu; to jest, sve tvoje misli, gledišta, mišljenja i odluke biće neprijateljski nastrojene prema Bogu. Ako ti, pre no što kreneš

tim putem, imaš neke objektivne manifestacije, naravi i suštine koje su oprečne i neprijateljski nastrojene prema Bogu, ali u svom srcu ipak sve vreme paziš da ne zakoračiš na put neprijateljstva prema Bogu ili na put antihrista, ti onda još uvek imaš šansu da budeš spasen. Ako se ipak otisneš na put antihrista i neprijateljstva prema Bogu, onda si u opasnosti. Koliko je ta opasnost velika? Dovoljno je velika da ti neće biti lako da se vratiš nazad. Neko je maločas rekao da Sveti Duh neće više delovati u tebi – to je sasvim očigledno! Kako bi Sveti Duh mogao da deluje u takvoj osobi? Kad se jednom otisneš na takav put, kad jednom doneseš takvu odluku, preti ti opasnost. Ako u svom srcu razumeš sve ovo, ali i dalje radiš isto, ideš tim putem i donosiš takvu odluku, ako i dalje postupaš po starom, u skladu s vlastitim načelima i onako kako si ranije to činio, bez osvrtanja ili kajanja i bez preokretanja kursa, to onda predstavlja tvoj lični izbor – opredelio si se da ideš tim putem neprijateljstva prema Bogu. Nije da ti ne razumeš šta radiš – ti svesno činiš greh. Baš kao Pavle, koji je rekao: „Ko si ti, gospode? Zašto želiš da udariš po meni?” On je vrlo dobro znao da Gospod Isus jeste Gospod, da je On Hristos, ali Mu se ipak do kraja suprotstavljao. To je svesno sagrešenje. Pavle nije svedočio o Gospodu, niti Ga je veličao. Mislio je: „Zar ti nisi samo običan čovek? Zar ne udaraš po meni zato što imaš moć da to učiniš? Možda ti imaš moć, ali ja i dalje verujem u boga na nebu. Ti, kao njegovo ovaploćenje, nisi bog; ti nemaš veze s bogom. Ti si božji sin i ravnopravan si s nama.” Zar to nije bilo njegovo gledište? Šta je temelj ovakvog Pavlovog gledišta? Nakon što je saznao da je Gospod Isus ovaploćeni Hristos, on se i dalje držao tog gledišta kao i ranije. Bio je to ozbiljan problem, na osnovu kojeg je odlučeno o njegovom ishodu. Budući da se sve vreme držao tog gledišta, da li je mogao da se promeni put kojim je hodao? Put kojim čovek ide zasniva se na njegovim gledištima: kakva su ti gledišta, takav je i put kojim ideš. Važi i obratno, kojim god putem da ideš, takva će se i gledišta javljati u tebi, takva ćeš gledišta imati i takva će gledišta uticati na tebe i usmeravati te. Čim stupiš na put neprijateljstva prema Bogu, ta gledišta će se oblikovati i ukoreniti u tebi, a jedno je onda sigurno: ti ćeš se svakako do kraja suprotstavljati Bogu; svakako ćeš se uvek držati svojih pogrešnih gledišta, znanja i stavova, dižući galamu protiv Boga do samog kraja. Uopšte nećeš skretati sa svog kursa – ni ako ti neko bude rekao da to uradiš, ni ako te Sveti Duh bude prosvetio, ni ako te braća i sestre budu podsticali na to, pa čak ni ako te Bog bude prosvetlio. U tebi neće biti mesta za to. To je tvoj izbor. Biće ti pružena prva, druga i treća šansa – ako se i nakon te tri šanse za pokajanje ne budeš pokajao, ubuduće više nećeš imati prilike za to. Ma koliko da posle toga budeš radio i plaćao cenu, to Boga nimalo neće dirnuti – On će o tebi već doneti Svoju konačnu odluku. Šta će Bog odlučiti u vezi s tobom? Odlučiće da budeš pružalac usluga i da budeš upotrebljen; a nakon što budeš upotrebljen, poslaće te negde gde ćeš biti izložen grdnji i kažnjen, u skladu s Njegovom odlukom. Kako se to dešava, da Bog donese takvu odluku? Da li su tvoje trenutne misli razlog tome? Ili je to zasnovano na tvojim prolaznim idejama? Na tome što si na trenutak krenuo pogrešnim putem? Ne; Bog tu odluku donosi na osnovu gledišta koja nosiš duboko u

svom srcu, na osnovu tvog dugoročnog stava prema istini i na osnovu puta kojim si odlučio da ideš. Ti si odlučio da na taj način postupaš i, ma šta da ti drugi govore, nema od toga nikakve koristi; doneo si odluku da tu teoriju upotrebiš kao osnovu za put kojim ćeš se ubuduće kretati. A, pošto si već doneo takvu odluku, zar onda Bog nije dužan da odluči o tvom ishodu? Tvoj je ishod odavno određen; nema potrebe da Bog čeka do samog kraja da bi to učinio. Kod nekih ljudi, Bog stalno posmatra njihove manifestacije – kad ti ljudi napokon stignu do kraja puta, konačna odluka o njihovim ishodima donosi se na osnovu raznih njihovih manifestacija. Neki od njih su počinili više dobrih dela nego zlodela; gajili su više dobrih i pozitivnih, nego zlih i negativnih stavova prema Bogu, pa se stoga, na osnovu izmerenog zbira njihovih različitih ponašanja i manifestacija, donosi odluka o njihovom konačnom ishodu. Ima, međutim, i drugih, čije ishode Bog određuje već nakon što samo ovlaš osmotri put kojim ti ljudi idu. Da li onda Bog ljudima daje šansu pre no što odluči o njihovim ishodima? Da, On im daje šansu. Koliko im šansi daje? Po svoj prilici, ne radi se o nekom konkretnom broju. To zavisi od priroda-suštine konkretne osobe, kao i od njenih stremljenja. Neki ljudi mogu da dobiju tri šanse. Neki su nepopravljivi, neverovatno glupi i nepopustljivi i uopšte ne prihvataju nikakve istine – njihovi ishodi su određeni čak i pre nego što oni dobiju tri šanse. A opet, pojedinim ljudima Bog uređuje neka okruženja u zavisnosti od njihovog stanja, pa im, na osnovu njihove starosne dobi i svega što im se dešavalo, može pružiti pet šansi. To se zasniva na njihovoj prirodi, suštini, kao i njihovom stavu tokom prihvatanja istine. Bog na osnovu tih stvari određuje čovekov ishod i odredište.

Ljudima se dešavaju svakakve stvari i oni često ne znaju kako da se s njima suoče; da li bi bilo u redu ako oni ne bi nastojali da razumeju istinu? Ljudi lako skreću na pogrešan put kad ne razumeju istinu. Zašto to kažem? Ljudi žive po iskvarenoj Sotoninoj naravi, a ono što iz njih izvire jesu stvari koje oni prirodno razotkrivaju, među kojima nema nijedne koja je u skladu sa istinom i koja nije izdajnička prema Bogu. Zašto, dakle, oni treba stalno da slušaju propovedi? Stalno slušanje propovedi, razmišljanje o njima i njihovo primanje k srcu; neprestana molitva i traganje; stupanje pred Boga s bogobojažljivim, pobožnim srcem i sa srcem koje čezne za istinom; svakodnevno odvajanje vremena za predanosti, molitvu, jedenje i pijenje Božjih reči; razgovori s drugim ljudima i skladna međusobna saradnja pri obavljanju poslova; svakodnevno postupanje u skladu s ovim načelima i njihovo svakodnevno poštovanje – Bog posmatra da li ovi detaljni elementi ljudske prakse daju rezultate. Neko će možda pitati: „Zar to nisu samo procesi?” Šta je proces? Ovo nisu eskterne stvari – ti se ovih stvari možeš držati samo ako imaš srce za to. Bez takvog srca, koliko bi dana mogao da ih se pridržavaš? Ne bi uopšte ni mogao da ih se pridržavaš. Pojedine starešine nikada ne jedu i ne piju Božje reči i nikada se ne bave predanostima. Šta to znači? Znači da nisu istinski vernici. A ako nisu, kako su onda postali starešine? U nekim mestima naprosto nema nikoga ko bi bio pogodan za tu dužnost, pa je crkva prinuđena da za tu svrhu upotrebi takve ljude. Oni pogrešno misle: „Izabrali su me za starešinu. Ovu dužnost mogu da obavljam i ako ne jedem i ne pijem

Božje reči – svako ko ima noge i usta može ovo da radi.” To je glupost. Bog ne razmatra da li možeš nešto da uradiš – On posmatra ono što si uradio. Posao koji ti obavljaš može da obavi i neko drugi. Svako ko ima trunku normalne inteligencije može to da radi. Nemoj da misliš da ti je, samo zato što si izabran za starešinu i što možeš da obavljaš taj posao, uspeh zagarantovan, da si zbog toga usavršen i da imaš šansu da opstaneš. To ne funkcioniše tako. Bog nikada ne gleda koliko ti radiš; On posmatra šta si uradio, posmatra put kojim ideš. Nemoj da se zavaravaš oko toga. Ti možda misliš: „Ima toliko ljudi koji nisu izabrani, a ipak su mene izabrali. Izgleda da sam izuzetan, da sam boljeg kova i da sam bolji od drugih.” Šta je to dobro u vezi s tobom? Čak i ako si stvarno dobar, to ti valjda ne daje pravo da ne praktikuješ istinu i da svojim postupcima kršiš istinu? Čak i ako si stvarno dobar, to ti valjda ne daje pravo da se ne baviš predanostima i molitvama i da u svojim postupcima ne tragaš za istinom? Ti nemaš prava da to činiš. Nikakav status ni titula nisu tvoj kapital. Sve su to prolazne, eksterne stvari. Bog posmatra tvoju odanost; On posmatra tvoje praktikovanje istine, tvoje stremljenje ka istini i tvoj stav prema njoj; On posmatra tvoju pokornost; On posmatra tvoj stav prema vlastitoj dužnosti i vlastitoj misiji. Neki ljudi možda ulažu ogroman napor u obavljanje svoje dužnosti, ali je ne obavljaju u skladu sa istina-načelima. Ako im kažeš da bi trebalo da postupaju u skladu sa istina-načelima, oni se opiru, ljute se i ne prihvataju to. Već samim tim, oni su razotkriveni. Šta je razotkriveno? Da oni ne prihvataju istinu. Kojoj vrsti pripadaju ti ljudi, koji ne prihvataju istinu? To su bezvernici. A čime se bezvernici slepo zaokupljaju? Zašto su toliko energični u toj svojoj zauzetosti? Zato što imaju cilj – oni vide da: „Ovde imam priliku da postanem zvaničnik, a ako u tome uspem, moći ću da živim na račun crkve i svi će me obožavati. Ovo mesto je sjajno! Sasvim je lako nabaviti ovaj bon za hranu, kao i ovu slavu i dobitak; ovaj status je tako lako dostići – naprosto je tako lako biti zvaničnik ovde!” Nikada nisu ni pomišljali da bi u ovom životu mogli da postanu „zvaničnici”. Ali zato, čim izgube to svoje „zvanje”, oni pokazuju svoje pravo lice. Više ne ulažu nikakav trud za dobrobit Božje kuće. Hoće li oni i dalje biti u stanju da pate i da plaćaju cenu? Neće. Zar to onda ne znači da su razotkriveni? Neki ljudi, čim steknu status, odmah kreću da svojski ulažu svoj trud i znoj, ne žaleći se ma koliko da pritom pate – a opet, čim ostanu bez tog statusa, oni postaju negativni, čak do te mere da ih ta negativnost potpuno preplavi. Zar oni time nisu razotkriveni? Status ih je razotkrio. Ima li ikakve potrebe stavljati ih na kušnje? Nema. U redu, ovim ćemo završiti naš današnji razgovor.

1. oktobar 2019. godine

Osma stavka: Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu (2. deo)

Dodatak: Kratka rasprava o tri aspekta normalne ljudskosti

Ovoga puta, u zajedništvu nećemo pričati priče. Započećemo temom o kojoj se često raspravlja: šta je ljudskost. U prošlosti smo već puno govorili o toj temi, a i sada ćemo. To je tema koja se često pominje, problem na koji čovek svakodnevno nailazi i tema koju čovek svakog dana susreće i doživljava. Tema je šta je ljudskost. Ljudskost obuhvata nekoliko važnih stvari. Koje su uobičajene manifestacije ljudskosti u čovekovom svakodnevnom životu? (Integritet i dostojanstvo.) Ima li šta još? Savest i razum, zar ne? (Da.) Često govorite o njima. Kojih još manifestacija ima o kojima ne govorite tako često? Drugim rečima, koje su to teme kojih se vi, u osnovi, ne dodirujete u svojim uobičajenim razgovorima o ljudskosti? Savest i razum, integritet i dostojanstvo – sve su to stare rezervne teme s kojima se čovek redovno susreće. Koliko čvrsta veza postoji između savesti, razuma, integriteta i dostojanstva, o kojima često diskutujete, i vaših stvarnih života? Čemu vas je taj materijal naučio i kako je vašu praksu i ulazak potpomogao u stvarnom životu? Koliko je koristan on bio? Koje su, dakle, druge stavke takođe usko povezane s vašim svakodnevnim, normalnim ljudskim životom? Reći ću vam nekoliko, pa ćemo videti da li su to teme na koje redovno nailazite. U pogledu našeg materijala koji obuhvata ljudskost, isprva ćemo ostaviti po strani pitanje da li je taj materijal pozitivan ili negativan i da li se on odnosi na normalnu ili na nenormalnu ljudskost. Pored stavki koje smo maločas pomenuli, tu je i ona koja se tiče stava ljudi pri ophođenju prema različitim vrstama ljudi, događaja i stvari u svakodnevnom životu. Zar i to nije jedna od stavki? Zar i ona ne obuhvata ljudskost? (Obuhvata.) Sledeća stavka je kako ljudi rukovode svojim ličnim okruženjem u svakodnevnom životu, a tu je i još jedna, koja se tiče stava i ponašanja ljudi prilikom kontakta sa osobama suprotnog pola. Jesu li te tri stavke povezane sa ljudskošću? (Jesu.) Sve tri su povezane. Kada je reč o temi o kojoj ćemo danas raspravljati, ostavićemo po strani pitanja čovekovog stremljenja ka istini, načina ulaska u istina-stvarnost tokom čovekove vere u Boga i poštovanja raznih načela, i govorićemo isključivo o ljudskosti. Dakle, što se tiče pomenute tri stavke – da li je njihova povezanost sa ljudskošću značajna? (Jeste.) Koje su to tri stavke? Nabrojte ih još jednom. (Prva je stav ljudi pri ophođenju prema različitim vrstama ljudi, događaja i stvari u svakodnevnom životu. Druga je ljudsko staranje o ličnom okruženju u svakodnevnom životu. Treća stavka je ljudski stav i ponašanje u kontaktu sa suprotnim polom u njihovom svakodnevnom životu.) A šta te tri stavke obuhvataju? (Ljudskost.) Zašto kažemo da ove tri stavke obuhvataju ljudskost, da su povezane s njom? Zašto ističemo baš te tri stavke? Zašto ne govorimo o onom delu koji se tiče savesti i razuma? Zašto ostavljamo po strani aspekte o kojima obično diskutujemo da bismo govorili o ovim trima stavkama? Jesu li te tri stavke naprednije ili rudimentarnije od savesti, razuma,

integriteta i dostojanstva, koji su takođe povezani s ljudskošću i o kojima smo ranije raspravljali? (One su rudimentarnije.) Da li vi onda raspravu o ove tri stvari smatrate omalovažavanjem? (Ne.) Zašto bismo, dakle, uopšte raspravljali o njima? (One su praktične.) Zato što su praktičnije. To je razlog do kojeg ste došli? Zašto o tome razgovaramo? Zato što sam uočio izvesne probleme; s obzirom na uslove kakvi jesu i razna ponašanja koja se javljaju u svakodnevnom životu ljudi, uočio sam nekoliko problema koji su usko povezani sa stvarnim životima ljudi, pa je neophodno da ovde pojedinačno izložim svaki od njih kako bismo o njima zajedno porazgovarali. Ako u svojoj veri u Boga ljudi ostave po strani stvaran život i razna ponašanja normalne ljudskosti i svakodnevnog života, i ako samo uporno streme ka istini – ka tako dubokim istinama kao što je kako postati osoba koju Bog voli – recite Mi, do kakvih problema to može da dovede? Koji je to osnovni uslov pod kojim neko može da, u svom stremljenju ka istini, zakorači u istina-stvarnost? (On to mora da učini u stvarnom životu.) I šta još? (Potrebno je da ima normalnu ljudskost.) Tako je – mora da poseduje normalnu ljudskost, koja se, pored savesti, razuma, integriteta i dostojanstva, sastoji i od one tri stavke koje smo maločas pomenuli. Bilo bi pomalo šuplje ako bi neko pričao o stremljenju i traganju za istinom, a da pritom ne može da zadovolji merila ili da dostigne normalnost u pogledu te tri stavke koje se tiču ljudskosti. Stremljenje ka istini, težnja za ulaskom u istina-stvarnost i težnja ka spasenju – to ne može da postigne svako, već samo onaj manji broj ljudi koji vole istinu i koji imaju normalnu ljudskost. Ako neko ne zna šta je to što čovek normalne ljudskosti treba da poseduje ili šta takav čovek treba da radi ili kakav stav i gledište treba da ima prema određenim ljudima, događajima i stvarima, da li je neka takva osoba sposobna da ostvari ulazak u istina-stvarnost? Može li njeno stremljenje ka istini da pruži neke rezultate? Nažalost, ne može.

A. Stav ljudi pri ophođenju prema različitim vrstama ljudi, događaja i stvari

Započećemo razgovorom o prvoj stavci koja se tiče ljudskosti: stav ljudi pri ophođenju prema različitim vrstama ljudi, događaja i stvari u svakodnevnom životu. Svako razume šta znači „svakodnevni život”. Nema potrebe da se to dalje razrađuje. Koji su to onda glavni ljudi, događaji i stvari povezani s ljudskošću? Drugim rečima, šta je to u njima što se izdiže do nivoa normalne ljudskosti, što se odnosi na njen opseg i što je se dotiče? (Bavljenje ljudima i stvarima.) To je samo delimično tačno. Tu su još znanja i stručne veštine koje čovek treba da savlada, a tu su i opšta znanja potrebna za svakodnevni život. Sve su to sastavni delovi onoga što osoba normalne ljudskosti treba da razume i da poseduje. Neki ljudi, na primer, uče stolarstvo ili zidarstvo, dok drugi uče da voze ili da popravljaju kola. To su veštine, zanati, a poznavati neki takav zanat znači biti upućen u profesionalne tajne tog zanata. Do kojeg, dakle, stepena i po kom merilu čovek mora da nauči neku veštinu da bi se smatrao vičnim? On mora da, u najmanju ruku, bude u stanju da stvori gotov proizvod po nekom prihvatljivom merilu. Ima ljudi koji rade prilično traljavo. Poslovi koje obavljaju ne ispunjavaju zahtevani kvalitet, čak do te

mere da ih je nepodnošljivo gledati. U čemu je ovde problem? Ovo se tiče njihovog stava prema vlastitoj profesiji. Neki ljudi nemaju savestan stav. Oni misle: „Ako ovo što pravim može da ispuni svrhu za koju je namenjeno, meni je to dovoljno dobro. Koristite ga nekoliko godina, a onda ga popravite." Da li ovo spada u onu vrstu gledišta koju treba da poseduju osobe s normalnom ljudskošću? (Ne.) Neki ljudi imaju krajnje nehajne, ravnodušne stavove. Njima je u redu ako je nešto „dovoljno dobro". To je neodgovoran stav. Unutar iskvarene naravi postoji nešto što ljude navodi da se prema stvarima odnose tako lakomisleno i neodgovorno: to je ogavnost o kojoj ljudi često govore. U svemu što rade, zadovoljavaju se time da to bude „otprilike u redu" i „dovoljno dobro"; u pitanju je stav tipa „možda", „moguće" i „četiri od pet"; oni sve rade površno, zadovoljavaju se minimalnim rezultatima i stalno se provlače na blef; ne vide smisao u tome da stvari uzimaju zaozbiljno ili da budu pedantni, a još manje vide smisao u traganju za istina-načelima. Zar to nije nešto unutar iskvarene naravi? Da li je to manifestacija normalne ljudskosti? Nije. Bilo bi ispravno nazvati to nadmenošću, a takođe bi bilo sasvim prikladno reći da je to raskalašno – ali jedina reč kojom to može savršeno da se izrazi jeste „ogavno". Većina ljudi poseduje u sebi tu ogavnost, ali u različitoj meri. Oni po svim pitanjima žele da rade površno i aljkavo, a u svemu što rade oseća se dašak prevare. Kad god mogu, oni varaju druge ljude, hvataju krivine kad god uoče priliku za to i štede svoje vreme kad god su u mogućnosti. U sebi misle: „Dokle god uspevam da ne budem razotkriven, dokle god ne pravim probleme i dokle god me ne pozivaju na odgovornost, mogu da se provlačim kroz sve to. Svoj posao ne moram da obavljam vrlo dobro, to bi bilo isuviše naporno!" Takvi ljudi ni u čemu ne mogu da budu majstori, a u svom učenju se uopšte ne posvećuju, ne pate, niti plaćaju cenu. Hteli bi da svaki predmet zagrebu tek po površini i da sebe odmah proglase stručnjakom za tu oblast, verujući da su naučili sve što o tome ima da se nauči, a zatim se provlače oslanjajući se na to. Zar to nije stav koji ljudi imaju prema drugim ljudima, događajima i stvarima? Da li je to dobar stav? Nije. Prosto rečeno, to je „provlačenje". Takva ogavnost postoji u svim iskvarenim ljudima. Ljudi sa ogavnom ljudskošću zauzimaju gledište i stav „provlačenja" u svemu što rade. Da li takvi ljudi mogu pravilno da obavljaju svoju dužnost? Ne. Jesu li u stanju da rade u skladu s načelima? To je još manje verovatno.

Neki ljudi se nikad ne posvećuju onome što rade, već su uvek aljkavi, površni i neodgovorni. Ima, na primer, nekih koji uče da voze kola, ali nikada ne pitaju iskusne vozače na šta da obrate pažnju dok voze ili koja brzina može da ošteti motor. Ništa ne pitaju, nego samo sednu za volan i voze – i na kraju unište automobil. Tada obično izađu, pa šutnu po kolima i kažu: „Ovo je običan krš. Daj mi neki mercedes ili be-em-ve, a ne ovu šklopociju – previše je zastarela!" Kakav je ovo stav? Oni se prema materijalnim stvarima ne odnose s pažnjom i ljubavlju, niti razmišljaju da ih očuvaju u dobrom stanju, već ih namerno kvare i uništavaju. Pojedini ljudi žive aljkavim i traljavim životom. Oni po vasceli dan sve rade na brzinu i nehajno. Kakva je to vrsta ljudi? (To su nepažljivi ljudi.) Suviše je blago nazvati ih „nepažljivim ljudima" – treba ih zvati „nemarnim ljudima"; naziv

„podli ljudi" takođe je prikladan. Da li je to preterano? Kako da uočimo razliku između plemenitih i podlih ljudi? Jednostavno posmatrajte njihov stav i postupke prema vlastitoj dužnosti, gledajte kako se odnose prema stvarima i kako se ponašaju kad iskrsnu neki problemi. Ljudi od integriteta i dostojanstva su pedantni, savesni i marljivi u svojim postupcima i spremni su da plate cenu. Ljudi bez integriteta i dostojanstva su nehajni i aljkavi u svojim postupcima, stalno posežu za trikovima i uvek žele samo da se nekako provuku. Ma koju tehniku da uče, oni je ne uče marljivo, nisu u stanju da je nauče i, ma koliko vremena da potroše na učenje, i dalje ostaju potpuno neuki. To su ljudi niskog karaktera. Većina ljudi je površna u obavljanju svojih dužnosti. Koja je narav ovde u igri? (Ogavnost.) Kako se ogavni ljudi odnose prema svojoj dužnosti? Oni sasvim sigurno nemaju pravilan stav prema njoj i bez sumnje je obavljaju površno. To znači da oni nemaju normalnu ljudskost. Ozbiljno ogavni ljudi nalik su životinjama. To je kao kad imaš psa za ljubimca: ako ga ne držiš na oku, počeće da grize stvari i uništiće ti sav nameštaj i kućne aparate. To bi značilo da si na gubitku. Psi spadaju u životinje; oni ne misle da se prema stvarima treba odnositi s pažnjom i ljubavlju i ti ne možeš da ih učiniš odgovornim za to – samo moraš da ih naučiš nekom redu. Ako to ne činiš, nego puštaš da ti životinja pravi nered po kući i ometa ti život, to pokazuje da tvojoj ljudskosti nešto nedostaje. Ti se onda ne razlikuješ puno od životinje. Tvoj IQ je suviše nizak – ti si običan nikogović. Kako, dakle, da lepo vaspitaš svog psa? Moraš da smisliš način da mu ograničiš kretanje unutar određenog prostora ili da ga držiš u kavezu i puštaš napolje dva-tri puta dnevno u tačno određeno vreme, kako bi imalo dovoljno fizičke aktivnosti. Tako ćeš mu obuzdati želju da nasumično grize delove nameštaja, a ujedno ćeš mu omogućiti dovoljno fizičke aktivnosti da bi bio zdrav. Na taj način, pas će biti lepo vaspitan, a ujedno će i tvoje okruženje biti zaštićeno. Ako čovek nije u stanju da se pozabavi stvarima s kojima se sreće i ako nema ispravan stav, to znači da njegovoj ljudskosti nešto fali. Ona ne može da zadovolji merilo normalne ljudskosti. Ili, ako se prebacimo na oblast spremanja hrane: obični ljudi koriste vrlo malo ulja kad nešto prže u tiganju, ali ima žena kojima hrana maltene pliva u ulju. Čak i ako si bogat, ne smeš bezobzirno da trošiš ulje – moraš da ga koristiš u razumnim količinama. Ali te žene uopšte ne mare za to; ako im se omakne, pa sipaju previše ulja u tiganj, one sav višak ulja jednostavno prospu po zemlji. To je rasipničko ponašanje, zar ne? Kako se ljudi koji imaju takav stav prema materijalnim stvarima popularno nazivaju? Oni su „ekstravagantni" – ili, uvredljivo, „rasipnici". Odakle potiču materijalne stvari? Date su nam od Boga. Neki ljudi kažu da su sve što poseduju sami zaradili – ali, koliko bi ti mogao da zaradiš ako ti to ne bi bilo dato od Boga? On ti je podario život. Da ti On nije podario život, ti ništa ne bi imao i bio bi niko i ništa, pa da li bi onda i dalje mogao da imaš sve te materijalne stvari koje poseduješ? Bog ti je možda dao više nego što daje prosečnom domaćinstvu, ali jesu li stav i gledište sa kojima te stvari bezobzirno trošiš ispravni? Kako se to može definisati sa stanovišta ljudskosti? Takvi ljudi imaju lošu ljudskost. Ekstravagantni su, bezobzirno troše i ne umeju da se prema stvarima odnose s pažnjom

i ljubavlju – takvi ljudi nemaju normalnu ljudskost. Neki čak ne pomišljaju da budu pažljivi ni prema stvarima koje pripadaju Božjoj kući. Neke stvari pripadaju Božjoj kući. Oni to vide. Pa ipak, ako se sprema kiša i ako bi bilo šteta da neka od tih stvari pokisne, šta će oni pomisliti? „Jaka stvar i ako pokisne. Ionako nije moja. Ostaviću je neka kisne.” A zatim će otići. Kako nazivamo takav stav? Sebičnost. Da li oni čestito razmišljaju? Ako ne razmišljaju, kakvi su onda oni? (Nepošteni.) Ako čovek nije čestit, zar to onda ne znači da je nepošten? Da li ljudi koji ne razmišljaju čestito imaju normalnu ljudskost? Naravno da ne. U vezi s našom prvom stavkom, koja se odnosi na stav ljudi pri ophođenju prema različitim vrstama ljudi, događaja i stvari, koliko smo stvari dosad pomenuli? Tu je najpre ogavnost, ogavni ljudi. Šta još? (Podli i nepošteni ljudi.) Kakvi kolokvijalni izrazi – da li vi koristite takve reči kad preispitujete sebe, kad spoznajete i kad detaljno analizirate sami sebe u svom svakodnevnom životu? (Ne.) Niko ih ne koristi. Koje onda reči koristite? Izgovarate grandiozne izraze – niko ne koristi ovakav svakodnevni jezik.

Mnogi ljudi za sebe misle da su prilično veliki zbog toga što veruju u Boga. Oni koji poseduju neka stručna znanja i veštine, ili čak visok stepen obrazovanja, imaju naročito jak osećaj da su iznad običnih ljudi. Zadovoljni sami sobom, oni misle: „Ja sam se čak odrekao solidne karijere koju sam imao u svetovnom životu i nisam došao u Božju kuću po besplatan ručak. Neko ko je ovako osposobljen kao ja može da pruži doprinos Božjoj kući. Ja dajem sebe i patim zarad Boga. Štaviše, delim sobu i pansion sa ovim običnim ljudima, s kojima živim u zajednici. Kakve visoke kvalitete posedujem!” Misle za sebe da su od naročito časnog integriteta i da su plemenitiji od svih ostalih. U tome nalaze neizmernu radost. Činjenica je da toliko mnogo stvari nedostaje u njihovoj ljudskosti, a oni to ne samo da ne znaju, nego su na devetom nebu, misle da su veličanstveni i da su po svom karakteru bolji od običnih ljudi. A u stvari, u njima nema ni jedne jedine stvari koja bi bila u skladu s definicijom prideva „normalan”, koji prethodi reči „ljudskost” u izrazu „normalna ljudskost”. Ništa u vezi s njima ne ispunjava to merilo; sve je daleko ispod te definicije. Njihova savest? Nemaju je. Njihov karakter? Ničemu ne vredi. Njihov integritet i njihovi kvaliteti? Ništa od toga nije dobro. Kad svi žive u zajednici i kad neki od tih ljudi poseduje nešto dragoceno, oni to ni za živu glavu ne bi ostavili drugima na izvol’te. Zašto je to tako? Delom zato što ne veruju drugima, a delom zato što se, tamo gde ima mnogo ljudi, među njima uvek nađe i jedan broj nepouzdanih ljudi, od kojih neki mogu imati lepljive prste – koji možda čak i kradu. Ti ljudi imaju loš karakter. Za vreme obroka, neki ljudi uvek za sebe biraju najbolje zalogaje hrane i jedu ih dok se sasvim ne najedu, bez obzira koliko ljudi koji još uvek nisu obedovali stoji iza njih u redu. Zar to nije isuviše sebično? Ima i ljudi koji, kad jedu, vode računa o drugima. Šta nam to ilustruje? To pokazuje da ovi drugi spadaju u razumne ljude, koji vode računa o drugima. Oni će pojesti manje, da bi nešto ostalo i za druge. To je ono što znači biti kvalitetno ljudsko biće. U Božjoj kući, neki ljudi poseduju ljudskost, dok su neki u tom pogledu donekle manjkavi. Ne mogu da zadovolje čak ni merila normalne ljudskosti. S obzirom na

ponašanja koja sam pomenuo, ima li među vama dosta ljudi sa normalnom ljudskošću? Ili ih nema baš mnogo? Ako obično pokazujete takva ponašanja, možete li da shvatite da se tu radi o problemima? Dok razotkrivaš svoju iskvarenu narav, da li si uopšte svestan toga? Ako si svestan, ako možeš to da osetiš i spreman si da napraviš promenu, onda ti imaš nešto ljudskosti – samo što ona još uvek ne doseže do normalnosti. Ali, ako ti čak nisi ni svestan toga, možeš li se onda uopšte svrstati među osobe sa ljudskošću? Ne možeš. Ovo nije pitanje dobre ili loše, normalne ili nenormalne ljudskosti – ti uopšte ne poseduješ ljudskost. Tokom obroka, na primer, ima ljudi koji, kad vide da na poslužavniku iznose dinstanu svinjetinu, odmah kreću da se grabe i da kidaju masne komade i krtinu bez razlike, ne prestajući dok sve ne počiste. Jeste li ikada videli kako se životinje tuku oko hrane? (Jesmo.) Prizor je potpuno isti, samo što su u pitanju životinje; kada se radi o ljudima, da li je tuča oko hrane sastavni deo normalne ljudskosti? (To nije normalna ljudskost.) Kako bi se ponašali ljudi sa normalnom ljudskošću? (Bili bi zadovoljni onim što dobiju i ne bi bili pohlepni.) To je prilično tačan način da se to izrazi. Kako, dakle, da čovek ne bude pohlepan? Od kojih se misli i gledišta prema ovom pitanju sastoji razmišljanje koje bi trebalo da imaju ljudi s normalnom ljudskošću i na osnovu kojeg bi čovek mogao pravilno da postupa? Kao prvo, moraš ispravno da razmišljaš. Neka žena bi, na primer, pomislila: „Danas ima baš puno pečene prasetine. Htela bih da uzmem još, ali me je pomalo stid, budući da sam okružena braćom. Šta da radim? Mislim da ću sačekati da svi završe s jelom, pre nego što zatražim repete. Ne bih htela da se ostali zapitaju kako jedna dama kao što sam ja može da bude tako proždrljiva. Kako bi to bilo ponižavajuće!” Takvo razmišljanje bilo bi normalno za jednu ženu, budući da su one generalno osetljivije na kritiku. Većina muškaraca bi pomislila: „Ovo pečenje je izvrsno. Idem još malo da se poslužim.” Prvi bi se dohvatili štapića za jelo, ne mareći šta drugi misle o njima. Neki muškarci, međutim, imaju više razuma. Nakon što uzmu zalogaj prasetine, malo će promisliti: „Iza mene ima toliko ljudi koji još ništa nisu okusili. Moram da se zaustavim i da ostavim malo i drugima.” Činjenica da oni mogu tako da misle i da se ponašaju pokazuje da se radi o razumnim ljudima, kojima je normalna ljudskost urođena. Neki ljudi odlaze u sasvim drugu krajnost: „Bog ne želi da ljudi jedu pečenu prasetinu i stoga neću ni mrvicu da probam. To znači da ja posedujem još veću ljudskost, zar ne?” Takvo razmišljanje je apsurdno. Šta zapravo želim da vam pokažem ovim primerom? Da ljudi treba da usvoje ispravan stav prema svim vrstama ljudi, događaja i stvari. Do tog ispravnog stava čovek dolazi kroz razmišljanje iz perspektive razumnosti, savesti, integriteta i dostojanstva ljudskosti. Ako u praksi primenjuješ takav način razmišljanja, ti ćeš u osnovi biti usklađen s normalnom ljudskošću.

Stav koji čovek ima prema ljudima, događajima i stvarima nije ništa drugo do način na koji se njegov odnos prema ljudima i stvarima manifestuje u svakodnevnom životu. Te manifestacije možda nemaju mnogo veze s poslom koji treba da obaviš ili su od njega potpuno odvojene, ali vera u Boga nije šuplja: vernici u Boga ne žive u vakuumu, nego u stvarnom životu. Oni se ne smeju odvajati od stvarnog života. Kakav stav ljudi treba

da imaju i kako treba da razmišljaju, bilo da se to odnosi na stručne veštine ili na opštu mudrost i znanje o nečemu? Da li je u redu uvek negovati način razmišljanja po kojem treba samo da se provlačimo kroz život? Neki ljudi su stalno smušeni oko ovih stvari – da li to može da im prođe? Zar oni nemaju problem s tim svojim stanovištem? Problem delimično leži u takvom stanovištu; pored toga, on ima veze i s njihovim karakterom. Velika crvena aždaja već hiljadama godina vlada Kinom i stalno se angažuje u kampanjama i borbama. Ne bavi se razvojem ekonomije i uopšte ne razmišlja o životu običnih ljudi. Na kraju, ljudi su u sebi razvili neku vrstu ogavnosti koja se sastoji u pukom prepuštanju matici. Sve rade površno i žive od danas do sutra. Nije im cilj da briljiraju u onome što studiraju, niti to mogu da dostignu. Na sve što rade gledaju iz kratkoročne perspektive: posmatraju šta se traži na tržištu i odmah žure da to proizvedu, ne misleći ni o čemu drugom sve dok ne steknu neko svoje bogatstvo. Oni svoju početnu zamisao nikada ne razvijaju dalje, ne bave se naučnim istraživanjem, niti streme ka većoj izvrsnosti; posledica svega toga je da kineska laka i teška industrija, kao i sve ostale grane privrede, ne mogu svetskom tržištu da ponude nijedan vrhunski proizvod. Uprkos tome, Kinezi se hvale: „Mi u Kini, imamo prvoklasnu tradicionalnu kulturu koja traje već 5000 godina. Mi, Kinezi, smo ljubazni i vredni ljudi." Zašto onda Kina i dalje proizvodi falsifikovanu robu i izbija ljudima novac iz džepova? Zašto Kinezi nemaju nijedan proizvod koji bi bio konkurentan na svetskom tržištu? O čemu se tu radi? Ima li Kina proizvode vrhunskog kvaliteta? Kinezi imaju jednu jedinu „vrhunsku" stvar, a to je njihova veština da imitiraju i falsifikuju – to jest, da varaju. U tome je prisutna njihova ogavnost. Neko će reći: „Zašto nas prikazuješ takvima? Zar ne misliš da nas time omalovažavaš i ponižavaš?" Ma nemoj? Sudeći po nekim stvarima koje Kinezi prave, može se reći da im takav opis savršeno pristaje. Ima li ijednog Kineza, bilo na tržištu ili među običnim svetom, koji stvarno vodi računa o poslu kojim se bavi? Takvih je veoma malo, a što se tiče onih malobrojnih koji zaista pokušaju da se bave svojim ispravnim poslom, kada vide koliko je društveno okruženje nepovoljno i da od toga ne proizilazi ništa dobro, prestaju da se trude i odustaju.

Sve ove stvari koje se tiču ljudskosti – misli, stavovi i mišljenja koje ljudi pokazuju kroz svoj odnos prema drugim ljudima, događajima i stvarima – mnogo toga govore. O čemu one govore? O tome kako čovek može da vidi karakter neke osobe i da li je ta osoba pristojna i čestita. Šta znači biti pristojan i čestit? Da li je pristojno i čestito biti tradicionalan? Da li je pristojno i čestito biti uljudan i lepo vaspitan? (Ne.) Da li je pristojno i čestito doslovce se pridržavati pravila? (Ne.) To nije ništa od navedenog. Šta, dakle, znači biti pristojan i čestit? Ako je neko pristojan i čestit, onda on sve radi sa određenim mentalitetom: „Bez obzira da li mi se ovo što radim sviđa ili ne sviđa i bez obzira da li to spada u okvir mojih interesovanja ili je to nešto što me malo zanima – ovaj posao je meni dodeljen i ja ću ga dobro obaviti. Počeću da učim ispočetka i napredovaću polako, korak po korak, sa obe noge na zemlji. Na kraju, ma koliko daleko da doguram u izvršenju ovog zadatka, znaću da sam uradio najbolje što sam mogao." U najmanju ruku, morate

posedovati praktičan i realan stav i mentalitet. Ako neki zadatak, od trenutka kad ga preuzmete na sebe, obavljate smušeno i uopšte ne brinete o njemu – ako se prema njemu odnosite neozbiljno i ne pozivate se na relevantne izvore, ako ne vršite detaljne pripreme, ako ne tražite savete od drugih ljudi, niti se konsultujete s njima i ako, pored toga, ne posvećujete sve više vremena njegovom proučavanju kako biste stalno napredovali i dostigli majstorstvo u toj veštini ili profesiji, već prema tom zadatku zauzimate kavaljerski stav i samo gledate kako da ga otaljate, onda problem leži u vašoj ljudskosti. Zar to nije puko provlačenje? Neki kažu: „Ne sviđa mi se kad mi poveravaš ovakve dužnosti." Ako ti se ne sviđa, nemoj da je prihvatiš – a ako je prihvatiš, onda treba da joj prilaziš sa ozbiljnim i odgovornim stavom. To je vrsta stava koji treba da imate. Zar to nije ono što bi trebalo da poseduju ljudi sa normalnom ljudskošću? To je ono što se zove biti pristojan i čestit. Sa ovog aspekta normalne ljudskosti, pored stava da treba da budete praktični, ozbiljni i odgovorni, potrebno je još i da, u najmanju ruku, budete pažljivi, savesni i spremni da plaćate cenu. Dovoljno je da te stvari posedujete.

U crkvi ima svakakvih ljudi. Oni koji vole istinu odlikuju se boljom ljudskošću, a kad razotkriju svoju iskvarenu narav, lako se koriguju. Oni koji je ne vole imaju znatno goru ljudskost. Ako neka osoba ne posvećuje sebe i neodgovorno se odnosi prema Božjem nalogu, zar to ne znači da ona ne poštuje datu reč? Takva ljudskost je beskorisna i nema nikakvu vrednost. Ona je niska. Ti veruješ u Boga. Ako sa površnim i neodgovornim stavom prilaziš svom nalogu, bilo da ti je taj nalog poveren od Boga ili od crkve, da li je onda tvoj stav onakav kakav bi normalna ljudskost trebalo da poseduje? Neki će možda reći: „Ne uzimam zaozbiljno poslove koje mi daju braća i sestre, ali garantujem da ću uspešno obaviti poslove koje mi poverava Bog. Dobro ću se odnositi prema njima." Da li je to ispravan sentiment? (Nije.) Po čemu nije? Neko ko ne poštuje datu reč i kome nedostaju vrline, neko čija je ljudskost lišena tih stvari – kome takav čovek može da bude veran? Nikome. On čak i svoje privatne poslove obavlja na prevaru i mehanički. Zar takve osobe nisu podle i bezvredne? Ako neko može da se posveti, da preuzme odgovornost i da poštuje datu reč u vezi s poslovima koje mu drugi ljudi nalažu da uradi, zar će se takav čovek pokazati mnogo lošijim prilikom izvršenja naloga koji je prihvatio od Boga? Ako jedan takav, savestan i razuman čovek, razume istinu, onda on ne bi trebalo da se pokaže lošijim u izvršenju naloga primljenog od Boga i u obavljanju svoje dužnosti. Sasvim sigurno će se pokazati mnogo boljim od ljudi lišenih savesti i vrline. To je razlika u njihovim karakterima. Neki kažu: „Ne bih uzeo zaozbiljno ako bi ti zatražio od mene da se pobrinem o nekom psu ili mački, ali ako bih od Božje kuće dobio neki važan zadatak, sigurno bih ga dobro obavio." Je li ovo validan argument? (Nije.) Zašto nije? Ako čovek ima ispravno stanovište, kako prema malim tako i prema velikim stvarima, ma kakav nalog da je dobio, ako je ispravan u srcu i plemenit je po prirodi, ako poseduje integritet, ako poštuje datu reč i ponaša se moralno, to je onda druga priča i to je nešto dragoceno. Takvi ljudi svim pitanjima prilaze moralno i poštuju datu reč. Ako bi neko ko je nemoralan i ko ne poštuje datu reč rekao: „Ako mi Bog direktno naloži da nešto uradim,

siguran sam da ću to obaviti dobro", da li bi to bilo istinito? To bi bilo pomalo preterano i varljivo. Kako drugi ljudi da ti veruju ako nemaš savesti ni razuma? Tvoje reči odzvanjaju šuplje – one su samo trik. Božja kuća je nekada imala dva mala psa, koji su igrali ulogu čuvara. Nekome je bilo povereno da se brine o njima i ta osoba je pazila na njih i brinula se o njima kao da su njeni. Pritom, ona nije naročito volela pse, ali se ipak dobro brinula o njima. Kad bi se neki pas razboleo, ona bi ga lečila, kupala bi ga i hranila u tačno određeno vreme. Možda inače nije volela pse, ali je zato brigu o njima shvatila kao nalog i odgovornost koji su njoj dodeljeni. Zar tu ne postoji nešto čega bi trebalo da ima u ljudskosti? Ta osoba je posedovala ljudskost i zato je ovaj zadatak dobro obavljala. Ta dva psa su kasnije predata nekoj drugoj osobi na čuvanje i već posle mesec dana toliko su smršali da ih je bilo tuga pogledati. Šta se dogodilo? Kad su se oba psa razbolela, niko to nije primetio niti je iko mario za to, a zbog lošeg zdravstvenog stanja, psi su izgubili apetit. Zbog toga su toliko smršali; eto kako je ta osoba brinula o njima. Da li se ljudi međusobno razlikuju? (Da.) Po čemu? (Po svojoj ljudskosti.) Da li je osoba koja se dobro brinula o psima razumela neki veliki broj istina? Ne mora da znači. Isto tako, ne mora da znači da osoba koja se o njima loše brinula kraće vreme veruje u Boga. Otkud onda tako velika razlika između te dve osobe? Otud što im se karakteri razlikuju. Neki ljudi poštuju datu reč. Kad nekome daju svoju reč, oni će na kraju moći da polože račun, bilo da im se to što su obećali da urade dopada ili ne. Kad neki zadatak preuzmu na sebe, sigurni su da će, korak po korak, moći da ga obave. Oni zavređuju poverenje koje drugi ljudi imaju u njih i žive u skladu sa svojim srcem. Poseduju savest i sve stvari odmeravaju po svojoj savesti. Neki ljudi nemaju savest. Oni će vam dati svoju reč i posle toga neće ništa uraditi u vezi s tim. Oni ne kažu: „Poklonili su mi svoje poverenje. Moram ovo dobro da obavim, da bih to poverenje zadržao." Njihovo srce nije takvo i oni ne razmišljaju na taj način. Zar to nije razlika u ljudskosti? Recite Mi, da li je osoba koja se dobro brinula o psima smatrala svoj posao napornim? Nije ga smatrala previše zamornim ili napornim. Nije razbijala glavu pokušavajući da osmisli kako da taj posao dobro obavi, niti se često molila u vezi s tim. U svom srcu je znala šta bi bilo pravilno da uradi i zato je ponela to breme. Osoba koja nije bila spremna da ponese breme takođe je prihvatila tu dužnost, ali je ona odmah počela da joj smeta. Nerviralo ju je kad psi laju, pa ih je ovako prekorevala: „Hajde, laj još malo, hoćeš li? Zalaj još jedanput, pa ću ti koske prebiti!" Zar ovde ne postoji razlika u ljudskosti? Postoji, i to velika. Neki ljudi, kad god im poveriš neki zadatak, smatraju to nečim što ih nervira, što im smeta i što im uveliko ograničava slobodu. „Još jedan posao? Ionako ne znam gde mi je glava – nisam ja neko ko ovde po ceo dan lenčari!" I tako oni iznalaze svakojake izgovore da bi izbegli taj posao i da bi sebe opravdali što ne ispunjavaju svoje obaveze. Oni nemaju savesti ni razuma, niti ikada analiziraju sebe, već samo nude opravdanja i izgovore kako bi dobili oprost za svoju lošu ljudskost. Eto kako se ponašaju ljudi sa lošom ljudskošću. Može li onda neka takva osoba da zakorači u istina-stvarnost? (Ne može.) A zašto ne može? Zato što ne voli istinu i što ne voli pozitivne stvari. Zar nije tako? Ona ne poseduje ni

normalnu ljudskost, niti stvarnost pozitivnih stvari. Ona u sebi nema tu suštinu. Kakav je, dakle, odnos između istine i normalne ljudskosti? Šta mora postojati unutar nečije ljudskosti da bi ta osoba ušla u istina-stvarnost i sprovela istinu u delo? Ona, pre svega, mora da ima savest i razum. Šta god da radi, mora da ima ispravan stav, mora ispravno da razmišlja i da ima ispravno stanovište. Samo pod tim uslovima ona može da ima normalnu ljudskost – a samo osoba koja poseduje normalnu ljudskost može da prihvati istinu i da je sprovede u delo.

B. Kako ljudi rukovode svojim ličnim okruženjem

Druga stavka: kako ljudi rukovode svojim ličnim okruženjem u svakodnevnom životu. Koju oblast normalne ljudskosti obuhvata ova stavka? (Oblast životnog okruženja.) A od čega se ono sastoji? Ono se uglavnom sastoji od dve široke oblasti: okruženje u kojem čovek živi i koje se prostire samo do granica njegovog ličnog života i javna okruženja s kojima on često dolazi u kontakt. Od čega se te dve oblasti konkretno sastoje? Od čovekovog načina života, kao i od načina na koji on upravlja higijenom i svojim okruženjem. Ako to dalje razložimo, od čega se sastoji čovekov način života? Od rada i odmora, načina ishrane i stvari poput svakodnevnog očuvanja čovekovog zdravlja i opšteg znanja o svakodnevnom životu. Počećemo od prve navedene stvari, rada i odmora. Bitno je da se one obavljaju redovno i prema rasporedu. Ako izuzmemo neke posebne okolnosti, na primer kad čovek mora zbog posla da ostane budan do kasno ili da radi prekovremeno, rad i odmor najčešće treba da budu redovni i u skladu sa rasporedom. To je ispravan način. Ima ljudi koji više vole da rade noću. Oni uveče ne odlaze na spavanje, nego se bave svakojakim stvarima. Kad ujutru svi ostali ustanu i krenu na posao, oni tek tada idu na spavanje, a kad uveče ostali krenu na spavanje, oni u to vreme ustaju i počinju sa radom. Zar nije tačno da ima takvih ljudi? Uvek su neusklađeni sa drugima, uvek posebni – takvi ljudi se ne odlikuju naročito zdravim razumom. Pod normalnim okolnostima, u osnovi bi trebalo da svi imaju usklađene ritmove, izuzev u nekim posebnim slučajevima. Šta smo naveli kao sledeću crticu? (Način ishrane.) Potrebe normalne ljudskosti za hranom lako je ispuniti, zar ne? (Jeste.) To je krajnje jednostavno. Pa ipak, zar nije tačno da ljudi imaju i neka pogrešna gledišta u vezi sa ishranom? Neki kažu: „Mi verujemo u Boga i sve je u Njegovim rukama. Nema tog načina ishrane koji bi mogao da naškodi čovekovom želucu. Ješćemo šta god nam se sviđa, slobodno i nesputano. To nije problem, kad imamo Boga da nas štiti.” Zar ne postoje ljudi s takvim shvatanjem? Zar u tome nema nečeg pomalo iskrivljenog? Takvo shvatanje je nenormalno; oni koji to tako shvataju ne razmišljaju normalno. Ima, zatim, i onih koji normalno, zdravorazumsko znanje o životu mešaju sa pokazivanjem obzira prema telu. Oni veruju da obraćati pažnju na zdravorazumsko znanje o životu znači pokazivati obzir prema telu. Zar nema ljudi koji veruju u to? (Ima.) Primera radi, neki ljudi imaju stomačne probleme, pa stoga ne jedu začinjenu, nadražujuću hranu. Ima nekih koji im kažu: „To su tvoje sklonosti u vezi sa ishranom; ti pokazuješ obzir prema telu.

Moraš da se pobuniš protiv toga. Postoje mesta na kojima ćeš boraviti gde je to hrana, pa ćeš morati da je jedeš. Kako da ne jedeš?" Zar ne postoje ljudi s takvim shvatanjem? (Postoje.) Neki ljudi ne bi smeli da jedu određenu hranu, ali je ipak uporno jedu, uprkos nelagodnosti, samo zato da bi se bunili protiv tela. Kažem im: „Dozvoljeno ti je da je ne jedeš, ako ne želiš. Niko te neće osuđivati ako je ne budeš jeo." A oni kažu: „Ne, moram to da pojedem!" U tom slučaju, oni zaslužuju da im bude muka. Sami sebi je tovare na vrat. Oni sami određuju pravila, pa stoga moraju i da ih se pridržavaju. Da li bi onda bilo pogrešno ne jesti takvu hranu? (Ne.) Ne bi bilo pogrešno. Drugi imaju neka posebna zdravstvena stanja, pa su zato alergični na pojedine namirnice. Moraju da izbegavaju te namirnice i ne smeju da ih jedu. Neki su alergični na ljute papričice, pa stoga ne bi trebalo da ih jedu, ali oni ipak insistiraju na tome. Jedu ih, verujući da se na taj način bune protiv vlastitog tela. Zar to nije krivo shvatanje? Jeste. Ako nisu sposobni da jedu neke namirnice, ne treba ni da ih jedu. Zbog čega se bore protiv sopstvenog tela? Zar to nije nesmotreno s njihove strane? (Jeste.) Nema potrebe držati se tog pravila ni buniti se protiv vlastitog tela na taj način. Svako ima drugačije fizičko stanje: neki ljudi imaju osetljiv želudac, neki slabo srce, nekima je vid lošiji, neki ljudi se puno znoje, a neki se nikad ne oznoje. Svačije stanje je drugačije i ti moraš da se prilagođavaš vlastitom stanju. Jedna rečenica može da se primeni na sve ove slučajeve: naučite malo o zdravom razumu u životu. Šta u ovom kontekstu znači „zdrav razum"? To znači da moraš da znaš koja hrana je za tebe štetna, a koju dobro podnosiš. Ako je neka hrana neukusna, ali je dobra za tvoje zdravlje, onda moraš da je konzumiraš zarad vlastitog zdravlja; ako je nešto ukusno, ali ti je muka kad to pojedeš, nemoj to da jedeš. To je zdrav razum. Osim toga, ljudi moraju da nauče nekoliko zdravorazumskih načina za očuvanje zdravlja. Tokom sva četiri godišnja doba, pustite da vreme, klimatski uslovi i godišnje doba diktiraju vaš način ishrane – to je osnovno načelo. Nemojte se boriti protiv vlastitog tela – to je misao i shvatanje koje bi trebalo da imaju ljudi s normalnom ljudskošću. Neki ljudi dobiju enteritis i pate od proliva kad god jedu nadražujuću hranu. Stoga, oni ne treba da je jedu. Pa ipak, neki od njih kažu: „Ne plašim se. Bog me čuva", a onda ih, nakon takvog obroka, muči proliv. Pritom čak tvrde kako ih Bog na taj način stavlja na kušnju i oplemenjuje ih. Zar ti ljudi nisu smešni? Ako nisu smešni, onda su užasni proždrljivci, koji jedu ne obazirući se na posledice. Takvi ljudi imaju mnogo problema. Umesto da obuzdaju svoj apetit, oni kažu: „Ne plašim se. Bog me čuva!" Kakvo je njihovo shvatanje ovog problema? Ono je iskrivljeno; oni ne razumeju istinu, a ipak pokušavaju da je slepo primenjuju. Iako pate od enteritisa, oni ne vode računa o tome šta jedu, a kad zbog toga dobiju proliv, kažu da ih to Bog stavlja na kušnju i oplemenjuje – zar to nije slepa primena pravila? Kad neka tako smešna osoba priča takve gluposti – zar to nije bogohuljenje? Zar bi Sveti Duh obavljao Svoje delo u nekoj tako smešnoj osobi? (Ne bi.) Ako ne razumeš istinu, ne smeš slepo da primenjuješ pravila na razne stvari. Da li bi Bog ikoga nasumično stavio na kušnje? Naravno da ne bi. Ti se čak nisi ni kvalifikovao za to; tvoj rast je još uvek nedovoljan – i zato te Bog neće

staviti na kušnje. Čovek koji ne zna od koje hrane ga spopada mučnina je običan idiot nezdravog intelekta. Mogu li ljudi nezdrave razumnosti i intelekta da razumeju Božje namere? Mogu li da razumeju istinu? (Ne.) Da li bi onda Bog neku takvu osobu stavio na kušnje? Ne, ne bi je stavio. Eto šta znači biti lišen razuma i pričati gluposti. Postoje načela po kojima Bog ljude stavlja na kušnju; ona su usmerena ka ljudima koji vole istinu i koji streme ka njoj, ka ljudima koje bi Bog upotrebio i koji bi mogli da svedoče o Njemu. On na kušnje stavlja ljude od istinske vere, koji mogu da Ga slede i da svedoče za Njega. Niko ko traga samo za udobnošću i uživanjem i ko uopšte ne stremi ka istini, a pogotovo niko sa iskrivljenim shvatanjem, ne poseduje u sebi delo Svetog Duha. Budući da je tako, da li bi Bog takve ljude podvrgavao kušnjama? To je apsolutno nemoguće.

Neki ljudi imaju pristup kineskim biljnim lekovima i zdravoj hrani, koje onda koriste na krajnje neozbiljan način. Tako će pojedine žene često mazati na lice zaštitne kreme koje izbeljuju i zatežu kožu. Svakoga dana trošiće po dva sata na nanošenje šminke i po tri sata na njeno skidanje, da bi na kraju do neprepoznavanja uništile kožu na svom licu. Pritom će čak govoriti: „Niko ne može da pobedi prirodni zakon koji kaže da lepota bledi sa starošću – pogledaj samo ovu moju ostarelu kožu!" Činjenica je da one ne bi izgledale tako staro da nisu stalno nešto prčkale oko svog lica – upravo zbog nanošenja preterane količine tih proizvoda one izgledaju starije. Kako ovo tumačite? (Same su krive za to.) To su i zaslužile! Postoji određeno zdravorazumsko znanje za život u normalnoj ljudskosti koje čovek mora da dokuči, poput opšteg znanja o očuvanju vlastitog zdravlja i prevenciji bolesti: na primer, da hladna stopala mogu da izazovu bol u leđima, kako treba lečiti rane simptome dalekovidosti ili koje su štetne posledice predugog sedenja za računarom. Čovek treba da razume ponešto o takvim zdravorazumskim načinima očuvanja svog zdravlja. Neki će možda reći: „Da bi verovao u Boga, treba samo da čitaš Njegove reči. Kakva je korist od učenja svih tih zdravorazumskih stvari u vezi sa zdravljem? Čovekov životni vek određuje Bog i tu nikakvo znanje o očuvanju zdravlja ne može ništa da promeni nabolje. Kad dođe vreme da umreš, niko ne može da te spase." Na prvi pogled, čini se da je ta izjava tačna, ali je zapravo apsurdna. To je nešto što bi mogao da izjavi neko ko je lišen duhovnog razumevanja. Oni uče da se razbacuju izlizanim rečima i doktrinama i da izgledaju produhovljeno, ali zapravo nemaju nikakva jasna shvatanja. Kad ih nešto zadesi, oni samo slepo pokušavaju da primene propise i govore onako kako najbolje umeju, a da pritom uopšte ne praktikuju istinu. Neki ljudi im, na primer, mogu reći da je kačamak od kukuruznog brašna hranljiv i da je dobar za zdravlje. To uopšte ne dopire do njih. Ali zato, čim čuju da neko kaže da je pečena prasetina zdrava, prvom prilikom će navaliti na pečenje i pritom će, s punim ustima hrane, govoriti: „Šta ću? Moram ovo da jedem; dobro je za zdravlje!" Zar nije lažljivo tako govoriti? (Jeste.) To je laž. Posedovati ono što poseduju ljudi normalne ljudskosti, znati ono što ljudi treba da znaju, znati ono što treba da se zna u životnoj etapi koja odgovara tvojim godinama – to je ono što znači imati normalnu ljudskost. Neki ljudi u svojim dvadesetim godinama jedu sve što im padne pod ruku. Ješće čak i kocke leda po

hladnom danu. Stariji članovi porodice prestrave se kad to vide i mole ih da to ne jedu, jer će ih boleti stomak. „Boleće me stomak? Ništa mi neće faliti", kažu i dodaju: „Pogledaj me: prosto pucam od zdravlja!" Oni u svojim godinama ne znaju te stvari. Sačekajte da navrše četrdesetu, pa im onda dajte da jedu kocke leda. Da li bi pristali na to? (Ne bi.) A kad napune šezdesetu, ne samo da neće jesti led – biće ih strah da prođu pored njega. Njihovo telo neće moći da podnese njegovu hladnoću. To se zove iskustvo – učenje životnih lekcija. Ako neko sa svojih šezdeset godina ne zna da njegov želudac ne može da svari previše kocki leda, da to njegovo telo ne može da podnese i da će se razboleti, kako to nazivamo? Da li takvim ljudima nedostaje normalna ljudskost? Nedostaje im životno iskustvo. Ako neko sa šezdeset i kusur godina još uvek ne zna da hladnoća nije dobra za kičmu ili da od hladnih stopala mogu da ga bole leđa, kako taj čovek mora da je živeo tih šezdeset i kusur godina? Mora da se samo smušeno provlačio kroz život. Neki ljudi shvate puno zdravorazumskih stvari o životu do svojih četrdesetih, kao, na primer, neka opšta znanja o zdravlju; oni takođe imaju poneko ispravno gledište u vezi s materijalnim stvarima, novcem i poslom, kao i sa svojom rodbinom, sa dešavanjima u svetu, sa svojim životom, i tome slično. Oni te stvari jasno razumeju i, čak i ako ne veruju u Boga, još uvek te stvari razumeju nešto bolje nego pripadnici mlađe generacije. To su ljudi koji imaju osećaj za ispravno i pogrešno i koji normalno razmišljaju. Tokom dve decenije, koliko su proživeli od svojih dvadesetih, shvatili su mnoge stvari, od kojih su neke bliske istini. To pokazuje da se radi o ljudima koji imaju sposobnost razumevanja, o ljudima finog kova. A još ako je reč o ljudima koji streme ka istini, oni će mnogo brže zakoračiti u istina-stvarnost, zato što su tokom tih dvadeset godina mnogo toga iskusili i zadobili nekoliko pozitivnih stvari. Njihova će iskustva biti u skladu sa istina-stvarnošću o kojoj govori Bog. Međutim, ako je ljudskost neke osobe isuviše manjkava i ako ona nema ispravna gledišta ni razmišljanje normalne ljudskosti, a kamoli intelekt normalne ljudskosti, kako u pogledu života tako i u pogledu ljudi, događaja i stvari s kojima se susretala tokom tih dvadeset godina, to znači da je sve te godine uzalud proćerdala. Na nekoliko mesta na kojima sam boravio, ustanovio sam da neke od starijih sestara ne umeju da spreme hranu. Nisu u stanju da isplaniraju čak ni uravnotežen obrok. Kuvaju supu od mesa koje bi bolje bilo propržiti, a prže meso od kojeg bi najbolje bilo skuvati supicu. Proizvodi dostupni na pijaci menjaju se u zavisnosti od godišnjeg doba, ali na njihovim trpezama se uvek može naći svega nekoliko različitih obroka. O čemu se ovde radi? Radi se zapravo o nedostatku inteligencije, zar ne? Tim ženama nedostaje kov normalne ljudskosti. Ne umeju da skuvaju čak ni namirnice sa kojima se svakodnevno sreću, poput kupusa ili krompira. Nisu dorasle čak ni najjednostavnijim zadacima i ne mogu da ih obave. Kako su se uopšte provlačile kroz život tokom poslednjih pedeset ili šezdeset godina? Da li je moguće da im srce nikada ništa nije poželelo od života? Ako neko ne može da stekne iskustvo ni iz čega što radi, kakvu bi onda dužnost takav čovek mogao dobro da obavlja? Činjenica je da ljudi mogu da nauče razne stvari, samo ako se malo posvete tome i ako potroše neko vreme da to uvežbaju. Ako neko nije u

stanju da išta uradi čak ni posle nekoliko godina učenja, mora da je užasno lošeg kova i slabog intelekta!

Hajde da sada malo popričamo o održavanju higijene. Nedavno sam posetio dva mesta na kojima je prostor oko kuća bio u potpunom neredu. Tamo je u početku bilo sve uredno, pa kako su onda ta mesta pretvorena u takve „svinjce”? Razlog je taj što ljudi koji tamo borave ne umeju da drže stvari pod kontrolom. Oni nemaju svest ni zahteve normalne ljudskosti u pogledu higijenei. Ovde se ne radi samo o tome da su ti ljudi lenji; pored toga, oni su naprosto navikli da žive u takvim uslovima. Bacaju smeće po zemlji i stvari odlažu gde bilo, bez ikakvih pravila i ograničenja. Kad se nakane da malo počiste oko sebe, u stanju su da svega dan-dva održavaju čistoću, tako da je već posle nekoliko dana opet sve neuredno i prljavo da je mučno i gledati. Recite Mi, kako nazivamo takvo okruženje? A ljudi koji mogu drage volje da obeduju i da spavaju u takvim uslovima – kakvi su to ljudi? Oni su nalik svinjama, zar ne? Nisu svesni, niti išta razumeju u vezi sa higijenom, sa svojim okruženjem, sa strukturom, niti sa upravljanjem. Oni ništa ne primećuju, bez obzira u kakvoj prljavštini i kakvom neredu žive. To njima nimalo ne smeta; uopšte se ne brinu i ne potresaju zbog toga. Žive onako kako su navikli, neodređeno i bez ikakvih zahteva. Na nekim mestima se strogo vodi računa o higijeni i životnoj sredini, pa biste pomislili kako ljudi koji tu žive brinu o čistoći i znaju da upravljaju svojim okruženjem – tek kad im dođete u iznenadnu inspekciju, saznajete da oni pred svaki najavljen obilazak šalju ljude da pospreme nered. Ako im unapred kažeš da ćeš ih posetiti, možeš biti siguran da će sve biti čisto; ako ih posetiš bez najave, naići ćeš na posve drugačije okruženje, koje će zasigurno biti prljavo i neuredno. U nekim devojačkim sobama, odeća i obuća leže svuda unaokolo, dok su napolju gomile alatki, poput motika i krampova, razbacane zajedno s odećom. Pritom će neki od tamošnjih ljudi reći kako su previše zauzeti, pa nisu stigli da počiste. Jesu li zaista baš toliko zauzeti? Zar nemaju vremena čak ni da predahnu? Ako nemaju, onda su stvarno zauzeti – ali, nije valjda da su baš toliko zauzeti? Šta im je teško da naprave malo reda? Šta je toliko naporno u vezi sa održavanjem čistog i urednog okruženja? Ima li to neke veze s ljudskošću? Zašto bi ljudi toliko želeli da žive u „svinjcu”? Zašto bi bili tako opušteni u jednom takvom okruženju? Kako mogu da uopšte ne reaguju na takvo okruženje? O čemu se tu radi? Šta je razlog lošeg upravljanja okruženjem? Ako neko mesto povremeno posećujem i uvek im se unapred najavim, srediće ga da bude cakum-pakum, ali će prestati to da rade ako počnem češće da ih posećujem. Kazaće: „Pošto nam često dolaziš, preskočićemo te formalnosti. Takvi smo kakvi smo. Iscrpljujuće je povazdan čistiti i spremati! Ko još ima snage za to? Toliko smo po čitav dan zauzeti, da nemamo kad ni da se počešljamo!” Oni nude takva opravdanja. A kakva opravdanja smišljaju drugi? „Sve je ovo samo privremeno. Stoga, ne mora uvek sve da bude u savršenom redu. Dobro je i ovako kako je.” Tačno je da je sve privremeno – ali, čak i ako bi živeo u šatoru, opet bi morao da održavaš čistoću u njemu, zar ne? To je normalna ljudskost. Ako ne poseduješ čak to parčence normalne ljudskosti, po čemu se onda razlikuješ od zveri?

U okviru Božje kuće ima jedna crkva koja se nalazi na prilično dobrom mestu, kraj planina i blizu vode. Do tamo je izgrađen put, a obale obližnje reke obrasle su drvećem. U dvorištu crkve napravljena je čak i senica, oivičena stazom od ukrasnog kamenja. Stvarno je lepo tamo. Jednoga dana, iz daljine sam ugledao neku stvarčicu žute boje na tom, inače čistom putu. Prišavši bliže, video sam da je to kora od narandže. Ko bi ga znao ko je to smeće nemarno bacio tu. A ispod senice, koja je inače takođe bila čista, neko je jeo semenke suncokreta i pobacao ljuske svuda unaokolo po podu. Recite Mi, da li je to uradila neka osoba koja poznaje pravila? Da li u normalnoj ljudskosti postoje neka zahtevana merila u pogledu čovekove higijene i životne sredine ili ne postoje? Neki će možda reći: „Po čemu ja to ne zadovoljavam merila? Perem noge svako veče. Ima ljudi koji to ne rade. Neki se čak ni ne umivaju ujutro kad ustanu." Dobro, možda su ti čiste noge, ali zašto onda tvoje radno okruženje liči na svinjac? Na šta se svodi to tvoje čistunstvo? U najboljem slučaju, ono pokazuje da si strašno sebičan. Hteo bi da upravljaš svim stvarima – a kako bi to mogao da postigneš, kad ne možeš da upravljaš čak ni svojim neposrednim okruženjem? To je zaista besramno! Ti ljudi ne samo što ne mogu da upravljaju svojim okruženjem – oni ne vode računa čak ni o ličnoj higijeni i bacaju smeće unaokolo. Kako su izgradili tu naviku? To što bacaju kore od voća i ljuske možda će pravdati time da se radi o biorazgradivim stvarima, to jest o kompostu. Ali, zašto onda taj kompost ne odložiti na posebno mesto ili u kantu za smeće? Zašto ga razbacivati po putu ili ispod senice? Je li senica mesto na kojem se čuva kompost? Zar to nije nepoštovanje pravila? (Jeste.) Radi se o strašnoj oskudici ljudskosti, razuma i morala – ti ljudi su podli! Recite Mi, ima li načina da se ovaj problem reši? Kako se takvo ponašanje može sprečiti? Može li se to postići nadzorom? Ko bi mogao da motri na sve te stvari? Šta nam je činiti? (Treba ih novčano kazniti.) Da, to je krajnje sredstvo. Mora se uspostaviti pravilan sistem. Nema više gledanja kroz prste. Ti ljudi su naprosto toliko ogavni – nepopravljivi su! Na pojedinim mestima, ubuđale kartonske kutije, ubuđale daske i komadići papira leže razbacani unaokolo, a ljudi koji tu rade kažu da ih čuvaju jer će im kasnije zatrebati. Ako se već radi o korisnim stvarima, zašto ih ne držite sortirane po tipu i uredno složene? Zar tako ne bi em lepše izgledale, em zauzimale manje prostora? Većina ljudi ne zna ništa o upravljanju. Stvari drže nasumično naslagane ili razbacane unaokolo, tako da više nema ni igla gde da se baci. Kako gomile narastaju, nered postaje sve veći, a sa neredom dolazi i prljavština, sve dok se cela prostorija ne pretvori u običnu rupčagu koju je mučno i pogledati. Da li ljudi koji žive u takvom okruženju imaju normalnu ljudskost? Jesu li to ljudi dobrog kova ako nisu u stanju da vode računa čak ni o okruženju u kojem žive? Šta je još preostalo što takve ljude razlikuje od zveri? Deo razloga zbog kojeg većina ljudi ne ume da upravlja svojim životnim prostorom leži u tome da niko od njih nije svestan higijene, niti iko zna kako da upravlja svojim okruženjem. Te stvari im uopšte ne padaju na pamet i oni nisu svesni kako treba da izgleda okruženje u kojem žive ljudi. Nalik su životinjama, nesvesni u kakvoj bi vrsti okruženja trebalo da žive. Drugi deo razloga leži u činjenici da rukovodioci

ne umeju da rukovode tim stvarima. Rukovodioci ne umeju da rukovode tim stvarima, a ljudi kojima oni rukovode ne razmišljaju unapred o tim stvarima, niti su ih svesni. Na kraju, uz „saradnju" svih, to mesto se pretvara u „svinjac". Nakon što neko vreme provedu na tom mestu, ljudi odatle odlaze sa određenim osećanjem: „Zašto ovde nikad nije čisto? Zašto ovo mesto nikada ne liči na dom?" Recite Mi, može li čoveku da se popravi raspoloženje kad vidi nešto takvo? (Ne.) Da li biste se oraspoložili kad biste otišli tamo? (Ono ne bi ostavilo neki naročit utisak na nas.) To bi bila vaša iskrena reakcija – ono na vas ne bi ostavilo naročiti utisak. Napravio sam planove za neka od tih mesta i, kad su ti planovi realizovani i kad su stvari došle na svoje mesto, svi su uživali u onome što su videli. Ipak, posle svega nekoliko dana, svuda je opet zavladao haos. Morao sam da pronađem prikladnu osobu da rukovodi tim zadatkom kako bi se očuvala higijena. To je zato što su ljudi većinom toliko nečisti i prave nered u svemu što rade. Neki ljudi beru povrće, a ne znaju gde treba da ga operu. Insistiraju da to rade na nekom čistom mestu, usled čega ono postaje zaprljano. Kako bi se osećao da vidiš tako nešto? Zar ti ljudi nisu obično krdo zveri? Nemaju u sebi nimalo ljudskosti! Od samog pogleda na te ljude, koji uopšte ne mare za higijenu i ne znaju da upravljaju svojim okruženjem – vi biste pobesneli! Dato im je da žive u lepom okruženju, u kojem je sve lepo nameštено. S proleća cveta svakojako cveće i razno drugo bilje; imaju planine, reku i senicu; imaju mesta za rad, mesta za život i sve vrste pogodnosti. Kako je to lepo! A u šta se sve to pretvorilo? Oni sve to uzimaju zdravo za gotovo i nimalo ne cene dobrotu. Oni misle: „Ovde je lepše nego u većini drugih mesta, ali se ipak manje-više radi o selu. Nema ničega osim trave i blata." S takvim mentalnim sklopom, oni bezumno uništavaju sve to. Ne razmišljaju o upravljanju svojim okruženjem. Koliko samo stvari nedostaje takvoj ljudskosti! Ona ne poseduje ono što ljudskost treba da poseduje; ti ljudi nisu u stanju čak ni da na najosnovniji način vode računa o raznim aspektima svoje životne sredine. Recite Mi, kako ljudi mogu i da pomisle da ne neguju tako lepo okruženje u kojem žive? Kako mogu da ne vode računa o njemu? Zašto? Da li zato što su prezauzeti svojim dužnostima, pa nemaju vremena? Ili se nešto drugo dešava s njima? Zar nisu svi zauzeti obavljanjem svojih dužnosti? Ima ljudi koji žive u lošijim okruženjima nego vi, pa ipak dobro vode računa o svom životnom prostoru. Kad drugi to vide, tapšu ih po ramenima, dive im se i poštuju ih. A zamislite da vide vaše životno okruženje – ne moraju čak ni da ulaze unutra; prezreli bi vas čim bi ovlaš pogledali kako izgleda spolja. Zar niste sami krivi za to? Tvoji postupci i ponašanja doveli su do toga da živiš u ovom užasno otrcanom okruženju. Kad ljudi vide u kakvom okruženju živiš, to je isto kao da su zavirili u tvoju suštinu. Možeš li onda da ih kriviš zbog toga što te preziru? Da li je neka osoba uzvišena ili niska, plemenita ili podla, o tome ne odlučuju analize drugih ljudi, već ono što ta osoba sama proživljava. Ako poseduješ sve ono što čini normalnu ljudskost, moći ćeš istinski da proživiš u ljudskom obličju. Moći ćeš da demonstriraš svoje plemenite kvalitete, pa će te drugi ljudi prirodno ceniti i poštovati. Ako ne poseduješ te stvari, ako ne razumeš zdravorazumsku higijenu i ako ne umeš da vodiš računa o svom okruženju, nego sve

svoje dane provodiš u „svinjcu” i čak si prilično zadovoljan zbog toga, to pokazuje tvoju zversku ćud. To pokazuje da si nizak i nižerazredan. Tako niska i nižerazredna osoba, s tako niskom i nižerazrednom ljudskošću, bez trunke razmišljanja, gledišta, zahteva i težnji koje normalna ljudskost treba da ima – da li osoba koja je lišena svih tih stvari može da razume istinu? Može li ona da uđe u istina-stvarnost? (Ne.) Vi takođe mislite da ne može? A zašto ne može? Neki će reći: „Mi smo se još odavno ratosiljali svih tih ovozemaljskih stvari tokom godina našeg verovanja u Boga. Nas te stvari nimalo ne zanimaju! ’Živeti kvalitetnim životom’ – to je svetovna stvar!” Zar nema ljudi koji tako govore? Da li je onda i vazduh koji udišeš svetovna stvar? Odeća koju nosiš, sve materijalne stvari koje koristiš – jesu li i to svetovne stvari? Zašto se onda ne okupljate bilo gde na otvorenom? Zašto se okupljate u prostoriji? Zar nisu smešni ljudi koji tako govore? Saopštiću ti jednu činjenicu: ako takva osoba poželi da uđe u istina-stvarnost, neće joj biti lako. Ako neko želi da zakorači u istina-stvarnost, on najpre mora da poseduje normalnu ljudskost; osim toga, mora da odbaci sve te loše životne navike, mora da teži nečemu što ima stila i da stremi ka životu koji se odlikuje kvalitetom, lepim manirima i moralnošću. Da li je ovo prikladan način da se to kaže? Dobro, mogu li se onda ovi problemi lako ispraviti? Koliko je vremena potrebno da čovek promeni svoj stil života i da odbaci loše navike? Koji se metod mora upotrebiti da bi se u to ušlo što je moguće pre? Koji metodi uopšte postoje, ako izuzmemo kažnjavanje? (Međusobni nadzor.) Međusobni nadzor je jedan od metoda; sve se svodi na to da li ga ljudi prihvataju. Kako vidim, uvođenje novčanih kazni bio bi moćan i zaista efikasan potez. Čim se dotaknete novčanih kazni, vi ljudima zadirete u lične interese. Oni nemaju drugog izbora nego da se povinuju, iz straha da im mogu biti narušeni interesi. Eto šta se postiže novčanim kaznama. Ali, zašto se ništa ne postiže kroz razgovore o istini sa tim ljudima? Zato što oni ne poseduju normalnu ljudskost ni neophodne preduslove za prihvatanje istine. Zbog toga je razgovor o istini neefikasan metod kada je o tim ljudima reč. U svakom radnom okruženju, naučite najpre da stvari sortirate po tipu, zatim da održavate urednost, pa higijenu i čistoću i da, povrh svega toga, negujete naviku pravilnog odlaganja smeća. To je ono što normalna ljudskost treba da poseduje.

Ima žena koje samo počešljaju kosu i izađu napolje, a da prethodno nisu za sobom pokupile otpale vlasi. One to rade svakog dana. Može li se takva navika promeniti? Kad završiš sa češljanjem, moraš odmah da počistiš i da pospremiš nered iza sebe. Nemoj ostavljati drugima da to čiste – postaraj se sâm o svom okruženju. Ako želiš dobro da se staraš o svom okruženju, moraš najpre da počneš od sebe. Prvo počisti prostor u kojem boraviš. Osim toga, čovek mora da bude građanski nastrojen prema javnom okruženju u kojem živi. Primera radi, svako treba odgovorno da se ponaša prema prostorijama u kojima ljudi žive i odmaraju se. Ako vidiš komadiće kore od narandže koje je neko bacio na zemlju, naprosto ih podigni i baci u kantu za smeće. Na pojedinim radnim mestima, nakon završenog posla, posvuda ima komadića drveta, piljevine, gvozdenih šipki i eksera. Kad uđete tamo, lako možete nagaziti na neki ekser ako ste nepažljivi. Užasno

je nebezbedno. Zašto ti ljudi ne bi počistili iza sebe i uveli malo higijene po završetku posla? Kakva je to grozna navika? Jesu li oni u stanju da objasne svoje postupke? Šta će ljudi pomisliti kad vide tako neuredno i prljavo radno mesto? Zar se tako ne ponašaju zveri? Ljudi koji poseduju ljudskost moraju sve lepo da počiste nakon obavljenog posla, kako bi drugima već na prvi pogled bilo jasno da su taj posao obavila ljudska bića. Zveri ne čiste za sobom po obavljenom poslu, kao da čišćenje ne spada u njihove obaveze, niti ima ikakve veze s njima. Kakva je to logika? Više puta sam imao priliku da vidim ljude koji ne čiste iza sebe nakon završetka rada. Svi oni imaju tu istu lošu naviku. Rekao sam im da svakog dana, nakon što završe sa radom, moraju odrediti nekoga ko će počistiti smeće. Čišćenje se mora vršiti svakodnevno. Na taj način, prostorije će uvek biti čiste. Ljudi moraju da neguju takve navike. Da bi odnegovao životne navike, čovek najpre mora da se postara o svom ličnom okruženju i da se zatim privikne na to. A onda, kad se jednoga dana to okruženje bude promenilo, biće mu i samom mučno da vidi da je nešto nečisto. To je isto kao kad neki ljudi provedu tri ili pet godina u inostranstvu, pa im se čini da je tamo sve bolje nego ovde. Kad dođe dan da se vrate u svoj rodni grad, čini im se da su najedanput postali posebni. S prezirom gledaju na sve one koji ne vode računa o higijeni i u čijim kućama ne vlada čistoća. Oni čak ne mogu da podnesu da se nekoliko dana zaredom ne istuširaju. Zar to nije uslovljeno njihovim okruženjem? To upravo tako funkcioniše. Prema tome, morate započeti od održavanja lične higijene i svog okruženja. Na taj način, biće vam udobno dok obavljate svoju dužnost; to je ujedno i nešto što ljudi s normalnom ljudskošću treba da poseduju. Na nekoliko mesta na kojima sam boravio, video sam devojačke sobe u potpunom haosu i neredu. Neki će možda reći: „Želiš da budemo uredni; treba li to da bude kao u kampu za obuku?” Nema potrebe za tim. Treba samo da svakoga dana namestite krevet i da počistite sobu. Održavajte čistoću. Neka vam to postane navika. Ako to budeš radio svakodnevno, ako ti to uđe u naviku i postane norma, nešto što radiš automatski, kao što jedeš, to će značiti da si u sebi izgradio takvu naviku i da su tvoji zahtevi u pogledu vlastitog okruženja za čitav podeok stroži. A kad tvoji zahtevi postanu stroži, zajedno s njima poboljšaće se i celokupno tvoje držanje, tvoj mentalni sklop, tvoj ukus, tvoja ljudskost i tvoje dostojanstvo. Ukoliko, pak, živiš u „svinjcu”, u prostoru koji nije prikladan za ljude, već više liči na jazbinu neke zveri, to znači da ne poseduješ ljudsko obličje. Primera radi, kad vide da je prostorija u koju ulaze čista i uredna, neki ljudi će pažljivo obrisati prljavštinu sa cipela pre no što kroče unutra. Štaviše, i dalje će se osećati nečisto, pa će pre ulaska u prostoriju skinuti cipele. Kad vlasnik prostorije vidi kako su ti ljudi uredni i koliko ga poštuju, i on će njih poštovati. Drugi će, pak, nahrupiti pravo unutra s blatnjavim cipelama, ne mareći što svuda po podu raznose blato. Oni su potpuno neosetljivi na to. Vlasnik prostorije vidi da takvi ljudi po prirodi ne poštuju pravila. Oni ostavljaju loš utisak na njega, a on ih prezire i ubuduće ih neće puštati unutra. Ostaviće ih da čekaju pred vratima, a evo šta time želi da im saopšti: „Ne zaslužujete da vas pustim unutra – napravili biste nered kad biste ušli i morao bih mnogo vremena da potrošim čisteći za vama!” On ih neće poštovati. Kad

vidi da ne poseduju ljudsko obličje, neće ih čak ni poštovati. Ako neko u svom životu dospe do te tačke, da li je ta osoba i dalje ljudsko biće? Svaki kućni ljubimac je bolji od njih. Prema tome, ljudi moraju proživeti u ljudskom obličju da bi se mogli nazvati ljudima, a da bi proživeli u ljudskom obličju moraju posedovati normalnu ljudskost. Gde god da čovek živi i koju god dužnost da obavlja, on mora da se pridržava pravila. Mora da vodi računa o svom životnom prostoru i ličnoj higijeni, mora da bude odgovoran i da ima dobre životne navike. U svemu što radi, mora da bude pažljiv i ozbiljan i mora da istrajava u tome sve dok to što radi ne obavi dobro i dok ne dostigne određeni reper. Na taj način, ljudi će iz tvog učinka u obavljanju dužnosti, iz tvog vladanja i odnosa prema stvarima uvideti da si čestit i pristojan i da si dobar čovek. Diviće ti se i sasvim prirodno će steći poštovanje prema tebi. Ujedno će vrednovati tvoj rad i ceniće te, i zbog toga neće praviti budalu od tebe i neće te maltretirati. U razgovoru s tobom biće ozbiljni, bez trunke podsmeha ili prezira. Ne znam kako ljudi gledaju na Moju pojavu, ali imam ovakav osećaj: kad se srećem s ljudima, većina njih ne zbija šale i ne priča neozbiljno. Ne znam zbog čega je to tako. Možda se ljudi ovako osećaju: „Ti si naprosto tako ozbiljna osoba, ozbiljan si u svemu što govoriš i u svemu što radiš. Ti si jedna čestita osoba; ne bih se usudio da pred Tobom ispričam neki vic. Već na prvi pogled je jasno da Ti nisi takva osoba.” Ako ljudi, kad ti negde odeš da razgovaraš, ćaskaš i komuniciraš s njima, osete da u tvojoj ljudskosti i moralnosti ima nečega – oni možda ne mogu jasno da vide šta je to, ali ti ćeš znati šta je ono o čemu svakog dana razmišljaš i uvek ćeš imati načela i merila po kojima posmatraš stvari i ophodiš se prema ljudima – ako ti na taj način komuniciraš sa drugima, oni će reći da si tako razborit, da si veoma ozbiljan i razborit u svemu što radiš, što znači da si izuzetno principijelan. Šta će, na kraju, taj osećaj nadahnuti u njima? Razmislite polako o tome. Ako u svom vladanju poseduješ stvari koje ljudi s normalnom ljudskošću treba da poseduju, onda je nebitno kako te ljudi ocenjuju iza tvojih leđa. Ako u dubini srca osećaju da si ti jedna čestita i razborita osoba, neko ko prema svemu ima ozbiljan i odgovoran stav i ko poseduje plemenite vrline, oni će, nakon što neko vreme budu komunicirali s tobom, početi da te poštuju i da odobravaju tvoje postupke. A ti ćeš tada, kao čovek, imati neku vrednost. Ako oni, nakon što neko vreme budu u kontaktu s tobom, uvide da ništa ne radiš dobro, da si lenj i proždrljiv, da ne želiš ništa da naučiš, da tvoja merila prevazilaze tvoje sposobnosti, da si prilično škrt i sebičan – da, štaviše, ne vodiš računa o ličnoj higijeni i svom neposrednom okruženju, ako shvate da ti ne znaš ništa da radiš, da si veoma lošeg kova, da ne poštuješ datu reč i da nisi sposoban dobro da obaviš nijedan od zadataka koji su ti povereni – ti onda ni za koga nećeš biti značajan i bićeš obesmišljen kao čovek. Ruku na srce, nije propast sveta ako drugim ljudima nisi značajan – ono što je bitno jeste da si u velikoj nevolji ako si i u Božjem srcu isto toliko nizak, nižerazredan i bezvredan, poput neke zveri bez srca i duše. Još uvek si jako daleko od toga da budeš spasen! Da li se ijedna osoba čiji karakter ne ispunjava merilo, čije su reči i postupci potpuno neuređeni i koja liči na zver, može nadati spasenju? Kako Ja vidim, takvim ljudima preti opasnost. Pre ili kasnije, biće eliminisani.

C. Stav i ponašanje ljudi prilikom kontakta sa osobama suprotnog pola

Naša treća stavka je stav i ponašanje ljudi prilikom kontakta sa osobama suprotnog pola u svakodnevnom životu. Ovo je pitanje s kojim će se susretati svi koji žive s drugim ljudima, bez obzira na životnu dob. Koji aspekt ljudskosti to pitanje obuhvata? Ono obuhvata čovekovo dostojanstvo, njegov osećaj stida i njegov stil ponašanja. Neki ljudi veoma ležerno gledaju na kontakt sa osobama suprotnog pola. Sve dok se ništa ne dešava, oni misle da to nije toliko bitno, kao ni prepuštanje požudnim mislima niti razotkrivanje neke grešne strasti. Da li osoba normalne ljudskosti treba da ima takve misli? Da li je to znak normalne ljudskosti? Kad postaneš neko ko je dovoljno zreo da stupi u brak i da uspostavi kontakt i ljubavnu vezu sa osobom suprotnog pola, učini to normalno i niko ti se neće mešati. Ali, neki ljudi ne želi vezu – oni najpre flertuju nekoliko dana sa osobom koja im zapadne za oko, a čim upoznaju nekoga ko im se mnogo dopada i ko je po njihovom ukusu, počinju da se ponašaju razmetljivo. Kako se to oni razmetljivo ponašaju? Podižu obrvu, namiguju ili menjaju boju glasa dok pričaju, hodaju na određeni način ili počinju da iznose šaljive primedbe da bi bili primećeni; to je razmetljivo ponašanje. Kad ljudi koji obično nisu takvi počnu da pokazuju ovakvo ponašanje, možete biti sigurni da se negde u blizini nalazi neka osoba suprotnog pola koja je po njihovom ukusu. Ko su ti ljudi? Moglo bi se reći da se ponašaju neprikladno i da se ne drže jasnih granica između muškaraca i žena, ali oni time ne pokazuju nikakvo ponašanje koje zaslužuje osudu. Neki bi rekli da su ti ljudi naprosto neozbiljni. Drugim rečima, oni su lišeni samopoštovanja; neozbiljni ljudi ne shvataju pojam samopoštovanja. Neki ljudi pokazuju takve karakteristike u svakodnevnom životu; ali, budući da to ne utiče na njihovo obavljanje dužnosti, niti ih sprečava da svoje poslove dovedu do kraja, da li se ovde zaista radi o problemu? Neki se pitaju: „Dokle god ih to ne sprečava da streme ka istini, ima li uopšte potrebe razgovarati o tome?” Na šta se ovo odnosi? Na osećaj stida i dostojanstva čovekove ljudskosti. Bez stida i dostojanstva nema ni čovekove ljudskosti, a bez tih stvari ljudskost ne može biti normalna. Neki ljudi su pouzdani, ozbiljni, odgovorni i vredni u svemu što rade. Mada nemaju većih problema, oni taj aspekt svog života naprosto ne shvataju ozbiljno. Kad flertuješ sa osobom suprotnog pola, da li je to flertovanje konstruktivno ili štetno? Šta ako se osoba s kojom flertuješ zaljubi u tebe? Možda ćeš reći: „Nisam to hteo”; e pa, ako flertuješ s nekom osobom, a ne želiš da se ona zaljubi u tebe, zar se ti onda ne poigravaš s njom? Nanosiš joj bol! Tu nešto nedostaje u moralnom smislu. Ljudi koji to rade imaju slab karakter. Nadalje, ako ne nameravaš da gradiš dublju vezu s tom osobom i ako u tom pogledu nisi ozbiljan, a ipak joj i dalje šalješ znakove podizanjem obrve, namiguješ joj, razmećeš se šaljivim dosetkama u njenom prisustvu i trudiš se iz petnih žila da pokažeš kako imaš stila, kako si lep i zgodan – ako se, dakle, ponašaš razmetljivo, šta time zapravo radiš? (Zavodim ljude.) Ti imaš nameru da je zavedeš. E sad, da li je takva vrsta zavodničkog ponašanja plemenita ili ružna stvar? (To je ružna stvar.) Tu više nema nikakvog dostojanstva. Kakvi

su to ljudi koji na ovom svetu žele da zavode druge? Prostitutke, raskalašne žene, bitange – ti ljudi ne znaju za stid. Šta znači ne znati za stid? To znači biti neosetljiv na sramotu. Integritet, stid i čast, kao i ugled i dostojanstvo – ni za šta od toga oni ne mare. Takvi ljudi se samo razmeću unaokolo i flertuju. Nije im dovoljno da flertuju s jednom ili dve osobe, a ne misle da je preterano čak ni ako flertuju sa njih osam ili deset. Bilo bi potrebno na hiljade njih da bi oni bili srećni. Neke udate žene imale su po dvoje dece, ali niko van kuće nije znao za to. Zašto nikome nisu pričale o tome? Strahovale su da neće više imati uspeha u flertovanju i da će izgubiti svu svoju zavodljivost i privlačnost čim kažu da su u vezi i da su udate. Zbog toga nisu htele da pričaju o tome. Zar takvi ljudi nisu neosetljivi na sramotu? Da li je nečija ljudskost normalna ako u sebi ima nečeg takvog? Nije normalna. Ako, dakle, imaš takvu ljudskost i pokazuješ takva ponašanja, znači da si manjkav u smislu normalne ljudskosti; u tvojoj ljudskosti nema stida ni dostojanstva. Čim se nađu u blizini osoba suprotnog pola, neki ljudi počinju da se češljaju i da popravljaju odeću ili, pak, stavljaju ruž i puder na lice, ne bi li se što više ulepšali. Šta žele time da postignu? Njihov cilj je zavođenje. To je nešto čega ne bi trebalo da bude u normalnoj ljudskosti. Oni koji su u stanju da ovako zavode druge ljude i da pritom ništa ne osećaju, da misle kako je to sasvim normalno i uobičajeno i da nije ništa strašno, jesu ljudi kojima fali osećaj stida i koji čak ni ne znaju šta se sme, a šta se ne sme. Ima ljudi koji bi bili spremni da goli hodaju ulicom tamo-amo kad bi im neko za to ponudio deset hiljada juana. Kakvi su to ljudi? To su ljudi bez osećaja stida. Za novac bi sve uradili i uopšte se ne bi postideli. Integritet, karakter, osećaj stida i dostojanstvo njima ne znače ništa i smatraju ih bezvrednim. Razmetljivost i sposobnost zavođenja smatraju svojim talentom, a jedinu radost pronalaze u tome da pridobiju naklonost što većeg broja ljudi i da što više ljudi juri za njima. To za takvu ženu predstavlja najveću čast i to je ono što ona najviše ceni. Ona ne ceni stvari kao što su dostojanstvo, osećaj stida ili karakter. Da li je to dobra ljudskost? (Nije.) Da li ste i vi pokazivali ovakva ponašanja? (Jesmo.) Možete li, onda, da ih držite pod kontrolom? Da li možete da ih držite pod kontrolom skoro uvek ili samo ponekad? Možete li da se obuzdate? Ljudi koji mogu da se obuzdaju imaju srce koje zna za stid. Svakome se desi da na trenutak postane plahovit i raspušten, ali kad se to desi nekome ko može da se obuzda, on oseća da to što radi nije ispravno, da ga to degradira, da mora odmah da se okane toga i da ne sme više to da radi. I kad se kasnije ponovo nađe u sličnoj situaciji, takav čovek može da se kontroliše. Ako tvojoj ljudskosti nedostaje čak i tako neznatna sposobnost samoobuzdavanja, protiv čega ćeš onda moći da se pobuniš kad se od tebe zatraži da primeniš istinu? Neki ljudi su obdareni lepotom, pa osobe suprotnog pola stalno jure za njima; što je broj onih koji jure za njima veći, to oni misle da mogu sebi da priušte veću razmetljivost. Zar to nije opasno po njih? Šta treba raditi u takvoj situaciji? (Treba prepoznati tu zamku i izbeći je.) To zaista jeste zamka koju moraš da izbegneš – u suprotnom, sva je prilika da će te neko u tu zamku uhvatiti. Tu zamku moraš da izbegneš pre no što u nju upadneš; to se zove suzdržavanje. Ljudi koji umeju da se suzdržavaju znaju za osećaj stida i imaju dostojanstvo. One koji

to ne umeju može da namami svako ko poželi da ih zavede i oni će zagristi mamac svaki put kad neko počne da juri za njima, a u tome i jeste nevolja. Osim toga, takve osobe će se namerno ponašati razmetljivo, biće uvek lepo obučene i doterane, biraće isključivo odeću koja ih čini lepšim, zgodnijim i privlačnijim i svakog dana će se tako oblačiti; to je opasno po njih i to pokazuje da spadaju u osobe koje svesno pokušavaju da zavedu druge ljude. Ako i ti biraš odeću koja je privlačna za oko i zavodljiva, moraš da se pobuniš protiv vlastitog tela i da odustaneš od takvog stila oblačenja. Ako u tom pogledu imaš odlučnost, moći ćeš to da postigneš. Ukoliko, pak, nisi odlučan u tome i želiš da potražiš partnera, niko ti to ne brani: komunicirajte normalno jedno s drugim i okanite se flertovanja. Ako ne tražiš partnera, ali i dalje flertuješ s drugima, to se jedino može okarakterisati kao nedostatak osećaja stida. Moraš biti načisto s tim šta biraš. Možete li svi da poštujete načela? (Odlučni smo u tome.) Ako ste odlučni, to znači da imate energiju i da ste motivisani, pa će vam biti lako da ih poštujete. Nekim ljudima je zapravo u prirodi da budu pristojni i oni, štaviše, pronašavši veru u Boga, streme ka istini i idu pravim putem, te stoga nemaju takvih želja i ne reaguju ni na čije pokušaje da sa njima flertuje. Neki su prilično skloni tome, dok drugi uopšte ne obraćaju pažnju na to; neki naizgled imaju tu odlučnost, ali čak ni sami nisu u stanju da kažu da li je zaista imaju ili je nemaju. Što se tiče odnosa sa osobama suprotnog pola, to je nešto čime moraš pravilno da se pozabaviš, oko čega moraš stalno da se preispituješ i što moraš da prepoznaš kao sastavni deo dostojanstva i osećaja stida normalne ljudskosti. Kako je nedostatak osećaja stida povezan sa nedostatkom ljudskosti? Slobodno se može reći da neko ko nema osećaj stida, nema ni ljudskosti. Kako to da niko od onih koji su lišeni ljudskosti ne voli istinu? I zašto kažemo da čovek može da stremi ka istini ako poseduje ljudskost? Kažite Mi, da li ljudi lišeni osećaja stida znaju šta je dobro a šta nije? (Ne znaju.) Dakle, kad takvi ljudi čine loše stvari kojima se opiru Bogu, izdaju Ga i krše istinu, da li oni osećaju imalo samoprekora? (Ne.) Mogu li oni da kroče na pravi put ako ih savest nimalo ne grize? Mogu li da streme ka istini? Drski, bestidni ljudi su tupi; oni ne mogu jasno da razlikuju pozitivne od negativnih stvari, niti ono što Bog voli od onoga što mrzi. Dakle, kada Bog ljudima kaže da budu pošteni, oni odgovaraju: „Zašto je problematično lagati? Nije ponižavajuće reći neistinu!” Zar bestidni ljudi ne govore upravo tako? Ako neko ko ima osećaj stida ispadne nepošten i svi saznaju za to, zar on neće pocrveneti od stida? Zar iznutra neće osetiti nelagodu? (Hoće.) A šta će na to reći neka bestidna osoba? „Uopšte me ne zanima da budem pošten, ne marim za to šta drugi misle, ni koliko me smatraju vrednim, ni koliku mi težinu pridaju!” Njih to ne zanima. Mogu li onda i dalje da streme ka istini? Ako ih, nakon što izgovore neku laž, pitaš da li u srcu osećaju nemir ili bilo kakav samoprekor, reći će: „Šta uopšte znači biti spokojan? Šta je samoprekor? Zašto laganje mora da bude toliko problematično?” Oni nemaju takvu svest. Može li neko s tako nezdravim razumom da sledi Boga? Može li da stremi ka istini? Oni ka njoj ne streme. Po njihovom mišljenju, ne postoje nikakve granice između pozitivnih i negativnih stvari, između istine i onoga što istinu krši – za njih je sve to jedno

te isto. Bilo kako bilo, misle oni, sve će biti u redu ako se svako bude trudio, ako svako bude obavljao svoju dužnost i plaćao cenu. Oni ne mogu da razlikuju ove stvari. Oni ne osećaju nikakav samoprekor kad učine nešto što se opire Bogu, kad nekim svojim postupkom prekrše istina-načela, kad urade nešto što je nanelo štetu interesima nekog drugog čoveka ili kad urade nešto što ometa rad crkve. Oni uopšte nemaju osećaj samoprekora. Zar to ujedno ne znači da su lišeni osećaja stida? Ljudi bez osećaja stida ne mogu da razaznaju ovakve stvari. Po njima, oni mogu da rade šta im je volja. Sve može da prođe; nema potrebe donositi nikakve sudove uz pomoć istine. Prema tome, ljudi lišeni osećaja stida ni na koji način ne mogu razumeti ni praktikovati istinu. To je odnos između nepostojanja osećaja stida i nedostatka ljudskosti. Zašto onda niste umeli to da kažete? Svi vi mislite: „To o čemu Ti propovedaš nema mnogo veze sa istinom; to je prilično daleko istine. Obično smo u stanju da te stvari jasno sagledamo, pa zar i dalje ima potrebe da nam Ti pričaš o njima?" Ako stvarno mislite da te stvari nemaju veze sa istinom, koliko ste onda duboko ušli u istina-stvarnost? Da li proživljavate normalnu ljudskost? Jeste li zaista postali ljudi koji poseduju istinu i ljudskost? Previše ste malog rasta i ne možete čak ni te stvari da shvatite, pa kakvu biste istina-stvarnost onda mogli da imate?

Jedna od deset upravnih odluka Božje kuće glasi ovako: čovek ima iskvarenu narav i, povrh toga, poseduje osećanja. Budući da je tako, izričito se zabranjuje da dvoje članova suprotnog pola bez pratnje rade zajedno kada služe Bogu. Svi koji u tome budu otkriveni biće, bez izuzetka, izbačeni. Kako ljudi gledaju na tu upravnu odluku? Recite Mi, kad bi jedan muškarac imao neprikladne odnose sa preko trideset žena, šta bi ljudi mislili o tome kad bi za to čuli? (Ne bi verovali.) Iznenadio bi se da tako nešto čuješ; bio bi šokiran: „Zaboga, pa baš je mnogo! To je odvratno, zar ne?" A šta bi taj muškarac osećao dok bi ti o tome pričao? (Ponašao bi se kao da je to za njega sasvim nebitna stvar.) Njemu bi to bilo nešto krajnje uobičajeno. Pitaj ga šta je danas jeo: „Pirinač." Pitaj ga sa koliko je žena dosad bio: „Trideset i više." On bi ti na oba pitanja odgovorio potpuno istim tonom i sa istim načinom razmišljanja. Ima li spasa za čoveka sa takvom ljudskošću? Nema mu spasa, čak ni ako veruje u Boga. Kako ne zna da bi trebalo da ga bude stid kad tako nešto izvali? To je zaista ponižavajuće! Kako onda može tako nešto da izvali? Recite Mi, da li je u njemu preostala makar trunčica osećaja stida? Ne, nije preostala. Percepcija savesti već je otupela u njegovoj ljudskosti i u njemu više nema nikakve sposobnosti opažanja. Ovde se ne radi samo o izopačenosti – ljudi bez stida i dostojanstva više nisu ljudi. Spolja gledano, još uvek liče na ljude, ali ta slika se razbija u paramparčad onog trenutka kad treba nečim da se pozabave. U stanju su svašta da urade, ne znajući za stid – a to znači da oni više nisu ljudi. Hajde da ovde završimo razgovor o ovim pitanjima.

Razmislite malo o ova tri aspekta normalne ljudskosti o kojima smo danas diskutovali – jesu li oni važni? Da li su ti elementi normalne ljudskosti odvojeni od stremljenja ka istini? (Nisu.) Kako su oni onda povezani sa stremljenjem ka istini? Ako ljudskost nekog vernika u Boga ne sadrži u sebi pedantnost, osećaj odgovornosti ili sposobnost usredsređivanja

na vlastite postupke – ako ta osoba nema takvu ljudskost, šta ona može da zadobije od svoje vere u Boga i stremljenja ka istini? Mi smo, tokom ovih godina, razgovarali o priličnom broju istina iz svih oblasti. Ako se ljudi ne posvete svesnom odnosu prema tim istinama, ako ih sve zajedno sruče na gomilu i ako ništa ne rade savesno, mogu li onda da dosegnu razumevanje jedne ovakve istine? Neki ljudi kažu: „Ako već ne mogu da razumem istinu, zar ne bih mogao da te doktrine i terminologiju jednostavno naučim napamet?" Da li biste na taj način uspeli da na kraju zadobijete istinu? Ako ne poseduješ tu vrstu normalne ljudskosti i ako unutar tvoje ljudskosti nema tih stvari, što znači da ne poseduješ savestan, pedantan, ozbiljan i odgovoran stav prema stvarima, tada se istina za tebe pretvara u doktrine i otrcane fraze – pretvara se u propise. Ne možeš da zadobiješ istinu, zato što nisi u stanju da je razumeš. Osim toga, ako ne umeš dobro da upravljaš okruženjem, rutinom i stilom svog privatnog života, da li ćeš onda moći da uđeš u razna načela i izreke koji se tiču istine? Nećeš moći. Štaviše, ljudi moraju voleti pozitivne stvari u životu, dok prema negativnim i rđavim stvarima moraju u dubini srca da očuvaju stav gnušanja i odvratnosti. To je jedini način da se zakorači u nekoliko istina. To znači da, u svom stremljenju ka istini, moraš da imaš ispravan stav i pravilan način razmišljanja; moraš da budeš uspravan i ozbiljan čovek. Jedino takvi ljudi mogu da zadobiju istinu. Ako neko nema osećaj stida i ako u srcu ostaje tup i nesvestan nakon što počini mnoge rđave stvari, mnoge stvari koje se bune protiv Boga i krše istinu, misleći kako to nije ništa strašno – da li takva osoba može imati ikakve koristi od istine? Ona joj neće biti ni od kakve koristi. Na takve ljude istina ne utiče, niti može da ih obuzda, prekori, da ih usmeri ili da im ukaže na pravac kojim treba da idu, što znači da su ti ljudi u nevolji. Kako bi neko ko nema čak ni osećaj stida mogao da razume istinu? Da bi neka osoba razumela istinu, ona najpre mora da u svom srcu bude osetljiva na pozitivne i negativne stvari. Takve osobe osećaju odbojnost čak i na sam pomen ili suočavanje s nečim negativnim ili rđavim, a ako same urade nešto takvo, one su postiđene i nespokojne. One osećaju ljubav prema istini i mogu da u svom srcu prihvate istinu; mogu da je koriste da bi se obuzdale i da bi popravile svoja pogrešna stanja. Zar to nisu stvari koje bi normalna ljudskost trebalo da poseduje? (Jesu.) Zar osobi koja poseduje te stvari nije lako da stremi ka istini? A ako čovek ne poseduje nijednu od tih stvari, za njega je svaka priča o stremljenju ka istini samo prazna priča – kako bi mogao da stremi ka istini bez ijedne pozitivne stvari u svom srcu? Tek kad tvoja normalna ljudskost bude posedovala te stvari, istina će u tebi moći da pusti korenje, da procveta i da donese plodove – ona će tek tada ostvariti efekat. Kad budeš razumeo istinu, moći ćeš da promeniš svoj način razmišljanja i da obuzdaš svoje ponašanje, a u tebi će se sve ređe javljati iskvarene misli. To je istinska promena.

Koliko od ovih manifestacija normalne ljudskosti, o kojima smo danas govorili, vi posedujete? Koliko njih vam nedostaje? Šta posedujete? (Osećaj stida.) Osećaj stida – to je dobro. Ono što bi, u najmanju ruku, trebalo da posedujete jeste osećaj stida. Šta još posedujete? Da li svi imate savestan i pedantan stav i mentalitet prema ljudima,

događajima i stvarima? Vidim da ste aljkavi u svemu što radite, da ste letargični i da samo otaljavate poslove, a kad posmatram to što radite, nemir u Mom srcu raste. Možete li sami da uočite te probleme? Da li se zabrinete kad ih uočite? (Da.) Na koji način? Recite nešto o tome. (Sada, kad sam saslušao Božju besedu, mislim da ne posedujem mnogo ljudskosti i da sam imao lakomislen mentalitet prema svojoj dužnosti i svemu onome što mi se u životu dešavalo. Toliko sam daleko od zahtevanih Božjih merila. Pomalo se plašim.) Previše toga nedostaje tvojoj ljudskosti, jesi li to hteo da kažeš? Čini ti se da, iako si tolike godine verovao u Boga i čuo mnoge istine, još uvek ne poseduješ čak ni najosnovnije elemente ljudskosti – kako i ne bi bio uznemiren? Neki ljudi poseduju izvesne tehničke veštine, ali ipak proizvode isključivo škart. Sve je to manjkavo i ne ispunjava merila, a oni uopšte ne razmišljaju o primeni standardnih i naprednih metoda. Zar to nije nazadno razmišljanje? Primera radi, kad su od jednog takvog čoveka zatražili da ugradi neka vrata, on je kazao: „Tamo odakle ja dolazim, uglavnom se koriste jednokrilna vrata." Merilo se ne utvrđuje prema varošici iz koje je on došao. Trebalo je najpre da se raspita o tome kakva se vrata koriste u poslovnim i stambenim zgradama u velikim gradovima, pa da svoj posao obavi u skladu sa stvarnom situacijom. Umesto toga, on je samo zinuo i rekao: „Kod mene u zavičaju ne prave se dvokrilna vrata, a ovde inače nema mnogo ljudi. Nije strašno čak i ako vas ima mnogo – treba samo malo da se stisnete." Neko drugi je rekao: „Ako se ljudi budu predugo stiskali, polomiće štok. Hajde da se dogovorimo. Napravi ovog puta dvokrilna vrata; neka ovo bude izuzetak, važi?" A on je odgovorio: „Ne! Ja pravim jednokrilna vrata; ne umem da napravim dvokrilna. Ko je ovde stolar – ja ili ti? Pošto sam ja stolar, zašto me ne poslušaš? Moraš mene da slušaš!" Rečeno mu je da radi u skladu sa situacijom, ali on to nije poslušao i insistirao je na tome da napravi mala vrata. Zar to nije gnjavaža? Kad su mu tražili da postavi staklenu pregradu između unutrašnjeg i spoljašnjeg prostora da bi prostorija bila bolje osvetljena i da ne bi izgledala skučeno, rekao je: „Zašto bih ugrađivao staklo? Zar to ne bi predstavljalo bezbednosni rizik? Neću da ugrađujem staklo; dvoja vrata će biti sasvim u redu. U mom kraju se koriste isključivo ovakva vrata." Neprestano je izvaljivao fraze poput: „u mom kraju", „kod mene kući", „tehnički sam potkovan" i slično, kako bi potisnuo mišljenja drugih ljudi. Jesu li te stvari istina? (Nisu.) Šta mora da nedostaje njegovoj ljudskosti, kad ima takav stav prema spoljnim stvarima? Razumnost. A koja to konkretna stvar nedostaje njegovoj razumnosti? Uvid. Njemu se stalno čini da je sve što se u njegovom kraju radi ispravno, da je sve to vrhunsko i da je sve istina. Zar mu razumnost nije slaba? Kako bi trebalo da izgleda normalna razumnost? Čovek normalne razumnosti bi rekao: „Toliko godina sam u ovom poslu, ali nisam mnogo toga video. U mom kraju, svi pravimo ovakva vrata, ali hajde da vidimo kolika su ovde vrata. Prilagodićemo se načinu rada ovdašnjih ljudi. Ovo mesto se razlikuje od mog zavičaja i zato treba da budem fleksibilan oko ovog posla." Zar to nije razumnost? (Jeste.) Da li onda taj čovek ima takvu razumnost? Ne – on uopšte ne poseduje razum. I kako se čitava stvar završila? Posao je morao da bude ponovo urađen. Zar prepravka nije gubitak? (Jeste.)

Da, to je gubitak. Ima li puno ovakvih primera? Ima. Taj čovek je tvrdoglav, od glave do pete. Koliko je tvrdoglav? Nije slušao šta drugi govore; nije čak ni Mene poslušao, nego Mi je još i protivrečio. Rekao sam mu: „Moraš da zameniš vrata. Ako nećeš, onda ovo nije posao za tebe." A on je imao smelosti da kaže: „Napraviću vrata ovih dimenzija, čak i ako Ti moje usluge nisu potrebne!" Kakva je to narav? Je li to normalna ljudskost? (Nije.) To nije normalna ljudskost – pa kakva je onda? Kako Ja to vidim, taj čovek pomalo liči na zver. Ponaša se isto kao vo kad oždedni: ma koliko da ima ljudi ili robe u kolima u koja je upregnut, čim spazi neku rečicu ili baru, on će kola povući pravo na tu stranu. Da se okupi ne znam koliko ljudi, od vode ga ne mogu odvući. Eto o kakvoj životinji ovde govorimo. Imaju li i ljudi takvu narav? Kad je imaju, to nije normalna ljudskost, već nešto opasno. Uvek će naći izgovor da poreknu ono što govoriš i da prestanu da te slušaju. Tako su glupi i tvrdoglavi. Kada je reč o svakodnevnim stvarima, ako nemaš stav skromnog prihvatanja, ako nisi prijemčiv za tuđa mišljenja i ako nisi naklonjen učenju, kako ćeš onda moći da prihvatiš istinu? Kako ćeš biti u stanju da je praktikuješ? Svi kažu da bi bilo prikladnije napraviti dvokrilna vrata. Ti čak ni to ne možeš da uradiš, što znači da ni izbliza ne praktikuješ istinu – odbijaš čak i da saslušaš razuman predlog. Da li bi onda mogao da saslušaš nešto što se dotiče istine? Kao i uvek, ne bi to saslušao. To ne bi ni moglo da dopre do nekoga ko ima takvu narav, što znači da su takvi ljudi u velikoj nevolji. Ako nečija ljudskost ne sadrži čak ni takvu vrstu razuma, koju bi istinu takvi ljudi mogli da praktikuju? Zarad koga oni obavljaju te poslove oko kojih su svakodnevno zauzeti? Oni to rade isključivo u skladu sa vlastitim sklonostima i zarad svojih sebičnih želja. Prema ljudima, događajima i stvarima koje ih u svakodnevnom životu okružuju, oni svakog dana imaju ovakvo gledište: „Radiću šta želim, radiću onako kako ja mislim i kako verujem da treba." Kako mi to zovemo? Sve to o čemu oni po vasceli dan razmišljaju je zlo. Ako su u srcu tako zli, šta je da njihovim postupcima? Postoji li na svetu osoba čije su sve misli zle, a da su pritom svi njeni postupci još uvek u skladu sa istinom? Tu nešto nije u redu – bila bi to protivrečnost. Sve njene misli su zle, a i njeno polazište je u potpunosti zlo, tako da sve što ta osoba radi, u najboljem slučaju, neće biti upamćeno. A od stvari koje ostaju neupamćene, neke spadaju u prekide i ometanja, neke su destruktivne, dok neke i nisu baš toliko loše. Ako bismo te stvari uzeli zaozbiljno, morali bismo da ih osudimo. Tako to funkcioniše.

U pojedinim ljudima postoji neka vrsta pogrešnog gledišta, koje drugi smatraju krajnje odvratnim. Ti ljudi imaju nekakve talente i jače strane, savladali su možda neki zanat, donekle su kompetentni ili naročito vešti u određenoj oblasti pa, nakon što poveruju u Boga, sebe smatraju istaknutim ljudima. Da li je takav stav ispravan? Šta mislite o ovakvom stavu? Da li je to nešto što pripada razmišljanju normalne ljudskosti? Ne. O kakvim se onda idejama radi? Zar to nije nedostatak razuma? (Jeste.) Oni misle: „Viši sam od običnih ljudi jer poznajem ovaj zanat i bolji sam od prosečne osobe u božjoj kući. Ja sam čovek od zanata, sposoban sam, dobar sam govornik i talentovan sam. Ostavljam dobar utisak u božjoj kući. Ja sam impresivan. Niko ne može da mi naređuje,

niko ne može da me vodi i niko ne može da mi komanduje da išta radim. Posedujem ovu veštinu, pa ću raditi šta mi je volja. Ne moram uopšte da razmišljam o načelima – sve što ja uradim je ispravno i u skladu sa istinom." Šta mislite o takvom gledištu? Zar nema ovakvih ljudi? Takvi ljudi nisu u manjini i oni dolaze u Božju kuću da se šepure. Kad bi svoje prednosti ili veštine koristili da bi obavili neku dužnost u Božjoj kući, sve bi bilo u redu, ali ako dolaze ovde da bi se šepurili, onda je to problem drugačije prirode. Zašto to nazivamo „šepurenjem"? Oni vernike u Boga smatraju glupacima, ništarijama. Nije li nešto pošlo naopako sa njihovim razmišljanjem? Zar vam se ne čini da nešto nije u redu s njihovom razumnošću? Da li stvari zaista tako stoje? Jesu li ljudi koji veruju u Boga zaista bezvredni? (Nisu.) Zašto ih onda ovi ljudi smatraju takvima? Zašto bi tako nešto uopšte pomislili? Šta im daje povod da tako misle? Jesu li to naučili od nevernika? Oni misle da su ljudi koji veruju u Boga ništarije, da su to sve domaćice i papučići, da su to sve seljaci i ljudi iz nižih slojeva društva. Gledište im je isto kao u velike crvene aždaje. Misle da su ljudi koji veruju u Boga nesposobni, da ne bi mogli da se snađu u društvu, te da su u Boga poverovali samo zato što za njih nije bilo drugog puta, što nigde drugde nisu mogli da odu. Oni tako misle zbog toga što imaju neke sposobnosti, zato što znaju ponešto o nekom zanimanju ili zato što imaju neko tehničko znanje, pa ih to čini nadarenom osobom u Božjoj kući. Da li je ta misao ispravna? (Nije.) Šta je pogrešno u vezi s njom? Oni veruju da u Božjoj kući nema sposobnih ljudi, pa bi hteli da, uz pomoć ono malo stručnog znanja koje poseduju, steknu moć i da o svemu odlučuju. Ima li takvih ljudi? Da li takvih ljudi ima i među vama ili među ljudima koje poznajete i s kojima ste bliski? Postoji jedan broj ljudi koji su vešti u određenoj oblasti i koji, kad im poverite ulogu vođe tima ili nadzornika, misle da su stekli nekakav službeni položaj. Misle da su stekli moć odlučivanja u Božjoj kući, da niko ne vodi računa o interesima Božje kuće više od njih, da niko te interese ne štiti bolje od njih i da niko nije toliko odan kao oni. Hteli bi da rukovode svime i da u svemu učestvuju, ali oni ničim ne rukovode dobro, niti tragaju za istina-načelima. Ne slušaju čak ni ono što im Ja govorim. Ima li takvih ljudi? (Ima.) Takvih ljudi zaista ima. Pod zastavom određene veštine koju poseduju, hteli bi da rukovode svima i da budu funkcioneri. Primera radi, kad neka braća i sestre urade nešto što njima nije po volji, reći će: „Moramo da se uhvatimo u koštac sa ovim ljudima – previše su razuzdani!" Kad vernici u Boga imaju neki problem, sa njima se mora razgovarati o istini. Nije ovo neki vojni logor u kojem mora da vlada vojnička disciplina. Kad su crkvene stvari u pitanju, problemi se mogu rešavati samo kroz razgovor o Božjim rečima i kroz usmeravanje ljudi ka razumevanju istine. Oni koji ne prihvataju istinu i ponašaju se proizvoljno i hirovito mogu biti orezani – jedino oni koji su čvrsto rešeni da ne prihvate istinu mogu biti disciplinovani. Ima ljudi koji su služili kao nadzornici ili kao starešine i delatnici i koji očigledno ne poseduju istina-stvarnost, ali bi ipak i dalje hteli da steknu vlast i da imaju glavnu reč u Božjoj kući. Imaju li ti ljudi savesti i razuma? Jedva da znaju nekoliko poslovnih trikova, ali zato uopšte ne razumeju istinu. Za sebe smatraju da su korisni i sposobni, da su bolji od prosečne osobe u Božjoj kući i hteli bi da sa pozicije

vlasti rade u crkvi šta im je volja – hteli bi da jedino oni o svemu odlučuju. Ne tragaju za istina-načelima, već se ponašaju u skladu sa vlastitim željama i sklonostima. U čemu je ovde problem? Zar to nije narav antihrista? Da li takvi ljudi imaju razum normalne ljudskosti? Ni trunke razuma oni nemaju. Ovim ćemo završiti naš razgovor o normalnoj ljudskosti.

Detaljna analiza načina na koji antihristi primoravaju ljude da se pokore samo njima, a ne istini niti Bogu

III. Detaljna analiza načina na koji antihristi zabranjuju drugima da im se mešaju u posao, da ih ispituju i nadgledaju

Nadovezujući se na temu o kojoj smo prošli put razgovarali, i dalje govorimo o osmom načinu manifestacije antihrista: oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. Tu stavku smo podelili na četiri odeljka. O dva odeljka smo diskutovali na prošlom okupljanju: prvi se odnosio na to da su antihristi nesposobni da s bilo kime sarađuju, a drugi na to da imaju želju i ambiciju da kontrolišu i osvajaju ljude. Kako glasi naslov trećeg odeljka? Oni zabranjuju drugima da im se mešaju u posao, da ih ispituju i nadgledaju u bilo čemu što rade. Šta bi moglo da spada u to bilo šta što rade? Tu spadaju svi radni programi za koje bi mogao da bude odgovoran neki starešina ili delatnik, kao i poslovi koji bi mogli biti povereni nadzorniku ili vođi tima; tu takođe spadaju stručni poslovi u nekoj oblasti, kao i poslovi koje obavlja jedna osoba. Pritom, osoba koja preduzima sve te radove može biti starešina ili delatnik, a može da bude i bilo ko od obične braće i sestara. Ako, dakle, ta osoba zabranjuje drugima da joj se mešaju u posao, da je ispituju i nadgledaju, u kakvom se stanju ona nalazi? Koja su ponašanja povezana s tom zabranom? To je još jedno od ponašanja koje potpada pod osmu manifestaciju antihrista, još jedno otkrovenje njihove suštine. U svakoj dužnosti postoje neki poslovi koji su stručni i neki koji se neposredno tiču život-ulaska. Stručnim poslovima obuhvaćeni su svi aspekti koji su povezani s tehnikom, znanjem, učenjem i kadrovskom popunom. Sve to spada u stručne poslove. Pojedini ljudi, kad se prihvate nekog posla, u početku ga obavljaju samostalno. O svom poslu ne diskutuju s drugim ljudima, a kad naiđu na poteškoće, ne žele da traže mišljenje drugih; žele da budu jedini arbitri i da vode glavnu reč. Drugi ljudi će im možda ponuditi svoje ideje i savete, u nadi da će im time pripomoći – ali, hoće li oni to prihvatiti? (Ne.) Ne, oni to ne mogu da prihvate. Kakva je to narav? Kakva to narav upravlja njima, da su u stanju da zabranjuju drugima da im se mešaju u posao, da ih ispituju i nadgledaju u obavljanju dužnosti? Oni ovako razmišljaju: „Razumem se u ove poslove i upoznat sam sa teorijom. Crkva je meni poverila ovaj posao. Zato ću ga uraditi sam.” Često tvrde da se razumeju u profesiju i da su insajderi, čime pravdaju svoje odbijanje da drugima saopšte bilo kakve informacije u vezi sa poslom i sa tokom njegove realizacije. Oni čak ne žele da druge ljude obaveste o eventualnim propustima, greškama ili nezgodama na radu. Kad neko uoči takve stvari i poželi da se raspita o njima, da se uključi u to i sazna nešto više o tome, oni odbijaju

da odgovore, pa kažu: „Sve što je u okviru mog posla spada u moj domen. Nemaš prava da me išta pitaš u vezi s tim. Ovaj posao crkva nije poverila tebi, nego meni, i ja to moram da držim u tajnosti.” Da li je to razumno opravdanje? Da li je s njihove strane ispravno da to „drže u tajnosti”? (Nije.) A zašto nije? Da li bi razgovor sa drugima o trenutnom stanju posla, o propustima i problemima koji su se pojavili, kao i o daljim planovima i pravcima delanja, predstavljao kršenje tajnosti podataka? (Ne.) To ne bi bilo kršenje tajnosti, osim u slučaju nekih konkretnih detalja koji bi za crkvu predstavljali bezbednosni rizik ako bi bili objavljeni i koje bi bilo neprikladno saopštavati drugima. U takvim slučajevima je sasvim u redu ne saopštavati te detalje. Ali, ako oni tajnost podataka koriste samo kao opravdanje i ne žele da druge obaveste ni o čemu što spada u okvir njihovog posla, ako se opiru i odbijaju upite, ispitivanja i molbe, kako od strane obične braće i sestara tako i od strane starešina i delatnika, o kakvom se onda problemu tu radi? Oni bi, recimo, hteli nešto da urade na određeni način. Onda im neko drugi kaže: „Ako to uradiš tako, biće naneta šteta interesima Božje kuće, a ti ćeš skrenuti sa kursa. Kako bi bilo da to ipak uradimo ovako?” Oni tada razmišljaju: „Ako uradim onako kako ti kažeš, to će drugima pokazati kako moj način nije dobar, zar ne? A sve zasluge za obavljeni posao pripašće tebi, zar ne? E pa, neće moći; radije ću skrenuti s kursa nego da prihvatim tvoj način. Moram da se držim svog načina. Ne zanima me da li će to naneti štetu interesima božje kuće; ono što je važno jeste moj ugled i status – važan je moj prestiž!” Mada uviđaju da je to što rade pogrešno, oni samo pogoršavaju svoju grešku i ne dozvoljavaju da im se iko meša. Zar to nije narav antihrista? (Jeste.) Šta je suština nedopuštanja drugima da ti se mešaju u posao? To je angažovanje u vlastitom preduzetništvu. Njima nisu važni interesi Božje kuće, a njen rad nije u njihovom fokusu. Oni ne rade po tom načelu. Umesto toga, oni se u svom radu fokusiraju na svoje lične interese, na vlastiti status i prestiž; rad i interesi Božje kuće moraju biti stavljeni u službu njihovog statusa i njihovih interesa. Eto zbog čega oni drugima ne dopuštaju da im se mešaju i da se raspituju u vezi njihovog posla. Veruju da će im čim se neko umeša u njihov posao, status i interesi biti ugroženi, i da postoji opasnost da budu razotkrivene njihove mane i nedostaci, kao i problemi i odstupanja u njihovom radu. Oni su stoga čvrsto rešeni da drugima zabrane da im se mešaju u posao i ne prihvataju saradnju i nadzor ni sa čije strane.

Na kojem god poslu da je angažovan, antihrist strahuje od toga da Višnji sazna nešto više o tome i da počne da se raspituje. Ako Višnji krene da se interesuje oko stanja posla ili kadrovskih pitanja, on će ga samo površno izvestiti o nekim sitnicama i saopštiće mu par stvari za koje misli da bi bilo dobro da ih Višnji sazna i zbog kojih ne bi bilo nikakvih posledica i da Višnji sazna za njih Ukoliko Višnji insistira da sazna i sve ostalo, antihrist će to smatrati mešanjem u njegovu dužnost i u njegove „unutrašnje stvari”. Stoga mu neće više ništa govoriti, nego će se praviti lud, prikrivati i zataškavati stvari. Zar on time ne odbija nadzor od strane Božje kuće? (Odbija ga.) A šta će učiniti ako neko otkrije neki njegov problem i ima nameru da ga razotkrije i prijavi Višnjem? On će to sprečiti i

presresti – čak će toj osobi zapretiti: „Ako nekome kažeš za ovo, pa nas zbog toga višnji oreže, za sve ćeš ti biti kriv. Ako neko treba da bude orezan, to ćeš biti ti!" Zar on time ne pokušava da uspostavi nezavisno carstvo? (Pokušava.) On čak neće dozvoliti Višnjem da to ispita, jer niko nema pravo da išta zna o stvarima koje spadaju u domen njegovog rada, niti da ga ispituje u vezi s tim, a kamoli da mu daje preporuke. Ako mu dopadne šaka neki radni program, on će onda moći da vodi glavnu reč oko svega što spada u okvir tog posla; jedino će on moći da presuđuje; jedino će on moći da kaže šta god poželi i imaće opravdanje za sve svoje postupke. Koje metode primenjuje kad neko počne da se raspituje o tome? Površnost i zataškavanje. I šta još? (Obmanu.) Tako je: obmanu – on će ti čak prikazati potpuno lažnu sliku. U nekoj crkvi se, na primer, može desiti da je neki starešina ili jevanđeoski đakon za mesec dana pridobio svega troje ljudi, u crkvi za koju je odgovoran, što je znatno manje nego u ostalim crkvama. Taj starešina oseća da nema šanse da o tome izvesti Višnjeg – i šta on onda radi? Prilikom pisanja izveštaja o radu, on jednostavno doda jednu nulu iza trojke i izvesti da je pridobio tridesetoro ljudi. Neko drugi je saznao za to, pa ga pita: „Zar to nije obmana?" „Obmana?" iščuđava se ovaj. „Zašto? Pa, sve će doći na svoje kad sledećeg meseca budemo zadobili tridesetoro ljudi da to nadoknadimo, zar ne?" Eto kakvo je opravdanje smislio. Ako bi neko rešio da tu stvar ozbiljnije razmotri i da Višnjeg izvesti o stvarnim činjenicama, on će smatrati da mu ta osoba pravi probleme i da ima nešto protiv njega. On će je stoga potisnuti i pobrinuti se za nju – zagorčavaće joj život. Zar on time ne muči ljude? Zar ne čini zlo? Budući da u svom radu nikada ne traga za istina-načelima, koji on cilj želi da postigne? Želi da obezbedi sebi status i sredstva za život. Koju god lošu stvar da uradi, on ljudima nikada ne saopštava nameru i motiv zbog kojih to radi. Sve mora da drži u strogoj tajnosti; te stvari su za njega poverljive informacije. Koja tema je za takve ljude najškakljivija? Najviše se uznemire kad im postaviš pitanja tipa: „Šta ti radiš u poslednje vreme? Da li si u obavljanju svoje dužnosti postigao neke rezultate? Da li je u oblasti tvog rada bilo ikakvih ometanja ili prekida? Kako si ih rešavao? Da li u svom poslu napreduješ po planu? Da li odano obavljaš svoju dužnost? Jesu li odluke koje si u svom radu donosio nanosile štetu interesima Božje kuće? Jesi li smenio starešine koje nisu u skladu s merilom? Jesi li promovisao i obučio ljude dobrog kova koji u izvesnoj meri streme ka istini? Jesi li potisnuo ljude koji su ti bili neposlušni? Do kakvih si saznanja došao u pogledu vlastite iskvarene naravi? Kakva si ti osoba?" To su teme koje oni smatraju najškakljivijim. Ono čega se najviše plaše jeste da im postaviš takva pitanja, pa će zato, umesto da čekaju da im ih postaviš, brzo preći na neku drugu temu da bi zataškali stvar. Hteli bi na sve načine da te skrenu s pravog puta i da ti onemoguće da se upoznaš sa stvarnom situacijom, onakvom kakva jeste. Uvek nastoje da te drže u mraku, da ti ne dopuste da saznaš koliko su daleko napredovali u realizaciji svog posla. Tu nema ni trunke transparentnosti. Da li takvi ljudi imaju istinsku veru u Boga? Jesu li bogobojažljivi? Ne. Oni nikada samoinicijativno ne izveštavaju o svom radu, niti o nezgodama na radu; nikad ništa ne pitaju, ni od koga ne traže savete i ni s

kim otvoreno ne pričaju o izazovima i nedoumicama s kojima se susreću u radu, već idu dotle da te stvari zataškavaju i da na taj način zavaravaju i obmanjuju druge ljude. U njihovom radu nema ni trunke transparentnosti i tek kad ih Višnji pritisne da daju činjenični izveštaj i da polože račun, oni će nevoljno reći nešto o tome. Pre bi umrli nego da išta kažu o bilo kakvom problemu koji se tiče njihovog ugleda i statusa – radije bi umrli nego da izuste ijednu reč o tome. Umesto toga, prave se da nisu razumeli pitanje. Zar to nije narav antihrista? O kakvim se ljudima ovde radi? Može li se problem ove vrste lako razrešiti? Ako Višnji treba da određuje smer njihovog rada, kakav je njihov stav prema tome? Površan. Naizgled se slažu s tim smernicama i čak posežu za notesom ili na računaru revnosno prave zabeleške – ali, kad to učine, hoće li shvatiti te smernice i krenuti sa radom? (Neće.) To je samo poza, predstava koju izvode pred tobom da bi te naveli na stranputicu. Šta oni stvarno misle? „Pošto je ovaj posao poveren meni, biće onako kako ja kažem. Ne može niko da se meša u ono što želim da uradim. 'Lokalni zvaničnici imaju veću kontrolu od državnih zvaničnika', što znači da imam pravo na to. Ako nije tako, nemoj meni da poveravaš da ovo uradim. Otpusti me." Eto kako oni razmišljaju i kako postupaju. Kakva je to narav? Zar to nije narav antihrista? (Jeste.) To je nevolja u najavi. Nije ti dozvoljeno da se mešaš i da ispituješ, niti da istražuješ ili da postavljaš pitanja. Prilično su osetljivi na to. Oni misle: „Da li to višnji pokušava da vidi imam li problema i da proveri kako radim? Ko li me je to opanjkao?" U panici, oni ulažu ogroman napor ne bi li otkrili ko ih je kompromitovao. Naposletku, sumnja pada na jednu ili dve osobe, kojima odmah kažu da pakuju kofere. O kakvom se problemu ovde radi? To je narav antihrista.

Šta je glavno obeležje naravi antihrista? Držanje za vlastiti status i kontrola nad drugim ljudima. Oni stiču status da bi kontrolisali druge. Dokle god imaju status, oni će ljude legitimno držati pod svojom kontrolom. Zašto kažem da će oni to činiti legitimno? Zato što im je taj posao poveren od strane Božje kuće; braća i sestre su ih izabrali da to učine. Zar im se onda neće činiti da svoj posao obavljaju legitimno? (Hoće.) Njima to, dakle, služi kao nešto što mogu da iskoriste, pri čemu ovako razmišljaju: „Sami ste me izabrali, zar ne? Ako ste me izabrali, morate da mi verujete. Među nevernicima ima ona izreka: 'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.'" Eto vidiš, oni čak koriste i Sotoninu maksimu. Da li je ta izreka istinita? (Nije.) To je sotonska jeres i zabluda. Ako se raspituješ oko njihovog posla, istupiće s takvom teorijom: „'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.' Ako me koristiš, ne smeš da me sumnjičiš. Ako ne znaš kakav sam čovek, ako nisi u stanju da me prozreš, nemoj da me koristiš. Ali, ti me koristiš i, budući da je tako, moram da budem postojan na ovom položaju. Kako ja kažem, tako mora da bude." U svemu što se tiče posla, mora da bude kako oni kažu; ne vredi im se suprotstavljati, nalaziti im partnere, ni poveravati drugima da ih nadziru i usmeravaju. Ako neko poželi da vidi kako posao napreduje, jednostavno će reći „ne" – misle da nisu ništa pogrešno uradili i da nema potrebe da ih iko proverava. Oslanjajući se na pravo, oni svoj status i autoritet koriste da bi preuzeli kontrolu nad drugim ljudima, nad svojim radnim mestom i nad radom crkve.

Zar oni time ne uspostavljaju nezavisno carstvo? Zar to nisu antihristi? Božja kuća im je možda poverila da urade taj posao i da obave tu dužnost, ali im nije dozvolila da se ponašaju kao diktatori. Zar takvi ljudi nisu pogrešno razumeli Božje namere i uređenja Njegove kuće? Zašto se uvek grabe oko statusa i moći, umesto da svoju dužnost dobro obave? (Zato što njima upravlja narav antihrista.) Tako je – to je narav antihrista. Zašto oni pogrešno shvataju posao koji je crkva za njih uredila? Zato što suštinski vole da kontrolišu ljude. To je njihova priroda-suština – naprosto su takvi. Organizuj im neki posao, a oni će odmah pomisliti da su time stekli moć i status, te da stoga imaju kontrolu na svom terenu. Ako stupiš na njihov teren, moraš da radiš kako ti oni kažu. Primera radi, jednom je Božja kuća nekom starešini naložila da ode da prekontroliše rad nekog antihrista. I starešina i taj antihrist bili su crkvene starešine; bili su istog ranga. Antihrist je rekao: „Ti si crkveni starešina i ja sam crkveni starešina. Istog smo ranga. Nemoj mi se mešati u posao, pa neću ni ja tebi. Nemoj meni da držiš besede – nemaš pravo na to! Došao si da se raspitaš o tome kakva je situacija u našoj crkvi – je li ti višnji naložio da to uradiš? Dokaži mi to.” Starešina je odgovorio: „Višnji mi je samo naložio da ti prenesem poruku. Idi pa Ga pitaj ako mi ne veruješ.” Antihrist je rekao: „Odakle ti onda pravo da razgovaraš sa mnom i da iznosiš optužbe protiv mene? Ko ti je dao pravo da se raspituješ u vezi sa poslovima koje spadaju u moj domen? Nemaš nikakvog osnova za to!” Jesu li ove reči u skladu sa istinom? (Nisu.) Na koji način on postupa? Na način koji je svojstven samo antihristima. Među nevernicima ima jedna izreka: „Čija sila, onoga i pravda.” Oni se nadmeću oko toga ko ima viši rang, čija je moć veća, ko je kompetentniji. Nadmeću se da vide ko ima vlast nad većim brojem ljudi. A u Božjoj kući, antihristi se oko tih istih stvari nadmeću s drugim ljudima. Zar nisu na pogrešno mesto došli? Da li bi neko ko ima iskvarenu narav, ali nije antihrist, obično razmišljao na taj način kad se sretne s crkvenim starešinom istog ranga? Ponešto bi razotkrio, ali bi ipak bio u stanju da s tim starešinom normalno razgovara. Nipošto ga ne bi pitao: „Da li ti tvoj položaj daje pravo da se raspituješ o mom radu?” Ne bi ga to pitao, jer poseduje normalan razum i ima bogobojažljivo srce. Kako bi se ponašao neko s normalnim razumom? Pomislio bi: „Da bismo mogli da rukovodimo crkvom, Bog nas uzdiže; to je Njegov nalog i to je naša dužnost. Da nam Bog nije dao nalog da ovo radimo, bili bismo niko i ništa. Nije ovo nikakav zvanični položaj. Mogu s tobom da razgovaram o radu crkve, o tome kako stoje stvari s braćom i sestrama, kao i o svom radnom iskustvu.” Da li bi neki antihrist razgovarao s drugima o ovim stvarima? Ne – on im te stvari nipošto ne bi razotkrio. Stoga, jedna od odlika antihrista jeste želja za statusom i moći koja je jača nego kod običnih ljudi; pored toga, oni su lukaviji i podmukliji od običnih ljudi. Kako se ta njihova lukavost i podmuklost manifestuju? (Oni ti ništa ne govore. Neće ništa direktno da ti kažu.) Radi se o tome da misle kako svaka stvar predstavlja tajnu i nešto o čemu ne treba da pričaju s drugima. U svemu što rade, oni prema drugima zauzimaju odbrambeni stav; sve drže umotano, zašuškano i skriveno. Mogu li oni da imaju normalnu interakciju i komunikaciju u ophođenju s drugima? Mogu li išta da kažu iz srca?

Ne. Mogu samo da ti ponude par izlizanih floskula i ljubaznih reči, kako bi te sprečili da utvrdiš stvarnu situaciju. Nakon što neko vreme provedeš s njima, pomislićeš: „Spolja gledano, reklo bi se da ova osoba nije zla, ali zašto mi se stalno čini da joj je srce toliko udaljeno od drugih ljudi? Zašto se uvek osećam tako čudno kad kontaktiram s njom? Stalno imam osećaj da je nedokučiva." Imate li i vi takav osećaj? (Da.) To je narav antihrista: oprezni su prema svima. A zbog čega su toliko oprezni? Zbog toga što, po njihovom mišljenju, svako može da im ugrozi status. Ako nisu obazrivi i ako makar na tren spuste gard, drugi bi mogli da spoznaju šta se zapravo dešava s njima i da vide njihovo pravo lice – a time bi njihov status postao neodrživ. Usled toga, kad neko počne da se raspituje oko napredovanja posla i obavljanja dužnosti ili oko njihovog ličnog stanja, oni će pokušati da sve što mogu sakriju i zataškaju. Ono što ne mogu da zataškaju, naći će način da to izglade ili će, pak, gledati da se nekako sakriju od tebe. Pojedini antihristi imaju krajnje bizarnu narav: iako žive među drugim ljudima, nećeš ih videti da bilo s kim stupaju u normalne interakcije, niti da s drugima normalno komuniciraju. Svakoga dana drže se odvojeno od drugih, pojavljuju se samo za vreme obroka i odmah zatim nestaju bez traga. Uvek ispare. Zašto ne žele da stupaju u interakcije s drugima? U stanju su da sve kažu članovima svoje porodice, pa zašto onda braći i sestrama ništa ne govore? Nevernici imaju izreku: „Ko mnogo priča, neizbežno će praviti greške." Takvi ljudi se čvrsto drže tog načela; dobro paze da se ne izlanu oko nečega, jer bi sve što kažu moglo da razotkrije njihovu igru i da iznese na videlo sve njihove slabosti. Nikad se ne zna zbog koje bi reči drugi mogli da ih gledaju s visine i da saznaju šta se zapravo dešava s njima, pa stoga čine sve što je u njihovoj moći da izbegnu druge ljude. Da li oni druge ljude nenamerno izbegavaju ili je to nešto što iznutra upravlja njima? Ima u njima nešto što upravlja time. Da li je to nešto časno i pravedno ili je reč o nečemu mutnom? (U pitanju je nešto mutno.) Naravno da je mutno. Ovo nije jedini način na koji se antihristi ponašaju – oni uglavnom ne stupaju u normalne odnose i komunikaciju s drugim ljudima; doduše, ponekad mogu veoma artikulisano i rečito da govore – ali o čemu oni tada pričaju? Šta je sadržaj onoga o čemu govore? Oni propovedaju reči i doktrine i prave se važni. Tvrde kako mogu da obavljaju stvarne poslove i da rešavaju stvarne probleme, a zapravo ne poseduju nijednu pravu veštinu. Pitajte ih koje su im mane i da li imaju nadmenu narav i oni će vam odgovoriti: „A ko to unutar iskvarenog čovečanstva nije nadmen?" Pogledajte – čak i njihova nadmenost ima svoju osnovu. Njihova nadmenost obuhvata sve, kao da je to nešto sasvim ispravno. Oni nikad ne tragaju za istinom i kao da u svom radu ne primećuju nikakve probleme ili poteškoće. Ako njih pitaš, nikada nećeš saznati pravu situaciju. Kad nemaju šta da rade, oni samo sede i ćute, a kad god progovore, pričaju isključivo o vlastitim sposobnostima. Nikada se ne otvaraju; nikad ne pričaju o buntovništvu ili preteranim željama koje gaje u sebi, o pokušajima da se nagode s Bogom, o tome koga su sve slagali, niti o ambicijama s kojima obavljaju svoj posao. Oni nikad ne iznose te probleme, a kad ih neko drugi pomene, njih to ne zanima. Čak i na pitanja koja se direktno tiču njihovog domena rada,

uvek će samo površno odgovarati. Ukratko, svakome ko je s njima ma koliko dugo u kontaktu biće veoma teško ako poželi da išta sazna o bilo čemu iz okvira njihove dužnosti, bilo da je reč o angažovanom osoblju, stručnim stvarima ili o napretku u radu. Sa koje god strane da im priđeš – bilo da pokušavaš da se o nečemu izokola raspitaš, bilo da im postaviš direktno pitanje ili da o tome saznaš od nekoga ko im je blizak – nećeš lako postići željene rezultate. Sve to je užasno naporno. Zar to nije podmuklo? (Jeste.) Zašto je toliko naporno izvući od njih bilo kakvu informaciju o stvarnom stanju stvari? Zašto oni tako uporno sve čuvaju u tajnosti? Koji je njihov cilj? Žele da očuvaju bezbednost svog statusa i sredstava za život. Oni ovako razmišljaju: „Nije bilo lako dostići ovaj status i naći se ovde gde se danas nalazim – zar ne bih sebi natovario nevolju na vrat ako bih napravio budalu od sebe i, u trenutku nepažnje, počinio neku grešku? Uostalom, čak i kad bi božja kuća saznala za sve loše stvari koje sam počinio, ko može sa sigurnošću da kaže da će se pozabaviti mnome?” Ma koliko da im pričaš o tome da treba da budu otvoreni i pošteni, da svoju dužnost treba odano da obavljaju, hoće li to dopreti do njih? Ne, neće dopreti. Njima je važan jedan jedini slogan: ćutanje je zlata vredno. Ako drugima sve pričaš, nisi kompetentan – ti si običan nikogović! To je njihov moto. Takva je narav antihrista.

Koji god posao da obavlja, antihrist drugima zabranjuje da mu se mešaju u posao i da ga ispituju, a još više zabranjuje Božjoj kući da ga nadgleda. Koji cilj on time želi da postigne? On uglavnom želi da kontroliše Božji izabrani narod i da obezbedi sebi status i moć, što znači da sebi obezbeđuje sredstva za život. To je njegov glavni cilj. Ako ste starešina ili delatnik, strahujete li od toga da se Božja kuća raspituje o vašem radu ili da vas nadzire? Plašite li se da će Božja kuća otkriti propuste i devijacije u vašem radu i da će vas orezati? Plašite li se da će vas Višnji, kad bude saznao kakvog ste kova zapravo i koliki vam je rast, gledati drugačijim očima i da neće razmatrati vaše unapređenje? Ako imaš takve strahove, to dokazuje da nisi motivisan doprinosom radu crkve, već da radiš isključivo zarad vlastitog ugleda i statusa, što pokazuje da imaš narav antihrista. Ako imaš narav antihrista, znači da si sklon da kreneš putem antihrista i da počiniš sva zlodela koja su antihristi skovali. Ako u srcu ne strahuješ od nadzora Božje kuće nad onim što radiš i ako možeš da pružiš prave odgovore na pitanja i upite Višnjeg, ne skrivajući ništa od njega i saopštavajući mu sve što znaš, u tom slučaju, bez obzira da li je to što govoriš ispravno ili pogrešno i bez obzira na iskvarenost koju pokazuješ – pa čak i ako razotkrivaš narav antihrista – ti nipošto nećeš biti okarakterisan kao antihrist. Ono što je ključno jeste da li si u stanju da spoznaš svoju narav antihrista i da li možeš da tragaš za istinom kako bi taj problem rešio. Ako si ti neko ko prihvata istinu, tvoju narav antihrista je moguće popraviti. Ako vrlo dobro znaš da imaš narav antihrista, ali ipak ne tragaš za istinom da bi je razrešio, ako čak pokušavaš da lažeš o nastalim problemima ili da ih prikrivaš, te da na taj način izbegneš odgovornost i ako prilikom orezivanja ne prihvataš istinu, onda je to ozbiljan problem i ti se nimalo ne razlikuješ od antihrista. Ako već znaš da imaš narav antihrista, zašto ne smeš da se suočiš s tim?

Zašto tome ne pristupiš iskreno i ne kažeš: „Ako se Višnji raspituje u vezi s mojim radom, kazaću sve što znam, a čak i ako sve ono loše što sam počinio izađe na videlo, ako Višnji ne bude više hteo da me upotrebi kad za to sazna i ako izgubim svoj status, ipak ću jasno i glasno reći sve što imam da kažem”? Tvoj strah od nadzora i ispitivanja Božje kuće u vezi s tvojim radom pokazuje da ti svoj status ceniš više od istine. Zar to nije narav antihrista? Ceniti vlastiti status više od svega ostalog jeste narav antihrista. Zbog čega toliko ceniš status? Kakve koristi imaš od statusa? Ako bi ti status doneo nesreću, poteškoće, sramotu i bol, da li bi ga ti i dalje cenio? (Ne bih.) Posedovanje statusa nosi sa sobom tolike prednosti, poput zavisti, respekta, poštovanja i laskanja od strane drugih ljudi, kao i njihovog divljenja i dubokog uvažavanja. Tu su još i osećaj superiornosti i privilegije koje ti donosi status, što ti daje osećaj ponosa i vlastite vrednosti. Pored toga, možeš da uživaš u stvarima u kojima drugi ne mogu, kao što su prednosti statusa i poseban tretman. To su stvari na koje ne smeš ni da pomisliš i to je ono za čime si u snovima čeznuo. Da li ti ceniš te stvari? Ako ti je status šupalj i bez stvarnog značaja i ako nema nikakve svrhe braniti ga, zar onda ne bi bilo glupo da ga ceniš? Ako možeš da otpustiš stvari poput telesnih interesa i užitaka, više te neće sputavati slava, dobitak i status. Šta, dakle, čovek treba najpre da razreši kako bi rešio probleme vezane za poštovanje statusa i stremljenje ka njemu? Kao prvo, treba sagledati prirodu problema koji se ogleda u tome da čovek čini zlo i poseže za trikovima, prikrivanjem i zataškavanjem, kao i u tome da odbija nadzor, ispitivanje i istragu od strane Božje kuće, a sve zato da bi mogao da uživa u prednostima statusa. Zar to nije očigledan otpor i protivljenje Bogu? Ako možete da sagledate prirodu i posledice žudnje za prednostima statusa, time će problem stremljenja ka statusu biti rešen. Ako niste u stanju da sagledate suštinu žudnje za prednostima statusa, ovaj problem nikada neće biti rešen.

Da li sarađujete s drugima kako biste izvršili posao i obavili svoje dužnosti? Prihvatate li nadzor? Jeste li učinili išta da drugima sprečite da vam se mešaju u posao i da vas ispituju? Ako neko počne da te ispituje, da li se opireš tome i kažeš: „Šta ti umišljaš da si, pa mi se mešaš u posao? Ja sam nivo iznad tebe po statusu i ja odlučujem o svemu što se mog posla tiče. Višnji se nije raspitivao o tome, pa odakle ti onda pravo da me ispituješ?” Da li i ti govoriš nešto slično? Koja je glavna narav antihrista? Osvajanje statusa i grabljenje vlasti; ne činiti ništa što bi bilo od koristi za rad Božje kuće, ništa što proističe iz obzira prema njenim interesima, već sve raditi površno i pretvorno i samo otaljavati svoju dužnost. Spolja gledano, reklo bi se da se antihristi prilično energično bave svojim poslom; ali, ako pobliže razmotrite šta oni zapravo rade, shvatićete da, kao prvo, ne ostvaruju nikakav napredak, kao drugo, neefikasni su i, kao treće, njihov rad nema nikakvog uticaja – od svega prave potpunu zbrku. Postoji samo jedna stvar koju nikako ne otpuštaju, a to je korišćenje prilike koju im posao pruža da prigrabe vlast, koje se nikada ne odriču. Sve im je po volji dokle god su oni na vlasti. Koji god posao da obavljaju, bilo da to ima veze s njihovom strukom ili da se radi o spoljnim pitanjima, tehničkim veštinama ili nekim drugim aspektima, u njihovom radu nema ni

trunke transparentnosti. Da li je taj nedostatak transparentnosti nenameran? Ne – ono što je kod njih nenamerno ne odnosi se na njihovu narav, već na njihov nedostatak kova i neznanje kako da obave posao. Zašto onda kažem da je njihova narav zapravo narav antihrista? Zato što oni to rade namerno. Oni u sebi gaje nameru: svesno ti ne dopuštaju da budeš upoznat s tim stvarima, svesno se kriju od tebe i izbegavaju da se sretnu s tobom. Razgovor i komunikaciju, kao i svaku razmenu mišljenja s tobom, oni svode na najmanju moguću meru. Što je moguće manje pričaju o tim stvarima, samo da ih ti ne bi stalno kritikovao i raspitivao se oko toga, da ne bi saznao previše o onome što se stvarno dešava i da ne bi sagledao njihovo pravo lice. Zar oni to ne čine namerno? Zar u tome nema njihove namere? Koja je njihova namera i cilj? Žele da te prevare i da te izblefiraju; stvaraju kod tebe lažan utisak i onemogućavaju ti da stvari spoznaš onakvima kakve one zaista jesu. Na taj način, oni će obezbediti svoj status i biće zadovoljni zbog toga. Zar nije upravo to priroda svega toga? (Jeste.) To je narav antihrista, koja se ogleda u svesnom varanju, obmani i prikrivanju pravog stanja stvari. Oni sve to čine potpuno svesno. Kažite Mi, postoji li neki radni program zbog kojeg su ljudi toliko zauzeti poslom da ne stižu da se sreću s drugima? Ne postoji, zar ne? Ne postoji nijedan radni program zbog kojeg bi čovek bio toliko zauzet da nema vremena da jede, spava ili da se sreće s drugim ljudima. Još uvek nije dotle došlo. Za sve te stvari može se izdvojiti vreme. Zašto onda ti ljudi nikad nemaju vremena? Oni ne žele da se sretnu s tobom; oni ne žele da ih ispituješ u vezi s poslom koji obavljaju. Zar to nije narav antihrista? (Jeste.) Kojoj vrsti ljudi oni pripadaju? Zar to nisu bezvernici? Jesu – svaki antihrist je ujedno i bezvernik. U suprotnom, oni ne bi otimali delo Božje kuće, niti bi kontrolisali ljude koji slede Boga a pod njihovom su vlašću. Oni takve stvari ne bi činili. Prvo ponašanje bezvernika jeste da oni uopšte nemaju bogobojažljivo srce. Pod izgovorom da veruju u Boga, oni kuju zavere zarad vlastitih interesa; hrabri su i bezobzirni i ničega se ne plaše. Njihova vera u Boga nije istinska vera, već najobičniji slogan. U njihovim srcima nema ni trunke bogobojažljivosti.

Kakav stav pojedini ljudi zauzmu čim čuju da neko namerava da im se meša u posao i da ih nadgleda? „Nemam ništa protiv nadzora. Prihvatam da me neko nadgleda. Nemam ništa protiv ni da me ispituješ – ali ako me zaista budeš nadgledao, ja nipošto neću moći da nastavim sa radom. Ruke će mi biti vezane. Ako tvoja reč uvek bude poslednja i ako me učiniš pukim izvršiocem, neću moći da radim. 'Može da postoji samo jedan alfa-mužjak.'" Zar ovo nije teorija? To je teorija antihrista. Kakvu narav ima osoba koja tako govori? Je li to narav antihrista? Šta znači izreka „Može da postoji samo jedan alfa-mužjak"? Oni čak ne trpe ni da ih Višnji ispituje. Kad ti Višnji ne bi postavljao upite, zar ti ne bi svojim postupcima prekršio istinu? Da li ćeš zbog njegovih upita učiniti nešto pogrešno? Hoće li Višnji poremetiti tvoj rad? Kažite Mi, da li vam Višnji daje smernice u radu, ispituje vas i nadgleda u vezi s poslom zato da biste vi svoj posao obavljali bolje ili lošije? (Bolje.) Pa zašto onda neki ljudi ne prihvataju te poboljšane rezultate? (Zato što njima upravlja narav antihrista.) Tako je. U pitanju je njihova narav antihrista – oni ne mogu sebi da pomognu. Uznemire se čim neko počne da sa raspituje oko posla za koji

su oni odgovorni. Misle da će njihovi interesi, kao i njihov status i moć, biti dodeljeni drugima. Oni se, dakle, osećaju nelagodno zbog toga. Čini im se da su njihovi planovi i procedure potpuno poremećeni time. Hoće li imati ikakve koristi od toga? Ako Višnji unapredi neku osobu i naloži joj da sarađuje s njima, oni će pomisliti: „Nisam planirao da upotrebim ovu osobu, ali višnji insistira na tome da je ona dobra i unapredio ju je. Nisam baš srećan zbog toga. Kako da u svom poslu sarađujem s njom? Ako je višnji bude upotrebio, jednostavno ću dati ostavku!" Oni samo tako kažu, ali, hoće li zaista moći da se odreknu svog statusa? Neće – oni se na taj način suprotstavljaju. Da li bi oni pristali da iko drugi radi nešto što ugrožava njihov status, što njih ne ističe u prvi plan i što sabotira postojeći scenario? Ne, oni na to ne bi pristali. Kada Višnji, na primer, unapredi ili smeni neku osobu, kako oni razmišljaju? „Kakav šamar! Nije me čak ni konsultovao. Ako sve drugo ostavimo po strani, ja sam još uvek starešina – zašto mi ništa nije bilo unapred rečeno? Kao da sam ja potpuno nebitan lik!" A ko si pa ti, inače? Je li to tvoj posao? Kao prvo, ovo nije tvoj teren, a kao drugo, ovi ljudi ne slede tebe, pa zašto bi im onda i bio bitan? Je li to u skladu sa istinom? S kojom istinom? Ako neku osobu unapređuje ili je smenjuje, Višnji to radi u skladu s načelima. Zašto Višnji nekoga unapređuje? Zato što je ta osoba potrebna za obavljanje posla. Zašto Višnji nekoga smenjuje? Zato što ta osoba više nije potrebna za rad – ne može da ga obavlja. Ako je ti ne smeniš i ako čak ni Višnjem ne dozvoljavaš da je smeni, zar to ne znači da razum do tebe ne dopire? (Znači.) Neki kažu: „Da višnji nekoga smeni – kakva bi to sramota za mene bila. Ako ima nameru da nekoga smeni, treba to da mi saopšti kad smo nasamo, pa ću onda ja to učiniti. To je moj posao; to je nešto što spada u moj domen. Ako tu osobu ja budem smenio, svi će videti da sam pronicljiv prema ljudima i da mogu da obavljam stvaran posao. Kakva bi to čast bila za mene!" Da li i vi imate slično mišljenje? Neki ljudi žele da steknu dobro ime i ponos, te stoga nude ovakva opravdanja. Da li to pije vodu? Ima li to ikakvog smisla? S jedne strane, Božja kuća svoj posao obavlja u skladu sa istina-načelima; s druge strane, ona radi u skladu s trenutnim okolnostima. Nema zaobilaženja nivoa komandovanja, naročito kada je reč o unapređenjima i smenama od strane Višnjeg, kao i o njegovim smernicama i uputstvima u vezi s nekim radnim projektom – u takvim slučajevima pogotovo ne može biti reči o zaobilaženju nivoa komandovanja. Zašto onda antihristi stalno nastoje da pronađu ovakve „greške"? Jedno je sigurno: oni ne razumeju istinu, pa radu Božje kuće pristupaju koristeći svoj ljudski mozak i sve one procese koji postoje u spoljnom svetu. Osim toga, njihov glavni cilj se i dalje svodi na samoodržanje i na neophodnost posedovanja svog ličnog ponosa. Premazani su svim bojama u svemu što rade; ljudima ispod sebe ne mogu da dopuste da kod njih uoče bilo kakve nedostatke ili mane. Do koje će mere nastojati da očuvaju takvu svoju pojavu? Sve dotle dok ih drugi ne budu smatrali bezgrešnim i lišenim svake iskvarenosti ili nedostatka. Drugi će ih smatrati prikladnim da ih Višnji upotrebi i da ih braća i sestre izaberu – smatraće ih savršenim ljudima. Zar oni ne bi voleli da se stvari baš tako odvijaju? Zar to nije narav antihrista? (Jeste.) Da, to je narav antihrista.

Ono o čemu smo maločas razgovarali jedno je od primarnih ponašanja antihrista – oni zabranjuju drugima da im se mešaju u posao, da ih ispituju i nadgledaju. Kakve god aranžmane da Božja kuća osmisli kako bi pratila njihov rad, imala bolji uvid u njega i nadgledala ga, oni će primeniti sve moguće tehnike ne bi li te aranžmane osujetili i odbili da ih sprovedu. Primera radi, kad Višnji nekim ljudima poveri realizaciju određenog projekta, dosta vremena protekne bez ikakvog napretka. Ti ljudi ne izveštavaju Višnjeg da li rade na tome, ni kako se projekat odvija, ni da li nailaze na bilo kakve probleme ili poteškoće u njegovoj realizaciji. Drugim rečima, ne daju nikakve povratne informacije. Neki poslovi su hitni i ne smeju se odlagati, ali oni, uprkos tome, odugovlače, pa projekat i nakon dužeg vremena ostaje nezavršen. Tada je Višnji prinuđen da ispita stvar. Kad to učini, ljudima je od toga nepodnošljivo nelagodno i iz sveg srca se tome opiru: „Prošlo je jedva desetak dana otkad mi je poveren ovaj posao. Nisam se još ni snašao, a Višnji je već krenuo da me ispituje. Njegovi zahtevi prema ljudima naprosto su previsoki!” Evo ih, odmah tragaju za greškama u vezi sa ispitivanjem. U čemu je ovde problem? Kažite Mi, zar nije potpuno normalno da se Višnji raspituje o tome? On to, jednim delom, radi zato da bi saznao nešto više o tome kako posao napreduje i ima li još nekih poteškoća koje treba otkloniti; pored toga, hteo bi da sazna kakvog su kova ljudi kojima je taj posao poveren i da li će oni zaista moći da razreše sve probleme i da taj posao dobro obave. Višnji želi da se upozna sa stvarnim činjenicama, a svoje ispitivanje uglavnom obavlja pod ovakvim okolnostima. Zar to nije nešto što on treba da radi? Višnji je zabrinut jer strahuje da ti nećeš umeti da razrešiš probleme i da nećeš moći da se izboriš s tim poslom. On zbog toga i ispituje. Pojedini ljudi pokazuju priličan otpor i odbojnost prema takvim upitima. Nisu radi da ljudima dozvole da ih ispituju, a dokle god ljudi to čine, oni se opiru, sumnjičavi su prema njima i uvek se pitaju: „Zašto li se stalno raspituju i stalno hoće da saznaju više o tome? Da li je to zato što mi ne veruju i što na mene gledaju s visine? Ako mi ne veruju, ne treba ni da me koriste!” Oni nikada ne razumeju upite i nadzor od strane Višnjeg, ali im se ipak opiru. Da li takvi ljudi imaju razum? Zašto ne dozvoljavaju Višnjem da ih ispituje i nadgleda? Osim toga, zašto pružaju otpor i prkose? U čemu je ovde problem? Oni uopšte ne mare za to da li svoju dužnost obavljaju efikasno i da li će svojom neefikasnošću omesti napredak tog posla. Pri obavljanju svoje dužnosti ne tragaju za istina-načelima, već rade šta im je volja. Uopšte ne razmišljaju o efikasnosti i rezultatima svog rada, niti o interesima Božje kuće, a pogotovo o Božjim namerama i zahtevima. Oni ovako razmišljaju: „Imam ja svoje načine i rutine u obavljanju dužnosti. Nemoj od mene da zahtevaš previše i nemoj da mi ispostavljaš suviše detaljne zahteve. Sasvim je dovoljno to što mogu da obavljam svoju dužnost. Ne smem toliko da se zamaram, niti da previše patim.” Oni ne razumeju upite Višnjeg ni njegove pokušaje da sazna više o njihovom radu. Šta nedostaje tom njihovom manjkavom shvatanju? Zar mu ne nedostaje pokornost? Zar mu ne nedostaje osećaj odgovornosti? Odanost? Da su zaista odgovorni i odani u obavljanju svoje dužnosti, da li bi odbacivali upite Višnjeg u vezi s njihovim radom? (Ne bi.) Oni bi to mogli da razumeju. Ako zaista ne mogu to da

razumeju, preostaje samo jedna mogućnost: oni na svoju dužnost gledaju kao na svoj poziv i ono što im omogućava egzistenciju, te stoga izvlače korist iz nje i sve vreme je smatraju uslovom i monetom za cenjkanje, pomoću koje će steći nekakvu nagradu. Oni će samo raditi neke prestižne poslove da bi se provukli kod Višnjeg, nimalo se ne trudeći da Božji nalog shvate kao svoju dužnost i obavezu. Kada, dakle, Višnji krene da ih ispituje i da nadgleda njihov rad, oni zauzimaju odbojan stav i opiru se tome. Zar nije tako? (Jeste.) Odakle potiče ovaj problem? Šta je njegova suština? Radi se o tome da je njihov stav prema tom radnom projektu pogrešan. Njima su na pameti samo telesna lakoća i udobnost, vlastiti status i ponos, umesto da razmišljaju o delotvornosti rada i interesima Božje kuće. Oni uopšte ne nastoje da postupaju u skladu sa istina-načelima. Kad bi zaista imali makar malo savesti i razuma, mogli bi da razumeju upite i nadzor od strane Višnjeg. Mogli bi da od srca kažu: „Dobro je to što se Višnji raspituje. U suprotnom, ja bih uvek radio po svom, što bi loše uticalo na delotvornost rada ili ga čak pokvarilo. Višnji razgovara sa mnom i izvršava moju proveru, a čak je razrešio i neke stvarne probleme – kako je to sjajno!” Time bi se oni pokazali kao odgovorni ljudi. Plaše se da, ako čitav posao budu preuzeli na sebe i ako im se zatim potkrade neka greška ili nezgoda zbog koje će rad Božje kuće pretrpeti gubitak, a što nikako ne bi mogli da poprave, to bi bila odgovornost koju oni ne bi mogli da podnesu. Zar to nije osećaj odgovornosti? (Jeste.) To je osećaj odgovornosti i to je znak da oni ispunjavaju svoju odanost. A koje misli kolaju po glavama onih ljudi koji drugima ne žele da dopuste da se raspituju o njihovom radu? „Ovaj posao je moja stvar, budući da je upravo meni i dodeljen. U svojim poslovima ja vodim glavnu reč i ne treba mi niko da mi se u to meša!” Oni sve stvari razmatraju samostalno i rade kako je njima po volji, kako im vlastita ličnost nalaže. Rade sve ono od čega će imati neku korist i nikome ne dopuštaju da se raspituje o tome – nikome ne dozvoljavaju da sazna pravo stanje stvari. Ako ih pitaš: „Kako ti ide sa onim poslom?”, odgovoriće: „Sačekaj malo.” Kad ih ponovo pitaš: „Kako napreduje posao?”, reći će ti: „Samo što nije.” Šta god da ih pitaš, njihov će se odgovor sastojati od najviše dve-tri reči. Svaki put će izustiti jedva nekoliko reči i ništa više od toga – neće ponuditi ni jednu jedinu preciznu, konkretnu rečenicu. Zar ti nije mučno da pričaš s takvim ljudima? Očigledno je da ne žele da ti kažu ništa više od toga. Ako im i dalje postavljaš pitanja, oni gube strpljenje: „Uporno se raspituješ oko te tričave stvari, kao da ja ne umem ništa da obavim – kao da nisam stvoren za ovaj posao!” Oni naprosto ne žele da ljudima dopuste da im postavljaju pitanja. A ako budeš nastavio sa propitivanjem, odgovoriće ti: „Šta sam ja tebi; jesam li tvoj konj ili magarac, pa da me vučeš za uši unaokolo? Ako mi ne veruješ, nemoj da me koristiš; a ako me koristiš, onda moraš da mi veruješ – što znači da ne treba stalno da me ispituješ!” Eto kakav je njihov stav. Da li se oni prema tom radnom programu odnose kao prema dužnosti koju treba da obave? (Ne.) Antihristi rad ne shvataju kao svoju dužnost, već kao monetu za cenjkanje, pomoću koje će steći blagoslove i nagradu. Zadovoljavaju se pukim službovanjem, koje bi hteli da razmene za blagoslove. Upravo zbog toga, oni sve rade površno. Ne žele da im se

drugi mešaju u posao, jednim delom zbog toga da bi sačuvali svoje dostojanstvo i ponos. Misle da dužnost koju obavljaju i posao koji izvršavaju pripadaju lično njima, da su to njihove privatne stvari. Zbog toga ne žele da im se iko meša u posao. Drugi deo razloga leži u činjenici da će, ako taj posao dobro obave, pobrati sve zasluge i da će moći da traže nagradu za to. Ako bi im se neko umešao u posao, zasluge ne bi pripale samo njima. Plaše se da bi drugi mogli da im otmu zasluge. Zbog toga oni nipošto ne pristaju na tuđe mešanje u njihov posao. Zar takvi ljudi kao antihristi nisu sebični i podli? Koju god dužnost da obavljaju, ponašaju se kao da se radi o njihovim privatnim poslovima. Ne žele drugima da dopuste da im se u to mešaju, niti da učestvuju u tome, ma kako da im ide kad rade na svoju ruku. Ako im dobro ide, žele da zasluge za to pripadnu samo njima, kako niko drugi ne bi mogao za sebe prisvoji deo tih zasluga i rezultata rada. Zar to nije problematično? Kakva je to narav? To je Sotonina narav. Kad Sotona deluje, on ne dozvoljava da mu se iko meša u posao, želi da u svemu što radi ima poslednju reč i da sve kontroliše, i niko to ne sme da nadgleda niti da postavlja ikakva pitanja. Još se manje dozvoljava da se neko meša ili upliće. Tako antihrist deluje; šta god da radi, nikome nije dozvoljeno da postavlja ikakva pitanja i, kakve god zakulisne radnje da obavlja, nikome nije dozvoljeno da mu se meša u posao. To je ponašanje antihrista. Tako se ponaša jer ima izrazito nadmenu narav, s jedne, i razuma mu i te kako nedostaje, s druge strane. Pokornost mu ni najmanje nije svojstvena i nikome ne dozvoljava da nadzire ili da proverava njegov rad. To su zaista postupci demona, koji se potpuno razlikuju od postupaka normalne osobe. Svakome ko obavlja neki posao potrebna je saradnja s drugima, potrebni su mu pomoć drugih ljudi, njihovi predlozi i saradnja, pa čak i ako postoji neko ko to nadzire ili posmatra, to nije loša, već neophodna stvar. Ako se u jednom delu posla jave određene greške, a otkriju ih ljudi koji posmatraju, te se one odmah otklone i time se u poslu izbegnu gubici, zar to nije od velike pomoći? Stoga, kad pametni ljudi obavljaju posao, oni vole da ih drugi ljudi nadziru, da ih posmatraju i da im postavljaju pitanja. Ako slučajno dođe do neke greške, pa ti ljudi na nju mogu da ukažu i greška se trenutno otkloni, nije li to najpoželjniji ishod? Na svetu nema osobe kojoj nije potrebna pomoć. Jedino ljudi sa autizmom ili depresijom vole da budu potpuno sami, da ne budu u kontaktu s drugima niti da s njima komuniciraju. Kad ljudi obole od autizma ili depresije, oni više nisu normalni. Sebe više ne mogu da kontrolišu. Ako su ljudski um i razum normalni, ali ljudi naprosto ne žele da komuniciraju s drugima i ne žele da drugi ljudi išta znaju o onome što oni rade, već žele da stvari obavljaju tajno, nasamo i da deluju iza kulisa, ne slušajući šta im iko drugi govori, onda su takvi ljudi antihristi, zar ne? Oni su antihristi.

Jednom sam sreo nekog crkvenog starešinu i pitao ga kako se braća i sestre snalaze u obavljanju svojih dužnosti. Pitao sam ga: „Ima li trenutno u crkvi ikoga ko ometa crkveni život?” Možeš li da pogodiš šta je odgovorio? „Sve je u redu; dobro im ide.” Pitao sam: „Kako ta i ta sestra obavlja svoju dužnost?” Rekao je: „Fino.” Zatim sam pitao: „Koliko već godina ona veruje u Boga?” Rekao je: „U redu je.” Rekao sam: „Ovaj sto ne bi trebalo da stoji ovde; treba ga pomeriti.” Rekao je: „Razmisliću o tome.” Pitao sam ga: „Zar ovo

parče zemlje ne bi trebalo malo zaliti?" Rekao je: „Razgovaraćemo o tome u zajedništvu." Rekao sam: „Ovo je usev koji ste ove godine zasadili na ovoj parceli. Hoćete li iste biljke posaditi i dogodine?" Rekao je: „Naša grupa za odlučivanje napravila je plan." Eto kakve mi je odgovore davao. Kako se osećaš kad ih čuješ? Jesi li iz njih išta razumeo? Jesi li izvukao bilo kakvu informaciju? (Ama baš nikakvu.) Već na prvi pogled vidiš da te obmanjuje i da te smatra idiotom i autsajderom. On, međutim, ne zna ko je zapravo autsajder; nevernici to zovu „gost koji glumi domaćina". Ni vlastiti identitet nije do kraja spoznao. Rekoh mu: „Ovde ti boravi mnogo ljudi, a ventilacija je loša. Treba da ugradiš neki ventilator, jer će u suprotnom postati toliko vruće da će neki ljudi dobiti toplotni udar." Rekao je: „Popričaćemo o tome." O svemu što sam mu rekao, on će popričati, razgovarati s ljudima i razmisliti o tome. Kakve god aranžmane da sam napravio, šta god da sam mu rekao, on ništa od toga nije smatrao važnim. Za njega to nisu bili aranžmani ni naredbe i on ništa od toga nije sproveo u delo. Za šta je on onda smatrao Moje reči? (Smatrao ih je preporukama o kojima treba da razmisli.) A jesam li mu Ja davao preporuke da o njima razmisli? Ne – govorio sam mu šta treba da radi i šta mora da uradi. Je li moguće da nije razumeo to što sam mu govorio? Ako nije, onda to znači da je najobičniji mamlaz, koji ne poznaje ni vlastiti identitet, a kamoli dužnost koju treba da obavlja. Toliko mnogo ljudi je boravilo tamo, bez ijednog klima-uređaja ili mogućnosti da se napravi promaja. Koliko je inteligentan bio, budući da nije postavio nijedan ventilator? Trebalo je da odmah ide kući – on je jedno obično smeće, a Božjoj kući ne treba smeće. Ljudi ni o čemu ne znaju sve, ali mogu da nauče. Ima stvari koje ni Ja ne razumem, ali zato raspravljam o njima s drugim ljudima: „Šta mislite koji je najbolji način da se ovo uradi? Slobodno iznesite svoje predloge." Ako neki misle da bi to bilo najbolje uraditi na određeni način, Ja kažem: „Dobro, hajde da uradimo kako ti kažeš. U svakom slučaju, još uvek nisam dobro promislio o tome kako da to uradimo. Uradićemo onako kako ti predlažeš." Zar to nije razmišljanje normalne ljudskosti? To znači slagati se dobro s drugima. Da bi se dobro slagali s drugima, ljudi ne smeju voditi računa o tome koje superioran a ko inferioran, ko jeste a ko nije u centru pažnje, niti ko vodi glavnu reč. Nema potrebe praviti takve razlike među ljudima – ko god predloži nešto što je ispravno i što je u skladu sa istina-načelima, tu osobu treba poslušati. Jeste li sposobni za tako nešto? (Jesmo.) Ima ljudi koji nisu. Antihristi nisu sposobni za to – insistiraju na tome da vode glavnu reč i ne pristaju na ništa manje od toga. O čemu se tu radi? Kod njih ne prolazi ništa što neko drugi predloži, pa makar to bilo krajnje razumno; štaviše, oni znaju da je to razumno, ali neće da prihvate nijedan tuđi predlog – srećni su samo onda kad oni sami nešto predlože. Čak i oko neke takve sitnice, oni se bore za prevlast. Kakva je to narav? To je narav antihrista. Oni pridaju preteranu važnost statusu, renomeu i ponosu. Koliku važnost oni tome pridaju? Za njih su te stvari važnije od života – čak i po cenu vlastitog života, braniće svoj status i renome.

Šta god da rade, antihristi drugim ljudima zabranjuju da im se mešaju u posao, da ih ispituju ili nadgledaju, a ta zabrana se ispoljava na nekoliko načina. Jedan je odbijanje,

jasno i jednostavno. „Prestani da se mešaš, da postavljaš pitanja i da me nadzireš dok radim. Sve što radim moja je odgovornost, imam ideju kako da to uradim i ne treba mi niko da mnome upravlja!" Ovo je direktno odbijanje. Drugo ispoljavanje je privid prijemčivosti, uz reči: „Dobro, hajde da u zajedništvu razgovaramo i da vidimo kako posao treba da se obavi", ali kad drugi zaista počnu da se raspituju i nastoje da saznaju nešto više o njihovom poslu ili kad ukažu na neke probleme ili daju predloge, kakav je njihov stav? (Nisu prijemčivi.) Tako je – naprosto odbijaju da to prihvate, pronalaze izgovore i opravdanja da odbiju tuđe predloge, pogrešno proglašavaju za ispravno i obrnuto, dok zapravo u svom srcu znaju da samo na silu sprovode logiku, da izgovaraju visokoparne reči, da je to što govore samo teorija, da njihove reči nisu toliko praktične kao ono što drugi ljudi govore. A ipak, kako bi zadržali svoj status – i znajući vrlo dobro da greše i da su drugi ljudi u pravu – tuđe ispravno i dalje izvrću u pogrešno, a svoje pogrešno proglašavaju za ispravno i nastavljaju po svom, ne dozvoljavajući da stvari koje su ispravne i koje su u skladu sa istinom budu uvedene ili sprovedene tamo gde su oni prisutni. Zar to ne znači da se prema radu crkve odnose kao prema nekakvoj igri ili šali? Zar ne odbijaju da prihvate ispitivanje i nadzor? Oni tu svoju „zabranu" ne izražavaju drsko, tako što kažu: „Zabranjujem ti da mi se mešaš u posao." To što rade ne izgleda tako, ali takav je njihov način razmišljanja. Koristiće određene trikove kako bi, spolja gledano, delovali prilično pobožno. Reći će: „Dešava se da nam je ponekad zaista potrebna pomoć, pa, kad si već ovde, porazgovaraj malo s nama!" Starešina višeg nivoa pomisliće da se radi o iskrenoj molbi, pa će razgovarati s njima i ispričati im nešto o trenutnim okolnostima u kojima se nalaze. Kad sasluša starešinu, antihrist će pomisliti: „Znači, tako ti gledaš na stvari – e pa, moraću malo da se raspravljam s tobom, kako bih pobio i opovrgao tvoje gledište. Osramotiću te!" Je li to stav prihvatanja? (Nije.) Kakav je onda to stav? To je odbijanje da se prihvati tuđe mešanje u posao, ispitivanje ili nadgledanje onoga što rade. Budući da su antihristi spremni na to, zbog čega onda uopšte ljudima mažu oči lažnim paravanima i glume stav prihvatanja? To što ljude na taj način obmanjuju, pokazuje da su veoma lukavi. Oni se plaše da će ih ljudi prozreti. Postoje, naročito u današnje vreme, neki ljudi koji su u određenoj meri razboriti i koji bi, ako bi antihristi otvoreno odbili nadzor i pomoć od strane drugih, mogli to da prepoznaju i da ih prozru. Time bi antihristi izgubili svoj ponos i status i ne bi im bilo lako da u budućnosti budu ponovo izabrani za starešinu ili delatnika. Stoga, kad neki starešina višeg nivoa kontroliše njihov rad, oni to tobože prihvataju, govore umilne reči i povlađuju mu, kako bi svi pomislili: „Pogledajte kako je naš starešina pobožan i koliko traga za istinom! Baš se dobro stara o našim životima i o radu crkve. Odgovoran je u obavljanju svoje dužnosti. Na sledećem glasanju, opet ćemo njega izabrati." Niko ni ne sluti da će im antihrist, čim tom starešini višeg nivoa bude video leđa, reći nešto poput: „Sve što je kazala ova osoba koja je proveravala rad jeste tačno, ali to ne mora obavezno da odgovara konkretnim uslovima koji vladaju u našoj crkvi. U svakoj crkvi, stvari stoje drugačije. Ne možemo u potpunosti da ispoštujemo sve što je ta osoba rekla – moramo

to da razmotrimo u svetlu naše aktuelne situacije. Ne možemo samo napamet da primenjujemo propise!" I svi odlaze sa utiskom da je takvo razmišljanje ispravno. Zar ti ljudi nisu navedeni na stranputicu? To što antihrist radi delimično se sastoji u tome da govori umilno i da prihvata tuđi nadzor; neposredno nakon toga, međutim, on interno počinje da ljude navodi na stranputicu i da im ispira mozak. Antihristi istovremeno primenjuju oba dela tog pristupa. Raspolažu li oni nekim trikovima? Imaju ih u izobilju! Spolja gledano, oni govore lepo i fingiraju prihvatanje, kako bi svi poverovali da su prilično odgovorni prema svom poslu, da mogu da otpuste svoj položaj i status i da nisu autoritarni, već da mogu da prihvate nadzor od strane Višnjeg ili drugih ljudi – istovremeno s tim, oni braći i sestrama „razjašnjavaju" prednosti i nedostatke i „razjašnjavaju" im razne situacije. Koji im je cilj? Da ne prihvate da im se drugi mešaju u posao, da ih ispituju ili nadgledaju, kao i da braću i sestre ubede kako je njihovo postupanje opravdano, ispravno, u skladu s radnim aranžmanima Božje kuće, u skladu sa načelima postupanja, i kako se oni, kao starešine, pridržavaju načela. U crkvi zapravo svega nekoliko ljudi shvata istinu; većini nesumnjivo nedostaje pronicljivost, ne mogu da prozru ovog antihrista, pa ih on prirodno navodi na pogrešan put. Neki ljudi, na primer, čitavu noć ne mogu da zaspu zbog nekog konkretnog razloga. Celu noć provedu budni. Postoje dve vrste ljudi, kod kojih se nesanica ispoljava na dva različita načina. U prvu vrstu spadaju oni koji koriste prvu priliku da malo odspavaju tokom dana. Oni drugima ne dopuštaju da saznaju da celu noć nisu spavali. To je jedna situacija, jedno stanje stvari. Iza toga ne stoji nikakva namera. Ljudi koji pripadaju drugoj vrsti zadremaju tokom obroka i svima govore: „Noćas nisam ni oka sklopio!" Kad ih neko pita: „Zašto nisi?", odgovaraju: „Prisustvovao sam nekom onlajn okupljanju i otkrio određene probleme u radu. Čitavu noć sam radio na njihovom rešavanju." Zatim to ponavljaju bez prestanka i svima objavljuju kako celu noć nisu spavali. Jesu li protiv svoje volje ostali budni celu noć? Zbog čega to objašnjavaju celoj grupi? Da li se u tom objašnjenju krije još nešto? Koji je njihov cilj? Oni celom svetu žele da obznane šta su sve uradili, plašeći se da bi neko mogao da ne sazna za to. Žele da svi znaju koliko su propatili, da su celu noć ostali budni, da su spremni da plate cenu za svoju veru u Boga i da ne žude za udobnošću. Time oni zapravo žele da zadobiju simpatije i odobravanje od braće i sestara. Tim plitkim performansom oni kupuju srca ljudi, čime stiču poštovanje od strane drugih i zadobijaju prestiž u ljudskim srcima. Kad jednom steknu status, staraju se da govore autoritativno. A kad počnu da govore autoritativno, zar tada neće moći da uživaju u posebnom tretmanu koji ide u paketu sa statusom? (Hoće.) Smatraš li da su oni tu priliku dobro iskoristili? Da li se i vi drugima žalite kad vas muči nesanica ili kad ostanete budni do kasno? (Da.) Kad to radite, da li to činite nenamerno ili imate neku skrivenu nameru? Da li ste to samo onako uzgred nekome rekli ili ste od toga napravili čitavu predstavu i svima to svečano objavili? (Bilo je uzgredno.) Kad se to kaže uzgred, znači da iza toga ne stoji nikakva namera; to onda ne ukazuje na problem koji se odnosi na narav. Reći to namerno ima potpuno drugačiju prirodu nego kad se to kaže nenamerno. Kad god

antihrist počne da glumata, bilo da tobože prihvata tuđa ispitivanja i mešanja u njegov posao ili da to u potpunosti odbija – o čemu god da se radi – koji motiv stoji u pozadini svega toga? Taj motiv je grabež za status i vlast, koje antihristi nipošto ne žele da otpuste. Zar njihov motiv nije upravo to? (Jeste.) Tako je – oni nipošto ne žele da im teško stečena vlast, njihov teško zarađeni status i prestiž, tako olako iskliznu iz ruku u trenutku nepažnje; stoga oni nikome ne dopuštaju da oslabi njihovu moć i uticaj mešajući im se u posao ili postavljajući im pitanja u vezi s tim. Oni veruju u sledeće: obavljanje neke dužnosti ili učešće u radnom programu zapravo i nije prava dužnost, pa stoga ne moram da je shvatam kao svoju obavezu; umesto toga, moja je dužnost da steknem određenu vlast i da okupim jedan broj ljudi pod svoju komandu. Veruju da, zahvaljujući takvoj vlasti, neće više morati ni s kim da se konsultuju, već da će dobiti priliku i vlast da se o svemu pitaju. Eto kakav stav antihristi imaju prema svojoj dužnosti.

Ima i nekih drugih koji, kad Višnji krene da ih ispituje u vezi s njihovim poslom, naprosto otaljavaju čitavu stvar. Izvode nekakve providne predstave i raspituju se oko nevažnih stvari, praveći se da tragaju za istinom. Ako se, na primer, desi neki incident koji očigledno predstavlja prekid i ometanje, oni će Višnjeg pitati da li se sa osobom koja je to izazvala treba obračunati. Zar takve stvari nisu sastavni deo njihovog posla? (Jesu.) Šta oni zapravo smeraju, kad se kod Višnjeg raspituju oko toga? Oni nastoje da ti prikažu lažnu sliku o sebi kako bi ti dokazali da, budući da se čak i o takvim stvarima raspituju, ne sede skrštenih ruku i da stalno nešto rade. Time se oni samo prikrivaju iza lažne fasade da bi te naveli na stranputicu. Činjenica je da oni u svojim srcima zaista imaju neke stvarne probleme, ali ne umeju da u zajedništvu razgovaraju o istini kako bi ih razrešili, niti znaju koja bi načela trebalo da primene. Ima stvari koje su im nejasne, kako u ophođenju s ljudima tako i u njihovom odnosu prema događajima, ali se oni nikada ne raspituju, niti tragaju za njima. Budući da u srcu nisu načisto oko tih stvari, zar ne bi trebalo da se kod Višnjeg raspituju o njima? (Trebalo bi.) Te stvari im nisu jasne i oni ne mogu da ih prozru, ali ipak rade naslepo. Kakve će to posledice imati? Mogu li oni da predvide šta će se dogoditi? Hoće li moći da snose odgovornost za te posledice? Ne, neće moći. Zašto se onda ne raspitaju o tim stvarima? Ima više razloga zbog kojih oni to ne čine. Jedan od njih je strah da će ih Višnji prozreti: „Ako ne mogu da rešim čak ni ovu sitnicu, već moram i o njoj da se raspitujem, višnji će pomisliti da nisam naročito dobrog kova. Zar time neću omogućiti višnjem da me prozre?” Još jedan od razloga jeste taj da, ukoliko pitaju Višnjeg, a ovaj donese odluku koja se razlikuje od njihovog gledišta i u konfliktu je s njim, oni će se naći pred teškim izborom. Ako ne urade onako kako Višnji kaže, on će kazati da oni krše radna načela; ako ga, pak, poslušaju, naneće štetu vlastitim interesima. Stoga, oni odlučuju da ga ne pitaju. Zar to nije promućurno? (Jeste.) To zaista jeste promućurno. Kojoj vrsti pripadaju ljudi koji sve ove stvari uzimaju u obzir? (To su antihristi.) To su odista antihristi. Bez obzira da li se oko bilo čega raspituju ili ne, bilo da to pitanje glasno izgovaraju ili ga postavljaju samo u mislima, oni ne tragaju za istinom, niti se prema toj stvari odnose u skladu s načelima; u svemu što rade, oni uvek

na prvo mesto stavljaju vlastite interese. U svom srcu imaju spisak stvari o kojima Višnji može da ih ispituje, kao i spisak stvari o kojima Višnji ne sme ništa da zna. Oni su te stvari razgraničili i podelili ih u dve kategorije. Sa Višnjim će na brzinu popričati o svim onim nebitnim stvarima koje ne predstavljaju opasnost po njihov status, samo da bi se nekako provukli; ali zato neće ni zucnuti o stvarima koje bi mogle da im ugroze status. A ako Višnji počne da se raspituje baš oko tih stvari, šta će oni učiniti? Prozboriće par reči ne bi li ga otkačili; kazaće nešto poput: „U redu, raspravićemo o tome… nastavićemo da tragamo…" – puna su im usta potvrdnih fraza, bez ijedne reči koja bi mogla da se protumači kao otpor. Na prvi pogled, rekao bi čovek da su prilično pokorni, ali činjenica je da imaju svoju računicu. Oni uopšte ne planiraju da Višnjem prepuste glavnu reč; ne planiraju da od Višnjeg traže sugestije, da mu dopuste da donosi odluke, niti da zatraže od njega da im ukaže na pravi put. Oni nemaju takvih planova. Ne žele da dopuste Višnjem da im se meša u posao, niti da sazna šta se stvarno dešava. Kad Višnji to bude saznao, kakvu će to pretnju predstavljati po njih? (Biće nesigurni u vezi sa svojim statusom.) Ne samo što će biti nesigurni u vezi sa svojim statusom – stvar je u tome da će njihovi planovi i ciljevi postati neizvodljivi, pa stoga neće više moći legitimno da čine zlodela; oni više neće moći da legitimno, otvoreno i drsko ostvaruju svoje planove. To je problem s kojim će se suočiti. Dakle, mogu li oni da ustanove način postupanja od kojeg će imati koristi? Oni svakako imaju svoje zamisli i računicu u vezi s tim. Da li se i vi suočavate s takvim stvarima? Šta tada mislite o njima? Kako se odnosite prema njima? Daću vam jedan primer. Bio jednom jedan momak koji je postao starešina i prilično se zaneo time; voleo je da se time hvali pred drugima kako bi stekao njihovo poštovanje. Jednom je natrčao na nevernika kojeg je poznavao, a koji mu je zatražio novac na zajam. Toliko ga je sažaljivo molio, da je starešina, onako naprečac, u žaru trenutka, pristao da mu pozajmi novac, nakon čega je, smireno i bez ustezanja, pomislio: „Ja sam starešina crkve – ja sam taj koji treba da ima glavnu reč u pogledu crkvenog novca. Kada se radi o imovini božje kuće i crkve, kao i o novčanim prilozima – na takvom sam položaju da mora da bude kako ja kažem. Finansije spadaju u moj resor, kao i sve stvari koje se tiču angažovanja osoblja – ja u svemu tome vodim glavnu reč!" I tako je on novac Božje kuće pozajmio neverniku. Kad je to učinio, malko se zabrinuo, pa je počeo da se premišlja da li da o tome izvesti Višnjeg. Ako bi to uradio, postojala je mogućnost da se Višnji ne složi s tim – stoga je počeo da izmišlja laži i da pronalazi izgovore kojima će obmanuti Višnjeg. Višnji mu je besedio o istina-načelima, ali on na to nije obraćao pažnju. Tako je on počinio zlodelo lične zloupotrebe novčanih priloga. Zašto bi se jedna takva osoba usudila da kroji planove oko novčanih priloga? Ti si samo običan crkveni starešina – odakle ti pravo da raspoređuješ priloge? Da li ti vodiš glavnu reč u oblasti finansija i novčanih priloga? Kako treba da se odnosiš prema Božjim prilozima, ako si ti neko s normalnom ljudskošću i razumom, neko ko stremi ka istini? Zar ne bi trebalo da se oko svega što se tiče priloga konsultuješ s Višnjim i da vidiš šta će Božja kuća da odluči? Zar Višnji nema pravo da bude upoznat s jednim tako važnim pitanjem? On na to ima pravo. To je nešto

oko čega u svom srcu treba da budeš načisto; to je razum koji bi trebalo da poseduješ. Kada je reč o finansijskim pitanjima, bilo manjim ili većim, Višnji ima pravo da bude upoznat s njima. Druga je stvar ako se Višnji ne raspituje o tome – ali, čim ti postavi takvo pitanje, moraš iskreno da mu odgovoriš i treba da se pokoriš svakoj odluci Višnjeg. Zar ne bi trebalo tako da rezonuješ? (Trebalo bi.) A opet, jesu li antihristi sposobni za to? (Nisu.) U tome i jeste razlika između antihrista i normalnih ljudi. Ako antihrist veruje da je sto posto sigurno da se Višnji neće složiti s tim i da će to naneti štetu njegovom ponosu, on će na sve moguće načine pokušati da to zataška i da Višnjem onemogući da sazna za to. Štaviše, oštro će zapretiti ljudima ispod sebe i kazaće im: „Ako neko samo zucne o ovome, strašno će mi se zameriti. Dobro će me upamtiti. Srediću ga za sva vremena, pa kud puklo da puklo!" Nakon što ljudi čuju ovako strašne pretnje, niko se ne usuđuje da podnese prijavu Višnjem. Zašto antihristi ovako postupaju? Oni misle: „Ovo spada u okvir mog ovlašćenja. Imam pravo da razmeštam i raspoređujem ljude, novac i materijal u domenu svoje nadležnosti!" Koja su njihova načela za razmeštanje i raspoređivanje? Dogovore sklapaju po svojom nahođenju, novac i materijal samovoljno koriste i daju drugima, ne pridržavajući se bilo kakvih načela, rasipaju ih i troše neselektivno, a pritom niko nema prava da im se u to meša – oni u svemu moraju da vode glavnu reč. Zar oni ne razmišljaju tako? Naravno, oni to nikada neće glasno reći ni eksplicitno izraziti – ali u svojim srcima oni zasigurno razmišljaju ovako: „Koja je svrha imati položaj? Zar se ne vrti sve oko novca i oko toga da čovek bude sit i da ima šta da obuče? Ja sam sada na položaju i imam status. Zar ne bi bilo glupo s moje strane kad svoju moć ne bih koristio kako je meni po volji?" Zar oni ne misle upravo tako? (Misle.) Baš zbog toga što imaju takvu narav i što tako razmišljaju, oni se usuđuju da, bez imalo skrupula i na sve zamislive načine, prikriju jednu ovakvu stvar, ne mareći za posledice. Zar nije tako? (Jeste.) Oni se ne bave procenom da li je to što rade ispravno ili pogrešno, šta bi bilo pravilno učiniti, niti koja načela primeniti. Oni te stvari uopšte ne razmatraju; njihova jedina briga jeste ko će paziti na njihove interese. Antihristi su podmukli, sebični i podli stvorovi! Koliko su tačno podli? To se može opisati jednom jedinom rečju: oni su bestidni! Ti ljudi nisu tvoja svojina, te stvari nisu tvoje, a pogotovo novac nije tvoj – uprkos tome, ti se ponašaš kao da je to nešto što pripada tebi i čime možeš da raspolažeš kako želiš. Drugi čak nemaju pravo ni da znaju za to; čak i ako sve te stvari trošiš i rasipaš, drugi nemaju pravo da te išta pitaju. Koliko si daleko otišao? Zabrazdio si u bestidnost! Zar to nije bestidno? (Jeste.) To je antihrist. Kada je reč o novcu, koju crvenu liniju prosečna osoba ne želi da prekorači? Oni smatraju da su to Božji prilozi, koje su Bogu podarili pripadnici Njegovog izabranog naroda, te da oni stoga pripadaju Bogu – to su, kako bi neki rekli, Njegove „lične stvari". Ono što pripada Bogu nije zajednička imovina, niti pripada bilo kojoj osobi. Ko je Gospodar Božje kuće? (Bog.) Da, to je Bog. A šta sve obuhvata Božja kuća? Ona obuhvata Njegov izabrani narod u svakoj crkvi, kao i sve zalihe i svu imovinu u svakoj od crkava. Sve te stvari pripadaju Bogu. One nipošto ne pripadaju nijednoj pojedinačnoj osobi i niko nema pravo da te stvari prisvaja za sebe. Da

li će i neki antihrist tako razmišljati? (Neće.) On veruje da novčani prilozi pripadaju onome ko upravlja njima, to jest, onome ko je u prilici da odatle uzima novac, a ako je taj neko starešina, on ima pravo da uživa u njima. To je razlog zbog kojeg antihristi neprekidno i svom snagom streme ka statusu. Kad ga jednom steknu, sve njihove nade su konačno ostvarene. Zašto oni streme ka statusu? Ako bi im dao da savesno vode Božji izabrani narod, tako da svoje postupke zasnivaju na načelima, ali im pritom ne dozvoliš da diraju crkvenu imovinu i Božje priloge, da li bi se oni i dalje tako proaktivno uspinjali na lestvici? Ni slučajno. Samo bi pasivno čekali i puštali da se stvari odvijaju svojim tokom. Mislili bi: „Ako budem izabran, svoju dužnost ću dobro obavljati; ako ne budem, nikome se neću ulizivati. Neću ništa ni govoriti ni raditi povodom toga.” Upravo zbog toga što misli da, kao starešina, ima pravo da upravlja crkvenom imovinom i da uživa u njoj, antihrist razbija glavu pokušavajući, do granice bestidnosti, da zauzme što viši položaj kako bi zadobio status i uživao u svemu što taj status donosi. Šta znači biti bestidan? To znači činiti sramotne stvari – eto, to znači biti bestidan. Ako bi mu neko rekao: „To što radiš je sramotno!”, on ne bi mario za to, već bi mislio: „Šta je u tome sramotno? Ko je taj ko ne voli status? Znaš li ti kakav je osećaj imati status? Imati kontrolu nad novcem? Znaš li za tu radost? Znaš li za taj osećaj privilegovanosti? Jesi li ikada okusio tako nešto?” Eto kako antihristi, u najskrivenijim zapećcima svog srca, gledaju na status. Kad neki antihrist stekne status, odmah će poželeti da sve kontroliše. Novčane priloge namenjene Bogu takođe će staviti pod svoju kontrolu. On želi da vodi glavnu reč u vezi sa svim crkvenim poslovima koji se plaćaju novcem, bez ikakvih konsultacija s Višnjim. Tako on počinje da gospodari novcem Božje kuće, a Božja kuća postaje njegova lična svojina. Stiče pravo da odlučuje o novcu, da diktira šta će se s njim dešavati, da ga po svom nahođenju pozajmljuje ovoj ili onoj osobi i da diktira kako će se svaki dinar trošiti. Sa Božjim prilozima nikada ne postupaju pažljivo i obazrivo, u skladu s načelima; naprotiv, široke su ruke i sve mora da bude po njihovom. Takve osobe su pravi antihristi.

Jednom je neki čovek tajno prisvojio Božje priloge, što je ozbiljan problem. To nije običan prestup; to je problem koji se tiče čovekove priroda-suštine. Tokom komunikacije s nevernicima oko nekih poslova, stalno se hvalio pred ljudima kako bi stvorio utisak da poseduje novac i moć. Shodno tome, ljudi su počeli da traže od njega da im pozajmi novac. On ne samo da nije odbio te zahteve, već se zapravo posvetio tome da ljudima pozajmljuje novac, i to tako što je protiv Božje kuće primenio taktiku obmane. Taj čovek je imao ozbiljan problem. Kada je reč o tako ozbiljnim pitanjima, treba da izvestiš Višnjeg i da objasniš činjenice; ne smeš sa ljudima sklapati dogovore koristeći Božje priloge zarad vlastitog ponosa i sticanja zasluga. Razumna osoba bogobojažljivog srca bi se tako postavila prema tim stvarima kad se suoči s njima. Da li, međutim, antihristi tako postupaju? Zašto ih zovemo antihristima? Zato što nemaju ni trunku bogobojažljivog srca; oni rade šta god požele i ni na kraj pameti im ne pada da razmišljaju o Bogu, istini i Božjim rečima. Oni uopšte nemaju istinsku pokornost prema Bogu, već na prvo mesto stavljaju vlastite interese, slavu, dobitak i status. Primenjuju sredstva obmane da bi

crkvene starešine i delatnike naveli na stranputicu i zatim pozajmljivali novac nevernicima. Je li to njihov novac? Posle svega par reči, oni taj novac daju drugima na zajam – zar time ne poklanjaju Božje priloge? To je nešto što antihristi rade, a neki su zaista i počinili takve stvari. Da bi mogli da urade tako nešto, mora da su po naravi hrabri i užasno nadmeni, a takođe i veoma podmukli. Takođe je evidentno da su glupi, da gluplji ne mogu biti – suđeno im je da upadnu u jamu koju su iskopali drugome. Kažite Mi, kako se treba ophoditi prema takvim ljudima? (Treba ih izopštiti.) I to je sve? Izopštenje? A ko će nadoknaditi gubitke? Moraju najpre da plate odštetu, pa tek onda da budu izopšteni. Zar antihristi nisu drski, kad mogu da čine takve stvari? Po čemu se oni razlikuju od arhanđela? Arhanđel bi drsko rekao: „Ja sam taj koji je stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja – na meni je da kontrolišem čovečanstvo!" On čovečanstvo gazi i kvari kako mu se prohte. Kad neki antihrist preuzme vlast, on kaže: „Svi morate da verujete u mene i da me sledite. Ja ovde vladam i ja vodim glavnu reč. Za sve se obratite meni i donesite mi crkveni novac!" Ako neko pita: „Zašto bismo crkveni novac davali tebi?", antihrist odgovara: „Ja sam starešina. Moje je pravo da upravljam time. Moram svime da upravljam, uključujući i novčane priloge!" I tako on preuzima kontrolu nad svime. Antihristi ne mare za probleme i poteškoće s kojima se braća i sestre suočavaju prilikom život-ulaska, niti ih zanima koje im knjige propovedi i Božjih reči nedostaju. Jedino što ih zanima jeste ko drži ključeve od crkvene blagajne, koliko novca ima u kasi i kako se taj novac koristi. Ako Višnji počne da se raspituje o finansijskom stanju crkve, oni ne samo da mu neće predati crkveni novac – Višnjem neće dozvoliti čak ni da sazna činjenice. Zašto ne žele to da učine? Zato što žele da pronevere crkveni novac i da ga uzmu za sebe. Antihristi se najviše zanimaju za materijalne stvari, novac i status. Oni zasigurno nisu ni nalik ljudima kakvima žele da se predstave: „Ja verujem u boga. Ne stremim ka svetovnim stvarima i ne žudim za novcem." Oni nipošto nisu takvi. Zbog čega svim silama streme ka statusu i ka njegovom očuvanju? Zato što žele da poseduju ili da stave pod svoju kontrolu i da preotmu sve što je u njihovoj nadležnosti – naročito novac i materijalne stvari. Oni uživaju u tom novcu i u tim materijalnim stvarima, kao da se radi o prednostima koje im donosi status. Oni su pravi potomci arhanđela i imaju priroda-suštinu Sotone, i na papiru i u praksi. Svi koji streme ka statusu i koji cene novac zasigurno imaju problem sa vlastitom priroda-suštinom. Nije stvar samo u tome da oni naprosto imaju narav antihrista: oni su veoma ambiciozni. Žele da kontrolišu novac Božje kuće. Ako im je poverena odgovornost za neki deo posla, oni, pre svega, neće dozvoliti drugima da im se mešaju u to, niti će prihvatiti ispitivanje i nadzor od strane Višnjeg; osim toga, kad obavljaju ulogu nadzornika nad bilo kojim delom posla, oni će pronaći način da se pokažu, da zaštite sebe i da se uzdignu. Uvek žele da se popnu na vrh, da postanu oni koji vladaju i koji kontrolišu druge. Takođe, žele da se nadmeću i da se izbore za viši status, pa čak i da kontrolišu svaki deo Božje kuće – a naročito njen novac. Antihristi gaje posebnu ljubav prema novcu. Čim vide novac, oči im se zažare; u svojim glavama oni neprestano razmišljaju o novcu i čine napore kako bi ga stekli. Sve su to

znakovi i signali koji ukazuju na antihriste. Ako s njima razgovaraš o istini ili pokušavaš da se upoznaš sa stanjem braće i sestara, tako što se raspituješ o tome koliko je njih slabo i negativno, kakve rezultate svako od njih postiže u obavljanju svoje dužnosti i ko među njima nije dorastao svojoj dužnosti, antihristi neće biti zainteresovani za to. Ali, kad se povede reč o Božjim prilozima – koliko novca je prikupljeno, ko se stara o njemu, gde se novac čuva, pod kojom šifrom, i tome slično – to je ono što njih najviše zanima. Antihrist je izuzetno verziran u tim stvarima. Poznaje ih kao svoj dlan. To je takođe znak antihrista. Antihristi su najveštiji u izgovaranju milozvučnih reči, ali zato ne rade nikakav stvaran posao. Umesto toga, uvek su zaokupljeni mislima o tome kako da Božje priloge iskoriste za vlastiti užitak. Recite Mi, zar antihristi nisu nemoralni? Oni nemaju nimalo ljudskosti – oni su, od glave do pete, đavoli. U svom radu uvek zabranjuju drugima da im se mešaju u posao, da ih ispituju i nadgledaju. To je treće ponašanje u okviru osme manifestacije antihrista.

Pre nekog vremena, crkva je u nekoj zemlji kupila jednu zgradu koju je trebalo renovirati; potrefilo se da je žena na položaju starešine crkve u toj zemlji bila antihrist, ali još uvek nije bila pokazala svoje pravo lice. Ta žena antihrist je za posao renoviranja angažovala čoveka kojeg niko nije poznavao, niti je iko znao u kakvom su odnosu njih dvoje. Kao rezultat toga, taj zli čovek je iskoristio ovu situaciju, pa je na renoviranje proćerdano mnogo novca koji nije trebalo potrošiti. Kuća je naime kupljena zajedno s nekim upotrebljivim komadima nameštaja, ali je sav taj nameštaj izbačen i zamenjen novim. Taj zli čovek je izbačeni nameštaj kasnije prodao i novac uzeo za sebe. Stari nameštaj zapravo nije ni bio oštećen – još uvek je mogao da se koristi – ali taj zli čovek je potrošio dodatnu sumu novca na kupovinu novog nameštaja, kako bi iskoristio situaciju i zaradio novac. Da li je žena antihrist znala za to? Znala je. Zašto mu je onda dozvolila da se tako ponaša? Zato što su, po svemu sudeći, njih dvoje bili u nekom nenormalnom odnosu. Neki ljudi su uočili taj problem i nameravali su da se uključe u to i da prekontrolišu građevinske radove, kako bi videli da li je sve u redu. Čim su izjavili da će otići da provere radove, žena antihrist se zabrinula i uplašila, pa im je rekla: „Ne! Rok za završetak radova još nije istekao – ne dozvoljavam nikome da nadgleda radove!” Bila je toliko osetljiva i reagovala je tako snažno – da li je tu bilo nečeg sumnjivog? (Jeste.) Ti ljudi, sada već pomalo uznemireni, raspravljali su o tome: „Ovo ovako neće ići. Ne dozvoljava nam da vidimo kako napreduju radovi. Tu sigurno postoji neki problem; moramo otići da obiđemo gradilište.” Ali, žena antihrist je i dalje odbijala da im odobri pristup gradilištu dok ne istekne rok za završetak radova. Recite Mi, zar ti ljudi nisu pravi smetenjaci? Sama činjenica da žena antihrist nije htela da im dozvoli da obiđu gradilište dokazuje da tu nešto nije bilo kako treba. Trebalo je da o tome što pre izveste Višnjeg, da je zajednički uklone ili da na silu odu na gradilište da prekontrolišu radove. Bili su dužni to da urade. Ako nisu mogli da preuzmu tu odgovornost, to znači da su beskorisne, nesposobne kukakvice. Te nesposobne kukavice, dakle, nisu istrajale u svojoj nameri. Pošto se nije radilo o njihovim porodičnim kućama, oni su to naprosto ignorisali. Eto

koliko su bili sebični i neodgovorni. A nakon završetka radova, putem jednog video-zapisa sam uočio da postoji problem. Koji sam problem uočio? Posred konferencijske sale bio je jedan sto, oko kojeg su bile poređane kožne fotelje, poput onih koje se koriste u otmenim kancelarijama. Ako ja sedim na običnim stolicama, da li onda obični ljudi treba da koriste tako otmene komade nameštaja? (Ne.) Kuća je, dakle, bila opremljena tako otmenim nameštajem i ljudi su bili veoma zadovoljni što mogu da sede u takvim foteljama. Čim sam otkrio ovaj problem, pozvao sam tu protuvu i počeo da istražujem čitavu stvar. Posvuda, u svakoj sobi, proverom sam ustanovio mnogo problema i ogromne finansijske gubitke. Delovi originalnog nameštaja koji je kupljen zajedno sa kućom bili su sasvim upotrebljivi, ali ih je taj zli čovek izneo iz kuće i prodao, kako bi na tome zaradio; štaviše, zaradio je i prilikom kupovine tog skupocenog, novog nameštaja, a ugradio je i neke delove opreme kojima nije mesto u crkvi. Taj zli čovek je to uradio a da se prethodno ni s kim nije posavetovao. Da li je žena antihrist znala za to dok je on to radio? Po svoj prilici je znala. Svakoga dana je obilazila gradilište i, mada je to videla, nikoga nije izvestila o tome, već je odobravala njegovo rasipništvo. Kakva drskost! Je li ona vernica u Boga? Nakon 20 godina vere u Boga, bila je tako odvratna i uradila je tako nešto – kakva je to osoba? Ona nije ljudsko biće! To ne rade čak ni dobri ljudi među nevernicima; kakav nemoral! Svaki put kad bi je Višnji pitao o toku odvijanja radova, ona bi se pravila nevešta i Višnjem bi zamazivala oči, prikrivala i zataškavala stvar, da bi se na kraju javili toliki problemi. Da li bi onda bilo preterano izopštiti je iz crkve i naterati je da se zaposli i zaradi novac kako bi nadoknadila štetu? (Ne bi.) Recite Mi, čak i ako bi ta žena antihrist mogla da vrati novac, da li će ona u ovom životu naći spokojstvo? Hoće li joj biti lako? Bojim se da će ostatak svog života provesti u mukama. Ako je znala da će svojim postupcima postići ovo, zašto je, pobogu, tako postupila? Zašto je uopšte to učinila? Nije da ona tek od pre godinu-dve veruje u Boga, pa još nije stigla da nauči pravila koja vladaju u Njegovoj kući ili šta znači imati bogobojažljivo srce ili šta je odanost – nakon tolikih godina verovanja u Boga, nimalo se nije promenila i, mada je mogla da pruža neke usluge, ipak je počinila jedno takvo zlo! Zbog toga što je bila toliko odvratna, treba je eliminisati i prokleti!

Antihristi imaju nečeg zajedničkog u načinu na koji rade: ma kojim poslom da se bave, oni drugima zabranjuju da im se mešaju u posao i da ih ispituju. Uvek žele da prikrivaju i da zataškavaju stvari. Mora da nešto smeraju; oni ne žele da ljudi otkriju probleme u njihovom radu. Da su sve radili ispravno i pošteno, na način koji je u skladu sa istinom i sa načelima, čiste savesti, o čemu bi onda morali da brinu? Da li bi u tome bilo ičeg što se ne sme pominjati? Zašto ne dozvoljavaju drugima da ih ispituju i da im se mešaju u posao? Zbog čega su zabrinuti? Čega se plaše? Jasno je da nešto smišljaju – to je, naprosto, toliko očigledno! Antihristi rade bez imalo transparentnosti. Kad urade nešto loše, smišljaju razne načine da to prikriju i zataškaju, fabrikuju lažne pojave, pa čak posežu i za očiglednom obmanom. Kakve su posledice svega toga? Bog sve proučava i, mada je moguće neko vreme braniti drugim ljudima da nešto saznaju i

navoditi ih na stranputicu neko vreme, doći će dan kada će Bog sve razotkriti. U Božjim očima, sve je otvoreno, sve je razotkriveno. Beskorisno je da kriješ nešto od Boga. On je svemoguć i, kad On bude odlučio da te razotkrije, sve će biti izneto na videlo. Jedino antihristi, ti glupani bez trunke duhovnog razumevanja, koji poseduju prirodu arhanđela, mogu da poveruju u ovo: „Dokle god budem sve držao u strogoj tajnosti i dokle god ti ne dopuštam da mi se mešaš u posao, da me ispituješ i da me nadgledaš, ti nećeš ništa saznati – a ja ću imati potpunu kontrolu nad ovom crkvom!" Misle da će, ako budu vladali kao kraljevi, moći da kontrolišu situaciju. Da li stvari zaista stoje tako? Oni ne znaju da je Bog svemoguć; njihova je pamet samoproklamovana. Bog sve proučava. Recimo, na primer, da si danas počinio neko zlo. Bog to proučava, ali te ne razotkriva – daje ti priliku da se pokaješ. Sutradan, ti ponovo činiš zlo, ali i dalje ne pričaš o tome, niti se kaješ; Bog ti i dalje pruža šansu i čeka da se pokaješ. Ipak, ako se i nakon toga ne budeš kajao, Bog više neće hteti da ti daje priliku za to. Bićeš Mu odvratan i gnušaće te se, a u dubini Svog srca, On neće hteti da te spase i sasvim će te napustiti. U tom slučaju, biće pitanje minuta kada će te On razotkriti i, koliko god ti pokušavao da to sprečiš ili da zataškaš stvar, ništa ti neće vredeti. Ma koliko da ti je šaka velika, možeš li njome da zakloniš nebo? Ma koliko da si sposoban, možeš li da pokriješ oči Božje? (Ne.) To su čovekove glupe ideje. A što se tiče toga koliko je Bog zaista svemoguć, ljudi već mogu da osete delić toga u Njegovim rečima. Štaviše, sve pripadnike ovog iskvarenog čovečanstva koji su počinili neko veliko zlo i direktno se suprotstavili Bogu snašle su svakojake kazne, a svi koji to vide potpuno su uvereni i priznaju da je reč o odmazdi. Čak i nevernici mogu da vide da Božja pravednost ne trpi uvrede, pa bi oni koji veruju u Njega trebalo to još bolje da vide. Božja svemoć i mudrost su nemerljive. Čovek ni na koji način ne može jasno da ih sagleda. Ima ona pesma, kako ono ide? („Božja su dela neizmerna.") To je Božja suština, istinsko otkrovenje Njegovog identiteta i suštine. Nema potrebe da ti tu išta pretpostavljaš i spekulišeš. Treba samo da veruješ tim rečima – tada nećeš praviti takve gluposti. Svi ljudi smatraju sebe pametnim; pokrivaju listom svoje oči i kažu: „Možeš li me videti?" Bog kaže: „Ne samo što mogu u celosti da te vidim, nego vidim i tvoje srce i znam koliko si puta bio u ljudskom svetu", nakon čega ljudi ostaju zaprepašćeni. Nemojte sebe da smatrate pametnim; nemojte misliti: „Bog ne zna za ovo, niti zna za ono. Niko od braće i sestara nije to video. Niko ne zna za to. To je moja mala spletka. Vidi koliko sam samo pametan!" Niko od ljudi na ovom svetu koji ne razumeju istinu ili ne veruju da je Bog suveren nad svime nije pametan. Ma šta da ti ljudi rade ili govore, naposletku sve ispadne pogrešno, sve je u suprotnosti sa istinom i sve je to otpor prema Bogu. Postoji samo jedna vrsta ljudi koji su pametni. Koja je to vrsta? To su oni ljudi koji veruju da Bog sve proučava, da On sve vidi i da je On nad svime suveren. Takvi ljudi su izuzetno pametni jer se u svemu što rade pokoravaju Bogu; sve što rade je u skladu sa istinom, odobreno od strane Boga i dočekano Božjim blagoslovima. Da li je neka osoba pametna ili nije zavisi od toga da li ona može da se pokori Bogu; to zavisi od toga da li je ono što ta osoba govori i radi u skladu sa istinom. Ako imaš sledeću ideju:

„Evo šta ja mislim o toj stvari i to je ono što bih želeo da uradim, jer ću od toga imati koristi – ali ja neću to da poveravam drugim ljudima, niti želim da oni to znaju" – da li je to ispravan način razmišljanja? (Nije.) Šta treba da uradiš kad shvatiš da to nije ispravan način razmišljanja? Treba sam sebe da odalamiš po licu, kako bi naučio lekciju. Misliš li da Bog to neće znati ako to ne izgovoriš glasno? Činjenica je da, dok ti o tome još razmišljaš, Bog je već spoznao tvoje srce. Kako ga je spoznao? Bog je prozreo čovekovu priroda-suštinu. Zašto te On onda ne razotkrije u vezi s tom stvari? Čak i ako te ne razotkrije, ti ćeš i sam to moći postepeno da shvatiš, zato što si pojeo i popio toliko Njegovih reči. Ti imaš savest i razum, imaš um i normalno razmišljaš; trebalo bi da možeš sam da ustanoviš šta je ispravno a šta pogrešno. Bog ti pruža vreme i priliku da polako razmatraš stvari, da vidiš jesi li glup ili nisi. Primetićeš rezultate nakon što o tome budeš nekoliko dana razmišljao: tada ćeš uvideti da si blesav i glup i da tu stvar ne treba ni da pokušavaš da sakriješ od Boga. U svim stvarima, ti treba da sve otvoreno izneseš pred Boga i da budeš iskren – to je jedini uslov i stanje koje treba da očuvaš pred Bogom. Čak i kad se ne otvoriš, ti si otvoren pred Bogom. Gledano iz Božje perspektive, On poznaje činjenice i zna da li si u vezi s tim otvoren ili nisi. Zar nisi veoma glup ako ne možeš to da prozreš? Kako onda da budeš pametna osoba? Tako što ćeš se otvoriti pred Bogom. Ti znaš da Bog sve proučava i sve zna, pa stoga nemoj sebe da smatraš pametnim i nemoj misliti da On možda ne zna; pošto je sigurno da Bog iz potaje posmatra ljudska srca, trebalo bi da pametni ljudi budu malo iskreniji, malo čistiji i pošteni – to bi bilo mudro uraditi. Ako ti se stalno čini da si pametan, ako stalno nastojiš da sačuvaš svoje male tajne, ako stalno pokušavaš da sačuvaš delić privatnosti – da li je to ispravan način razmišljanja? U redu je biti takav prema drugim ljudima, pošto neki ljudi nisu pozitivni likovi i ne vole istinu. Pred takvim ljudima možeš ponešto i da zadržiš za sebe. Nemoj da im otvaraš svoje srce. Recimo, na primer, da si o nekom čoveku kojeg mrziš govorio loše stvari iza njegovih leđa. Da li treba da mu to kažeš? Nemoj mu to reći – dovoljno je samo da takve stvari više ne činiš. Ako bi mu rekao, time bi narušio vaše međusobne odnose. Ti u svom srcu znaš da nisi dobar čovek, da si iznutra prljav i rđav, da si ljubomoran na druge ljude i da si, zarad nadmetanja oko slave i dobitka, o nekoj osobi loše govorio iza njenih leđa da bi je ocrnio – kakva podlost! Priznaješ da si iskvaren, znaš da je to što si uradio pogrešno i da je tvoja priroda rđava. Tada dolaziš pred Boga i moliš Mu se: „Oh, Bože, ono što sam u potaji uradio bilo je podlo i rđavo – molim za Tvoj oproštaj, molim Te da me vodiš i molim Te da me prekoriš. Nastojaću da nikad više ne učinim ništa slično." Sasvim je u redu ovako postupiti. U komunikaciji s ljudima možeš da koristiš određene tehnike, ali je zato pred Bogom najbolje da se potpuno otvoriš, jer ako gajiš nekakve namere i ako koristiš tehnike, bićeš u nevolji. Ti u sebi stalno razmišljaš: „Šta da kažem da bi Bog imao visoko mišljenje o meni i da ne bi saznao šta mislim u sebi? Šta bi bilo ispravno reći? Moram više da zadržim za sebe, moram da budem malo taktičniji i moram da imam metod; možda će Bog tada imati visoko mišljenje o meni." Misliš li da Bog neće znati da ti uvek tako razmišljaš? Bog zna sve o čemu ti

razmišljaš. Iscrpljujuće je razmišljati na taj način. Toliko je jednostavnije govoriti iskreno i istinito, jer to ti život čini lakšim. Bog će kazati da si pošten i čist, da si prostodušan – a to je beskrajno dragoceno. Ako imaš iskreno srce i pošten stav, čak i ako ponekad prekardašiš i ponašaš se glupo, to za Boga neće biti prestup; to je bolje nego da budeš tako proračunat i da stalno nešto premišljaš i obrađuješ u svojoj glavi. Jesu li antihristi sposobni za te stvari? (Ne, oni za to nisu sposobni.)

Svi koji hodaju putem antihrista jesu ljudi s naravlju antihrista, a put kojim hodaju ljudi s naravlju antihrista jeste put antihrista – ipak, ljudi s naravlju antihrista pomalo se razlikuju od antihrista. Ako neko ima narav antihrista i hodao bi putem antihrista, to ne mora obavezno da znači da je ta osoba antihrist. Ali, ako se ne kaje i ako ne može da prihvati istinu, ta osoba se može razviti u antihrista. Za ljude koji hodaju putem antihrista još uvek ima nade i šanse da se pokaju, jer oni još uvek nisu postali antihristi. Ako budu činili razne zle stvari i ako budu okarakterisani kao antihristi, te stoga budu odmah uklonjeni i izopšteni, oni više neće imati priliku da se pokaju. Ako neko ko hoda putem antihrista još uvek nije počinio mnogo zla, to u najmanju ruku pokazuje da on još uvek nije zao čovek. Ako može da prihvati istinu, za njega još postoji tračak nade. Ako ne želi da prihvati istinu, šta god da se desi, biće mu veoma teško da bude spasen, čak i ako nije činio svakojaka zla. Zašto antihrist ne može da bude spasen? Zato što uopšte ne prihvata istinu. Kako god da Božja kuća besedi o poštenju – o tome kako čovek treba da bude otvoren i iskren, da izađe i da kaže ono što ima da kaže i da ne poseže za obmanom – oni to naprosto ne mogu da prihvate. Stalno im se čini da su ljudi na gubitku kad god su pošteni i da je glupo govoriti istinu. Čvrsto su rešeni da ne budu pošteni ljudi. To je priroda antihrista, koji imaju odbojnost prema istini i mrze je. Kako može da bude spasen neko ko uopšte ne prihvata istinu? Ako neko ko hoda putem antihrista može da prihvati istinu, takva osoba se jasno razlikuje od antihrista. Svi antihristi su ljudi koji ne prihvataju ni jedan jedini delić istine. Ma koliko pogrešnih ili zlih stvari da su počinili, ma koliko da su štete naneli radu crkve i interesima Božje kuće, oni se nikada ne preispituju i nikad neće spoznati sebe. Čak i ako su orezani, oni ne prihvataju nijednu istinu; upravo zbog toga, crkva ih karakteriše kao zle ljude, kao antihriste. U najboljem slučaju, antihrist će samo priznati da njegovi postupci krše načela i da nisu u skladu sa istinom, ali apsolutno nikada neće priznati da namerno čini zlo ili da se namerno opire Bogu. Priznaće da je pogrešio, ali neće prihvatiti istinu; a nakon toga, nastaviće da čini zlo kao i ranije i uopšte neće praktikovati istinu. Iz činjenice da antihrist nikada ne prihvata istinu može se videti da se priroda-suština antihrista ogleda u njegovoj odbojnosti i mržnji prema istini. Oni i dalje ostaju ljudi koji se, kao i uvek, opiru Bogu, bez obzira na to koliko godina veruju u Njega. S druge strane, svi oni obični, iskvareni ljudi mogu imati narav antihrista, ali između njih i antihrista ipak postoji razlika. Postoji jedan broj ljudi koji Božje reči suda i razotkrivanja mogu da prime k srcu kad ih čuju, koji o njima mogu stalno iznova da promišljaju i da preispituju sebe. Oni tada mogu da shvate sledeće: „To je, dakle, narav antihrista; to je ono što znači hodati putem antihrista. Kakav ozbiljan

problem! Ja imam ta stanja i ponašanja; imam tu vrstu suštine – ja sam takva osoba!" Oni zatim razmatraju kako da odbace tu svoju narav antihrista i da se iskreno pokaju, čime stiču mogućnost da čvrsto odluče da ne idu putem antihrista. U svom životu i radu, u svom stavu prema ljudima, događajima i stvarima, kao i prema Božjem nalogu, oni mogu da preispituju svoje postupke i ponašanje, kao i razloge zbog kojih ne mogu da se pokore Bogu, zbog kojih stalno žive u skladu sa sotonskom naravi i zbog kojih ne mogu da se pobune protiv tela i Sotone. I tako, oni će se moliti Bogu, prihvatiće Njegov sud i grdnju i preklinjaće Boga da ih spase od njihove iskvarene naravi i uticaja Sotone. Sama njihova rešenost da to učine dokazuje da oni mogu da prihvate istinu. Ti ljudi takođe pokazuju iskvarenu narav i postupaju svojevoljno; razlika je u tome što antihrist ne poseduje samo ambicije i želje da uspostavi svoje nezavisno carstvo – on, pored toga, ne želi da prihvati istinu, ma šta da se desi. To je Ahilova peta svakog antihrista. S druge strane, ako osoba s naravlju antihrista može da prihvati istinu, da se moli Bogu i da se osloni na Njega, ako želi da odbaci iskvarenu narav Sotone i da hoda putem stremljenja ka istini, na koji će način ta molitva i ta rešenost koristiti njenom život-ulasku? One će je, u najmanju ruku, navesti da preispituje i spoznaje sebe tokom obavljanja dužnosti, kao i da koristi istinu radi rešavanja problema, kako bi tu svoju dužnost mogla da obavlja na način koji je u skladu s merilom. To je jedan od načina na koji će ta osoba imati koristi od molitve i rešenosti. Pored toga, uz obuku koju dobija kroz obavljanje svoje dužnosti, ona će moći da se otisne na put stremljenja ka istini. Na kakve god poteškoće da naiđe, ona će moći da traga za istinom i da se fokusira na prihvatanje i praktikovanje istine; moći će postepeno da odbaci svoju sotonsku narav i počeće da se pokorava Bogu i da Ga obožava. Postupajući na taj način, ona može da dostigne Božje spasenje. Ljudi sa naravlju antihrista mogu povremeno pokazivati iskvarenost, oni mogu i dalje, uprkos sebi samima, govoriti i delovati u interesu vlastite slave, dobitka i statusa i mogu i dalje postupati svojevoljno – ali, čim shvate da razotkrivaju svoju iskvarenu narav, pokajaće se i pomoliće se Bogu. To dokazuje da oni mogu da prihvate istinu i da se pokoravaju Božjem delu; to dokazuje da oni streme ka život-ulasku. Ma koliko godina iskustva da neka osoba ima i ma koliko iskvarenosti da pokazuje, ona će na kraju moći da prihvati istinu i da zakorači u istina-stvarnost. Ona je neko ko se pokorava Božjem delu. A čineći sve ovo, ona pokazuje da je već postavila temelje na istinitom putu. Međutim, neki od onih koji idu putem antihrista ne mogu da prihvate istinu. Za njih će spasenje biti isto toliko teško dostižno kao i za antihriste. Takvi ljudi ne osećaju ništa dok slušaju Božje reči koje razotkrivaju antihriste, već su ravnodušni i hladni prema njima. Kad razgovor skrene na temu naravi antihrista, oni će priznati da imaju narav antihrista i da hodaju putem antihrista. Prilično će rečito govoriti o tome. Ali, kad dođe vreme da se primeni istina, oni će i dalje odbijati da to učine; i dalje će postupati svojevoljno, u skladu sa svojom naravlju antihrista. Ako ih pitaš: „Da li ti je teško u srcu dok razotkrivaš narav antihrista? Osećaš li samoprekor dok govoriš da bi odbranio svoj status? Da li preispituješ i spoznaješ sebe dok razotkrivaš narav antihrista? Osećaš li žaljenje u srcu

kad saznaš za svoju iskvarenu narav? Da li se nakon toga kaješ ili menjaš?", sasvim je sigurno da neće umeti da ti odgovore, zato što nemaju takvih iskustava. Neće moći ništa da kažu o tome. Jesu li takvi ljudi sposobni za istinsko pokajanje? Sigurno je da im neće biti lako. Ljudima koji iskreno streme ka istini biće bolno svako otkrovenje naravi antihrista u sebi i zabrinuće se zbog toga; počeće ovako da razmišljaju: „Zašto ne mogu da naprosto odbacim ovu sotonsku narav? Zašto stalno razotkrivam iskvarenu narav? Zašto je ova moja iskvarena narav toliko tvrdoglava i nerazrešiva? Zašto je toliko teško ući u istina-stvarnost?" Ovo pokazuje da je njihovo životno iskustvo plitko i da njihova iskvarena narav u velikoj meri uopšte nije razrešena. Upravo zato im se u srcu rasplamsava tako žestoka borba kad god im se nešto desi i zato oni podnose glavni teret tog mučenja. Mada poseduju rešenost da odbace svoju sotonsku narav, sigurno je da ne mogu proći bez borbe u svom srcu protiv te rešenosti – a ovo stanje sukobljenosti iz dana u dan se pojačava. A kako sve dublje spoznaju sebe i uviđaju koliko duboko seže njihova iskvarenost, oni sve više čeznu za zadobijanjem istine i sve je više cene, pa će stoga moći neometano da prihvate istinu i da je praktikuju tokom spoznavanja sebe i svoje iskvarene naravi. Postepeno će sve više rasti, a njihova život-narav će početi uistinu da se menja. Ukoliko nastave da na ovaj način stiču iskustvo, njihova situacija će iz godine u godinu postajati sve bolja, pa će na kraju moći da savladaju telo i da odbace svoju iskvarenost, da često praktikuju istinu i da dostignu pokornost prema Bogu. Život-ulazak nije lak! To je isto kao da oživljavate nekoga ko samo što nije umro: obaveza koju možete da ispunite jeste da toj osobi besedite o istini, da je podržavate, da je snabdevate ili da je orežete. Ako ona to može da prihvati i da se pokori, za nju još ima nade; možda će imati dovoljno sreće da utekne i stvari će se tada zaustaviti na korak od smrti. Ali, ako ona odbije da prihvati istinu i ako ne zna baš ništa o samoj sebi, znači da je u opasnosti. Neki antihristi provedu po godinu ili dve nakon isključenja, a da ne spoznaju sebe i ne priznaju svoje greške. U takvim slučajevima, u njima više nema znakova života, a to je dokaz da se oni više ne mogu nadati spasenju. Možete li vi da prihvatite istinu nakon orezivanja? (Možemo.) Onda za vas ima nade – i to je dobro! Ako možete da prihvatite istinu, ima nade da ćete biti spaseni.

Ako želite da budete spaseni, morate da preskočite mnoge prepreke. Koje su to prepreke? Neprekidna borba protiv vlastite iskvarene naravi i borba protiv naravi Sotone i antihrista: ona želi da te kontroliše, a ti želiš da je se otreseš; ona bi da te navede na stranputicu, a ti bi da je odbaciš. Ako shvatiš da ne možeš da se otreseš svoje iskvarene naravi čak ni nakon što si je spoznao, bićeš uznemiren i boleće te, pa ćeš se moliti. Pokatkad, kad shvatiš da je prošlo neko vreme a ti i dalje nisi u stanju da se oslobodiš kontrole od strane Sotonine naravi, pomislićeš da je sve to beznadežno, ali nećeš odustajati i smatraćeš da ne možeš i dalje da budeš tako negativan i utučen – da moraš da nastaviš da se boriš. U procesu obavljanja neke dužnosti i doživljavanja Božjeg dela, kod ljudi se postepeno javljaju različite unutrašnje reakcije. Ukratko, oni koji imaju život jesu oni koji streme ka istini i koji se iznutra neprekidno menjaju. Dolaziće do stalnih

preokreta u njihovim razmišljanjima i gledištima, u njihovom ponašanju i praksi, pa čak i u namerama, idejama i mislima, usađenim duboko u njihovom umu. Nadalje, oni će sve jasnije razlikovati ispravno od pogrešnog i uviđati šta su sve pogrešno učinili i da li je neki način razmišljanja ispravan ili pogrešan, da li je neko gledište u skladu sa istinom, da li su načela na kojima se neki postupak zasniva u skladu s Božjim namerama i da li su oni neko ko se pokorava Bogu, neko ko voli istinu. Te stvari će s vremenom postajati sve jasnije u njihovom srcu. Na kom je, dakle, temelju zasnovano ostvarenje tih rezultata? Na temelju praktikovanja i ulaska u istine koje oni razumeju. Zbog čega antihristi jednostavno ne mogu da ostvare promenu? Jesu li oni nesposobni da razumeju istinu? (Nisu.) Oni istinu mogu da razumeju, ali je ne praktikuju; oni je ne praktikuju kad je čuju. Moguće je da je oni razumeju i prihvataju kao doktrinu, ali, mogu li oni da sprovedu u delo makar i te deliće, sačinjene od doktrina i propisa koje su u stanju da razumeju? Ne, ni najmanje; čak i ako ih primoravaš na to, čak i ako do iscrpljenosti pokušavaju to da učine, oni ipak neće moći da ih sprovedu u delo. Baš zbog toga, ulazak u istinu za njih ostaje večna praznina. Ma koliko da neki antihrist možda tvrdi kako je pošten čovek i ma koliko da se trudi, on i dalje ne može da izusti nijednu poštenu izjavu; i ma koliko da na rečima vodi računa o Božjim namerama, on i dalje neće otpustiti svoje sebične, podle motive. Antihristi postupaju sa sebičnog stanovišta. Kad ugledaju nešto dobro, nešto od čega bi mogli imati koristi, oni kažu: „Daj to ovamo – to je moje!" Govore sve ono što može da koristi njihovom statusu i rade sve ono od čega bi mogli da imaju koristi. To je suština antihrista. Katkad im se, u trenutnom nastupu strasti, može učiniti da su razumeli neki delić istine. Tada ih obuzima žar, pa uzvikuju neke otrcane fraze: „Moram da vežbam, moram da se promenim i da udovoljim bogu!" Ipak, kad dođe vreme da primene istinu, da li oni to čine? Oni to ne čine. Ma šta Bog govorio, ma koliko istina i činjenica On propovedao, zajedno sa mnogobrojnim stvarnim primerima, to antihrista ne može da dirne, niti može da pokoleba njegovu ambiciju. To je karakteristika i znak antihrista. Oni, naprosto, ne žele da primene nijednu istinu; kad govore lepo, to je samo zato da ih drugi čuju i, ma koliko lepo da govore, to je samo neka vrsta bombastične i prazne priče – to je za njih samo teorija. Na koje mesto takvi ljudi zapravo stavljaju istinu u svojim srcima? Šta sam vam govorio da je priroda-suština antihrista? (Mržnja prema istini.) Tako je. Oni istinu mrze. Veruju da njihova rđavost, njihova sebičnost i podlost, njihova nadmenost, njihova zloba, njihova uzurpacija statusa i bogatstva i njihova kontrola nad drugima jesu najviša istina, najviša filozofija i da ništa drugo ne može da se po visini meri s tim stvarima. Kad jednom steknu status i mogućnost da kontrolišu ljude, oni mogu da rade šta god požele, a sve njihove ambicije i želje tada postaju ostvarljive. To je krajnji cilj svakog antihrista.

Antihristi osećaju odbojnost prema istini i mrze je. Možeš li ti nekoga ko oseća odbojnost prema istini da nateraš da je prihvati i da počne da je primenjuje? (Ne mogu.) To je isto kao da pokušavaš da nateraš svinju da leti ili vuka da jede seno – zar time ne bi od njih tražio nešto nemoguće? Ponekad ćeš videti da se neki vuk ušunjao u stado da

bi bio sa ovcama. On to samo izvodi trik i čeka priliku da pojede neku ovcu. Njegova se priroda nikada ne menja. Shodno tome, naterati antihrista da praktikuje istinu isto je što i naterati vuka da jede seno ili da se odrekne nagona za proždiranjem ovaca: to je nemoguće. Vukovi su mesožderi. Oni jedu ovce – jedu sve vrste životinja. To je njihova priroda i ona se ne može promeniti. Ako neko kaže: „Ne znam da li sam antihrist, ali, kad god čujem da neko besedi o istini, u srcu mi se razbuktaju bes i mržnja – a još više mrzim one koji bi da me orezuju", da li je ta osoba antihrist? (Jeste.) Neko kaže: „Kad ti se nešto desi, treba da se pokoriš i da tragaš za istinom", a prva osoba na to odgovara: „Šipak ću da se pokorim! Odmah da si ućutao!" O čemu se ovde radi? Da li je u pitanju loša ćud? (Ne.) Kakva je to narav? (To je mržnja prema istini.) Oni čak ne trpe da neko priča o tome i, čim počneš da im besediš o istini, njihova priroda izbija na površinu i oni pokazuju svoje pravo lice. Ne vole da čuju da im iko pomene traganje za istinom ili pokoravanje Bogu. Koliko je velika ta njihova nenaklonost? Kad čuju da neko priča o tome, oni naprosto proklјučaju. Maska uljudnosti im spada sa lica i oni prestaju da se plaše da će se izlanuti. Eto koliko daleko ide njihova mržnja. Mogu li oni onda da praktikuju istinu? (Ne mogu.) Istina nije namenjena zlim ljudima; ona je namenjena ljudima koji poseduju savest i razum, koji vole istinu i pozitivne stvari. Ona od tih ljudi zahteva da je prihvate i da je primenjuju. A što se tiče onih rđavih ljudi sa suštinom antihrista, koji su izuzetno neprijateljski nastrojeni prema istini i pozitivnim stvarima, oni nikada neće prihvatiti istinu. Ma koliko godina da veruju u Boga, ma koliko propovedi da odslušaju, oni istinu neće prihvatiti, niti će je praktikovati. Nemojte pretpostavljati da oni istinu ne praktikuju zato što je ne razumeju i da će je razumeti kad budu više slušali o njoj. To je nemoguće, zato što svi koji istinu mrze i osećaju odbojnost prema njoj pripadaju Sotoninoj sorti. Oni se nikada neće promeniti i njih niko ne može da promeni. Isti su kao arhanđel, nakon što je izdao Boga: jeste li ikada čuli da Bog kaže da bi hteo da spase arhanđela? Bog to nikada nije rekao. Šta je, dakle, Bog uradio Sotoni? Bacio ga je u vazduh i naterao ga da Mu služi na zemlji, radeći ono što treba da radi. A kad bude završio sa pružanjem usluga Bogu i kad Božji plan upravljanja bude dovršen, On će ga uništiti i to će biti to. Da li je Bog o tome išta dodatno rekao? (Nije.) A zašto nije? Zato što bi to, jednom rečju, bilo beskorisno. Svaka dodatna reč bila bi suvišna. Bog je sve to prozreo: priroda-suština antihrista nikada se ne može promeniti. Eto, tako stoje stvari.

Kad sretnete nekog antihrista, kako treba da se ophodite prema njemu? Bilo je nekih starešina koji su kasnije okarakterisani kao lažne starešine ili antihristi i zatim smenjeni. Za jednog od njih, braća i sestre su naknadno izvestili da još uvek ima određenu radnu sposobnost, da se u međuvremenu pokajao i da je imao dobar učinak. Nije baš sasvim jasno da li se taj dobar učinak odnosio na njegovo ponašanje, da li je samo govorio na milozvučan način ili je postao disciplinovaniji u svojoj ulozi. Pošto su braća i sestre rekli da je imao dobar učinak i budući da su bili suočeni s manjkom ljudi za obavljanje nekog posla, uređeno je da mu se dodeli neki posao. Kao rezultat toga, posle manje od dva meseca, braća i sestre poslali su sledeći izveštaj: „Odmah ga smenite – nepodnošljivo

nas tlači. Ako ne bude smenjen, nećemo moći da obavljamo svoje dužnosti.” Ni za živu glavu nisu više hteli da ga koriste, šta god da se desi; koga god da izaberu za starešinu, to sigurno neće biti on. Bio je i dalje onaj isti stari bezočnik – tvrdio je da je postao drugi čovek, a zapravo se ni za dlaku nije promenio. O čemu se, u stvari, radilo? Potpuno je razotkrio svoju prirodu. Kako bi, po tvom mišljenju, ovaj problem trebalo rešavati? To što su braća i sestre tako snažno reagovali dokazuje da su oni zaista bili donekle razboriti. Taj antihrist je neke ljude naveo na stranputicu, a nakon što se Višnji pozabavio njime, pojedini od njih stali su u njegovu odbranu i kasnije tvrdili da se pokajao. I tako je on ponovo unapređen da bi, posle izvesnog vremena, bio u potpunosti razotkriven. Sada su ga braća i sestre do kraja prozreli, pa su se udružili da ga svrgnu sa vlasti. Višnji je uvideo da su ti ljudi sada razboriti. To što su ih zalivali nije bilo uzaludno. Prema tome, budući da niko nije pristajao na dalju upotrebu antihrista, Višnji ga je smenio. Odakle je ta njihova razboritost potekla? (Iz razumevanja istine.) Da – oni su razumeli istinu. Razboritost se rađa iz razumevanja istine. Zar tamo još uvek nisu vladali istina i Bog? (Jesu.) Njihova je razboritost bila pravovremena: nakon što je antihrist smenjen, braća i sestre nisu više morali da trpe njegovu kontrolu. Ljudi su toliko propatili zbog njegovog ugnjetavanja. On u sebi nije imao ni trunke ljudskosti. Nije obavljao posao koji mu je dodeljen, već je ometao braću i sestre u obavljanju njihovih dužnosti – grubo je gazio po njima i zlostavljao ih svojom vlašću. Ko bi na to pristao? Samo neka budala – eto ko! Nakon što budu smenjeni, da li ti ljudi išta osećaju u vezi s tim? Prošli put je tu osobu smenio Višnji; sada su ga smenili braća i sestre i oterali ga sa scene – ne baš slavan način da se ode! On je prvobitno hteo da sebi izdejstvuje neki položaj. Kako se ispostavilo, nije ga dobio, nego je doživeo nagli sunovrat i vraćen je u svoj prvobitni oblik. Zar nije trebalo da preispita samog sebe? (Trebalo je.) Da je bio normalan čovek, koji samo ima ozbiljno iskvarenu narav, zar i tada ne bi morao da se preispita? (Morao bi.) Postoje ljudi koji nikada ne preispituju sebe. Oni misle da su u pravu i da je sve što rade ispravno; ne prihvataju činjenice, ne prihvataju pozitivne stvari, niti prihvataju kako ih drugi ljudi ocenjuju. To su ljudi koji imaju narav-suštinu antihrista. Samo antihristi ne umeju da preispituju sami sebe. O čemu oni umesto toga razmišljaju? „Hmm! Doći će dan u kojem će moja zvezda ponovo zasjati. Čekajte samo da mi padnete šaka – tada ćete videti šta je mučenje!” Hoće li imati priliku da to učine? (Neće.) Sve svoje šanse su već iskoristili. Kako braća i sestre budu razumevali sve više istina i kad budu mogli da raspoznaju razna stanja različitih ljudi, a naročito kad budu u stanju da raspoznaju antihriste, sve više će se sužavati prostor u kojem antihristi mogu da čine zlo i oni će sve ređe imati priliku da to čine. Neće im biti lako ako budu pokušali da se vrate. Nadaju se da će Višnji malo manje besediti o sposobnosti raspoznavanja i da ih više neće raspoznavati. Kad čuju da se o takvim istinama besedi, oni znaju da je svršeno s njima i misle da nema nade za njihov povratak. Oni ne razmišljaju ovako: „To što oni razotkrivaju i raspoznaju je ispravno – to u potpunosti odražava moje stanje. Kako da se promenim? Ako se i dalje budem ovako vladao, zar to neće biti moj kraj? Biću otpisan.

Šta bi dobro moglo da proistekne iz hodanja putem arhanđela i suprotstavljanja Bogu?" Da li bi oni tako razmišljali? (Ne bi.) Oni neće tako razmišljati, a pogotovo se neće preispitivati, niti pokušavati da spoznaju sami sebe; naprotiv, oni bi pre umrli nego da se pokaju. Takva im je priroda. Ma kako da im besediš o istini, to ih neće probuditi, niti ih privoleti da se pokaju. Ima li izlaza bez pokajanja? (Nema.) Oni se ne kaju. Slede svoj put do njegovog gorkog kraja, do uništenja koje su sami tražili i koje im diktira njihova priroda antihrista.

Mi ovde sve vreme pričamo na temu prepoznavanja antihrista. Šta, po vašem mišljenju, antihristi osećaju dok ovo slušaju? Kad god je vreme da se okupimo, oni osećaju nepodnošljivu muku i otpor u srcu. Zar to nisu antihristi? (Jesu.) Kad neki normalan čovek iskvarene naravi spozna da ima narav antihrista, on žudi da o tome što više čuje i razume jer, tek kad bude razumeo, moći će da stremi ka promeni. On misli da će, ako ne bude razumeo, skrenuti s pravog puta i da će možda jednoga dana kročiti na put antihrista, na kojem će počiniti neko veliko zlo i porušiti branu, te na taj način izgubiti priliku da bude spasen i pretrpeti uništenje. Takva osoba se plaši toga. Antihrist razmišlja na drugačiji način. On očajnički želi ništa manje nego da svim drugim ljudima onemogući da govore i da slušaju propovedi o razboritosti; on žarko želi da svi budu smeteni i nerazboriti, kako bi ih on naveo na stranputicu. To je ono što bi ga učinilo srećnim. Koja je najveća želja svakog antihrista? Da preuzme vlast. Da li biste i vi voleli da preuzmete vlast? (Ne.) Vaše srce to ne želi, ali vam se u glavi ponekad javi misao da biste to voleli, tako da to zapravo i jeste nešto što biste voleli da uradite. Možda u sebi imaš subjektivnu želju, žudnju koju nosiš duboko u svom srcu da ne budeš takva osoba, da ne kreneš tim putem; ali, kad ti se nešto desi, tvoja iskvarena narav utiče na tebe i pokreće te. Naprežeš svoj um razmišljajući o tome kako da zaštitiš svoj status i uticaj, koliko ljudi možeš da kontrolišeš i kako da govoriš autoritativno da bi stekao poštovanje drugih. Ako stalno razmišljaš o tim stvarima, tvoje srce nije više pod tvojom kontrolom. Šta ga kontroliše? (Iskvarena narav.) Da – ono je pod kontrolom Sotonine iskvarene naravi. Čovek po čitav dan razmišlja o stvarima koje se tiču njegovih telesnih interesa; stalno se sukobljava s drugim ljudima, a tokom tih sukoba ne zadobija ništa i to je za njega toliko bolno – on živi isključivo zarad tela i Sotone. Stoga on odlučuje da dobro obavlja svoju dužnost i da živi zarad Boga, samo da bi, čim ga nešto zadesi, opet počeo da se bori za status i za svoje interese: i dok se tako sukobljava na sve strane, on se načisto iscrpljuje, a pritom ne dobija baš ništa. Recite Mi, zar takav način života nije iscrpljujući? (Jeste.) On tako živi iz dana u dan i, dok dlanom o dlan, prošlo je već nekoliko decenija. Neki ljudi veruju u Boga po deset ili dvadeset godina – koliko su istine zadobili? Koliko se njihova iskvarena narav promenila? Zarad koga žive po vasceli dan? Zarad čega po čitav dan rade? Zarad čega razbijaju glavu? Oni sve to rade zarad tela. Bog je rekao „da je sve što je čovek u svom srcu izmaštao samo zlo neprestano". Ima li nečeg pogrešnog u tim rečima? Probajte ih; uživajte u njima. Kad razmišljaš o ovim rečima, kad ih doživljavaš, zar se ne bojiš? Možda ćeš reći: „Osećam se pomalo uplašeno. Spolja

gledano, svakoga dana plaćam cenu, odričem se, dajem sebe i patim. To je ono što moje telo čini – ali sve misli mog srca su zle. Sve moje misli suprotstavljaju se istini. Mnogo toga što radim, ono odakle dolazim, moj motiv i moji ciljevi, sve je to usmereno ka tome da činim zlo iz puke uobrazilje." Šta proističe iz takvog ponašanja? Zla dela. Da li će onda Bog upamtiti takve ljude? Neki će možda reći: „Verovao sam u Boga dvadeset godina. Svega sam se odrekao – pa ipak, Bog to nije upamtio." To ih rastužuje i boli. Šta ih boli? Kad bi Bog postao zaista strog prema čoveku, čovek ne bi imao čime da se hvali. Sve ovo je Božja blagodat, Njegova milost – Bog je tako trpeljiv prema ljudima. Razmislite o tome: Bog se odlikuje tolikom svetošću, On je tako pravedan, tako svemoguć i samo posmatra kako se u onima koji Ga slede po čitav dan rađaju isključivo zle misli, misli suprotne istini i misli koje se tiču isključivo stvari koje su od interesa za njihov status, slavu i dobit. Hoće li Bog tolerisati da Mu se Njegovi sledbenici na taj način suprotstavljaju i izdaju Ga? Ni slučajno. Zaokupljeni takvim idejama, mislima, namerama i motivima, ljudi otvoreno čine stvari kojima se bune i protive Bogu, a pritom se sve vreme hvale da obavljaju svoju dužnost i sarađuju s Božjim delom. Bog sve to vidi i sve to mora da trpi. Kako On to izdržava? On ljude snabdeva istinom; On ih zaliva i razotkriva; On ih takođe prosvećuje i prosvetljava, daje im smernice, prekoreva ih i disciplinuje – a kad to čini strogo, onda čak mora i da im pruži uveravanja. Koliko strpljiv mora da bude da bi sve to radio! On pažljivo motri na iskvarene naravi tih ljudi, kao i na činjenicu da su sva njihova razna otkrovenja, ponašanja i ideje zapravo zli – a opet, On sve to može da izdrži. Kažite Mi, da li bi čovek mogao sve to da radi? (Ne bi.) Strpljenje koje roditelji pokazuju prema svojoj deci je stvarno, ali oni ipak mogu da ih napuste ili da potpuno prekinu odnose s njima kad stvari postanu neizdržljive. Šta je onda sa strpljenjem koje Bog pokazuje prema čoveku? Svakog dana tvog života, Bog prema tebi pokazuje strpljenje. Eto koliko je On strpljiv. Šta se nalazi unutar tog strpljenja? (Ljubav.) Ne samo ljubav – On takođe nešto očekuje od tebe. Šta On to očekuje? Očekuje da će možda moći da vidi rezultate i nagradu za delo koje obavlja i da će čoveku omogućiti da okusi Njegovu ljubav. Ima li čovek takvu ljubav? Nema. Čim stekne mrvicu učenosti i obrazovanja, ako je makar malo nadaren ili ima neke posebne veštine, čoveku se odmah čini da je plemenitiji od drugih i da niko drugi ne može ni da mu priđe. U tome je čovekova gnusoba. Da li i Bog tako postupa? Sasvim suprotno od toga: Bog upravo spasava te i takve prljave, do srži iskvarene ljude; štaviše, On živi zajedno s njima, razgovara s njima licem u lice i podržava ih. Čovek za tako nešto nije sposoban.

Ono što sledi je razgovor o jednom dodatnom problemu. Dok svedoče, neki ljudi govore: „Kad god me nešto zadesi, ja pomislim na Božju ljubav i Njegovu blagodat i bivam dirnut. Prestajem da pokazujem svoju iskvarenu narav kad god mislim o tim stvarima." Većina ljudi oseća da je ova izjava dobra i da ona može da razreši problem otkrovenja iskvarene naravi. Da li te reči zaista drže vodu? Ne, ne drže je. Božja ljubav, Njegova svemoć, Njegova trpeljivost prema čoveku i celokupno delo koje On obavlja u čoveku mogu samo da dirnu osobu – onaj deo koji predstavlja njenu ljudskost, deo koji

je njena savest i razumnost; oni, međutim, ne mogu da razreše čovekovu iskvarenu narav, niti mogu da promene cilj i pravac čovekovog stremljenja. Upravo zbog toga, Bog obavlja delo suda poslednjih dana: On izražava i pruža istinu da bi rešio problem čovekove iskvarene naravi. Koja je najbitnija stvar koju Bog obavlja? On izražava i pruža istinu, sudi čoveku i prekoreva ga. On Svojim postupcima ili stvarima koje radi ne želi tebe da dirne, niti da promeni pravac i cilj tvog stremljenja. On ne bi tako radio. Šta god da Bog govori o tome koliko je strpljiv prema čoveku ili o tome kako čoveka spasava, bez obzira na cenu – kako god da On to izražava, On samo želi da čovek razume Njegovu nameru da ljude spase. On to ne govori da bi ljudima smekšao srce i omogućio im da se preokrenu zbog toga što su dirnuti time što su Ga čuli. To se ne može uraditi. A zašto ne može? Čovekova iskvarena narav je njegova priroda-suština, a ta priroda-suština je temelj na koji se ljudi oslanjaju da bi preživeli. Ona nije neki loš običaj ili navika koja će se, uz malo podsticaja, promeniti; ona se neće promeniti čim čovek postane srećan, kad stekne određenu količinu znanja ili kad pročita određeni broj knjiga. To bi bilo nemoguće. Niko ne može da promeni čovekovu prirodu. Čovek može da se promeni samo prihvatanjem i zadobijanjem istine – jedino istina može da promeni ljude. Ako želite da postignete promenu u svojoj život-naravi, morate da stremite ka istini, a da biste stremili ka istini, morate najpre jasno da razumete razne istine koje Bog izgovara. Neki ljudi veruju da je neko razumeo istinu ako je razumeo doktrinu. To je krajnje pogrešno. Ako razumeš doktrinu vere u Boga i ako možeš da govoriš o nekim duhovnim teorijama, to ne znači da si razumeo istinu. Razmislite sada o sledećem: na šta se tačno odnosi istina? Zašto stalno govorim da ima toliko mnogo ljudi koji istinu ne razumeju? Oni pretpostavljaju: „Ako mogu da razumem značenje Božjih reči, znači da sam razumeo istinu", kao i: „Sve Božje reči su ispravne; sve su one izgovorene u naša srca i zato su one naš zajednički jezik". Kažite Mi, da li je ta izjava ispravna ili nije? Šta zapravo znači razumeti istinu? Zašto kažemo da oni ne razumeju istinu? Najpre ćemo malo popričati o tome šta je istina. Istina je stvarnost svih pozitivnih stvari. Kakve, dakle, veze sa čovekom ima stvarnost tih pozitivnih stvari? (Kako ja to shvatam, Bože, kod osobe koja razume istinu ta stvarnost se ispoljava tako što ona, s kojim god ljudima, događajima i stvarima da se susreće, ima načela, zna kako da se ophodi prema njima i ima put praktičnog delovanja; istina može da reši njene poteškoće i da postane stvarnost u njenom životu. Bog je upravo govorio o tome da čovekovo razumevanje doktrine nije razumevanje istine – njemu se samo čini da je razumeo istinu, ali nije u stanju da rešava probleme i poteškoće koje ima u stvarnom životu. On za to nema put; on te stvari ne može da poveže sa istinom.) Eto šta znači ne razumeti istinu. Deo onoga što je rečeno pogađa pravo u centar: šta je istina? (Istina može ljudima da omogući da imaju put praktičnog delovanja i da postupaju u skladu s načelima; ona ljudima može da rešava poteškoće.) Tako je. Upoređivati sebe sa istina-načelima i praktično postupati u skladu s njima – to je put. To dokazuje da je to razumevanje istine. Ako ti samo razumeš doktrinu i, kad ti se nešto desi, ne umeš da je primeniš i ne možeš da pronađeš načela,

onda to nije razumevanje istine. Šta je istina? Istina su načela i kriterijumi za obavljanje svih stvari. Zar nije tako? (Jeste.) Kad kažem da ne razumete istinu, zapravo hoću da kažem da ste iz propovedi saznali samo doktrinu. Vi ne znate koja se načela ili kriterijumi istine nalaze unutar nje, niti koje od stvari koje vam se dešavaju obuhvataju taj aspekt istine, niti koja ga stanja obuhvataju, a ne znate ni kako da taj aspekt istine primenite. Vi ništa od toga ne znate. Recimo, na primer, da ste postavili neko pitanje. To što ste uopšte postavili to pitanje znači da ne razumete odgovarajuću istinu. Hoćete li je razumeti nakon što o njoj budete razgovarali? (Hoćemo.) Možda ćete je donekle razumeti nakon razgovora o njoj, ali ako je ne budete razumeli kad vam se ponovo bude desilo nešto slično, to onda nije pravo razumevanje istine. Ti ne znaš ništa o načelima i kriterijumima te istine; nemaš pojma o njima. Može postojati neka istina za koju misliš da si je razumeo – ali, kada se postavi pitanje na koje se stvarnosti ta istina odnosi i prema kojim čovekovim stanjima je usmerena, možeš li ti, ako si razumeo tu istinu, da svoje vlastito stanje uporediš s njom? Ako ne možeš i ako nikada ne znaš kakvo je tvoje pravo stanje, da li je onda to tvoje razumevanje zaista razumevanje istine? (Nije.) To nije razumevanje istine. Kada je reč o jednom aspektu istine i načela, ako ti znaš kojim je pitanjima i kojim stanjima ta istina obuhvaćena, kao i koje vrste ljudi i koja od tvojih vlastitih stanja su povezani s tom istinom, i ako ujedno možeš da upotrebiš tu istinu da bi ih razrešio, onda to znači da si tu istinu razumeo. Ako ti se čini da neku propoved razumeš dok je slušaš, a opet, kad se od tebe zatraži da o njoj besediš, ti samo kao papagaj ponavljaš reči koje si čuo i nisi sposoban da o tome govoriš i da to objasniš u smislu stanja i stvarnih situacija, da li je to što imaš zaista razumevanje istine? Ne, to nije razumevanje istine. Dakle, da li vi u većini slučajeva razumete istinu ili je ne razumete? (Ne razumemo je.) A zašto je ne razumete? Zato što ste, kada je reč o većini istina koje ste čuli, razumeli samo doktrinu. Sve što možete jeste da se pridržavate te istine kao da se radi o nekakvom propisu; vi ne umete fleksibilno da je primenjujete. Kad vas nešto zadesi, vi naprosto zanemite; kad vas nešto zadesi, vi ne umete da na licu mesta primenite taj delić doktrine koji ste razumeli – on je beskoristan. Da li je to onda razumevanje istine ili nije? (Nije.) Eto šta znači ne razumeti istinu. A ako ne razumete istinu, šta onda? Morate da stremite naviše i da se pomučite kako biste to shvatili. Ima nekoliko stvari koje moraju biti prisutne u tvojoj ljudskosti: moraš da budeš savestan i pedantan u onome što učiš i što radiš. Ako bi hteo da stremiš ka istini, ali ne poseduješ savest i razum normalnih ljudi, ti nikada nećeš moći da razumeš istinu, a tvoja je vera smetena. To ne zavisi od tvog kova; to zavisi jedino od toga da li poseduješ tu vrstu ljudskosti. Ako je poseduješ, onda ćeš, čak i ako si osrednjeg kova, i dalje moći da razumeš neke bazične istine. To se, u najmanju ruku, dotiče istine. A ukoliko si veoma dobrog kova, onda to što razumeš mogu biti stvari na dubljim nivoima istine, pa ćeš u tom slučaju moći dublje da zakoračiš u istinu. To ima veze s tvojim kovom. Ali, ako u tvojoj ljudskosti nema savesnog ni pedantnog stava, ako si uvek nejasan i nesiguran, ako si smeten i ako si uvek u nekom mutnom stanju – ako si u svemu mutan, maglovit i površan, onda će za tebe istina uvek

biti skup propisa i doktrina. Nećeš moći da je zadobiješ. Dok Me slušate kako vam ovo govorim, da li vam se sada čini da je teško stremiti ka istini? Postoji određeni stepen težine u tome, ali taj stepen može biti veliki, a može biti i mali. Ako razmišljaš o tome i ako se trudiš, taj stepen težine će se smanjiti i ti ćeš zadobiti nekoliko istina; ako uopšte ne ulažeš trud u istinu, već samo u doktrinu i eksterne prakse, nećeš moći da zadobiješ istinu.

Jeste li sagledali srž nečega kroz ove Moje sistematske besede o ovim istinama? Jeste li došli do nekih spoznaja? Zar u stvarima koje se tiču bilo koje vrste istine nema više detalja nego u korpusu znanja bilo kojeg kursa na fakultetu? (Ima.) Tu ima toliko mnogo detalja. Ljudi mogu da sadržaj učenja nauče za svega nekoliko godina, kroz stalno uvežbavanje i praktično iskustvo, pod uslovom da to znanje mogu da razumeju i da ga zapamte. Da bi čovek postepeno savladao neku oblast akademskog znanja, dovoljno je da u to uloži određeno vreme i energiju i da malo uključi mozak. Ali, da bi razumeo istinu, nije dovoljno da koristiš samo mozak – moraš da koristiš i svoje srce. Ako o Božjim rečima ne razmišljaš i ako ih ne doživljavaš srcem, nećeš moći da razumeš istinu. Samo ljudi koji imaju duhovno razumevanje, koji su savesni i koji imaju sposobnost razumevanja mogu da dosegnu istinu; oni koji nemaju duhovno razumevanje, koji su lošeg kova i kojima nedostaje sposobnost razumevanja nikada neće moći da je dosegnu. Da li ste vi nepažljivi ljudi ili ste pedantni? (Mi smo nepažljivi ljudi.) Zar to nije opasno? Možete li da budete pedantni? (Možemo.) To je dobra stvar; volim to da čujem. Nemojte stalno govoriti da nešto ne možete – kako ćete znati dok ne probate? Trebalo bi da ste sposobni za to. Uz vašu trenutnu rešenost i stav u vašem stremljenju, ima nade da ćete razumeti osnovne istine. To je ostvarljivo. Sve dok je čovek spreman da koristi srce i da plaća cenu i dok svim srcem vredno radi ka istini, Sveti Duh će se latiti posla da tog čoveka usavrši. Ako u svom srcu ne radi vredno ka istini, onda ni Sveti Duh neće delovati. Upamtite: da bi neka osoba došla do razumevanja istine, ona mora proaktivno da se trudi i da plaća cenu, ali time se može ostvariti samo polovina željenih rezultata, može se ostvariti samo onaj deo u kojem ljudi treba da učestvuju. Druga polovina je ključni deo razumevanja istine, koji ljudi ne uspevaju da ostvare, pa moraju da se oslone na rad i usavršavanje od strane Svetog Duha da bi to postigli. Ne smete zaboraviti da, iako je dovoljno osloniti se na vlastiti trud kada je reč o sticanju naučnih znanja i učenja, razumevanje istine ne funkcioniše na taj način. Beskorisno je oslanjati se samo na um – čovek mora da koristi svoje srce i mora da plati cenu. Šta se postiže plaćanjem cene? Delovanje Svetog Duha. Ali, šta je temelj za delovanje Svetog Duha? Čovekov um mora da bude dovoljno pedantan; njegovo srce mora da bude dovoljno tiho i staloženo i dovoljno iskreno, pre no što Bog počne da dela. Delovanje Svetog Duha je suptilno, a oni koji su ga okusili znaju to. Ljudi koji često ulažu napore u pravcu istine mogu često da osete prosvećenje Svetog Duha, tako da njihov put prakse u obavljanju dužnosti protiče glatko, a u srcu im postaje sve jasnije. Ljudi bez iskustva ne mogu da osete delovanje Svetog Duha, niti ikada mogu da vide ispravan put. Njima su sve stvari maglovite i opskurne; oni ne znaju koji je put pravi. Zapravo i nije toliko teško postići

razumevanje istine i jasno videti put primene: ako neko u svom srcu ima takva stanja, Sveti Duh će delovati. Ali, ako izađeš iz takvih stanja, nećeš moći da detektuješ delovanje Svetog Duha. To nije apstraktno ni nejasno. Ako se nalaziš u tim stanjima i ako ti je srce u tim stanjima, ako tragaš, ako se trudiš, ako duboko razmišljaš i moliš se, Sveti Duh će delovati u tebi. Ali, ako si rasejan, ako uvek želiš da stremiš ka statusu i da se boriš za slavu i dobitak, ako uvek želiš da praviš galamu oko forme i da svoj trud primenjuješ na nju – ako stalno eskiviraš, kriješ se, izbegavaš i odbacuješ Boga, ako nisi iskren i ako ti srce nije otvoreno prema Njemu – Sveti Duh neće delovati, On te neće primećivati i neće te čak ni prekorevati. Koliko mnogo istine može da razume neko ko nije doživeo čak ni da ga Sveti Duh prekori? Ponekad, Sveti Duh te prekoreva da bi ti stavio do znanja koji je ispravan, a koji pogrešan način da nešto uradiš. Kada ti On pruži takav osećaj, šta na kraju zadobijaš od toga? Zadobićeš sposobnost da razlikuješ ispravno od pogrešnog i već na prvi pogled bićeš načisto u vezi s tom stvari: „Ovaj način je pogrešan – on nije u skladu s načelima. Ne smem to da radim.” U vezi s tom stvari, jasno ćeš znati koja su načela, kakva je Božja namera i šta je zaista istina, pa ćeš znati i šta treba da učiniš. Ali, ako Sveti Duh ne deluje, ako te On ne disciplinuje na taj način, zauvek ćeš biti u smetenom stanju i ništa ti neće biti jasno u vezi s takvim stvarima. Kada te zadese takve stvari, bićeš zaprepašćen; kada te zadese, nećeš znati šta se dešava i u srcu ćeš biti veoma smeten – neće ti biti jasno šta treba da radiš. Možda će te zbog toga spopasti strah – ali, zbog čega Sveti Duh neće da deluje? Možda neka stanja u tebi nisu ispravna, pa se opireš. Čime se opireš? Ako se čvrsto držiš nekih pogrešnih gledišta ili predstava, Bog neće delovati, nego će sačekati da ti kad-tad shvatiš da je ta predstava, odnosno gledište pogrešno. Sveti Duh će delovati samo na tom temelju. Kad Sveti Duh deluje, On se ne zaustavlja na tome da ti svesno stavi do znanja šta je ispravno, a šta pogrešno. Umesto toga, On ti dopušta da jasno vidiš koji je put, pravac i cilj i koliko je tvoje razumevanje daleko od istine. On ti dopušta da to jasno spoznaš. Jeste li imali takva iskustva? Ako neko veruje u Boga deset ili dvadeset godina bez takvih konkretnih iskustava, kakva je onda ta osoba? To je nepažljiva osoba. Ona može da ponudi svega nekoliko, često usmeno ponavljanih doktrina i otrcanih fraza i može samo da rešava probleme uz pomoć tih nekoliko svojih strategija i jednostavnih tehnika. Zbog toga joj je suđeno da načini mali napredak – ona nikada neće razumeti istinu, a Sveti Duh neće delovati u njoj. Tako nepažljivi ljudi, kojima je istina potpuno van domašaja, ne mogu da razumeju istinu čak ni ako ih Sveti Duh prosvećuje. Prema tome, Sveti Duh neće delovati u njima. A zašto neće? Da li Bog favorizuje neke ljude? Ne. Šta je onda razlog? Razlog je to što su ti ljudi lošeg kova i što je to van njihovog domašaja. Oni ne razumeju istinu čak ni ako Sveti Duh deluje; ako im se kaže da je nešto načelo, da li će oni biti sposobni da to razumeju? Neće. Stoga, Bog to neće uraditi. Jeste li imali iskustva s tim? Istina je nepristrasna. Dok stremiš ka njoj, dok se udubljuješ u nju, Sveti Duh će delovati i ti ćeš je zadobiti. Ali, ako si lenj i ako žudiš za komforom, ako nisi spreman da se potrudiš oko istine, Sveti Duh neće delovati i ti nećeš moći da zadobiješ istinu, ma ko da si. Da li sada

razumete? Da li vi trenutno stremite ka istini? Ko god stremi ka njoj, taj je zadobija, a oni koji na kraju budu zadobili istinu postaće blago. Oni koji ne mogu da je zadobiju mogu samo da im zavide, ali uzalud: ako propuste ovu priliku, ona će nestati.

Koji je najbolji vremenski period za stremljenje ka istini? To je ovaj period, kad Bog obavlja delo u telu, kad vam govori i razgovara s vama licem u lice, kad vas usmerava i pomaže vam. Zašto kažem da je ovo najbolji period? Zato što reči i delo ovaploćenog Boga mogu da vam u potpunosti omoguće da razumete namere Svetog Duha i omogućavaju vam da spoznate kako Sveti Duh deluje. Ovaploćeni Bog je u stanju da u celosti razume načela, obrasce, načine i sredstva delovanja Svetog Duha i On ti govori o tome, kako ti ne bi morao sâm da se petljaš oko toga. Kreni ovom prečicom i moći ćeš odmah to da dostigneš. Kad ovaploćeni Bog prestane da govori i kad dovrši Svoje delo, moraćeš sâm da se petljaš s tim. Nema nikoga ko bi mogao da zameni ovo ovaploćeno telo i ko bi mogao izričito da ti kaže šta da radiš, kuda da se zaputiš i kojim putem da kreneš. Nema nikoga ko bi mogao da ti kaže te stvari; ma koliko duhovnosti da neko ima, on to ne bi mogao da učini. Postoje primeri za to. Isti je slučaj i sa vernicima u Isusa, koji veruju dve hiljade godina: sada se neki od njih vraćaju korak unazad da bi čitali Stari zavet i držali se zakona; a neki nose krstove, a u svojim sobama kače deset zapovesti i drže se propisa i zapovesti. I šta su na kraju zadobili? Sveti Duh deluje, ali ako izričite Božje reči nisu prisutne, ljudi uvek samo tumaraju unaokolo. Šta znači odsustvo izričitih reči? To znači da ono oko čega ljudi petljaju i što dobijaju nije ubedljivo. Ne postoji niko ko može da ti pruži izvesnost, ko može da ti kaže da je ispravno da uradiš ovo, a pogrešno da uradiš ono. Nema nikoga ko može to da ti kaže. Čak i ako te Sveti Duh prosveti i ako ti veruješ da je to ispravno, da li onda Bog to odobrava? Ni ti nisi siguran, zar ne? (Ne, nismo.) Te reči Gospoda Isusa, koje je On ostavio za Sobom pre dve hiljade godina i koje su zabeležene u Bibliji – sada, dve hiljade godina kasnije, vernici u Gospoda ponudili su objašnjenja raznih pitanja u vezi s Njegovim povratkom i ne postoji niko ko zna kako zapravo glasi precizno objašnjenje. Dakle, za njih je veliki napor da prihvate ovu etapu dela. Šta to pokazuje? Da za te dvosmislene reči koje nisu izričito date, deset ljudi ima deset objašnjenja, a sto ljudi, sto objašnjenja. Svako ima svoja opravdanja i argumente. Koje objašnjenje je tačno? Sve dok Bog ne izgovori ili ne ponudi zaključak, ništa što čovek kaže nije važno. Ma koliko da je tvoja veroispovest velika i ma koliko članova da ima, da li je to Bogu bitno? (Nije.) Bog ne gleda na tvoju silu. Čak i ako nijedna osoba na svetu ne može da prihvati ono što Bog radi, to je ispravno i to je istina. To je večna, nepromenljiva činjenica! Sve religije i veroispovesti objašnjavaju to na ovaj ili onaj način, a šta se na kraju dešava? Ima li od tvog objašnjenja ikakve koristi? (Ne.) Bog ga pobija jednom jedinom rečenicom. Kako god da kreneš to da objašnjavaš, hoće li se Bog obazirati na tebe? (Ne.) Zašto se Bog neće obazirati na tebe? Bog je počeo da obavlja novo delo, i to traje evo već skoro trideset godina. Hoće li se On obazirati na te ljude, ma koliko oni nadmeno galamili? (Neće.) On se neće obazirati. Ljudi iz religije bi rekli: „Bez Tvog obaziranja na njih, zar ti ljudi ne mogu da budu spaseni?” Činjenica je

da su Božje reči odavno sve razjasnile i biće onako kako Bog kaže. Ma koliku silu religijski svet imao, neće od nje imati nikakve koristi; ma koliko da su brojčano nadmoćni, to ne dokazuje da oni poseduju istinu. Bog radi ono što treba da radi; gde god treba da počne, On tu i počinje; koga god treba da izabere, On toga i bira. Da li religijski svet utiče na Njega i da li Ga sputava? (Ne.) Ni najmanje. To je Božje delo. A opet, iskvareno čovečanstvo želi da se raspravlja s Bogom i po čitav dan Mu nudi objašnjenja – ima li od toga ikakve koristi? Oni čak prisvajaju biblijske reči i tumače ih kako im drago – očigledno ih izvlače iz konteksta i čak žele da ih se celog života pridržavaju, čekajući da ih Bog ispuni. Oni sanjaju! Ako čovek ne traga za istinom u Božjim rečima i ako uvek želi da traži od Boga da uradi ovo ili ono, da li taj čovek i dalje poseduje razum? Šta on pokušava da učini? Da li želi da se pobuni? Da li želi da se takmiči s Bogom? Kad se budu desile velike katastrofe, svi će zanemeti; plakaće i vrištaće, ali uzalud. Zar se stvari neće tako odvijati? Hoće.

Sada je najbolji vremenski period – ovo je vreme kada Bog spasava ljude i usavršava ih. Nemojte čekati da se ovaj period završi i da tek onda razmišljate: „Koje je značenje onoga što je Bog rekao? Bilo bi bolje da sam to tada pitao, jer sada više ne mogu da pitam. Stoga ću se samo pomoliti; Sveti Duh će delovati, a to je ista stvar.” Hoće li biti isto? (Neće.) Kad bi bilo isto, onda ljudi koji su tokom ove dve hiljade godina verovali u Gospoda ne bi bili ovakvi kakvi jesu. Pogledajte samo reči koje su takozvani svetitelji zapisivali tokom prve polovine drugog milenijuma – kako su samo plitke, kako su jadne! Sada postoji debela knjiga himni koje ljudi svih religija i veroispovesti pevaju, a te himne govore isključivo o Božjoj blagodati i o blagoslovenosti – samo o te dve stvari. Je li to znanje o Bogu? Ne, nije. Ima li u tome i trunke istine? (Nema.) Oni samo znaju da Bog voli ljude ovog sveta. Ima jedna izreka koja oduvek postoji u svetu i nikada se ne menja: „Bog je ljubav”. To je jedina rečenica koju oni znaju. Pa dobro, kako to Bog voli ljude? Bog sada napušta ljude i eliminiše ih – da li je On i dalje ljubav? Kako oni to vide, nije – ne više. I zato Ga oni osuđuju. Najžalosnije je to što čovek ne stremi ka istini i što ne može da je razume. Trenutno postoji tako sjajna prilika. Bog se ovaplotio da bi izrazio istinu i da bi lično spasao ljude. Bila bi velika šteta ako ti ne bi stremio ka istini i ako je ne bi zadobio. Da si stremio ka njoj i da si to činio energično, a da naposletku ipak nisi uspeo da je razumeš, savest bi ti bila čista – barem ne bi izneverio samog sebe. Jeste li sada započeli sa svojim stremljenjem? Da li se obavljanje dužnosti računa kao stremljenje ka istini? To se računa kao neka vrsta saradnje, ali, što se tiče dostizanja stremljenja ka istini, to još uvek ne može da se računa kao stremljenje ka istini. To je samo jedan oblik ponašanja, vrsta aktivnosti – to je posedovanje stava za stremljenje ka istini. Kako se onda nešto može računati kao stremljenje ka istini? Moraš početi tako što ćeš razumeti istinu. Ako ne razumeš istinu i ako ništa ne uzimaš zaozbiljno, ako samo smeteno obavljaš svoju dužnost i radiš šta ti je volja, ali zato nikad ne tragaš za istinom, niti vodiš računa o istina-načelima, hoćeš li onda moći da razumeš istinu? A ako ne razumeš istinu, kako možeš da stremiš ka njoj? Zar nije tako? (Jeste.) Kojoj vrsti ljudi

pripadaju oni koji ne streme ka istini? Oni su idioti. Kako, dakle, da stremite ka istini? Morate najpre da je razumete. Da li je naporno razumeti istinu? Ne, nije. Počnite od okruženja s kojim dolazite u dodir i od dužnosti koju obavljate, a zatim vežbajte i obučavajte se u skladu sa istina-načelima. Na taj način pokazuješ da si krenuo putem stremljenja ka istini. Kao prvo, počev od tih načela, treba da tragaš, da razmišljaš, da se moliš i da, malo po malo, zadobijaš prosvećenje – to prosvećenje koje zadobijaš je istina koju treba da razumeš. Tražite istinu iz svog učinka u obavljanju dužnosti i stremite ka akciji u skladu sa istina-načelima. Sve ove stvari su neodvojive od stvarnog života: ljudi, događaji i stvari sa kojima se susrećete u životu, kao i pitanja koja spadaju u okvir vaših dužnosti. Počnite od tih stvari i dostignite razumevanje istina-načela – tada ćete imati život-ulazak.

23. oktobar 2019. godine

Osma stavka: Oni bi da se drugi pokore samo njima, a ne istini niti Bogu (3. deo)

Dodatak: Detaljna analiza tradicionalnih kultura Istoka i Zapada

Recite Mi, šta je istina? Zar nismo o toj temi već razgovarali u zajedništvu? (Jesmo.) Pa recite Mi onda, svojim rečima, šta je istina. (Istina je načelo i kriterijum po kojem procenjujemo sve ljude, događaje i stvari.) Dobro. Još neko? Da li možemo to da kažemo i drugačije? Nemojte da razmišljate o tome koje reči doktrine da upotrebite ili koji stih Božjih reči da izaberete kao odgovor, samo odgovorite koristeći reči iz svog stvarnog iskustva i praktičnog razumevanja. Ne moraju da budu toliko dubokoumne. Neki ljudi kažu: „Božje reči su istina." To je tačno, ali ako te reči samo izgovaraš, a ne razumeš njihovo pravo značenje, tebi su one onda samo doktrina. Hajde da odemo i korak dalje – šta je istina? Šta su Božje reči? Šta je suština Božjih reči? Da li je istina kriterijum do kojeg ljudi dolaze razmišljanjem i razmatranjem? (Nije.) Da li je istina rezime čovekovih iskustava i znanja koje je stekao, ili neka vrsta društvene ili tradicionalne kulture koja je nastala u određenom društvenom kontekstu? (Nije.) Da li su onda načela koja ljudi sami sumiraju u vezi sa svojim vladanjem i postupcima istina? (Nisu.) Pa šta je onda tačno istina? Kako možemo precizno da objasnimo načela o kojima govorimo, tako da imaju jasno značenje i da ljudi, čim ih čuju, znaju da je to istina? Kako možemo da ih objasnimo, a da ljudi osete da su ti principi sažeti i precizni? (Svi Božji zahtevi prema čoveku su istina.) Svi Božji zahtevi prema čoveku su istina, to je tačno, ali kako biste to mogli reći još preciznije? (Istina je stvarnost svih pozitivnih stvari.) Ranije se to često govorilo. Često smo govorili da su Božje reči, Njegovi zahtevi prema čoveku i stvarnost svih pozitivnih stvari istina – šta još? (Istina je put i kriterijum po kojem bi ljudi trebalo da se ponašaju i rešavaju stvari.) Istina je put i kriterijum po kojem bi ljudi trebalo da se ponašaju i rešavaju stvari, to je takođe tačno. Sada povežite sve te aspekte i definišite istinu u jednoj sažetoj rečenici. (Bog je istina.) Bog je istina; to je malo preširoka definicija, previše uopštena. Definicija treba da bude preciznija, tako da, kada je ljudi čuju, osete da je tačna, da nije šuplja, već prilično konkretna i praktična; da pomisle da zvuči prikladno. Pokušajte opet da je sažmete; kako biste se mogli izraziti još preciznije? (Višnji je ranije u zajedništvu govorio da je istina kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga.) Zar to nije rečeno kratko i jasno? (Jeste.) Istina je kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. Zašto istinu definišemo kao kriterijum? Kako treba da razumemo reč „kriterijum" u bukvalnom značenju? (Kao precizno načelo.) Kao precizno načelo ili pravilo; to se takođe može nazvati propisom. Prema tome, na šta se odnosi reč „kriterijum"? (Na standard.) Odnosi se na standard, precizno pravilo i načelo. To je ono što zovemo kriterijumom. Kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga – ako su ove definicije tačne, sa čime se onda taj kriterijum dovodi u vezu? Na šta se ovde odnosi? Odnosi se,

kao što smo malopre definisali, na kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. To je istina. Kad neko pročita tu rečenicu, da li može da pomisli: „Naša tradicionalna kultura je takođe istina”? Da li se to može svrstati pod kategoriju istine? (Ne.) Ne može. Da li neko može da kaže: „Imamo zaključak akademskih istraživanja koji je istina”, ili „Naš narod ima kulturu, iskustvo ili dobar moralni standard koji je takođe istina”? Da li možemo tako da definišemo istinu? (Ne, ne možemo.) Zašto ne možemo da je definišemo pomoću tih stvari? Zašto kažemo da te stvari nemaju nikakve veze sa istinom? (Zato što nemaju nikakve veze sa obožavanjem Boga.) Tačno. Mogle bi da se odnose na čovekovo vladanje, ali se ne odnose na obožavanje Boga. Na šta se odnosi vladanje o kojem one govore? Koji su njihovi standardi i pravila? Dobro ponašanje koje potiče od Sotone. Ove stvari ne govore o obožavanju Boga, već o obožavanju i o pružanju odbrane Sotoni. Ti standardi i pravila predstavljaju skup izreka ili kultura o čovekovom vladanju koje su sažete iz ljudske uobrazilje i predstava, kao i iz onoga što ljudi smatraju dobrim moralom ili ponašanjem. Ne obuhvataju istinu niti obožavanje Boga – nemaju nikakve veze sa obožavanjem Boga.

Kineski narod je sažeo tradicionalnu kulturu koja je pogodna samo za Kineze, a koju zapadnjaci ne mogu da prihvate. Zapadnjaci imaju svoje sopstvene nacionalne heroje, nacionalni osećaj moralnog integriteta i nacionalne kulture, ali kada bi doneli svoju kulturu na Istok, da li bi je ljudi tamo prihvatili? (Ne bi.) Bilo bi isto, ne bi je prihvatili. Stoga, koliko god da ljudi imaju visoko mišljenje o tim kulturama, koliko god da smatraju da su te tradicije uzvišene, da li postoji bilo kakva veza između njih i istine? (Ne.) Ne postoji nikakva veza. Na primer, u jednoj vrsti tradicionalne kulture Istoka smatra se da su sove zloslutne životinje. Kako se ono kaže? „Ne boj se sove koja plače, već one koja se smeje. Ako čuješ huk sove, nevolje su neizbežne.” U tradicionalnoj kulturi Istoka sove se smatraju pticama zloslutnicama koje donose nesreću. Prema tome, da li ljudi na Istoku vole ovu „nesrećnu” životinju? (Ne vole.) Na čemu se zasniva ta odbojnost? Na tradicionalnoj kulturi Istoka i stvarima koje se prenose s kolena na koleno, poput izreke: „Huk sove je nagoveštaj smrti nekog člana porodice.” To bi mogao da bude zakon koji su ljudi saželi, njihova uobrazilja ili slučajnost, ali nakon toga ljudi su svim srcem počeli da veruju da su sove loš znak. Veruju da niko ne treba da ih obožava niti da ih smatra životinjama koje donose sreću i da ako čovek vidi sovu, treba brzo da je otera i ne treba da je pozdrave. Zar ovo nije jedna vrsta kulture? (Jeste.) Bez obzira na to da li je ova vrsta kulture pozitivna ili negativna, to jeste jedna vrsta narodnog nasleđa. Hajde da za sada ne govorimo o tome da li je to verovanje ispravno ili pogrešno i da samo kažemo da ovakvu vrstu kulture potpuno prihvata svaki čovek na Istoku, naročito u Kini. Tamo svaki čovek svim srcem veruje da su sove životinje koje predskazuju loše, a ne dobro, tako da ih ljudi izbegavaju čim ih ugledaju. Međutim, na Zapadu neki ljudi veruju da su sove životinje koje donose sreću i zato drže figurice i slike sova kao ukrase. Takođe postoje i razni vezovi i totemi sa dezenima sove i one se smatraju životinjama koje predskazuju dobro. Šta znači biti životinja koja predskazuje dobro? Znači da ti ta životinja

može doneti sreću i da nećeš doživeti nesreću nakon što je vidiš ili čuješ njen huk. To je vrsta popularne tradicionalne kulture Zapada. Nećemo prosuđivati koja je od ove dve kulture ispravna, a koja pogrešna; nećemo suditi o tome. Ali kroz ovaj primer možemo videti da je jedna ista životinja koju je stvorio Bog podložna različitim gledištima i predstavama na Istoku i na Zapadu, koji su, povrh svega, potpuno suprotni. Ljudi na Istoku ne smatraju da je sova dobar znak; bez obzira na to da li plače ili se smeje, za njih je ona loš znak, dok ljudi na Zapadu smatraju da sova donosi sreću bez obzira na to da li plače ili se smeje i da, ako je vidiš, može da ti donese sreću, pa ih stoga smatraju životinjama koje predskazuju dobro. Ova dva gledišta i načina na koji se odnosimo prema sovama potiču iz tradicionalne kulture: po jednom se veruje da sove donose nesreću, a po drugom da donose sreću. Ako to sada razmotrimo, koje je od ova dva gledišta u skladu sa istinom? (Ni jedno ni drugo nije u skladu sa istinom.) Na čemu zasnivate tu tvrdnju? (Ni jedno ni drugo gledište ne potiče od Boga.) To je tačno. Na čemu ljudi zasnivaju svoju tvrdnju da sove donose nesreću? To je tradicionalna kultura Istoka; na osnovu tradicionalne kulture oni procenjuju sve ono za šta veruju da je blagotvorno ili zloslutno, ili da donosi katastrofu, nesreću ili sreću. Takav pogled na stvari proizašao je iz uobrazilje i predstava, iz kojih i nastaje ovakva vrsta kulture. Zapadnjaci misle da ta vrsta životinje ljudima može doneti sreću, i naravno, to je malo bolje i naprednije gledište od onog po kojem tretiramo i posmatramo sove kao ptice zloslutnice. Zbog tog verovanja ljudi osećaju da je sova prilično dobra životinja i bar će se osećati smireno i stabilno kada je ugledaju, što je bolje nego da osećaju da nemaju sreće. Ali šta ti možeš da dobiješ ako shvataš stvari na taj način? Da li sove stvarno mogu da ti donesu sreću? (Ne mogu.) Da si rođen u Kini, da li bi sove zaista mogle da odrede tvoju sreću? Odgovor je takođe ne. Prema tome, šta iz toga može da se uvidi? Bez obzira na to da li veruješ da ova životinja može da ti donese sreću ili nesreću, to je samo ljudsko verovanje i predstava, nije činjenica. Šta to dokazuje? (Da tradicionalna kultura nije istina.) Tačno; nijedna kultura nije istina. Pa kako bi onda trebalo da se ophodimo prema sovama u skladu sa istinom? To se tiče kriterijuma čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. Koji je ovde kriterijum u pitanju? To jest, iz koje perspektive treba da posmatraš ovo stvorenje i kako treba da se ophodiš prema njemu kad se pojavi pred tobom, bilo da plače ili se smeje – te stvari uključuju kriterijum. Šta je kriterijum? (Istina.) Kriterijum je istina. Na čemu treba da se zasniva način na koji se ophodiš prema sovi? (Na Božjim rečima.) A šta kaže Božja reč o postupanju s ovakvom vrstom stvorenja? Njegove reči ne kažu konkretno: „Moraš se ispravno ophoditi prema sovama i ne smeš biti pristrasan. Ne možeš da kažeš da sove donose nesreću, ali ni da će ti doneti sreću. Moraš se ophoditi prema sovama objektivno i pravedno.” Bog to nije rekao. Prema tome, na čemu treba da zasnivaš svoje gledište po pitanju sova kako bi ono bilo u skladu sa kriterijumom, sa istinom? (Na činjenici da je Bog stvorio sve stvari.) Tvoj temelj treba da bude činjenica da je Bog stvorio sve stvari, to je istina. U Božjim rukama sve stvari imaju svoju funkciju, misiju i vrednost u postojanju. Šta još? (Iz Božje

perspektive, sve stvari su dobre.) Tačno, sve što je Bog stvorio je dobro, ima vrednost u postojanju i treba da postoji. Sve što potiče od Boga i što je On stvorio nikada neće biti bespotrebno. Šta znači ovo „nikada neće biti bespotrebno”? Znači da ljudima neće nasumično donositi nesreću. Da li zaista jedna mala sova može nasumično da ti donese nesreću? Zar to ne bi sovu učinilo previše moćnom? Ko je viši: čovek ili sova? Čovek rukovodi svim stvarima i tačnije je reći da čovek kontroliše sudbinu sova i da bi bez problema mogao da ih sve uništi. Nije moguće da sove promene čovekovu sudbinu. Prema tome, kako se u skladu sa istinom treba ophoditi prema ovim stvorenjima? Treba se ophoditi prema Božjim rečima. Bog je stvorio sve stvari, sva različita stvorenja, kao i ljude. Sove su stvorenja, tako da bi trebalo da im pristupimo iz perspektive iz koje se ophodimo prema svim stvorenim bićima. Prvo, ne možemo nasumice da uništavamo zakone njihovog opstanka. Na primer, navika i karakteristika sova je da spavaju tokom dana, a love i aktivne su noću. Ako naiđeš na povređenu sovu i dobrodušno je uzmeš u svoj dom, kako bi trebalo da se ophodiš prema njoj? (U skladu s njenim navikama.) Tačno, moraš da poštuješ zakone po kojima sova živi. Nemoj da pokušavaš da je nateraš da spava noću tako što ćeš joj, ako ne spava, u hranu staviti tablete za spavanje. To je pogrešno. Ako noću stalno pravi buku, a to remeti tvoj san, možeš da je premestiš negde gde te neće ometati, ali ne smeš da poremetiš zakone po kojima sova živi, niti da narušiš njen način preživljavanja. Zar nije ispravno ovako postupati sa sovama? (Jeste.) To bi trebalo da bude tvoje gledište na sve stvari koje je Bog stvorio. Prvo, treba da imaš ispravno gledište. To je prvi korak koji treba da preduzmeš kada nešto radiš. Drugo, moraš to gledište da primeniš u praksi kada radiš nešto ili rešavaš stvari, kako bi ono što radiš bilo u skladu sa istinom. To su kriterijumi. Kriterijumi su, jednostavno rečeno, precizna pravila i zakoni. Na primer, kada mačka vidi miša, ona hoće da ga ulovi. Recimo da misliš da su miševi takođe Božja stvorenja i želiš da obuzdaš mačku i sprečiš je da uhvati miša – da li je to pogrešno? (Jeste.) Šta misliš o ovom pristupu? (Krši zakone.) Suprotno je zakonima prirode. Neki ljudi, kada vide ribu u vodi, pomisle: „Svi kažu da ribe ne mogu da žive bez vode. Ali sve ću učiniti ne bih li je izvadio iz vode i naučio da živi na kopnu.” Kao rezultat toga, riba ubrzo ugine. Kako se to zove? (To je apsurdno.) To je apsurdno. Da li ste kroz diskusiju o sovama manje-više uspeli da razumete šta su kriterijumi i na čemu se zasnivaju? (Zasnivaju se na Božjim rečima.) Tačno, zasnivaju se na Božjim rečima. Prema tome, kako bi ubuduće trebalo da se odnosite prema sovama? Kada bi jedne večeri čuo huk sove pod prozorom, kako bi trebalo da se ponašaš prema njoj? Ono što znamo jeste da ima pravo da huče i trebalo bi to pravo da joj omogućimo. Ako je previše bučna, možeš da je oteraš, ali nema potrebe da brineš o tome da li će te narednog dana snaći neka nesreća. Nije potrebno razmišljati o tome jer su čovekova sudbina, život i smrt, sve u Božjim rukama i pod Njegovom suverenošću. Ljudi ne razumeju istinu, pa su lako podložni predrasudama prema stvarima i mogu čak da imaju uobrazilju i predstave ili da postanu donekle sujeverni. To dovodi do toga da ljudi imaju pogrešno gledište po pitanju mnogih stvari i da ne postupaju u skladu sa

istina-načelima ili ne zadovoljavaju u svemu kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. Zašto se to dešava? (Zato što ne razumeju istinu.) To se dešava zato što ne razumeju istinu.

Kada ljudi sa Istoka dođu u kontakt sa zapadnjacima, oni uočavaju njihove upečatljive karakteristike – visoki nosni luk, velike oči, različitu boju kose i to kako svi elegantno izgledaju – i nesvesno počinju da im zavide ili da im se dive. Zatim, kroz dalji kontakt, Istočnjaci postepeno prihvataju kulturu Zapada. Zašto su u stanju da je prihvate? Zato što im duboko u sebi zavide ili žele da budu poput ljudi sa Zapada. Misle da je Bog odredio spoljašnji izgled i da to ne može da se promeni, ali da bi bili dostojanstveni ako bi usvojili zapadnjački način života, kao što su način na koji jedu, kako se oblače, koriste stvari, kao i njihov način govora, razmišljanja i kulturu. Šta misliš o ovoj vrsti ideje? Da li je svi imaju? (Da.) Neki istočnjaci vole da imitiraju zapadnjake i prva stvar koju imitiraju je ispijanje kafe. Osećaju da je istočnjačko ispijanje čaja previše primitivno, pa od zapadnjaka uče da piju kafu. Naročito primećuju kako zapadnjaci svako jutro grabe svoje šolje za kafu i žure na posao, pa vremenom i oni počinju da rade isto, čak i kada zapravo i nisu u gužvi. To se zove imitacija. Istočnjaci u stvari nemaju tu naviku, ali misle da su zapadni običaji dobri, uzvišeni i elegantni. Veruju da, ako tu naviku nemaju, moraju da je nauče i imitiraju, i misle da će se, ako uspeju da je nauče i da žive prema njoj, zasigurno pridružiti redovima zapadnjaka i postati jedan od njih. To je neka vrsta obožavanja zapadnjaka. Ako ti se nešto stvarno sviđa, onda to slobodno prouči, ali ako učiš takvu vrstu običaja samo da bi se hvalisao pred drugima, onda je to imitacija. Ako čovek ne razume istinu, neće imati kriterijum u bilo čemu što radi i biće kao muva bez glave, bez cilja i pravca. Kada vidi zapadnjake, proučavaće kako se zapadnjaci ponašaju; kada vidi šta je moderno u svetu, proučavaće to. Takvi su nevernici. A ako neko ko veruje u Boga radi isto, kakva je onda ta osoba? (Bezvernik.) Tačno. Da li oni imaju standarde ili načela kada rade stvari? (Nemaju.) Nemaju načela. Zašto? Zato što obožavaju ovozemaljske trendove i rđavost; ne dive se Bogu, duboko u srcu ne vole istinu, ne prihvataju je i ne tragaju za istinom. Takvi ljudi su svi bezvernici. Budući da ovaj tip ljudi poseduje ovakve suštine, čak i ako provode vreme u crkvi čitajući Božje reči i slušajući propovedi, oni i dalje nikada neće biti u stanju da pronađu kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. To implicitno znači da nikada ne mogu da zadobiju istinu. Zar nije tako? (Jeste.) Imitiranje ljudi koji piju kafu može da otkrije čovekove sklonosti, put kojim ide i načela njegovih postupaka. Recite Mi, da li je ispijanje čaja istina, ili je ispijanje kafe istina? (Ni jedno ni drugo nema veze s istinom.) Dobro rečeno. Šta je onda istina? Neki ljudi kažu: „Sve što potiče od Boga je istina. Božje reči koje kažu da je dobro jesti sezonsku hranu su istina." To je tačno. Istina je kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. Dakle, šta podrazumeva kriterijum čovekovog vladanja? Taj kriterijum uključuje svaki aspekt istine koji se tiče njegovog vladanja. Šta je sa kriterijumom postupanja? To su način i sredstvo pomoću kojih rešavaš stvari. Kriterijum obožavanja Boga da i ne pominjemo. Svi znamo šta je.

Ovaj kriterijum obuhvata ove stvari i one se sve tiču istine. Pretpostavimo da neko kaže: „Zašto ti se ne sviđa čaj?" a ti kažeš: „Da li to što mi se ne sviđa čaj nije u skladu sa istinom?" Neko drugi kaže: „Ti si na Zapadu, zašto nisi naučio da piješ kafu? Kako to da ne piješ kafu, uopšte nemaš ukusa!" a ti kažeš: „Da li ti to pokušavaš da me osudiš? Da li je greh ne piti kafu? Da li je 'ukus' istina? Koliko vredi ukus?" Potpuno je bezvredan, zar ne? Ne razumeti istinu je ono što je zaista bezvredno! Šta bi ljudi trebalo da shvate iz ovog primera? Trebalo bi da shvate kakvo mišljenje treba da imaju prema takvim ljudima, događajima i stvarima i kako da se nose s njima onako kako Bog zahteva, kako bi ispunili standarde koje On traži. Šta bi ljudi trebalo da razumeju iz svega ovoga i za čime bi trebalo da tragaju? Za kriterijumom koji treba da slede kako bi se nosili sa svim vrstama stvari.

Da li mislite da su tradicionalna kultura ili nacionalni osećaj dovoljno vredni da bi se nazivali „kriterijumom"? (Ne.) Na primer, „Biti čovek znači da moraš da voliš svoju zemlju" – da li je to kriterijum? (Nije.) „Biti čovek znači da moraš da budeš odan roditeljima" – da li je ovo kriterijum? (Nije.) Neki ljudi takođe kažu: „Žene moraju da budu čestite", ili „Žene moraju da slede Tri poslušnosti i četiri vrline", ali da li su to kriterijumi? (Nisu.) „Muškarac može da ima samo jednu ženu i mora da joj bude veran" – da li je ovo kriterijum? Da li se računa kao istina? (Ne.) To je moralno i ispravno ponašanje i najosnovnija, najfundamentalnija stvar ljudskosti, ali daleko je od istine. U skladu je sa moralnim standardima i standardima ponašanja normalne ljudskosti, ali da li se može smatrati kriterijumom? Na šta se odnosi kriterijum? (Na istinu.) Kriterijum se odnosi na istinu i sve što nije ravno istini nije kriterijum. Da li vidite? Da li su zahtevi prema muškarcima i ženama u tradicionalnoj kulturi koje sam upravo pomenuo Božji zahtevi? (Nisu.) Pa, šta Bog zahteva od muškaraca? Šta kaže Biblija? (Da treba da rade i da se pomuče kako bi izdržavali svoje porodice.) To je Božji zahtev za muškarce i najosnovnija stvar koju bi muškarac trebalo da bude u stanju da učini. A šta je sa Božjim pravilom za žene? (Da žude za svojim muževima.) Pošto Božje reči tako kažu, to je istina i ljudi treba da je se pridržavaju. Sve što potiče od čovekove tradicionalne kulture ili moralnih spisa, koliko god da je ispravno, nije istina. Zašto kažem da nije istina? (Zato što Bog to nije rekao.) Ono što Bog nije rekao zasigurno nije istina, niti je istina ono što nema veze sa zahtevima Božjih reči. Po kojim standardima istočnjaci definišu žene? Oni veruju da dobre žene pre svega moraju da budu blage i čedne, kulturne i prefinjene, simpatične i sitne, a nakon što stupe u brak, bez pogovora moraju da se brinu o svim članovima porodice, mladim i starim. One su samo otirači. To je slika žene koju su stvorili istočnjaci; to su obavezni standardi koje postavljaju ženama. Hajde sada da pogledamo šta su obavezni standardi koje zapadnjaci postavljaju ženama, odnosno šta zapadnjaci podučavaju i zagovaraju kroz svoje misli i gledišta. Oni veruju da žene treba da budu nezavisne, slobodne i ravnopravne – to su u suštini prava žena za koje se zalaže Zapad. Ta prava predstavljaju osnovnu definiciju i zahtev koji se postavlja ženama, odnosno, predstavljaju osnovni koncept načina života i izgleda žene. Koji je to koncept? Da žene ne treba ceo dan da

budu pokorne, sažaljive i poslušne, da ne treba da su poput otirača. Zapadnjaci misle da je to loše i da žene moraju da budu jake i hrabre. U njihovim srcima, to su obavezni standardi za žene. Veruju da žene ne treba da budu kao marionete i da se svakodnevno bespogovorno pokoravaju nevolji, čekajući da ih neko izgrdi ili im naređuje. Smatraju da za takvim stvarima nema potrebe. Zapadnjaci se zalažu za to da žene preuzimaju inicijativu, da budu nezavisne i hrabre u svojim postupcima. Naravno, naše shvatanje se možda ne poklapa u potpunosti sa njihovim mišljenjem, ali to je, uglavnom, glavna razlika između žena sa Istoka i žena sa Zapada. Koje je od ova dva gledišta ispravno? (Ni jedno ni drugo nije ispravno.) Zapravo, ne radi se o tome šta je ispravno, a šta pogrešno. U istočnom društvenom okruženju, unutar takve zajednice, moraš tako da živiš. Kad bi poželeo da se pobuniš protiv toga, da li bi mogao? Unutar porodice, ako se pobuniš, ti rizikuješ svoj život. Na Zapadu možeš da živiš kao što živi žena sa Zapada, ali bez obzira na to kako živiš, u kojem društvenom okruženju ili zajednici, koje gledište je u skladu sa istinom? (Ni jedno ni drugo nije u skladu sa istinom.) Ni jedno gledište nije u skladu sa istinom; i jedno i drugo su suprotni istini. Zašto to kažem? Istočnjaci žele da žene uvek budu pristojne, da budu oličenje Tri poslušnosti i četiri vrline, da budu čestite i nežne – koja je svrha toga? Da bi mogli lakše da ih kontrolišu. To je zlurada ideologija koja se razvila iz tradicionalne kulture Istoka i zapravo šteti ljudima, što na kraju dovodi do toga da žene žive život bez cilja ili sopstvenih ideja. Te žene ne znaju šta treba da rade, kako to da urade, niti koji postupci su ispravni, a koji su pogrešni. One čak predaju svoj život svojim porodicama, ali i dalje osećaju da nisu učinile dovoljno. Da li ovo na neki način nanosi štetu ženama? (Da.) One se čak i ne opiru kada im se oduzimaju prava, prava koja bi trebalo da uživaju. Zašto se ne opiru? One kažu: „Pogrešno je opirati se, nije čestito. Pogledaj te i te, one su mnogo bolje od mene i pretrpele su mnogo više, a nikada se ne žale.” Zašto tako misle? (Pod uticajem su mišljenja iz tradicionalne kulture.) Upravo im ta tradicionalna kultura koja se ukorenila duboko u njima donosi mnogo patnje. Kako to da su u stanju da trpe takav vid maltretiranja? One vrlo dobro znaju da takva vrsta mučenja boli, da ih čini bespomoćnim i da ih pogađa u srce, pa kako onda i dalje to podnose? Koji je objektivni razlog? To je njihov društveni kontekst, ne mogu da ga se oslobode, već mu se samo krotko predaju. I subjektivno se isto tako osećaju. Ne razumeju istinu, ne znaju kako bi žene trebalo da žive dostojanstveno, niti kako je ispravno da žene žive. Niko im nije rekao. Prema onome što one znaju, šta je kriterijum za vladanje žena i njihove postupke? Tradicionalna kultura. One misle da je ono što se prenosi kroz generacije ispravno i da ako čovek to prekrši, njegovu savest treba ukoriti. To je njihov „kriterijum”. Ali da li je taj kriterijum zaista ispravan? Da li ga treba staviti pod navodnike? (Treba.) Taj kriterijum nije u skladu sa istinom. Bez obzira na to koliko je nečije ponašanje pohvalno ili povoljno pod uticajem ovog načina razmišljanja i gledišta, da li je to zaista kriterijum? Nije, jer je suprotno istini i ljudskosti. Žene na Istoku su dugi niz godina morale da se brinu o svojim porodicama i bile su odgovorne za sve banalne stvari. Da li je to pravedno? (Nije.) Kako onda to mogu da

trpe? Vezane su takvim načinom razmišljanja i takvim gledištem. Njihova sposobnost da trpe tako nešto pokazuje da su duboko u sebi 80% sigurne da je to ispravna stvar, da samo treba da izdrže i onda će moći da ispune standarde tradicionalne kulture. Zato idu u tom smeru i vode se tim standardima. Kad bi duboko u sebi verovale da je to pogrešno i da ne bi trebalo to da rade, da nije u skladu sa ljudskošću, da je u suprotnosti sa ljudskosti i istinom, da li bi i dalje mogle to da rade? (Ne bi.) Morale bi da nađu način da se udalje od tih ljudi i da ne budu njihove robinje. Međutim, većina žena se ne bi usudila – šta one misle? Misle da bi, kad bi otišle, mogle da prežive bez svoje zajednice, ali da bi nosile strašnu stigmu i trpele određene posledice. Nakon vaganja, veruju da bi ih, kada bi to uradile, kolege ogovarale, govorili bi kako nisu čestite, društvo bi ih na određene načine osuđivalo i imalo određeno mišljenje o njima i sve bi to dovelo do ozbiljnih posledica. Na kraju, kad sve uzmu u obzir, one pomisle: „Bolje je samo trpeti. U suprotnom, slomila bi me težina osude!" Tako već generacijama razmišljaju žene sa Istoka. Šta sve moraju da podnesu pod velom svih tih dobrih dela? Da budu lišene ljudskog dostojanstva i prava. Da li su takve misli i gledišta u skladu sa istinom? (Nisu.) Nisu u skladu sa istinom. Žene su lišene dostojanstva i ljudskih prava, izgubile su integritet, nezavisne životne prostore i prostore za razmišljanje, pravo da govore i izraze svoje sopstvene želje – sve što rade, rade za članove svoje porodice. Koja je njihova svrha u svemu tome? Da ispune standarde koje tradicionalna kultura postavlja ženama i da ih drugi ljudi hvale, nazivajući ih dobrim suprugama i dobrim osobama. Zar to nije vrsta mučenja? (Jeste.) Da li je takav način razmišljanja ispravan ili izopačen? (Izopačen.) Da li je u skladu sa istinom? (Nije.) Bog je čovečanstvu podario slobodnu volju, ali kakve misli proizilaze iz te slobodne volje? Da li su u skladu sa ljudskošću? Te misli u najmanju ruku moraju da budu u skladu sa ljudskošću. Osim toga, On je želeo da ljudi tokom života imaju ispravna gledišta i shvatanja o svim ljudima, događajima i stvarima, a zatim da izaberu pravi put da žive i da obožavaju Boga. Život koji se živi na taj način dat je čoveku od Boga i on u njemu treba da uživa. Međutim, ljudi su čitav život ograničeni, vezani i izobličeni takozvanim tradicionalnim kulturama i moralnim spisima, i šta na kraju postaju? Oni postaju marionete tradicionalne kulture. Zar uzrok tome nije nerazumevanje istine? (Jeste.) Da li biste vi izabrali da u budućnosti idete tim putem? (Ne.) Prema tome, šta treba da uradite? Pretpostavimo da kažeš: „Boriću se protiv njih" ili „Neću više da im služim. Imam ljudska prava i imam svoj integritet". Da li je to u redu? (Nije.) To nije u redu. To je prelazak iz jedne krajnosti u drugu i to nije davanje svedočanstva Bogu niti veličanje Boga. Stoga, kako treba da delujete? (U skladu sa načelima.) Naravno da je ispravno delovati u skladu sa načelima. Prema svima treba postupati u skladu sa načelima, tretirati ih kao braću i sestre ako veruju u Boga, a ako ne veruju, kao nevernike. Nema potrebe da sebi činite nepravdu, narušavate svoj integritet, ili da se odričete svog dostojanstva i svojih prava žrtvujući život za njih. Oni to ne zaslužuju. Na svetu postoji samo Jedan koji je vredan toga da Mu posvetite svoj život. Ko je to? (Bog.) Zašto? Jer Bog je istina, a Njegove reči su kriterijum za čovekovo

postojanje, njegovo vladanje i postupke. Sve dok imate Boga i Božje reči, nećete zastraniti i bićete precizni u načinu na koji se vladate i delate. To je krajnji učinak koji Božje reči imaju na nekoga ko je spasen.

„Šta je istina?" je suviše široka tema. Dali smo samo nekoliko primera, od kojih je jedan o tome kako se ophoditi prema sovama. Koje smo još primere spominjali? (Istočnjaci koji imitiraju zapadnjake u ispijanju kafe.) (Standardi koje istočnjaci i zapadnjaci zahtevaju od žena.) To su najočigledniji primeri. Prema tome, između gledišta ljudi sa Istoka i ljudi sa Zapada o raznim stvarima, koje je kriterijum? (Ni jedno ni drugo.) Ni jedno gledište ne uključuje istinu, oba predstavljaju gledišta i mišljenja ljudi. Tačnije, oba predstavljaju pogrešne tačke gledišta i zablude. To nisu kriterijumi, već Sotonske strategije, teorije i filozofije koje štete ljudima. Da li sada malo bolje razumete te stvari, nakon što smo o njima ovako razgovarali u zajedništvu? (Da.) Da nisam o tome govorio možda biste jednog dana pomislili da imitirate Zapadnjake u ispijanju kafe i da jedete hamburger kako biste se poistovetili sa njima. Da li je to u skladu sa načelima? Čak i ako svaki dan jedeš zapadnjačku hranu, sve će biti beskorisno ako ne stremiš ka istini, i dalje nećeš imati kriterijum kako da se vladaš. Ključ je u tome da li si u stanju da tragaš za istinom i postupaš prema načelima – od toga ćeš imati koristi. Kada Ja ovako govorim u zajedništvu, da li imate neko razumevanje istine i kriterijume? (Da.) Da li ima istine unutar tradicionalne kulture ili moralnih kriterijuma ljudi? (Nema.) Da li ima istine u moralnim spisima? (Nema.) Da li sada možete da budete sigurni da su Božje reči istina? (Da, možemo.) Nakon što ste potvrdili da su Njegove reči istina, morate razmisliti o sledećem: šta su Božje reči? Koja se načela zahtevaju u Njegovim rečima? Koji su kriterijumi koje je On postavio čoveku? Kako tačno čovek treba da deluje kako bi bio u skladu sa Božjim rečima i koja su ispravna načela za to? To je ono za čim morate da tragate, ali za sada, to je sve o ovoj temi.

Dodatak
Jedan dan u Sijaođijevom životu

Pređimo na sledeću temu. Šta bi to trebalo da bude? Verovatno bi trebalo da ispričam priču. Priče se takođe dotiču istine i kriterijuma čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. Poslušajte kakve veze ova priča ima sa istinom i kriterijumima ljudskog ponašanja. Ona govori o jednom danu u Sijaođijevom životu. Naš heroj je Sijaođija, i koliko dugo otprilike traje priča? (Jedan dan.) Jedan dan. Neki ljudi bi mogli reći: „Da li su događaji iz jednog dana uopšte vredni pričanja?" Pa, zavisi šta ispričaš. Ako je sve to samo ogovaranje, i ispravno i pogrešno, onda nije vredno pričanja. Ali, ako se dotiče istine, onda nema veze šta se dešava u toku samo jednog dana – tad vredi ispričati čak i događaje od jednog minuta, zar ne? (Tako je.)

Sijaođija je neko ko je strastven u svom stremljenju i ushićeno obavlja svoje dužnosti, a njegova priča počinje rano jednoga jutra nakon što se probudio. Nakon što je ustao,

pročitao Božju reč i praktikovao svoju posvećenost, Sijaođija je krenuo na doručak i zgrabio je činiju kaše i malo povrća. Onda je ugledao jaja i pomislio: „Trebalo bi da uzmem nekoliko. Dva jajeta dnevno su dovoljno hranljiva." Ali baš kad je ispružio ruku, oklevao je: „Da uzmem dva ili jedno? Biće loše ako drugi vide da uzimam dva jajeta. To je previše pohlepno, pa će drugi misliti da sam proždrljivac. Bolje da uzmem samo jedno jaje." Povukao je ruku pre nego što ju je ponovo ispružio i uzeo jaje. Baš u tom trenutku, neko drugi je došao da uzme jaje, a Sijaođijino srce je poskočilo kada se to desilo. Pomislio je: „Zapravo, najbolje je ne jesti jaja. Imam kašu i povrće, kao i lepinje kuvane na pari, i to je dovoljno za doručak. Ne bi trebalo da budem tako pohlepan. I zašto uopšte želim da jedem jaja? Bilo bi strašno kada bi drugi to videli. Zar to ne bi značilo da sam se prepustio uživanju? Neću uzeti jaja." Razmišljajući tako, Sijaođija je vratio jaje i nakon što je nekoliko minuta kasnije završio doručak, počeo je da obavlja svoju dužnost. On se bavio zadacima koji su mu bili na raspolaganju, završavajući jednu stvar za drugom. Vreme brzo prolazi, i za tren oka je već vreme za ručak. Svi ostali su otišli da jedu, ali Sijaođija je pogledao na sat i video da je 12.40. „Sačekaj malo. Ne bi trebalo da žurim na ručak kada svi drugi to rade. Ako požurim sa svima ostalima, zar neću biti isti kao oni i izgledati kao proždrljivac? Sačekaću još samo malo." Nastavio je sa onim što je radio, ali ga je želudac izneverio i počeo da krči. Uhvatio se za stomak i rasejano pogledao u kompjuter, misleći: „Umirem od gladi! Šta je danas za ručak? Možda će biti mesa? Bilo bi sjajno kada bih mogao da pojedem malo mesa!" Dok je tako razmišljao, želudac mu je i dalje krčao, i samo je teškom mukom uspeo da sačeka dok se svi ostali nisu vratili sa ručka. Neko je rekao: „Kako to da nisi ručao? Požuri, hrana se hladi." Sijaođija je rekao: „Bez brige. Nisam završio ono što radim. Otići ću kada završim." „Zar ne bi bilo bolje da nastaviš sa radom nakon što jedeš?" „U redu je. Uskoro ću biti gotov." Tako je Sijaođija istrpeo glad i nastavio sa svojim poslom. U stvari, sada je bio veoma gladan i nije bio raspoložen da nastavi da radi, ali je ipak istrpeo glad i nastavio da se pretvara. Posle nekog vremena, ponovo je pogledao na sat, video da je 13.30, i pomislio: „To je dovoljno. Verovatno bi sada trebalo da odem na ručak." Taman kad je hteo da ustane i ode da jede, sestra mu je donela poslužavnik sa hranom i rekla: „Tako je kasno! Kako to da nisi otišao na ručak? Nije važno koliko si zauzet, ipak moraš da jedeš, a imaćeš i stomačne probleme ako ne jedeš na vreme." On je odgovorio: „U redu je. Ješću nakon što završim." „Ne moraš da ideš. Donela sam ti hranu, zato požuri i jedi." „Čemu žurba? Čak nisam ni gladan." Baš kad je rekao da nije gladan, želudac mu je tako jako zakrčao da se čuo kao zvuk grmljavine. Sijaođija se uhvatio za stomak, stidljivo se osmehnuo i rekao sestri: „Ne brini oko toga da mi ponovo donosiš hranu." „Ali ako to ne učinim, hrana će se jednostavno ohladiti i moraće ponovo da se greje. Već je jednom podgrejavana." „Pa onda, hvala!" Pošto mu je krenula voda na usta, Sijaođija je uzeo hranu od sestre. Bacivši pogled na poslužavnik, bio je veoma srećan: dve lepinje kuvane na pari, povrće, meso i supa. Sijaođiji je nešto palo na pamet kada je video lepinje kuvane na pari i rekao je sestri: „Ne mogu da jedem dve lepinje. Ovih dana sam previše zauzet, ne mogu dobro

da spavam i nemam veliki apetit. Nije li šteta ako mi daš dve lepinje? Uzmi jednu nazad." „U redu je. Možeš je poslati nazad ako zaista ne možeš da je pojedeš", odgovorila je sestra pre nego što je otišla. Sijaođija je pomislio u sebi: „Požuri i idi. Umirem od gladi." Podigao je činiju, video da nema nikoga, ali se ipak osećao pomalo posramljeno, i oprezno je otpio gutljaj supe. Zatim je pogledao meso: „Vau! Mogao sam da osetim miris dinstanog svinjskog mesa na kilometar. Ali ne mogu da ga pojedem odmah, jer prvo moram da jedem povrće. Ješću manje mesa ako se zasitim povrćem, inače bih pojeo pola tanjira mesa, pa zar to ne bi bilo sramotno?" Razmislio je trenutak pre nego što je to uradio. Jeo je lepinje kuvane na pari i povrće i pio svoju supu. Dok je jeo, osećao je da želi i malo mesa, pa je zgrabio komad dinstanog svinjskog mesa. Prinevši ga ustima, zatvorio je oči i pažljivo uživao u njemu: „Tako je ukusno! Meso je zaista dobro, ali ne mogu da jedem previše. Dovoljan mi je samo zalogaj, zatim još povrća i još supe." Nastavio je da jede lepinje kuvane na pari, ali je i dalje netremice gledao u meso dok je jeo povrće: „Da li da pojedem ovo meso? Toliko je dobro, bila bi prava šteta ne pojesti ga." Ponovo mu je krenula voda na usta i pomislio je: „Znam! Iscepkaću lepinje na komade i umočiću ih u čorbu. Nije li to isto što i jesti meso? Na ovaj način drugi mogu da vide da ne jedem meso, ali ću i dalje dobiti sav taj ukus mesa. Kako je to sjajno!" Sa ovom mišlju, umočio je malo lepinje u čorbu pre nego što ju je izvadio i pojeo, smatrajući da je ukusna skoro isto kao meso. Sijaođija je odmah zatim iscepkao celu lepinju i potopio je u čorbu… Za manje od deset minuta, sve je pojeo, a dovršio je i supu. Pojeo je samo jednu lepinju kuvanu na pari, izdržavši uprkos želji da pojede i drugu lepinju i suzdržavajući se. Nakon što je pojeo svu hranu kao što je i planirao, Sijaođija je bio manje-više sit i mislio je da mu nije potrebno više hrane. Onda je pomislio: „Oh, nije baš prikladno jesti tako brzo, kao da umirem od gladi. Zaista sam bio prilično gladan, ali nije dobro da me ljudi vide takvog. Moram da jedem polako. Ali, šta mogu da uradim sada kada sam već završio? Pa, imam ideju. Vratiću preostalu hranu za deset minuta." Držao je sat i zurio u njega: „Pet minuta… deset… petnaest… Dobro, dva sata. Odlično, pošalji je nazad!" Sav srećan, poslao je nazad preostalu dinstanu svinjetinu i lepinju kuvanu na pari.

Bilo je nešto posle 14.00 časova kada se Sijaođija vratio. Njegova braća i sestre su otišli na popodnevni odmor, a on nije imao šta da radi sam, pa mu je bilo stvarno dosadno. Pomislio je: „Da li bi trebalo da i ja odspavam? Uvek je dobro odspavati posle jela. Ali ne, ako ja spavam dok svi drugi spavaju, kakvim me to čini? Ne mogu da spavam. Moram da izdržim. Ali kako ostati budan? Ne bih mogao da spavam dok stojim, ali ako uvek stojim, preplašiću nekoga ko možda iznenada uđe. Ne, ne mogu da stojim. Pa, onda ću samo sedeti ispred svog kompjutera. Ako me neko vidi, pomisliće da radim, ali ja ću zapravo pauzirati. Kakav dobar potez." Tako je on sedeo prirodno ispred kompjutera, zureći u njega, ali je za pet minuta zaspao i zahrkao na tastaturi. Četrdeset minuta kasnije, Sijaođija se iznenada probudio iz dubokog sna i skočio: „Zar ne stojim? Kako to da sam zaspao?" Pogledao je na sat, video da je kasno i otišao da se umije dok nikog nije bilo. Videvši sebe u toaletu, rekao je „O, ne! Moje lice je prekriveno tragovima

tastature! Zar da me vide ovakvog?" Užurbano je obrisao lice, trljajući ga i tapšući ga, tako da se zadržao u toaletu prilično dugo. Zatim se pogledao u ogledalo i video da su tragovi tastature uglavnom nestali, pa se obradovao u svom srcu: „Niko to ne bi ni primetio, osim ako ne bi baš obratio pažnju." Nakon toga se počešljao i ispravio okovratnik, odjednom shvativši da je kragna njegove svetle košulje malo masna, a pri boljem pregledu i manžetne su mu bile malo prljave. Pomislio je u sebi: „Nisam prao niti menjao odeću već nekoliko dana, ali ima neke koristi od toga što se ne perem. Malo prljavštine nikada nikome ne škodi, a ni meni ne smeta poneka mrlja. U svakom slučaju, zar ne izgleda duhovnije ako sam malo neuredan?" Jednostavno je izvrnuo kragnu i rukave svoje košulje i zasukao rukave sakoa, otkrivajući sve prljave delove. Veoma zadovoljan, oraspoložio se i mirno izašao iz toaleta. Posle nekog vremena, većina ljudi je bila na svojim mestima i počela je da radi. Kada je Sijaođija video da su svi tu, rekao je: „Vi, momci, niste dugo spavali! Vi zaista možete da patite i platite cenu! Ja nisam čak ni zadremao, već sam samo odmorio oči na minut pre nego što sam poprskao lice vodom. U suprotnom ne bih imao energije." Niko nije odgovorio. Bilo mu je prilično dosadno, pa je i on krenuo da radi. Pošto je za ručkom pojeo toliko supe, stalno je imao potrebu da ide u toalet, ali se odupirao porivu, misleći: „Ako odem, neće li ljudi misliti da sam lenj? Nije dobro imati takvu reputaciju, tako da ne mogu da idem." I tako je trpeo, izdržavši sve dok neko drugi konačno nije otišao u toalet, pa je i on video svoju šansu. Brzo se pridružio onima koji su stajali u redu, misleći: „Sjajno je samo pratiti gomilu, jer onda niko neće reći ništa o meni."

To popodne je bilo puno posla. Sijaođija je mnogo radio, razgovarao sa ljudima, postavljao pitanja, tražio informacije i obavljao sve vrste zadataka koji su značajni za njegove dužnosti. Posle sve te gužve, konačno je došlo vreme za večeru. Ovoga puta Sijaođija je samo malo kasnio u odnosu na ostale, ali je manje-više završio jelo na vreme. Period posle večere bio je Sijaođijino najsrećnije doba dana, jer je to bilo jedino vreme kada je mogao mirno da popije šoljicu kafe koju je voleo, bez ikakvog samoprekora ili kritike drugih, već mirnog srca. Zašto? Zato što je imao dovoljno razloga da mora da popije kafu, potpuno opravdanih razloga u očima svih ostalih. Stoga je to bilo njegovo najsrećnije vreme. Dok je kuvao kafu, mrmljao je sebi u bradu: „Ma, moram ponovo da radim prekovremeno danas. Ne znam ni koliko dugo. Pretpostavljam da ću videti koliko dugo ova kafa može da me drži." Uz tresak je spustio sveže skuvanu kafu na sto, kao da svima poručuje: „Pa šta? Ja pijem kafu, šta ćeš ti da uradiš povodom toga?" Bacio je pogled na ostale oko sebe. Niko ga nije gledao, ali on je ipak nonšalantno podigao šolju i otpio gutljaj kafe, misleći: „Svi kažu da je kafa dobra, i zaista jeste. Svaki dan ima drugačiji ukus, nudi drugačije iskustvo. Divna je!" Sav srećan, ponosno je pijuckao kafu, a onda je prazno pogledao okolo u potrazi za svojim večernjim poslom. U suštini nije imao ni jedan cilj na umu i osećao se iscrpljeno nakon napornog dana, ali je prisilio sebe da nastavi sa radom. Nije smeo da zadrema i nije smeo da dozvoli drugima da vide da je umoran ili da ima bilo kakav površan, neodgovoran stav ili stav bez

poštovanja u obavljanju svog posla ili dužnosti. Naterao se da živne i da sedne za kompjuter kako bi nastavio da radi, i prirodno je ispijao kafu za kafom. Što je više pio, postajao je više budan a manje pospan. Sijaođija bi povremeno pogledao na sat: „Prošlo je jedan, ali još ne mogu da idem na spavanje, jer sam sebi postavio cilj da legnem u 3.00 časa. Ne mogu da legnem čak ni u 2.50 ujutru, jer bih time prekršio obećanje i ne bih imao objašnjenje za Boga. To je obećanje koje stvoreno biće treba da održi, tako da ga moram ispoštovati. Rekao sam da ću u krevet otići u 3.00 časa ujutro, pa ću tako i uraditi, čak i ako budem morao da popijem bokal kafe." Tako je on pio kafu i odolevao umoru, mentalno se sputavao i kontrolisao. U 3.00 časa, Sijaođija je imao da obavi važan zadatak, pa je uzeo telefon i poslao poruku koja je glasila: Sestro ta i ta, ovde Sijaođija. Imam važan podsetnik za tebe, da ne zaboraviš da je grupno okupljanje sutra u 10.00 časova. Prisustvo je obavezno pa nemoj da kasniš. U potpisu: Sijaođija. U istom trenutku kada mu je laknulo što je poslao poruku, Sijaođija je takođe pomislio: „Jedna je stvar poslati poruku, ali šta ako je ne primi? Da li ona zna da sam joj poslao poruku? Još ne mogu da odem na spavanje. Moram da sačekam da vidim hoće li mi odgovoriti." Posle pola sata i dalje nije bilo odgovora, pa je on pomislio: „Da li ona spava? Kako to da spava tako rano? Kako je to beskorisno, da spava već u tri časa." Sačekao je dok sestra nije odgovorila u 3.50 ujutru: nisam zaboravila na okupljanje sutra u 10.00 časova. Nadam se da ni ti nećeš zaboraviti i da ćeš doći na vreme. Sijaođija je to pročitao i pomislio: „Oh, kakva je ovo osoba? Kako može da ode na spavanje kasnije od mene?" Ali, on više nije mogao da izdrži. „Nema više kafe! Ako popijem još kafe, večeras uopšte neću spavati. Moram da idem u krevet, jer moram da ustanem u 5.30 ili najkasnije u 6.00 ujutru. Ne smem da kasnim u odnosu na svoju braću i sestre, jer moram da se postaram da me, nakon što ustanu, svi vide kako se molim, čitam Božje reči i slušam propovedi. Tako da ne smem da ustanem kasno. Sve je to zbog ove poruke – zbog nje nisam mogao da zaspim ranije. Ali nema veze, drugi znaju da sam bio budan do kasno. Ipak sam postigao svoj cilj i pokušaću da zaspim sutra do četiri sata." Dok je Sijaođija pokušavao da razmišlja, nije mogao a da se ne oseća toliko ošamućeno da se nije ni skinuo kada se vratio u svoju sobu. Već u polusnu, srušio se na krevet, ali je ipak naterao sebe da se seti: ne jedi jaja ujutru, pojedi samo jednu lepinju za ručak, ne jedi dinstanu svinjetinu, idi na spavanje u 3.00 časa ujutro, imaš još poruka za slanje… Sijaođija je razmišljao i razmišljao sve dok konačno nije legao mirno i zaspao od umora, iscrpljenosti, snova i zabluda. To je bio jedan dan u Sijaođijevom životu.

Reci Mi, o čemu se ovde radilo? Zar nije bilo zamorno za Sijaođija da se uvek tako pretvara? (Da, bilo je.) Roboti se ne umaraju kada rade istu stvar ceo dan, jer nemaju um ili svest, ali za ljude je to iscrpljujuće. Zašto je Sijaođija tako živeo kada je bio toliko umoran? Zašto je to uradio? Da li je imao plan? (Da, jeste.) Oko čega se vrteo njegov plan? (Oko toga da se napravi važan pred drugima.) Da li je bilo ikakve koristi od toga da se napravi važan? (To bi moglo da natera ljude da mu se dive.) Moglo bi da natera ljude da mu se dive. Da li vam je Sijaođijin pristup poznat? Kakvi se ljudi ponašaju na taj

način? (Fariseji.) Tako je. Fariseji preuzimaju dobro ponašanje, kao i postupke i praksu koji su u skladu sa predstavama ljudi i primenjuju ih pred drugima kako bi izgledali dobro i kako bi ih obožavali. Oni koriste ovu metodu da postignu svoj cilj a to je da navode ljude na stranputicu. Koja je njihova osnovna priroda kada sve lažiraju na ovaj način i kada se upuštaju u različite vrste dobrog ponašanja da bi se pravili važni pred drugim ljudima? Tu prirodu čine pretvaranje, smicalice, navođenje ljudi na stranputicu – još nešto? (Lažna duhovnost.) Koliko je stvari koje je Sijaođija uradio u jednom danu uključivalo naravi i zajedničke su svima onima koji su sposobni za lažiranje? Konzumiranje jaja, lepinja kuvanih na pari, dinstane svinjetine i ispijanje kafe. Sve su to spoljašnje stvari, ali koju suštinu možete videti u njima? Pretvaranje i samokontrolu. Kakvo pretvaranje? (Pretvaranje da patite.) Da li ljudi vide patnju kao dobru ili lošu stvar? (Kao dobru stvar.) Patnja je dobro ponašanje kojem se svi veoma dive. Šta ljudi smatraju da je to? Oni smatraju da je to primenjivanje istine. Dakle, Sijaođija nije oklevao da pati i plati cenu. Šta je podrazumevala njegova patnja? Da ne jede ukusnu hranu, da ostaje budan do kasno, da rano ustaje i disciplinuje svoje telo. Kakva je priroda ove vrste patnje? To je sve pretvaranje. On nije patio zarad istine ili pravednosti, već da bi ga poštovali i obožavali drugi, da bi za sebe osigurao dobar ugled i prestiž. Da li je patio zarad istine? (Ne, nije.) Koji su njegovi postupci bili u skladu sa istina-načelima, i da li se Sijaođija pobunio protiv sebe i ostavio po strani svoje lične interese zarad istine? Da li je ijedan od njegovih postupaka bio takav? (Nije.) Kakva je bila priroda njegove patnje? Da li je to bilo sprovođenje istine u delo? Da li je to bila manifestacija njegove ljubavi prema istini? (Ne, nije.) Pa, šta je to bilo? (Licemerje.) To je bilo licemerje, koje ima odbojnost prema istini, to su bili smicalice, pretvaranje, lažiranje i navođenje na stranputicu; to su bili samo postupci i izbori zasnovani na njegovim sopstvenim zamislima i predstavama, usredsređeni na njegove sopstvene interese i nisu imali nikakve veze sa istinom. On nije tražio istinu, tako da ni njegovi postupci nisu bili istina; ne samo da uopšte nisu imali veze sa istinom, već su bili potpuno u neskladu sa normalnim ljudskim potrebama koje se nalaze u dubini njegovog srca. Da li je greh jesti jaja? (Ne, nije.) Ali Sijaođija je jedenje jaja video kao pohlepu. Jaja su vrsta hrane koju je Bog stvorio za čoveka. Ako imaš jaja koja možeš da pojedeš, onda nije pohlepno to učiniti, ali ako ih nemaš, već kradeš i jedeš tuđa jaja, onda je to pohlepno. Kako je Sijaođija definisao ovu stvar? Verovao je da je jesti jaja pohlepno i da je još pohlepnije ako bi drugi to videli. Mislio je da ne bi bilo pohlepno kad bi mogao da jede jaja a da to niko ne vidi, iza njihovih leđa. Koji je bio njegov standard prema kojem je merio pohlepu? Bio je baziran na tome da li ga je neko video. Da li ga je zasnovao na Božjim rečima? Ne, to je bio njegov lični stav. U stvari, da li drugi ljudi imaju bilo kakve misli ili stavove na temu konzumiranja jaja? (Ne, nemaju.) Ovo je bila čista teorija koju je Sijaođija sam izmislio. Verovao je da je konzumiranje jaja za doručak pohlepno, da je to prepuštanje uživanju i udovoljavanje svom telu. Na osnovu njegovog gledišta, zar se, dakle, svi oni koji jedu jaja ne prepuštaju uživanju i ne udovoljavaju svom telu? Njegovo implicitno značenje je bilo: „Kada svi vi jedete jaja, vi

udovoljavate svom telu. Ja ne udovoljavam svom telu, mogu da se suzdržim, tako da ja ne jedem jaja. Stavite jaja tačno ispred mene i ja ću uvek moći da ih vratim, čak i nakon što ih uzmem u ruku. To je ta vrsta rešenosti i odlučnosti koju ja imam, i pokazatelj koliko volim istinu. Da li biste vi mogli to da učinite? Ako ne biste to mogli, onda ne volite istinu." Kako je on gledao na svoju ideju? Kao na standard prema kojem je merio šta je ispravno a šta je pogrešno. Zar ovo nije bilo lažiranje? (Da, bilo je.) Ovo je bilo lažiranje.

Još jedna manifestacija koju je Sijaođija pokazao bila je to što nije išao da jede kada je bilo vreme za ručak. Šta je uradio umesto toga? (Odložio je ručak.) Ugušio je glad i odložio odlazak na ručak. Ali zašto? (Da se napravi važan pred drugima.) On je pravio predstavu i radio je to da bi drugi videli. Šta je hteo da drugi vide i shvate iz ovoga? Želeo je da pokaže drugima koliko patnje može da izdrži i koliko je vredan, odan, ozbiljan i odgovoran u svom poslu! Želeo je da ljudi vide da je on zaista nadčovek! Tada bi postigao svoj cilj; to je bila ocena koju je želeo. Šta je za njega značila ta ocena? To je bio njegov život, njegova žila kucavica. Da li je ovo ljubav prema istini? (Ne, nije.) Dakle, šta ljudi poput njega vole? Oni se ne ustručavaju da se prave važni, upuštaju se u spletkarenje i obmanjuju druge tako što se pretvaraju, pokazujući drugima koliko mogu da pate i na taj način dobijaju komentare od njih poput: „Ti zaista možeš da izdržiš patnju. Ti si neko ko zaista voli Boga i odano obavljaš svoju dužnost." Takvi ljudi se ne ustručavaju da koriste lažni izgled i trikove kako bi prikrili stvarne činjenice, obmanuli Boga i prevarili druge ljude, a sve to da bi dobili neku dobru reč ili povoljnu ocenu od drugih. Kakva je ovo vrsta naravi? (Rđava narav.) Ovo je rđavo. Oni su tako dobri u pretvaranju, priređivanju predstava i izvođenju trikova! To je samo obrok, u čemu je problem ako mirno odete na ručak? Koja živa osoba ne jede? Da li je greh jesti na vreme? Da li je greh pronaći nešto za jelo kada je neko gladan? (Ne, nije.) To je fizička potreba; to je razumno. Ovi ljudi sve razumne potrebe tretiraju kao nerazumne i osuđuju ih. Šta oni propagiraju? Oni propagiraju stalnu telesnu disciplinu, prikrivanje istinitih činjenica i pretvaranje, kako bi drugi mogli da ih vide kako pate, kako se uzdržavaju od prepuštanja uživanju i kako plaćaju svaku cenu, ulažu svoje vreme, energiju i sve što imaju u svoj rad. To je ono što žele da ljudi vide. Da li je to ono što oni zapravo rade? Ne, nije. Oni obmanjuju druge lažnim izgledom, a to je manifestacija rđave naravi. Oni se toliko trude oko nečega tako beznačajnog kao što je jelo – kakvi su to ljudi? Da li je to ono što čovek sa normalnom ljudskošću treba da radi? (Ne, nije.) Nije. To je previše podmuklo! Da li bi većina ljudi odobrila ili bi se osećala revoltirano kada bi čula da se neko pravi toliko važan oko jedne sitnice? (Osećali bi se revoltirano.) Da li biste ikada mogli da se ponašate ovako? (Ponekad.) Tako ozbiljno kao u ovom slučaju? (Ne.) Glad je teško podneti, ali neki ljudi mogu da istrpe ovu patnju. Ako ih zamolite da se pokore Božjim rečima, da ulože napor u Njegove reči, postupaju u skladu sa načelima Božjih reči i da govore iskreno, za njih bi to bilo previše naporno i teško. Za ove ljude, odustajanje od sopstvenih interesa i ponosa bilo bi teže nego da se uzdignu na nebo, ali oni su spremni, bez obzira na cenu, da ostave po strani Božje reči, da deluju u skladu

sa sopstvenim zamislima i štite interese svoga tela. Nije li ovo manifestacija toga da oni ne vole istinu? (Da, jeste.) To je jedan aspekt.

Koje druge manifestacije je Sijaođija pokazao? Bio je užasno pospan, ali nije otišao u krevet. Recite Mi, ako je neko pospan i ode u krevet na neko vreme, ili nakratko odrema, pa onda ima više snage za rad, zar to nije razumno? (Da, jeste.) Razumno je. Da li bi neko osudio Sijaođiju zbog spavanja? (Ne, ne bi.) Pa, zašto je on bio tako prestravljen, ako ga niko ne bi osudio? Čega se plašio? (Da nešto ne izlane.) Tako je, plašio se da nešto ne izlane. U svojim zamislima, verovao je da ga svi visoko poštuju, da svi misle da je izuzetno sposoban da izdrži patnju i da je izrazito pobožan. Osećao je da, ako pokaže svoje pravo lice i svi otkriju da on nije takva osoba, celokupna dobra slika o njemu će se srušiti. Nije mogao da podnese pomisao na ovo, pa se suzdržao čak i od dremke. Bio je tako strog prema sebi. Kakav je on čovek? Zar nije mentalno bolestan? Ovakvi ljudi često slušaju propovedi, čitaju Božje reči i okupljaju se radi razgovora u zajedništvu, pa kako to da se ne fokusiraju na istinu? Za tebe je odlično da razmisliš o istina-načelima. Pogledaj šta kažu Božje reči: ima li u Božjim rečima igde reči o ljudima koji dremaju? (Ne, nema.) Bog nije izjavio ništa na ovu temu, niti je to spomenuo. Svako ko poseduje razmišljanje o normalnoj ljudskosti treba da zna kako da se nosi sa ovim. Razumno je da odspavaš kada si pospan. Razumno je odmoriti se u podne tokom vrelog letnjeg dana. Posebno stariji ljudi kojima je teško da svoje telo, kao i nivo energije i druge stvari održe na određenom nivou, moraju da odspavaju neko vreme posle ručka. Ovo nije zasnovano na njihovim životnim navikama, već na njihovim fizičkim potrebama. Bog ti je dao spoznaju, svest i reakcije normalne ljudskosti kako bi ti dozvolio da rešavaš pitanja svoje svakodnevne ishrane, teških napora i odmora u skladu sa sopstvenim radom i okolinom; ti ne treba da zlostavljaš sam sebe. Na primer, pretpostavimo da ne jedeš obilne obroke i kažeš: „Bog ne dozvoljava ljudima da jedu lepu hranu; ako stalno jedete lepu hranu, bićete pohlepni.” Bog to nikada nije rekao, i On nema takvu vrstu zahteva za ljude. Ali, Sijaođija je baš na ovo mislio i računao je da Bog verovatno misli isto. Sijaođija je smatrao da ako neko ode na spavanje prerano, to je prepuštanje uživanju, a Bogu se to ne sviđa. Nije li ovo nerazumevanje istine? (Da, jeste.) Kada Sijaođija nije razumeo istinu, mogao je da je traži, ali on to nije učinio, već je delovao prema sopstvenoj subjektivnoj volji. Koliko daleko je išao u tome? Pio je tri, četiri šoljice kafe dnevno, samo da bi ostao budan do kasno. Neki ljudi kažu: „Popio sam mnogo kafe dok sam obavljao svoju dužnost u poslednjih nekoliko godina da bih mogao da vršim dela Božje kuće.” Ako druga osoba pita: „Ko te je naterao da piješ kafu? Zar nisi sam izabrao da je popiješ?” pomisliće u sebi: „Znaš zašto pijem kafu? Ne zato da bih ostao budan do kasno, već da smršam. Zar nisi to znao? Ali ja ti to ne mogu reći, jer bi tada saznao istinu. Da li ću ja izgledati mršavo ako si ti mršaviji od mene?” Ovo je baš proračunato razmišljanje, zar ne? Koji stavovi i ideje su sadržani u ovome? Ima li tu razumevanja ili razumnosti normalne ljudskosti? (Ne, nema.) Ne, u tome su sadržane samo bitke umova, trikovi i zavere, pretvaranja, laži i navođenje na stranputicu. Samo

toga ima. Ovo znači biti proračunat kad god se nešto dogodi. Oni apsolutno nikome neće reći svoje iskrene stavove i misli, a kamoli dozvoliti da ih svi saznaju ili da dopuste Bogu da ih vidi. Njihov mentalitet nije jedan od ovakvih: „Otvorio sam se pred vama. Moji postupci su u skladu sa mojim mislima, a ja sam upravo takav." Njihov mentalitet definitivno nije ovakav, već kakav? Oni se kriju i pretvaraju koliko mogu, plašeći se da slika koju drugi imaju o njima nije dovoljno veličanstvena, pobožna ili duhovna.

Zašto je Sijaođija želeo da ostane budan do kasno? Mnoge vrste posla ne zahtevaju rad kasno noću i ljudi su uglavnom pospani posle 22.00 časa. Čak i da nastave da rade, to ne bi bilo efikasno, jer ljudi imaju ograničenu energiju. Ali Sijaođija je uvek terao sebe, ne mareći da li je delotvoran, iako je dobro znao da nije. Zašto je poslao poruku pre spavanja? (Da bi drugi to primetili.) Da bi drugi posvedočili o tome kako je on otišao u krevet u tri časa. Čak i ako ne spavaš celu noć, zar nećeš ti biti taj koji je na kraju pospan? I zar to neće biti posledica tvog ponašanja? Neki ljudi ostaju budni do kasno i šalju poruke u 3.00 časa ujutru. Kada primalac odgovori u 4.00 časa ujutru, oni čekaju do 5.00 časova da bi odgovorili, kako bi pokazali da idu na spavanje još kasnije. Na ovaj način muče sebe i nanose štetu jedni drugima, pa na kraju ni jedan ni drugi ne spavaju celu noć. Zar oni nisu par nepromišljenih idiota? Kakvo je to ponašanje? To je glupo ponašanje. Odakle dolazi ovakvo ponašanje? Dolazi od iskvarene naravi. Za sada nećemo gledati iz koje iskvarene naravi proizilazi ovo ponašanje, samo ćemo reći koliko je to smešno. Ovi ljudi bi mogli da promene ovu vrstu smešnog ponašanja i delovanja tako što će izabrati da primene bilo koju od Božjih reči. Bilo koja od Njegovih reči bi mogla da im omogući da žive mirno i bezbedno, i učinila bi njihov život realnijim i praktičnijim. Zašto ne odluče da žive po Božjoj reči? Zašto se ovako muče? Zar oni ne žanju ono što poseju? (Da, žanju.) Koliko god da ovakva osoba pati, to će uvek biti uzalud, i koliko god patnje da podnese, posledice će snositi sama. Neki ljudi kažu: „Sve ove godine verujem u Boga, a dvadeset godina sam već starešina. Uvek sam ostajao do kasno i nisam spavao, i na kraju sam patio od nervne iscrpljenosti." Ja kažem: „Ti si se olako izvukao sa iscrpljenošću nerava. Ako nastaviš da se glupo mučiš i da se tako ponašaš, ni psihoza ti nije daleko." Može li neko da bude zdrav ako ne spava noću, uvek je na ivici i njegovo telo nenormalno funkcioniše? On je to sam sebi napravio! Recimo da toj osobi kažeš sledeće: „Takvo ponašanje neće biti dobro za tebe. Daj sve od sebe da svoj posao uradiš u toku dana i da povećaš svoju produktivnost. Kada svi pričaju o poslu, ti manje govori gluposti i ne pričaj mnogo o nevažnim stvarima. Trebalo bi da možeš da shvatiš ključne tačke, srž i temu razgovora, a kada se on završi, svako treba da nastavi sa svojim zadacima. Nemoj da nastavljaš sa brbljanjem u nedogled i ne dangubi." Neće te slušati. Oni nisu vešti u izražavanju, ne sažimaju svoja iskustva, već samo baljezgaju kako bi protraćili vreme do jedan ili dva ujutru, ne spavaju i ne dozvoljavaju nikome drugom da spava. Zar ovo ne muči i ne šteti drugima? Na kraju, oni misle: „Bože, Ti si video ovo, zar ne? Bilo je tri časa, a ja još uvek nisam spavao!" Bog je to video. On nije video samo kako izgledaš spolja, već i kakvo ti je srce iznutra, i On

kaže: „Tvoje srce je prljavo. Ostaješ budan cele noći u besmislenim mukama, ali Bog to neće zapamtiti. Kada dođe vreme za spavanje, ti ne ideš u krevet, već teraš sebe da izdržiš budan. Ti si navukao ovu patnju na sebe!" Kada su ljudi pospani, njihovi kapci se prirodno zatvaraju. Ovo je instinkt, tako da ti zaslužuješ da patiš ako se stalno suprotstavljaš instinktima i zakonima prirode! Bog neće tražiti od tebe da podnosiš patnju koja je besmislena ili izazvana kršenjem zakona prirode, kršenjem načela ili istine. Ako insistiraš na ovakvoj vrsti patnje, neka bude tako. Neki ljudi, kada čuju da neko ne ide na spavanje do 3.00 ujutru, misle: „Zar to nije isto kao i kod mene? Pa, ubuduće ću ići na spavanje u 3.30." Onda čuju da još neko ide na spavanje u 3.30, pa žele da idu na spavanje u 4.00. Zar to nije mentalna bolest? Ti se možeš takmičiti oko bilo čega, a biraš da se takmičiš oko toga ko ide najkasnije na spavanje – to znači da nisi mentalno normalan. Da li takvi ljudi imaju problema sa razumevanjem? (Da, imaju.) Ne mogu da shvate istinu. Kada imaš vremena, prestani da ulažeš trud, razbijaš glavu i razmišljaš o stvarima poput spoljašnjeg ponašanja, pretvaranja i laži. U šta, dakle, treba da uložiš trud? Pogledaj kako Božje reči otkrivaju iskvarenu prirodu i rđavu narav čoveka, i kako On razotkriva ljude koji su površni. Uloži trud u poređenje sebe sa ovim Božjim rečima koje razotkrivaju čoveka, razmisli koliko manifestacija koje Bog razotkriva ti poseduješ i koliko ih često pokazuješ ili otkrivaš. Sjajno je sumirati ove stvari! Koliko je ogavno da osoba uvek ulaže trud u konzumaciju nekoliko jaja ili kuvanih lepinja, ili u umakanje hrane u čorbu! Šta je to? To je proračunato ponašanje kojem nedostaje mudrosti. Šta je takva osoba? (Idiot.) Dobro rečeno. Kada su u pitanju ljudi koji stalno razmišljaju o tome koliko jaja da pojedu ili o tome da piju kafu kako bi ostali budni noću, nije preterano nazvati ih idiotima opsednutim hranom. U kojim oblastima su oni glupi? Zašto kažemo da su ti ljudi glupi? (Ono što oni trpe je potpuno bezvredno.) Definitivno je bezvredno. Zašto bi želeo da radiš takve detinjaste stvari? Da li misliš da ćeš moći da razumeš istinu ako ceo život ne jedeš jaja? Nije li ponašanje na ovaj način glupo? (Da, jeste.) Ne čini gluposti. Koji ljudi su skloni da čine gluposti? (Ljudi kojima nedostaje duhovno razumevanje.) Da li ovi ljudi imaju sposobnost da shvate istinu? (Ne, nemaju.) Neki ljudi kažu: „Njihov kov je dobar i oni mogu veoma vešto da propovedaju." Možda umeju vešto da propovedaju, ali zašto se uvek upuštaju u detinjaste aktivnosti kad god dođe vreme da deluju? Zašto se ponašaju na tako nezreo i smešan način? Šta se ovde dešava? Oni govore na jedan način, a deluju na drugi. Ono o čemu oni govore je njihovo razumevanje doktrina, a ono što pokazuju u praksi su stvari koje istinski razumeju i mogu da prihvate. Da li duboko u sebi odobravaju ili priznaju doktrine koje propovedaju? (Ne, ne priznaju ih.) Ne priznaju da su te stvari istina ili da su to kriterijumi koje bi trebalo da primene i poštuju. Oni zaista veruju da su kriterijumi i putevi primene u stvari spletke i predstave u njihovim srcima, lažne ideje i primene u praksi, kao i ponašanja koja drugi smatraju dobrim. Neće li takvi ljudi biti otpisani ako se nikada ne promene? Da li će imati ikakvu šansu za spasenje? Mala je nada.

Recite Mi, da li je razumno koristiti suncobran ili nositi slamnati šešir na vrelom suncu? (Da, razumno je.) Ljudi koji rade na suncu brzo će izgoreti ako ne nose šešir,

tako da je potpuno razumno to učiniti. Neki ljudi ne misle tako i kažu: „Nositi slamnati šešir? Zar to ne bi bila uvreda za mene? Da li bih ja mogao da nosim šešir? Ja se ne plašim patnje, niti preplanulosti. U stvari, to je zdravo." Ako je to ono što zaista misle, to nije problem, ali ključna stvar je da, duboko u sebi, neki ljudi ne misle tako. Oni misle: „Pogledajte se, nosite slamnate šešire jer se bojite da ćete preplanuti ili izgoreti na vrelom danu. Ja ga neću nositi! Zašto treba da se bojim preplanulosti ili opekotina od sunca? Bog voli te stvari, tako da me nije briga šta drugi ljudi misle!" Šta mislite o ljudima koji to kažu? Zar ne mislite da su malo varljivi, malo lažni? U stvari, postoji motiv iza njihovog odbijanja da nose šešir, a to je da pokažu ljudima da su sposobni da pate i da su zaista duhovni. Ovakvo licemerno ponašanje je odvratno! Da li ljudi koji su ovako dobri u pretvaranju mogu dobro obavljati svoje dužnosti? Da li mogu da trpe i plaćaju cenu za svoje dužnosti? Jednom kada preplanu ili zadobiju opekotine od sunca, zar se neće žaliti i kriviti Boga? Licemerni fariseji nikada ne primenjuju istinu, već se pretvaraju da su duhovni. Da li bi zaista mogli da pate i plate cenu? Na osnovu suštine licemera, možete videti da oni nemaju nikakvu ljubav prema istini i da su još manje sposobni da pate ili plate cenu za to. Štaviše, bez obzira na to koliko reči istine čuju, nikada ih ne slušaju i ne razumeju kao istinu, već ih tretiraju i propovedaju kao neku vrstu duhovne teorije. Ovi licemeri ne razumeju zašto ljudi veruju u Boga, zašto On želi da pruži ljudima istinu, kakav je proces u kojem ljudi prihvataju Božje spasenje, gde leži njegov značaj i šta Bog zaista podrazumeva pod spasenjem. Oni ne razumeju nijednu od ovih istina. Ako u crkvi postoji licemer koji ne voli istinu, već voli da se lažno ponaša, onda je on zaista farisej. On u svom srcu obraća pažnju na ponašanje, izgled i ocene koje mu daju drugi, i bez obzira koliko istina da čuje, nikada ih ne primenjuje. Sve što kaže je tačno i može da govori o svakoj vrsti doktrine, ali ne primenjuje ono što propoveda. Ako neko zaista ide u korak sa njim, jesu li oni onda isti tip osobe? (Da, jesu.) Kako će neko sa normalnim razmišljanjem gledati na manifestacije ovog licemera? Misliće: „Njegov način primene je pogrešan, zar ne? Zašto je to tako čudno? Kada dođe vreme za obrok, jednostavno bi trebalo da ode i jede, pa zašto se on toliko vrti oko toga?" Reći će da je ta osoba čudna, da razume stvari drugačije od drugih, na iskrivljen način – i ta osoba na njega neće imati uticaja. Ali ako je neko isti tip osobe kao ovaj licemer i obraća posebnu pažnju na spoljašnje ponašanje i mišljenja drugih, tada će se upoređivati i takmičiti s njim. To je kao kada je Sijaođija poslao poruku u 3.00 časa ujutru, a primalac je odgovorio u 4.00 časa ujutru, misleći: „Ti si mi poslao poruku u 3.00 časa ujutru, a ja ću ti odgovoriti u 4.00 časa ujutru", a onda je Sijaođija pomislio, „Ti si mi odgovorio u 4.00 časa ujutru, pa ću ti poslati svoj odgovor u 5.00 časova ujutru." Vremenom, takmičeći se na ovaj način, svako od njih postepeno postaje licemer. Ako je crkveni starešina ovakav čovek, a braći i sestrama nedostaje sposobnost raspoznavanja, onda su oni u opasnosti, mogu biti dovedeni u zabludu u bilo kom trenutku. Zašto ovo govorim? Lako je da osoba koja ne razume istinu bude navedena na stranputicu i da bude pod uticajem prividno dobrog ponašanja drugih. Pošto ne znaju šta je ispravno, ti ljudi veruju u svoje predstave

da je takvo ponašanje dobro. Ako neko drugi može da pokaže takvo ponašanje, taj će onda postati predmet njihovog obožavanja i smatraće da on treba da bude starešina, da bude usavršen i voljen od Boga. Oni će odobriti ovu vrstu ponašanja i podržavaće ga u dubini svog srca. Šta će se desiti ako ga podrže? Pratiće tu osobu. Ako su oboje starešine, oni će se upoređivati i takmičiti jedan s drugim. Jednom prilikom, starešine i delatnici iz crkava u različitim zemljama su se okupili onlajn. Nakon što sam im se priključio i slušao ih neko vreme, osetio sam da nešto nije u redu. Pomislio sam: „Šta ovi ljudi rade ovde? Da li oni propovedaju?" Nakon što sam razumeo situaciju, shvatio sam da se mole. Upitao sam se zašto se mole na taj način. Zvučalo je zastrašujuće, kao da pokazuju zube i mašu kandžama. To samo po sebi nije velika stvar, pa u čemu je bio glavni problem? Činilo se da se mole otvorenih očiju, ne pred Bogom, i da ne govore ono što im je u srcu. Umesto toga, takmičili su se ko će biti najrečitiji, ko može da izgovori više doktrina i ko govori najopširnije i najdublje. Delovalo je kao borba u areni, a sigurno ne kao molitva Bogu. Zar s tim ljudima nije svršeno? Zar oni nisu otpisani? Sa ovakvim ljudima kao starešinama, koliko patnje moraju da trpe oni ispod njih? Zar to ne povređuje ljude ispod njih? Svaka osoba se ushićeno molila najmanje 20 minuta, i uprkos odredbama Višnjeg da nijedna osoba ne sme da dominira okupljanjima, i da ljudi treba da razgovaraju u zajedništvu samo pet do deset minuta, oni su i dalje drsko koristili toliko vremena za molitvu. Kasnije sam konačno razumeo zašto tako mnogo okupljanja traje od jutra do noći: ove takozvane starešine troše mnogo vremena samo na molitvu, mole se jedan za drugim, dok oni ispod njih pate. Ove lažne starešine su bile tu da se verbalno nadmudruju, da brbljaju, a neki su govorili tako nedosledno da su i zaboravili jesu li već nešto rekli. Za njih je sve to bilo u redu sve dok su govorili duže od drugih. Bio sam zbunjen: kada se osoba moli, treba da se moli Bogu zatvorenih očiju, pa zašto su im oči bile otvorene? Zar im nije uznemiravalo um to što su držali otvorene oči i gledali druge ljude kako se mole? Naročito treba razmišljati o tome kako se drugi mole i koje reči koriste, a sve u želji da budu superiorniji od njih – ako im je srce puno ovakvih stvari, da li bi bilo moguće moliti se Bogu i govoriti iz srca? Nije li ovo nenormalan razum? Nisu li sve ovo manifestacije lažne duhovnosti lažnih starešina i lažnih delatnika? Dobro je da se svi okupe i pročitaju Božje reči i razgovaraju o istini, ali neki ljudi su to ovako opisali: „Oh, ti nemaš pojma. Kada se te starešine okupe i mole se, to je kao da čitaju sveta pisma; oni stalno pričaju o jednoj stvari, a to je uvek ista stvar svaki put kada se okupimo. Muka mi je da to slušam." Na koji način ovakva okupljanja podučavaju ljude? Lažne starešine i delatnici to stalno rade; mogu li biti u skladu sa Božjim namerama? Oni ne obraćaju pažnju na razgovore o istini koji imaju za cilj da pomognu ljudima da je razumeju, niti na rešavanje problema pomoću razgovora o istini; umesto toga, oni se bave lažnom duhovnošću religije. Zar ovo ne navodi ljude na krivi put? Šta je ovde problem? Oni uopšte ne razumeju Božje namere, niti Njegove zahteve prema ljudima. Oni se samo bave verskim obredima i prave se važni! Što je još gore, oni koriste molitvu da razotkriju, napadnu i osude druge, dok neki koriste molitvu da bi se opravdali. Čini se

da su njihove molitve namenjene Božjem uhu, ali su u stvari namenjene ljudskom uhu. Dakle, ovi ljudi nemaju ni trunke bogobojažljivog srca, svi su bezvernici koji ometaju delo Božje kuće. Ove lažne starešine otkrivaju toliko ružnoće u svojim molitvama. Neki se mole, govoreći stvari poput: „Bože, neki ljudi su me pogrešno razumeli. Nisam to tako mislio. Molim se tebi, ne osećam se negativno a drugi ljudi mogu da misle šta god hoće." Neki govore doktrine, a drugi se takmiče oko toga ko sluša više propovedi, ko može da upamti najviše stihova iz himne ili Božjih reči, ko provodi najviše vremena u molitvi, ko je najrečitiji ili ko ima najrazličitije načine da se moli i upušta se u mnogo različitih vrsta molitve. Da li je ovo molitva? (Ne, nije.) Šta je to? To je beskrupulozno činjenje zla! To je poigravanje i gaženje istine, sramoćenje i huljenje na Boga! Ovi đavoli i bezvernici se usuđuju da kažu nešto kroz molitvu – reci Mi, da li su oni pravi vernici? Imaju li uopšte pobožnosti? (Ne, nemaju.) Ovakvi ljudi postaju negativni kada im se oduzme status starešine, uopšte ne razmišljaju o sebi, već se svuda žale: „Toliko sam patio u svom radu za boga, ali su oni i dalje govorili da nisam radio nikakav stvaran posao i da sam lažni starešina pa su me smenili. Štaviše, koliko ljudi može da govori o doktrinama tako sveobuhvatno kao što ja mogu? Koliko njih ima u sebi ljubavi poput mene? Odrekao sam se porodice i karijere i svaki dan provodio u crkvi okupljajući se sa svojom braćom i sestrama, besedeći ponekad po tri ili pet dana. Kako su mogli tek tako da me smene?" Oni su neposlušni i smišljaju pritužbe. Ima i onih koji šire tvrdnje: „Ne budi starešina u božjoj kući. Ako budeš izabran za starešinu, čekaju te nevolje, a kada te jednom smene, nećeš imati šanse ni da budeš običan vernik." Kakve su ovo reči? To su najapsurdnije i najsmešnije reči, a može se reći i da su to reči nepokornosti, nezadovoljstva i huljenja na Boga. Nije li to značenje ovih reči? (Da, jeste.) Šta je sadržano u tim rečima? Napad – te reči nisu obično izražavanje mišljenja! Ovi ljudi ne kažu da su smenjeni zbog divljanja, činjenja loših stvari i neuspeha u obavljanju bilo kakvog stvarnog posla, već se žale da je Bog bio nepravedan prema njima, da nije uzeo u obzir njihovu gordost u Svojim postupcima, da nije razumeo kako se osećaju, kao ni emocije koje su uložili. Njihov mentalitet je mentalitet nevernika, potpuno su lišeni istina-stvarnosti!

Koliko dugo se obično molite tokom okupljanja? Da li molitva svima oduzima previše vremena? Da li vaše molitve ikada nerviraju ljude? Neki ljudi odvajaju mnogo vremena za molitvu i drugima je već dosta da ih slušaju, ali ti ljudi i dalje misle da su najduhovniji i veruju da je to ono što su stekli i postigli tokom mnogo godina svog verovanja u Boga. Ne umaraju se čak ni nakon nekoliko sati molitve, tokom kojih samo ponavljaju jedne te iste stare, nebitne stvari, govoreći sve te reči, doktrine i slogane koje znaju, ili stvari koje su čuli od drugih, ili stvari koje su izmislili. Oni to rade bez obzira da li je to svima dozlogrdilo ili ne i bez obzira da li im se to sviđa ili ne. Da li se vi ovako molite? Reci Mi, da li je ispravno moliti se kratko ili dugo? (Tu nema ispravnog ili pogrešnog.) Tako je. Ne možete doneti presudu o tome šta je od ovoga ispravno ili pogrešno, samo se molite Bogu u skladu sa potrebama svog srca. Ponekad molitva ne zahteva nikakvu svečanost, dok ponekad zahteva; zavisi od okruženja i od onoga što se dogodilo. Ako misliš da

molitva može da potraje, onda se nasamo moli Bogu u vezi sa tvojim ličnim stvarima. Ne moli se za sve to na okupljanjima i ne oduzimaj vreme svima. Ovo se zove razum. Zarad svog ponosa i ugleda, neki ljudi ne obraćaju pažnju na ovo. To znači da su neznalice i da imaju nedostatak razuma. Imaju li stida ljudi kojima nedostaje razum? Oni čak nisu ni svesni da ljudi imaju odbojnost prema tome da ih posmatraju kako se mole. Mogu li ljudi koji nemaju čak ni ovo malo percepcije ili svesti da shvate istinu? Ne mogu. Istina-principi koje Bog zahteva od čoveka da ih primeni u praksi su svi u Njegovim rečima, a sve reči koje Bog besedi u zajedništvu u vezi sa primenjivanjem istine, sadrže načela i jesu načela, ljudi samo treba pažljivo da razmisle o njima. U Božjim rečima postoji toliko mnogo načela o sprovođenju istine u delo; postoje načela i putevi za to kako primeniti istinu u različitim stvarima, situacijama i kontekstima, ključna stvar je da li ti imaš ili nemaš duhovno razumevanje i da li poseduješ sposobnost razumevanja. Ako neko ima ovu sposobnost razumevanja, onda može da razume istinu. Ali ako nema, sve što će razumeti su propisi, a bez obzira koliko su detaljne Božje reči, ovo nije razumevanje istine. Bog ti, dakle, daje načelo koje možeš da prilagodiš različitim okolnostima. Slušanjem Njegovih reči i upoznavanjem Njega, kroz različita iskustva i kroz zajedničke razgovore, kao i kroz prosvetljenje Svetog Duha, ti ćeš shvatiti jedan aspekt načela po kojima On govori, kao i Njegove standarde koje postavlja za jednu vrstu stvari. Tada ćeš razumeti taj aspekt istine. Kada bi Bog morao sve detaljno da objašnjava i govori ljudima kako da postupaju u ovoj ili onoj stvari, onda bi načela o kojima On govori bila beskorisna. Ako bi Bog koristio ovu metodu, i rekao čovečanstvu pravila za svaku narednu stvar, šta bi ljudi na kraju dobili? Samo neke postupke i ponašanja. Oni nikada ne bi razumeli Božje namere ili Njegove reči. Ako ljudi ne razumeju Božje reči, onda nikada neće moći da razumeju istinu. Zar nije zaista ovako? (Da, jeste.) Da li ste vi u stanju da razumete istinu? Većina ljudi to ne ume, a samo nekoliko njih koji imaju duhovno razumevanje i vole istinu to zaista mogu da postignu. Dakle, koji su preduslovi za one koji mogu ovo da ostvare? Oni to mogu postići ako imaju duhovno razumevanje, imaju sposobnost razumevanja, iskreno streme i vole istinu i pozitivne stvari. Kada su u pitanju oni preostali koji to ne mogu da postignu, to je, u jednom pogledu, zbog problema sa njihovim kovom ili razumevanjem, a u drugom, to je pitanje vremena. To je kao kod ljudi u njihovim dvadesetim godinama – ako tražiš da postignu ono što bi neko u pedesetim mogao i treba da postigne, zar ih to ne tera da rade nešto što je izvan njihovih sposobnosti? (Da, jeste.) Sada razmislite: sa čime je povezana nečija sposobnost da shvati istinu? (Sa njegovim kovom.) Povezana je sa njegovim kovom. S čim još? (Bez obzira na to da li streme ka istini ili ne.) To ima određene veze sa njihovim stremljenjem. Neki ljudi su zapravo podobni u smislu svoje shvatanja, brzine uma i koeficijenta inteligencije i mogu da razumeju istinu, ali ne vole istinu ili ne streme ka njoj. Oni ne osećaju ništa prema istini u svojim srcima i ne ulažu nikakav napor u tom pogledu. Ovakvim ljudima istina će uvek biti nešto maglovito i neprepoznatljivo i koliko god godina verovali u Boga, od toga neće biti nikakve koristi.

U redu, završio sam sa pričanjem svojih priča. Da li vam zaplet i sadržaj ovih priča mogu pomoći da razumete neke istine? (Da, mogu.) Zašto pričam ove priče? Da li bi bilo potrebno ispričati ove priče kada ne bi bile u vezi sa životnim uslovima ljudi, naravima koje otkrivaju i njihovim mislima u stvarnom životu? (Ne bi bilo potrebno.) Ne bi bilo potrebno. Stvari o kojima smo razgovarali su uobičajeni fenomeni i stanja koja ljudi često otkrivaju u svom životu, a odnose se na ljudske naravi, gledišta i misli. Ako nakon slušanja ovih priča vi mislite da su to samo priče, malo duhovite i pomalo zanimljive, i samo to, a ne možete da razumete istinu u njima, onda vam one neće biti ni od kakve koristi. Vi morate razumeti neke istine iz ovih priča – ovo će imati barem popravni efekat na vaše ponašanje, posebno na vaše stavove o određenim stvarima, i omogućiti vam da se udaljite od svojih iskrivljenih metoda razumevanja i da zadobijete čisto razumevanje ovakvih stvari. Ovo nije samo zarad promene vašeg ponašanja, već da, iz korena, razrešite ova stanja koja su nastala kao posledica iskvarenih naravi. Da li razumete? Hajde sada da razgovaramo o glavnoj temi.

Detaljna analiza načina na koji antihristi primoravaju ljude da se pokore samo njima, a ne istini niti Bogu

IV. Detaljna analiza načina na koji se antihristi pretvaraju da su otelovljenje istine čim steknu malo iskustva i znanja

Prošli put smo razgovarali o osmoj stavci manifestacije antihrista – oni primoravaju ljude da se pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. Osma stavka podeljena je na ukupno četiri podteme. Završili smo sa razgovorom o prve tri podteme, a koja je četvrta? (Antihristi se pretvaraju da su otelovljenje istine čim steknu malo iskustva i znanja i čim nauče neke lekcije.) To je četvrta podtema unutar osme stavke. Naravno, ovim je takođe obuhvaćen jedan aspekt manifestacija predmeta osme stavke – oni su međusobno povezani. Koji je to predmet? To da oni primoravaju ljude da se pokore samo njima, a ne istini niti Bogu. Hajde da podelimo ovu podtemu i da o njoj razgovaramo korak po korak. Šta su, ovim redom, iskustvo, znanje i lekcije? Kakvi ih ljudi poseduju? Kakvi ljudi vole da se naoružaju njima? Kakvi ljudi ističu naoružavanje tim stvarima, umesto istinom? Kakvi ljudi te stvari smatraju istinom? Kao prvo, jedna stvar je sigurna: ma kakvog da su kova ti ljudi i ma kakva da je njihova percepcija, oni imaju ogromnu ljubav prema znanju, a njihova ljubav prema znanju nadilazi njihovu ljubav prema istina-stvarnosti. Cilj i pravac kojima oni streme u svojoj veri u Boga jeste da zadobiju nešto od takozvanog iskustva i znanja. Oni to znanje i iskustvo žele da iskoriste da bi se naoružali i upakovali tako da postanu prefinjeniji, moderniji, kultivisaniji i sposobniji da budu poštovani i obožavani. S tim znanjem i iskustvom, oni misle da im je život vredniji, ispunjeniji i puniji samopouzdanja. S njihove tačke gledišta, oni veruju u Boga da bi se naoružali tim znanjem, kao i izrekama vezanim za teologiju i za razne aspekte zdravog razuma, znanja i lekcija. Veruju da će, ako se naoružaju tim stvarima, moći da zauzmu mesto u

Božjoj kući i u ovoj grupi ljudi. Stoga je sve to o čemu oni po ceo dan razmišljaju, što obožavaju i što slede u svojim srcima, povezano sa znanjem, iskustvom i tako dalje.

Hajde da najpre vidimo koje vrste znanja, iskustva i lekcija postoje, kao i koje bi se od tih vrsta mogle nazvati pretvaranjem da su otelovljenje istine. Prvo, može se sa sigurnošću reći da te stvari nemaju nikakve veze sa istinom, da one nisu u skladu sa istinom i da se suprotstavljaju istini. To mogu biti stvari koje su ispravne u skladu s ljudskim predstavama, stvari koje su, u skladu s ljudskim predstavama, pozitivne, lepe i dobre. Ali, u stvari, u Božjim očima, te stvari nemaju veze sa istinom i one su čak, u osnovi, izvor ljudske osude istine, koren i izvor ljudskog otpora prema Bogu i njihovih predstava o Njemu. Iskustvo, znanje i lekcije – ima li starosnih i rodnih razlika među ljudima koji te stvari stiču? (Ne, nema.) Po svoj prilici ih nema. Neki ljudi su talentovani. Šta su talenti? Na primer, kad neki ljudi saslušaju neku teoriju ili izreku i kad shvate srž ili osnovne koncepte neke takve teorije, njihov um reaguje veoma brzo. Oni istog trenutka znaju kako da objasne neku takvu teoriju ili izreku i kako da je prevedu na vlastiti jezik koji koriste da bi razgovarali s drugim ljudima. Kad čuju takve stvari, oni ih brzo upamte; to ne znači da imaju izuzetne opažajne sposobnosti, već samo da imaju odlično pamćenje, što je neka vrsta posebnog talenta. Ima li ljudi koji poseduju takav talenat? (Ima.) Ima takvih ljudi koji, kad im kažeš jednu stvar, oni tu stvar umeju odmah da iskoriste da bi njome objasnili nešto drugo. Kada im se pruže informacije o jednom aspektu nekog predmeta, oni te informacije mogu da primene na druge oblasti. Veoma dobro umeju da iskoriste predmet o kojem se raspravlja kako bi izneli vlastite ideje. Veoma su dobri kada je reč o spoljnim stvarima i teorijama – stvarima poput logičkih i lingvističkih pitanja. Drugim rečima, oni briljiraju onda kad igru reči i razne teorije treba da iskoriste kako bi druge ljude privukli i ubedili ih u nešto. Ima nekih ljudi koji poseduju takav talenat. Oni su veoma rečiti i izuzetno agilno razmišljaju i reaguju. Kad čuju neki aspekt istine, oni taj aspekt istine, zahvaljujući svojoj petparačkoj bistrini i talentima, shvataju kao neku vrstu znanja i učenosti, a zatim tu vrstu učenosti koriste da bi razgovarali s drugima i da bi obavljali to takozvano delo zalivanja i pastirstva. Kakve efekte to ima na ljude? Ima li ikakvih dobrih rezultata? (Ne, nema.) Zašto je to tako? (To nije praktično i ljudi nemaju put primene kad to čuju.) Kad saslušaju to što ovi imaju da im kažu, ljudi misle da je sve što su oni rekli ispravno, da nijedna njihova reč nije pogrešna, niti se suprotstavlja načelima – sve je to tačno. Ali, kad pokušaju da ih primene, oni osećaju da su te reči prazne, da u njihovoj primeni nema cilja ni pravca i da te reči ne mogu da se upotrebe kao načela praktičnog postupanja. Šta su, dakle, te reči? (Doktrine.) One su neka vrsta doktrine, neka vrsta znanja. Takve manifestacije antihrista veoma su očigledne i upadljive. Oni istinu posmatraju kao znanje, kao nešto akademsko, kao teoriju. Sa takvim polovičnim razumevanjem stvari, oni uvek zahtevaju od drugih da urade ovo ili ono. Kad drugi to ne razumeju i kad od njih traže da im to detaljno objasne, antihristi ne mogu jasno da im objasne, nego ih opovrgavaju: „Ti ne voliš istinu. Da voliš istinu, mogao bi da razumeš šta ti govorim i imao bi put primene.” Kad to čuju, neki od

onih koji su smeteni i lišeni sposobnosti rasuđivanja misle: „To je tačno. Da zaista volim istinu, mogao bih da razumem njegove reči.” Ljudi koji nemaju sposobnost rasuđivanja misle da je ono što ta osoba govori ispravno – to jest, da oni ne razumeju istinu. Oni tu odgovornost prihvataju na sebe i tako ih antihristi navode na stranputicu, pa oni potpuno gube orijentaciju.

Hajde sada da malo popričamo o iskustvu. Iskustvo je metod koji je sažet tokom dugog perioda prolaska kroz razne stvari. Da li ljudi koji su radili svega dva dana imaju iskustvo? (Nemaju.) Ali zato oni koji su radili 10 ili 20 godina sigurno imaju iskustvo. Nekim ljudima se čini da su dugogodišnjim radom stekli iskustvo i da, kada je reč o tome šta treba da rade kad ih zadese određene stvari, kako da se ophode prema određenim tipovima ljudi i koje doktrine treba da govore kojim ljudima, znaju sve. Kao rezultat toga, kad ih jednoga dana zadesi nešto novo, o čemu ništa ne znaju, oni prelistavaju zabeleške sačinjene tokom proteklih 20 godina, razmišljaju o njima, a zatim neselektivno primenjuju te izreke i prakse iz prošlosti. Dok oni na taj način postupaju, ljudi koji ne razumeju istinu i dalje misle da je to što oni rade u skladu sa istinom, dok oni koji istinu razumeju sve to posmatraju i kažu: „Ova osoba postupa naslepo. Ona se u svom radu ne drži načela; u potpunosti se oslanja na iskustvo i ne razume Božje namere, niti razume kako da postupa na način kojim se štite interesi Božje kuće i koji je u skladu sa načelima Božje kuće o načinu ophođenja s ljudima. Ona samo slepo primenjuje propise.” Ovde postoji jedan problem. Ako je prosečna osoba radila neko kratko vreme, ona možda nema kapital da kaže: „Imam iskustvo; ne plašim se. Radio sam tolike godine. Koje sve tipove ljudi nisam sreo i kakvim se sve stvarima nisam bavio?” Ali, ovi ljudi se usuđuju da to kažu. Čak i ako si se bavio mnogim stvarima i sretao se s više različitih tipova ljudi, možeš li da garantuješ da postupaš u skladu sa istina-načelima prilikom bavljenja svakim pitanjem i pri ophođenju sa svakom osobom? U stvarnosti, to nije nešto što bi smeo da garantuješ. Ali oni koji iskustvo i rutinu smatraju istinom, kad god im neko nešto prigovori, kažu: „Radio sam tolike godine. Prešao sam više mostova nego što si ti putem hodao, a ipak se usuđuješ da se ne složiš sa mnom? Idi kući i pomoli se!” Niko se pred njima ne usuđuje da im kaže „ne”, da iznese drugačije mišljenje ili da izrazi neslaganje. Kakvo je to ponašanje? To su ljudi koji iskustvo smatraju istinom i koji za sebe veruju da su otelovljenje istine. Neki kažu: „Ne smatram sebe otelovljenjem istine – ko bi se usudio da ponese takvu titulu? Samo je bog istina. Nikada se nisam tako ponašao, niti sam ikada tako razmišljao.” Subjektivno, ti ne misliš na taj način, niti nameravaš da tako postupaš. Ali, objektivno, način na koji radiš, tvoje ponašanje i suština tvojih postupaka, u krajnjem zbiru te karakterišu kao nekoga ko sebe smatra otelovljenjem istine. Da li ljude primoravaš da se doslovce pridržavaju tvojih predloga? Ako sebe ne smatraš Bogom i ako si samo običan čovek, jesi li onda podoban da teraš druge da te slušaju? (Ne, nisam.) Postoji jedna okolnost pod kojom ljudi mogu da te slušaju, a to je da razumeš istinu – ako si ti osoba koja razume istinu. Ali, opet, čak i ako si ti neko ko razume istinu, ipak si obična osoba, a može li obična osoba da bude

otelovljenje istine? (Ne, ne može.) Ako neko može da shvati sve reči koje je Bog izgovorio i sve istine koje Bog zahteva da čovek razume, može li ta osoba da postane otelovljenje istine? (Ne, ne može.) Neki kažu: „To je možda zato što nisu usavršeni. Petar je bio savršen čovek. Da li bi se Petar mogao nazvati otelovljenjem istine?" Ako je neko usavršen, ne znači da je time postao otelovljenje istine, a znate li zašto? (Postoji razlika u suštini.) Postoji razlika u suštini; to je jedan aspekt toga. Da li čovek može da postane otelovljenje istine – to je pitanje koje moramo raspraviti. Zašto se kaže da čovek nikako ne može da bude otelovljenje istine? Da li je otelovljenje istine samo pitanje suštine? Neki ljudi kažu: „Čovek je rođen kao stvoreno biće, a Jedan na nebu je po prirodi Stvoritelj. Nema potrebe da o tome raspravljamo – Bog će uvek biti otelovljenje istine. Da li je onda Hristos otelovljenje istine, zato što On razume istinu i što ima istinu? Ako smo od Boga zadobili sve istine, da li se onda i mi možemo zvati otelovljenjem istine?" Drugi kažu: „Ne možemo. Nekada sam mislio da ljudi, kako budu razumevali sve više istina, mogu da postanu hristos i da postanu bog. Sada znam da je ta suština nezamenljiva i nepromenljiva." Njihovo razumevanje je dostiglo tu tačku. Jeste li, dakle, sposobni da ovo pitanje još bolje razumete? Trebalo bi da ovo pitanje razumete čim budem završio razgovor s vama. Kada govorimo o otelovljenju istine, šta je tačno to „otelovljenje"? To je pomalo apstraktan izraz, pa zato hajde da ga izrazimo najjednostavnijim rečima. Sâm Bog je istina i On poseduje sve istine. Bog je izvor istine. Svaka pozitivna stvar i svaka istina potiču od Boga. On može da donosi sud o ispravnosti i pogrešnosti svih stvari i svih događaja; On može da donosi sud o stvarima koje su se dogodile, o stvarima koje se upravo događaju i o budućim stvarima koje su čoveku još uvek nepoznate. Bog je jedini Sudija koji može da donosi sud o ispravnosti i pogrešnosti svih stvari, a to znači da o ispravnosti i pogrešnosti svih stvari može prosuđivati jedino Bog. On zna kriterijume za sve stvari. Može da izrazi istine u svakom trenutku i na svakom mestu. Bog je otelovljenje istine, što znači da On Sâm poseduje suštinu istine. Čak i ako bi čovek razumeo mnoge istine i bio usavršen od Boga, da li bi on tada imao ikakve veze sa otelovljenjem istine? Ne. To je sigurno. Kada je čovek usavršen, s obzirom na Božje trenutno delo i različita merila koja Bog zahteva od čoveka, on će imati tačan sud i metode praktičnog delovanja, i u potpunosti će razumeti Božje namere. Moći će da razlikuje ono što potiče od Boga od onoga što potiče od čoveka, ono što je ispravno od onoga što je pogrešno. Ipak, postoje određene stvari koje čoveku ostaju nedostižne i nejasne, stvari koje on može da sazna tek nakon što mu ih Bog saopšti. Da li bi čovek mogao da zna ili da predvidi stvari koje su još uvek nepoznate, stvari koje mu Bog još uvek nije rekao? Nipošto ne bi mogao. Osim toga, čak i kada bi čovek od Boga dobio istinu, kada bi posedovao istina-stvarnost, kada bi znao suštinu brojnih istina i imao sposobnost da razazna ispravno od pogrešnog, da li bi bio sposoban da kontroliše sve stvari i da njima upravlja? On ne bi imao ovu sposobnost. U tome je razlika između Boga i čoveka. Stvorena bića mogu da doznaju istinu jedino iz izvora istine. Mogu li istinu da doznaju od čoveka? Je li čovek istina? Može li čovek da pruži istinu? Ne može – u tome

i jeste razlika. Možeš samo da dobiješ istinu, ali ne i da je pružiš. Možeš li se nazvati osobom koja poseduje istinu? Možeš li se nazvati otelovljenjem istine? Nipošto! Šta je zapravo suština otelovljenja istine? To je izvor koji pruža istinu, izvor upravljanja svim stvarima i suverenosti nad njima, a takođe i jedini kriterijum i merilo prema kojima se sudi o svim stvarima i svim događajima. To je otelovljenje istine. Antihristi često odbijaju da prihvate ovu tačku. Oni veruju da snaga leži u znanju, da je iskustvo oružje kojim ljudi treba da se naoružaju da bi postali moćni, kao i da ljudi mogu sve da kontrolišu ako imaju iskustvo i znanje i ako su savladali ove lekcije. Mogu da kontrolišu ljudske sudbine, da kontrolišu i da utiču na ljudske misli, pa čak i da utiču na ponašanje ljudi. Takođe, neki će pomisliti da te stvari mogu da podučavaju ljude, da menjaju njihov um i da promene ljudsku narav. Kakve su to misli? (Misli antihrista.) To su misli antihrista. Zašto Bog može da ima suverenost nad sudbinom čovečanstva? Bog je stvarnost svih pozitivnih stvari i Njegove reči su stvarnost svih pozitivnih stvari. Šta je suština Boga? Njegova suština je istina i upravo zato je On u stanju da ima suverenost nad sudbinom čovečanstva. Antihristi to ne uviđaju, niti prepoznaju, a kamoli da to prihvataju. Oni istinom smatraju stvari koje potiču od ljudi, od znanja i od društva, kao i stvari koje zlo čovečanstvo poštuje, pa pokušavaju da koriste te stvari da bi ljude navodili na stranputicu, da bi ih kontrolisali i da bi zadobili mesto u crkvi, među Božjim izabranim narodom. Koja je svrha njihovog navođenja ljudi na stranputicu? Koja je svrha njihovog proučavanja tih stvari i naoružavanja njima? Svrha je u tome da im ljudi budu poslušni i da slušaju njihove reči. Koju svrhu oni vide u tome da ljudi slušaju njihove reči? (Svrha im je da ih kontrolišu.) Tako je, svrha im je da kontrolišu ljude. To znači da će oni, izgovarajući neke reči, manipulisati ljudima, a ljudi će se povinovati tome i postaće njihove alatke i robovi. Pošto ljudi prihvataju njihova stanovišta i njihovo takozvano iskustvo, znanje i lekcije, to onda znači da ih ti ljudi obožavaju. Ako ih obožavaju, zar to ne znači da ih slušaju? (Da, znači.) A ako ih slušaju, zar to onda ne znači da se tim ljudima može lako manipulisati? Zar antihristi nisu uspeli? (Jesu, uspeli su.) Kad neko počne da ih sluša, zar to ne znači da je ta osoba preoteta od Boga? (Da, znači.) To je ono što antihriste čini srećnim; to je njihova svrha. U stvari, na mora nužno da znači da oni, duboko u svojim srcima, nedvosmisleno veruju da su otelovljenje istine i da su istina, ali oni zaista misle i ponašaju se tako. Zašto oni tako misle i tako se ponašaju? Veruju da je njihovo znanje, iskustvo i sve što potiče iz njihove nadarenosti ispravno i žele te stvari da koriste da bi kontrolisali ljude i da bi ih čvrsto držali u šaci. Nešto od njihovog znanja, iskustva i lekcija očigledno su đavolske reči, namenjene da prevare ljude. Neki od njih, mada to nije očigledno, imaju u sebi skrivene šeme, lukave spletke i zavere, pa će ljudi koji nisu u stanju da ih prozru biti navedeni na stranputicu. Koje su posledice skretanja na stranputicu? Ljudi se udaljavaju od Boga i više ne razumeju istinu; istinom smatraju ljudsko znanje, iskustvo i lekcije, a Božje reči ostavljaju po strani. Ljudi se osećaju veoma maglovito u pogledu Božjih reči, ali zato im je veoma mnogo stalo i veoma poštuju to znanje i iskustvo, pa se čak trude da ih praktikuju i sprovode. To je svrha delovanja

antihrista. Da nemaju takvu ambiciju da manipulišu ljudima, da ih kontrolišu i da ih učine poslušnim, da li bi se oni naoružavali ovim stvarima? Nimalo se ne bi trudili oko toga. Oni imaju cilj; njihov osećaj za svrhu je veoma jasan. Koja je to jasna svrha? (Da kontrolišu ljude.) Da kontrolišu ljude. Bilo da kontrolišu čitavu grupu ljudi ili samo jedan njen deo, da li bi oni mogli ikoga da kontrolišu bez neke teoretske osnove? Oni najpre moraju da pronađu takav skup misli i teorija koji je najusklađeniji s ljudskim predstavama i uobraziljama i koji najviše odgovara ljudskim ukusima, a zatim da ih na sve moguće načine šire među ljudima. To znači da oni ljudima ispiraju mozak, rade na njihovim mislima, neprekidno ih indoktrinišu i stalno ih teraju da slušaju te misli i stanovišta, da se upoznaju s njima i da ih prihvataju. U stvari, ljudi bivaju pasivno podvrgnuti indoktrinaciji i ispiranju mozga, pa nesvesno prihvataju ta gledišta. Pošto ljudi nemaju urođenu sposobnost da razlikuju ispravno od pogrešnog, pre nego što razumeju istinu, to oni nisu sposobni da se odupru tim stvarima – nemaju antitela za to. Kad prihvate ta lažna gledišta, ljudi veoma brzo postaju njihovi zarobljenici. Šta to znači „zarobljenici”? To znači da ljudi, nakon što prihvate ta gledišta, sve odlučnije veruju da su te stvari ispravne i stalno koriste ta gledišta da bi uveravali i sebe i druge. Oni su navedeni na stranputicu i podvrgnuti kontroli i tako Sotona postiže svoj cilj kad navodi ljude na stranputicu.

Neki ljudi, koji su u svetu naučili neke specijalne stručne veštine ili oni koji imaju određeni društveni status u društvu, po dolasku u Božju kuću imaju jednu zajedničku misao, iz koje se u njima rađa jedna zajednička manifestacija. Koja je to misao? Oni sebe smatraju elitom u društvu. Šta je elita? To su ljudi koji se ističu u nekoj grupi. Oni su stekli neko posebno visoko obrazovanje, a njihovi talenti, njihov kov i njihova nadarenost za klasu su viši nego kod ostalih. Šta znači biti viši za klasu od ostalih? To znači da, unutar neke grupe ljudi, oni imaju izvanrednu sposobnost razmišljanja, inteligenciju i rečitost i da su naročito sposobni da razumeju određene stvari i veštine. To znači biti za klasu viši od ostalih i ti ljudi se nazivaju društvenom elitom. Svaka zemlja neguje takve ljude. Koja je svrha njihovog negovanja? Brži razvoj zemlje. Kad se takvi ljudi posvete različitim položajima, razvoj se ubrzava u svim sferama života. Da li je status takvih ljudi u društvu visok ili nizak? (Visok.) Oni definitivno nemaju običan status. Oni poseduju neke specijalne talente, naučili su neka specijalna znanja i stekli neko specijalno obrazovanje. Njihov kov, talenti i stečeno znanje viši su nego kod običnih ljudi. Ako ti ljudi dođu u crkvu, kakav je njihov mentalitet? Koja je njihova prva misao? Oni najpre pomisle: „Oslabljeni medved je i dalje jači od jelena. Mada ja, nakon što sam poverovao u boga, ne težim ka svetu i ne uživam ugled koji sam tamo stekao, imajući u vidu moje specijalno obrazovanje, znanje koje sam naučio i talente kojima sam obdaren, trebalo bi da vam budem starešina. Trebalo bi da u božjoj kući budem glavni stub i oslonac. Treba da budem onaj koji vodi i usmerava.” Zar oni ne razmišljaju tako? Na čemu se to razmišljanje zasniva? Da se radi o nekom bednom zemljoradniku, da li bi se on usudio da tako razmišlja? (Ne bi se usudio.) A zašto ne bi? (On ne poseduje taj kapital.) On ne poseduje kapital da tako razmišlja. Dakle, koja vrsta ljudi može tako da

razmišlja? To su sve ljudi sa određenim znanjem, talentima, nadarenošću i takozvanim kovom. Kad dođu u Božju kuću, oni misle: „Ja više ne težim ka svetu. Svet je previše zao i zato ću doći u božju kuću da tamo stremim. U božjoj kući mogu, u najmanju ruku, da dobijem položaj starešine ili delatnika.” Imaju li oni dobre namere? (Nemaju.) Zašto oni nemaju dobre namere? Stvari koje su naučili i njihov društveni status nanose im veliku štetu. Ako ne streme ka istini, nikada u životu neće sići s takvog položaja. Uvek će im se činiti da su visoko u oblacima, ali oni se, u stvari, sa Božjeg stanovišta, nimalo ne razlikuju od bilo kojeg običnog stvorenog bića. Oni će sebe uvek smeštati visoko među oblake. Zar to nije opasno? Ako padnu, pašće grubo i možda će im život biti u opasnosti! Zašto takvi ljudi misle da treba da imaju visok status, da treba da budu obožavani, da mnogi ljudi treba da se vrte oko njih, da treba oko svega da ih konsultuju i da čuju njihova mišljenja, da treba da vode računa o njima i da ih u svemu stavljaju na prvo mesto? Zašto razmišljaju o tolikim „treba da” stvarima? Zato što pridaju veliku važnost svom društvenom statusu, znanju i specijalnim stvarima koje su naučili. Oni misle: „Ma koliko da se često i glasno govori o istini, te moje stvari su i dalje vredne; one su vrednije od istine i istina ne može da ih zameni. U društvu, ja sam šef jedne kompanije. Rukovodim sa hiljadama ljudi. Dovoljno je prstom da mrdnem i svi moraju da me slušaju. Imam tako veliku moć – zamislite samo kakav ja položaj i status imam! Među ovim malim ljudima u Božjoj kući, koliko ima onih koji su viši od mene? Kad se osvrnem oko sebe, ne vidim mnogo naročitih ljudi. Ako bi trebalo da rukovodim njima, to ne bi bio nikakav problem; to ne bi bila velika stvar!” Zamisli da mu kažeš: „U redu. Dobro je što imaš tu ambiciju. Udovoljiću tvojoj želji i preporučiću te za crkvenog starešinu. Dovedi ove ljude pred Boga da bi znali kako da čitaju Božje reči i kako da istinu sprovode u delo i podrži one koji su slabi i negativni i one koji ne obavljaju svoju dužnost.” On će reći: „To je lako. Dok sam se bavio biznisom, obavljao sam sve te poslove savetovanja ljudi o načinu njihovog razmišljanja. To je nešto u čemu sam dobar.” Šta se dešava kad mu se u ruke prepusti više od trideset ljudi u crkvi? Za manje od dva meseca, oni koji su bili slabi postaju još slabiji, oni koji su bili negativni postaju još negativniji, a oni koji propovedaju jevanđelje ne mogu da zadobiju ljude. Oni koji ne umeju da čitaju Božje reči postaju pospani čim dođe vreme za okupljanje i čak ne žele više da slušaju propovedi Višnjeg. Kad ga pitaju: „Zar nisi prilično sposoban?”, on odgovara: „Da, bio sam šef. Moje sposobnosti su očigledne!” Kakav god da si šef u svetu, to je beskorisno. Ako ne razumeš istinu, ti si onda, što se crkvenih poslova tiče, laik. Ako se takvim ljudima dozvoli da rukovode radom na jevanđelju, oni će se baviti samo beskorisnim i površnim formalnostima, neće postići nikakve rezultate, a crkva sa više desetina ljudi neće biti dobro zalivana. O čemu se tu radi? Takvi učeni ljudi su nekada u društvu bili šefovi korporacija i izvršni direktori, pa zašto onda nisu u stanju da pokažu te svoje veštine kad dođu u Božju kuću? (Ne čuva ih Sveti Duh.) To što ih Sveti Duh ne čuva je jedan aspekt, ali koji je glavni razlog? Oni ne razumeju istinu, tako da, kada je reč o ljudskim stanjima, njihovim iskvarenim naravima, Božjim zahtevima prema čoveku, o rečima kojima Bog

razotkriva ljude i o načinu na koji Bog govori, njima nedostaje duhovno razumevanje i ne mogu da prozru šta se dešava s tim stvarima, pa stoga naprosto postupaju slepo i površno. Oni misle da se rad crkve odvija isto kao biznis u svetu i da će, dokle god inspirišu ljudske umove i podstiču njihov entuzijazam, dobro obavljati svoj posao. Misle da bi, s jedne strane, trebalo da savetuju ljude o načinu njihovog razmišljanja i da, s druge strane, dobro iskoriste ustanovljene načine bavljenja stvarima u svetu i pokušaju da podmite ljude iznad sebe i da potkupe one ispod sebe. Veruju da će te ljudi slušati i slediti dokle god se staraš da oni zauzvrat dobiju novac – misle da je to zaista toliko prosto. Spoljašnje stvari ne tiču se istine. Kada je reč o verovanju u Boga, sve što čovek radi tiče se istine i promene naravi. Ako oni koriste iste metode koje su koristili u svetu, hoće li to funkcionisati? (Ne.) To neće funkcionisati. Kada je reč o bavljenju ljudskim stanjima i ljudskim slabostima, o pružanju dobre podrške ljudima, o bavljenju ljudskim predstavama o Bogu, o tome kako privoleti ljude da spoznaju sami sebe dok otkrivaju svoje iskvarene naravi i o tome kako ljude naterati da budu pošteni, oni o tome nemaju pojma i čak pričaju besmislice i slepo nameću propise. Primera radi, ako neko kaže nešto što zvuči amaterski i što je lišeno duhovnog razumevanja, oni će reći da je ta osoba lošeg kova i da ne stremi ka istini. Oni samo slepo primenjuju propise i to rade na ovaj ili onaj način, sve dok ljudi ne ostanu bez puta kojim bi krenuli dalje, i pritom ih ometaju i demotivišu. Oni koji obavljaju svoju dužnost nemaju više snage za to, do oni koji su negativni postaju još negativniji. Neki ljudi kažu da bi im bilo bolje da Božje reči čitaju kod kuće ako jedna takva osoba predvodi njihovu crkvu. Šta je tome uzrok? Kad crkvu vodi takav čovek, to kod drugih ljudi izaziva gubljenje motivacije i oni više ne žele da veruju u Boga. Zašto ljudi ne žele da veruju? Zato što su u početku imali donekle jasnu viziju, ali ih postupci te osobe ometaju i zbunjuju. Za početak, u srcima tih ljudi nije bilo nikakvih istina – samo razumevanje doktrina. Nakon što ih je ta osoba omela, postali su još smeteniji, tako da oni više ne mogu da shvate delo Svetog Duha. Postojanje Samog Boga im takođe postaje pomalo nejasno. Koje, dakle metode ta osoba koristi da bi ljude dovela do ove tačke? Primera radi, da li je izjava „Bog je stvorio čoveka" istina? (Jeste.) Ti moraš da upotrebiš svoje stvarne uvide, svoje razumevanje i iskustvo da bi tu izjavu dokazao, kako bi braća i sestre mogli čvrsto da veruju da je ta izjava istina i da je ispravna i kako bi bili uvereni da čovečanstvo potiče od Boga, čime se njihova vera u Boga povećava. Kad neka osoba ima veru u Boga, kad prihvati disciplinu ili kad podnosi nedaće ili progon, ona će u svom srcu imati snagu. To je činjenica. Ali, šta ovi ljudi kažu? „Ima jedna TV-emisija, u kojoj se kaže da je otkriveno da su ljudska bića živela u plemenima pre 100 miliona godina." Kad se oni na ovaj način hvale svojim znanjem i pričaju o istoriji, svi koji ih slušaju su zbunjeni: „Zar nije rečeno da je čoveka stvorio Bog? Kad to tako kažeš, to ne zvuči tako. Da li je čovek nastao od majmuna?" Vidite li dokle su oni doveli ljude? Zar to ljudima ne nanosi štetu? (Nanosi im.) Kad god im se ukaže prilika, oni se hvale svojim znanjem i pričaju o istoriji, filozofiji i o tome kako sklapaju poslove i tajno sarađuju s državnim zvaničnicima u svetu, ne prestajući da se time hvale.

Dok se oni tako hvale, kuda odlaze srca braće i sestara koji to slušaju i koji su mladi rastom, slabi i čija je vera mala? (Njihova srca trče ka svetu.) Tako je. Na šta se sve to svodi? Svodi se na to da oni gube ljude koji su im povereni. Očigledno je da se radi o laicima. Oni ne samo da ne razumeju pitanja u vezi sa život-ulaskom, već takođe ne shvataju šta im je posao, a kamoli duhovna pitanja u životu ili promenu naravi. Ništa od toga ne razumeju, a pritom se i dalje pretvaraju da su oni ti koji razumeju istinu i hteli bi da kao pastiri predvode Božji izabrani narod. Zar to nije apsurdno? Ako ne razumeš duhovna pitanja u životu, šta treba da uradiš kad te izaberu za starešinu? Kaži: „Ja sam laik i nikada nisam predvodio crkvu. Treba da tražim da vidim šta radni aranžmani propisuju u vezi s tim i da pronađem ljude koji se razumeju u to, pa da s njima razgovaram o načinu obavljanja posla ili da nađem braću i sestre koji razumeju istinu i da onda sarađujem s njima.” Da li je ovo ispravan stav? (Jeste.) Ali, neki ljudi to ne rade. Prave se važni i kažu: „Želite da sarađujem s drugima – a ko ima bolje kvalifikacije od mene? Ko ima viši društveni status od mene? Ja imam prilično visok ugled u društvu. Svako ko me sretne treba da mi oda malo poštovanja.” I samo se tako hvale i šepure svojim sposobnostima. Kad oni na ovaj način predvode crkvu, da li se braća i sestre još uvek mogu nadati da će zakoračiti u istina-stvarnost? (Ne mogu.) Ne mogu se tome nadati. Ali, uprkos tome, ti ljudi i dalje primoravaju druge da ih o svemu izveštavaju. Ti đavoli imaju nešto od fakulteta i poseduju nešto malo znanja, pa se, shodno tome, usuđuju da se u društvu šepure, da podvaljuju i da rade svakojake loše stvari. Poznaju neke načine opstanka, pa žele da dođu u Božju kuću da bi nešto postigli. Da bi stekli status i doneli slavu svojim precima, oni čak žele da se pretvaraju da su otelovljenje istine, kako bi ih Božji izabrani narod slušao i kako bi ih sledio. Šta za njih znači „otelovljenje istine”? To znači: „Svaku moju misao, pristup i mišljenje, vi morate da podržavate kao istinu. Za tebe sam definisao sledeće pravilo: sve račune, čak i one ispod pet dolara, moraš da podneseš meni na uvid.” Drugi kažu: „Ne bi trebalo da ima potrebe da prijavljujemo pet dolara. Mi takođe imamo neki opseg ovlašćenja. Zar ne možemo jednostavno da postupamo u skladu s načelom?” Šta oni misle? „Kako bi to moglo da bude u redu? Ovo je važna stvar. Ja sam starešina. Ja ovde vodim glavnu reč!” Mada to ne kažu glasno, oni u svojim srcima baš tako misle. Tako oni kontrolišu ljude. Mogu da rade sve što je loše ili što obmanjuje druge. Dok obmanjuju druge ljude i nanose im štetu, njima ni oko ne trepće, srce im ne preskače, niti u sebi osećaju ikakvu nelagodnost. Kad im u Božjoj kući ponude neki položaj, usuđuju se da ga prihvate. A kad ga jednom prihvate, ne žele da siđu s njega, već se pretvaraju da su otelovljenje istine kako bi druge naterali na poslušnost. Postoje li takvi ljudi? (Postoje.)

Ima nekih ljudi koji se, iako veruju u Boga, na daju rado i svojevoljno za Njega, već preko volje obavljaju svoju dužnost. Oni samo razmišljaju o službovanju da bi dobili blagoslove, ali nisu voljni da streme ka istini. Dok obavljaju svoje dužnosti, oni često postupaju površno i nisu pedantni, već se zadovoljavaju samo time da ostvare neke rezultate kako ne bi bili uklonjeni. Ali, bez obzira na to da li ljudi iskreno veruju u Njega i

da li se daju za Njega, Bog ljudima pruža priliku da se pokaju. Bog te neće osuđivati zbog toga što ne razumeš istinu ili što postupaš površno dok obavljaš svoju dužnost. On će te neprekidno proučavati da bi video da li možeš da prihvatiš istinu i da li možeš da se iskreno pokaješ i da kreneš pravim životnim putem. Sve zavisi od toga šta ćeš izabrati. Neki ljudi nisu razumeli nijednu istinu kad su počeli da obavljaju svoju dužnost, ali su, zahvaljujući tome što često slušaju propovedi, okupljaju se i razgovaraju, postepeno došli do razumevanja istine. Srca su im postala svetlija i oni uviđaju da im puno toga fali, da uopšte nemaju istinu ni načela u obavljanju svojih dužnosti, te da samo obavljaju neke poslove po svojoj volji. Oni osećaju da obavljanje dužnosti na takav način nije u skladu s Božjim namerama, pa njihova srca obuzima kajanje. Počinju da streme ka istini i da postižu sve bolje rezultate u obavljanju dužnosti. Upravo na taj način oni, s jedne strane, zadobijaju život-ulazak, dok se s druge strane postepeno usklađuju s merilom za obavljanje svojih dužnosti. To su ljudi koji u obavljanju svojih dužnosti mogu da prihvate istinu. Kako njihovo razumevanje istine postepeno biva sve jasnije, oni mogu jasno da vide vlastita otkrovenja iskvarenosti. Mogu da se mole Bogu i da se u svojim srcima oslanjaju na Boga, spremni su da odbace svoju iskvarenost, da sprovedu istinu u delo i da krenu putem stremljenja ka istini. To je postepeni rast života tokom obavljanja svoje dužnosti. Svi oni koji slede Boga dolaze do razumevanja istine i do ulaska u istina-stvarnost tokom obavljanja svojih dužnosti. Ako čovek ne voli istinu, može li doći do takve promene? Definitivno ne. Neki ljudi su posebno nadmeni i uobraženi. Kad dođu u Božju kuću, a naročito nakon što obave svoju dužnost, to poprima očigledne razmere. Ruku skrštenih na grudima ili sa dlanovima oslonjenim na kukove, oni pokazuju prkos i nezadovoljstvo. Zašto su toliko nadmeni? Oni u svojim srcima kažu: „Da bih verovao u boga i obavljao svoju dužnost, napustio sam svet, svoju porodicu i svoj posao. Zar to nije visoka cena? Toliko sam toga napustio zarad boga. Zar ne bi trebalo da mi bog pruži nekakvu nadoknadu? Pored toga, s obzirom na moj status i prihod u društvu, zar božja kuća ne bi trebalo da mi pruži barem isti tretman? Sada, kad obavljam svoju dužnost, zar ne bi trebalo da bog pokaže posebnu naklonost prema meni? Ja sam naročiti talenat, mnogo bolji od običnih ljudi. Trebalo bi da imam status u božjoj kući. Ako drugi mogu da vode, mogu i ja. Moj status ne bi trebalo da bude niži od statusa drugih ljudi i ja treba da uživam bolji tretman od običnih ljudi. Što je najvažnije, može li bog da mi garantuje da ću primiti blagoslove i da ću imati dobro odredište u budućnosti?” Iz ovih misli koje oni nose u srcu, možemo videti da se radi o ljudima koji su ovde došli da se nagode s Bogom, a ne da se iskreno daju za Njega. Oni razmišljaju isto kao Pavle i hteli bi da svoju dužnost obavljaju u zamenu za Božje blagoslove. Ali, njihovo rezonovanje je mnogo gore od Pavlovog – daleko je inferiornije od Pavlovog. Zašto to kažem? Zato što je Pavle zaista mnogo propatio tokom dugih godina u kojima je propovedao jevanđelje, a tokom propovedanja jevanđelja pobrao je mnogo bolje plodove nego obični ljudi. U najmanju ruku, prepešačio je veći deo Evrope; osnovao je mnoge crkve širom Evrope. U tom smislu, obični antihristi se ne mogu porediti s Pavlom po načinu rezonovanja, ni

po obimu službovanja. Ali, osoba koju sam maločas pomenuo postala je neverovatno nadmena nakon što je obavila svoju dužnost. Zar to nije preveliki nedostatak razuma? Ona je krajnje nerazumna i, poput nekog bandita, kad dobije priliku da primi blagoslove, ona ne želi da je propusti. Takvi ljudi uvek namerno traže priliku da se u Božjoj kući nađu u centru pažnje, čak i ako to znači da su postali samo vođe timova ili nadzornici. Ukratko, prilikom ulaska u Božju kuću, oni ne žele da budu obični sledbenici. Bez obzira na to ko može da prizna da su oni obična stvorena bića, da su samo obična stvorena bića poput drugih živih bića, oni nikada neće prihvatiti takvo stanovište – nikada neće sebi dozvoliti da im bude naneta takva nepravda. Veruju da treba da imaju poseban tretman i da Bog treba da im podari naročitu blagodat i blagoslove. Oni takođe žele da uživaju u posebnim prednostima statusa u Božjoj kući. Ne dozvoljavaju Božjoj kući da sumnja u njihove talente, a pogotovo ne dopuštaju ljudima da se raspituju u vezi s njihovim poslom – svi moraju imati apsolutnu veru u njih, zato što su oni sve napustili zarad Boga i zato što su Mu apsolutno odani. Zar to nije nerazuman zahtev? Da li ta osoba ima imalo razuma? Koliko ima ovakvih ljudi? Koliko njih bi procentualno moglo da bude u crkvi? Takvi ljudi uvek misle da imaju neke sposobnosti i talente, pa se hvale kako su blistavi. Šta, dakle, znači taj takozvani talenat? To znači da oni umeju da se hvale, da izgovaraju gomilu gluposti, da menjaju način govora u zavisnosti od toga s kim razgovaraju i da su u varanju mnogo veštiji od običnih ljudi. Oni veruju da je to talenat i sposobnost i žele da tu sposobnost iskoriste radi šepurenja i blefiranja. A šta znači pravi talenat? To znači imati posebne veštine. Kad je stvarao čoveka, Bog je raznim tipovima ljudi podario različite specijalnosti. Nekim ljudima leži književnost, neki su dobri u medicini, nekima dobro ide proučavanje veština, nekima leži naučno istraživanje, i tako dalje. Ljudima su specijalnosti date od Boga i oni tu nemaju zbog čega da se hvale. Ma koju specijalnost da neko ima, to ne znači da on razume istinu, a pogotovo ne znači da poseduje istina-stvarnost. Ljudi imaju određene specijalnosti i, ako veruju u Boga, oni te specijalnosti treba da koriste radi obavljanja svojih dužnosti. To je za Boga prihvatljivo. Hvalisanje zbog posedovanja neke specijalnosti ili želja da se ona iskoristi zarad sklapanja nagodbe s Bogom – to je previše nerazumno. Bog ne voli takve ljude. Neki ljudi imaju određenu veštinu, pa im se, kad dođu u Božju kuću, čini da su za klasu viši od ostalih, hteli bi da uživaju poseban tretman i misle da su se time obezbedili za čitav život. Oni tu svoju veštinu smatraju nekom vrstom kapitala – kakva nadmenost! Kako, dakle, treba gledati na te talente i specijalnosti? Ako su te stvari korisne u Božjoj kući, onda su to samo alatke koje ti pomažu da obavljaš svoju dužnost. One nemaju nikakve veze sa istinom. Ma koliko da si talentovan i nadaren, to su samo ljudske specijalnosti koje nemaju nikakve veze sa istinom. To što imaš talente i specijalnosti ne znači da razumeš istinu, a pogotovo ne znači da poseduješ istina-stvarnost. Ako svoje talente i specijalnosti koristiš da bi dobro obavljao svoju dužnost, to znači da su oni upotrebljeni na pravom mestu i da Bog odobrava njihovo korišćenje. Ali, ako ti svoje talente i specijalnosti koristiš da bi se hvalio, da bi svedočio o sebi i da bi izgradio nezavisno carstvo, tvoji će gresi biti

veliki, a ti ćeš postati težak prestupnik koji se opire Bogu. Talenti su dati od Boga. Ako nisi u stanju da ih upotrebiš radi obavljanja svoje dužnosti i svedočenja o Bogu, to bi značilo da si previše nesavestan i lišen razuma i da si ostao dužan Bogu – to je nečuveno buntovništvo! Ali, ma koliko dobro da koristiš svoje talente i specijalnosti, to ne znači da poseduješ istina-stvarnost. Praktikovanje istine i postupanje u skladu s načelima znači da poseduješ istina-stvarnost. Talenti i specijalnosti uvek su samo talenti i specijalnosti. Oni nemaju nikakve veze sa istinom. Ma koliko talenata i specijalnosti da imaš i ma koliko da su tvoj ugled i status visoki, to nikada neće značiti da poseduješ istina-stvarnost. Talenti i specijalnosti nikada neće postati istina. Oni nemaju nikakve veze sa istinom. Ali, antihristi ne misle tako i oni veoma cene upravo te stvari. Primera radi, neki ljudi imaju talenta za glumu. Nakon što odigraju glavnu ulogu u nekom filmu snimljenom u Božjoj kući, počinju da se prave važni. Čak i ako im troje ljudi pomaže da stave šminku, to ne može da zadovolji njihove potrebe. Nekada su bili obični ljudi, ali sada, kad veruju u Boga i kad su obavili svoju dužnost kao glumci, počinju da se prave važni. Zar se oni time ne udvaraju smrti? Mislim da baš to rade! Nisu posebno naočiti, a glumačke veštine su im prosečne. Pošto im dobro leže određene uloge, dodeljena im je još jedna uloga – zar to za njih nije uzdizanje? Kad im se pruži prilika da obave svoju dužnost, oni se čak prave važni. Dok igraju svoje uloge, oni ljudima unaokolo naređuju da ih služe čajem i da im sipaju vodu, pa se braća i sestre ljute kad to vide. Rekao sam im: „Pročistite ih!” I tako ih je crkva pročistila. Zar nije trebalo ukloniti te ljude? Mislili su da crkva neće moći da pravi filmove bez njih, pa su se osmelili da se prave važni. Nisu očekivali takve posledice. Do toga je došlo zbog njihove prirode. Takvi ljudi cene znanje, talenat, učenje i iskustvo. Previše važnosti pridaju tim stvarima, ali zanemaruju ono što je najdragocenije – istinu. Oni ne shvataju da u Božjoj kući caruje istina. Ako ne streme ka istini, ma koliko visoka znanja da imaju i ma koliko da su rečiti, neće moći da opstanu. Pre ili kasnije, biće razotkriveni i eliminisani. Da li je ljudima lako da razumeju ovo malo doktrine? Oni koji već dugi niz godina veruju u Boga, ali ne mogu čak ni to da uvide, naprosto su smetenjaci bez ikakve vrednosti. Da su iole razumni, ne bi bili tako nadmeni. Takvi ljudi su đavoli i Sotone koji sami sebe izdaju. E sad, Ja sam vam direktno ukazao na ovu stvar kako biste i vi mogli jasno da je razumete; kako biste tu stvar mogli donekle da razlučite i da je prozrete. Da je nisam jasno naglasio, da li biste mogli ovako da je razlučite? Da li biste mogli da ih uklonite? Ljudi ne uviđaju problem, pa stoga moram da budem direktan. Da nisam direktan, ovaj problem ne bi mogao da bude rešen. Oslanjanjem na svega nekoliko doktrina koje razumete, ne može se rešiti nijedan problem.

Antihristi uvek za sebe misle da su naročito talentovani. Misle da su svršeni studenti koji su duboko učeni i koji poseduju obilje znanja. U velikoj meri cene i vrednuju svoje znanje i duhovne teorije koje su naučili, pa se čak prema tim stvarima odnose kao prema istini. Štaviše, oni to svoje znanje i iskustvo, koje smatraju ispravnim, često koriste da bi ljudima oko sebe davali uputstva, navodili ih na stranputicu ili da bi ih uslovljavali. Konkretno, oni često govore o svojim „slavnim” prošlostima, koje koriste da bi druge

ljude nagovarali i ubeđivali, te da bi ih naterali da ih poštuju i obožavaju. A šta su te njihove „slavne" prošlosti? Neki od njih će reći: „Nekada sam predavao na fakultetu. Svi moji studenti su bili magistranti ili doktoranti. Svaki put kad bih držao predavanje, nije bilo nijedne prazne stolice; svi studenti su sedeli u potpunoj tišini i gledali me sa obožavanjem i divljenjem u očima. Nisam čak ni tremu imao. Kako je sve to bilo grandiozno i upečatljivo! Rođen sam s takvim talentom i takvom hrabrošću." Drugi će reći: „Naučio sam da vozim sa 14 godina. Sada već ima 40 godina otkako vozim i moje vozačke veštine su vrhunske." Šta oni time hoće da kažu? Hoće da kažu sledeće: „Vi vozite svega nekoliko dana. Šta vi znate? Iskusan vozač kao što sam ja, čitavog života vozi. Svašta sam iskusio. Ubuduće, treba mene da pitate ako nešto ne razumete. Morate da saslušate ono što imam da vam kažem." Kad poseduju neku veštinu, antihristi za sebe misle da su izuzetni, glume tajanstvenost, hvale se i svedoče o sebi, navodeći druge ljude da ih cene i obožavaju. Kad takvi ljudi imaju neku malu prednost ili talenat, oni zbog toga misle da su bolji od drugih i nastoje da ih predvode. Kad drugi ljudi dođu da potraže odgovore od njih, antihristi im sa visine drže pridike, a ako oni i nakon toga ne razumeju, antihristi to naprosto pripisuju njihovom lošem kovu, mada su zapravo antihristi ti koji im nisu pružili jasno objašnjenje. Kada, na primer, antihrist vidi da neko nije u stanju da popravi neku neispravnu mašinu, reći će: „Kako to da još uvek ne umeš to da uradiš? Zar ti već nisam rekao kako se to radi? Tako sam ti jasno to objasnio, a ti još uvek ne shvataš. Stvarno si lošeg kova. Svaki put kad te podučavam kako to da uradiš, ti ne uspevaš da naučiš." Pa ipak, kad ta osoba zamoli antihrista da popravi mašinu, on će veoma dugo buljiti u nju i takođe neće umeti da je popravi, pa će čak od te osobe pokušati da sakrije činjenicu da ne zna da je popravi. Nakon što tu osobu pošalje negde, antihrist će u potaji početi da istražuje i pokušaće da shvati kako da popravi mašinu, ali i dalje neće moći da je popravi. Na kraju će rasklopiti mašinu na sastavne delove i napraviti potpuni haos, ali neće biti u stanju da je ponovo sklopi. Nakon toga, plašeći se da ga drugi ne vide, on će te delove sakriti. Je li sramota ne znati kako se neke stvari rade? Ima li ikoga ko zna sve da uradi? Uopšte nije sramota ne znati kako se neke stvari rade. Ne zaboravi da si ti samo jedna obična osoba. Niko te ne ceni i niko te ne obožava. Obična osoba je samo to: obična osoba. Ako ne znaš nešto da uradiš, prosto kaži da ne znaš to da uradiš. Zašto bi pokušavao da se prerušavaš? Ljudima ćeš postati odvratan ako se budeš stalno prerušavao. Pre ili kasnije, nečim ćeš se odati, a tada ćeš izgubiti svoje dostojanstvo i svoj integritet. To je narav antihrista – oni za sebe uvek misle da su majstori za sve i da sve znaju da rade, da su za sve sposobni i za sve kompetentni. Zar zbog toga neće upasti u nevolje? Šta bi oni radili kad bi imali pošten stav? Rekli bi: „Nisam stručan za ovu tehničku veštinu; imam samo malo iskustva. Primenio sam sve što znam, ali ne razumem ove nove probleme s kojima se susrećemo. Stoga, moramo da savladamo neka stručna znanja ako želimo da svoju dužnost dobro obavimo. Kada ovladamo stručnim znanjima, moći ćemo efikasno da obavljamo dužnost. Bog je ovu dužnost poverio nama, tako da imamo odgovornost da je obavimo

dobro. Treba da ovladamo ovim stručnim znanjem na osnovu odgovornog stava koji imamo prema svojoj dužnosti." To je sprovođenje istine u delo. Osoba koja ima narav antihrista ne bi to učinila. Ako neka osoba ima imalo razuma, reći će: „Ja znam samo ovoliko. Ne moraš da me ceniš i nema potrebe da se pravim važan – zar to neće olakšati stvar? Žalosno je da se stalno prerušavamo. Ako ima nešto što ne znamo, možemo to zajedno da naučimo i da onda skladno sarađujemo da bismo dobro obavili svoju dužnost. Moramo imati odgovoran stav." Kad to vide, ljudi bi pomislili: „Ova osoba je bolja od nas; kad je zadesi neki problem, ona se ne forsira slepo preko svojih granica, ne prebacuje problem na druge, niti izbegava odgovornost. Umesto toga, ona to preuzima na sebe i prilazi mu sa ozbiljnim i odgovornim stavom. Ovo je dobra osoba, koja je ozbiljna i odgovorna prema svom poslu i svojoj dužnosti. Može joj se verovati. Božja kuća je bila u pravu kad joj je poverila ovaj važan zadatak. Bog zaista istražuje dubine ljudskog srca!" Obavljajući svoju dužnost na ovaj način, ona bi unapredila svoje veštine i zadobila odobravanje svih. Kako dolazi do tog odobravanja? Prvo, ona svojoj dužnosti pristupa sa ozbiljnim i odgovornim stavom; drugo, u stanju je da bude poštena osoba i ima praktičan i studiozan stav; treće, nije isključeno da je ona dobila smernice i prosvećenje od Svetog Duha. Takva osoba ima Božji blagoslov; to je ono što neko sa savešću i razumom može da ostvari. Mada ona ima iskvarene naravi, slabosti i nedostatke, mada mnoge stvari ne zna da radi, ona je i dalje na pravom putu primene. Ne prerušava se i ne vara; ima ozbiljan i odgovoran stav prema svojoj dužnosti, kao i stav žudnje i pobožnosti prema istini. Antihristi nikada neće moći da rade te stvari zato što će se njihov način razmišljanja uvek razlikovati od onih koji vole istinu i streme ka njoj. Zašto oni razmišljaju drugačije? Zato što Sotonina priroda leži u njima; oni žive po Sotoninoj naravi, uvek teže za ugledom i statusom i stalno žele da ostvare svoj cilj dolaska na vlast. Uvek tragaju za raznim sredstvima da bi se bavili spletkama i trikovima, navodeći ih na stranputicu na sve moguće načine kako bi ih naterali da ih obožavaju i da ih slede. Stoga oni, da bi ljudima zamazali oči, pronalaze svakojake načine da se maskiraju, varaju, lažu i obmanjuju, kako bi drugi ljudi poverovali da su oni u svemu u pravu, da su za sve sposobni i da sve mogu da urade, kako bi im poverovali da su pametniji i mudriji od ostalih i da više razumeju od ostalih, kako bi im poverovali da su u svemu bolji od ostalih i da su u svakom pogledu viši od ostalih – pa čak i da su najbolji od najboljih u svakoj grupi ljudi. Oni imaju takvu potrebu; to je narav antihrista. Tako oni uče da se pretvaraju da su ono što nisu i stvaraju sve te razne prakse i manifestacije.

Razmislite o tome: kakvu narav poseduju ljudi koji vole da se pretvaraju da su nešto što nisu? Šta se oni pretvaraju da su? Oni se ne pretvaraju da su đavo ili neki negativan lik; pretvaraju se da su nešto uzvišeno, dobro, lepo i ljubazno, nešto što ljudi poštuju i čemu se dive – pretvaraju se da su nešto što ljudi veličaju i odobravaju. Pretvaraju se da sve znaju i sve razumeju, pretvaraju se da poseduju istinu, da su pozitivni likovi i da su istina-stvarnost. Zar to nije traženje sopstvenog uništenja? Imaju li oni tu stvarnost? Imaju li oni tu suštinu? Ne. Baš zato što oni to nemaju, kažemo da se pretvaraju. Da li

bi, dakle, iko rekao da je otelovljenje istine zato što poseduje istina-stvarnost? Da li ta izjava drži vodu? (Ne, ne drži.) Čak i ako poseduješ neke istina-stvarnosti, ti nipošto nisi otelovljenje istine. Prema tome, svako ko se pretvara da je otelovljenje istine spada u nadmene pojedince i apsurdne tipove! Osoba koja poseduje samo delić istina-stvarnosti, a ipak ima smelosti da se pretvara da je otelovljenje istine, nalik je kapljici vode koja tvrdi da je ogromno, bezgranično more. Zar to nije vrhunac nadmenosti? Zar to nije drska bestidnost? Da bi se neka osoba pretvarala da je otelovljenje istine, ona mora da ima kapital za to. A šta antihristi koriste da bi se pretvarali da su otelovljenje istine? Koriste stvari koje sam maločas pomenuo – znanje, iskustvo i lekcije. Tu spadaju i posebne veštine i talenti koje ljudi stiču učenjem, kao i nadarenost s kojom su rođeni. Neki ljudi su nadareni za govorenje u jezicima, dok drugi imaju dar ili rečitost za propovedanje. Ima takođe onih koji su naučili ili savladali neke specijalne stručne veštine. Primera radi, neki ljudi se naročito ističu u plesu, muzici, lepim umetnostima, jeziku ili književnosti, dok su drugi vešti u politici, što znači da su naročito dobri u manipulisanju ljudima, da su odlični u diplomatiji i tome slično. Ukratko, u ovu grupu spadaju ljudi s posebnim talentima iz svih oblasti života. Ti daroviti ljudi, odnosno ljudi s posebnim talentima, ne moraju obavezno imati određeni status ili definisanu karijeru u društvu. Neki ljudi žive u malim mestima, a opet mogu jasno, logično i na naročito rečit način da govore o širokom spektru pitanja iz prošlosti i sadašnjosti. Ako ljudi s tako posebnim talentima imaju narav antihrista, oni se neće zadovoljiti postojećim stanjem stvari kad dođu u Božju kuću; gajiće određene ambicije i želje i postepeno će biti razotkriveni.

Što se tiče stavke da se antihristi pretvaraju da su otelovljenje istine čim steknu malo iskustva i znanja i čim nauče neke lekcije, maločas smo diskutovali o opsegu takvog znanja, iskustva i lekcija. A šta je bio fokus te naše diskusije? (Pretvaranje.) Tako je. Srž je u tome da se antihristi pretvaraju da su otelovljenje istine. Znanje, iskustvo, lekcije – ništa od tih stvari nije istina; one nemaju apsolutno nikakve veze sa istinom. Štaviše, te stvari se suprotstavljaju istini i Bog ih osuđuje. Uzmimo, na primer, znanje; da li se istorija računa kao jedan oblik znanja? (Da.) Kako su nastala znanja i istorijske knjige o ljudskoj istoriji, o istoriji određenih zemalja ili etničkih grupa, o modernoj i antičkoj istoriji, pa čak i određene nezvanične istorije? (Napisali su ih ljudi.) Da li je, dakle, to što su ljudi napisali u skladu sa pravom istorijom? Zar ljudske ideje i gledišta nisu u suprotnosti s načelima, načinima i sredstvima Božjih postupaka? Da li te reči, koje su izgovorili ljudi, imaju veze s pravom istorijom? (Ne.) One nemaju nikakve veze s njom. Prema tome, ma koliko da su zapisi sadržani u istorijskim knjigama tačni, oni su ipak samo znanje. Ma koliko da su ti istoričari rečiti i ma koliko da logično i jasno pričaju o tim istorijama, do kakvog ćeš zaključka doći nakon što ih saslušaš? (Saznaćemo za te događaje.) Da, saznaćete za te događaje. Ali, da li oni o tim istorijama pričaju samo da bi te informisali o tim događajima? Oni imaju određenu ideju kojom žele da te indoktrinišu. A šta je u fokusu te njihove indoktrinacije? To je ono što moramo da analiziramo i da raščlanimo. Dozvolite Mi da vam dam jedan primer kako biste razumeli šta je to čime oni žele da indoktrinišu

ljude. Nakon razmatranja istorije, od antičkih vremena do danas, ljudi su na kraju došli do jedne izreke; oni su u ljudskoj istoriji uočili jednu činjenicu, koja glasi: „Pobednike dočekuju kao kraljeve, a gubitnike žigošu kao odmetnike." Da li je ovo znanje? (Jeste.) To znanje potiče iz istorijskih činjenica. Da li ova izreka ima ikakve veze s načinima i sredstvima pomoću kojih Bog drži suverenost nad svim stvarima? (Nema.) U stvari, ona je potpuno suprotna; ona im se suprotstavlja i protivreči im. Ti si, dakle, indoktrinisan tom izrekom i, ukoliko ne razumeš istinu ili si nevernik, šta bi mogao da pomisliš nakon što je čuješ? Kako bi ti shvatio tu izreku? Kao prvo, ti istoričari, odnosno istorijske knjige, daju spisak svih događaja ove vrste, koristeći pritom dovoljno dokaza i istorijskih događaja kojima potkrepljuju tačnost te izreke. Ti si isprva tu izreku možda naučio iz neke knjige i upoznat si isključivo sa samom izrekom. Možda je razumeš samo na jednom nivou ili u određenoj meri, sve dok ne postaneš svestan tih događaja. Ali, kad budeš čuo te istorijske činjenice, produbiće se tvoje shvatanje i priznavanje te izreke. Ti nipošto nećeš reći: „Neke stvari nisu takve." Umesto toga, kazaćeš: „Tako stoje stvari; posmatrajući istoriju od antičkih vremena do danas, čovečanstvo se razvijalo na taj način – pobednike dočekuju kao kraljeve, a gubitnike žigošu kao odmetnike!" Kad stvari posmatraš na taj način, kojih ćeš se gledišta i stavova držati u pogledu svog vladanja, karijere i svakodnevnog života, kao i u pogledu ljudi, događaja i stvari koje te okružuju? Hoće li takvo opažanje promeniti tvoj stav? (Hoće.) Iznad svega ostalog, hoće. Kako će ono, dakle, promeniti tvoj stav? Da li će usmeravati i menjati pravac tvog života i tvoje metode za ovozemaljsko ophođenje? Možda si ranije verovao da „u harmoniji je blago, a u strpljenju sjaj" i da „dobri ljudi spokojno žive". Sada ćeš pomisliti: „Pošto 'pobednike dočekuju kao kraljeve, a gubitnike žigošu kao odmetnike', ako želim da postanem zvaničnik, moram pažljivo da razmotrim tog i tog. On nije na mojoj strani, te stoga ne mogu da ga unapredim – čak i ako zaslužuje da bude unapređen." Dok o tim stvarima budeš razmišljao na ovaj način, tvoj stav će se promeniti – i to brzo. Zbog čega će doći do te promene? Zbog toga što si prihvatio ideju i stanovište da „pobednike dočekuju kao kraljeve, a gubitnike žigošu kao odmetnike". Mnoge činjenice koje budeš čuo, u tebi će samo dodatno potvrditi ispravnost tog gledišta u stvarnom ljudskom životu. Duboko ćeš verovati da to stanovište treba da primenjuješ na vlastite postupke i vladanje, kako bi stremio ka budućem životu i svojim izgledima za budućnost. Zar to neće značiti da su te ova ideja i stanovište promenili? (Hoće.) A dok te budu menjali, ujedno će te i kvariti. Eto kako stoje stvari. Takvo znanje te menja i kvari te. Ako, dakle, posmatramo koren ovog pitanja, ma koliko da su te istorije precizno izložene, one se na kraju sažimaju u tu izreku, a ti bivaš indoktrinisan tom idejom. Da li je to znanje otelovljenje istine ili logika Sotone? (To je logika Sotone.) Tačno. Jesam li to dovoljno detaljno objasnio? (Jesi.) Sada je jasno. Ako ne veruješ u Boga, ti ovo nećeš razumeti ni posle dva života – što budeš duže živeo, to će ti se više činiti da si glup, mislićeš da nisi dovoljno nemilosrdan i da treba da budeš nemilosrdniji, lukaviji i zlokobniji, da treba da budeš gora i rđavija osoba. U sebi ćeš misliti: „Ako on može da ubija, onda ja moram da podmećem požare. Ako on

ubije jednog čoveka, ja moram da ubijem desetoro. Ako on ubija ne ostavljajući tragove za sobom, ja ću ljudima nauditi tako da ne budu ni svesni toga – čak će mi tri generacije njihovih potomaka biti zahvalne zbog toga!" To je uticaj koji Sotonina filozofija, znanje, iskustvo i lekcije imaju na čovečanstvo. U stvarnosti, sve se svodi na zlostavljanje i kvarenje. Prema tome, ma kakvo da je znanje koje se na ovom svetu propoveda ili propagira, ono će te indoktrinisati nekom idejom ili stanovištem. Ako ne možeš to da razlučiš, bićeš zatrovan. Sve u svemu, jedna stvar je sada sigurna: nebitno je da li to znanje potiče iz običnog naroda ili iz zvaničnih izvora, da li ga poštuje manjina ili ga poštuje većina – ništa od toga nema veze sa istinom. Istina je stvarnost svih pozitivnih stvari. Njena tačnost ne zavisi od broja ljudi koji je priznaju. Stvarnost pozitivnih stvari je, sama po sebi, istina. To niko ne može da promeni, niti iko može to da porekne. Istina će uvek biti istina.

Hajde da popričamo o činjenici da Bog drži suverenost nad svim stvarima. Otkako je počeo da predvodi čovečanstvo, Bog je takođe vodio istoriju i izveštaj. Kako Bog gleda na ljudsku istoriju? Ono što Bog želi da ljudi vide jeste istina, a procene i zaključci koje ljudi donose o stvarima nisu istina. Ali, zašto ljudska bića istoriju ne posmatraju na osnovu Božjih reči i istine? Zato što ljudska bića imaju odbojnost prema istini, zato što je mrze i zato što uopšte ne prihvataju nijedan delić istine. Baš zato su u stanju da smisle čitav skup lažnih, smešnih i apsurdnih teorija. Primera radi, Gospod Isus je začet od strane Svetog Duha. To je pozitivna stvar. Ali, šta na to kaže Sotona? Sotona ne priznaje činjenicu začeća od strane Svetoga Duha, pa čak bogohuli da je Gospod Isus kopile i da ga je čovek rodio. Sotona uzima najprljaviju ljudsku reč, izraz kojeg se ljudi gnušaju i koji preziru, pa njime opisuje rođenje Gospoda Isusa. Zar to nije izvrtanje činjenica? (Jeste.) Začeće od strane Svetog Duha je Božje delo. I bez obzira na oblik koji poprima, jedna stvar je sigurna u vezi s Božjim delom: ono je istina, nepromenljiva istina. Zašto onda Sotona ne prihvata jednu tako očiglednu činjenicu, činjenicu koja je od Boga predodređena i osvedočena? Zašto Sotona to ignoriše i čak opisuje Gospoda Isusa kao vanbračno dete koje je rodio čovek? (On mrzi istinu i mrzi pozitivne stvari.) To je namerna diskreditacija Boga! Sotona je potpuno svestan te činjenice; on to savršeno jasno vidi u duhovnom carstvu. Pa zašto onda to radi? Koji je njegov motiv i kakva mu je namera? Zašto propagira jednu takvu izjavu? On namerno ocrnjuje i diskredituje Boga. Koja je svrha njegove diskreditacije Boga? Oni žele da ljudi poveruju da je Isus vanbračno dete, da to smatraju sramotnim i da zato ne veruju u Njega. Sotona misli: „Ako ljudi ne budu imali veru u tebe, ti onda nećeš moći da dovršiš svoje delo, zar ne?" U stvarnosti, istina će uvek biti istina. Čak i ako je, u to vreme, celo čovečanstvo odbacilo tu istinu, dve hiljade godina kasnije, Gospod Isus naposletku ima sledbenike i ljude koji Ga veličaju po celom svetu, krst je svuda istaknuto prikazan, a Sotona je poražen. Da li je Sotonina izjava delovala? (Ne, nije.) Ona, dakle, nije istina; nije se održala, a diskreditacija Boga bila je beskorisna. Bilo da se to što je Bog uradio uklapa u ljudske predstave i uobrazilje ili je u suprotnosti s tradicionalnom kulturom, izrekama i moralnim normama čovečanstva, Bog se ne obazire na to. Zašto se Bog ne obazire na to? Čega

se to dotiče? Pošto Bog drži suverenost nad svime, mogu li ove Sotonine đavolske reči da unište Božje delo? Vi to ne možete da prozrete, zar ne? (Ne možemo.) Kažite Mi, zar nije sve u Božjim rukama? (Jeste.) Može li Sotonina đavolska izjava, može li tih nekoliko reči da uništi Božji plan upravljanja? Da li je to moguće? (Ne, nije.) Sotona želi da uspe, ali, može li da uspe? Istina će uvek biti istina. To je moć istine. Moć istine je nešto što niko – uključujući i Sotonu – ne može da promeni. Čak i sada, Sotona nastavlja da propagira tu izjavu. Da li ona deluje? Ne, ne deluje. Delo iz Doba blagodati je završeno; jevanđelje Gospoda Isusa proširilo se do svih krajeva sveta, a novo delo suda u poslednjim danima odvija se već dugi niz godina. Sotona je već odavno doživeo neuspeh i podvrgnut je poniženju. Ima li sada, dakle, ikakve koristi da se Sotona ljuti i nervira? Ne, od toga nema nikakve koristi. Prema tome, bez obzira na gledište, bez obzira koliko je visok nivo znanja ili broj ljudi među kojima se to gledište primenjuje i propagira, sve je to beskorisno; neće se primiti. Božje delo je nezaustavljivo; čak ni Sotona ne može da ga zaustavi. Da li nekolicina beznačajnih ljudi zaista misli da može da zaustavi Božje delo? To je zabluda! Mnogi od vas su odrastali uz ove neosnovane glasine, prihvatajući Sotonina obmanjujuća gledišta; glave su vam bile pune stvari poput Sotonine logike, filozofija, znanja i nauke. I šta se onda desilo? Kad su Božje reči došle do vas, vi ste ipak čuli Božji glas i vratili se pred Boga. Sotonine glasine i đavolske reči bile su beskorisne. One ni za trenutak nisu zaustavile napredovanje Božjeg dela. Božji izabrani narod u svim zemljama počeo je da prihvata Božje delo u poslednjim danima. Oni svakoga dana jedu i piju Božje reči, slušaju propovedi i razgovaraju u zajedništvu. Obavljaju svoje dužnosti zarad Boga i svedoče o Njemu. Sotona razmišlja o tome i kaže: „Zašto moje obmanjujuće reči ne deluju? Učinio samo toliko toga da bih potiskivao, hapsio i zlostavljao božji izabrani narod, pa zašto to onda nije dalo nikakvog efekta? Zašto se, umesto toga, broj vernika u boga povećava?” Tada on u svom srcu spoznaje da je Bog uistinu svemoguć, nakon čega biva potpuno ponižen – otuda izreka: „Sotona će uvek biti poražen od Božje ruke.” Da li je to činjenica? (Jeste.) Božje reči zaista mogu sve da postignu! Sotona i đavolski kraljevi pružaju usluge Bogu. Oni su u Božjim rukama uslužni predmeti i kontrasti. Imaju li ti uslužni predmeti i kontrasti ikakve veze s nama? (Ne.) Ne, nemaju. Treba samo da se fokusiramo na verovanje u Boga, mi s njima nemamo ništa. Bilo da su kraljevi ili odmetnici, oni su od Sotone i biće uništeni. Mi samo treba da svim srcem sledimo Boga, da zauvek izdamo Sotonu i da idemo samo sa Bogom. To je prava stvar.

Dao sam vam primer znanja i iskustva, pa bi sada trebalo da te stvari nešto tačnije razumete. Koja je svrha razgovora u zajedništvu o tim stvarima? S jedne strane, to treba da vam omogući da pomoću ovih činjenica i primera prepoznate antihriste i da ujedno u sebi prepoznate ovaj aspekt naravi antihrista. S druge strane, zar ovakve diskusije ne mogu neke ljude da odvrate od nepromišljenog postupanja? (Mogu.) U prošlosti su neki ljudi bili skloni da se oslanjaju na iskustvo i staromodne načine obavljanja dužnosti i držali su se vlastitih načina rada, čime su ometali i prekidali rad Božje kuće, pa su zbog

toga bili podvrgnuti obračunavanju. Oni su iznad svega cenili svoje zastarele prakse i iskustvo i nikada nisu uzimali u obzir najvažnije stvari: šta je Bog rekao i šta je zahtevao od ljudi ili kako se držati istina-načela. Takođe, tvrdoglavo su se držali svojih zastarelih praksi i, kao osnovu za to, koristili sledeću apsurdnu logiku: „To smo uvek radili na ovaj način", „To se u našem kraju uvek ovako radilo. Ovako su i naši preci to radili". Zašto su uvek naglašavali takve stvari? To je dokaz da oni nisu prihvatali novine, da nisu prihvatali istinu. Nisu mogli da prozru nespretnost, zaostalost i nebuloznost tih zastarelih načina. Nisu bili svesni postojanja novih načina rada, načina koji su napredniji, precizniji i prikladniji. Stalno su se držali svojih staromodnih načina, oslanjali se na svoja stara iskustva i mislili da su prilično napredni i da istinu sprovode u delo. Zar to nisu apsurdni tipovi? „To se u našem kraju uvek ovako radilo", „Ovako sam to ranije radio", „To smo uvek radili na ovaj način" – da li ovi stari načini, ovi arhaizmi, mogu da zamene istina-načela? Da li to što neko radi na staromodan način znači da on praktikuje istinu? Ti ljudi nisu baš ništa razumeli, niti su išta mogli da prozru. Zar nisu pravi staromodni tvrdoglavci koji se tvrdoglavo drže starih načina rada? Takvim ljudima je suviše teško da prihvate istinu! Kaži Mi, bez obzira na to da li je nešto novo ili staro, kako ti tome pristupaš? Kako s tim izlaziš na kraj? Po kojoj osnovi se baviš time? Ako svako ima ograničeno znanje o nečemu, kako tome prići na način koji je ispravan i u skladu s načelima? Najpre treba pitati nekoga ko je relativno stručan u toj oblasti. Sve dok možete da nađete nekoga ko je u to upućen, imaćete put. Ako ne možete da pronađete nikoga ko se u to razume, nastali problem možete u celosti da rešite ako relevantne informacije i savete potražite na internetu. A dok pretražujete internet, treba i dalje da se molite Bogu i da se ugledate na Njega; neka vam Bog otvori put prema napred. Kako ovo zovemo? Mi to zovemo načelima praktičnog delovanja. Neki od vas misle u sebi: „Ja sam stručnjak u ovoj oblasti, sa ogromnim iskustvom. Čak sam i nagrađivan za svoj rad, tako da imam čime da se pohvalim. Pošto je ovaj posao poveren meni, ja sam za njega odgovoran. Ovlašćen sam da donosim odluke i sve od mene zavisi. Svi treba da slede moje naredbe i da me slušaju. Nebitno je sve što iko drugi kaže, a svi koji se ne slažu sa mnom treba da ućute!" Da li je ovakav način razmišljanja ispravan? On definitivno nije ispravan. Tvoj stav i narav koju razotkrivaš su problematični. Ti u svom srcu misliš da ti prihvatanje ovog naloga daje pravo da koristiš moć. Želiš da vodiš glavnu reč i da nikom drugom ne dozvoliš da išta kaže. Kao da ti nije potrebna saradnja drugih ljudi, niti da iko izrazi svoje mišljenje; sve se odvija onako kako ti kažeš i sve od tebe zavisi. Kakva je to narav? Zar to nije isuviše nadmeno i lišeno razuma? To je narav antihrista. Možda ti i jesi neznatno boljeg kova od ostalih, možda donekle imaš uvida i ponešto iskustva po ovom pitanju. Jedna stvar, međutim, treba da ti bude jasna: ništa od toga što poseduješ nije istina. Ako za sebe veruješ da si nešto boljeg kova, da imaš neki uvid i neki talenat i da poseduješ neko znanje, ako te stvari smatraš istinom i ako za sebe veruješ da si istina, ako misliš da svi moraju da slede tvoje naredbe i da poslušno prihvataju tvoje aranžmane, zar to nije narav antihrista? Ako zaista radiš na taj način, ti onda nisi ništa drugo do antihrist.

Šta je pogrešno u tome što svoje talente tretiraš kao istinu? Tvoj kov, tvoji uvidi, tvoji talenti i znanje koje poseduješ nisu pogrešni. Šta mi, dakle, ovde raščlanjujemo? Ono što raščlanjujemo je tvoja narav – iskvarena narav koju nosiš iza tih stvari; nadmena narav, samopravedna narav. Kada svoje talente tretiraš kao istinu, ti veruješ da imaš istinu zato što poseduješ te talente. Ti istinu zamenjuješ takvim talentima, pa kakva je to onda narav? Zar to nije narav antihrista? Svi antihristi se prema svojim mislima, svom učenju, svojoj darovitosti i svojim talentima odnose kao prema istini. Oni misle da, zbog toga što poseduju te talente, poseduju i istinu. Stoga, oni od drugih traže da im budu poslušni, da slede njihove naredbe i da se potčine njihovoj moći. Tu antihristi greše. Da li ti zaista poseduješ istinu? Ti nemaš istinsko razumevanje Boga, nemaš bogobojažljivo srce, a još manje si neko ko se pokorava Bogu i uopšte ne poseduješ istinu, ali si, uprkos tome, nadmen, uobražen i samopravedan, misliš da poseduješ istinu i da drugi treba da ti budu poslušni i da slede tvoje naredbe. Ti si jedan autentični antihrist.

Rad na širenju jevanđelja obuhvata razne projekte koji od ljudi zahtevaju da uče i nauče različite veštine i profesije; neki ljudi, međutim, ne razumeju Božje namere i lako skreću s puta. Oni samo uče stručna znanja i veštine, ali pritom ne prihvataju ni trunku istine. O kakvoj se osobi tu radi? (O osobi koja ima narav antihrista i koja se fokusira na talente.) Tačno. To je tip osobe koji ovde razotkrivamo; osobe tog tipa imaju narav antihrista, a u ozbiljnijim slučajevima, zapravo i jesu antihristi. Oni žele da iskoriste priliku da nauče te stvari i da postanu najbolji od najboljih među svima onima koji se razumeju u tu profesiju ili veštinu, da postanu najučeniji i najveštiji u toj oblasti, kako bi drugi ljudi bili u svemu oslonjeni na njih i kako bi ih slušali umesto da praktikuju istinu, dok oni igraju glavnu ulogu unutar te grupe. Upravo tu i leži problem. O kakvim se ljudima ovde radi? Radi se o ljudima koji samo žele da uče i da se naoružavaju svakojakim znanjima, učenjima i iskustvima; o ljudima koji se, u svemu što rade, oslanjaju na svoj kov, talente i darovitost. Pre ili kasnije, svi će oni krenuti takvim putem. To je neminovno. To je Pavlov put. Bez obzira na oblast kojom se baviš, to što ti, u poređenju s drugim ljudima, imaš nešto više znanja, iskustva ili naučenih lekcija, nije dovoljno da pokaže da ti razumeš istinu ili da si ušao u istina-stvarnost, a pogotovo ne znači da si zadobio istinu. Šta je, dakle, ono što u dovoljnoj meri to pokazuje? Sticanje boljeg razumevanja načela za obavljanje te vrste dužnosti, kao i zahtevanih merila Božje kuće za obavljanje te dužnosti tokom studiranja tih stručnih veština. Ima ljudi koji se utoliko više opiru što ti više pokušavaš da ih nateraš da steknu neko stručno znanje i koji misle da je njihovu dužnost nemoguće obavljati, pa čak kažu: „Verovanje u Boga bi trebalo da znači odvajanje od sveta nevernika, pa zašto onda moramo da učimo veštine i znanja neverničkog sveta?” Oni ne žele da uče. Pravi su lenjivci. Oni nemaju odgovoran stav prema svom poslu, nedostaje im odanost, kao i volja da ulože imalo truda u takve stvari. Svrha sticanja stručnih znanja i veština jeste dobro obavljanje dužnosti. Ima mnogo znanja i zdravog razuma s kojima tek treba da se sretneš, a koje moraš da naučiš. To je Božji zahtev i nalog čoveku. Prema tome, učenje tih stvari neće biti uzaludno; sve je to zarad dobrog

obavljanja dužnosti. Neki ljudi misle da će, nakon što ovladaju takvim veštinama, moći da steknu uporište u Božjoj kući. Zar takav način razmišljanja ne znači nevolju? Ta perspektiva je pogrešna. Ima li ikoga ko je sposoban da ide tim putem? Što je veća moć, to je veći obim posla i to je veća odgovornost koja se takvoj osobi daje, a veća je i opasnost koja joj preti. Zbog čega se ta opasnost javlja? To je, naravno, zbog toga što ona ima iskvarene naravi, kao i narav antihrista. Kad nešto radi, ona se fokusira samo na to kako da obavi taj zadatak i sve radi mehanički. Ona pritom ne traga za načelima. Tokom obavljanja svoje dužnosti, ona ne uspeva da razume Božje namere, niti da dublje shvati ili dokuči istina-načela. Ona ne traga za načelima, ne analizira niti preispituje iskvarenost koju pokazuje, pogrešna gledišta koja se u njoj javljaju, kao ni pogrešna stanja u koja upada tokom obavljanja svoje dužnosti. Fokusira se isključivo na spoljašnje primene, vodeći računa jedino o tome da ovlada i da se naoruža raznim vrstama znanja potrebnim za obavljanje dužnosti. Ona veruje da je znanje uvek na prvom mestu, bez obzira na to kojim se poslom čovek bavi; veruje da će ojačati i uspostaviti svoje mesto u grupi ako poseduje znanje, kao i da ljudi sa visokim nivoom znanja i visokim akademskim titulama imaju visok status, ma u kojoj grupi da se nalaze. U nekoj bolnici, na primer, direktor bolnice je obično osoba koja je najbolja u svim aspektima profesije i koja poseduje najjače tehničke veštine, pa stoga takve osobe misle da isti princip važi i u Božjoj kući. Da li je ovakav način shvatanja ispravan? Ne, nije ispravan. To protivreči izreci: „U kući Božjoj caruje istina.” Takvi ljudi veruju da u Božjoj kući caruje znanje i da će se svako ko ima znanje i iskustvo, svako ko ima dovoljno staža i kapitala, izboriti za svoje mesto u Božjoj kući i da će tu osobu svi morati da slušaju. Zar takvo gledište nije pogrešno? Neki ljudi možda nesvesno razmišljaju i postupaju na taj način; oni streme ka tome, ali će jednog dana možda udariti glavom o zid. Zbog čega će oni možda udariti glavom o zid? Može li osoba koja istinu ne voli, ne stremi ka njoj i potpuno je ignoriše, razumeti samu sebe? (Ne može.) Ne razumevajući samu sebe, ona se naoružala gomilom znanja, platila određenu cenu Božjoj kući i pružila neki doprinos – u šta je ona sve to pretvorila? Pretvorila je to u svoj kapital. A šta je za nju taj kapital? To je zabeleška o njenom praktikovanju istine, dokaz o njenom ulasku u istina-stvarnost i razumevanju istine. Eto u šta je ona te stvari pretvorila. U srcu svakog pojedinca, razumevanje istine i ulazak u istina-stvarnost smatraju se dobrim i pozitivnim stvarima. Naravno, to isto važi i u očima jedne ovakve osobe. Nesreća je, međutim, što je ona znanje pobrkala sa istinom. Pa ipak, ona se zbog te greške i dalje oseća dobro. To je znak koji ukazuje na opasnost. Koja vrsta osobe bi se tako ponašala? Ljudi lišeni duhovnog razumevanja bi se tako ponašali, čime bi nesvesno krenuli pogrešnim putem. A kad se jednom nađu na tom putu, nećeš moći da ih sa njega vratiš nazad. Ako s njima budeš razgovarao o istini, ukazivao im na njihova stanja i razotkrivao ih, oni to neće razumeti i neće to moći da povežu sa sobom. To je ozbiljan nedostatak duhovnog razumevanja. Takva osoba se prema svom znanju, iskustvu i naučenim lekcijama prirodno odnosi kao prema istini. A kad te stvari uzima kao istinu, kad-tad će se javiti određena situacija. To je neminovno.

Zamislite da Bog kaže jednu stvar, a takva osoba kaže drugu stvar – njihove perspektive će sigurno biti različite. Čiju će onda perspektivu takva osoba smatrati ispravnom? Verovaće da je njena vlastita perspektiva ispravna. Hoće li onda moći da se pokori Bogu? (Neće.) Šta će uraditi? Držaće se svoje perspektive i poricaće ono što je Bog rekao. Zar na taj način neće sebe tretirati kao otelovljenje istine? (Hoće.) Baš kao neki budista, ona misli da je konačno postigla uspeh u vlastitom radu na sebi; dok negira Boga, ona istovremeno primorava druge da je tretiraju kao Boga i misli da je postala otelovljenje istine. Kako je sve to apsurdno! Recimo, na primer, da je neki čovek naročito vešt u određenoj oblasti znanja ili delatnosti. Kao laik za tu oblast, Ja mu postavljam pitanja vezana za tu oblast, ali on odmah počinje da se previ važan. O kakvom se čoveku radi? Recite Mi, da li Ja grešim što mu postavljam pitanja? (Ne.) Zašto mu, dakle, postavljam pitanja? Zato što su neke stvari povezane sa poslom i zanimanjima, a pošto ih Ja ne razumem, treba nekoga da pitam. Štaviše, Ja znam da se taj čovek razume te stvari i da ima iskustva u vezi s njima. Stoga je apsolutno ispravno da mu postavljam pitanja. Da li su Moja namera i pristup ispravni? (Jesu.) Tu ne bi trebalo da ima ičega pogrešnog, zar ne? Koji je, dakle, ispravan način na koji bi taj čovek trebalo da se postavi prema tome? Trebalo bi da Mi kaže sve što razume. A onda, kako bi trebalo da razmišlja o tome? Koji je ispravan način razmišljanja o tome? A koji je način pogrešan? Kako bi jedna normalna, razumna osoba razmišljala o tome? Kako bi o tome razmišljao neko ko ima narav antihrista? Neki ljudi, kad čuju da Ja nešto ne razumem, kažu: „O, ti ovo ne razumeš! Nemaš pojma koliko nam je bilo teško da to uradimo! Ti to ne znaš i ne razumeš to!” Dok pričaju, počinju da se prave važni. A na šta ukazuje to što se oni prave važni? Da tu postoji problem. Ti ljudi su obično tako prefinjeni i pobožni, ali zašto najedanput počinju da se prave važni? (Oni sebe smatraju istinom zato što poseduju nešto malo znanja i nešto malo iskustva.) Tako je. Ranije, kad bi im drugi postavili neko pitanje, oni to nisu smatrali naročito važnim. Ali, kad bih im Ja postavio neko pitanje, mislili su: „Zar ti nisi istina? Zar ne bi trebalo da ti sve razumeš? Kako to da ne razumeš jednu takvu stvar? Ako ti ovo ne razumeš, znači da sam iznad tebe.” Hteli bi da se malo prave važni. Zar nije tačno da oni tako razmišljaju? (Jeste.) Ne osećaju se počastvovano, već iz njih izbija neka vrsta sotonske naravi. Najednom im se čini da su zaista toliko moćni između zemlje i nebesa! Zar to nije pogrešna percepcija? Zar oni nisu idioti? (Jesu.) To je i Moje mišljenje. Jedino bi idiot tako razmišljao. Zar nije tačno da se oni tek donekle razumeju u tu oblast? Ima mnogo stvari koje ljudi ne znaju; trebalo bi da imaju malo samosvesti. Neki ljudi znaju ponešto o tkaninama i mogu da na osnovu jednog dodira prilično tačno pogode o kom se materijalu radi. Ako im uputite kompliment i kažete im: „Izgleda da se dobro razumeš u tkanine”, odgovoriće: „Tako je. Vi se u to ne razumete, jer niste učili o tome. Ja sam to izučavao i zato sam bolji stručnjak od vas. Ne nipodaštavam te, već samo kažem da treba malo više da učiš.” Zar ovo nije prilično odbojno? Nadalje, ima ljudi koji, nakon što su se malo bavili spremanjem hrane, odmah počinju da se hvale koliko jela umeju da spreme i koliko raznih obroka da naprave. Ima

ljudi koji su neko kraće vreme radili na selu kao narodni lekari. Kad im se neko od braće ili sestara požali na neku sitnu boljku i zamoli ih za tretman masažom, akupunkturom ili ventuzama, pitajući da li to može da ih izleči, oni odgovaraju: „Zar mislite da se to može tako lako izlečiti? Vi ne razumete. Svi mi iz lekarske struke znamo da je ljudsko telo kompleksno. Božje stvaranje čoveka obavijeno je tajnama. Stoga, od konkretnih okolnosti zavisi da li se može primeniti akupunktura ili terapija ventuzama." U stvarnosti, oni takođe znaju vrlo malo o tome. Nisu u stanju jasno da objasne nijedno zdravstveno stanje, niti da izleče mnoge bolesti. Međutim, da bi sačuvali svoj obraz, oni se ipak prave važni, pretvaraju se i ponašaju kao da su stručnjaci. Manifestacije tih različitih tipova ljudi pokazuju da sva iskvarena ljudska bića imaju narav Sotone i narav antihrista. Pa ipak, ima čak i ozbiljnijih slučajeva u kojima se ljudi prerušavaju i pretvaraju do samog kraja. Bez obzira na to da li ih drugi veličaju, oni duboko u sebi gaje jednu mračnu misao. Koja je to misao? „Nikada neću dozvoliti da iko sazna moj pravi identitet i moje prave sposobnosti." Na primer, ako se radi o nekome ko je samo običan narodni lekar, on će uvek nastojati da kod drugih stvori utisak da je čuveni lekar i nikada neće hteti da drugi saznaju da je narodni lekar i da li je zaista u stanju da leči bolesti. Takvi ljudi se plaše da drugi ne saznaju istinu o njihovoj situaciji. Do koje se mere prerušavaju? Do te mere da svako ko dođe u kontakt sa njima misli da oni nikada ne greše i da nemaju nijednu manu, da su vešti u svemu što su naučili i da mogu da urade sve što je drugima potrebno. Ako ih pitaju da li znaju da kuvaju, reći će da znaju. Kad ih konkretno pitaju umeju li da spreme Manču-Han carsku trpezu, oni će, iako u sebi misle: „Ja to ne umem", ipak odgovoriti sa: „Da!" Ali, kad se od njih zatraži da to stvarno i urade, smisliće neki izgovor da to odbiju. Zar to nije obmanjivanje? Oni se pretvaraju da sve znaju, da su u stanju sve da urade i da su za sve sposobni – zar nisu idioti? Ali, bez obzira na to da li su oni idioti ili imaju malo kova, neke sposobnosti ili talente, šta je to što je zajedničko za sve antihriste? To je njihova želja da se pretvaraju da sve razumeju, da se pretvaraju da su istina. Mada oni ne tvrde otvoreno da su istina, žele da se pretvaraju da su stvarnost svih pozitivnih stvari i da mogu sve da urade. Zar oni onda time ne impliciraju da su otelovljenje istine? Oni veruju da su otelovljenje istine, da je sve što kažu ispravno i da je sve što kažu istina.

Ima ljudi kojima je Višnji dodelio neki specijalan zadatak. Kad saznaju za to, oni u sebi ovako razmišljaju: „Ovaj zadatak mi je poverio višnji, što znači da je moja moć postala veća. Sada ću imati priliku da pokažem svoje talente i svoju moć. Pokazaću onima ispod sebe koliko sam strašan." U komunikaciji s braćom i sestrama, oni im sve vreme naređuju šta da rade i govore im: „Idi i uradi ovo!" Kad ih neko pita kako nešto da uradi, kažu: „Hoćeš li ti do da uradiš ili nećeš? Ako nećeš, dovešću te u red! Ovo je naredba od višnjeg. Možeš li da dozvoliš sebi da ga uvrediš odlaganjem izvršenja ovog posla? Kad višnji bude tražio odgovornost, ko će se usuditi da je ponese?" Braća i sestre odgovaraju: „Mi samo želimo ovo da shvatimo i tragamo za načelima kako da to uradimo, umesto da radimo nasumično i da primenimo bilo koji pristup koji smatramo prikladnim. Sve mora da se radi u skladu s načelima. Bez obzira na to koji je zadatak u pitanju i

koliko je možda važan, bez obzira ko nam je taj zadatak poverio, poštovanje načela je nepromenljiva istina. Ovo je naš zadatak i moramo da budemo odgovorni. Traganje za načelima je ono što Bog od nas zahteva. Mi se raspitujemo i tražimo objašnjenje sa odgovornim stavom. U tome nema ničeg pogrešnog. Ti treba da nam razjasniš tu stvar." Pa ipak, oni im odgovaraju: „Šta ima više da se priča o tome? Može li biti pogrešno ono što je rekao višnji? Požurite i obavite to!" Braća i sestre na to odgovaraju: „Pošto je Višnji to rekao, sigurno ćemo to uraditi iz ovih stopa. Ali, možeš li jasno da nam kažeš kako treba to da uradimo? Ima li nekih konkretnih pravila ili uputstava?" A oni kažu: „Uradite onako kako mislite da treba. Uputstva od višnjeg nisu bila toliko detaljna. Snađite se sami!" O kakvoj se osobi ovde radi? Hajde da na trenutak zaboravimo na njegov motiv i na glavni razlog zbog kojeg on to čini; umesto toga, analizirajmo najpre njegovu narav. Da li je ovakav njegov pristup dobar? (Nije.) Kako je uopšte mogao da osmisli takav pristup? Je li to normalan pristup? (Ne, nije.) Nije normalan. Da li se ovaj problem tiče njegovog mentalnog stanja ili njegove naravi? (Tiče se njegove naravi.) Tako je, njegova narav je problematična. Za ovo postoji jedan izraz, a to je „dočekati svoje vreme". To znači da on nikada ranije nije imao pravu priliku da nadogradi svoju moć; ipak, čim mu se takva prilika ukaže, on će je iskoristiti kao povod da krene u akciju. Kakva je to narav? Bez obzira na dužnost koju dobiješ od Višnjeg, načela tvojih postupaka ne mogu da se menjaju. Kad ti Višnji poveri neki posao ili neki zadatak, to je samo nalog koji je poveren tebi. To je takođe i dužnost koju treba da obaviš. Međutim, nakon što od Višnjeg primiš nalog i preuzmeš na sebe taj posao, možeš li za sebe da tvrdiš da si opunomoćeni ambasador i stručnjak za istinu? Da li ti sada imaš ovlašćenje da drugima komanduješ kako ti je volja? Je li ti dozvoljeno da jednostavno slediš svoje nagone i da se ponašaš kako želiš, u skladu sa svojim sklonostima i na svoj način? Ima li ikakve razlike između onoga što ti je Višnji poverio da uradiš i obavljanja vlastite dužnosti na uobičajen način? Nema nikakve razlike; i jedno i drugo su tvoja dužnost. Pošto su i jedno i drugo tvoja dužnost, jesu li se načela rada promenila? Ne, nisu se promenila. Prema tome, bez obzira na to ko ti je tu dužnost dodelio, suština i priroda tvoje dužnosti ostaje ista. Šta time želim da kažem? Želim da kažem da moraš da postupaš u skladu s načelima, ma koju dužnost da obavljaš. To ne znači da, samo zbog toga što ti je Višnji poverio da nešto uradiš, možeš to da radiš onako kako se tebi sviđa i da će sve što uradiš biti ispravno i opravdano. Čak i ako poseduješ neke sposobnosti, možeš li da skrećeš sa puta traganja za istina-načelima? Ti si još uvek jedno iskvareno ljudsko biće. Nisi postao bog; ne pripadaš nekoj posebnoj grupi. Ti si i dalje ti i zauvek ćeš ostati ljudsko biće. U Bibliji ima mnogo ljudi koje je Bog lično prozvao: Mojsije, Noje, Avrâm, Jov i mnogi drugi. Takođe ima mnogo ljudi koji su razgovarali s Bogom; međutim, niko od tih ljudi nije za sebe verovao da je posebna ličnost ili pripadnik neke posebne grupe. Neki od tih ljudi su svojim očima videli kako se Bog pojavljuje u plamenu ognjenom, drugi su svojim ušima čuli Božje izjave, neki su čuli glasnike kako prenose Božje reči, dok su drugi bili lično od Boga podvrgnuti kušnjama. I da li je Bog ikoga od njih smatrao drugačijim od

običnih ljudskih bića? (Ne.) Ne. Bog na to ne gleda tako. Ali, ako ti to tako razumeš i ako za sebe uvek misliš da si nekakva posebna ličnost, kakvu onda narav imaš? (Narav antihrista.) To je zaista narav antihrista, što je zastrašujuće! Čak i ako bi Bog položio Svoju ruku na tvoje teme i podario ti moć da, potpomognut božanskom silom, činiš čuda ili da obavljaš određene zadatke, ti bi zauvek ostao ljudsko biće i ne bi mogao da postaneš otelovljenje istine. Šta to znači? To znači da nikada nećeš imati pravo da koristiš ime Božje da bi se suprotstavljao istini i postupao kako je tebi drago, to je ponašanje arhanđela. Bog ponekad koristi specijalne metode ili posebne kanale kako bi određenim ljudima poverio da urade posebne stvari, da obave neke specijalne poslove ili da prenesu neke posebne događaje ili zadatke. To je zato što Bog veruje da su ti ljudi sposobni da obave takve poslove, da su u stanju da izvrše zadatak koji im je Bog poverio i da zavređuju Njegovo poverenje – i ni zbog čega drugog. Čak i ako su lično dobili nalog od Samog Boga, čak i ako su te izjave čuli iz Božjih usta i ako su lično razgovarali s Bogom, oni zbog toga neće postati nimalo drugačiji od običnih ljudi, niti će se od običnog stvorenog bića uzvisiti u neko jedinstveno ili više stvoreno biće. To se nikada neće desiti. Prema tome, usred čovečanstva, u kući Božjoj, ma koliko da su neke stvari posebne, poput nečijih talenata, identiteta, statusa, iskustva ili naučenih lekcija, one se ne mogu preobraziti u otelovljenje istine. Ako se neko toliko bezobzirno pretvara da je takav, onda je nesumnjivo reč o antihristu. Mada neki ljudi povremeno pokazuju takvu narav, oni i dalje mogu da prihvate istinu i da se pokaju. Takvi ljudi imaju narav antihrista i hodaju putem antihrista, ali još uvek ima nade da će biti spaseni. Međutim, ako se neko uporno pretvara da je otelovljenje istine, ako i dalje veruje da je u pravu i odbija da se pokaje, onda to znači da je takva osoba pravi antihrist. Niko ko je antihrist neće prihvatiti ni trunku istine. Čak i nakon što su razotkriveni i eliminisani, oni i dalje ne mogu da spoznaju sebe, niti mogu iskreno da se pokaju. Neki starešine i delatnici imaju samo narav antihrista. Načela po kojima oni deluju i putevi koje biraju isti su kao u antihrista. Previše su lišeni razumnosti i ne razumeju istinu, nisu svesni prirode ni posledica vlastitih postupaka i ponašaju se nepromišljeno. Ono što ih, međutim, razdvaja od antihrista jeste to što neki od njih još uvek mogu da prihvate nešto od onoga što im govorim. Moje reči još uvek mogu da ih podstaknu i da im posluže kao upozorenje. Mada imaju narav antihrista, oni i dalje mogu da prihvate nešto od istine, mogu donekle da prihvate orezivanje i mogu da, u određenoj meri, iskreno zažale zbog svojih postupaka i da se pokaju. Po tome se oni razlikuju od antihrista. Ti ljudi samo imaju narav antihrista. Ima nečeg zajedničkog između ljudi koji imaju priroda-suštinu antihrista i onih koji imaju narav antihrista. Oni su, u osnovi, isti, pri čemu zajednička osobina antihrista i onih koji poseduju narav antihrista jeste ta da i jedni i drugi imaju narav antihrista. Međutim, neki od tih ljudi mogu da prihvate istinu i da pokažu iskreno kajanje. Takva osoba nije antihrist, već neko ko ima narav antihrista. U tome je razlika između antihrista i onih koji imaju narav antihrista. Pravi antihrist je svako ko ne može da prihvati ni trunku istine i ko je lišen sposobnosti da se iskreno pokaje. Svako ko može da prihvati istinu i ko se iskreno kaje jeste neko

ko ima narav antihrista i ko može da bude spasen. Trebalo bi da možete jasno da raspoznate te dve vrste ljudi, umesto da ih slepo karakterizujete. Kojem tipu vi pripadate? Neki ljudi mogu reći: „Zašto mi se čini da sam isti kao neki antihrist? Kao da se ni po čemu ne razlikujem.” To je tačan osećaj, jer nema nikakve očigledne razlike. Ako možeš da prihvatiš istinu i da pokažeš iskreno kajanje, onda je to jedina razlika; to je takođe razlika u pogledu ljudskosti. To jest, antihrist je zla osoba. Međutim, osoba koja ima narav antihrista nije zla osoba; ona samo ima iskvarenu narav. To je jedina razlika. Između njihovih iskvarenih naravi nema nikakve razlike, one su u tom pogledu iste, to je njihova zajednička odlika. Razna stanja iskvarenog čovečanstva, koja bivaju razotkrivena Božjim rečima, potpuno su tačna i ni za dlaku ne odstupaju od stvarnosti. Kad pripadnici Božjeg izabranog naroda čitaju Božje reči, svi oni dele isto razumevanje i međusobno se razlikuju samo po dubini svog iskustva. Svi oni prepoznaju vlastitu nadmenost i nedostatak razuma. U stanju su da shvate da imaju previše iskvarenih naravi, da Sotona isuviše duboko kvari čovečanstvo i da Bogu nije lako da to čovečanstvo spase. Mada je toliko toga rečeno, još uvek ima šta da se kaže. Svi oni priznaju da je čovečanstvo jadno i siromašno, slepo i neuko. Svi su oni svesni da je upravo Sotona ljude tako duboko iskvario i da glavni uzrok iskvarenosti i rđavosti čovečanstva leži u njegovom kvarenju i kontroli od strane Sotone. Nakon što ga je Sotona iskvario, čovečanstvo je postalo uprljano Sotoninim otrovom, usled čega je razvilo Sotoninu narav i izgubilo razumnost, savest i razum normalnih ljudskih bića. Ljudima je nedostajala sposobnost da razlikuju ispravno od pogrešnog. Da Bog nije uspostavio zakone koji važe za čitav ljudski rod, ljudi ne bi znali da li je ispravno ili pogrešno udariti ili ubiti nekoga, krasti ili biti promiskuitetan. Mislili bi da su njihovi postupci opravdani i da treba tako da se ponašaju. Međutim, nakon što je Bog objavio zakone i zapovesti, ljudi su postali svesni da takvo ponašanje predstavlja greh; racionalnost im je postala nešto normalnija. Naravno, bio je to samo najpovršniji nivo racionalnosti, koji bi se prirodno produbio čim bi oni razumeli istinu. E sad, ako ljudi mogu dublje da razumeju razne istine, da spoznaju sebe, da pronađu svoje pravo mesto i da precizno izmere svoj kov, sposobnost percepcije i razumevanja istine, ako su, pored toga, sposobni da istinu koriste kao merilo i da se oslanjaju na Božje reči da bi shvatili koji su od raznih stavova iskvarenih ljudskih bića prema Bogu pozitivni a koji ne, koji od tih stavova jesu predstave i uobrazilje, a koji su u skladu sa istinom, njihova će racionalnost tada postati još normalnija. Prema tome, jedino istina može ljudima da podari novi život. Međutim, ako se ti naoružavaš znanjem, ako naglašavaš određene prakse i ako se stalno praviš važan, ako se stalno pokazuješ i hvališ tim svojim sićušnim, opskurnim i beznačajnim znanjem ili učenošću i ako ne stremiš ka istini, hoćeš li onda moći da zadobiješ taj novi život? Ne, to bi bila zabluda. Ne samo da ga nećeš zadobiti, nego ćeš propustiti priliku da budeš spasen, a to je veoma opasno!

Svako od vas je slušao mnoge propovedi o istini i svi vi sada manje-više imate neku razboritost prema raznim vrstama ljudi. Mada možete da prepoznate zle i loše ljude, još

uvek niste u stanju da prepoznate lažne starešine i antihriste. Božja kuća sada iz crkve postepeno čisti sve one koji ne prihvataju ni delić istine, koji još uvek postupaju nepromišljeno i koji stvaraju ometanja i prekide u radu Božje kuće. To pokazuje da je Božje delo dostiglo ovu etapu i da Božji izabrani narod počinje da se budi. Prilikom kontakta s određenim ljudima u prošlosti, stalno sam osećao neku vrstu „smrada" koji izvire iz njih. Koju vrstu smrada? Taj smrad je bio nalik smradu divljih zveri i svirepih životinja, koje bi počele da se kostreše i da zavijaju pre no što im se čovek i približi. Ljudska bića su takođe pokazivala određena ponašanja slična životinjskim. Kako su ta ponašanja nastala? Ona su proizašla iz iskvarenih sotonskih naravi koje ljudi poseduju. Šta podrazumevam pod „smradom"? Podrazumevam to da, kad ih pogledaš u oči, ti u njima ne vidiš iskrenost, već se susrećeš sa praznim, lutajućim pogledom. Oni osećaju da nisu sposobni da te ocene i zato im pogled luta dok gledaju u tebe. U rečima koje izgovaraju takođe ne možeš da otkriješ nimalo iskrenosti, jer oni duboko u sebi i nemaju nikakvu iskrenost. Šta zapravo mislim kad kažem da u njima nema iskrenosti? Mislim to da duboko u njima postoji nekakva odbrambena barijera, bez obzira na to s kim komuniciraju. Tu barijeru možeš da vidiš kad ih pogledaš u oči, kad čuješ boju njihovog glasa i način na koji govore. To je vrsta smrada koji šire oko sebe i koji na čoveka ostavlja utisak da oni, uprkos tome što su odslušali mnoge propovedi, još uvek ne razumeju istinu, niti su se još uvek otisnuli na put koji vodi do spasenja. Ma kako da im besediš o istini i razotkrivaš im iskvarenu narav čovečanstva, ma koliko da se iskreno ophodiš prema njima, ma koliko da ih snabdevaš, da ih kao pastir čuvaš i da im pomažeš, nećeš od njih dobiti nijedan iskren stav. Šta je, dakle, to što leži u njima? Obazrivost i sumnja – najčešće se radi o tome; osim toga, tu je i neka vrsta samozaštite, kao i želja da drugi o njima uvek imaju visoko mišljenje. Stoga, njihove reči, pogled u njihovim očima i njihov izraz lica razotkrivaju nešto prilično neprirodno. Drugim rečima, ono što vidiš u njihovim očima i iz izraza na njihovim licima, razlikuje se od onoga što oni duboko u sebi misle. Ukratko, bez obzira na to da li je neka osoba plašljiva, oprezna ili u sebi ima neke poteškoće, zar ne bi bilo problematično ako kod nje ne možeš da vidiš iskrenost? (Bilo bi.) To je zaista problem. Kako onda to možemo da kažemo? Možemo da kažemo po njenom ponašanju i načinu na koji ta osoba govori. Ona ne govori ono što stvarno misli; naprotiv, ona bira reči koje smatra prikladnim i razgovara s tobom o stvarima koje je već razmotrila. To je samoodbrambena taktika nevernika. Kad god ih nešto zadesi, nevernici se najpre nakostreše poput ježa i tako se štite. Njihova istina, njihove sposobnosti i talenti, greške koje su napravili, njihova zbunjenost – čak i njihove obmane i licemerje – sve je to spakovano unutar njihove kičme, skriveno od očiju spoljnog sveta, pa čak i od Mojih očiju. Oni ulažu ogroman napor da se prikriju i da sebe upakuju, kao i da se zaštite. Odakle sve to potiče? Ljudi su to stekli nakon što ih je Sotona iskvario. Na početku, nakon što je Bog stvorio Adama i Evu, On ih je poveo da žive u Edenskom vrtu; rekao im je koje plodove sa kojih stabala mogu da jedu, a sa kojih ne mogu. Bili su goli i nisu se stideli pred Bogom. Šta su oni mislili o tome? Mislili su da ih je Bog takvima stvorio,

da imaju sve što im je Bog dao i da ne moraju da se kriju od Boga – nikada nisu ni pomišljali na to. Stoga su uvek bili otvorenog srca, ma kako da su izgledali pred Bogom. Mogli ste da vidite iskrenost u njihovim očima; u svojim srcima nisu imali nikakvu odbranu ni zaštitne zidove protiv Boga. Nisu osećali potrebu da se zaštite pred Bogom, zato što su duboko u srcu znali da Bog za njih ne predstavlja nikakvu pretnju; bili su potpuno bezbedni. Bog bi ih samo štitio, voleo i negovao. Bog im nikada ne bi naudio. Duboko u njima, to je bila njihova najosnovnija i najčvršća misao. Ali, kada je to počelo da se menja? (Onda kad su pojeli plodove s drveta poznanja dobra i zla.) To što su jeli plodove s drveta poznanja dobra i zla je, u stvari, simbolično. To je značilo da ih je Sotona, počev od trenutka u kojem je najpre namamio Evu, malo po malo namamljivao da počine greh, da rade pogrešne stvari i da idu pogrešnim putem; a onda je u njih ušao Sotonin otrov. Ubrzo posle toga, pre Božjeg dolaska, oni su se često skrivali od Boga i nisu želeli da ih Bog pronađe. Zašto su to radili? Osećali su da su se udaljili od Boga. A kako je došlo do tog udaljavanja? Ono je nastalo zbog toga što su u sebi imali nešto što je bilo drugačije. Sotona im je dao određene misli i gledišta; dao im je neku vrstu života i oni su zato počeli da sumnjaju i da se brane od Boga. Najednom su počeli da se pitaju hoće li im se Bog smejati kad ih bude video gole. Odakle je potekla ta ideja? (Od Sotone.) Zašto nisu tako razmišljali pre no što ih je Sotona namamio? U to vreme, oni su posedovali najiskonskiji život koji im je podario Bog; nisu se plašili da će im se Bog smejati, niti su imali takve misli. Pa ipak, nakon što ih je Sotona namamio, sve je počelo da se menja. Najpre su pomislili: „Nemamo nikakvu odeću na sebi. Zar nam se Bog neće smejati? Da li to znači da nemamo stida?" Čitav niz pitanja rađao se u njihovim glavama. A čim su im se u glavama rodile takve misli, oni nisu mogli a da se ne kriju od Boga. Sigurno su u sebi mislili: „Kad Bog dolazi? Šta da radim ako Bog dođe? Moram brzo da se sakrijem!" Stalno su osećali potrebu da se kriju. Je li to iskvarena narav? (Jeste.) A koren te iskvarene naravi je mamljenje od strane Sotone. Dok su se branili i skrivali od Boga, da li bi oni u svojim srcima i dalje imali poverenje u Boga? Da li bi se i dalje oslanjali na Njega? (Ne bi.) Šta je onda preostalo? (Obazrivost.) Jedino što je preostalo bila je obazrivost i sumnjičavost, kao i udaljenost, strah i sumnja – sve je to došlo. Čak su razmišljali: „Da li će nam Bog nauditi? Goli smo i nemamo čime da se branimo. Hoće li nas Bog udariti? Hoće li nas ubiti?" Nikada im nije palo na pamet da im je Bog podario život i da ih On sigurno ne bi tako olako ubio. Um im je bio zamagljen i postali su zbunjeni. Kvarenje čovečanstva od strane Sotone nastavlja se do danas; stav čovečanstva prema Bogu može se videti u očima ljudi i nikada se nije menjao. Nema više iskrenosti; nema više iskrene vere, poverenja i oslanjanja na Boga. Gde leži koren svega toga? (U kvarenju od strane Sotone.) Tako je, koren leži u kvarenju ljudi od strane Sotone. Sotona je užasno naudio čovečanstvu! Iako ljudi možda misle da je vreme pre nego što je Sotona iskvario čovečanstvo bilo prilično dobro, u stvarnosti, kada se to uporedi sa vremenom nakon što su ljudi spaseni i nakon što su razumeli istinu i spoznali Boga, tada stvari još uvek nisu bile tako dobre kao u vreme nakon spasenja. Ako biste mogli da

birate, koji biste od tih scenarija izabrali? (Vreme nakon spasenja.) U stvari, nije ispravno da ljudi izaberu bilo koji od njih; ljudska bića ne mogu da biraju. To je predodređeno od Boga i to je sudbina čovečanstva. Pre nego što ih je Sotona iskvario, iako su imali poverenja u Boga i oslanjali se na Njega, prvi pripadnici ljudske rase nisu razumeli istinu i nisu znali ko je Bog. Danas, ljudi barem imaju neki koncept svega toga; oni znaju da čovečanstvo potiče od Boga, da su oni stvorena bića i da je Bog njihov Stvoritelj. Oni znaju da Bog sve kontroliše. Ali, u to vreme, ljudi te stvari nisu razumevali. Bili su prilično jednostavni, što znači da se nisu plašili da će ih Bog videti ili da će im se smejati i za sve bi se okretali Bogu. Vera im je bila tako jednostavna. Pa ipak, jesu li znali ko je Bog? Nisu. Prema tome, celokupno delo koje je Bog obavio imalo je temeljnu vrednost i veliki značaj za čovečanstvo. Sve je to dobro. Kada govorimo o istoriji ljudske pobune protiv Boga, da li se osećate veoma tužno? Čovečanstvo, koje je nekada imalo tako prisan odnos sa Bogom, toliko se udaljilo od njega. Bog iskreno štiti i voli čovečanstvo, a ljudska bića ipak sumnjaju u Boga; skrivaju se i udaljavaju od Boga i čak vide u Njemu svog neprijatelja. To je zaista veoma tužno reći. Ali, svoju mržnju možemo da usmerimo jedino ka Sotoni; Sotona je taj koji je čovečanstvo tako strašno iskvario. Iako je Sotona do te mere iskvario čovečanstvo, Bog ima načina da to čovečanstvo spase. Bez obzira na Sotonina ometanja, to neće uticati na Božje delo spasavanja čovečanstva. To je Božja svemoć, Božji autoritet.

Antihristi se pretvaraju da su otelovljenje istine čim steknu malo iskustva i znanja i čim nauče neke lekcije. O ovoj temi smo manje-više dovoljno razgovarali. Do kojih ste informacija iz tih razgovora došli? Koje istine razumete? (Da ne treba da cenimo znanje.) To je jedan od aspekata. Ima li još nekih? (Čovečanstvo nikada nije istina i ne treba da se pretvara da je Bog.) Ako se neko pretvara da je istina, to samo po sebi nije neka pozitivna stvar. Istina nije nešto što neko može da se pretvara da jeste; ona je Božja suština. Bog te snabdeva nekim istinama – a već samo zadobijanje istine je dovoljno dobra stvar. Uprkos tome, neki ljudi bi hteli da postanu otelovljenje istine. To je nemoguće. Takve tvrdnje su potpuno neosnovane. Štaviše, ako ljudi žele da kroz verovanje u Boga budu spaseni, oni moraju da nauče da se vladaju na praktičan način i da ne teže ka savršenstvu. Mada reč „savršenstvo” zaista postoji, ideja da stvorena ljudska bića mogu da postanu savršena je neodrživa. Savršenstvo se može pronaći jedino u Bogu. Ko je među ljudskim bićima, prepunim iskvarenosti, savršen? Sve što Bog stvara je besprekorno. To je ono što nazivamo „savršenstvom”. Uzmite, na primer, ribe u moru, ptice na nebu, živinu i zveri koje lutaju zemljom – svi su oni savršeni. Možeš li među njima naći ijedno biće koje nije dobro? Tu je onda i biološki lanac koji čine sva živa stvorenja – kako je tek on savršen! Iskvarena ljudska bića mogu samo da izazovu uništenje i da sve učine nesavršenim, manjkavim i defektnim. Kako je to sebično i odvratno! Sve što Bog stvara je dobro. Lišće na drveću javlja se u svim mogućim oblicima, sve male i velike životinje različito su građene i svaka ima svoju funkciju. Bog ima previše obzira prema čovečanstvu; međutim, čovečanstvo, koje je Sotona iskvario,

nije vodilo računa o svim stvarima. Umesto toga, ono je mnoge stvari uništilo i protraćilo mukotrpnu Božju nameru. Ljudska bića nisu negovala sve to, nego su sve energično uništavala i pritom do krajnjih granica rasipala i upropaštavala sve resurse. I kakav je rezultat svega toga? Kakav je krajnji ishod? Oni žanju to što su posejali! Životna sredina je uništena, lanac ishrane je prekinut, vazduh je zagađen, a voda je kontaminirana. Nema više prirodne hrane, pa čak ni čiste vode za piće. Dakle, koncept „savršenstva" ne postoji među ljudskim bićima koja je Sotona iskvario. Svako ko, pod zastavom stremljenja ka istini, tvrdi da je savršen ili da traga za savršenstvom, zapravo tvrdi nešto što ne drži vodu – to je obmana, laž koja ljude navodi na stranputicu. A opet, tako iskvarena ljudska bića žele da se pretvaraju da su otelovljenje istine! Toliko su lošeg učinili, pa ipak i dalje misle da mogu da se pretvaraju da su otelovljenje istine! Zar to ne znači da je njihova sotonska priroda nepromenljiva? (Znači.) Nemati u sebi ni trunku istine, a ipak želeti da se pretvaraš da si otelovljenje istine – koliko je samo bestidna Sotonina sorta!

20. novembar 2019. godine

Prvi ekskurs

Šta istina jeste

Hajde da otpevamo himnu: Sva stvorenja moraju doći pod Božju vrhovnu vlast.

1 Bog je stvorio sve stvari, te samim tim čini da sve što je stvorio dođe pod Njegovu vrhovnu vlast i pokori se Njegovoj vrhovnoj vlasti; On će sve kontrolisati, tako da je sve u Njegovim rukama. Celokupna Božja tvorevina, uključujući životinje, biljke, ljudski rod, planine i reke, kao i jezera, sve mora doći pod Njegovu vrhovnu vlast. Sve stvari na nebu i na zemlji moraju doći pod Njegovu vrhovnu vlast. One ne mogu imati nikakvog izbora i svi se moraju pokoriti Njegovoj orkestraciji. Ovo je Bog odredio, i to je Božji autoritet.

2 Bog kontroliše, uređuje i rangira sve stvari, klasifikuje ih po vrstama i svaku postavlja na mesto koje joj pripada, po Božjim namerama. Ma koliko veliko bilo, ništa ne može nadmašiti Boga, sve stvari služe od Boga stvorenom ljudskom rodu, ništa se ne usuđuje da se pobuni protiv Boga, niti da od Njega nešto zahteva. Zato i čovek, kao stvoreno biće, mora da ispunjava dužnost čoveka. Bez obzira na to da li je on gospodar ili upravitelj svih stvari, bez obzira na to koliko je visok status čoveka među svim stvarima, on je i dalje sitno ljudsko biće pod Božjom vrhovnom vlašću, i nije ništa više do sitno ljudsko biće, stvoreno biće i on nikada neće biti iznad Boga.

– „Reč”, 1. tom, „Božja pojava i delo”, „Uspeh ili neuspeh zavise od puta kojim čovek korača”

Šta je istina u himni: „Sva stvorenja moraju doći pod Božju vrhovnu vlast”? Koji je red istina? (Svi redovi su istina.) Šta govori poslednji red? („Bez obzira na to koliko je visok status čoveka među svim stvarima, on je i dalje sitno ljudsko biće pod Božjom vrhovnom vlašću, i nije ništa više do sitno ljudsko biće, stvoreno biće i on nikada neće biti iznad Boga.”) Čovek nikada ne može biti iznad Boga, stvorena bića ne mogu nikada biti iznad Boga, a sve osim Boga spada u stvorena bića. Čovek nikada ne može biti iznad Boga – to je istina. Može li se ova istina promeniti? Da li će se promeniti na kraju vremena? (Neće.) To je istina. Ko može da Mi kaže šta je istina? (Istina je kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga.) U zajedništvu smo dvaput razgovarali o temi „Šta istina jeste”, pa hajde da sada razgovaramo o tome šta su kriterijumi. Ovde su važni kriterijumi. (Kriterijumi su standardna, ispravna načela, zakoni i pravila. Božje reči su osnova kriterijuma.) Ko još želi da nastavi? (Kriterijumi su najstandardnija, najtačnija načela, zakoni i pravila izvedena iz Božjih reči.) Ovde je dodat prefiks „naj”, ali da li je on zaista potreban? Koja je razlika između upotrebe prefiksa „naj” i njegovog izostavljanja? Kada koristimo „naj”, to implicira da postoji i drugo, treće mesto, i tako dalje. Šta vi mislite o dodavanju prefiksa „naj”? (On nije prikladan jer je istina jedini standard. Kada dodamo reč „naj”, ona sugeriše neku vrstu relativnosti, odnosno da su druge stvari sekundarne i tercijarne u odnosu na nju.) Da li je ovo objašnjenje tačno? (Jeste.) To ima smisla. Ako imate ispravan stav i razumevanje definicije „Šta istina jeste”, te jasno razumete da je Bog istina, onda možete da razumete da li treba dodati prefiks

„naj”, da li je ispravno dodati ovu reč, koju razliku pravi ako je dodamo, šta znači ako je ne dodamo, a šta znači ako je dodamo. Sada smo potvrdili da je ispravno da ne dodajemo prefiks „naj”. Koju je grešku napravio čovek koji je dodao ovaj prefiks? On je smatrao da, bez obzira na to koji se aspekt Boga opisuje, prefiks „naj” treba biti dodat. U čemu je pogrešio kada je napravio ovakvo poređenje? Koja se Božja izjava osporava, koja istina? (Stvorena bića nikada ne mogu biti iznad Boga; dodavanjem prefiksa „naj” sugeriše se da postoji sekundarno i tercijarno rangiranje između stvorenih bića i Boga.) Da li je to tačno? (Jeste.) To ima smisla, može se objasniti na ovaj način. Postoji li još neka izjava koja potvrđuje da je dodavanje prefiksa „naj” pogrešno? (Sećam se nečega, a to je da istina može doći jedino od Boga, jedino je Bog istina, pa ne smeju postojati relativni izrazi poput drugog mesta, trećeg mesta, i tako dalje.) I to je tačno. (Istina je kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga. Zakoni, pravila i kriterijumi mogu doći jedino od Boga, a ljudi nemaju kriterijume ni zakone za svoje postupke, niti mogu da uspostave pravila ponašanja, pa nema potrebe za dodavanjem prefiksa „naj”.) Ovo objašnjenje je malo praktičnije. Još nešto? (Božji autoritet i Božja suština su jedinstveni. Božja suština je istina i ništa se ne može uporediti sa njom. Dodavanjem prefiksa „naj” ukazuje se na to da istina više nije jedinstvena.) Kako vam se čini ova izjava? (Dobra je.) Šta je dobro u vezi sa njom? (Naglašava da je Bog jedinstven.) „Jedinstven” – svi ste zaboravili ovaj izraz. Bog je jedinstven. Da li se kriterijumi iz svake rečenice koju je Bog izgovorio, kao i iz svakog Božjeg zahteva upućenog čoveku, mogu pronaći među ljudima? (Ne.) Da li ljudsko znanje, tradicionalna kultura ili misli sadrže ove stvari? (Ne.) Mogu li stvoriti istinu? Ne, ne mogu. Prema tome, dodavanje prefiksa „naj” sugeriše da postoji sekundarno i tercijarno rangiranje, koje pravi razliku između visokog, niskog i još nižeg i koje stvari deli na prvi, drugi i treći nivo… To znači da sve ispravne stvari mogu postati kriterijum prema određenom redosledu. Može li se to ovako razumeti? (Može.) Dakle, u čemu je problem sa dodavanjem prefiksa „naj”? Ovaj prefiks pretvara Božje reči i Božju istinu u nešto relativno, u nešto što je relativno veće od znanja, filozofija i drugih ispravnih stvari među ljudima koje je On stvorio. To istinu deli na nivoe. Shodno tome, ispravne stvari među iskvarenim ljudima takođe postaju istina. Štaviše, takve stvari postaju i kriterijumi za ljudsko vladanje i delovanje – samo na relativno nižem nivou. Primera radi, pojmovi poput civilizovanosti, ljubaznosti, ljudske dobrote i nekih dobrih karakteristika s kojima se ljudi rađaju, postaju kriterijumi – šta se time implicira da su postali? (Istina.) Postali su istina. Pogledajte, dodavanje prefiksa „naj” menja prirodu ovog kriterijuma. Kada se priroda kriterijuma promeni, da li se menja i definicija Boga? (Da.) Šta postaje definicija Boga? U ovoj definiciji, Bog nije jedinstven; Božji autoritet, moć i suština nisu jedinstveni. Bog je jednostavno najbolje rangirana uloga koja ima moć i autoritet među ljudima. Svaki član ljudskog roda koji ima sposobnost i prestiž može se smatrati ravnim Bogu i može se komentarisati pod jednakim uslovima, samo ne na toliko visokom i velikom nivou u odnosu na Boga. Oni relativno pozitivni pojedinci i starešine među ljudskim rodom mogu se svrstati odmah iza

Boga, pa postaju drugi, treći i četvrti po važnosti… a Bog je najviši po rangu. Zar takvo tumačenje ne menja u potpunosti Božji identitet i suštinu? Samo jednom rečju, odnosno prefiksom „naj", Božja suština se u potpunosti menja. Da li je to problem? (Jeste.) Dakle, kako su ove reči tačne ako ne dodamo prefiks „naj"? (One iznose činjenicu.) Koja je to činjenica? (Da je Bog istina, načelo, standard i kriterijum.) To je činjenica da svi ovi kriterijumi potiču od Boga. Među iskvarenim ljudima i stvorenim bićima ne postoje takvi kriterijumi. Bog je jedini izvor koji izražava ove kriterijume. Samo On poseduje tu suštinu. Stvarnost i kriterijumi svih pozitivnih stvari mogu doći jedino od Boga. Da li čovek može postati Bog ako zna ponešto o određenim načelima o ljudskom vladanju i delovanju, ako obožava Boga i zna ponešto o kriterijumima i razume određene istine? (Ne može.) Da li je on izvor istine? Da li je govornik istine? (Nije.) Da li se onda može nazivati Bogom? Ne. To je suštinska razlika. Razumete li? (Da.) Iako sam do sada već dvaput govorio o tome „Šta istina jeste", vaši odgovori i dalje sadrže ogromnu grešku – pretvaraju Boga u jedno od stvorenih bića, a stvorena bića čine ravnopravnim Bogu, izjednačavajući odnos između njih. Time se menja priroda problema, što je isto što i poricanje Boga. Bog je Stvoritelj, ljudi su stvorena bića – to nisu uloge istog ranga. Ali šta se dešava kada dodate prefiks „naj"? Oni postaju isti u smislu suštine i ranga, razlikuju se samo po superiornosti, odnosno inferiornosti. Kada sam vas o tome detaljnije propitivao, vi ste u sebi pomislili: „Zar nas time ne potcenjuje? Svi smo mi obrazovani ljudi, kako bismo mogli da zaboravimo tih par reči? Možemo o tome lagodno da razgovaramo, da ne moramo čak ni da pogledamo svoje beleške." Problem je otkriven čim ste otvorili usta. Nakon Mog izlaganja, pročitali ste beleške nekoliko puta, ali i dalje niste mogli tačno da ih ponovite. Koji je razlog za to? Još uvek ne razumete istinu o tome. Neko je dodao prefiks „naj" i pomislio: „Niko od vas nije dodao 'naj'; izgleda da nemate dovoljno vere u Boga, zar ne? Gledajte mene, ja sam dodao 'naj'. To pokazuje da sam obrazovan – nisam uzalud studirao!" Kada je dodao „naj", većina vas nije primetila problem. Vas par je primetilo da nešto nije u redu, ali niste mogli da objasnite zašto. Kada su drugi to objasnili, razumeli ste u teoriji i znali ste da je objašnjenje tačno. Ali da li ste ga razumeli u smislu istine? (Nismo.) U zajedništvu sam govorio o tome zašto je pogrešno dodati prefiks „naj" i vi ste to razumeli, ali da li ste uistinu razumeli suštinu ovog problema? (Nismo.) Niste to jasno videli. Zašto je to tako? (Zato što ne razumemo istinu.) A zašto ne razumete istinu? Zar niste razumeli šta sam rekao? Ako ste razumeli, kako i dalje ne razumete istinu? Koliko poglavlja postoji na temu „Sâm Bog, jedinstveni"? Koliko puta ste ih pročitali? Da li zaista razumete te reči? (Ne.) Ne razumete, tako da ste danas ispali budale. Te reči su vas razotkrile. Zar nije tako? (Jeste.) Da li ste nešto naučili iz ovoga? Da li ćete i sledeći put kada naiđete na nešto ovako postupiti prema svojoj samozvanoj pameti? Ne biste se usudili, zar ne? Ako čovek ne razume istinu, neće mu koristiti nikakvo obrazovanje niti znanje. Da si neobrazovan i da ne znaš kako da koristiš tu reč, možda ne bi dodao prefiks „naj", pa ne bi došlo do ovog problema. U krajnjem slučaju, ne bi ovako pogrešio i napravio budalu od sebe. Ali pošto si ti obrazovan, te razumeš značenje i upotrebu

određenih reči, primenio si ih na Boga. Shodno tome, napravio si problem, pretvarajući pamet u neumesnost. Ako to primeniš na čoveka, onda je to samo idolizacija i laskanje, što je u najboljem slučaju odvratno. Ali ako to primeniš na Boga, problem postaje ozbiljan. To postaje reč koja negira Boga, opire se Bogu i osuđuje Boga. To je greška koju često prave iskvareni ljudi koji nemaju istinu. Ubuduće, budite oprezni da ne dodajete nemarno priloge ili prideve. Zbog čega? Zato što su Božji identitet, suština, reči i narav oblasti u kojima iskvareni ljudi pokazuju najviše nedostataka, gde je njihovo razumevanje najpovršnije i najoskudnije. Prema tome, ljudi koji ne razumeju istinu moraju paziti da ne postupaju nepromišljeno – bolje je biti obazriv.

I. Detaljna analiza ideje „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš”

Neki ljudi su upravo objasnili definiciju i koncept istine. Vi razumete definiciju i koncept istine, ali da li zaista razumete ono što istina jeste? Moram da vas testiram. Kako ću vas testirati? Koristiću vaše prednosti da bih vas testirao. A šta su vaše prednosti? Upoznati ste sa učenjem, rečima i vokabularom; sa raznim filozofijama i pristupima ovozemaljskom ophođenju koje poseduju ljudi iz svih slojeva društva; upoznati ste sa tradicionalnim kulturama ljudi, kao i sa njihovim predstavama i uobraziljama. Takođe vam nisu strani ni razni zakoni i predstave kojima se vode ljudi svih rasa, etničkih pripadnosti i nacionalnosti. Zar to nisu vaše prednosti? Neke od njih spadaju u relativno ustaljene idiome, neke u poslovice, a neke u izreke; neke od njih su popularni izrazi koje običan narod često koristi. Zapitajte se, o kojim stvarima ljudi često imaju duboka razmišljanja i stavove koje pretvaraju u idiome? Hajde da najpre detaljno analiziramo nekoliko izreka, idioma i zakona, kao i ljudski pristup ovozemaljskom ophođenju i njihove tradicionalne predstave, kako bismo mogli tačno da razumemo šta istina jeste. Razmatraćemo šta istina zapravo jeste iz negativne perspektive. Da li je to dobar pristup? (Jeste.) Dakle, dajte nam jedan primer za početak. (Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.) Da li je ova izjava tačna? (Nije.) „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.” Hajde da zajedništvo započnemo razgovorom o ovoj izjavi. Izvolite, objasnite šta ova izreka znači. (Znači da treba da veruješ onima koje zapošljavaš i da ne gajiš sumnje prema njima. Ako nekome ne veruješ, onda ga nemoj zapošljavati.) To je doslovna interpretacija. Za početak, recite Mi da li se većina ljudi u svetu slaže sa ovom izrekom ili ne? (Slaže se.) Većina se slaže s njom. Može se reći da se većina ljudi u ovom društvu drži izreke: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš”, kao načela za zapošljavanje drugih, te se pridržavaju ove izreke u svom ophođenju prema ljudima. Prema tome, da li je bilo koji aspekt ove izreke tačan? (Nije.) Zašto onda većina nevernika ovu izreku smatra tačnom i bezuslovno je prihvata i primenjuje? Šta je njihova motivacija za takvo postupanje? Zbog čega to govore? Neki ljudi kažu: „Ako ćeš nekoga zaposliti, onda ne smeš da sumnjaš u njega, moraš mu verovati. Moraš verovati da ta osoba ima talenat i karakter da obavi

posao i da će ti biti odana. Ako joj ne veruješ, onda je nemoj zaposliti. Kao što izreka kaže: 'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.' Ova izreka je tačna." Zapravo, ova izreka nije ništa drugo do đavolska priča koja navodi na stranputicu. Odakle potiče? Koja je njena namera? Kakvu spletku sprema? (Bože, sećam se da je tokom našeg poslednjeg razgovora pomenuto da ako neki ljudi ne žele da im se drugi mešaju u posao, oni bi rekli: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš." Ono što time žele da kažu je: „Pošto si mi dao ovaj posao i pošto sam ti koristan, onda ne treba da se mešaš u moj rad – ne treba da se petljaš u ono što radim.") Kakvu narav imaju ljudi koji upotrebljavaju ovu izreku? (Imaju narav antihrista, samovoljnu i koja ne priznaje nikakav zakon osim svog.) Njihova narav je zaista takva. Da li su oni koji koriste ovu izreku i koji su je osmislili oni koji zapošljavaju ili oni koji su zaposleni? Kome ova izreka najviše koristi? (Onima koji su zaposleni.) Kako ova izreka koristi onima koji su zaposleni? Ako svom poslodavcu neprestano naglašavaju ovu izreku, oni njemu usađuju određenu misao; to ima prirodu usađivanja i indoktrinacije. Time kao da poslodavcu govore: kada jednom zaposliš nekoga, moraš da veruješ da će ti biti odan. Moraš da veruješ da će dobro obaviti posao, da ima tu sposobnost. Ne smeš da sumnjaš u njega, jer ta sumnja ide na tvoju štetu. Ako se uvek dvoumiš, ako uvek pokušavaš da im nađeš zamenu, to može uticati na njihovu odanost prema tebi. Kada poslodavac to čuje, da li će lako potpasti pod uticaj ove izreke ili njome biti zaluđen? (Hoće.) A kada poslodavac potpadne pod uticaj ili je zaluđen, korist će imati onaj koji je zaposlen. Pretpostavimo da poslodavac prihvati ovaj način razmišljanja i da ne gaji nikakve sumnje niti nepoverenje prema osobi koju zapošljava; on ne nadzire niti proverava posao koji je ta osoba obavila, da li mu je ta osoba odana odnosno da li je ona sposobna da te stvari obavlja. U tom slučaju, osoba koja je zaposlena može izbeći nadzor i kontrolu tog poslodavca, pa shodno tome može raditi šta god hoće, bez obzira na želje poslodavca. Recite Mi, kada zaposleni koristi ovu izreku, da li zaista ima karakter da u potpunosti bude odan svom poslodavcu? Da li njega zaista nije potrebno nadzirati? (Nije potrebno.) Zašto to kažemo? Opštepoznata je činjenica od davnina do danas da su ljudska bića duboko iskvarena, oni imaju iskvarene naravi i naročito su lukavi i lažljivi; ne postoje pošteni ljudi i čak i budale lažu. To stvara velike poteškoće kada je reč o zapošljavanju drugih ljudi i gotovo je nemoguće pronaći nekoga ko je vredan poverenja, a kamoli nekoga na koga se u potpunosti možeš osloniti. Poslodavac se najviše može nadati da pronađe nekoliko relativno upotrebljivih ljudi. Pošto nema ljudi dostojnih poverenja, kako je onda moguće da „ne sumnjaš u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaš one u koje sumnjaš". Nije moguće, jer niko nije pouzdan. Kako, dakle, treba da koristimo one koji su relativno upotrebljivi? Možemo ih koristiti samo kroz nadziranje i davanje direktiva. Nevernici šalju doušnike i špijune da nadziru osobu koju su zaposlili kako bi sebi garantovali relativni osećaj sigurnosti. Prema tome, u drevnim vremenima, ljudi su se zavaravali kada su rekli: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš." Onaj koji je skovao ovu izreku: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne

zapošljavaj one u koje sumnjaš", zapravo je nije sâm primenjivao. Da jeste, onda bi zaista bio nepromišljeni pojedinac, budala prve klase koja se lako može obmanuti i prevariti. Zar to nije činjenica? Hajde da razgovaramo o tome gde se krije najznačajnija greška u izreci: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš." Na čemu se zasniva izreka: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš"? Zasniva se na tome da je osoba koja je zaposlena potpuno pouzdana, odana i odgovorna. Da bi poslodavac upotrebio izreku: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš", on mora biti 100% siguran da je zaposleni baš takva osoba. Danas se takvi pojedinci ne mogu pronaći, gotovo da i ne postoje, čime izjava „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" postaje besmislena. Ako odabereš nepouzdanu osobu, a zatim upotrebiš izreku: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" da bi potisnuo svoje sumnje o toj osobi, zar se time ne zavaravaš? Da li je osoba koja se zapošljava u stanju da bude pouzdana i da zadatke obavlja odano i odgovorno samo zato što ti ne sumnjaš u nju? U stvarnosti, ona će nastaviti da postupa u skladu sa time kakva je zapravo osoba, bez obzira na tvoje sumnje. Ako je ta osoba lažljiva, onda će nastaviti da radi lažljive stvari; ako je bezazlena, nastaviće da se ponaša bezazleno. To ne zavisi od toga da li ti gajiš izvesne sumnje u nju ili ne. Recimo, primera radi, da zaposliš lažljivu osobu. U svom srcu znaš da je ta osoba lažljiva, ali joj ipak kažeš: „Ne sumnjam u tebe, slobodno obavljaj svoj posao samouvereno"; da li će ta osoba onda postati bezazlena i posao obavljati na bezazlen način samo zato što ti ne sumnjaš u nju? Da li je to moguće? S druge strane, ako zaposliš bezazlenu osobu, da li će ona postati lažljiva ako ti sumnjaš u nju ili ako je ne razumeš? Ne, neće. Prema tome, izreka „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš", samo je budalin pokušaj da umiri svoju savest, to je samoobmanjujuća glupost. Do kojih granica doseže ljudska iskvarenost? Težnja za statusom i moći je dovela do toga da se očevi i sinovi, kao i braća, okrenu jedan protiv drugog i međusobno se ubijaju; učinila je da se majke i ćerke međusobno mrze. Kome se može verovati? Ne postoji osoba koja je potpuno pouzdana, samo osobe koje se relativno mogu zaposliti. Bez obzira na to koga zaposliš, jedini način da sprečiš greške je da tu osobu posmatraš i nadgledaš. Prema tome, izreka „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" jeste samoobmanjujuća. To je besmislena zabluda koja uopšte ne drži vodu. Zašto Bog u poslednjim danima izražava istinu i obavlja delo suda da očisti i spasi ljudski roda? Zato što je ljudski rod duboko iskvaren. Niko se ne pokorava Bogu u potpunosti i niko nije pogodan za Božju upotrebu. Dakle, Bog neprestano zahteva da ljudi budu pošteni. Pošto su ljudi previše lažljivi, ispunjeni su Sotoninom iskvarenom naravi i imaju sotonsku prirodu. Ne mogu da se uzdrže od greha i činjenja zla, a sposobni su i da se svuda i uvek opiru Bogu i da Ga izdaju. Niko od iskvarenih ljudi ne može biti upotrebljen niti mu se može verovati. Zaista je teško odabrati i upotrebiti nekog pripadnika ljudskog roda! Pre svega, nemoguće je da ljudi nekoga istinski razumeju; drugo, ljudi ne mogu da

prozru jedni druge; treće, gotovo je nemoguće da se ljudi obuzdaju ili upravljaju drugima u posebnim okolnostima. U ovom kontekstu, najteže je pronaći nekoga koga možete upotrebiti. Prema tome, izreka: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš", potpuno je pogrešna i nije ni najmanje praktična. Kada birate i koristite nekoga na osnovu ove izreke, to je kao da tražite da budete prevareni. Svako ko ovu izreku smatra tačnom i istinitom gluplji je od svih ljudi. Može li ova izreka zaista rešiti poteškoće u korišćenju drugih ljudi? Naravno da ne. To je prosto način da se čovek uteši, samoobmanjuje i zavarava samog sebe.

Da li ste do ovog trenutka u našem zajedništvu stekli osnovno razumevanje toga da li je izreka: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" tačna? Da li je ova izreka istina? (Nije.) Šta je onda ona? (Ona je sotonska filozofija.) Preciznije rečeno, ova izreka služi kao izgovor onima koji žele da prevaziđu i da se oslobode kontrole i nadzora drugih; takođe je dimna zavesa koju šire svi zli ljudi da bi zaštitili svoje interese i postigli sopstvene ciljeve. Ova izreka je izgovor za one koji gaje skrivene motive da rade šta god žele. Ujedno je i zabluda koju šire takvi ljudi da bi opravdali bežanje od nadzora, kontrole i od osude moralne pravde i savesti. Međutim, sada ima nekih ljudi koji veruju da je izreka: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" praktična i tačna. Da li takvi ljudi imaju sposobnost rasuđivanja? Da li oni razumeju istinu? Da li su misli i gledišta takvih ljudi problematični? Ako neko u crkvi širi ovu izreku, on ima motiv za to – pokušava da navede druge na pogrešan put. Pokušava da koristi izreku: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" da bi otklonio slutnje i sumnje drugih u vezi sa sobom. To implicitno znači da želi da drugi ljudi veruju da on može da obavi posao, da veruju da je on neko ko se može upotrebiti. Da li je to njegova namera i cilj? Mora biti. U sebi misli: „Nikada mi ne verujete i uvek sumnjate u mene. U nekom trenutku ćete sigurno otkriti da imate neki omanji problem sa mnom i smeniti me. Kako da radim ako mi je to stalno na pameti?" Dakle, on širi ovakav stav da bi mu Božja kuća verovala bez sumnje i da bi ga pustila da slobodno radi, čime on postiže svoj cilj. Ako neko zaista stremi ka istini, trebalo bi da se pravilno ophodi prema nadzoru Božje kuće nad svojim radom kada to uoči, jer zna da je to zarad njegove zaštite i, što je još važnije, da to znači biti odgovoran za delo Božje kuće. Iako može otkriti svoju iskvarenost, može se moliti Bogu i zatražiti od Njega da ga ispita i zaštiti, ili se može zakleti Bogu da će prihvatiti Njegovu kaznu ako počini zlo. Zar mu to neće pružiti mir? Zašto širi zablude da bi ljude naveo na pogrešan put i postigao svoje ciljeve? Neke starešine i delatnici uvek imaju stav otpora prema nadziranju Božjeg izabranog naroda ili prema naporima viših starešina i delatnika da se informišu o njihovom radu. Šta oni misle? „'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.' Zašto me uvek nadgledate? Zašto me koristite ako mi ne verujete?" Ako ih pitate o njihovom poslu ili se raspitujete o njihovom napretku, a zatim ih pitate o njihovom ličnom stanju, zauzeće još odbrambeniji stav: „Ovaj posao je poveren meni, spada u moju nadležnost. Zašto se mešate u moj rad?" Iako se ne

usuđuju da to otvoreno kažu, oni će nagovestiti: „Kao što kaže izreka: 'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš'. Zašto si ti tako sumnjičava osoba?" Čak će te osuditi i etiketirati. A šta ako ti ne razumeš istinu i nemaš sposobnost rasuđivanja? Kada čuješ njihovu insinuaciju, reći ćeš: „Da li sam ja sumnjičav? Onda nisam u pravu. Ja sam lažljiv! U pravu si: Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš." Zar na taj način nisi naveden na stranputicu? Da li je izreka: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" u skladu sa istinom? Ne, to je besmislica! Ti rđavi ljudi su podmukli i lažljivi; ovu izreku predstavljaju kao istinu da bi smetenjake navodili na stranputicu. Kada smetenjak čuje ovu izreku, on zaista kreće stranputicom jer postaje zbunjen, govoreći: „On je u pravu, ogrešio sam se o njega. Sam je rekao: 'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš.' Kako sam mogao da sumnjam u njega? Posao se ne može ovako obavljati. Moram ga ohrabriti bez petljanja u njegov rad. Pošto ga koristim, moram da mu verujem i da ga pustim da radi slobodno i bez ograničavanja. Moram mu dati prostora da radi. On je sposoban da obavi posao. A čak i da nije, Sveti Duh i dalje deluje!" Kakva je to logika? Da li je bilo koji njen deo u skladu sa istinom? (Nije.) Sve ove reči zvuče tačno. „Ne možemo ograničavati druge." „Ljudi ne mogu da urade ništa; Sveti Duh je taj koji obavlja sav posao. Sveti Duh sve proučava. Ne moramo da sumnjamo jer je sve u potpunosti u Božjim rukama." Ali, kakve su to reči? Zar ljudi koji ih izgovaraju nisu smetenjaci? Ne mogu da sagledaju ni ovo malo stvari i samo jedna rečenica ih navodi na stranputicu. Može se reći da većina ljudi izreku: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" smatra istinom, te da ih ona sputava i navodi na stranputicu. Ona ih ometa i utiče na njih u procesu odabira i korišćenja ljudi, pa čak i diktira njihove postupke. Shodno tome, mnoge starešine i delatnici uvek nailaze na poteškoće i bojazni kada proveravaju rad crkve, unapređuju i koriste ljude. Naposletku, sve što mogu jeste da se uteše rečima: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš." Kada god pregledaju ili se raspituju o poslovima, oni misle: „'Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš'. Treba da verujem svojoj braći i sestrama, jer, na kraju krajeva, Sveti Duh proučava ljude, pa ne treba uvek da sumnjam u druge i da ih nadzirem." Ova fraza utiče na njih, zar ne? Koje posledice nastaju pod uticajem ove fraze? Pre svega, ako se neko slaže sa idejom: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš", da li će on pregledati i određivati smer tuđeg rada? Da li će nadzirati i pratiti tuđi rad? Ako ova osoba veruje svima koje koristi i nikada ne pregleda njihov rad, ne daje im direktive niti ih nadzire, da li onda ona obavlja svoju dužnost odano? Može li ona da sprovodi rad crkve na kompetentan način i da izvrši Božji nalog? Da li je odana Božjem nalogu? Drugo, ovo nije samo neuspeh u pridržavanju Božjih reči i svojih dužnosti, već prihvatanje da su Sotonine spletke i Sotonina filozofija za ovozemaljsko ophođenje istina koju slede i primenjuju. Ti slušaš Sotonu i živiš prema sotonskoj filozofiji, zar ne? Nisi osoba koja se pokorava Bogu, a još si manje osoba koja se pridržava Božjih reči. Ti si pravi nitkov.

Kada zanemaruješ Božje reči i umesto njih prihvataš i primenjuješ sotonske fraze kao istinu, ti izdaješ istinu i Boga! Ti radiš u Božjoj kući, a ipak se u svojim postupcima vodiš načelima sotonske logike i filozofijom za ovozemaljsko ophođenje; kakva si ti to osoba? Ti si neko ko izdaje Boga i ko Ga ozbiljno sramoti. Koja je suština takvog postupanja? Otvoreno osuđivanje Boga i otvoreno poricanje istine. Da li je to suština? (Jeste.) Osim što ne slediš Božju volju, ti dozvoljavaš da se jedna od Sotoninih đavolskih izreka i sotonskih filozofija o ovozemaljskom ophođenju neobuzdano širi u crkvi. Takvim postupanjem postaješ Sotonin saučesnik, pomažeš Sotoni da sprovodi svoje aktivnosti u crkvi i ometaš i prekidaš rad crkve. Suština ovog problema je veoma ozbiljna, zar ne?

U današnje vreme, većina starešina i delatnika u svom srcu čuva Sotonin otrov i još uvek živi po sotonskim filozofijama i nema mnogo Božjih reči koje preovladavaju u njihovim srcima. Rad mnogih starešina i delatnika je problematičan – nikada ne pregledaju niti nadziru radove nakon što naprave radne aranžmane, iako u svojim srcima sigurno znaju da neki ljudi ne mogu da obavljaju te poslove i da će se problemi sigurno pojaviti. Međutim, pošto ne znaju kako da reše taj problem, oni jednostavno usvajaju stav: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš”, pa se provlače i čak postižu duševni mir. To dovodi do toga da neki ljudi nisu u stanju da obavljaju stvaran posao, već se bave opštim poslovima koje otaljavaju. Shodno tome, od rada crkve prave papazjaniju, a u nekim mestima čak dolazi i do krađe darova upućenih Bogu. Pošto ne može to da podnese, Božji izabrani narod ovaj problem prijavljuje Višnjem. Kada lažni starešina toga postane svestan, on ostaje zapanjen i oseća da je katastrofa na pomolu. Zatim ga Višnji pita: „Zašto nisi pregledao radove? Zašto si koristio pogrešnu osobu?” Na šta lažni starešina odgovara: „Nemam uvid u suštinu neke osobe, pa jednostavno sledim načelo ’Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš’. Nikada nisam očekivao da ću koristiti pogrešnu osobu i izazvati takvu katastrofu.” Da li smatrate da je stav: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš” tačan? Da li je ova fraza istina? Zašto bi on koristio ovu frazu u radu Božje kuće i u obavljanju svoje dužnosti? O kakvom se problemu ovde radi? „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš” su očito reči nevernika, reči koje dolaze od Sotone – pa zašto ih on smatra istinom? Zašto ne može da uvidi da li su ove reči ispravne ili pogrešne? Ovo su očigledno ljudske reči, reči iskvarenog ljudskog roda; one jednostavno nisu istina, u potpunosti su suprotne Božjim rečima i ne treba da služe kao kriterijum za ljudsko delanje, vladanje i obožavanje Boga. Kako, dakle, treba pristupiti ovoj frazi? Ako zaista imaš sposobnost raspoznavanja, koju vrstu istina-načela treba da koristiš umesto nje, koje bi služilo kao tvoje načelo primene? Trebalo bi da „obavljaš svoju dužnost dobro, svim svojim srcem, dušom i umom”. Kada postupaš svim srcem, svom dušom i umom, onda te niko ne ograničava; to podrazumeva biti jednog srca i uma, samo jednog. To je tvoja odgovornost i tvoja dužnost i treba da je obavljaš dobro jer je to sasvim prirodno i opravdano. Bez obzira na probleme na koje naiđeš, treba da postupaš u skladu sa

načelima. Reši te probleme kako god misliš da treba; ako je potrebno orezivanje, onda učini tako, a ako je potrebno smenjivanje, neka tako bude. Ukratko, postupaj prema Božjim rečima i istini. Zar to nije načelo? Zar to nije potpuno suprotno frazi: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš"? Šta znači ne sumnjati u one koje zapošljavaš i ne zapošljavati one u koje sumnjaš? To znači da ako si zaposlio osobu, ne treba da sumnjaš u nju, treba da joj prepustiš uzde, da je ne nadgledaš, već da je pustiš da radi kako joj je volja; a ako sumnjaš u nju, onda ne treba da je zaposliš. Zar ta izreka nema ovo značenje? To je potpuno pogrešno. Sotona je duboko iskvario ljudski rod. Svaka osoba ima sotonsku narav i spremna je da izda Boga i da Mu se opire. Može se reći da niko nije pouzdan. Čak i ako se neko zakune do sudnjeg dana, to bi bilo beskorisno jer ljude ograničava njihova iskvarena narav i ne mogu da se kontrolišu. Moraju da prihvate Božji sud i grdnju pre nego što mogu da reše problem svoje iskvarene naravi i temeljno reše problem svog opiranja i izdaje Boga – da razreše uzrok ljudskih grehova. Nisu pouzdani svi oni koji nisu prošli kroz Božji sud i pročišćenje i postigli spasenje. Nisu dostojni poverenja. Prema tome, kada nekoga koristite, morate ga nadzirati i usmeravati. Morate ih i orezivati i često razgovarati u zajedništvu o istini, i samo na ovaj način ćete moći da jasno vidite da li možete da nastavite da ih koristite. Ako postoje ljudi koji mogu da prihvate istinu i orezivanje, koji su u stanju da odano obavljaju svoju dužnost i koji kontinuirano napreduju u životu, onda jedino takve ljude možete zaista koristiti. Oni koje možete zaista koristiti imaju potvrdu dela Svetog Duha. Ljudi koji ne poseduju delo Svetog Duha nisu pouzdani; oni su radnici i najamnici. Činjenica je da, kada je reč o odabiru starešina i delatnika, eliminiše se relativno visoki procenat njih, barem polovina, dok se samo manjina smatra upotrebljivom i pogodnom za korišćenje. Neke crkvene starešine nikada ne nadziru niti proveravaju tuđi rad, te ne obraćaju pažnju na posao kada završe sa razgovorom u zajedništvu ili pravljenjem radnih aranžmana. Umesto toga, vode se izrekom: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš", pa čak i govore sami sebi: „Nek Bog završi ostalo". Zatim počinju da se prepuštaju komforu i lagodnosti, ne raspituju se o problemu, već ga ignorišu. Zar nisu površni kada ovako rade? Imaju li ikakav osećaj odgovornosti? Zar takvi ljudi nisu lažne starešine? Bog zahteva da ljudi obavljaju svoje dužnosti svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom. Istina je ono što Bog zahteva od ljudi. Zar starešine i delatnici, dok rade ili obavljaju svoje dužnosti, ne ispoljavaju opiranje Bogu i ne izdaju Boga ako poštuju reči đavola i Sotone pre nego Božje reči? Zašto Božja kuća, pri odabiru starešina i delatnika, bira samo ljude koji su voljni da prihvate istinu, dobre ljude koji imaju savest i razum i one koji su dobrog kova i koji su spremni da preuzmu posao? Zato što je ljudski rod duboko iskvaren i gotovo da niko nije pogodan za upotrebu. Osim ako neko nije prošao kroz godine obuke i negovanja, on obavlja posao veoma neefikasno i mnogo se muči da dobro obavlja svoje dužnosti, pa mu se mora suditi, mora se grditi i više puta orezivati da bi postao podoban za upotrebu. Većina ljudi se razotkriva i eliminiše za vreme obuke, a mnogo je veći procenat starešina i

delatnika koji su eliminisani. Zašto je to tako? Zato što je Sotona duboko iskvario ljudski rod. Većina ljudi ne voli istinu, niti ispunjava merilo savesti i razuma. Zato većina nije upotrebljiva. Da bi mogli da obavljaju neke dužnosti, moraju verovati u Boga nekoliko godina i razumeti malo istine. To je realnost iskvarenog čovečanstva. Prema tome, na osnovu ovoga možemo zaključiti da je fraza: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" potpuno pogrešna i da je praktično potpuno bezvredna. Sa sigurnošću možemo reći da je „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" jeres i zabluda; to je đavolska izreka, sotonska filozofija i ovakav opis je sasvim prikladan. Bog nikada nije rekao nešto poput: „Iskvarenom ljudskom rodu se može verovati". On je uvek zahtevao da ljudi budu pošteni, što dokazuje da među ljudima postoji vrlo malo onih koji su pošteni, da su svi skloni laganju i varanju i da svi imaju lažljivu narav. Štaviše, Bog je rekao da je verovatnoća da će Ga iskvareni ljudski rod izdati stoprocentna. Čak i ako Bog upotrebi neku osobu, ta osoba mora proći kroz godine orezivanja, a čak i dok je Bog koristi, ona mora proći kroz višegodišnji sud i grdnju da bi bila pročišćena. Pa sada vi Meni recite, postoji li neko ko je zaista pouzdan? Niko se ne usuđuje da to kaže. A šta se time dokazuje? Dokazuje se da su svi ljudi nepouzdani. Dakle, vratimo se na frazu: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš". Zbog čega je ona netačna? Šta je u vezi s njom apsurdno? Zar to nije očigledno? Ako neko i dalje veruje da je ova izreka na bilo koji način tačna ili primenljiva, onda je ta osoba zasigurno apsurdna i neko ko nema istinu. Danas ste sposobni da uočite problem u ovoj frazi i da ustanovite da je ona zabluda, a to je isključivo zato što ste iskusili Božje delo, te ste sada sposobni da jasnije vidite i steknete jasniji uvid u suštinu iskvarenog čovečanstva. Samo zbog toga možete da u potpunosti odbacite ovu đavolsku frazu, ovu jeres i zabludu. Da nije bilo Božjeg dela spasenja, i vas bi ova Sotonina đavolska izreka navela na stranputicu, pa biste je čak koristili kao standardnu poslovicu ili moto. Kako bi to bilo žalosno – uopšte ne biste imali istina-stvarnost.

Fraza: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" je fraza koju je većina ljudi već čula. Da li vi smatrate da je ova fraza ispravna ili pogrešna? (Pogrešna.) Pošto verujete da je pogrešna, zašto ona i dalje može da utiče na vas u stvarnom životu? Kada vas zadese ovakve stvari, ovaj stav će izaći na videlo. Ometaće vas u određenoj meri, a čim počne da vas ometa, vaš rad će biti kompromitovan. Dakle, ako veruješ da je ova fraza pogrešna i ustanovio si da je pogrešna, zašto ona i dalje utiče na tebe i zašto je i dalje koristiš da umiriš savest? (Zato što ljudi ne razumeju istinu, ne uspevaju da postupaju u skladu sa Božjim rečima, pa će kao svoje načelo i kriterijum za postupanje koristiti sotonsku filozofiju za ovozemaljsko ophođenje.) To je jedan od razloga. Ima li i drugih? (Zato što je ova fraza relativno u skladu sa ljudskim telesnim interesima, pa će oni prirodno postupiti prema ovoj frazi kada ne razumeju istinu.) Ljudi se ne ponašaju ovako samo kada ne razumeju istinu; čak i kada razumeju istinu, možda neće biti sposobni da postupaju u skladu sa njom. Tačno je da je ova izreka „relativno u

skladu sa ljudskim telesnim interesima". Da bi zaštitili svoje telesne interese, ljudi će radije slediti lukavi trik ili sotonsku filozofiju za ovozemaljsko ophođenje nego primenjivati istinu. Osim toga, imaju osnovu za takvo postupanje. O kakvoj osnovi je reč? Da je ova izreka široko prihvaćena među ljudima kao ispravna. Kada ljudi obavljaju određene stvari u skladu sa ovom frazom, svoje postupke mogu opravdati pred svima i niko ih ne može kritikovati. Bilo sa moralnog ili pravnog stanovišta, ili, pak, sa stanovišta tradicionalnih predstava, reč je o stavu i praksi koji drže vodu. Dakle, kada nisi voljan da primenjuješ istinu ili kada je ne razumeš, ti bi radije uvredio Boga, prekršio istinu i povukao se na mesto koje ne prelazi moralnu granicu. A koje je to mesto? To je krajnja granica da „ne sumnjaš u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaš one u koje sumnjaš". Povlačenje na ovo mesto i postupanje u skladu sa ovom frazom će ti pružiti mir. Zašto ti to pruža mir? Zato što i svi ostali razmišljaju na ovaj način. Štaviše, u svom srcu takođe gajiš predstavu da „zakon nije moguće sprovoditi ako ga svi krše", pa misliš: „Svi razmišljaju na ovaj način. Ako postupam u skladu sa ovom frazom, nema veze da li će me Bog osuditi, jer ionako ne mogu da vidim Boga niti da dodirnem Svetog Duha. Barem ću u očima drugih biti viđen kao osoba sa ljudskim crtama, kao neko ko ima iole savesti". Biraš da izdaš istinu zarad ovih „ljudskih crta", da te ljudi ne bi posmatrali s neprijateljstvom u očima. Svi će onda imati dobro mišljenje o tebi, neće te kritikovati, živećeš udobnim životom i imati duševni mir – ono za čime tragaš je duševni mir. Da li je duševni mir ispoljenje čovekove ljubavi prema istini? (Ne, nije.) Kakva je to onda narav? Da li ona gaji lažljivost? Da, u njoj je sadržana lažljivost. Malo si razmislio o tome i znaš da fraza: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" nije ispravna, da ona nije istina. Zašto, onda, kada naiđeš na prepreku, i dalje ne biraš istinu, već, naprotiv, držiš se filozofske fraze izvedene iz tradicionalne kulture, koja je ljudima najprihvatljivija? Zbog čega to biraš? To se odnosi na ljudske kompleksne misli, a kada postoje kompleksne misli, kakva se narav podrazumeva? (Rđavost.) Osim rđavosti, ovde postoji još jedan aspekt. Iako ovu frazu ne priznaješ kao potpuno tačnu, ipak si u stanju da je se pridržavaš i dozvoljavaš da te poljulja i da te kontroliše. Jedno je sigurno: ti imaš odbojnost prema istini i ti nisi neko ko voli istinu. Zar ti narav nije takva? (Da, jeste.) To je sasvim sigurno. Mnogi stavovi utiču na ljude kada obavljaju određene stvari i mada ti u svom srcu zapravo ne veruješ da su takvi stavovi tačni, ipak si u stanju da ih poštuješ i da ih se pridržavaš, što je proizašlo iz određene naravi. Iako smatraš da su ovi stavovi pogrešni, oni i dalje mogu da utiču na tebe, da te poljuljaju i manipulišu tobom. To je rđava narav. Primera radi, neki ljudi se drogiraju ili se kockaju, a ujedno pričaju da su upotreba droga i kockanje loši, pa čak i savetuju druge da ne rade takve stvari kako potencijalno ne bi izgubili sve. Veruju da su takve stvari pogrešne, da su to negativne stvari, ali mogu li da ih se odreknu i da odustanu od njih? (Ne.) Nikada neće moći da se zaustave i čak otvoreno kažu: „I kockanje je način da se zaradi novac, pa može postati profesija." Zar to ne prikazuju u boljem svetlu? U stvarnosti, oni u sebi misle: „Kakva je to profesija? Založio sam sve vredno što imam i izgubio sam sav novac koji sam od toga

zaradio. Na kraju, nijedan kockar ne može voditi normalan život." Zašto onda to i dalje prikazuju u boljem svetlu? Jer ne mogu da prestanu. A zbog čega ne mogu da prestanu? Jer je to u njihovoj prirodi, već je ukorenjeno u njima. Ta stvar im je potrebna i ne mogu se pobuniti protiv nje – to je njihova priroda. Već smo manje-više dovoljno razgovarali o frazi: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš". Da li ova fraza utiče na čoveka zato što je imao trenutni nagon da prihvati takvo gledište ili zato što je Sotona, koristeći trenutnu nepažnju, usadio ovakvo gledište u tog čoveka, navodeći ga da postupa na ovaj način? (Ne.) Ovo podrazumeva čovekovu iskvarenu prirodu; čovek bira ovaj put jer mu je to u prirodi. Pošto smo na ovaj način detaljno analizirali frazu: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš", sada je u suštini razumete. Ova fraza se karakteriše kao sotonska filozofija za ovozemaljsko ophođenje – ona nipošto nije istina. Ima li ikakve veze sa istinom? (Nema.) Nema apsolutno nikakve veze sa istinom i Bog je osuđuje. Ova fraza nije istina; ona dolazi od Sotone, ne od Boga. Sa sigurnošću se može reći da ova fraza nema apsolutno nikakve veze sa istinom niti sa kriterijumom prema kojem bi vernici u Boga trebalo da deluju, da se vladaju i obožavaju Boga. Ova fraza je u potpunosti osuđena. Lažne karakteristike ove fraze su relativno očigledne, što vam omogućava da procenite da li je ona tačna ili ne.

II. A. Detaljna analiza ideje „Spavati na pruću i lizati žuč"

Hajde da razgovaramo o još jednoj izreci: „Spavati na pruću i lizati žuč". Ko može da objasni šta to znači? (U izreci: „spavati na pruću i lizati žuč", pruće se odnosi na drva za ogrev, a žuč na žučnu kesu. Izreka govori o tome kako je Gouđijen, kralj kraljevstva Jue, svakog dana spavao na gomili drva za ogrev i lizao žučnu kesu, te kako je želeo da se osveti, uzdigne iz pepela svog poraza i obnovi svoje kraljevstvo.) Objasnio si pozadinu ove izreke, odnosno iz koje priče ova izreka potiče. Kada objašnjavaš neku izreku, uobičajeno je da, osim što objašnjavaš pozadinu te izreke, moraš da objasniš i njeno prošireno značenje – na šta ona metaforički ukazuje kada je ljudi koriste u modernom dobu. Objasni je ponovo. (To je metafora za osobu koja veoma dugo ulaže trud, koja se bori i naporno radi da bi ostvarila svoje ciljeve i želje.) Kako onda treba objasniti „pruće" i „žučnu kesu" u ovom kontekstu? Nisi objasnio ova dva aspekta značenja. Ako pogledamo reči, „pruće" se odnosi na vrstu ogrevnog drveta sa trnjem; ležao je na trnovitom ogrevnom pruću da bi spavao, a zatim je često sebe podsećao na svoje okolnosti i sramotu, kao i na misiju koju je nosio na svojim plećima. Pored toga, okačio je žučnu kesu na plafon i lizao je svakog dana. Šta ljudi osećaju kada svakog dana liže žučnu kesu? (Gorčinu.) Bila bi strašno gorka! On je to osećanje iskoristio da bi podsetio sebe da ne zaboravi svoju mržnju, da ne zaboravi svoju misiju i da ne zaboravi svoju želju. Šta je on želeo? Veliki zadatak obnove svog kraljevstva. Na šta se obično odnosi metafora: „Spavati na pruću i lizati žuč"? Obično se odnosi na osobu koja se nalazi u nesrećnim okolnostima, ali koja ne zaboravlja svoju misiju i želje, i koja je spremna da

plati cenu za svoje želje, aspiracije i misiju. Ovo je manje-više značenje te izreke. Da li je u očima svetovnih ljudi izreka: „Spavati na pruću i lizati žuč" pozitivna ili negativna? (Pozitivna.) Zbog čega se smatra pozitivnom izrekom? Ona može da motiviše ljude da usled svojih nedaća ne zaborave svoju mržnju, da ne zaborave svoju sramotu, te da naporno rade i teže ka tome da postanu jači. To je relativno inspirativna izreka. U očima svetovnih ljudi, ovo je nesumnjivo pozitivna izreka. Ako ljudi postupaju prema ovoj izreci, onda nema sumnje da ono što rade, motivacija za njihovo postupanje, način na koji obavljaju zadatke i načela kojih se pridržavaju, jesu ispravni i pozitivni. Time u stvari želimo da kažemo da nema ničeg fundamentalno pogrešnog u vezi sa ovom izrekom, pa šta onda želimo detaljno da analiziramo pominjanjem ove izreke? Šta želimo da kažemo? (Želimo detaljno da analiziramo načine na koje je ova izreka kontradiktorna istini.) Tačno tako, želimo da utvrdimo da li je ona istina ili nije. Pošto je izreka sasvim „ispravna", vredi da je detaljno analiziramo i potvrdimo u kojim tačno aspektima je „ispravna". Zatim ćemo dobiti njenu preciznu definiciju, pa možemo sagledati da li je ona zapravo istina ili ne. To je krajnji cilj koji želimo da postignemo. Izreka: „Spavati na pruću i lizati žuč" predstavlja zakon opstanka kojeg se pridržavaju ljudi u posebnim okolnostima. Hajde da se najpre uverimo sa sigurnošću – da li je ova izreka istina? (Nije.) Nemojmo odmah počinjati s tim da li je ona istina ili nije. Na osnovu njenog bukvalnog značenja koje ljudi vide, ova izreka nema negativno značenje. Dakle, koje je njeno pozitivno značenje? Može da motiviše ljude, da im dâ odlučnost, da ih natera da se bore, da se ne povlače, da ne budu obeshrabreni i da ne budu kukavice. Postoji jedan aspekt u kojem ima pozitivno značenje. Međutim, u kojim je okolnostima potrebno da se ljudi pridržavaju načela vladanja i delanja sadržanih u ovoj izreci? Da li postoji veza između načela ove izreke i verovanja u Boga? Postoji li neka veza sa sprovođenjem istine u delo? Postoji li neka veza sa obavljanjem svoje dužnosti? Postoji li neka veza sa tim što sledimo Božji put? (Ne.) Tako ste brzo došli do zaključka? Kako znate da ne postoji veza? (Božje reči to ne govore.) Ovo je previše pojednostavljeno i neodgovorno. Kada nešto ne razumete, a kažete: „U svakom slučaju, to nije deo Božjih reči i ne znam šta ta izreka znači, pa neću da je slušam. Može da govori šta god želi, ali ja joj neću verovati", reći tako nešto je neodgovorno. Moraš ozbiljno da pristupiš tome. Kada jednom budeš ozbiljno pristupio ovoj izreci, kada je budeš u potpunosti razumeo i stekao pravu razboritost u vezi sa njom, nikada je nećeš tretirati kao istinu. Trenutno ne tražim od vas da poričete ispravnost ove izreke; naprotiv, navodim vas da shvatite da ova izreka nije istina i pokazujem vam koje istine treba da razumete i kako treba da se držite istine u istim okolnostima. Razumete li? Dakle, recite Mi kako je vi razumete. („Spavati na pruću i lizati žuč" govori o tome kako se treba ponašati u trenucima nesreće, ali pojam „nesreća" ne postoji u Božjoj kući. Kada Bog razotkriva ljude i stavlja ih na kušnje, sve je to deo Njegovog procesa usavršavanja ljudi – to nije nesreća. Ova izreka ljudima poručuje da ne smeju da zaborave nedaće koje su propatili, te da u budućnosti nadoknade izgubljeno. Ovaj izraz u Božjoj kući ne drži vodu. Daću jedan primer koji je

pomalo neprikladan: kada neke starešine smene sa dužnosti, oni koriste frazu „Spavati na pruću i lizati žuč” da bi se motivisali, govoreći: „Učiću od Gouđijena, kralja kraljevstva Jue, i spavaću na pruću i lizati žuč. Doći će vreme kada ću ponovo zauzeti svoje staro mesto i postati starešina. Videćete! Sada me kritikujete, govoreći da sam loš u ovom ili onom smislu. Jednog dana ću povratiti izgubljeno, pa ćete videti od čega sam zaista napravljen. Zasigurno će doći dan kada će poniženje koje sada trpim biti obrisano!”) Ovo je veoma dobar primer. Da li vas je prosvetio? Da li vi nekada želite da spavate na pruću i ližete žuč? Da li ikada razmišljate o tome da povratite izgubljeno? (Da. Imam takve misli kada ljudi negiraju moje stavove. Primera radi, kada s braćom i sestrama diskutujem o nekim pitanjima, a oni dovode u pitanje stavove koje iznosim, osećam prkos u svom srcu i pomislim: „Jednog dana ću dobro obaviti posao, pa ću vam pokazati.” Zatim ulažem veliki napor da naučim tu oblast rada, ali to je pogrešan način razmišljanja.) To nije stav prihvatanja istine, traganja za istinom ili sprovođenja istine u delo, već je to stav neposlušnosti i želje da se nešto dokaže drugima – to je stav nepriznavanja poraza. Ovakav stav se smatra pozitivnim među ljudima. Nikada ne priznati poraz na neki način označava dobar temperament i znači da je osoba uporna, pa zašto se onda kaže da to ne znači sprovođenje istine u delo? Zato što njihov stav kada obavljaju zadatke, kao i načela i motivacije koji stoje iza njihovih dela, nisu zasnovani na istini; naprotiv, zasnovani su na izreci iz tradicionalne kulture: „Spavati na pruću i lizati žuč”. Iako se može reći da ovakva osoba ima snažan nastup, te da njen način razmišljanja i stav želje za pobedom i nepriznavanja poraza zavređuje poštovanje ljudi iz sekularnog sveta, kakvi su ovaj način razmišljanja i temperament u odnosu na istinu? Oni su minijaturni i krajnje užasni; Bog ih mrzi. Ko još ima nešto da podeli? (Kada obavljam dužnost, mislim da me ljudi ne shvataju ozbiljno jer nisam upoznat sa tom oblašću rada. Pa u svom srcu tajno sebi kažem: „Moram dobro da proučim ovu oblast rada i da vam pokažem da sam zapravo sposoban.” Ponekad, kada ljudi ukažu na moje nedostatke u obavljanju dužnosti, ja se trudim da se promenim; podnosim teškoće i plaćam cenu da naučim posao; bez obzira na to koliko patim, pretrpim sve, ali ja ne tražim način da dobro obavljam svoju dužnost; naprotiv, želim da dođe dan kada ću navesti druge da se ugledaju na mene i kada ću moći da zadobijem njihovo poštovanje. I ja imam neku vrstu stanja spavanja na pruću i lizanja žuči.) Iz svega što ste podelili, primećujem problem. Verujete u Boga već dosta godina, napustili ste svoju porodicu i svoju karijeru, pretrpeli značajne poteškoće, a ipak ste požnjeli tako malo. Takođe ste sposobni da podnosite teškoće i da se dajete u svojim dužnostima, spremni ste i da platite cenu, ali zašto nikada ne napredujete u istini? Kako je moguće da razumete tako malo istina i da su one tako površne? Razlog za to je taj što ne stavljate akcenat na istinu. Uvek želite da spavate na pruću i ližete žuč, a vaša srca su ispunjena željom da se dokažete. Spavati na pruću i lizati žuč je kao „veliki čir” – mislite li da je to dobra stvar? Šta je krajnji rezultat spavanja na pruću i lizanja žuči? Kada čovek želi da dokaže da je sposoban i kompetentan, da nije inferioran u odnosu na druge, te da ni od koga ne može da izgubi, on će spavati na

pruću i lizati žuč. Drugim rečima, on će „podneti najveće teškoće da bi postao najveći od svih ljudi”. Dakle, na koji način se ispoljava spavanje na pruću i lizanje žuči? Prvi način na koji se ispoljava je nepriznavanje poraza. Drugi način je podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena. Možda nećete koristiti reči da s drugima diskutujete o stvarima, da ih opovrgavate ili da branite sebe, ali vi potajno ulažete napor. Kakav napor? To može biti cena koju plaćate: rad do kasno u noć, ustajanje rano ujutru ili čitanje Božjih reči i učenje o svojoj oblasti rada dok se drugi zabavljaju, i ulaganje dodatnog napora. Da li je to podnošenje teškoća? To se zove „spavanje na pruću i lizanje žuči”. Koji je treći način na koji se ova fraza ispoljava? Ispoljava se tako što ljudi na neki način u sebi imaju veliku ambiciju, pa se zbog te velike ambicije ne žale na svoje poteškoće. Žele da se drže ciljeva koje su postavili i koje žele da postignu, i žele da održe tu volju za borbom. O kakvoj je to volji za borbom reč? Primera radi, ako želiš da postaneš starešina ili da obaviš neki zadatak, u sebi uvek moraš da održavaš ovakvo stanje uma; nikada ne smeš zaboraviti na svoju odlučnost, svoju misiju, svoje ambicije i aspiracije. Kako biste to opisali u jednoj rečenici? (Nemoj izgubiti iz vida svoju prvobitnu motivaciju za nešto.) Ne gubiti iz vida svoju prvobitnu motivaciju za nešto je ispravno, ali nije dovoljno snažno. (U srcu gaji veliku ambiciju.) To je bolje. U ovome već ima malo tog osećanja. Kako možete izraziti ove reči tačnije i sažetije? (Volja za borbom i ambicije.) Kako biste ovo formulisali u celini? Mnogo bitaka i mnogo gubitaka, ali hrabrost postaje sve veća što se duže boriš. To je „nepokolebljiva” volja za borbom. To je kao kada neki ljudi kažu: „Ti se obeshrabriš kada te smene? Mene su smenjivali više puta, ali se nikada nisam obeshrabrio. Kad god ne uspem u nečemu, ja samo nastavim dalje. Moramo imati volju za borbom!” Iz njihove perspektive, ta volja za borbom je pozitivna stvar. Oni ne smatraju da je loše kada ljudi imaju ambicije, aspiracije i volju za borbom. Kako se oni ophode prema željama i preteranim ambicijama koje su nastale zbog iskvarene naravi nadmenosti? Smatraju ih pozitivnim. Dakle, oni smatraju da postupaju ispravno ako su spremni da pretrpe teškoće spavanja na pruću i lizanja žuči da bi ostvarili cilj za koji se bore i koji smatraju ispravnim, misle da ljudi na to gledaju s odobravanjem i da to treba da bude istina. To su tri ispoljenja „spavanja na pruću i lizanja žuči”. Mogu li ova tri ispoljenja da objasne značenje sadržano u frazi „spavati na pruću i lizati žuč”? (Da, mogu.) Onda ću detaljnije besediti o ovim trima ispoljenjima.

A. Nepriznavanje poraza

Hajde da počnemo razgovorom o prvom ispoljenju „spavanja na pruću i lizanja žuči”: nepriznavanje poraza. Šta je nepriznavanje poraza? Kakva ispoljenja ljudi obično pokazuju koja dokazuju da imaju mentalitet nepriznavanja poraza? Kakva narav ne priznaje poraz? (Nadmenost i nepopustljivost.) Ona sadrži dve očigledne naravi nadmenosti i nepopustljivosti. Šta još? (Želja za pobedom.) Da li je to narav? To je ispoljenje. Sada govorimo o naravima. (Imati odbojnost prema istini.) Imati odbojnost prema istini zasigurno znači da oni ne prihvataju istinu. Primera radi, ako starešina ili delatnik kaže da ono što radiš krši načela i odlaže rad Božje kuće, i pritom želi da te

smeni, ti misliš: „Hm! Ne smatram da je ono što radim pogrešno. Ako želiš da me smeniš, samo napred. Ako ne želiš da mi dozvoliš da to radim, onda to neću raditi. Pokoriću se!” U ovom pokoravanju postoji stav koji odbija da prizna poraz. To je narav. Šta je osim nadmenosti, nepopustljivosti i odbojnosti prema istini još sadržano u ovoj naravi? Da li postoji narav koja želi da se suprotstavi Bogu? (Postoji.) Kakva je to onda narav? To je podmuklost. Vi ne možete čak ni da prepoznate narav koja je ovako podmukla. Zašto kažem da je podmukla? (Jer želi da se suprotstavi Bogu.) Pokušaj suprotstavljanja istini je podmukao – to je previše podmuklo! Da nisu podmukli, ne bi pokušavali da se suprotstave istini, ne bi pokušavali da se suprotstave Bogu ili da se nadmeću sa Njim. To je podmukla narav. U nepriznavanju poraza sadržani su nadmenost, nepopustljivost, odbojnost prema istini i zloba. To su očigledne naravi s kojima je nepriznavanje poraza povezano. Kako se ispoljava nepriznavanje poraza? Koje načine razmišljanja podrazumeva? Kako razmišljaju ljudi koji ne priznaju poraz? Kakav je njihov stav? Šta kažu, šta misle i šta otkrivaju kada se nađu u situaciji kao što je biti smenjen? Najčešći vid ispoljenja je kada obavljaju neku dužnost, a Višnji vidi da oni nisu kadri da je obavljaju, pa ih smeni; oni u svom srcu razmišljaju o sledećem: „Ne mogu da se merim sa tobom. Neću se svađati sa tobom. Ja imam talenat. Pravo zlato je predodređeno da na kraju zasija, a ja sam talentovan gde god da odem! Kakve god radne aranžmane Višnji uredi za mene, ja ću ih podneti i za sada ću ga slušati.” Takođe dolaze pred Boga i mole se: „Bože, molim Te da me sprečiš da se žalim. Molim Te da mi obuzdaš jezik i da me sprečiš da Ti sudim ili da hulim protiv Tebe, i pomozi mi da se pokorim.” Ali onda ponovo promišljaju: „Ne mogu da se pokorim. To je najteži deo. Ne mogu da prihvatim tu činjenicu. Šta da radim? To su uređenja Višnjeg; ne mogu ništa da uradim. Toliko sam talentovan, ali zašto nikada ne mogu da koristim svoje talente u Božjoj kući? Izgleda da još uvek nisam pročitao dovoljno Božjih reči. Ubuduće, moram da čitam više Božjih reči!” Oni se ne pokoravaju i ne smatraju da su inferiorni u odnosu na druge, već da tek nešto kraće veruju u Boga, što se može nadoknaditi. Stoga, trude se da čitaju Božje reči i slušaju propovedi. Svakog dana nauče novu himnu, pročitaju po jedno poglavlje Božjih reči i praktikuju propovedanje. Postepeno, postaju sve upoznatiji sa Božjim rečima, mogu da propovedaju veliki broj duhovnih doktrina i mogu da se javljaju da govore na okupljanjima. Da li tu postoji neki poriv da ne priznaju poraz? (Postoji.) Kakav je to poriv? (Rđavi poriv.) To je zabrinjavajuće! Zašto čim detaljno analiziramo ovu frazu, vi pohrlite da je okarakterišete kao rđavi poriv? Zar to nisu dobre stvari? Njihov duhovni život je normalan; ne učestvuju u sekularnim stvarima, ne tračare, spremni su da recituju mnogo poglavlja Božjih reči i napamet znaju da pevaju mnogo himni. Oni su „elita”! Zašto onda kažete da je to rđavi poriv? (Njihova namera je da dokažu da su sposobni i da nisu inferiorni u odnosu na druge.) To se zove nepriznavanje poraza. Da li oni nepriznavanjem poraza zaista razumeju sebe i priznaju svoje probleme? (Ne.) Da li prepoznaju svoju iskvarenost i svoju nadmenu narav? (Ne.) Šta onda dokazuju nepriznavanjem poraza? Žele da dokažu da su sposobni i da su superiorni; žele da dokažu da su bolji od drugih

i, naposletku, da je bila greška to što su smenjeni. Njihov poriv je usmeren u tom pravcu. Zar to nije nepriznavanje poraza? (Jeste.) Njihove reakcije podnošenja teškoća, plaćanja cene, podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena proizašle su iz njihovog stava o nepriznavanju poraza. Naizgled deluje kao da ulažu puno truda, kao da mogu da podnose teškoće i plate cenu, i da konačno postignu svoje ciljeve, ali kako to da Bog nije zadovoljan? Zašto ih osuđuje? Zato što Bog ispituje najskrivenije dubine ljudskog srca i procenjuje svaku osobu prema istini. Kako Bog procenjuje ponašanje, namere, ispoljenja i narav svakog pojedinca? Sve ove stvari se procenjuju prema istini. Kako, dakle, Bog procenjuje i definiše ovo pitanje? Bez obzira na to koliko si propatio i koliko si veliku cenu platio, kada se podvuče crta, ti ne stremiš ka istini; tvoja namera nije da se pokoriš istini ili da je prihvatiš; naprotiv, koristiš svoju metodu podnošenja patnje i plaćanja cene da dokažeš da je način na koji su te Bog i Božja kuća okarakterisali i način na koji su se ophodili prema tebi bio pogrešan. Na šta to ukazuje? Na to da želiš da dokažeš da si osoba koja nikada nije pogrešila i koja nema iskvarenu narav. Na to da želiš da dokažeš da način na koji se Božja kuća ophodila prema tebi nije bio u skladu sa istinom i da su istina i Božje reči ponekad pogrešne. Primera radi, kada je reč o tebi, desio se previd i iskrsao je problem, pa tvoj slučaj dokazuje da Božje reči nisu istina i da ne moraš da se pokoriš. Zar to nije krajnji ishod? (Jeste.) Da li Bog odobrava ovakav ishod ili ga osuđuje? (Osuđuje ga.) Bog ga osuđuje.

Da li je ovaj stav nepriznavanja poraza koji ljudi imaju u skladu sa istinom? (Nije.) Ako kažemo da ovaj stav nije u skladu sa istinom, već da je kilometrima daleko od istine, da li će ta izjava biti tačna? Neće, jer taj stav uopšte nije povezan sa istinom. Da li se ovaj stav nepriznavanja poraza u svetu i među ljudima veliča ili osuđuje? (Veliča se.) U kakvim se okolnostima veliča? (Na radnom mestu i u školama.) Primera radi, ako student dobije šezdeset procenata na ispitu, on kaže: „Neću priznati poraz. Sledeći put ću dobiti devedeset procenata!” A kada dobije devedeset procenata, sledeći put želi da dobije sto procenata. Na kraju to i postigne, pa njegovi roditelji misle da im je dete ambiciozno i da je pred njim blistava budućnost. Druga okolnost, i to najčešća, jeste u takmičenjima. Neki timovi izgube na takmičenju i na licu im se odražava sram, ali ne priznaju poraz. Zbog takvog mentaliteta i stava nepriznavanja poraza, oni vredno rade i treniraju još jače, pa na sledećem takmičenju pobeđuju drugi tim i sramote ih. Među ljudima u ovakvom društvu, nepriznavanje poraza predstavlja neku vrstu mentaliteta. Šta je mentalitet? (To je način razmišljanja koji pruža ljudima psihološku podršku.) To je tačno. To je pokretačka snaga koja podržava ljude da uvek hrabro idu napred, da ne budu poraženi, da se ne obeshrabre, da se ne povuku, već da ostvare svoje aspiracije i ciljeve. To se zove nepriznavanje poraza. To je vrsta mentaliteta nepriznavanja poraza. Ljudi misle da život nema smisla ako oni nemaju taj mentalitet, taj „duh”. Na šta se oni oslanjaju u životu? Njihov život se oslanja na vrstu mentaliteta. Odakle potiče taj mentalitet? On potiče iz ljudskih predstava i uobrazilja, kao i iz njihovih iskvarenih naravi. Ovaj mentalitet nije praktičan i ljudi ne mogu da ga ostvare. Od kada je Bog stvorio čovečanstvo, pa sve

do danas, bez obzira na to koliko je godina prošlo, postoji toliko pozitivnih stvari, kao što su red prema kojem žive živa bića, red prema kojem žive ljudska bića i red prema kojem funkcionišu nebo i zemlja, sva stvorenja i vaseljena, i tako dalje. Ljudi bi trebalo da budu sposobni da u svemu ovome pronađu red kojeg će se pridržavati prema svojim mislima i stepenu obrazovanja, koji će služiti kao načelo i pokretačka snaga njihovog postupanja i ponašanja ili kao osnova za njihovo postupanje i vladanje. Međutim, ljudi ne primenjuju svoje napore u pravom smeru – u kom smeru primenjuju svoju snagu? Primenjuju svoju snagu u pogrešnom smeru, odnosno, krše poredak prema kojem se stvari razvijaju i krše poredak prema kojem se sve stvari ciklično dešavaju – uvek žele da unište prirodni poredak koji je Bog orkestrirao i koriste ljudske metode i sredstva da stvore sreću. Ne znaju kako se stiče sreća, kakva tajna leži u njoj ili koji je njen izvor; oni ne traže taj izvor. Umesto toga, pokušavaju da pomoću ljudskog pristupa stvore sreću i stalno žele da stvaraju čuda. Pokušavaju da pomoću ljudskog pristupa promene normalni red svih ovih stvari i da zatim postignu sreću i ciljeve koje žele. Sve ovo nije prirodno. Šta je krajnji ishod kada se ljudi oslanjaju sami na sebe da se bore za takve stvari, bez obzira na to kako se bore? Ovaj svet, koji je Bog dao ljudima na rukovanje, sada je oštećen. Ko je najveća žrtva, sada kada je svet oštećen? (Čovek.) Ljudski rod je najveća žrtva. Ljudi su do krajnjih granica zloupotrebili svet, a ipak tvrde da su nepokolebljivi. Nije li očigledno da s njihovim glavama nešto nije u redu? Koja je krajnja posledica koju donosi nepokolebljivost? Posledica je katastrofalna. Ne radi se samo o porazu na jednom ili dva takmičenja niti o tome što im se sram odražava na licima. Uništili su svoje izglede i presekli svoju odstupnicu – uništili su sami sebe! Evo do čega dovodi nepriznavanje poraza.

Ono što sada detaljno analiziramo jeste tipično ispoljenje Sotonine zlobne i nadmene naravi, a to je da je nepokolebljiv. Biti nepokolebljiv je način razmišljanja. Mi ga kritikujemo, razotkrivamo i osuđujemo, ali ako ga ti osudiš pred ljudima, da li će oni to prihvatiti? (Neće.) Zbog čega? (Zato što svi ljudi hvale ovu frazu.) Oni promovišu ovakav način razmišljanja. Ako čovek ne poseduje ni mrvicu mentaliteta nepriznavanja poraza i nepokolebljivosti, drugi će reći da je on slabić. Ako mi ne promovišemo te stvari, da li smo mi slabići? (Ne, nismo.) Ljudi kažu: „Kako to da nisi slabić? Ne živiš život sa ikakvom hrabrošću. Koja je korist što si živ?" Da li je ova izjava istinita? Hajde da je najpre detaljno analiziramo: kakva vrsta stava ne priznaje poraz? Da li ljudi sa normalnim razumom imaju ovakav stav? Zapravo, ako ljudi imaju normalan razum, ne treba da imaju ovakav način razmišljanja. Pogrešno je imati ovakav način razmišljanja. Čovek mora da se suoči sa realnošću da bi postao neko ko ima razum. Prema tome, nepriznavanje poraza je očigledno nerazumno; to znači da sa tom osobom nešto nije sasvim u redu i da je ovakav stav očito pogrešan. Tačnije govoreći, vernici u Boga ne treba da imaju ovakav način razmišljanja jer je nadmena narav sastavni deo nepriznavanja poraza. Da li je ljudima lako da prihvate istinu kada imaju nadmenu narav? (Nije.) To predstavlja problem. Ako nadmena narav služi kao tvoja osnova za stremljenje ka istini, čemu onda stremiš? Ono čemu ti stremiš sigurno nije istina jer ovakvo stremljenje po svojoj prirodi nije pozitivno,

te ono što zadobiješ sigurno neće biti istina; to će zasigurno biti neka vrsta „mentaliteta" koji su ljudi uobrazili. Ako ljudi ovakav način razmišljanja tretiraju kao istinu, onda su skrenuli s puta. Dakle, kada bismo pokušali da ispravimo mentalitet nepriznavanja poraza, šta bismo rekli? Rekli bismo da ljudi moraju da se suoče sa stvarnim problemima i rade stvari u skladu sa istina-načelima, da ne treba da imaju stav nepriznavanja poraza. Ako ne priznaju poraz, koga ne priznaju? (Boga.) Ne priznaju istinu. Preciznije rečeno, oni ne priznaju ove istinite činjenice, ne priznaju da su nešto pogrešili, niti da su razotkriveni, kao ni da imaju nadmenu narav. To je ono što je istina. Kako možete osporiti takve ljude? Najbolji način da ih opovrgnete je da koristite nešto što oni smatraju najsramnijim. Šta je to što ljudi u današnjem svetu smatraju najsramnijim? Nauka. Šta je nauka dala čovečanstvu? (Katastrofu.) Nauka, nešto što ljudski rod najviše hvali i na šta je najponosniji, donela mu je nezapamćenu katastrofu. Sada kada imate ovu naznaku, kako bi trebalo da osporavate ove ljude da biste ih osramotili? Šta kažete, da li one koji su Sotonine vrste treba osramotiti? (Treba.) Ako ih ne osramotite, oni će stalno gledati na istinu s visine, diskriminisaće one koji veruju u Boga i misliti da oni koji veruju u Boga to rade samo zato što su slabići. Kako bi trebalo da ih osporite? (Tako što ćete reći: „Ti si samo običan čovek. Šta ti to imaš što te tera da nemaš potrebu da priznaš poraz? Zbog čega je u redu da ne priznaješ poraz? Čak i ako su neki ljudi naučnici, šta s tim? Bez obzira na to koliko je napredna naučna tehnologija koju razvijaju, šta s tim? Mogu li naučnici sada da reše sve katastrofe koje je nauka donela čovečanstvu?") Ovo je pravi način kojim ih možete osporiti. Razmislite o tome, da li je to dobar način da ih osporite? Kažeš: „Ljudski rod živi i dan danas, a ljudi ne znaju čak ni to ko su njihovi preci, pa kako onda ne mogu da priznaju? Ne znaš čak ni to odakle potičeš, pa šta ti onda daje pravo da budeš tako nadmen? Ne priznaješ čak ni Boga koji te je stvorio, pa kako onda ne možeš da priznaš poraz? Bog je stvorio ljude, što je veličanstvena stvar koju ti ne priznaješ i ne prihvataš; naprotiv, insistiraš na verovanju i priznavanju da su ljudi nastali od zveri. Na koliko niskom stupnju si ti? Bog je tako moćan i plemenit; On kaže da je tvoj Stvoritelj, ali ti ne priznaješ da si Njegovo stvoreno biće. Koliko si prost?" Šta će oni odgovoriti? „Ljudi su postali od majmuna, ali mi smo i dalje životinje na višem stupnju razvoja." „Zar vi onda niste i dalje životinje i zveri? Mi ne priznajemo da smo životinje. Mi smo ljudi, ljudi koje je stvorio Bog. Bog je stvorio ljude i On priznaje da si ti čovek, ali ti ne želiš da budeš čovek. Insistiraš na poricanju činjenice da je Bog stvorio ljude. Insistiraš da budeš zver. Koja je korist što si živ? Da li si dostojan života?" Imaju li ove reči snagu? (Imaju.) Na ovaj način osporavamo ovakve ljude. Bez obzira da li to priznaju ili ne, da li to prihvataju ili ne, to su činjenice. Sada ću govoriti o drugoj stvari. Ljudi nikada ne priznaju poraz, misle da su tako sposobni, da imaju naprednu tehnologiju i svakakve vrste znanja, a kako postupaju prema prirodi? Stalno su u sukobu sa njom i uvek žele da je potčine. Uopšte ne razumeju kako da prate prirodni poredak. Šta je ljudsko upravljanje na kraju učinilo prirodi? Zar svim ovim ne upravljaju ljudi koji su učeni i koji razumeju nauku? Zar ti ne odbijaš da priznaš poraz? Zar ti nisi sposoban čovek?

Zar ti nemaš potrebu za Božjom suverenošću? Ljudski rod i priroda su koegzistirali hiljadama godina, ali je neverovatno da ljudski rod i dalje ne zna kako da upravlja prirodom. Čovek preteruje u razvoju tehnologije, u konzumerizmu i opasno zagađuje prirodu do te mere da su prirodni resursi sada sve više u oskudici. Pored toga, ni voda koju ljudi piju, ni hrana koju jedu, pa ni vazduh koji dišu nisu bez otrova. Kada je Bog isprva stvorio prirodu, sva živa bića, hrana, vazduh i voda bili su čisti i bez otrova, ali nakon što je ljudima dozvolio da upravljaju prirodom, sve ove stvari su zatrovane. Ljudi su ti koji moraju da „uživaju" u ovim stvarima. Pa kako onda ljudi ne priznaju poraz? Bog je za ljudski rod stvorio tako lep svet i dozvolio mu da upravlja njime, ali kako su to ljudi njime upravljali? Da li oni znaju kako da upravljaju njime? Ljudi su zloupotrebili prirodu do te mere da je potpuno poremećena – nisu pošteđeni ni okeani, planine, zemlja, vazduh, pa čak ni ozonski omotač na nebu; sve ovo je uništeno. Ko će na kraju snositi negativne posledice svega ovoga? (Ljudi.) Sami ljudi. Ljudi su maksimalno glupi, a ipak misle da su veliki i ne priznaju poraz! Zašto ne priznaju? Ako se ljudskom rodu dozvoli da i dalje na ovaj način upravlja stvarima, hoće li se priroda vratiti u svoje prvobitno stanje? Neće nikada. Ako se ljudski rod oslanja na ovaj mentalitet nepriznavanja poraza, svet i priroda će pod njegovim upravljanjem postati sve gori, strašniji i prljaviji. Šta će biti konačne posledice? Ljudski rod će umreti u ovoj sredini koju je uništio. Ko onda na kraju može promeniti sve ovo? Može Bog. Ako su ljudi u stanju to da rade, onda jedan od njih može da istupi i pokuša da promeni trenutno stanje u svetu, ali postoji li neko ko se usuđuje da preuzme ovu odgovornost? (Ne.) Zašto onda ljudi ne priznaju poraz? Ljudi ne mogu da zaštite čak ni vodu koju piju. Prirodu nisu uništili lavovi ili tigrovi, a kamoli ptice, ribe ili insekti; naprotiv, sâmi ljudi su je uništili i razorili. Ljudi naposletku moraju požnjeti ono što su posejali. Postoji li neki način da se sada stvari promene? Ne mogu se promeniti. Može se sa sigurnošću reći, da Bog nije došao da uradi sve ove stvari, sredina u kojoj živi ljudski rod bi postajala sve gora i gora i sve strašnija i strašnija; ne bi se popravila. Samo Bog može promeniti sve ovo. Da li je u redu da ljudski rod ne priznaje poraz? Možeš li da promeniš ovu sredinu? Data ti je dobra sredina, ali sve što možeš jeste da je uništiš; ti je ne štitiš. Šta je lanac ishrane u celom svetu? Da li ljudski rod to razume? Ne, ne razume. Primera radi, vukovi su opasne životinje. Kad bi ljudi pobili sve vukove, mislili bi da su pokorili prirodu. Uz ovakvu odlučnost, ovakav moral i mentalitet prihvatanja izazova, ljudi počinju da love vukove u velikim razmerama. Kada istrebe većinu vukova u nekoj travnatoj oblasti, ljudi misle da su pokorili prirodu i da su pokorili vukove kao vrstu. Oni, istovremeno, kače vučju kožu u svojim domovima, nose ogrtače napravljene od vučje kože, nose kape napravljene od vučje kože, a kožu vučjih mladunaca stavljaju na vrhove svojih bodeža. Fotografišu se, pa celom svetu saopštavaju: „Pokorili smo ovu vrstu koja je predstavljala pretnju za ljudski rod – vukove!" Zar njihovo samozadovoljstvo nije pomalo preuranjeno? Sa smanjenim brojem vukova, izvana deluje da ljudski život, kao i život određenih drugih živih bića, nisu ugroženi, ali koje će posledice uslediti? Ljudski rod to mora skupo da plati. Koju cenu mora da plati? Kada se

ubije veliki broj vukova, njihov broj se smanjuje. Odmah nakon toga, razne vrste zečeva, miševa i svih drugih životinja u travnatom području kojima se vukovi hrane počinju da se množe u ogromnim razmerama. Šta je prva posledica prevelikog broja ovih životinja? (Nestaje trava.) Trave ima sve manje i manje. Kada je trave sve manje, sve je manje i biljnog pokrivača. Kada postoji preveliki broj ovih životinja, one moraju da se hrane velikim količinama trave, a stopa kojom trava raste nije proporcionalna broju biljojeda. Šta se dešava kada ove stvari nisu proporcionalne? (Dezertifikacija.) Da, dezertifikacija. Kada zemlja nema biljni pokrivač, počinje da se pretvara u pesak, te postepeno postaje peščana površina. Većina biljaka ne pušta svoje korenje niti se razmnožava u pesku, pa se peščane površine brzo šire i postaju sve veće i veće, dok naposletku svi travnjaci ne postanu pustinja. Zatim će pustinja početi da zadire u oblasti u kojima ljudi žive, a šta će ljudi prvo osetiti? Možda se ljudi neće uplašiti kada vide da se površina pustinje povećala, ali kada dođe dan kada ih pogodi peščana oluja, kakvu štetu će ljudski rod pretrpeti? U početku će prašina leteti unaokolo. Zatim, kada dođe sezona vetrova, ljudi neće moći čak ni da otvore oči zbog peska koji se svuda raznosi u velikoj meri. Tela će im biti prekrivena peskom, a usta će im biti puna peska. U ekstremnim slučajevima, pesak može progutati kuće, stoku ili ljude koji se nalaze blizu pustinje. Mogu li ljudi da zaustave pesak? (Ne mogu.) Ne mogu da ga zaustave, pa moraju da se sele, povlačeći se sve dublje u unutrašnjost. Na kraju će biti sve manje i manje travnate površine, a pustinja će postati sve veća i biće sve manje mesta pogodnih za život ljudi. Dakle, da li će se sredina u kojoj ljudi žive poboljšati ili pogoršati? (Pogoršati.) Kako je došlo do tog ishoda koji moraju da istrpe? Šta je bio okidač? (Ubijanje vukova.) Sve je počelo kada su ubili vukove. Okidač je bila taj mali neupadljivi događaj. Ako ljudi ne razumeju kako da slede ovaj poredak i ne razumeju kako da ga zaštite, šta će biti krajnje posledice toga? Ljude će zatrpati pesak. Zar to nije katastrofalna nesreća? Ubijanje vukova je vrsta ponašanja, ali kakva se narav krije u tome? Kakva je suština ove naravi? Šta je njihova motivacija za takvo postupanje? Na koje to načine ljudi razmišljaju da uzrokuju ovakvo ponašanje? (Želja da potčine prirodu.) Tačno tako, žele da je potčine. Ljudi misle da su vukovi prirodni neprijatelj ljudskog roda. Vukovi predstavljaju pretnju za ljudski rod i uvek jedu ljude. Vukovi nisu nešto dobro. Ljudi na ovaj način ocrnjuju vukove, a zatim pokušavaju da ih potčine i istrebe, tako da ne ostane ni jedan jedini. Onda će ljudi moći da žive udobno i bezbrižno, bez ikakvih pretnji. Zbog ovakve motivacije, ljudi počinju da ubijaju vukove. Čime se oni vode? Vode se mentalitetom nepriznavanja poraza. Ljudski rod ne zna kako da na pravi način upravlja vukovima niti da reguliše njihov broj, već mu je jedini cilj da ih ubije i istrebi. Žele da preokrenu ovaj poredak i da ga pretvore u nešto drugo. Šta je rezultat toga? Pesak je progutao ljude. Zar to nije krajnji ishod? (Jeste.) To je krajnji ishod. U celom ljudskom rodu i u celom svetu koji je Bog stvorio, u malom kutku planete – koji u Božjim očima može biti ne veći od kikirikija – desio se ovaj mali incident, ali ljudi ne mogu ni da ga sagledaju jasno. I dalje se takmiče s prirodom, takmiče se s Bogom i ne priznaju poraz! Kakve posledice donosi nepriznavanje poraza? (Uništenje.)

Oni dovode do sopstvenog uništenja. Ova činjenica je sada očigledna. Kada dođe do ovakve posledice, kako bi ljudski rod trebalo da je popravi? (Ne može.) Ne može da je popravi. Neke društvene organizacije i ljudi dobrog srca, koji sprovode aktivnosti od javnog interesa, ustaju i pozivaju ljude da održavaju ekosistem u ravnoteži. Njihova motivacija i razlog za ovakvo postupanje su ispravni, a ispravno je i ono na šta pozivaju. Da li je neko odgovorio? (Nije.) Ni vlada ne preduzima nikakve korake – niko ne obraća pažnju na ovaj problem. Ljudi znaju koji je uzrok ovog problema, ali sve što rade je da na to gledaju kao posmatrači. I dalje ubijaju vukove kao ranije. Neko kaže: „Ako nastaviš da ih ovako ubijaš, jednog dana će te zatrpati pesak", ali oni odgovaraju: „Pa nek me zatrpa. Nije kao da će zatrpati samo mene. Čega da se plašim?" Kakva je ovo narav? To je narav otupelosti i nerazmišljanja; oni nemaju ljudskost. Ko se ne plaši umiranja? Kako mogu da govore tako lakomislene stvari? Ne veruju da će se desiti ovako nešto. Misle: „Zemlja je ogromna. Osim pustinja, postoje planine i šume. Može li sve to tako brzo da se uništi? Još ima puno vremena! Samo smo ubili nekoliko vukova i neka mesta su se pretvorila u pustinju, a ti si toliko uplašen? Ako treba da budu ubijeni, onda ih moramo ubiti." Zar to nije glupo? Ubili su nekoliko vukova i nakon svega dvadeset ili trideset godina, deo zelene travnate površine potpuno se promenio. Kad bi ljudi posejali travu na ovom zemljištu ili kad bi zasadili biljke koje su pogodne za rast u pustinji – kad bi bili u stanju da promene ovo okruženje, onda bi se ljudski rod iskupio za svoje greške i ne bi bilo prekasno, ali da li je u stvarnosti tako jednostavno? Poredak koji je Bog uspostavio je najbolji i najprikladniji. Ljudi moraju da slede ovaj poredak da bi sačuvali postojanje zemlje kako bi ove životinje, biljke i ljudska rasa mogli da nastave da žive na njoj, kao i da se sva bića međusobno slažu naročito dobro i koegzistiraju na način koji je ujedno međusobno ograničavajući i simbiotičan. Ako se uništi jedan deo zemlje, možda u periodu od deset godina nećeš videti nikakve posledice, ali kada nakon dvadeset godina zaista osetiš posledice, niko neće moći da ih poništi. Šta to podrazumeva? Da ukoliko Bog ne napravi ogromne promene, od tog trenutka pa nadalje će sredina u kojoj obitava ljudski rod postajati sve gora i gora; neće se razvijati u dobrom pravcu. To će biti posledica. Šta je izvor ove posledice? Izvor je mentalitet nepriznavanja poraza koji ljudski rod veliča, što je prvo ispoljenje spavanja na pruću i lizanja žuči. Ljudi smatraju da je spavanje na pruću i lizanje žuči „odlična" i „sveta" izreka, ali prvi efekat koji ta ideja ima na ljudski rod jeste da mu donosi tako velike negativne posledice. Ljudi misle: „Zar u prirodnom svetu ne postoji poredak? Ne izgleda mi nešto naročito. Zar ljudi ne kažu da je to sveto i da ga ne treba uništiti? Eto, ja ću ga uništiti, pa ćemo videti šta će se desiti!" Negativna posledica koju ljudi danas „uživaju" je poslednje što žele da vide. Ovako dolazi do posledice „videćemo šta će se desiti"; predočena je ljudima na uvid. Svi su videli scene „smaka sveta". Zar nisu dobili šta su zaslužili? Sami su za to krivi.

Prvo ispoljenje spavanja na pruću i lizanja žuči je nepriznavanje poraza. Koje posledice ljudi moraju da snose? Katastrofalnu nesreću; oni žanju negativne posledice svojih postupaka – prosto rečeno, dobijaju ono što su tražili i što zaslužuju! Sada znate

da li je ova fraza zapravo ispravna i da li je istina, zar ne? Da li je ova fraza istina? (Nije.) Nije istina. Recimo da nevernici ponovo kažu: „Mi treba da imamo duh i budemo hrabri u svom vladanju!" Ti o tome promisliš, pa odgovoriš: „To je sasvim tačno. Kao vernici, mi uvek govorimo o pokoravanju. Nije li to preveliki manjak samostalnosti? Zar to nije previše slabo? Mi nismo hrabri." Da li ti razmišljaš na ovaj način? Da prihvataš stvari o kojima sam danas govorio, nikada ne bi razmišljao na ovaj način. Naprotiv, rekao bi: „Ljudski rod je izgubljen slučaj. Nije ni čudo što ga Bog prezire. Ljudi su već prešli granicu razumne rasprave." Ne bi prihvatio ovakvu ideju. Iako nemaš odgovarajući odgovor, ili nije prikladno raspravljati sa ovakvim ljudima, ti u svom srcu znaš da njihova gledišta nipošto nisu istina. Bez obzira na to kako ljudi smatraju ovu ideju pozitivnom i bez obzira na to koliko se ljudi zalažu za nju i hvale je, ona neće uticati na tebe. Naprotiv, ti ćeš je se odreći i prezrivo gledati na nju. Završio sam besedu o prvom ispoljenju spavanja na pruću i lizanja žuči. Počeo sam razgovorom o istini, kako sam skrenuo s teme? Ja mislim sledeće: ako je ono što zapamtiš iz moje besede ograničeno na definiciju ili koncept, nikada nećeš razumeti koji su tačni, a koji netačni delovi ove ideje. Samo ćeš biti zbunjen – ponekad ćeš misliti da je ova ideja ispravna, a ponekad da je pogrešna, ali neće ti biti jasno šta je u njoj ispravno, a šta pogrešno. Pored toga, često ćeš postupati prema ovom „načelu", pa ćeš uvek biti smeten. Ako ovu ideju ne sagledaš jasno, nećeš moći da je otpustiš. Ako ne možeš da je otpustiš, možeš li u potpunosti da sprovodiš istinu u delo? Možeš li u potpunosti da obožavaš i slediš Božje reči kao istinu? Ne, ne u potpunosti. Moći ćeš samo da relativno ili povremeno misliš da su Božje reči ispravne ili da su Božje reči uvek ispravne, pa da ih se pridržavaš u smislu doktrine. Ali ako te još uvek pogađa i ometa ovo takozvano znanje i ove reči koje zvuče istinito, ali su zapravo laž, onda će Božje reči za tebe uvek biti relativno tačne, a ne apsolutna istina.

B. Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena

Drugo ispoljenje spavanja na pruću i lizanja žuči jeste podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena. Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena takođe je vid razmišljanja, mentaliteta i to je stav prema stvarima za koji se zalažu svetovni ljudi. U društvu i u svetu, to je relativno pozitivan način razmišljanja, za koji ljudski rod veruje da je relativno optimističan, pozitivan i usmeren ka napretku. Šta onda želimo da detaljno analiziramo? Šta je loše u podnošenju poniženja i nošenju teškog bremena? Zašto to nije istina? To fundamentalno nema nikakve veze sa istinom. Šta mislim kada kažem da to nema nikakve veze sa istinom? Mislim da, ako želiš da primenjuješ istinu, to moraš učiniti u potpunosti prema načelima Božjih reči, kao i prema standardima i pojedinostima koje Bog zahteva. Ne treba da mešaš stavove i gledišta prema obavljanju zadataka sa metodama i načinima takozvanih ljudskih ideologija, mentaliteta i integriteta. Božje reči su istina i one nemaju nikakve veze sa ovim stvarima. Zašto je onda loše podnositi poniženje i nositi teško breme? Zašto kažem da to nije istina? Zar to ne zavređuje detaljniju analizu? (Da, zavređuje.) Počnimo tako što ćemo objasniti bukvalno značenje

ove fraze; tada ćemo je lakše razumeti. Podnositi poniženje i nositi teško breme znači da ste spremni da podnesete svu sramotu, bol i poniženje zarad svojih odgovornosti, bremena ili misije koju ste preuzeli i prihvatili. To je osnovno značenje ove fraze. Dakle, u kojim okruženjima i u kojim situacijama se ova fraza uobičajeno koristi? Ako neko kaže da neka osoba podnosi poniženje i nosi teško breme, da li se onda ta osoba nalazi u situaciji u kojoj je njena misija završena, a ona ostvarila cilj koji je želela da ostvari? (Ne.) Dakle, obično kada neko govori o podnošenju poniženja i nošenju teškog bremena, on misli na neku nebitnu osobu koja se nalazi u situaciji u kojoj nema apsolutno nikakav status i nikakav oreol, a kamoli ikakvu moć. Ta osoba je u ovakvoj situaciji, a ipak mora da snosi odgovornosti, da iznese misiju koju mora da završi, a da se pritom ne obeshrabri, ne pravi kompromise i ne odustane. Zar to takođe nije vrsta mentaliteta? Na šta se stavlja naglasak kod ovog mentaliteta? Naglasak je na „podnošenju" i „nošenju". „Podnositi" znači biti strpljiv i istrpeti nešto. Dok nešto podnosi, ta osoba istovremeno mora preuzeti i poneti teško breme i odgovornost, ne sme izneveriti očekivanja drugih i ne sme izigrati osobu koja joj je poverila ovaj nalog. Kakav je to mentalitet? (Istrajnost.) Taj element značenja postoji, ali ovo je najosnovniji i najpovršniji nivo značenja. Čega još tu ima? Hajde da to analiziramo na sledeći način. Šta znači „poniženje" u sintagmi „podnositi poniženje"? (Sramotu i stid.) To je kada ovu osobu sramote svi oko nje i navode je da se oseća poniženo. Kakvo ponašanje naročito sramoti ljude i navodi ih da se osećaju poniženo? (Kada ih ismevaju, klevetaju i prave podrugljive primedbe na njihov račun.) Tako je, kada ih ismevaju i klevetaju, kada im se podsmevaju, igraju se sa njima i prave podrugljive primedbe na njihov račun. Dakle, šta znači „teško breme" u frazi „nositi teško breme"? (Odgovornost i nalog.) Šta odgovornost i nalog podrazumevaju? Podrazumevaju svojevrsnu misiju i težak teret – taj težak teret može biti teret koji su drugi ljudi nekome poverili, cilj za koji se neko bori ili misija koju sam sebi postavlja. Kakve vrste misija ljudi misle da obavljaju? (Doneti čast svojim precima i izdignuti se iznad ostalih.) (Biti najbolji među najboljima.) To su sve primeri. To su u suštini lične ljudske ambicije. Da bi postigli i ostvarili ove ciljeve u svojim trenutnim okolnostima, ljudi su u stanju da podnesu uvrede, poniženja, klevete, podrugljive primedbe, pa čak i ruganje ljudi oko sebe. Šta ih podstiče da to sve podnesu? Primera radi, postoji izvestan čovek koji ima ambiciju da postane visoki vojni general. Jednog dana, pre nego što stekne moć, grupa nasilnika ga ponizi, govoreći mu: „Ti? Vojni general? Sada nemaš čak ni konja – kako možeš da budeš general? Ako želiš da budeš general, prvo mi se provuci kroz noge!" Svi ljudi oko njih prasnu u smeh. On na trenutak razmišlja: „Nema ničeg lošeg u tome što želim da budem vojni general. Zašto mi se rugaju i ismevaju me? Ali sada ne smem da budem nepromišljen i pokažem svoje sposobnosti. Sudeći po tome kako stvari danas stoje, ako ne uradim ono što kažu, prebiće me, a ako stvari krenu po zlu, mogu izgubiti život. Kako onda da postanem general? Zarad mojih aspiracija, provlačenje kroz noge nasilnika nije ništa. To sam i dalje ja, zar ne?" U tom trenutku, on pada na kolena, stavlja obe ruke na zemlju i puzi

kroz noge tog nasilnika kao pas. Dok puzi, njegovo srce to teško prihvata i to ga boli, kao da ga je neko ubo nožem – u njegovom srcu je mržnja! Misli: „Kada jednog dana stvarno postanem general, iseckaću te na milion delova!" To on misli u svom srcu, ali spolja on to mora da podnese – ne sme da dopusti da drugi vide o čemu razmišlja. Kada se provuče kroz nasilnikove noge i udovolji toj grupi nasilnika, oni ga poštede i brzo ga šutnu da im se skloni sa puta. On ustaje, otresa prašinu sa sebe, pa čak kaže: „Dobar udarac. Od sada ću te zvati 'šefe'". Ono što misli u sebi i ono što spolja pokazuje su potpuno različite stvari. Kako mu to uspeva? On ima samo jedan cilj: „Moram da nastavim da živim. Podnosim sve ovo da bih dočekao dan kada ću postati general i biti najbolji među najboljima. Vredi istrpeti današnju patnju i poniženje. Sutra moram raditi još marljivije i uložiti napor da postignem svoj cilj. Ma s kakvim se teškoćama suočio, i bez obzira na to koliko patnje i poniženja moram da podnesem, moram da postanem general! Kada postanem general, prva stvar koju moram da uradim jeste da ubijem ovog kretena i iskupim se za poniženje koje sam pretrpeo provlačeći mu se kroz noge!" Bez obzira da li će kasnije postati general, „izdržljivost" je trenutno njegovo najuzvišenije načelo. Da li su tome svojstvene neke strategije ili tajne šeme? (Jesu.) Svojstvene su tajne šeme. On istrajava jer nema drugog izbora – zbog čega? Da bi jednog dana mogao da nadoknadi sva ova poniženja. Njegova istrajnost se zasniva na izrekama poput: „Nada poslednja umire" i „Osveta je najslađa kad se posluži hladna" – sve su to šeme. Te šeme su ga i naterale da izdrži poniženje provlačenja kroz nasilnikove noge. Od tog trena, želja u njegovom srcu da postane general je još veća i intenzivnija; on nipošto neće odustati. Dakle, zbog čega je izdržao poniženje i sramotu? Da bi održavao pravedni cilj ili da bi održavao pravo dostojanstvo? Uradio je to zarad sopstvene preterane ambicije. Da li je to onda pozitivno ili negativno? (Negativno.) Sudeći prema ovom nivou značenja, ova „istrajnost" je bila u potpunosti vođena ličnim interesima, željom i preteranom ambicijom. Da li u toj istrajnosti ima istine? (Nema.) Ako nema istine, ima li normalne ljudskosti? (Nema.) To nije pravedno niti ispravno, a kamoli bez mane; naprotiv, vrvi od želje, tajnih šema i proračuna – to nije pozitivno.

Ova vrsta razmišljanja i mentalitet podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena, koji se zastupaju među ovom rđavom ljudskom rasom, u suštini su isti kao priča koju sam maločas ispričao, u kojoj čovek želi da ostvari velike stvari, ali je potrebno da podnese ono što prosečan čovek ne može. Na šta se ta istrajnost uglavnom odnosi? (Na podnošenje sramote.) Ne. Da li su stvari koje ljudi proživljavaju zbog ove istrajnosti istinite ili lažne? (Lažne.) To je važno pitanje. Stvari koje ljudi proživljavaju, reči koje govore i ponašanje koje ispoljavaju zarad svojih aspiracija i preteranih ambicija su posve lažni, sve je to nevoljno; sve to proizilazi iz preduslova njihovih želja, ličnih interesa i takozvanih ljudskih ambicija i ciljeva. Te stvari koje ljudi proživljavaju su sasvim privremene mere; ništa od toga nije pošteno ili istinito; ništa od toga nije transparentno, otvoreno ili iskreno; sve su to privremene mere. Zar sve to nisu varljive spletke? Privremene mere se odnose na to da ljudi privremeno izdrže nešto na ovakav način;

privremeno se služe milozvučnim rečima, podsticajima i trikovima i skrivaju svoj pravi identitet, psihu, misli i stavove, pa čak i privremeno skrivaju mržnju i ne dozvoljavaju da to neko primeti. Naprotiv, žele da neko primeti onu njihovu stranu koja je slaba i nesposobna, nemoćna i bojažljiva. U potpunosti skrivaju svoje pravo lice – zašto to rade? To rade da bi jednog dana mogli da izgrade veliku karijeru, bili najbolji među najboljima, kontrolisali druge i dominirali nad njima. Šta se ispoljava kada ljudi sprovode u delo i manifestuju frazu: „Podnositi poniženje i nositi teško breme"? Da li ljudi koji to rade imaju pošten stav? Da li zaista razumeju sebe i osećaju kajanje? (Ne.) Primera radi, drugi kažu: „Neko poput tebe želi da bude general?" Oni o tome razmisle, pa odgovore: „Ne mogu to da uradim. Neću biti general. Samo sam se šalio." Da li su reči koje govore istinite ili lažne? (Lažne.) O čemu oni razmišljaju u svojim srcima? „Samo neko poput mene može postati general!" To oni misle u svom srcu, ali da li je u redu da to kažu naglas? (Nije.) Zašto nije? Da bi izbegli da budu pretučeni i da bi sakrili svoje prave sposobnosti, oni kažu: „Samo sam se šalio. Nisam toliko odvažan da zapravo želim biti general. Ti si više poput starijeg generala – ti si budući generalisimus. To je još viši čin od generala!" Jesu li ove reči istinite? (Nisu.) Gde su njihove prave reči? (U njihovim srcima.) Tako je, oni svoje prave reči čuvaju u svom srcu i ne govore ih naglas. Zašto ih ne govore naglas? Plaše se da će dobiti batine ako ih izgovore, pa ih zato ne izgovaraju i ne otkrivaju; nikome ne dozvoljavaju da to sazna i večno skrivaju svoje prave sposobnosti. Šta znači skrivati svoje prave sposobnosti? To je kada čovek ne dopušta da drugi ljudi vide njegove prave sposobnosti; on prikriva te sposobnosti i ne dozvoljava da mu se omaknu da bi sprečio ljude da zauzmu gard i ponašaju se suprotno od njegovih interesa. Zar to ujedno nije pravo značenje spavanja na pruću i lizanja žuči? (Da, jeste.) Spavati na pruću i lizati žuč, podnositi poniženje i nositi teško breme; nikada ne zaboraviti svoje ciljeve, želje i mržnju i nikada ne dopuštati ljudima da vide tvoje pravo lice i prave sposobnosti. Neki sposobni ljudi ne govore mnogo kada se nalaze u grupi ljudi; ćutljivi su i povučeni, pa čak i ako kažu nešto, otkrivaju samo polovinu onoga što misle. Drugi ljudi nikada ne mogu da shvate ni da razumeju šta oni zapravo žele da kažu, i misle: „Zašto govore na tako zagonetan način? Zašto je tako teško reći nešto iz srca? O čemu se ovde radi?" Zapravo, u svom srcu imaju misli koje ne izražavaju, a u tome leži njihova iskvarena narav. Ima i drugih ljudi koji ne pričaju ovako, ali kada završavaju poslove, uvek skrivaju prave granice svojih sposobnosti. S kojim ciljem oni skrivaju prave granice svojih sposobnosti? Plaše se da će sposobni ljudi i moćnici, ako to vide, postati ljubomorni, okomiti se na njih i nauditi im. Nisu li ljudi koji uvek drugima dele komplimente, koji uvek govore dobro o drugima i koji uvek govore kako su drugi bolji od njih najpodmukliji ljudi u grupi? (Jesu.) Nikada ne znaš kakvi su zapravo iznutra. Posmatrano spolja, vidiš da o tome ne govore, pa misliš da nemaju preterane ambicije, ali zapravo grešiš. Neki ljudi poput ovih su ljudi koji podnose poniženja i nose teško breme. Nalik onim filmovima u kojima su ovakve scene česte – neki ljudi često čine dobra dela kada su van kuće, odeća koju nose je stara i pohabana i uvek ih provociraju

kada su u grupama; tako se predstavljaju pred drugima. Međutim, kada dođu kući, odlaze u tajnu sobu. U tajnoj sobi se nalazi karta na zidu i već su postavili doušnike da nadgledaju stvari na osamdeset posto lokacija označenih na karti. Pa ipak, ljudi koji često komuniciraju sa njima i dalje ih provociraju i nemaju predstavu da oni gaje ovakve preterane ambicije. Kada jednog dana sve lokacije na karti budu pod njihovom kontrolom i kada u potpunosti ostvare svoj cilj, ljudi koji su ih provocirali biće potpuno zapanjeni, pa će reći: „Ispostavlja se da je taj čovek đavo – njegove ambicije su preterane! Pretvarao se toliki niz godina. Niko nije prozreo kakav je zaista". On kaže: „Ja sam podnosio poniženje i nosio teško breme. Da nisam sve izdržao na taj način i da vas nisam držao podalje od sebe, da sam vam sve rekao, da li bih bio u mogućnosti da ostvarim tako veliki poduhvat?" Koje su zajedničke osobine onih koji su zli i onih koji imaju preterane ambicije? Jedan aspekt je da njihova izdržljivost i istrajnost nadmašuju izdržljivost i istrajnost običnih ljudi. Takođe, njihove tajne šeme prevazilaze šeme običnih ljudi i ako prosečan čovek sarađuje sa njima, biće izigran. Šta znači biti izigran? To znači da ih niko ne vidi jasno. Sve što mogu da vide su stvari koje oni naizgled govore i čine. Nemoj misliti da ćeš u onome što rade i govore moći da pronađeš bilo kakve tragove o tome šta zapravo misle duboko u duši. Zar to ne znači da su te izigrali? Izdržljivost i istrajnost su same po sebi pozitivne reči, ali su tajne šeme ovakvih ljudi učinile da njihova izdržljivost i istrajnost budu negativne. Takođe, njihove želje i preterane ambicije su prekomerne u odnosu na želje i prekomerne ambicije običnih ljudi. Prosečan čovek ima želje i prekomerne ambicije, ali kada smatra da nešto ne može da postigne, odustaje i nije spreman da prolazi kroz tu patnju. Osim toga, uvek iskreno govori s kim želi da se zavadi – on nema tajne šeme. Međutim, zli ljudi ove vrste imaju preterane ambicije, te uvek sprovode tajne šeme i varljive spletke. Oni ni u jednom trenutku neće odbaciti svoje ambicije i želje; boriće se sve do samog kraja – do smrti.

U udžbenicima se govori o tome kako je Gouđijen, kralj kraljevstva Jue, spavao na pruću i lizao žuč. I roditelji tome uče svoju decu. Neka deca koja čuju tu priču pomisle: „Dobro je biti prosečan čovek. Zašto se smatra krajnje neophodnim da ljudi imaju tako preterane ambicije? Ko bi sebe izložio patnji da spava na pruću i liže žuč? To nije patnja koju obični ljudi mogu da podnesu." Samo su ljudi koji imaju preterane ambicije odlučni da tako pate; u tome postoji skrivena šema. Međutim, ljudski rod zagovara ovakav mentalitet. Na primer, postoji fraza koja glasi: „Ma kakve nedaće i poniženja da pretrpe, ma kako strašne bile njihove okolnosti, ljudi nikada ne smeju izgubiti iz vida svoje ambicije". Ovo društvo zastupa ideje poput spavanja na pruću i lizanja žuči, kao i podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena da bi podsticalo i motivisalo ljude da se bore za svoju sreću i ciljeve, pa zašto onda to kritikujemo kao nešto pogrešno? Sotona je iskvario čitav ljudski rod. Postoji li ijedan pripadnik ljudskog roda čiji su ciljevi usmereni ka istini i ka ispravnom pravcu? (Ne postoji.) Prema tome, što više ljudi spava na pruću i liže žuč, i što više ljudi podnosi poniženje i nosi teško breme, to će Sotonine sile još više podivljati, bitke i pokolji među ljudima će postati sve brojniji, ljudski rod će

postati još rđaviji, a društvo još mračnije. Nasuprot tome, ako si u stanju da poslušaš nebeska uređenja, te se uskladiš sa prirodnim poretkom svih stvari, ako si sposoban da prihvatiš stvari onakvim kakve jesu, poštuješ ovaj poredak i čekaš na nebeska uređenja, onda ne moraš da podnosiš poniženje i nosiš teško breme. Moraš da se probudiš i da se dozoveš pameti. Ispravno je biti u stanju da poslušaš Božje orkestracije i uređenja. Osim toga, ljudi bi barem trebalo da sve što rade obavljaju prema svojoj savesti, a još bolje bi bilo da postupaju u skladu sa zakonima koje je Bog doneo za ljudski rod. Da li onda ljudi treba i dalje da nose masku i nose teško breme? (Ne.) Ne, ne treba. Da li kroz ovaj razgovor u zajedništvu razumete kakvo je tačno ponašanje podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena? Da li je cilj podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena pozitivan ili negativan? (Negativan.) Kada bi neko rekao da čovek podnosi poniženje i nosi teško breme da bi postao starešina ili kada bi rekao da čovek podnosi poniženje i nosi teško breme da bi ispunio nalog koji mu je Bog poverio i bio nagrađen ili kada bi rekao da čovek podnosi poniženje i nosi teško breme kako bi stremio ka usavršavanju – da li te reči piju vodu? (Ne, ne piju.) „Podnositi poniženje i nositi teško breme" je u potpunosti sotonska filozofija; u tome nema nimalo istine i čim čujete ove reči, jasno je da su iskrivljene. Da li je ispravno ako neko kaže da čovek podnosi poniženje i nosi teško breme da bi sačekao Božja uređenja i pokorio se Njegovoj suverenosti? (Nije.) Zašto nije ispravno? Ta dva pojma ne odgovaraju jedan drugom – Bogu nije potrebno da podnosiš poniženje niti Mu je potrebno da trpiš sramotu. Koja je suštinska razlika između podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena, o čemu je ovde reč, i ljudske vere u Boga i pokoravanja Bogu? (Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena je pokušaj da se odbace Božje orkestracije i uređenja.) Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena znači da ljudi imaju svoje planove, ambicije, želje i ciljeve ka kojima streme. Da li je to u skladu sa standardima koje je Bog postavio pred ljude i sa ciljevima kojima treba stremiti a koje je Bog dao ljudima? (Ne.) Ne, nije u skladu. Šta to ljudi pokušavaju da ostvare podnošenjem poniženja i nošenjem teškog bremena? Pokušavaju da ostvare lični interes, a to nema nikakve veze sa sudbinom koju Bog orkestrira za čoveka i nad kojom suvereno vlada.

Svako ko praktikuje podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena ima nameru i cilj. Primera radi, kada student koji je tek diplomirao prvi put dođe u neku firmu na praksu, stariji zaposleni kažu: „Diplomci koji ovde dođu moraju da donose kafu tri godine". Oni u sebi misle: „Iako sam diplomirani student, neću vam se pokoriti!" Oni to misle u sebi, ali se ne usuđuju da to izgovore naglas. Posmatrano spolja, oni i dalje moraju da se lažno osmehuju; svakog dana moraju da poštuju pravila, da budu fleksibilni, da se ulaguju i trpe kada im drugi nalaze mane. S kojim ciljem podnose sve ovo? Da bi jednog dana doživeli da ponosno frknu, postanu sekretar rukovodioca ili šefa i gaze po onima koji su ih provocirali. Zar oni ne misle tako? Neki ljudi kažu: „Tako treba da razmišljaju i tako treba da postupaju. U protivnom, do kraja života će trpeti poniženja. Ko želi da pati na taj način? Pored toga, kako će se ljudi snalaziti ako ničemu nemaju ambicije? 'Čovek

pliva uzvodno, dok reka teče nizvodno' – to je način života. Vojnik koji ne želi da postane general nije dobar vojnik". Ove reči postaju njihov moto, ali sve je to sotonska logika. Moraju to podneti da bi ostvarili svoj cilj – moraju biti ljubazni i puni poštovanja prema svima dan za danom, godinu za godinom. Jednog dana šef im kaže: „Tvoj učinak je bio dobar za ove tri godine. Od sledeće nedelje postaješ prodavac". Kada to čuju, srce im nije srećno: „Trudio sam se tri godine samo da bih postao prodavac! Mislio sam da ću postati izvršni direktor prodaje!" Ali moraju da se zahvale na unapređenju. Još uvek nisu postigli svoj cilj, pa moraju i dalje da trpe. Nastavljaju da podnose poniženja i nose teško breme, mukotrpno prate svog šefa unaokolo, ispijaju pića i lažno se osmehuju, a kada to istrpe deset godina, konačno su postigli svoj cilj. Jednog dana, šef im kaže: „Dobro si obavio posao. Unaprediću te u asistenta". Kada to čuju, iznutra osećaju naročitu sreću – konačno su uspeli! Šta su to postigli? U njihovim očima, sada su za crtu ispred svih ostalih. Zar nisu sve to uradili dobrovoljno? (Nisu.) Za koga su sve to uradili? (Za sebe.) Za sebe. Ništa u vezi s tim nije pozitivno, niti bi išta od toga trebalo usvojiti, a još manje ima nečeg što je vredno hvale i divljenja. Ali ova vrsta mentaliteta je ono što se danas zastupa u društvu – podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena, vukući se unaokolo podvijenog repa. Prema tome, kakva je to fraza koju ljudi zastupaju: „Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena"? (Loša.) Zašto je loša? Ljudi podnose poniženje i nose teško breme isključivo zbog svojih ličnih namera i pobuda i da bi utolili svoje želje i preterane ambicije. Ne rade to zarad ispravnih ciljeva. Zato kažem da ništa od toga ne zavređuje da bude usvojeno i ništa od toga nije vredno uzdizanja ili pohvale, a svakako nije vredno pamćenja. Pogledajmo još jednom šta se dešavalo u palati u drevnim vremenima. Bio jednom jedan car koji je preminuo. Carica je uvidela da je njen sin još uvek mali, te da nikako neće moći da kontroliše dvor ako nasledi presto, pa je, da bi se postarala da njen sin zaista vlada kao car, podnela poniženje i ponela teško breme – udala se za mlađeg brata pokojnog cara i njih dvoje su zajedno podržali pretenzije njenog sina na presto. S kojim ciljem je podnosila poniženje i nosila teško breme? Zarad carskog položaja svog sina. Kada carski položaj njenog sina bude siguran, ona će imati status carice udovice. To se zove podnositi poniženje i nositi teško breme. Kakvo poniženje je ona podnosila? Nije ostala čedna; čim je car preminuo, odmah se udala za njegovog mlađeg brata, čime je stekla lošu reputaciju. Ljudi su je kritikovali i osuđivali iza njenih leđa, a čak je ni istorijski udžbenici ne prikazuju u povoljnom svetlu. Da li je marila za to? Zapravo, pre nego što se udala za svog bivšeg devera, razmislila je o posledicama, pa zašto je onda ipak to učinila? Da bi svom sinu osigurala carski položaj i zaštitila svoj položaj carice udovice. To je jedini razlog zašto bi trpela tako loš ugled i dobrovoljno podnosila ovu teškoću. To se zove podnositi poniženje i nositi teško breme. Šta je dobila podnošenjem sve te sramote? Dobila je još veću korist. S tim ciljem je podnosila poniženje i nosila teško breme. Kada je stekla tu veliku korist, sav taj loš ugled nije značio ništa. U zamenu za taj loš ugled dobila je moć i status za sebe i svog sina. Dakle, da li je njeno podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena

bilo pozitivno ili negativno? (Negativno.) Ako se posmatra samo njeno ponašanje, bila je u stanju da se odrekne sebe i, iz perspektive njenog sina, u sramoti i patnji koju je pretrpela postojala je i nesebična strana, pa bi ljudi trebalo da je hvale i kažu: „Kakva divna majka!" Ali kada se pogledaju njene želje, preterane ambicije i njen pravi cilj, ljudi bi trebalo da je kritikuju; njeni postupci zaslužuju osudu.

Da li ljudi koji veruju u Boga moraju da podnose poniženje i nose teško breme? (Ne.) Ako ljudi prihvataju Božje reči i prihvataju Njegov sud, grdnju, orezivanje, kušnje i oplemenjivanje, pa čak i ako prihvataju njegove kletve i osudu ljudi, da li moraju da podnose poniženje i nose teško breme? (Ne.) To je sigurno. Korišćenje fraze „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena" u kontekstu vernika nipošto ne pije vodu i osuđuje se. Zašto je pogrešno koristiti tu frazu u ovom kontekstu? Kako dokazati da takvo ponašanje nije primereno u ovom kontekstu? Samo verbalno i doktrinarno priznanje da je ova fraza pogrešna nije dovoljno; moraš znati s kojim istinama ona ima veze. Pre toga si mislio da su, da bi prihvatili Božje usavršavanje i spasenje, ljudi morali da nauče da podnose poniženje i nose teško breme, spavaju na pruću i liže žuč, usvoje mentalitet Gouđijena, kralja kraljevstva Jue i budu nepokolebljivi – jednostavno si bio glupak i nisi bio sposoban da razumeš istinu. Sada, posle Moje besede, misliš: „Ova fraza nije dobra. Ranije sam uvek koristio ovu frazu – kako sam mogao da budem toliko glup?" Možeš da uvidiš da ne razumeš istinu i da je tvoja sposobnost razumevanja oskudna. Moraš da razumeš šta je pogrešno u vezi sa ovom frazom. Kada jednom zaista budeš sposoban da razumeš šta je pogrešno u vezi sa njom, potpuno ćeš razumeti tu frazu. Ako jasno vidiš samo deo te fraze, pri čemu jasno vidiš njenu negativnu stranu, ali ne i stranu za koju ljudi misle da je pozitivna, to onda znači da još uvek ne razumeš istinu. Nakon što ste saslušali ono o čemu sam upravo razgovarao, da li ćete moći da raščlanite i analizirate ove stvari prema ovim Mojim metodama? Zašto u Božjoj kući nije potrebno praktikovati podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena? Zašto kažem da Božja kuća osuđuje ovu metodu i mentalitet i da to nije u skladu sa istinom? (Bože, ja shvatam da u Božjoj kući, prihvatanje suda i grdnje Božjih reči, pa čak i ako ste smenjeni ili osuđeni, ne predstavlja podnošenje poniženja. Naprotiv, to je način na koji Bog deluje da spasi ljude i njegova svrha je da nas dovede do pravog puta stremljenja ka istini. To nema apsolutno nikakve veze sa podnošenjem poniženja i nošenjem teškog bremena. Ako ljudi mogu pravilno da razumeju, znaće da je to Božja ljubav i uzvišenje, te da prihvatanje Božjeg suda i grdnje predstavlja Božju veliku brigu i zaštitu i Božje spasenje ljudi.) Da li je ova izjava tačna? (Jeste.) Ako ne možete jasno da vidite sud i grdnju, onda će se u vašem srcu pojaviti protivljenje i pritužbe, pa ćete primenjivati sotonsku filozofsku frazu „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena", misleći u sebi: „O ne, moram da podnesem poniženje i nosim teško breme i moram da usvojim mentalitet Gouđijena, kralja kraljevstva Jue". Zatim ćete uklesati reči: „Podnositi poniženje i nositi teško breme" na vrh svog stola da biste sebe podstakli i motivisali, pa će vam to postati moto. Zar to ne sluti na nevolju? Istina, nakon današnjeg razgovora, to sigurno nećete uraditi, ali da

li će druge fraze postati vaš moto, poput fraze koju nisam detaljno analizirao: „Sakriti svoje svetlo i skupljati snagu u mraku”? Zar priroda ove fraze nije ista? Te stvari su deo kineske tradicionalne kulture. Da li su to Sotonini otrovi? Sve su to Sotonini otrovi; sve su to Sotonine filozofije za ovozemaljsko ophođenje.

Kada sam ranije radio u crkvama u kontinentalnoj Kini, što je bilo u periodu kada sam započinjao Svoj rad, Božja kuća je uredila da neka braća i sestre poboljšaju svoju pismenost. Kakva je tada bila situacija? Neki su bili u poodmaklim godinama, a neki su živeli u zabačenim krajevima. Njihov nivo obrazovanja je bio relativno nizak i nisu znali dobro da čitaju. Primera radi, Božje reči govore o „lošem kovu”, „Božjoj naravi”, „Božjim namerama” i drugim ustaljenim terminima, ali oni nisu razumeli niti znali šta ti pojmovi znače. Potom je Božja kuća rekla braći i sestrama da u svoje slobodno vreme mogu da rade na svojoj pismenosti i da bi barem trebalo da znaju značenje nekih ustaljenih fraza, terminologije i imenica. U protivnom, kada budu čitali Božje reči, neće ni razumeti značenje samih reči i fraza, pa kako bi onda mogli da razumeju Božje reči? A ako ne mogu da razumeju Božje reči, kako mogu da sprovode istinu u delo? Braća i sestre su nakon toga počeli da ulažu trud u učenje ovih stvari. To je dobro, ali su neki ljudi koji su imali iskrivljena shvatanja iskoristili tu situaciju. Neke starešine su na okupljanjima govorile isključivo o značaju poboljšavanja pismenosti, kako braća i sestre treba da budu pismeni, o prednostima pismenosti i šta bi se dogodilo kad ne bi bili pismeni. Govorili su o gomili doktrina poput ove. Te stvari nisu istina i nema potrebe previše govoriti o njima. Čim ih neko spomene, ljudi mogu da ih shvate; nema potrebe da se o njima razgovara u zajedništvu na okupljanjima kao da su istina. Neke starešine ne samo da su trošile previše vremena na okupljanjima razgovarajući o ovim stvarima kao da su one istina, već su smislile novu smicalicu, te su ciljano ispitivale braću i sestre o rečima koje se retko upotrebljavaju. Ako braća i sestre nisu mogli da odgovore, nije li zbog toga izgledalo da su starešine veoma obrazovane? U tom periodu bilo je nekoliko lažnih starešina koje nisu obavljale stvarne poslove – nisu razgovarale o životnim iskustvima, istini ni o Božjim rečima; naprotiv, razgovarale su isključivo o pismenosti. Kako se to naziva? To se naziva neobavljanjem posla na propisan način. Zar to nije problem? (Jeste.) Zašto govorim o ovom problemu? Šta vi imate od toga? Jeste li sposobni da uradite nešto takvo? Ima li koga ko planira da tako postupa? Ako tako postupate, onda ste zaista smetenjaci! Ima ljudi koji vide da Ja govorim o ovim idiomima, pa su spremni da delaju i počinju da se pripremaju, govoreći: „Ispostavlja se da je razgovaranje o istini ovako jednostavno. Dovoljno je samo besediti o idiomima. Ti možeš da besediš o idiomima, a ja ću besediti o slojevitim duhovitim dosetkama, slengu, izrekama i poslovicama.” Zar to nije nepropisno obavljanje dužnosti? (Jeste.) Kakvi su to ljudi? Imaju li duhovno razumevanje? (Nemaju.) Nemaju duhovno razumevanje i ne razumeju istinu. Šta oni misle? „Sediš tu i brbljaš u nedogled kada nemaš šta da radiš i zavaravaš nas s nekoliko idioma. Kad bih sledio Tvoje metode, i ja bih mogao da besedim!” Ljudi koji nemaju duhovno razumevanje samo posmatraju spoljašnost stvari i slepo Me

oponašaju. Takve starešine treba smeniti zbog oponašanja ovakvog ponašanja, a treba smeniti i svakoga ko postupa kao oni. Zašto govorim o tome? Skrećem vam pažnju na to pre nego što počnete tako da se ponašate da ne biste krenuli pogrešnim putem. Ja mogu da govorim o tim stvarima, ali ako ti govoriš o njima, možeš li to da uradiš razumljivo? Ne možeš. Dakle, zašto Ja govorim o ovim izrekama i idiomima? Pod kojim uslovom govorim o njima? Kada ljudi razumeju pojam i definiciju istine, ako Ja zatim produbim tu osnovu i detaljno analiziram više stvari koje ljudi smatraju istinom, oni to neće dokučiti; ne znaju kako bi o tome trebalo da razmišljaju niti sa čim bi to trebalo da povežu. Ispričao sam vam neke priče o idiomima baš zato što ne razumete. To je bilo neophodno. Neki ljudi smatraju da su na akademskom nivou kada je reč o istini i pitaju se zašto i dalje prolaze kroz ove kurseve osnovaca. Ne razumeju da ovo nije čas u osnovnoj školi, već na fakultetu. Još uvek niste diplomirali na fakultetu; sve vreme ste ostali na nivou osnovne škole, ali mislite da imate fakultetsku diplomu i osećate se zadovoljno sobom. Nažalost, taj osećaj je pogrešan; to je pogrešno osećanje – još uvek ste daleko od fakultetske diplome. Prema tome, ponovo vas podsećam: nemojte raditi stvari o kojima sam maločas govorio. Iskreno razgovarajte o onome što razumete, a ako nešto ne razumete, ne pričajte gluposti. Razgovaranje o istini nije brbljanje; niko ne želi da gubi vreme slušajući te kako razglabaš. Nemoj Me slepo oponašati i govoriti o Gouđijanu, kralju kraljevstva Jue niti o modernoj istoriji ili antičkoj istoriji jer sam govorio o spavanju na pruću i lizanju žuči. Šta dobijaš pričajući o tim stvarima? Da li su ljudi voljni da ih slušaju? Čak i ako su ljudi voljni da slušaju, te stvari nisu istina.

Maločas sam govorio o tome kako ljudi koji veruju u Boga i koji Ga slede ne moraju da podnose poniženje i nose teško breme, a kamoli da praktikuju podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena. Zašto se tako „dobra” fraza i „plemeniti” mentalitet ne mogu sprovesti u delo? U čemu je problem? Zašto neko ne može imati mentalitet podnošenja poniženja i nošenja teškog bremena? Govoreći u smislu doktrine, to je zato što podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena nije istina; Bog nije izrekao ovu frazu, ona nije Božji zahtev prema čovečanstvu niti je načelo postupanja koje je On dao onima koji Ga slede. Zašto kažem da ova fraza nije istina i nije načelo primene? Najpre, hajde da pogledamo reč „poniženje” u frazi „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena”. Na šta se odnosi „poniženje”? Na uvrede i sramotu. Dakle, kada ljudi veruju u Boga i kada Bog ima suverenost nad njihovom sudbinom, da li su poniženi ako se pokoravaju Bogu? Da li podnose uvrede? (Ne.) Da li ljudi moraju da istraju i kažu: „Da bih postigao pokornost Bogu, moram da potisnem vatru u svom srcu, da potisnem bes u svom srcu, da potisnem žalbe u svom srcu i da potisnem osećaj nepomirenosti u svom srcu. Treba to da podnesem ćutke. Za mene su sve ove stvari poniženje, pa ću ih potisnuti”? Da li na taj način sprovode istinu u delo? (Ne.) Šta sprovode? Buntovništvo, lažnost i pretvaranje. Da bi postigao sprovođenje istine u delo i da bi postigao pokoravanje istini i pokoravanje Božjoj suverenosti i uređenjima, prva stvar koju treba da uradiš nije da podneseš bilo kakav bol, kao što ne moraš da podnosiš ni bilo kakvu sramotu. Da li su

Božja suverenost i uređenja koje Bog ima za tebe, kao i zahtevi koje je postavio pred tebe, poniženja? (Nisu.) On te ne ponižava. Bog te ne ponižava tako što te razotkriva, sudi ti, grdi te, iskušava i oplemenjuje. Naprotiv, dok ujedno razotkriva otkrovenja tvojih iskvarenih naravi, On te navodi da razumeš sebe, navodi te da odbaciš te iskvarene naravi i pobuniš se protiv njih i zatim postupaš prema Božjim zahtevima. Kakve će efekte to imati? Moći ćeš da se pokoriš Bogu, razumeš istinu, da postaneš osoba kojom je Bog zadovoljan i koju On odobrava. Prema tome, da li je bilo šta od onog kroz šta prolaziš tokom procesa i perioda kada postižeš ove stvari nedolično? Postoji li nešto u čemu te Bog ponižava? (Ne.) Kada te, na primer, Bog razotkrije, kada razotkrije tvoju nadmenost, rđavost, lažljivost, nepopustljivost ili zlobu, da li nešto od toga nije činjenica? (Ne.) Sve su to činjenice. Ma kakav da je način na koji te Božje reči razotkrivaju i ma šta da ti On kaže, sve su to činjenice. Bez obzira da li su ljudi sposobni da to prepoznaju i bez obzira na to u kojoj meri su ljudi sposobni da to razumeju i prihvate, sve su to činjenice. One nisu neosnovane, niti su preuveličane, a svakako nisu zamišljene da te ukalupe. Dakle, da li su ove stvari zamišljene da te ponize? (Nisu.) Ne samo da nisu zamišljene da te ponize, već da služe kao podsetnik i upozorenje da ne hodaš putem zlih ljudi i da ne slediš Sotonu; zamišljene su da te navedu da koračaš ispravnim putem u životu. Ove stvari imaju pozitivan rezultat i pozitivan uticaj na tebe. Priroda ovih Božjih postupaka je sasvim ispravna. On radi ove stvari da bi te spasao i one su potpuno u skladu sa istinom. To su teškoće koje ljudi treba da podnesu i teškoće koje moraju da podnesu da bi odbacili svoje iskvarene naravi, udovoljili Božjim namerama i postali prava stvorena bića. Stav koji ljudi treba da imaju jeste da proaktivno prihvate ove teškoće, a ne da ih podnose kao uvrede. Ove teškoće nisu poniženja, nisu ruganje i nisu uvreda za ljude, a pogotovo ne znače da Bog ismeva ljude. Javljaju se isključivo jer ljudi imaju iskvarene naravi, bune se protiv Boga i ne vole istinu. Ovaj bol se javlja u ljudima zbog Božjih reči i zahteva koje Bog ima prema ljudima, pa da li postoji neki deo tog bola koji Bog namerno daje ljudima ili koji im dodatno daje, a koji ljudi ne bi trebalo da pretrpe? Nema ničeg takvog. Naprotiv, ako ljudi pretrpe premalo ovog bola, ne mogu da odbace svoje iskvarene naravi. Bez obzira koliko su ozbiljne ljudske buntovne naravi i bez obzira u kojoj meri su ljudi sposobni da priznaju i prihvate kada Bog razotkriva njihove iskvarene naravi, naposletku, ono što Bog daje ljudima nije poniženje i ono što ljudi trpe nisu uvrede. Naprotiv, to je ono što ljudi treba da istrpe; to je bol koji čovek, kojeg je Sotona duboko iskvario, treba da istrpi; ljudi treba da istrpe ovu bol. Zašto kažem da treba da je istrpe? Zato što su ljudi u dubini duše buntovni prema Bogu i zato što su postali Sotone. Ako ljudi žele da odbace ove iskvarene naravi i prime Božje spasenje, moraju da istrpe ove teškoće. To je sasvim ispravno i prikladno; to je put kojim ljudi moraju da prođu i teškoća koju moraju da istrpe. Nije Bog taj koji im donosi ove teškoće. To je kao kada te zaboli stomak nakon što popiješ hladnu vodu. Ko je kriv? Hladna voda? (Ne.) Ko ti je doneo te teškoće? (Mi sami.) Ti si ih doneo samom sebi. Ovaj rezultat i ovaj proces koji ljudi trpe su njihov proizvod; tu se ne može govoriti ni o uvredi, ni o poniženju. Neki ljudi ne razmišljaju na ovaj način,

oni ne prihvataju istinu. Šta oni misle? „Božja kuća mi je dozvolila da budem starešina, postavila me je na ovaj položaj, a ja sam radosno obavljao svoj posao starešine. Nikada nisam ni pomislio da će me Božja kuća otpustiti jer nisam dobro obavljao svoj posao i jer sam pravio greške. Šta sam to postao? Imam li i dalje integritet i dostojanstvo? Imam li i dalje ikakvu ljudsku slobodu? Imam li i dalje neku autonomiju?" Oni misle da ljudi ne treba da se pokore Božjim orkestracijama i uređenjima ako pritom nemaju izbora i da su, ako se potpuno pokore, glupi i da nemaju dostojanstvo, da vode život pun slabosti i nezadovoljstva. Prema tome, ova vrsta ljudi misli da kada ljudi prihvataju sud, grdnju i orezivanje, oni moraju da pretrpe poniženje, kao što kaže izreka: „Kad čovek spadne na niske grane, ne preostaje mu ništa drugo nego da podvije rep". Gle, eto još jedne sotonske filozofije. Ova dobro poznata fraza ih navodi da podviju rep. O čemu oni razmišljaju? Da li se pokoravaju svojevoljno ili podnose poniženje i nose teško breme? (Ovo drugo.) Oni misle da podnose poniženje i nose teško breme. Ne pokoravaju se svojevoljno. Njihova pokornost nije dobrovoljna i nije čista. Naprotiv, nemaju izbora osim da se pokore. Stoga, ovaj nedostatak izbora vide kao vrstu poniženja. Pošto ovakvi ljudi mogu da razmišljaju na ovaj način, da li oni praktikovanje pokoravanja Božjim rečima smatraju praktikovanjem istine? Ne. Oni pokornost ne smatraju istinom. Umesto toga, istinom smatraju podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena. Zar priroda ovih stvari nije različita? (Jeste.) Iako se pokoravaju i oni koji se pokoravaju svojevoljno i oni koji podnose poniženje i nose teško breme, i mada se niko od njih ne opire i ne pravi probleme i gledano spolja, čini se da su i jedni i drugi poslušni, lepo vaspitani i dobri; priroda ovih stvari je ipak drugačija. Ljudi koji se iskreno pokoravaju pokornost smatraju svojom odgovornošću, dužnošću i obavezom; smatraju je svojom neizbežnom dužnošću i istinom. Čak i ako oni koji se ne pokoravaju iskreno spolja ne pružaju otpor, oni u svom srcu misle da podnose poniženje i nose teško breme, a podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena je najveća istina u njihovim očima. Podnošenje poniženja smatraju primenjivanjem istine, a kako gledaju na pokornost? Na pokornost gledaju kao na podnošenje poniženja, a ne kao na primenjivanje istine. Zar to nije pogrešan put? Kako se to naziva? (Naopako su to shvatili.) Naopako su to shvatili. Istinu smatraju filozofijom za ovozemaljsko ophođenje; doktrinu i ljudske filozofije za ovozemaljsko ophođenje smatraju istinom. Zar to nije obrnuto shvatanje crnog i belog? (Jeste.) To je obrnuto shvatanje crnog i belog. Kako onda treba rešiti ovaj problem? Ljudi moraju da shvate da teškoće koje podnose nisu poniženje, niti da neko pokušava da ih ponizi. Šta je, dakle, uzrok teškoća koje ljudi podnose? (Ljudska iskvarena narav.) Tako je. Da nemaš iskvarenu narav, da razumeš istinu, da možeš da se pokoriš Bogu, da možeš potpuno da se pokoriš Božjoj suverenosti i uređenjima, da možeš da se bojiš Boga i kloniš zla, onda ne bi morao da trpiš ove teškoće. Prema tome, to poniženje ne postoji. Razumeš to, zar ne?

Šta je pozitivno, teškoće ili poniženje? Da li između njih postoji razlika? (Da, postoji.) Teškoće su pozitivne. Ako si voljan da prihvatiš sud, grdnju, orezivanje i voljan si da trpiš

teškoće, onda ćeš te teškoće tumačiti ovako: „Treba da istrpim ove teškoće. Bez obzira na to šta Bog čini, čak i ako ja to ne razumem i ako mi je u srcu teško da to prihvatim, ako sam negativan i slab; sve što On čini je ispravno. Ja imam iskvarenu narav i ne treba da se prepirem sa Bogom. Ma koliko mi u srcu bilo teško da to prihvatim, sopstvenim greškama sam doveo do toga. Bog ne greši; sve što Bog čini je ispravno. Zaslužujem da istrpim ove teškoće. Ko me je terao da imam iskvarenu narav? Ko me je terao da se opirem Bogu? Ko me je terao da činim zlo? Te stvari mi nije dao Bog, podstaknute su mojom prirodom. Treba da istrpim ove teškoće." Da li je onda pozitivno što ljudi trpe ove teškoće? (Jeste.) Ako ljudi to shvataju pozitivno i prihvataju da je to od Boga, onda su te teškoće pozitivne. Međutim, recimo da oni kažu: „Mogu da se pokorim, ali iako se pokoravam, ipak moram jasno da objasnim svoje rasuđivanje i moram da jasno podelim šta u sebi mislim i šta radim. Prosto ne mogu da se pokorim na tako kukavički i smeten način. Inače ću umreti zbog toga što sve držim u sebi." Oni uvek žele da jasno i detaljno objasne stvari, da jasno objasne uzroke i posledice, da govore o svom rasuđivanju, da govore o onome što misle, da govore o tome kako plaćaju cenu i da govore o tome kako su u pravu. Nisu voljni da budu ljudi koji se pokoravaju Bogu – da se suzdrže od samopravdanja, samoodbrane ili razgovaranja o svom rasuđivanju. Nisu voljni da tako postupaju. U tom slučaju, kako oni shvataju pokornost? Smatraju je podnošenjem poniženja. Šta oni u sebi misle? „Moram da istrpim sva ova poniženja da bi me Bog odobrio i da bi rekao da sam se pokorio." Da li ovo poniženje zaista postoji? Ako uopšte ne postoji, zašto i dalje jasno i detaljno objašnjavaju stvari da bi se oslobodili tog „poniženja"? To nije prava pokornost. Čak i ako je namera s kojom ti postupaš ispravna, Bog želi da orkestrira stvari na ovaj način. Ne moraš da se pravdaš, ne moraš da se prepireš. Da li je Jov postupao bolje od tebe ili ne? (Bolje je postupao.) Kada je Jov bio kušan, da li bi ga Bog saslušao da se prepirao i da se pravdao? Ne, On ga ne bi saslušao. To je činjenica. Da li je Jov znao da Bog ne sluša ljudska opravdanja? Jov to nije znao, ali on se nije pravdao. Njegov rast je bio takav – istinski se pokorio. Šta je to loše Jov učinio da se Bog ophodi prema njemu na takav način? Nije učinio ništa loše. Bog je rekao da Ga se Jov bojao, da se klonio zla i da je bio savršen čovek. Govoreći u kontekstu „poniženja", Bog nije trebalo da natera Jova da podnosi ta poniženja, nije trebalo da ga preda Sotoni i da dozvoli da ga Sotona iskušava i liši svega što poseduje. Ako to posmatramo iz logičke perspektive onih ljudi koji se ne pokoravaju, Jov je trpeo teškoće i podneo veliko poniženje, a kada je stavljen na kušnju, on je podnosio poniženje i nosio teško breme da bi kasnije dobio još veće blagoslove od Boga. Da li je to zapravo tačno? (Nije.) Da li je Jov mislio i postupao na ovaj način? (Ne.) Kako je postupao? Kako je pristupao ovim kušnjama? Nije morao da ih podnosi, niti je smatrao da podnosi poniženje. Šta je mislio? (Bog daje i On uzima.) Tako je. Ljudi potiču od Boga. Bog ti je dao život i dah. U celosti potičeš od Boga, pa zar sve stvari koje stekneš nisu stvari koje ti je Bog dao? Čime možeš da se pohvališ? Bog daje sve, pa ako Bog želi to da uzme, šta tu imaš da obrazlažeš? Kada ti Bog nešto dâ, ti si srećan, a kada ti nešto ne dâ, ti si

nesrećan, žališ se na Boga, tražiš tu stvar od Njega i svađaš se s Bogom. Bog odlučuje o tome da li će ti nešto dati, ljudi nemaju šta tu da obrazlažu. Da li je Jov tako postupio? (Jeste.) Jov je ovako postupio. Da li je u svom srcu osetio nepravdu? (Nije.) Ne, nije je osetio. Posmatrajući spolja, Jov je imao dovoljno razloga da se pozove na nepravdu, da smišlja izgovore, da se pravda, da se suprotstavi Bogu i da mu sve jasno i detaljno objasni. On je bio taj koji je najviše zavređivao da tako postupi, ali da li je tako postupio? Ne, nije. Nije rekao ni reč, samo je uradio nekoliko stvari: razderao je svoj ogrtač, obrijao glavu, bacio se na zemlju i poklonio se. Kako su ga ljudi doživeli kroz ove postupke? Kao čoveka koji se boji Boga i kloni zla, i kao savršenog čoveka. Kako glasi definicija savršenog čoveka? Neko ko uopšte ne sudi o tome šta Bog čini, već, naprotiv, to hvali i pokorava se tome; i bez obzira na to koliko velike teškoće pretrpi, on ne kaže: „Pretrpeo sam nepravdu. Ovo je poniženje." Bez obzira na to koliko su velike teškoće koje podnosi, on to nijednom rečju ne pokazuje niti govori. Kako se to naziva? Nevernici to nazivaju „odricanjem sebe". Gde je tu logika? Da li je zaista tako? (Ne.) „Odricanje sebe" je mentalna bolest i glupost. Ma koliko da je izazov s kojim se Jov suočavao bio velik ili težak, on se nikada nije prepirao s Bogom niti se svađao s Njim; jednostavno se pokorio. Šta je bio njegov osnovni razlog za pokoravanje? Strah od Boga. Njegova sposobnost da se pokori potekla je od njegovog razumevanja Boga. Verovao je da sve potiče od Boga i da je sve što Bog čini ispravno.

Neke vođe timova i nadzornici grupa koji su smenjeni neprestano plaču, prave scene i postaju emotivni. Misle da im je naneta nepravda, žale se da Bog nije pravedan i misle da su im braća i sestre učinili nepravdu tako što su ih razotkrili i prijavili, pa kažu: „Vi ste ljudi bez savesti. Bio sam tako dobar prema vama, a vi mi ovako vraćate! Bog nije pravedan. Naneta mi je tako velika nepravda, a Bog me nije zaštitio; oni su me samo grubo otpustili. Svi vi me gledate s visine, a i Bog me gleda sa visine!" Smatraju da su se prema njima odnosili nepravedno i prave scene. Recite Mi, može li ovakva osoba da se pokori? Kako Mi se čini, to nije lako. Pa zar onda s njom nije svršeno? Zašto praviš scene? Ako možeš to da prihvatiš, prihvati. Ako ne možeš da prihvatiš istinu i ne možeš da se pokoriš istini, onda se gubi iz Božje kuće! Nemoj verovati u Boga – niko te ne tera. Kakvu si to nepravdu doživeo? Zašto praviš scene? Ovo je Božja kuća. Ako imaš hrabrosti, idi u svet, pa tamo pravi scene pred Sotonama i đavolskim kraljevima. Ne pravi scene u Božjoj kući. Zar će biti smak sveta ako ti, vođa tima, dobiješ otkaz? Možeš i dalje da živiš čak i ako nisi vođa tima, zar ne? Nećeš verovati u Boga ako nisi vođa tima? Jov je pretrpeo tako velike teškoće, a šta je rekao? Nije se nijednom požalio; čak je hvalio Boga, govoreći: „Blagosloveno neka je ime Jahveovo!" (Knjiga o Jovu 1:21). Da li je veličao Jahveovo ime jer je bio obasut nagradama i pogodnostima? Ne. To je bio izraz njegovog razumevanja i praktičnog postupanja. Zar to takođe nema veze sa karakterom neke osobe? (Ima.) Neki ljudi imaju loš karakter, pa kada dožive i najmanju nepravdu, veruju da se prema njima ophode krajnje nepravedno i da bi svi pod kapom nebeskom trebalo da osećaju krivicu zbog toga i da im traže oproštaj. Ovi ljudi su zaista

problematični! Kako biste objasnili reč „poniženje”? Podnošenje poniženja je česta pojava među nevernicima, ali se to drugačije formuliše u Božjoj kući: podnošenje teškoća i poniženja radi zadobijanja istine je teškoća koju ljudi treba da podnesu. Bez obzira da li su orezani ili smenjeni, ljudi koji razumeju istinu to ne smatraju poniženjem. Smatraju da zaslužuju da istrpe teškoće i da ljudi ne mogu da se pokore jer imaju iskvarene naravi, ali da to nije poniženje. Ko zapravo trpi poniženje? Bog je taj koji trpi poniženje. Bog spasava ljudski rod, ali ljudi to ne shvataju. Pogledajte, nakon što je Izrailjce izveo iz Egipta, oni su obožavali idole. Kada nisu imali šta da jedu, žalili su se na Boga, pa je Bog morao da im pošalje manu i drugu hranu. Posle nekoliko dobrih dana, nisu obraćali pažnju na Boga, ali čim su se susreli s problemima, ponovo su Ga potražili. Zar ne biste rekli da je Bog pretrpeo veliko poniženje? Zar ovaploćeni Bog ne trpi veliko poniženje kada Ga generacije odbacuju? Ljudi nisu ništa i nisu sposobni ni za šta. Uživaju toliko blagodati koje im je Bog podario i uživaju toliko istina koje im je Bog obezbedio, ali smatraju da je naročito nepravedno kada iskuse malo zasluženih teškoća. Kakve nepravde ljudi trpe? Ima onih koji su obično veoma hrabri, ali kada istrpe malo teškoća – kada ih braća i sestre orežu ili kada im neko kaže nešto neprijatno, kada ih niko ne podržava ili kada im niko ne laska – tada su ogorčeni, smatraju da su istrpeli velike teškoće i da im je naneta nepravda, pa se žale: „Svi vi gledate na mene s visine i niko ne obraća pažnju na mene. Suđeno mi je da me drugi maltretiraju!” Zašto praviš scene? Kakva je korist od tih reči? Da li je makar jedna od tih reči u skladu sa istinom? (Ne.) Šta onda to znači – da li je to poniženje? Nisi sposoban da jasno vidiš teškoće koje zaslužuješ da istrpiš, pa ih ne prihvataš. Odslušao si toliko propovedi, ali ne razumeš kako ljudi treba da primenjuju istinu i kako treba da se pokore. Ne znaš ništa od toga, a ipak smatraš da si podneo neku vrstu velikog poniženja. Zar nisi nerazuman? Da li to poniženje postoji za one ljude koji prihvataju Božje spasenje? (Ne postoji.) Čak i ako je sigurno da su braća i sestre ponekad nepravedni prema tebi, kako treba to da doživiš? Primera radi, pedeset dolara se nalazi negde na podu, a kada ti prođeš pored njih, novac nestane i svi sumnjaju da si ga ti uzeo. Šta bi ti uradio? U sebi bi se osetio ogorčeno i isfrustrirano: „Iako sam siromašan, još uvek imam čvrst karakter. Još uvek mi je stalo do svog dostojanstva. Nikada nisam uzeo nešto što pripada nekom drugom. Ruke su mi sasvim čiste. Vi me uvek gledate s visine i uvek sumnjate na mene kada se ovako nešto desi. Bog nije razjasnio stvari u moju korist. Izgleda da me ni On ne voli!” Praviš scenu. Da li se to smatra poniženjem? (Ne.) Kako, dakle, treba da postupiš u ovoj situaciji? Ako si uzeo novac, priznaj i obećaj da više nikada nećeš ništa uzeti. Ako ga nisi uzeo, reci: „Nisam uzeo novac. Bog posmatra najdublje delove srca ljudi. Ko god da je uzeo novac, svestan je toga, a i Bog je svestan toga. Neću reći više ni reč.” Ne moraš da kažeš: „Gledate me s visine. Svi bi da me napadnete.” Kakva je korist od tih reči? Da li je dobro govoriti mnoštvo takvih stvari? (Nije.) Zašto nije? Ako govoriš mnoštvo takvih stvari, to dokazuje jednu činjenicu: Bog nije u tvom srcu; ne veruješ u Boga i nemaš pravu veru u Boga. Kada govoriš istinu, Bog zna. On posmatra najdublje delove srca ljudi i ispituje

sve što ljudi govore i rade. Kako drugi ljudi žele to da vide zavisi od njih samih. Ti veruješ da Bog zna sve ovo i da nema potrebe mnogo govoriti. Treba li da budeš ogorčen? Ne treba. Kakav značaj ima ta stvar? Veruješ da ti je naneta nepravda kada te oklevetaju i sude ti jer veruješ u Boga, ali možeš li jasno da govoriš o tome? Odlažeš pravi problem time što se svesrdno braniš od njih. To je besmisleno, zar ne? Kakva je korist od prepiranja s njima? To nije primenjivanje istine.

Tokom procesa doživljavanja Božjeg spasenja, ljudi trpe mnoge teškoće. Da li je poniženje koje ljudi trpe teškoća? (Nije.) Sigurno da nije. Zašto to kažem? (Zato što ljudi imaju iskvarene naravi i treba da trpe teškoće.) Ljudi imaju iskvarene naravi – to jeste jedan deo toga. Pored toga, koji god aspekt istine da ne razumeš i koji god deo tebe je još uvek negativan, možeš da pokreneš tu temu i razgovaraš o tome u zajedništvu. Ne moraš da držiš to u sebi. Šta je cilj razgovora? (Rešavanje problema.) Traganje za istinom, razumevanje istine i rešavanje problema iznutra. Ne moraš da držiš te probleme u sebi. Ne moraš da trpiš poniženje. Ne moraš da podnosiš to, govoreći: „Ne razumem, a ipak me teraju da se pokorim. Moram da razumem pre nego što se pokorim.” Ako ne razumeš, možeš da razgovaraš o tome u zajedništvu. Traganje za istinom je ispravan put. To nije pogrešno. Kada se o nekim stvarima razgovara u zajedništvu i kada se jasno objasne, ljudi će znati šta da rade. Treba da gajiš stav traganja za istinom i da rešavaš probleme tako što ćeš tragati za istinom. Ako ne razumeš istinu i samo praktikuješ pokoravanje, na kraju i dalje nećeš biti sposoban da rešiš svoje probleme. Prema tome, čak i ako se od tebe traži da se pokoriš, ne traži se da se pokoriš na smetan ili neprincipijelan način. Međutim, u pokornosti je sadržano najosnovnije načelo, a to je da kada nešto ne razumeš, najpre treba da se pokoriš, da imaš pokorno srce i pokoran stav. To je razumnost koju ljudi treba da imaju. Kada to postigneš, polako počni da tragaš. Na taj način nećeš uvrediti Božju narav, možeš dobiti zaštitu i stići do kraja puta. Da li sve reči, koje Bog koristi da razotkrije i osudi ljude, pa čak i da im sudi i da ih prokune, imaju za cilj da ih ponize? (Ne.) Da li ljudi moraju biti ekstremno strpljivi da bi to podneli? (Ne.) Ne, ne moraju. Naprotiv, ljudi moraju imati ekstremnu veru da bi sve to prihvatili. Jedino ako to prihvatiš, možeš zaista da razumeš šta je zapravo Sotonina iskvarena priroda, šta je zapravo iskvarena suština ljudi, šta je zapravo uzrok ljudskog neprijateljstva prema Bogu i zašto ljudi nisu u skladu sa Bogom. Moraš da tragaš za istinom u Božjim rečima pre nego što budeš mogao da rešiš ove probleme. Ako ne prihvataš istinu i ako, bez obzira na to koliko jasno Božje reči izražavaju stvari, ti ne prihvataš istinu, onda nikada nećeš rešiti ove probleme. Čak i ako razumeš da „nas Božje reči ne ponižavaju; već da nas samo razotkrivaju i da su za naše dobro”, ti to samo priznaješ na nivou doktrine; nikada nećeš razumeti pravo značenje svega što Bog govori niti efekat koji to treba da postigne. Takođe nikada nećeš razumeti šta je zapravo istina o kojoj Bog govori. Kada razgovaramo na ovaj način, zar se ljudi, u određenoj meri, ne podstiču da imaju proaktivan i pozitivan stav prema prihvatanju da budu orezani, prema prihvatanju da budu smenjeni, kao i prema prihvatanju Božjeg dela, uređenja i

suverenosti koju Bog sprovodi, a što nije u skladu sa ljudskim predstavama? (Podstiču se.) Ljudi će makar misliti da je sve što Bog čini ispravno, da ne treba to da razumeju na negativan način i da je stav koji najpre treba da zauzmu takav da to aktivno prihvataju, pokoravaju se, a zatim i učestvuju u tome. Sve što Bog čini ljudima od njih ne zahteva veliko strpljenje. Odnosno, ne treba sve to da podneseš. Šta treba da radiš? Treba da prihvatiš, tragaš i da se pokoriš. Jasno je da fraza „podnošenje poniženja", koju koriste nevernici, vređa ljude. Ništa što Bog čini ne zahteva od tebe da podnosiš poniženje. Možeš da praktikuješ strpljenje, ljubav, skrušenost, kao i pokoravanje, prihvatanje, poštenje, otvorenost i traganje – ovi pojmovi su relativno pozitivni. Dakle, koja se logika krije iza onoga što govore nevernici? To su sotonska filozofija i sotonske laži. Da rezimiramo, podnošenje poniženja nije načelo koje oni koji veruju u Boga treba da posmatraju. To nije istina, već sotonska stvar. Bog ne zahteva od ljudi da podnose poniženje, jer ovde ne postoji poniženje. Svi Božji postupci prema ljudima su postupci ljubavi, spasenja, brige i zaštite. Sve stvari koje Bog govori, kao i celokupno delo koje On obavlja u ljudima, sve to je pozitivno i sve to je istina. Ništa od toga ne sliči Sotoninim postupcima i ništa od toga nisu Sotonine metode i sredstva. Ljudi mogu biti pročišćeni i spaseni samo prihvatanjem Božjih reči.

Na koje se načine čin „podnošenja poniženja", o kojem govori Sotona, ispoljava u ljudima? Ispoljava se u ljudima u vidu štete, zlostavljanja, pustošenja i gaženja. Sve u svemu, to ti donosi nesreću. Bez obzira na to da li si pretrpeo teškoće ili omalovažavanje, ukratko, od onoga čemu ih Sotona podvrgava, ljudi na kraju sigurno neće dobiti istinu. Šta ljudi dobijaju? Bol. Sotona u ljudima izaziva nebrojene oblike poniženja i podsmeha, kao i zlostavljanja i iskvarenosti. Šta se time postiže u ljudima i kako se oni zbog toga osećaju? Ljudi zbog toga trpe pritužbe i prave kompromise da bi sačuvali sebe, a čak se i izvitopere iznutra. Nauče da se koriste svakakvim taktikama i metodama kako bi pristupili svemu ovome i nosili se s tim, pa uče da se ulaguju drugima, da se pretvaraju i govore neistine. Kada ljudi razotkriju i ispoljavaju sve ove stvari, da li su njihova srca voljna, srećna i spokojna ili su ispunjena gnevom i bolom? (Ispunjena su gnevom i bolom.) Da li se gnev u srcima ljudi povećava ili smanjuje što oni više trpe poniženje u ovom svetu? (Povećava se.) Da li, onda, ljudi posmatraju čovečanstvo sa sve većim neprijateljstvom ili sa sve većom ljubavlju? (Sa neprijateljstvom.) Ljudi posmatraju čovečanstvo sa sve većim neprijateljstvom i mrze svakoga koga vide. Dok su mladi i kada tek uđu u društvo, sve im izgleda divno i naročito lako veruju drugima. Kada dođu u tridesete, više ne veruju drugima toliko. Kada dođu u četrdesete, nemaju poverenja u većinu ljudi, a kada zađu u pedesete, srca su im ispunjena mržnjom i obično se preokrenu i nanose štetu drugima. Šta ljudi trpe pre nego što ih ispuni mržnja? Sve je to omalovažavanje i bol. Kada nemaš sposobnosti i moć koju drugi ljudi imaju, kada te drugi nekako okarakterišu, ti moraš brzo da klimneš glavom u znak potvrde, a kada te psuju, moraš da slušaš. Ne možeš ništa da uradiš, ali šta u sebi misliš? „Jednog dana, kada budem imao moć, ubiću te sopstvenim rukama i zbrisati tri generacije tvojih

predaka!” Mržnja u tvom srcu sve više raste. To je posledica koju podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena donosi iskvarenom ljudskom rodu. Ljudi misle da su podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena, što se u društvu hvali i promoviše, pozitivna stvar i da je to vrsta mentaliteta i način razmišljanja koji ljudima omogućava da naporno rade i da teže ka tome da ojačaju. Zašto, dakle, to naposletku izaziva gnev i mržnju u ljudima? (Zato što to nije istina.) Tako je. To u ljudima stvara ove negativne posledice zato što to nije istina. Šta je uzrok generacijske ogorčenosti i osvetničkih ubistava u društvu i u bandama? (Kada ljudi trpe omalovažavanje, mržnja u njihovim srcima raste i oni ubijaju iz osvete.) Tako je, tako dolazi do osvetničkih ubistava. Ljudi se, iz generacije u generaciju, brutalno ubijaju sve dok čovečanstvo ne uništi neka katastrofa. Ovo je posledica toga. Ljudski rod je živeo prema Sotonskim filozofijama i logici, i postepeno se, pod Sotoninom vlašću, razvijao do današnjeg vremena. Odnosi među ljudima bivaju sve uvrnutiji, sve udaljeniji, sve hladniji i sve je više nepoverenja. Do koje tačke je to sada došlo? Došlo je do tačke gde su srca dvoje ljudi, koji nemaju nikakve veze jedno sa drugim, ispunjena uzajamnom mržnjom i uzajamnim neprijateljstvom. Ranije su komšije često održavale kontakt i često međusobno komunicirale, ali danas, čovek može biti mrtav pet-šest dana, a da njegov komšija to ne zna – niko ga ne bi obišao. Kako su stvari došle do ove tačke? Došle su do ove tačke zbog te uzajamne mržnje. Ne želiš da drugi budu neprijateljski nastrojeni prema tebi, ali si ti, istovremeno, neprijateljski nastrojen prema drugima – to je začarani krug. To je negativna posledica i katastrofa koju su Sotonini zakoni doneli ljudskom rodu. Stavovi i utisci koje ljudi u svojim srcima imaju o drugima sve su nepovoljniji, pa ljudi postaju sve bolji i bolji u podnošenju poniženja i nošenju teškog bremena, a gnev i mržnja u njihovim srcima rastu sve dok naposletku ne uzviknu: „Bolje bi bilo da su svi oni mrtvi i da niko od njih ne živi!” Zar ovakva mržnja ne ispunjava svačije srce? Oni žele da se ovaj svet uništi što pre: „Svi ljudi su loši do srži. Zaslužuju da budu uništeni!” Kažeš da su drugi ljudi loši do srži, a šta je sa tobom? Da li je moguće da si se istinski promenio? Da si postigao spasenje? Ako istovremeno mrziš druge jer su loši do srži, trebalo bi da sâm budeš bolji od njih. Ako si i ti loš kao i ljudi na ovom svetu, onda si nerazuman. Kada razuman čovek vidi da je ljudski rod iskvaren do srži, on treba da stremi ka istini i da proživi ljudsko obličje da bi udovoljio Bogu – to je prikladno. Tako će biti pošteđen kada Bog uništi ovu rđavu ljudsku rasu.

Da li vi mrzite ovu rđavu ljudsku rasu? (Da.) Većina ljudi koja veruje u Boga poseduje određenu ljudskost i razum, njihova srca su ljubaznija, žude za svetlom i žude za time da Bog i istina imaju moć. Ne vole rđave stvari i ne vole nepoštene stvari. Trebalo bi da budu ispunjeni nadom, ljubavlju i tolerancijom prema ljudskom rodu, pa kako to da oni mrze ljudski rod? Neki ljudi kažu: „Sećam se svog školovanja, učitelj me je zadirkivao, ali se nisam usudio da progovorim o tome – samo sam morao to da podnesem. Zato sam odlučio da marljivo učim i da kasnije upišem fakultet. Pokazaću svima vama od čega sam skovan, pa ću ja biti taj koji vas zadirkuje!” Neki kažu: „Sećam se da su me,

dok sam bio u radnom odnosu, moćnici iz kompanije uvek zadirkivali, pa sam pomišljao: ’Samo sačekajte dan kada ću vas nadmašiti svojim postignućima. Onda ću vam zagorčati živote!’” Ima i drugih koji kažu: „Sećam se, kada sam se bavio poslovanjem, menadžer dobavljača bi me uvek prevario, pa bih pomislio: ’Kada dođe dan da se obogatim, osvetiću ti se!’” Ničiji život nije lak i svako ima trenutke kada ga neko zadirkuje – svako ima nekoga koga u sebi mrzi i sa kim želi da se obračuna. Evo dokle je svet stigao – pun je mržnje i neprijateljstva. Uzajamno neprijateljstvo među ljudima previše je ekstremno, pa oni ne mogu skladno da se druže i nisu u prijateljskim odnosima. Sa ovim svetom će uskoro biti svršeno, stigao je do kraja puta. Svako u sebi nosi neku srceparajuću priču o trenucima kada ih je neko negde zadirkivao, ili kada su ih ljudi iz neke kompanije, organizacije ili grupe zadirkivali, gledali s visine, prevarili ili im nekako naudili. Ovakve stvari se svuda dešavaju. Šta to dokazuje? Dokazuje da među ljudskim rodom više nema ljudi poput Noja. Zar nije tako? (Jeste.) Svačije srce je ispunjeno rđavošću i prepuno je neprijateljstva prema istini, prema pozitivnim stvarima i prema pravdi. Za ljude više nema spasa. Ne postoji čovek, učenje, pa ni teorija koji mogu spasiti čovečanstvo – tako stvari stoje. Neki ljudi se ipak nadaju: „Kada će doći do svetskog rata? Posle rata, biće mrtav svako ko zaslužuje da umre, a ljudi koji preostanu, mogu da počnu iznova. Počeće nova era i oformiće se nova država.” Da li je to moguće? Nije. Neki ljudi polažu svoju nadu u raznorodne religije, ali sada sve religije doživljavaju svoj sumrak i na izdisaju su. Svaka religija je trula do srži i ima zloglasnu reputaciju. Šta pod time mislim? Ove reči služe tome da navedu ljude da shvate jednu činjenicu: da Bog ne koristi reči i istinu da spasi čovečanstvo, mržnja i zlobna narav koje se nalaze duboko u ljudima samo bi se pogoršavale i postajale sve neobuzdanije. Na kraju bi čovečanstvo imalo jedino mogućnost da završi samouništenjem tako što će se ljudi međusobno brutalno poubijati. Danas mnogi žele da pobegnu od ove rđave ljudske rase, pa odlaze da sami žive duboko u planinama i šumama ili na mestu gde nema ni traga od ljudskog života. Šta je rezultat toga? Ljudski rod se više neće razmnožavati i neće postojati sledeća generacija. Ljudski rod će izumreti nakon sadašnje generacije – neće biti potomaka. Otpor ljudskog roda prema Bogu je preveliki, pa je to rano probudilo Njegov bes. Ubrzo će biti svršeno s čovečanstvom. Zašto ima toliko ljudi koji se ne žene? Zato što se plaše da budu prevareni; oni ne veruju da i dalje ima dobrih ljudi i potpuno su neprijateljski nastrojeni prema braku. Koga treba kriviti za to? Treba kriviti ljude čija iskvarenost seže preduboko, treba kriviti Sotonu i đavole i treba kriviti ljude jer voljno prihvataju iskvarenost. Ti mrziš druge, a da li si zaista bolji od njih? Nemaš istinu, a nemaš ni koristi od mržnje prema drugima. Ako ljudi nemaju istinu i ne razumeju istinu, na kraju će naići na ćorsokak, stradaće i biće uništeni. Stići će ih ovakav kraj. Ako Bog ne spasi čovečanstvo, među iskvarenim ljudskim rodom neće postojati niko ko može da razume istinu.

Šta je tačno „poniženje”? Da li vernici treba da trpe poniženje? Da li to „poniženje” postoji? (Ne, ne postoji.) To poniženje ne postoji, pa zar ovaj problem time nije rešen?

Kada sledeći put čuješ da neko kaže: „Prva stvar koju kao vernik moraš da naučiš jeste da trpiš. Šta god da se desi, moraš to da podneseš i potisneš u sebi.” Treba li nešto da im odgovoriš kada čuješ da ovako govore? (Da.) Šta treba da kažeš? Reci: „Zašto trpiš? Ako zaista trpiš omalovažavanje, onda si krajnje jadan, a to pokazuje da ne razumeš istinu. Da razumeš istinu, tog omalovažavanja ne bi bilo, a ti bi voljno i rado prihvatio sve okolnosti koje Bog orkestrira za tebe. To su teškoće koje ljudi treba da istrpe, a ne neko omalovažavanje. Bog te na taj način uzdiže. Činjenica da možemo da podnesemo ove teškoće dokazuje da nam Bog još uvek daje šansu i mogućnost da budemo spaseni. Da nemamo čak ni priliku da trpimo teškoće ili da nismo vredni toga, onda ne bismo imali nikakvu šansu da budemo spaseni. To nije omalovažavanje; to mora da ti bude jasno i moraš da pogledaš da li je ono što govoriš zaista ispravno. To omalovažavanje ne postoji – mi smo iskvareni ljudi i zaslužujemo da trpimo takve teškoće. Kada si bolestan, uzimanje lekova i odlazak na operaciju podrazumeva podnošenje određenih teškoća. Da li se teškoće koje podnosiš da bi se izlečio smatraju omalovažavanjem? To nije omalovažavanje, već se to radi da bi se izlečio. Naša vera u Boga i doživljavanje suda i grdnje imaju za cilj da odbacimo naše iskvarene naravi i da proživimo ljudsko obličje, da živimo u skladu sa Božjim zahtevima, da se pokorimo Bogu, da Ga obožavamo, da živimo bolje i sa više dostojanstva. Zaslužujemo da podnesemo ove teškoće zbog naših iskvarenih naravi. Podnosimo ove teškoće da bismo zadobili istinu i život. Ne možemo to da tumačimo kao omalovažavanje. Treba to da prihvatimo kao svoju odgovornost i kao obavezu koju treba da ispunimo, kao put kojim treba da idemo. To je Božje uzdizanje, a mi moramo da hvalimo Boga što nas je uzdigao i da Ga hvalimo što nam je dao šansu. Na osnovu svega što smo uradili i kako smo postupali, mi nismo zavredeli da istrpimo ove teškoće i treba nas uništiti kao ljudi ovog sveta. Ako teškoće koje treba da istrpimo i sve ove blagodati koje nam je Bog podario smatramo omalovažavanjem, onda ozbiljno nemamo savesti i povređujemo Božje srce! Nismo vredni Božjeg spasenja.” Zar nije tako? (Jeste.) Ovaj deo doktrine je veoma jednostavan. Zar ne bi svako trebalo da ga razume i bez objašnjenja? Kada su ljudska srca na ovaj način prosvećena i kada shvate ove stvari, osećaće se lagodnije, pa neće postupiti nerazumno kada im se nešto dogodi. Iako je nekim ljudima u srcu jasno da je ovo istina i da moraju to da prihvate, kada govore, oni i dalje pričaju da je to zaista nepravedno, pa blebeću i blebeću dok im ne izlete reči suda prema Bogu. Nemojte raditi takve stvari. Kad god vam se nešto desi, tražite istinu. To je prva najvažnija stvar, nikada je nemojte prevideti. Ako priznaš da je Bog istina, put i život, onda sve okolnosti koje Bog postavlja ne smeš smatrati delom čoveka. Naprotiv, svaku okolnost koju Bog postavlja treba da smatraš prilikom da preobraziš svoju narav i da prihvatiš istinu.

Završio sam razgovor u zajedništvu o značenju „poniženja”. Sada ću besediti o sledećem delu, o tome šta znači „nositi teško breme”. Upravo smo govorili o tome kako je teško breme koje ljudi nose zapravo želja i preterana ambicija iz dubine njihovog srca, cilj koji se nadaju da postignu. Kada je reč o tome da Bog spasava Božje vernike i da

oni prihvataju Božje vođstvo, da li oni moraju da podnose poniženje i da nose teško breme? Maločas sam rekao da fraza „podnošenje poniženja” ne drži vodu u Božjoj kući. Ne moraš da podnosiš poniženje, ne moraš da osećaš da trpiš toliko teškoća; tvoje srce ne mora da oseća da se prema njemu nepošteno ophode, i ti ne moraš da podnosiš sva ova poniženja da bi udovoljio Bogu, kao da si ti toliko plemenit. Ne moraš da radiš ove stvari. Šta znači nositi teško breme? Kada bi neko rekao da Bog tera ljude da podnose sve ove teškoće kako bi bili sposobni da preuzmu veće odgovornosti i misije, i kako bi primili veće blagoslove i bolje odredište, da li bi takva izjava bila ispravna i razumna? (Ne, nije ispravna.) Nije ispravna. Kako da onda to okarakterišemo? Bog dozvoljava ljudima da budu spaseni i da počnu da Ga se boje i da se klone zla, te ih podstiče da žive bolje. Da li Bog to zapravo čini zarad ljudi ili zarad Sebe Sâmog? (Zarad ljudi.) Naravno da to čini zarad ljudi. Ljudi imaju najviše koristi. Zato kažem da ovo nema nikakve veze sa tim šta Bog dobija od svega toga, a kamoli sa tim koju količinu blagoslova ljudi mogu da prime podnošenjem ovih teškoća. Ne moraš da podnosiš, a ne moraš ni da imaš ovu vrstu „velikih ambicija”, niti moraš da se odrekneš stvari na ovaj način. U stvarnosti, ti se ničega nisi odrekao niti si bilo šta odbacio. Naprotiv, ljudi su naposletku najviše dobili. Kao prvo, ljudi su razumeli sve vrste kriterijuma za svoje vladanje. Drugo, ljudi su sposobni da poštuju čitav ovaj poredak i sve one zakone koje je Bog doneo, kao i da žive na uređen način. Kako se ovaj način života poredi sa načinom na koji ljudi sada žive. (Bolji je.) Bolji je od onoga kako ljudi danas žive. Dakle, koji je od ova dva načina života blagosloveniji, koji više podseća na život pravog stvorenog bića, a što je još važnije, koji život bi ljudski rod trebalo da vodi? (Prvi.) Naravno da je prvi. Kada istrpiš ove teškoće, razumeš Božje namere, a ujedno razumeš i mnoge istine. Na osnovu razumevanja istine, učiš kako da se vladaš i, u tvojoj ljudskosti, istina je život. Da li si zbog toga vredan? Ljudi u početku nemaju baš nikakvu istinu. Oni su samo bezvredni bednici koji su niži od mrava i ne zaslužuju da žive, ali ti sada razumeš istinu i govoriš i postupaš u skladu sa istinom. Ma šta da te Bog tera da učiniš, ti možeš da saslušaš i da to doslovno sprovedeš, i ma kakva uređenja Bog napravio za tebe, ti možeš da im se pokoriš. Prema tome, da li ćeš i dalje suditi Bogu? Da li ćeš se aktivno buniti protiv Njega? Ako te neko podstakne da se pobuniš protiv Boga, hoćeš li to učiniti? (Ne.) Ako neko širi laži o Bogu da bi te naveo na stranputicu, hoćeš li poverovati u to? (Ne.) Ne, nećeš. Dakle, nećeš se pobuniti protiv Boga, ni u subjektivnom ni u objektivnom smislu. Ovakvi ljudi u potpunosti žive pod Božjom vrhovnom vlašću. Dakle, da li ovakvi ljudi ipak moraju da trpe bol koji ljudi sada trpe? Da li su mržnja i bol još uvek u njihovim srcima? Da li su u njihovim srcima tužne i bolne stvari? (Ne.) Tu nema ovog bola. Ovakvi ljudi su principijelni i neselektivni u svemu što rade. Takođe, kada se nešto desi, Bog ima suveren autoritet i Sotona ti ne može nauditi – živiš kao pravi čovek. Da li će Bog uništiti ovakve ljude? Da li će ovakvi ljudi uništiti sami sebe? (Neće.) Ne, neće. Oni su potpuno drugačija sorta ljudi u poređenju sa iskvarenim ljudima današnjice. U današnje vreme, srca ljudi su puna mržnje i bola. Spremni su da

u svakom trenutku i na svakom mestu počine samoubistvo, da se bore protiv drugih i ubijaju druge ljude i da čine loše stvari, čime ljudskom svetu donose katastrofu. S druge strane, ljudi koje je Bog spasio i koji su zadobili istinu kao život mogu da mirno žive u zajedništvu bez borbe i mržnje. Mogu da se pokore Božjim uređenjima i da se svakoj reči koju Bog izgovori pokore ujedinjenog srca i ujedinjenim naporima. Svi ovi ljudi žive u Božjoj reči i naporno rade u istom pravcu. Zarad sprovođenja Božje volje – kada istinu razumeš ti, kada je razume on, kada je razume ona, i kada je razumeju oni – mogu li ipak imati različite stavove kada su zajedno? (Ne.) Na ovaj način mogu doći do tačke gde svako živi u Božjem prisustvu, živi u Njegovoj reči, živi u skladu sa istinom i gde su ljudska srca usklađena. Kad je tako, da li i dalje može doći do pokolja i borbe među ljudima? (Ne.) Ne. Da li ljudi ipak moraju da podnose bol? Bol ne postoji. Ovakvi ljudi žive blagoslovenim životom bez borbe ili pokolja. Kako da onda ljudi upravljaju svim stvarima koje im je Bog poverio? (Treba da mirno žive u zajedništvu.) S jedne strane, trebalo bi da mirno žive u zajedništvu. S druge strane, trebalo bi da upravljaju svime u skladu sa poretkom i zakonima koje je Bog uredio. To znači da čitav ovaj poredak i svi ovi zakoni i živa bića pripadaju čovečanstvu, znači da ih koristi čovečanstvo i da donose korist čovečanstvu. Kako je divno ovakvo čovečanstvo! U tom trenutku, ljudi dobijaju svoje životno okruženje da njime upravljaju. Bog donosi ovozemaljski poredak i zakone za dobrobit ljudi, ali se zatim više ne meša u to. Ako jednog dana vidiš da vuk jede zeca, šta ćeš uraditi? Moraš da pustiš vuka da ga pojede. Ne možeš sprečiti vuka da jede zečeve i naterati ga da jede travu. Kakvu bi grešku napravio? (Išao bi protiv prirodnog poretka stvari.) Išao bi protiv prirodnog poretka stvari. Zečevi jedu travu, a vukovi jedu meso, pa moraš da poštuješ njihovu urođenu prirodu i pustiš ih da se slobodno razvijaju. Nema potrebe da se veštački, dodatno mešaš u njihove aktivnosti i način života. Ne moraš da upravljaš ovim stvarima; Bog je već postavio ove stvari baš kako treba. Ako postoje mesta koja obiluju kišom i klima nije odgovarajuća, onda životinje moraju da se sele. Ti kažeš: „Moramo da popravimo ovo mesto. Kako to da je uvek toliko kišovito? Mora da je životinjama veoma iscrpljujuće da se stalno sele!" Nije li to opet glupost? (Jeste.) Zašto je glupost? Zar Bog nije uredio ovu klimu? (Jeste.) Bog je uredio ovu klimu i dozvolio tim životinjama da žive u toj oblasti. Zar Bog nije uredio njihovu migraciju? (Jeste.) Zašto onda želiš da smetaš? Zašto iz dobre namere postupaš slepo? Šta je dobro u vezi sa migracijom? Kada velika grupa životinja pola godine ostane zajedno u istoj oblasti, pojede se sva trava. Ako nema kiše, a oni nisu voljni da odu, šta onda? Trebalo bi da kiša pada sve vreme. Kada je zemlja mokra, životinje ne mogu tu da ostanu, a trava će biti natopljena kišnicom, pa će morati da odu. Zahvaljujući ovoj migraciji, njihova tela su u dobroj formi, a trava ima priliku da poraste. Kada budu pojeli skoro svu travu na drugom mestu, tamo će doći vreme za sneg, pa će, takoreći, ponovo biti isterani i moraće brzo da da se presele. Ponovo se vraćaju u prvobitno stanište. Ne pada kiša, trava je porasla i mogu ponovo da je jedu. Na taj način, ekosistem stalno održava ravnotežu na prirodan način. Neki ljudi kažu: „Lavovi uvek pojedu gnuove – jadne

životinje! Zar ne možemo gnuove učiniti pametnijim?" Zašto iz dobre namere postupaš slepo? Da li pokušavaš da pokažeš da si plemenit? Tvoja dobrota ide predaleko. Da su gnuovi lukavi, lavovi bi bili gladni. Da li bi mogao da podneseš da lavovi budu gladni? Ima i drugih ljudi koji kažu: „Lavovi su loši. Grizu jelene i zebre. To je baš krvavo i surovo!" Kad bi uništio lavove, bilo bi previše zebri i jelena. Šta bi bio konačan rezultat? Sva trava bi bila pojedena, a pašnjaci bi se pretvorili u pustinju. Možeš li to da podneseš? Da li bi i dalje postupao u skladu sa tim dobrim namerama? Dakle, šta bi ti uradio? Pustio ih da se slobodno razvijaju. Tako je to sa životinjama. Bog je odavno uredio čitav ovaj poredak, a ti moraš da ga prihvatiš hteo to ili ne; sve mora da teče kako je uređeno. Ako ideš protiv prirodnog poretka, život se ne može održati. Kada jednom shvatiš sve ove zakone, poštovaćeš ih i posmatraćeš ove stvari u skladu sa zakonom. Tada ćeš uočiti mudrost Božje suverenosti nad svime. Pored toga, svi ovi zakoni su prirodno povezani sa životom. Kako je do toga došlo? (To je Bog predodredio.) To je Bog predodredio. Bog je to uredio na ovaj način. Ljudi izučavaju nauku, biologiju i svakakve oblasti proučavanja. Posvetili su toliko godina izučavanju, ali razumeju samo jednostavne doktrine i poredak; u ovoj doktrini i fenomenima niko ne primećuje Božju suverenost ni mudrost. Zašto su čitav ovaj ekosistem i lanac ishrane ispali tako zamršeni i čudesni? Ljudi samo pojašnjavaju fenomen ili objavljuju činjenice ljudima na ovom svetu, ali niko ne može da rezimira niti da jasno uvidi da je sve to došlo od Boga – nije se desilo samo od sebe. Ako prihvatimo iskaz da se to desilo samo od sebe, onda, kako to da niko tokom svih ovih godina nije zapazio da se majmun pretvara u čoveka? Sve ove zakone je uredio Bog. Imaju li oni ikakve veze sa pretvaranjem majmuna u čoveka? (Ne.) Tako nešto ne postoji. Bog je uredio sve ove zakone i čitav ovaj poredak. Ako ljudi budu imali dovoljno sreće da opstanu, tada neće samo poštovati, održavati i upravljati čitavim poretkom i svim ovim zakonima, već će, što je još važnije, postati najveći korisnici čitavog poretka i svih ovih zakona. Bog je sve ovo pripremio za ljudski rod i uredio je to za ljude – sve je unapred spremno za ljudsko uživanje. Od svega stvorenog, ljudi su, kao stvorena bića, najblagosloveniji. Imaju jezik i misao, mogu da čuju Božji glas i da razumeju Božje reči, imaju jezik pomoću kojeg mogu da komuniciraju sa Bogom i najveštiji su u razumevanju Božjih reči. Najblagosloveniji su zato što im je Bog dao najveći kapital, sa kojim mogu da postignu spasenje i da dođu pred Njega. Na kraju krajeva, sve što je Bog učinio i čitav ovaj poredak i zakoni koje je Bog uredio zahtevaće da ljudi time upravljaju i da to održavaju. Oni ljudi koji samo izučavaju, ruše, kvare i iskrivljuju čitav ovaj poredak i zakone moraju biti zbrisani. Ljudi trpe previše teškoća. Da li zapravo postoji prelepo odredište u koje ljudi veruju u svojim srcima, kojem streme i za kojim žude? Zapravo ne postoji. To je samo ljudska želja i preterana ambicija, i to je drugačije od onoga što Bog želi da dâ ljudima. To su dve odvojene stvari i nemaju nikakve veze jedna s drugom. Prema tome, deo „nošenje teškog bremena" iz fraze „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena" ne postoji u ljudima. Šta mislim kada kažem da ne postoji? Da prelepo odredište u koje veruješ i stvari koje, duboko u srcu, u svojim preteranim ambicijama i

željama želiš da ostvariš zapravo ne postoje. Bez obzira na to koliko teškoća podneseš ili koliko poniženja pretrpiš, naposletku, odredište za kojim čezneš, stvari koje želiš da postigneš, čovek koji želiš da postaneš i stepen blagoslova koji želiš da zadobiješ ne drže vodu. To nisu stvari koje Bog želi da ti dâ. Koji problem još postoji ovde? Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena jeste kada ljudi skrivaju svoje prave sposobnosti tako što podnose poniženje, a zatim trpe poniženje da bi postigli svoje ciljeve. Koji su to ciljevi? To su aspiracije, pa čak i želje u dubini ljudskog srca. Dakle, kada vernici trpe teškoće, da li to rade kako bi utolili svoje želje? (Ne.) Zašto onda to rade? Kada vernici trpe teškoće, da li je cilj kojem streme i koji žele da postignu pozitivan ili negativan? (Pozitivan.) Da li je povezan sa željom? (Ne.) Šta je onda taj pozitivan cilj? (Da odbace svoju iskvarenu narav, da postanu pravi ljudi i da budu u stanju da žive bolje.) Da odbace svoju iskvarenu narav, da postanu pravi ljudi i da budu u stanju da žive bolje. Šta još? Da postanu ljudi koji su spaseni i da se ne pobune opet protiv Boga. Da li vi želite da postanete neko poput Jova i Petra? (Da.) Zar to onda nije cilj? (Jeste.) Da li je taj cilj povezan sa željom? (Ne.) Taj cilj je ispravna težnja i to je cilj i put koji je Bog dao ljudima. To je ispravno. Zato kažem da teškoće koje podnosiš radi ove ispravne težnje ne predstavljaju podnošenje poniženja. Naprotiv, to je nešto čemu ljudi treba da streme i to je put kojim ljudi treba da idu. Da li ljudi koji duboko u svojim srcima smatraju da podnose poniženje mogu da stupe na ovaj put? Ne mogu, a ne mogu ni da postignu taj cilj.

S ove tačke gledišta, da li je fraza „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena" istina? (Ne.) To nije istina i nije kriterijum prema kojem bi ljudi trebalo da postupaju, da se vladaju i da obožavaju Boga. Da li ljudi moraju da podnose poniženje i nose teško breme da bi ih Bog spasao? (Ne.) Da li je ispravno ili pogrešno reći da je čovek postigao spasenje podnošenjem poniženja i nošenjem teškog bremena? (Pogrešno.) Zašto je pogrešno? Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena nije primena istine, pa kako onda čovek može da postigne spasenje? To je kao kada biste rekli da je neki čovek ubio ljude, zapalio stvari i počinio mnoštvo loših stvari i na kraju postao „starešina kojeg ljudi vole". Nije li to otprilike isto? (Jeste.) To zaista jeste pravo značenje. On je očito na rđavom putu, a ipak je postao pozitivna osoba. To je kontradiktorno. Kada bi neko rekao da je čovek podneo poniženje i nosio teško breme i na kraju postigao usklađenost sa Bogom, da je čovek podneo poniženje i nosio teško breme i na kraju stoički podneo svoje kušnje ili da je čovek podneo poniženje i nosio teško breme i na kraju izvršio Božji nalog – koja je od ovih izjava tačna? (Nijedna.) Nijedna od njih nije tačna. Da li je tačno reći da je neko podnosio poniženje i nosio teško breme dok je širio jevanđelje po celom selu? (Ne.) Vidim da su neki ljudi nesigurni i da misle: „Da li je to tačno? Mislim da je ta izjava tačna, zar nije? Ljudi često moraju da podnose poniženje i nose teško breme dok propovedaju jevanđelje i svedoče o Bogu." Nije li ispravno koristiti ovu frazu u ovom kontekstu? (Ne, nije.) Zbog čega? Recite Mi. (Zato što efekat koji se postiže podnošenjem poniženja i nošenjem teškog bremena nije pozitivan.) Da li je to ispravna

primena? Analizirajte zašto je ova fraza pogrešna. Detaljno je analizirajte. „Podnošenjem poniženja i nošenjem teškog bremena dok su propovedali jevanđelje, oni su preobratili mnogo ljudi, pobrali mnogo plodova i proklamovali Božje ime." Zar ne znate da li je ova izjava tačna? Ako je primenjujemo u skladu sa svakom izjavom o kojoj smo danas razgovarali, ne bi bilo ispravno da tu frazu koristimo u ovoj situaciji, ali ako razmišljamo korak dalje o tome kako, dok propovedaju jevanđelje, neki ljudi dobijaju udarce ili grdnju od mogućih primaoca jevanđelja ili ih ovi oteraju s vrata, da li se to smatra podnošenjem poniženja? (Ne.) Šta je onda to? (Teškoće koje vernici moraju da istrpe dok propovedaju jevanđelje.) Tako je. To su teškoće koje ljudi moraju da istrpe. To je njihova odgovornost, njihova obaveza i nalog koji je Bog dao ljudima. Baš kao što je porođaj bolan – zar to nije teškoća koja se mora istrpeti? (Jeste.) Ako žena kaže svom detetu: „Podnela sam poniženje i nosila teško breme da bih te donela na svet", da li bi to bilo ispravno reći? (Ne.) Istrpela je teškoće, pa zašto je pogrešno reći to? Zato što su to teškoće koje ona mora da istrpi. Primera radi, kad bi vuk nekoliko sati lovio zeca pre nego što ga uhvati i rekao: „Podneo sam poniženje i nosio teško breme da bih pojeo zeca", da li bi to bilo ispravno? (Ne.) Da bi pojeo zeca, vuk mora nešto da žrtvuje zauzvrat. Zec neće samo sedeti i čekati da ga vuk pojede. Postoji li tako jednostavan zadatak? Bez obzira na to šta je zadatak, neko uvek mora da se žrtvuje u određenoj meri. To nije podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena. Dakle, kako smo sada u potpunosti kategorisali frazu „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena"? (Negativno.) Kategorisali smo je kao negativnu i pejorativnu frazu i kao Sotonsku logiku i filozofiju za ovozemaljsko ophođenje. Ona nema nikakve veze sa verom u Boga niti sa pozitivnim stvarima. Ako neko kaže: „Godinama propovedam jevanđelje. Zaista podnosim poniženja i nosim teško breme!" – to nije prikladno. Propovedanje jevanđelja je tvoja odgovornost i to su teškoće koje treba da podneseš. Čak i ako ne propovedaš jevanđelje, zar nećeš trpeti teškoće samim tim što živiš? To su teškoće koje ljudi treba da istrpe, to je ispravno. Fraza „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena" u suštini je potpuno iskorenjena iz Božje kuće. Ako neko ponovo pomene ovu frazu, kako ćeš je protumačiti? „Podnosio sam poniženje i nosio teško breme u zatvoru da ne bih bio kao Juda!" – ako neko tako kaže, da li je ta izjava tačna? (Nije.) Zašto nije? „Da ne bi bio kao Juda" sasvim je ispravan cilj i sasvim je ispravno to reći, pa kako to nije podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena? (Vernik ne treba da bude Juda.) Tako je. Zar bi bilo razumno da vernik bude Juda? Nije li smešno reći da to što nisi Juda znači podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena? Tvoja misija je da svedočiš o Bogu. To su svedočenje i stav u kojima stvorena bića moraju biti postojana. Sotona nije vredan čovekove hvale. Bog je Taj kojeg ljudi treba da obožavaju i potpuno je prirodno i opravdano obožavati Boga. Kada Sotona pokušava da te podredi svojoj volji, treba da budeš postojan u svom svedočenju o Bogu, da se odrekneš vlastitog života i da ne budeš Juda. To nije podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena. Sada sam jasno objasnio ovu frazu. Ako vam neko ponovo kaže kako je podnosio poniženje i nosio teško breme, kako bi trebalo da postupite?

Razumeće kada ih pustite da poslušaju propoved o kojoj sam danas besedio. To je najlakši način.

C. Nepokolebljiva volja za borbom

Treća manifestacija spavanja na pruću i lizanja žuči je nepokolebljiva volja za borbom. Kakva je to nepokolebljiva narav? To je nadmena narav. Kako da ljudi nikada ne dožive neuspeh? Kako da ljudi nikada ne urade nešto pogrešno, kako da nikada ne kažu nešto pogrešno ili da nikada ne naprave nikakve greške? Moraš priznati: „Ja sam običan i normalan čovek. Imam mane i nedostatke. Dešava mi se da uradim pogrešnu stvar i da kažem pogrešnu stvar. Moguće je da pogrešim i da sledim pogrešan put. Ja sam običan čovek." Šta znači biti nepokolebljiv? To je kada neko doživi neuspeh, kada nailazi na prepreke ili zaluta na pogrešan put, ali to ne priznaje, već tvrdoglavo tera po svom. On ne uspeva, ali nije obeshrabren; ne uspeva, ali ne priznaje svoje greške. Bez obzira na to koliki broj ljudi ga prekori ili osudi, on se ne osvrće. Insistira na borbi, radi i stremi u svom pravcu i ka svojim ličnim ciljevima i ne mari za cenu. O takvom je mentalitetu ovde reč. Zar taj mentalitet nije naročito dobar za okupljanje ljudi? U kojim situacijama se obično koristi izraz „biti nepokolebljiv"? U svim situacijama. Gde god da postoje iskvareni ljudi, postoji i ova fraza – postoji ovaj mentalitet. Dakle, zašto su ljudi, koji su Sotonina sorta, smislili ovu izreku? Da ljudi nikada ne bi razumeli sebe, da ne bi prepoznali i prihvatili sopstvene greške. Da ljudi ne bi videli samo onu svoju stranu koja je krhka, slabašna i nesposobna, već da bi videli svoju stranu koja je sposobna, stranu koja je moćna i hrabra; da ne bi potcenjivali sebe, već mislili da su kompetentni. Dok god misliš da si sposoban, sposoban si; dok god misliš da možeš biti uspešan, da nećeš doživeti neuspeh i da ćeš postati najbolji među najboljima, onda i hoćeš. Dok god poseduješ tu odlučnost i rešenost, tu želju i preteranu ambiciju, onda možeš sve da postigneš. Ljudi nisu beznačajni, oni su moćni. Nevernici imaju jednu izreku: „Tvoja pozornica je velika koliko i tvoje srce". Nekim ljudima se ova izreka dopadne čim je čuju: „Sjajno, želim desetokaratni dijamant, znači li to da ću ga dobiti? Želim mercedes benz, znači li to da ću ga dobiti?" Hoće li se ono što dobiješ podudarati sa veličinom želje tvoga srca? (Neće.) Ova izreka je zabluda. Prosto rečeno, nadmenost onih koji veruju i priznaju izraz „biti nepokolebljiv" ne poznaje granice. Kojim se Božjim rečima način razmišljanja ovih ljudi direktno suprotstavlja? Bog zahteva da ljudi razumeju sebe i da se vladaju s obe noge na zemlji. Ljudi imaju iskvarenu narav, imaju nedostatke i narav koja se opire Bogu. Među ljudima nema savršenih; niko nije savršen, to su samo obični ljudi. Kako je Bog opomenuo ljude da se vladaju? (Pristojno.) Da se vladaju pristojno i da se, na racionalan način, čvrsto drže svog mesta stvorenih bića. Da li je Bog ikada zahtevao od ljudi da budu nepokolebljivi? (Nije.) Nije. Šta onda Bog kaže o tome što ljudi slede pogrešan put ili što otkrivaju iskvarenu narav? (On kaže da to priznaju i prihvate.) Da to priznaju i prihvate, a zatim da to shvate, da budu u stanju da se preobrate i počnu da primenjuju istinu. Nasuprot tome, ljudi su nepokolebljivi kada ne razumeju sopstvene

probleme, kada ne razumeju i ne prihvataju sopstvene greške, kada se ni u kojem slučaju ne preobrate i ne pokaju, a kamoli prihvate Božju suverenost ili uređenja. Ne samo da ne traže šta je tačno sudbina ljudi ili šta su Božje orkestracije i uređenja; ne samo da ne traže te stvari, već naprotiv, preuzimaju sudbinu u svoje ruke – žele da imaju poslednju reč. Bog takođe zahteva da ljudi razumeju sebe, da sebe tačno procene i ocene, i da rade sve ono što mogu da rade prizemno i pristojno, svim svojim srcem, umom i dušom; dok Sotona navodi ljude da u potpunosti iskoriste svoju nadmenu narav i da svojoj nadmenoj naravi daju potpunu slobodu. To ljude podstiče da budu nadljudi, da budu veliki, pa čak i da imaju natprirodne moći – to podstiče ljude da budu ono što ne mogu biti. U čemu je, dakle, Sotonina filozofija? U tome da, čak i ako grešiš, nisi pogrešio i da, sve dok imaš mentalitet nepriznavanja poraza i mentalitet nepokolebljivosti, pre ili kasnije će doći dan kada ćeš postati najbolji među najboljima i pre ili kasnije će doći dan kada će se tvoje želje i ciljevi materijalizovati. Prema tome, postoji li smisao u kojem izreka „biti nepokolebljiv" znači da ćeš koristiti sva sredstva da nešto postigneš? Da bi ostvario svoje ciljeve, ne smeš da priznaš da si u stanju da doživiš neuspeh, ne smeš da veruješ da si obična osoba i ne smeš da veruješ da si u stanju da slediš pogrešan put. Pored toga, moraš beskrupulozno koristiti sve metode ili tajne šeme da bi materijalizovao svoje preterane ambicije i želje. Da li u izreci „biti nepokolebljiv" postoji bilo šta zbog čega ljudi pristupaju svojoj sudbini sa stavom čekanja i pokoravanja? (Ne.) Ne. Ljudi insistiraju na tome da u potpunosti preuzmu sudbinu u svoje ruke, žele da kontrolišu svoju sudbinu. Bez obzira da li se radi o tome kojim će putem ići, da li će biti blagosloveni ili kakav će im biti način života, oni moraju da imaju poslednju reč u svemu. Nevernici imaju jednu izreku: „Prilike favorizuju one koji su spremni". Kakva je to izreka? Ima mnogo ljudi koji se godinama pripremaju, koji se pripremaju čitav život, ali umru a da nikada ne dobiju priliku. Kako prilike dolaze? (Od Boga.) Ako Bog ne spremi priliku za tebe, ima li ikakve koristi od svih tvojih priprema? (Ne.) Ako Bog ne planira da ti pruži priliku i ako ti to nije suđeno, ma koliko godina proveo pripremajući se, kakva je korist od toga? Hoće li se Bog sažaliti na tebe i da li će ti pružiti priliku zato što si proveo toliko godina pripremajući se? Da li će Bog to uraditi? (Neće.) Prilika će doći ako je Bog spremio priliku za tebe, a ako nije, nećeš dobiti priliku. Ima li ikakve koristi od izreke: „Biti nepokolebljiv"? (Nema.) Neki ljudi kažu: „Ja sam nepokolebljiv. Uzimam svoju sudbinu u svoje ruke!" Njihove reči su žestoke, ali ne zavisi od njih mogu li to da postignu. Primera radi, postoji jedna žena koja želi sina. Rodila je nekoliko dece, ali se ispostavilo da su sve devojčice. Drugi ljudi joj govore da ne rađa više dece i kažu joj da joj nije suđeno da ima sina, ali ona ne popušta i odgovara: „Ne verujem u to. Uvek ću biti nepokolebljiva!" Kada i njeno deseto dete bude devojčica, konačno popušta: „Izgleda da mi nije suđeno da imam sina". Da li je i dalje nepokolebljiva? Da li i dalje ima samopouzdanja? Da li se i dalje usuđuje da ima još dece? Ne, ne usuđuje se. Neko drugi, kada otvori svoj biznis, planira da zaradi petsto hiljada dolara za dve godine. U početku, kada prvih šest meseci ne zaradi ništa, on priča: „Nema veze. Nije bitno što prvih šest meseci nisam ništa

zaradio. Sigurno ću nešto zaraditi u narednih šest meseci.” Nakon što je prošlo više od godinu dana, a on još uvek nije ništa zaradio, on i dalje ne popušta: „Ja sam nepokolebljiv. Verujem da je sve u čovekovim rukama – imam mnogo prilika!” Posle dve godine, nije zaradio ni pedeset hiljada, a kamoli petsto hiljada. Misli da nije imao dovoljno vremena i dovoljno iskustva, pa odlazi da studira još dve godine. Posle četiri godine, ne samo da nije zaradio petsto hiljada dolara, već je izgubio skoro čitavu glavnicu svog novca, ali je i dalje nepokolebljiv: „Suđeno mi je da imam novca. Kako to da sam nesposoban da zaradim petsto hiljada dolara?” Posle skoro deset godina, hoće li i dalje imati cilj da zaradi petsto hiljada dolara? Ako ga ponovo pitaš koliko planira da zaradi ove godine, reći će ti: „Ma dovoljno je ako od toga mogu da preživim”. Da li je i dalje nepokolebljiv? Nije uspeo, zar ne? Kako je doživeo neuspeh? Da li nije uspeo zato što je sebi postavio previsoki cilj za zaradu? Da li je to u pitanju? Ne. Bilo da je reč o imovini, deci, o teškoćama koje propate u životu ili o tome kada i gde će otići, ljudi ne odlučuju o svemu tome. Neki ljudi žele da se bave javnom upravom, ali nikada ne dobiju priliku – da li za to treba kriviti nedostatak sposobnosti? Oni su sposobni, proračunati i znaju kako da se dodvoravaju drugima, pa zašto im je onda toliko teško da postanu javni funkcioneri? Ima mnogo ljudi koji nisu ni približno sposobni kao oni i na koje oni gledaju s visine, a postali su funkcioneri. Ti ljudi su dobri govornici, poseduju istinski talenat i imaju solidno obrazovanje, pa zašto im je toliko teško da postanu javni funkcioneri? Dok su bili mlađi, uvek su bili nepokolebljivi, ali kada su ostarili i ostali samo prosečni činovnici, konačno su popustili i rekli: „Čovekovu sudbinu određuje Nebo. Ako je suđeno, desiće se. Ako nije suđeno, ne može se dobiti težnjama.” Pomirili su se sa sudbinom, zar ne? Šta se dogodilo sa njihovim mentalitetom nepokolebljivosti? Ponizile su ih činjenice.

Šta mentalitet nepokolebljivosti donosi ljudima? On hrani njihove želje i ambicije. Ne donosi ljudima pozitivan uticaj niti usmeravanje; naprotiv, donosi im nekakvu odbojnost i negativan uticaj. Sâmi ljudi ne znaju ništa o svom mestu u univerzumu, ne znaju ništa o sudbini koju je Nebo planiralo za njih i ne znaju ništa o Božjoj suverenosti i uređenjima. Povrh toga, stekli su takozvani mentalni oslonac. Šta se na kraju dešava sa ljudima koji se nađu u situaciji da jedino mogu da budu navedeni na stranputicu? Uzalud obavljaju mnogo posla i rade mnogo beskorisnih stvari. Da bi ostvarili svoje ciljeve, jedno je sigurno, a to je da ljudska tela i um trpe veliki gubitak i traumu, a sigurno je i da su počinili mnogo zla da bi ostvarili svoje želje, preterane ambicije i ciljeve. Kakve će posledice to zlo doneti ljudima u sledećem životu? Doneće im samo kaznu. Iskvarena narav ljudima donosi preterane ambicije i želje. Da li su neka od dela koja ljudi čine iz svojih preteranih ambicija i želja opravdana? Da li je išta od toga u skladu sa istinom? (Nije.) Šta su te stvari? To su samo zlodela. Šta to zlo obuhvata? Obuhvata proračunatost prema ljudima, varanje, povređivanje i obmanjivanje drugih. Ljudi na kraju previše duguju drugima, a mogu se reinkarnirati kao životinje u sledećem životu. Kome god najviše duguju, koga god su najviše obmanuli i koga god su najviše prevarili, u njegovom će domu živeti kao životinja – nesposobni da govore primaće naredbe ljudi. Čak i ako se

reinkarniraju kao osobe, propatiće život pun beskrajnih teškoća; moraju platiti za ono što su učinili. To je negativna posledica koja će uslediti. Kad se ne bi vodili izrekom „biti nepokolebljiv”, ne bi hranili svoje ambicije i želje, i ako se njihove ambicije i želje ne bi ostvarile kroz dve-tri godine, verovatno bi ih napustili, ali čim Sotona raspiri vatru, njihove želje postaju sve veće i veće. To što im želje sve više rastu nije problem, ali ih navodi da zakorače na rđavi put. Kada je neko na rđavom putu, može li da čini dobre stvari? Može li da čini humane stvari? Ne, ne može. Koristiće sva sredstva da ostvari svoje planove i ciljeve, kune se da se neće smiriti dok ne ostvari svoje ciljeve i sposoban je za svakakva zlodela. Pogledajte samo, ima li slučajeva gde deca ubijaju svoje roditelje da bi stekli njihovu imovinu? (Ima.) Ima previše primera gde ljudi ubijaju svoje prijatelje i svoje voljene golim rukama zarad sopstvenog interesa. Kada dvoje ljudi dobije istu povoljnu priliku i moraju da se međusobno bore za nju, oni koriste sva sredstva da je se dočepaju. Šta oni veruju u najvažnijem trenutku? „Ja sam nepokolebljiv. Ovog puta, nikako ne smem da podbacim. Ako propustim ovu, možda do kraja svog života neću ponovo dobiti tako dobru priliku. Znači da ovog puta moram da pobedim. Moram da dobijem ovu priliku po svaku cenu. Svakog ko mi blokira put ubiću bez izuzetka!” Šta se na kraju desi? Ubiju tu drugu osobu. Možda su postigli svoj cilj i utolili svoje želje, ali su takođe počinili zlo koje je donelo katastrofu. Možda će u srcu do kraja života osećati uznemirenost, možda će se smatrati optuženim, a možda će biti potpuno nesvesni. Međutim, činjenica da tu stvar uopšte ne percipiraju ne znači da je Bog nije definisao. Bog ima način da to reši. Možda je taj čovek ostvario svoj cilj u životu, možda mu je to pošlo za rukom, ali će u sledećem životu morati da plati strašnu cenu za ono što je počinio u ovom životu, a to je verovatno neko zlo delo. Možda će za to morati da plaća u jednom životu, a možda u dva ili tri života, pa čak i zauvek. To je previše strašna cena! Pa kako je došlo do ove posledice? Do nje je dovela jedna jedina fraza, jedno jedino verovanje. Taj čovek želi da dobije tu priliku. On ne priznaje poraz, ne odustaje i ne dozvoljava sebi da ne uspe. Želi da čvrsto zgrabi priliku. Kao rezultat toga, dolazi do katastrofe. Kada se dogodi katastrofa, godinu dana ili dve godine neće biti dovoljno da se posledice plate i nadoknade. Zar to nije previsoka cena? Ljudi žive po osamdeset-devedeset godina, a neki i kraće, pedeset do šezdeset godina. Bez obzira na to da li si stekao ličnu korist, status, novac ili druge materijalne stvari, uživaćeš u tim stvarima u kontinuitetu dvadeset ili trideset godina. Međutim, zbog tih dvadeset ili trideset godina, možda ćeš morati da platiš cenu u svakom od svojih života, zauvek. Da li je ta cena previsoka? (Jeste.) Ljudi koji ne veruju u Boga ne razumeju istinu niti znaju da je Bog suveren nad svim ovim stvarima. Zato su u stanju da čine gluposti zarad svojih sebičnih želja, zarad trenutnih zaslepljujućih želja i ličnog interesa, pod uticajem određenih predstava ili sotonske logike, zbog čega će se večno kajati. „Večno” ne znači dvadeset ili trideset godina u ovom životu, već, naprotiv, znači da moraju da pate u svakom životu, uključujući i ovaj. Ljudi koji ne veruju u Boga neće razumeti ove stvari, a ako ljudi koji veruju u Boga ne razumeju istinu ili ne spoznaju Boga, ni oni ih neće razumeti. Neki ljudi ne čine zla dela

koja su očigledna. Kada ih posmatrate izvana, oni ne ubijaju ljude, ne podmeću požare, niti otvoreno postavljaju zamke drugim ljudima, ali se koriste mnogim skrivenim taktikama. U Božjim očima, priroda ovog zla istovetna je prirodi očiglednog zla. Na šta mislim kada kažem da su iste prirode? Mislim da Bog, sa Svog stanovišta, koristi ista načela do osudi ovakva dela. On koristi istu metodu i iste stavke istine da ih osudi. Bog osuđuje sve te stvari koje su ljudi počinili, ma kakva se motivacija krila iza tih postupaka i bez obzira na to da li su ih ljudi počinili u Božjoj kući ili u spoljnom svetu. Ako veruješ u Boga, ali i dalje činiš ovakve stvari, hoće li se ishod koji ti Bog nameni razlikovati od ishoda nevernika? Reci Mi, hoće li Bog biti popustljiv prema tebi i promeniti svoju pravednu narav zbog činjenice da si mnogo godina verovao u Njega i nekoliko godina pružao usluge crkvi? Mislite li da je to moguće? To nikako nije moguće. Šta pod time podrazumevam? Ako ne razumeš istinu, zlo koje činiš je zlo, ali, i kada razumeš istinu, zlo koje činiš je i dalje zlo. S Božje tačke gledišta, sve je to zlo. Te dve vrste zla su ravnopravne. Među njima nema razlike. Sve dok nešto nije u skladu sa istinom, to je zlo. S Božje tačke gledišta, nema razlike u prirodi te dve stvari. Pošto su i jedno i drugo zlo, ljudi u oba slučaja moraju da plate za zlo koje su počinili – moraju da plate cenu. To je Božja pravedna narav. Bez obzira na to da li ti sumnjaš ili veruješ u to, Bog ovako postupa i On definiše stvari na ovaj način. Šta time želim da kažem? Želim da vam svima saopštim jednu činjenicu. Ne treba da podrazumevate: „Bog me je odabrao, pa vidim naklonost u Njegovim očima. Razumem mnogo istina. Ako počinim malo zla, Bog to neće tako okarakterisati ili osuditi. Mogu da činim šta mi je volja. Zlo koje je u mojim rukama mogu da izvršim pod izgovorom da trpim teškoće jer primenjujem istinu. Bog to neće osuditi, zar ne?" Grešiš. Božja načela za osuđivanje zla su ista. Nije bitno u kakvom se okruženju to dešava niti u kojoj se grupi ljudi to dešava. Bog ne pravi razliku između drugih rasa niti između onih koje je izabrao i koje nije izabrao. Bilo da su nevernici ili vernici, Bog ih posmatra u istom svetlu. Razumete li? (Da, razumemo.)

„Biti nepokolebljiv" je nešto što ljudi kažu kada se vode sotonskom naravi i to je mentalitet koji zagovara sotonski svet. Kako mi posmatramo taj mentalitet? (Kao mentalno oboljenje.) To je način razmišljanja i princip života i postupanja koji zagovaraju mentalno oboleli ljudi. On podstiče i motiviše ljude da koriste sva moguća sredstva kako bi utolili svoje preterane ambicije i želje, motiviše ih da se nikada ne obeshrabre bez obzira na situaciju, da streme ka stvarima u skladu sa načelom „drži se svog stava i nikada ne odustaj", i da nikada ne analiziraju da li su njihove želje i preterane ambicije ispravne ili ne; sve dok imaju takav mentalitet, zavređuju pohvale. Kad čoveka koji nepokolebljivo istražuje nešto što koristi čovečanstvu neuspeh ne bi obeshrabrio, već kad bi on nastavio da se razvija u pozitivnom pravcu i nastavio da istražuje kako bi ljudi jednog dana živeli boljim životom, to bi donekle bilo vredno hvale. Međutim, da li je to cilj ka kojem ljudski rod teži u svetu? Ko nesebično čini takve stvari za dobrobit čovečanstva? Niko. Čak i ako ima ljudi za koje spolja deluje da postupaju pod krinkom činjenja dobrobiti čovečanstvu, u pozadini toga, oni to čine zarad sopstvenog ugleda i

profesionalnog postignuća, kako bi njihovo ime ostalo upamćeno u istoriji. To su njihovi ciljevi, ali nijedan od njih nije ispravan. Pored ovih stvari, na kakve postupke mentalitet nepokolebljivosti usmerava ljude? Pre svega, mentalitet nepokolebljivosti pomera ljudske granice i instinkte. Primera radi, neki čovek na sportskom terenu uradi tri salta zaredom, a njegovo srce to ne može da podnese, pa kaže: „Ja sam nepokolebljiv. Moram da pomeram svoje granice i da oborim Ginisov svetski rekord. Uradiću deset salta!" Stoga, nakon što uradi osmi salto, umre. Šta da nije imao ovaj mentalitet koji ga je motivisao da tako postupi? (Postupao bi prema svojim sposobnostima.) Tako je. Šta Bog zahteva od ljudi? Bog zahteva da ljudi žive u normalnoj ljudskosti i dozvoljava im da imaju slabosti. Postoji granica koju ljudski fizički instinkt i organi mogu da podnesu. Ljudima mora biti jasno koji nivo mogu da dosegnu. Da li je tom čoveku bilo jasno kakve će posledice uslediti ako uradi deset salta zaredom? To mu nije bilo jasno, uradio je to slepo i pomerio svoje granice, pa ko je onda kriv za njegovu smrt? (Sâm je kriv.) Uzrok njegovog pokušaja da uradi deset salta je taj što ga je Sotona uvek motivisao, govoreći: „Moraš biti nepokolebljiv. Odustajanje posle petog salta je patetično. Moraš da uradiš osam!" Premišljao se: „Ni osam nije dovoljno. Uradiću deset!" Stoga je, nakon što je uradio osmi salto, njegovo srce prestalo da kuca i prestao je da diše. Zar ga Sotona nije izigrao? Naravno, ovo koristimo samo kao primer; možda ima ljudi koji bez problema mogu da urade dvadeset salta. Kada ljudi imaju tu nepokolebljivu volju za borbom, oni se bore iznova i iznova, i na kraju protraće svoj život. Malo je bolji scenario ako samo protraće svoj život, a da ne počine nikakvo zlo. Onda će možda još uvek imati šansu da se u sledećem životu reinkarniraju kao ljudi i da osete kako izgleda ponovo biti čovek. Međutim, neki ljudi su počinili veliko zlo koje je dovelo do nesreće, pa u nekoliko života moraju plaćati strašnu cenu, moraju stalno da se iskupljuju za to i u svakom od tih života moraju trpeti teškoće. Ako se u ovom životu ne iskupe za sve to, postoji i sledeći život i ne zna se koliko će im života biti potrebno da se iskupe za sve to. To je rezultat.

Kada neki ljudi ne uspevaju da propovedaju jevanđelje, oni odbijaju da se pomire sa tim, pa kažu: „Ja sam nepokolebljiv. Ovog puta nikoga nisam preobratio – nisam uspeo. Sledeći put ne smem da omanem. Svakako moram svedočiti za Boga i biti muško čeljade koje pobeđuje!" Dobro je da ljudi imaju tu odlučnost, ali šta je sa činjenicom da su u stanju da govore reči „biti nepokolebljiv"? Kakva je ovo narav? Nije li to narav arhanđela? Da li ih je Bog naterao da svedoče na ovaj način? Da li oni razumeju istinu? Da li to što oni rade predstavlja svedočenje za Boga? To što oni rade je sramoćenje Boga. Šta biste rekli, kakvi su to ljudi? (Glupani.) Oni su glupani. Ne razumeju istinu, ali govore kako svedoče za Boga – bilo bi dovoljno da ne sramote Boga. Kakve su to reči „biti nepokolebljiv"? Šta te reči znače? Znače da nikada ne priznajete neuspeh. Zapravo, ovi ljudi nisu uspeli, ali misle da su, nepriznavanjem neuspeha, postigli mentalnu pobedu. Svi nevernici imaju visoko mišljenje o mentalitetu ljudi koji nastavljaju da se bore nakon mnogih neuspeha i koji, sa svakom novom preprekom, postaju sve hrabriji. Ako si nekada imao ovu vrstu mentaliteta i oslanjao se na njega da bi se borio i ostvario cilj, zar

to onda nije sramno? Koji aspekt ljudske iskvarene naravi reči „biti nepokolebljiv" uglavnom prikazuju? Koji aspekt ljudske suštine ove reči mogu da predstave? Zar ljudi poput ovih – koji bi radije umrli nego se predali i koji bi radije umrli nego priznali poraz – nisu nadmeni i lišeni razuma? Činjenica da ljudi mogu biti do te mere nadmeni i da bi radije umrli nego priznali poraz ne predstavlja samo problem odsustva razuma; tim ljudima, kao nekim očajnicima, nedostaje i malo pameti. Neki ljudi pitaju: „Da li je to zato što su mladi i bezobzirni?" Ima veze s tim. U društvu postoji jedna popularna izreka: „Da bi pobedio, moraš sve da staviš na kocku". Ovo predstavlja mentalitet mladih ljudi, poput gnevne omladine, koji sve stavljaju na kocku. „Ako si voljan da rizikuješ svoj život, možeš sve da postigneš" – to je mentalitet nepokolebljivosti. Da li stariji ljudi imaju ovakav duh? Da, imaju ga i oni. Vidite, svi politički krugovi se praktično sastoje od odraslih osoba i starijih osoba – konkurencija je žestoka! Ljudi imaju iskvarene naravi i žive u skladu sa svojim iskvarenim naravima. Svi oni poseduju ovu vrstu mentaliteta u manjoj ili većoj meri. To nema mnogo veze sa tim da li su stari ili mladi, već je direktno povezano sa njihovim naravima. Ako verujete u Boga i razumete istinu, ova stvar će vam biti jasna i znaćete da ova vrsta mentaliteta nije u skladu sa istina-načelima, već da je to iskvarena narav. Ako ne razumeš istinu, ovo pitanje nećeš moći jasno da razumeš i ovako ćeš razmišljati: „Dobro je i ispravno imati volju za borbom. Kako ljudi mogu da žive ako nemaju makar malo volje da se bore? Ako nemaju barem malo volje za borbom, neće im ostati nimalo duha da nastave sa životom. A koji je onda smisao života? Mire se sa svakom nepovoljnom situacijom – kakve kukavice i slabići!" Svi ljudi misle da moraju da se bore za dostojanstvo dok god su živi. Kako se bore za dostojanstvo? Tako što naglašavaju reč „borba". U bilo kakvoj situaciji da se nađu, svoje ciljeve pokušavaju da ostvare borbom. Mentalitet ljudi koji su nepokolebljivi ima svoje poreklo u reči „borba". Ono što ateisti najviše poštuju jeste borbeni duh. Bore se sa Nebom, bore se sa zemljom, bore se sa drugim ljudima – to ih usrećuje u najvećoj meri. Misle da je čovek spremniji na borbu veći heroj – heroji su puni volje za borbom. Odatle potiče mentalitet nepokolebljivosti; to je srž borbe. Svakakvi demoni koji su od Sotone nikada nisu prihvatali istinu, pa u skladu sa čim onda žive? Oni žive u skladu sa sotonskom filozofijom borbe. Dokle god su živi, oni se bore. Šta god da rade, do pobede uvek pokušavaju da dođu borbom, a zatim se tom svojom pobedom razmeću. U svemu što rade, pokušavaju da se bore za dostojanstvo – a mogu li to da postignu? Oko čega se oni nadmeću i za šta se tačno bore? Cilj celokupne njihove borbe jeste slava, dobit i status; svi se oni bore zarad vlastitih interesa. A zašto se bore? Zato da bi izigravali heroje i da bi bili prozvani elitom. Njihova se borba, međutim, mora završiti smrću i oni moraju biti kažnjeni. To se uopšte ne dovodi u pitanje. Gde god da su Sotone i demoni prisutni, tu se odvija borba; kada na kraju budu uništeni, i borba će biti okončana. Takav ishod očekuje Sotone i demone.

Da li mentalitet nepokolebljive volje za borbom treba gajiti i promovisati? (Ne treba.) Kako onda ljudi treba da mu pristupe? (Ljudi treba da odbace ovaj mentalitet.) Treba da ga prepoznaju, osude i odbace. Ta fraza nije istina i nije kriterijum kojeg bi ljudi trebalo

da se pridržavaju, a zasigurno nije zahtev koji je Bog postavio ljudskom rodu. Nema nikakve veze sa Božjim rečima i nikakve veze sa Božjim zahtevima prema ljudima. Šta Bog zahteva od ljudi? Bogu nije potrebno da ti imaš nepokolebljivu volju za borbom. Ono što Mu treba jeste da ljudi shvate vlastitu iskvarenu suštinu, da spoznaju kakvi su ljudi, kojoj vrsti ljudi pripadaju, šta im nedostaje, da li su dobrog ili lošeg kova, kakva je njihova sposobnost razumevanja, da li su oni neko ko zaista voli Boga i da li su neko ko zaista voli istinu. Bogu je potrebno da tačno razumeš sebe na ovaj način, a da potom činiš koliko možeš i da daješ sve od sebe u skladu sa vlastitim rastom i sa kovom koji poseduješ. Da li je u tome sadržano značenje „borbe”? (Nije.) Ne treba da se boriš. Neki ljudi kažu: „Mogu li da se borim sa svojom iskvarenom naravi?” Može li se tvoja iskvarena narav savladati borbom? Može li se promeniti borbom? (Ne.) Ne, ne može se promeniti. Neki ljudi kažu: „Mogu li da se borim sa Sotoninim zlim silama? Mogu li da se borim sa antihristima? Mogu li da se borim sa zlim ljudima, sa ljudima koji imaju rđavu narav i sa ljudima koji izazivaju prekidanje i ometanje?” To nikako nije u redu. Zašto nije u redu? Borba sama po sebi nije sprovođenje istine u delo. Kada su Božje reči spomenule: „bori se sa antihristima”, „bori se sa farisejima”, „bori se sa licemerima” ili „bori se sa svojom iskvarenom naravi”? Da li je Bog izrekao ove stvari? (Nije.) Nasuprot tome, u društvu, u ovom sotonskom svetu, postoje borbe protiv zemljoposednika, borbe protiv onih koji drže vlast, borbe protiv intelektualaca, a postoje i borbe između masa, borbe petlova, borbe pasa, borbe bikova, i tako dalje. U svakom slučaju, ništa od svega toga nije dobro. Borba je taktika kojom Sotona nanosi štetu ljudima i donosi nesreću živim bićima. Ne dozvoljava ljudskom rodu da živi u miru, već stvara razdor i mržnju među ljudima, a zatim navodi ljude da se međusobno bore i da ubijaju jedni druge dok on sa strane posmatra zabavu i haos. Pošto je to sotonsko ponašanje, ako se u crkvi i u Božjoj kući pojave određena ponašanja, fenomeni ili situacije koje imaju veze sa borbom, kako biste vi posmatrali te stvari? Da li biste podigli palac u znak podrške i odobravanja ili biste tome stali na put? (Stali bismo na put.) Treba tome da stanete na put, da im jasno objasnite stvari, naterate ih da razumeju i kažete im da moraju delati u skladu sa istinom, da moraju delati u skladu sa načelima i da moraju postupati u potpunom skladu sa Božjim rečima. Možete ih i orezati, ali orezivanje, prekorevanje, pa čak i disciplinovanje nije borba. Na šta se borba odnosi? Borba je sporiti se iz plahovitosti sa drugim ljudima oko toga šta jeste, a šta nije istina u vezi sa nečim; to je svađanje sa ljudima i nerazumno ponašanje, pravljenje scene, pa čak i korišćenje tajnih planova i obmanjujućih spletki ili korišćenje ljudskih taktika, metoda i sredstava da se neko prisili na pokornost, da se porazi i neprestano muči dok se ne preda. To se zove borba. Borba je, naprosto, vrsta plahovitog ponašanja i postupanja, a takođe je i potpuno sotonski način ponašanja, i metoda i sredstvo za obavljanje zadataka. Ona nema nikakve veze sa istinom. Neki ljudi kažu: „Kako može biti pogrešno kada Božji izabrani narod ustane i bori se sa ljudima kao što su lažne starešine, antihristi, fariseji i zli ljudi? Zar nije dobro boriti se sa njima dok se ne predaju ili dok se ne uklone? Zar onda Božja kuća neće biti mirna? Zar onda

braća i sestre neće moći u miru da vode svoj crkveni život? Zašto nam nije dozvoljeno da se borimo s ovim ljudima?" Da li je ispravno boriti se sa njima? Pre svega, jedna stvar je sigurna, a to je da je borba pogrešna. Zašto je pogrešna? Bog kažnjava i osuđuje zle ljude, pa kakve onda veze ima da li se ljudi bore sa njima? Zašto je pogrešno kada ih ljudi ponižavaju, obruše se na njih i muče jer nemaju pametnija posla, kada viču na njih, obore ih na zemlju i kritikuju? Bog donosi upravne odluke, a u tim odlukama nema uslova koji se odnose na borbu. Bog samo propisuje upravne odluke u kojima su sadržane metode i načela za postupanje prema svim vrstama ljudi. Te odluke ljudima govore koju vrstu ljudi treba izopštiti, koju vrstu ljudi treba ukloniti, koju vrstu ljudi treba smeniti, koju vrstu ljudi treba obučavati, koju vrstu ljudi treba koristiti, koju vrstu ljudi ne treba koristiti, koja vrsta ljudi može biti spasena i koja vrsta ljudi ne može biti spasena. Bog ljudima saopštava samo načela. Prema tome, pošto ste ljudi, kako bi trebalo da tumačite ove Božje reči? Sve ove Božje reči jesu istina. Šta je istina? Kada Bog nešto radi ili kada se bavi nekim tipu osobe, istina je da će On, čak i ako je ta osoba zla, ako je počinila zle stvari i izazvala velike gubitke delu i interesima Božje kuće, i dalje koristiti Svoje metode da se pozabavi njome; On nipošto neće koristiti nikakve sotonske ili plahovite metode u ophođenju prema njoj. Kako se to naziva? To se naziva pravično ophođenje prema ljudima. Da li je u toj pravičnosti sadržana borba? Nije. Da li je to istina? (Jeste.) Ma koliko da je ta osoba plahovita, sotonska i zla, mi uzimamo Božje reči kao najviše uputstvo i kao tačna načela koja koristimo u ophođenju prema toj osobi. Ne potkazujemo je, niti se udružujemo protiv nje iz plahovitosti; mi nipošto ne radimo takve stvari. To se naziva pravičnim postupanjem prema ljudima i to su načela koja je Bog dao ljudima.

U istočnom svetu postoji jasna fraza: „nepokolebljiva volja za borbom". U zapadnom svetu možda postoji fraza sa istim značenjem. Dok god Sotona kvari ljude i oni žive pod njegovom vlašću, svako ima sotonsku narav, naročito je nadmen i samopravedan i nikome se ne pokorava. Kada ljude pokreće ovakva vrsta naravi, u njima će se sigurno javiti mentalitet nepokolebljivosti i ovakav način razmišljanja. Ovaj način razmišljanja i mentaliteta koji čovečanstvo proklamuje ljudi vide kao ispravan, pozitivan i kao nešto što je dovoljno da podrži ljude da nastave da se kreću svojim putem i da nastave da žive. Ma koliko da misle da su taj takozvani mentalitet i način razmišljanja ispravni i ma koliko da pričaju da je to ispravno, svi mi moramo prosuditi o tome. U čitavom čovečanstvu, ne postoji nijedna rasa u kojoj istina ima moć. Ma koliko da su uzvišene, drevne ili misteriozne ideje ili tradicionalna kultura koju je stvorila neka rasa, ma kakvo obrazovanje ona primila i ma kakvo znanje posedovala, jedno je sigurno: ništa od toga nije istina niti ima ikakve veze sa istinom. Neki ljudi kažu: „Čini se da su neke pouke ili predstave za merenje ispravnog i pogrešnog, tačnog i netačnog, crnog i belog, koje su sadržane u tradicionalnoj kulturi, veoma blizu istini". Činjenica da zvuče približno istini ne znači da je njihovo značenje približno istini. Izreke iskvarenog čovečanstva potiču od Sotone, one nikada nisu istina, već su samo Božje reči istina. Prema tome, ma koliko se činilo da su neke ljudske reči približne Božjim rečima, one nisu istina i ne mogu postati istina – u to nema sumnje. Samo su slično

formulisane i izražene, ali su zapravo ove tradicionalne predstave nespojive sa istinom Božjih reči. Iako u doslovnom značenju ovih reči može postojati određena sličnost, one ne potiču iz istog izvora. Božje reči potiču od Stvoritelja, dok reči, ideje i stavovi tradicionalne kulture potiču od Sotone i demona. Neki ljudi se pitaju: „Ideje, stavovi i poznate izreke tradicionalne kulture univerzalno su priznate kao pozitivne; čak i ako su to laži i zablude, mogu li postati istina ako ih se ljudi pridržavaju nekoliko stotina ili nekoliko hiljada godina?" Ne mogu nikako. Takvo gledište je podjednako smešno kao i tvrdnja da su majmuni evoluirali u ljude. Tradicionalna kultura nikada neće postati istina. Kultura je kultura, i ma koliko plemenita bila, ona je i dalje samo relativno pozitivan proizvod iskvarenog ljudskog roda. Ali, biti pozitivan ne znači biti istina; biti pozitivan nije merilo, već je to samo relativna pozitivnost i ništa više od toga. Dakle, da li nam je sada jasno da li se iza ove „pozitivnosti" krije dobar ili loš uticaj tradicionalne kulture na čovečanstvo? Tradicionalna kultura, bez sumnje, ima loš i negativan uticaj na čovečanstvo.

Danas smo detaljno analizirali izreku: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš". Ovo je neka vrsta filozofije za ovozemaljsko ophođenje. Takođe smo detaljno analizirali čuveni idiom sa istorijskom pozadinom: „Spavati na pruću i lizati žuč". Zar ove dve fraze nisu same po sebi dovoljne da vam pruže novo razumevanje o tradicionalnoj kulturi čovečanstva i o filozofijama za ovozemaljsko ophođenje? Šta je, tačno, suština tradicionalne kulture i filozofija za ovozemaljsko ophođenje? Prvo, možete biti sigurni da ove stvari nipošto nisu pozitivne. One se javljaju iz iskvarenih naravi ljudi – njihov izvor je Sotona. Šta one donose ljudskom rodu? One navode na stranputicu, kvare, sputavaju i ograničavaju ljudski rod. To je sigurno i neosporno. Sve što donose ljudima ima negativan uticaj i negativan efekat, pa jesu li one istina? (Nisu.) One nisu istina, ali ih ljudski rod i dalje osveštava kao da su istina. O čemu se tu radi? Ljudi su navedeni na stranputicu. Pošto Bog nije spasio ljude, pošto oni ne razumeju istinu i nisu čuli ispravne stvari koje Bog ima da kaže o frazama i pitanjima ove vrste, oni na kraju prihvataju ideje i stavove koje, u skladu sa sopstvenim predstavama, smatraju relativno tačnim i dobrim, i koji se poklapaju sa njihovom voljom. Ove stvari su prve ušle u njihovo srce i preovladale njime, pa ih se ljudi grčevito drže stotinama i hiljadama godina. Ove tradicionalne kulture koje su sotonske filozofije, odavno su se ukorenile u srcima ljudi, navodeći generacije i generacije ljudi na stranputicu i utičući na njih. Ako ne prihvatate istinu, ove filozofije će vas i dalje navoditi na stranputicu i uticaće na vas. Danas sam detaljno analizirao i u zajedništvu razgovarao o frazama: „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" i „Spavati na pruću i lizati žuč". Jedna od njih je izreka, a druga idiom. U ovim dvema frazama možemo uočiti šta je tačno sotonska kultura u čitavom svetu: ona je sačinjena od jeresi i zabluda koje navode ljude na stranputicu, kvare ljude, štetne su po ljude i nanose im zlo. Ako se ljudski rod pridržava ovih sotonskih filozofija, onda će ljudi tokom života bivati sve iskvareniji i rđaviji; ubijaće jedni druge, boriće se među sobom i tome neće biti kraja. Među ljudima neće postojati poverenje, skladan suživot niti uzajamna

ljubav. Ukratko, ova kultura ljudskom rodu donosi štetne posledice. Vođen ovim takozvanim idejama i mentalitetima, ljudski rod stalno čini zlo, stalno se opire Bogu, stalno ispituje sopstvene granice morala i koristi sva sredstva za postizanje svojih ciljeva. Na kraju će slediti put uništenja i biti kažnjen. To je suština ljudske kulture. Kada je reč o izrekama, kakav je vaš stav o njima? Neki ljudi će možda reći: „To nisu istinske ideje koje ljudski rod zastupa. Ljudi iz visokog društva koji imaju relativno visok stepen uvida ne pridržavaju se ovih ideja". Maločas smo detaljno analizirali jedan idiom s kojim su saglasni ljudi iz visokog društva – „spavati na pruću i lizati žuč". Da li je ovaj idiom na visokom nivou? (Nije.) Nije visok nivo, ali se ovaj idiom, ove ideje i ovi mentaliteti svakako hvale i zastupaju u svim visokoškolskim ustanovama i u svim prestižnim krugovima ljudskog društva. To je ljudska kultura. Ovi aspekti tradicionalne kulture su uslovili, otupeli i iskvarili ljudski rod. A šta je krajnji rezultat? Krajnji rezultat je da je ljudski rod naveden na stranputicu, sputan i vezan tradicionalnom kulturom, pa se prirodno javljaju određeni mentalitet i teorija koje ljudski rod zagovara i širi, nadaleko prenosi i prihvata. Na kraju, to osvaja svačije srce, čini da svi podržavaju ovu vrstu mentaliteta i ideje, te ih ta ideja sve kvari. Kada su ljudi iskvareni do određene mere, oni više nemaju nikakve predstave o tome šta je dobro, a šta loše; više ne žele da razlikuju šta je pravda, a šta rđavost, niti su voljni da razlikuju šta su pozitivne, a šta negativne stvari. Čak dođe dan kada nisu sigurni da li su oni stvarno ljudska bića, a ima i mnogo izopačenih ljudi koji ne znaju da li su muškarac ili žena. Koliko je daleko od propasti ljudska rasa poput ove? Kakva su savremena ljudska bića u poređenju sa ljudima iz Nojevog vremena? Zar nisu još rđaviji? Već su dostigli vrhunac rđavosti i toliko su rđavi da postoje neke stvari koje ne možete ni da slušate – zgrozite se kada ih čujete. Svi su ljudi u nekoj meri bolesni. Gledano spolja, ljudska tela izgledaju kao ljudska, ali stvari koje ljudi misle u svojim srcima zapravo nisu ono što bi ljudi trebalo da misle; svi su oni bolesni i nesposobni da to preokrenu. Šta mislim kada kažem da su nesposobni da se preokrenu? Mislim da je možda, pre stotinu ili dve stotine godina, više ljudi bilo voljno da sluša Božje reči i izjave. Verovali su da u ovom svetu postoje pravda, pravednost i pravičnost. Ljudi su bili voljni da priznaju ovakvu činjenicu i žudeli su za njenom realizacijom. A još su se više nadali da će doći dan kada će se pojaviti Spasitelj koji će spasiti ljudski rod od uticaja tame i rđavosti. Međutim, vek ili dva kasnije, sve je manje i manje ovakvih ljudi. Koliko ima ljudi koji mogu da razumeju Božje reči? Koliko ima ljudi koji mogu da prihvate istinu? Čak i ako su mnogi primili Božju blagodat, šta s tim? Broj ljudi koji zaista slede Boga sve više opada. Odnosno, među ljudskim rodom ima sve manje i manje onih ljudi koji, nakon što čuju Božje reči, bivaju ohrabreni, sposobni da vole pozitivne stvari, te žude za svetlom, žude za pravdom i žude za dolaskom Božjeg carstva, za dolaskom pravičnosti i pravednosti. Šta se time pokazuje? Da su Sotonine filozofije, zakoni, ideje i takozvani mentaliteti naveli čitav ljudski rod na stranputicu i da su ga iskvarili. U kojoj meri su ljudi iskvareni i navedeni na stranputicu? Svi ljudi su prihvatili zablude i đavolske izreke Sotone kao istinu; svi oni obožavaju Sotonu i slede Sotonu. Ne razumeju reči Boga,

Stvoritelja. Bez obzira na to šta Stvoritelj kaže, koliko toga kaže i koliko su jasne i praktične Njegove reči, niko ih ne razume, niko ne shvata. Svi su otupeli i priglupi, a razmišljanje i umovi su im zapetljani. Kako su zapetljani? Sotona ih je zapetljao. Sotona je iskvario ljude do srži. U današnjem društvu, postoje svakakve vrste različitih ideja, ideologija i izjava. Ljudi veruju u ono što žele i slede ono što žele. Niko im ne može reći šta da rade niti su sposobni da sami sebi kažu šta da rade. Dotle su dogurali. Prema tome, činjenica da ste sposobni da odaberete da li ćete verovati u Boga jeste blagoslov. Danas ste sposobni da razumete ono što Bog govori, imate trunku savesti, verujete u ono što Bog govori, žudite za dolaskom Božjeg carstva i žudite da živite u carstvu svetlosti, pravde, pravičnosti i pravednosti. Da li se retko dešava da ste ovako iskreni? Kako ste postali takvi? Kroz Božju zaštitu i delovanje Svetog Duha u tebi kako bi ti dao jasnoću da si sposoban da veruješ u Boga i da Ga slediš. Da Bog ne deluje u vama, da li biste bili sposobni da ovde prisustvujete kao vernici? Da li biste se promenili na način na koji ste se sada promenili? Samo pogledajte, da li oni nevernici danas još uvek imaju ljudsko obličje? Možda trenutno ne razumeš mnoge istine, i u mnogim situacijama tvoji stavovi su i dalje potpuno isti kao stavovi nevernika – šta god oni misle, i ti misliš isto. Iako ponekad ne prihvataš neke od njihovih stavova, ti nisi razborit i nemaš drugi put kojim bi krenuo. Kada dođe dan da razumeš istinu, bićeš sposoban da prepoznaš da su njihovi stavovi pogrešni i rđavi, pa će tvoje srce moći da ih odbaci. Tada ćeš jasno videti njihova demonska lica. Videćeš da su oni živi đavoli, a ne ljudi. Prerušeni su u ljude, ali ne rade ljudske stvari. Kako možete znati da je upravo to slučaj? Reči koje oni proklamuju naročito su prijatne za uho i mogu da navedu ljude na stranputicu, ali ono što oni čine i izvršavaju izuzetno je rđavo i ružno; to je naprosto bestidno i nerazumno. Takozvane ideje i takozvani mentaliteti kojih se oni drže izuzetno su rđavi i nazadni, potpuno suprotni Božjim rečima i istini, sušta suprotnost Božjim rečima i istini. Pa ipak, ovi ljudi uzimaju to lažno rasuđivanje i jeresi kao istinu i intenzivno ih proklamuju, energično i javno ih promovišu da bi iskvarili ljudski rod i naveli ga na stranputicu kako bi mogli da prikriju svoje razne niske i bestidne zločine i nakazna lica. Iz ovoga možeš jasno da vidiš da su svi oni demoni, kao i da su zveri i nečisti duhovi koji se ne mogu urazumiti. S njima ne možeš razumno razgovarati niti s njima možeš razmenjivati dobre ili istinite reči. Kada dođe dan da možeš da sagledaš stvari s ovolikom jasnoćom, znaćeš da je ljudski rod preduboko iskvaren; da si i ti iskvaren kao i ostali ljudi; da jedino u sadašnjem trenutku, kada veruješ u Boga i razumeš neke istine, možeš da proživiš neko ljudsko obličje, da se otrgneš uticaju đavola i Sotone, te da ih prepoznaš, zamrziš i napustiš; da bi bez Božjeg spasenja i ti bio baš kao oni – ne bi bilo razlike – i da bi bio sposoban za sve vrste zlih i rđavih dela. Sada stremiš ka istini, ulažeš dosta rada i truda u istinu, stavljaš akcenat na sprovođenje istine u delo i pretvaraš istinu u svoju stvarnost. Kada razumeš istinu, možeš da je sprovodiš u delo, proživljavaš stvarnost Božjih reči i imaš pravo iskustveno svedočenje, tvoje srce će biti srećno i spokojno, tvoje misli i stanje će postajati sve normalniji, tvoj odnos sa Bogom će postajati sve prisniji i sve normalniji,

a tvoji dani će bivati sve bolji. Ako ne primenjuješ istinu, već uvek živiš u skladu sa sotonskim filozofijama i uvek pogrešno razumeš Boga i sumnjaš u Njega, onda će se tvoje srce sve više udaljavati od Boga, uzalud ćeš verovati u Njega i ništa nećeš zadobiti. Čak i ako veruješ u Boga dugi niz godina, razumeš mnogo reči i doktrina i ne prihvataš razne pogrešne misli i stavove nevernika, to je beskorisno. To je zato što ne razumeš istinu, pa samo možeš da govoriš o nekim rečima i doktrinama, ali i dalje ne možeš da sprovodiš istinu u delo. Pošto te stvari koje su prve ušle u tvoje srce i preovladale njime i dalje imaju moć nad tobom, ti si jedino sposoban da živiš u skladu sa tim stvarima. Ma šta ti želeo da uradiš i ma kakva te situacija zadesila, nećeš moći da se odupreš kontroli ovih sotonskih filozofija. Dakle, ako ove sotonske filozofije imaju moć nad tvojim srcem, nećeš moći da sprovodiš istinu u delo. Neki ljudi kažu: „Ja ne sprovodim istinu u delo, niti sledim Sotonu". Da li je to moguće? Ne postoji srednji put. Samo prihvatanjem istine, razumevanjem istine, a zatim i uklanjanjem tih sotonskih stvari koje su prve ušle u tvoje srce i preovladale njime, možeš doći do toga da stvari obavljaš u skladu sa istinom. Kada istina ima moć nad tvojim srcem i kada Božje reči imaju moć nad tvojim srcem, moći ćeš prirodno da sprovodiš istinu u delo svojim rečima i postupcima.

Kako se ljudi odnose prema Sotoninoj logici, mislima i mentalnim pomagalima koji kontrolišu ljudske živote? Kao prema psihološkoj hrani? Kao prema „pilećoj supi za dušu"? Zapravo, to su stvari koje kvare ljude, pa, ako ih neko „pojede", umreće. Ako ih ljudi stalno prihvataju i u sebi skladište sotonske stvari, šta to podrazumeva? Podrazumeva da još uvek nisu odbacili svoju prvobitnu iskvarenu narav i da su, povrh toga, nastavili da prihvataju novu iskvarenost od Sotone. To znači da je s njima gotovo. Neizbežno je da ne mogu biti spaseni. Treba stalno da prepoznaješ i odbacuješ ove stvari, da ih se konstantno oslobađaš, a ne da živiš u skladu sa tim stvarima, već da prihvatiš Božje reči. Ima ljudi koji kažu: „Neću prihvatiti te stvari. Božje reči će same ući u mene". To nije moguće. Moraš proaktivno tragati za istinom i prihvatiti istinu, a tokom procesa razumevanja istine, prirodno ćeš steći razboritost o lažnom rasuđivanju i jeresima, pa ćeš ih polako otpustiti. Na taj način će Božje reči postepeno postati tvoja načela za obavljanje poslova, a kada budeš obavljao poslove, znaćeš koji je način obavljanja tih poslova u skladu sa Božjim namerama, prirodno ćeš sprovoditi istinu u delo, i ovaj aspekt tvoje iskvarene naravi će se promeniti. Šta mislite, da li je to teško uraditi ili nije? Zapravo nije teško. U vezi s tim, teško je jedino što ljudi to ne upražnjavaju. Neki ljudi misle: „Ovo je baš teško – teže nego popeti se na nebo! Zar to nije kao terati ribu da živi na suvom? Zar me to ne stavlja u težak položaj?" Zar nije tako? Ne, nije tako. Moraš ispravno pristupiti ovim stvarima i ispravno prosuditi o njima. Danas sam potrošio mnogo vremena razgovarajući u zajedništvu i detaljno analizirajući par sotonskih zabluda, no da li je u ljudima pohranjeno samo tih par sotonskih zabluda? (Ne.) Ima ih mnogo više! Kasnije ću redom razgovarati o ovim temama. Ja ranije nisam besedio o ovom aspektu, a da li ste vi ikada sami razmišljali o ovim temama? Niste. Kad biste razmišljali o njima, da li biste došli do nekih zaključaka? Da ste bili spremni da uložite

malo truda u istinu, stekli biste određenu razboritost o sotonskim zabludama i ne biste bili potpuno neuki kao što ste sada. Da li se Moja današnja beseda o ovim temama čini iznenadnom? Ima li ikoga ko se pita: „Zar mi ne razgovaramo o prepoznavanju antihrista? Kako to da odjednom razgovaramo o ovim temama?" Sve ove teme imaju veze sa Sotoninom iskvarenom naravi. Sve one takođe imaju veze sa tim kako ljudi prepoznaju Sotoninu iskvarenu narav, te su korisne za njihovu sposobnost da tačno razumeju istinu. Ljudi će, nakon razgovora u zajedništvu, u najmanju ruku znati „da se ispostavlja da ova čuvena fraza nije istina". Od sada pa nadalje, zablude poput: „Spavati na pruću i lizati žuč" i „Ne sumnjaj u one koje zapošljavaš i ne zapošljavaj one u koje sumnjaš" možda se mogu ukloniti iz tvog srca. Možda među vama ima onih koji trenutno ne mogu da ih uklone, ali barem znaš da te fraze nisu istina, pa ćeš sledeći put kada čuješ da neko izgovara ove fraze znati da one navode na stranputicu i nećeš ih prihvatiti. Mada ti se u srcu čini da su ove fraze donekle ispravne i da su to ipak dobre stvari koje treba činiti, ti takođe misliš: „Bog je rekao da ove fraze nisu istina. Ne mogu postupati u skladu sa njima". Zar ti to ne koristi? (Koristi mi.) Šta je Moj cilj kada govorim ove stvari? Zašto detaljno analiziram te fraze na ovaj način? Vernici uvek govore: „Moramo sprovoditi istinu u delo. Sve Božje reči su istina. Sve Božje reči su pozitivne stvari i njih treba da sprovodimo u delo". Jednog dana si orezan, pa se u tvom srcu pojavljuju fraze: „Spavati na pruću i lizati žuč" i „Kad Nebo treba da poveri veliku odgovornost nekoj osobi, njeno srce prvo mora iskusiti bol". Da li su one istina? Zar to nije šala? Ako se od tebe traži da svedočiš o Bogu, kako bi to uradio? Kažeš: „Vernici moraju da podnesu poniženje i da nose teško breme, da spavaju na pruću i liže žuč, i moraju imati mentalitet nepokolebljive volje za borbom". Da li je to svedočenje o Bogu? (Nije.) Poistovećivanjem sotonske logike sa Božjim rečima i istinom, i svedočenjem o tome, ne samo da nisi propisno svedočio o Bogu, već si postao Sotonin predmet podsmeha i posramio si Boga. Šta to radiš? Kad bi te Bog zbog toga osudio, ti bi mislio da to nije pošteno i rekao bi: „Ja sam neuk. Ne razumem. Bog sa mnom nikada nije u zajedništvu razgovarao o tome". Ako te Bog ne osudi, ali je priroda tvojih postupaka veoma ozbiljna, šta bi Bog trebalo da uradi po tom pitanju? Da te ostavi po strani? (Ne.) Ništa ne mora da se uradi. Što se Mene tiče, samo ću vas navesti da razumete što je više moguće i da shvatite što je više moguće – u skladu sa vašim nivoom razumevanja i u skladu sa onim što mogu da vam kažem – šta je tačno istina, da li fraze koje smatrate dobrim i ispravnim imaju veze s istinom i da li su one istina. Moram da vas nateram da razumete ove stvari. Ako, nakon što shvatiš ove stvari, i dalje razmišljaš na isti način i istrajan si u tome, onda te Bog neće ostaviti po strani niti će te ignorisati. Zaslužuješ da te osudi i Bog će to uraditi. Zašto će Bog to uraditi? Ako postupaš na ovaj način a ne razumeš te stvari, onda će Bog smatrati da si budalast i neuk, ali, ako znaš te stvari, a i dalje postupaš na ovaj način, onda svesno postupaš loše, pa Bog mora postupiti prema načelima.

19. decembar 2019. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (1. deo)

Dodatak: Šta istina jeste

Danas nastavljamo sa sadržajem besede od prošlog puta. O kojoj smo temi razgovarali prošli put? („Spavati na pruću i lizati žuč" nije istina.) Pa, da li ste ranije mislili da je to istina? Ljudi su podsvesno mislili da je to istina ili da je to u najmanju ruku prilično pozitivno i inspirativno, kao i da bi potencijalno moglo da podstakne ljude da budu proaktivni i da budu usmereni ka napretku. Gledajući to sa ovog nivoa značenja, ljudi su mislili da je to prilično blizu istine i prilično blizu pozitivnih stvari. Zato su mnogi ljudi podsvesno verovali da je ta izreka „spavati na pruću i lizati žuč" prilično pozitivan izraz ili da, u najmanju ruku, ima pre pozitivne nego negativne konotacije, kao i da pomaže ljudima u životu i vladanju. Ali, nakon razgovora o tome, videli smo da nije u pitanju ništa od toga i da postoje veliki problemi sa tim. Da li ste tražili i druge, slične ili srodne, izraze ili one koji imaju sličnu ulogu, a za koje ljudi podsvesno misle da su prilično pozitivni ili prilično dobri i da li ste ih detaljno analizirali? (Ne.) Recite Mi, da li je izraz „izvlačiti mnoge zaključke iz jednog primera" prikladan ovde? (Da.) Treba reći da taj izraz ima praktičnu primenu kada je u pitanju traganje za istinom i sprovođenje istine u delo. Prošli put smo razgovarali o izrazu „spavati na pruću i lizati žuč". Koji još slični izrazi postoje? Koji još izrazi imaju približno isto značenje ili mogu imati istu ulogu? Nema ništa loše u tome da, u skladu sa Mojom metodom, detaljno analizirate izraze kao što je „spavati na pruću i lizati žuč", tako što ćete o njima razgovarati u zajedništvu i steći neka nova razumevanja. Kada budete u stanju da prozrete njihovu pogrešnost, odbacićete takve izraze i nakon toga krenuti putem upražnjavanja istine i težnje ka istini, utemeljenoj u potpunosti na Božjim rečima.

Hajde da nastavimo sa temom o kojoj smo razgovarali prethodna dva puta. Koja je to tema bila? (Šta istina jeste.) Tako je, šta istina jeste. Pa, šta je zapravo istina? (Istina je kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga.) Izgleda da ste zapamtili tu rečenicu u smislu teorije i definicije. Dakle, nakon naše prethodne dve besede, da li sada, u odnosu na ranije, duboko u vašim srcima postoji razlika u vašoj definiciji, znanju i razumevanju istine? (Da, postoji.) U čemu je ta razlika? Iako u tako kratkom roku možda nemate znanje o praktičnom iskustvu, u najmanju ruku imate neko perceptivno znanje. Dakle, recite Mi, na osnovu vašeg sopstvenog iskustva, znanja i razumevanja. (Ranije sam znao da, kad god me nešto zadesi, moram da postupam u skladu sa istinom Božjih reči, ali to nikada nisam mogao da primenim. Ja obično imam tendenciju da otkrijem naprasitost, i iako iz Božjih reči znam da je pogrešno otkrivati

naprasitost i znam Božje zahteve prema ljudima, i dalje to radim, i nikada nisam uspeo da pronađem glavni uzrok. Tek nakon što sam prošli put saslušao Božju besedu, shvatio sam da ljudi često otkrivaju iskvarenost jer njima upravljaju sotonske misli i da ja otkrivam naprasitost jer u meni postoji sotonska logika koja kaže: „Neću napasti sve dok me ne napadnu; ako me napadnu, sigurno ću uzvratiti". Mislim da je ta izreka tačna i da mi takvo ponašanje služi kao sredstvo samoodbrane. Pod uticajem tog sotonskog razmišljanja i gledišta, nisam u stanju da upražnjavam istinu. Ali zapravo, iako se te sotonske stvari naizgled čine ispravnim, u stvarnosti, značenja koja one prenose su u suprotnosti sa onim što Božje reči zahtevaju i pogrešna su. Istina su samo Božje reči i jedino je postupanje u skladu sa Božjim rečima potpuno ispravno.) Dobar odgovor, zaista. Ko tome može nešto da doda? (Ja bih hteo nešto da dodam. Ranije sam takođe znao da moram da tražim i upražnjavam istinu kad god me nešto zadesi, ali sam ipak bio malo zbunjen po pitanju toga kako da je upražnjavam. Nakon slušanja Božje besede, osećam da je istina veoma stvarna i da se odnosi na svaki aspekt života. Uzmimo neke od primera koje je Bog spomenuo. Po dolasku u zapadne zemlje Kinezi takođe nauče da piju kafu. Tu nije problem u načinu ponašanja jednog pojedinca, već u mišljenju i pogledima ljudi, a to se odnosi na istinu. Takođe, nakon što je Bog detaljno analizirao neke uobičajene izreke i idiome za koje ljudi misle da su ispravni, shvatio sam da treba da razmislim o sopstvenom ponašanju i postupcima koji se čine ispravnim, zatim o namerama, mislima i gledištima koji se kriju iza tog ponašanja, kao i o tome šta tačno proživljavam oslanjajući se na te stvari. Sada, kad god me nešto zadesi, konkretniji sam u pogledu traženja i upražnjavanja istine, a ona više nije tako apstraktna.) Čini se da je kroz ove dve besede većina ljudi stekla osnovno razumevanje o tome šta je istina i o nekim temama koje se odnose na istinu i da su iz dubine duše već počeli da razmišljaju o tome da li se njihovo ponašanje i postupci odnose na istinu, kao i o tome koje su tačno stvari kojih se pridržavaju i koje čuju u svojoj veri u Boga istina, a koje nisu istina, zatim da li su stvari za koje misle da su ispravne zapravo istina i kakav je odnos takvih stvari prema istini. Kad promisle o tome, ljudi mogu da utvrde šta je tačno istina, kao i koje su tačno stvari istina, a koje nisu istina. Nakon što su toliko godina slušali propovedi i toliko godina jeli i pili Božje reči, većina ljudi je stekla neke stvari i može jasno da vidi jednu činjenicu: Božje reči su zaista istina, Božji zahtevi su istina i sve što dolazi od Boga je istina. Ljudi koji istinski veruju u Boga su već priznali i od srca prihvatili tu činjenicu, ali u stvarnom životu često nesvesno govore stvari koje nemaju veze sa istinom ili su u suprotnosti sa istinom. Neki čak i stvari za koje ljudi misle da su ispravne i dobre, tretiraju kao istinu, a naročito nisu razaznali lažne zablude i đavolske reči koje dolaze od Sotone, koje ne samo da su odavno prihvatili u svojim srcima, već ih čak tretiraju kao pozitivne stvari. Na primer, mnoge sotonske filozofije poput: „Oko za oko, zub za zub", „Vrati drugima istom merom", „Razumni ljudi su vešti u samozaštiti, težeći samo da izbegnu greške" i „Neću napasti sve dok me ne napadnu", i tako dalje, ljudi smatraju istinom i životnim motom; čak su naročito zadovoljni sobom što podržavaju te sotonske filozofije,

a tek nakon čitanja Božjih reči shvate da te stvari od Sotone zapravo nisu istina, već lažne jeresi i zablude koje navode ljude na stranputicu. Odakle potiču te stvari? Neke potiču iz školskog obrazovanja i iz udžbenika, neke iz porodičnog vaspitanja, a neke iz društvenog uslovljavanja. Ukratko, sve one potiču iz tradicionalne kulture i iz Sotoninog obrazovanja. Da li te stvari imaju ikakve veze sa istinom? One nemaju baš nikakve veze sa njom. Ali ljudi ne mogu da razaznaju te stvari kakve jesu, pa ih i dalje smatraju istinom. Da li je taj problem postao previše ozbiljan? Koje su posledice ako se te Sotonine stvari smatraju istinom? Mogu li ljudi da odbace svoje iskvarene naravi pridržavajući se tih stvari? Mogu li ljudi uspeti da žive normalnu ljudskost pridržavajući ih se? Mogu li ljudi da žive u skladu sa savešću i razumom pridržavajući ih se? Mogu li da se uzdignu do merila savesti i razuma pridržavajući ih se? Da li ljudi mogu zadobiti Božje odobravanje pridržavajući ih se? Ne mogu da učine ništa od toga. Pošto ne mogu ništa od toga da učine, da li su te stvari, kojih se ljudi pridržavaju, istina? Mogu li poslužiti kao čovekov život? Koje su posledice toga što ljudi te negativne stvari – a to su one za koje misle da su ispravne i dobre, poput filozofija za ovozemaljsko ophođenje, strategija preživljavanja, zakona opstanka, pa čak i tradicionalne kulture – smatraju istinom i pridržavaju ih se? Čovečanstvo se pridržava tih stvari hiljadama godina. Da li su se uopšte promenile? Da li se trenutna situacija čovečanstva uopšte promenila? Ne postaje li iskvarena ljudska rasa sve rđavija i ne opire li se sve više Bogu? Bog izražava mnoge istine svaki put kada obavlja Svoje delo i ljudi mogu da vide da te istine imaju autoritet i moć, pa kako to da su ljudi još uvek u stanju da poriču Boga i da Mu se opiru? Zašto još uvek ne mogu da prihvate Boga i da Mu se pokore? To dovoljno pokazuje da je Sotona suviše duboko iskvario čovečanstvo, da je iskvareno čovečanstvo puno sotonskih naravi, da ima odbojnost prema istini, da je mrzi i da je uopšte ne prihvata. Koren tog problema je u tome što su ljudska bića prihvatila previše sotonskih filozofija i previše sotonskog znanja. Duboko u svojim srcima, ljudi su bili zasićeni raznim sotonskim mislima i gledištima, pa su tako razvili narav da imaju odbojnost prema istini i da je mrze. Kod jako puno ljudi koji veruju u Boga možemo videti da, iako priznaju da Božje reči imaju autoritet i moć, oni ne prihvataju istinu. To znači da, kada ljudi jedu i piju Božje reči, iako verbalno priznaju „Božje reči su istina, ništa nije iznad istine, istina je u našim srcima, a naš cilj postojanja je težnja ka istini”, u stvarnom životu oni se i dalje vode dobro poznatim sotonskim izrekama i sotonskim filozofijama, ostavljajući Božje reči i istinu po strani, pridržavajući se i primenjujući stvari kao što su ljudsko teološko znanje i duhovna doktrina kao da su istina. Da li je to stvarno stanje većine ljudi koji veruju u Boga? (Da.) Ako nastavite da se pridržavate stvari na taj način, ako ne analizirate detaljno i ne razumete ove duboko ukorenjene stvari iz sotonske tradicionalne kulture zasnovane na Božjim rečima, i ako ne možete da ih razaznate u korenu, da ih temeljno razumete ili da ih napustite, šta će biti rezultat toga? Postoji jedan rezultat koji je siguran, a to je da ljudi veruju u Boga dugi niz godina, pa ipak ne znaju šta je istina ili kojim putem da krenu, i na kraju, svi oni imaju skup duhovnih doktrina i teoloških teorija na svojim jezicima, sve što govore lepo zvuči i

sve je doktrina, usklađena sa istinom. Ali u stvari, ti ljudi su arhetipovi licemernih fariseja u smislu onoga što primenjuju i proživljavaju. Koje su posledice toga? Nesumnjivo, Bog ih je osudio i prokleo. Oni koji veruju u Boga, ali ne prihvataju istinu su fariseji i nikada ne mogu zadobiti Božje odobravanje.

Na primer, po pitanju vaspitanja dece, neki očevi vide da su njihova deca neposlušna i da ne brinu o svojim pravim dužnostima, pa kažu: „Stari su imali pravo kada su rekli 'Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči'." Takvi očevi ne tretiraju tu stvar na osnovu Božjih reči. Oni u svojim srcima umesto reči Božjih imaju samo ljudske reči. Pa, da li oni imaju istina-stvarnost? Ne, nemaju. Iako veruju u Boga i razumeju neke istine i iako bi trebalo da znaju da moraju da koriste istinu da bi svoju decu vaspitali kako bi ispunili svoje očinske obaveze, oni ne postupaju na taj način. Kada vide da im deca idu pogrešnim putem, uzdišu i kažu: „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči". Kakav je to izraz? Čija je to dobro poznata izreka? (To je Sotonina dobro poznata izreka.) Da li je Bog ikada izgovorio taj izraz? (Nije.) Dakle, odakle potiče taj izraz? (Od Sotone.) Potiče od Sotone, sa ovog sveta. Ljudi toliko „teže" istini, toliko „vole" istinu i toliko „uzdižu" istinu, pa zašto onda izgovaraju takve sotonske izraze kada ih takve stvari zadese? Oni čak smatraju da je pravično i dostojanstveno to reći. Kažu: „Pogledajte koliko imam poštovanja i divljenja prema istini i Bogu. Prirodno mi je da kažem 'Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči' – kako je to velika istina! Da li bih mogao da izgovorim taj izraz da ne verujem u Boga?" Zar se to ne predstavlja kao istina? (Da.) Dakle, da li je taj izraz istinit? (Nije.) Kakva je vrsta izraza „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči"? Na koji način je to pogrešno? Ono što taj izraz znači jeste da ako su deca neposlušna ili nezrela, to je odgovornost oca, što će reći da ih roditelji nisu dobro vaspitali. Ali da li je to zapravo slučaj? (Nije.) Neki roditelji se vladaju kako treba, a ipak su im sinovi bitange, a kćeri prostitutke. Čovek koji igra ulogu oca se toliko naljuti i kaže: „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči. Razmazio sam ih!" Da li je to ispravno reći ili ne? (Ne, pogrešno je.) Na koji način je to pogrešno? Ako možeš da razumeš šta nije u redu sa tim izrazom, to dokazuje da razumeš istinu i da razumeš šta nije u redu sa problemom koji leži u tom izrazu. Ako ne razumeš istinu u toj stvari, onda ne možeš jasno da objasniš tu stvar. Sada kada ste saslušali objašnjenje i definiciju istine, možete da osetite i kažete: „Taj izraz je pogrešan, to je ovozemaljski izraz. Mi koji verujemo u Boga ne govorimo takve stvari." Samo si promenio način na koji govoriš o toj stvari. To ne znači da razumeš istinu – u stvari, ti ne znaš šta je pogrešno u vezi sa izrazom „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči". Kada se suočiš sa takvim stvarima, šta je to što treba da kažeš, a da je u skladu sa istinom? Kako bi trebalo da se ponašaš, u skladu sa istina-načelima? Hajde da prvo razgovaramo o tome kako ispravno razumeti i objasniti takve stvari. Šta Bog kaže o tome? Imaju li Božje reči nešto konkretno da kažu o takvim stvarima? Bog je izrazio toliko istina, a sve kako bi ih ljudi prihvatili i učinili svojim životom. Dakle, kada ljudi vaspitavaju svoju decu, zar ne bi trebalo da koriste Božje reči da ih poduče? Božje reči su upućene celom čovečanstvu. Bilo da ste

odrasla osoba ili dete, muškarac ili žena, stari ili mladi, svako treba da prihvati Božje reči. Samo su Božje reči istina i mogu postati ljudski život. Samo Božje reči mogu dovesti ljude na pravi put u životu. Ljudi koji veruju u Boga bi trebalo da su u stanju da steknu temeljno razumevanje te stvari. Kako objašnjavate izraz „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči"? (Put kojim čovek ide određen je njegovom priroda-suštinom. Osim toga, kazna kojoj će biti podvrgnut ili blagoslovi koje će dobiti u ovom životu povezani su sa njegovim prethodnim životom. Dakle, izjava „Ako deca ne slede pravi put, to je zato što ih njihovi roditelji nisu dobro vaspitali" ne pije vodu i potpuno poriče činjenicu da Bog ima suverenost nad sudbinom čovečanstva.) Prema onome što kažeš, ima li to što deca ne slede pravi put ikakve veze sa Božjom suverenošću? Bog dopušta ljudima da sami biraju i da izaberu pravi put. Međutim, ljudi imaju sotonsku prirodu, svi sami biraju, svi biraju svoj željeni put i nisu voljni da se pokore Božjoj suverenosti. Ako je to što kažeš u skladu sa istinom, onda bi trebalo da to jasno objasniš kako bi se ljudi u to uverili.

Sledeće o čemu ćemo razgovarati je izraz „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči". Prva stvar koju treba razjasniti je da je pogrešno reći: „Neuspeh dece da slede pravi put ima veze sa njihovim roditeljima". Ko god da je, ako je određena vrsta osobe, ići će određenim putem. Zar to nije sigurno? (Jeste.) Put kojim osoba ide određuje šta je ona. Put kojim će krenuti i kakva će osoba postati zavisi od nje. To su stvari koje su predodređene, urođene i imaju veze sa čovekovom prirodom. Pa, kakva je korist od roditeljskog vaspitanja? Može li ono da upravlja čovekovom prirodom? (Ne može.) Roditeljsko vaspitanje ne može da upravlja ljudskom prirodom i ne može da reši problem toga kojim putem čovek ide. Koje je jedino vaspitanje koje roditelji mogu pružiti? Neka jednostavna ponašanja u svakodnevnom životu njihove dece, neke prilično površne misli i pravila o vladanju – to su stvari koje imaju veze sa roditeljima. Pre nego što njihova deca odrastu, roditelji bi trebalo da ispune svoju dužnost, a to je da vaspitaju svoju decu da slede pravi put, da vredno uče i da nakon što odrastu nastoje da se izdignu iznad ostalih, da ne čine loše stvari i da ne postanu loši ljudi. Roditelji takođe treba da regulišu ponašanje svoje dece, da ih nauče da budu ljubazni i da pozdravljaju starije kad god ih vide, kao i da ih nauče drugim stvarima u vezi sa ponašanjem – to je odgovornost koju roditelji treba da ispune. Brinuti se o životu svog deteta i podučiti ga nekim osnovnim pravilima vladanja – to je ono na šta se svodi uticaj roditelja. Što se tiče ličnosti njihovog deteta, roditelji ga tome ne mogu naučiti. Neki roditelji su opušteni i sve rade laganim tempom, dok su njihova deca veoma nestrpljiva i ne mogu da miruju ni na kratko. Ta deca odlaze da sama zarađuju za život sa 14 ili 15 godina, sama odlučuju o svemu, roditelji im nisu potrebni i veoma su nezavisna. Da li ih tome uče njihovi roditelji? Ne. Dakle, čovekova ličnost, narav, pa čak i njegova suština, kao i put koji će izabrati u budućnosti, nemaju nikakve veze sa njegovim roditeljima. Postoje neki koji to pobijaju govoreći: „Pa, kako to nema nikakve veze s njima? Neki ljudi potiču iz porodice naučnika ili iz porodice sa generacijama stručnjaka u određenom zanimanju. Na primer, jedna

generacija izučava slikarstvo, sledeća takođe izučava slikarstvo, pa tako i sledeća generacija. To potvrđuje tačnost izraza 'Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči'." Da li je ispravno ili pogrešno to reći? (Pogrešno je.) Pogrešno je i netačno koristiti taj primer za ilustraciju ovog problema, jer su to dve različite stvari. Uticaj porodice sa generacijama stručnjaka proteže se na samo jedan aspekt stručnosti i može biti da to porodično okruženje rezultira time da svi uče istu stvar. Dete naizgled takođe bira istu stvar, ali u korenu toga, sve je to Bog predodredio. Kako se osoba reinkarnirala u tu porodicu? Nije li to takođe nešto nad čim Bog ima suverenost? Roditelji su samo odgovorni za podizanje svoje dece do odraslog doba. Oni na decu utiču samo u pogledu njihovog spoljašnjeg ponašanja i životnih navika. Ali kada jednom odrastu, ciljevi kojima teže u životu i njihova sudbina nemaju nikakve veze sa njihovim roditeljima. Neki roditelji su samo obični poljoprivrednici koji žive u skladu sa svojim položajem, ali njihova deca mogu da postanu zvaničnici i da urade velike stvari. Zatim, tu su deca kojima su roditelji advokat i lekar, pri čemu su oboje sposobni, a deca su ipak beskorisna i ne mogu da se zaposle ma gde da odu. Jesu li ih roditelji naučili da budu takvi? Kada je otac advokat, da li će se suzdržavati od obrazovanja i uticaja na svoju decu? Sigurno da neće. Nijedan otac ne kaže: „Bio sam tako uspešan u životu, nadam se da moja deca u budućnosti neće biti tako uspešna kao ja, to bi bilo previše zamorno. Dovoljno je da u budućnosti budu samo pastiri." On sigurno mora da vaspita svoju decu da uče od njega i da u budućnosti budu kao on. Šta će biti sa njegovom decom kada završi sa njihovim vaspitanjem? Deca će postati ono što im je suđeno da postanu, a njihove sudbine će biti onakve kako je suđeno da budu, i to niko ne može da promeni. Koju činjenicu opažate ovde? Put kojim dete ide nema nikakve veze sa njegovim roditeljima. Neki roditelji veruju u Boga i vaspitavaju svoju decu da veruju u Boga, ali šta god da kažu, deca ne veruju i roditelji tu ništa ne mogu da urade. Neki roditelji ne veruju u Boga, dok njihova deca veruju u Boga. Jednom kada njihova deca počnu da veruju u Boga, ona Ga slede, daju se za Njega, mogu da prihvate istinu i zadobiju Božje odobravanje, a njihova se sudbina na taj način menja. Da li je to rezultat roditeljskog vaspitanja? Nikako, to ima veze sa Božjim predodređenjem i izborom. Postoji problem sa izrazom „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči". Iako roditelji imaju odgovornost da vaspitavaju svoju decu, sudbinu deteta ne određuju roditelji, već njegova priroda. Može li obrazovanje da reši problem detetove prirode? Ne može ga nikako rešiti. Put kojim čovek ide u životu ne određuju roditelji, već ga je predodredio Bog. Kaže se da „Čovekovu sudbinu određuje Nebo", a ta izreka je sažeta ljudskim iskustvom. Pre nego što neka osoba dostigne odraslo doba, ti ne možeš da kažeš kojim će putem krenuti. Kada odraste i kad bude mislila i umela da razmišlja o problemima, biraće šta da radi u široj zajednici. Neki ljudi kažu da žele da budu visoki zvaničnici, drugi kažu da žele da budu advokati, a treći kažu da žele da budu pisci. Svako ima svoje izbore i svoje ideje. Niko ne kaže: „Samo ću čekati da me roditelji vaspitaju. Postaću ono za šta me roditelji vaspitaju." Niko nije tako glup. Niko nije tako glup. Nakon dostizanja odraslog doba, ideje ljudi počinju da se

bude i da postepeno sazrevaju, a time i put i ciljevi koji su pred njima postaju sve jasniji. U tom trenutku, malo po malo postaje očigledno i jasno kakav je neko tip osobe i kojoj grupi pripada. Od tog trenutka pa nadalje, ličnost svake osobe postepeno postaje jasno definisana, kao i njena narav, put kojem teži, njen životni pravac i grupa kojoj pripada. Na čemu se sve ovo zasniva? Naposletku, to je ono što je Bog predodredio – to nema nikakve veze sa nečijim roditeljima. Vidite li to sada jasno? Dakle, koje stvari imaju veze sa roditeljima? Nečiji izgled, visina, geni i neke porodične bolesti imaju malo veze sa roditeljima. Zašto kažem malo veze? Jer to nije tako u 100% slučajeva. U nekim porodicama svaka generacija oboli od neke bolesti, ali se onda rodi jedno dete bez nje. Kako je to moguće? Neki kažu: „To je zato što to dete ima dobru ličnost." To je mišljenje ljudi, ali odakle ta stvar potiče? (Od Božje predodređenosti.) Upravo tako. Dakle, da li je izraz „Otac je kriv ako svoju decu hrani, a ničemu ih ne uči" zapravo tačan ili pogrešan? (Pogrešan je.) Sada vam je to jasno, zar ne? Neće biti dobro ako ne znate kako da to razaznate. Bez istine, nijednu stvar ne možete jasno videti.

U svakodnevnom životu, svaka osoba u svom umu ima nekoliko tih lažnih sotonskih gledišta. Ona ostaju sačuvana i skladištena unutra, i otkrivaju se kad god se nešto dogodi. Neki ljudi kažu: „Dobar muškarac ne vodi bitku sa ženama. Vidi kako sam plemenit. Ja sam muževan, vitalan muškarac, dok si ti stidljiva ljubičica, tako da se neću svađati sa tobom." Kako tretiraju taj izraz? (Kao istinu.) Tretiraju ga kao istinu i kao načelo za sprovođenje istine u delo. Ima i onih ljudi koji vide nekoga sa zaista lepim crtama lica i ko izgleda kao ugledan gospodin, ali je podmukao, uvek se pretvara, i koji je posebno lažljiv i podmukao u ophođenju sa drugima, a mnogi ljudi ne mogu da ga odgonetnu, pa kažu: „Verujem u Boga samo da bih se vladao kao časna i dobrodušna osoba i da bih prema drugima bio ljubazan, a ne neprijateljski raspoložen. To je kao što izreka kaže: 'Bolje je biti pravi podlac nego lažni gospodin'. To značenje imaju i neke od Božjih reči." Šta mislite o tome što ti ljudi govore? „Bolje je biti pravi podlac nego lažni gospodin." Vidiš, čim se nešto desi ljudima, sve te uobičajene izreke, poslovice i idiomi koji su u njima odjednom izlaze na površinu i izlivaju se, a tu nema ni reči istine. Na kraju ti ljudi čak kažu: „Hvala Bogu što me je prosvetio." Da li je izreka „Bolje je biti pravi podlac nego lažni gospodin" tačna ili pogrešna? (Pogrešna je.) Svi znate da je pogrešna, ali šta nije u redu s njom? Sa lažnom gospodom nije u redu to što su lažni. Niko ne želi da bude lažni gospodin, već želi da bude pravi podlac. Šta to kod pravih podlaca ljudi odobravaju? Samo zato što su iskreni dobijaju svačije odobravanje, iako su podlaci. Dakle, šta vi želite da budete, pravi podlac ili lažni gospodin? (Ni jedno ni drugo.) Zašto ne biste bili jedan od ova dva tipa ljudi? (Ni jedan od njih nije u skladu sa istinom; o tome se ništa ne govori u Božjim rečima.) Možete li pronaći relevantnu osnovu za tvrdnju da Bog nije rekao ljudima da budu lažna gospoda ili pravi podlaci? (Bog želi da ljudi budu pošteni.) Bog želi da ljudi budu pošteni. Koja je onda razlika između poštenih ljudi i pravih podlaca? Reč „podlaci" nije dobra, ali oni su prilično iskreni. Zašto pravi podlaci nisu dobri? Možete li jasno da objasnite? Šta je osnova za tvrdnju da ni pravi podlaci ni lažna

gospoda nisu dobri ljudi? Šta su podlaci? Koja se reč obično povezuje sa podlacima? (Ogavan.) Tako je. Kako je taj termin „ogavan" opisan i definisan u Božjim rečima? Prema Božjim rečima, da li je „ogavan" definisan kao dobra ili loša reč? (Loša reč.) Loša reč, ona koju je Bog osudio. Ljudi sa ogavnim postupcima i ogavnim pogledima su podlaci. Kako se drugačije definiše narav i suština podlaca? Sebična, zar ne? (Da.) Takva osoba je sebična i ogavna. Čak i ako je ono što otkriva iskreno i njen pravi temperament, ona je i dalje veliki podlac. Lažni gospodin je lažljiv i rđav, i uvek se prikriva i ostavlja na druge lažan utisak, dozvoljavajući im da vide njegovu svetlu, sjajnu i prijateljsku stranu. Svoju pravu narav, mišljenja i gledišta čuva u tajnosti, tako da ih niko ne može videti niti shvatiti. Kakvu narav imaju takvi ljudi? (Lažljivu i rđavu.) Oni su jednostavno rđavi ljudi. Dakle, ni podlaci ni gospoda nisu dobri ljudi. Jedan je loš iznutra, a drugi je loš spolja. Njihove naravi su zapravo iste – obojica su izuzetno rđavi, sebični i lažljivi. Da li ta dva tipa ekstremno rđavih i lažljivih ljudi traže da budu pošteni ljudi? (Ne.) Zato, bez obzira na to koji od ova dva tipa ljudi postaneš, ti nisi dobra ili poštena osoba koju Bog zahteva. Ti si osoba koje se Bog gnuša, a ne osoba kakva Bog zahteva da budeš. Reci Mi, da li je izraz „Bolje je biti pravi podlac nego lažni gospodin" istinit? (Nije.) Sa ove tačke gledišta, taj izraz nije istina. Mnogi ljudi, sa ciljem da napadnu i osude lažnu gospodu kako bi se predstavili kao dobri ljudi, kažu: „Bolje je biti pravi podlac nego lažni gospodin", kao da ih „podlost" tih podlaca čini posebno pravičnim i iskrenim, kao neka sila pravde. Kako ti, kao podlac, možeš tvrditi da si pravičan? Ti si taj koji zaslužuje da bude osuđen.

Postoji dosta izraza i stvari tog tipa u svačijem umu i tako mnogi ljudi imaju tu vrstu gledišta. Bilo da su u pitanju tradicionalna kultura, narodne poslovice, porodični moto, porodična pravila ili pravni sistem neke zemlje, ljudi često koriste te stvari koje su dugo vremena i široko rasprostranjene u društvu, a koje su dugo čak proklamovane i promovisane kao pozitivne stvari u društvu i među ljudima, da obrazuju generaciju za generacijom. Neki izrazi se duboko u ljudskim srcima smatraju načelima primene i načelima ljudskog postojanja. Neki izrazi prenose tačku gledišta sa kojom se ljudi samo slažu, ali ne žele nužno da je primene. Bez obzira na to da li želiš da ih primeniš ili ne, duboko u svom srcu, ti zapravo uzimaš ove izraze kao načela primene za svoje vladanje. Ukratko, te stvari predstavljaju veliku smetnju ljudima da veruju u Boga i da streme ka istini. One ljudima donose samo štetu, a ne korist. Na primer, tema o kojoj savremeni ljudi često govore je: „Život je dragocen; ljubav još više. Međutim, zarad slobode, dao bih i jedno i drugo". Taj izraz je dobro poznata izreka koju zastupaju i poštuju ljudi na Istoku i Zapadu koji imaju uzvišene ideale, koji teže slobodi i žele da se otarase tradicionalnog feudalnog sistema. Šta je ovde fokus ljudske težnje? Da li je to život? Ili ljubav? (Ne, to je sloboda.) Tako je, to je sloboda. Dakle, da li je taj izraz istinit? Značenje tog izraza je da se u težnji za slobodom može odbaciti život, a i od ljubavi se može odustati – to jest, osoba koju volite takođe može biti napuštena – da biste trčali ka toj prelepoj slobodi. Kako ta sloboda izgleda ovozemaljskim ljudima? Kako objasniti tu stvar

koju smatraju slobodom? Probijanje kroz tradiciju je neka vrsta slobode, probijanje kroz stare običaje je neka vrsta slobode, a probijanje kroz feudalnu monarhiju je takođe vrsta slobode. Šta još? (Ne biti pod kontrolom nekog političkog režima.) Drugi primer je ne biti pod kontrolom vlasti ili politike. Ono čemu teže je takva sloboda. Pa da li je sloboda o kojoj govore prava sloboda? (Ne.) Da li ima sličnosti sa slobodom o kojoj govore ljudi koji veruju u Boga? (Ne.) Neki ljudi koji veruju u Boga takođe mogu imati taj stav u svojim srcima: „Verovati u Boga je divno, ono vas oslobađa i čini slobodnim. Ne morate da se pridržavate običaja ili tradicionalnih formalnosti, ne morate da brinete o organizovanju ili prisustvovanju venčanjima i sahranama, otpuštate sve ovozemaljske stvari. Zaista ste tako slobodni!" Da li je to slučaj? (Nije.) Dakle, šta je zapravo sloboda? Da li ste sada slobodni? (Malo.) Pa, kako ste dobili to malo slobode? Šta znači ta sloboda? (Razumevanje istine i probijanje kroz mračni uticaj Sotone.) Nakon što se probijete kroz mračni uticaj Sotone, osećate malo oslobođenja i izvesni stepen slobode. Međutim, da to nisam detaljno analizirao, vi biste pomislili da ste zaista slobodni, a zapravo niste. Prava sloboda nije ona vrsta slobode i oslobađanja tela u prostornom i materijalnom smislu za koju ljudi misle da jeste. Naprotiv, kada ljudi razumeju istinu, imaće ispravne stavove o različitim ljudima, događajima, stvarima i o svetu, i moći će da slede ispravne ciljeve i pravac u životu, a kada ljudi nisu podvrgnuti ograničenjima od strane Sotoninog uticaja i sotonskih ideja i gledišta, njihovo srce je oslobođeno – to je prava sloboda.

Postoji jedna mlada osoba, nevernik, koji misli da voli slobodu, leti naokolo kao ptica i živi nesputano, pa prezire ta grozna pravila i izreke u svojoj porodici. Svojim prijateljima često govori: „Iako sam rođen u najtradicionalnijoj porodici, i to veoma velikoj, sa gomilom pravila i tradicija, koja čak i sada još uvek ima svetilište predaka sa spomen-pločama raspoređenim unutar njega za svaku sledeću generaciju, prevazišao sam te tradicije i nisam pod uticajem tih porodičnih pravila, porodičnih običaja i zajedničkih običaja. Zar ne vidite da sam ja krajnje netradicionalna osoba?" Njegovi prijatelji kažu: „Primetili smo da si veoma netradicionalan." Kako su to primetili? Ima pirsing na jeziku, prsten u nosu, četiri ili pet pirsinga u oba uha, pirsing na pupku i tetovažu zmije na ruci. Kinezi smatraju da zmije donose nesreću, ali on je insistirao na tome da se jedna istetovira na njegovom telu, pa se ljudi plaše kada je vide. To je netradicionalno, zar ne? (Da.) To je veoma netradicionalno, štaviše on odaje utisak avangardne osobe. Svi koji ga vide kažu: „Ovaj momak je sjajan! On je netradicionalan, zaista netradicionalan!" Misli da svoju netradicionalnost ne može da izrazi samo na te načine, već da to mora učiniti malo opipljivijim i omogućiti ljudima da lakše primete pokazatelje toga koliko je on netradicionalan. On vidi da drugi uglavnom imaju žute devojke, Kineskinje, i namerno sebi nađe belu devojku, strankinju, kako bi se svi još više uverili da je on zaista netradicionalan. Nakon toga, on oponaša svoju devojku u svakoj situaciji, radeći sve što mu ona kaže, kako god da to od njega zatraži. Kada dođe njegov rođendan, devojka mu kupuje misteriozni poklon upakovan u veliku kutiju, a on oduševljeno počinje da odmotava poklon. Nakon što je odmotao sve slojeve ukrasnog papira, unutra vidi zeleni

šešir. Svi Kinezi znaju za aluziju na „zelene šešire”, zar ne? To je svakako veoma tradicionalna stvar. Naljuti se čim to ugleda, pa kaže: „Kakav je to poklon? Kome si kupila taj poklon?” Njegova devojka je mislila da će biti srećan – kako to da je tako ljut zbog toga? Nema ideju zašto i ne može to da shvati, pa kaže: „Nije bilo lako pronaći ovaj zeleni šešir. Garantujem da će ti dobro stajati.” On kaže: „Da li znaš šta ovaj šešir predstavlja?” Devojka kaže: „Zar nije samo šešir? Zeleni šeširi jednostavno izgledaju lepo”, insistirajući na tome da ga on nosi. On neće da ga nosi ni po koju cenu. Da li zapadnjaci znaju za aluziju na „zelene šešire”? (Ne, ne znaju.) Dakle, zar ta stvar ne treba jasno da se objasni i raščisti? Niko od vas ne može da odgovori na to – zašto se ne usuđujete da to jasno objasnite? To sigurno nije velika stvar, zar ne? Vi ste isti kao ovaj tip – mašete transparentom netradicionalnosti, otpuštanja tradicije i odbacivanja predstava sotonske tradicionalne kulture da biste stremili ka istini i slobodi, a ipak ste zarobljeni duboko u tom zelenom šeširu. Devojka tog mladog momka ga moli da ga nosi, a on neće da ga nosi ni po koju cenu, govoreći na kraju: „Ti me uporno teraš da ga nosim. Ako ga nosim, moram da trpim poniženje od drugih!” To je suština pitanja i tu leži problem – to je tradicija. Ta tradicija se ne odnosi na to koje je boje nešto ili kakva je stvar, već se radi o simbolici i gledištu koje ta stvar izaziva kod ljudi. Šta tačno ta stvar – zeleni šešir – simbolizuje? Šta to predstavlja? Ljudi šešire te boje označavaju kao loše, pa odbacuju takve šešire. Zašto ih ljudi odbacuju? Zašto ne mogu da prihvate tako nešto? Zato što u njima postoji neka vrsta tradicionalnog razmišljanja. To tradicionalno razmišljanje samo po sebi nije istina; to je kao materijalna stvar, ali ovo društvo i ova rasa ljudi su je suptilno pretvorili u nešto negativno. Na primer, ljudi belu boju smatraju simbolom svetosti, crnu simbolom tame i rđavosti, a crvenu simbolom svečanosti, krvi i strasti. U prošlosti, Kinezi su nosili crvenu odeću kada su se venčavali, smatrajući je svečanom. Kada se zapadnjaci venčavaju, oni nose belu odeću koja je lepa i čista, simbolišući svetost. Shvatanje braka u te dve kulture je različito. U jednoj je predstavljen crvenom, a u drugoj belom. Obe ove boje predstavljaju stav blagoslova prema braku. Različite etničke grupe i rase koriste iste stvari u različite svrhe, i tako nastaje njihovo kulturno poreklo. Nakon što nastanu ta kulturna porekla, zajedno sa njima se stvaraju i kulturne tradicije. Na taj način različita društva i različite rase razvijaju različite običaje, a takvi običaji utiču na ljude dotičnih rasa. Dakle, Kinezi su pod uticajem ove aluzije na zelene šešire. Kakav rezultat dobijamo ako im se to usađuje? Muškarci ne mogu da nose zelene šešire, a ni žene ih ne nose. Da li vidiš neke žene koje ih nose? U stvari, ova kulturna tradicija se odnosi samo na muškarce, što znači da je loš znak kada muškarci nose zelene šešire i da se ne odnosi na žene. Međutim, jednom kada ta kulturna tradicija nastane, u kom god kontekstu da se pojavi, ona izaziva neku vrstu diskriminacije prema toj stvari od strane pripadnika ove rase. Nakon što dođe do takve diskriminacije, ta stvar se nesvesno menja iz veoma nevine, materijalne stvari, u negativnu stvar. Zapravo, ona je nevina i nema nikakve pozitivne ili negativne osobine. To je samo materijalna stvar, boja i predmet sa oblikom. Međutim, nakon tumačenja i uticaja tradicionalne kulture na

taj način, kakav je krajnji rezultat? (Negativan.) Ona postaje negativna. Nakon što postane negativna, ljudi ne mogu pravilno tretirati ili koristiti tu stvar. Razmislite o tome – na kineskom tržištu postoje šeširi raznih boja, kao što su crveni, roze, žuti i tako dalje, ali nema zelenih. Ljudi su sputani i pod uticajem tog tradicionalnog razmišljanja. To je efekat koji jedna konkretna stvar tradicionalne kulture ima na ljude.

Iako neki ljudi dolaze u inostranstvo i susreću se sa nekim kulturama, tradicijama, pravilima i takvim materijalnim stvarima kao što su osnovna sredstva za život, u Evropi i drugim azijskim zemljama, i upoznaju se sa nekim od zakona i sa opštim znanjem o drugim zemljama, teško je odbaciti tradiciju sopstvene zemlje. Iako si napustio svoju rodnu zemlju i prihvatio svakodnevne aspekte života u drugoj zemlji, pa čak i njene zakone i sisteme, ne znaš o čemu razmišljaš svaki dan niti kako da se suočiš sa problemima kada te nešto zadesi, kao ni kakvo je tvoje gledište i stanovište koje usvajaš. Neki ljudi misle: „Ja sam na Zapadu, pa jesam li zapadnjak?" ili „Ja sam u Japanu, jesam li ja Japanac?" Da li je to slučaj? (Nije.) Japanci kažu: „Najviše volimo da jedemo suši i udon nudle. Zar nas to ne čini plemenitim?" Južnokorejci kažu: „Mi volimo da jedemo pirinač i kimči. Zar naš veliki južnokorejski narod nije plemenit? Vi Kinezi kažete da je vaša kultura drevna i hiljadama godina starija od naše, ali da li pokazujete odanost roditeljima kao i mi? Da li ste tradicionalni kao mi? Imate li toliko pravila kao mi? Vi u današnje vreme ne pričate o tim stvarima, vi ste zaostali; mi smo istinski tradicionalni ljudi, a naša kultura je prava kultura!" Oni misle da je njihova tradicionalna kultura uzvišena, a onda se takmiče da mnoge stvari proglase svetskom baštinom. Čemu to takmičenje? Svaka zemlja, svaka rasa, pa čak i svaka mala etnička grupa veruje da su stvari, pravila, tradicije, običaji i konvencije koje su ostavili njihovi preci dobri i pozitivni, i da ih ljudski rod može širiti. Zar ta njihova ideja i njihovo gledište ne znači da su to istine, da su to dobre i pozitivne stvari i da ovaj ljudski rod treba da ih prenese dalje? Dakle, da li su te stvari koje se prenose u sukobu sa slobodom? Upravo sam naveo primer mladića koji se oslobodio porodičnih okova, prekriven je pirsinzima i prstenjem i ima tetovaže po celom telu, pa čak ima i devojku strankinju. U pogledu njegovog spoljašnjeg izgleda i tela, on se naizgled ne pridržava porodičnih pravila i odbacio je tradiciju. U pogledu formalnosti i njegovog ponašanja, pa čak i u pogledu njegove subjektivne volje, odbacio je stvari kao što su porodica, tradicija i običaji. Ali rođendanski poklon ga razotkriva, opovrgavajući i osuđujući njegovo uverenje da je „veoma netradicionalan". Dakle, da li je ta osoba zaista tradicionalna ili ne? (Ona je tradicionalna.) Da li je biti tradicionalan dobro ili loše? (Loše.) Zato, bez obzira da li sebe smatraš tradicionalnim ili netradicionalnim, i bez obzira na svoju rasu – bilo da je to takozvana plemenita rasa ili obična rasa – tvoje unutrašnje misli su ograničene. Bez obzira na to koliko težiš slobodi i ceniš je, bez obzira na to koliko je velika tvoja rešenost, želja i ambicija da se oslobodiš sila tradicije i tradicionalnih porodičnih konvencija, ili koliko su inspirativni i moćni tvoji stvarni postupci, ukoliko ne razumeš istinu, možeš samo da se uvijaš i okrećeš usred učenja i zabluda koje ti Sotona usađuje, nesposoban da izroniš.

Neki ljudi su pod uticajem tradicionalne kulture, neki su pod uticajem ideološkog obrazovanja, drugi su pod uticajem položaja i statusa, a neki pak pod uticajem neke vrste ideološkog sistema. Uzmimo za primer ljude koji se bave politikom, koji su kao banda ljudi koja je zagovarala komunizam. Počeli su kao grupa proletera, prihvatili komunistički manifest i teorije, raskinuli sa tradicijom, raskinuli sa feudalnom monarhijom, raskinuli sa nekim starim običajima, a zatim prihvatili marksizam-lenjinizam i komunizam. Da li su, nakon prihvatanja tih stvari, bili slobodni ili su sve vreme bili ograničeni? (Sve vreme su bili ograničeni.) Mislili su da će prelaskom sa stare na novu stvar dobiti slobodu. Nije li ta ideja pogrešna? (Da, jeste.) Pogrešna je. Ljudi se mogu okrenuti sa stare stvari na bilo koju novu stvar, ali sve dok to nije istina, oni će zauvek biti zarobljeni u Sotoninoj mreži – to nije prava sloboda. Neki ljudi se posvete komunizmu ili određenom cilju, neki se posvete zakletvi, dok se drugi posvete teoriji, dok se neki treći drže izreka, kao što su: „Za prijatelja bih i metak primio" ili „Dobar podanik ne služi dva kralja", ili „Kada je nacija u nevolji, svako ima odgovornost da uradi svoj deo posla". Da li oni pripadaju tradicionalnoj kulturi? (Da.) Naizgled, te stvari mogu izgledati kao neke veoma pozitivne, veoma ispravne i naročito uzvišene i plemenite stvari među ljudima, ali u stvari, iz druge perspektive i koristeći različita sredstva, one vezuju ljudske duše, ograničavaju ljude i sprečavaju ih da ostvare pravu slobodu. Međutim, pre nego što ljudi shvate istinu, mogu samo da se osećaju izgubljeno i da tako prihvate te stvari, koje se među ljudima smatraju relativno pozitivnim, kao svoj način postojanja. Zato, te takozvane tradicionalne kulture – te stvari za koje ljudi misle da su prilično dobre u svetu – ljudi prirodno prihvataju. Nakon što ih prihvate, ljudi osećaju da žive sa kapitalom, sa samopouzdanjem i motivacijom. Na primer, neki ljudi su prihvatili poziciju ovog društva i ove ljudske rase u pogledu znanja i kvalifikacija. Koja je to pozicija? (Znanje može da promeni vašu sudbinu.) (Knjiga je čovekov najbolji prijatelj.) Duboko u svom srcu, ljudi se sa tim stvarima slažu, prihvataju ih i odobravaju. U isto vreme dok ih prihvataju i odobravaju, što se ljudi duže bore protiv nedaća u ovom društvu, to više cene te stvari. Zašto je to tako? Svi se ljudi u životu oslanjaju na znanje. Bez znanja i tih kvalifikacija, osećate da ne možete da se izborite za svoje mesto u društvu. Drugi će te maltretirati i diskriminisati, pa ti očajnički juriš za tim stvarima. Što su tvoje kvalifikacije veće, veći je tvoj status u društvu, kao i unutar tvoje rase ili zajednice, a divljenje ljudi i tretman prema tebi, kao i razne druge stvari biće sve veće i bolje. U izvesnom smislu, kvalifikacije neke osobe određuju njen društveni status.

U prošlosti, grupa od sedam ili osam univerzitetskih profesora otišla je u Peking na dalje studije. U to vreme, usluge prevoza ili šofera još nisu bile dostupne, pa su po dolasku u Peking morali da se voze autobusom. Zapravo, takvih profesora bilo je svuda u Pekingu. Niko ih nije smatrao nečim posebnim, već samo običnim ljudima. Ali oni to nisu znali i u tome je ležala ozbiljnost problema – ta stvar se dogodila na osnovu tog problema. Šta se to dogodilo? Ova grupa profesora čekala je autobus na autobuskoj stanici. Dok su čekali, sve više i više ljudi se okupljalo i kako je gomila rasla, svi su postali

uznemireni. Kada je autobus stigao, svi su nagrnuli u njega, ne čekajući da putnici koji su bili unutra izađu, već su se gurali laktovima i pravili veliku pometnju. Bila je to veoma haotična scena. Ti profesori su razmislili o tome i rekli: „Očigledno našim sugrađanima u Pekingu nije lako dok se svakodnevno voze autobusom do posla i nazad. Kao univerzitetski profesori, trebalo bi da vodimo računa o okolnostima tih ljudi. Pošto smo mi visoki intelektualci, ne možemo da se nadmećemo sa običnim ljudima. Moramo da pokažemo nesebičan duh Lei Fenga tako što ćemo ih pustiti da prvi uđu u ovaj autobus, pa hajde da se ne guramo." Svi su se složili oko toga i odlučili da sačekaju sledeći autobus. Ali, kako se ispostavilo, kada je naišao sledeći autobus, bilo je isto toliko ljudi koji su ponovo nagrnuli u autobus bez ikakvog reda. Profesori su zanemeli. Gledali su kako se autobus puni i odlazi, a oni opet nisu uspeli da se ukrcaju. Ponovo su diskutovali o tome i rekli: „Ne žuri nam se. Mi smo ipak visoki intelektualci, ne možemo da se svađamo sa običnim ljudima da bismo ušli u autobus. Hajde da malo sačekamo, možda neće biti toliko ljudi koji čekaju sledeći autobus." Dok su čekali treći autobus, ti profesori su se pomalo uznemirili. Neki od njih su stisnuli pesnice i rekli: „Ako bude isto toliko ljudi i za ovaj autobus, hoćemo li se gurati da uđemo? Ako se ne guramo, mislim da možda nećemo moći da uđemo u peti, pa čak ni u šesti autobus, tako da bismo ipak mogli i mi da se guramo!" Drugi su rekli: „Mogu li visoki intelektualci da se guraju u autobus? To bi narušilo naš ugled! Kako će biti sramotno ako jednog dana ljudi saznaju da smo se mi, visoki intelektualci, gurali da uđemo u autobus!" Njihova mišljenja su bila podeljena. Dok su razgovarali, okupila se još jedna gomila koja je čekala. Do tog trenutka, profesori su postali veoma nervozni i prestali su da diskutuju. Kada je autobus stigao, čim su se vrata otvorila i čak pre nego što su svi sišli, profesori su prekopirali poslednju gomilu ljudi tako što su se svom snagom gurali da uđu. Neki od njih su uspeli da se probiju, dok nekolicina prefinjenih intelektualaca – prefinjenih učenjaka – nije uspela da se probije, jer im je nedostajao taj nagon i borbeni duh. Ostavimo tu stvar za sada. Recite Mi, zar to nije činjenica? (Jeste.) Ta gužva u autobusima je sasvim uobičajena, a svi ti intelektualci su bili više nego sposobni da se pretvaraju! Recite Mi, u čemu je tu bio problem? Hajde da prvo pričamo o tim intelektualcima, koji su stekli viši nivo obrazovanja i postali profesori koji podučavaju i obrazuju ljude i koji su postali visoki intelektualci. Odnosno, obrazovanje koje su dobili i znanje koje su posedovali bili su iznad nivoa koji postižu prosečni ljudi, a njihovo znanje je bilo dovoljno da oni budu učitelji i tutori ljudima, da obrazuju ljude i prenesu im znanje – zbog toga se zovu visoki intelektualci. Da li je bilo problema sa idejama i gledištima tih visokih intelektualaca? Sigurno je bilo problema. Pa, gde su ležali njihovi problemi? Hajde da analiziramo to pitanje. Pošto su dobili toliko znanja i tako visok nivo obrazovanja, da li je njihovo razmišljanje bilo kruto ili slobodno? (Kruto.) Kako znate da je bilo kruto? Gde su ležali njihovi problemi? Pre svega, oni su sebe proglasili visokim intelektualcima. Da li nešto nije bilo u redu sa tim iskazom? (Da.) Postojao je problem sa tim iskazom. Zatim su rekli: „Kada mi, visoki intelektualci, uđemo u autobus, ne bi trebalo da se svađamo i guramo sa drugim ljudima da bismo ušli u

njega.” Da li je bilo problema sa tom rečenicom? (Jeste.) To je bio drugi problem. Treći problem je bio kada su rekli: „Mi visoki intelektualci možemo da sačekamo sledeći autobus” – da li je bilo problema sa tom tačkom? (Jeste.) Postojao je problem sa svim tim tačkama. Samo napred i detaljno analizirajte tu stvar kroz te tri tačke, da vidite koji su problemi postojali. Ako steknete temeljno razumevanje problema, onda, kao prvo, više nećete idealizovati visoke intelektualce, a kao drugo, više nećete želeti da budete visoki intelektualac.

Koja je bila prva tačka? Da su sebe proglasili visokim intelektualcima. Da li je bilo problema sa tim iskazom? (Jeste.) Nema ništa loše u terminu „samoproglašenje”, što u ovom slučaju znači proglasiti sebe visokim intelektualcem. Dakle, postoji li problem sa frazom „kao visoki intelektualac”? Činjenica je da su univerzitetski profesori visoki intelektualci u društvu. Budući da je to činjenica, zašto je bilo problema sa tom frazom? (Mislili su da su, stekavši znanje, bili viši od drugih.) Viši od drugih – iza toga se definitivno krila narav. (Mislili su da su viši od drugih, pošto su stekli više znanja. U stvarnosti, te stvari ne mogu promeniti nečiju narav.) To je delimično tačno, ali to ne daje jasno objašnjenje. Ko može nešto da doda? (Bože, zar nisu bili umišljeni i samopravedni?) To je tačno, ali nisi jasno objasnio suštinu; objasni malo detaljnije. (Kada su stekli neko znanje, verovali su da su uzvišeniji i plemenitiji od drugih, tako da sebe ne mogu smatrati običnim ljudima. Za normalne ljude koji žive u ovom društvu, guranje u autobuse diktira njihovo stvarno životno okruženje i to je normalna stvar. Međutim, jednom kada su ti intelektualci počeli da smatraju sebe veoma uzvišenim i plemenitim, više nisu mogli da se ponašaju kao normalni ljudi i smatrali su da su aktivnosti normalnih ljudi štetne za njihov identitet, tako da mislim da su bili nenormalni.) Bili su nenormalni. Značenje koje je implicirano u tome da sebe proglase za visoke intelektualce bilo je nenormalno. Odnosno, postojalo je nešto uvrnuto u njihovoj ljudskosti. Smatrali su da su uzvišeniji i da vrede više od drugih. Na osnovu čega su to smatrali? Na osnovu toga što su dobili toliko obrazovanja i što su puni znanja, i što im nikada nije ponestalo reči, pa su mogli nečemu da nauče svakog koga bi sreli. Šta su oni smatrali znanjem? Oni su znanje smatrali kriterijumom nečijeg vladanja i postupaka, kao i nečijeg morala. Verovali su da su, sada kada imaju znanje, njihov integritet, karakter i identitet plemeniti, dragoceni i da imaju vrednost, što implicira da su visoki intelektualci sveci. Nije li to slučaj? (Jeste.) To je za njih značilo „visoki”, pa kada su morali da se guraju u autobus, nisu to želeli da učine. Zašto nisu hteli da se guraju? Šta je njima upravljalo? Kojim sputavanjima i ograničenjima su bili podložni? Smatrali su da bi guranje u autobus naškodilo njihovom identitetu i ugledu. Verovali su da im je identitet i ugled podarilo znanje, pa su se proglasili visokim intelektualcima. Na osnovu te analize, zar nije odvratno to što su rekli? To je prilično odvratno. Ipak, oni su se hvalili unaokolo govoreći „mi visoki intelektualci”. U stvari, drugi su mislili da su oni samo intelektualci, sa svojim osiromašenim i pedantnim ponašanjem, na koje su ljudi čak gledali sa nipodaštavanjem, ali su oni ipak sebe smatrali posebno plemenitim. Zar to nije bilo

problematično? Verovali su da su veoma plemeniti i uzvišenog identiteta, čak do te mere da su želeli da se proglase svecima. Da li ih je to gledište na neki način sputavalo? Kakva je bila njihova pozicija u pogledu znanja? Bila je takva, da kada ljudi jednom steknu znanje, njihov integritet je veći, postaju ugledni i plemeniti i treba da budu poštovani. Dakle, neke relativno normalne radnje koje čine obični ljudi, oni su prezirali i osuđivali. Na primer, kada intelektualci kinu, oni gledaju ljude oko sebe i brzo se izvinjavaju, dok obični ljudi kijanju ne pridaju značaj. U stvari, podrigivanje i kijanje su normalne stvari u životu, ali u očima tih intelektualaca to su vulgarna i nepristojna ponašanja, pa ih preziru i gledaju sa nepoštovanjem, govoreći: „Pogledajte ove ljude bez manira, način na koji oni kijaju, sede i stoje tako je neprimeren, a kada naiđe autobus, oni nagrnu u njega i ne znaju ništa o učtivom propuštanju!" Kada je reč o znanju, njihova pozicija je: znanje je simbol identiteta, a znanje može promeniti sudbinu ljudi, kao i njihov identitet i vrednost.

Šta je bila druga tačka? (Da se visoki intelektualci ne mogu gurati sa drugima da bi ušli u autobus.) Ne mogu se gurati sa drugima da bi ušli u autobus. Gurati se u autobus bila je samo jedna mala stvar sa kojom su se susreli u životu. Šta ta stvar predstavlja? Naime, verovali su da govor i držanje ljudi koji imaju određeno znanje moraju biti oplemenjeni i moraju odgovarati njihovom identitetu. Na primer, takvi ljudi moraju da hodaju tiho, a kada dolaze u kontakt sa ljudima, moraju kod drugih ostaviti utisak da su ljubazni, pristupačni i da zaslužuju poštovanje, a njihov govor i držanje moraju biti prefinjeni. Oni nisu mogli biti isti kao obični ljudi, morali su da nateraju ljude da uoče razliku između njih i običnih ljudi – samo na taj način mogli su da pokažu da je njihov identitet ugledan i drugačiji od ostalih. Duboko u svom srcu, ovi profesori su verovali da su stvari, poput guranja u autobuse, stvari koje su radili ljudi u nižim slojevima društva i oni koji nisu stekli visok nivo obrazovanja, a to su takođe bile i stvari koje su radili oni koji nisu imali napredno znanje ili identitet kao što ima visoki intelektualac. Pa šta su radili ti visoki intelektualci? Stajanje za govornicom propovedajući doktrine, prenošenje znanja i rešavanje nedoumica ljudi – to su bile njihove dužnosti koje su predstavljale njihov identitet, ugled i profesiju. Mogli su da rade samo te stvari. Svakodnevni poslovi i rutine običnih ljudi ne bi trebalo da imaju nikakve veze sa njima, koji su bili klasa ljudi odvojenih od ovih „vulgarnih, niskih ukusa". Kako su okarakterisali svakodnevne poslove i rutinu običnih ljudi, pa čak i postupke kao što je guranje u autobuse? (Vulgarnim.) Tako je, vulgarno i nepristojno. To je bila definicija iz dubine njihovih srca za obične, normalne ljude koji su bili na nižem nivou od njih.

Hajde da razgovaramo o trećoj tački – „Mi visoki intelektualci možemo da sačekamo sledeći autobus" – kakav je to duh? Nije li to duh Kong Ronga koji se odriče krupnijih krušaka, kako se priča u tradicionalnoj kulturi? Uticaj tradicionalne kulture na intelektualce je posebno dubok. Ne samo da prihvataju tradicionalnu kulturu, već prihvataju mnoge ideje i gledišta iz tradicionalne kulture u svoja srca i tretiraju ih kao pozitivne stvari, čak do te mere da neke poznate izreke smatraju motom i pri tom kreću pogrešnim putem u

životu. Tradicionalnu kulturu predstavlja konfučijanska doktrina. Konfučijanska doktrina ima čitav niz ideoloških teorija, uglavnom promoviše tradicionalnu moralnu kulturu, a poštovali su je vladajući slojevi dinastija kroz istoriju, koji su Konfučija i Mencija poštovali kao svece. Konfučijanska doktrina zagovara to da osoba treba da podržava vrednosti blagonaklonosti, pravednosti, pristojnosti, mudrosti i pouzdanosti, da nauči da prvo bude smirena, sabrana i strpljiva kad god se nešto desi, da zadrži hladnokrvnost i razgovara o stvarima, a ne da se svađa ili otima za stvari, kao i da nauči da bude učtivo predusretljiva i zasluži poštovanje od svih – to je dolično vladanje. Ti intelektualci sebe stavljaju na viši položaj od običnih ljudi i u njihovim očima svi ljudi su objekti njihove strpljivosti i tolerancije. „Efekti" znanja su prilično veliki! Ti ljudi u velikoj meri liče na lažnu gospodu, zar ne? Ljudi koji steknu previše znanja postaju lažna gospoda. Ako je ta grupa prefinjenih akademika opisana jednom frazom, to je prefinjena akademska elegancija. Koji su principi po kojima ti prefinjeni akademici međusobno komuniciraju? Kakav je njihov pristup ovozemaljskom ophođenju? Na primer, obično stanovništvo se obraća muškarcima čije je prezime Li sa „Lao Li" ili „Sjao Li"[a]. Da li bi im se intelektualci na taj način obratili? (Ne.) Kako bi im se oni obratili? (Gospodine Li.) Kada bi videli ženu, oslovili bi je sa „gospođa ta i ta" i bili bi naročito puni poštovanja i elegantni, baš kao i gospoda. Specijalizovani su za učenje i imitiranje prefinjene elegancije koju pokazuju gospoda. Kakvim tonom i na koji način međusobno razgovaraju i raspravljaju o stvarima? Njihovi izrazi lica su posebno nežni, a govore učtivo i s rezervom. Izražavaju samo svoja gledišta, a čak i ako znaju da su tuđa gledišta pogrešna, ne govore ništa. Niko ne vređa ničija osećanja, a reči su im izuzetno nežne, kao da su umotane u vatu, da nikoga ne povrede ili razljute, zbog čega se čovek oseća mučno, uznemireno ili ljuto samo dok ih sluša. Činjenica je da ničiji stavovi nisu jasni i da niko nikome ne popušta. Takvi ljudi su jako dobri u pretvaranju. Prilikom suočavanja čak i sa najbeznačajnijim stvarima, oni će se pretvarati i zamaskirati, a niko od njih neće dati jasno objašnjenje. Kakvo držanje žele da zauzmu pred običnim ljudima i kakvu sliku o sebi žele da prikažu? Naime, žele da obični ljudi vide da su oni skromna gospoda. Gospoda su za nijansu iznad drugih i predmet su poštovanja ljudi. Ljudi misle da oni imaju veće uvide od prosečnih ljudi i da bolje razumeju stvari u poređenju sa prosečnim ljudima, pa ih svi konsultuju kad god imaju problem. Upravo takav ishod žele ovi intelektualci, svi se oni nadaju da će biti poštovani kao sveci.

Gledajući na to iz te tri tačke koje smo upravo detaljno analizirali, nakon što su ti profesori dobili titulu „visokih intelektualaca", da li je njihovo razmišljanje bilo slobodnije ili više ograničeno? (Ograničeno.) Mora da je bilo ograničeno. Ograničeno čime? (Znanjem.) Znanje je nešto u okviru njihove profesije. U stvari, znanje ih nije zaista ograničilo. Šta ih jeste ograničilo? Njihov stav prema znanju i uticaji koje je znanje imalo

[a] „Lao" i „sjao" su prefiksi koji se dodaju ispred prezimena u kineskom jeziku, kao termin koji se koristi za obraćanje, izražavajući osećaj bliskosti ili ležernosti između govornika i slušaoca.

na njihovo razmišljanje, kao i stavovi koje je ono usađivalo – to je problem. Dakle, što su viši nivo znanja sticali, to su više osećali da su njihov identitet i status drugačiji od ostalih, i što su više osećali da su plemeniti i veliki, njihovo razmišljanje je istovremeno postajalo više ograničeno. Gledajući sa te tačke gledišta, da li su ljudi koji su stekli više znanja dobili slobodu ili izgubili slobodu? (Izgubili su slobodu.) Oni su zapravo izgubili slobodu. Znanje utiče na razmišljanje ljudi i na njihov status u društvu, a uticaj koji ono vrši na ljude nije pozitivan. Nikada nije slučaj da što više znanja steknete, bolje ćete razumeti načela, pravac i ciljeve koje treba da imate u pogledu svog vladanja. Naprotiv, što više jurite za znanjem, i što temeljnije znanje stičete, više ćete se udaljavati od misli i gledišta koje bi ljudi sa normalnom ljudskošću trebalo da imaju. To je kao ona grupa intelektualaca koja je dobila mnogo znanja i obrazovanja, a koja nije razumela ni osnovnu stvar zdravog razuma. Kakav je to zdrav razum? Kada ima puno ljudi, morate se ugurati da biste ušli u autobus. Ako se ne ugurate, nikada nećete ući u autobus – oni nisu znali čak ni to najjednostavnije pravilo. Recite Mi, da li su postali pametni ili glupi? (Postali su glupi.) U stvari, bili su gomila budala. Obični ljudi nisu dobili tako napredno znanje ili obrazovanje na visokom nivou, i nemaju taj status, ali razumeju tu poentu i kažu: „Kada ulaziš u autobus i ima puno ljudi, moraš da se uguraš i da zapneš svom snagom, jer ako se i malo opustiš, a tvoj mozak reaguje korak sporije, možeš da završiš na kraju gomile i moraćeš da sačekaš sledeći autobus.” To je osnovna stvar zdravog razuma u životu, koja je poznata običnim ljudima, ali koju ti intelektualci nisu razumeli, pa su čekali autobus za autobusom. Čime su bili ograničeni? Bili su čvrsto vezani tvrdnjom „mi smo visoki intelektualci”. Tako je to bilo. Nisu znali čak ni kako da se suoče ili nose sa tako jednostavnim problemom iz stvarnog života. Bili su gomila budala! Šta im je donelo znanje? Ono što im je to donelo je da su izgubili dodir sa ostatkom stanovništva, nisu znali kako da žive i nisu znali kako da se nose sa stvarima koje se dešavaju u stvarnom životu. Koristili su neku uzvišenu teoriju da bi se pozabavili jednim od najčešćih problema sa kojima se obični ljudi susreću u stvarnom životu, i nisu znali kakve će biti posledice nakon što se s tim pozabave na taj način – možda to ni dan danas ne razumeju. Možda o toj stvari mogu da razmišljaju tek kada ostare. Tada više neće imati nikakve lovorike i biće im dosta uživanja u časnoj reputaciji visokog intelektualca tokom celog života. Jednog dana će se možda setiti kako su tada u autobusu bili postiđeni, i odjednom će shvatiti da nisu tako plemeniti ili tako uzvišeni, i odjednom će shvatiti: „Može li moja akademska prefinjenost staviti hranu na sto? Zar mi i dalje nisu potrebna tri obroka dnevno kao običnim ljudima? Ne razlikujem se od drugih ljudi. Zar i ja u starosti ne hodam pognut? I zar i ja ne drhtim od straha i ne osećam li se uplašeno kad god naiđem na opasnost? I kada se suočim sa smrću voljene osobe ili sa radosnim događajem, nisam li i ja tužan ili srećan kao što bi trebalo? Zar jednostavno ne živim kao obični ljudi? Ne razlikujem se od ostalih!” Tada će ta spoznaja doći prekasno za njih. To su razne vrste ružnoće koje pokazuju ljudi koji prihvataju nekoliko takozvanih pozitivnih izreka i gledišta kada ne razumeju istinu. Kada ljudi ne znaju da li su ta gledišta ispravna

ili ne, često ta gledišta i izreke smatraju istinama kojih se treba pridržavati i primeniti ih, a kada ih primenjuju, skloni su da trpe sve vrste posledica i javljaju se sve vrste neugodnosti. Kakve to posledice ima po ljude? Dok ljudi neprestano streme ka slobodi, oni se takođe neprestano teturaju iz jednog vrtloga u drugi, i iz jedne vrste ropstva u drugu. Nije li to slučaj? Zato, kada ne razumeš istinu – bez obzira da li je ono čega se čvrsto držiš gledište, tradicionalna kultura ili neka vrsta pravila, sistema ili teorije, i da li su te stvari relativno zastarele u društvu, ili su sasvim avangardne i moderne – te stvari nikada ne mogu zameniti istinu, jer one nisu istina. Bez obzira na to koliko ih se dobro pridržavaš, ili koliko ih dobro primenjuješ, na kraju će one samo dovesti do toga da se od istine udaljiš, umesto da je stekneš. Što se više pridržavaš tih stvari, više ćeš se udaljiti od istine i više ćeš skrenuti sa Božjeg puta i sa puta istine. S druge strane, ako možeš aktivno da preuzmeš inicijativu da se oslobodiš ovih takozvanih pozitivnih stvari, teorija i lažnih istina, onda možeš relativno brzo ući u istinu. Na taj način ljudi neće, umesto istine i Božjih reči, koristiti te takozvane tradicionalne kulture i te lažne istine kao načela primene u svom svakodnevnom životu, a ta neugodnost će se postepeno ublažiti i postepeno rešiti.

Neki ljudi misle da su do istine došli tako što su odbacili tradicionalnu kulturu porodice i zemlje i prihvatili stranu tradicionalnu kulturu; drugi misle da su do istine došli tako što su odbacili staru, tradicionalnu kulturu i stare ideje i gledišta, i prihvatili malo naprednije i malo modernije ideje. Gledajući iz sadašnje perspektive, da li su ti ljudi u pravu ili ne? (Nisu u pravu.) Niko od njih nije u pravu. Ljudi misle da će samo odbacivanjem starih stvari steći slobodu. Šta je implikacija sticanja slobode? To znači da je neko zadobio istinu i pravi način života koji treba da ima. Ljudi misle da se tako zadobija istiniti put. Da li je to zaista istina? Da li je to tačno? Ne. Bez obzira na to koju modernu i naprednu kulturu čovečanstvo prihvati, ona je na kraju i dalje tradicionalna kultura i njena suština se ne menja. Tradicionalna kultura će i dalje biti tradicionalna kultura, do daljnjeg. Bez obzira na to da li može da izdrži test vremena ili test činjenica i bez obzira na to da li je čovečanstvo poštuje, na kraju krajeva, to je ipak tradicionalna kultura. Zašto te tradicionalne kulture nisu istina? Ono na šta se sve svodi je da su te stvari ideje koje su nastale nakon što je čovečanstvo iskvario Sotona. One ne dolaze od Boga. One su iskvarene nekim ljudskim zamislima i predstavama, i štaviše, one su posledice iskvarenosti čovečanstva od strane Sotone. Sotona iskorišćava ideje, gledišta i sve vrste izreka i argumenata iskvarenog čovečanstva da bi vezao i iskvario razmišljanje ljudi. Kada bi Sotona koristio neke stvari koje su očigledno apsurdne, besmislene i pogrešne da ljude navede na stranputicu, onda bi ljudi imali razboritost; oni bi bili u stanju da razlikuju ispravno i pogrešno, i koristili bi tu razboritost da negiraju i osude te stvari. Dakle, ta učenja ne bi izdržala ispitivanje. Međutim, kada Sotona, kako bi uslovljavao ljude, uticao na njih i usadio im nešto, koristi neke ideje i teorije, usklađene sa ljudskim predstavama i zamislima, i za koje misli da će izdržati ispitivanje kada se izgovore naglas, čovečanstvo se lako navede na stranputicu, a te izreke ljudi takođe

lako prihvataju i šire, i tako te izreke traju iz generacije u generaciju, sve do danas. Uzmimo za primer neke priče o kineskim herojima, kao što su patriotske priče o Ju Fei, generalima porodice Jang i Ven Tanksjangu. Kako to da su te ideje prenete sve do danas? Gledajući sa ljudskog aspekta, u svakom dobu postoji tip ličnosti ili tip vladara koji stalno koristi te primere i koristi ideje i duh tih ličnosti da podučava generaciju za generacijom ljudi, tako da generacije ljudi poslušno i ponizno prihvataju njihovu vladavinu i tako da mogu lako da upravljaju ljudima iz generacije u generaciju i da svoju vladavinu čine stabilnijom. Govoreći o ropskoj predanosti Jue Feija i generala porodice Jang, kao i o patriotskom duhu Ven Tjanksjanga i Ću Juana, oni obrazuju svoje podanike i daju im do znanja jedno pravilo, a to je da se čovek mora vladati odano – to treba da poseduje osoba plemenitog moralnog karaktera. Odano u kojoj meri? Do te mere da „kada car naredi svojim zvaničnicima da umru, oni nemaju drugog izbora nego da umru" i da „dobar podanik ne služi dva kralja" – to je još jedna izreka koju oni poštuju. Takođe poštuju one koji vole svoju zemlju. Kada volite svoju zemlju šta volite ili koga? Volite tu zemlju? Volite ljude u njoj? A šta je država? (Vladari.) Vladari su predstavnici države. Ako kažeš: „Moja ljubav prema mojoj zemlji je zapravo ljubav prema mom rodnom gradu i mojim roditeljima. Ne volim vas, vladari!" oni će se tada naljutiti. Ako kažeš: „Moja ljubav prema mojoj zemlji je ljubav prema vladarima, iz najskrivenije dubine mog srca", oni će to prihvatiti i odobriti takvu ljubav; ako ih naterate da razumeju i jasno im stavite do znanja da nisu oni ti koje volite, oni to neće odobriti. Koga predstavljaju vladari kroz vekove? (Sotonu.) Oni predstavljaju Sotonu, oni su članovi Sotonine bande i oni su đavoli. Oni nikako ne mogu podučiti ljude da obožavaju Boga, da obožavaju Stvoritelja. Oni to nikako ne mogu učiniti. Umesto toga, oni govore narodu da je vladar sin neba. Šta znači „sin neba"? To znači da Nebo daje moć nekome, a ta se osoba tada naziva „sin neba" i ima moć da vlada svim ljudima pod kapom nebeskom. Da li je to ideja koju su vladari usadili narodu? (Da.) Kada čovek postane sin neba, to određuje Nebo i volja Neba je sa njim, pa narod treba bezuslovno da prihvati vladavinu te osobe, ma kakva ona bila. Ono što oni usađuju ljudima je ta ideja, koja te tera da, na osnovu tvog priznanja postojanja Neba, prihvatiš tu osobu kao sina neba. Koja je svrha toga da prihvatiš tu osobu kao sina neba? Svrha nije da te nateraju da priznaš da postoji Nebo, ili da postoji Bog, ili da postoji Stvoritelj, već da prihvatiš samu činjenicu da je ta osoba sin neba i da pošto je on sin neba, postavljen voljom Neba, ljudi treba da prihvate njegovu vladavinu – takve su ideje koje oni usađuju. Iza svih tih ideja koje su se razvile od nastanka čovečanstva do današnjeg dana – bilo da su to što detaljno analiziramo fraze i idiomi koji sadrže aluzije ili narodne poslovice i uobičajene izreke koje su potpuno lišene aluzija – kriju se Sotonini okovi i navođenje čovečanstva na stranputicu, kao i pogrešna definicija tih ideja iskvarenog čovečanstva. Kakav uticaj ta pogrešna definicija ima na čovečanstvo u kasnijim periodima? Da li je on dobar, pozitivan ili negativan? (Negativan.) U osnovi je negativan. Uzmimo, na primer, izreke „spavati na pruću i lizati žuč", „sakriti svoje svetlo i skupljati snagu u mraku", „podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena", i „budi

nepokolebljiv", kao i „pretvaraju se da rade jedno, dok zapravo rade nešto sasvim drugo" – kakav uticaj te izreke imaju na čovečanstvo u kasnijim periodima? Naime, kada ljudi jednom prihvate te ideje iz tradicionalne kulture, svaka naredna generacija ljudi se sve više udaljava od Boga i sve je dalje od Božjeg stvaranja i spasenja ljudi, i od Njegovog plana upravljanja. Jednom kada ljudi prihvate te pogrešne stavove iz tradicionalne kulture, sve više osećaju da ljudska sudbina treba da bude u njihovim sopstvenim rukama, da se sreća mora stvarati sopstvenim rukama, a da su prilike rezervisane za one koji su spremni, što vodi čovečanstvo da sve više poriče Boga, poriče Božju suverenost i da živi pod Sotoninom vlašću. Ako uporedite ono o čemu ljudi u modernom dobu vole da pričaju i ono o čemu su ljudi voleli da pričaju pre dve hiljade godina, smisao razmišljanja iza tih stvari je zapravo isti. Jednostavno ljudi danas govore o tim stvarima konkretnije i otvorenije. Ne samo da poriču postojanje i suverenost Boga, već se i opiru Bogu i osuđuju Ga u sve ozbiljnijem stepenu.

Na primer, ljudi su u drevnim vremenima govorili da „kada je nacija u nevolji, svako ima odgovornost da uradi svoj deo posla", izreku koja se prenosi do danas. Ljudi cene tu izreku, posebno patriote, koji je smatraju svojim motom. Sada kada ste došli u inostranstvo, ako druga osoba kaže da se neki incident dogodio u Kini, da li to ima ikakve veze sa vama? (Ne.) Zašto kažete da to nema nikakve veze sa vama? Ima nekih koji kažu: „Mrzim tu zemlju. Upravo sada su na vlasti komunisti, ta zla politička partija. Komunistička partija je đavo, Sotona, to je totalitarni režim i nema nikakve veze sa mnom. Progoni nas i sprečava da verujemo u Boga. Mrzim je." Pretpostavimo da će jednog dana ta zemlja propasti – možda nećeš osećati ništa u svom srcu, ali kada čuješ da su pokrajinu iz koje potičeš napale i okupirale strane grupe, osećaćeš se kao izbeglica, skitnica bez doma u koji bi otišao, bićeš uznemiren i osećaćeš da se ne možeš vratiti svojim korenima poput lišća koje pada. Povratak korenima poput lišća koje pada – to je još jedna tradicionalna ideja. I pretpostavimo da, jednog dana nakon toga odjednom čuješ da su tvoj rodni grad – zemlju u kojoj si rođen i odrastao – napale i okupirale strane grupe, put kojim si svaki dan išao u školu su zauzele strane grupe, a tvoju kuću i zemlju tvoje porodice prisvojile su strane grupe. Nestalo je ono što je nekada bilo tvoje – ta mala parcela koja je duboko urezana u tvom umu, parcela sa kojom si blisko povezan je nestala, i svi tvoji rođaci odatle su nestali. U tom trenutku ćeš pomisliti: „Kako mogu da imam dom ako nemam zemlju? Sada sam zaista postao izbeglica, zaista sam beskućnik, postao sam skitnica. Čini se da je tačna izreka 'kada je nacija u nevolji, svako ima odgovornost da uradi svoj deo posla'!" Kada to vreme dođe, ti ćeš se promeniti. Pa zašto sada ne misliš da je ta izreka tačna? Za to postoji pozadina i pretpostavka, jer te ta država progoni i izaziva previše muke, i ne prihvata te, a ti je mrziš. Činjenica je da ono što ti zaista mrziš nije ta zemlja. Ono što ti mrziš je sotonski režim koji te progoni. Ti je ne prepoznaješ kao svoju zemlju, tako da u ovom trenutku, kad god drugi kažu „kada je nacija u nevolji, svako ima odgovornost da uradi svoj deo posla", ti kažeš: „To nema nikakve veze sa mnom." Ali kada jednog dana zemlja u kojoj si rođen i odrastao više ne

bude pripadala tebi, a ti više nemaš svoj rodni grad, osetićeš da si skitnica i osoba bez nacionalnosti i da si zaista izgubio svoju zemlju. U tom trenutku ćeš osetiti bol u srcu. Zbog čega ćeš imati bol u srcu? Možda taj osećaj još uvek nije tako dubok u ovom trenutku, ali jednog dana će te duboko dirnuti. Pod kojim okolnostima će te to duboko dirnuti? Nije strašno ako tvoja zemlja umre, a ti postaneš član pokorene nacije. Šta je strašno? Kada postaneš član pokorene nacije i budeš maltretiran, vređan, diskriminisan, gažen i nemaš gde da živiš u miru, tada ćeš pomisliti: „Tako je dragoceno imati državu. Bez zemlje ljudi nemaju pravi dom. Ljudi imaju dom na osnovu toga što imaju državu, tako da izreka dobro kaže – 'kada je nacija u nevolji, svako ima odgovornost da uradi svoj deo posla'." U frazi „svako ima odgovornost da uradi svoj deo posla", čemu služi ta „odgovornost"? Za mir sopstvenog doma, da bi mogao da zaštitiš svoj dom. Kada razmisliš o tome, kada si diskriminisan od strane stranih grupa ili u stranoj zemlji, kada ti treba mesto kome pripadaš, i kada ti je potrebna država koja stoji iza tebe, podupirući tvoje dostojanstvo, obraz, identitet i status, kako ćeš se osećati? Ti ćeš pomisliti: „Ako osoba u stranoj zemlji iza sebe ima moćnu podršku, to mora biti podrška moćne domovine!" Da li će tvoje stanje uma tada biti drugačije nego sada? (Da.) Sada si jednostavno u naletu ogorčenosti, pa kažeš da te se ne tiče šta god da se dešava u tvojoj zemlji. Ako i dalje budeš mogao da pričaš takve stvari kada za to dođe vreme, kakav rast moraš da imaš? Postoji činjenica na ovom svetu koju svi možda znaju, a to je da ćeš, bez podrške moćne domovine, sigurno biti diskriminisan i maltretiran u stranim zemljama. Kada dođe vreme da to zaista doživiš, šta ćeš prvo tražiti? Neki će reći: „Bilo bi sjajno da sam Jevrej ili Japanac. Niko se ne bi usudio da me maltretira. Ljudi bi me veoma cenili u bilo koju zemlju da odem. Kako to da sam rođen u Kini? Zemlja je nesposobna i Kineze maltretiraju gde god da odu." Na šta ćete prvo pomisliti kada se tako nešto dogodi? (Imamo veru u Boga i pokoravamo se Božjoj orkestraciji i uređenjima.) To je tačno. Ali koliko istina čovek mora da razume, kakvo iskustvo mora da ima i koliko iskustvenog razumevanja treba da poseduje da bi mogao tako nešto da kaže i pretvori u svoj rast? Kada se tako nešto desi, kakve ideje, razumevanje i praktično iskustvo moraš imati da ne bi bio slab? I, da se ne bi uznemirio čak i ako te neko pljune i nazove pripadnikom pokorenog naroda? Kakav rast moraš imati da ne bi bio uznemiren i da ne bi trpeo ta ograničenja? Imate li sada takav rast? (Ne.) Nemate ga sada, ali da li biste ga mogli imati jednog dana? Kojim istinama morate biti opremljeni? Koje istine morate razumeti? Danas, čim neki ljudi čuju da su članovi njihovih porodica u kontinentalnoj Kini uhapšeni zbog vere u Boga, ono što razumeju u svojim srcima – a to je da je sve u Božjim rukama – postaje im doktrina, i oni su sputani činjenicama da su članovi njihovih porodica uhapšeni, pa nemaju težnju da obavljaju svoje dužnosti. Ako čuju da je rođak mrtav, mogli bi se onesvestiti na licu mesta. Kako biste se osećali da je ta zemlja uništena i da su svi ljudi u njoj umrli? Koliku težinu imaju tradicionalne stvari – kao što su zemlja, dom, rodni grad i domovina – kao i određene tradicionalne ideje i kulture povezane sa tim rečima, koje nosite duboko u svojim srcima? U tvom životu, da

li oni i dalje dominiraju svim tvojim postupcima, svim tvojim mislima i ponašanjima? Ako je tvoje srce još uvek zaokupljeno svim tim tradicionalnim stvarima sa kojima si povezan, kao što su država, rasa, nacija, porodica, rodni grad, zemlja i tako dalje – to jest, ako te stvari još uvek imaju određeni prizvuk tradicionalne kulture u tvom srcu – onda su sve propovedi koje slušaš i istine koje razumeš, doktrine za tebe. Ako si slušao toliko propovedi, ali ne možeš da otpustiš čak ni najosnovnije stvari koje bi ljudi trebalo da otpuste i od kojih bi trebalo da se odvoje, i ne možeš da ih tretiraš ispravno, kakve tačno probleme rešavaju te istine koje razumeš?

Nakon što mnogi Kinezi dođu na Zapad, žele da svoju tradicionalnu kulturu i stvari za koje misle da su ispravne i dobre usade zapadnjacima. Ni zapadnjaci, takođe nisu nadmašeni i veruju da i njihove tradicionalne kulture sežu u daleku prošlost. Na primer, drevni Rim, drevni Egipat i drevna Grčka, svi imaju reč „drevni" u sebi, a njihove kulture su stare više od tri hiljade godina. Sudeći po tom broju, tu postoji određena kulturna baština, a stvari koje stvara ta kulturna baština se među čovečanstvom smatraju suštinom čitavog ljudskog života i zbirom najsuštinskijih stvari koje proizilaze iz života, postojanja i vladanja ljudi. Kako se zovu najsuštinskije stvari koje prenosi čovečanstvo? Tradicionalna kultura. Ljudi su iz generacije u generaciju prenosili tu tradicionalnu kulturu i svi u srcu misle da je to najbolja stvar. Bez obzira na to da li ljudi mogu da se pridržavaju toga ili ne, generalno govoreći, ljudi svih rasa to smatraju nečim što je iznad svega drugog i smatraju to istinom. Dakle, svaka rasa ljudi ima neke tradicionalne stvari koje su izdržale ispitivanje i koje imaju posebno dubok uticaj na njih, i koriste te stvari da se međusobno takmiče i upoređuju, pa čak i pokušavaju da nadmaše jedni druge. Na primer, Kinezi kažu: „Naš kineski baijiu liker je dobar, ima zaista visok sadržaj alkohola!" Zapadnjaci kažu: „Šta je tako dobro u vezi sa vašim likerom? Sadržaj alkohola je toliko visok da se opijete nakon što ga popijete, a štaviše, zaista je loš za jetru. Crno vino koje mi zapadnjaci pijemo ima nizak sadržaj alkohola, malo šteti jetri, a i podstiče cirkulaciju krvi." Kinezi kažu: „Naš baijiu takođe podstiče cirkulaciju krvi i to veoma dobro radi. Čim ga popiješ, ode ti u glavu i celo lice ti zasija. To vaše crno vino nije dovoljno jako, od njega se ne napijete koliko god da popijete. Vidiš, mi imamo kulturu ispijanja alkohola i kulturu ispijanja čaja." Zapadnjaci kažu: „I mi imamo kulturu ispijanja čaja, kulturu ispijanja kafe i kulturu ispijanja alkohola, a danas imamo čak i kulturu brze hrane." U međusobnom upoređivanju niko nikome ne popušta i niko ni od koga ništa ne prihvata. Svi oni misle da su njihove stvari istina, ali u stvari nijedna od njih nije istina. Ostavimo li po strani nevernike, najžalosnije je to što čak ni oni koji veruju u Boga – i još gore, oni koji su prihvatili tu fazu rada 20 ili 30 godina – ne shvataju da to uopšte nije istina. Ima nekih koji kažu: „Da li je u redu reći da je to povezano sa istinom?" Nije u redu čak ni reći da je to povezano. To nije istina, nema nikakve povezanosti ili veze sa istinom, nisu slični i nisu ista stvar. Baš kao što je bakar i dalje bakar, bez obzira na to koliko je dobro pozlaćen ili ispoliran, dok je zlato koje nije ispolirano, sjajno ili blistavo i dalje zlato – oni nisu ista stvar.

Neki se pitaju: „Da li je ljudima koji su stekli prilično dobro tradicionalno kulturno obrazovanje i uslovljavanje lako da prihvate istinu?" Ne, to su dve odvojene stvari. Samo su im stilovi života donekle različiti, ali su isti stavovi ljudi prema prihvatanju istine, njihova različita razmišljanja i gledišta, kao i stepen iskvarenosti čitavog ljudskog roda. Kada je Bog počeo da govori u ovoj fazi Svog dela, onoj poslednjih dana, On je govorio u kontekstu kineskog naroda i upućivao im Svoje reči. Prošlo je trideset godina, i kada su se te reči propagirale na sve različite rase u drugim delovima Azije i na mestima kao što su Evropa i Amerika, i tako dalje, nakon što ih ljudi pročitaju, bez obzira da li su ljudi crni, beli, smeđi ili žuti, svi kažu: „Ove reči govore o nama." Božje reči razotkrivaju iskvarenu narav svih ljudskih bića. Malo ljudi kaže: „Sve te reči su upućene vama Kinezima. One govore o iskvarenoj naravi vas Kineza, koju mi nemamo." Samo mali broj ljudi, onih koji nemaju duhovno razumevanje, rekao bi takve stvari. U prošlosti su Južnokorejci imali tu vrstu nesporazuma. Verovali su da južnokorejski narod živi u demokratskom i slobodnom društvenom sistemu i da je pod uticajem hrišćanske kulture, kao i pod uticajem korejske kulture stare hiljade godina, tako da je njihova rasa bila istaknutija i plemenitija od Kineza. Zašto su to mislili? Nakon što je mnogo Kineza stiglo u Južnu Koreju, mesta na koja su odlazili su postala nehigijenska i bučnija, stopa krađe i kriminala se povećala, a to je imalo štetne efekte na društvenu klimu. Zato su braća i sestre u Južnoj Koreji verovali da su „Kinezi potomci velike crvene aždaje i potomci Moaba. Nas Južnokorejce nije iskvarila velika crvena aždaja". Šta su oni pod tim podrazumevali? To da „nas velika crvena aždaja nije iskvarila, tako da nismo iskvareni kao Kinezi. Kinezi su iskvareniji od nas. Bolji smo od Kineza". Šta su mislili pod „boljim"? (Bolje ponašanje.) U jednom smislu, radi se o ponašanju. U drugom smislu, oni su iz dubine srca verovali da je tradicionalna kultura koju je južnokorejska nacija proizvela i prihvatila od početka istorije bila plemenita, više od kulture i tradicije kineske nacije, i da su ljudi i rase uslovljene ovom vrstom tradicionalne kulture bile plemenitije od onih koje je uslovljavala kineska tradicionalna kultura. Stoga, kada su pročitali Božje reči i videli Boga kako govori: „Vi jeftino smeće", mislili su da On govori o Kinezima. Kineska braća i sestre su rekli: „'vi' o kojem Bog govori odnosi se na čovečanstvo." Južnokorejci su rekli: „To nije tačno, Bog govori o 'vama', ne o nama. Ono što Bog implicira ne uključuje Južnokorejce." To je ono što su mislili. Naime, bez obzira sa kog aspekta gledali na stvari, njihova gledišta i stanovišta nisu bila iz perspektive istine, a kamoli iz objektivne i pravične perspektive. Umesto toga, oni su na stvari gledali iz konteksta rase i tradicionalne kulture. Dakle, bez obzira kako su gledali na stvari, kasniji rezultati bili su u suprotnosti sa istinom. Jer, bez obzira na to kako su gledali na stvari, njihova polazna tačka je uvek bila: „Sve u vezi s našom velikom južnokorejskom nacijom je ispravno, sve u vezi s tim je standard, i sve u vezi s tim je ispravno." Oni su sve posmatrali i merili iz pogrešne perspektive i polazne tačke, pa, da li su rezultati, onako kako su ih oni percipirali, tačni ili pogrešni? (Pogrešni.) Sigurno su bili pogrešni. Šta bi, dakle, trebalo da bude standard kojim se sve meri? (Istina.) To bi trebalo da bude istina – to je

standard. Njihov standard je sam po sebi bio pogrešan. Merili su sve stvari i sve događaje sa pogrešnog stanovišta i gledišta, tako da su mereni rezultati definitivno bili pogrešni, nepravični, netačni, a još manje objektivni. Zato im je bilo teško da prihvate neke strane stvari, a štaviše, njihovo razmišljanje je bilo veoma ekstremno, zatvoreno, ograničeno i sklono naglosti. Odakle im naglost? Otuda da bez obzira šta su rekli, morali su da pomenu „naš veliki južnokorejski narod" i insistirali su da dodaju reč „veliki". Šta znači „veliki"? Zar ta reč „veliki" ne predstavlja nadmenost? Ako putujete po svetu ili pogledate atlas, kolika je Južna Koreja? Ako je zaista veća od drugih zemalja i zaista bi se mogla nazvati velikom, onda u redu, nazovite je „velikom". Ali u poređenju sa drugim zemljama na svetu, Južna Koreja nije veliko mesto, pa zašto onda insistiraju na tome da je zovu „velikom"? Osim toga, bez obzira da li je neka zemlja velika ili mala, pravila i tradicionalna kultura koju proizvodi ne potiču od Boga, i apsolutno ne potiču od istine. To je zato što pre nego što osoba prihvati istinu i prihvati Božje spasenje, sve ideje koje prihvata dolaze od Sotone. Šta sve te ideje, gledišta i tradicionalna kultura koje je stvorio Sotona čine ljudima? Ono što oni rade je da navode na stranputicu, kvare, vezuju i ograničavaju ljude, što dovodi do toga da iskvareno čovečanstvo ima misli koje su uskogrude i ekstremne, i gledišta na stvari koja su jednostrana i pristrasna, čak do te mere da su besmislena i apsurdna – to su posledice Sotonine iskvarenosti čovečanstva. Dakle, kada ljudi u mnogim zemljama, pa čak i nekim rasama, čuju reči „Bog se ovaplotio u Kini", koja je njihova prva reakcija? Jednom rečju – nemoguće! Šta misle gde je to mesto moglo biti? (Izrael.) Tako je, Izrael. Ljudi najviše vole da poštuju propise i da se pridržavaju predstava. Oni misle da je Izrael mesto gde je Bog obavio delo, pa bi se Bog trebao pojaviti u Izraelu, ili u nekoj moćnoj imperiji koju oni poštuju, ili misle da bi se Bog trebao pojaviti u zemlji koja je po njihovim predstavama i zamislima nekada bila drevna civilizacija. Kina upravo nije takva zemlja, pa im je teško da prihvate svedočanstvo da se Bog ovaplotio u Kini, a samo to je dovoljno da izgube priliku da budu spaseni. Ko je to izazvao? (Sami su to uradili.) Zato što gaje takvu predstavu, i postali su buntovni, i ne tragaju za istinom da bi uopšte rešili problem, naneli su strašnu štetu sebi i uništili tu jedinu šansu da zadobiju spasenje.

Mnoge zamisli i predstave koje ljudi imaju kada ne razumeju istinu, pa čak i neke stvari koje ljudi obožavaju, veoma su smešne i apsurdne. Jedna južnokorejska dama, koja je u Sjedinjenim Državama i kojoj se ta zemlja sviđa, dolazi u kontakt sa Amerikancima i jedan od njih je pita: „Prolećni festival je pred vratima. Šta Kinezi jedu tokom Prolećnog festivala?" Ona kaže: „Ja nisam Kineskinja, ja sam Južnokorejka." Amerikanac odgovara: „Pa zar i Južnokorejci ne slave Prolećni festival?" Na šta ona kaže: „Mi Južnokorejci ne slavimo Prolećni festival." Amerikanac kaže: „Mislio sam da Južnokorejci slave Prolećni festival baš kao Kinezi." Ona odgovara krajnje otresitim tonom: „Mi nismo isti kao Kinezi! Da li je u redu to što misliš da slavimo Prolećni festival? To ozbiljno vređa dostojanstvo nas Južnokorejaca!" Da li Južnokorejci zaista ne slave Prolećni festival? (Slave ga.) U stvari, Južnokorejci takođe slave Prolećni festival. Pa,

zašto je rekla da ga Južnokorejci ne slave? Hajde da diskutujemo o toj stvari. Da li je ispravno slaviti Prolećni festival ili ne? Možete li jasno objasniti tu stvar? Za strance, proslava Prolećnog festivala sama po sebi nije sramota. To je poseban ritual kojim se obeležava važan dan u životu ljudi. Za ljude koji žive u ovom svetu tradicionalne kulture, proslava Prolećnog festivala nije pogrešna stvar ili sramota, pa zašto se ta žena ne usudi da prizna da slavi Prolećni festival? Zato što čim prizna da slavi Prolećni festival više nije zapadnjakinja i biće označena kao veoma tradicionalna istočnoazijska osoba, a ona ne želi da ljudi misle da je ona tradicionalna istočnoazijska žena. Ona želi da ljudi misle da ona nema tradiciju istočne Azije kao i da ne razume istočnoazijske tradicije ili da čak i ne zna ništa o njima. Takođe želi da znaju da ona tečno govori engleski, da farba kosu u plavo, da nosi plava kontaktna sočiva, da se oblači kao zapadnjakinja i da je hrabra i nesputana, oslobođena, nezavisna i pronicljiva kao zapadnjačke žene – tako želi da je ljudi posmatraju. Dakle, pod uticajem tog razmišljanja, kad god je nešto zadesi, način na koji ona postupa biće u skladu sa tim razmišljanjem. Kad god je neko pita da li Južnokorejci slave Prolećni festival, ona odgovara: „Mi Južnokorejci ne slavimo Prolećni festival." Ako oni bliski njoj kažu: „Očigledno slavimo Prolećni festival, zašto kažeš da ga ne slavimo?" šta bi ona odgovorila? „Ti si glup. Ako kažem da slavimo Prolećni festival, zar ne bi znali da sam tradicionalna Južnokorejka?" Ona želi da ljudi misle da je rođena i odrasla u Sjedinjenim Državama. Ako bi je pitao: „Ti si rođena ovde, ali koliko generacija je tvoja porodica ovde?" rekla bi: „Ovde su odrasli naši preci." Ona misli da je to simbol identiteta i statusa, pa ide toliko daleko da kaže tu laž i ne plaši se da će je drugi otkriti. Kakvo je to razmišljanje? Da li je ta stvar vredna laganja? Da li je vredna rizika? Ne, nije. Čak i tako mala stvar može razotkriti nečije misli i gledišta. Kakve su misli i gledišta razotkriveni? Neke kineske devojke su zaista lepe, ali insistiraju da ofarbaju kosu u plavo, da je ukovrdžaju, da nose različite nijanse kontaktnih sočiva koje im menjaju boju očiju i da se predstavljaju kao strankinje – zaista je nezgodno svedočiti tome. Zašto one insistiraju na tome da budu takve osobe? Da li se njihova loza promenila nakon što su počele tako da se oblače? Čak i ako se njihova loza promenila, i u svom sledećem životu se reinkarniraju u belu osobu, ili osobu rase o kojoj imaju visoko mišljenje – šta onda? Možete li jasno videti tu stvar? Ako neko insistira na tome da se vlada sa određenim stilom i određenim temperamentom, i predstavlja se kao pripadnik nacije ili rase koju poštuje, zašto je to tako? Postoji li u osnovi toga neko razmišljanje koje time vlada? Kakvo je razmišljanje koje time vlada? To je kao ona Južnokorejka; kada je Amerikanci pitaju da li zna da igra stoni tenis, ona kaže: „Šta je stoni tenis? To igraju samo Kinezi. Mi igramo tenis i golf." Kakva je to osoba koja može tako da se vlada i govori? Nije li pomalo lažna? Sve što radi je lažno, i čini njen život tako zamornim! Da li biste se vladali tako? Neki Kinezi koji su decenijama živeli na Zapadu više ne mogu da govore kineski kada se vrate u svoje rodne gradove. Da li je to loša stvar? (Da.) Neki ljudi kažu: „Ne smemo zaboraviti svoje korene. Bog takođe kaže da ljudi ne treba da zaborave svoje korene. Bog je koren ljudi. Ljude je stvorio Bog, a sve što se tiče ljudi potiče od Boga,

tako da kao stvorena bića, ljudi moraju da obožavaju Boga – to znači ne zaboraviti svoje korene." Nije li to slučaj? U svakoj situaciji postoji istina koju treba tražiti, ali ljudi ne tragaju za istinom i u potpunosti se pridržavaju tradicionalne kulture. Zašto je to tako? Neki ljudi kažu: „Nikada ne zaboravljamo svoje korene. Gde god da odemo, priznajemo da smo Kinezi i priznajemo da je naša zemlja siromašna i zaostala. Ni slučajno nećemo nikada zaboraviti svoje korene." Da li je to tačno? Svi ti problemi su, u jednom pogledu, posledica preterano dubokog uticaja i obrazovanja tih takozvanih tradicionalnih kultura na čovečanstvo. Drugi aspekt je da čak i nakon što su ljudi slušali propovedi toliko godina, oni ne razmišljaju pažljivo i ne traže šta je istina. Umesto toga, oni često koriste tradicionalnu kulturu i dekadentne stvari koje već imaju, koje su već naučili i koje su stoga čvrsto ukorenjene, i predstavljaju ih kao istine. To je drugi aspekt. Treće, nakon slušanja propovedi, ljudi ne traže istinu u Božjim rečima. Umesto toga, oni koriste tradicionalna stanovišta, kao i znanja i učenja u ljudskim predstavama koje već znaju da bi merili Božje reči. Dakle, do sada, iako su ljudi slušali mnoge propovedi, takozvana načela ponašanja i takozvana načela vršenja dužnosti i služenja Bogu, koje ljudi prenose od usta do usta, često su takođe zasnovana na nekim saznanjima, poslovicama i uobičajenim izrekama za koje smatraju da su tačne. Na primer, ako neki ljudi urade nešto pogrešno i crkvene starešine ili braća i sestre ih orezuju, pomisliće: „Hm, to je kao one izreke što govore 'Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave' i 'Ne diži ruku na nasmejano lice'. Strpljivo sam prihvatio taj svoj manji nedostatak sa osmehom – zašto me stalno razotkrivaš zbog toga?" Spolja gledano, oni slušaju i poslušno se pokoravaju, ali zapravo, duboko u srcu, koriste tradicionalne predstave da se svađaju i pružaju otpor. Šta je razlog njihovog otpora? Oni misle da su izreke „Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave" i „Ne diži ruku na nasmejano lice" prave istine i da su ispravne, kao i da je pogrešno da ih bilo ko neprestano orezuje i razotkriva bez imalo osećaja, a to nije istina.

Da li ste stekli dublje razumevanje istine iz sadržaja o kojem smo upravo besedili? (Da.) Neki će možda reći: „Sada kada si nam Ti to rekao, ne znamo kojih načela bi trebalo da se pridržavamo u praksi. Kako da živimo bez tih tradicionalnih kultura i tih predstava i znanja? Kako treba da postupamo? Kako možemo otvoriti svoja usta i propovedati Božje reči bez tih stvari koje bi nama upravljale? Bez tih stvari, nije li nestala osnova za naše propovedanje Božjih reči? Dakle, šta nam onda preostaje?" Pa, ono što im ja na to kažem je da ako zaista nemaš te stvari, lakše je tražiti istinu i lakše je prihvatiti istinu i vratiti se Bogu. Ranije kada bi otvorio usta, sve što bi izašlo bile su sotonske filozofije i kulturno znanje kao što su „Mudar čovek se pokorava okolnostima", „Ne diži ruku na nasmejano lice", „Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave" i tako dalje. Sada razmišljaš i misliš: „Ne mogu to da kažem, sve te izreke su pogrešne, odbačene su i osuđene, pa, šta da kažem? Nastavi da ponizno i pravilno čitaš Božje reči i pronađi osnovu u Božjim rečima." Ljudi obavljaju svoju dužnost i slede Boga, ali kad god otvore usta, izlaze samo te poslovice, izreke i neke stvari i gledišta koje dobijaju iz tradicionalne kulture. Niko, kada ga nešto zadesi, ne može u potpunosti uzvisiti Boga ili svedočiti za

Njega i reći „Bog kaže ovo” ili „Bog kaže ono”. Niko tako ne govori, niko ne otvara svoja usta i ne deklamuje Božje reči. Ti ne možeš da deklamuješ Božje reči, ali možeš da deklamuješ te uobičajene izreke, pa čime je tačno tvoje srce ispunjeno? Svim onim stvarima koje dolaze od Sotone. Neki ljudi, kada vođa tima proveri njihov rad, kažu: „Šta proveravaš? Ne sumnjaj u one koje koristiš i ne koristi one u koje sumnjaš. Ako uvek sumnjaš u mene, zašto me onda koristiš? Jednostavno nađi nekog drugog da to uradi”. Smatraju da je to ispravan način ponašanja i ne dozvoljavaju drugima da ih nadgledaju i kritikuju. Ima i ljudi koji su mnogo propatili u obavljanju svojih dužnosti, ali pošto nisu tražili načela, a izazvali su prekid i ometanje u radu crkve, na kraju bivaju smenjeni i povrh toga orezani. Nakon što su saslušali neke osuđujuće primedbe, prkosni su i pomisle: „Postoji izreka koja kaže: ’Čak i ako nisam postigao ništa, izdržao sam poteškoće; ako ne poteškoće, onda barem umor’. Napravio sam samo tu malu grešku, kakve to veze ima?” Pošto su prvo naučili tu uobičajenu izreku, ona je stoga čvrsto ukorenjena u njima; ona upravlja njihovim mislima i utiče na njih, podstičući ih da koriste tu izreku – u tom okruženju i nakon što se ta situacija desila – kao osnovu za opiranje i nepokoravanje načinu na koji se Božja kuća ophodi prema njima. Budući da je to slučaj, da li oni i dalje mogu da se pokore? Da li im je i dalje lako da prihvate istinu? Čak i ako se naizgled pokore, to je zato što nemaju alternativu i to je poslednja opcija. Iako se naizgled ne brane, u njihovim srcima ipak postoji otpor. Da li je to istinska pokornost? (Ne.) To rade mehanički, to nije istinska pokornost. Tu nema pokornosti, samo racionalizacija, negativnost i protivljenje. Kako su nastali ta racionalizacija, negativnost i protivljenje? Proizašli su iz ove izreke: „Čak i ako nisam postigao ništa, izdržao sam poteškoće; ako ne poteškoće, onda barem umor”. Kakvu je narav kod tih ljudi izazvala ova izreka? Neposlušnost, nepopustljivost, protivljenje i racionalizaciju. Da li ste iz ove besede stekli dalje razumevanje istine? Jednom kada detaljno analiziraš i jasno razaznaš te negativne stvari i iskopaš ih iz svog srca, moći ćeš da tražiš i upražnjavaš istinu kad god te nešto zadesi, jer si se odrekao starih stvari i one te više ne mogu navesti da se osloniš na njih dok obavljaš svoje dužnosti, dok služiš Bogu i slediš Ga. Te stvari više nisu načela tvog vladanja, one više nisu načela kojih bi trebalo da se pridržavaš kada obavljaš svoje dužnosti i već su kritikovane i osuđivane. Ako ih uzmeš i ponovo upotrebiš, šta će se dogoditi duboko u tvom srcu? Hoćeš li i dalje biti tako srećan? Hoćeš li i dalje biti tako uveren da si u pravu? Jasno je da je to malo verovatno. Ako su te stvari u tebi zaista uklonjene, onda bi u Božjim rečima trebalo da tražiš koja su tačno istina-načela i koji su tačno Božji zahtevi. Neki ljudi često kažu: „Veži konja gde ti gazda kaže, jer inače ništa nećeš steći, ma koliko se mučio”. Da li je ta izreka tačna ili pogrešna? Definitivno je pogrešna. Kako je pogrešna? Na koga se odnosi reč „gazda” u frazi „veži konja gde ti gazda kaže”? Na tvog poslodavca, tvog šefa, tvog pretpostavljenog. Ta reč „gazda” je sama po sebi pogrešna. Bog nije tvoj poslodavac, niti tvoj šef, niti tvoj menadžer. Bog je tvoj Bog. Menadžeri, šefovi i nadređeni su ista stvar i na istom nivou kao i ljudi. U suštini, oni su slični; svi oni su iskvarena ljudska bića. Ti ih slušaš, primaš

platu od njih i radiš sve što oni traže od tebe. Plaćaju te onoliko koliko radiš, i ništa više. Na šta se odnosi reč „steći" u frazi „jer inače ništa nećeš steći, ma koliko se mučio"? (Na zaslugu.) Zaslugu i nagradu. Podsticaj za tvoje postupke je da budeš plaćen. To ne traži odanost ili poslušnost i ne zahteva traženje istine i obožavanje – ništa od toga, to je samo transakcija. Upravo je to nešto što se kritikuje i osuđuje u toku tvog verovanja u Boga, obavljanja tvoje dužnosti i težnje ka istini. Ako smatraš da je izreka „Veži konja gde ti gazda kaže, jer inače ništa nećeš steći, ma koliko se mučio" istinita, onda je to ozbiljna greška. Kada pokušaš da navedeš neke ljude da shvate istinu, njihove reakcije će biti spore i mlitave, i koliko god da jedu i piju Božje reči, neće moći da razumeju ni jednu ili dve istine, niti će biti u stanju da zapamte čak ni jednu ili dve fraze Božjih reči. Ali kada su u pitanju fraze, poslovice i ustaljene izreke koje se često šire među stanovništvom, i te stvari koje obični ljudi često govore, prihvataju ih izuzetno brzo. Koliko god neko bio glup, čak i on prihvata te stvari izuzetno brzo. Kako je to moguće? Koje god rase ili boje kože da si, na kraju krajeva, svi ste vi ljudska bića i svi pripadate istoj vrsti. Samo je Bog druge vrste u odnosu na ljudska bića. Ljudska bića će zauvek biti iste vrste kao i druga ljudska bića. Dakle, kad god Bog nešto učini, nije svim ljudima lako da to prihvate, dok, kad neko među ljudima nešto učini, ma ko da je i koliko nisko da je taj što to čini, ako je to usklađeno sa svačijom predstavom, svako će to brzo prihvatiti, jer su ideje, gledišta, načini razmišljanja i nivoi i putevi razumevanja ljudi u suštini svi isti, samo se u maloj meri razlikuju. Dakle, čim neko kaže nešto što je karakteristično za predstave i nije u skladu sa istinom, neki ljudi će to brzo prihvatiti, i to je jednostavno tako.

Jeste li koliko-toliko shvatili šta istina jeste, a koje stvari nisu istina, ali se izdaju za istinu? Koje još stvari poput tih imate u svojim mislima? Vi ih sada još uvek ne možete izgovoriti napamet, jer se ne računaju kao znanje, nisu poput nečega u knjizi što možete jednostavno prelistati, okrećući stranice. Pre je reč o stvarima koje, kad god se nešto dogodi, ne možete, a da ih ne izgovorite naglas, i to na krajnje prirodan način koji ne možete kontrolisati. To dokazuje da su te stvari postale vaš život i ukorenile se duboko u vaše kosti. Ne možete ih se setiti kada se od vas traži da ih se setite, ali ne možete se ni odupreti tome da ih izgovorite kad se od vas zatraži da ih ne izgovorite. Kad god se nešto dogodi, ta izobličena gledišta će se pojaviti to je činjenica. Odvojite vreme da to iskusite. Od sada bi trebalo da obratite pažnju na one stvari koje ljudi često govore i za koje misle da su ispravne. Ranije smo spomenuli neke od otrova velike crvene aždaje i Sotonine filozofije za ovozemaljsko ophođenje. Te stvari je možda lako razaznati sa stanovišta njihovog bukvalnog značenja, to jest, ljudi mogu odmah shvatiti da one definitivno nisu istina i mogu jasno reći da su otrov velike crvene aždaje i da postoje lukavi planovi iza njih. Te stvari je lako razaznati, a ja računam da ih vi manje-više možete razdvojiti kada se od vas zatraži da ih detaljno analizirate. Vi ste odbacili one stvari koje su očigledno sotonske, ali u vašim srcima još uvek ima mnogo izreka, kao npr. „Podnošenje poniženja i nošenje teškog bremena" i „Spavati na pruću i lizati žuč" i

„Ne diži ruku na nasmejano lice” i „Pravedan cilj privlači obilnu podršku, dok nepravedan pronalazi malu” i „Džentlmen ne prima uvredljivu milostinju”. Duboko u svojim srcima, još uvek možete staviti kvačicu pored tih izreka i pomisliti: „Te izreke su dragocene. U tim izrekama je rečeno sve o tome kako da se dolično vladam u ovom životu”, a te stvari još uvek nisu otkrivene. Jednom kada budu temeljno otkrivene i kada ih razaznaš, kada se te tradicionalne kulturne stvari pojave u budućnosti, bilo da je to prirodna reakcija ili odraz objektivnih uslova, ti ćeš odmah shvatiti da su te stvari pogrešne i da definitivno nisu istina. Tada će tvoj stepen spoznaje i prepoznavanja istine biti viši nego sada. Šta mislim pod „više nego sada”? Mislim da ćeš dostići određeni rast, tvoja sposobnost raspoznavanja će se poboljšati, tvoje iskustvo i razumevanje istine će biti dublje nego sada i osetićeš šta je zapravo istina. Sada možda misliš: „Sve tradicionalne kulture koje potiču od Sotone i koje su se razvile iz kulturnog porekla svih etničkih grupa ovog sveta su pogrešne.” To je uopšten način da se to kaže, ali ti možda još uvek ne znaš koje od njih su pogrešne i zašto. Dakle, moraš detaljno analizirati i razumeti jednu po jednu, a zatim doći do tačke u kojoj možeš da ih otpustiš, da ih osudiš, da se potpuno odvojiš od njih i da ne živiš po njima već po Božjim rečima. Upravo sada, ti možeš samo u smislu tvoje subjektivne volje znati da te poslovice, uobičajene izreke, poznate maksime i one reči koje često naokolo kruže nemaju nikakve veze sa Božjim rečima i da nisu istina, ali kad god se nešto desi, ti i dalje nesvesno koristiš te reči kao osnovu za osudu drugih, za obuzdavanje sebe i za usmeravanje svog ponašanja. One ograničavaju tvoje misli i gledišta i manipulišu njima, što može izazvati probleme i uticati na tvoj ulazak u istinu. Iako se jednog dana te stvari od Sotone i dalje mogu pojaviti u tvom srcu, ako si u stanju da ih razaznaš, da živiš ne oslanjajući se na njih i da postupaš u skladu sa istina-načelima, zaista ćeš imati rast. Da li sada imaš takav rast? Ne još. Ako postoji izreka koju svi priznajete kao tačnu, i ako se slične izjave možda mogu naći u Božjim rečima – iako nisu izražene na potpuno isti način – možda ćeš pogrešno verovati da je ta izreka takođe istina i da je to isto što i Božje reči. Ako ti i dalje ne možeš jasno da sagledaš te stvari, a i dalje se držiš ljudskih reči i nisi voljan da ih se odrekneš, onda će ta izreka uticati na tvoj ulazak u istinu, jer to nisu Božje reči i ne mogu zameniti istinu.

Sada stalno besedim o tome šta je istina, što znači da sam ozbiljan sa vama. Da biste razumeli istinu, moramo uzeti različite ideje i gledišta ljudi, njihova dobra dela i njihove dobre namere, zatim neke ispravne izreke i zdravorazumske prakse na koje se ljudi oslanjaju da bi živeli, kao i neke ideje i gledišta iz tradicionalne kulture, i da ih sve detaljno analiziramo i razaznamo, da bi se videlo da li su zaista usklađene sa istinom i da li zaista imaju ikakve veze sa istinom. Ako veruješ da su istina, na čemu se zasniva ta tvrdnja? Ako ih okarakterišeš kao istinu zasnovanu na sotonskim teorijama i učenjima, onda si od Sotone. Ako te stvari nisu usklađene sa istinom, onda dolaze od Sotone, pa treba detaljno da analiziraš šta je tačno njihova suština. Posebno treba imati ispravno razumevanje i ispravan stav prema mnogim izrekama i gledištima u tradicionalnoj kulturi koji se prenose usmenim putem sa kolena na koleno. Samo na taj način ljudi mogu

zaista razumeti i znati šta je zaista istina, i razumeti šta tačno Bog zahteva od ljudi, i razumeti šta stvarno znači fraza „Sve što Bog kaže je istina". Istovremeno, to takođe omogućava ljudima da znaju zašto – s obzirom na to da ljudi imaju ta gledišta i izreke koje su navodno usklađene sa moralnom etikom, humanošću i sekularnim konvencijama međuljudskih odnosa, i s obzirom na to da imaju te ideje, gledišta i izreke da se na njih oslanjaju u životu – Bog i dalje izražava istine da bi spasio ljude, i štaviše, zašto Bog kaže da samo istina može spasiti ljude i da samo istina može promeniti ljude. Jasno je da se ovde mogu naći istine. U najmanju ruku, jedna stvar je da ideje, gledišta i izreke na koje se ljudi oslanjaju u životu potiču od iskvarenog čovečanstva, da su sažete od strane iskvarenog čovečanstva, da su to ljudske predstave i zamisli i da nemaju nikakve veze sa istinom. Štaviše, te stvari su u suštini u suprotnosti sa istinom i imaju neprijateljski odnos prema njoj. One ne mogu zameniti istinu, sigurno nisu istina niti će ikada biti istina. Iz Božje perspektive, ove stvari su definisane kao pogrešne i osuđene, i uopšte nisu istina. Božja dela i istina koju Bog izražava nemaju nikakve veze sa tim stvarima. Naime, istina koju Bog izražava nema ni najmanje veze sa sekularnim konvencijama iskvarenog čovečanstva o ljudskim odnosima ili o tradicionalnim kulturama ljudi, njihovim idejama, gledištima i dobrim delima, niti sa njihovim definicijama morala, dostojanstva i pozitivnih stvari. Izražavajući istinu, Bog izražava Svoju narav i suštinu; Njegovo izražavanje istine se ne temelji na raznim pozitivnim stvarima i izjavama u koje ljudi veruju, a koje je čovečanstvo saželo. Božje reči su Božje reči; Božje reči su istina. One su jedina osnova i zakon prema kojima ljudski rod postoji, a sva ona takozvana načela koja potiču od čoveka pogrešna su, apsurdna i Bog ih osuđuje. Ona ne nailaze na Njegovo odobravanje, a još manje predstavljaju poreklo ili osnovu Njegovih izjava. Kroz Svoje reči Bog izražava Svoju narav i Svoju suštinu. Sve reči koje Bog izražava jesu istina, jer On ima suštinu Božju i On je stvarnost svih pozitivnih stvari. Bez obzira na to kako ovaj iskvareni ljudski rod pozicionira ili definiše Božje reči, kako ih posmatra ili razume, Božje reči su večna istina i to je činjenica koja se nikada ne menja. Bez obzira na to koliko je Božjih reči izgovoreno i bez obzira na to u kojoj meri ih ovaj iskvareni, rđavi ljudski rod osuđuje i odbija, zauvek ostaje činjenica koja je nepromenljiva: Božje reči će uvek biti istina i čovek to nikada neće moći da promeni. Čovek na kraju mora da prizna da su Božje reči istina, a da tradicionalna kultura i naučno znanje koje ljudski rod ceni nikada ne mogu postati pozitivne stvari i da nikada ne mogu postati istina. Ovo je apsolutno tačno. Tradicionalna kultura ljudskog roda i strategije preživljavanja neće, usled promena ili protoka vremena, postati istina, niti će zbog osuđivanja ili zaborava od strane ljudskog roda reči Božje postati reči čovekove. Istina je uvek istina; ova suština se nikada neće promeniti. Koja je činjenica ovde prisutna? Reč je o tome da sve ove uobičajene izreke koje je ljudski rod rezimirao imaju svoje izvorište u Sotoni i ljudskim uobraziljama i predstavama ili proističu iz ljudske naprasitosti i iskvarenih naravi ljudi, i nemaju nikakve veze sa pozitivnim stvarima. Sa druge strane, reči Božje jesu izrazi Božje suštine i identiteta. Iz kog razloga On izražava ove reči? Zašto kažem da su one istina? Razlog

je u tome što je Bog suveren nad svim zakonima, pravilima, korenima, suštinama, stvarnostima i tajnama svih stvari. Čvrsto ih drži u Svojoj ruci. Prema tome, jedino su Bogu poznata pravila, stvarnosti, činjenice i tajne svih stvari. Bog zna poreklo svih stvari i Bog zna koji je tačno koren svih stvari. Najtačnije su jedino definicije svih stvari predstavljenih u Božjim rečima, i samo su Božje reči merila i načela za život ljudskih bića i istine i kriterijumi prema kojima ljudska bića mogu živeti; dok su sotonski zakoni i teorije na koje se čovek oslanjao da živi otkako ga je Sotona iskvario istovremeno suprotni činjenici da je Bog suveren nad svim stvarima i činjenici da je suveren nad zakonima i pravilima svih stvari. Sve čovekove sotonske teorije proizilaze iz njegovih predstava i zamisli, a one su od Sotone. Kakvu ulogu igra Sotona? Prvo, on se predstavlja kao istina; zatim, on ometa, uništava i gazi sve zakone i pravila svih stvari koje je Bog stvorio. Prema tome, ono što dolazi od Sotone savršeno odgovara Sotoninoj suštini i ispunjeno je Sotoninom rđavom namerom, lažima i pretvaranjem, kao i Sotoninom zauvek nepromenljivom ambicijom. Bez obzira na to da li iskvareni ljudi mogu da razaznaju te Sotonine filozofije i teorije, bez obzira na to koliko ljudi propagira, promoviše i sledi te stvari i bez obzira na to koliko godina i vekova im se iskvareno čovečanstvo divilo, obožavalo ih i propovedalo o njima, one neće postati istina. Budući da je njihova suština, poreklo i izvor Sotona, koji je neprijateljski nastrojen prema Bogu i prema istini, te stvari stoga nikada neće postati istina – one će uvek biti negativne stvari. Kada nema istine sa kojom se mogu porediti, one mogu proći kao dobre i pozitivne stvari, ali kada se istina koristi za njihovo razotkrivanje i detaljnu analizu, one nisu nepogrešive, ne mogu da izdrže ispitivanje i to su stvari koje se brzo osude i odbiju. Istina koju je Bog izrazio tačno se podudara sa potrebama normalne ljudskosti ljudi stvorenih od Boga, dok su stvari koje Sotona usađuje ljudima upravo u suprotnosti sa potrebama normalne ljudskosti ljudi. One čine da normalna osoba postane nenormalna i postane ekstremna, uskogruda, nadmena, budalasta, rđava, nepopustljiva, zlobna, pa čak i nepodnošljivo ohola. Postoji tačka u kojoj to postaje toliko ozbiljno da ljudi postanu poremećeni i da čak ni ne znaju ko su. Oni ne žele da budu normalni ili obični ljudi i umesto toga insistiraju na tome da budu nadljudi, ljudi sa posebnim moćima ili ljudska bića na visokom nivou – te stvari su iskrivile ljudskost ljudi i njihov instinkt. Istina čini ljude sposobnim da instinktivno postoje u skladu sa pravilima i zakonima normalne ljudskosti i svim tim pravilima koje je Bog uspostavio, dok te takozvane uobičajene poslovice i obmanjujuće izreke upravo teraju ljude da se okrenu protiv ljudskog instinkta i izbegavaju zakone koje je Bog uredio i formulisao, čak do te mere da teraju ljude da skrenu sa koloseka normalne ljudskosti i da urade neke ekstremne stvari koje normalni ljudi ne bi trebalo da rade niti da o njima razmišljaju. Ti sotonski zakoni ne samo da iskrivljuju ljudskost ljudi, već i čine da ljudi izgube svoju normalnu ljudskost i instinkt normalne ljudskosti. Na primer, sotonski zakoni kažu: „Čovekova sudbina je u njegovim rukama” i „Sreća se stvara sopstvenim rukama”. To je protivno Božjoj suverenosti i protivno ljudskom instinktu. Kada ljudsko telo i instinkt dostignu granicu, ili kada je njihova sudbina dostigla kritičnu tačku, ljudi koji zavise od

tih Sotoninih zakona nisu u stanju da to izdrže. Većina smatra da je pritisak premašio njihovu granicu i prevazišao ono što njihov um može da podnese, a na kraju neki ljudi postanu šizofreni. Ljudi koji trenutno polažu prijemne ispite na fakultetu trpe ogroman pritisak koji ti ispiti donose. Fizičko stanje i mentalni kvaliteti ljudi su različiti; jedni se mogu prilagoditi takvom sistemu, dok drugi ne mogu. Na kraju, neki ljudi postanu depresivni, dok drugi postanu šizofreni, pa čak i skaču sa zgrada i počine samoubistvo – svašta se dešava. Kako nastaju te posledice? Razlog je taj što Sotona zaluđuje ljude terajući ih da teže slavi i dobiti, što im šteti. Ako ljudi mogu da žive prirodno u skladu sa pravilima koja je postavio Bog, da žive prema načinu koji je Bog uredio za ljude, da čitaju Božje reči i žive pred Bogom, da li će postati poremećeni? Hoće li trpeti toliki pritisak? Naravno da neće. Bog obavlja Svoje delo da bi ljudi razumeli istinu, odbacili svoje iskvarene naravi i pokorili se Božjoj suverenosti i uređenjima. Na taj način ljudi mogu da žive pred Bogom, bez pritiska, i da dobiju samo slobodu i oslobađanje. Čovečanstvo je stvorio Bog, a samo Bog zna ljudski instinkt i sve o ljudima. Bog koristi pravila koja je formulisao da bi vodio ljude i obezbedio njihove potrebe, dok Sotona to upravo ne čini. On tera ljude da krše sva ta pravila i primorava ih da budu nadljudi i vanserijski ljudi. Zar to nije poigravanje sa ljudima? Ljudi su zapravo normalni i obični ljudi – kako mogu biti nadljudi ili ljudi sa posebnim moćima? Zar to ne uništava ljude? Koliko god da se boriš, koliko god da su velike tvoje ambicije i želje, ne možeš postati natčovek ili osoba sa posebnim moćima. Čak i ako upropastiš sebe do te mere da izgubiš sav privid ljudskosti, ne možeš postati natčovek ili osoba sa posebnim moćima. Kakvu god karijeru čovek treba da ima u životu, Bog ju je unapred odredio. Ako ne živiš u skladu sa zakonima i pravilima koje je formulisao Bog, već umesto toga odabereš Sotonine obmanjujuće i đavolske reči i težiš da budeš natčovek ili osoba sa posebnim moćima, moraćeš da trpiš muke i da umreš. To znači da, ako odlučiš da prihvatiš da te Sotona uništi, gazi i iskvari, onda je sve što trpiš posledica tvojih sopstvenih postupaka, to je ono što zaslužuješ i to je tvoja sopstvena volja. Neki ljudi polažu prijemni ispit na fakultetu, padnu dva ili tri puta, i na kraju polude zato što ga nikada ne polože. Da li je to nešto što su sami sebi nametnuli? Zašto želiš da polažeš prijemni ispit za fakultet? Nije li to samo da bi se izdigao iznad ostalih, i da odaš čast svojim precima? Ako napustiš ta dva cilja – da se izdigneš iznad ostalih i da doneseš čast svojim precima – i ne juriš za tim stvarima, već umesto toga pređeš na ispravan cilj, neće li pritisak tada nestati? Ako prihvatiš iskvarenost od Sotone i ako prihvatiš sve te ideje i gledišta iz nje, onda će tvoje telo morati da izdrži sve vrste bola i to neće biti ništa manje nego što zaslužuješ! Ta posledica je tvoj lični izbor i tvoja sopstvena odluka. To nije predodređeno od Boga. Bog ne čini da tako živiš. Božje reči su već razjasnile stvari, a ti si taj koji ne postupaš u skladu sa Božjim rečima. Postoji granica onoga što čovekovo telo, snaga volje i mentalni kvaliteti mogu da izdrže, ali ljudi sami to ne shvataju i misle drugačije, pa čak i kažu da je njihova sudbina u njihovim rukama, ali na kraju ne uspeju da preuzmu kontrolu nad svojom sudbinom i umesto toga umru jadnom i tragičnom smrću. Kako to znači držati sudbinu u

svojim rukama? Tako Sotona koristi sve vrste pogrešnih ideja i svakakve jeresi i zablude da iskvari ljude. Ljudi to ni sami ne znaju, čak im je i dobro, pa misle: „Društvo stalno napreduje, treba da idemo u korak sa vremenom i prihvatimo svu tu pozitivnu energiju." To su potpuno đavolje reči. Kako može postojati pozitivna energija u demonskom svetu nevernika? Sve je to negativna energija, sve je rak i sve je tempirana bomba. Ako prihvatiš te stvari, moraćeš da snosiš njihove štetne posledice i Sotona će morati da te muči i uništi. To je ono što dolazi ako se ne teži istini. Kakav dobar kraj može biti ako slediš Sotonu? Sotona će učiniti sve što može da te otruje i ubaci otrov u tebe. Bog te spašava; Sotona ti šteti. Bog leči tvoje bolesti; Sotona ubacuje otrov u tebe da bi te učinio bolesnim. Što više otrova prihvatiš od Sotone, to ti je teže da prihvatiš istinu. To je jednostavno tako. Ovde se završava naša beseda na temu šta je istina. Sada ćemo besediti o drugoj temi.

Detaljna analiza načina na koji antihristi svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije, nikada ne uzimajući u obzir interese Božje kuće, nego čak izdajući te interese u zamenu za ličnu slavu

I. Šta su Božji, a šta ljudski interesi

Ovog puta ćemo u zajedništvu razgovarati o devetoj stavci različitih ispoljavanja antihrista – svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu. U svakodnevnom životu često ističemo Božje interese i interese Božje kuće. Međutim, neki ljudi često imaju tendenciju da ne uzimaju u obzir interese Božje kuće, već u svim stvarima u prvi plan i u centar stavljaju sopstvene interese. Ti ljudi su naročito sebični. Osim toga, kada se bave određenim poslovima, oni često štite sopstvene interese na štetu interesa Božje kuće, do te mere da čak Božjoj kući postavljaju indirektne zahteve da bi udovoljili sopstvenim željama. Koja je reč ovde ključna? O čemu se prvenstveno govori? (O interesima.) Šta se podrazumeva pod „interesima"? Šta taj izraz sadrži? Šta se smatra ljudskim interesima? Šta obuhvataju ljudski interesi? Status, ugled i stvari povezane sa materijalnim interesima. Kada, na primer, neko navede druge na stranputicu da bi izazvao njihovo divljenje i obožavanje, on sledi sopstvene psihološke interese; postoje i materijalni interesi, koje ljudi ostvaruju iskorišćavanjem drugih, ubiranjem plodova tuđeg rada ili krađom imovine Božje kuće, da navedemo samo nekoliko primera. Antihristi uvek traže isključivo dobit. Bez obzira na to da li slede psihološke ili materijalne interese, antihristi su pohlepni i nezasiti i pokušaće sve te stvari da prisvoje isključivo za sebe. Ljude najviše razotkrivaju pitanja koja se tiču njihovih interesa. Interesi su tesno povezani sa životom svakog čoveka i sve sa čim čovek svakodnevno dolazi u kontakt tiče se njegovih interesa. Kada, na primer, nešto kažete ili govorite o nekom pitanju, o kakvim je tu interesima reč? Kada dvoje ljudi diskutuju o

nekom problemu, tu se uvek postavlja pitanje ko je rečit a ko nije, koga drugi ljudi cene, a koga gledaju s visine, a postavlja se i pitanje različitih posledica njihovih različitih načina govora. Zar nije to pitanje interesa? Šta, dakle, ljudi rade kada ih zadese problemi te vrste? Daju sve od sebe da se istaknu, razbijaju glavu oko toga kako da svoje reči poslože tako da jasno objasne stvar, da što elegantnije izraze svoje misli, da zvuče prijatnije i da svom govoru daju strukturu, kako bi na ljude ostavili trajan utisak. Taj pristup, korišćenje svoje rečitosti, pameti i znanja da bi se zadobila tuđa naklonost i ostavio dubok utisak – to je neka vrsta interesa. Koje još aspekte sadrže interesi kojima ljudi streme? Kada obavljaju svoje uobičajene poslove, ljudi u svojoj glavi stalno nešto odmeravaju, računaju i razmišljaju, naprežu mozak da smisle koje su radnje u njihovom interesu, a koje nisu, koje mogu da unaprede njihove interese, a koje im barem ne škode, te koje mogu da im donesu najveću slavu i najveću materijalnu dobit i da od njih naprave najveće dobitnike. To su dva interesa za koje se ljudi bore kad god ih zadesi neki problem. Interesi kojima ljudi streme fokusirani su na ta dva aspekta i ni na šta više: s jedne strane, kako da ostvare što veću materijalnu korist i da druge iskoriste, ili da bar ne pretrpe gubitak; s druge strane, na psihološkom planu, kako da navedu ljude da se ugledaju na njih i da im se dive i kako da pridobiju srca ljudi. Ljudi su ponekad, da bi zadobili vlast i status, u stanju čak i da se odreknu materijalnih interesa – odnosno, spremni su da pretrpe manji gubitak da bi naknadno nad drugima stekli veću prednost. Ukratko, sve te stvari vezane za ugled, status, slavu i materijalna dobra ljudi spadaju u kategoriju ljudskih interesa i jesu interesi kojima ljudi streme.

Kakva je priroda ljudskog stremljenja ka tim interesima? Zašto ljudi streme ka tim stvarima? Je li opravdano stremiti ka njima? Je li razborito? Je li u skladu sa zahtevima koje Bog postavlja pred ljude? Je li to standard koji Bog zahteva od stvorenih bića? Da li Božje reči pominju da „treba da sledite sopstvene interese i da ih ostvarite u najvećoj mogućoj meri. Nemojte žrtvovati svoje interese samo zato što verujete u Boga i obavljate neku dužnost. Treba da negujete svoj status, ugled i moć i da ih zaštitite po svaku cenu. Ako ti Bog da status, treba da ga ceniš i da od njega načiniš svoju slavu, a ne svoju sramotu. To je Božji nalog koji ti je dat” – je li Bog to ikada rekao? (Nije.) Pošto u Božjim rečima nema ničeg sličnog, šta onda Bog u Svom srcu zahteva od stvorenih bića? Kako On zahteva da ljudi posmatraju interese? U jednom smislu, Bog želi da se ljudi odreknu svojih interesa – uopšteno rečeno; pored toga, Bog ljudima daje odgovarajuće puteve praktičnog delovanja u još mnogim aspektima, govori im kako da postupaju da bi sledili ispravan put, kako da praktično deluju kao što dolikuje stvorenim bićima, kakve poglede i stavove da imaju prema materijalnim stvarima, slavi i dobiti i kako da biraju. Podrazumeva se da, iako Božje reči ljudima ne govore direktno kako da posmatraju interese, one, s druge strane, između redova izražavaju Njegove konkretne poglede o interesima iskvarenog čovečanstva i vrlo jasno navode da ljudi treba da ostave svoje poglede po strani, da obavljaju poslove u skladu sa istina-načelima, da postupaju u skladu sa svojim položajem stvorenih bića i da znaju gde im je mesto. Da li Bog, u Svom

srcu, namerno ljude lišava njihovih interesa, kada od njih zahteva da postupaju na taj način? Ni slučajno. Neki kažu: „U crkvi se uvek govori o interesima božje kuće i interesima crkve, ali kako to da niko ne govori o interesima nas, ljudi? Ko se brine o našim interesima? Zar ne treba i mi da imamo ljudska prava? I mi moramo da ostvarimo bar neku malu dobit. Zašto i nama ne daju nešto malo? Kako to da svi interesi pripadaju bogu? Zar nije i bog sebičan?" Krajnje je buntovno i izdajnički reći tako nešto. Očigledno je da je pogrešno ovako govoriti. Nijedan čovek sa ljudskošću to sigurno ne bi rekao, već se samo đavoli usuđuju da izgovaraju raznorazne buntovne stvari. Drugi, opet, kažu: „Bog uvek ljudima govori da ne uzimaju u obzir svoje lične interese. Uvek kaže da ne treba da spletkare u svoju korist. Ljudi žele da se istaknu nekim postupkom ili uspehom, da bi ih svi obožavali. Bog kaže da je to ambicija. Ljudi žele da se bore za svoje interese, da jedu dobru hranu, uživaju u životu, da se prepuste telesnim zadovoljstvima i dostojanstveno žive među ljudskim rodom. Bog kaže da oni time samo hrane sopstvene interese i da moraju da ih ostave po strani. Ako ostavimo sve te interese po strani, kako ćemo bolje živeti?" Ako ljudi ne razumeju Božje namere, uvek će se opirati Njegovim zahtevima i uvek će biti u sporu sa Njim u vezi sa tim pitanjima. Slično se dešava sa pojedinim roditeljima, koji su pola života dirinčili da bi odgajili decu, pa su toliko umorni da su ih spopale sve moguće boljke. Oni se brinu da će ih telo izdati i da njihovu decu neće imati ko da izdržava, pa zato kupuju medicinske proizvode. Deca, pošto ne znaju kako stoje stvari, kada vide te proizvode, kažu: „Već godinama nisam kupio novu odeću, kako to da ti još uvek imaš novaca za medicinske proizvode? Treba da štediš taj novac da bih ja mogao da upišem fakultet." Da li ta primedba roditeljima povredi osećanja? Roditelji ne rade sve to iz sopstvenih interesa i ne rade to zato što žele da se prepuste telesnim zadovoljstvima ili da žive malo duže i malo udobnije, pa da u budućnosti uzmu udela u blagostanju svoje dece. Nisu to njihovi razlozi. Zarad čega oni to rade? Rade to zarad svoje dece. Deca to ne razumeju, pa čak i krive roditelje – zar to nije izdajnički? (Jeste.) Ako deca ne razumeju namere svojih roditelja, može između njih i roditelja doći do nesporazuma, koji mogu izazvati čak i svađu i povrediti roditeljska osećanja. A da li vi razumete Božje srce? To je pitanje razumevanja istine. Zašto Bog osuđuje običaj ljudi da hrane sopstvene interese i ambicije? Je li to zato što je Bog sebičan? Govori li Bog ljudima da ne slede sopstvene interese zato da bi ih učinio jadnima i bednima? (Ne govori.) Sigurno da ne govori. Bog želi da ljudi budu dobri; On dolazi da obavi Svoje delo spasenja ljudi da bi čovečanstvu podario blagoslove i ljude odveo na predivno odredište. Bog čini sve da bi ljudi zadobili istinu i život, i da bi ispunili uslove da prime Njegovo obećanje i Njegove blagoslove. Ali ljude je Sotona iskvario do srži, pa imaju iskvarene naravi i moraju mnogo da propate da bi zadobili istinu i život. Ako svako sledi lične interese i želi da živi dobar život da bi udovoljio ekstravagantnim željama tela, a ne ulaže trud u stremljenje ka istini, kakve će biti posledice? Ljudi neće biti u stanju da zadobiju istinu ni da budu pročišćeni i spaseni. Kakve će biti posledice ako ne budu spaseni? Svi će umreti u katastrofama. Je li ovo trenutak za prepuštanje telesnim užicima? Nije.

Svako ko ne zadobije istinu mora umreti. Stoga Bog od ljudi zahteva da se odreknu telesnih interesa i da streme ka istini. To je zarad njih samih, zarad njihovih života i njihovog spasenja. Kada jednom ljudi zadobiju istinu i budu spaseni, Božje obećanje i Njegovi blagoslovi stizaće u bilo koje vreme. Blagoslovi koje će Bog ljudima podariti su stotinama ili hiljadama puta veći od telesnih užitaka koje oni zamišljaju. Kako to da ih ljudi ne vide? Jesu li svi slepi za njih? Zašto, dakle, Bog uvek od ljudi zahteva da ostave svoje interese po strani i da štite Božje interese i interese Božje kuće? Ko ume da objasni to pitanje? (Bog zahteva da se ljudi odreknu ličnih interesa jer ih je Sotona iskvario i njihovi interesi nisu u skladu sa istinom. Kada od njih zahteva da štite interese Božje kuće, Bog ljude uči kako da se vladaju. On to radi i zbog toga što je sve Njegovo delo namenjeno spasenju ljudi, a ako neko ne ume da štiti interese Božje kuće, on ne zaslužuje da ga nazivaju ljudskim bićem.) U tome što kažete ima nekoliko praktičnih aspekata. (Hteo bih i ja nešto da dodam. Bio sam opsednut slavom, dobiti i statusom. Smatrao sam da sam nadaren i da treba da budem unapređen u nadzornika. Ali svaki put kada bi došli izbori, ja bih izgubio, a u srcu sam se žalio na Boga – zašto mi Bog nije ispunio tu jednu sitnu želju? Kada sam, kasnije, doživeo neke neuspehe, počeo sam da čitam Božje reči i da razmišljam o sebi i tada sam prepoznao da sam, zbog svog stremljenja ka slavi, dobiti i statusu, često osećao zavist i ulazio u sukobe, te da nisam složno sarađivao sa braćom i sestrama. Ne samo da nisam nimalo napredovao u životu, već sam i prouzrokovao gubitke u radu Božje kuće. Shvatio sam da stremljenje ka slavi, dobiti i ličnim interesima nije ispravan pogled na život niti ispravan cilj, već je to pogrešan stav koji Sotona uliva u ljude da bi ih naveo na stranputicu, pa su takve težnje veoma opasne. Bog ljudima ne govori da ne streme ka slavi, dobiti i statusu zato što želi da im izaziva nevolje, niti zato što želi da bude strog prema njima, već zato što je to vrlo opasan put, pa čovek koji se upusti u takvu potragu može završiti samo praznih rukava.) Šta mislite, o kakvoj opasnosti on govori kada kaže „praznih rukava" i „vrlo opasan"? Da li se zaista radi samo o tome da će čovek završiti praznih rukava i ni o čemu više? Kakav je to put? (Put ka uništenju.) Takva potraga je put otpora Bogu. To nije stremljenje ka istini, već stremljenje ka statusu i prestižu. To je koračanje putem antihrista. Ma koliko mislio da su tvoje želje i težnje opravdane, to nije ono što Bog hoće, nije to takva potraga. Bog ne želi da ideš tim putem. Ako insistiraš na tome da se držiš svog puta, krajnji ishod će biti da ćeš ne samo završiti praznih rukava, već i krenuti putem otpora Bogu. Kakva opasnost vreba na tom putu? Opiraćeš se Bogu, planućeš na Njega, suprotstavićeš Mu se i usprotiviti, a ishod će biti uništenje. Ima li nešto da se doda? (Bože, ja bih hteo nešto da dodam. Bog je maločas pitao zašto Bog ne želi da ljudi štite svoje interese, već interese Božje kuće? Koliko ja razumem, Bog je sve stvorio i sve dolazi od Boga. Bog je sve stvari stvorio za ljude. Ma šta da On radio – uključujući i to što se dva puta ovaplotio da bi obavio svoje delo, kao i Njegov sadašnji rad na osnivanju crkve – sve je to u stvari u svrhu spasenja ljudi. Kada ljudi poveruju u Boga, kada počnu da žive crkvenim životom i postanu kadri da obavljaju svoje dužnosti, oni stiču put spasenja. Stoga, kada Bog od

nas traži da ostavimo lične interese po strani, to nije lišavanje, jer mi sami na kraju krajeva imamo korist od toga da štitimo Božje interese i interese Božje kuće.) Baš dobro. Opšte značenje onoga što ste podelili u zajedništvu je u osnovi tačno. Neki ljudi govore o svojim ličnim iskustvima, a drugi o tome govore iz teorijske perspektive. Uglavnom, ono što ste vi razumeli je, okvirno, da su Božji interesi opravdani, a ljudski interesi nisu. Samo se Božji interesi mogu nazvati interesima, dok ljudski interesi ne bi uopšte trebalo da postoje. U prvom redu, „ljudski interesi" – ta fraza, taj izraz, ta činjenica – nisu nešto u čemu bi ljudi trebalo da uživaju. Božji interesi dolaze pre svega ostalog i treba ih štititi. To je u osnovi ono što ste vi razumeli. To znači da ljudi treba da imaju obavezu da štite Božje interese i da treba ispravno da ih posmatraju, dok ljudske interese treba posmatrati s prezirom i treba da budu oduzeti, jer i nisu baš naročito časni. Sa ljudske tačke gledišta – pošto ljudi u osnovi imaju iskvarene naravi kojima su iznutra ukaljani – svi ljudski interesi, ma kako da na njih gledate, bilo da su primetni ili neprimetni, spadaju u kategoriju neopravdanog. Stoga, bez obzira na to da li su ljudi u stanju da ljudske interese ostave po strani, oni su subjektivno već uvideli da ih treba ostaviti po strani i da su Božji interesi ono za šta se treba boriti i što treba štititi. Po tom pitanju postoji opšta saglasnost. Sada kada smo postigli opštu saglasnost, hajde da u zajedništvu porazgovaramo o tome šta su tačno Božji interesi.

Šta su tačno Božji interesi? Mogu li se izjednačiti Božji interesi, interesi Božje kuće i interesi crkve? Može se reći da je „Bog" naziv, ali i sinonim za Božju suštinu. A šta su onda „Božja kuća" i „crkva"? Božja kuća je prilično širok pojam, dok je crkva uži pojam. Mogu li se izjednačiti Božji interesi, interesi Božje kuće i interesi crkve? (Ne mogu.) Neki kažu da ne mogu, ali da li u stvari mogu? Jesu li upravne odluke Božje kuće, upravne odluke crkve i upravne odluke koje proglašava Bog – ista stvar? (Jesu.) Ista su stvar. Sa te tačke gledišta, sva tri interesa mogu se izjednačiti. Božja kuća nastaje tek sa Bogom i Njegovim izabranim narodom, a crkva nastaje tek sa tim izabranim narodom Božje kuće. Crkva je uža „podređena jedinica" Božje kuće. Božja kuća je širi pojam, dok je crkva uži pojam. Mogu li se izjednačiti Božji interesi, interesi Božje kuće i interesi crkve? Mislite li da ih treba izjednačiti? Ne znate? Hajde onda da probamo prvo da ih izjednačimo da bismo ih analizirali. Na primer, slava Božja je Božji interes. Da li bi bilo u redu reći da je to slava Božje kuće? (Ne bi.) Ne bi bilo u redu. Božja kuća je ime, ona ne predstavlja suštinu Boga. Da li bi bilo u redu reći da je slava Božja – slava crkve? (Ne bi.) Očigledno je da ni to ne bi bilo u redu. Slava crkve je slava sve braće i svih sestara. Izjednačiti je sa slavom Božjom bilo bi nečuveno. Ljudi nisu u stanju da nose tu slavu, a nisu ni Božja kuća ni crkva. Sa te tačke gledišta, mogu li se izjednačiti Božji interesi, interesi Božje kuće i interesi crkve? (Ne mogu.) Ne mogu. S druge strane, mogu li se izjednačiti jedan deo Božjeg dela, deo rada Božje kuće i deo crkvenog rada? Na primer, Bog ljudima kaže da propovedaju jevanđelje i da propagiraju Božje reči. To je Božja namera i Božji nalog dat ljudima. Kada je taj nalog dat Božjoj kući, može li se takav rad izjednačiti sa delom koje Bog planira da obavi? Jedan deo Božjeg dela je i ono što On

nalaže, a taj konkretan deo može se izjednačiti sa delom koje Bog planira da obavi. A kada je taj nalog dat crkvi, može li se onda izjednačiti sa Božjim delom? (Može.) Tako je, može. Jedan od ta dva primera odnosi se na deo Božje suštine, pa u tom slučaju ne može da se stavi znak jednakosti između Boga, Božje kuće i crkve. Drugi primer odnosi se na Božje delo, Božji nalog i, konkretnije, Božje zahteve koje On postavlja pred svakoga – između tih stvari može se staviti znak jednakosti. Kada je reč o stvarima koje se tiču slave Božje, Božjeg identiteta, Božje suštine i Božjeg svedočanstva, mogu li se izjednačiti Bog, Božja kuća i crkva? (Ne mogu.) Božja kuća i crkva ne mogu posedovati to svedočanstvo i tu slavu i ne mogu se izjednačiti sa Bogom, ali kada je reč o nekom konkretnom poslu ili određenom nalogu, između njih se može staviti znak jednakosti. Prethodno smo u zajedništvu razgovarali o interesima Božje kuće i crkve, o kojima smo mnogo govorili. Danas ćemo se usredsrediti na razgovor o tome šta su tačno Božji interesi i koje su tačno stvari koje su ljudima nepoznate, na koje oni nikada nisu ni pomislili, a koje su tesno povezane sa Bogom i spadaju u Božje interese. Bilo da je u pitanju neka imenica, izreka ili nešto povezano sa Božjom suštinom i identitetom, koje stvari spadaju u Božje interese? (Slava Božja.) Slava Božja definitivno jeste, svedočanstvo koje Bog dobija od ljudi. Šta još? Božje delo, Božji plan upravljanja, Božje ime, Božje svedočanstvo, Božji identitet i Božji status – sve to su Njegovi interesi. Kada je reč o Bogu, koja je najdragocenija stvar koju On želi da zaštiti? Je li to ime Božje, slava Božja, svedočanstvo Božje ili su to Božji identitet i status? Šta je to tačno? Božji plan upravljanja u cilju spasenja čovečanstva najdragocenija je stvar koju Bog želi da zaštiti. Božji plan upravljanja za period od šest hiljada godina je celokupno delo koje Bog planira da ostvari u ovom periodu od šest hiljada godina. To je za Boga najvažnije. Može se reći da bi to trebalo da bude onaj Božji interes koji je vidljiv očima stvorenih ljudskih bića. Tu je praktično kraj onoga što su ljudi manje ili više kadri da razumeju o Božjim interesima i onoga što treba da razumeju. Hajde da sada govorimo o interesima Božje kuće. Kada je reč o interesima Božje kuće, pored imena Božjeg, slave Božje i svedočanstva Božjeg, šta je još Bog naložio čovečanstvu da zaštiti? (Božji plan upravljanja.) Tako je, najveći Božji nalog dat čovečanstvu ujedno je i najveći interes Božje kuće. Koji je, dakle, taj interes? To je Božji plan upravljanja za period od šest hiljada godina koji treba da se sprovede među ljudskim rodom, a on, naravno, obuhvata razne aspekte. Šta, dakle, obuhvata? Obuhvata osnivanje i formiranje crkve i postavljanje starešina i delatnika na svim nivoima crkve, kako bi razni segmenti rada crkve i rad na širenju Božjeg jevanđelja mogli neometano da se odvijaju – sve to obuhvataju interesi crkve. To su najvažnije stvari među Božjim interesima, interesima Božje kuće i interesima crkve, o kojima često govorimo. Da se Božje delo širi, da se Božji plan upravljanja neometano odvija, da se Božja namera i Božja volja neometano vrše među ljudskim rodom i da se reči Božje šire, prenose i propagiraju među što većim brojem ljudi, kako bi što više ljudi došlo pred Boga – to su ciljevi i srž sveg Božjeg dela. Pa stoga, sve što se tiče interesa Božje kuće i interesa crkve svakako se mora ticati i Božje volje i

Božjeg plana upravljanja. Konkretno, radi se o tome da li Božje delo, u svako doba i u svakoj fazi, može da se odvija neometano i da se širi, kao i da li se glatko prenosi i napreduje među ljudskim rodom. Ako se sve to odvija normalno, onda će interesi Božje kuće i crkve biti zaštićeni, kao i slava Božja i svedočanstvo Božje. Ako je, pak, Božje delo u Božjoj kući i u crkvi onemogućeno i ne može neometano da se odvija, pa su onemogućeni i Božja namera i delo koje Bog planira da obavi, sigurno je da će to naškoditi i interesima Božje kuće i crkve – te stvari su povezane. To će reći da je, kada su interesi Božje kuće i crkve u velikoj meri oštećeni ili onemogućeni, izvesno da će i Božji plan upravljanja biti ozbiljno osujećen, a veliku štetu će pretrpeti i Božji interesi.

Pošto smo završili razgovor u zajedništvu o tome šta su Božji interesi, hajde da sada razgovaramo o ljudskim interesima. Maločas smo nešto malo rekli o ljudskim interesima, ali hajde da sada govorimo o prirodi ljudskih interesa, da bismo ih definisali i okarakterisali. Zašto Bog od ljudi zahteva da ostave svoje interese po strani? Zar ljudi nemaju pravo na svoje interese? Zar Bog ljudima ne daje to pravo? Zar ljudi ne zaslužuju to pravo? Zar nije tako? Ako posmatramo ovo pitanje sa nekoliko tačaka gledišta ljudskih interesa o kojima smo maločas govorili, zarad čega ljudi streme određenim interesima? (Zarad sebe.) „Zarad sebe" je previše uopšteno. Ko su uopšte oni? (Sotone.) Ako ljudi razumeju istinu i kadri su da žive prema istini, pa postignu promenu naravi i budu spaseni, a zatim streme ka onom što oni žele, hoće li to stremljenje biti u skladu sa Bogom? Ali pre nego što se promene i budu spaseni, jedine stvari ka kojima ljudi streme su slava i dobit, kao i mnoštvo aspekata vezanih za telo; sve to je neprijateljski nastrojeno prema istini i u suprotnosti je sa njom, to je pravo kršenje istine, sušta suprotnost istini. Ako neko kaže da voli istinu i da stremi ka njoj, ali u suštini cilj kojem stremi jeste da se istakne, da se pohvali, da ljudi steknu visoko mišljenje o njemu i da ostvari sopstvene interese, pa svoju dužnost ne obavlja zato da bi se pokorio Bogu i da bi Mu udovoljio, već zato da bi stekao slavu, dobit i status, onda je to stremljenje neopravdano. S obzirom na to, kada je reč o radu crkve, jesu li postupci takvog čoveka prepreka ili doprinose napretku rada crkve? Očigledno je da su prepreka; ne doprinose napretku. Neki će ljudi mahati zastavom obavljanja crkvenog rada, a istovremeno će stremiti ka vlastitoj slavi, dobiti i statusu, baviti se vlastitim poslom, formiraće vlastitu grupicu, svoje malo carstvo – vrše li takvi ljudi svoju dužnost? Sav posao koji oni obavljaju suštinski prekida, ometa i narušava crkveni rad. Koja je posledica njihovog stremljenja ka slavi, dobiti i statusu? Prvo, ono utiče na to kako Božji izabrani narod normalno jede i pije Božje reči i razume istinu, ometa njegov život-ulazak, sprečava ga da zakorači na pravi put vere u Boga i vodi ga na pogrešan put – što izabranicima škodi i vodi ih u propast. A kako to na kraju utiče na crkveni rad? Tako što ga ometa, nanosi mu štetu i ruši ga. To je posledica ljudskog stremljenja ka slavi, dobiti i statusu. Kada čovek na taj način obavlja svoju dužnost, zar se to ne može definisati kao koračanje putem antihrista? Kada Bog od ljudi traži da ostave po strani slavu, dobit i status, ne radi se o tome da ih On lišava prava na izbor; naprotiv, On to čini zato što ljudi, stremeći ka

slavi, dobiti i statusu, prekidaju i ometaju rad crkve i život-ulazak Božjeg izabranog naroda, pa mogu čak i da utiču na to kako veći broj ljudi jede i pije Božje reči, razume istinu i na taj način zadobija Božje spasenje. To je neosporna činjenica. Kada ljudi streme ka sopstvenoj slavi, dobiti i statusu, sigurno je da neće stremiti ka istini i da neće odano ispuniti svoju dužnost. Govoriće i postupati isključivo u cilju sticanja slave, dobiti i statusa i sav njihov rad, bez najmanjeg izuzetka, biće posvećen tom cilju. Ponašati se i delovati na taj način bez ikakve sumnje znači koračati putem antihrista; to je prekidanje i ometanje Božjeg dela, a sve raznorazne posledice takvog delovanja ometaju širenje jevanđelja carstva i sprovođenje Božje volje u crkvi. Stoga se može sa izvesnošću reći da je put kojim koračaju oni koji streme ka slavi, dobiti i statusu – put otpora Bogu. To je namerni otpor Bogu, protivrečenje Bogu – to je saradnja sa Sotonom u opiranju i protivljenju Bogu. Takva je priroda ljudskog stremljenja ka slavi, dobiti i statusu. Greška koju prave ljudi koji streme ka svojim ličnim interesima jeste što su ciljevi kojima oni streme ciljevi Sotone, to su rđavi i nepravedni ciljevi. Kada ljudi streme ka ličnim interesima kao što su slava, dobit i status, oni i ne znajući postaju Sotonino oruđe, Sotonin odušak i, štaviše, njegovo otelotvorenje. Oni u crkvi igraju negativnu ulogu; uticaj koji imaju na rad crkve, na normalan crkveni život i normalno stremljenje Božjeg izabranog naroda je taj da ih ometaju i nanose im štetu; imaju štetan i negativan uticaj. Kada neko stremi ka istini, on je kadar da bude obziran prema Božjim namerama i Njegovom bremenu. Kada takav čovek obavlja svoju dužnost, on na sve načine podržava rad crkve. U stanju je da uzdiže Boga i da svedoči o Njemu, donosi korist braći i sestrama, podržava ih i snabdeva, a Bog stiče slavu i svedočanstvo, što posramljuje Sotonu. Usled njegovog stremljenja, Bog stiče jedno stvoreno biće koje je istinski kadro da se boji Boga i da se kloni zla, kao i da obožava Boga. Zahvaljujući, između ostalog, i njegovom stremljenju, sprovodi se Božja volja, a Božje delo napreduje. U Božjim očima, takvo je stremljenje pozitivno i bez skrivenih namera. Takvo je stremljenje od ogromne koristi Božjim izabranicima i u celosti blagotvorno za rad crkve, doprinosi napretku stvari, pa ga Bog odobrava.

Sada ćemo u zajedništvu razgovarati o Božjim interesima, interesima Božje kuće i interesima crkve. Hajde da za sada ne govorimo o tome da li te tri vrste interesa mogu imati nešto zajedničko, odnosno, da li, kada govorimo o jednoj od njih, možemo da je izjednačimo sa drugim dvema. Hajde da prvo govorimo o Božjim interesima. Upravo sam pomenuo da Božji interesi obuhvataju slavu Božju, Božje svedočanstvo, Božje ime i, najvažnije među njima, Božji plan upravljanja i širenje Božjeg dela, koji su, što se tiče Boga, najveće i najznačajnije stvari. Hajde da, za sada, ne pominjemo slavu Božju, ime Božje i svedočanstvo Božje, koji su od čoveka dosta udaljeni. Hajde da prvo govorimo o Božjem delu. Kakvo to delo Bog u stvari obavlja? Šta je sadržina Božjeg dela? Kakva je priroda Božjeg dela? Šta Božje delo donosi ljudskom rodu? Kako ono tačno utiče na ljudski rod? Hajde da najpre razgovaramo o tim stvarima. Šta je, dakle, tačno Božje delo? (Spasenje ljudskog roda.) Ta se tema ne može promeniti, svrha dela se ne može promeniti, a to je spasenje ljudskog roda, koji je pod Sotoninom vlašću i Sotona ga je

duboko iskvario. To delo ima za cilj da spase jednu grupu ljudi koju je Sotona do te mere duboko iskvario da je lišena svakog privida ljudskosti, grupu ljudi punu Sotoninih iskvarenih naravi i naravi koje se opiru Bogu, kako bi se promenila i dobila ljudsko obličje, razumela istinu, razumela i shvatila šta je pravično a šta nepravično, koje su stvari pozitivne, a koje negativne, kako ljudi treba da žive da bi proživeli obličje pravih ljudi i kako da zauzmu položaj koji je Bog za njih predodredio. To je osnovna sadržina Božjeg dela, koju svi vi znate u teoriji. Ako istinski razumete Božju nameru, trebalo bi da znate da li Bog donosi sud o ljudima da bi ih osudio i uništio, ili, pak, da bi ih pročistio i usavršio, kao i da li Bog o ljudima donosi sud i grdi ih da bi ih gurnuo u ognjenu jamu, ili, pak, da bi ih spasao i odveo u svetlost. Svi vidimo da Bog izražava tolike istine, razotkriva razna ljudska iskvarena stanja, ispravlja ljudska odstupanja u veri i ljudske predstave o veri, te vodi ljude ka razumevanju istine i životu po Božjim rečima, kao i ka tome da prožive obličje pravih ljudskih bića. Vidimo i da su među Božjim izabranicima već postignuti određeni rezultati. Bog razotkriva ljudsku nadmenu narav i sprečava ljude da postanu nadljudi ili veliki ljudi, a omogućava im da postanu istinska stvorena bića i ljudi obdareni savešću i razumom; Bog razotkriva licemernu suštinu fariseja, omogućava ljudima da vide njihova licemerna lica i uvodi ljude u istina-stvarnost Božjih reči; Bog razotkriva besmislenost tradicionalne kulture, stege koje ona stavlja na ljude i štetu koju im nanosi, kako bi oni mogli da se oslobode stega tradicionalne kulture i budu u stanju da prihvate istinu i da žive prema Božjim rečima… Sve se to može sažeti na sledeći način: Božje delo spasenja ljudi sastoji se u tome da se iz trendova zlog sveta ljudi vrate Božjoj kući, pa da se zatim oni marljivo podučavaju i opskrbljuju istinom i životom kako bi razumeli i spoznali prava načela vladanja i ispravne načine vladanja, te se izbavili od štete koju im nanose Sotonini zli trendovi i razne sotonske filozofije i sotonski otrovi. Od početka pa do današnjeg dana, Bog je obavio razne oblike dela, od Njegovog dela iz Doba zakona, preko Njegovog dela iz Doba blagodati, pa do dela suda koje On obavlja sada, u poslednjim danima. Sada kada su vam jasnije te tri faze Božjeg dela, kakva je tačno priroda Božjeg dela u Njegovom planu upravljanja za period od 6000 godina? Kako da je okarakterišemo? (To je najpravedniji cilj među ljudskim rodom.) Tako je. Božje delo upravljanja i spasenja ljudskog roda traje već 6000 godina, a Bog je, tokom tih 6000 godina, sve do sada neumorno istrajavao, čekao, govorio i vodio čovečanstvo. Bog nije odustao, a to delo koje On obavlja najpravedniji je cilj među ljudskim rodom. Ako to pitanje posmatramo sa tačke gledišta prirode Božjeg dela, jesu li Božji interesi najpravičniji i najopravdaniji? (Jesu.) Ako Božji interesi budu zaštićeni, šta će se desiti sa ljudskim rodom? Ljudski rod će moći uspešno da opstane, da proživi obličje ljudi, da živi u okviru zakona svih stvari, koje je Bog sročio, te da uživa u svemu što mu je On podario, pa će ljudska bića tako postati pravi gospodari svih stvari. Trebalo bi da vidite da je Božje delo upravljanja naposletku u najboljem interesu ljudi. Zar nije, onda, Božje delo spasenja ljudskog roda najpravedniji cilj među ljudskim rodom? To je neosporno i van svake sumnje – ono jeste najpravedniji cilj. Stoga, ako bi neko, zbog vlastitih

interesa, otišao tako daleko da naškodi interesima Božje kuće i da ometa širenje Božjeg dela, kakav je to čovek? To je očigledno rđava osoba i đavo. Bog ljudski rod samo snabdeva, a ništa od njega ne traži zauzvrat. I dok On obavlja delo od kojeg čovečanstvo ima najveću korist i bori se za najpravedniji cilj, ljudi ne samo da to ne cene, ne zahvaljuju Mu se i ne pomišljaju na to da Mu se oduže, već naprotiv prekidaju, ometaju i slabe Božje delo i streme svojim ličnim interesima. Takvi ljudi nemaju nimalo savesti ni razuma. Zaslužuju li i dalje da ih nazivamo ljudima? To su pravi pravcati đavoli i Sotone! Ako Bog, uprkos svemu što čini, nije u stanju da ljude dirne, imaju li oni još uvek srce? Nemaju. Nemati srce znači nemati savest. Takvi ljudi nemaju osećaj savesti. Kada je čovekova ljudskost lišena savesti, on više nije ljudsko biće, već životinja, đavo i Sotona. To je vrlo očigledno. Bog je rešen da plati svaku cenu i da neumorno radi da bi ljudi bili spaseni. Ma koliko ljudi pogrešno razumeli i sumnjali, Bog je uvek bio strpljiv i nastavlja da ih snabdeva, da im u nedogled ponavlja razne aspekte istine, da im pomaže da malo po malo razumeju, da ih tera da razmišljaju i ispituju, te da im omogućava da razumeju i shvate Božje srce. A kada ljudi čuju te Božje reči, dirnuti su i proliju poneku suzu. Ali kada se okrenu, ne samo da više ne vode računa o Božjim namerama, već nastavljaju da slede sopstvene interese i streme ka blagoslovima. Recite Mi, zar ti ljudi nemaju ni savesti ni razuma? Šta takvim ljudima najviše fali? Najviše im fali savesti i razuma, najviše im fali ljudskosti. Bog s krajnjim strpljenjem podnosi svakojake patnje da bi obavio Svoje delo i spasao ljude, ali oni Ga i dalje pogrešno razumeju, konstantno okušavaju svoju snagu protiv Njega, štite svoje interese ne brinući se o interesima Božje kuće i uvek žele da žive veličanstveno, a ne žele da doprinesu slavi Božjoj – ima li u svemu tome ikakve ljudskosti? Iako ljudi naglas objavljuju da svedoče o Bogu, u srcu govore: „Ovo je posao koji sam obavio i koji je doneo rezultate. I ja sam se trudio, i ja sam platio cenu. Zašto ne svedočite o meni?" Uvek žele i oni da dobiju svoj deo Božje slave i svedočanstva. Jesu li ljudi vredni tih stvari? Reč „slava" ne pripada ljudskim bićima. Slava može ići samo Bogu, Stvoritelju i nema nikakve veze sa stvorenim ljudskim bićima. Čak i ako se ljudi trude i sarađuju, oni su i dalje pod vođstvom dela Svetog Duha. Ako nema dela Svetog Duha, šta mogu ljudi? Ni reč „svedočanstvo" ne pripada ljudskim bićima. Bilo da je u pitanju imenica „svedočanstvo" ili glagol „svedočiti", obe te reči same po sebi nemaju nikakve veze sa stvorenim ljudskim bićima. Samo je Stvoritelj vredan svedočenja i ljudskog svedočanstva. To je određeno Božjim identitetom, statusom i Njegovom suštinom, kao i time da sve što Bog čini potiče iz Njegovog truda, pa je On vredan i da to ima. Ljudske mogućnosti su definitivno ograničene, a sve što ljudi čine posledica je prosvećenja, vođstva i usmeravanja Svetog Duha. Što se, pak, tiče ljudske prirode, ljudi postaju nadmeni čim razumeju neke istine i postanu kadri da obave nešto malo posla. Ako uza se nemaju Božji sud i grdnju, niko od njih nije u stanju da postigne pokornost Bogu ni da svedoči o Njemu. Oni mogu, zahvaljujući Božjem predodređenju, imati neke darove i posebne talente, možda su savladali neku profesiju ili veštinu, ili imaju nešto promućurnosti, pa postaju nepodnošljivo nadmeni i stalno žele da Bog sa

njima deli Svoju slavu i Svoje svedočanstvo. Zar to nije nerazumno? To je izrazito nerazumno. To pokazuje da su zauzeli pogrešan stav. Ne posmatraju sebe kao ljudska bića, već kao vrstu za sebe, kao nadljude. Ljudi koji ne poznaju sopstveni identitet, svoju suštinu i poziciju na kojoj bi trebalo da budu – nemaju svest o sebi. Ljudska skrušenost nije nešto što dolazi iz poniženja – ljudi su sami po sebi ponizni i niski. Božja skrušenost je nešto što dolazi iz poniženja. Reći da su ljudi ponizni znači uzdizati ih – oni su u stvari niski. Uvek žele da se takmiče za slavu, dobit i status i nadmeću se s Bogom za Njegove izabranike. Na taj način igraju ulogu Sotone, a to je priroda Sotone. Zaista su Sotonini potomci, među njima i Sotonom nema ni najmanje razlike. Da zamislimo da Bog ljudima dâ malo više autoriteta i moći i da im omogući da prikazuju znamenja i čuda i čine neka izuzetna dela, i da zamislimo da oni sve rade u skladu sa Božjim zahtevima, do najsitnijeg detalja. Ali mogu li oni nadmašiti Boga? Ne mogu, nikada. Zar nisu moći arhanđela Sotone veće od ljudskih? On večito želi da nadmaši Boga, ali koji je krajnji rezultat? Na kraju biva bačen u bezdan. Bog će uvek biti otelotvorenje pravde, dok će Sotona, đavo, arhanđeo, uvek biti otelotvorenje rđavosti i predstavnik rđavih sila. Bog će uvek biti pravičan i ta je činjenica nepromenljiva. To je izuzetna i nesvakidašnja strana Boga. Iako ljudi od Boga dobijaju sve Njegove istine, oni sami su tek sićušna stvorena bića koja ne mogu da Ga nadmaše. To je razlika između ljudskog roda i Boga. Ljudi mogu da postoje na uređen način isključivo u okviru svih pravila i zakona koje je formulisao Bog, i mogu da upravljaju svime što je Bog stvorio isključivo u okvirima tih pravila i zakona. Ljudi ne mogu da stvaraju živa bića niti da menjaju sudbinu čovečanstva – to je činjenica. Šta ta činjenica pokazuje? To da, ma koliko autoriteta i sposobnosti Bog dao ljudskom rodu, na kraju niko ne nadilazi Božji autoritet. Ma koliko godina, generacija ili ljudskih bića bilo, ljudska bića mogu postojati isključivo pod Božjim autoritetom i suverenošću. To je činjenica koja je večna i neprolazna, koja se nikada, baš nikada neće promeniti!

Kako se osećate pošto ste čuli te stvari? Neki kažu: „Nekada sam o tim stvarima svesno razmišljao, ali sam onda nehotice počeo da osećam da moje sposobnosti rastu. Kako sam stario, i moje su misli sazrevale, pa sam mogao mnogo sveobuhvatnije da razmišljam o mnogim problemima, a kako sam slušao sve više Božjih reči, uspevao sam da razumem neke od Njegovih namera, pa sam osetio da sam snažan i da mi nije potreban Bog da ima suverenost nada mnom. Nesvesno sam počeo da osećam da sam sposoban i da sam zadobio Boga.” Je li to dobro osećanje? (Nije.) Kako to da nije dobro? To nije dobar znak. Šta je onda dobar znak? Što duže ljudi žive, to više razmišljaju ovako: „Ljudska bića su poput praha i niža su i od mrava. Ma koliko snažan i dostojanstven čovek bio i ma koliko doktrine razumeo, odnosno ma koliko zrele bile njegove misli, on ne može da nadmaši Božju suverenost.” Što duže ljudi žive, to više osećaju veličinu i svemoć Božjeg autoriteta. Što duže ljudi žive, to više osećaju koliko su beznačajni. Što duže žive, to više osećaju koliko je Bog nedokučiv. Takvo je normalno stanje duha. Imate li vi sada takvo stanje? Nemate još, zar ne? I dalje ste često usred borbe, teturate se na

ivici interesa, a ponekad čak odašiljete i sićušne signale, pa govorite: „Kako to da Bog ne deli malo Svoje interese sa mnom? Zašto mi ne daje komplimente? Zašto ne učini da ljudi oko mene imaju visoko mišljenje o meni? Zašto ne natera ljude da svedoče o meni? Platio sam cenu i dao doprinose. Kako će me Bog nagraditi?" I dalje se valjaš u gordom, samozadovoljnom načinu razmišljanja. Često ne znaš ko si, a često osećaš da si sposoban. Ta situacija je abnormalna. To nije napredak u životu. Kako se to zove? Iskvarena narav se ponovo nadima. Neki ljudi, koji još nisu dali nikakve doprinose, nešto su skromniji i uzdržaniji. Čim urade nešto važno i daju par doprinosa, pa osete da imaju kapital, kada vide ljude oko sebe, počnu da se pitaju: „Zašto ne izvestite o mojim doprinosima? Svi svedočite o Božjem imenu i o Božjoj suštini, pa zašto onda ne predstavite i mene? Čak i ako ne budete svedočili o meni, možete barem da me predstavite. Ja, sestra ta i ta, verujem u Boga već 25 godina. Sada imam 45 godina, još uvek nisam u braku, neudata sam i do dana današnjeg pobožno i sa zanosom stremim. Pošto sam oslonac crkve, mnogo sam se puta našla na poternicama kineske komunističke vlade, pa su me lovili, a ja sam se sakrivala po raznim mestima i seljakala u više od deset provincija, pre nego što sam se odselila preko okeana. Nakon svega toga, nastavila sam da služim kao nadzornica za važne poslove Božje kuće, pa sam u tom periodu dala mnoge konstruktivne predloge, ideje i koncepte za određene poslove Božje kuće, dajući trajan doprinos unapređenju crkvenog rada i širenju jevanđelja carstva Božjeg. Zašto me tako ne predstavite? Zašto mi Bog ne dâ neko okruženje i prilike da prikažem svoje talente, da bi svi saznali i znali za mene? Zašto nas Bog uvek guši? U Božjoj kući i nismo baš tako slobodni, niti smo toliko opušteni, nesputani i srećni!" Ona bi da bude opuštena, nesputana i srećna. Kako da te učinimo opuštenom, nesputanom i srećnom? Tako što ćemo te staviti na vrh lestvice? A onda, kada te stavimo na najviši položaj, da održimo predavanje o tebi: Ta osoba je u svetu bila čuvena doktorka, koja je osvojila prvu nagradu za čuvene doktore našeg naroda, a njeno ime je naknadno uvršteno u „Enciklopediju čuvenih svetskih doktora". Napisala je mnoge naučne radove, a kada je došla u Božju kuću, nastavila je da bude stub crkve i talentovana osoba, pa je sada postala najviši starešina. Zar neće onda biti srećna? Misliće: „Ja sam talentovana osoba. Ranije sam bila slavna ličnost, a i sada, kada sam došla u Božju kuću, i dalje sam slavna ličnost. Ja sam kao zlato koje sija gde god ga staviš i niko ne može da obuzda njegov sjaj. Ove moje sposobnosti su tu da ih svi vide! Iako Bog ne daje svedočanstvo, te činjenice jasno i glasno svedoče o meni." Šta mislite o takvom mišljenju? Ako ne možeš da otpustiš svoje stremljenje ka slavi i dobiti ni za jedan jedini dan, onda si i dalje vezan slavom, dobiti i statusom i ne možeš biti istinski opušten i srećan. Dok god si vezan, ograničen i podjarmljen okovima slave i dobiti, nećeš napredovati u svom stremljenju ka istini, već možeš samo ostati zaglavljen tamo gde si sad. Neki će možda pitati: „Hoću li nazadovati?" Činjenica je da si, ukoliko ne napreduješ, ili zaglavljen u mestu ili nazaduješ. To pokazuje da je tvoja priroda-suština takva, pa ma koliko godina verovao u Boga, nikada nećeš napredovati, i do samog kraja postoji

mogućnost da učiniš i mnogo zla. Može se sa sigurnošću reći da ćeš biti razotkriven. Kada se takav čovek nađe u pravom okruženju, kada zadobije status, njegova će ambicija biti razotkrivena. Da li on, u stvari, bez tog okruženja i statusa, ne bi imao ambiciju? I dalje bi je imao. On je prosto ta stvar i ta suština i njegova se ambicija ne može obuzdati. Kada se nađe u pravom okruženju, iznenada će „eksplodirati" i nikakve ga stege neće zadržati, pa će početi da čini zlo, a njegovo ružno lice đavola biće potpuno razotkriveno. To je jedan slučaj razotkrivanja. Reč „razotkriti" treba da razumete na sledeći način: Bog nije imao nameru da te razotkrije, već da ti dâ priliku da praktično deluješ. Ali ti nisi prepoznao ono dobro što ti je dato, pa si se čak i poprilično obrukao. Zar nisi zaslužio da budeš razotkriven? Sam si to izabrao. Ne radi se o tome da je Bog namerno smislio da te razotkrije i da te ukloni. Razotkrili su te sopstveni motivi i ambicije. Koga drugog možeš da okriviš?

Jesmo li manje-više dovoljno u zajedništvu razgovarali o istini u kontekstu ljudskih interesa i Božjih interesa? Šta su ljudski lični interesi? To su stvari kojima ljudi streme, kao što su slava, dobit i status, ambicija i želja za blagoslovima, kao i ljudska taština i gordost, porodica, rođaci, materijalni interesi i tako dalje. Suština ljudskih interesa je sebična i ogavna, rđava je i sotonska, suprotna je istini i prekida, ometa i uništava rad Božje kuće, dok su Božji interesi – najpravedniji cilj spasenja ljudskog roda i predstavljaju Božju ljubav, Božje delo i Božju svetost i pravednost. Stoga Bog opravdano štiti Svoje interese. On štiti pravedan cilj. On to ne radi zato što je sebičan i zato što želi da zaštiti Sopstveno dostojanstvo. To je pravično i opravdano i od nemerljive je koristi za ljudsku rasu koju On spasava. Ljudski rod može biti spasen i, posledično, ostvariti veću korist, steći istinu, put i život tek kada Bog bude zaštitio Svoje interese. Tek će tada ljudi konačno postati istinska stvorena bića i živeti u okvirima svih pravila i zakona koje je Bog utvrdio, živeti među svim stvarima koje je Bog za njih stvorio, pa će ljudski rod tek tada steći radost i istinski lep život. Je li sve to što Bog radi – pravedan cilj? Izuzetno je pravedan! To Božje delo i Božje upravljanje, kao i poslovi u crkvi koji se tiču Božjeg spasenja ljudskog roda – kao što su propovedanje jevanđelja, snimanje filmova, pisanje članaka sa svedočanstvima, sačinjavanje video-zapisa, prevođenje Božjih reči i održavanje normalnog reda u crkvenom životu – važni su i moraju biti zajemčeni. Postoji, pored toga, i aspekt jemčenja života svih Božjih izabranika koji obavljaju svoje dužnosti. Iako je to najosnovnija vrsta posla, slična pomoćnim uslugama, i ne deluje da ima mnogo veze sa glavnim radom Božje kuće, i ona je vrlo važna i treba je ovde pomenuti. Normalne stvari, kao što su hrana, odeća, smeštaj i prevoz – stvari su kojima Bog ljude snabdeva, a istovremeno su i najneophodnije fizičke potrepštine koje ljudi normalne ljudskosti treba da poseduju. Bog ljude neće lišiti tih potreba, već On mora da ih štiti. Ako stalno ometaš, prekidaš i podrivaš stvari koje Bog želi da odbrani, ako prema takvim stvarima uvek iskazuješ prezir i o njima uvek imaš predstave i zamisli, u tom slučaju se Bogu protiviš i Njemu se suprotstavljaš. Ako za delo Božje kuće i interese Božje kuće ne smatraš da su važni i stalno želiš da ih podrivaš, uvek bi da izazivaš uništenje ili bi da iz

njih uvek izvlačiš korist, da varaš ili da tuđe prisvajaš, hoće li se Bog naljutiti na tebe? (Hoće.) I kakve su posledice Božje ljutnje? (Bićemo kažnjeni.) To je sasvim sigurno. Bog ti nipošto neće oprostiti! Jer je ono što radiš rušenje i uništavanje crkvenog rada i u suprotnosti je sa delom i interesima Božje kuće. To predstavlja veliko zlo, ulazak u suparništvo sa Bogom i nešto što direktno vređa Božju narav. Kako da se onda Bog ne naljuti na tebe? Ako neki ljudi, budući da su lošeg kova, u svom poslu nisu stručni i nehotice učine nešto što dovede do prekida i ometanja, za to ima opravdanja. Međutim, ako se zbog sopstvenih ličnih interesa upuštaš u ljubomoru i svađu i svesno preduzimaš stvari koje prekidaju, ometaju i uništavaju delo Božje kuće, to je namerno kršenje i to predstavlja vređanje Božje naravi. Hoće li ti Bog oprostiti? Bog obavlja delo Svog plana upravljanja za period od 6000 godina i u njega ulaže celo Svoje srce. Ako se neko protivi Bogu, namerno škodi interesima Božje kuće i namerno stremi svojim ličnim interesima i ličnom prestižu i statusu na uštrb interesa Božje kuće, i pritom ne okleva da sruši rad crkve, izazivajući ometanje i uništavanje dela Božje kuće, pa Božjoj kući čak nanese ogromnu materijalnu i finansijsku štetu, smatrate li da takvim ljudima treba oprostiti? (Ne, ne treba.) Svi kažete da za njih nema oproštaja, znači li to da je Bog ljut na te ljude? Naravno da jeste. Bog je toliko uradio na izražavanju istine i spasenju ljudi i u to je uložio celo Svoje srce. Bog taj najpravedniji cilj vrlo ozbiljno shvata; celo Svoje srce je uložio u te ljude koje On želi da spase, i sva Svoja očekivanja položio je u te ljude, pa će se i svi konačni rezultati i slava koju On želi da dobije od Svog plana upravljanja za period od 6000 godina – ostvariti na tim ljudima. Ako neko uđe u suparništvo s Bogom, pa se protivi tom cilju, ometa ga ili uništi njegov rezultat, hoće li mu Bog oprostiti? (Neće.) Zar ne vređa to Božju narav? Ako stalno govoriš da slediš Boga, stremiš ka spasenju, prihvataš Božje ispitivanje i vođstvo, prihvataš Božji sud i grdnju i pokoravaš im se, ali dok izgovaraš te reči, ipak prekidaš, ometaš i uništavaš razne vrste crkvenog rada, pa zbog tvog prekidanja, ometanja i uništavanja, zbog tvog nemara ili zanemarivanja dužnosti, ili zbog tvojih sebičnih želja i stremljenja ka sopstvenim interesima, bude naneta šteta interesima Božje kuće, crkve i čitavom nizu drugih aspekata, do te mere da je rad Božje kuće ozbiljno ometen i uništen, kako da Bog onda proceni tvoj ishod u tvojoj knjizi života? Kako da budeš okarakterisan? Da budemo pošteni, treba da budeš kažnjen. To se zove dobiti zasluženu kaznu. Šta sada razumete? Kakvi su ljudski interesi? (Oni su rđavi.) Ljudski interesi su u stvari sve ljudske ekstravagantne želje. Da kažemo to bez uvijanja, svi ti interesi su iskušenja, laži i mamac, koje Sotona koristi da ljude iskušava. Stremljenje ka slavi, dobiti i statusu i stremljenje ka svojim interesima – to je saradnja sa Sotonom u zlodelima i suprotstavljanje Bogu. Kako bi onemogućio Božje delo, Sotona stvara razna okruženja da bi ljude iskušavao, ometao i navodio na stranputicu, da bi ih sprečio da slede Boga i da Mu se pokore. Oni, umesto toga, sarađuju sa Sotonom i slede ga, namerno se dižu da ometaju i uništavaju Božje delo. Ma koliko Bog u zajedništvu razgovarao o istini, oni nikako da se opamete. Ma koliko ih Bog orezivao, oni i dalje ne prihvataju istinu. Uopšte se ne pokoravaju Bogu, već insistiraju da sve bude po njihovom

i da rade šta im padne na pamet. Stoga prekidaju i uništavaju crkveni rad, ozbiljno utiču na napredak raznoraznog crkvenog rada i prouzrokuju ogromnu štetu život-ulasku Božjeg izabranog naroda. Taj greh je preveliki i Bog će takve ljude sigurno kazniti.

Ovoga časa, u vašim mislima, koji su crkveni poslovi najvažniji i uključuju proširenje Božjeg plana upravljanja? (Propovedanje jevanđelja.) Delo jevanđelja je glavni posao. Bog Svoje delo vidi kao delo, ali je za ljude ono u njihovoj dužnosti. Osim rada na jevanđelju, postoji i rad na produkciji filmova, posao prevođenja, rad na himnama i razni radovi na izradi tekstova. U današnje vreme, većina ljudi koji puno radno vreme izvršavaju svoju dužnost bave se aktivnostima koje su povezane sa ovim poslovima. Recite Mi, koji se od ovih poslova može izostaviti? Neki ljudi kažu: „Muzika se svodi na svega nekoliko nota, za koje mislim da nisu važne. I bez tih melodija, Božje reči mogu podjednako da se propagiraju i šire, i jednako mogu ljude da dovedu pred Boga." Da li je ispravno to reći? (Ne, pogrešno je.) Zašto je pogrešno? Da li bi bez muzike razne vrste video produkcije uopšte bile dobre? (Ne bi.) Osim što je neophodna za pevanje himni u crkvi, muzika je potrebna i za sve filmove, muzičke video priloge, horove i predstave, kao i za video recitale Božjih reči i tome slično. Iako se, na prvi pogled, muzika zaista svodi samo na note, nakon što ljudi ovu muziku čuju, ona je delotvornija u propagiranju Božjih reči i može odigrati aktivnu ulogu u daljem širenju jevanđelja, pa je zato neizostavna. Čak i ako tu i tamo ležerno razgovaraš, a u pozadini se čuje muzika, efekat će biti drugačiji, zar ne? Dakle, ova dužnost je veoma važna. Neki ljudi kažu: „Pa, je li onda važan i naš rad na produkciji video-zapisa?" Vi Mi recite, da li je važan rad na produkciji video-zapisa? (Da.) Na primer, veliki deo slika koje nastaju korišćenjem tehnologije specijalnih efekata ne bi mogle da se zamene nikakvim sirovim video snimkom, niti bi mogle da budu snimljene – to je moderna umetnost. Ima onih koji kažu: „Božja kuća čak govori o modernoj umetnosti. Ne znači li to da idemo u korak s vremenom?" Kako to da idemo u korak s vremenom? To se zove iskorišćavanje Sotone zarad pružanja usluge. Naravno, to nije iskorišćavanje braće i sestara zarad pružanja usluge. Time hoću da kažem, ako možeš da savladaš neku tehničku ili umetničku profesiju i ako to profesionalno znanje možeš da iskoristiš u delu širenja jevanđelja i propagiranju Božjih reči, onda je to što si naučio korisno. Ako to možeš da naučiš, to je Božja blagodat i onda možeš da izvršavaš s tim povezanu dužnost, i bićeš blagosloven. Nije li to za tebe blagoslov? (Jeste.) Dakle, nije važno ono što naučiš, već je važno da li to koristiš za svoju dužnost. Ima i onih koji kažu: „Mi se bavimo tekstom, ali niko nikad ne sazna za nas, niko nas ne pominje, a mnogi nas ljudi čak ni ne vide. Postali smo izlišni." Ovo nije jasan pogled na stvari. Ljudi ne mogu da te vide, ali Bog može da te vidi, Bog te preispituje, Bog te usmerava, Bog te blagosilja, zašto to ne možeš da osetiš? Je li važno da li te ljudi vide i da li vas pominju? Kojom to istinom niste opskrbljeni? Iz kojih propovedi i zajedničkih razgovora ste izostavljeni? U stvari, tehnički sadržaj bavljenja tekstom nije previsok, a na jačanju profesionalnih aspekata se ne mora toliko raditi. Međutim, jedna stvar je neizostavna. Morate da razumete istinu. Ako ne razumete

istinu, nećete moći ništa da napišete. Imaš znanje za pisanje, možeš da koristiš standardni jezik, da organizuješ rečenice i da u pisani tekst uneseš strukturu i ideje. Međutim, sama po sebi, struktura ne čini članak. On se mora ispuniti sadržajem. Šta tačno treba napisati u vidu sadržaja i kako to tačno treba napisati da bi se postigao rezultat svedočenja o Bogu – u to treba da uđete. Ako se samo zadržavate na ovom temelju, na temelju svedočenja o Božjim rečima i propagiranju ove faze Božjeg dela, onda se vaš rast neće nikad uvećati. Ako, pored svedočenja o Božjem novom delu, pored suprotstavljanja ljudskim predstavama i pored zajedničkih razgovora o nekim istinama iz vizija, možete u zajedništvu da govorite i o nekim istinama o život-ulasku, te da upotrebite neke činjenice, priče i neke prilično lepo opisane detalje kako biste izrazili sva razna stanja iz dubine ljudskog srca, tako da ljudi prepoznaju svoju iskvarenost i tako da mogu da shvate koji su Božji zahtevi za ljudski rod, koje su Božje namere i da, povrh toga, prepoznaju najvažnije stvari – šta je tačno istina, kojim putem ljudi treba da idu, gde se nalazi greška u pogrešnim putevima kojima ljudi sada idu, u kakve ljude Bog želi da se ljudska bića pretvore, i kojim putem Bog zahteva da ljudi idu – ako možete, korak po korak, da napredujete u tom pravcu, onda će dužnost koju izvršavate biti izuzetno vredna. Ali, ovo je težak deo, to je najteži deo. Ljudski ulazak u život se ne događa u razmaku od jednog ili dva dana. Kod mnogih stvari potreban je period od godinu ili dve od trenutka kada se o njima prvi put govori do trenutka kada ljudi postanu svesni tih stvari. Potrebne su dve do tri godine ili čak tri do pet godina za prelazak od maglovite do jasne svesti, potrebne su dve ili tri godine od kad se čoveku razbistri svest dok ne shvati prirodu ove stvari, a zatim su potrebne još dve ili tri godine do spoznaje ozbiljnosti ovog problema. Ljudi koji su otupeli i lošeg su kova mogu da dostignu samo ovu tačku. Ljudi koji su boljeg kova i oštrog duha znaju aktivno da traže šta je istina, za šta su potrebne još dve ili tri godine… I pre nego što toga budu svesni, čitav život im je prošao. Život-ulazak je u toj meri spor! Ljudsko shvatanje i pamćenje istine uveliko nadilaze brzinu kojom ljudi doživljavaju i razumeju istinu. Šta ovim hoću da kažem? Hoću da kažem da su iskustvo i razumevanje uvek spori, jer to je život, dok shvatanje i pamćenje iziskuju samo um. Ljudi sa dobrim pamćenjem, sa snažnom sposobnošću shvatanja, ljudi određenog kova i stepena obrazovanja ove stvari mogu brzo da postignu. Međutim, nakon što je čovek nešto shvatio, da li ima znanje? Ne. Nakon što shvati, čovek se zaustavi na tom saznanju o čemu je tu reč i ne ide dalje od toga, ali to svejedno neće pomoći kad stupi u akciju. Zašto neće pomoći? Doktrina koju shvataš često ne može da se primeni na stvari koje te zadese, niti s njima može da se poveže. Shodno tome, tek nakon većeg broja neuspeha, nakon dosta pretrpljenih gubitaka, nakon prilično broja skretanja s pravog puta i podvrgavanja velikoj količini suda, grdnje i orezivanja, konačno ćeš shvatiti istinu i moći ćeš da primenjuješ i iskusiš Božje reči u svakovrsnim stvarima koje te zadese. Do tada će proći mnogo godina i lice će ti možda biti izborano – nije li to veoma sporo? Ljudski život napreduje veoma sporo, jer istina koju ljudi razumeju obuhvata ljudsku priroda-suštinu, ljudsko postojanje i stvari od kojih

ljudi žive, a to uključuje preobražaj čovekove naravi, kao i promene u njegovom životu. Zar bi tako lako tvoj život mogao da se promeni u neki drugi život? S jedne strane, to iziskuje Božje delo i istovremeno je neophodno da ljudi aktivno sarađuju; povrh toga, tu su i kušnje spoljnog okruženja, kao i tvoje lično stremljenje; osim toga, moraš da imaš dovoljno dobar kov i moć zapažanja, i Bog će ti onda pružiti dodatno prosvećenje i usmeravanje; štaviše, Bog će ti odmeriti neke grdnje, sud i orezivanje, braća i sestre će te kritikovati, ali ti, ipak, sve više moraš da stremiš, tako da te stvari koje su od Sotone mogu da se uklone – tek onda će pozitivne stvari koje su od istine moći malo-pomalo da ulaze. Neki ljudi kažu: „Kad ljudi shvate istinu, život im se menja." Je li to ispravno ili pogrešno reći? (Pogrešno je.) Zbog čega je pogrešno? Shvatanje istine nije isto što i posedovanje istine, a ni nakon što je shvatiš, ona nije tvoj život. Kad čuješ istinu, razumeš je i shvatiš ono što čuješ, koliko dugo to može da opstane u tvom srcu? Mesec dana kasnije, možda će te reči koje si u tom trenutku smatrao najvažnijim u potpunosti nestati i, kad ih ponovo budeš čuo, osećaćeš se kao da ih nikada ranije nisi čuo. Međutim, ako zaista poseduješ stvarni rast i ako imaš ovaj aspekt iskustvenog svedočenja, onda ne moraš da ih slušaš svaki put iznova. Ako ne poseduješ ovaj aspekt istina-stvarnosti, onda moraš još da slušaš, dok ne zakoračiš u istina-stvarnost, a ako ne slušaš, onda će ono što shvataš postepeno splašnjavati i nestajati sve dok ne postaneš isti kao nevernici. Stoga se Božje reči i istina moraju neprekidno slušati i čitati. Ako se premalo čitaju i slušaju, to neće pomoći. Svi ste ovo temeljno shvatili, zar ne? (Da.) Ponekad, ako dva ili tri dana ne pevate himne niti se molite Bogu, u svom srcu osećate prazninu i Boga ne možete da dokučite, pa se pitate kuda da odete da se u šetnji opustite. Posledično, što se više opuštate, sve ste manje disciplinovani, pa kad odete u crkvu da sa braćom i sestrama u zajedništvu razgovarate o istini, osetite da ste se odvikli od toga, a čim se pomene crkveni posao, osetite se pomalo neprijatno. U razmaku od dva ili tri dana, promenio si se i postao nalik nekoj drugoj osobi, pa ti se čini da sâm sebe više ne prepoznaješ. Kako je to moguće? Nemoj misliti da je istina, zato što si slušao mnogo propovedi, postala tvoj život i da si je zadobio. Još uvek si daleko od toga! Nemoj misliti da si, samo zato što si napisao članak sa svedočenjem ili zato što si imao takvo iskustvo, već spasen. Još uvek nisi dotle stigao! To je tek delić u tvom dugom životnom iskustvu. Taj delić može biti samo trenutno raspoloženje, trenutno osećanje, trenutna želja ili ambicija i ništa više. Kad jednog dana budeš slab, osvrneš se unazad i čuješ svedočenja koja si nekad dao, zakletve koje si jednom položio i shvatanje do koga si jednom došao, oni će ti delovati nepoznato i reći ćeš: „Zar sam to bio ja? Da li sam imao tako veliki rast? Kako to da za to ne znam? To sigurno nisam bio ja, zar ne?" U tom trenutku ćeš uvideti da se tvoj život još uvek nije promenio. Na šta upućuje to što ti se život nije promenio? Na to da se tvoja narav još uvek nije preobratila. Kako ćeš se osećati kad otkriješ da – uprkos datim svedočanstvima i tadašnjem uverenju da već imaš veliki rast – i dalje možeš da postaneš jednako negativan kao što si sada? Zar ne bi pomislio da je preobražaj čovekove naravi previše težak? Istina nije nešto što se preko noći može usaditi u ljude. Ako ljudi zaista

zadobiju istinu kao svoj život, oni će biti blagosloveni i život će im biti drugačiji. Više neće biti kao što su sada, ljudi koji često otkrivaju iskvarene naravi, već će u potpunosti moći da se pokore Bogu i da odano izvršavaju svoju dužnost, i biće sasvim preobraženi.

Pošto je čovečanstvo tako iskvareno, nije mu lako da prihvati istinu, a kako je istina tako dragocena, još je teže Bogu da je usadi u ljude. Vrednost i smisao istine i svi raznoliki aspekti istine veoma su vredni i značajni za ljudska bića. Ali pošto je Sotona tako duboko iskvario ljude, pa oni u sebi imaju toliko stvari koje su od Sotone, nije lako usaditi istinu u njih tako da ona postane njihov život. Znači li to, onda, da se istina ne može utisnuti u ljude? Ne znači. Može se utisnuti u njih, ali oni moraju da imaju ispravan stav i pogled i da slede pravi put. To što je nešto teško, ne znači da je nemoguće, baš kao što je bio slučaj i u prve dve faze Božjeg dela, kada Bog nije obavio delo usavršavanja i nije izrazio ove istine ni izgovorio ove reči, ali su ipak neki ljudi bili usavršeni, a neki su spoznali Boga. Posmatrajući stvari na osnovu te činjenice, utisnuti istinu u ljude je ostvarivo i nije neizvodljivo, a zavisi samo od toga da li ti ljudi streme ka istini. Kako da čovek stremi? Najjednostavniji način je da svakoga dana čita Božje reči, da uči napamet Njegove suštinske reči, da svaki dan duboko razmišlja o određenom odlomku Božjih reči i da nanovo i nanovo molitveno čita te reči i u zajedništvu razgovara o njima. Kada budeš molitveno pročitao te poglede i izreke – kao i stavove prema raznim ljudima, događajima i stvarima – kojima Božje reči treba da te nauče, kako bi ih razumeo i kako bi oni ušli u tvoje srce, onda ćeš vrlo brzo početi da, kad god te razne stvari zadese, proživljavaš pozitivne misli i poglede i načela praktičnog delovanja. Vi još niste stigli do tog nivoa. Jesi li pročitao šta je Jov uradio? Šta je Jov radio dok su njegova deca pravila gozbe? Dolazio je pred Boga da se moli i da prinosi žrtve za svoju decu. Nikada se nije udaljio od Boga. To znači, klanjaj se svega što bi moglo dovesti do toga da se tvoje srce udalji od Boga; nemoj govoriti ništa što bi moglo dovesti do toga da se tvoje srce udalji od Boga; izbegavaj da gledaš u stvari koje bi mogle dovesti do toga da se udaljiš od Boga ili da stvoriš predstave ili sumnje o Njemu; nemoj dolaziti u dodir sa ljudima koji bi te mogli navesti da postaneš negativan, da se izrodiš i da preterano ugađaš samom sebi, ili te navesti da sumnjaš u Boga, da Mu se opireš i da se udaljiš od Njega, već ih zaobiđi u širokom luku; ostani blizak sa onima od kojih možeš da dobiješ pouku, pomoć i opskrbu; nemoj raditi stvari koje te navode da s gnušanjem odbacuješ istinu, da je ne voliš i da ti se gadi. Moraš imati neke ideje o tim stvarima u glavi. Nemoj samo otaljavati stvari u životu i misliti: „Baš me briga koliko ću živeti i kako će se moj život odvijati, prepustiću sve prirodi i Božjim orkestracijama.” Bog je za tebe uredio određena okruženja i dao ti je slobodnu volju da biraš, ali ako ti ne sarađuješ i počneš svojevoljno da kontaktiraš ljude koji vole ovozemaljske stvari, uvek udovoljavaju telu, nisu posvećeni svojim dužnostima i neodgovorni su, pa se stalno družiš sa takvim ljudima, kakav će biti krajnji rezultat i ishod? Ti ljudi, kada nemaju šta da rade, pričaju o jelu, piću i zabavi, a često i izmišljaju priče i ogovaraju. Ako se susretneš s takvim iskušenjima i ne držiš se podalje od njih, nego čak postaneš opsednut tim stvarima i

namerno provodiš vreme sa takvim ljudima, onda si u opasnosti, jer su iskušenja svuda oko tebe! Kada mudar čovek vidi takvo iskušenje, on se drži podalje. U srcu mu je jasno: „Ja nemam taj rast, neću da ih slušam i neću uopšte da obraćam pažnju na njih. Ti ljudi ne streme ka istini i ne vole je. Držaću se podalje i naći ću neko mirno mesto da neko vreme u samoći čitam Božje reči, umirim srce i duboko razmišljam, te da dođem pred Boga." Sva ta načela i ti ciljevi su sledeći: prvo, ne udaljavaj se od Božjih reči; drugo, ne udaljavaj se od Boga u srcu. Na taj način ćeš stalno živeti pred Bogom na temeljima razumevanja istine. S jedne strane, Bog će te zaštititi od padanja u iskušenje. S druge strane, On će se prema tebi ophoditi izuzetno milosrdno, omogućiće ti da razumeš šta treba da radiš da bi sproveo istinu u delo i omogućiće ti da se prosvetliš i prosvetiš u pogledu raznih istina. Kada je reč o tvojoj dužnosti, Bog će te uputiti kako da radiš na tome da ne grešiš, da uvek uradiš stvari kako treba i da se upoznaš sa načelima. Zar nećeš tako biti zaštićen? To, naravno, nije najveći i krajnji cilj. Koji je, onda, krajnji cilj? Da naučiš lekcije od raznih ljudi, događaja i stvari, da razumeš Božje namere, da upoznaš Božje delo i da praktično deluješ u skladu sa načelima kakva Bog zahteva. Na taj način će tvoj život i tvoj rast nastaviti da napreduju, umesto da stagniraju. Ako si uvek zaposlen jer obavljaš razne poslove i ne fokusiraš se na upražnjavanje istine u obavljanju svojih dužnosti i rešavanje teškoća život-ulaska, nećeš napredovati u životu. Život-ulazak se postiže obavljanjem svoje dužnosti. Ako čovek odstupi od obavljanja dužnosti i od Božjih reči, neće biti napretka u životu. Neki ljudi vide druge kako dokono ćaskaju, pa se i sami umešaju i počnu da zabadaju nos, večito se ponašaju kao njuškala i vole da ogovaraju – Bog takve ljude ne voli. Kakve ljude Bog voli? Ljude koji su u stanju da umire svoja srca. Da se umire da bi radili šta tačno? Da bi bili marionete koje ni na šta ne misle? Ne, da bi se u tišini molili Bogu, da bi tragali za Njegovim namerama, da bi Ga molili za zaštitu i za prosvećenje. Takođe, da bi tragali za prosvećenjem i prosvetljenjem u pogledu nekog aspekta istine koji ne razumeju, kako bi postigli razumevanje i jasnoću u vezi sa tim aspektom istine, ili da bi tragali za rešenjem onih aspekata svog rada koji su pritisnuti problemima, i da bi ih Bog usmerio. Ima mnogo zadataka koje treba preduzeti i mnogo stvari koje treba uraditi kada se čovek umiri pred Bogom. Nije reč o tome da treba doći pred Boga da mu se javiš kad god imaš neki slobodan trenutak, pa reći: „Bože, tu sam, u srcu si mi, budi sa mnom, ne daj da padnem u iskušenje!" Ako tako ležerno otaljavaš sa Bogom, nisi pravi vernik, a Bog takvim ljudima neće podariti istinu. Šta ljudi moraju prvo da poseduju da bi im Bog podario istinu? Moraju da imaju srce gladno i žedno pravednosti, iskreno srce. Ako je tvoje srce iskreno, šta to predstavlja? To predstavlja istinsku ljubav prema istini. Ako si uvek ležeran sa Bogom i nisi nimalo iskren, uvek želiš sâm da donosiš odluke o svemu i dolaziš pred Boga samo da Mu se javiš, da Ga pozdraviš, a zatim sâm o svemu odlučuješ i sâm radiš stvari, onda, iako ti je Bog poverio Svoje delo, završavaš tako što nemaš nikakve veze ni sa Njim ni sa istinom. Kako se to zove? To se zove opirati se Bogu i baviti se svojim poslom. Može li te Bog tako prosvetiti? Ne može. Jeste li svi

shvatili kako se stremi ka istini i kako se dolazi do razumevanja istine? Morate često da dolazite pred Boga, da umirite srce da bi tragali za istinom i molili Mu se, i morate naučiti da se umirite. Umiriti se ne znači isprazniti um, već znači imati molbe, misli i terete u srcu, doći pred Boga sa iskrenim srcem punim čežnje, čeznuti za istinom i za Božjim namerama i nositi teret dužnosti koju vršiš i posla koji obavljaš – to treba da imaš kada dođeš pred Boga i umiriš se.

Upravo sam u zajedništvu govorio o tome da je ceo crkveni posao neposredno povezan sa delom širenja jevanđelja o Božjem carstvu. Konkretno, delo propovedanja jevanđelja i svi poslovi koji se odnose na profesije poseduju važnu i neraskidivu vezu sa delom širenja jevanđelja. Stoga, sve što uključuje delo širenja jevanđelja obuhvata interese Božje i interese Božje kuće. Ako ljudi mogu ispravno da shvate delo širenja jevanđelja, oni treba ispravno da pristupe dužnostima koje sami izvršavaju i dužnostima koje izvršavaju drugi. Na koji način im ispravno pristupiti? Dajte sve od sebe i izvršavajte ih u skladu sa Božjim zahtevima. Makar se nemojte prepuštati onim ponašanjima i praksama kojima se namerno izazivaju šteta ili ometanje i nemojte namerno raditi one stvari za koje znate da su pogrešne. Ako neko istrajava u tome da nešto uradi, iako zna da to prekida i ometa crkveni posao, i niko od toga ne može da ga odvrati, onda taj čini zlo, poigrava se sa smrću i pokazuje svoje pravo lice đavola. Bez odlaganja navedite braću i sestre da tu osobu razaznaju onakvom kakva ona jeste, a zatim tu zlu osobu uklonite iz crkve. Ukoliko je tom zlikovcu naišao trenutak ludosti i zlo ne čini namerno, kako takvu stvar treba rešiti? Treba li tu osobu obrazovati i pomoći joj? Šta ako je ona obrazovana, ali svejedno ne sluša? Braća i sestre se okupljaju da je kritikuju. Šta ako je ta osoba stručna za svoj posao, ali u njegovom obavljanju ipak ne daje sve od sebe, a trenutno nema nikog ko bi je zamenio i svi i dalje žele da baš ta osoba obavi taj posao? Svi se okupe da tu osobu orežu i da je upozore: „Bog te je uzdigao i zatražio da izvršiš ovu dužnost. Ako u njeno izvršavanje ne uložiš svoj maksimum, već nastaviš da izazivaš ometanja i ponovo napustiš svoj posao, onda očigledno nemaš savest i nisi podoban da izvršavaš svoju dužnost.” Da li je ovaj način dobar ili nije? Ako neko tu osobu može da zameni, onda je pustite da ode. Da li biste se usudili da to učinite? Većina ljudi se ne bi usudila. Kad je reč o odbrani rada crkve, mnogi se ljudi ne usuđuju da podignu glas i da se zauzmu za pravdu. Zar to nije slučaj kad se ne usuđujete da se pridržavate istine? Neki ljudi zabijaju glavu u pesak i ravnodušni su kad primete da se crkveni posao prekida ili ometa, kao da to nema nikakve veze sa njima, a njihov stav se svodi na to da zažmure. Ali, ako ih neko kritikuje, uz reči da ne treba da budu takvi, odnosno ako ih prezire ili ih gleda s visine, oni se iznerviraju i u sebi razmišljaju: „Šta ti umišljaš da si? Ko si ti da me kritikuješ? Ko si ti da me gledaš s visine? O ovome moramo ozbiljno da porazgovaramo.” Uzimaju tu stvar k srcu i smatraju je ozbiljnom, i ne mogu se suzdržati da nešto ne kažu i da se ne izjasne o svom stanovištu. Kad je crkveni posao bio poremećen, ometan i oštećen, oni nisu ništa osećali, već su na to zažmurili. Kakvi su to ljudi? (Sebični i ogavni.) Jesu li to samo sebičnost i ogavnost? Ovaj problem je toliko ozbiljan da ne može da se sažme u samo

jednu rečenicu. Može se jedino reći da takvi ljudi nemaju ljudskost i da nipošto nisu dobri ljudi. U stvari, to je ono što rade antihristi, a, naravno, ni lažne starešine ne predstavljaju izuzetak. Antihristi nemaju pojma koji su interesi Božje kuće. Ne mogu da vide kad se crkveni posao remeti. Neki ljudi izazivaju potpuni haos ometajući crkveni posao, međutim, kad to vide, antihristi to ne shvataju ozbiljno. Oni umanjuju značaj toga ili počinioca tek mlako prekore, uz nekoliko jednostavnih zapažanja, kratko ih podstaknu i ništa više od toga, bez i najmanjeg nagoveštaja negodovanja. Imaju li takvi ljudi osećaj za pravdu? Kakvi su to ljudi? Takvi ljudi ujedaju ruku koja ih hrani, oni su izdajice! Oni su ološ!

Upravo sam dao opšti pregled toga šta su ljudski interesi, koja je suština ljudskih interesa, zašto ljudi slede lične interese, kakva je priroda ljudskog stremljenja ka sopstvenim interesima, kao i priroda Božjih interesa i kako se oni definišu. Božji interesi su najpravedniji cilj i treba ih tako posmatrati. Nije nimalo sebično od Boga što štiti Svoje interese, niti On to čini isključivo da bi zaštitio Svoje dostojanstvo i Svoju slavu. On, naprotiv, želi da zaštiti napredak i rezultat Svog dela i da odbrani pravedan cilj. To je najpravednije i najopravdanije ponašanje i način postupanja, a to je Božje delovanje. Stvorena ljudska bića ne treba da gaje predstave o tom Božjem delovanju, a kamoli da o tom delovanju gaje bilo kakve optužbe ili sud. Možemo li reći da su Božji interesi iznad svega ostalog? (Možemo.) Je li sebično to reći? (Nije.) Ljudi razumeju taj aspekt istine i na osnovu toga ta tvrdnja pije vodu. Ona nije namerno iskrivljena, već je nepristrasna i opravdana. „Interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu" – to je suština antihrista. Njihov stav i pristup u odnosu na interese takve su prirode i oni nikada ne uzimaju u obzir interese Božje kuće. Šta znači „nikada"? Konkretno, da uopšte ne razmišljaju o interesima Božje kuće, niti imaju ikakav koncept o njima, već uzimaju u obzir samo svoje interese – to je značenje te reči. Koliko je to ozbiljno? Izdaju interese Božje kuće, izdaju ih u zamenu za ličnu slavu i lične interese. Njihovi interesi su najvažniji i mogu da zamene Božje interese. Oni će se boriti za svoje interese ma kako rđavi, neopravdani i negativni ovi bili, a da bi obezbedili svoje interese i izborili se za njih otišli bi tako daleko da žrtvuju bilo koga, po svaku cenu. Kakvo je to ponašanje? (To je ponašanje antihrista.) Ponašanje antihrista – to je Sotonino delo. Sotona vlada ljudskom rasom, može vladati nekom državom ili rasom, a ne preza ni od toga da žrtvuje koliko god života je potrebno da bi njegova vlast ostala stabilna. Koji su njegovi interesi? Moć i položaj prevlasti. Kako on dolazi na položaj prevlasti i kako učvršćuje svoju prevlast? (Po svaku cenu.) Po svaku cenu. To znači da on ne mari za to da li njegovo praktično delovanje i njegove metode javnosti deluju opravdano ili neopravdano i koristi sve, od pokolja i suzbijanja, preko mekih i tvrdih taktika, do prinude i podstrekivanja, pa ne preza čak ni od toga da žrtvuje bilo čiji život ili mnoge živote u zamenu za stabilnost svog položaja i moć koju drži u rukama – takvo je ponašanje Sotone. I antihristi postupaju isto tako.

Jesu li vam reči današnje besede po ukusu? (Ja sam mnogo zadobio od današnje besede, a naročito me snažno dirnula detaljna analiza znanja i intelektualaca. U prošlosti

se nisam baš sasvim slagao sa idejom da su intelektualci lišeni duhovnog razumevanja, ali sam u ovom periodu, kroz Božju detaljnu analizu znanja, postepeno uspeo da napravim poređenje i da uvidim da i ja sâm, u mnogim situacijama, nisam u stanju da shvatim Božje reči, da ih ne razumem kad ih čujem, a kada posmatram ljude i događaje, gledam na njih i analiziram ih sa intelektualne tačke gledišta, što dovodi do iskrivljenog shvatanja – upravo to je nedostatak duhovnog razumevanja. Sada jasnije vidim suštinu intelektualaca.) Kada sam danas govorio o intelektualcima, ni slučajno nisam ciljao na neku određenu osobu, ali dobro je ako ste u stanju da sebe uporedite i pronađete u Mojim rečima, ima nade da ćete preokrenuti stvari i ostvariti ulazak. Treba marljivo da tragate, da krenete od tog nerazumevanja i neshvatanja istine, da biste polako stigli do toga da, jednu po jednu, razumete neke jednostavne, pojedinačne, manje duboke istine, kako bi ono što razumete bila istina, a ne reči i doktrine. Tako ćeš, malo po malo, steći duhovno razumevanje. Ako budeš razumeo stvari fokusirajući se na istinu i stvarnost, postepeno ćeš razumeti istinu; ako uvek budeš analizirao stvari fokusirajući se na doktrinu, pomoću logike i uma, onda ćeš razumeti samo doktrinu i teoriju koje nikada neće postati istina, a ti nikada nećeš otići dalje od osnova doktrine. Zar nije tako? (Jeste.) Neki kažu: „Zašto ne razumem neke Božje reči koje pročitam? Kako to da ljudima nije lako da ih razumeju i prihvate kada ih ocenjuju pomoću gramatike i na osnovu strukture sastava?" Kako objašnjavate taj problem? Da li ga sada razumete? Ja ću vam ga objasniti. Bog ljudima govori otkad je čovečanstvo nastalo, a svaka reč i svaki stav onoga što On kaže sâm je jezik, a ne sastav. Dok danas ovde govorim, da li Ja čitam sastav, podnosim izveštaj ili samo razgovaram sa vama? (Razgovaraš.) Ćaskam sa vama, govorim istinu i pričam o temama koje su vam potrebne. Ne čitam sastav, nego govorim. Stoga morate da razumete šta je sastav, a šta govor – postoje razlike između te dve stvari. Neophodni elementi sastava su aspekti znanja koje potiče od ljudskog roda, a Bog, kada govori, ne mora da se drži tog znanja. On treba samo jednostavno i jasno da govori istine o kojima želi da govori, pa ukoliko ljudi razumeju istine koje čuju, to je dovoljno i nema potrebe čak ni za znakovima interpunkcije. Znakove interpunkcije i sastave izmislili su ljudi, koji su izmislili i gramatiku i obavezne elemente sastava. Sve te stvari spadaju u kategoriju znanja i Bog ne mora da ih se pridržava. Pored toga, jezik dolazi od Boga i to je pozitivna stvar. Stoga je sve što Bog kaže ispravno. Nema potrebe da to proučavaš i tražiš gramatičke greške, da upoređuješ i detaljno analiziraš gramatičke greške. Treba samo, u datom tekstu, u datom stavu i u datoj rečenici da razumeš koja je Božja namera, šta je istina, koja istina-načela Bog zahteva od ljudi, šta je put primene o kojem Bog ljudima govori, i to je dovoljno. To je razum kakav treba da poseduju stvorena bića – ljudi. Božje reči i dela ne moraju da budu u skladu sa svim tim konvencijama i okvirima koje su osmislili ljudi, kao ni sa tim pravilima i čisto intelektualnim stvarima svojstvenim znanju, kojih se nije potrebno pridržavati. Bog je rekao mnogo toga, a šta god On kaže, istina je. Što više ljudi sa duhovnim razumevanjem i ljudi sa iskustvom čitaju Božje reči, to više osećaju da su Božje reči istina. Koja je to istina sadržana u tim rečima

jeste nešto što ljudi treba da dokuče, potraže i dožive. Bog čovečanstvu govori – zapamtite, ono što Bog radi je da govori, a „govoriti" se u slengu kaže čavrljati ili pričati o nečemu. Koja je suština onoga što Bog ovde hoće da kaže? Suština su Božje namere, istina i zahtevi koje On postavlja pred ljude – to je sadržaj. Priroda govora je takva da se priča jednostavno i jasno, na neformalan način, prisno i licem u lice, ponekad govornim jezikom i dijalektom, a ponekad književnim rečima. Da biste napisali sastav, potrebno je da u prvom stavu napravite uvod, da zatim u sredini razvijete i razradite temu, da bi na kraju stigli do vrhunca i završetka. Da bi se smatrao sastavom, on mora da bude napisan tačno u tom formatu, a nastavnik će ga tek tada pročitati i oceniti kao prosečan, dobar ili odličan. Mogu li se na taj način ocenjivati reči Božje? Recimo da kažete: „Ovaj tekst je dobar, gramatički je ispravan, izgovoren je božanskim jezikom i potpuno odgovara strukturi sastava; onaj tekst nije tako dobar, malo je neuređen, a struktura mu nije baš najbolja. Neke reči nisu baš gramatički ispravne, a ima čak i reči koje izgleda da nisu upotrebljene na pravom mestu." Je li u redu na taj način čitati Božje reči? (Nije.) Bilo bi izopačeno čitati ih na taj način i ti nikada ne bi stekao istinu. Moraš da naučiš da u Božjim rečima čitaš između redova da bi video šta Bog od tebe zahteva i koje istine te reči sadrže – to bi bilo pametno. Ti uopšte ne znaš kako treba da gledaš na te stvari, pa po ceo dan govoriš: „Kako to da Božje reči uopšte nisu napisane u formi sastava? Božje reči bi trebalo da budu kao govori, a Bog bi trebalo da govori prefinjenim jezikom." Ja to ne radim. To bi bilo baš naporno, i vi bi se umorili od slušanja, a umorio bi se i govornik. Pomislite na to kako Bog govori na nebu, kako govori Jovu, Petru, Mojsiju i Joni – zar Božje reči nisu bile jednostavne i jasne? Uopšte ne možete da vidite koliko su izuzetne, apstraktne i velike, i koliko je Njegov način izražavanja rigorozan. Pogledajte kako je, kada je Sotona iskušavao Jova, Bog Sotoni rekao: „Jesi li video Jova, slugu Mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla" (Knjiga o Jovu 1:8), i „Dajem ti ga u ruke, ali mu ipak poštedi život" (Knjiga o Jovu 2:6). Božje reči su bile i jednostavne i sažete i vrlo su jasno objasnile problem. To je Božja narav i Božja suština. Bog ne koristi namerno nikakve zbunjujuće dvosmislice, a Njegova veličina, izuzetnost, plemenitost, autoritet i moć nisu lažni. Zašto kažem da nisu lažni? Kada Bog nekome govori, on se ne pretvara, ne kamuflira se nekom uzvišenom slikom, niti govori stvari koje ljudi ne razumeju – to radi Sotona, a ne Bog – a ono što Bog govori, On će ti pomoći i da razumeš. Ako si dete, govoriće ti rečima razumljivim deci. Ako si poodmaklih godina, govoriće ti jezikom starijih ljudi. Ako si muškarac, govoriće ti jezikom koji obično koriste muškarci. Ako si iskvareno ljudsko biće, govoriće ti na takav način, a Njegov jezik će imati takvu strukturu kakvu su iskvarena ljudska bića u stanju da razumeju. Bog govori na mnoštvo načina. Ponekad se šali, ponekad pravi ironične opaske, ponekad je sarkastičan, ponekad detaljno analizira, ponekad je oštriji, ponekad nežniji, ponekad te dirne, a nekad te prvo ore, a zatim uteši… Sve te istine koje On izražava i sve to što radi nije rigidno, već fluidno. Bog je izvor žive vode, a izvor istine je Bog. Sve što Bog kaže je u redu, u tome je istina i nije važno na koji način On to kaže.

Ako neko uvek ima predstave o Božjem načinu govora, o strukturi Njegovog jezika i tako dalje, pa ih neprekidno ispituje i sumnja u njih i uvek je zbog tih stvari zabrinut, te misli: „Bog u kojeg ja verujem baš i ne deluje kao bog, zašto je takav? Zato neću da ga prihvatim, bilo bi me sramota da ga prihvatim, bolje je da verujem u tog i tog", kakav je onda to čovek? (Bezvernik.) To je bezvernik. Kakva vrsta ljudi je većina bezvernika? Ljudi lišeni duhovnog razumevanja. Kada ljudi lišeni duhovnog razumevanja čitaju Božje reči, oni ih pažljivo ispituju, ali na kraju i dalje nisu u stanju da ih potpuno dokuče, pa se pitaju: „Pošto je ovo pravi put, je li moguće zadobiti blagoslove verujući na ovaj način? Toliko je ljudi koji veruju. Ako ja ne verujem, zar neću otići u pakao?" Smišljaju čak i sitne spletke. Nikada se ne pitaju ovako: „Kažu da je u Božjim rečima istina, a šta je uopšte istina? Kako to da je ja nisam video? Moram da nastavim da čitam i slušam!" Jednog dana konačno „razumeju to što su čuli", pa misle: „Te reči otkrivaju pravu situaciju, istinu. Ali jezik kojim su izražene previše je običan i svakidašnji, vrlo je prosečan, pa će ga inteligencija možda prezreti, diskriminisati i smatrati najobičnijim načinom govora, pa čak, u slučaju određenih reči, i prozaičnim. Neke reči koje se visoki intelektualac iz industrije znanja ne bi udostojio da koristi zapravo izlaze iz usta bogu – to je sasvim nepojmljivo i sigurno ne bi trebalo da bude tako, zar ne?" Kakve su posledice tog stalnog ispitivanja? Smatraš da si bolji od Boga i da bi Bog trebalo da veruje u tebe i da te uzdiže. Zar nije to problematično? Takvi su ljudi lišeni duhovnog razumevanja. Njihov stav prema Bogu je uvek da se bore protiv Boga i da ga ispituju. Dok Ga ispituju, oni Mu se istovremeno i opiru, a dok Mu se opiru, misle: „Bolje je da ti ne budeš bog, jer si toliko beznačajan, uopšte nisi nalik bogu. Da si ti bog, ja se ne bih prijatno osećao. Ako te prezirem i ispitujem te, analiziram te do te mere da više nisi bog i niko ne veruje u tebe, onda ću biti srećan, a ako tražim velikog boga u kojeg mogu da verujem, osetiću mir." Takvi ljudi su bezvernici. Mnogi bezvernici lišeni su duhovnog razumevanja. Oni nikada neće razumeti ni steći istinu iz tih sasvim običnih Božjih izjava. Oni ih samo nanovo i nanovo ispituju i ne samo da ne stiču istinu, već i ruše važno pitanje sopstvenog spasenja, a pored toga se i razotkrivaju i sami sebe isključuju. Ovde ćemo završiti današnji razgovor u zajedništvu. (Neka je hvaljen Bog!) Doviđenja!

17. januar 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (2. deo)

II. Interesi antihrista

Danas ćemo u zajedništvu nastaviti razgovor o devetoj stavki u pogledu ispoljavanja antihrista. Deveta stavka o njihovim ispoljavanjima glasi: svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu. Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o manjem segmentu ovoga, zapravo, započeli smo našu temu i razgovarali smo o tome šta su interesi, a to predstavlja prvu tačku. Kad je reč o drugoj tački, razgovarali smo o tome šta su ljudski interesi i koja je suština ljudskih interesa. Treća tačka o kojoj smo razgovarali bila je šta su Božji interesi i šta je suština Božjih interesa – manje-više to je bio sadržaj tri tačke o kojima smo razgovarali. Ono o čemu smo poslednji put razgovarali u osnovi su bile konceptualne istine, kojima smo došli do definicije različitih aspekata interesa i koje su ljudima pružile razumevanje osnovih koncepata. Ovoga puta nećemo dublje zalaziti u prethodno navedeni sadržaj, budući da tema o kojoj ćemo razgovarati u vezi sa našom devetom stavkom ima za cilj da istakne različita ispoljavanja antihrista. Stoga ćemo nastaviti da se bolje upoznajemo sa ispoljavanjima antihrista u našem zajedničkom razgovoru o ovoj stavki. Pre svega ćemo raščlanjivati stav i ponašanje antihrista u odnosu na razne interese koji su sa njima povezani, u pokušaju da utvrdimo priroda-suštinu i narav antihrista i da ih detaljno analiziramo iz ove perspektive. Započećemo razgovorom u zajedništvu o onim stvarima koje su, u očima antihrista, od značaja za njihove interese.

U očima antihrista, Bog, kuća Božja i crkva predstavljaju samo oznake, možda ništa više od naziva, bez ikakve stvarne vrednosti. Stoga se oni s prezirom odnose prema interesima Božjim, interesima kuće Božje i crkve, i oni su van okvira njihovog razmatranja ili su nedostojni pažnje. Nasuprot tome, za antihriste lični interesi imaju najveći značaj. Posledično, antihristi često izdaju interese crkve i kuće Božje u zamenu za svoje lične interese. Hajde da sada klasifikujemo i detaljno raščlanimo one stvari koje su od značaja za interese antihrista, kako bismo ljudima pružili jasan uvid u njihovim stavovima o pitanjima interesa. Prvo i najvažnije, nezavisno od toga kako su antihristi označeni, bilo kao antihristi, zli ljudi ili pojedinci koji ne primenjuju istinu ili koji prema njoj osećaju netrpeljivost, takvi ljudi ne žive pod staklenim zvonom. Oni žive u telu i imaju iste potrebe za normalnim ljudskim životom. Prema tome, ljudi poput antihrista koji žive među braćom i sestrama ili unutar kuće Božje i crkve, takođe imaju interese u vezi sa svojom ličnom bezbednošću. Ovo je prvi pododeljak o interesima antihrista – njihova

lična bezbednost. Drugi pododeljak o interesima antihrista jeste njihov lični ugled i status, što ima veze sa njihovim autoritetom. Treći pododeljak o interesima antihrista podrazumeva njihovu vlastitu korist. Da li je interese antihrista jasnije raščlanjivati kroz ova tri pododeljka u odnosu na razgovor u zajedništvu o tim interesima na način koji je nestrukturisan i neposredan? (Jasnije je.) Ako od vas zatražim da u zajedništvu razgovarate na osnovu ova tri pododeljka, da li imate neka zapažanja? Možete li sa drugima da podelite neka shvatanja? (Možda bih mogao da razmotrim neka zapažanja u vezi sa drugim pododeljkom, ali mi lična bezbednost i vlastita korist nisu baš jasni.) U redu, dok budem besedio, možete da dopunjavate tamo gde ste u stanju, a Ja ću besediti o onome što vam nije jasno. Može li tako? (Može.)

A. Njihova lična bezbednost

Naš razgovor u zajedništvu započećemo prvim pododeljkom o interesima antihrista – o njihovoj ličnoj bezbednosti. Značenje ovog pododeljka trebalo bi svima da bude jasno; on se odnosi na fizičku bezbednost neke osobe. U kontinentalnoj Kini, vera u Boga označava život u opasnom okruženju. Svaki čovek koji sledi Boga svakodnevno se suočava s rizikom da ga velika crvena aždaja uhapsi, osudi i podvrgne surovom progonu. Ni antihristi toga nisu pošteđeni. Iako u kući Božjoj mogu biti okarakterisani kao antihristi, velika crvena aždaja, u savezu sa verskim svetom, neprekidno daje sve od sebe da potisne i progoni crkvu Božju i Njegov izabrani narod, a budući da se nalaze u takvom okruženju, ni antihristi, naravno, nisu izuzeti od pretnje hapšenjem. Stoga se često moraju suočavati sa pitanjem svoje lične bezbednosti. Ovim dotičemo pitanje na koji način se antihristi nose sa svojom ličnom bezbednošću. U ovom pododeljku, uglavnom razgovaramo o stavu koji antihristi imaju prema svojoj ličnoj bezbednosti. Pa, koji je njihov stav? (Oni daju sve od sebe da zaštite svoju ličnu bezbednost.) Antihristi daju sve od sebe da zaštite svoju bezbednost. Oni razmišljaju na sledeći način: „Moram sebi da osiguram potpunu bezbednost. Ko god da bude uhvaćen, to ne smem da budem ja.” Po ovom pitanju, u molitvi često dolaze pred Boga i preklinju da ih Bog drži podalje od nevolje. Smatraju da, bez obzira na sve, oni zaista obavljaju crkveni starešinski posao i da Bog treba da ih zaštiti. Zarad svoje lične bezbednosti i kako bi izbegli hapšenje, kako bi sebe poštedeli svakog progona i smestili se u bezbedno okruženje, antihristi često preklinju i mole se za svoju ličnu bezbednost. Jedino se u slučaju svoje lične bezbednosti oni zaista oslanjaju na Boga i poveravaju Mu sebe. Kad je reč o tome, imaju pravu veru i njihovo je oslanjanje na Boga stvarno. Jedino će se pomučiti da se pomole Bogu tražeći od Njega da zaštiti njihovu bezbednost, ne razmišljajući ni najmanje o crkvenom poslu ili o svojoj dužnosti. U njihovom poslu, lična bezbednost predstavlja načelo koje ih usmerava. Ako je neko mesto bezbedno, antihristi će u tom slučaju odabrati to mesto za rad i zaista će delovati vrlo preduzimljivo i pozitivno, razmećući se svojim velikim „osećajem odgovornosti” i svojom „odanošću”. Ako neki posao podrazumeva rizik i postoji mogućnost da nastane incident, da velika crvena aždaja otkrije izvršioca tog

posla, oni iznalaze izgovore, odbijaju ga i grabe priliku da od njega pobegnu. Čim postoji opasnost, odnosno čim postoji i nagoveštaj opasnosti, oni smišljaju načine da se izvuku i da napuste svoju dužnost, ne mareći za braću i sestre. Jedino brinu o tome kako da sebe izbave iz opasnosti. Možda su u srcu uveliko spremni: čim se pojavi opasnost, odmah ostavljaju posao koji izvršavaju, ne mareći za to kako se odvija crkveni posao odnosno kakve gubitke to može naneti interesima Božje kuće ili kako se može odraziti po bezbednost braće i sestara. Važno im je da pobegnu. Čak imaju i „keca u rukavu", plan da sebe zaštite: čim im pripreti opasnost ili budu uhapšeni, odaju sve što znaju, vade se i peru ruke od svake odgovornosti kako bi zaštitili svoju ličnu bezbednost. To je plan koji čuvaju spreman. Ti ljudi nisu spremni da zbog vere u Boga trpe progon; plaše se da budu uhapšeni, mučeni i osuđeni. Činjenica je da su u svom srcu oni odavno podlegli Sotoni. Užasnuti su pred moći sotonskog režima, a još više se plaše da ih ne zadese stvari poput mučenja i surovog ispitivanja. Prema tome, kad je reč o antihristima, ako se sve odvija glatko i nema nikakve pretnje po njihovu bezbednost ili se ona ne dovodi u pitanje, i nikakva opasnost nije moguća, može se desiti da ponude svoju revnost i „odanost", pa čak i svoju imovinu. Međutim, ako su okolnosti loše i postoji mogućnost da, zbog vere u Boga i zbog izvršavanja svoje dužnosti, u svakom trenutku budu uhapšeni, te ako zbog svoje vere u Boga mogu da budu otpušteni sa svoje funkcije ili mogu da ih napuste oni koji su im bliski, tada će oni biti izuzetno oprezni, neće propovedati jevanđelje i svedočiti o Bogu, niti će izvršavati svoju dužnost. Kad postoji i naznaka nevolje, povlače se kao kornjača koja se skriva u svom oklopu; na najmanju naznaku nevolje, odmah će crkvi želeti da vrate svoje knjige Božjih reči i sve što ima veze sa verom u Boga, kako bi bili bezbedni i ostali nepovređeni. Zar nisu opasni? Da ih uhapse, zar ne bi postali Juda? Antihristi su u toj meri opasni da u svakom trenutku mogu da postanu Juda; uvek postoji mogućnost da će izdati Boga. Osim toga, sebični su i ogavni do krajnjih granica. To je određeno priroda-suštinom antihrista.

Neki bi mogli reći: „Možda se ljudi sa ovim ispoljavanjima nalaze samo u zemlji velike crvene aždaje, u društvenom okruženju Kine. Kad odete u inostranstvo, nema progona ni hapšenja, pa lična bezbednost postaje nebitna. Ima li i dalje potrebe za ovom temom?" Mislite li da za njom postoji potreba? (Da.) Čak i u inostranstvu, mnogi ljudi koji u kući Božjoj izvršavaju dužnosti često ispoljavaju ova ponašanja. Čim razgovor krene u pravcu napada, klevetanja i pokreta usmerenih protiv kuće Božje od strane političkog režima određene zemlje, nevernika ili verskog sveta, određeni ljudi duboko u sebi osećaju ogroman strah i kukavičluk. Možda čak smatraju da bi im u ovom trenutku bilo bolje i da bi bili slobodniji kad ne bi verovali u Boga, neki od njih žale što su položili svoju veru u Boga, a neki u svom srcu čak razmišljaju da šmugnu i razmatraju ideje o povlačenju. Ovakvi ljudi u svakom trenutku brinu o svojoj ličnoj bezbednosti, smatrajući da od toga ništa nije važnije. Duboko u njihovom srcu, njihov život i njihova lična bezbednost su za njih najveće brige. Pa, suočeni s načinom na koji svet i ceo ljudski rod blate, kleveću i osuđuju crkvu i delo Božje, ti ljudi u svom srcu nisu uz Boga. Umesto toga, kad se te

stvari dogode, kad začuju glasove koji blate i osuđuju Boga, duboko u sebi oni stoje nasuprot Bogu. Žarko žele da između sebe i Boga, Njegove kuće i crkve povuku granicu. Osim toga, u takvim trenucima, za njih je težak i bolan zadatak da priznaju da u Boga veruju. Očajnički žele da nemaju nikakve veze s Bogom, s Njegovom kućom ili crkvom. U takvim trenucima osećaju se nelagodno, pa čak i postiđeno i nisu u stanju da javno kažu da su pripadnici kuće Božje. Jesu li takvi ljudi istinski sledbenici Božji? Da li su zaista sve napustili da bi sledili Boga? (Nisu.) Kad u kontinentalnoj Kini ljudi veruju u Boga, oni se često suočavaju s progonom i hapšenjem i neretko nailaze na probleme lične bezbednosti; iako u inostranstvu okruženje nije tako surovo, ljudi, ipak, nailaze na slične okolnosti. Suočavaju se sa klevetom i osudom verskog sveta, i moraju da se nose sa ravnodušnošću ili sa izvesnim izjavama nerazumevanja raznih zemalja koji su usmereni prema crkvi. Neki se osećaju izgubljeno, postaju čak nesigurni ili gaje sumnje da li je delo Božje istinsko i još više preispituju Božju ispravnost. Prema tome, budući da često razmišljaju o svojoj ličnoj bezbednosti, oni u kući Božjoj ne mogu da izvršavaju svoje dužnosti srcem koje je postojano i opušteno. Da li su takvi pojedinci svoj život istinski predali Bogu? (Ne, nisu.) Neki čak razmišljaju: „Dolazak u inostranstvo znači bekstvo iz kandži velike crvene aždaje, zar ne? Zar u inostranstvu nema verske slobode? Zar nije sve slobodno i oslobođeno? Pošto nas je Bog odveo u inostranstvo da tamo izvršavamo svoje dužnosti, zašto i dalje moramo da se suočavamo sa istim surovim uslovima? Zašto u inostranstvu i dalje moramo da izvlačimo ove pouke i da prolazimo kroz ovu patnju?” Neki ljudi u svom srcu gaje sumnje, a neki ne samo što sumnjaju, već se i opiru, postavljajući pitanja poput: „Pošto je to istiniti put, pošto je to delo Božje, zašto mi, koji smo u izvršavanju svojih dužnosti odani, koji smo sve napustili da bi se dali za Boga, moramo i dalje da trpimo takav neravnopravan tretman u ovom svetu?” Oni ne shvataju. I pošto ne shvataju i, iznad svega, prednost daju svojoj ličnoj bezbednosti, oni ovaj nedostatak razumevanja stoga pretvaraju u pritužbe i preispitivanje usmereno prema Bogu. Zar nije tako? (Jeste.) Neki se ljudi u inostranstvu čak plaše da se izlažu rizicima u izvršavanju svojih dužnosti. Ako im se dodeli dužnost koja sa sobom donosi određeni rizik, oni pronalaze izgovore poput: „Nisam prikladan za ovu dužnost. Moja porodica je i dalje u kontinentalnoj Kini, pa ako me velika crvena aždaja otkrije, zar neću upasti u nevolju?” Oni odbijaju da obavljaju takve dužnosti. Biraju samoočuvanje, da zaštite svoju ličnu bezbednost i da sačuvaju sopstveni život. Umesto da se u potpunosti ponude, da sve otpuste i sve napuste kako bi prihvatili svoje dužnosti, oni sebi ostavljaju odstupnicu. To ne mogu da postignu. Ovo su neka od njihovih ponašanja kad je u pitanju njihova lična bezbednost. Neki ljudi u srcu osećaju nelagodu i povodom toga se često mole. Neki ljudi neretko osećaju strah i kukavičluk, razmišljajući o tome kako su Sotonine sile previše moćne, pa kako onda običan čovek poput njih može tome da se odupre? Prema tome, toga se često plaše i o tome brinu. Neki čak smatraju da čim budu uhapšeni, nema toga što crkva ili kuća Božja mogu da učine i da, bude li se išta dogodilo, niko neće ništa učiniti. Stoga smatraju da je najbitnije da zaštite sebe.

Zato, kad treba da se izlože opasnosti i preuzmu na sebe rizičnu dužnost, oni se kriju i niko ne može da ih ubedi. Tvrde kako nisu kompetentni, iznalaze svakakve izgovore i razloge da odbiju važne dužnosti koje im je kuća Božja poverila. Ako je okruženje povoljno, može se desiti da na javnom mestu ti ljudi čak stanu ispred velike gomile sa mikrofonom u ruci i da uzvikuju: „Verujem u Svemogućeg Boga, pripadnik sam Crkve Svemogućeg Boga. Nadam se da svi mogu da dođu i da istraže istiniti put." Kad njihova lična bezbednost nije izložena nikakvom riziku, to mogu bez straha da učine. Čim postoji i najmanji nagoveštaj opasnosti ili bilo koje situacije koja se tiče njihove lične bezbednosti, ili kad nastupe iznenadne okolnosti, entuzijazam im splašnjava, njihova „odanost" nestaje, a njihova „vera" bledi. Znaju jedino da se razbeže na sve strane, nastojeći da uvek pronađu neki neprimetni posao koji treba obaviti iza kulisa, svaljujući na druge ljude zadatke i dužnosti koji nalažu da se izlažu opasnosti i da preuzmu rizik. I čim se stanje u okruženju popravi, nanovo se pojavljuju poput dvorskih budala. Zašto se ponovo pojavljuju? Da bi počeli da se pokazuju, da ljudima stave do znanja da postoje, da pokažu Bogu svoj entuzijazam, da Bog u tom trenutku može da vidi njihovu odanost i da se, istovremeno, iskupe za ono što su ranije učinili, očajnički nastojeći da povrate svoj položaj. Međutim, na najmanji nagoveštaj nevolje ili promene u okruženju, ti ljudi ponovo nestaju i skrivaju se.

Kad je delo jevanđelja tek počinjalo da se širi, bilo je naročito teško propovedati jevanđelje. U to vreme nije bilo mnogo ljudi koji su mogli da propovedaju jevanđelje, a oni koji su to i mogli posedovali su sasvim plitko razumevanje istine. Nisu mogli sasvim dobro da razaznaju ljudske verske predstave, pa je ljude bilo vrlo teško zadobiti. Osim toga, propovedanje jevanđelja donosilo je sobom i rizike. Ako bi naišao na ljude sa koliko-toliko dobrom ljudskošću, oni bi u najboljem slučaju odbili da prihvate jevanđelje i na tome bi se sve završilo, ali ti ne bi naudili niti bi te vređali. Ako bi sa njima ostao u kontaktu, i dalje bi možda postojala nada da ih zadobiješ, što bi donosilo određene rezultate. Međutim, kada bi naišao na zle ljude ili sveštenike ili starešine iz različitih veroispovesti, ti ljudi ne samo da bi odbili da ga prihvate, već bi se upustili u združeni napad, primorali te da ispovediš svoje grehe, a ako to ne bi učinio, možda bi te i fizički napali. U ozbiljnijim slučajevima, možda bi te čak prijavili policiji i predali te policijskoj stanici, dovodeći te u opasnost da se u svakom trenutku nađeš u pritvoru. Neke crkvene starešine nisu bile sputane ovim stvarima. Nastavljali su da izvršavaju svoje dužnosti kad je to trebalo, pa su čak bili predvodnici u propovedanju jevanđelja i svedočenju o Bogu. Međutim, neke takozvane starešine ili te lažne starešine nisu tako postupale. Kad bi se suočili sa takvim opasnostima, ne bi lično odlazili, već bi slali druge. Čuo sam za slučaj jedne starešine koja je otkrila da je mogući primalac jevanđelja starešina u određenoj veroispovesti. Nameravala je da organizuje da mu neko drugi propoveda jevanđelje. Nakon što je o tome razmišljala, nije mogla da pronađe odgovarajuću osobu i pomislila je da je najprikladnije da ode sama da to uradi. Međutim, plašila se opasnosti i nije želela da ide, pa je sredila da mlađa sestra od svojih osamnaest ili devetnaest

godina ode umesto nje. Šta mislite? Da li je trebalo da sredi da ide ova mlada sestra? (Nije trebalo.) Zašto nije trebalo? (Zato što je mogući primalac jevanđelja bio starešina u određenoj veroispovesti sa mnogo verskih predstava. Mlada sestra je bila mala rastom, imala je plitko razumevanje istine, nije mogla u zajedništvu da razgovara o istini kako bi se pozabavila problemima mogućeg primaoca jevanđelja i ne samo da možda nije bila u stanju da ga preobrati, već je i sama mogla da bude zavedena na pogrešan put.) Imajući u vidu njen uzrast, koliko istine je ova mlada sestra zaista mogla da shvati? Koliko znanja iz Biblije je posedovala? Kakvi su izgledi da bi mogla da preobrati starešinu iz te veroispovesti? S obzirom na njene godine, ona svakako nije imala mnogo iskustva u propovedanju jevanđelja. Osim toga, tek nedavno je postala punoletna i bila je neiskusna. Da li je mogla da prozre predstave, ideje i poteškoće odraslih? (Ne, nije mogla.) Svakako da nije mogla. U svojim godinama, ona naprosto nije mogla da se nosi sa mislima odraslih ljudi. Recite Mi, imajući u vidu njene godine, da li je ova mlada sestra bila najbolji izbor? (Ne, nije.) Nije bila najbolji izbor. Prema tome, time što je poslala ovu mladu sestru, da li je ova starešina imala ispravnu nameru? (Nije imala ispravnu nameru.) Nije imala ispravnu nameru. Nije trebalo da pošalje tu mladu sestru. Kasnije, kad je ta mlada sestra stupila u kontakt sa starešinom te veroispovesti i ustanovila da on nije dobra osoba, prijavila je to svojoj starešini, i rekla joj da je naročito uplašena i da se ne usuđuje da ponovo ide. Ta starešina ju je pritiskala, uporno govoreći: „Ne, to je tvoja dužnost i moraš da ideš!” To ju je nateralo u plač i rekla je: „To je moja dužnost i treba da idem, ali ja to ne mogu da obavim, ne mogu to da uradim.” Ova starešina, ipak, nije popuštala i uporno joj je govorila: „Čak i ako to ne možeš da uradiš, moraćeš da ideš; nema nikog drugog, pa moraš ti!” Šta mislite, kakva je ovo starešina? Suočena sa opasnošću, ne samo da je sebe zaštitila, već je tako uzmičući drugu osobu dovodila u opasnost. Čak i u situacijama kad joj je ova mlada sestra rekla da nije u stanju da to uradi, pa je u strahu čak i zaplakala, ona svejedno nije popuštala. Kakva je ovo bednica? Je li to ljudsko biće? (Nije.) To nije ljudsko biće. Nije razmišljala o bezbednosti braće i sestara, već jedino o sebi. U zamenu za sopstvene interese, čak je ponudila bezbednost drugih ljudi, baš poput onih roditelja kockara koji, kad izgube sav svoj novac i ništa im ne preostane, ponude svoje ćerke kao zalog za svoje dugove, kako bi sebi omogućili da pregrme teška vremena i izbegnu nesreću, žrtvujući one koje najviše vole u zamenu za sopstvenu sreću. Kakva bednica je ova starešina? Da li joj je preostalo ikakve ljudskosti? (Nije.) U njoj nema ni trunčice ljudskosti. Sudeći po ovom ponašanju, mogu li se ovakvi ljudi okarakterisati kao antihristi? (Mogu.) Naravno da mogu! Neki bi mogli da kažu: „To što rade je zarad crkvenog rada, radi propovedanja jevanđelja. Zar im namere nisu dobre? Zar to ne rade kako bi zaštitili interese Božje kuće? Kako mogu da budu okarakterisani kao antihristi?” Da li je iko ikad tako razmišljao? Može li se to ovako argumentovati? (Ne, ne može.) Pa, recite Mi, kakva je priroda ovog problema? (Ova starešina je, zarad sopstvenih interesa i bezbednosti, iskoristila život i bezbednost mlade sestre kao vid pogodbe, odnosno, namerno ju je gurnula u bezdan – ona ima naročito

zlobnu ljudskost.) Jasnije rečeno, ova starešina, potpuno svesna da je ta mlada sestra krajnje nesposobna za ovaj zadatak, sve ovo je organizovala u cilju samoočuvanja. U isto vreme, to je uradila kako bi položila račun za ispunjenje sopstvene dužnosti, žrtvujući interese i bezbednost druge osobe radi postizanja svojih ličnih ciljeva. To joj je bila namera. Ona naprosto nije razmatrala ko je u stanju da izvrši ovaj posao, ko bi mogao da preobrati ovu osobu, odnosno ko bi ovaj posao mogao uspešno da obavi, i da tako pronađe najbolju osobu za taj zadatak. Suština njenih postupaka nije bila u obavljanju njene dužnosti, niti u ispunjavanju njene odanosti ili odgovornosti, već u tome da svojim pretpostavljenima može da položi račun i da sebe zaštiti time što će žrtvovati interese drugih, nanoseći im čak i štetu. Kako bi sebe zaštitila i postigla sopstvene ciljeve, postupila je na način koji nanosi štetu drugima – zar to nije suština toga? (Jeste.) To je suština. Prema tome, postupci ove starešine mogu se okarakterisati kao postupci antihrista. Nije li to sama srž ove stvari? (Jeste.) Upravo je to slučaj. Da nije bilo prikladnih kandidata i da ta mlada sestra nije bila tu, da je toj starešini rečeno da lično preobrati starešinu te veroispovesti, da li bi ona otišla? Da li bi mogla da kaže: „Ako nema prikladnih kandidata, onda ću ja otići. Ne plašim se. Čak i ako to znači da treba da žrtvujem sopstveni život kako bih zadobila ovu osobu, spremna sam da ga odbacim, jer je to moja dužnost i moja odgovornost”? Da li je ona to mogla da uradi? (Ne.) Zašto kažemo da ona to nije mogla da uradi? Ne nagađamo. Na čemu zasnivamo tvrdnju da ona to nije mogla? (Na tome što kad je izvršavala svoju dužnost, to nije bilo zaista radi postizanja rezultata i preobraćanja mogućeg primaoca jevanđelja. Dakle, time što je poslala mladu sestru, ona je tu dužnost obavila nemarno. Da nije bilo te mlade sestre, ona lično ne bi otišla da zadobije ovu osobu.) Tačno, tako bi se odvijale stvari. Ako je uvidela da nema prikladnih kandidata, zar ne bi trebalo da je sama otišla? (Da, trebalo bi.) Da je zaista bila odana svojoj dužnosti i da nije vodila računa o svojoj ličnoj bezbednosti, ona ne bi dozvolila da mlada sestra ode, već bi otišla lično. Dakle, koji zaključak izvlačimo iz toga što nije lično otišla? (Ona je čuvala svoju ličnu bezbednost i interese.) Tačno, tako se to odigralo. Da je zaista bila odana svojoj dužnosti, ona bi sama preuzela tu tešku odgovornost. Međutim, ona to nije učinila; umesto toga je odabrala najmanje podobnog kandidata da umesto nje ode. Da li je njena namera bila da pošalje najmanje podobnu osobu na najopasnije mesto kako bi postigla svoj cilj da sebe zaštiti od opasnosti i sačuva se? (Da.) Ovo je ponašanje antihrista. To ima veze sa organizovanjem ljudi.

U kontinentalnoj Kini, velika crvena aždaja dosledno i brutalno potiskuje, hapsi i proganja Božje vernike, često ih smeštajući u opasna okruženja. Na primer, da bi priveli vernike, državni organi koriste razne izgovore. Kad god oni otkriju područje u kome boravi neki antihrist, šta je ono prvo na šta taj antihrist pomisli? Ne misli o tome kako da pravilno organizuje posao crkve, već kako da se izbavi iz ove opasne situacije. Kad se crkva suoči sa potiskivanjem i hapšenjima, antihristi se nikada ne bave radom na posledicama. Oni ne prave planove za važne crkvene resurse ili osoblje. Umesto toga

pronalaze izgovore i razloge kako bi za sebe osigurali bezbedno mesto i s tim završili. Nakon što im je lična bezbednost osigurana, oni se retko lično uključuju u organizaciju crkvenog posla, osoblja ili resursa, ne raspituju se o tome, niti prave ikakve konkretne planove. Zbog toga se crkveni resursi i finansije ne prenose odmah na bezbedna mesta, pa na kraju velika crvena aždaja mnogo toga opljačka i odnese, što za crkvu izaziva značajne gubitke i dovodi do hapšenja još više braće i sestara. Ovo je rezultat činjenice da antihristi izbegavaju da preuzmu svoju odgovornost za posao. Duboko u njihovom srcu, lična bezbednost antihrista uvek ima prednost. To pitanje u njihovom srcu predmet je njihove neprekidne brige. U sebi razmišljaju: „Ne smem da upadnem u nevolju. Sebi ne smem da dozvolim da budem taj koga će uhvatiti – moram da preživim. I dalje čekam svoj udeo u božjoj slavi kad delo božje bude završeno. Budem li uhvaćen, ponašaću se kao Juda i sa mnom će biti gotovo. Za mene neće biti dobrog ishoda. Biću kažnjen.” Stoga, kad god odu u neko novo mesto da tamo rade, prvo istražuju ko ima najbezbednije i najmoćnije domaćinstvo, u kome mogu da se sakriju od potrage državnih organa i da se osećaju sigurno. Kao drugo, traže domaćinstva u kojima postoje bolji uslovi za život, gde u svakom obroku ima mesa, klima-uređaj tokom leta i grejanje tokom zime. Dodatno se raspituju ko među vernicima ima više elana i čvršće utemeljenje, ko može da pruži zaštitu kad nastanu nevolje. Prvo istražuju sve ove stvari. Nakon što to istraže, pronalaze mesto na kome će se smestiti i obavljaju neki površni posao, šalju pisma ili usmeno prenose neke informacije ili radne aranžmane. Dakle, misliš li da su antihristi u stanju da izvršavaju posao? Kad pogledaš kako pedantno i uredno vode računa o svojoj ličnoj bezbednosti i kako je organizuju, moglo bi se učiniti da znaju kako da izvrše određeni posao, da u srcu znaju kako da ga urade. Međutim, namere im nisu ispravne, misle jedino na lični dobitak i imaju odbojnost prema istini; čak i ako znaju da je ono što rade protivno istini i da je sebično i ogavno, oni istrajavaju u tome da stvari obavljaju na svoj način i da se ponašaju bezobzirno i nepromišljeno. Sve što rade je radi očuvanja svoje lične bezbednosti. Nakon što se smeste i osete da im ništa ne može nauditi, da je opasnost prošla, antihristi tada pristupaju obavljanju nekog površnog posla. U svojim planovima, antihristi su prilično pedantni, ali će to zavisiti od toga s kim imaju posla. Oni veoma pažljivo razmišljaju o stvarima koje se tiču njihovih sopstvenih interesa, ali kad je reč o poslu crkve i o njihovim ličnim dužnostima, iskazuju sopstveni sebičluk, ogavnost i odsustvo svake odgovornosti, nemaju ni trunke savesti ni razuma. I upravo su zbog ovih ponašanja okarakterisani kao antihristi. Kad bismo sudili samo prema kovu, uzimajući u obzir činjenicu kako temeljno razmišljaju i prave pedantne i konkretne planove zarad svoje lične bezbednosti, njima kov ne nedostaje i umeju da misle svojom glavom. Trebalo bi da su u stanju da se bave poslom kuće Božje. Prema tome, ako tu stvar posmatrate na osnovu njihovih sposobnosti, ne bi ih trebalo nazivati antihristima, pa zašto ih onda, ipak, tako nazivaju? To je određeno na osnovu njihove suštine, na osnovu činjenice da li mogu da prihvate istinu i da je primenjuju, na osnovu toga jesu li oni ljudi koji streme ka istini. Oni pažljivo i konkretno promišljaju i planiraju

kad je reč o njihovom životnom okruženju, o njihovoj hrani i piću i ličnoj bezbednosti. Međutim, kad je reč o poslu Božje kuće, oni postaju sasvim drugačiji ljudi, posebno sebični i ogavni, ne iskazujući nikakav obzir prema Božjim namerama. To svakako nisu ljudi koji streme ka istini. Antihristi se bave poslom Božje kuće i radnim aranžmanima Svevišnjeg tako što ih filtriraju. Oni selektivno filtriraju ono što su voljni i što nisu voljni da urade, kao i ono što ima i što nema veze sa njihovom ličnom bezbednošću. Zatim izvršavaju neki lagan posao u kome nema nikakve opasnosti, samo da Svevišnji ne bi otkrio da su prvi kad treba da se jede, a poslednji kad je reč o poslu i da se ne posvećuju svojim pravim dužnostima. Nakon što organizuju posao, nikada se ne raspituju niti nadziru kako se konkretni zadaci obavljaju. Na primer, Božja kuća ima posebna načela i propise u vezi sa prilozima i raznim resursima: kako se oni organizuju, gde ih treba smestiti, kako se čuvaju i ko treba da ih čuva. S druge strane, antihristi o tim stvarima samo pričaju i nakon što to organizuju, posao smatraju završenim. Nezavisno od toga da li je okruženje za to prikladno ili nije, oni to mesto nikad ne posećuju da bi ga proverili; oni samo govore u prazno, a u svom srcu ne shvataju, ne raspituju se, ne istražuju, niti brinu da li su konkretni planovi za ove resurse Božje kuće prikladni ili sigurni. Pa tako, u vreme dok su antihristi starešine, u sklopu njihovog delokruga rada, zli ljudi zaplenjuju neke knjige Božjih reči. Neke knjige se ubuđaju zbog nepravilnog skladištenja, a u nekim slučajevima se određene knjige ili resursi smeštaju na lokacije na kojima o njima niko ne brine. Za takve stvari, antihristi ne samo da ne prave posebne planove, već se o njima svakako ne raspituju, ne istražuju ih niti povodom njih postavljaju pitanja. Umesto toga, čim naprave planove, svoj zadatak smatraju završenim. Ispričaju svoju priču i to je to; oni samo otaljavaju posao ne stremeći pravim rezultatima. Da li ovakvim svojim ponašanjima antihristi pokazuju odanost? (Ne.) Oni nemaju nimalo odanosti. Kad je reč o organizaciji raznih crkvenih resursa, antihristi se o tome nikada ne raspituju. Šta znači da se „nikada ne raspituju”? Da li to znači da ne prave nikakve planove? Oni posao otaljavaju i prave planove kako bi ljudima zamazali oči, kako ih niko ne bi prijavio nadređenima. Ali nikada ne izvršavaju nikakav konkretan posao. Na šta se odnosi konkretan posao? On podrazumeva utvrđivanje gde te stvari treba smestiti, da li je to mesto bezbedno ili nije, da li im se nešto može dogoditi, mogu li da se pojave glodari i da ih grickanjem oštete, mogu li da budu poplavljene ili ukradene, jesu li prikladni oni pojedinci koji su zaduženi za njihovo čuvanje i tome slično. Međutim, antihristi se o tome nikad ne raspituju, nikad to ne istražuju i za to ih nikad nije briga. U svom srcu, oni smatraju da te stvari nisu namenjene njihovom uživanju; ne smatraju ih vrednim i one za njih nemaju nikakvu svrhu. One pripadaju drugim ljudima, Božjoj kući i sa njima ni na koji način nisu povezane. Za te ih stvari nije ni najmanje briga; neka o tome brine onaj ko želi da brine – njih se to ne tiče. Oni su sve organizovali i tu se priča završava. Neki se antihristi ne zamaraju čak ni organizacijom. Smatraju da neće dobiti nikakvu nagradu čak ni ako ovaj posao dobro urade i da ih niko neće smatrati odgovornim ako ga loše odrade. Ko bi ih prijavio za nešto tako beznačajno? Da li bi ih Bog zbog toga kaznio?

Stav i gledište antihrista prema njihovim dužnostima su upravo takvi: oni posao samo otaljavaju i površno se bave stvarima. Dokle god te stvari ne utiču na njihov lični status ili bezbednost, nije ih briga da li se njima upravlja kako treba ili ne. Hoće li se te stvari izgubiti, obezvrediti ili uništiti, sve to nema nikakve veze sa njima. U umu antihrista, ti resursi Božje kuće smatraju se javnim dobrom. O njima ne treba da brinu, ne moraju da im posvećuju nikakvu pažnju i ne moraju da troše energiju da bi se njima bavili. Prema tome, u vreme dok su antihristi starešine, usled njihovog nemara prema sopstvenoj dužnosti, usled njihove usredsređenosti na lični užitak i usled toga što ne obavljaju konkretne zadatke, različiti resursi u Božjoj kući dolaze na udar pljačke i zaplene od strane velike crvene aždaje ili otimačine od strane nekih zlih ljudi. Bilo je mnogo takvih slučajeva. Neki bi mogli reći: „U tako neprijateljskom okruženju, ko bi tako pedantno mogao svemu da se posveti? Ko bi mogao da izbegne izvestan nemar ili da ne napravi nekoliko grešaka?" Da li je ovde reč o pravljenju samo nekoliko grešaka? Usuđujem se da kažem da ako bi ljudi mogli da ispunjavaju svoje odgovornosti i da pokažu odanost, gubitak tih resursa ne bi bio toliko veliki; sasvim sigurno bi se smanjio, a delotvornost posla bi se značajno poboljšala.

Antihristi veruju u Boga kako bi dobili blagoslove. Nikada se ne bave ničim što je u vezi sa Božjom kućom ili sa Božjim interesima. Šta god da rade to mora da se vrti oko njihovih ličnih interesa. Ako poslom Božje kuće nisu obuhvaćeni njihovi lični interesi, naprosto ih nije briga i o tome se ne raspituju. Kako su samo sebični! Kad su određeni antihristi obavljali ulogu starešina, velika crvena aždaja je opljačkala velike količine priloga koji su bili pod njihovim nadzorom i zapanjujuća količina toga je izgubljena. Međutim, ti antihristi sebe uopšte nisu smatrali krivim. Nakon toga su čak govorili: „To nije jedino moja odgovornost: kako za sve mogu ja da budem kriv? Osim toga, takva je situacija neizbežna." Nisu osećali nikakvo žaljenje, na druge ljude su svaljivali krivicu i, prepuni izgovora, nastojali su da sebe uzmu u odbranu. Kakvi su to bednici? Zar takvi ljudi ne bi trebalo da budu proterani? Zar ne bi trebalo da budu prokleti i kažnjeni? (Da.) Nakon što su napravili tako veliku grešku, ovi antihristi nisu osećali nimalo žaljenja! Kakva bi ispoljavanja normalna osoba, osoba sa ljudskošću, osoba koja je odana Bogu i osoba sa bogobojažljivim srcem, iskazala kada bi usled njenog nemara došlo do toga da velika crvena aždaja otme imovinu Božje kuće? (Osećala bi žaljenje, sebe bi krivila i u svom srcu bi osećala da svoju dužnost nije obavljala kako treba.) Šta bi zatim učinila? Razmišljala bi o načinu na koji to može da ispravi. U dubini svog srca bi se osećala dužnom i kajala bi se; nezavisno od toga šta bi drugi govorili, ona ne bi izustila ni reč pritužbe, ne bi sebe uzimala u odbranu. Priznala bi da je u pitanju bio njen nemar, njen prestup. Prihvatila bi šta god da joj Bog kaže i kako god da Božja kuća odluči da s njom postupi. Pa, zašto onda antihristi to ne prihvataju? Zašto su nakon izbacivanja prepuni pritužbi? To otkriva prirodu antihrista. Ti antihristi su poslu Božje kuće naneli tako značajne gubitke, toliko tuđeg truda je protraćeno jer su oni zanemarivali svoje dužnosti i toliko priloga je oduzela velika crvena aždaja, a da oni ipak nisu osećali ličnu krivicu,

nisu imali osećaj da su išta dužni, nego su čak sebe uzimali u odbranu. Kad se Božja kuća njima pozabavila, odbili su da se pokore i prkosili su na sve strane. Kakvi su to bednici? Nije li ovo poigravanje sopstvenim životom? (Jeste.) To je poigravanje sopstvenim životom. Posmatrajući srž antihrista, njihova priroda-suština je neprijateljski nastrojena prema istini i prema Bogu. Nedostaje im ljudskosti; oni su živi demoni, Sotone, zveri u ljudskoj odori. Kad ljudi sa ljudskošću naprave neku malu grešku ili kažu nešto pogrešno, oni osete samoprekor. Ali živi demoni, antihristi, to ne osećaju. Čak ni nakon što su napravili tako ozbiljnu grešku, ti antihristi nisu osećali nikakav samoprekor, nego su čak nastojali da sebe uzmu u odbranu. Prema tome, šta je za njih istina? Da li u svom srcu priznaju istinu? Božje reči su istina i Bog je istina – priznaju li oni ovu činjenicu? (Ne priznaju je.) Očito je ne priznaju. U svom srcu sebe smatraju za istinu, za Boga; smatraju da osim njih nikakav Bog ne postoji. Nisu li to đavoli? (Jesu.) To su đavoli, tipični đavoli. Antihristi se nimalo ne raspituju za crkvene resurse niti za njih prave ikakve posebne planove. Ipak, ako oni sami poseduju nešto dragoceno, budi siguran da će se o tome odlično starati. O tome neće izustiti ni reč čak ni dok u snu govore, niti ih batinama možeš naterati da o tome progovore. To izuzetno dobro čuvaju. Međutim, kad je reč o resursima Božje kuće, stav im je sasvim drugačiji. Oni zapravo imaju sledeći stav: „Kakve to veze ima sa mnom? Ja u tom resursu nemam priliku da uživam i on mi ne pripada. Čak i ako se o njemu budem dobro brinuo, on bi mogao pripasti nekom drugom! U čemu je svrha da se on tako dobro čuva?” Tu stvar ne smatraju svojom dužnošću. Zar to nije nedostatak ljudskosti? (Jeste.) To je ispoljavanje nedostatka ljudskosti. Kako to zovemo? To zovemo nepouzdanošću. Bog ti je poverio ovaj posao i dao ti je dužnosti koje treba da obavljaš – to je deo tvog posla. Tim stvarima treba da se baviš kako valja, da ih izvršavaš jednu po jednu, sledeći načela koja Bog nalaže i radne aranžmane Božje kuće, te ako ih pravilno organizuješ, onda će tvoja odgovornost biti ispunjena. No, imaju li antihristi takav način razmišljanja ili zamisao? (Ne, nemaju.) Nemaju ih uopšte. To je potpuni nedostatak ljudskosti. U čemu se nedostatak ljudskosti posebno ispoljava? U nebrizi o tome da li imaš savest ili razum, u sebičnosti i ogavnosti, u tome da nisi dostojan poverenja, u nepouzdanosti i u nedostojnosti da ti se išta poveri.

Kad je reč o kadrovskim pitanjima u crkvi, kao što su: ko šta radi na kom mestu, da li to radi kako treba, da li delotvorno obavlja svoju dužnost, da li je bilo slučajeva prekidanja ili ometanja, odnosno koje su povratne informacije od braće i sestara, antihristi se o tim stvarima nikada detaljno ne raspituju, niti prave ikakve planove. Na primer, kad Božja kuća od njih zatraži da pronađu različite talentovane pojedince, antihristi samo ovlaš pogledaju pisane radne biografije ovih pojedinca, a da pritom ne ustanove niti se raspituju o njihovoj situaciji – na primer, imaju li ti pojedinci temelj u svojoj veri, kakva im je ljudskost, mogu li da prihvate istinu, jesu li njihovi konkretni talenti i tehničke veštine usklađeni sa merilima koja nalaže Božja kuća i da li su prikladni za odgajanje i preuzimanje važne dužnosti. Antihristi samo površno odrade ove stvari, samo se prave, ovlaš pregledaju pisane biografije i to je sve. Sa pojedincima koje

pronađu oni nikada zapravo ne komuniciraju, niti teže tome da ih detaljno ili temeljno razumeju. Posledično, većina ljudi koje biraju na kraju bude uklonjena jer nisu izvršili svoje dužnosti, niti su obavili sopstveni posao. Kako antihristi posmatraju tu situaciju? „Nije baš da sam unapređen da izvršavam ove dužnosti; u njima ne učestvujem. I kakve veze ima ko od njih odlazi? Sve dok odobravam preporuke i te ljude pronalazim, to se računa kao da izvršavam svoj posao. Osim toga, ti pojedinci koji su unapređeni dugovaće mi uslugu. Mene se ne tiče jesu li oni prikladni za odgajanje ili nisu." Ako antihristi pronađu neprikladne pojedince, ometajući time posao Božje kuće, da li snose ikakvu odgovornost? (Da.) Oni snose veliku odgovornost, ali ovi đavolski stvorovi uopšte ne vrše nikakve provere. Neki kažu: „Na određenim mestima u kojima vlada surovo okruženje, ne možemo s ljudima da komuniciramo licem u lice. Kako onda da ih proveravamo?" Koliko god da je surovo okruženje, ipak postoje metode i pristupi da se ove stvari obave. Sve se svodi na to da li ste odgovorni i iskreno posvećeni. Zar nije tako? (Jeste.) Ako ponudiš svoju odanost i odgovornost, čak i ako ishod nije idealan, Bog to ispituje i poznato Mu je, pa odgovornost neće biti na tebi. Međutim, ako ne ponudiš svoju odanost i odgovornost, čak i ako ništa ne pođe naopako i na kraju ne bude nikakvih posledica, i onda će Bog to ispitivati. Priroda ova dva pristupa se razlikuje i Bog će se prema njima drugačije odnositi. Antihristi takođe spletkare kad je reč o pronalaženju ljudi, a imaju i motive koji su sebični i ogavni i manjka im odanosti. Šta god da rade, antihristi imaju sopstvenu računicu i ne pridržavaju se načela. Osim toga, ne bi li konkretan posao bio dobro obavljen, oni moraju da se pojave u javnosti, da putuju unaokolo i da upoznaju više ljudi, da trpe nedaće i preuzimaju rizike. Čim se na neki način potegne pitanje njihove lične bezbednosti, antihristi iznova počinju da kalkulišu i njihova se priroda otkriva. Šta se otkriva? Oni smatraju da komuniciranje sa previše ljudi predstavlja rizik po njihovu ličnu bezbednost, te da ne mogu da proizvoljno dolaze u kontakt s ljudima. Antihristi ne komuniciraju sa onima sa kojima bi trebalo da komuniciraju i ne sastaju se ni sa kim, već umesto toga pronalaze bezbedno utočište u kome mogu da borave, kriju se i izvršavaju samo jednostavne zadatke. Kad je reč o tome koliko se dobro obavljaju ostali aspekti posla, da li postoje ljudi koji izazivaju ometanja, odnosno da li se radni aranžmani, razne knjige Božjih reči ili snimljene propovedi distribuiraju, antihristi nikada ne prave posebne planove niti se o tim stvarima raspituju. Ne znači nužno da moraju da se izlažu rizicima, da se pokazuju u javnosti i suočavaju s nevoljom da bi se smatrali odanim. U čemu je ovde problem? Ko ume da objasni? (Kad su isprva započeli ovaj posao, nikada nisu razmišljali kako da ga dobro urade ni da li je preporučeno osoblje prikladno i nikada nisu postupali svesrdno, niti su ispunili svoju odgovornost. O tim stvarima nisu nikada razmišljali.) Oni naprosto ne pokazuju odanost. Postoji razlika u prirodi načina na koji rade ljudi koji su odani Bogu u odnosu na one koji su bez odanosti. Kad se i jedni i drugi suoče sa stvarima koje donose opasnost, oni sa odanošću su u stanju da se s njom suoče i da izvrše svoj posao, koristeći mudrost i metode da sprovedu radne aranžmane. Međutim, bez obzira na to

postoji li ikakva opasnost, antihristi se ne bave konkretnim poslom i nikada ne sprovode radne aranžmane. U tome je razlika. Antihristi će se možda raspitati o stanju u crkvi, raznim zadacima i tome slično, s tim da je to njihovo raspitivanje puka formalnost; oni samo ulažu neki površan trud i po tom pitanju nisu nimalo pedantni. Spolja posmatrano može delovati kao da izvršavaju konkretan posao, ali u stvarnosti oni posao ne razumeju, ne hvataju beleške, o njemu ne razmišljaju, ne mole se niti tragaju. Ne troše energiju na razmišljanje o tome kako napreduju različiti segmenti posla ili ko je odgovoran za oblasti u kojima se stvari dobro ne obavljaju, koje crkvene starešine možda nisu prikladne, odnosno gde posao nije obavljen. Ove stvari oni ne razmatraju, samo ih otaljavaju, a kad uoče probleme, ne rešavaju ih. Neke takozvane starešine samo okupljaju ljude na skupovima, raspituju se o stanju i analiziraju i istražuju posao. Čim je reč o nekom konkretnom poslu koji nalaže da oni pate i plate cenu, kad on podrazumeva da svoju ličnu bezbednost treba da izlože riziku i kad obuhvata određeni nivo teškoće, oni ga ne izvršavaju. Istog trenutka prestaju sa radom, dajući prednost ličnoj zaštiti. Čak i kad prepoznaju probleme, ne prave posebne planove. Ako su po svojoj veri dobro poznati i u opasnosti su da budu uhvaćeni, hoće li ove zadatke delegirati drugima? Ne, neće. Oni se neće pobrinuti da drugi izvrše te zadatke, a u tome je problem. Pa, kakvu suštinu otkrivaju ovakvi ljudi? Nedostaje im odanost, sebični su i ogavni i u svemu razmišljaju o svojoj ličnoj bezbednosti. Nikada se ne raspituju da li se radni aranžmani Božje kuće sprovode, kao ni o napretku posla Božje kuće i za te stvari ih nije briga. Nisu ponudili svoju odanost i svoju odanost ne pokazuju. Za njih je dovoljno da te stvari otaljavaju; to smatraju izvršavanjem posla. Ako je rizik mali, možda nevoljno i izvrše neki posao. No, ako je rizik veliki i postoji mogućnost da budu uhvaćeni, neće ga uraditi, ma koliko da je taj zadatak bitan. To je suština antihrista. U dubini svog srca, sve dok su njihovi interesi zaštićeni, u stanju su da svakoga izdaju. Svoje interese ostvaruju nauštrb interesa Božje kuće; sopstveni interesi su im najvažniji. Mogu li antihristi da budu odani nakon preuzimanja dužnosti? (Ne, ne mogu.) Za njih je odanost nemoguća. Da li su u stanju da uvaže život i bezbednost braće i sestara? (Nisu.) Kad je reč o njihovoj ličnoj bezbednosti, antihristi će sačuvati jedino sebe, gurajući braću i sestre u ognjenu jamu i koristeći ih kao žrtvenu jagnjad. To je priroda-suština antihrista.

Osim o svojoj ličnoj bezbednosti, o čemu određeni antihristi takođe razmišljaju? Oni kažu: „Ovoga časa naše okruženje nije povoljno, pa hajde da se manje pojavljujemo u javnosti i da manje propovedamo jevanđelje. Time se smanjuju izgledi da budemo uhvaćeni, a crkveni posao neće biti uništen. Ako izbegnemo da budemo uhvaćeni, nećemo se pretvoriti u Judu, a zatim ćemo moći da opstanemo u budućnosti, zar ne?” Zar nema antihrista koji se koriste takvim izgovorima da braću i sestre navedu na pogrešan put? Neki antihristi se veoma plaše smrti i životare neplemenitim životom; ujedno vole reputaciju i status i spremni su da preuzmu uloge starešina. Iako znaju da „nije lako prihvatiti se posla starešine – ako velika crvena aždaja otkrije da sam postavljen za starešinu, postaću poznat i možda dospem na spisak traženih osoba, a

čim budem uhvaćen, život će mi biti u opasnosti”, zarad prepuštanja pogodnostima ovog statusa, oni ove opasnosti zanemaruju. Kad služe kao starešine, oni se samo prepuštaju sopstvenom telesnom uživanju i ne bave se stvarnim poslom. Osim što učestvuju u delimičnoj prepisci sa raznim crkvama, ništa drugo ne rade. Kriju se na nekom mestu i ni sa kim se ne sastaju, drže se potpuno izolovano, pa braća i sestre ne znaju ko im je starešina – u toj meri su uplašeni. Prema tome, zar nije ispravno reći da su starešine jedino po svom zvanju? (Ispravno je.) Kao starešine, ne bave se nikakvim pravim poslom; samo im je stalo da se sakriju. Kad ih drugi upitaju: „Kako je biti starešina?”, oni će reći: „Užasno sam zauzet, a zarad bezbednosti moram stalno da se seljakam. Ovo okruženje je toliko uznemirujuće da ne mogu da se usredsredim na svoj posao.” Uvek se osećaju kao da su brojne oči u njih uprte i ne znaju gde je bezbedno sakriti se. Osim što nose maske, kriju se na različitim mestima i ne zadržavaju se na jednoj lokaciji, na svakodnevnom nivou ne obavljaju nikakav pravi posao. Postoje li takve starešine? (Da.) Koja načela oni slede? Ovi ljudi kažu: „Prepreden zec ima tri jame. Da bi se zec zaštitio od napada grabljivca, on mora da pripremi tri jame da se u njima sakrije. Ako se čovek suoči sa opasnošću i mora da pobegne, ali nema gde da se sakrije, da li je to prihvatljivo? Moramo da učimo od zečeva! Božje stvorene životinje imaju ovu sposobnost preživljavanja i ljudi od njih treba da uče.” Otkako su preuzeli ulogu starešine, spoznali su ovu doktrinu i čak veruju da su shvatili istinu. Oni su zapravo užasno uplašeni. Čim čuju da je neki starešina prijavljen policiji jer je mesto na kome je živeo bilo nebezbedno ili da je neki starešina bio na meti špijuna velike crvene aždaje jer je prečesto odlazio da izvršava svoju dužnost i komunicirao s previše ljudi, te kako su ti ljudi na kraju bili uhapšeni i osuđeni, istoga časa postaju preplašeni. Oni razmišljaju: „O, ne! Hoće li mene sledećeg uhapsiti? Moram iz ovoga da izvučem pouku. Ne treba da budem previše aktivan. Ako mogu da izbegnem da izvršavam neki crkveni posao, neću ga izvršavati. Ako mogu da se ne pojavljujem u javnosti, neću se pojavljivati. Svoj posao ću svesti na najmanju moguću meru, izbegavaću da izlazim, da sa bilo kim komuniciram i pobrinuću se da niko ne zna da sam starešina. Ko u današnje vreme sebi može da dozvoli da se za nekog drugog brine? I samo preživljavanje je već dovoljan izazov!” Otkako su preuzeli ulogu starešine, osim što nose zavežljaj i kriju se, ne izvršavaju nikakav posao. Žive kao na iglama, u stalnom strahu da će biti uhvaćeni i osuđeni. Recimo da čuju da neko kaže: „Ako te uhvate, bićeš ubijen! Da nisi starešina, da si samo običan vernik, mogli bi da te puste nakon što platiš neku malu kaznu, ali pošto si starešina, teško je reći. Previše je opasno! Neke starešine ili delatnici koji su bili uhvaćeni odbili su da odaju bilo kakve informacije i policija ih je nasmrt premlatila.” Čim čuju da je neko nasmrt premlaćen, strah im se pojačava, pa se još više plaše da rade. Svakoga dana razmišljaju jedino o tome kako da izbegnu da budu uhvaćeni, kako da izbegnu da se pojavljuju u javnosti, kako da izbegnu da ih nadziru i kako da izbegnu kontakt s braćom i sestrama. Razbijaju glavu razmišljajući o ovim stvarima i u potpunosti zaboravljaju na svoje dužnosti. Da li su ovi ljudi odani? Mogu li takvi ljudi da obave ikakav posao? (Ne, ne mogu.) Takvi su

ljudi samo plašljivi i sasvim sigurno ih ne možemo okarakterisati kao antihriste isključivo na osnovu ovog ispoljavanja, no, koja je priroda ovog ispoljavanja? Suština ovog ispoljavanja je ona svojstvena bezverniku. Oni ne veruju da Bog može da osigura bezbednost ljudi i sasvim sigurno ne veruju da posvećivanje davanju za Boga predstavlja posvećivanje istini i da je nešto što Bog odobrava. U svom srcu se Boga ne boje; boje se jedino Sotone i rđavih političkih partija. Ne veruju da Bog postoji, ne veruju da je sve u Božjim rukama i zasigurno ne veruju u to da će onaj koji za Njega daje sve, koji daje sve da bi sledio Njegov put i ispunjavao Njegov nalog, zadobiti Božje odobravanje. Ništa od toga ne vide. U šta oni veruju? Veruju da će ih, ako dopadnu šaka velikoj crvenoj aždaji, zadesiti loš kraj, da bi mogli da budu osuđeni ili da se izlože riziku da izgube čak i sopstveni život. U svom srcu misle samo na svoju ličnu bezbednost, a ne na posao crkve. Zar oni nisu bezvernici? (Da, jesu.) Šta se u Bibliji kaže o tome? „Ko izgubi svoj život radi Mene, naći će ga” (Matej 10:39). Veruju li oni u ove reči? (Ne, ne veruju.) Ako se od njih zatraži da preuzmu rizik dok izvršavaju svoju dužnost, poželeće da se sakriju i da ne dozvole da ih iko vidi – u želji da budu nevidljivi. U toj meri se plaše. Oni ne veruju da je Bog čovekova podrška, da je sve u Božjim rukama, da, ako nešto zaista pođe po zlu ili ako zaista budu uhvaćeni, to Bog dozvoljava, i da ljudi treba da imaju bogopokorno srce. Ovi ljudi ne poseduju takvo srce, takvo razumevanje ni takvu pripremljenost. Da li istinski veruju u Boga? (Ne, ne veruju.) Nije li suština ovog ispoljavanja ona koja je svojstvena bezverniku? (Da, jeste.) Tako stoje stvari. Takvi su ljudi izuzetno plašljivi, užasno su zastrašeni, plaše se fizičke patnje i toga da će im se nešto loše dogoditi. Postaju uplašeni poput strašljivih ptica i više ne mogu da obavljaju svoj posao. Ovaj tip čoveka o kome smo prethodno govorili naprosto ne obavlja nikakav posao, čak i ako je u stanju da ga izvrši. Čak i ako zna da postoji problem, on ga neće rešiti. On samo štiti sebe i naročito je sebičan i ogavan. Oba tipa ovih ljudi su bezvernici. Prvi tip je ljigav i podmukao, plaši se poteškoća i umora, zainteresovan je za sopstveno telo i ne bavi se pravim poslom. Drugi tip je plašljiv i zastrašen, ne usuđuje se da obavlja pravi posao i plaši se da ga velika crvena aždaja ne uhvati i ne progoni. Zar ne postoji razlika između ova dva tipa ljudi? (Da.)

Znate li za neke primere kako antihristi štite svoju ličnu bezbednost? (Bože, znam za jedan takav primer. Bila je jedna crkva u koju je upala velika crvena aždaja zato što je bila pod kontrolom antihrista koji je bezumno činio loše stvari, a starešine, đakoni i nekoliko braće i sestara svi su bili uhapšeni. U to vreme, taj antihrist se plašio da ne bude uhvaćen. Ne napravivši planove za posao rešavanja posledica nakon hapšenja, sakrio se na neku udaljenu lokaciju. Čak je odbio da boravi u domaćinskoj porodici i istrajavao je u tome da umesto toga koristi priloge crkve da iznajmi neki smeštaj. Budući da nije napravio odgovarajuće planove za naknadni rad i nije na vreme otklonio skrivene opasnosti, nekoliko braće i sestara je zatim bilo uhapšeno, a crkveni posao je prisilno zaustavljen. Jasno je da su antihristi izuzetno sebični i ogavni. U odsudnim trenucima, oni štite jedino sopstvene interese i nimalo ne štite interese Božje kuće.) Antihristi su

izuzetno sebični i ogavni. Ne poseduju istinsku veru u Boga, a još manje odanost Bogu. Kada se suoče s nekim problemom, štite i čuvaju samo sebe. Ništa im nije važnije od njihove lične bezbednosti. Pod uslovom da mogu da žive i da ih ne hapse, nije ih briga koliko je štete naneto radu crkve. Ti ljudi su izuzetno sebični, uopšte ne razmišljaju o braći i sestrama niti o radu crkve, već samo razmišljaju o svojoj ličnoj bezbednosti. Oni su antihristi. Stoga, kada takve stvari zadese ljude koji su odani Bogu i koji imaju istinsku veru u Boga, kako će se oni s tim nositi? U čemu se njihovi postupci razlikuju od onog što čine antihristi? (Kada takve stvari zadese ljude koji su odani Bogu, oni će iznaći način da sačuvaju interese Božje kuće, da priloge Bogu zaštite od gubitaka i uradiće sve što je potrebno, u interesu starešina i delatnika, i braće i sestara, da gubici budu svedeni na najmanju meru. Sa druge strane, antihristi će se pobrinuti da prvo sebe zaštite. Nije ih briga za rad crkve niti za bezbednost Božjeg izabranog naroda, pa kad se crkva suoči sa hapšenjima, to dovodi do štete crkvenom radu.) Antihristi napuštaju crkveni posao i priloge Bogu i ne organizuju da se ljudi pozabave posledicama nakon hapšenja. A to je isto kao da su dozvolili velikoj crvenoj aždaji da se domogne priloga Bogu i Njegovog izabranog naroda. Zar to nije prikrivena izdaja priloga Bogu i Njegovog izabranog naroda? Kada su onima koji su odani Bogu poznate opasnosti nekog okruženja, oni se svejedno smelo hvataju u koštac sa rešavanjem posledica nakon hapšenja i nastoje da gubitke po Božju kuću svedu na najmanju moguću meru, a tek onda se sami povlače. Njihova lična bezbednost im nije na prvom mestu. Recite Mi, u ovoj rđavoj zemlji velike crvene aždaje, ko može da se pobrine da onima koji veruju u Boga i obavljaju dužnost ne preti nikakva opasnost? Koje god dužnosti da se čovek prihvati, to sa sobom nosi određeni rizik, a opet, Bog nalaže da se dužnost obavi i, dok sledi Boga, čovek mora da preuzme rizik obavljanja svoje dužnosti. Treba ispoljiti mudrost i preduzeti mere za sopstvenu bezbednost, s tim da lična bezbednost čoveku ne sme da bude prioritet. Čovek mora da uvaži Božje namere, time što će na prvo mesto postaviti delo Božje kuće, baš kao i širenje jevanđelja. Najvažnije je ispuniti ono što je Bog naložio čoveku i to predstavlja prioritet. Antihristima je na prvom mestu njihova lična bezbednost, smatraju da ih se ništa drugo ne tiče. Kome god da se nešto dogodi, njima nije stalo do toga. Lagodno se osećaju sve dok se njima, antihristima, ne dogodi ništa loše. Ne znaju za odanost, što je određeno priroda-suštinom antihrista. Da li je u okruženju kontinentalne Kine moguće izbeći da se tokom izvršavanja sopstvene dužnosti ne preuzme nikakav rizik i obezbediti da se ništa loše ne dogodi? Čak ni najoprezniji čovek ne može to da garantuje. Ipak, oprez je neophodan. Budete li unapred dobro pripremljeni, to će donekle poboljšati stvari i može pomoći da se gubici svedu na najmanju meru ako nešto zaista krene po zlu. Ako nema nikakve pripreme, gubici će biti značajni. Možete li jasno da uvidite razliku između ove dve situacije? Prema tome, bilo da je reč o okupljanjima ili o obavljanju bilo kakve dužnosti, najbolje je biti oprezan i neophodno je preduzeti određene mere predostrožnosti. Kad odana osoba obavlja svoju dužnost, ona može da razmišlja malo sveobuhvatnije i temeljnije. Ona će ove stvari želeti da organizuje što

bolje može, tako da se gubici svedu na najmanju meru ukoliko nešto krene po zlu. Ona oseća da mora da postigne taj rezultat. Neko kome manjka odanosti o tim stvarima ni ne razmišlja. Misli da te stvari nisu bitne i prema njima se ne odnosi kao prema svojoj odgovornosti ili dužnosti. Kad nešto krene po zlu, ta osoba ne oseća nikakvu krivicu. To je ispoljavanje odsustva odanosti. Antihristi ne pokazuju nikakvu odanost prema Bogu. Kad im se dodeli posao, oni ga vrlo rado prihvate i daju neke lepe izjave, ali kad naiđe opasnost, beže glavom bez obzira; beže među prvima i prvi su koji bi da se izbave. To pokazuje da su njihova sebičnost i ogavnost naročito ozbiljni. Oni nemaju nikakav osećaj odgovornosti niti odanosti. Suočeni sa problemom, znaju jedino kako da pobegnu i kako da se sakriju i razmišljaju samo o tome kako da sebe zaštite, nikada ne uzimajući u obzir svoje odgovornosti ili dužnosti. Zarad svoje lične bezbednosti, antihristi dosledno ispoljavaju svoju sebičnu i ogavnu prirodu. Ne daju prednost poslu Božje kuće niti svojim dužnostima. Još i manje daju prednost interesima Božje kuće. Umesto toga, na prvom mestu im je njihova lična bezbednost.

Zar se pododeljak o kome smo u zajedništvu upravo razgovarali ne odnosi na devetu stavku različitih ispoljavanja antihrista – interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu? (Da, odnosi se.) Kako bi sebe zaštitili, kako bi izbegli opasnost i fizičku patnju, antihristi usvajaju površan stav prema poslu Božje kuće i prema svojim sopstvenim dužnostima. Zauzimaju pozicije, a da pravi posao ne obavljaju. Nije li to izdaja interesa Božje kuće? Nije li to zanemarivanje interesa Božje kuće, dela Božjeg, kao i njihovih sopstvenih odgovornosti, u zamenu za ličnu bezbednost? (Jeste.) Ispoljavanja koja smo raščlanili u ovom pododeljku u potpunosti razotkrivaju sebičnu i ogavnu suštinu antihrista. O čemu smo ovde prvenstveno razgovarali? Iz straha da ne dospeju u nevolju i kako bi sebe sačuvali, antihristi ne ispunjavaju svoje dužnosti i ne pokazuju nikakvu odanost prema Bogu. Ima li ikakve istina-stvarnosti u ovom ispoljavanju? Nije li to gubitak savesti i razuma? To je potpuni nedostatak ljudskosti!

B. Njihov lični ugled i status

Hajde da razgovor u zajedništvu nastavimo drugim pododeljkom, o ličnom ugledu i statusu antihrista. Ovim su ujedno obuhvaćeni interesi antihrista. Dakle, ova tri pododeljka koja razmatramo: lična bezbednost antihrista, njihov lični ugled i status i njihova vlastita korist – svi oni se odnose na lične interese antihrista. Imaju li oni ikakve veze sa radom Božje kuće? (Da, imaju.) U čemu je ta veza? (Da bi sebe sačuvali i zaštitili svoj ugled i status, antihristi mogu da ometaju i podrivaju rad crkve.) Kako bi zaštitili svoje lične interese, antihristi škode interesima Božje kuće i radu crkve. Kad pogledamo sebičnu i ogavnu prirodu antihrista, šta ovaj tip čoveka ceni, osim što je naročito zaštitnički nastrojen prema svojoj ličnoj bezbednosti? (On izrazito voli ugled i status.) Tako je. Antihristi izrazito vole ugled i status. Ugled i status su njihova žila kucavica; smatraju da je bez ugleda i statusa život besmislen i bez ugleda i statusa nemaju

energiju da išta rade. Za antihriste su i ugled i status blisko povezani sa njihovim ličnim interesima; oni su njihova slaba tačka. Baš zato se sve što antihristi rade i vrti oko statusa i ugleda. Da ovih stvari nema, oni možda ne bi obavljali nikakav posao. Bez obzira na to imaju li antihristi status ili ne, cilj za koji se bore, pravac u kome streme usmeren je na ove dve stvari – ugled i status. Kad veruju u Boga u autokratskom režimu kakav je prisutan u kontinentalnoj Kini, antihristi se ne obaziru na interese Božje kuće, kako bi osigurali svoju ličnu bezbednost. Jedan deo onoga što rade sastoji se u tome da svim silama streme ka statusu, čvrsto se držeći za moć i kontrolišući crkvu. Drugi deo se sastoji u tome da uvek govore, rade, trče unaokolo i naporno se trude zarad svog ličnog ugleda i statusa. To je u srži svega onoga što antihristi kažu i rade. Antihristi nikada ne obavljaju nikakav stvaran posao za život-ulazak Božjeg izabranog naroda i nikada ne obavljaju nikakav stvaran posao da bi širili jevanđelje carstva. Kad plaćaju cenu, pogledajte zašto je plaćaju. Kad vatreno raspravljaju o nekom pitanju, pogledajte zašto raspravljaju. Kad razgovaraju o nekoj osobi ili je osuđuju, pogledajte koju nameru i cilj imaju. Kad su zbog nečega uznemireni ili ljuti, pogledajte kakvu narav otkrivaju. Ljudi ne mogu da vide unutrašnjost ljudskog srca, ali Bog može. Kad Bog pogleda unutrašnjost ljudskog srca, šta On koristi da proceni suštinu onoga što ljudi kažu i rade? Da bi to procenio, On koristi istinu. U očima čoveka, ispravno je štititi svoj ugled i status. Pa, zašto je u Božjim očima to onda okarakterisano kao otkrovenje i izražavanje antihrista, i kao suština antihrista? To je utemeljeno na podsticaju i motivaciji svega onoga što antihristi rade. Bog ispituje podsticaj i motivaciju onoga što oni rade i na kraju određuje da je sve što rade zarad njihovog ličnog ugleda i statusa, a ne zarad izvršavanja njihove dužnosti, još i manje zarad primene istine i pokoravanja Bogu.

Antihristi streme ka ugledu i statusu, tako da svakako i govore i rade sa ciljem da održe svoj ugled i status. Svoj ugled i status postavljaju iznad svega drugog. Ako neko u njihovom okruženju ima dobar kov i stremi ka istini i ta osoba među braćom i sestrama stekne određeni prestiž i bude izabrana za vođu tima, te se braća i sestre zaista dive toj osobi i odobravaju je, kako će antihristi na to reagovati? Zasigurno zbog toga neće biti srećni, pa će se u njima javiti ljubomora. Ako se u antihristima javi ljubomora, recite Mi, mogu li oni lepo da se ponašaju? Zar neće povodom toga nešto morati da urade? (Da, moraće.) Šta će uraditi ako zaista zavide toj osobi? U svom umu, sasvim sigurno će praviti ovakve kalkulacije: „Ova osoba ima prilično dobar kov, poseduje određeno razumevanje ove profesije i jača je od mene. To je od koristi radu božje kuće, ali ne i za mene! Hoće li preuzeti moj položaj? Ako me jednog dana zaista zameni, zar to neće biti problem? Trebalo bi da delujem preventivno. Ako jednog dana bude u stanju da se čvrsto osloni na svoje noge, neće mi biti baš lako da je se rešim. Bolje mi je da ja prvi napadnem. Ako to odgađam i dozvolim joj da me razotkrije, ko zna kakve će biti posledice. Pa, kako onda da izvršim napad? Moram da nađem neki izgovor i da pronađem priliku.” Recite Mi, ako ljudi nekog žele da muče, zar im nije lako da za to pronađu izgovor i priliku? Koja je jedna od taktika đavola? („Onome ko je naumio da

izmlati svog psa, neće biti teško da pronađe prut.”) Upravo tako: „Onome ko je naumio da izmlati svog psa, neće biti teško da pronađe prut.” U Sotoninom svetu ovakva logika postoji i takve stvari se događaju. Za Boga to uopšte ne postoji. Antihristi su Sotonini i najveštiji su u obavljanju tih stvari. Oni će razmišljati o ovome: „Onome ko je naumio da izmlati svog psa, neće biti teško da pronađe prut. Nešto ću ti prišiti, pronaći ću priliku da te mučim, potisnuću tvoju nadmenost i oholost i sprečiću braću i sestre da te cene i da te sledeći put izaberu kao vođu tima. Onda mi više nećeš biti pretnja, zar ne? Ako otklonim ovaj mogući problem i uklonim ovog suparnika, neću li time odahnuti?” Ako u svom umu izvode ovakve akrobacije, mogu li i spolja da se uzdrže od delovanja? S obzirom na prirodu antihrista, mogu li tu ideju da zadrže zakopanu u sebi i da ništa ne preduzmu? Nikako ne mogu. Svakako će pronaći način da deluju. U ovome se ogleda pokvarenost antihrista. Ne samo da na taj način razmišljaju, već žele i da postignu taj cilj. Prema tome, očajnički će razbijati glavu razmišljajući o toj stvari. Oni ne vode računa o interesima Božje kuće, niti vode računa o radu crkve. Još manje im je stalo do toga jesu li njihovi postupci u skladu s Božjom namerom. Razmišljaju jedino o tome kako da očuvaju svoj ugled i status, kako da zaštite svoju moć. Smatraju da njihov suparnik već ugrožava njihov status, pa nastoje da pronađu priliku kako bi ga srušili. Kad saznaju da je njihov suparnik, ne konsultujući se sa njima, smenio nekoga ko je svoju dužnost uporno obavljao površno, oni to vide kao savršenu priliku da svom suparniku nešto prišiju. Pred braćom i sestrama, oni kažu: „Pošto su danas svi prisutni, hajde da detaljno analiziramo ovu stvar. Zar nije diktatorski čin smeniti nekog bez odobrenja, ne razmatrajući tu stvar sa svojim saradnicima ili partnerima? Zašto bi neko napravio takvu grešku? Zar ne postoji problem u njegovoj naravi? Zar ne treba da bude orezan? Zar braća i sestre ne treba da ga napuste?” Oni se dohvate ovog pitanja i naduvaju ga van svake mere kako bi svog suparnika ocrnili, a sebe uzdigli. U stvarnosti, situacija i nije tako ozbiljna. Savršeno je prihvatljivo sačiniti izveštaj nakon što je član tima smenjen ili mu je dužnost prilagođena, sve dok se tim smenjivanjem ili prilagođavanjem dužnosti poštuju načela. Međutim, antihristi ovu stvar prenaduvavaju. Svesno napadaju svog suparnika, a sebe uzdižu. Nije li ovo ispoljavanje mučenja drugih? Oni pokvareno orezuju svog suparnika i protiv njega iznose preterane optužbe. Nakon što ovo čuju, braća i sestre pomisle: „Šta se ovde događa? Nešto nije kako treba. Ono što kaže nije u skladu sa stvarnošću! Osoba kojoj je dužnost prilagođena svoju dužnost nije izvršavala odgovorno – to je priznata činjenica. Smenjena je kako bi se podržao rad crkve. Ovakvo izvršavanje sopstvene dužnosti predstavlja ozbiljan i odgovoran pristup i ispoljavanje odanosti. Pa, zašto se to označava kao diktatorski čin? Ovo je očito slučaj iz one izreke ’Onome ko je naumio da izmlati svog psa, neće biti teško da pronađe prut’!” Svako ko iole razume istinu i ima nešto pronicljivosti može na prvi pogled da prepozna da se ovi antihristi samo razmeću svojim autoritetom i svoje frustracije iskaljuju na svom suparniku. U čemu se ovde ogleda preuzimanje odgovornosti za posao? Po čemu je ovo orezivanje osobe? Ovi antihristi prave mnogo buke ni oko čega: to je obična odmazda i

lična osveta. To dolazi iz ljudske volje i od Sotone, a ne dolazi od Boga. Svakako ne potiče iz njihovog stava preuzimanja odgovornosti za posao i sopstvene dužnosti – to im nije namera. Antihristi odviše jasno razotkrivaju svoje namere, pa neki ljudi to mogu da primete. Mogu li antihristi to da osete? (Da.) U tome se ogleda lukavstvo antihrista. Oni su najveštiji u očuvanju svog statusa, u sofistici, u pridobijanju ljudi i posebno u tome da imaju „uvid" u ljudsko srce. U sebi razmišljaju: „Mogu da prozrem svaku misao koju imate u svom srcu. Vi možda shvatate istinu, ali ne možete da me prozrete. Ja mogu vas da prozrem. Ja znam ko nije ubeđen u stvari koje govorim." Međutim, govore li išta od ovoga? Ne, ne govore. Koriste neke prijatne reči i izraze da sve ubede i uvere ih kako su opravdano orezivali tu osobu. Koje reči koriste? Oni kažu: „Nisam te orezivao iz nekog sebičnog, ličnog motiva. Među nama zapravo nema nikakvih razmirica. Naprosto, kad si samovoljno uklonio tu osobu sa njene dužnosti, time si naškodio interesima božje kuće. Mogu li da se pravim da to ne vidim? Bilo bi neodgovorno s moje strane kad bih ti dozvolio da to učiniš. Ne radim ovo da bih tebe uzeo na zub niti ikog drugog posebno. Ako sam pogrešio, braća i sestre mogu da me kritikuju i ukore. Neću se kandidovati na sledećim izborima." Kad ovo čuju, neki ljudi postanu potpuno smeteni. Razmišljaju: „Čini se da sam ga pogrešno razumeo. On je čak voljan da se ne kandiduje na izborima. Tu osobu nije orezivao da bi se nadmetao za status, već je njegov postupak zasnovan na stavu preuzimanja odgovornosti za rad crkve. Nema ničeg pogrešnog u tome." Ovi antihristi uspevaju da neke ljude ponovo navedu na pogrešan put. Zar antihristi nisu lukavi? (Da, jesu.) Izrazito su lukavi! Može se reći da antihristi razbijaju glavu, naprežu vijuge i koriste sva neophodna sredstva zarad svog ugleda i statusa. Ima jedna izreka: „Prvo ih odalami, a zatim im daj slatku urmu". Zar antihristi neće koristiti ovu taktiku? Nakon što na tebe udare, možda će reći neke prijatne reči da te odobrovolje, da te uteše i da te navedu da poveruješ kako su neverovatno tolerantni, strpljivi i puni ljubavi. Na kraju ćeš morati da im daš za pravo i da kažeš: „Slušaj, taj čovek ima tako jasne ciljeve u svom poslu i u njemu je tako stručan – kakva sjajna veština! Jasno je da ima kvalitete starešine i u poređenju s njim svi ćemo se osećati kao da tome nismo dorasli." Nisu li onda ovi antihristi postigli svoj cilj? To su smicalice antihrista.

Antihristi su posebno podmukli i lukavi. O svemu što kažu pomno promišljaju; od njih niko nije veštiji u pretvaranju. Ali kad stvari izađu na videlo, kad ih ljudi prozru onakvim kakvi zaista jesu, oni daju sve od sebe kako bi se odbranili i smišljaju načine da to stanje poprave i posežu za blefovima kako bi sačuvali sliku o sebi i svoj ugled. Svaki pojedinačni dan antihristi žive jedino radi ugleda i statusa, oni žive jedino da bi se prepuštali pogodnostima statusa, to je sve o čemu razmišljaju. Čak i kad povremeno istrpe neku manju patnju ili plate neku beznačajnu cenu, to je radi sticanja statusa i ugleda. Od trenutka kad počnu da veruju u Boga, stremljenje ka statusu, držanje moći i lagodan život jesu glavne stvari oko kojih antihristi stalno prave planove i od njih ne odustaju sve dok ne postignu svoje ciljeve. Ako njihova zla dela ikada budu razotkrivena, hvata ih panika, kao da će se nebo na njih srušiti. Ne mogu da jedu ni da spavaju i deluju

kao da su u nekom transu, kao da pate od depresije. Kad ih ljudi upitaju šta nije u redu, oni smišljaju laži i govore: „Juče sam bio toliko zauzet da celu noć nisam oka sklopio, pa sam veoma umoran.” Ali, zapravo, ništa od toga nije istina, sve to je varka. Tako se osećaju zato što neprekidno razmišljaju: „Razotkrivene su loše stvari koje sam uradio, pa kako mogu da povratim svoj ugled i status? Na koje načine mogu da se iskupim? Kojim tonom da se svima obratim da ovo objasnim? Šta da kažem da sprečim ljude da me prozru?” Veoma dugo ne mogu da smisle šta da urade i zato su deprimirani. Ponekad samo zure u jednu tačku i niko ne zna u šta gledaju. Zbog ovog problema razbijaju glavu, naprežu vijuge i ne žele da jedu ni da piju. Uprkos tome, pretvaraju se kako im je stalo do crkvenog rada, pa se kod ljudi raspituju: „Kako napreduje rad na jevanđelju? Koliko se jevanđelje uspešno propoveda? Jesu li braća i sestre u skorije vreme postigli neki život-ulazak? Da li neko izaziva prekide ili ometanja?” Ova njihova raspitivanja o crkvenom radu upriličena su kao predstava za druge. I da za probleme saznaju, ne bi imali način da ih reše, pa su njihova pitanja puka formalnost, i postavljaju ih samo kako bi izgledalo da brinu za crkveni rad. Ako bi neko napisao izveštaj o crkvenim problemima koje oni treba da reše, oni bi samo odmahivali glavom. Nikakav plan im ne bi pomogao, te iako bi želeli da se preruše, to ne bi mogli i rizikovali bi da budu raskrinkani i razotkriveni. Ovo je najveći problem s kojim se antihristi suočavaju tokom celog svog života. U tom trenutku, antihristi su kao na iglama, povremeno odmahujući glavom kao da kažu: „Ovako više ne može.” Zatim se lupe po glavi, kao da razmišljaju: „Kako sam ispao takva budala? Kako sam na ovome mogao da se spotaknem?” Antihristi ne mogu da prihvate ovu činjenicu i mogu samo da uzdišu. Službuju, pate i plaćaju cenu jedino zarad svog ličnog ugleda i statusa, upuštajući se u svakakva zla dela da bi zadovoljili svoje ambicije i želje. Neizbežno je da ih Božji izabrani narod razotkrije. Pre ili kasnije ljudi će se spotaći zato što ne streme ka istini. Ova izreka se savršeno ispunjava u slučaju antihrista. Iako su vešti u maskiranju i u stanju su da ubedljivo govore i da druge navode na stranputicu, ako pripadnici Božjeg izabranog naroda shvataju istinu i mogu da raspoznaju suštinu neke osobe, oni će moći da u potpunosti raspoznaju antihriste koliko god se antihristi duboko sakrivali odnosno koliko god zla činili. Postoji nekoliko izreka: „Ko drugome jamu kopa, sam u nju upada” i „Ko se s vatrom igra, ne kraju se opeče”. Ovo su objektivni zakoni koji upravljaju razvojem stvari, uspostavljeni od Boga radi unapređenja svih stvari i svih događaja. Niko ne može da ih izbegne. Iako se crkveni rad nastavlja i pod vladavinom antihrista, njegova se delotvornost u velikoj meri smanjila. Neke važne poslove i dalje kontrolišu zli pojedinci, a radni aranžmani Božje kuće nisu sprovedeni. Iako svaki pripadnik Božjeg izabranog naroda izvršava svoju dužnost, nema nikakvog stvarnog rezultata i razni zadaci su odavno zapali u stanje učmalosti. Koji je glavni uzrok ovih problema? Uzrok je u tome što su antihristi preuzeli kontrolu nad crkvom. Gde god da antihristi imaju moć, bez obzira na domet njihovog uticaja, čak i ako je to samo jedan tim, oni će uticati na rad Božje kuće i na život-ulazak dela pripadnika Božjeg izabranog naroda. Ako u nekoj crkvi imaju moć, crkveni rad i Božja volja će na

tom mestu biti onemogućeni. Zašto se radni aranžmani Božje kuće u nekim crkvama ne mogu sprovesti? Zato što u njima antihristi imaju moć. Svako ko je antihrist neće se iskreno davati za Boga, obavljanje njegove dužnosti svešće se na puku formalnost i otaljavanje. Čak i ako obavljaju posao starešina ili delatnika, neće izvršavati nikakav stvaran posao i jedino će govoriti i delati zarad slave, dobitka i statusa, nimalo ne štiteći rad crkve. Pa, šta onda po ceo dan rade antihristi? Zauzeti su izvođenjem predstava i razmetanjem. Oni rade samo one stvari koje obuhvataju njihovu ličnu slavu, dobitak i status. Zauzeti su navođenjem drugih na stranputicu, vrbovanje ljudi, a kad prikupe snagu, počeće da kontrolišu više crkava. Oni jedino žele da vladaju kao carevi i da crkvu pretvore u svoje nezavisno carstvo. Jedino žele da budu velike vođe, da imaju potpunu, jednostranu vlast, da kontrolišu više crkava. Ni do čega drugog im nije ni najmanje stalo. Nije ih briga za rad crkve ni za život-ulazak Božjeg izabranog naroda, a još manje ih je briga da li se Božja volja sprovodi. Zanima ih samo kada će samostalno moći da imaju moć, da kontrolišu Božji izabrani narod i da budu ravnopravni sa Bogom. Želje i ambicije antihrista zaista su ogromne! Koliko god da antihristi deluju vredni, oni su zauzeti jedino sopstvenim poduhvatima, radeći ono što vole da rade i zauzeti su stvarima koje su u vezi sa njihovom ličnom slavom, dobitkom i statusom. Ni ne razmišljaju o svojim odgovornostima, kao ni o dužnosti koju treba da izvršavaju i baš ništa ne rade kako treba. Antihristi su stvorenja od ove sorte – oni su đavoli i Sotone, koji prekidaju i ometaju Božje delo.

U prošlosti je bio jedan starešina kojem sam tokom njegovog mandata poverio pet zadataka. Međutim, nakon dva meseca, nijedan od tih zadataka nije bio obavljen. Spolja posmatrano, delovalo je kao da taj starešina ne sedi skrštenih ruku, bio je prilično zauzet i iscrpljen, skoro da ga niko nije viđao. Pa, čime je onda bio zauzet i zašto nije mogao da ispuni zadatke koje sam mu dodelio? Tu je postojao problem. Neke od zadataka taj starešina nije obavio jer mu se oni nisu dopadali, smatrajući da nisu u okviru njegove dužnosti. U tome je bio jedan problem. Osim toga, o nekim zadacima je imao drugačije mišljenje, pa ih je svesno ostavio po strani. Bilo je i zadataka koji su predstavljali određeni izazov, zahtevali pomoć od drugih i bili donekle problematični, a starešina se nije njima pozabavio. To je bio razvoj događaja. Dakle, prošla su dva meseca i nijedan zadatak nije bio završen. Neki ljudi su rekli: „Da li je sve ove zadatke moguće završiti u roku od dva meseca?” Moguće je, svi ti zadaci mogli su da se završe za dva meseca, a većina tih zadataka mogla je da se završi za dan-dva, ali ih taj starešina nije izvršio. Kad je neko drugi preuzeo da obavi te zadatke, svih pet je završeno u roku od nedelju dana. Smatrate li da takav starešina treba da bude smenjen? (Da.) Ako naiđete na nekog takvog ko ne izvršava nijedan zadatak koji mu je dodelio Višnji, a naizgled deluje prilično zauzeto, onda je on lažni starešina. Takve pojedince treba odmah smeniti ili ukloniti. Šta mislite o ovom načelu? (Dobro je.) Nemojte posmatrati spoljni elan tih ljudi i činjenicu da po ceo dan deluju prilično zauzeto. Oni zapravo ne izvršavaju nikakav stvaran posao; zaokupljeni su beznačajnim stvarima. Šta oni rade? Njihovi postupci se svrstavaju u

nekoliko različitih kategorija. Kao prvo, bave se zadacima za koje veruju da mogu da ih obave, onima koji su bezbedni i ne podrazumevaju veliki rizik. Na šta mislim pod tim da „ne podrazumevaju veliki rizik”? Hoću reći, izvršavanjem tih zadataka mogu lako da se izbegnu greške, oni ne moraju da komuniciraju sa Višnjim i mogu da izbegnu da stvari urade pogrešno i da budu orezani. Štaviše, bave se zadacima u kojima su stručni, u kojima je manje verovatno da će pogrešiti. Na taj način mogu da izbegnu da preuzmu odgovornost i, u velikoj meri, sebe štite od toga da budu orezani, uklonjeni ili izbačeni. U ovim zadacima nema nikakvog rizika i ne podrazumevaju nikakvu odgovornost, pa na njih mogu da odgovore i da ih obave. Ovde zapravo postoji jedan skriveni element. Ako bi te zadatke mogli da urade daleko od očiju drugih, da li bi ih oni radili? Ako za njih nema nikakve lične koristi, da li bi ih oni uradili? Sasvim sigurno ne bi. Kakve zadatke oni najviše vole? Najviše vole zadatke koji su relativno laki, jednostavni i koji mogu da se obave bez previše patnje. Osim toga, spremni su da slušaju i upamte više propovedi koje ih zanimaju i koje su u skladu sa njihovim predstavama. Nakon što ih shvate, o tim propovedima mogu s drugima da diskutuju, čineći to da bi se pokazali i pridobili tuđe divljenje. Pored toga, ako im obavljanje ovih zadataka omogućava da dođu u kontakt sa više ljudi i da druge uvere kako oni naporno rade, da su na poziciji starešine i da imaju ovaj status i identitet, oni će ih uraditi. Biraju zadatke koji su po svojoj prirodi takvi. Međutim, ako je posao koji treba da obave složen i van okvira njihovih sposobnosti, i ako je neko drugi od njih veštiji, te ako postoji rizik da će izgubiti obraz ako ga dobro ne urade, da će ih drugi gledati s visine, u tom slučaju nisu spremni da te zadatke izvrše. Oni se plaše napornog rada, zamora i sramote koja ide s tim da ne rade kako treba. Pored toga, oni su naročito lenji i skloni tome da izbegavaju zahtevne i naporne zadatke, skrivajući se daleko od njih. Umesto toga, više vole zadatke koji ulepšavaju sliku o njima, koji su jednostavni, koje mogu da otaljavaju i pridobiju ljudska srca, a da ih Višnji ne prozre. Sve su to osobine svojstvene antihristima. Kad je reč o izvršavanju njihovih dužnosti, oni su probirljivi. Imaju lične izbore, planove, pa čak i šeme. Oni nikako nisu samo tako poslušni aranžmanima Božje kuće; umesto toga, oni prave sopstvene izbore. Kad je reč o određenim aranžmanima koji dolaze od Višnjeg, ako se s njima ne slažu, oni ih nipošto neće sprovesti. Oni ih u potpunosti zataškaju, a braća i sestre u crkvi ih nisu svesni. Ako bi sprovođenje ovih aranžmana koji dolaze od Višnjeg bilo u sukobu sa određenim pojedincima ili bi ljude uvredilo, da li bi ih oni sproveli? Ne bi. Oni u svom srcu razmišljaju: „Ako višnji želi da se ovo obavi, ja to neću uraditi. Čak i ako to uradim, moram to da uradim u ime višnjeg, tvrdeći da je to naloženo od njega. Ne mogu sebi da dozvolim da uvredim ove ljude.” Antihristi su od lukave sorte, zar ne? Šta god da rade, stalno kuju zavere i kalkulišu po osam ili deset puta, možda čak i više. Glava im je prepuna misli kako da u masi sebi obezbede stabilan položaj, kako da imaju dobar ugled i veliki prestiž, kako da se ulaguju Višnjem, kako da privole braću i sestre da ih podrže, vole i poštuju, i rade sve što je potrebno da izdejstvuju takve ishode. Kojim putem oni idu? Za njih, interesi Božje kuće, interesi crkve i rad Božje kuće nisu njihova glavna briga, a još manje

su stvari za koje su zainteresovani. O čemu razmišljaju? „Te stvari nemaju nikakve veze sa mnom. Spasavaj se ko može, a poslednjeg neka đavo nosi; ljudi moraju da žive za sebe i za svoj lični ugled i status. Većeg cilja od toga nema. Ako neko ne zna da treba da živi za sebe i da sebe zaštiti, onda je taj debil. Ako bi se od mene tražilo da praktično postupam prema istina-načelima i da se pokorim bogu i aranžmanima njegove kuće, onda bi to zavisilo od toga ima li u tome ikakve koristi za mene i da li bi u tome bilo ikakvih pogodnosti. Ako nepokoravanje aranžmanima božje kuće znači da ću biti uklonjen i da gubim mogućnost da steknem blagoslove, onda ću se pokoriti." Stoga, kako bi zaštitili svoj lični ugled i status, antihristi često biraju da naprave određene kompromise. Moglo bi se reći da su zarad statusa antihristi u stanju da podnesu svaku patnju, a da su zarad postizanja dobrog ugleda u stanju da plate i svaku cenu. Izreka: „Veliki čovek zna kad treba i kad ne treba da popusti", u njihovom slučaju se pokazuje kao istinita. To je logika Sotone, zar ne? To je Sotonina filozofija za ovozemaljsko ophođenje, a ujedno i Sotonino načelo preživljavanja. Krajnje je odvratno!

Antihristi sopstveni status i ugled smatraju važnijim od svega ostalog. Ne samo da su ovi ljudi lažljivi, prepredeni i rđavi, već su i izuzetno zlobni. I šta preduzimaju kada otkriju da im je status ugrožen, ili kada u srcima drugih izgube svoje mesto, kada izgube podršku i naklonost ovih ljudi, kada ih ljudi više ne poštuju i na njih se ne ugledaju, i kada budu javno osramoćeni? Oni iznenada postaju neprijateljski nastrojeni. Čim izgube svoj status, više ne žele da obavljaju nikakvu dužnost, sve što rade je površno i nisu više zainteresovani da išta rade. Ipak, to nije najgori oblik njihovog ispoljavanja. A koji je najgori? Čim ti ljudi izgube status i više se niko na njih ne ugleda i nikoga ne mogu da navode na pogrešan put, na videlo izlaze mržnja, ljubomora i osveta. Oni ne samo da nemaju bogobojažljivo srce, već nemaju ni trunku pokornosti. Osim toga, u svom srcu su skloni da mrze Božju kuću, crkvu, kao i starešine i delatnike; žude za tim da rad crkve zapadne u probleme ili da u njemu dođe do zastoja; žele da ismevaju crkvu, kao i braću i sestre. Povrh toga, mrze svakoga ko stremi ka istini i ko se boji Boga. Napadaju i ismevaju svakoga ko je odan svojoj dužnosti i spreman da plati cenu. To je narav antihrista – pa, zar nije zlobna? To su očigledno zli ljudi – antihristi su po svojoj suštini zli ljudi. Čak i kad se okupljanja održavaju na internetu, ako primete da je signal dobar, oni tiho opsuju i govore u sebi: „Nadam se da će signal oslabiti! Nadam se da će signal oslabiti! Bolje da niko ne čuje propovedi!" Šta su ovi ljudi? (Đavoli.) Oni su đavoli! Sasvim sigurno nisu ljudi Božje kuće. Bez obzira na crkvu kojoj pripadaju, takvi đavoli i zli ljudi na ovaj način izazivaju nevolje. Čak i ako ih pronicljivi ljudi razotkriju i sputaju, oni o sebi neće razmišljati, niti će priznati sopstvene greške. Smatraće da je s njihove strane to bio samo trenutni propust i da iz njega treba da izvuku pouku. Ovakav čovek, koji sasvim odbija da se pokaje, neće se pokoriti ko god da ga prozre i razotkrije. Tražiće način da se toj osobi osveti. Kad se on oseća neprijatno, ne želi ni da braći i sestrama bude išta lakše. U svom srcu čak potajno proklinje braću i sestre, želeći da im se dogode loše stvari, i proklinje rad Božje kuće, želeći da je zadesi nevolja. Kad u Božjoj kući nešto

krene po zlu, potajno se raduje i slavi, razmišljajući: „Hm! Napokon je nešto krenulo po zlu. Sve to se događa jer si me smenio. Baš dobro što se sve raspada!" Takav čovek se oseća srećno i zadovoljno kad vidi da drugi ljudi postaju slabi i negativni, izgovara reči poruge i podsmeha kako bi ljude ocrnio, pa čak širi reči negativnosti i smrti, govoreći: „Mi vernici odustajemo od svojih porodica i karijera da bismo izvršavali svoje dužnosti i podnosili patnju. Misliš li da božja kuća može zaista da preuzme odgovornost za našu budućnost? Jesi li o tome ikada razmišljao? Je li to vredno cene koju plaćamo? Zdravlje mi trenutno nije najbolje i ako zanemoćam, ko će se o meni brinuti u starosti?" Takve stvari izgovara kako bi se svi osećali negativno – jedino će tada on biti srećan. Zar nije ništarija, zar nije zloban i zlonameran? Zar takvi ljudi ne treba da budu kažnjeni? (Da, treba.) Mislite li da takvi ljudi zaista imaju Boga u svom srcu? Ne izgledaju kao ljudi koji iskreno veruju u Boga, oni suštinski ne veruju da Bog ispituje dubine ljudskog srca. Zar nisu bezvernici? Da zaista veruju u Boga, kako bi mogli da izgovore takve stvari? Neki bi mogli reći da je to zato što nemaju bogobojažljivo srce – da li je to tačno? (Ne, nije tačno.) Zašto nije tačno? (U njihovom srcu naprosto nema Boga; oni su Bogu suprotstavljeni.) U stvari, oni se usuđuju da kažu takve stvari zato što ne veruju da Bog postoji. Još manje veruju da Bog svakoga ispituje i ne veruju da Bog posmatra svaku njihovu reč i postupak, svaku misao i ideju. Oni u te stvari ne veruju, pa se ne plaše i mogu slobodno i beskrupulozno da izgovaraju takve đavolske reči. Čak i nevernici često kažu: „Nebo ima oči" i „Kad čovek dela, Nebo gleda". Niko ko ima i najmanju iskrenu veru ne bi nehajno izgovorio te đavolske reči bezvernika. Zar neće biti ozbiljnih posledica za vernike koji tako razmišljaju i govore? Zar priroda toga nije ozbiljna? Veoma je ozbiljna! To što Boga na ovaj način mogu da poriču znači da su pravi đavoli i zlikovci koji su se ušunjali u Božju kuću. Jedino se đavoli i antihristi usuđuju da otvoreno galame na Boga. Interesi Božje kuće predstavljaju Božje interese i sve što Božja kuća čini odvija se pod Božjim vođstvom, uz Njegovu dozvolu i pod Njegovim usmeravanjem; to je blisko povezano sa Božjim delom upravljanja i sa njim je neraskidivo povezano. Ljudi koji na ovaj način otvoreno proklinju rad Božje kuće, koji ga u svom srcu kleveću i žele da se smeju Božjoj kući, koji žele da vide da su svi pripadnici Božjeg izabranog naroda uhapšeni, da je rad crkve u potpunosti paralisan i da se vernici okreću od svoje vere, koji će biti srećni kad se to dogodi – kakvi su to ljudi? (Đavoli.) Oni su đavoli, oni su ponovo ovaploćeni zli demoni! Obični ljudi imaju iskvarene naravi, povremeno su buntovni i padne im na pamet poneka sitna ideja kad se osećaju negativno i slabo, i to je sve; ali ne bi bili toliko loši, niti bi se odavali tako rđavim i zlobnim mislima. Ta vrsta suštine prisutna je jedino u antihristima i đavolima. Kad se u njima jave te ideje, da li antihristi pomisle da su možda pogrešili? (Ne, ne pomisle.) Zašto? (Zato što ono što misle i ono što kažu smatraju istinom. Oni u Boga ne veruju, nedostaje im bogobojažljivo srce, a priroda im je takva da se Bogu opiru.) Tačno, takva im je priroda. Kad se to Sotona prema Bogu ophodio kao da je Bog? Kad je verovao da je Bog istina? Nije nikada i nikada neće. Antihristi, ovi đavoli, potpuno su isti; prema Bogu se ne ophode kao da je

Bog, niti veruju da je On istina. Oni ne veruju da je Bog Onaj koji je stvorio sve stvari i koji nad njima ima suverenost. Zato i misle da je tačno sve što kažu. Na ovaj način beskrupulozno razmišljaju i postupaju; to je njihova priroda. Kad iskvareni ljudi rade to isto, u njima nastaje sukob. Oni imaju savest i ljudsku svest. U njima deluju njihova savest, svest i istine koje razumeju i to dovodi do ovog sukoba. Kad dođe do tog sukoba, odvija se borba između tačnog i netačnog, ispravnog i pogrešnog, pravde i rđavosti i postiže se sledeći ishod: oni koji streme ka istini stoje na strani Božjoj, dok oni koji ne streme ka istini stoje na strani Sotoninih rđavih sila. Sve što antihristi rade je u cilju saradnje sa Sotonom. Oni iskaljuju negativnost, šire neosnovane glasine i smeju se Božjoj kući. Proklinju i kleveću rad Božje kuće i proklinju braću i sestre. I dok sve ovo rade, čak se osećaju opušteno, ne peče ih savest, ne osećaju ni najmanje žaljenje i veruju da su im postupci sasvim ispravni. To u potpunosti otkriva sotonsku prirodu antihrista i otkriva njihova ružna lica koja se opiru Bogu. Prema tome, nije preterano reći da su antihristi pravi đavoli i Sotone. Antihristi su rođeni đavoli i zasigurno nisu oni koji dobijaju Božje spasenje. Oni nipošto nisu pripadnici običnog iskvarenog ljudskog roda. Antihristi su ponovo ovaploćeni đavoli, oni su rođeni zli demoni. Tako stoje stvari.

Težište antihrista je prevashodno na ugledu i statusu. Kad je reč o ugledu i statusu, koje radnje preduzimaju antihristi? Postupaju beskrupulozno, naprežu vijuge, iscrpljuju se razmišljajući i ne pitaju za cenu da bi upravljali svojim ličnim ugledom i statusom. Te dve stvari su njihova žila kucavica, njihovo sve. Smatraju da dobijanje te dve stvari znači da su dobili sve. U njihovom svetu postoje samo status, ugled i njihovi lični interesi; ništa drugo im nije bitno. Prema tome, da li je sa ljudima kao što su antihristi korisno u zajedništvu razgovarati o istini, ljudskosti, pravdi ili pozitivnim stvarima? (Nije korisno.) Tako je, nije korisno. To je kao da učite prostitutku kako da bude žena u čestitoj kući ili je učite da bude čestita supruga i majka; ona ne želi da sluša, to joj se ne dopada i to smatra odvratnim. U kojoj meri joj je to odvratno? Prekoreva te u svom srcu i grabi priliku da ti se ruga, da te ismeva, da te napadne i odstrani. Zar danas u crkvi ne postoje ljudi koji, čim čuju da neko u zajedništvu razgovara o istini ili o takvim istinama kao što su pokoravanje Božjim orkestracijama i uređenjima, odnosno poslušnost uređenjima Božje kuće, iskazuju naročito buntovan stav? (Da, postoje.) Trebalo bi da postoje. Posmatrajte i prepoznajte one koji ispoljavaju takvo ponašanje. Kad u zajedništvu razgovarate o potrebi pokoravanja Božjoj suverenosti i uređenjima, oni reaguju sa izrazitom odbojnošću i razmišljaju: „Po ceo dan ne prestaju da pričaju o pokoravanju božjim uređenjima, kao da je bog sve uredio i kao da ljudi nemaju nikakvog izbora!” Čim u zajedništvu razgovarate o istini ili o potrebi da se skladno sarađuje, da se traga za Božjim namerama i u svojim dužnostima postupa u skladu sa istina-načelima, oni postaju posebno odbojni i ne žele da slušaju. Čak i ako nevoljno slušaju, ne drži ih mesto, a ako nekako i uspeju da sede mirno, gotovo je sigurno da su zaspali. Kad u zajedništvu razgovarate o istini i o poštovanju načela pri rešavanju stvari, uhvati ih pospanost, pa zaspu. Nakon određenog vremena bez razgovora u zajedništvu o istini i bez orezivanja postaju puni

energije. Ponašaju se razuzdano i nesmotreno, donose jednostrane odluke i jednom rukom posežu za ugledom, dok drugom grabe status. Oni skaču više od svakog drugog i upuštaju se u svakakve nevolje. Svi ovi ljudi su antihristi; svi oni se opiru Bogu i u svakom trenutku mogu da naprave veliku nevolju.

Svakoga ko poseduje prirodu antihrista treba okarakterisati kao antihrista. Kad poželi da postupa jednostrano, treba ga zauzdati i zaustaviti; u to nema sumnje. Neki bi mogli reći: „Šta ako ne možemo da ga zaustavimo? Šta treba da uradimo?" Reći ću vam pouzdan način da ga zaustavite samo jednom rečenicom. Kad naiđeš na takvu situaciju, samo reci: „Ako prestaneš da se ponašaš nesmotreno, da donosiš jednostrane odluke i da imaš poslednju reč u svemu, hoćeš li umreti?" Kako to zvuči? (Dobro.) Mislite li da bi antihrist mogao zaista da umre ako ga spreče da se ponaša jednostrano? (Da.) Kako ste došli do tog „da"? (Antihristi su takvi u svojoj srži; ako ne mogu da se ponašaju jednostrano, osećaju se jadno i ne mogu da nastave da žive.) Tačno, u svojoj srži su upravo takvi i ako ne mogu da se ponašaju na ovaj način, osećaju se jadno. Pa, jesu li ovi ljudi normalni? (Nisu.) Nisu normalni. Kako bi razmišljao normalan čovek? „Ako ne mogu da se ponašam jednostrano, onda ću naprosto od toga odustati; šta ima teško u tome? Makar će mi život biti lakši!" Tako bi razmišljao normalan čovek. Ali će se antihrist osećati jadno ako mu ne dozvoliš da se ponaša na ovaj način. Zar u njemu ne boravi đavo? (Boravi.) Dakle, to što mu ne dozvoljavate da postupa jednostrano, može da ga navede da se oseća kao da umire. Šta znači ovo „umiranje"? To znači da ga u njegovom srcu muči i uznemirava đavo, zbog čega se on oseća nemoćnim da to podnese ili da nastavi da živi, baš kao da je na samrti; znači upravo to. Za antihriste, zle ljude i one đavole koji teže tome da ometaju rad Božje kuće, to što ćete im reći ovu jednu rečenicu delotvornije je nego sa njima razgovarati o bilo kojoj istini. Ova jedna rečenica je korisna za ljude kao što su antihristi, zli ljudi i đavoli, koji ometaju rad Božje kuće. Da li je ovim ljudima korisno govoriti istinu? (Ne, nije.) „Moraš skladno da sarađuješ i da izvršavaš svoju dužnost i rešavaš stvari prema istina-načelima" – takve reči se izgovaraju godinama; ima li nekog ko ih ne razume ili ih nije upamtio? Ne bi trebalo da ga bude. Pa, zašto se onda neki ljudi i dalje ponašaju jednostrano? To može značiti samo jedno: oni ne mogu da se kontrolišu; nisu normalni ljudi. Njihov um i njihovo srce ne mogu da upravljaju njima; u njima samima postoji nešto drugo što njima upravlja, što ih nasilno i silovito usmerava da se ponašaju na ovaj način, a to znači da prekidaju i ometaju rad Božje kuće, da škode radu Božje kuće i da nanose štetu interesima Božje kuće. Ko bi mogao da radi takve stvari? Jedino Sotone i đavoli. Oni koji slede Boga, normalni ljudi, istinska stvorena bića, ne bi imali motiv da rade takve stvari; jedino Sotone i đavoli imaju taj motiv i namerno rade te stvari. Da li ste zapamtili ovu izjavu? (Da.) Onda ćemo za danas ovde zaključiti naš razgovor u zajedništvu. Doviđenja!

29. februar 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (3. deo)

II. Interesi antihrista

B. Njihov lični ugled i status

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o devetoj stavki koja se odnosi na različita ispoljavanja antihrista. Hajde da to ukratko rezimiramo. Za potrebe naše detaljne analize, na koliko pododeljaka smo podelili interese antihrista? (Na tri pododeljka. Prvi je bio o ličnoj bezbednosti antihrista, drugi o njihovom ličnom ugledu i statusu, a treći o koristima.) Interesima koji se odnose na antihriste obuhvaćena su ova tri pododeljka: njihova lična bezbednost, status i njihove lične koristi – je li tako? (Jeste.) Prvi pododeljak, o njihovoj ličnoj bezbednosti, relativno je lako shvatiti. Odnosi se na opasna okruženja sa kojima se oni susreću i tiče se neposrednih interesa antihrista: njihove lične bezbednosti. U suštini smo završili zajednički razgovor o ovom pododeljku. Drugi pododeljak se odnosi na njihov lični ugled i status. Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o nekim ispoljavanjima ovoga, ali u prilično širem smislu. Mislim da svi imate samo konceptualno shvatanje i znanje o ovom pododeljku. Ako vam ne navedem neke primere i ne pružim vam određene detalje, konkretnu analizu, moglo bi se desiti da usvojite pomalo doktrinarno i bukvalno shvatanje ovog aspekta suštine i ispoljavanja antihrista, i možda nećete moći da prepoznate nijedno od ovih stvarnih, konkretnih otkrovenja i ispoljavanja. Kad je reč o razgovoru u zajedništvu o ovim temama, s vaše tačke gledišta bolje je kad su stvari konkretnije, zar ne? (Da.) Volite da čujete već gotova rešenja; ne volite kad do njih morate sami da dolazite. Nakon što čujete ove propovedi, radite li svoj domaći zadatak? Ako besedim previše detaljno, hoćete li smatrati da sam previše pedantan i da pričam naširoko? Mogli biste reći: „Zaista potcenjuješ našu inteligenciju; da li smo zaista toliko lošeg kova? Dovoljno je da nam samo navedeš jedan ili dva primera. Osim toga, kad je reč o raščlanjivanju suštine antihrista, u zajedništvu smo već prilično razgovarali o stvarima koje imaju veze s njihovom ljubavlju prema statusu i moći. Zašto se naš razgovor u zajedništvu o interesima antihrista dotiče i ove teme? Nema li tu previše ponavljanja i pedanterije? Da li je zaista neophodno da o ovome razgovaramo?” Malo ponavljanja zapravo i nije tako loša stvar. Ako u zajedništvu razgovaramo iz svih uglova, imaćete temeljnije shvatanje ovog aspekta suštine antihrista. Osim toga, kad se u zajedništvu razgovara o istini, ne smete da zazirete od ponavljanja. Postoje neke istine o kojima ljudi godinama razgovaraju u zajedništvu, ali ne uspevaju da u njih uđu. Da li je u redu uvek nastojati da se izbegne ponavljanje i stalno težiti novim stilovima i izrazima? (Pogrešno je.) Sama istina je blisko povezana s

ljudskim životom. Sve različite stvari i iskvarene naravi koje ljudi otkrivaju u svom životu, njihova ispoljavanja i gledišta i stavovi koje imaju prema svakojakim stvarima svakodnevno se iznova neprekidno događaju. Razgovor u zajedništvu o istini i raščlanjivanje različitog sadržaja i suština iz raznih uglova od izuzetne su koristi za ljudski ulazak u istinu. Prošli put smo u zajedništvu razgovarali na jednostavan, uopšten način o drugom pododeljku koji se odnosi na interese antihrista: njihov lični ugled i status. Danas ću navesti nekoliko primera tako da u zajedništvu možemo o tome da razgovaramo detaljnije. Naravno, ako ste na temelju Moje besede stekli neko novo razumevanje ili zadobili neko otkrovenje ili svetlost, odnosno ako ste u svom ličnom iskustvu ili životu zapazili neke odgovarajuće primere, možete i vi da se uključite u razgovor u zajedništvu. U nastavku, hajde da konkretno detaljno proanaliziramo, iz ugla interesa antihrista, šta to antihristi ispoljavaju kad je reč o njihovom ličnom ugledu i statusu, koje iskvarene naravi antihristi otkrivaju i na koje načine antihristi otkrivaju takve priroda-suštine.

Antihristi cene svoj ugled i status više nego obični ljudi i to je nešto što je unutar njihove narav-suštine. Nije u pitanju privremeno interesovanje niti prolazni efekat okruženja, već je to nešto što je sastavni deo njihovog života, što im je u kostima, pa je to stoga njihova suština. Drugim rečima, u svemu što rade, antihristima su prvo na pameti njihov lični ugled i status, i ništa drugo. Za antihriste, ugled i status jesu njihov život i cilj kome streme tokom celog svog života. U svemu što rade, ovo im je prva briga: „Šta će biti sa mojim statusom? A sa mojom reputacijom? Da li će mi rad na ovome doneti dobru reputaciju? Hoće li u glavama ljudi to podići moj status?" To što najpre na ovo pomisle dovoljan je dokaz da imaju narav i suštinu antihrista – i baš zato stvari i razmatraju na ovaj način. Može se reći da za antihriste ugled i status ne predstavljaju neki dodatni zahtev, a još manje su to za njih neke spoljašnje stvari bez kojih bi oni mogli. Oni su deo prirode antihrista, u njihovim su kostima, u njihovoj krvi, urođeni su im. Antihristi nisu ravnodušni prema pitanju da li poseduju ugled i status; to nije njihov stav. Dakle, koji je njihov stav? Ugled i status su blisko povezani sa njihovim svakodnevnim životom, sa njihovim svakodnevnim stanjem, sa onim čemu oni streme na dnevnoj osnovi. Za antihriste, status i ugled predstavljaju sâm život. Bez obzira na to kakav život vode, u kakvom okruženju žive, koji posao obavljaju, čemu teže, šta su im ciljevi a šta životno usmerenje, sve se vrti oko toga da imaju dobar ugled i visok status. I taj cilj se ne menja; takve stvari ne mogu nikad da ostave po strani. To su pravo lice antihrista i njihova suština. Mogli biste da ih smestite u duboku planinsku prašumu, oni svoju težnju za reputacijom i statusom ipak ne bi ostavili po strani. Možete da ih smestite u bilo koju grupu ljudi, i dalje bi mislili samo na reputaciju i status. Iako i antihristi veruju u Boga, oni težnju reputaciji i statusu izjednačuju sa verom u Boga i pridaju im podjednak značaj. Što će reći, dok hodaju putem vere u Boga, oni takođe teže svom ličnom ugledu i statusu. Može se reći da je u srcima antihrista težnja istini u njihovoj veri u Boga isto što i težnja reputaciji i statusu; a težnja reputaciji i statusu upravo je težnja istini; steći reputaciju i status znači zadobiti istinu i život. Ako osete da nemaju slavu, dobitak ni status, da se

niko ne ugleda na njih, da ih ne ceni niti ih sledi, veoma su razočarani, smatraju da nema svrhe verovati u Boga, da to nema nikakvu vrednost i kažu sebi: „Da li je takva vera u boga promašaj? Zar ja nisam bez nade?" Često u svom srcu kalkulišu o takvim stvarima. Kalkulišu kako da u kući Božjoj obezbede sebi mesto, kako da u crkvi imaju visoku reputaciju, kako da ih ljudi slušaju dok govore i da ih podržavaju u postupcima, kako da navedu ljude da ih svuda slede i kako da oni imaju glavnu reč u crkvi, da ostvare slavu, dobit i status – u svom srcu se zaista usredsređuju na takve stvari. Upravo tome takvi ljudi teže. Zašto uvek pridaju značaj takvim stvarima? Nakon čitanja reči Božjih, nakon slušanja propovedi, zar zaista sve to ne razumeju, zar zaista nisu u stanju da sve to razaznaju? Zar reči Božje i istina zaista ne mogu da izmene njihove predstave, ideje i mišljenja? To zapravo nije slučaj. Problem leži u njima samima, u celini potiče od toga što ne vole istinu, što u svom srcu imaju odbojnost prema istini i, shodno tome, što su za istinu potpuno neprijemčivi – a to je određeno njihovom priroda-suštinom.

Nakon što čuju Božje reči i istinu, antihristi u svom srcu naizgled pronalaze smer. Međutim, šta je zapravo taj takozvani smer? On se sastoji u tome da dobijaju svojevrsni alat – odnosno, moglo bi se reći, svojevrsno korisno oružje – koji im omogućava da budu još samouvereniji u sticanju statusa. Dakle, oni koriste ovu priliku da više slušaju, više čitaju, više uče, više razgovaraju u zajedništvu i da više praktično postupaju, i postepeno dostižu tačku kada mogu da govore o mnogim rečima i doktrinama i da drže gomilu takozvanih propovedi koje su nezaboravne i zbog kojih ih ljudi cene. Nakon što dokuče te doktrine za koje ljudi misle da su dobre u smislu njihovog doslovnog značenja, antihristi kao da su se dočepali konopca za spasavanje i pronašli smer i ugledali svetlost dana. Dakle, antihristi ne slušaju propovedi i ne čitaju Božje reči zarad sopstvenog praktičnog postupanja niti da bi sledili Božju Reč, i svakako te stvari ne rade kako bi razumeli Njegove namere. Oni te stvari rade kako bi, korišćenjem Božjih reči ili korišćenjem tih teorija za koje smatraju da su duhovne odnosno propovedanjem uzvišenih propovedi, mogli da pridobiju ljude i kako bi što više ljudi namamili da ih obožavaju i slede. Na neki neopisiv način, Božje reči, istina i Njegov put postaju svojevrsni kanal, svojevrsne merdevine i svojevrsni alat koje ovi ljudi koriste kako bi među drugima stekli status i prestiž. Prema tome, kako god da se to posmatra, u antihristima nećete moći da pronađete nikakvu iskrenu veru niti ikakvu stvarnu pokornost. Naprotiv, koliko god truda da ulažu u slušanje propovedi i čitanje Božjih reči, i ma koliko „pobožno" delovala njihova vera u Njegove reči, jedna stvar se ne može poreći, a to je da, dok antihristi rade ove stvari, njihova namera i plan nisu da slede Božju volju i svakako nisu da dobro obavljaju svoje dužnosti; oni ne žele da budu najmanji sledbenici niti da budu stvorena bića, koja poslušno i kako dolikuje prihvataju Božji nalog i Njegovu suverenost i uređenja. Umesto toga, oni jedino žele da te stvari iskoriste kako bi postigli lične ciljeve, obezbedili sebi mesto u srcu drugih i pozitivnu procenu pred Bogom – to je sve što oni žele. Dakle, bez obzira na to kako antihristi propovedaju Božje reči i bez obzira na to koliko ispravno, uzvišeno, duhovno i prikladno ljudima zvučale propovedi koje oni drže, oni neće steći nikakvu praktičnu

primenu ni ulazak. U isto vreme, njihovo stremljenje ka statusu i ugledu donosiće sve više „plodova”. Zašto to kažem? Kažem zato što bez obzira na to šta rade ovakvi ljudi, ono što velikim trudom uspevaju da postignu, smer i ciljevi kojima streme i motiv i izvorište koje gaje u dubini srca, kad god deluju, ne mogu se odvojiti od statusa i ugleda koji su tako tesno isprepleteni sa njihovim ličnim interesima.

Izreka kaže da žanješ ono što si posejao. Koliko god dobar kov i talente da antihristi poseduju, odnosno kakva god pobožna i duhovna ispoljavanja da prikazuju, budući da gaje ambiciju i želju da nad Božjim izabranim narodom drže vlast i da ga kontrolišu, i budući da ne streme ka istini, već jedino teže reputaciji i statusu, mogu li oni praktično da postupaju u skladu sa Božjim zahtevima? Mogu li u svojim postupcima da ispune merila koja Bog nalaže? (Ne.) Pa, kakve će posledice njihovi postupci i ponašanje zapravo izazvati? (Sasvim sigurno to da antihristi uspostave svoje nezavisno carstvo i da oni vuku konce.) Tako je. Šta god radili antihristi, to je krajnji rezultat. Prema tome, šta izaziva ovu posledicu? Prvenstveno njihova nesposobnost da prihvate istinu. Bez obzira na to da li su izloženi orezivanju, sudu ili grdnji, u svom srcu antihristi to neće prihvatiti. Šta god da rade, antihristi uvek imaju sopstvene ciljeve i namere, uvek postupaju prema sopstvenom planu, a njihov stav prema uređenjima i delu kuće Božje glasi: „Možeš da imaš i hiljadu planova, ali ja imam jedno pravilo”; sve to je određeno prirodom antihrista. Mogu li antihristi da promene svoj mentalitet i da postupaju prema istina-načelima? Bilo bi to krajnje nemoguće, osim ako im Višnji direktno ne naloži da to učine, a u tom slučaju će iz nužde tek ponešto moći nevoljno da učine. Kad ništa ne bi učinili, bili bi razotkriveni i otpušteni. Jedino su pod takvim okolnostima oni u stanju da urade ponešto od pravog posla. To je stav koji antihristi imaju prema izvršavanju dužnosti; to je ujedno i stav koji imaju prema primeni istine: kad im je primena istine od koristi, ako će ih zbog toga svi odobravati i diviti im se, zasigurno će se povinovati i učiniti neke simbolične napore koji su drugima taman prihvatljivi. Ako im primena istine nije od koristi, ako to niko ne vidi i glavne starešine to ne primećuju, u takvim prilikama ne dolazi u obzir da će primenjivati istinu. Hoće li primenjivati istinu zavisiće od konteksta i situacije, a oni razmatraju kako to mogu da učine na način koji će drugima biti vidljiv i koliko će koristi imati; u ove stvari imaju genijalan uvid i mogu da se prilagode različitim situacijama. U svakom trenutku razmatraju sopstvenu slavu, dobitak i status, a nimalo se ne obaziru na namere Božje, pa u tom smislu ne primenjuju istinu i ne pridržavaju se načela. Antihristi pridaju značaj jedino sopstvenoj slavi, dobitku, statusu, ličnim interesima, i neprihvatljivo im je da ništa ne dobiju ili da sebe ne prikazuju, a primena istine pada teško. Ako njihov trud nije prepoznat, pa čak i ako njihov rad pred drugima prođe nezapaženo, istinu u tom slučaju neće uopšte primenjivati. Ako posao neposredno uređuje kuća Božja, pa nemaju izbora nego da ga izvrše, svejedno vode računa o tome hoće li to koristiti njihovom statusu i reputaciji. Ako je to dobro za njihov status i može da poboljša njihovu reputaciju, u taj posao će uložiti svu svoju energiju i dobro će ga obaviti; tad se osećaju kao da su jednim udarcem ubili dve muve. Ako u tome nema koristi za

njihovu slavu, dobitak i status, a loše obavljanje posla bi moglo da na njih baci ljagu, smišljaju način ili izgovor da se iz toga izvuku. Kakva god da je dužnost koju antihristi obavljaju, uvek se drže istog načela: kad je reč o reputaciji, statusu ili njihovim interesima, moraju da ostvare neki dobitak, a ne smeju da pretrpe nikakve gubitke. Antihristi najviše vole one poslove u kojima ne moraju da pate niti da plate ikakvu cenu, a oni donose korist njihovoj reputaciji i statusu. Ukratko, šta god da rade, antihristi pre svega razmatraju sopstvene interese i deluju tek onda kad o svemu dobro promisle; istini se ne pokoravaju istinski, iskreno i u potpunosti bez ikakvih kompromisa, već to čine selektivno i uslovno. A u čemu je uslov? Da im status i reputacija moraju biti netaknuti i da ne smeju da pretrpe nikakav gubitak. Tek kad je taj uslov ispunjen, donose odluku i biraju šta će uraditi. Drugim rečima, antihristi ozbiljno razmišljaju kako će se odnositi prema istina-načelima, Božjem nalogu i delu Božje kuće, ili kako će se baviti stvarima sa kojima se suočavaju. Oni ne razmišljaju o tome kako da udovolje Božjim namerama, kako da se uzdrže od nanošenja štete interesima Božje kuće, kako da udovolje Bogu ili kako da budu od koristi braći i sestrama; to nisu stvari o kojima razmišljaju. O čemu razmišljaju antihristi? Da li će njihovi status i reputacija biti pogođeni i da li će im prestiž biti narušen. Ako bi obavljanje nečega prema istina-načelima koristilo radu crkve i braći i sestrama, ali bi nanelo udarac njihovoj sopstvenoj reputaciji i dovelo do toga da mnogi ljudi uvide njihov pravi rast i saznaju kakvu priroda-suštinu poseduju, u tom slučaju sasvim sigurno neće postupati u skladu sa istina-načelima. Ako bi obavljanje nekog pravog posla dovelo do toga da o njima više ljudi ima visoko mišljenje, da se na njih ugledaju i da im se dive, ako bi im to omogućilo da steknu još veći prestiž ili bi učinilo da njihove reči odišu autoritetom i navedu još više ljudi da im se pokore, tada će odlučiti da na taj način postupe; u suprotnom, nikada neće doneti odluku da zanemare sopstvene interese iz obzira prema interesima Božje kuće ili braće i sestara. To je priroda-suština antihrista. Zar nije sebična i ogavna? U svakoj situaciji, antihristi vide svoj status i reputaciju kao najvažniju stvar. Sa njima niko ne može da se nadmeće. Koji god metod da je potreban, pod uslovom da pridobija ljude i da druge navodi da ih obožavaju, antihristi će za njime posegnuti. Ako Božji izabrani narod ceni i odobrava nekog drugog zato što taj svedoči o Bogu, antihristi će koristiti i taj metod kako bi pridobili ljude. Međutim, antihristi ne poseduju istinu ni praktično iskustvo, pa na osnovu ljudskih uobrazilja razbijaju glavu smišljajući niz teorija koje svedoče o Bogu, pričom o tome koliko je Bog veliki, koliko Bog voli čoveka, kako Bog plaća cenu da bi spasao čoveka i u kojoj meri je Bog ponizan i krije se. Nakon što o Bogu svedoče na ovaj način, ishod koji postižu je u tome da ih ljudi još više cene i u njihovom srcu je za antihriste još više mesta, dok za Boga nema mesta. Ako uvide da bi pričom o samospoznaji mogli da zadobiju poverenje još više ljudi, da se još više ljudi na njih ugleda i da ih ceni, često će govoriti o samospoznaji i često će sebe detaljno analizirati. Analiziraće činjenicu da su đavoli, da nisu ljudi, da nemaju razum, da ne streme ka istini i da istinu ne poseduju. U zajedništvu će govoriti o nekoliko varljivo privlačnih, beznačajnih tema kako bi druge

naveli na stranputicu, kako bi zadobili njihovo poverenje i što više ljudi podstakli da ih hvale i da se na njih ugledaju. Tako postupaju antihristi. Ako će im određeni metod razmene iskustvenog svedočenja omogućiti da steknu ljudsko odobravanje i divljenje, neće oklevati da i za njim posegnu. Zaista će se usredsrediti, potruditi i nad njim razbijati glavu. Ukratko, njihov cilj i motiv da sve to čine okreće se jedino oko statusa i reputacije. Bez obzira na to da li je reč o njihovom spoljnom jeziku, metodama, ponašanju ili o vrsti misli, gledišta ili metode stremljenja, sve te stvari se okreću oko reputacije i statusa. To je način na koji antihristi funkcionišu.

Nasrtanje na reputaciju ili status i njihovo oduzimanje za antihriste predstavlja ozbiljniji problem od pokušaja da im neko oduzme život. Koliko god propovedi da čuju, odnosno koliko god Božjih reči da pročitaju, neće osetiti tugu ni žaljenje zato što nikad nisu primenjivali istinu i što su krenuli putem antihrista, kao ni zbog toga što poseduju priroda-suštinu antihrista. Umesto toga, oni uvek razbijaju glavu tražeći načine da steknu status i da povećaju svoju reputaciju. Može se reći da je sve ono što antihristi rade u cilju toga da bi se pokazivali pred drugima, i to ne rade pred Bogom. Zašto ovo kažem? Zato što su takvi ljudi u toj meri zaljubljeni u status da ga posmatraju kao svoj sopstveni život, kao svoj životni cilj. Povrh toga, budući da toliko vole status, oni nikada ne veruju u postojanje istine, pa bi se čak moglo reći da nimalo ne veruju u Božje postojanje. Prema tome, kako god da antihristi kalkulišu da bi stekli reputaciju i status, i kako god da pokušavaju da lažnim prikazivanjem obmanu ljude i Boga, u dubini srca nemaju ni svesti ni prekora, a kamoli ikakve strepnje. U svom neprestanom stremljenju ka reputaciji i statusu, oni takođe bezobzirno poriču ono što je Bog učinio. Zašto to kažem? U dubini svog srca, antihristi veruju u sledeće: „Reputacija i status se u celini stiču sopstvenim naporima. Samo se sticanjem čvrstog uporišta među ljudima i zadobijanjem reputacije i statusa može uživati u božjim blagoslovima. Život ima vrednost jedino ako ljudi zadobiju apsolutnu moć i status. Jedino se tako živi kao čovek. Nasuprot tome, bilo bi beskorisno živeti na način o kome se govori u reči božjoj – u svemu se pokoravati božjoj suverenosti i uređenjima, dragovoljno stajati u položaju stvorenog bića i živeti poput normalne osobe – niko se na takvu osobu ne bi ugledao. Čovekovi status, reputacija i sreća moraju se osvojiti kroz njegove sopstvene napore; za njih se mora boriti i moraju se dograbiti uz pozitivan i preduzimljiv stav. Niko drugi ti ih neće dati – pasivno čekanje može dovesti jedino do neuspeha.” To je način na koji antihristi kalkulišu. To je narav antihrista. Ako se nadate da će antihristi prihvatiti istinu, priznati greške i istinski se pokajati, to je nemoguće – oni to nipošto ne mogu da učine. Antihristi imaju priroda-suštinu Sotone i mrze istinu, pa, kud god da odu, makar to bilo i na kraj sveta, njihova ambicija da streme ka reputaciji i statusu neće se nikada promeniti, a neće ni njihovi pogledi na stvari ni put kojim idu. Neki ljudi će reći: „Postoji nekoliko antihrista koji mogu da promene svoj pogled na ovo.” Da li je ta izjava ispravna? Ako zaista mogu da se promene, da li su oni još uvek antihristi? Oni koji imaju prirodu antihrista, nikada se neće promeniti. Oni koji poseduju narav antihrista, promeniće se jedino ako streme ka istini. Neki ljudi koji idu

putem antihrista počine neko zlo koje ometa crkveni posao i, premda jesu okarakterisani kao antihristi, nakon što budu otpušteni, osećaju istinsko žaljenje i odlučuju da okrenu novi list, pa, nakon određenog perioda razmišljanja, samospoznaje i pokajanja, prolaze kroz neku stvarnu promenu. U tom slučaju, ti ljudi se ne mogu okarakterisati kao antihristi; oni jedino poseduju narav antihrista. Ako streme ka istini, mogu da se promene. Međutim, može se sa sigurnošću reći da se većina onih koje je crkva okarakterisala kao antihriste, koje je crkva uklonila ili izbacila, istinski neće pokajati ni promeniti. Biće prava retkost ako se to dogodi ijednom od njih. Neki ljudi će upitati: „Pa, da li su onda ti retki slučajevi pogrešno okarakterisani?" To je nemoguće. Na kraju krajeva, oni jesu učinili neko zlo i to se ne može otpisati. Međutim, ako mogu istinski da se pokaju, ako su spremni da izvršavaju dužnost i ako poseduju istinsko svedočenje o svom pokajanju, crkva i dalje može da ih prihvati. Ako, nakon što su okarakterisani kao antihristi, ovi ljudi u potpunosti odbijaju da priznaju grešku ili da se pokaju, i još uvek nastoje da se na sve moguće načine opravdaju, u tom slučaju je pravilno i potpuno ispravno okarakterisati ih kao antihriste. Da su priznali svoje greške i osetili istinsko žaljenje, kako bi onda crkva mogla da ih okarakteriše kao antihriste? To bi bilo nemoguće. Bez obzira na to ko je u pitanju, bez obzira na količinu zla koje je učinio ili na ozbiljnost njegovih grešaka, da li će za nekog čoveka biti utvrđeno da je antihrist ili da poseduje narav antihrista zavisiće od toga da li je on u stanju da prihvati istinu i bude orezan, kao i od toga da li poseduje istinsko žaljenje. Ako može da prihvati istinu i da prihvati orezivanje, ako poseduje istinsko žaljenje i ako je spreman da ceo život provede službujući za Boga, onda to zaista ukazuje na izvesno pokajanje. Takva osoba se ne može okarakterisati kao antihrist. Mogu li ti pravi antihristi zaista da prihvate istinu? Nikako ne mogu. Upravo zato što ne vole istinu i prema istini imaju odbojnost, oni nikada neće moći da otpuste reputaciju i status, koji su tako blisko isprepleteni s celim njihovim životom. U svom srcu, antihristi čvrsto veruju da jedino uz reputaciju i status imaju dostojanstvo i da su istinska stvorena bića, te da će jedino uz status biti nagrađeni i krunisani, podobni za Božje odobravanje, da će sve zadobiti i biti prava ličnost. Kako antihristi vide status? Oni ga vide kao istinu; posmatraju ga kao najviši cilj kome ljudi treba da streme. Zar to nije problem? Ljudi koji su u stanju da na ovaj način budu opsednuti statusom pravi su antihristi. Od iste sorte ljudi su kao i Pavle. Oni veruju da su stremljenje ka istini, traženje pokornosti prema Bogu i traženje poštenja svi redom procesi koji čoveka vode do najvećeg mogućeg statusa; da su to samo procesi, a ne cilj i merilo vladanja, i da se u potpunosti obavljaju kako bi ih Bog video. Ovo shvatanje je besmisleno i smešno! Samo one apsurdne osobe koje mrze istinu mogu da dođu na tako smešnu ideju.

O kom god aspektu istine da razgovarate u zajedništvu, kad je reč o antihristima, njihov metod shvatanja i razumevanja će se razlikovati od onog kod ljudi koji streme ka istini. Nakon što čuju istinu, ljudi koji ka njoj streme pomisle: „Ne posedujem ovaj aspekt istine i mogu sa sobom da povežem ovo stanje koje je Bog otkrio. Zašto se, nakon što

ga čujem, osećam ispunjen kajanjem i osećam da tako mnogo dugujem Bogu? I dalje sam daleko o stremljenja ka istini i ni izbliza nisam u stanju da se istinski pokorim. Osećam se veoma uplašeno; ovo mi je poslužilo kao poziv na buđenje. Mislio sam da mi u poslednje vreme ide sasvim dobro i nisam imao predstavu da zapravo nisam neko ko primenjuje istinu ili neko ko udovoljava Bogu. Od sada pa nadalje moram da budem pažljiv i mudar i usredsredim se na molitvu pred Bogom i da Ga preklinjem da me usmerava i prosvetli. Ne smem da radim po svome. Ući ću dublje u ovaj aspekt istine i još uvek imam prostora za napredak. Nadam se da će Bog postaviti okruženje koje će mi omogućiti da radim bolje i ponudim svoju iskrenost i odanost." Ovako razmišljaju ljudi koji streme ka istini. Dakle, kako antihristi shvataju razne vrste istina? Nakon što čuju Božje reči koje čoveka prekorevaju, o čemu razmišljaju? „To nisam dobro uradio, dozvolio sam da u mojim postupcima nešto izmakne i pojavile su se greške. Koliko ljudi zna za to? Božje reči su izgovorene prilično jasno; znači li to da me je on prozreo? Pa, to baš i nije najbolji ishod; to nije ono što želim. Ako me je bog prozreo, zna li još neko za to? Ako je neko to saznao, to bi bilo još gore. Ako za to zna samo bog i niko drugi, onda je to u redu. Ako neki ljudi čuju ove reči božje koje čoveka razotkrivaju i povežu ih sa mnom i na mene ih primene, bilo bi to loše za moj ugled. Moram da smislim način da ovo popravim. Kako ovo mogu da popravim?" Antihristi razmišljaju na ovaj način. Na primer, nakon što sasluša Božju besedu o tome kako ljudi moraju da budu pošteni, antihrist će istoga časa pomisliti: „Jedino debili nastoje da budu pošteni ljudi. Kako da neko tako pametan poput mene bude poštena osoba? Pošteni ljudi su budale i kreteni; izgovore sve što im padne na pamet, drugim ljudima sve govore i dozvoljavaju im da sve shvate. Ja to nikad ne bih učinio! To što bog kaže da treba da budemo pošteni ljudi je relativnog karaktera, pa ću samo biti mudar i to je sve. A kad je reč o tome da treba biti pošten, naprosto ću odabrati trenutak kada ću to i biti. O nekim stvarima ću se otvoriti, ali neću govoriti o svim onim tajnama i skrivenim stvarima koje imam duboko u srcu, o stvarima zbog kojih bi ljudi mogli da me gledaju s visine ako bih im o njima govorio. U čemu je prednost da se bude poštena osoba? Mislim da u tome nema nikakvih prednosti. Neki ljudi sebe uvek detaljno analiziraju, nastojeći da budu pošteni, govore iskreno i iznose svoje iskvarene naravi na videlo, ali nisu dobili božju blagodat i kad treba da budu orezani i dalje bivaju orezani; bog ih dodatno ne uzdiže." Oni nastavljaju da razmišljaju: „Moram da odaberem drugi put. Ovo nije put kojim treba da idem; samo ću ga prepustiti drugima. Kako neko tako pametan poput mene može tako da živi?" Bez obzira na aspekt istine koji čuje, kakve kalkulacije u svom srcu pravi antihrist? Može li istinu da shvati u čistom obliku? Je li u stanju da u dubini svog srca to prihvati kao istinu? Nipošto nije. On stalno kalkuliše, kuje zavere i neprekidno posmatra. Kako na kraju reaguje? Menja se shodno situaciji, prilagođava se uslovima, fin je i uglađen u svom ophođenju prema drugim ljudima i postupa u potpunoj tajnovitosti. Šta god da radi, o čemu god da razmišlja ili šta god da kalkuliše duboko u sebi, ne može da dozvoli da drugi za to saznaju niti da Bog za to zna; ne može u tome da se ogoli pred Bogom, a kamoli da o tome jasno

razgovara sa ljudima – smatra da je to njegova lična stvar. Dakle, antihristi su od one vrste ljudi koji nipošto nisu u stanju da primenjuju istinu. Osim što oni sami ne primenjuju istinu, oni takođe preziru ljude koji je primenjuju i još se i više rugaju onima koji bivaju orezani jer su odstupili dok su primenjivali istinu, zato što su krenuli pogrešnim putem ili su napravili neke greške, pa im se smeju iz prikrajka. Oni ne veruju u Božju pravednost, a kamoli u to da razni načini na koje se On ophodi prema ljudima u sebi sadrže istinu i Njegovu ljubav; antihristi u te stvari ne veruju. S njihove tačke gledišta, za njih su sve te stvari laži koje imaju za cilj da obmanu ljude; smatraju da su sve to samo svojevrsni izgovori, gomila izreka koje lepo zvuče. A čime se često potajno oduševljavaju? „Srećom, nisam toliko glup da sve ponudim; na svu sreću nisam govorio o tim prljavim, ružnim stvarima koje držim duboko u sebi; srećom se još uvek držim svog statusa i ugleda i dajem sve od sebe da ka njima stremim i da zarad njih trčim unaokolo. Da zarad sebe ne trčim unaokolo, ko bi uopšte pomislio na mene?" Antihristi ne samo da su lažljivi, već su i rđavi, imaju odbojnost prema istini i po naravi su pokvareni; to jest, svi aspekti iskvarenih naravi koji se kod iskvarenih ljudi ispoljavaju, kod antihrista su potvrđeni i „podignuti" na viši nivo. Ako želite da pogledate iskvarene naravi ljudskog roda, pronađite nekog antihrista da ga detaljno analizirate i da s njim komunicirate; to je najbolji način da se dočara ovaj problem i najbolji način da se prozre iskvarena suština iskvarenog ljudskog roda i vidi lice Sotone. Ako uzmeš antihrista kao najbolji primer, detaljno ga analiziraš i upoznaš, ove stvari ćeš jasnije moći da razumeš.

Stremljenje antihrista ka statusu i ugledu uveliko nadilazi ono kod običnih ljudi, baš kao i njihova želja za statusom i ugledom. Obični ljudi nemaju tako veliku želju za statusom i ugledom, dok je ta želja kod antihrista izrazito snažna i očita. Nakon što si bio u kontaktu sa antihristom i s njim razgovarao i provodio vreme, njegova priroda-suština će se razotkriti pred tvojim očima i odmah ćeš ga prozreti. U toj meri je njegova želja velika. Kad se tvoj kontakt s njim produbi, osetićeš gađenje i odbacićeš ga. Naposletku, ne samo da ćeš ga odbaciti, već ćeš ga osuditi i prokleti. Antihristi nisu dobra stvorenja; oni su Božji neprijatelji, kao i neprijatelji svih onih koji streme ka istini. Antihristi imaju odbojnost prema istini i u stanju su da zarad statusa i ugleda urade svakakve loše stvari. U svemu što rade, prerušavaće se, imitiraće druge i ponašaće se shodno datoj situaciji, praveći kompromise zarad statusa i ugleda. I same duše i suštine ovakvih ljudi su prljave; odvratni su. Nemaju ni trunku ljubavi prema istini ni prema pozitivnim stvarima. U isto vreme, koriste se pozitivnim stvarima i propovedanjem ispravnih reči i teorija da ljude navedu na pogrešan put, kako bi stekli ugled i status, i zadovoljili svoje želje i ambicije. Ovo su ponašanje i suština antihrista. Ne možeš da vidiš kako Sotona izgleda, kako se Sotona u svetu ponaša i postupa prema ljudima i kakvu priroda-suštinu Sotona poseduje; ne znaš kakvo je tačno stvorenje Sotona u Božjim očima. To nije problem; sve što treba da uradiš jeste da posmatraš i detaljno analiziraš antihrista i uvidećeš sve ove stvari – Sotoninu priroda-suštinu, Sotonino ružno lice i Sotoninu rđavost i pokvarenost – sve to će ti biti vidljivo. Antihristi su žive Sotone; oni su živi demoni.

1. Kako se antihristi odnose prema orezivanju

Antihristi gaje ogromne ambicije i želje kad je reč o statusu i reputaciji, a drugima je to neverovatno gnusno i odvratno. To je dovoljno da pokaže da je priroda-suština antihrista krajnje nakazna i rđava. Prema tome, koja konkretna ispoljavanja dočaravaju priroda-suštinu antihrista? Pre svega, hajde da razmislimo o tome kako se antihristi odnose prema orezivanju. (Oni to mrze i ne prihvataju.) Na koji način to mrze? Opišite to detaljno. (Bio je jedan antihrist koji je učinio poprilično zla, pa kad su braća i sestre krenuli da razotkrivaju neka njegova ispoljavanja, on se uopšte nije pokajao, bio je krajnje nepopustljiv i nije osećao ni najmanju grižu savesti. Čak je smatrao da mu je naneta nepravda. To je vrsta ispoljavanja koju sam video.) To je klasično ispoljavanje antihrista. Tipičan stav antihrista prema orezivanju ogleda se u tome da žestoko odbijaju da ga prihvate ili priznaju. Koliko god zla da učine ili koliku god štetu da nanesu delu Božje kuće i život-ulasku Božjeg izabranog naroda, ne osećaju ni najmanje kajanje, kao ni to da su išta dužni. Sa ove tačke gledišta, imaju li antihristi ljudskost? Nipošto je nemaju. Nanose svakakvu štetu Božjem izabranom narodu i škode radu crkve – pripadnicima Božjeg izabranog naroda to je jasno kao dan i mogu da primete čitav niz zlih dela antihrista. Pa ipak, antihristi tu činjenicu ne prihvataju niti je priznaju; tvrdoglavo odbijaju da priznaju da greše ili da su odgovorni. Nije li ovo pokazatelj da imaju odbojnost prema istini? Antihristi do te mere imaju odbojnost prema istini – ma koliko loših stvari da počine, tvrdoglavo odbijaju da to priznaju i do kraja ostaju nepopustljivi. To u dovoljnoj meri dokazuje da antihristi nikad ne shvataju ozbiljno delo Božje kuće niti da prihvataju istinu. Oni ne veruju u Boga; oni su Sotonine sluge, dolaze da ometaju i prekidaju delo Božje kuće. U srcu antihrista postoje samo reputacija i status. Ako bi svoju grešku priznali, smatraju da bi onda morali da preuzmu odgovornost, a u tom slučaju bi njihov status i reputacija bili ozbiljno ugroženi. Shodno tome, opiru se uz stav „poricaću do smrti". Ma koliko da ih ljudi razotkrivaju ili detaljno analiziraju, oni se svim silama upiru da to poreknu. Bilo da je njihovo poricanje namerno ili ne, ukratko, ova ponašanja, s jedne strane, razotkrivaju priroda-suštinu antihrista koja ima odbojnost i mržnju prema istini. S druge strane, to pokazuje u kojoj meri antihristi čuvaju svoj status, reputaciju i interese. U međuvremenu, kakav je njihov stav prema poslu i interesima crkve? Odlikuju ga prezir i neodgovornost. Oni nemaju nimalo savesti ni razuma. Zar izbegavanje odgovornosti antihrista ne ukazuje na ove probleme? S jedne strane, izbegavanje odgovornosti dokazuje njihovu priroda-suštinu koja ima odbojnost i mržnju prema istini, dok s druge strane pokazuje da oni nemaju savest, razum i ljudskost. Koliko god da je njihovim ometanjem i zlodelima život-ulazak braće i sestara pretrpeo štetu, njih ne dotiče nikakav prekor i nikad se ne osećaju loše zbog toga. Kakvo je ovo stvorenje? Čak bi se i priznanje delića sopstvene greške moglo računati kao da imaju makar malo savesti i razuma, međutim, antihristi nemaju čak ni to zrnce ljudskosti. Šta biste onda rekli da su oni? Antihristi su u suštini đavoli. Koliku god štetu da nanesu interesima kuće Božje, oni

to ne uviđaju. Oni ne osećaju zbog toga ni najmanju tugu u svom srcu, niti sebi išta zameraju, a kamoli da se osećaju imalo dužnim. Ovo nikako nije nešto što bi trebalo da se viđa kod normalnih ljudi. Oni su đavoli, a đavoli su lišeni svake savesti ili razuma. Nezavisno od toga koliko loših svari učine i koliko veliku štetu nanesu crkvenom poslu, oni žestoko odbijaju da to priznaju. Smatraju da bi priznanje značilo da su učinili nešto pogrešno. Oni razmišljaju: „Da li sam mogao da učinim išta pogrešno? Nikada ne bih učinio ništa pogrešno! Ako me nateraju da priznam svoju grešku, zar to ne bi predstavljalo uvredu za moj karakter? Iako sam učestvovao u tom incidentu, nisam ga ja izazvao i nisam u tome svemu bio glavni. Slobodno ganjaj nekog drugog, a mene ostavi na miru. Kako god, ne mogu da priznam ovu grešku. Ne mogu da preuzmem tu odgovornost!" Ako priznaju sopstvenu grešku, oni smatraju da će biti prokleti, osuđeni na smrt i poslati u pakao i u ognjeno i sumporno jezero. Recite Mi, mogu li takvi ljudi da prihvate istinu? Može li se očekivati njihovo iskreno pokajanje? Kako god da drugi u zajedništvu razgovaraju o istini, antihristi se tome i dalje opiru, okreću se protiv istine i prkose joj iz dubine svog srca. Čak i kad ih otpuste, i dalje ne priznaju svoje greške i ne pokazuju nikakve oblike kajanja. I kad se ta stvar pomene deset godina kasnije, i dalje sebe ne poznaju i ne priznaju da su pogrešili. I kad se ista stvar potegne dvadeset godina kasnije, sebe i dalje ne poznaju i još uvek nastoje da se opravdaju i da sebe odbrane. I da stvari budu još odvratnije, kad se to pitanje pokrene posle trideset godina, oni sebe i dalje ne poznaju i još uvek nastoje da polemišu i da sebe opravdaju, govoreći: „Nisam učinio nikakvu grešku, pa ne mogu ni da je priznam. To nije bila moja odgovornost; ne bi trebalo da je preuzmem na sebe." Na sveopšte iznenađenje, trideset godina nakon što su otpušteni, ovi antihristi i dalje imaju otpor u odnosu na način kako je crkva postupila prema njima. Čak ni posle trideset godina, nimalo se nisu promenili. Pa, kako su proveli tih trideset godina? Da li je moguće da nisu čitali Božju reč niti su razmišljali o sebi? Da li je moguće da se Bogu nisu molili ili da Mu se nisu poveravali? Da li je moguće da nisu slušali propovedi i razgovarali u zajedništvu? Da li je moguće da su bezumni i da ne poseduju razmišljanje normalne ljudskosti? Prava je misterija kako su proveli tih trideset godina. Trideset godina nakon što se dogodio taj incident, oni su i dalje puni ogorčenosti, smatrajući da su im braća i sestre naneli nepravdu, da ih Bog ne razume, da se Božja kuća prema njima loše ponela, da im je napravila probleme, da im je zagorčala život i nepravedno ih optužila. Recite Mi, mogu li ovakvi ljudi da se promene? Oni nipošto ne mogu da se promene. Srce im je ispunjeno neprijateljstvom prema pozitivnim stvarima, otporom i protivljenjem. Smatraju da su, time što su razotkrivali njihova zla dela i orezivali ih, drugi ljudi naneli štetu njihovom karakteru, da su okaljali njihov ugled i naneli neizmernu štetu njihovoj reputaciji i statusu. Po tom pitanju nikada neće doći pred Boga da se mole, da traže i prepoznaju svoje greške i nikad neće imati stav pokajanja ili priznanja sopstvenih grešaka. Još manje će prihvatiti sud i grdnju Božjih reči. I danas su u njima prisutni neposlušnost, nezadovoljstvo i zameranje dok se pred Bogom pravdaju i od Boga traže da ispravi ove nepravde, da razotkrije ovu stvar i

da tačno prosudi ko je bio u pravu a ko je pogrešio, u toj meri da zbog ove stvari čak sumnjaju u Božju pravednost i poriču je, i sumnjaju u činjenicu da Božjom kućom vladaju istina i Bog i poriču tu činjenicu. Ovo je krajnji ishod kad antihriste orezuju – da li prihvataju istinu? Oni uopšte ne prihvataju istinu; čvrsto su rešeni da je ne prihvate. Iz ovoga možemo da vidimo da u priroda-suštini antihrista ima odbojnosti prema istini i da ona istinu prezire.

Pošto antihristi ne prihvataju da budu orezani, imaju li oni ikakvo znanje o orezivanju? Kad u zajedništvu razgovaraju o ovom aspektu istine, šta oni kažu? Čemu druge podučavaju? Oni kažu: „Orezivanje ljudi jedan je od metoda koje bog koristi da bi ih usavršio. Ono ljudima omogućava da sebe bolje upoznaju. Kad ljude orezuju, oni to treba bezuslovno da prihvate i da se tome pokore. Oni koji ne prihvataju da budu orezani jesu ljudi koji se bune protiv boga i ne vole istinu. Ako želiš da primenjuješ istinu, moraš prvo da prihvatiš da budeš orezan; to je način na koji bog usavršava ljude i svaki pojedinac to mora da iskusi. Može se reći da je prihvatanje orezivanja jedan od najboljih puteva primene da bi ljudi shvatili istinu i tako postigli samospoznaju i udovoljili bogu. Bez obzira na to ko si ti – starešina ili običan vernik – i bez obzira na to koju dužnost obavljaš, moraš biti spreman da budeš orezan. Ako ne možeš da prihvatiš da budeš orezan, to dokazuje da si neko ko nema rast, da si dete. Svako ko može da prihvati da bude orezan zrela je odrasla osoba koja poseduje život i koju je moguće usavršiti.” Ove velike reči odzvanjaju iz usta antihrista poput udaraca maljem – zvuče sjajno! No, šta su te reči? Da li je i jedna rečenica koju izgovaraju istina? Možete li ovo da razaznate? I vi često govorite takve stvari, zar ne? (Da.) Recite Mi, šta su ove reči? (Doktrine.) Definišite Mi ukratko, prostim rečima, šta su doktrine. (Krilatice.) Padaju li vam na pamet još neke reči? (Beskorisne teorijske reči.) Još nešto? (Sve su to gluposti i smeće.) Tako je, ova definicija pogađa u suštinu i tačna je. To se zove svakodnevni rečnik: sve doktrine su gluposti. Šta podrazumevamo pod rečju „gluposti”? Prazne reči. Kako da u praksi to okarakterišemo? Kao reči i doktrine. Ove reči koje antihristi izgovaraju samo su reči i doktrine. Kad je u pitanju tema orezivanja, oni često mogu da izgovaraju takve doktrine, no, dokazuje li to da oni orezivanje istinski razumeju i shvataju? Čim ih čujete da izgovaraju te reči, jasno vam je da o orezivanju nemaju nikakvo pravo shvatanje. Ta njihova sposobnost da izgovore takvu gomilu gluposti pokazuje da ne streme ka istini. Kad bi zaista bili orezani, oni to nikako ne bi prihvatili. Antihrist prema orezivanju iskazuje stav neprijateljstva i otpora; on orezivanje nipošto ne prihvata, niti mu se pokorava kao prema istini. Za njega bi to bila uvreda na račun njegovog karaktera i dostojanstva.

Imate li još nekih primera u vezi sa načinom na koji se antihristi odnose prema orezivanju? (Kad se susretnu sa orezivanjem, neki antihristi, spolja posmatrano, mogu delovati kao da sebe spoznaju, ali će u tome između redova biti prisutni lažno argumentovanje i nastojanje da ljude navedu na pogrešan put. Ponekad, ako pogreše, reći će: „Bog je dozvolio da se to dogodi, svi treba da se pokore božjoj suverenosti.” Antihristi će ponekad čak iznositi lažne protivoptužbe, govoreći: „Ne smete da pokušavate

da uhvatite starešine i delatnike ili da prema njima imate preterano velike zahteve." Antihristi takve stvari govore u nastojanju da ljude navedu na stranputicu i onemoguće ih da ih prozru.) To je jedno ispoljavanje – odnosno, antihristi pogrešno izvrću u ispravno, a od belog prave crno. Užasnuti da će ljudi prozreti njihove probleme, antihristi se brže-bolje prepuštaju lažnom argumentovanju i koriste svakojake verbalne smicalice da ljude navedu na stranputicu, da ometaju njihove misli i zamagle im vid, kako bi ih sprečili da steknu ikakvo znanje ili pronicljivost o stvarima koje su oni učinili, te da time u svesti ljudi zadrže svoj visok status i dobar ugled. U pitanju je ista ona vrsta stava o kojoj smo malopre govorili, u vezi sa činjenicom da antihristi neće nipošto napraviti nikakav zaokret kad budu izloženi orezivanju, nakon što su pogrešili ili su krenuli pogrešnim putem. Ima li još nekih primera? (Antihristi zameraju svima koji ih orezuju, a kasnije će možda čak tražiti priliku da im se osvete i napadnu ih.) Napad i odmazda su drugo ispoljavanje. Na koji način je to povezano sa činjenicom da antihristi štite svoj lični status i ugled? Zašto žele da napadaju i da se svete? (Ko god ih je orezao razotkrio je sve zlo koje su učinili i činjenično stanje stvari; time je naudio njihovom statusu i ugledu i uništio je sliku o njima koja je postojala u ljudskom srcu, pa mu oni stoga zameraju.) Tako je, u tome je ta veza. Oni smatraju da su ljudi koji su ih orezivali povredili njihov ponos, da su ih doveli u neprijatan položaj, uništili njihov ugled i ozbiljno ugrozili njihov status u svesti drugih time što su ih pred tako velikim brojem ljudi razotkrili. To je razlog za njihovu odmazdu. Po ovom pitanju, njihov ugled i status su narušeni, a da bi dali oduška svojoj ogorčenosti i mržnji u svom srcu, traže priliku da napadnu one ljude koji su ih razotkrili i orezali i da im se osvete. Kakva još ispoljavanja imaju antihristi? (Neki antihristi su i posebno lukavi. Kad ih neko orezuje, oni mu spolja posmatrano možda neće protivrečiti, niti će davati ikakve izjave, pa se zapravo može učiniti kao da su o sebi nešto razumeli, ali će kasnije nastaviti da čine ista zla dela kao i ranije i nikada se istinski neće pokajati. Takve maske navlače da bi ljude naveli na stranputicu.) To je još jedno ispoljavanje. Ima antihrista koji rade upravo to. U sebi razmišljaju: „Nada poslednja umire. Za sada ću pokazati strpljenje i neću ti dozvoliti da me prozreš. Budem li ti otvoreno protivrečio i odbio da prihvatim da budem orezan, reći ćeš da sam neko ko istinu ne primenjuje niti je voli, a ako se to pročuje, odraziće se na moj ugled. Ako braća i sestre to doznaju, oni će sasvim sigurno odbiti da prihvate vođstvo nekoga ko nimalo ne voli istinu. Moram prvo o sebi da izgradim dobru sliku. Kad se budem suočio sa orezivanjem i neko bude razotkrivao greške ili prestupe koje sam napravio, nasmešiću se i to istrpeti, pretvarajući se da to prihvatam i klimnuću glavom u znak priznanja, ne dozvoljavajući da me iko prozre ili da sazna šta zaista mislim. Zatim mogu da navučem masku, prolijem nekoliko suza i kažem ponešto o tome kako sam dužan bogu i tako s tim završim. Na taj način će braća i sestre misliti da sam neko ko prihvata istinu i mogu s pravom da nastavim da budem starešina – i tada će moj ugled i status biti sačuvani, zar ne?" Sve što oni rade obično je kamufliranje. Da li biste rekli da je takve ljude lako prozreti? (Nije ih lako prozreti.) Potrebno je neko vreme za posmatranje i kontakt sa njima da bi se videlo da li pri suočavanju s problemima

štite interese Božje kuće i da li zaista praktično postupaju u skladu sa istina-načelima. Ma koliko da, spolja posmatrano, oni možda ispravno govore, to je samo privremeno; pre ili kasnije, na videlo će izaći način na koji zaista razmišljaju. Čak i ako ih Bog ne otkrije, mogu li antihristi tako zaptivene da zadrže svoje prave misli i svoju priroda-suštinu? Mogu li da ih sakrivaju ceo svoj život? To bi bilo nemoguće; pre ili kasnije će te stvari izaći na videlo. Prema tome, koliko god da su antihristi rđavi ili lukavi, dokle god u svojim postupcima gaje namere i motive i okreću se protiv istine, ljudi koji shvataju istinu na kraju će ih razaznati i prozreti. Takvi antihristi važe za najlukavije; spolja posmatrano, izgledaju kao da prihvataju istinu i pozitivne stvari, dok u dubini svog srca i svojoj suštini oni istinu zapravo ne vole, i čak imaju odbojnost prema pozitivnim stvarima i istini. Budući da su rečiti, većina ljudi ne može da ih razazna i jedino su ljudi koji shvataju istinu u stanju da takvu osobu razaznaju i prozru. Možete li da navedete još neke primere? (Postojao je jedan antihrist koji je primetio da njegovi saradnici imaju bolji kov od njega i da su od njega bolji u izvršavanju posla. Kako bi zaštitio svoj status, potajno je o svojim saradnicima i partnerima izvrtao činjenice i osuđivao ih, navodeći ljude na stranputicu, pridobijajući ih i terajući ih da ga slušaju. To je među njegovim saradnicima dovelo do gubitka uzajamnog poverenja. Više nisu skladno sarađivali i ni u jednom aspektu posla nisu postignuti rezultati. Kad su zla dela tog antihrista razotkrivena, on ne samo da je odbio da to prihvati, već je navodio izgovore i nastojao da sa sebe skine odgovornost. Bilo je očigledno da bi zarad svog ugleda i statusa učinio sve; kolikom god broju braće i sestara da je naudio i koliko god da je ozbiljno omeo i prekinuo posao Božje kuće, njemu do toga naprosto nije bilo stalo, a kamoli da je osećao ikakvu uznemirenost ili krivicu. Nije imao ni trunčicu ljudskosti niti razuma.) Ukratko, antihristi se nimalo ne ustručavaju da žrtvuju bilo čije interese kako bi zaštitili svoj lični ugled i status. Čak i ako budu morali sve da pregaze kako bi sačuvali svoj lični status, neće se libiti da to učine. Kad je reč o zaštiti njihovog ugleda i statusa, njih nije briga hoće li drugi ljudi živeti ili umreti, a posao Božje kuće i interesi crkve u njihovom umu naprosto ne postoje i uopšte ih ne uzimaju u razmatranje. Na osnovu ovih postupaka, može se videti da antihristi nisu ljudi Božje kuće; oni su nevernici koji su se u nju ušunjali. Božja kuća nije njihov dom, pa ni njeni interesi nemaju nikakve veze sa njima. Oni jedino žele da ostvare svoj cilj da drže moć i kontrolišu ljude, i da u Božjoj kući zadovolje svoje lične ambicije i želje. I budući da imaju takvu priroda-suštinu, antihristi nipošto neće prihvatiti da budu orezani, niti će prihvatiti ijedan aspekt istine.

Na osnovu primera koje smo upravo naveli možete da vidite da su ambicija i želja antihrista da streme ka ugledu i statusu urođene. Antihristi su takvi rođeni, sa takvom priroda-suštinom. Oni to nipošto ne nauče nakon rođenja, to nije posledica njihovog okruženja. Baš kao što neki bolesni ljudi ne obole nakon rođenja, već tu bolest naslede. Takve bolesti je nemoguće izlečiti. Antihristi se rađaju sa ambicijom da streme ka ugledu i statusu i nimalo se ne razlikuju od reinkarnacije đavoljih careva. Antihristi imaju odbojnost prema istini i mrze je, i uopšte ne prihvataju Božji sud i grdnju. Prema tome,

sa kakvim god orezivanjem da se susretnu, oni ga neće prihvatiti. Ako ih običan brat ili sestra orezuju, biće još manje spremni da to prihvate. Oni smatraju: „Nisi podoban da me orezuješ. Ti si obična ništarija! Koliko dana si ti vernik? Nisi se ni rodio kad sam ja postao vernik! Kad sam postao starešina, nisi čak ni počeo da veruješ u boga!" To je stav koji imaju prema braći i sestrama koji ih orezuju. Usredsređuju se na njihovu podobnost i godine službe i iz tih razloga odbijaju da budu orezani. Pa, mogu li da prihvate kad ih Višnji orezuje? Na osnovu svoje priroda-suštine, ni to neće prihvatiti. Iako spolja posmatrano možda ništa neće reći, njihovo će se srce sasvim sigurno opirati i to odbijati. U to nema sumnje. Kad se zaista suoče sa orezivanjem koje dolazi od Višnjeg, najuobičajenije ispoljavanje antihrista je u tome da se očajnički prepiru i iznose argumente u svoju odbranu kako bi izbegli odgovornost, čak lažući Višnjeg i sakrivajući stvari od onih koji su ispod njih kako bi mogli da prođu nekažnjeno. Antihristi često koriste pristup laganja Višnjeg i skrivanja stvari od onih koji su ispod njih kako bi izbegli da ih Višnji orezuje. Na primer, ako u crkvi ima mnoštvo problema, oni ih nikad ne prijavljuju. Ako braća i sestre žele da prijave te probleme, antihristi im to ne dozvoljavaju, a svako ko to učini susreće se sa njihovim potiskivanjem i isključivanjem. Posledično, većina ljudi je prinuđena da se u to ne petlja, da ostavi probleme nerešene i da se ponaša poput onih koji hoće da ugode drugima. Antihristi drže pod svojom paskom sve crkvene probleme, čuvajući ih u potpunoj tajnosti i ne dozvoljavaju Višnjem da se umeša ili da se raspituje. Antihristi takođe sputavaju radne aranžmane Višnjeg koliko god to mogu, drugima ih ne prenose i ne sprovode ih. Ako radni aranžmani Višnjeg nimalo ne utiču na njihov lični ugled ili status, možda i daju nekoliko površnih najava i to otaljaju, ali ih sasvim sigurno neće zaista sprovesti u delo. Ako radni aranžmani Višnjeg predstavljaju pretnju po njihov ugled i status ili se na njih na neki način odražavaju, antihristi tada moraju da razmisle. Moraju da razmotre kako da postupe, u odnosu na koga da deluju i kada da deluju. U pogledu toga moraju veoma pažljivo da postupe, iznova se preračunavajući u svojim mislima. Ako se u crkvenom poslu pojave određeni problemi, antihristi znaju da će sigurno biti orezani ili čak otpušteni kad Višnji za te probleme sazna, pa te probleme zataškavaju i ne prijavljuju Višnjem. Njih nije nimalo briga o uticaju koji će ti problemi imati na posao Božje kuće ili o šteti koju će mu naneti ukoliko ne budu rešeni; ravnodušni su prema svim gubicima koje će posao Božje kuće pretrpeti. Ne razmišljaju o načinu delovanja koji će koristiti poslu Božje kuće ili će Bogu udovoljiti, već samo razmatraju svoj lični ugled i status, kako će ih Višnji posmatrati i prema njima se ophoditi, i kako da zaštite svoj ugled i status tako da ne budu ugroženi. Antihristi na ovaj način posmatraju stvari i razmišljaju o problemima, i to u potpunosti predstavlja njihovu narav. Stoga antihristi sasvim sigurno neće iskreno prijaviti probleme koji u crkvi postoje ili koji nastaju u njihovom radu. Kakav god posao da obavljaju, sa kakvim god teškoćama da se susreću, odnosno ako tokom posla koji obavljaju naiđu na situacije koje ne znaju da reše ili ne znaju kakvu odluku da donesu, oni će to zataškavati i sakriti, uplašeni da će Višnji reći kako im je kov previše loš ili da će otkriti njihovo pravo lice ili ih orezati zato što

odmah nisu odreagovali i rešili te probleme ili situacije. Kako bi izbegli da ih Višnji orezuje, antihristi zanemaruju interese Božje kuće i posao crkve. Oni se ne libe da posao i interese crkve žrtvuju kako bi očuvali svoj ugled i ono što im je potrebno za život i da bi Višnji stekao dobar utisak o njima. Ne mare zbog odlaganja napretka crkvenog posla ili zbog uticaja na njegov napredak, a još manje mare za život-ulazak pripadnika Božjeg izabranog naroda. Sa kojim god poteškoćama da se braća i sestre suočavaju odnosno kakvi god problemi da postoje u pogledu njihovog život-ulaska, antihristi ne mogu da ih reše i neće tražiti pomoć od Višnjeg. Oni vrlo dobro znaju da će zataškavanje i nerešavanje problema odložiti napredak crkvenog posla i da će na njega uticati, te da će naneti štetu životu braće i sestara, ali te stvari zanemaruju i do njih im nije stalo. Kakav god veliki problem da nastane u crkvi, oni ga nikad ne prijavljuju, već umesto toga daju sve od sebe da ga prikriju i zataškaju. Ako braća i sestre otkriju njihova zla dela, pa napišu pisma u kojima ih prijavljuju, antihristi se još više trude da ta pisma sakriju i zataškaju. Šta je cilj tog njihovog skrivanja i zataškavanja tih pisama? Cilj im je da zadrže svoj status, da zaštite svoj ugled i prestiž i da zadrže sve što poseduju u tom trenutku. Da ih Višnji otpusti ili ih proceni nepodobnim za obavljanje posla je za njih kao da gube život i osuđeni su na smrt, kao da su došli do kraja puta u svojoj veri u Boga. Prema tome, šta god da je u pitanju, nikada ne traže pomoć od Višnjeg. Umesto toga smišljaju načine kako da prikriju sve probleme koji postoje u njihovom poslu i Višnjeg spreče da ih otkrije. Zar ovo njihovo postupanje nije krajnje ogavno? Smatraju da u očima Boga i Višnjeg dobar starešina mora biti neko ko nikada nema nikakve probleme ni poteškoće, ko sve stvari ume dobro da rešava i podoban je za svaki posao. Smatraju da se dobar starešina nikada ne žali na teškoće niti da zbog problema traži pomoć, te da u umu Boga i Višnjeg dobar starešina mora biti krajnje savršena, besprekorna osoba, koja posao ume dobro da obavi, a da Višnji ne mora da je orezuje. Shodno tome, oni strastveno čuvaju svoj status, nadajući se da će na Višnjeg ostaviti dobar utisak i da će Višnjeg pogrešno držati u uverenju kako su podobni za svoj posao, kako za njega mogu da preuzmu odgovornost i da neće biti nikakvih velikih problema, pa stoga smatraju da nema potrebe da se neposredno raspituje za njihov posao ili da im daje direktive, te da svakako nema potrebe ni da ih orezuje. Antihristi žele da o sebi stvore ovakvu sliku, da druge drže u pogrešnom uverenju da Bog u njih veruje i da im sve poverava, da im On poverava važne zadatke i da u njih ima ogromno poverenje, u toj meri da ih nerado orezuje iz straha da bi oni mogli da postanu negativni i da počnu da otaljavaju, što bi se odrazilo na posao. Braću i sestre antihristi drže u uverenju da su u Božjoj kući i crkvi oni popularni ljudi i da su u Božjoj kući važne ličnosti. Zašto braći i sestrama žele da stvore ovakav privid i zašto im predočavaju ovu lažnu sliku? Da bi ljude mogli da navedu da ih cene i obožavaju, kako bi u crkvi mogli da uživaju u pogodnostima statusa, kao i u visokom statusu i poželjnom tretmanu, u meri u kojoj bi mogli da preuzmu Božje mesto. Oni braći i sestrama često govore: „Bog ne može lično da vam govori, ne može da se spusti na vaš nivo i da lično obavi posao i nipošto pored vas ne bi mogao da živi i da vas

usmerava u svim različitim stvarima sa kojima se susrećete u svakodnevnom životu. Pa, ko će obaviti te konkretne zadatke? Zar to neće učiniti starešine i delatnici poput nas?" I dok daju sve od sebe da sačuvaju svoj status, oni često govore takve stvari i izražavaju takve ideje, tako da im braća i sestre potpuno i nesumnjivo veruju i u njih imaju poverenje. Kakva je priroda ovakvog njihovog postupanja? Nije li to laganje Višnjeg i skrivanje stvari od ljudi koji se nalaze ispod njih? (Jeste.) Ovo je pametan deo njihovog pristupa. Većina ljudi je lošeg kova, ne shvata istinu, ne može da razazna antihriste i antihristi mogu samo da ih navedu na pogrešan put i da ih iskoriste. Kad bi antihristi nastojali da ljude navedu na stranputicu direktno, uz reči: „Višnji zaista ima poverenje u mene, sluša me u svim stvarima", ljudi bi možda bili donekle oprezni i u pogledu njih pomalo podozrivi, ali antihristi ne govore tako direktno. Oni koriste određeni način govora da ljude navedu na pogrešan put i drže ih u pogrešnom uverenju kako im Višnji zasigurno veruje i u njih ima poverenje, čim im je poverio starešinski posao. Glupani kojima nedostaje sposobnost raspoznavanja i koji ne streme ka istini nasešće na ovo i slediće ih. Pa, kad se nešto dogodi, ti glupani se neće moliti Bogu niti će tragati za istinom u Božjim rečima, već će doći pred antihriste, tražeći od njih da im pokažu put i da za njih izaberu stazu. To je cilj koji antihristi svojim postupcima žele da postignu. Ako u crkvi ne postoji nekoliko ljudi koji istinu razumeju i koji antihriste razaznaju i otkrivaju, većina ljudi će im slepo verovati, obožavaće ih i slediti, i živeće pod njihovom kontrolom. To je tako opasno! Ako antihrist nekoga navodi na pogrešan put i kontroliše ga tri ili pet godina, njegov će život pretrpeti veliku štetu. Ako ga antihrist navodi na pogrešan put i kontroliše osam ili deset godina, taj će sasvim biti uništen; čak i ako bi želeo da se iskupi, za to neće imati priliku.

Antihristi ljude često navode na pogrešan put, pridobijaju ih i kontrolišu služeći se tvrdnjama da su popularni ljudi u Božjoj kući, koje je Bog postavio na važne položaje, koje Bog ceni i kojima veruje, u nastojanju da postignu svoj cilj da uvek uživaju u statusu i da zauvek imaju poslednju reč u svemu. Čega se antihristi najviše plaše? Najviše se plaše da ne izgube svoj status i ne budu na lošem glasu. Boje se da će braća i sestre pomisliti kako ne streme ka istini, da su veoma lošeg kova, da nemaju duhovno razumevanje ili da ne obavljaju nikakav pravi posao, te da nisu u stanju da rade bilo kakav stvarni posao. Antihristi se najviše plaše da čuju takve stvari. Kad antihristi čuju takve iskaze i izjave, dospevaju u stanje panike, pa se čak iznerviraju, ponekad u tolikoj meri da ih obuzima napad besa i kažu: „Lošeg sam kova, pa izvoli, upotrebi nekog drugog koga možeš da iskoristiš; i tako više ne mogu da radim ovaj posao! Zar bog nije pravedan? Sve ove godine u njega verujem, zbog njega sam digao ruke od svoje porodice i karijere i toliko sam se trudio za sve vas, braćo moja i moje sestre. Zašto o meni ne možete ništa pošteno da kažete?" Oni više ne bi mogli da posvećuju pažnju svom ugledu i statusu, niti više pokušavaju da se prikrivaju ili pretvaraju; njihovo ruglo sasvim izlazi na videlo. Nakon što iskale svoj bes, brišu suze i razmišljaju: „O, ne! Osramotio sam se. Moraću nekako da se vratim!" Zatim nastavljaju da se pretvaraju,

uče dobre krilatice i doktrine i slušaju, čitaju, propovedaju i navode ljude na stranputicu. Smatraju da moraju da spasu svoj ugled i status i nadaju se da će jednog dana, u vreme izbora, braća i sestre, ipak, na njih pomisliti, prisetiti se dobrih stvari koje su učinili, setiti se cene koju su platili i stvari koje su govorili. Ovo je krajnje besramno, zar ne? Ta njihova stara priroda nimalo se nije promenila, zar ne? Zašto se antihristi nikada ne menjaju? To je određeno njihovom priroda-suštinom, ne mogu da se promene; oni su to što jesu. Kad njihove ambicije i želje u potpunosti propadnu, oni dobijaju napade besa, a zatim se znatno lepše ponašaju. Nedavno sam se raspitivao kako je jedan čovek, a neka braća i sestre su Mi rekli da se veoma lepo ponašao. Šta je značilo to da se „lepo ponašao”? To je značilo da se u poslednje vreme ponašao znatno bolje i da je postupao znatno bolje nego ranije; više nije pravio probleme, nije napadao ljude niti se nadmetao za status, i učio je kako da sa ljudima razgovara nežnije, skromnije i tiše. I koristio je ispravne reči da drugima pomaže, a u svom svakodnevnom životu je pokazivao posebnu pažnju i brigu za druge. Kao da se preobrazio u sasvim novu osobu. No, da li je zaista? Ne. Pa, šta su bili ti postupci? (Spoljna lepa ponašanja.)

Nakon što neki antihristi budu razotkriveni i sva njihova dela izađu na videlo, kad vide braću i sestre, oni kažu: „Osećam se kao da me je bog nedavno prosvetio i prosvetlio i zaista sam u dobrom stanju. Osećam duboku mržnju prema svojim ranijim postupcima i nikada neću moći da zaboravim, niti da otpustim štetu koju sam naneo braći i sestrama. Osećam se veoma tužno.” I dok to govore, briznu u plač, pa čak samoinicijativno od braće i sestara traže da ih orežu, uz reči: „Ne brinite što sam slab. Ako primetite da radim nešto pogrešno, onda me orežite, mogu to da prihvatim – mogu to da prihvatim od boga; neću vam ništa zameriti.” Od tvrdoglavog odbijanja, otpora i prkosa prema tome da ih braća i sestre orezuju, od pravdanja i uzimanja sebe u odbranu i potpune ogorčenosti, prešli su na aktivno traženje da budu orezani. Ovo je prilično brza promena stava, zar ne? Znači li to da osećaju žaljenje? Na osnovu ovog stava, čini se da su napravili zaokret, pa treba da ih orežeš. To će im pomoći da uvide greške koje su u prošlosti napravili i pomoći će im da sebe spoznaju. U tom trenutku treba da im pomogneš iskazujući malo iskrenosti i da kažeš: „Primećujem da se u poslednje vreme prilično lepo ponašaš. Govoriću ti iz srca. Ako je nešto od onoga što kažem pogrešno i to ne možeš da prihvatiš, na to ne obraćaj pažnju; ako smatraš da je ono što kažem tačno, onda to prihvati od Boga. Namera mi je da ti pomognem, a ne da na tebe udaram kad si već ranjiv ili da te napadam. Hajde da jedno drugom otvorimo srce i da u zajedništvu razgovaramo. Ranije dok si vršio službu starešine, šepurio si se unaokolo i odbijao si da priznaš svoje greške; čak i ako bi neku javno priznao, duboko u sebi krivicu zapravo nisi prihvatao – a kasnije, kad si nailazio na sličnu vrstu problema, ponašao si se baš isto kao i ranije. Hajde da, na primer, porazgovaramo o poslednjem incidentu. Pošto si bio neodgovoran, nešto je krenulo naopako i time je naneta velika šteta imovini Božje kuće. Zbog tvoje neodgovornosti mnoga braća i sestre su uhapšeni i zatvoreni, i zbog toga plaćaju cenu. Zar ne misliš da za to treba da preuzmeš odgovornost? Bio si

osoba koja je direktno odgovorna za taj incident, pa treba da dođeš pred Boga, ispovediš svoje grehe i pokaješ se. U stvari, ako priznaš svoju grešku, Bog će u najgorem slučaju to posmatrati kao prestup i to neće uticati na tvoje stremljenje ka istini u budućnosti. Braća i sestre će, takođe, moći da se prema tebi ophode kako treba i smatraju te pripadnikom Božje kuće; neće te izopštavati niti će te napadati. Tačno je da je sve u vezi sa nekom osobom u Božjim rukama, ali ako nikada ne stremiš ka istini, u tom slučaju će te se Bog zasigurno gnušati i napustiće te, čime postaješ meta uništenja. Ako prihvatiš Božje delo i pokoriš mu se, i ako iskreno možeš da se pokaješ, Bog neće upamtiti tvoje ranije prestupe i još uvek ćeš pred Bogom biti osoba koja stremi ka istini. Ne tražimo Njegovo pomilovanje ni oproštaj, ali moramo da učinimo makar ono što ljudi treba da urade; to su odgovornost i dužnost svakog stvorenog bića i put kojim svi treba da idemo." Ovo su istinite reči, zar ne? Ima li u njima ikakvog ruganja ili prevare? Ima li u njima ikakvog sarkazma ili podsmevanja? (Ne.) To su samo iskrene reči, izgovorene smireno i u skladu sa načelom da se ljudima pomogne i da se oni pouče. Te reči su ispravne; u njima postoji put primene, kao i istina kojoj treba stremiti. Međutim, mogu li antihristi te reči da prihvate? Mogu li da ih shvate i primenjuju kao istinu? (Ne mogu.) Kako će odreagovati na ove reči? „Čak i sada svi se vi hvatate za moju grešku, odbijajući da to otpustite, a? Čak ni bog ne pamti ljudske prestupe, pa zašto vi uvek gledate u moje? Kažeš da sa mnom želiš da budeš prisan i da mi pomažeš. U čemu se sastoji ta pomoć? To je očito pokušaj da se držimo prošlosti i da budem prozvan na odgovornost. Samo nastojite da me naterate da preuzmem odgovornost, zar ne? Jesam li jedino ja odgovoran za taj incident? Sve je u božjim rukama, što znači da je on taj koji je odgovoran. Kad se dogodio taj incident, zašto nam bog nije dao neki nagoveštaj? Nije li to bog postavio? Pa, kako onda možete mene da okrivljujete?" Ovako oni iskazuju svoje misli, zar ne? U čemu leži njihov problem? Spolja posmatrano, delovalo je kao da su napravili zaokret i da su postali ponizniji; izgledalo je kao da se ponašaju mnogo bolje nego pre, kao da više nisu stremili statusu i ugledu i kao da mogu mirno da sede, sa nekim porazgovaraju i vode prisan razgovor. Pa, kako su onda i dalje u stanju da izgovore nešto takvo? Koji se problem u tome može zapaziti? (Način na koji su se ponašali bio je samo privid koji su upriličili kako bi mogli da se vrate.) I šta još? (Oni sebe zaista nimalo ne poznaju i to nije ispoljavanje pravog pokajanja. To je samo svojevrsno licemerno ponašanje. Kad sa njima u zajedništvu drugi ljudi razgovaraju o njihovim problemima, oni i dalje nisu u stanju da prihvate istinu. Jasno je da je njihova priroda-suština neprijateljski nastrojena prema istini.) Iz ovoga su jasne dve stvari. Kao prvo, kad antihrist izgubi svoj status, jedno od njegovih stanja je: „Nada poslednja umire" – uvek je spreman za svoj povratak. Kao drugo, kad je reč o pogrešnom putu na kome su bili ranije i o prestupima koje su počinili, antihristi baš nikada neće iskreno razmišljati o sebi. Neće priznati svoje greške ni prihvatiti istinu, a još manje će iz činjenica svojih zlodela shvatiti svoju suštinu ili izvući pouku kako da praktično postupaju prema istini. Kad budu otpušteni i izgube svoj status, oni ne razmišljaju na ovaj način: „Šta sam tačno pogrešno

uradio? Kako treba da se pokajem? Ako se nešto slično ponovi, kako treba da postupim, pa da budem u skladu sa Božjom namerom?" Oni nemaju ovaj stav da bi sebe preokrenuli. Čak i ako budu orezani, pa čak i ako budu otpušteni, i dalje se neće okrenuti i stremiti ka istini, tragati za putem primene ili promeniti smer svog stremljenja. Koliku god štetu da nanose Božjoj kući i koliko god nisko da padnu, nikada neće ispovediti svoje grehe. Njihovi neuspesi ih neće navesti da streme ka istini i da za njom tragaju u vremenu koje dolazi; umesto toga, oni će se samo preračunavati šta mogu da učine kako bi sve spasli i povratili status koji su izgubili. To su te dve stvari. Prva se odnosi na svojevrsno stanje u kome se nalaze nakon što su izgubili svoj status, a ono je u tome da su sve vreme spremni da se vrate. Druga stvar se odnosi na njihovo odbijanje da priznaju ili shvate pogrešan put na kome su bili. U okviru ove druge stvari, to neshvatanje pogrešnog puta na kome su bili predstavlja samo jedan deo; osim toga, oni se nipošto neće iskreno pokajati niti će prihvatiti istinu, i sasvim sigurno se pokajničkim srcem neće iskupiti za štetu koju su naneli Božjoj kući. Nipošto neće razmišljati o tome kako da se preobraze, kako da se iz ljudi koji ne streme ka istini promene u ljude koji streme ka istini i primenjuju je. Zbog te dve stvari je očigledno da antihristi imaju odbojnost prema istini i da su po prirodi rđavi; posebno su dobri u tome da se, poput kameleona, prerušavaju i prilagođavaju svom okruženju. Oni imaju prevrtljivu suštinu i u dubini njihovog srca njihovo stremljenje ka statusu i njihove ambicije i želje nikada ne popuštaju, niti će se to ikada promeniti. Te ljude niko ne može da promeni. Kad se pogledaju ova ispoljavanja, koja je priroda-suština takve osobe? Da li je antihrist brat ili sestra? Je li antihrist prava osoba? (Ne.) Ako ove ljude posmatrate kao braću i sestre, ne znači li to da ste ozbiljno glupi? Ta ispoljavanja su otkrovenja suštine antihrista. Kad antihristi nemaju nikakav status, to je stanje u kome se nalaze; kalkulacije u njihovom srcu, ono što otkrivaju, način na koji se spolja ponašaju i vrsta stava koji u dubini svog srca imaju prema istini i prema svojim prestupima su takvi i njihovo se gledište neće promeniti. Ma koliko da sa njima u zajedništvu razgovaraš o istini ili im govoriš o ispravnim, pozitivnim putevima primene, duboko u sebi oni to nikada neće zaista prihvatiti, već će se tome opirati. Čak će i smatrati: „Više nemam status, pa se ono što kažem ne računa. Više me niko ne podržava; hoćete samo da me ismevate i da mi držite pridike. Da li si podoban da mi držiš pridike? Šta umišljaš ko si? Kad sam ja postao starešina ti još uvek nisi ni prohodao! Zar to o čemu govoriš nisi od mene naučio? Pa sad pokušavaš da mi držiš pridike. Zaista ti nije jasno tvoje mesto u vaseljeni!" Oni smatraju da ljudi moraju da imaju određeni staž kako bi mogli da ih orezuju, da im se obraćaju, da sa njima ćaskaju ili da budu prisni. Kakva su stvorenja ovi ljudi? Jedino su antihristi u stanju da izgovore takve stvari; normalni ljudi i ljudi koji imaju makar malo osećaja stida i nešto racionalnosti, nikada ne bi izrekli takve stvari. Ako vam neko drži propoved, smireno i prisno sa vama razgovara, ukazuje vam na probleme koje imate i daje određene predloge, da li biste bili u stanju da to prihvatite? Ili biste imali isti način razmišljanja kao antihrist? Recimo, na primer, da si vernik već 10 godina, ali da nikada nisi služio kao starešina. Neka druga

osoba je vernik tek dve godine, ali ima viši status od tebe i ti se zbog toga osećaš uznemireno. Recimo da si u Boga verovao 20 godina da bi tek onda napokon postao okružni starešina. Neko drugi je postao regionalni starešina nakon samo pet godina verovanja i počne tobom da rukovodi, pa ti je to teško da prihvatiš. Ako te orezuje, osećaš se neprijatno, pa čak i ako te s pravom orezuje, svejedno to ne želiš da prihvatiš. Da li ste ikada posedovali takav stav ili imali takva ispoljavanja? (Da.) To je antihristova narav. Misliš li da jedino antihristi imaju antihristovu narav? Svako ko ima narav antihrista je u opasnosti, može se desiti da krene putem antihrista i ova narav može da ga uništi. Tako stoje stvari. Kad u zajedništvu razgovaramo o suštini antihrista i raščlanjujemo je, time su obuhvaćeni i ljudi koji imaju antihristovu narav. Da li biste rekli da su ljudi koji su time obuhvaćeni u manjini ili u većini? Ili su time svi obuhvaćeni? (Time su svi obuhvaćeni.) Tako je, zato što je narav antihrista narav Sotone, a svi iskvareni ljudi poseduju Sotoninu narav. Dakle, u zajedništvu smo donekle razgovarali o načinu na koji se antihristi odnose prema orezivanju. Da bi se to detaljnije opisalo, mogu se navesti neki konkretni primeri. Prepustiću vam da o tome u zajedništvu razgovarate tokom sledećih okupljanja. Dok u zajedništvu budete razgovarali, nemojte uvek govoriti samo o tome kakvi su drugi ljudi. Naravno, razgovor u zajedništvu o ispoljavanjima drugih je neizbežan, ali bi prevashodno trebalo da razgovarate o svojim sopstvenim ispoljavanjima. Ako kod sebe možete da pronađete neka ispoljavanja ili otkrovenja koja su u vezi sa naravi antihrista, to će vam pomoći i koristiti u ličnoj samospoznaji i pomoći će vam da se oslobodite te naravi.

Ranije smo u zajedništvu razgovarali o temi različitih ispoljavanja antihristove naravi – da li ste sada u stanju da se u odnosu na njih uporedite? Da li ste nešto mogli da razumete? Možete li da rešite neke stvarne probleme? Bez obzira na to koji aspekt svojih iskvarenih naravi menjate, sve se to postiže na temelju shvatanja istine, poređenja sebe u odnosu na istinu i kasnije samospoznaje. Prema tome, kad je reč o samospoznaji i postizanju promene u naravi, sposobnost da se razaznaju i raščlane razna ispoljavanja iskvarene naravi jeste put kojim morate ići. Da li ste to već shvatili? Neki od vas možda nisu, pa razmišljaju: „Uvek besediš o ovim beznačajnim temama i stvarima; Ti nikada ne govoriš o nekim dubokim istinama niti otkrivaš neke duboke tajne. To je tako dosadno i zamorno! Kakve veze ove stvari o kojima besediš imaju sa našim ulaskom u carstvo nebesko, sa dobijanjem velikih blagoslova i sa našim usavršavanjem u budućnosti?” Ti ljudi nikada ne razumeju; dok slušaju ove stvari postaju pospani. Ljudi koji nemaju duhovno razumevanje to ne shvataju; ne razumeju različita ljudska stanja kojih se svaka istina dotiče, niti odnose između različitih istina. Oni te stvari ne razumeju. Što im detaljnije objašnjavaš, oni postaju sve više zbunjeni i sve manje shvataju, pa ih uvek hvata san. Na samom početku okupljanja, pevaju i igraju i nisu pospani koliko god da su pravila i ceremonije dosadni ili se ponavljaju. Međutim, čim u zajedništvu počnete da razgovarate o istini i različitim ljudskim stanjima, oni zadremaju. Šta se dešava sa ljudima koji uvek postaju tako pospani? Zar nisu razotkriveni? To je ispoljavanje

odsustva ljubavi prema istini, zar ne? Kad je reč o pojedinostima o raznim istinama koje imaju veze sa život-ulaskom, ljudi koji iskreno streme ka istini i poseduju određeni kov razumeju ih bolje što više ih slušaju, dok oni koji ne vole istinu i nemaju duhovno razumevanje, što o njima više slušaju, postaju samo još više zbunjeni. Što ih više slušaju, one im postaju sve dosadnije i ma koliko da slušaju i dalje se osećaju isto; u njima ne mogu da čuju put. Oni smatraju da stvari koje imaju veze sa život-ulaskom zapravo nisu toliko komplikovane, pa da u zajedništvu nema potrebe o njima toliko razgovarati. Takvi su ljudi koji nemaju duhovno razumevanje. Promena u naravi obuhvata mnogo istina. Ako, na putu traganja za promenom svojih naravi, ljudi svakoj istini ne posvete vreme i ne ulože trud, ne postignu razumevanje, shvatanje i znanje o svakoj istini i ne pronađu put primene, u tom slučaju ni u jednu istinu nipošto neće moći da uđu. Na koji način ljudi mogu da spoznaju Boga? Shvatanjem svih različitih istina i ulaskom u njih; to je jedini način. Povrh toga, nijedna istina nije nekakva teorija ili vrsta znanja ili filozofija; ona ima veze sa ljudskim životom i stanjem njihovog postojanja, sa stanjima u kojima se nalaze, sa stvarima o kojima svakodnevno razmišljaju, sa različitim mislima, idejama, namerama i stavovima koje stvaraju pod prevlašću svojih iskvarenih suština. Dakle, to su teme o kojima razgovaramo. Kad shvatiš te teme, sa njima se povežeš, pronađeš načela primene i spoznaš različita stanja i gledišta koja tvoje različite naravi stvaraju, zaista ćeš razumeti istine koje su sa njima povezane i tek onda ćeš moći da tačno praktično postupaš shodno istina-načelima. Ako samo bukvalno razumeš reči, pa, kad vidiš Božje razotkrivanje sebičnosti i ogavnosti antihrista, pomisliš: „Antihristi su sebični i ogavni, ali sam ja prilično nesebičan; imam mnogo ljubavi da pružim, tolerantan sam, rođen sam u porodici učenjaka, stekao sam visoko obrazovanje i na mene su uticale čuvene ličnosti i remek-dela, nisam sebična osoba” – da li izgovaranje tih stvari znači prihvatanje istine? Je li to poznavanje sebe? Sasvim je očito da ne razumeš ovu konkretnu istinu ili različita stanja koja su obuhvaćena ovom konkretnom istinom. Kad razumeš različita stanja o kojima Bog govori i razotkriva ih, a koja su obuhvaćena određenom istinom, i kad u odnosu na njih možeš da se uporediš i pronađeš precizna načela primene, krenućeš putem primene istine i ući ćeš u istina-stvarnost. Ako to nisi uradio, onda imaš samo puko shvatanje doktrine; istinu nisi razumeo. To je baš poput teme o kojoj smo upravo govorili, o načinu na koji se antihristi odnose prema orezivanju. Različita stanja, ispoljavanja i otkrovenja o kojima smo u zajedništvu razgovarali, sva redom imaju veze sa priroda-suštinom i sa naravi antihrista. Koliko njih si shvatio? U odnosu na koliko njih si se uporedio? Da li se izjave, pojedinosti i stanja koje si u okviru ove teme dokučio odnose na druge ljude ili na tebe? Da li i ti sâm imaš ikakve veze sa ovim stanjima? Da li si se sa njima zaista povezao ili si ih samo nevoljno priznao i sa njima se saglasio? To će zavisiti od tvog shvatanja i od tvog stava prema istini. Povezivanje ovih stanja sa sobom samo je preduslov da budeš u stanju da primenjuješ istinu; to ne znači da si već počeo da je primenjuješ. Međutim, ako ta stanja ne možeš da povežeš sa sobom, u tom slučaju nećeš imati baš nikakve veze sa primenom istine. U tom slučaju, kad slušaš

propovedi, šta ćeš čuti? Samo ćeš se pretvarati; izgledaće kao da veruješ u Boga, ali zapravo nećeš postupati prema Njegovim rečima i nećeš moći da uđeš u stvarnost Njegovih reči. Bićeš samo laik, uslužno sredstvo, kontrast. Kad je reč o tome kako treba da se upoređuješ u odnosu na ova stanja i kako treba da raščlanjuješ razna stanja koja se odnose na stvari koje sam rekao, to će zavisiti od tvog sopstvenog znanja. Ja jedino mogu da vam kažem ove reči i da vas opskrbim ovim rečima, a za ostalo, moraćete da uložite lični napor. Hoćete li moći da prihvatite ove reči zavisiće od vašeg stava. Neki ljudi su u svom srcu nepopustljivi; uvek se pretvaraju i nastoje da zaštite svoj status i ugled. Očito je da imaju probleme, ali te probleme ne mogu da vide i ne priznaju ih, a na sebe čak preuzimaju da razotkrivaju i detaljno analiziraju druge. Posledično, ti drugi ljudi od toga imaju koristi, dok oni sami ništa ne dobijaju. Ti ljudi su budale, zar ne? To je glupo ponašanje. Smisao slušanja propovedi nije u tome da se nauči kako da se detaljno analiziraju drugi ljudi, niti da se slušaju zbog drugih ljudi; već da sami možete da čujete šta je rečeno i da to zadobijete. Ti slušaš Božje reči, istinu i propovedi i iz svega toga spoznaješ istinu, zadobijaš život i postižeš preobražaj naravi. Ima li to ikakve veze sa drugim ljudima? Ove reči imaju veze sa tobom. Ako usvojiš takav stav, onda će te reči možda moći da te promene, da postanu tvoja stvarnost i omoguće ti da postigneš promenu naravi.

U ovoj prvoj temi govorili smo o različitim ispoljavanjima načina na koji se antihristi odnose prema orezivanju. S jedne strane, razgovor u zajedništvu o ovoj temi svima vama pomaže da razumete kakav stav imaju antihristi kad je reč o ovom pitanju, i da razumete otkrovenja njihove priroda-suštine povodom toga; s druge strane, pruža vam određene pozitivne smernice i upozorenja. U zajedništvu možete da razgovarate o preostalim problemima i da ih samostalno rešite; to su vaše lične stvari.

2. Kako se antihristi odnose prema jačima od sebe

Kad je reč o želji antihrista da zaštite svoj lični ugled i status, svoju priroda-suštinu oni ne ispoljavaju i ne otkrivaju samo onda kad ih orezuju – antihristi se suočavaju sa mnogim drugim situacijama i stvarima. Stoga, druga tema o kojoj ćemo u zajedništvu razgovarati odnosi se na to kako antihristi održavaju svoj status i ugled u grupama ljudi. Dok se nalaze u nekoj grupi ljudi, koja to ponašanja antihristi ispoljavaju, a koja mogu da ilustruju da u svemu što čine oni nastoje da zaštite svoj lični ugled i status? Da li je ova tema jasna ili nije? Je li njen obim veliki ili mali? Da li je reprezentativna ili nije? (Reprezentativna je.) Ova tema je direktno povezana sa priroda-suštinom antihrista. Koja ispoljavanja antihristi pokazuju dok žive u grupama ljudi? Kakav stav i koje postupke koriste da bi zaštitili svoj ugled i status? Pre svega, ako antihristi nemaju status, jesu li oni i dalje antihristi? (Jesu.) Ovaj koncept morate jasno razumeti. Nemojte misliti da jedino ljudi sa statusom mogu posedovati suštinu antihrista i biti antihristi odnosno da obični ljudi bez statusa nisu antihristi. Njih zapravo ima u prilično velikom broju. Svaki čovek koji poseduje suštinu antihrista i dalje je antihrist, nezavisno od toga da li ima

status odnosno da li je starešina ili običan vernik; to je određeno njegovom suštinom. Prema tome, koja ispoljavanja ljudi sa suštinom antihrista pokazuju dok su obični sledbenici? Koja otkrivenja priroda-suštine mogu da posluže kao dovoljan dokaz da su oni zapravo antihristi? Pre svega, pogledajmo kako oni žive u grupama ljudi, kako se ophode prema drugima i kakav stav imaju prema istini. Ono o čemu bi u zajedništvu trebalo najviše da razgovaramo nije to šta antihristi jedu, šta nose na sebi, gde stanuju ili koja prevozna sredstva koriste, već kako štite svoj ugled i status dok se nalaze u grupama. Čak i ako su obični vernici, oni i dalje neprekidno nastoje da zaštite svoj ugled i status, neprestano otkrivajući ovu vrstu naravi i suštine i radeći takve stvari. Dakle, ovo nam omogućava da odemo korak dalje u svom shvatanju naravi i suštine antihrista. Bilo da antihristi imaju status ili ga nemaju, i bez obzira na vremenski trenutak ili mesto na kome se oni nalaze, u njima se uvek otkrivaju i ispoljavaju narav i suština antihrista. To nije ograničeno na okvire nekog određenog prostora, geografskog položaja, kao ni na ljude, događaje i stvari.

Kad antihristi izvršavaju dužnost, šta god da je ta dužnost i bez obzira na grupu u kojoj se nalaze, oni pokazuju uočljiv oblik ponašanja koji se ogleda u tome da u svemu uvek žele da se istaknu i sebe pokažu, uvek su skloni tome da ljude sputavaju i kontrolišu, uvek žele da ljude predvode i da budu glavni, uvek žele da budu u centru pažnje, uvek žele da privuku ljudske poglede, da zadobiju njihovu pažnju i žele da su svima predmet divljenja. Kad god se antihristi pridruže nekoj grupi, bez obzira na broj njenih članova, na to ko su članovi te grupe ili koja je njihova profesija ili identitet, antihristi prvo svakog odmere da vide ko se u toj grupi nameće i ističe, ko je rečit, ko je impresivan, a ko je kvalifikovan ili ima prestiž. Procenjuju koga mogu, a koga ne mogu da pobede, kao i ko ih od njih nadmašuje, a ko im nije dorastao. To su prve stvari koje posmatraju. Nakon što brzo procene situaciju, počinju da stupaju u akciju, u datom trenutku ostavljajući po strani i zanemarujući one koji su ispod njih. Prvo se usmeravaju na one za koje veruju da su nadmoćniji, koji imaju izvestan prestiž i status ili na one nadarene i talentovane. To su ljudi u odnosu na koje se prvo odmeravaju. Ako ikoga od ovih ljudi braća i sestre poštuju ili su dugogodišnji vernici sa dobrim ugledom, ti ljudi tada postaju predmet zavisti antihrista, koji u njima, naravno, vide konkurenciju. Nakon toga antihristi sebe tiho upoređuju sa ovim ljudima koji imaju prestiž, koji imaju status i koji izazivaju divljenje braće i sestara. O takvim ljudima počinju da razmišljaju, ispituju šta oni umeju da urade, šta su sve savladali i zbog čega ih određeni ljudi poštuju. Gledajući i posmatrajući, antihristi shvataju da su ti ljudi stručnjaci u određenoj profesiji, kao i činjenicu da o njima svi imaju visoko mišljenje, jer duže veruju u Boga i mogu da podele određeno iskustveno svedočenje. Takve ljude antihristi posmatraju kao „plen” i prepoznaju ih kao suparnike, a zatim izrađuju plan delovanja. Kakav plan delovanja? Razmatraju one aspekte u kojima svojim suparnicima nisu dorasli i zatim na tim aspektima počinju da rade. Na primer, ako u određenoj profesiji nisu tako dobri kao njihovi suparnici, antihristi će tu profesiju izučavati, čitajući više knjiga, pronalazeći više svakakvih informacija i

ponizno se od drugih raspitujući za dodatna uputstva. Učestvovaće u svakom poslu koji je povezan s tom profesijom, postepeno stičući iskustvo i razvijajući sopstvenu moć. I kad smatraju da poseduju kapital da se nadmeću sa svojim suparnicima, često istupaju da izraze svoja sopstvena „sjajna gledišta" i neretko namerno pobijaju i omalovažavaju svoje suparnike, kako bi ih osramotili i blatili njihovo ime, ističući time koliko su pametni i izuzetni, potiskujući svoje suparnike. Bistri ljudi mogu da zapaze sve ove stvari, a oni glupi, neuki i bez sposobnosti raspoznavanja ne mogu. Većina ljudi samo primećuje entuzijazam antihrista, njihovo stremljenje, njihovu patnju, plaćanje cene i spoljno lepo ponašanje, dok se pravo stanje krije u dubini srca antihrista. Šta je njihov osnovni cilj? Da steknu status. Cilj na koji je usmeren ceo njihov rad, sav njihov trud i sva cena koju plaćaju upravo je ona stvar u njihovom srcu koju najviše obožavaju: status i moć.

Da bi stekli moć i status, antihristi u crkvi prvo nastoje da zadobiju poverenje i steknu poštovanje drugih ljudi, tako da mogu da ubede više ljudi, da više njih navedu da se na njih ugledaju i da ih obožavaju i time postignu sopstveni cilj da u crkvi imaju poslednju reč i da imaju moć. Kad je reč o sticanju moći, oni su najveštiji u nadmetanju i borbi sa drugim ljudima. Oni koji streme ka istini, oni koji u crkvi imaju prestiž i oni koje braća i sestre vole, njihovi su glavni protivnici. Protivnik im je svaka ona osoba koja predstavlja pretnju za njihov status. Oni se nepokolebljivo nadmeću sa onima koji su od njih jači; i nadmeću se sa onima koji su od njih slabiji, ne osećajući ni najmanje sažaljenja. Srce im je ispunjeno filozofijama o nadmetanju i borbi. Oni smatraju da, ako se ne nadmeću i ne bore, ljudi neće moći da dobiju nikakve koristi, te da jedino nadmetanjem i borbom mogu dobiti stvari koje žele. Kako bi stekli status i zauzeli vodeći položaj u grupi ljudi, oni čine sve što je potrebno kako bi se s bilo kim nadmetali, ne štedeći nijednu osobu koja predstavlja pretnju za njihov status. S kim god da dođu u kontakt, te su interakcije pune nadmetanja i borbe, i oni nastavljaju da se nadmeću i bore sve do same starosti. Često kažu: „Kad bih se protiv te osobe borio, da li bih mogao da je pobedim?" Svaka osoba koja je rečita i može da govori na logičan, strukturisan i metodičan način, postaje predmet njihove zavisti i njihovog oponašanja. Štaviše, ta osoba im postaje protivnik. Svako ko stremi ka istini, poseduje veru i u stanju je da braći i sestrama često pomaže, podržava ih i omogućava im da izađu iz negativnosti i slabosti, takođe im postaje protivnik, baš kao i svako ko je u određenoj profesiji vešt i koga braća i sestre donekle cene. Ko god na svom poslu postiže rezultate i dobija priznanje Višnjeg, prirodno im postaje još i veći protivnik. Koje su parole antihrista bez obzira na grupu u kojoj se nalaze? Recite šta mislite o tome. (Borba sa drugim ljudima i sa Nebesima izvor je beskrajne zabave.) Zar to nije ludost? Ludost je. Ima li još nekih parola? (Bože, zar oni ne razmišljaju ovako: „U celoj vaseljeni, samo Ja imam vrhovnu vlast"? To jest, oni žele da budu najveći i, bez obzira na to sa kim su, uvek žele da ga nadmaše.) To je jedna od njihovih ideja. Ima li još neka parola? (Bože, pomislila sam na tri reči: „Pobednik je kralj." Mislim da, bez obzira na mesto na kom se nalaze, oni uvek žele da od drugih budu nadmoćniji, da se istaknu i teže tome da budu najveći.) Većina onoga što ste rekli svodi

se na nekakve ideje; pokušajte da ih opišete kroz određeno ponašanje. Bez obzira na to gde se nalaze, antihristi ne žele nužno da zauzmu najviši položaj. Kad god nekuda odu, oni imaju narav i mentalitet koji ih primoravaju da deluju. Kakav je to mentalitet? On glasi: „Moram da se nadmećem! Nadmećem! Nadmećem!" Zašto triput „nadmećem", a ne jednom „nadmećem"? (Nadmetanje je postalo njihov život, to je ono prema čemu žive.) To je njihova narav. Rođeni su sa naravi koja je izuzetno nadmena i teško ju je obuzdati, drugim rečima, sebe vide kao nenadmašne i krajnje su egoistični. Niko ne može da zauzda ovu njihovu neverovatno nadmenu narav; ni oni sami ne mogu da je kontrolišu. Prema tome, njihov život se svodi na borbu i nadmetanje. Za šta se oni bore i nadmeću? Naravno, nadmeću se za slavu, dobitak, status, obraz i svoje lične interese. Za kojim god metodama moraju da posegnu, sve dok im se svi pokoravaju i sve dok oni za sebe stiču koristi i status, ostvarili su svoj cilj. Njihova volja da se nadmeću nije tek privremena razonoda; ona je vrsta naravi koja dolazi iz sotonske prirode. Ona je poput naravi velike crvene aždaje koja se bori protiv Nebesa, protiv zemlje i protiv ljudi. Dakle, kad se antihristi sa drugima u crkvi bore i nadmeću, šta oni žele? Nema sumnje da se nadmeću za ugled i status. Ali, ako steknu status, od kakve im je on koristi? Od kakve im je koristi da ih drugi slušaju, dive im se i obožavaju ih? To ni sami antihristi ne mogu da objasne. U stvari, oni vole da uživaju u ugledu i statusu, da im se svi osmehuju i da ih pozdravljaju uz laskanje i ulizivanje. Dakle, kad god antihrist ode u crkvu, on tamo radi jednu stvar: bori se i nadmeće s drugima. Čak i kad stekne moć i status, on nije završio. Da bi zaštitio svoj status i osigurao svoju moć, on nastavlja da se bori i nadmeće s drugima. Radiće to sve do svoje smrti. Prema tome, filozofija antihrista glasi: „Dokle god si živ, nemoj prestajati da se boriš." Ako zla osoba poput ove postoji u crkvi, hoće li ona ometati braću i sestre? Pretpostavimo, na primer, da svi u tišini jedu i piju reči Božje i u zajedništvu razgovaraju o istini, da vladaju atmosfera spokoja i prijatno raspoloženje. U tom trenutku, antihrist će kipeti od nezadovoljstva. Postaće ljubomoran na one koji u zajedništvu razgovaraju o istini i mrzeće ih. Počeće da ih napada i osuđuje. Zar to neće narušiti ovu spokojnu atmosferu? On je zla osoba koja je došla da ometa druge, da u njima izaziva gađenje. Takvi su antihristi. Ponekad antihristi ne nastoje da unište ili poraze one sa kojima se nadmeću i koje potiskuju; sve dok stiču ugled, status, taštinu i ponos i navode ljude da im se dive, oni su postigli svoj cilj. Dok se nadmeću, oni otkrivaju određenu vrstu očite sotonske naravi. Kakva je ovo narav? Da, bez obzira na crkvu u kojoj se pojave, uvek žele da se nadmeću i bore protiv drugih ljudi, stalno žele da se nadmeću za slavu, dobitak i status, i osećaju da su postigli svoj cilj tek onda kad se crkva nađe u rasulu i neredu, nakon što su stekli status i svi im se potčinjavaju. Ovo je priroda antihrista, odnosno, oni nadmetanje i borbu koriste za postizanje svojih ciljeva.

Koja je parola antihrista bez obzira na grupu u kojoj se nalaze? „Moram da se nadmećem! Nadmećem! Nadmećem! Moram da se nadmećem da budem najveći i najbolji!" To je narav antihrista; kud god da odu, oni se nadmeću i nastoje da ostvare svoje ciljeve. Oni su Sotonine sluge i ometaju posao crkve. Narav antihrista je sledeća:

počinju da osmatraju stanje u crkvi da bi ustanovili ko već godinama veruje u Boga i poseduje kapital, ko je nadaren ili ima talente i ko je braći i sestrama od koristi u njihovom život-ulasku, ko ima veći prestiž, ko ima više godina službe, o kome se među braćom i sestrama lepo govori, ko ima više pozitivnih stvari. Ti ljudi će im biti konkurencija. Ukratko, svaki put kad se antihristi nađu u nekoj grupi ljudi, ovo je ono što uvek rade: nadmeću se za status, nadmeću se za dobar ugled, nadmeću se da u svemu imaju poslednju reč i pravo da donose odluke u grupi i srećni su kada to postignu. Jesu li u stanju da izvršavaju pravi posao nakon što zadobiju te stvari? Nipošto nisu. Oni se ne nadmeću niti se bore da bi izvršavali pravi posao; cilj im je da sve druge nadjačaju. „Nije me briga da li si spreman da mi se potčiniš ili ne; kad je reč o kapitalu, ja sam najveći, kad je reč o veštinama, ja sam najbolji, a kad je reč o darovima i talentima, imam ih najviše." Koja god oblast da je u pitanju, oni uvek žele da se nadmeću da u njoj budu prvi. Ako ih braća i sestre odaberu da budu nadzornici, oni će se sa svojim partnerima nadmetati da imaju poslednju reč u svemu, kao i za pravo da odlučuju. Ako ih crkva zaduži za određeni posao, insistiraće da oni odlučuju kako će taj posao biti obavljen. Želeće da streme tome da sve što kažu i sve što odluče postigne uspeh i ostvari se. Ako braća i sestre prihvate nečiju tuđu ideju, hoće li oni preko toga preći? (Neće.) To znači nevolju. Ako ih ne slušaš, održaće ti lekciju, navešće te da se osećaš kao da bez njih ne bi mogao i pokazaće ti kakve će posledice uslediti ako im ne budeš poslušan. U toj meri je uobražena, odvratna i nerazumna narav antihrista. Oni nemaju ni savest ni razum, pa čak ni trunku istine. U postupcima i delima antihrista može se zapaziti da u onome što on radi nema nikakvog razuma normalne osobe; i premda s njim u zajedništvu može da se razgovara o istini, on je ne prihvata. Ma koliko bilo ispravno to što govoriš, to kod njega ne prolazi. Jedino čemu voli da stremi jesu ugled i status, koje duboko poštuje. Dokle god može da uživa u povlasticama statusa, on je zadovoljan. U tome je, veruje, vrednost njegovog postojanja. Bez obzira na to u kojoj se grupi ljudi nađe, ljudima mora da pokaže „svetlost" i „toplinu" koje donosi, svoje talente, svoju jedinstvenost. I upravo zato što veruje da je poseban, on prirodno smatra da se prema njemu treba ophoditi bolje nego prema običnim ljudima, da treba da dobija podršku i divljenje ljudi, da ljudi na njega treba da se ugledaju, da ga obožavaju – smatra da mu sve to sleduje. Zar takvi ljudi nisu drski i bestidni? Zar nije problem imati takve ljude u crkvi? Kad se nešto dogodi, zdrav razum nalaže da ljudi treba da slušaju onog ko govori ispravno, da se povinuju osobi koja daje predlog koji je koristan za posao Božje kuće i da usvoje onaj predlog koji je u skladu sa istina-načelima. Ako antihristi kažu nešto što nije u skladu sa tim načelima, svi drugi ih možda neće slušati niti će usvojiti njihov predlog. Šta će u tom slučaju antihristi uraditi? I dalje će nastojati da sebe odbrane i opravdaju i smišljaće načine da druge ubede i da braću i sestre privole da ih slušaju i usvoje njihov predlog. Oni neće razmišljati o tome kakav bi uticaj usvajanje njihovog predloga moglo da ima na crkveni posao. To nije u okviru njihovog razmatranja. Koja je jedina stvar koju će razmatrati? „Ako se moj predlog ne usvoji, gde ću moći da pokažem svoje lice? Dakle, moram da se

nadmećem i stremim tome da moj predlog bude usvojen.” Kad god se nešto dogodi, oni na ovaj način razmišljaju i postupaju. Nikada ne razmišljaju da li je to u skladu sa načelima ili nije i nikada ne prihvataju istinu. To je narav antihrista.

Koje je primarno ispoljavanje potpunog odsustva razuma kod antihrista? Oni veruju da su nadareni, da su sposobni, da poseduju dobar kov i da drugi ljudi treba da ih obožavaju i podržavaju i da Božja kuća treba da im dodeli važnu poziciju. Osim toga, smatraju da Božja kuća treba da usvoji i zagovara sve predloge i ideje koje oni daju, a ako ih Božja kuća ne usvoji, jako se naljute, okreću se protiv Božje kuće i uspostavljaju svoja nezavisna carstva. Zar ovakvo otkrivenje naravi i suštine antihrista ne izaziva prekide i ometanja u crkvi? Može se reći da svi postupci antihrista izazivaju ogromne prekide i ometanja u radu crkve i u život-ulasku pripadnika Božjeg izabranog naroda. Kad se antihristi nadmeću za poziciju crkvenog starešine i prestiž među pripadnicima Božjeg izabranog naroda, oni posežu za svim mogućim sredstvima da druge napadnu, a sebe uzdignu. Ne razmišljaju o tome koliko mogu da naude poslu Božje kuće i život-ulasku pripadnika Božjeg izabranog naroda. Razmišljaju jedino o tome da li njihove ambicije i želje mogu da budu zadovoljene, a njihov status i ugled osigurani. U crkvama i među pripadnicima Božjeg izabranog naroda imaju ulogu demona, zla i Sotoninih sluga. Oni nikako nisu ljudi koji iskreno veruju u Boga, niti su Božji sledbenici, a ponajmanje su ljudi koji vole i prihvataju istinu. Kad njihove namere i ciljevi tek treba da se ostvare, oni o sebi nikad ne razmišljaju i sebe ne spoznaju, nikad ne razmišljaju jesu li njihove namere i ciljevi u skladu sa istinom, nikada ne traže da saznaju kako da idu putem stremljenja ka istini radi postizanja spasenja. Nije da oni uz pokorno stanje duha veruju u Boga i biraju put kojim treba da idu. Umesto toga, razbijaju glavu razmišljajući: „Kako da se dokopam pozicije starešine ili delatnika? Kako mogu da se nadmećem sa starešinama i delatnicima u crkvi? Kako pripadnike božjeg izabranog naroda mogu da navedem na stranputicu i kontrolišem, a hrista pretvorim u puku ukrasnu figuru? Kako sebi mogu da osiguram mesto u crkvi? Kako mogu da se pobrinem da imam čvrsto uporište u crkvi i da steknem status, da sebi zagarantujem da neću podbaciti, već da ću uspeti i da konačno postignem svoj cilj da kontrolišem božji izabrani narod i uspostavim svoje sopstveno carstvo?” To su stvari o kojima antihristi danonoćno razmišljaju. Kakva je ovo narav i priroda? Na primer, kad pišu članke o svedočenju, obična braća i sestre razmišljaju o tome kako da svoja iskustva i razumevanje verno pretoče u reči. Pa se mole Bogu u nadi da će im On podariti veće prosvećenje u vezi sa istinom i omogućiti im da steknu njeno opsežnije i dublje razumevanje. Međutim, kad te članke pišu antihristi, oni razbijaju glavu razmišljajući kako da ih napišu na način kojim će još više ljudi navesti da ih razumeju, da za njih saznaju i da im se dive, i da time steknu status u svesti više ljudi. Oni žele da iskoriste ovu najobičniju, sitnu stvar da uvećaju svoju slavu. Ne mogu da propuste čak ni ovakvu priliku. Kakvi su oni ljudi? Nakon što uvide da drugi umeju da pišu članke o iskustvenom svedočenju, pojedini antihristi požele da napišu nešto što će biti divnije od svačijeg drugog iskustvenog svedočenja, u nastojanju da se

s njima nadmeću za status i prestiž. Pa tako, izmišljaju i plagiraju priče. Usuđuju se čak da daju lažna svedočanstva. Kako bi se proslavili, kako bi više ljudi za njih saznalo i širilo njihovo ime, antihristi se ne ustručavaju da rade svakakve besramne stvari. Neće propustiti ni najmanju priliku da postanu poznati, da steknu status i budu cenjeni u grupi ljudi i da ih drugi gledaju s posebnim poštovanjem. Koja je svrha da se na njih gleda s posebnim poštovanjem? Koje rezultate i ciljeve antihristi žele da postignu? Antihristi žele da ih drugi vide kao izuzetne ljude, ljude koji su od svih drugih plemenitiji i koji se ističu u određenim oblastima; žele da u umovima ostalih ostave dobar utisak, dubok utisak, postepeno čak navodeći druge da im zavide, da im se dive i da se na njih ugledaju. I dok se svim silama upiru da postignu ovaj cilj, takođe nastavljaju da idu istim putem kao i ranije.

U kakvoj god grupi ljudi da se nađu, bez obzira na to da li se pretvaraju ili se trude, u dubinama srca antihrista skrivena je isključivo želja za statusom. Suština koju oni otkrivaju i ispoljavaju nije ništa više od borbe i nadmetanja. Šta god da antihristi rade, oni se s drugima nadmeću za status, obraz i interese. Najuobičajenije ispoljavanje toga jeste nadmetanje za dobro ime, dobro vrednovanje i status u svesti ljudi, ne bi li ih ljudi cenili i obožavali, i kako bi se oko njih vrteli i bili u centru njihove pažnje. To je put kojim idu antihristi; to je ono za šta se antihristi nadmeću. Bez obzira na to koliko Božje reči te stvari osuđuju i raščlanjuju, antihristi neće prihvatiti istinu, neće prihvatiti sud i grdnju Božjih reči, niti će odustati od tih stvari koje Bog osuđuje i proklinje. Naprotiv, što više Bog ove stvari razotkriva, antihristi postaju sve lukaviji. Oni usvajaju sve prikrivenije i ljigavije načine da bi stremili ka ovim stvarima, kako ljudi ne bi mogli da primete šta to oni rade i kako bi bili u pogrešnom uverenju da su od tih stvari odustali. Što više te stvari Bog razotkriva, antihristi sve više iznalaze načine da koriste lukavije, uvrnutije i mudrije metode da bi ka njima stremili i zadobili ih. Osim toga, oni upotrebljavaju milozvučne reči da prikriju svoje unutrašnje motive. Ukratko, antihristi nipošto ne prihvataju istinu, ne razmišljaju o svom ponašanju, niti dolaze pred Boga da se mole i tragaju za istinom. Naprotiv, u svom srcu su još nezadovoljniji Božjim razotkrivanjem i sudom, u toj meri da prema tim stvarima zauzimaju neprijateljski stav. Ne samo da oni ne odustaju od svog stremljenja ka ugledu i statusu, već te stvari cene još više i smišljaju načine da to stremljenje sakriju i prikriju i ljude spreče da to prozru i primete. Bez obzira na konkretnu situaciju, kad se otkrije njihovo pravo lice, odnosno, kad slučajno otkriju te svoje ambicije i želje, antihristi ne samo da ne uspevaju da primenjuju istinu, nego su još zabrinutiji da će drugi na osnovu Božjih reči i istine prozreti njihovu suštinu i pravo lice, pa nastoje da to prikriju i upiru se svim silama da sebe odbrane. Koji im je cilj kad ovo kriju? Da bi sprečili da njihov status i ugled pretrpe gubitke i da bi očuvali svoju snagu za narednu borbu. To je suština antihrista. Bez obzira na vremenski trenutak ili na konkretnu situaciju, ciljevi i smer njihovog vladanja neće se promeniti, niti će se promeniti njihovi životni ciljevi ili načela u osnovi njihovih postupaka, kao ni želja, ambicija i cilj u dubini njihovog srca da streme ka statusu. Ne samo da će u svojoj težnji dati sve od sebe da zadobiju status, nego će i pojačati svoje napore da ga steknu. Što više Božja kuća u

zajedništvu razgovara o istini, oni će sve mudrije izbegavati da koriste neka očita ponašanja i ispoljavanja koja bi drugi ljudi mogli da prozru i razaznaju. Prebaciće se na neki drugačiji metod i gorko će plakati dok budu priznavali svoje greške i sebe osuđivali, zadobijajući ljudske simpatije i držeći ih u pogrešnom uverenju kako su se pokajali i promenili, sve više otežavajući ljudima da ih razaznaju. Kakva je ovo suština antihrista? Nije li pomalo lukava i uvrnuta? (Jeste.) Ako su ljudi ovako lukavi i uvrnuti, oni su đavoli. Mogu li đavoli iskreno da se pokaju? Mogu li zaista da ostave po strani svoju ambiciju i želju da streme ka statusu? Đavoli bi radije umrli nego što bi ovu ambiciju ostavili po strani. Ma kako da sa njima u zajedništvu razgovarate o istini, to će biti beskorisno, oni tu ambiciju neće ostaviti po strani. Ako u ovoj situaciji izgube borbu i braća i sestre ih razotkriju, nakon što se prebace u sledeću grupu, nastaviće i dalje da se bore i nadmeću za status, obraz, za poslednju reč u svemu i za pravo da donose odluke. Nadmetaće se za ove stvari. Bez obzira na konkretnu situaciju ili na grupu ljudi u kojoj se nađu, oni uvek poštuju načelo da treba da se nadmeću: „Jedino ja mogu da predvodim; niko drugi ne može mene da predvodi!" Potpuno su nevoljni da budu obični sledbenici ili da prihvate vođstvo ili pomoć drugih ljudi. Ovo je suština antihrista.

Postoje li u crkvi oni koji dugi niz godina veruju u Boga, a da ipak uopšte ne streme ka istini, već da uvek streme ka statusu i ugledu? Koja su ispoljavanja takvih ljudi? Da li biste rekli da su takvi ljudi oni koji sebe uvek prikazuju, koji su skloni da smišljaju originalne zamisli i iznose bombastične ideje? Kakve to stvari on često radi? (Neko iskaže svoj stav i svima drugima se taj stav čini ispravnim, pa ipak, kako bi pokazao koliko je sjajan, takav čovek iznosi drugačiji stav, za koji će ljudi smatrati da je još ispravniji i kojim će se odbaciti gledište prve osobe i time pokazati njegova briljantnost.) To se zove razmetanje. On odbacuje stavove drugih ljudi, a zatim iznosi svoje sopstveno jedinstveno viđenje, ono koje ni on sâm ne smatra realnim ili opravdanim – puku parolu – ali, ipak, ljudima mora da pokaže koliko je sjajan i sve navede da ga slušaju. On mora uvek da bude drugačiji, uvek mora da smisli originalne zamisli, uvek iznosi bombastične ideje i, ma koliko da je izvodljivo ili praktično ono što drugi ljudi govore, on protiv toga mora da glasa i iznađe različite razloge i izgovore za odbacivanje gledišta drugih ljudi. To su najuobičajenija ponašanja ljudi koji nastoje da smisle originalne zamisli i iznesu bombastične ideje. Koliko god da su bili ispravni ili primereni nečiji postupci, oni će ih odbaciti i zanemariti. Iako vrlo dobro znaju da je ta osoba primereno postupila, oni i dalje govore kako njeni postupci nisu bili primereni, predstavljajući to kao da su oni sami mogli bolje da odrade posao i da nikako ne zaostaju za tom osobom. Ovakvi ljudi smatraju da im niko nije ravan, da su oni u svakom smislu bolji od ostalih ljudi. Sve što drugi ljudi govore, za njih je pogrešno; drugi su ljudi bezvredni, dok su oni sami dobri u svakom pogledu. Čak i ako urade nešto pogrešno i budu orezani, nerado će se pokoriti, nipošto neće prihvatiti istinu i mogli bi takođe da iznesu čitavu hrpu izgovora, navodeći druge na pomisao da nisu pogrešili i da nije trebalo da budu orezani. Ljudi koji vole da smišljaju originalne zamisli i iznose bombastične ideje su na ovaj način nadmeni i samopravedni.

Zapravo, velikoj većini ovih ljudi nedostaje pravi talenat i ne mogu ništa dobro da urade, od svega naprave pravi darmar. Ipak, oni nemaju samosvest i smatraju da su od drugih ljudi bolji, usuđuju se da se mešaju i trpaju u sve što drugi ljudi rade i ne prestaju da iznose bombastične ideje, uvek želeći da ih drugi cene i slušaju. Bez obzira na konkretnu situaciju ili na grupu u kojoj se nađu, oni jedino žele da ih drugi opslužuju i da ih slušaju; ne žele nikog drugog da opslužuju niti da ga slušaju. Nisu li ovo antihristi? Antihristi su u toj meri nadmeni i samopravedni; u toj meri im nedostaje razum. Oni govore jedino o varljivim doktrinama, pa ako drugi ljudi ukažu na njihove greške, moraju da izvrću reči i logiku, da govore na lažan, milozvučan način, kako bi ljude uverili da su u pravu. Koliko god bilo ispravno nečije tuđe mišljenje, antihristi će rečito to mišljenje predstaviti pogrešnim i sve druge navesti da prihvate njihovo lično mišljenje. Antihristi su ljudi od ove sorte – izrazito su kadri da druge navode na pogrešan put, mogu u toj meri da ih navedu na stranputicu da ti ljudi postanu zbunjeni, dezorijentisani i da više ne mogu da razlikuju ispravno od pogrešnog. Na kraju, sve one kojima nedostaje razboritost, antihristi će u potpunosti navesti na stranputicu i zarobiti. U većini crkava postoje ljudi koji na ovaj način druge navode na pogrešan put. Kad pripadnici Božjeg izabranog naroda u zajedništvu razgovaraju o istini ili razmenjuju svoja iskustvena svedočenja, antihristi uvek ustaju i izražavaju svoje stavove. Svoje srce iskreno ne otvaraju da bi u zajedništvu razgovarali o svom iskustvenom znanju; umesto toga, uvek ističu stvari o iskustvenom znanju drugih ljudi i daju kritične, neodgovorne primedbe, kako bi se razmetali svojom pameću i postigli svoj cilj da druge privole da ih cene. Antihristi su najveštiji u govoru o rečima i teorijama; nikada ne mogu da podele istinsko iskustveno svedočenje i nikada ne govore o samospoznaji. Umesto toga, uvek traže probleme u drugim ljudima i oko toga dižu veliku galamu. Antihriste nećete nikada videti kako otvorenog uma prihvataju mišljenja drugih ljudi ili kako preduzimljivo u zajedništvu razgovaraju o svojim iskvarenim naravima i pred drugima se ogoljavaju. Svakako ih nećete videti da u zajedništvu razgovaraju o tome koliko su pogrešna i apsurdna gledišta imali i kako su ih preobratili, i nipošto ih nećete čuti da priznaju greške koje su napravili ili sopstvene mane… Bez obzira na dužinu interakcije s drugim ljudima, antihristi uvek druge ljude navode na pomisao da oni sami nisu nimalo iskvareni, da su se rodili kao sveci i savršeni ljudi i da drugi treba da ih obožavaju. Ljudi koji zaista poseduju razum nisu voljni da ih drugi cene ili obožavaju. Ako ih drugi ljudi zaista cene i obožavaju, oni to smatraju sramotnim, jer znaju da su sami iskvarena ljudska bića sa iskvarenim naravima i da ne poseduju istina-stvarnosti. Znaju svoju pravu meru, pa koju god iskvarenost da otkriju i koje god pogrešno gledište da iznesu, oni o ovim stvarima mogu u zajedništvu iskreno da razgovaraju i drugim ljudima dozvole da za njih saznaju, zbog čega se osećaju veoma opušteno, oslobođeno i srećno. Takvo postupanje ne smatraju nimalo teškim. Čak i ako ih drugi ljudi osuđuju, na njih gledaju s visine, nazivaju ih glupim ili ih preziru, oni se ne osećaju naročito uznemireno. Naprotiv, smatraju da je to sasvim normalno i mogu tome ispravno da pristupe. Budući da ljudi imaju iskvarene naravi, oni

će prirodno otkrivati iskvarenost. Priznavao ti to ili ne, to je činjenica. Ako možeš da prepoznaš sopstvenu iskvarenu narav, to je dobro, a još je bolje ako drugi mogu jasno da je vide, jer te na taj način neće obožavati niti ceniti. Ljudi koji shvataju istinu i poseduju nešto razuma mogu da otvore svoje srce i da u zajedništvu razgovaraju o samospoznaji; to im ne pada teško. Ali je antihristima vrlo teško. One koji se na čist način otvaraju, antihristi smatraju idiotima, a one koji pričaju o samospoznaji i koji iskreno govore, smatraju budalama. Prema tome, na te ljude antihristi u potpunosti gledaju s visine. Ako neko može da shvati istinu i svi ga naročito odobravaju, antihristi će tu osobu posmatrati kao trun u oku i trn u peti, pa će ga osuđivati i proklinjati. Opovrgavaće ispravne postupke i pozitivne stvari koje ta osoba poseduje, predstavljajući ih da deluju kao pogrešno i izopačeno shvatanje. Ko god da uradi nešto što je korisno za crkvu ili za braću i sestre, antihristi će smišljati načine da tu osobu omalovaže, narugaju joj se i ismeju je; koliko god da je bila dobra stvar koju je ta osoba učinila ili koliko god da je koristila ljudima, antihristi je neće smatrati vrednom pomena, pa će je banalizovati i obesmišljavati, umanjujući je do te mere da deluje sasvim bezvredno. Pri čemu, ako antihristi učine ponešto dobro, davaće sve od sebe da to preuveličaju i naduvaju, kako bi svi to uvideli, kako bi znali da su baš oni to uradili i da su oni za to zaslužni, tako da ih braća i sestre posmatraju s posebnim poštovanjem, tako da im nikad ne izlaze iz glave, kako bi prema njima osećali veliku zahvalnost i upamtili ono dobro u vezi sa njima. Svi antihristi su kadri da se ponašaju na ovaj način, baš kao i oni koji poseduju narav antihrista. U tom smislu, antihristi se nimalo ne razlikuju od licemernih fariseja; od njih su zapravo i gori. Ovo su najuobičajenija i najočiglednija tipična ispoljavanja antihrista.

Kakav je stav antihrista kad nešto rade? Pred drugima žele da rade dobre stvari, a loše stvari žele da rade potajno. Želja im je da svi znaju za dobre stvari koje rade, a da sve loše stvari prikriju kako za njih niko ne bi saznao, u toj meri da o tome ne procuri nijedna reč, i osećaju se prinuđenim da daju sve od sebe da ih prikriju. Ova narav antihrista je odvratna, zar ne? U čemu je svrha da se antihristi ponašaju na ovaj način? (Da bi zaštitili svoj ugled i status.) Tako je. Spolja posmatrano, deluje kao da se oni ne nadmeću za status i kao da ništa ne govore zarad statusa, međutim, sve što rade i govore jeste zarad zaštite i zadržavanja statusa, kao i zarad posedovanja velikog prestiža i dobrog imena. Ponekad čak i u grupi teže statusu, i ne dozvoljavaju da iko primeti da to rade. Ako za nekog čak i daju preporuku, odnosno, kad obave nekoliko stvari koje i treba da urade, osobu koju su preporučili žele da navedu da se oseća veoma zahvalnom i stave joj do znanja da tu dužnost ima priliku da obavlja isključivo zahvaljujući njihovoj preporuci. Antihristi neće nikada propustiti ovakvu priliku. Oni razmišljaju: „Iako sam te preporučio, i dalje sam ti starešina, pa ne možeš da me nadmašiš.” Strast antihrista za statusom i ugledom prilično je očigledna. Da bi se nadmetali za status i sačuvali ga, njima neće promaći nijedan pogled ni nesmotreno izgovorena reč, a još manje ono što se događa po ćoškovima. Antihristima ne promiče nijedna od ovih stvari, bilo da je ona velika ili mala, a reči koje su drugi ljudi izgovorili iznova premotavaju u

svojim mislima. U čemu je svrha toga? Da li oni uživaju da ogovaraju? Ne; radi se o tome da u svemu ovome žele da pronađu način i mogućnost da zaštite sopstveni status. Ne žele da zbog nekog trenutnog nemara ili nesmotrenosti njihov status ili ime pretrpe gubitke. Zarad statusa, naučili su kako da u sve steknu „uvid”; kad god neki brat ili sestra kažu nešto što oni doživljavaju kao nepoštovanje ili ako izraze mišljenje koje se sukobljava sa njihovim, oni to neće tek tako pustiti; to shvataju ozbiljno, pa sprovode detaljno istraživanje i dubinsku analizu, a zatim pronalaze odgovarajuću reakciju kako bi se pozabavili onim što su ovi rekli, sve dok njihov status u svačijem umu ne bude čvrsto uspostavljen i potpuno neuzdrman. Istoga časa kad njihovo ime bude ukaljano ili do njih stignu reči koje su po njihovo ime štetne, oni će brzo utvrditi izvor i pokušati da pronađu izgovore i obrazloženja kojima će se iskupiti. Prema tome, kakve god dužnosti da antihristi izvršavaju, bez obzira na to da li obavljaju funkciju starešine i delatnika ili ne, svaka pojedinačna stvar kojom se bave i svaka pojedinačna reč koju izgovaraju jesu zarad njihovog statusa i ne mogu se odvojiti od njihove želje da zaštite svoje interese. U dubini svog srca, antihristi nemaju nikakav koncept primene istine ili zaštite interesa Božje kuće. Prema tome, suština antihrista se može tačno definisati na sledeći način: oni su Božji neprijatelji; oni su čopor đavola i Sotona koji su došli da ometaju, prekidaju i uništavaju posao Božje kuće. Oni su Sotonine sluge; nisu ljudi koji slede Boga, nisu pripadnici Božje kuće, niti su predmeti Božjeg spasenja.

Da li vas je dotaklo išta od onoga o čemu smo danas razgovarali u zajedništvu? Koji vas je deo dotakao? (Ovaj poslednji deo, odnosno, kad je Bog detaljno analizirao takmičarsku prirodu antihrista.) Nije uvek dobro biti takmičarski nastrojen. To ponašanje se dovodi u vezu sa antihristima i sa uništenjem. To nije dobar put. Šta treba da urade ljudi kad poseduju takva ispoljavanja i otkrivenja? Kakav izbor treba da naprave? Kako treba da izbegavaju te stvari? To su problemi nad kojima ljudi sada treba ponajviše da se zamisle i da ih dobro promisle, a takođe su problemi sa kojima se ljudi svakodnevno susreću. Kako mogu da se uzdrže od nadmetanja kada im se stvari događaju, i kako treba da reše bol i nelagodu u srcu nakon nadmetanja – to je problem sa kojim svako mora da se suoči. Ljudi imaju iskvarene naravi, pa se svi nadmeću za prestiž, profit i ugled, i teško im je da se uzdrže od nadmetanja. Opet, ako se neka osoba ne nadmeće, znači li to da se ona rešila naravi i suštine antihrista? (Ne, to je samo površinska pojava. Ako se njihova unutrašnja narav ne razreši, ne može se rešiti ni problem hodanja putem antihrista.) Kako se, dakle, može rešiti problem hodanja putem antihrista? (S jedne strane, čovek mora da ima spoznaju o tom problemu i da, kad razotkrije misli i ideje o nadmetanju za status, dođe pred Boga da se pomoli. Osim toga, oni moraju da se otvore i ogole braći i sestrama, a zatim da se svesno pobune protiv tih pogrešnih misli i ideja. Takođe, od Boga moraju da traže da im sudi, da ih grdi, orezuje i da ih dovodi u red. Tada će moći da krenu ispravnim putem.) To je prilično dobar odgovor. Međutim, to nije lako postići; naročito je onima koji previše vole ugled i status to još teže postići. Otpuštanje ugleda i statusa nije lako – ljudi to mogu da postignu samo ako streme ka

istini. Jedino shvatanjem istine oni mogu da spoznaju sebe, da jasno uvide prazninu stremljenja ka slavi, dobitku i statusu i jasno da uvide istinu o iskvarenosti ljudskog roda. Tek kad ljudi sebe istinski spoznaju oni mogu da napuste status i ugled. Nije lako odbaciti sopstvenu iskvarenu narav. Ako si priznao da ne poseduješ istinu, da imaš previše nedostataka i da otkrivaš previše iskvarenosti, a opet se nimalo ne trudiš da stremiš ka istini i prerušavaš se i ponašaš se licemerno, navodeći ljude da pogrešno poveruju da možeš da učiniš bilo šta, onda ćeš time dospeti u opasnost – i, pre ili kasnije, doći će trenutak kada ćeš udariti u zid i pasti. Moraš da priznaš da nemaš istinu i da budeš dovoljno hrabar da se suočiš sa stvarnošću. Imaš slabosti, otkrivaš iskvarenost i imaš svakojake nedostatke. To je normalno, zato što si običan čovek; nisi natčovek niti si svemoćan, i to moraš da priznaš. Kad te drugi ljudi nipodaštavaju ili ti se podsmevaju, ne reaguj odmah antipatijom na to što su njihove reči neprijatne, i nemoj se tome opirati iz osećaja da si sposoban i savršen – to ne treba da bude tvoj stav prema takvim rečima. Kakav treba da bude tvoj stav? Sebi treba da kažeš: „Imam svojih mana, sve u vezi sa mnom je iskvareno i manjkavo i ja sam naprosto običan čovek. Bez obzira na to što me nipodaštavaju i što mi se podsmevaju, da li u tome ima ikakve istine? Ako je barem deo onoga što govore istinit, onda to moram da prihvatim od Boga.” Ako imaš ovaj stav, to dokazuje da si u stanju da se ispravno pozabaviš statusom, ugledom i onim što drugi ljudi govore o tebi. Status i ugled nije lako ostaviti po strani. Za one koji su donekle nadareni, koji imaju kakav-takav kov ili koji poseduju neko radno iskustvo, ostavljanje tih stvari po strani još je teže. Iako ponekad mogu da tvrde kako ih jesu ostavili po strani, to ne mogu da učine u svom srcu. Čim im situacija to dozvoli i ukaže im se prilika, nastaviće da streme slavi, dobitku i statusu kao što su i ranije činili, zato što svi iskvareni ljudi vole te stvari, s tim da oni koji ne poseduju darove ni talente imaju donekle slabiju želju da streme statusu. Oni koji poseduju znanje, talenat, lep izgled i poseban kapital, imaju naročito snažnu želju za ugledom i statusom, u meri u kojoj su ispunjeni tom ambicijom i željom. Najteže im pada da njih ostave po strani. Kad nemaju status, želja im je u samom začetku. Čim steknu status, kad im kuća Božja poveri neki važan posao, i posebno ako već godinama rade, iskusni su i imaju kapital, ta želja više nije u začetku, nego je već pustila koren, procvetala je i samo što ne donese plodove. Ako neka osoba ima stalnu želju i ambiciju da radi velike stvari, da se proslavi, da postane neka velika ličnost, čim počini neko veliko zlo i nastupe njegove posledice, s njom će biti potpuno svršeno i biće uklonjena. Stoga, pre nego što izazove neku veliku nesreću, ta osoba mora brzo da preokrene stvari dok za to još uvek ima vremena. Kad god i u kakvom god kontekstu da nešto radiš, moraš da tragaš za istinom, da primenjuješ poštenje i poslušnost prema Bogu i da ostaviš po strani težnju za statusom i ugledom. Ako imaš stalnu misao i želju da se nadmećeš za status, moraš da shvatiš kakve će štetne posledice to stanje izazvati ako ostane nerešeno. Zato, ne traći vreme u potrazi za istinom, svoju želju da se nadmećeš za status prevaziđi dok je još u samom začetku i zameni je primenom istine. Kad primenjuješ istinu, smanjiće se tvoja želja i ambicija da

se nadmećeš za status i nećeš ometati rad crkve. Time će tvoji postupci biti upamćeni i odobreni od Boga. Dakle, šta je ono što pokušavam da naglasim? To je sledeće: moraš da se rešiš svojih želja i ambicija pre nego što se one razviju i ostvare i pre nego što dovedu do velike nesreće. Ne pozabaviš li se njima dok su još u začetku, propustićeš veliku priliku; čim budu dovele do velike nesreće, biće suviše kasno da ih rešiš. Ako ti nedostaje čak i rešenost da se pobuniš protiv tela, biće ti veoma teško da kročiš na put stremljenja ka istini; ako u svojoj težnji za slavom, dobitkom i statusom naiđeš na zastoje i neuspeh, i pritom se ne urazumiš, onda je to opasno: postoji mogućnost da budeš uklonjen. Kad oni koji vole istinu dožive jedan ili dva neuspeha i zastoja u pogledu svog ugleda i statusa, oni mogu jasno da vide da su slava, dobitak i status bez ikakve vrednosti. U stanju su da status i ugled sasvim napuste i da, po cenu da status nikad ne steknu, odluče da nastave da streme ka istini, da pravilno obavljaju svoju dužnost, da sa drugima razmenjuju svoje iskustveno svedočenje i da time postignu rezultat svedočenja o Bogu. Čak i kad su obični sledbenici, ipak su u stanju da slede do samoga kraja i jedino žele da dobiju Božje odobravanje. Samo takvi ljudi iskreno vole istinu i imaju rešenost. Kuća Božja je uklonila mnoge antihriste i zle ljude, a neki koji streme ka istini, uviđajući neuspeh antihrista, razmišljaju o putu kojim su ti ljudi išli i ujedno o sebi razmišljaju i sebe spoznaju. Na osnovu toga, oni stiču shvatanje Božje namere, odlučuju da budu obični sledbenici i da se usredsrede na stremljenje ka istini i na dobro izvršavanje svoje dužnosti. Čak i kad ih Bog naziva služiteljima ili nikogovićima, njima to ne smeta. Samo će nastojati da budu nikogovići, u Božjim očima mali i beznačajni sledbenici, koje će Bog na kraju nazvati stvorenim bićima koja su u skladu sa merilom. Takvi ljudi jesu dobri i njih Bog odobrava.

Bog voli ljude koji streme ka istini, a ono čega se On najviše gnuša jeste stremljenje slavi, dobitku i statusu. Neki ljudi zaista cene status i ugled i za njih su duboko vezani, pa ne mogu da podnesu da od njih odustanu. Uvek smatraju da bez statusa i ugleda u životu nema radosti ni nade, da u ovom životu nada postoji samo onda kad žive za status i ugled; makar i stekli malo slave, nastaviće da se bore, nikada ne odustajući. Ako su to misao i gledište koje imaš, ako ti je srce ispunjeno takvim stvarima, onda nisi u stanju da voliš istinu i da njoj stremiš, nedostaju ti pravi smer i ciljevi u tvojoj veri u Boga i nesposoban si da stremiš znanju o sebi, da odbaciš iskvarenost i da proživiš lik čovečji; ostavljaš nedovršen posao dok vršiš svoju dužnost, lišen si svakog osećaja odgovornosti i zadovoljavaš se jedino time da ne počiniš zlo, da ne izazivaš ometanje, da ne budeš izbačen. Mogu li takvi ljudi da izvršavaju svoju dužnost na način koji je u skladu sa merilom? I da li bi ih mogao spasti Bog? To nije moguće. Kad nešto činiš zarad ugleda i statusa, ti čak pomisliš: „Sve dok ono što radim nije zlo delo i ne predstavlja ometanje, pa makar i da mi je motiv pogrešan, niko to ne može da vidi niti može da me osuđuje.” Ti ne znaš da Bog sve ispituje. Ako ne prihvataš niti primenjuješ istinu, a Bog te se gnuša i odbacuje te, onda je s tobom svršeno. Svi koji su bez bogobojažljivog srca za sebe misle da su pametni; zapravo, oni ni ne znaju kad su Boga uvredili. Nekim ljudima te

stvari nisu jasne; pa razmišljaju: „Ugledu i statusu težim samo da bih učinio više, da bih preuzeo više odgovornosti. To ne predstavlja prekidanje niti ometanje crkvenog posla, a svakako ne škodi interesima Božje kuće. To nije veliki problem. Naprosto volim status i svoj status štitim, ali to nije zao čin." Spolja posmatrano, takvo stremljenje naizgled nije zao čin, međutim, do čega će ono na kraju dovesti? Hoće li takvi ljudi zadobiti istinu? Hoće li postići spasenje? Neće nipošto. Prema tome, stremljenje ugledu i statusu nije pravi put – on vodi u sasvim suprotnom smeru od stremljenja ka istini. Sve u svemu, koji god da su smer ili cilj tvog stremljenja, ako se ne zamisliš nad težnjom za statusom i ugledom i ako ti veoma teško pada da to ostaviš po strani, onda će to uticati na tvoj život-ulazak. Dokle god status ima mesto u tvom srcu, on će u potpunosti moći da kontroliše smer tvog života i cilj tvog stremljenja, i da na njih utiče, pa će ti u tom slučaju biti veoma teško da uđeš u istina-stvarnost, a da ne pominjemo postizanje promena u tvojoj naravi; naravno, podrazumeva se pitanje da li ćeš na kraju moći da zadobiješ Božje odobravanje. I ne samo to. Ako nikad ne možeš da odustaneš od svog stremljenja statusu, to će uticati na tvoju sposobnost da svoju dužnost obavljaš u skladu sa merilom, zbog čega će ti biti vrlo teško da postaneš stvoreno biće koje je u skladu s merilom. Zašto to kažem? Bog se ničega ne gnuša više nego kad ljudi streme statusu, zato što je stremljenje statusu sotonska narav, to je pogrešan put, nastao iz iskvarenosti Sotone, nešto što Bog osuđuje, i to je upravo ona stvar kojoj Bog sudi i pročišćuje je. Ničega se Bog ne gnuša više nego kad ljudi streme statusu, a ti se ipak uporno nadmećeš za status, postojano ga ceniš i štitiš, nastojeći da ga uvek prigrabiš za sebe. Zar u svemu ovome nema pomalo osobine protivljenja Bogu? Bog ljudima nije odredio status; Bog ljudima pruža istinu, put i život, kako bi oni na kraju postali stvorena bića koja su u skladu s merilom, mala i beznačajna stvorena bića – a ne neko ko poseduje status i prestiž i koga duboko poštuje na hiljade ljudi. Stoga, iz koje god perspektive da se posmatra, stremljenje statusu vodi u ćorsokak. Koliko god razuman bio izgovor s kojim stremiš statusu, taj put je ipak pogrešan i Bog ga ne odobrava. Koliko god da se naporno trudiš ili koliku god cenu da plaćaš, ako želiš status, Bog ti ga neće dati; ako nije dat od Boga, borbom nećeš uspeti da ga dobiješ, a budeš li nastavio da se za njega boriš, ishod će biti samo jedan: bićeš otkriven i uklonjen i dospećeš u ćorsokak. Razumeš to, zar ne?

7. mart 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (4. deo)

II. Interesi antihrista

Danas ćemo u zajedništvu nastaviti razgovor o temi sa našeg poslednjeg okupljanja. Prošli put smo razgovarali o drugom odeljku interesa antihrista u okviru devete stavke o raznim ispoljavanjima antihrista. U ovom odeljku smo razgovarali o njihovom ličnom ugledu i statusu, zar ne? (Tako je.) Prisetite se toga i dajte Mi približan rezime o tome. O koliko tačaka smo prvenstveno razgovarali u vezi sa ličnim ugledom i statusom antihrista? (Bog je poslednji put besedio o dve tačke. Prva se odnosila na stav antihrista prema tome da ih orezuju. Antihristi ne mogu nikada da prihvate da ih orezuju i da se tome pokore, niti to mogu da prihvate kao istinu. Druga stavka se odnosila na to kako antihristi štite svoj ugled i status u grupi ljudi i kakva ispoljavanja imaju. Suština antihrista se sastoji u nadmetanju i oni moraju da se nadmeću za svoj ugled i status.) Dakle, hajde da danas nastavimo razgovor o tome. Koji domaći zadatak sam vam zadao prošli put? O čemu sam tražio da razmislite i da u zajedništvu razgovarate nakon našeg okupljanja? Sećate li se? (Bog je tražio da sebe uporedimo u odnosu na razgovor u zajedništvu o ispoljavanjima antihrista i u odnosu na raščlanjivanje tih ispoljavanja kako bismo ustanovili koje naravi antihrista posedujemo i kako bismo ustanovili na koje prirode antihrista se oslanjamo prilikom obavljanja stvari.) To je bila glavna tema. O čemu je bila podtema? (O takmičarskim prirodama koje antihristi pokazuju dok čuvaju svoj ugled i status i o tome da se u odnosu na te prirode uporedimo kako bismo ustanovili na koji način ih u svom svakodnevnom životu otkrivamo, kako obavljamo stvari, šta govorimo i šta radimo zarad ugleda i statusa, i koja ispoljavanja nadmetanja za slavu i dobitak pred braćom i sestrama pokazujemo kako bismo zaštitili svoj status.) Može li još neko nešto da doda? (Bog nam je rekao da, dok u zajedništvu razgovaramo o ovim ispoljavanjima antihrista, ne govorimo stalno o tome kakvi su drugi ljudi, već da se umesto toga u odnosu na njih uporedimo i da u zajedništvu razgovaramo o naravima i ispoljavanjima koje sami imamo, a koji su identični onima kod antihrista.) To je u najvećem delu bilo to. Koja je bila parola za način na koji antihristi postupaju u grupi ljudi o kojoj smo prošli put razgovarali? Zar ona na vas nije ostavila utisak? (Njihova parola glasi: „Moram da se nadmećem! Nadmećem! Nadmećem!”) Sećate se toga. Kako to da ste to mogli da zapamtite? (Zato što je ova parola o kojoj je Bog govorio: „Moram da se nadmećem! Nadmećem! Nadmećem!” nešto što i sâm obično ispoljavam i često otkrivam. Osim toga, ton Božje besede bio je prilično živopisan i način na koji je Bog izrazio te reči podudarao se sa stanjem moga srca, pa je to na mene ostavilo prilično snažan utisak.) Ponekad

kad besedim o raznim ispoljavanjima antihrista i o njihovim različitim priroda-suštinama i kad ih raščlanjujem, donekle koristim svakodnevni rečnik, kao i određene tonove i metode koje ljudi mogu lako da prihvate i koje na njih ostavljaju dubok utisak, a koristim i određene primere koji su sasvim bliski svakodnevnom životu. To ljudima zaista pomaže da spoznaju suštinu antihrista i da spoznaju sebe. Takođe im je od koristi da spoznaju sebe i iskuse Božje reči u svom svakodnevnom životu, a još im je korisnije da promene takvu narav antihrista, zar ne? (Tako je.) Naveli ste približno prisećanje o poslednjem razgovoru u zajedništvu, ali same pojedinosti nadilaze ove stvari – detalja je znatno više. Nakon slušanja neke besede treba da napravite rezime. Nakon što neku besedu saslušate trebalo bi makar da se okupite i da je nekoliko puta ponovo saslušate, a zatim svi zajedno možete da napravite rezime. Nakon što sam čuo vaša prisećanja i rezimee o našem poslednjem razgovoru u zajedništvu, mogu reći da su vam oni prilično zarđali, kao da ste tu besedu slušali pre godinu ili dve i kao da ona na vas nije ostavila nikakav utisak. Možda vam je u sećanju ostao neki koncept i utisak o odeljku, rečenica ili dve, jedna ili dve stvari, ali se čini kao da većina ljudi nema nikakav koncept niti utisak o većem delu suštinskog znanja i detaljne analize razotkrivanja antihrista. Stoga morate više da razmišljate i da među sobom u zajedništvu razgovarate o stvarima koje smo razmatrali. Nemojte ih samo slušati i odlagati u stranu, a da ih pritom uopšte ne uzimate zaozbiljno. Ako to radite, vaš će ulazak u istinu tada biti previše spor – nema uspeha ako o ovim propovedima ne razmišljate! Dakle, kako u skladu sa ovim propovedima radite u svom crkvenom životu? Da li svake nedelje na svojim okupljanjima u zajedništvu razgovarate o ovim propovedima? Ili nekoliko puta slušate najnovije propovedi i besede, tako da većina vas o njima stekne nekakav utisak i opsežno znanje i zatim kroz njih shvati istinu? Da li to radite? (Bože, na našim okupljanjima svake nedelje prvo jedemo i pijemo najnovije Božje besede.) Crkvene starešine, propovednici i oni koji su zaduženi za crkveni život u grupama za donošenje odluka moraju za ovo preuzeti odgovornost; jedino tako se crkveni posao može dobro uraditi.

C. Spletkarenje zarad vlastite koristi

1. Pronevera imovine Božje kuće

Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o trećem odeljku interesa antihrista – o koristima. Šta su koristi? (Dobijanje blagoslova i interesi.) To je vrlo prosto objašnjenje; to je doslovno značenje. Dopunite to još nečim – šta su koristi? (To su materijalni i nematerijalni interesi, poželjne stvari i pogodnosti koje ljudi mogu da dobiju od izvršavanja svoje dužnosti ili po osnovu rada u svetu.) Ovo objašnjenje je tačno. Koristi su svojevrstan dobar tretman koji ljudi dobijaju povrh svoje plate, a obuhvataju stvari poput dnevnih potrepština, hrane ili bonova. Koristi se, takođe, odnose i na pogodnosti i materijalni ili nematerijalni tretman koji čovek dobija dok izvršava svoju dužnost; sve te stvari su koristi. Sada kada sam objasnio šta ovaj pojam znači, da li svi znate oblasti, primere i ispoljavanja o kojima ćemo razgovarati u zajedništvu u ovom odeljku? Kroz

misli vam ovoga časa prolaze ponašanja i postupci određenih ljudi, kao i ljudi koji su u stanju da takve stvari rade, zar ne? Na koje ljude prvo pomislite? (Na ljude koji koriste svoj status kako bi živeli od crkve.) Ovo je jedna vrsta ljudi. I ti ljudi izvršavaju svoje dužnosti. Neki od njih imaju status, oni su starešine i delatnici na raznim nivoima ili nadzornici, dok drugi obavljaju obične dužnosti. Koje ispoljavanje im je svima zajedničko? Dok izvršavaju svoje dužnosti, oni neprekidno obavljaju neki posao i rade određene stvari zarad svog sopstvenog tela, zarad svoje porodice i svog ličnog uživanja. Svakodnevno trčkaraju unaokolo i plaćaju cenu, a ono što im se uvek mota po mislima jesu poželjne stvari koje će dobiti kroz obavljanje ovog zadatka ili kroz izvršavanje ove dužnosti. Oni stalno planiraju i kalkulišu o pogodnostima i povlašćenom tretmanu koje iz toga mogu da izvuku. I kad to saznaju, učiniće sve što je potrebno kako bi te stvari i dobili, a povrh toga, sasvim sigurno neće propustiti nijednu takvu priliku da ove pogodnosti i ove interese dobiju za sebe. Kad je reč o ovom pitanju, moglo bi se reći da su nemilosrdni i bezosećajni i da, svakako, ne vode računa o sopstvenom integritetu i dostojanstvu. Ne plaše se da bi braća i sestre na to mogli da gledaju negativno i zasigurno ne brinu o tome kako bi Bog zbog toga mogao da ih proceni. Jedino što rade jeste da potajno razmišljaju i kuju planove kako da iskoriste dužnosti koje izvršavaju ne bi li u potpunosti mogli da uživaju u svakom mogućem privilegovanom tretmanu. Dakle, ovakvi ljudi imaju svojevrsne misli i argumente koji se, spolja gledano, ne mogu smatrati pogrešnim, a to su: „Božja kuća je moja porodica i moja porodica je božja kuća; ono što je moje i božje je, a što je božje to je i moje. Ljudske dužnosti su njihove odgovornosti, a sve koristi u kojima mogu da uživaju po osnovu svojih dužnosti jesu blagodati podarene od boga; ljudi ne mogu da ih odbiju i treba od njega da ih prihvate. Ako ih ja ne dobijem, neko drugi će ih već dobiti, pa bih mogao da se prepustim uživanju u tim koristima i ne pretvaram se da sam ponizan i sasvim sigurno ne bi trebalo da išta skromno odbijam. Ovim koristima samo treba da težim i da ispružim ruku da ih prihvatim uz pokorno srce i iskren stav.” Oni takve koristi vide kao svojevrstan tretman koji prirodno zaslužuju i koji treba da prihvate; nalik čoveku koji radi i ulaže svoje vreme i naporan rad, pa smatra da su plata i nadoknade koje prima njegov zasluženi deo. Prema tome, čak i ako su ove stvari proneverili i ove koristi stekli kroz težnju za njima, oni to ne vide kao nešto pogrešno, niti kao nešto što bi Bog prezirao, a kamoli da brinu o tome da li će braća i sestre o njima imati ikakvo mišljenje. Kao da je savršeno ispravno i prirodno da se to radi, antihristi uživaju u svim ovim stvarima, oni teže tim stvarima i, povrh toga, u svom srcu oko njih svakodnevno spletkare. Ovo je uobičajeno stanje antihrista koji izvršavaju svoje dužnosti, a takođe je i uobičajeno stanje antihrista koji se dovijaju zarad svojih ličnih interesa dok izvršavaju svoje dužnosti. Prema tome, na koji način antihristi razmišljaju? „Dok izvršavaju svoju dužnost, ljudi moraju da nastoje da nešto dobiju zauzvrat. Pošto sam napustio svoju porodicu kako bih izvršavao ovu dužnost i pošto sam zarad boga i njegove kuće uložio svoj naporan rad, energiju i vreme, stoga bi trebalo da uživam u svakom dobrom tretmanu kakav želim.” Sve ovo antihristi posmatraju kao

stvari koje prirodno zaslužuju, kao stvari koje Bog treba da podari ljudima bez potrebe da oni ka njima teže. To je gledište antihrista. Pa tako, dok izvršavaju svoju dužnost, oni neprekidno naporno rade zbog koristi i uvek se pribojavaju da bi neku od tih koristi neko drugi mogao da preuzme, pa da za njih manje preostane. Ovo je stanje antihrista dok izvršavaju svoje dužnosti. Na šta se konačno svode sve njihove namere, motivi i ciljevi u izvršavanju sopstvene dužnosti? Sve se to svodi na to da oni spletkare kako bi sve koristi pribavili za sebe, razmišljajući da će u suprotnom ispasti velike budale i da život neće imati smisla. To je način razmišljanja antihrista.

Bez obzira na to kako Bog razotkriva prirodu antihrista ili njihova ispoljavanja da ne vole istinu, oni neće odustati od ovih svojih namera i stremljenja; oni nastavljaju da teže ka koristima. Na primer, nakon što neki ljudi počnu da izvršavaju dužnost domaćina, crkva ili braća i sestre kupuju nešto hrane ili kućnih aparata ili čak obezbeđuju određenu sumu novca za domaćinske domove. Ako je osoba koja izvršava ovu dužnost antihrist, poželjne stvari koje on nastoji da uzme za sebe neće biti takve sitnice poput šibice ili kašičice. Taj antihrist kaže: „Ja nudim svoj dom da ugostim ovu braću i sestre i služim ih dok izvršavaju svoje dužnosti, pa božja kuća, naravno, treba da obezbedi sav materijal i novac. Nudim vam svoju kuću, kuvam za sve vas i garantujem vam bezbednost; i to samo po sebi je već prilično dobro. Kad je reč o ostalom – o onome što jedete, pijete i koristite – to treba da obezbedi crkva.” I zaista nije pogrešno reći da crkva treba da obezbedi ove stvari, ali sam ovde želeo da besedim o razlici između načina na koji antihristi izvršavaju dužnost domaćina i načina na koji drugi ljudi iskreno izvršavaju ovu dužnost. Kad antihristi izvršavaju dužnost domaćina, ovaj postupak se ne može uzeti zdravo za gotovo; oni imaju skrivene motive. Oni razmišljaju ovako: „Ja izvršavam ovu dužnost domaćina, pa treba da spletkarim da iz toga nešto i dobijem. Crkva obezbeđuje nešto hrane i drugih potrepština, pa i članovi moje porodice tu hranu treba da jedu zajedno sa braćom i sestrama i da sve te stvari koriste po svom nahođenju. Moja porodica je iz božje kuće, pa ono što pripada božjoj kući pripada i mojoj porodici.” Ovo je stav uz koji antihristi izvršavaju svoje dužnosti, zar ne? (Da.) Prema tome, čim neki ljudi počnu da izvršavaju dužnost domaćina, njihovo srce počinje da se menja, oni neprekidno razmišljaju o materijalnim stvarima i novcu koji se koriste za ugošćavanje braće i sestara, pa ako na te stvari niko ne motri pažljivo, time se ukazuje prilika da ovi antihristi steknu neke koristi. Kakva to prilika? Oni će se potajno preračunavati: „Na jednu osobu se dnevno ovoliko potroši, pa šta god da od novca preostane ja to crkvi neću vratiti; samo ću ga zadržati za sebe. U najmanju ruku to je novac koji sam zaradio, pa niko ne može da me krivi što ga zadržavam; ovo je, naravno, samo ono što zaslužujem!” A onda će preostali novac strpati u svoj džep. Neki antihristi će iznalaziti svakakve izgovore da za sebe zadrže nešto od materijalnih stvari koje su donirali braća i sestre ili koje je obezbedila crkva. Na nekim mestima, kad braća i sestre tamo odu da ponovo borave, na krevetu nema dušeka, nema jastuka ni prekrivača, sve meso i povrće je nestalo, a kad svoje domaćine o tome pitaju, ovi antihristi im kažu: „Ako se hrana

predugo čuva neće imati dobar ukus, pa smo je pojeli.” Zar ovi ljudi nisu pohlepni? (Jesu.) Čim materijalne stvari koje obezbeđuje Božja kuća, kao i stvari koje braća i sestre kupuju za domaćinske domove, dospeju u delokrug ovih antihrista, one postaju njihove; koriste ih ili ih jedu prema svom nahođenju ili ih čak neposredno posmatraju kao svoju sopstvenu imovinu i sakrivaju. Kad braća i sestre ponovo odu na to mesto, tih stvari više nema. Ako crkva treba ponovo da koristi kuće tih antihrista, ona mora iznova da troši novac na nabavku tih stvari, a braća i sestre te stvari moraju ponovo da donose u njihove kuće. Uvidevši ovo, antihristi se obraduju razmišljajući: „Verovati u boga je sasvim sigurno sjajno! Ni na jedan drugi način ne mogu ovako brzo da se obogatim; ovo je nadaleko najpraktičniji način da se dođe do stvari. Osim toga, niko se ne bi usudio da policiji prijavi da je ova crkvena imovina nestala; ako bi ti i palo na pamet da me prijaviš, znaj da bih ja tebe prvi prijavio! Prema tome, možeš jedino da ućutiš i to prihvatiš, jer nemaš kome da se žališ na to. Ove stvari sam uzeo u posed i pojeo sam ovu hranu. Šta mi možeš? Bog nema miljenike. Ja obezbeđujem svoj dom da ugostim braću i sestre, pa je u tome moj doprinos i bog će me zbog toga upamtiti. Čega treba da se plašim ako uzmem delić? Uzimam samo ono što zaslužujem! Čemu strah ako pojedem malo ove hrane? I šta, vama je dozvoljeno da je jedete, a meni nije? Vi ste pripadnici božje kuće, pa zar nisam i ja? Ne samo da ću se okoristiti ovom situacijom, već ću te stvari pojesti lično i gustiraću ih sâm!” Ovo je stav antihrista prema sopstvenim dužnostima. Pri izvršavanju svojih dužnosti, cilj im je da ove stvari dobiju i oni ih posmatraju kao najveće koristi, uz reči: „Ovo je najveća blagodat darovana od boga; od ove blagodati ništa nije opipljivije i ništa nije stvarnije i opipljivije korisno od ovog blagoslova. Ovo je naprosto tako sjajno! Svi kažu da vera u boga znači ’dobiti stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći’; ovim se ta izreka ispunjava. Sad počinjem da naslućujem ovaj blagoslov. Ovo je zaista božja blagodat!” Dakle, antihristi nimalo ne brinu o tome da je možda pogrešno to što uzimaju u posed stvari koje pripadaju Božjoj kući, pa ih nemilosrdno uzimaju za sebe. Kako antihristi posmatraju ovu imovinu Božje kuće? Posmatraju je kao javno dobro u svetu nevernika; svi oni su pohlepni, svi hoće da prisvoje stvari Božje kuće, a ipak i dalje veruju da su to blagodat i blagoslovi u kojima zaslužuju da uživaju zbog izvršavanja svojih dužnosti. Osim toga, oni zbog ovoga nikada ne osećaju nikakvo kajanje ni stid, niti prepoznaju sopstvenu rđavost ili nedostatak integriteta. Neki od ovih antihrista čak postaju sve pohlepniji i ambiciozniji. Dok izvršavaju svoju dužnost domaćina, oni nikad ne pomišljaju da bi njihove postupke Bog mogao da prezire niti da bi njihovi postupci mogli da uvrede Boga. Umesto toga, samo nastavljaju da u svojim mislima kalkulišu i upoređuju, razmišljajući: „Ta porodica je služila kao domaćin i dobila te stvari. Ako bih ugostio iste ljude, onda bi te stvari s pravom trebalo da budu moje. Taj domaćin živi u većem komforu od mene, a i bolje se hrani. Kako to da i ja nisam to iskoristio?” Kalkulišu i nadmeću se i za ove stvari. I čim se ukaže prilika, nemilosrdni su i nipošto je neće propustiti. Dakle, kad antihristi izvršavaju dužnost domaćina, oni žude za stvarima i nastoje da prisvoje sve ono što mogu – od tako malih

predmeta kao što je par uložaka za cipele do nečeg tako velikog kao što je neka oprema koju je kupila Božja kuća. Oni koriste mogućnost izvršavanja svojih dužnosti da pronađu svakakve izgovore i načine da stvari uzmu za sebe, prisvajajući imovinu Božje kuće, dok besramno govore da to čine samo kako bi zaštitili imovinu Božje kuće, te da su ove stvari samo ono što su sami zaslužili zbog izvršavanja svojih dužnosti. Ove stvari se događaju među ljudima koji veruju u Boga i koji Ga slede.

Dok izvršavaju svoju dužnost domaćina, antihristi se spolja mogu predstavljati kao da ne žude ni za čim niti da pokušavaju da stvari prisvajaju, odbijajući da prihvate bilo kakvo plaćanje za ugošćavanje braće i sestara, pa kad uoče određene bezvredne predmete brže-bolje će nastojati da se pobrinu da oni budu na sigurnom. Međutim, kad je reč o vrednim stvarima koje pripadaju Božjoj kući, oni ih nipošto neće tek tako ispustiti. Možda će predati nešto što vredi jedan juan, ali ako nešto vredi stotinu juana, hiljadu juana, deset hiljada juana ili je to nešto još vrednije, to će odlučno strpati u svoj novčanik i zadržati za sebe. Za pojedine ljude opasna situacija može nastati na njihovom terenu dok brinu o imovini Božje kuće, a ljudi koji znaju da je oni čuvaju su možda negde pobegli ili su uhapšeni, pa niko osim njih samih za tu imovinu ne zna, kao ni za to da je oni čuvaju – u takvim situacijama se ljudi proveravaju. Oni koji zaista veruju u Boga, koji vole istinu i poseduju bogobojažljivo srce, mogu u svakom trenutku da ostanu odani svojoj dužnosti i neće im pasti na pamet niti će pomisliti da ovu imovinu prisvoje. Međutim, antihristi nisu takvi; oni će razbijati glavu razmišljajući o svakom mogućem načinu da ovu imovinu uzmu za sebe. Čim se ljudima koji znaju da oni čuvaju tu imovinu nešto dogodi, antihristi se u svom srcu potajno raduju i poskakuju od sreće. Bez ikakvog straha, ovu imovinu istoga časa prisvajaju, ne osećajući nikakav samoprekor ni krivicu. Neki antihristi ovu imovinu koriste za sopstvene kućne troškove i njome raspolažu prema svom nahođenju, neki taj novac odmah koriste da kupe stvari koje žele za svoj dom, a neki taj novac čak deponuju direktno na svoj račun u banci i čuvaju ga za sebe. Pa kad braća i sestre krenu da prikupljaju tu imovinu, jesu li antihristi tada u stanju da priznaju šta su učinili? Antihristi to nipošto neće nikada priznati. Cilj njihove vere u Boga i izvršavanja njihove dužnosti je u tome da pribave poželjne stvari, a te poželjne stvari obuhvataju priloge Bogu, imovinu Božje kuće, pa čak i lične stvari braće i sestara. Prema tome, antihristi svoju dužnost izvršavaju uz pohlepu, žudnju i ličnu ambiciju; oni nisu ovde da bi stremili ka istini, da bi prihvatili Božji sud i grdnju niti da bi prihvatili Božje spasenje, već su ovde došli kako bi pribavili svaku moguću korist, sve pogodnosti i svu imovinu. Za ove ljude se može reći da su ispunjeni pohlepom i žudnjom. Kakvu želju imaju u svom srcu? U svom srcu imaju želju za imovinom Božje kuće. Pa se zato, kad izvršavaju dužnost domaćina, oni usredsređuju na to šta Božja kuća za koga kupuje, koliko novca Božja kuća kome daje i kakve velike pogodnosti i koje poželjne stvari određeni ljudi dobijaju od Božje kuće i od braće i sestara za izvršavanje dužnosti domaćina – oni motre na te stvari. Ako se od njih zatraži da ugoste običnu braću i sestre, pri čemu time ne mogu da dobiju ništa poželjno, smisliće svakakve izgovore da to ne moraju da urade. Čim se od njih zatraži da ugoste

nekog starešinu višeg ranga, u njihovom stavu dolazi do zaokreta od 180 stepeni, stav im se menja, skroz su nasmejani i željno iščekuju tog starešinu; ne mogu da dočekaju da ovu „krupnu zverku" koju treba da ugoste pozovu u svoj dom i tog starešinu obožavaju poput boga. Smatraju da je kucnuo njihov čas, da je ovo njihova zlatna koka i da će im, ako propuste ovu priliku, izmaći šansa da se obogate, pa kako bi onda mogli da dozvole da ih ona mimoiđe? Uz pohlepu, žudnju, motiv i nameru da prisvoje imovinu Božje kuće, oni prihvataju ovu dužnost koja može da im donese poželjne stvari – i koji im je krajnji cilj? Da dobro izvrše svoju dužnosti? Da dobro ugoste braću i sestre? Da ponude svoju odanost? Da zadobiju istinu? Ne, nije ništa od toga; oni žele da iskoriste ovu priliku kako bi pribavili poželjne stvari. Oni neće da ugoste obične ljude, ali kad čuju da treba da ugoste starešinu ili delatnika sa statusom, pašće s nogu da to učine, a zatim će smišljati razne izgovore da Božja kuća za njih nabavi svakojake dnevne potrepštine i opremu za domaćinstvo, uz reči: „Starešine ne mogu da budu u jadnim uslovima kad dolaze kod mene da borave. Zar ne treba sve pripremiti kako bi gostoprimstvo bilo prikladno? Mi ne uživamo u stvarima koje obezbeđuje božja kuća; čak i da to radimo, zajedno sa starešinama samo se grejemo na njihovoj svetlosti. Osim toga, ako starešina dođe kod mene, plašim se da neće biti naviknut na hranu koju mi ovde svakodnevno jedemo. Iz dana u dan starešine moraju da rešavaju brojne stvari, pa ako se razbole, zar time ne bismo bili nemarni u svojoj dužnosti domaćina? Prema tome, crkva treba da pripremi tri obroka dnevno za starešine. Moramo za njih da imamo spremne mleko, hleb, jaja i svakakvo povrće, voće, meso i medicinske suplemente." Zar ovo nije divna i obzirna pomisao? Antihristi naglas govore jezikom koji zvuči kao ljudski, no, da li u svom srcu zaista misle na starešine? Koji je tačno njihov skriveni cilj? Cilj im uopšte nije tako jednostavan. Možda su siromašni i ranije nikada nisu jeli fine stvari niti su imali mogućnost da ih vide, pa žele da iskoriste ovu priliku da steknu iskustvo, da žive poput bogataša, da žive životom u kome su sve njihove osnovne potrebe podmirene, da ovu mogućnost iskoriste da se pobrinu za svoje zdravlje, da jedu stvari koje obični ljudi ne mogu da jedu i da uživaju u nekim pogodnostima u kojima obični ljudi ne mogu da uživaju. Zato njihove misli deluju tako uviđavno. Ali šta se krije iza njihove uviđavnosti? Oni žele da spletkare za sopstveno dobro, žele da pribave ove stvari, da ove stvari prigrabe i sasvim sigurno promišljaju o svakom aspektu sopstvenog spletkarenja – to ne bi radili ni za koga drugog. Pa kad ugošćavaju starešinu, ovi antihristi zaista žive dobrim životom. Nakon toga se pitaju: „Divno je ovako živeti, ali meni ove stvari zapravo ne pripadaju. Kad će ove stvari postati moje? Ako se otarasim ovog starešine, u ovim stvarima više neću moći da uživam, ali ako ga se ne rešim, zaista nemam dobru volju da ga i dalje gostim. Nema šanse da bih izvršavao ovu dužnost da nije ovih poželjnih stvari. Svakoga dana moram rano da ustanem i na počinak odlazim kasno, sve vreme sam u stanju straha i moram da ga opslužujem. Trenutno, sve vreme razmišljam da se ovom dužnošću može više izgubiti nego dobiti i da prednosti i zadovoljstva koje iz nje dobijam nisu dovoljni. Šta ću da radim ako taj starešina nastavi da živi ovde na duge

staze? Moraću da smislim način da ga nateram da ode, pa ću u svom domu opet imati mir i spokoj.” Da li ljudi ovako razmišljaju? Da li bi ljudi koji poseduju normalnu ljudskost i koji iskreno izvršavaju svoju dužnost razmišljali na ovaj način? (Ne.) Ovako razmišljaju antihristi. Koliko god da su sjajne poželjne stvari ili pogodnosti koje dobijaju, njihovoj pohlepi i požudi se nikad ne može udovoljiti; nezasiti su, smatraju da nisu ništa dobili i smatraju da izvršavanje ove dužnosti nije posao koji treba da rade. Naprotiv, smatraju da je to dodatna žrtva koju podnose, kao i dodatna cena koju plaćaju. Koliko god stvari da steknu, odnosno kakve god sjajne prednosti da dobiju, smatraju da su na gubitku i da Božja kuća stiče koristi na njihov račun, da braća i sestre stiču koristi na njihov račun, a da oni sami iz toga ne dobijaju ništa poželjno. I kako vreme prolazi, oni smatraju da ove poželjne stvari ne mogu da ih zadovolje i da je njihova pohlepa nezasitna. Recite Mi, kakvu ljudskost poseduju antihristi? Poseduju li uopšte ljudskost? (Ne.) A da li ljudi bez ljudskosti imaju savest? Mogu li da izvršavaju svoju dužnost uz želju da je iskreno obavljaju, kao i uz želju da budu ponizni, da budu iskreni i da se istinski trude? Mogu li da izvršavaju svoju dužnost, ne tražeći da budu plaćeni, ne tražeći nikakvu novčanu naknadu niti nagradu? (Ne mogu.) Zašto ne mogu? Oni nemaju nikakvu svest o savesti i kakve god velike prednosti da dobijaju, smatraju da su one uveliko zaslužene. Zar ovo „uveliko zaslužene” nije nešto o čemu normalni ljudi ne bi ni razmišljali i nešto što im nikada ne bi ni palo na pamet? Možemo li u ovakvoj misli i stavu pronaći ikakav osećaj stida? (Ne.) Da li ljudi bez ikakvog stida poseduju ikakvu ljudskost? Ovim se razotkriva priroda koju antihristi poseduju, a to je priroda bez srama ili bez savesti.

Kakvi su oni ljudi koji ne znaju za stid? Kakvi ljudi među ljudskim rodom ne znaju za stid? (Šizofreničari.) Stid nemaju mentalno oboleli ljudi, oni goli trče ulicom, nesvesni toga da ih svi ljudi gledaju, možda se čak ljudima koji nose odeću smeju i kažu: „Pogledajte samo kako vam je mučno da nosite odeću. Ja ulicom trčim go bez ikakve odeće i osećam se tako slobodno i neukroćeno!” Zar nije takav neko ko nema stida? (Da, jeste.) Tako izgleda kad neko nema stida. Besramni ljudi nemaju nikakvu svest o savesti i mentalno su oboleli; izvlače korist na svačiji račun, žele da prisvoje sve što drugome pripada, njihova pohlepa i požuda nadilaze okvire normalne ljudske racionalnosti – stigli su do tačke da ne mogu da se kontrolišu i nemaju svest o savesti. Mogu li takvi ljudi da zadobiju istinu? Sasvim sigurno ne. Oni streme jedino ka slavi, dobitku, statusu i materijalnim interesima, a istinu nikada ne zadobijaju. Pa, hoće li imati svoje mesto u carstvu nebeskom? Bog takve ljude ne spasava niti ih usavršava. Treba li ove ljude žaliti? (Ne.) Te ljude treba mrzeti; oni su odvratni, gnusni i ogavni. Karakter ovih ljudi ogavan je i nizak; nemaju ni dostojanstva ni srama. Srce im je ispunjeno pohlepom, ambicijom i požudom. Mogućnost izvršavanja svoje dužnosti jedino žele da iskoriste kako bi pokušali da za sebe pribave interese, istinu nipošto ne prihvataju niti stvari rade prema istina-načelima. Kad se Bogu mole, oni i tada traže poželjne stvari, interese i Božje blagoslove. Bogu sebe opisuju kao napaćene duše koje su se žrtvovale i pred Boga dolaze da se mole za ove stvari samo da bi patnju koju su istrpeli i cenu koju su platili iskoristili da s Njim

sklope pogodbu, da od Boga traže blagoslove i nagrade, pa čak i da svoje ruke otvoreno raširе prema Bogu i zatraže materijalni tretman kakav žele. Ono što kad dođu pred Boga izražavaju jesu njihove žalbe, njihov prkos, njihovo nezadovoljstvo, njihove pritužbe i ogorčenost, kao i njihova razočaranost zbog pohlepe i požude kojima nije udovoljeno. Kad Bog vidi ova ispoljavanja, da li ih On voli ili mrzi? (On ih mrzi.) Kad za dobrobit crkve učine neki manji napor, oni odmah dolaze pred Boga da to objave i da traže zaslugu, da Bogu ispričaju o svojim žrtvama i o onome što su posvetili pri izvršavanju raznih dužnosti ili raznih poslova; užasava ih pomisao da Bog za ove stvari neće saznati, da Bog te stvari ne može da vidi, te da će Bog zaboraviti cenu koju su oni platili. Stoga se pred Bogom ovi ljudi posmatraju kao zli i kao besramni. Kad dođu pred Boga da opišu i saopšte cenu koju su platili, da Mu opišu stvari koje žele da dobiju, da svoje ruke raširе prema Njemu i zatraže nagrade koje žele, Bog poručuje: „Odlazite od Mene vi, koji činite bezakonje!" Kakav je Božji stav? „Ljudi poput tebe ne zaslužuju da dođu pred Mene. Gnušam te se i prema tebi osećam odbojnost. Dao sam ti sve što želiš; već si dobio stostruko od onoga što želiš da dobiješ u ovom životu. Šta još hoćeš?" Ono što Bog želi da dâ ljudskom rodu nije prvenstveno materijalne prirode, već On želi da ljudskom rodu daruje istinu, tako da kroz istinu ljudi mogu da postignu spasenje. Međutim, antihristi se drsko protive Božjem delu, ne tragaju za istinom i ne primenjuju istinu. Umesto toga, oni žele da iskoriste mogućnost izvršavanja svoje dužnosti tokom Božjeg dela kako bi za sebe neprimereno stekli poželjne stvari; oni iskorišćavaju postojeće neuređene praznine i u svemu profitiraju na račun drugih, a ipak često smatraju da su na gubitku i da nisu mnogo profitirali. Osim toga, često osećaju da su se previše žrtvovali i da su previše toga posvetili, da njihovi gubici nadilaze njihove dobitke i, povrh toga, često žale zato što su se žrtvovali i smatraju da o stvarima nisu dobro promislili ili da za sebe nisu smislili izlaz. Pa su u svom srcu često ljuti jer ne dobijaju blagovremeno nagrade za svoje žrtve i ujedno su na Boga prepuni pritužbi. U svom srcu, oni se često preračunavaju razmišljajući: „Zar bog nije pravedan? Bog nema miljenike, zar ne? Zar bog nije onaj bog koji ljude blagoslovi? Zar bog ne pamti čovekova dobra dela i sve što je čovek posvetio i koliko se dao? Radi božjeg dela sam napustio svoju porodicu, platio sam cenu i šta dobijam od boga?" Ako njihova pohlepa i požuda ne budu zadovoljeni u kratkom roku, oni postaju negativni i počinju da se žale. Ako im pohlepa i požuda ne budu zadovoljeni na duže staze, u dubini srca počinje da im se nakuplja bes. I koje su posledice tako nakupljenog besa? U svom srcu oni će početi da sumnjaju u Boga i da Ga dovode u pitanje, počeće da osuđuju Božju pravednu narav i počeće čak da sumnjaju u Božju ljubav i suštinu. Ako se taj bes nagomilava duži period, te stvari se pretvaraju u zloćudne tumore i počinju da se šire, pa će oni u svakom trenutku biti u stanju da izdaju Boga. Naročito kad se nađu pred nekim ljudima koji su negativni i slabi i koji imaju relativno nezreo rast, ili pred nekim ljudima koji su sasvim novi u veri, oni će ponekad otkrivati i širiti te negativne emocije, širiti svoje nezadovoljstvo Bogom i huliti na Boga, pa će neke ljude kojima nedostaje razboritosti čak pogrešno usmeravati da sumnjaju u Božju

pravednu narav i Njegovu suštinu. Zar to ne rade antihristi? Pošto nije udovoljeno njihovim ambicijama, željama, stremljenjima i namerama, oni su kadri da rade ove stvari i mogu da proizvedu ovakav stav prema Bogu – kakva je ovo narav? Očito je antihristova narav i sotonska narav.

Kakvu god sitnu patnju da istrpi, odnosno koju god cenu da plati u crkvi, antihrist to ne smatra delom svoje obaveze, da je to dužnost koju stvoreno biće treba da izvršava, već to smatra svojim doprinosom koji Bog treba da upamti. Smatra da ako Bog upamti njegov doprinos, On treba odmah da mu uzvrati, dajući mu blagoslove, obećanja i posebne materijalne usluge i omogućavajući mu da ostvari pogodnosti i stekne određene posebne koristi. Tek tada će antihrist biti zadovoljan. Na koji način antihrist shvata dužnost? On ne smatra da je dužnost obaveza koju stvorena bića treba da preuzmu, niti da je to odgovornost koju su oni koji slede Boga u obavezi da ispune. Umesto toga, on smatra da je obavljanje dužnosti moneta za pregovaranje prilikom poslovanja sa Bogom, nešto što se može razmeniti za Njegove nagrade, kao i način da on zadovolji sopstvene ambicije i želje i stekne blagoslove zbog svoje vere u Boga. On smatra da posedovanje Božje blagodati i blagoslova treba da bude preduslov za izvršavanje njegove dužnosti i da to ljudima pruža istinsku veru u Boga, da će ljudi moći da budu opušteni u izvršavanju svojih dužnost samo ako se Bog postara da oni nemaju nikakvih budućih briga. Takođe smatra da Bog treba da obezbedi sve pogodnosti i povlašćen tretman onima koji izvršavaju svoje dužnosti, te da ljudi treba da uživaju u svim koristima koje obezbeđuje kuća Božja tokom njihovog obavljanja dužnosti. To su stvari koje ljudi treba da dobiju. Tako antihristi razmišljaju u svom srcu. Ovi načini razmišljanja upravo su ugao posmatranja i parola antihrista i predstavljaju njihov stav prema dužnosti. Koliko god da kuća Božja u zajedništvu razgovara u pogledu istine o izvršavanju čovekove dužnosti, stvari koje antihristi gaje u svom srcu nikada se neće promeniti. Oni će se zauvek držati svog gledišta u odnosu na izvršavanje sopstvene dužnosti. U vezi sa ovim ispoljavanjem možemo koristiti jedan izraz – znate li koji je to? On materijalne stvari postavlja iznad svega ostalog; odnosno, stvarno je samo ono što antihristi mogu da drže u svojim rukama, a davanje obećanja je besmisleno. Suština ispoljavanjâ ovih ljudi je materijalistička, zar ne? (Tako je.) Materijalizam je ateizam; za njih postoji samo ono što mogu da vide i da dodirnu, računa se jedino ono što vide, a poriču postojanje svega onoga što ne mogu da vide. Stoga se može utvrditi da je antihristovo znanje o dužnosti i njeno shvatanje definitivno u suprotnosti sa istina-načelima, te da je u potpunosti identično gledištu nevernika; zaista, oni jesu bezvernici. Oni ne veruju u Božje postojanje i ne veruju da su sve Božje reči istina, istiniti put. Veruju da su stvarni jedino slava, dobitak i status, i da se sve čemu streme i u čemu uživaju može steći jedino ljudskim trudom i borbom, kao i cenom koju plaćaju. Po čemu se to razlikuje od gledišta koje poručuje: „Ljudi moraju stvarati sreću svojim sopstvenim rukama”? Nema nikakve razlike. Oni ne veruju da ljudi naposletku stiču istinu i život davanjem sebe i plaćanjem cene kako bi dobro izvršili svoje dužnosti zarad Boga. Takođe ne veruju da

ljudi koji postupaju prema Božjim zahtevima i time počinju da izvršavaju svoju dužnost u skladu s merilom mogu da zadobiju odobravanje i blagoslove Stvoritelja. To pokazuje da oni ne veruju u Božje obećanje ljudskom rodu niti u Božje blagoslove. Ne veruju u činjenicu Božje suverenosti nad svime, pa stoga ne poseduju istinsku veru. Oni jedino veruju u sledeće: „Izvršavam svoju dužnost, pa treba da uživam u posebnom tretmanu kuće božje i u materijalnim blagoslovima. Kuća božja treba da mi obezbedi sve materijalne povlastice i uživanje. To bi bilo realno." Takav je antihristov način razmišljanja, kao i njegovo gledište. On ne veruje da su Božja obećanja verna, niti veruje u činjenicu da zadobijanjem istine čovek stiče život i da je blagosloven od Boga. Kad je reč o izvršavanju sopstvene dužnosti, antihrist naprosto ne traga za istinom, istinu ne prihvata, a još manje priznaje ovu istinu: to što je čovek u stanju da obavlja dužnost stvorenog bića predstavlja najveći Božji blagoslov i nešto što će biti upamćeno od Boga, da tokom ovog procesa čovek može da zadobije istinu i da naposletku bude spasen od Boga – ovo je najveće obećanje koje je Bog dao čoveku. Ako veruješ u obećanja koja ti je Bog dao i ta obećanja možeš da prihvatiš, tad imaš istinsku veru u Boga. Kako se osećaju antihristi i bezvernici kad čuju ove reči? (Ne veruju u ono što Bog kaže i smatraju da je to obmana.) Smatraju da ovim rečima koje izgovara, Bog samo pothranjuje ljudske iluzije kako bi neke glupe i pritupe budale naterao da služe Bogu, a zatim da ih izbaci kad njihovo služenje bude završeno. Oni razmišljaju: „Da zadobijem istinu? Ha! Ko može da vidi šta je istina? Ko može da dodirne ono što su božja obećanja? Ko ih je primio? Božja obećanja nisu realna; jedino su realni sticanje slave i dobitka i uživanje u koristima statusa; realni su jedino težnja ka slavi i dobitku i uživanje u koristima statusa. Već godinama slušam o obećanjima koja bog daje čoveku i o istini koju čoveku pruža i nisam se nimalo promenio, nisam stekao nikakvu korist, a još manje su mi ove stvari omogućile da živim uzvišenim životom sa statusom. Iako neki ljudi svedoče o tome da su zadobili istinu, da su se promenili i da su dobili božje blagoslove, i dalje izgledaju tako obično, svi su normalni ljudi, pa kako onda mogu da dobiju božje blagoslove i da uđu u carstvo nebesko?" Antihristi smatraju da su najrealnije one stvari koje mogu da dohvate i pribave sopstvenim rukama. Zar to nije gledište bezvernikâ? Sasvim sigurno jeste. Prema tome, kad uđu u crkvu, ovi antihristi na sve gledaju sa podozrenjem, stalno razmišljaju gde mogu da ostvare neku korist, koju priliku mogu da iskoriste da prigrabe neku pogodnost i da dobiju veće praktične koristi po osnovu svoje vere u Boga – u svojim mislima često kalkulišu o ovim stvarima. Imaju osećaj da jedino sticanjem slave, dobitka i statusa mogu da dobiju svaku moguću korist, pa stoga biraju da streme ka statusu i posvete se isključivo težnji za tim stvarima. Oni nikada ne razmišljaju o istini niti tragaju za Božjim namerama, Božje reči jedu i piju samo da bi utešili svoje srce i ispunili prazninu, a ne da bi stremili ka istini. Ako u bilo kom trenutku od antihrista zatražiš da otpusti svoju pohlepu i želje, da se sasvim odrekne svog stremljenja ka slavi, dobitku i statusu, i da odustane od ovih koristi koje želi po osnovu svoje vere u Boga, on to neće moći da učini. Ako ga budeš terao da te stvari otpusti, osećaće se kao da pokušavaš da mu oguliš kožu ili

pokidaš tetivu; bez ovih stvari, on se oseća kao da mu je srce oduzeto, kao da je izgubio dušu, a bez tih ambicija i želja oseća se kao da nema nade za svoju veru u Boga i da život gubi smisao. U njegovim očima, oni koji se daju, posvećuju i plaćaju cenu samo zarad svoje dužnosti, koji ne tragaju za ličnim koristima, svi redom su budale. Načelo za ovozemaljsko ophođenje koje antihristi usvajaju glasi: „Spasavaj se ko može, a poslednjeg neka đavo nosi." Oni razmišljaju: „Kako ljudi mogu da ne razmišljaju o sebi? Kako ljudi mogu da ne teže sopstvenoj koristi?" U svom srcu preziru one koji od svega odustaju i iskreno se daju za Boga, preziru one koji odano izvršavaju svoju dužnost i koji u pogledu sopstvenog materijalnog života žive veoma skromno i jednostavno, i preziru one koji zbog vere u Boga i obavljanja dužnosti bivaju progonjeni i koji zbog toga ne mogu da se vrate kući. Tim ljudima se često u svom srcu podsmevaju, uz reči: „Zbog svoje vere u boga ostali ste bez kuće. Ne možete da budete sa svojom porodicom i u životu jedva sastavljate kraj sa krajem – tako ste glupi! Šta god da neki čovek radi, uključujući i njegovu veru u boga, on mora da usvoji načelo za ovozemaljsko ophođenje: ne sme da pretrpi baš nikakav gubitak. Mora da bude u stanju da vidi i dodirne božja obećanja i blagoslove, a jedini odgovarajući stav koji treba usvojiti glasi: ne puštaju sokola dok ne vide zeca. Tako ste glupi! Pogledajte mene. Ja ujedno verujem u boga i stremim ka slavi, dobitku i statusu. Uživam u svakom dobrom tretmanu božje kuće, a mogu i da zadobijem blagoslove u budućnosti. Ne moram da trpim nikakvu patnju, a blagoslovi koje dobijem biće veći od vaših. Ne plaćam cenu poput vas, koji odustajete od svoje porodice i posla i niste u mogućnosti da se vratite kući, bez ikakve sigurnosti da li ćete moći da dobijete ikakve blagoslove u budućnosti." Kakva su stvorenja ovi ljudi? Oni ne streme ka istini, oni iskreno ne izvršavaju svoju dužnost, a ipak preziru one koji streme ka istini i koji odustaju od porodice i posla, podnose patnju i plaćaju cenu zarad izvršavanja svoje dužnosti, ostvarujući Božji nalog i sledeći Božju volju. Ima li mnogo ovakvih ljudi? (Da.) Ima ih po nekoliko u svakoj crkvi. Jesu li ovi ljudi istinski vernici u Boga? Mogu li da budu spaseni? (Ne.) Oni nisu istinski vernici u Boga, a još manje je moguće da budu spaseni.

Sa kakvim god problemom da se antihristi suočavaju, odnosno ma šta da rade, oni prvo ne pomišljaju na to da li mogu da zadobiju istinu i postignu spasenje, već razmišljaju o svim svojim telesnim koristima. U njihovom srcu, sve koristi povezane sa njihovim telom zauzimaju najvažnije mesto, najviše mesto, vrhovno mesto. U svom srcu, oni nikada ne vode računa o Božjim namerama, nikada ne uzimaju u obzir Božje delo, a još manje razmatraju koju dužnost čovek treba da obavlja. Koliko god da Bog ljudima nalaže da svoju dužnost obavljaju u skladu s merilom, koliko god da Bog od ljudi zahteva da budu stvorena bića u skladu s merilom, antihristi su prema tome potpuno ravnodušni. Koje god metode da Bog usvoji, odnosno koje god reči da Bog izgovori, On ne može da pokrene ove ljude i time ih natera da promene svoje planove i odreknu se svoje pohlepe i svojih želja. I po nazivu i činjenično, ovi ljudi su materijalisti i bezvernici među antihristima. Dakle, mogu li se ovi ljudi smatrati talogom u redovima antihrista? (Da, jer neki antihristi, ipak, mogu donekle da služe zarad statusa, dok ovi ljudi nisu čak voljni ni da služe.) Tako

je. Ovi ljudi žele koristi, po ceo dan od koristi ne odvajaju pogled i samo o njima razmišljaju, i sve što čine vrti se oko koristi. Neki ljudi izvršavaju dužnost domaćina, pa kad im ponestane jaja, pirinča ili brašna, oni istoga časa poručuju crkvi da nekog pošalje da kupi te stvari. Sami ništa ne kupuju; kao da pre početka izvršavanja dužnosti domaćina te stvari u svojoj kući nisu nikada jeli. Sve te stvari su nekada sami kupovali, ali čim počnu da vrše ovu dužnost, kreću da smišljaju izgovore, da se osećaju ispravno i samouvereno i postaju uterivači dugova, poverenici Božje kuće, kao da im Božja kuća nešto duguje – takvi ljudi nisu dobri.

Boravio sam u nekim domaćinskim kućama u kontinentalnoj Kini i pojedina braća i sestre su posedovali fantastičnu ljudskost. Čak i ako su verovali svega dve ili tri godine i nisu razumeli previše istine, svejedno su iskreno izvršavali svoju dužnost domaćina. Kad bi Božja kuća nastojala da im dâ novac, oni bi ga odbijali; šta god da su im braća i sestre davali, oni bi zauzvrat davali novac i pažljivo bi čuvali sve što pripada Božjoj kući; ako nešto što je Božja kuća kupila ne bi bilo potrošeno, oni bi Božjoj kući davali čak i novčanu protivvrednost te stvari. Neki koji su bili boljeg imovinskog stanja bili su dragovoljni domaćini i ne bi uzeli ni dinara koji je davala Božja kuća. Neki ljudi nisu bili dobrostojeći, ali čak ni oni nisu hteli da uzmu nikakav novac koji je davala Božja kuća. Šta god da su crkva ili braća i sestre dali njihovoj kući na korišćenje za potrebe ugošćavanja, ništa od toga ne bi proneverili. Da li je to bilo zato što shvataju istinu? Ne, to je bilo pitanje karaktera. Povrh toga, i što je još važnije, oni su bili istinski vernici, pa su, posedujući dobar karakter, mogli to da učine, inače to ne bi bili u stanju. Bio sam u nekim domaćinskim kućama u kojima su Mi domaćini iznosili svoje najbolje prekrivače i ćebad, a Ja sam im govorio: „Ovi su sasvim novi i nekorišćeni. Vratite ih u pakovanje, neću ih koristiti.” Bili su uporni u tome da ih ipak koristim. Zatim je bilo nekoliko domaćina koji su za Moje potrebe kupili sve nove stvari, a Ja sam im govorio: „Nemojte kupovati nove stvari, to je takvo rasipanje novca. Koristiću ono što imate ovde. Nemojte da trošite novac. Gde god da idem, ljudima ne savetujem da kupuju ovo ili ono. Nije nužno da se uvek koriste nove stvari.” Neki ljudi su, ipak, bili uporni da taj novac potroše. Bilo je takođe i nekih domaćina koji bi za obroke napravili puno jela. Pošto nisu znali šta volim da jedem, napravili bi puno jela tako da mogu da biram, jer da su napravili premalo bili bi zabrinuti da se neću dobro najesti. Ima mnogo i takvih ljudi. Međutim, neki domaćini su drugačiji. Kad sam boravio kod tih domaćina, oni su za Mene nasumično nabavljali neke dnevne potrepštine tek da se kaže da su ih nabavili, sastojci koje su koristili u kuvanju bili su samo oni koje su im doneli braća i sestre, a kad je trebalo da se ode i kupi još, ispružili bi ruku pred Mene i tražili novac. Zatim je bilo još nekih domaćina u čijim domovima sam ostavio neke lične stvari na čuvanje. U vreme kad nisam bio tamo, domaćini su zabadali nos u fioku i neke od tih stvari su nestale. Svi oni veruju u Boga i svi oni izvršavaju dužnost domaćina, ipak, postoji li među njima suštinska razlika? Neki koji veruju u Boga kadri su da učine takve stvari – je li to nešto što ljudi rade? To rade pljačkaši, razbojnici, zlikovci i bitange. Da li su istinski vernici u stanju da čine takve

stvari? Ako ti istinski vernik nešto čuva, ma koliko dugo da si odsutan, čak i ako to bude osam ili deset godina, on će ti to sve vreme čuvati; neće to dodirivati, neće to gledati niti će po tome preturati. Međutim, u slučaju nekih domaćina, ako nešto ostaviš u njihovom domu, oni će to otvoriti i pogledati čim ti vide leđa. Po čemu preturaju? Preturaju po tvojoj torbi da ustanove ima li u njoj nečega vrednog, poput nakita, mobilnog telefona ili novca – preturaju po svim tim stvarima. Po čemu neke žene imaju običaj da preturaju? Žele da vide da li imaš neku lepu odeću. I kad su sve to ispregledale, pomisle: „O, pa ova odeća je tako lepa. Isprobaću je." Recite Mi, zar se ove stvari ne događaju? (Događaju se.) Kako znaš? Jeste li primetili da se to dešava? Kad kažem da se te stvari događaju, za to imam čvrst dokaz. Jedne godine, krajem jeseni, ostavio sam neke stvari u jednoj domaćinskoj porodici. Jednoga dana, iznenada sam pomislio kako bih neke od tih stvari mogao da obučem i planirao sam da odem da ih uzmem, pa sam otišao u tu domaćinsku porodicu. Pogodite šta se dogodilo. Kad sam ušao u kuću, starija domaćica je tamo isprobavala Moj vuneni kaput. Slučajno se dogodilo da sam to video, pa sam je upitao: „Šta to radiš?" Bila je zatečena. Nije ni zamišljala takvu slučajnost da bih Ja mogao da vidim šta ona radi, pa joj je bilo neprijatno. Međutim, takvi ljudi su pravi tvrdokošci, pa se ona u trenutku snašla: „Zar ne misliš da mi tvoj vuneni kaput savršeno pristaje?" Odgovorio sam joj: „To je Moj kaput. Ako ga ti nosiš, Ja ne mogu da ga nosim." Odvratila je: „Evo ti, ne želim ga." Odgovorio sam joj: „Zašto ga onda isprobavaš ako ga ne želiš? Zar ormar nije bilo zaključan?" Na to će ona: „Danas nisam imala nikakva pametnija posla, pa sam ga izvadila da ga pogledam." Rekao sam joj: „To nije tvoje, pa nije trebalo to ni da diraš." Ovo je primer nečega što se zaista desilo. Ne znam koja joj je bila namera kad je to radila. Recite Mi, da li je neko ovakav osoba koja veruje u Boga? Treba li da ga smatram vernikom u Boga i članom Božje porodice? (Ne.) On nije vredan da bude Božji sledbenik, jedan je od pripadnika Sotonine bande, bez stida je, bez savesti ili razuma, bez imalo ljudskosti – on je nitkov. Hoće li Bog spasti takve ljude? Takvi ljudi nemaju elementarni integritet i dostojanstvo, kao ni elementarno poštovanje prema Bogu – Bog nikako ne može da ih spase. Istina koju Bog govori i život koji On pruža čoveku takvim ljudima nisu obezbeđeni; ti ljudi nisu pripadnici Božje porodice, već su bezvernici izvan Božje kuće i pripadaju đavolima. Osim što imaju priroda-suštinu antihrista koja ne voli istinu i prema istini ima odbojnost i karakter im je neverovatno nizak i ogavan, pa su takvi ljudi odvratni, dostojni prezira i gnusni. I sama ispoljavanja ovih ljudi koji proneveravaju imovinu Božje kuće, o čemu smo upravo govorili, dovoljna su da pokažu da, bez obzira na dužnost koju izvršavaju, ovi se ljudi nikada istinski ne daju i nikada to ne rade iskreno. Umesto toga, oni imaju sopstvene planove, pohlepu i želje, hitaju u potrazi za koristima, a ne da zadobiju istinu. Prema tome, kako god da se to posmatra, za Boga, ljudskost takvih ljudi nije u skladu s merilom. Dakle, recite Mi, da li smatrate da je ljudskost takvih ljudi u skladu s merilom i da li ih smatrate dobrim ljudima? (Ne.) I vi prezirete takve ljude, zar ne? (Tako je.) Kad neki ljudi čuju da je Božja kuća nešto kupila, oni žele svoj udeo u tome, a kad vide da braća i sestre doniraju odeću,

bez obzira na to da li zaslužuju da je dobiju, odnosno da li treba da je dobiju, oni pokušavaju da je se dokopaju, stupaju u akciju preduzimljivije od svih drugih; kad čuju da Božja kuća ima neki posao koji treba izvršiti ili da ima nekih prljavih ili napornih poslova koje treba obaviti, odmah se sakriju i nigde ih nema. Takvi ljudi su lukavi i prepredeni, lošeg su karaktera – dostojni su prezira, gnusni su i odvratni!

Korišćenje raznih ispoljavanjâ antihrista u njihovom proneveravanju imovine Božje kuće kako bismo detaljno analizirali njihovu zainteresovanost za sopstvene koristi u svakom pogledu, omogućava nam da uočimo da su ovi ljudi bezvernici, materijalisti, da su ljudi niskog i inferiornog karaktera dostojnog prezira, da su gnusni i da nisu predmeti koje će Bog spasti. Definiciju takvih ljudi ne treba podizati na nivo toga da imaju odbojnost prema istini; možemo ih prozreti već u smislu njihove ljudskosti i karaktera, pa nema potrebe tu definiciju podizati tako visoko u smislu povezanosti sa istinom. Prema tome, bilo da se nađu u Božjoj kući ili u nekoj grupi ljudi, takvi ljudi treba uvek da budu najniži i od onih kojima ponajviše nedostaje karakter. Naravno, ako ćemo ih odmeravati u Božjoj kući korišćenjem istine, oni tad deluju još bednije i dostojnije prezira. Imate li još neke primere ovog ispoljavanja koje antihristi pokazuju? (Jedan antihrist se bavio poslom štampanja knjiga za Božju kuću i proneverio je stotine hiljada juana Božjih prinosa kroz lažno književnje. Nakon što je protiv njega sprovedena istraga, ustanovljeno je da je, pre nego što je ovu dužnost počeo da izvršava, njegova porodica imala vrlo malo novca, a da je nakon započinjanja te dužnosti on kupio kuću i auto, ali se te stvari na osnovu računa nisu mogle otkriti. Svi članovi njegove porodice bili su zaista podmukli, pa se ti prinosi nisu mogli povratiti.) Zar starešine i delatnici nisu snosili neposrednu odgovornost za ovaj događaj? (Jesu. Kasnije, kad su na videlo izašle pojedinosti, otkriveno je da starešine i delatnici koji su u to vreme bili odgovorni nisu nikada proveravali račune kojima je upravljao ovaj antihrist. Zanemarivali su svoju odgovornost, pa je ova situacija nastala usled njihove neodgovornosti. Oni su sasvim sigurno bili neposredno odgovorni.) Dakle, treba li njihovi prestupi da budu evidentirani u Božjoj evidenciji? (Da.) Kako su sa ovim ljudima postupili nakon toga? (Neki su uklonjeni i izbačeni, a neki otplaćuju ukradene prinose.) Ovo je prikladan način da se s njima postupi. Starešine i delatnici su zanemarili svoju dužnost i po ovom pitanju nisu ispunjavali svoje nadzorne dužnosti. Konkretno, upotrebili su pogrešnu osobu i nisu se nimalo potrudili da na ovu osobu motre i nadziru je, nisu mogli da na vreme otkriju probleme kod osobe koju su koristili, pa su nastale ozbiljne posledice koje su dovele do toga da Božji prinosi i imovina Božje kuće pretrpe značajne gubitke; bila je to odgovornost svih ovih ljudi koji su bili neposredno odgovorni i sve njihove prestupe treba evidentirati. Bila je to štetna posledica koju su sami sebi izazvali ne upotrebljavajući pravu osobu za taj posao, što je prouzrokovalo da Božja kuća pretrpi gubitak, da bi na kraju cena bila plaćena Božjim prinosima. Recite Mi, da li su antihristi uvek pohlepni ili se te zle ideje kod njih javljaju samo kad ugledaju nešto vredno? (Oni su uvek pohlepni.) Upravo zato, kad se družite i komunicirate s takvim ljudima, u svakom slučaju možete

da otkrijete njihovu pohlepu i želje. Ovu posledicu je izazvala neodgovornost starešina i delatnika, koji nisu razaznavali ljude, nisu ih jasno sagledavali i pogrešno su ih koristili, pa je odgovornost u velikoj meri pala na njih i zasluženo su izbačeni.

Ranije smo u zajedništvu razgovarali o glavnim aspektima prirode antihrista, njihove suštine, naravi i puta kojim idu. Ono o čemu danas razgovaramo i što raščlanjujemo jesu ispoljavanja u domenu ljudskosti antihrista, a to je povezano sa stvarnim životom. Iako je ovo manje važan aspekt, on ljudima ipak može pomoći da prepoznaju određena ispoljavanja antihrista; ovo su ujedno određene očite karakteristike, znaci i simboli antihrista. Na primer, antihrist voli status, slavu, dobitak i uticaj, veoma je sebičan, dostojan je prezira, podmukao i ne voli istinu, pa kakvi su njegova ljudskost i karakter? Neki kažu: „Iako neki antihristi vole ugled i status, ipak imaju častan i plemenit karakter i poseduju savest i razum." Da li je to tačno? (Ne, nije.) Zašto nije? Hajde da ne govorimo o tome kakvu narav-suštinu imaju antihristi; pogledajte prvo njihovu ljudskost i karakter. Oni zasigurno nisu dobri ljudi, nisu ljudi sa dostojanstvom, savešću ili plemenitim integritetom, a još manje su ljudi koji vole istinu. Mogu li ljudi sa takvom ljudskošću da slede pravi put? Svakako da ne mogu, jer njihov karakter ne poseduje suštinu koja sledi pravi put, pa ti ljudi ne mogu nipošto da vole istinu, a još manje mogu da je prihvate. Sudeći prema nameri i stavu uz koje antihristi izvršavaju svoju dužnost, karakter i ljudskost antihrista ljude navode da ih odbijaju i da prema njima osećaju odbojnost, a povrh toga, Bog ih se gnuša i odbacuje ih. Ma koju dužnost da izvršavaju, uvek to rade s ciljem da pronevere imovinu Božje kuće i da od Njega traže nagrade, novac, razne stvari i koristi. Kao kakve ljude ih Bog posmatra? Ti ljudi sasvim sigurno nisu dobri ljudi. Prema tome, u Božjim očima, kako On tačno definiše takve ljude? Koji naziv dodeljuje tim ljudima? U Bibliji postoji zabeležena priča iz Doba blagodati: Juda je često krao iz vreće s novcem, pa ga je na kraju Bog koristio da izvrši uslugu, da izda Gospoda Isusa. Gospod Isus je bio prikovan za krst, a Juda, koji je odigrao ulogu izdaje svog Gospoda i prijatelja, umro je tako što se raspukao po sredini i prosula mu se utroba. Prema tome, ovi ljudi koji proneveravaju imovinu Božje kuće i kradu prinose date Bogu, u Božjim očima su svi Jude, što implicira da Bog te ljude naziva Judama. Iako ovi antihristi koji se sada osuđuju kao Jude ne rade stvari poput izdaje svog Gospoda i prijatelja kao što je to učinio Juda, njihova priroda-suština je ista. Šta im je zajedničko? Oni iskorišćavaju svoj položaj i mogućnost izvršavanja svoje dužnosti kako bi krali i proneveravali imovinu Božje kuće. Zato Bog ove ljude naziva Judama i oni su u istom rangu sa Judom koji je izdao svog Gospoda i prijatelje. Odnosno, ovi antihristi koji pronevere i otmu imovinu Božje kuće su pandan Judi koji je izdao svog Gospoda i prijatelje, pa se lako može pretpostaviti kakav ishod čeka takve ljude.

2. Korišćenje braće i sestara da im služe i da rade za njih

Koristi koje antihristi nastoje da dobiju pri izvršavanju sopstvene dužnosti nisu ograničene samo na ono o čemu smo već razgovarali – novac, materijalne predmete,

hranu i upotrebne stvari – obim tih koristi je veoma veliki. Na primer, kad antihristi izvršavaju dužnost, oni u ime izvršavanja te dužnosti iskorišćavaju braću i sestre, navodeći braću i sestre da im služe i da rade za njih i izdajući im naredbe – zar to nije korist koju antihristi nastoje da dobiju? (Jeste.) Neki ljudi, pre nego što postanu crkvene starešine, kod svoje kuće uvek sve rade sami i deluje kao da nemaju nikakvih ambicija niti loših namera. Međutim, kad budu izabrani za crkvene starešine i steknu status, da li i dalje sve rade sami? Čim steknu status smatraju da su drugačiji, da u Božjoj kući treba da imaju poseban tretman i da moraju da nauče kako da upregnu „moć masa" kako bi zajednički ostvarili svoju sopstvenu „dužnost"; svaki posao u njihovom domu postaje posao koji spada u delokrug crkve, pa svoje kućne poslove i svakodnevne zadatke raspodeljuju braći i sestrama. Na primer, kad u njihovoj kući postoji neki posao koji treba da se obavi, oni braći i sestrama kažu: „Ovih poslednjih nekoliko dana sam baš zauzet crkvenim poslom. Da li neko od vas ima vremena da mi pomogne oko nekog posla?" Troje ili petoro ljudi se dobrovoljno javi i posle nekog vremena taj posao je završen. Te starešine razmišljaju: „Uz mnogo ruku posao je očas posla gotov. Dobro je biti starešina, dovoljno je samo da nešto kažem i ta stvar je završena. Kad ubuduće kod kuće budem imao neki posao koji treba da se obavi, pozvaću braću i sestre da mi pomognu." I tako to i dalje ide, oni ne završavaju veliki deo posla crkvenog starešine, ali zato u velikoj meri ljude organizuju da odlaze da rade za njihovu sopstvenu kuću, pa čak i to uvršćuju u raspored – koliko su samo „zauzete" te crkvene starešine! Dok nisu postali crkvene starešine, nikada kod svoje kuće nisu imali toliko posla, da bi se najednom, čim su postali starešine, stvorilo mnogo više poslova koji se kod kuće moraju obaviti. Neka braća i sestre za njih sade useve, neki im zalivaju zemlju, neki im sade povrće, neki pleve, neki stavljaju đubrivo, a neki im pomažu prodajući njihovo povrće i predajući im zatim sav novac od prodaje, ne zadržavajući pritom ni dinara za sebe. Nakon što postanu crkvene starešine, njihov kućni život cveta; šta god da oni rade, ljudi ih uvek podržavaju i pomažu im i svaka njihova reč je veoma delotvorna. Osećaju se tako srećno i zadovoljno i sve više razmišljaju: „Ovo zvanje crkvenog starešine je sjajno i zaista je fantastično posedovati status. Ako mi kod kuće ikada ponestane hrane, treba samo to da pomenem i ljudi će mi dati hranu, pa za to čak neće želeti ni da uzmu novac. Kako je ovo samo udoban život! Bog me zbog moje vere zaista blagosilja. Ovo je veliki blagoslov i zaista je božja blagodat! Bog je tako sjajan; hvala bogu!" Kad god neko završi služenje tim starešinama ili te starešine završe sa izdavanjem naredbi, oni uvek „zahvaljuju bogu" i „prihvataju to od boga". Ove beznačajne crkvene starešine mogu u toj meri da koriste svoj položaj – da li biste vi to mogli? Da li biste bili u stanju da učinite nešto slično? Zašto se ljudi nadmeću da postanu starešine? Zašto se nadmeću za status? Da nema nikakvih pogodnosti koje bi se time dobile, da li bi se iko nadmetao za status? Da status za koji se nadmeću znači da se treba naprezati i da treba raditi poput teglećeg konja, niko ne bi mario. Upravo zato što se po osnovu statusa mogu zadobiti mnoge pogodnosti, ljudi se upinju iz petnih žila da ga dograbe i za njega se nadmeću. To što su beznačajne

crkvene starešine donosi im tako velike koristi, tako velike pogodnosti i toliko prednosti u njihovom životu – kakva se osoba ovako ponaša? Da li je to neko ko stremi ka istini? Je li to neko sa ljudskošću i savešću? Je li to neko sa bogobojažljivim srcem? (Ne.) Taj čovek smatra da ulogu crkvenog starešine obavlja za sve i za Božju kuću i o njoj ne razmišlja kao o dužnosti. Smatra da se svaki posao koji kao crkveni starešina radi izvršava na temelju činjenice da on žrtvuje svoj kućni život, pa braća i sestre treba da mu nadomeste cenu koju plaća. Ako nema vremena da izvršava kućne poslove, onda braća i sestre treba da mu pomognu da ih završi; ako nema vremena da radi u polju, onda braća i sestre treba da se pojave u njegovom polju i da za njega urade taj posao kao da im je to obaveza. Šta god bilo to čega se on odrekao kako bi bio crkveni starešina, braća i sestre treba to dvostruko da mu nadomeste. Ovo su neke od stvari za koje antihristi, dok izvršavaju svoju dužnost, koriste braću i sestre da im služe i koje braći i sestrama naređuju da ih obave za potrebe njihovog ličnog života. Čim postane starešina, antihrist nipošto neće dozvoliti da ga takva prilika mimoiđe i neće samo sedeti skrštenih ruku i posmatrati kako mu ove pogodnosti izmiču. Umesto toga, učiniće upravo suprotno: iskoristiće svaki trenutak i dograbiće svaku priliku da braću i sestre iskoristi da za njega rade i da ih natera da za njega dirinče poput teglećih životinja. On iskorišćava glupost i poštenje braće i sestara, pa čak iskorišćava mentalitet braće i sestara koji za Boga dobrovoljno izvršavaju svoje dužnosti i plaćaju cenu, kako bi ih naterao da mu služe. U međuvremenu, on se ujedno pretvara da su neke reči istina i koristi ih da obrazuje braću i sestre, tako da usvoje ovu ideju: i starešine su ljudi, i starešine imaju porodice, i starešine moraju da žive svoj život, pa ako starešina nema vremena da se bavi svojim kućnim stvarima, onda braća i sestre te stvari treba da posmatraju kao sopstvene dužnosti; starešina od njih ne treba da traži da te stvari izvršavaju, već oni treba aktivno i dobrovoljno da rade te stvari koje starešina ne može da uradi. Pod takvom vrstom opčinjenosti i navođenja, mnoga braća i sestre dragovoljno služe ovim starešinama. To je cilj koji antihristi žele da postignu kad se dokopaju vlasti i statusa, i to je jedan od zadataka koje žele da obavljaju i jedna od koristi kojoj žele da teže kad se dokopaju vlasti i statusa. Ima li mnogo ovakvih ljudi? (Da.) Ti ljudi su Sotone. Ljudi koji su bez istine i koji ne idu pravim putem kadri su da čine takve stvari, čak i ako steknu samo trunčicu statusa – treba li ove ljude žaliti? Šta mislite o njihovom karakteru? Imaju li imalo savesti ili razuma?

U pojedinim crkvama postoje braća i sestre koji obično ne borave u sopstvenim domovima, već umesto toga u dugom vremenskom periodu borave u kući svog crkvenog starešine. Zašto tako dugo borave u kući svog starešine? Zato što je tom starešini, otkako je preuzeo položaj „starešine”, potreban dugoročni kućepazitelj. Taj starešina bira sestru, a ova sestra postaje namenska domaćica u kući tog starešine. Ova sestra postaje domaćica, pa šta onda postaje njena dužnost? Ona ne obavlja posao koji joj sleduje niti posao povezan sa crkvom, već umesto toga opslužuje sve generacije u starešininoj porodici u njihovom svakodnevnom životu i smatra da je sasvim opravdano

da ona brine o kućnim poslovima za tog starešinu i o tome nema nikakve pritužbe niti predstave. Ko je ovde tačno problem? Koliko god posla ima da obavi, odnosno koliko god ljudi da predvodi, da li je crkveni starešina zaista toliko zauzet? Zar zaista ne može da se snađe u svom svakodnevnom životu? Čak i da ne može, to je njegova lična stvar. Kakve to veze ima sa bilo kim drugim? Ako su braća i sestre nepažljivi ili besposleni, takve starešine se prema njima ružno ophode i to iskorišćavaju da sa njima „u zajedništvu razgovaraju o istini", pa zbog toga braća i sestre budu orezani – šta se ovde dešava? Kad se posteljina u njihovom domu isprlja, braća i sestre moraju da je peru, kad im je kuća neuredna, braća i sestre moraju da je pospreme, a kad dođe vreme obroka, braća i sestre moraju da kuvaju; te starešine postaju gotovani i tako se ponašaju kao starešine. Kad takvi ljudi imaju ova ispoljavanja i ovakvu ljudskost, da li su u stanju da streme ka istini? (Ne.) Zašto nisu? (Takvim ljudima nedostaje previše ljudskosti i previše su ogavni. Naprosto neće biti zainteresovani za istinu.) Ako neće biti zainteresovani za istinu, zašto postaju starešine? (To rade kako bi stremili ka ugledu i statusu i kako bi sebe pokazivali.) Ne možete to jasno da objasnite, zar ne? Kakvi su to ljudi koji su u stanju da iskorišćavaju braću i sestre navodeći ih da za njih rade i služe im? Nije li ovo jedna od očitih odlika antihrista? Da u svemu tragaju za sopstvenim koristima, da brinu samo o sopstvenom dobitku i gubitku i da ne razmišljaju o tome da li je takvo postupanje usklađeno sa istinom, ima li u njemu ljudskosti, da li ono udovoljava Bogu, mogu li braća i sestre da iz njega izvuku ikakvu korist ili pouku – oni te stvari ne razmatraju, već razmišljaju samo o sopstvenom dobitku i gubitku i da li mogu da pribave opipljive koristi. Ovo je put koji slede antihristi i to predstavlja karakter antihrista. Ovo je jedan tip ljudi koji poseduju status. Neki ljudi nemaju nikakav status i izvršavaju obične dužnosti, ali čim steknu određene kvalifikacije, i oni žele da im drugi služe. Neki ljudi izvršavaju nekoliko rizičnih dužnosti i takođe žele da drugima naređuju da im služe. Ima i nekih koji izvršavaju posebne dužnosti i koji svoje dužnosti smatraju osnovnim uslovom, adutom za pregovore i svojevrsnim kapitalom kojima braću i sestre mogu naterati da im služe. Na primer, neki ljudi vladaju posebnim profesionalnim veštinama koje drugi nisu naučili ili shvatili. Kad u Božjoj kući počnu da izvršavaju dužnost povezanu sa tim profesionalnim veštinama, oni smatraju da su drugačiji od drugih ljudi, da su postavljeni na važnu poziciju u Božjoj kući, da su sada u gornjim ešalonima, i naročito smatraju da im se vrednost udvostručila i da su ugledni. Shodno tome, oni smatraju da postoje određeni zadaci koje ne moraju oni sami da urade, da je sasvim prirodno da drugima narede da im služe bez ikakve naknade kad je reč o takvim svakodnevnim zadacima kao što je donošenje hrane i pranje veša. Ima čak i nekih koji pod izgovorom da su zauzeti svojom dužnošću teraju braću ili sestre da za njih urade ovo ili ono. Osim stvari koje zaista moraju oni sami da urade, za sve ostalo za šta mogu druge da nateraju da im služe ili da drugima naređuju da obave, oni druge ljude na to primoravaju. Zašto je to tako? Oni razmišljaju: „Imam kapital, ugledan sam, ja sam redak talenat u božjoj kući, izvršavam posebnu dužnost i glavni sam primalac negovanja od strane božje kuće. Niko

od vas nije tako dobar kao ja, svi ste na nižem nivou od mene. Božjoj kući mogu posebno da doprinesem, a vi ne možete. Stoga, vi treba da mi služite." Nisu li ovo prekomerni i bestidni zahtevi? Svako u svom srcu ima ove zahteve, s tim da antihristi, naravno, nemilosrdno i besramno te stvari zahtevaju još i više, i ma koliko s njima u zajedništvu razgovarali o istini, oni od njih neće odustati. I obični ljudi poseduju ova ispoljavanja antihrista, pa ako imaju neki sitan talenat ili su učinili neki manji doprinos, veruju da imaju pravo da uživaju određeni poseban tretman. Oni ne peru sopstvenu odeću i čarape, već druge teraju da to za njih rade, i imaju neke nerazumne zahteve koji se kose sa ljudskošću – u toj meri im nedostaje razum! Ove ideje i zahtevi koje ljudi imaju nisu u domenu racionalnosti; ako to pogledamo prema najosnovnijem merilu, oni nisu u skladu sa merilima ljudskosti i savesti, a prema najvišem merilu, nisu u skladu sa istinom. Sva ova ispoljavanja se mogu svrstati u kategoriju antihrista koji teže sopstvenim koristima. Svako ko poseduje iskvarene naravi kadar je da čini ove stvari, a i usuđuje se da ih čini. Ako neko ima manji talenat i kapital i učini neki doprinos, onda on želi da druge iskorišćava, želi da iskoristi mogućnost izvršavanja sopstvene dužnosti da bi težio sopstvenim koristima, želi da na njega stvari čekaju spremne i da uživa u sreći i načinu ophođenja koji dolazi iz naređivanja drugima da mu služe. Ima čak i nekih koji napuštaju svoju porodicu i posao da bi izvršavali svoju dužnost, pa tokom tog vremena dobiju neku manje ozbiljnu bolest i posledično postanu emotivni i žale se da nikome do njih nije stalo i da niko o njima ne vodi brigu. Ti izvršavaš svoju dužnost radi sebe, izvršavaš svoju sopstvenu dužnost i ispunjavaš svoju sopstvenu odgovornost – kakve to veze ima sa drugim ljudima? Kakvu god dužnost da čovek izvršava, ona se nikad ne izvršava za nekog drugog niti u službi nekog drugog, i niko nije u obavezi da drugima služi bez novčane nadoknade niti mora da trpi da mu drugi izdaju naređenja. Zar ovo nije istina? (Jeste.) Iako Bog nalaže da ljudi budu puni ljubavi, da prema drugima budu strpljivi i tolerantni, čovek ne može subjektivno od drugih zahtevati da budu takvi, i to zahtevati je nerazumno. Ako neko prema tebi može da bude tolerantan i strpljiv i pokaže ti ljubav a da ti to ne zahtevaš, onda je to njegova stvar. Međutim, ako te braća i sestre služe jer ti to od njih zahtevaš, ako im nasilno naređuješ i iskorišćavaš ih ili te oni služe zato što si ih na prevaru u to uvukao, onda u tebi postoji problem. Priliku za izvršavanje svoje dužnosti neki čak često koriste kao izgovor za iznuđivanje stvari od određene imućnije braće i sestara, terajući ih da im kupe ovo ili ono i da im pružaju usluge. Na primer, ako im je potrebno još odeće, oni bratu ili sestri kažu: „Umeš da šiješ odeću, zar ne? Idi i sašij mi nešto da obučem." Taj brat ili sestra kažu: „U tom slučaju, vadi novčanik. Kupi materijal, a ja ću ti nešto sašiti." Oni ne vade svoj novac, već primoravaju brata ili sestru da za njih kupi materijal – zar priroda ovog postupka nije obmanjujuća? Iskorišćavanje odnosa između braće i sestara, iskorišćavanje njihovog sopstvenog kapitala, iskorišćavanje prilike za izvršavanje svoje dužnosti da bi od braće i sestara zahtevali svakakve usluge i tretman, da bi braći i sestrama naređivali da rade za njih – sve ovo su ispoljavanja inferiornog karaktera antihrista. Mogu li takvi ljudi da streme ka istini? Mogu li uopšte da

se promene? (Ne.) Kad Me čuju da besedim na ovaj način, možda će neki ljudi uvideti da je ove stvari loše činiti i moći će da se donekle obuzdaju, ipak, da li je samoobuzdavanje istovetno sposobnosti traganja za istinom i njene primene? Samoobuzdavanje je samo sticanje spoznaje i uzimanje u obzir slike o sebi i svoje sujete. Nakon što čuju ovu Moju detaljnu analizu, ovi ljudi uviđaju ozbiljnost problema i shvataju da ne smeju ponovo da skliznu, te da će biti razotkriveni i odbačeni ako dozvole da ih braća i sestre razaznaju. Njihova spoznaja dostiže jedino do te tačke, ali se njihove želje i pohlepa ne mogu ukloniti iz njihovog srca.

Neki ljudi razmišljaju: „Trudim se za božju kuću, božjoj kući sam dao tolike doprinose, izvršavam dužnost na kojoj niko ne može da me zameni. Kad imam potrebe, braća i sestre i božja kuća su u obavezi da mi priteknu u pomoć i ispune moje zahteve. U svakom trenutku treba da mi služe bezuslovno i bez novčane naknade." Nije li ovo besraman način razmišljanja? Nije li ovo ispoljavanje niskog karaktera? Na primer, svako se ponekad razboli, ali kad se neki ljudi razbole, oni nikada ne idu unaokolo da drugim ljudima o tome govore, već umesto toga svoje dužnosti nastavljaju da izvršavaju kako bi i trebalo. Niko to ne zna niti iko o njima brine, a oni se privatno ne žale niti odlažu svoje dužnosti. Ipak, neki ljudi se pretvaraju da su bolesni čak i kad to nisu, ponašaju se poput carica ili plemića, nastojeći svim sredstvima da ljude nateraju da ih opslužuju i čineći sve što mogu da bi uživali poseban tretman. Pretvaraju se da su bolesni kad nisu, a ako se zaista razbole, onda to postaje još problematičnije, jer niko ne zna koliko ljudi će propatiti od njihove ruke i njihovih naređenja. To je nesreća koja se sruči na svakoga kad se takva osoba razboli; neki im kuvaju pileću supu, neki ih masiraju, neki ih hrane, a neki im pomažu da hodaju – zar zbog toga ne pati mnogo ljudi? (Da, pati.) Isprva je to bila neka obična, manje ozbiljna bolest, ali oni moraju da se pretvaraju da je u pitanju ozbiljna, smrtno opasna bolest – zašto moraju da se pretvaraju? Oni to rade da bi na prevaru naterali braću i sestre da im pružaju usluge, da ih opslužuju i da im služe. Zar ovi ljudi nisu besramni? (Jesu.) Ima li mnogo takvih ljudi? Zar niste svi takvi? (U sebi to još uvek nisam prepoznao.) Ako to niste prepoznali, onda to dokazuje da u svom svakodnevnom životu obično ne preispitujete svoje ponašanje, ne ispitujete svoje misli i priroda-suštinu i ne prihvatate Božje ispitivanje. Neki ljudi se malo više umore obavljajući svoje dužnosti i noću loše spavaju, pa ovo predstavljaju kao užasnu situaciju. Kad narednog jutra ustanu, jauču: „Noćas nisam ni oka sklopio. Poslednjih nekoliko dana sam toliko zauzet svojom dužnošću da sam previše umoran da bih spavao. Pošaljite mi nekog što pre da me izmasira!" Zapravo su spavali šest sati. Kakav god problem da imaju, krivicu uvek svaljuju na svoju dužnost; bilo da su umorni, bilo da pate ili su bolesni i osećaju se neprijatno, za ove stvari uvek svaljuju krivicu na svoju dužnost. Zašto svaljuju krivicu na svoju dužnost? Radi se samo o zadobijanju nekih pogodnosti, da se svi navedu da sa njima saosećaju, pa da onda oni opravdano mogu tražiti od ljudi da im služe i da ih opslužuju. Kakva su stvorenja ovi ljudi koji stalno žele da se ponašaju kao carevi i carice i da druge primoravaju da ih opslužuju? Ti ljudi su niskog karaktera i

odvratni su. Kad se neki ljudi ne osećaju baš najbolje i povremeno ne mogu da probave hranu, oni to predstavljaju krajnje ozbiljnom situacijom, oko toga podižu užasnu galamu i odmah pronalaze nekoga da ih izmasira. Ako ih tokom masaže nešto zaboli, oni viču i urliču, šaljući poruku: „Za mene čak i masaža predstavlja patnju. Ako mi bog ne dâ nagradu i ne usavrši me, onda ću zaista biti na gubitku!" Kad istrpe sitnu patnju i plate neku malu cenu, oni to žele da obznane čitavom svetu tako da svi na zemlji za to saznaju. Zar svoju dužnost ne izvršavaš radi sebe? Zar svoju dužnost ne izvršavaš pred Bogom? Zbog čega svoju patnju obznanjuješ ljudima? Zar to nije površno? Takvi ljudi su niskog karaktera i tako su odvratni! U kom su još smislu ovi ljudi niski? Oni takođe ispoljavaju neke posebne navike i hirove, u nadi da će ljudima staviti do znanja da su drugačiji od svih ostalih, da su vrlo dragoceni i da su im potrebni velika pažnja i zaštita. Na primer, kad neko kaže da nema apetit i da ne može ništa da stavi u usta, takva osoba će se uhvatiti za stomak i reći da i ona ima stomačne tegobe, ali da je istrajna u izvršavanju svoje dužnosti i narediće nekome da joj što pre donese neki lek za probavu. Pomenuo bih slučaj jedne osobe kojoj sam rekao: „Znaš, mogu da pojedem samo male porcije, a Moj želudac loše podnosi hladnu hranu i piće." Kad Me je ta osoba čula kako to govorim, odgovorila je: „Želudac ti loše podnosi hladnu hranu? I moj." Upitao sam je: „A na koji način tvoj želudac loše podnosi hladnu hranu?" A ona će na to: „Čim mi je hladno, zaboli me želudac; ne podnosi hladne stvari." I čim je to rekla, ogulila je bananu i smazala je u nekoliko zalogaja. Kazao sam: „Tvoj želudac mora da veoma loše podnosi hladne stvari kad si smazala tu bananu u svega nekoliko zalogaja. Da li tvoj želudac zaista ne podnosi hladne stvari?" Zar takvi ljudi nisu besramni i bez razuma? Ako čoveku u njegovoj normalnoj ljudskosti nedostaju racionalnost i osećaj za stid, on uopšte nije čovek, već zver. Zveri ne mogu da shvate istinu i ne poseduju integritet, dostojanstvo, savest i razum normalne ljudskosti. Budući da ovi ljudi nemaju stida ni dostojanstva, kad izvrše delić dužnosti i istrpe neku sitnu nevolju, oni to žele da obznane čitavom svetu, kako bi svi priznali njihov trud, na njih se ugledali sa novim divljenjem i kako bi im Bog pružio poseban tretman, kako bi prema njima bio ljubazan i blagoslovio ih. Ujedno, neko istoga časa mora da im služi, da odgovori na njihove zahteve i bude im stalno na usluzi. Kad su žedni, neko mora da im nalije čaj; kad su gladni, neko mora da im posluži hranu. Uvek moraju imati nekoga ko će im služiti, ko će raditi ono što kažu i udovoljavati njihovim potrebama. Kao da je njihovo telo rođeno za nekog drugog, pa im je prirodno potreban neko da ih opslužuje; kao da nemaju sposobnost da brinu o sebi ako ih niko ne opslužuje, i kao da su invalidi. Kad nemaju nikoga kome bi rekli šta da uradi ili nekoga kome mogu da naređuju da za njih radi i služi im, osećaju se usamljeno i prazno, i kao da u životu nema nikakvog smisla niti nade. Kad pronađu priliku i izgovor da nateraju druge da ih služe i opslužuju, osećaju se srećno i zadovoljno, kao da lebde na oblacima. Smatraju da je život tako divan, da je vera u Boga tako divna, da je to smisao vere u Boga i da je to način na koji vernik treba da veruje u Boga. Njihovo shvatanje dužnosti svodi se na naprezanje i ispunjavanje njihovih odgovornosti na temelju toga da im drugi

služe, kao i da su u mogućnosti da drugima slobodno izdaju naređenja – to im je dužnost. Smatraju da za svoju dužnost uvek treba da dobiju nagradu, da uvek moraju nešto da dobijaju i da nastoje da nešto pribave. Ako ne pokušavaju da dobiju novac ili materijalne stvari, onda nastoje da dobiju telesna zadovoljstva i uživanje, pa će makar njihovo telo biti u stanju uživanja i udobnosti, a oni će se tada osećati srećno, imaće energije da izvršavaju svoju dužnost i moći će da je izvršavaju uz nešto odanosti. Da li takvi ljudi imaju iščašeno shvatanje istine ili oni zbog svog inferiornog karaktera naprosto ne prihvataju istinu? (Oni imaju inferioran karakter, pa ne prihvataju istinu.) Ovi ljudi su pravi pravcati bezvernici, direktni potomci antihrista i njihovo oličenje.

U Božjoj kući postoje neki glumci koji su, dok su bili u svetu, uživali u nastupima i voleli glumačku profesiju, ali tamo nisu mogli da ostvare svoje ambicije. Sada su došli u Božju kuću i njihove su se želje konačno ostvarile: mogu da obavljaju profesiju koju vole, srce im je ispunjeno neopisivom radošću i, u isto vreme, zahvaljuju Bogu što im je ukazao ovu priliku. Među tim ljudima, jednom se čoveku na kraju baš posrećilo da dobije glavnu ulogu, pa je tada smatrao da je ugledna osoba koja vredi, te da treba nešto da učini povodom svog ugleda i svoje vrednosti. Posmatrao je šta rade poznate ličnosti i zvezde u svetu, kako se ponašaju, kakav im je stil i način života, pa ih je kopirao i oponašao, verujući da je to kvalitetan i plemenit život. Tako da je, od trenutka kad je dobio glavnu ulogu i postao „zvezda”, on počeo da se ponaša kao da je bolji od svih ostalih. U kojoj meri se ponašao kao da je bolji od svih ostalih? Jednom prilikom se dogodio manji incident koji može da ilustruje ovaj problem. Kad su svi u ekipi bili spremni za početak snimanja, obrva ove konkretne „zvezde” nije bila dobro iscrtana, pa su svi morali da ga čekaju, da oko njega obleću i da ga služe. Prošlo je deset minuta, a zatim i dvadeset, a ova zvezda je smatrala da joj obrva nije dobro iscrtana, pa su pozvali šminkera da joj obriše obrvu i ponovo je iscrta. Prošao je čitav sat i cela glumačka postava i ekipa čekali su ovu „zvezdu” da joj obrva bude pravilno iscrtana kako bi mogli da počnu sa snimanjem – svi su morali da služe ovu osobu i da oko nje obleću. Kakva je ovo osoba? Je li to normalna osoba? Da li je to neko ko ima ljudskosti? Ne. To je osoba iz Sotoninog tabora, pripada Sotoni i nije neko iz Božje kuće. Da li u Božjoj kući postoje zvezde? U Božjoj kući ne postoje zvezde, već samo braća i sestre; postoje jedino različite dužnosti, ne postoji visok i nizak položaj. Prema tome, na temelju čega je ovaj čovek primoravao braću i sestre da ga čekaju? Jedno je sigurno, on je smatrao da je važniji od drugih ljudi, da je njegova dužnost vrednija od dužnosti drugih ljudi, da se bez njega izvođenje ne može snimati i da će bez njega drugi ljudi uzalud izvršavati svoje dužnosti. Zato su svi ostali morali da ga služe, da plate cenu i budu strpljivi kako bi ga sačekali i niko povodom toga nije trebalo da se požali. Povrh toga što im nedostaje ljudskosti, gde ovakvi ljudi pronalaze načela za takvo ponašanje? Da li njihova načela potiču iz istine i iz Božjih reči ili potiču iz ljudskih iskvarenih naravi? (Iz ljudskih iskvarenih naravi.) Oni koji potiču iz Sotoninog tabora ne samo da imaju iskvarene naravi Sotone, već su i njihovi postupci, ponašanje i ispoljavanja u grupama ljudi odvratni. Zašto su

odvratni? Oni uvek žele da u datoj situaciji drže konce u svojim rukama, da drugim ljudima manipulišu i nateraju ih da oko njih obleću, smeštajući sebe u centar pažnje. Dok to rade, sebe očito postavljaju u viši položaj od svih ostalih; želja im je da se iznad svih drugih uzdižu i da druge kontrolišu. Da li je to nešto što bi ljudi trebalo da rade? (Nije.) Ko to radi? (Sotona.) To je nešto što radi Sotona. Među istinama u kojima Bog ljudima nalaže da izvršavaju svoje dužnosti, ima li ijednog zahteva prema ljudima da, dok izvršavaju svoje dužnosti, oni treba u nekoj situaciji da drže konce u svojim rukama i da kontrolišu misli i ponašanje svih drugih? (Nema.) Pa, odakle onda to dolazi? To je sotonska priroda sa kojom se ljudi rađaju. Ljudi su Sotone i tu prirodu poseduju još od rođenja. Nema potrebe da to nauče, nema potrebe da ih tome iko podučava i, koliko god da s njima razgovaraš o istini, oni tu stvar neće otpustiti. Bila je tu još jedna osoba koja je primetila nekoliko zalutalih pramenova kose koji nisu bili uredno doterani pre nego što će izaći na binu da nastupi. Što se tiče njenog izgleda, sve je bilo u najboljem redu, ali ipak nije htela da izađe na scenu da na vreme nastupi; koliko god da su je braća i sestre podsticali, bilo je bezuspešno. Smatrala je sebe zvezdom, najistaknutijom među svima; sve druge je primoravala da plaćaju cenu i troše svoje vreme zbog ovih nekoliko pramenova kose i svi su morali nju jednu da služe. Da li je ovo ispoljavanje kakvo bi trebalo da ima neko sa normalnom ljudskošću? Kakva je priroda ovog postupka? Zar se ta osoba nije ponašala kao da je bolja od svih ostalih? Ona nije bila odgovorna i nije se mogla urazumiti. Ako nju pitate, ničija dužnost nije važnija od njene i svi moraju da je služe. Razmišljala je na sledeći način: „Bude li potreban ceo dan da se ova dva pramena isfeniraju kako treba, moraćete da me čekate ceo dan; budu li potrebna dva dana, moraćete da čekate dva dana; a bude li za to potreban ceo život, moraćete da čekate ceo život. Ma, kakav posao i interesi božje kuće – moji su interesi na prvom mestu! Ako svoju kosu ne mogu da isfeniram kako treba, zar se kad stanem pred kameru time neće narušiti moj imidž? Moj imidž je toliko važan. Interesi božje kuće ne znače ništa!” Kakvo je stvorenje ova osoba? Takva osoba bi i ovo rekla: „Volim boga, svedočim o bogu, izvršavam svoju dužnost zarad boga i sve napuštam.” Zar sve to nije laž? Nešto tako obično poput feniranja jednog ili dva pramena kose ona ne može da otpusti, pa šta onda može da otpusti? Od čega to može da odustane? Celokupno njeno odustajanje je lažno! Takvi ljudi su potpuno neracionalni, nemaju savesti, karakter im je inferioran, a još i manje vole istinu. Pošto im ljudskost nije dorasla merilu, niko sa njima neće da razgovara o istini, nisu toga dostojni i njihov karakter nije dorastao merilu. Kad imaju tako nisku ljudskost, zar razgovor o istini sa njima ne bi bio kao da o istini razgovaraš sa prasetom ili psom? Kad budu imali nešto ljudskog obličja i budu mogli da govore poput ljudskog bića, ljudi će sa njima tada razgovarati o istini, ali ovoga časa to ne zaslužuju. Ima dosta ovakvih ljudi, poprilično njih. Dakle, zašto neki ljudi ne ispoljavaju ove stvari? Zato što im se za to još uvek nije ukazala prilika; jedino zato što su im kov i talenat tako obični, pa nisu imali priliku da se nađu u centru pažnje i nisu stekli određeni kapital, ali u svom srcu oni spletkare, planovi su im još uvek u povoju. Zato nisu pokazali takvo ispoljavanje.

Međutim, to što nemaju takvo otkrovenje ne znači da nemaju takvu prirodu. Ako ne stremiš ka istini i ako slediš put antihrista, pre ili kasnije doći će dan kad ćeš dopustiti da ovo otkrovenje iz tebe isklizne. Ti si ono što jesi, a biti bez ljudskosti znači biti bez ljudskosti; ne možeš postati neko sa ljudskošću time što ćeš se pretvarati niti zato što nemaš nikakav talenat i kov ti je loš. Stoga postoji samo jedan put: kad čovek može da prihvati istinu i da prihvati da bude orezan, njegov karakter se tada može donekle popraviti. Kad može da se suoči sa ovim činjenicama, da ovim činjenicama pristupi pravilno, a zatim je u stanju da često ispituje i proverava svoje sopstveno ponašanje i najdublje odaje svog srca, on može postati bolji i donekle se suzdržavati. Koja se svrha može postići uz malo suzdržavanja? Nećeš se toliko osramotiti, ugled će ti postati nešto bolji, ljudi se nad tobom neće zgražavati, Bog te neće mrzeti i na taj način možda ipak budeš imao priliku da te Bog spasi. Nije li ovo elementarni minimum razuma koji ljudsko biće treba da poseduje? Zar nekome sa i najmanje savesti i razuma nije lako da ovako praktično postupa i da postigne ulazak?

Kad Me čujete da vam govorim o takvim ljudima, osećate se prilično lagodno, ali kako biste se osećali da govorim o određenim ljudima među vama? Da li biste normalno odreagovali? Da ti nešto kažem, ako želiš da postigneš promenu naravi i uđeš u istina-stvarnost, moraš da prolaziš jednu proveru za drugom. Ne potcenjuj ove stvari; ako tvoja ljudskost nije dorasla merilu, ne samo da će se braća i sestre nad tobom zgražavati, već te ni Bog neće usavršiti niti spasti. Najosnovniji preduslovi da Bog nekog spasi jesu da ta osoba poseduje ljudskost, razum i savest, a stid joj ne sme biti stran. Kad neko ovakav dođe pred Boga i čuje Njegove reči, Bog će ga prosvetliti, predvoditi i usmeravati. Ljudi koji ne poseduju ljudskost, savest, razum ili osećaj za stid će zauvek biti nepodobni da dođu pred Boga. Čak i ako slušaš propovedi i znaš neke doktrine, i dalje nećeš biti prosvetljen, pa stoga nikada nećeš moći da uđeš u istina-stvarnost. Ako ne možeš da uđeš u istina-stvarnost, onda nije teško shvatiti da su ti nade za postizanje spasenja ravne nuli. Ako poseduješ jedino ova ispoljavanja antihrista i narav i suštinu antihrista, a nemaš nijedno ispoljavanje normalne ljudskosti koje Bog zahteva da imaš, onda si u velikoj opasnosti. Ako sebe možeš da pronađeš u svakom od ovih ispoljavanja i suština antihrista koje razotkrivam, kao i u postupcima i ispoljavanjima koji idu uz njih, ako ih sve poseduješ u manjoj ili većoj meri, onda je to za tebe vrlo opasno. Ako i dalje ne stremiš ka istini i čekaš sve do trenutka dok ne budeš okarakterisan kao antihrist, onda će s tobom biti sasvim svršeno. Šta od ovoga predstavlja smrtnu bolest: imati antihristovu suštinu ili antihristovu narav? (Imati antihristovu suštinu.) Da li je tako? (Jeste.) Razmislite o tome pažljivo, pa ponovo odgovorite. (I posedovanje antihristove suštine i posedovanje antihristove naravi su smrtne bolesti.) Zašto je to tako? (Zato što ljudi sa suštinom antihrista neće stremiti ka istini, a isto važi i za ljude koji imaju narav antihrista. Sa kakvim god problemom da se susretnu, ljudi koji imaju narav antihrista nikad se ne usredsređuju na stremljenje ka istini, a nemaju čak ni elementarni minimum ljudskosti ni razuma; takvi ljudi nisu u stanju da zadobiju istinu i ne mogu ni da postignu

spasenje – ovo je takođe smrtna bolest.) Ko bi još želeo da nešto kaže? (Koliko ja shvatam, nijedno od to dvoje nije smrtna bolest, ali ako neko ne stremi ka istini, onda je to smrtna bolest.) Ovo je dobar zaključak. Međutim, za to postoji preduslov, a to je suština antihrista – oni ljudi koji poseduju suštinu antihrista naprosto ne streme ka istini, oni su bezvernici – posedovanje suštine antihrista je najopasnija stvar. Šta označava antihristova suština? Ona znači da ovi ljudi naprosto ne streme ka istini; oni streme jedino ka statusu, po prirodi su neprijatelji Božji, oni su antihristi, oličenje Sotone, đavoli od rođenja, oni su bez ljudskosti, materijalisti, klasični bezvernici, a takvi ljudi imaju odbojnost prema istini. Šta znači „odbojnost prema istini”? To znači da ne veruju da je Bog istina, ne priznaju činjenicu da je Bog Stvoritelj, a još manje priznaju činjenicu da Bog ima suverenost nad svim stvarima i nad svime. Prema tome, kad se takvim ljudima pruži prilika da streme ka istini, mogu li oni to da učine? (Ne.) Zato što ne mogu da streme ka istini i zato što su večiti neprijatelji istine i neprijatelji Božji, oni nikada neće moći da zadobiju istinu. Biti večito nesposoban da zadobiješ istinu jeste smrtna bolest. Kad je reč o naravi, svi oni koji poseduju narav antihrista imaju sličnosti sa onima koji poseduju suštinu antihrista: oni pokazuju ista ispoljavanja, ista otkrovenja, pa su čak i način na koji pokazuju ta ispoljavanja i otkrovenja, njihov način razmišljanja i njihove predstave i uobrazilje o Bogu svi redom isti. Međutim, kad su u pitanju ljudi koji poseduju narav antihrista, bez obzira na to mogu li da prihvate istinu i priznaju činjenicu da je Bog Stvoritelj, dokle god ne streme ka istini, njihova će narav antihrista u tom slučaju postati smrtna bolest, i iz tog razloga će njihov ishod biti isti kao kod onih sa suštinom antihrista. Ipak, i među onima koji imaju narav antihrista srećom postoje neki koji poseduju ljudskost, razum, savest i osećaj za stid, koji vole pozitivne stvari i koji poseduju uslove da ih Bog spasi. Pošto streme ka istini, ovi ljudi postižu promenu naravi, oslobađaju se svojih iskvarenih naravi i odbacuju svoju narav antihrista, pa ta njihova narav antihrista za njih više nije smrtna bolest i postoji mogućnost da budu spaseni. U kojim okolnostima se može reći da je posedovanje naravi antihrista smrtna bolest? Za ovo postoji jedan preduslov, a to je da iako ovi ljudi priznaju Božje postojanje, veruju u Božju suverenost, veruju svemu što Bog kaže i to priznaju, te mogu da izvršavaju svoje dužnosti, jedna stvar nije kako treba: oni nikad ne primenjuju istinu niti streme ka istini. Stoga njihova narav antihrista za njih postaje fatalna i može ih lišiti života. Kad je reč o ljudima sa suštinom antihrista, bez obzira na okolnosti, nemoguće je da ovi ljudi vole istinu ili da istinu prihvate, i oni nikada ne mogu da zadobiju istinu. Da li razumete? (Da.) Razumete. Ponovite Mi to. (Ljudi sa suštinom antihrista su po svojoj prirodi neprijatelji Božji. Oni nipošto nisu ljudi koji vole istinu i mogu da je prihvate, pa je za njih nemoguće da ikada zadobiju istinu, i stoga je njihova narav antihrista za njih smrtna bolest. S druge strane, pod uslovom da poseduju ljudskost, razum, savest i osećaj za stid, i da vole pozitivne stvari i streme ka istini, a zatim postignu promenu naravi kroz stremljenje ka istini, određeni ljudi koji poseduju narav antihrista idu pravim putem i za njih njihova narav antihrista nije smrtna bolest. O svemu tome odlučuje suština ovih ljudi i put koji slede.)

Drugim rečima, nemoguće je da ljudi sa suštinom antihrista ikada streme ka istini i oni nikada ne mogu da postignu spasenje, dok se ljudi koji imaju narav antihrista mogu klasifikovati u dve vrste: jedna vrsta stremi ka istini i može postići spasenje, a druga vrsta uopšte ne stremi ka istini i ne može postići spasenje. Svi oni koji ne mogu da postignu spasenje jesu službenici; određeni odani službenici mogu da ostanu, a moguće je da će naići na drugačiji ishod.

Zašto ljudi sa suštinom antihrista ne mogu da postignu spasenje? Zato što ovi ljudi ne priznaju istinu niti priznaju da je Bog istina. Ovi ljudi ne priznaju da postoje pozitivne stvari i ne vole pozitivne stvari. Umesto toga, oni vole rđave stvari i negativne stvari; oni su oličenje svega rđavog i negativnog i oni koji izražavaju sve negativno i rđavo, pa zato imaju odbojnost prema istini, neprijateljski su nastrojeni prema istini i mrze istinu. Mogu li uz takvu suštinu da streme ka istini? (Ne.) Stoga je ove ljude nemoguće naterati da streme ka istini. Da li je neku životinju moguće pretvoriti u neku drugu vrstu životinje? Recimo, je li moguće mačku pretvoriti u psa ili miša? (Nije.) Miš će uvek biti miš, često se skrivajući u rupama i živeći u senci. Mačka će uvek biti prirodni neprijatelj miša i to se ne može promeniti – to se nikada ne može promeniti. Ipak, među onima koji imaju narav antihrista postoje i oni koji vole istinu i pozitivne stvari, koji su spremni da ulože sve da bi primenjivali istinu i ka njoj stremili; oni primenjuju sve što Bog kaže, slede kako god da ih Bog predvodi, rade sve ono što Bog traži, put kojim idu je u potpunosti u skladu sa putem koji Bog nalaže, i oni streme u skladu sa pravcem i ciljevima koje je Bog odredio. Kad je reč o drugima, osim što ne streme ka istini, oni takođe slede put antihrista, pa nije teško shvatiti kakav će im biti ishod. Ne samo da oni neće zadobiti istinu, već će izgubiti i priliku da budu spaseni – kako su ovi ljudi samo jadni! Bog im pruža prilike, a pored toga ih opskrbljuje istinom i životom, ali oni te stvari ne cene i ne idu putem usavršavanja. Nije reč o tome da je Bog nekim ljudima više naklonjen u odnosu na druge i da ovim ljudima ne pruža prilike, već je reč o tome da, budući da ne cene ove prilike niti postupaju kako Bog nalaže, oni gube mogućnost da budu spaseni. Stoga, njihova narav antihrista postaje fatalna i dovodi do toga da izgube svoj život. Oni smatraju da shvatanje nekoliko doktrina i pokazivanje nekoliko spoljnih postupaka i lepog ponašanja znači da se Bog neće baviti pitanjem njihove naravi antihrista, da oni mogu da je prikriju i da, shodno tome, oni prirodno ne moraju da primenjuju istinu, mogu da rade šta im se prohte i mogu da postupaju u skladu sa sopstvenim shvatanjem, metodama i željama. Na kraju, bez obzira na prilike koje im Bog daje, oni se uporno drže sopstvenog pravca kretanja, idu putem antihrista i postaju neprijatelji Božji. Oni ne postaju neprijatelji Božji zato što ih je Bog od početka takvima definisao – Bog im isprva nije dao nikakvo određenje, jer u Božjim očima oni nisu bili Njegovi neprijatelji niti ljudi sa suštinom antihrista, već samo ljudi sa sotonskim, iskvarenim naravima. Koliko god istina da Bog izražava, ti ljudi u svom stremljenju i dalje ne teže istini. Oni ne mogu da kroče na put spasenja, već umesto toga idu putem antihrista i na kraju gube svoju priliku da budu spaseni. Nije li to šteta? To je prava šteta! Takvi ljudi su tako jadni. Zašto su jadni? Oni razumeju nekoliko reči i

doktrina i smatraju da shvataju istinu; dok izvršavaju svoju dužnost, plaćaju neku cenu i pokazuju neko lepo ponašanje i misle da primenjuju istinu; imaju određeni talenat, kov i darove i umeju da govore neke reči i doktrine, da obave neki posao, da izvrše neke posebne dužnosti i misle da su zadobili život; mogu da istrpe neku sitnu patnju i da plate neku cenu i pogrešno misle da mogu da se pokore Bogu i da radi Boga odustanu od svega. Koriste svoje spoljno lepo ponašanje, svoju nadarenost i reči i doktrine kojima su se opremili da time istisnu primenu istine – u tome je njihov najveći problem, njihov fatalni nedostatak. Zbog njega pogrešno veruju da su se već zaputili putem spasenja i da već poseduju rast i život. U svakom slučaju, ako ovi ljudi na kraju ne mogu da postignu spasenje, za to mogu da okrive jedino sebe; zato što se oni sami ne usredsređuju na istinu, ne streme ka istini i više su nego radi da idu putem antihrista.

Danas postoje neki ljudi koji, nakon što su 30 godina slušali propovedi, još uvek ne znaju šta je istina, a šta je doktrina. Čim otvore usta, izgovaraju samo prazne teorije, reči kojima drugima drže pridike i prazne parole i govore jedino o tome kako su u prošlosti trpeli patnju i platili cenu, naglašavajući time svoj staž. Nikada ne pričaju o sopstvenoj samospoznaji, kako prihvataju da budu orezani, kako otkrivaju iskvarene naravi, kako se nadmeću za slavu i dobitak ili kakva otkrovenja naravi antihrista imaju. O tim stvarima nikada ne govore; samo pričaju o svojim doprinosima, a ni reč o svojim prestupima. Zar ovi ljudi nisu u velikoj opasnosti? Neki ljudi slušaju propovedi već 20 ili 30 godina, a i dalje ne znaju šta je istina-stvarnost niti šta znači pokoriti se Božjim orkestracijama i uređenjima, pa stoga slutim da ovi ljudi možda nemaju sposobnosti da shvate Božje reči. Nakon što su slušali propovedi 30 godina, smatraju da imaju rast, ali kad su bez statusa, i dalje mogu biti negativni i nasamo će plakati i žaliti se, a možda čak i ostaviti svoj posao. Kada, nakon što su slušali propovedi 30 godina, budu otpušteni, oni su i dalje u stanju da budu mrzovoljni i nerazumni, i da se okrenu protiv Boga. Šta su shvatili nakon tolikih godina slušanja propovedi? Ako nakon toliko saslušanih propovedi nisu shvatili šta je istina, zar u tom slučaju nisu uzalud verovali? To nazivamo zbrkanom verom!

14. mart 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (5. deo)

II. Interesi antihrista

C. Spletkarenje zarad vlastite koristi

Danas ćemo nastaviti razgovor u zajedništvu o devetoj stavci raznih ispoljavanja antihrista i o jednom segmentu te stavke koji se odnosi na interese antihrista. Prošli put sam besedio o trećoj stavci interesa antihrista: o koristima. U okviru te stavke, nabrojao sam određena ispoljavanja nekoliko aspekata, koja su se naročito odnosila na ponašanje antihrista, na njihove misli i poglede, kao i na razne stvari koje oni rade pod uticajem tih misli i pogleda. Prošli put sam u zajedništvu besedio o dva aspekta: prvi je bio pronevera imovine Božje kuće, a drugi korišćenje braće i sestara im služe i rade za njih. To su dva konkretna ispoljavanja antihrista kada spletkare zarad vlastite koristi. Da li sada, kada sam sa vama podelio ovo, imate određeno razumevanje priroda-suštine antihrista? Između iskvarenih ljudskih bića, u stvari, i nema velike razlike kada je reč o raznim manifestacijama antihrista, bilo da je u pitanju njihova narav ili priroda-suština. Među njima ima više sličnosti nego razlike; razlikuju se jedino po tome da li imaju dobru ili zlu ljudskost, a naglašena razlika postoji jedino u njihovom odnosu prema istini. Iako su iskvarene naravi svih ljudi iste, antihristi su u stanju i da mrze istinu, da se opiru Bogu, da donose sud o Njemu i bogohule protiv Njega, a sposobni su i da čine zlo i da ometaju crkveni rad. To su oblasti u kojima postoji naglašena razlika između antihrista i običnih iskvarenih ljudi. Svaki čovek ima narav antihrista, ali, ako ne čini zlo niti ometa crkveni rad, i ako se direktno ne suprotstavlja Bogu, ne može biti okarakterisan kao antihrist. Iako iskvarena ljudska bića imaju iste ili slične misli, poglede i iskvarene naravi kao i antihrist, ako neko nema ljudskost-suštinu zlog čoveka, to je onda izrazita razlika između njega i antihrista. Većina ljudi ne vidi tu razliku, pa onda oni ljude sa naravi antihrista i one koji koračaju putem antihrista svrstavaju zajedno i karakterišu kao antihriste – na taj se način lako može naškoditi dobrim ljudima! Ako ne razumete jasno suštinu antihrista, to vam je velika prepreka u razumevanju samih sebe. Ako vidiš da je tvoja iskvarena narav ista kao antihristova, mislićeš da si i ti antihrist, a ako vidiš da je put kojim ideš isti kao njegov, takođe ćeš misliti da si i ti antihrist. Okarakterisaćeš sebe kao antihrista ako vidiš da radiš stvari na isti način kao on i da imaš iste misli i poglede kao on. Ako sebe budeš video kao antihrista u te tri stvari, okarakterisaćeš sebe kao antihrista. Do kakvih će to posledica dovesti? Sigurno ćeš postati do određene mere negativan i dići ćeš ruke od sebe. Donekle je iskrivljeno razumeti sebe na taj način. Znači li to onda da nije neophodno razumeti svoju narav antihrista? Ne znači, naravno da je neophodno. Svrha

razgovora u zajedništvu i detaljne analize naravi antihrista je u tome da vam omogući da napravite poređenje sa samima sobom i da dođete do istinskog razumevanja sebe. Ako razumeš samo to da imaš prosečnu iskvarenu narav, ali ne prepoznaješ da imaš narav antihrista, onda je tvoje razumevanje samog sebe vrlo površno i jednostrano; nije onakvo kakvo bi trebalo da bude. Možda toga za sada još uvek niste svesni. Većina ljudi misli: „Ja ne hodam putem antihrista, nisam antihrist, niti imam suštinu antihrista, pa nema potrebe da stignem do te tačke da razumem da imam narav antihrista, da sam kadar da hodam putem antihrista i da bih mogao da postanem antihrist. Kada bih sebe tako razumeo, zar to ne bi značilo da sâm sebe ponižavam?" Dakle, niste mnogo zainteresovani za te teme o razotkrivanju antihrista. Bez obzira na to da li si zainteresovan ili nisi, ako si čovek koji stremi ka istini, doći će dan kada ćeš postepeno steći razumevanje tih aspekata istine i tih tvrdnji. Čuo sam kako neki ljudi u zajedništvu dele svoje iskustveno razumevanje, a da baš ništa ne kažu o tome da imaju narav antihrista, niti da hodaju njegovim putem. Očigledno je da su njihove misli, pogledi i narav potpuno isti kao i kod antihrista – identični su – ali oni to ne razumeju. To je dovoljan dokaz da mnogi ljudi imaju vrlo površno razumevanje samih sebe, utoliko što su u stanju da razumeju samo to da imaju iskvarenu narav, da se opiru Bogu i bune protiv Njega, da im ljudskost nije najbolja i da istinu ne vole baš mnogo. A u stvari, ono što oni ispoljavaju i otkrivaju jeste narav antihrista, a put kojim hodaju je njegov put, ali oni to ne razumeju. Zašto ne razumeju? Zato što ne razumeju različita ispoljavanja povezana sa antihristovom naravi, a ima čak i mnogo onih koji se boje da kažu da imaju narav antihrista ili da su na putu antihrista. Čak i ako to razumeju, ne usuđuju se da kažu; ako to izgovore naglas, biće kao da su prokleti ili osuđeni. Zar nije tvoja situacija u stvari ista, rekao ti to ili ne? Može li ćutanje da promeni činjenicu da imaš narav antihrista? Ne može. Činjenica da to ne razumeš dokaz je da je tvoje poimanje istine previše površno i da nemaš pravo razumevanje sebe.

3. Korišćenje vlastite pozicije da bi na prevaru nabavili hranu, piće i druge poželjne stvari

U nastavku ćemo u zajedništvu razgovarati o trećem ispoljavanju antihrista kada spletkare zarad vlastite koristi, a to je korišćenje vlastite pozicije da bi na prevaru nabavili hranu, piće i druge poželjne stvari. Naravno, „korišćenje vlastite pozicije" može se nazvati i prevarom u cilju nabavljanja hrane, pića i drugih poželjnih stvari pod krinkom vere u Boga. Jeste li ikada pokušali da razmotrite tu stavku i da li ste ikada razmislili o njoj? (Nismo.) Jeste li ikada videli takvog čoveka? Imate li ikakvo mišljenje o takvim ljudima? Osećate li gnušanje ili odbojnost? Osećate li prezir prema takvim ljudima? (Osećamo.) Kakvi su to ljudi? Kakva je njihova ljudskost? Zašto rade te stvari? Kakvo je njihovo gledište o veri u Boga? Jesu li oni ljudi koje Bog spasava? Koji je cilj njihove vere u Boga, kad se sve uzme u obzir? Napustili su porodicu i karijeru i prikazivali se kao da trpe nedaće i da plaćaju cenu, ali koji je, kad se sve svede, njihov cilj kada koriste vlastitu

poziciju da bi na prevaru nabavili hranu, piće? Znaju li, dok tako postupaju, da Bog to prezire i da mu to nije po volji? Jeste li ikada razmišljali o tim pitanjima? Istini za volju, većina vas nije. A zašto niste? Neki kažu: „U društvu ima previše takvih ljudi, pa nije ništa neobično što ih ima par i u Božjoj kući. Osim toga, ni mi sami nismo baš toliko čisti." Smatraš sebe nekim ko stremi ka istini, a ipak nikada ne povučeš paralelu između istine i vlastitih dela, misli i ideja, kao i dela i ponašanja drugih, i ne posmatraš ih i ne definišeš sa tačke gledišta istine. Jesi li ti još uvek neko ko stremi ka istini? Da li istine koje si razumeo verujući u Boga za tebe i dalje imaju vrednost i značaj? Nemaju. Svi koji se, i bez duhovnog razumevanja, pretvaraju da su duhovni ljudi imaju lažnu duhovnost i stalo im je samo do toga da se po čitav dan kruto pridržavaju pravila ili izgovaraju reči i doktrine, a to je slično onome što su radili stari učenjaci kada bi se „potpuno predavali izučavanju knjiga mudraca, ne obraćajući pažnju na spoljne stvari". Ljudi koji se pretvaraju da su duhovni misle da ih se ne tiče ništa što drugi rade, da to kako drugi razmišljaju nije njihova stvar, pa odbijaju da nauče da na osnovu Božjih reči raspoznaju ljude, da proniknu u stvari i razumeju Božje namere. Većina ljudi je takva; kada završe sa slušanjem propovedi ili sa čitanjem Božjih reči, oni to zabeleže na papir, sačuvaju u srcu i odnose se prema tome kao prema doktrinama i pravilima kojih se simbolično pridržavaju, misleći da je to dovoljno. Ali, oni nikada ne razmišljaju o tome kakva je veza između tih istina i stvari koje se oko njih dešavaju, odnosno raznih ponašanja i ispoljavanja koja vide kod ljudi oko sebe; nikada o tome ne razmišljaju, ne pokušavaju da srcem u to proniknu, niti se mole, niti tragaju. Duhovni život je kod većine ljudi baš u takvom stanju. Stoga mnogi ljudi u istinu ulaze sporo i površno; njihov duhovni život je krajnje monoton, samo slede pravila i krajnje su neprincipijelni u načinu na koji obavljaju stvari. Može se reći da kod mnogih ljudi postoji raskol između duhovnog i stvarnog života, da je njihov duhovni život prazan, tako da, čak i kada je reč o očiglednim ponašanjima i ispoljavanjima zlih ljudi i antihrista, oni nemaju ni koncepte, a kamoli definicije, niti imaju ikakve ideje, niti imalo pronicljivosti. Kada je reč o ponašanjima, ispoljavanjima i tvrdnjama antihrista koji spletkare zarad vlastite koristi, možda i jeste videli nemalo toga, ali u srcu nikada niste pokušali da proniknete u to kakvi su to tačno ljudi, da li su u stanju da, verujući u Boga, zadobiju istinu, da li su to ljudi koji streme ka istini, kao ni da proniknete u druga slična pitanja. Naprotiv, po ceo dan se provlačite kroz svoje dužnosti bez stvarnog angažovanja, sve što radite samo otaljavate, i ne nastojite da zadobijete istinu niti da razumete istina-stvarnost i da zakoračite u nju. Antihristi koriste svoj položaj da spletkare zarad vlastite koristi i pretvaraju se da veruju u Boga da bi na prevaru nabavili razne poželjne stvari u Božjoj kući. Među tim poželjnim stvarima su, prirodno, hrana i piće, kao i određeni materijalni užici i slično. Suština tih ljudi je ista kao materijalistička suština antihrista o kojima smo prethodno govorili – to je karakter iste vrste čoveka. Oni nastoje samo da uživaju u raznoraznim materijalnim tretmanima; ne streme ka istini, a još manje spremaju dobra dela. Samo se pretvaraju da streme ka istini i spolja deluje da to rade. Ono za čim u dubini srca streme u osnovi su telesna

zadovoljstva jela, pića i lepog ophođenja prema njima, koja su im neprestano na umu. Takvih ljudi ima popriličan broj; u svakoj crkvi će ih verovatno biti jedno-dvoje, a možda i više. Danas neću na teoretski način govoriti o ispoljavanjima, ponašanju i suštini tih ljudi. Prvo ću govoriti o nekoliko konkretnih reprezentativnih primera i pustiću vas da slušate, da iz toga steknete uvide i da vidite kako su takvi ljudi povezani sa stavkom o kojoj sada u zajedništvu razgovaramo i da li oni koriste svoj položaj i ističu transparent vere u Boga da bi na prevaru nabavili hranu, piće, novac i materijalne stvari. Probajte da razaznate tu vrstu čoveka, a zatim razmislite o tome da li ljudi sa kojima se susrećete imaju ispoljavanja o kojima pričamo. Ako se setite nekoga, možete i vi navesti par primera. Recite Mi, da li je bolje da dajemo primere ili da razgovaramo ovako uopšteno? (Bolje je da dajemo primere.) Koja je prednost davanja primera? Pre svega, većina ljudi rado sluša te priče i primere iz stvarnog života. Te priče imaju svoje likove i svoj zaplet i većini ljudi su zanimljive. Baš kao kada govorite o svom ličnom iskustvu: ako napišete članak o tome, ljudi će ga obično jednom-dvaput pročitati i to je to, ali ako snimite film ili napravite predstavu o tome, pogledaće ih veći broj ljudi, i to ne samo jednom. Ljudi će na taj način temeljnije i jasnije pogledati taj aspekt istine ili dotične ljude, događaje i stvari, a ovi će na njih ostaviti dublji utisak. Pored toga, kada se ljudima dâ konkretan primer, to im pomaže da povuku preciznije paralele i veze između svakog aspekta istine i samih sebe.

Prvi slučaj: Pretvaranje da radiš kako bi se domogao hrane i pića

Hajde da prvo damo nekoliko primera uobičajenih za Božji izabrani narod. Neke starešine i neki delatnici dođu na novo radno mesto, gde sretnu raznu braću i razne sestre i otkriju neke dobre stvari, pa misle: „Ovo su dobre stvari. Zašto ih ja nemam?" Zar nemaju neumesne misli u sebi? Njihova pohlepa je pomolila glavu. Čim njihova pohlepa podigne glavu, taj prizemni i bestidni ološ stane kao ukopan i nalazi sve moguće izgovore da ostane da radi na tom mestu i da odatle ne odlazi. Koji je njihov cilj kada ne odlaze? (Da jednog dana izvuku neku korist.) Tako je, žele da izvuku neku korist. Neće noćima spavati ako ne izvuku tu korist. Brinu da će, ako odu negde drugde, neko drugi izvući tu korist, dok se njima samima više neće pružiti ta prilika, pa nalaze izgovor da propovedaju i da rade na tom mestu. U stvari, njihova srca uvek misle na te poželjne stvari, i oči su im uvek usredsređene na njih. Konačno stiču renome na tom mestu i većina braće i sestara ih voli, zna da su propovednici, pa ih obožava i ugleda se na njih. Sada je trenutak da te starešine i ti delatnici spomenu da i oni nešto žele, pa smišljaju sve moguće načine da započnu tu temu, ali, što više govore, to se više brinu. U sebi razmišljaju: „Kako da zatražim tu stvar? Ne smem da pokažem braći i sestrama da ja to volim i želim. Moram da ih navedem da mi to sami daju; ne smeju da misle da sam ja tražio, već treba da veruju da mi sami dobrovoljno daju i da je to, naravno, nešto što ja zaslužujem." Nakon toga, pitaju braću i sestre: „Kako je sa vašim život-ulaskom u poslednje vreme?" Braća i sestre odgovaraju: „Otkad si ti došao, crkveni život nam se

popravio i svi su se okrepili.” „Ako ste se okrepili, znači da je stanje vašeg duha bolje. I poslovi vam dobro idu. Bože zdravlja, poslovi će vam ubuduće krenuti još bolje.” Dok taj starešina ili delatnik govori, on okreće razgovor na svoju vodenicu. Kada braći i sestrama postane očigledno da starešina, odnosno delatnik, želi tu stvar, oni mu kažu da je ponese sa sobom kad krene kući. A taj starešina, ili delatnik, kaže: „Ne, ne mogu da je ponesem. To nije u skladu s načelima. Bog ne bi bio zadovoljan.” „Nema problema. Ti to zaslužuješ.” „Čak i ako zaslužujem, ne mogu.” Pošto je to rekao, on se zabrine da mu braća i sestre ipak neće dati tu stvar, pa govori nešto izokola da bi mu se braća i sestre zahvalili za njegovu dobrotu, a istovremeno uporno pominje stvar koju želi, da bi se braća i sestre setili da mu je daju. Braći i sestrama zatim postaje jasno na šta starešina, odnosno delatnik, cilja, pa kažu: „Hajde da ne razgovaramo sada o tome. Pričaćemo o tome kad odeš.” Kada starešina, odnosno delatnik, čuje braću i sestre kako to govore, srce mu je presrećno i misli: „Odlično. Konačno ću dobiti ono što hoću!” A onda misli: „Ako odmah sutra odem, ljudima će postati previše očigledno da želim tu stvar. Otići ću tek za dva-tri dana.” Kada konačno dođe taj treći dan, braća i sestre mu na odlasku daju vrlo težak paket. Starešina, odnosno delatnik, vidi da je u paketu ono što je želeo, ali se pravi da ne vidi i ne odbija ga. Samo bez reči uzima paket. Kakvi su to ljudi? To su ljudi koji svoj rad koriste kao način da dođu do nečega – a svoje službovanje kao valutu – u svom spletkarenju zarad nabavljanja poželjnih stvari. To su ljudi koji iznuđuju stvari od braće i sestara. Zar to nije jedna vrsta prevare? Koja je svrha njihovog rada? Da dobiju poželjne stvari varajući druge. Čim otkriju neko mesto na kojem postoji nešto poželjno i nešto što oni hoće, oni stanu kao ukopani i ne žele da odu. Sve dobre stvari nose svojoj kući. Pošto su nekoliko godina bili starešine i delatnici, imaju u svojim kućama mnogo stvari koje su prevarom dobili od braće i sestara. Neki od njih su od braće i sestara na prevaru dobili tajne porodične recepte i dedovinu, a neki lokalne proizvode. Deluje kao da ih njihova vera u Boga vodi sa jednog mesta na drugo, gde rade ne tražeći ništa zauzvrat, a oni su u stvari prevarom od braće i sestara dobili mnoštvo poželjnih stvari.

Jedan drugi starešina dođe u jednu crkvu, vidi da su žižule iz tog kraja poznate širom zemlje, pa u sebi pomisli: „Obožavam žižule. Da sam ovde rođen, mogao bih da ih jedem svaki dan, ali, na nesreću, ne mogu ovde da ostanem mnogo dana, a žižule su još nezrele. Kad ću moći da ih jedem? Znam šta ću – izmisliću neki razlog da ostanem dok žižule ne sazre, pa ću onda moći da ih jedem, zar ne?” Nakon toga, on smišlja izgovor da je većina braće i sestara na tom mestu u lošem stanju i da ništa ne postižu u radu, te da on stoga mora tu dugo da ostane da bi, pre nego što ode, pokrenuo stvari u svim oblastima crkvenog rada. No, da li je to ono što on stvarno u svom srcu misli? (Nije.) On u svom srcu kalkuliše: „Otići ću onda kad žižule sazre i kada budem mogao malo da ponesem sa sobom.” Srce mu je ispunjeno tom mišlju, pa staje kao ukopan i stacionira se u toj crkvi. Tokom svog boravka u njoj, on propoveda nešto reči i doktrina i obavlja neke površne poslove, ali u svom radu ne postiže baš mnogo. Žižule konačno sazre, a njegovo srce kipti od radosti: „Konačno mogu da jedem žižule. Konačno je došao dan o

kojem sam sanjao!" Čim žižule sazre, on počinje da ih jede, dok istovremeno u srcu ovako premišlja: „Nije u redu da ovde svaki dan samo jedem žižule. Ne mogu da ostanem samo da bih jeo žižule. Šta ako braća i sestre primete? Moram da smislim neki način da ih navedem da mi daju malo da ponesem. Ako mi ih ne daju, moraću da se potrudim i da još nešto kažem da pospešim svoju stvar." Čim braća i sestre koji tamo žive primete da on voli žižule, kažu da će mu ih dati da ponese sa sobom kad krene. Kada on to čuje, srećan je, ali njegova usta govore: „Ne bih mogao. To nije u skladu sa načelima. Vernici ne smeju za tim da žude. Zar vas time ne bih iskorišćavao? Ne mogu da ih uzmem, a da vam ne platim. Kada krenem platiću vam žižule." Te reči koje on izgovara samo su prazne reči. Kada se dobro najede i kad dođe vreme da ode, on u srcu još uvek ovako razmišlja: „Zar mi neće dati žižule, ili će mi dati samo loše? Ja hoću one velike, dobre." Dva dana pred odlazak, on stalno govori: „Sve žižule su uglavnom već obrane, zar ne? Kad li će sledeće godine sazreti?" Time podseća braću i sestre, da ne bi zaboravili da mu daju žižula da ponese. Čim to čuju, braća i sestre odmah razumeju o čemu je reč: „Izgleda da moramo obavezno da mu damo malo da ponese pre nego što ode, i to moramo za njega da izaberemo one dobre; inače bi mogao da nam zagorča život." Kad konačno dođe vreme da on ode, braća i sestre mu daju tri velike kutije da ponese sa sobom. On ne može sam da ih nosi, pa zove svoje podređene da mu pomognu. Pre nego što ode, pojede koliko god može – čak i ako mu od njih pozli, misli da je vredelo. Boji se da, kada ode, neće više biti u prilici da ih jede. Kad odlazi, to je još uvek nerado, pa misli: „Ovog puta sam pojeo taman koliko mi se jelo. Doći ću opet dogodine u isto vreme. Ne moram da dođem prerano, ali ne smem ni da zakasnim. Treba da dođem baš u vreme kada žižule sazrevaju. Tako ću moći da ih jedem sveže, a kada ih osuše, ješću sušene. Mogu i da ponesem još sa sobom kada budem odlazio." Zar nije ova njegova računica vrlo detaljna? Njegovo srce samo o tome misli. Uvek misli o tome kako da izvuče korist i smišlja spletke da bi dobio poželjne stvari, kao i da bi prevarom od braće i sestara dobio stvari koje su mu u interesu. Neće prevideti ni jednu jedinu poželjnu stvar koju vidi. Čak i ako je to nešto što ne iskače, ako mu zapadne za oko i dobro ga zapamti, garantovano će na kraju završiti u njegovim rukama. Zar nije to ponašanje jednog antihrista? Zar nisu ljudskost i karakter takvih ljudi naročito prizemni? Bez obzira na to koliko su nedaća takvi ljudi naizgled u stanju da pretrpe, koliku su cenu naizgled spremni da plate, koliko su u stanju da napuste porodicu i odreknu se karijere, može li se reći da su to ljudi koji streme ka istini? Ni slučajno. To su ljudi koji na prevaru nabavljaju hranu i piće pod transparentom vere u Boga.

Neki ljudi idu na razna mesta da propovedaju jevanđelje i da obavljaju posao, a kada se vrate kući, sa svakog mesta donose razne lokalne proizvode, pa čak i stvari koje su iznudili od braće i sestara. Bilo da je u pitanju dizajnerska odeća ili elektronika, ne propuštaju ništa što im zapadne za oko i traže da im se to dâ. Ako im ne daš, smisliće sve moguće izgovore da te orežu, daće ti do znanja zašto te orezuju i neće popustiti sve dok im konačno ne daš to što hoće. Ti ljudi prevarom iznuđuju razne poželjne stvari pod

transparentom obavljanja svoje dužnosti i neumorni su u svojim pokušajima da nabave te poželjne stvari. Ponekad im braća i sestre daju poneku sitnicu, ali ti ljudi misle da to ne vredi mnogo novca, pa kažu: „Ne, hvala. Bog me je obasuo obiljem blagoslova. Ničega mi ne fali.” Koriste takve reči da odbiju i da prevare braću i sestre, kako bi ih ovi zavoleli i stekli visoko mišljenje o njima. Ali, ako im braća i sestre daju nešto o čemu su sanjali, što im je potrebno i o čemu stalno misle, kada te stvari vide, oni žele da ih iznudom prisvoje i uopšte se neće suzdržavati. Neke žene iz ruku braće i sestara iznude kozmetiku, lepu odeću i dobre cipele, dok neki muškarci iz ruku braće i sestara prevarom nabavljaju uređaje, motocikle i elektronske uređaje. Preduzimaju mere da se domognu svake poželjne stvari. Ma kakve dobre stvari braća i sestre imali, ti ljudi će, ako im te stvari zapadnu za oko, smisliti sve moguće načine da do njih prevarom dođu. Pored toga, ti ljudi čak izmišljaju najrazličitije izgovore i iznalaze najrazličitija opravdanja da se sastaju na večerama, gde se prejedaju hranom i nalivaju pićem. Dokle to ide? Dotle da, kuda god idu, gledaju čija porodica ima novca, a čija dobro jede, pa onda borave kod te porodice i nikako ne odlaze. Zatim izmišljaju najrazličitije izgovore da bi održavali okupljanja za kolege i organizovali večere. A kojim rečima otvaraju svaku večeru? „Naše današnje okupljanje je okupljanje carstva. Ova nam trpeza donosi predukus carske gozbe.” Ljudi koji im se ulizuju brže-bolje viču: „Amin. Neka je hvaljen bog!” Ima nekih nazovi starešina i delatnika koji se prejedaju hranom i nalivaju pićem gde god da odu. Svaki obrok mora da ima hranljive sastojke, mora da bude ribe i mesa, pa čak i jela moraju svake nedelje da se menjaju; ne smeju da se ponavljaju. Posle večere moraju obavezno da popiju dobar čaj, pa nalaze izgovore i govore: „Ja bez čaja ne mogu. Mnogo radim svakoga dana, a moram da radim i po čitavu noć. Ako ne popijem malo čaja da me razbudi, neću moći noćas da radim.” To izgovaraju njihova usta, a šta oni u srcu misle? „Nije mi bilo lako da se domognem položaja na kojem sam danas. Zar ne bi trebalo malo da se bahatim? Osim toga, sanjao sam o boljem životu, pa zašto ne bih sada smislio sve načine da uživam u tim stvarima? Ako ne budem svoju moć koristio sada dok je imam, kada ostanem bez nje, više neću imati priliku da to radim. Treba da jedem i da pijem koliko god mogu. Ko mi garantuje da neće doći dan kada više neću biti na tom položaju i kada neću moći da uživam u tim stvarima. Ovu priliku više neću imati. Zar neće čitav moj život onda biti protraćen?” Takvi su ljudi koji na prevaru nabavljaju hranu i piće pod transparentom obavljanja svog posla. Malo rade i propovedaju poneku reč i doktrinu, a onda hoće prevarom da se domognu poželjnih stvari i da jedu đakonije.

Bio je jednom čovek koji je radio u jednom gradu, a braća i sestre koji su na tom mestu živeli morali su za njega svakog dana da zakolju po jedno pile. Razvio je naviku da jede jedno pile na dan, svakog dana. Kako se osećate kada to čujete? (Zgađeno.) Braća i sestre su gajili kokoške da bi imali jaja, a klali su ih tek kada bi ostarile. Otkad je taj čovek stigao među njih, morali su da zakolju čak i koke nosilje, pa je pilića bilo sve manje, i braći i sestrama je prekipelo. Kasnije je taj čovek smenjen, pa je otišao kući, ali i dalje nije mogao da se reši te problematične mane. Terao je i ženu da mu svaki dan

zakolje i spremi pile; u protivnom bi se posvađao sa njom. Kakav je to čovek? Jedenje piletine postalo je deo njega. Jeo je svaki dan, za svaki obrok. Čak i kada je smenjen, i dalje je morao da je jede – postao je zavisan od nje. Zar taj čovek nema problem? Šta kažete, da li su takvi ljudi dobri? (Nisu.) Ukratko, svako ko pod transparentom vere u Boga koristi prilike koje mu se ukazuju tokom obavljanja dužnosti da na svakom koraku od braće i sestara iznudi njihovu imovinu i da prevarom nabavlja hranu i piće – nije dobar čovek. Njegova suština je suština antihrista. Ma gde da takvi ljudi radi posla odu i ma kakav posao da rade, oni prvo izaberu smeštaj kod relativno imućnih porodica koje žive relativno komforno. S kojim ciljem traže takva mesta? Da bi dobro jeli i boravili u lepoj kući – da bi udovoljili telu. Ima i nekih mesta gde zbog nepovoljnog okruženja ne mogu da ostanu, a da li će se tada odreći svoje pohlepe i tih svojih misli? Neće. Tražiće drugo slično mesto da ih ugosti. Stoga će takvi ljudi, pošto budu nekoliko godina radili u stranim mestima, izgledati potpuno drugačije, pa ih braća i sestre, kada se vrate kući, neće prepoznati – lica će im biti punija, stomaci okrugliji; biće bolje odeveni; biće izbirljiviji i ponašaće se nadmeno. A kako će napredovati njihov životni razvoj? Neće napredovati nikako; samo će dobro jesti i lepo se odevati, udebljaće se, i toliko će jesti da će im podvaljci porasti, a trbusi se zaokrugliti. U groznom okruženju kakvo je kontinentalna Kina, ma kakvu dužnost čovek obavljao, to je hod po živcima. Premda ponekad možda dobro jede i odseda u dobrostojećim domaćinskim domovima, on se ipak neće ugojiti. Kakvi su to onda ljudi kada toliko jedu da dobiju podvaljak i poraste im stomak? (Ljudi koji se prepuštaju prednostima statusa.) To su ljudi koji stalno razmišljaju o tome šta će jesti i piti i u kakvoj će hrani uživati za svaki od svoja tri obroka na dan. Ako takvi ljudi ne pojedu dobar obrok, neće biti raspoloženi ni da rade ni da obavljaju svoje dužnosti. Ako im stomak nije zadovoljan, ni um im neće biti uravnotežen: „Slabo sam jeo danas. Nije uopšte bilo mesa, a posle jela mi niste ponudili čaj. Zato ću vas ignorisati. Kada budete u zajedništvu razgovarali o crkvenom radu, ja neću govoriti. Osvetiću vam se. Ko kaže da je u redu da me ne hranite dobro? Moram ovako da jedem, a vi još hoćete da sa vama u zajedništvu razgovaram. Nema šanse!” Tako u sebi misle, ali ne smeju to naglas da izgovore. Kažu samo: „Sinoć sam do kasno u noć radio, tako da moram popodne da dremnem.” Zar nisu veliki prevaranti? Spavaju tako do četiri-pet popodne dok ih mnogo ljudi tamo čeka, a oni neće da ustanu. Onda im odjednom zamirišu jabuke, pa skoče iz kreveta, u strahu da će propustiti obrok. Tako oni rade i tako obavljaju svoje dužnosti. Ma gde ti ljudi otišli i ma koliko jeli i pili Božje reči i slušali propovedi, njihove se namere i ciljevi neće promeniti, niti će se oni odreći svojih ambicija i želja. Cilj njihovog stremljenja u ovom životu obuhvata sve materijalne stvari; ciljevi njihove vere u Boga u ovom životu su da dobro jedu, da se lepo odevaju i da se drugi prema njima lepo ophode. Misle da će, ako verujući u Boga u ovom životu budu uspeli da uvek dobro jedu, da nose lepu odeću i žive u lepim kućama, kao i da ih braća i sestre izdržavaju – ako budu uspeli da prevarom nabave te stvari – onda biti zadovoljni u ovom životu. U ovom svetu, kada čovek marljivo radi neki stalan posao, on ne može baš mnogo da zaradi, a nije lako

zaraditi novac ni kada se čovek bavi biznisom – neće moći da uživa u tim stvarima. Pa, pošto neko vreme o tome promišlja, dođe ipak do zaključka da je najbolje verovati u Boga, jer tu ne mora mnogo da se trudi. Sve što treba da uradi jeste da kaže par reči, da malo trči okolo, da preuzme neki mali rizik, pa može dobro da jede i da se oblači, pa čak i da natera mnoge ljude da ga služe i da uživa u kraljevskom tretmanu. Misli da je divno tako živeti i da je obasut blagoslovima jer veruje u Boga. Stoga često pred braćom i sestrama izgovara neiskrene reči, kao što su ove: „Bog nas je previše i prebogato obasuo darovima, više nego što bi čovek ikada tražio ili zaželeo." Te reči su tačne, ali su u potpunom neskladu sa njegovim ličnim stremljenjem, karakterom, sa njegovim mislima, namerama i ciljevima. On ljude vara svakom izgovorenom rečju. I to što se naizgled daje i trči unaokolo takođe je prevara. Istiniti su samo računica, namere i pohlepa u njegovom srcu. Takvog su karaktera ti ljudi. Ma šta radili i ma kuda otišli, ta materijalna zadovoljstva zauzimaju najviše mesto u njihovim srcima, a oni ih se nikada ne odriču i nikada na njih ne zaboravljaju. Ma koliko sa njima u zajedništvu razgovarao o istini i ma koliko razgovarao o Božjim namerama, oni će obavljati svoje dužnosti tvrdoglavo se držeći te pohlepe i tih želja, i gajeći te namere i ciljeve; imali oni status ili ne, njihove se namere neće promeniti.

Drugi slučaj: Ozlojeđenost zbog nemogućnosti odlaska u inostranstvo

Kada sam radio u kontinentalnoj Kini, sa nama je bio jedan starešina koji je mislio da bi sa nama mogao da ode u inostranstvo i to mu se veoma dopadalo. Mislio je: „Konačno sam uspeo. Konačno uz boga mogu da dobijem velike blagoslove! Ranije sam uz boga trpeo nedaće. Danas sam konačno nagrađen. Ja sam to zaslužio. Ako ništa drugo, starešina sam i doživeo sam mnoge nedaće, pa kada mi se ukazala ova dobra prilika, trebalo bi da mogu da je iskoristim – trebalo bi da mogu da uživam u željenoj stvari." Tako je on mislio. Ali, pošto sam proveo određeno vreme u njegovoj blizini, primetio sam da nije principijelan u svojim rečima i delima, da nema dobru ljudskost, da ima vrlo jaku nameru i želju da bude blagoslovljen i da ponekad mora da bude orezan. Pošto je nekoliko puta bio orezan, pomislio je: „E sad sam gotov. Višnji me je prozreo i prestao je da pominje odlazak u inostranstvo. Izgleda da nema nade da odem u inostranstvo." Stalno je te stvari premetao po srcu. U stvari, mi smo videli da on ne stremi ka istini, da je suštinski nepogodan za odlazak u inostranstvo i da, čak i kada bi otišao u inostranstvo, ne bi mogao ništa da radi, tako da više nismo s njim o tome razgovarali. On je osetio da nema nade da ode u inostranstvo, pa je počeo da pravi druge planove. Jednoga dana je otišao i nikada se više nije vratio. Ostavio je samo pismo, u kojem kaže: „Toliko sam godina verovao u boga, a ponešto sam i uradio. Vi sada odlazite u inostranstvo, a ja sam nepogodan da pođem sa vama. U narednim danima ću raditi na tome da to nadoknadim. Bog me prezire, pa ću ga zato napustiti. Neću da ga teram da gleda nekoga koga prezire. Idem da se sakrijem." Te reči su zvučale kao da imaju smisla i sa njima nije bilo većih problema. Zatim je rekao: „Ovako je otkad sam se rodio. S kim

god da sam bio, uvek su me samo iskorišćavali. Dobar sam za to da sa drugima trpim nedaće, ali ne i da sa njima uživam u blagoslovima." Šta je time hteo da kaže? (Mislio je da ga je Bog iskoristio.) Upravo to je hteo da kaže. Posebno kada je rekao: „Dobar sam za to da sa drugima trpim nedaće, ali ne i da sa njima uživam u blagoslovima", ono što je mislio bilo je: „Toliko sam nedaća pretrpeo i toliko rizika preuzeo zajedno sa vama, a sad, kad je došlo vreme da sa vama uživam u blagoslovima, vi mi ne date." On se tim rečima žalio; ova situacija je u njemu izazvala ozlojeđenost. Vlastitim ustima je rekao: „Bog me prezire. Napustiću boga. Ne želim da zbog mene oseća prezir". A u srcu je, u stvari, bio ozlojeđen: „Vi odlazite u inostranstvo da uživate u blagoslovima, a mene hoćete da se oslobodite!" Da li je baš tako bilo? (Nije.) Pa kako je onda bilo? Mislio je da ga orezujemo zato što hoćemo da ga se oslobodimo, a ne zato što ne stremi ka istini i zato što je neprincipijelan u svojim rečima i delima. Nije razumeo da ima problem. Naprotiv, ovako je mislio: „Ja sam sa tobom trpeo nedaće, pa treba sa tobom i da uživam u blagoslovima. Ti moraš da mi dozvoliš da uđem u carstvo i da postanem jedan od ljudi carstva. Ma šta ja uradio, ti ne treba da me napustiš." Zar nije tako mislio? (Jeste.) Kakva je suština takvog razmišljanja? (Ista je kao Pavlova suština kada je pokušao da obavi razmenu sa Bogom da bi dobio venac.) Tako je, to je Pavlova suština. On je verovao u Boga, sledio Ga, trpeo nedaće i plaćao cenu da bi zadobio venac i blagoslove. Nije imao istinsku veru, niti je stremio ka istini. Samo je pokušavao da obavlja razmene sa Bogom. Ako bi mu posao propao, ne bi dobio blagoslove, pa je osećao da je izvukao deblji kraj. Tada bi se razbesneo, smatrao da je cela stvar izgubljen slučaj, digao bi ruke od opreza, a u srcu bi postao kivan. To su stvari koje je prikazivao dok je govorio. Šta je taj čovek sledeće uradio? Posle toga, taj čovek je počeo da se bavi nekim poslovima, a oko njega je počelo da se mota nekoliko devojaka. Iako nije govorio da ne veruje u Boga, on nije vršio svoju dužnost i nije bio Njegov sledbenik. Niko nikada nije pomislio da će se on odreći prilike da sledi Boga i početi da se bavi poslovima samo zato što je bio malo orezan. Njegovo sadašnje besno ponašanje i način na koji se ranije ispoljavao bili su toliko različiti kao da su u pitanju dva različita čoveka. To se u stvari njegova priroda razotkrivala. Ranije to nije radio samo zbog toga što mu se nije ukazala prava prilika. To je jedan aspekt. Drugi aspekt je taj da je on krio ko je u stvari, pretvarao se da nije to što jeste, pa se zato obuzdavao. Ako si stvarno dobar čovek, ma u kakvoj se situaciji našao, moraš prvo da ostaneš postojan na svom mestu i da znaš ko si. Osim toga, mogu li ljudi koji zaista imaju bar malo ljudskosti da rade stvari i da čine nedela lišena ljudskosti? (Ne mogu.) Ne mogu ni slučajno. Iz ove priče je jasno da je najveće buntovništvo kada ljudi nisu kadri da prihvate istinu, i oni su tada u najvećoj opasnosti. Ako nikada nisu kadri da prihvate istinu, oni su onda bezvernici. Kada se takvom čoveku raspršе želje da bude blagoslovljen, on će napustiti Boga. Zašto je to tako? (Zato što ono za čim on stremi jeste da bude blagoslovljen i da uživa u blagodati.) On veruje u Boga, ali ne stremi ka istini. Spasenje je za njega samo ukras i milozvučna reč. Ono ka čemu njegovo srce stremi su nagrade, lovorike i poželjne stvari – on u ovom životu želi da dobije strostruko

toliko, a u svetu koji dolazi – večni život. Ako to ne može da dobije, neće ni verovati; pokazaće se njegovo pravo lice i on će napustiti Boga. Ono u šta on u svom srcu veruje nije Božje delo, i nisu istine koje On izražava, a ono ka čemu stremi nije spasenje, a kamoli to da dobro obavlja svoju dužnost stvorenog bića; on, naprotiv, poput Pavla, stremi ka tome da bude obasut blagoslovima, da ima veliku moć, da nosi veliku krunu i da bude ravan Bogu. To su njegove ambicije i želje. Zato, svaki put kada se u Božjoj kući nađe neka korist ili poželjna stvar, on se bori da je se dočepa, počinje da rangira ljude po kvalifikacijama i starešinstvu, pa ovako premišlja: „Ja sam kvalifikovan. I ja treba da dobijem parče tog kolača. Moram da se izborim za to." Postavljaju se na najistaknutije mesto u Božjoj kući, pa misle da je i pravo da uživaju u tim njenim pogodnostima. Tako je, na primer, po pitanju odlaska u inostranstvo, prva misao tog čoveka bila da bi on trebalo da učestvuje u tome, da većina ljudi nije tako dobra kao on, da nisu pretrpeli toliko nedaća kao on, da nisu kvalifikovani kao on, da ne veruju u Boga toliko godina kao on, i da nisu starešine tako dugo kao on. Upotrebio je svaki izgovor i metod procene da sam sebe rangira. Ma kako rangirao ljude, sebe je uvek stavljao u pročelje i svrstavao u redove onih koji su kvalifikovani. Konačno je poverovao da je i pravo da on uživa taj tretman. Čim to ne bi dobio i čim bi se raspršila njegova fantazija o zadobijanju blagoslova i sticanju stvari koje su u njegovom interesu, on bi učinio nešto po tom pitanju, razbesneo se i počeo da se svađa sa Bogom, umesto da se pokori i da traga za istinom. Jasno je da mu je srce već bilo ispunjeno tim stvarima kojima je stremio i to je dovoljno da se vidi da su stvari kojima je stremio u potpunom neskladu sa istinom. Ma koliko radio, njegov cilj i namera – baš kao i Pavlovi – uvek su bili samo da dobije krunu; on ih se čvrsto držao i nikada od njih nije odustao. Ma koliko se sa njim u zajedništvu razgovaralo o istini, ma koliko bio orezivan, razotkrivan i detaljno analiziran, on se i dalje tvrdoglavo držao namere da bude blagoslovljen i nije je otpuštao. Kada nije zadobio Božje odobravanje i kada je video da od njegove želje za blagoslovima nema ništa, postao je negativan i povukao se, napustio svoju dužnost i pobegao. Nije iskreno obavljao svoju dužnost niti je dobro služio u širenju jevanđelja carstva, a to jasno pokazuje da nije imao istinsku veru u Boga, da se nije istinski pokorio i da nije imao ni trunke istinskog iskustvenog svedočenja – bio je samo vuk u jagnjećoj koži, koji je vrebao skriven među stadom. Konačno je taj čovek, bezvernik do kosti, bio sasvim razotkriven i isključen, a njegov život vernika je okončan. To je jedan slučaj.

Ali taj slučaj nije bio jedini te vrste. To nije jedina osoba koja je posrnula i koja je bila razotkrivena u priči o odlasku u inostranstvo. Primer koji smo upravo dali odnosio se na jednog muškarca, ali bila je i jedna takva žena. Na početku smo planirali da i ta žena pođe sa nama u inostranstvo. Kada se to desilo, ona je iznutra bila vrlo srećna i počela je da planira i da se sprema za put, ali, na kraju, iz raznih razloga nije mogla da pođe. Ona tada o tome nije bila obaveštena, jer je situacija bila vrlo opasna. Saznala je za tu odluku jednom prilikom na nekom sastanku sa kolegama. Analizirajte sada ovo: kakav je bio rezultat kada je ta žena saznala? (Da je ta žena razmišljala kao normalna osoba,

ona pri tom saznanju verovatno ne bi pokazala neku jaku reakciju. Smatrala bi da ne može u inostranstvo zato što je situacija veoma opasna i bila bi u stanju da se ispravno ponese sa tim. S druge strane, ta žena je, kada je saznala, mogla i da se razbesni i da proba da se svađa sa Bogom.) Tako je, donekle ste dokučili karakter takvih ljudi. Takvi su ti ljudi – bez obzira o čemu je reč, oni neće prihvatiti da izvuku deblji kraj, već će želeti da iskoriste situaciju. Oni moraju u svemu da nadmaše sve druge i da budu bolji od drugih. Moraju u svemu da budu najbolji; moraju da dobiju sve što se poželeti može i ne prihvataju da u nečemu nemaju udela. Pošto je ta žena saznala za to, u trenutku se razbesnela, bacila se na pod i napravila scenu. Pokazala se njena demonska strana, pa je svojim kolegama održala predavanje i iskalila svoj bes na njima. Šta je izazvalo njen bes? Izgledalo je kao da je ljuta na braću i sestre, ali na koga je u stvari bila ljuta? (Bila je ljuta na Boga.) Upravo to se dešavalo. Koji je onda bio uzrok njenog besa? Gde mu je bio koren? (Želje joj nisu ispunjene.) Koren je bio u tome što nije uspela da dobije željenu stvar i što nije ostvarila svoj cilj. Ovog puta nije uspela da izvuče korist; umesto toga, okoristili su se drugi ljudi, a ona nije uspela da uzme udela u tome, pa se razbesnela. Nije više bila u stanju da se pretvara, već je dala oduška svem nezadovoljstvu i ozlojeđenosti svog srca i pustila ih da izađu napolje. U prošlosti je ona uvek morala da bude prva koja će saznati šta rade Višnji. Uvek je htela da bude u kontaktu sa Višnjim i nije komunicirala sa braćom i sestrama. Uvek je sebe smatrala ličnošću visoke klase, a ne prosečnom članicom, pa je mislila da ovog puta i ona treba da ode u inostranstvo – čak i ako niko drugi ne ode, ona treba da ode. Ona je bila prvi kandidat i trebalo bi da se prema njoj tako i ophode. Njeno srce je zaista tako mislilo. Sada je videla da neće imati to zadovoljstvo da se prema njoj tako ophode i da su sve nedaće koje je sve te godine trpela bile uzalud; nije bilo ništa od statusa za koji se mukotrpno borila niti od tretmana koji je želela. U tom trenutku sve se to raspršilo u ništavilo. Da čovek ne poveruje, ona nije uspela prevarom da pribavi tako važnu i poželjnu stvar; da čovek ne poveruje, otkačili su je, pa je pomislila da ne zauzima baš visoko mesto u Božjem srcu i da je samo prosečna žena. Linija odbrane u njenom srcu potpuno se srušila i ona je prestala da se pretvara i da skriva stvari. Počela je da pravi scenu, da viče na ljude, da daje oduška svom besu, da se ljuti i da razotkriva ono što je za nju bilo prirodno, ne hajući za to šta su drugi govorili ni kako su oni na to gledali. Nakon toga su je poslali u jedan tim da obavlja dužnost. Dok je obavljala dužnost, učinila je mnoge loše stvari, pa su braća i sestre iz tima na kraju zajedno napisali pismo u kojem traže da ona bude izopštena. Koji je uzrok njenog izopštenja? Braća i sestre su preneli da sve zlo koje je ona počinila može da se opiše jednom rečenicom: toliko je toga da ne staje na papir! Drugim rečima, počinila je previše zla i priroda njenih prestupa bila je preteška – nije mogla jasno da se prenese u jednoj ili dve rečenice, niti da se prepriča u jednoj ili dve priče. Učinila je bezbroj zlih dela i naljutila ljude, tako da je crkva izopštila. Te zle stvari nije radila pre nego što se pojavilo pitanje odlaska u inostranstvo, pa zašto je onda bila u stanju da ih radi nakon što se to pitanje pojavilo? Zato što se odlazak u inostranstvo nije ostvario kao

što se nadala. Jasno je da su sve te zle stvari koje je uradila i rugoba koju je razotkrila bile neka vrsta osvete i oduška zbog toga što nije uspela da dobije tu poželjnu stvar. Recite Mi, kada se čovek koji istinski stremi ka istini i koji ima ljudskost susretne sa takvom situacijom, čak i ako ne razume mnoge istine, je li on u stanju da prikaže takva ispoljavanja? Je li u stanju da razotkrije te stvari? Svako ko ima imalo ljudskosti, imalo savesti, imalo osećaja stida, neće raditi te stvari, već će se savladati. Iako mu je srce nesrećno, nezadovoljno i pomalo povređeno, on će za sebe misliti kako je samo prosečan čovek, kako ne treba da se svađa da bi dobio tu stvar, kako oni koji veruju u Boga treba da streme ka istini i da se u svemu pokoravaju Božjim orkestracijama, kako nemaju izbora i kako su ljudi neimpresivna stvorena bića. Biće nesrećan nekoliko dana, ali će ga to onda proći. I dalje će verovati kako valja i neće činiti zlo, niti će se zbog te stvari svetiti ili davati oduška svom besu. Suprotno tome, ljudi koji ne streme ka istini i čiji je karakter katastrofalan kadri su da zbog jedne sitnice učine sva ta zla dela koja nikada ranije nisu činili. To je objašnjenje tog problema. To objašnjava ljudskost-suštinu takvih ljudi, kao i njihova prava stremljenja. Naime, njihovo pravo lice se do kraja pokazalo kroz ono što su u toj situaciji razotkrili. Prvo, njihova suština je u potpunosti suština antihrista. Drugo, oni nikada nisu stremili ka istini i nisu sebe nikada smatrali predmetom spasenja, niti su se ikada pokorili Božjim orkestracijama i uređenjima. Ne streme ka pokornosti Bogu, već isključivo streme ka statusu i uživanju; streme samo dobrom tretmanu i tome da budu ravni Bogu. Uživaju u svemu u čemu Bog uživa. Na taj način ne slede Boga zabadava. To su stvari kojima oni streme. To je priroda-suština takvih ljudi; to je njihovo pravo lice i unutrašnji pejzaž njihovih srca. To pitanje je okončalo dvadeset godina vere te žene – sve je otišlo u vetar.

Recite Mi, gde bi to dvoje ljudi sada trebalo da bude? U crkvi ili negde drugde? (U svetu nevernika.) Zašto tako mislite? Kako ste došli do tog zaključka? Na čemu su zasnovane vaše reči? (Na tome što su oni bezvernici i što svrha njihove vere u Boga nije stremljenje ka obavljanju dužnosti stvorenih bića. Takvi ljudi na kraju nisu kadri da ostanu postojani u svojoj veri i preostaje im samo da se vrate u svet.) Oni na kraju nisu kadri da ostanu postojani u svojoj veri, ali, budući da taj kraj još nije došao, zašto su onda nestali? Moraš da pogledaš šta su mislili u sebi. Takve stvari su mogli da rade i takve izbore da prave samo kada se u njihovim srcima dešavala određena aktivnost. Na koji su način analizirali i ocenili to pitanje kad ih je to navelo da izaberu takav put? U svojim srcima su mislili: „Sve ove godine verujem u boga i pretrpeo sam mnoge nedaće. Uvek sam čeznuo za danom kada ću moći da se proslavim. Ako budem sa višnjim, mogu da proslavim i da budem viđen. Sada mi se konačno pruža prilika da odem u inostranstvo. To je ogromna stvar! To je nešto o čemu se nisam usuđivao ni da pomislim pre nego što sam poverovao u boga. To je isto kao kada, verujući u boga, budeš ovenčan, ali, ispostavilo se da ja neću moći da uzmem učešća u jednoj tako velikoj poželjnoj stvari. Ne mogu da je dobijem. Ranije sam mislio da imam izvesno mesto u božjem srcu, a sada vidim da nije tako. Izgleda da, sledeći boga, ne mogu da dobijem

poželjne stvari. Nisu mislili na mene kada je reč o tako velikoj stvari kao što je odlazak u inostranstvo, pa zar onda nisu još manje šanse da u budućnosti budem ovenčan? Nije izvesno ko će biti ovenčan, ali izgleda da nema nade da ću to biti ja." Jesu li takvi ljudi i dalje bili voljni da slede Boga i kada su pomislili da nema nade? Koji je bio njihov cilj kada su, ranije, trpeli nedaće i plaćali cenu? Tako su se poneli i na taj način ispoljili samo zbog to malo nade, zbog tih sitnih ideja koje su u srcima gajili. Sada kada su im se nade raspršile, a ideje im se pokazale uzaludnim, mogu li da nastave da veruju? Mogu li da nastave da budu zadovoljni boravkom u Božjoj kući i obavljanjem svoje dužnosti? Jesu li spremni da ne zadobiju ništa i da se pokore Božjim orkestracijama i uređenjima? Ambicije i želje antihrista tako su velike da oni sigurno neće biti spremni na to da njihov trud i cena koju su platili dovedu do tog rezultata. Oni sanjaju da za trud i cenu koju su platili zauzvrat budu ovenčani i dobiju poželjne stvari, da dobiju deo svake poželjne stvari koju Božja kuća ima – u redu je ako drugi to ne dobiju, ali oni to moraju dobiti. Jesu li ljudi sa tako jakim ambicijama i pohlepom kadri da obavljaju svoju dužnost a da ne dobiju ništa zauzvrat, da ulože trud a da ne dobiju ništa zauzvrat? Apsolutno nisu kadri to da postignu. Neki ljudi kažu: „Neka streme ka istini. Kada budu čuli mnoge istine, zar neće biti u stanju i da ih ostvare?" Drugi, opet, kažu: „Zar ih neće promeniti Božja grdnja i sud?" Je li zaista tako? Bog ne grdi takve ljude, ne sudi im i ne spasava ih. Upravo to su ljudi koje će On isključiti. Po čemu se razlikuje to što sam Ja rekao od onoga što ste vi malopre rekli? Da li je to što ste vi rekli ono što se stvarno dešava u srcima takvih ljudi? Je li to ispoljavanje njihove suštine? (Nije.) Šta je onda to što ste rekli? (Osećanja i prazne teorije.) Priroda onoga što ste vi rekli pomalo naginje analizi i proceni, pa te ljude ocenjuje i definiše na osnovu teorije. To nisu njihove prave misli i otkrivenja, niti su to njihovi pravi pogledi. To je ispoljavanje takvih ljudi koji imaju suštinu antihrista. Ako postoji neka poželjna stvar koju oni nisu dobili, neka korist u kojoj nisu uživali, ili neka prednost koju nisu zadobili, oni se razbesne, izgube veru u samo verovanje u Boga i u stremljenje ka istini; nisu voljni da veruju u Boga, već hoće da pobegnu i da rade loše stvari. Rade loše stvari da bi dali oduška svom besu i da bi se osvetili – da bi dali oduška svom nerazumevanju Boga i ozlojeđenosti prema Njemu Da li se tim ljudima treba baviti? Treba li im dozvoliti da nastave da obavljaju dužnost u crkvi? (Ne treba.) Kako onda sa njima treba postupiti? (Treba ih izopštiti.) Ima li ljudi koji su prestali da veruju zato što nisu mogli da odu u inostranstvo? (Ima.) Kakvi su to ljudi? (Bezvernici. Veruju u Boga samo zato da bi stremili ka blagoslovima, a kada im se ambicije i želje ne ispune, oni Ga izdaju.) U stanju su da prestanu da veruju u Boga zbog takve sitnice. Za takve ljude se ne može reći da imaju istinsku veru, pa čak ni da imaju lažnu veru – njihov je karakter do te mere slab!

Treći slučaj: Nemogućnost nastavka života nakon povratka na selo

Neki su ljudi rođeni na selu i njihove porodice nemaju mnogo novca za život. Predmeti koje koriste u svakodnevnom životu jednostavni su, a u njihovoj kući nema

drugog nameštaja osim jednog tvrdog kreveta, ormara i stola. Pod im je od cigle ili zemlje – ne betoniraju podove. Njihove okolnosti su vrlo skromne. Kada počnu da veruju u Boga, oni obavljaju svoju dužnost propovedanja jevanđelja i odlaze u neke veoma bogate oblasti. Bila je jedna takva žena, koja je pogledala oko sebe i videla da većina braće i sestara na podovima u svojim kućama ima ili parket ili pločice; zidovi su im oblepljeni tapetama; kuće su im vrlo čiste, a oni mogu svaki dan da se kupaju. U kućama imaju i mnogo nameštaja: stalke za televizore i velike ormare, sofe i klima uređaje. Spavaće sobe su im opremljene Dormeo krevetima, a kuhinje svim vrstama bele tehnike: frižiderima, mikrotalasnim pećnicama, rernama, šporetima, aspiratorima itd. Od pogleda na sve to, zavrtelo joj se u glavi. Osim toga, u velikim gradovima, kao što je bio taj, bilo je mesta gde je mogla liftom da se penje i spušta između spratova. Na tom mestu su joj se otvorile oči, pa kada je neko vreme tamo radila i propovedala jevanđelje, više nije htela da se vrati. Zašto je to tako? Mislila je: „Zemljana kuća moje porodice ne može ni da priđe ovom mestu. Svi mi verujemo u boga, pa kako to da ovi ljudi žive toliko bolje od moje porodice? Životi ovih ljudi su rajski. Moja porodica živi u svinjcu – živimo toliko lošije od ovih ljudi!” Pošto je napravila to poređenje, nasekirala se, još više se vezala za to mesto i još manje joj se vraćalo. Pomislila je: „Ako mogu ovde da radim na duži rok, onda neću morati da se vratim kući, zar ne? Ona zemljana rupa nije za ljude.” Neko vreme je ostala u velikom gradu i naučila da jede, da se odeva i da uživa u životu kao što to čine ljudi iz grada i da živi kao oni. U tim danima je osećala da je život tako dobar. Bilo je dobro imati novca. Siromašni ljudi nisu imali budućnost. Svi su siromašne gledali s nipodaštavanjem, a čak su i oni sami sebe tako posmatrali. Što je više mislila o tome, to je manje želela da se vrati, ali nije imala izbora – morala je da se vrati kući. Kada je stigla kući, u srcu je osetila mešavinu raznih osećanja i vrlo je teško to podnosila. Čim je ušla u kuću, videla je zemljani pod, a kada je sela na zagrejani krevet od cigala, on je bio veoma tvrd i neudoban. Kada je dodirnula zidove, ruka joj je ostala prljava od zemlje. Kada bi pomenula nešto ukusno što joj se jelo, niko nije razumeo nazive tih jela, a kada bi poželela da se opere pred spavanje, nije imala gde da se okupa. Pomislila je da je takav život previše skroman i bila je kivna na roditelje što su siromašni do te mere da nemaju para ni za šta što ona hoće, tako da je stalno bila živčana prema njima. Otkad se vratila, kao da je postala druga osoba. S neodobravanjem je gledala svoju porodicu, kao i sve u svom domu, smatrajući ga toliko primitivnim da je u njemu nemoguće živeti i da će umreti od ogorčenja ako bude morala da nastavi tamo da živi. Odlazak od kuće otvorio joj je oči, ali to je postalo nešto loše, pa su njeni roditelji bili vrlo ljuti na nju. U tom trenutku, u glavi joj se rodila ova ideja: „Da moji roditelji ne veruju u boga i da ja ne verujem u njega, životi bi nam zacelo bili bolji nego što jesu. Možda ne bismo mogli da spavamo na Dormeo krevetima, ali bismo barem bolje jeli i mogli da stavimo pločice na pod.” Mislila je da je to rezultat verovanja u Boga, da to što neko veruje u Boga znači da mora da bude siromašan i da čovek, ako veruje u Boga, ne može da ima dobar život, ne može dobro da jede niti da se lepo odeva. Od tog trenutka nadalje, ta izuzetna žena,

junakinja koja je postigla uspeh u nekoliko provincija, nije mogla da ustane iz kreveta i po ceo dan joj se spavalo. Ujutro je teško ustajala, a prvo što bi uradila po ustajanju bilo je da se spremi i našminka, pa da se zatim obuče kao ljudi u gradovima. Onda se mrštila i promišljala o tome kad će se osloboditi tog provincijskog života i živeti kao ljudi u gradu. Propovedi koje je nekada držala i rešenost koju je imala napustile su je – sve je to zaboravila. Nije više znala čak ni da li je vernica. Toliko se brzo promenila. Pošto su joj se oči malo otvorile, a životno okruženje i kvalitet života promenili, ona se razotkrila.

Ranije je ta žena svuda išla, propovedala i radila. Imala je nepokolebljivu rešenost i veliku snagu, ali samo spolja. U stvari, ni sama nije znala čemu u dubini srca stremi, šta voli i kakva je osoba. Jedno iskustvo odlaska u grad iz korena je promenilo njenu životnu situaciju, a jedan period života u blagostanju potpuno je njenom životu promenio pravac. Koji je tačno bio razlog tome? Ko je promenio tu ženu? Nemoguće je da je to bio Bog, zar ne? Naravno da nije. Koji je onda bio razlog? Razlog je bio taj da je nju razotkrilo njeno okruženje, razotkrilo je njenu priroda-suštinu i otkrilo njena stremljenja i put kojim je išla. Kojim je putem išla? To nije bio ni put stremljenja ka istini, ni Petrov put, ni put onih koje Bog spasava i usavršava, ni put truda da se obavi dužnost stvorenog bića; bio je to put antihrista. Konkretno, put antihrista je put stremljenja ka ugledu, statusu i materijalnim zadovoljstvima. To je suština takvih ljudi. Da nije stremila tim stvarima, već da je bila osoba koja stremi ka istini, ovakva mala promena okruženja sigurno je ne bi razotkrila. U najgorem slučaju, bilo bi joj malo teško oko srca, malo bi se nasekirala i bilo bi joj malo bolno, ili bi imala neko budalasto ispoljenje, ali to ne bi išlo dotle da ona na takav očigledan način bude razotkrivena. Kakva je suština stremljenja takvih ljudi? Oni streme istim stvarima kao i nevernici i kao bilo ko drugi na ovom svetu ko stremi ka slavi, dobiti i zlim trendovima. Sviđa im se moderna odeća koju nose nevernici, sviđa im se kako nevernici prate zle trendove, a još više im se sviđa opsesija nevernika ekstravagantnim telesnim životom. Tako se i pogled ove žene na život i njen stav prema ovom svetu i prema životu potpuno promenio samo zbog jedne promene okruženja. Pomislila je da vera u Boga i stremljenje ka istini nisu najvažniji, te da čovek, kada je živ u ovom svetu, treba da uživa u telu i u životu, da prati trendove i da bude poput harizmatičnih i smelih ličnosti u društvu za kojima se na ulici okreću, kojima zavide, i koje kao idole obožavaju. Ima ljudi koji, nakon što im se oči otvore u susretu sa većim brojem okruženja i sa raznim vrstama ljudi, zahvaljujući tome što streme ka istini i razumeju Božje namere, postaju kadri da još bolje proniknu u te zle trendove i u ljudski rod. Srca su im kadra da još više preziru put kojim hodaju ljudi koji žive ovozemaljskim životom, kao i da taj put sagledaju i u potpunosti napuste, u svom stremljenju za tim da koračaju putem kojim ih vodi Bog. Što se, pak, tiče ljudi koji ne streme ka istini i koji imaju suštinu antihrista, čim im se oči otvore i čim se susretnu sa drugačijim okruženjima, njihove ambicije i želje ne samo da se ne smanje, nego dodatno porastu i uvećaju se. Kada im se ambicije i želje uvećaju, ti ljudi još više zavide životima onih ljudi u svetu koji uživaju u dobrim stvarima i imaju novac i uticaj, pa duboko u srcu razvijaju prezir prema

životu vernika. Misle da većina vernika ne stremi ka ovozemaljskom životu, da većina nema novac, status ni uticaj, da nije videla sveta, da nije harizmatična poput nevernika, te da ne razume kako se uživa u životu kao što nevernici to razumeju i ne razmeće se toliko kao nevernici. Stoga im u dubini srca raste otpor i netrpeljivost prema veri u Boga. Zato je, u slučaju mnogih ljudi koji imaju suštinu antihrista, od trenutka kada počnu da veruju u Boga pa do danas, teško reći da li su to ljudi koji imaju suštinu antihrista, ali, jednoga dana, kada se pojavi pravo okruženje, ono će ih razotkriti. Ranije, dok razotkriveni ljudi još nisu bili razotkriveni, i oni su poštovali pravila i radili ono što treba. Šta god da je Božja kuća od njih zatražila, oni bi uradili, a bili su u stanju i da trpe nedaće i da plaćaju cenu. Delovali su uzorno, kao ljudi na pravom putu, sa obličjem i držanjem onih koji veruju u Boga. Ipak, ma šta spolja radili, njihova suština i put na kojem su bili nisu izdržali test vremena niti kušnju različitih okruženja. Ma koliko godina čovek verovao u Boga i ma kako čvrsti bili temelji njegove vere, ako ima suštinu antihrista i korača njegovim putem, neminovno će stremiti ka materijalnim zadovoljstvima, ka ekstravagantnom načinu života i materijalnim bogatstvima, a stremiće, štaviše, i ka svim vrstama poželjnih stvari. Pritom će ljudima koji žive ovozemaljskim životom zavideti na njihovom stavu i odnosu prema životu. To je sigurno. Stoga, iako sada svi slušaju propovedi, jedu i piju Božje reči i obavljaju svoje dužnosti, među njima ima ljudi koji rade te stvari, ali ne streme ka istini, i takvi će sigurno stremiti materijalnim stvarima. Te stvari će u njihovom srcu zauzeti prvo mesto i, čim se pojavi pravo okruženje ili prave okolnosti, njihove će želje narasti i stupiti na scenu. Kada do toga dođe, oni će biti razotkriveni. Ako ljudi ne streme ka istini, taj dan će doći pre ili kasnije. Što se, pak, tiče ljudi koji streme ka istini, razumeju je i oslanjaju se na nju kao na svoj temelj, kada se pojave ta iskušenja i okruženja, oni su u stanju da im priđu na ispravan način, da ih odbace i da ostanu postojani u svom svedočenju o Bogu. Kada dođu ta iskušenja, oni su u stanju i da razaznaju šta je pozitivno, a šta negativno, i znaju da li je to nešto što žele. Baš kao kada žena nije zainteresovana za muškarca koji joj se udvara ma koliko novca on imao. Zašto nije zainteresovana? Zato što taj muškarac nema dobar karakter. Neke žene ne traže partnera jer među muškarcima koji im se udvaraju nema bogatih. Da počne da im se udvara čovek koji ima novca i da im kupi dizajnersku haljinu od 20.000 juana, on bi ih privukao, a da im onda kupi bundu za 100.000 juana, ili veliki dijamant, ili lepu veliku kuću i kola, bile bi odmah spremne da se za njega udaju. Kada su, dakle, te žene govorile da neće da se udaju, da li je to bila istina ili laž? To je bila laž. Tako i mnogi ljudi tvrde da ne streme ovozemaljskom životu i njegovim mogućnostima i zadovoljstvima, ali to važi samo kada pred njima nema nikakvih iskušenja; okruženje nije pogodno za to. Čim se pojavi pogodno okruženje, oni upadaju duboko u njega i ne mogu da se iščupaju. Baš kao u primeru koji smo upravo dali. Ta žena nije uspela da se iščupa iz opisane situacije. Pošto je neko vreme uživala u gradskom životu, nije više znala ko je i izgubila se. Da je dospela u palatu, da li bi onda želela da joj se roditelji brže-bolje ubiju samo da joj ne ukaljaju ugled? Takvi su ljudi u stanju da učine svaku glupost zarad svog uživanja,

ugleda, raskoši i visokog kvaliteta života. Oni su bezvredni i imaju prizeman karakter. Da li su takvi ljudi ikada stremili ka istini? (Nisu.) Odakle su onda dolazile njene propovedi? Da li je uopšte držala propovedi? To nisu bile propovedi, već doktrine. Samo je pravila predstavu i navodila ljude na stranputicu, a nije držala propovedi. Ako je održala toliko propovedi, kako to da nije mogla da reši sopstvene probleme? Je li znala da će dotle doći? Je li jasno videla stvari? Održala je toliko propovedi, a ipak, pošto je neko vreme uživala u gradskom životu, nije bila u stanju da prevaziđe takva iskušenja ni da ostane postojana u svom svedočenju. Jesu li to, onda, stvarno bile propovedi? Očigledno je da nisu. To je treći slučaj.

Četvrti slučaj: Zloupotreba priloga radi otplate dugova

Nekada, kada sam živeo u kontinentalnoj Kini, morali smo da pronađemo relativno bezbedno mesto za sastajanje s kolegama, pa smo našli porodicu koja nas je ugostila. Porodica je bila spremna da nas ugosti i pomogla nam je da zaštitimo to mesto. Ali, posle nekog vremena, ta porodica je počela ovako da razmišlja: „Izgleda da planirate dugo ovde da se sastajete. Ne možete da se sastajete nigde osim u mojoj kući, pa bi trebalo to da iskoristim da izvučem neku korist iz te situacije. Zar ne bih bio budala da to ne učinim?” Tokom jednog sastanka s kolegama, pre nego što su svi učesnici stigli, neki čovek je iz nepoznatog razloga došao u kuću našeg domaćina, seo u dnevnu sobu i nije nikako odlazio. Domaćin je došao i rekao da je on došao da naplati neki dug, da su oni pre nekoliko godina pozajmili novac od njega, ali mu ga nisu vratili. Šta mislite, šta se tu dešavalo? Taj čovek je mogao da dođe i ranije, ili kasnije, ali desilo se tako da je došao da naplati dug upravo u tom trenutku. Je li to bila slučajnost ili je neko to namerno tako isplanirao? Nismo mogli da ne posumnjamo. Tu se dešavalo nešto sumnjivo. Šta se to dešavalo? Da li je moguće da je porodica imala loše namere i da je namerno pozvala tog čoveka da dođe? (Jeste.) Rekao sam im: „Odmah ga izbacite odavde.” Domaćin je na to rekao: „Neće da ode dok mu ne platimo.” Ja sam zatim rekao: „Pa, zašto mu ne platite?” Porodica se nećkala, nagoveštavajući da mu ne bi platili čak i kada bi imali novca – hteli su da pozajme, a da ne vrate. Uterivač dugova je čekao i nije otišao ni kada su još neke naše kolege počele da pristižu. Šta je naš domaćin planirao da uradi? Zar to nije bio unapred smišljen plan? (Jeste.) Malo kasnije sam nekom rekao da domaćinu da novac i da mu kaže da se smesta reši tog uterivača dugova. Pošto smo domaćinu dali novac, uterivač je otišao u roku od pola sata. Zdrav razum nam govori da on više ne bi trebalo da se vraća, ali ta stvar još uvek nije bila završena. Mesec dana kasnije, uterivač je ponovo došao baš pred naš sastanak. Naš domaćin je rekao da je prošli put otplaćen samo deo duga, a ne ceo dug. Koji je bio njegov cilj kada je to rekao? Da mu Božja kuća ponovo otplati dug. Bilo je isto kao i prethodnog puta, čim smo domaćinu dali novac, uterivač je otišao. Od tog trenutka, uterivač više nikada nije došao za vreme našeg sastanka, jer smo već bili u dve rate otplatili njegov dug. On je očigledno brinuo da, ako nam zatraži toliko novca unapred, nećemo hteti da platimo, pa ga je tražio u dve

rate. Kako treba gledati na taj novac? Da li mu ga je Božja kuća pozajmila ili je on manipulacijom naveo Božju kuću da mu da novac? (Manipulisao je Božjom kućom.) Zaista, on je prevarom naveo Božju kuću da mu da novac. Pa, zašto mu je onda Božja kuća dala taj novac? Zar nismo mogli da mu ga ne damo? Na kraju krajeva, opravdano je i zakonito da mu ne damo novac, ali to bi značilo da kolege više ne bi mogle da se sastaju. Koji je, dakle, bio naš rezon da mu damo novac? U to vreme sam smatrao da prema tom novcu treba da se odnosimo kao prema zakupnini. Da smo zakupili hostel ili sportski stadion, zar nas i to ne bi nešto koštalo? A na tim mestima ne možemo da se sastajemo i ona nisu bezbedna. Ovde nam ovaj domaćin pomaže da zaštitimo to mesto i bezbednost nam je zagarantovana, pa da li je onda razumno da Božja kuća potroši nešto novca da otplati njegove dugove? (Jeste.) Jedini problem je to što novac nije bio dat na iskren način. Ali u okruženju kao što je zemlja velike crvene aždaje, takve stvari su često neophodne.

Neki ljudi imaju zlu ljudskost i nisu sasvim voljni da vrše dužnost domaćina. Koristimo ih za zaštitu mesta gde se sastajemo, pa zato moramo da im dozvolimo i da izvuku neku korist iz te situacije. Ali, kada tako izvuku korist, mogu li i dalje da zadobiju spasenje? Ne mogu. Ne radi se o tome da ih Bog ne bi spasao, već o tome da takva vrsta ljudi nije u stanju da dostigne spasenje. Oni svakoga varaju i svakog iskorišćavaju. Kada obavljaju svoje dužnosti i nastoje da pripreme dobra dela, moraju uvek prevarom iz toga da izvuku nešto poželjno; s kim god da komuniciraju, drže se načela da uvek nešto ućare i da nikad ne izvuku deblji kraj. To je načelo kojeg se oni pridržavaju dok obavljaju dužnosti u Božjoj kući. Odakle, onda, dolaze ta „dobra dela”? Ta dobra dela ne pripremaju sami ti ljudi, već ih kupuje i plaća Božja kuća; oni ne pripremaju dobra dela. Oni obezbeđuju mesto, a Božja kuća daje novac i smatra ga zakupninom. To nema nikakve veze sa dobrim delima, to nisu dobra dela tih ljudi. Kakvo je to ponašanje kada čovek, na ime pružanja utočišta braći i sestrama za račun Božje kuće, od iste prevarom stiče novac ili predmete? Kakvog je karaktera takav čovek? Može li Bog pamtiti njegovo ponašanje? Kako se rangira njegov karakter u ljudskim srcima i u Božjem srcu? Pripremanje dobrih dela je nešto što treba da radiš – dobra dela pripremaš zarad svojeg odredišta, a sve što radiš za sebe radiš, a ne za druge. Kada radiš ono što treba, već si primio nagradu i već si dobio tu poželjnu stvar na koju si se namerio, pa kako te onda Bog vidi u Svom srcu? Ti radiš dobre stvari da bi stekao nešto što je u tvom interesu, a ne da bi stekao istinu ili život, a kamoli da bi udovoljio Bogu. Može li Bog i dalje da spase takve ljude? Ne može. Oni pripreme tek neko sitno dobro delo i obave neku sitnu obavezu i dužnost, a već pružaju ruke i traže od Božje kuće platu, žickaju pare od nje, smišljaju raznorazne načine da je prevare i da steknu poželjne stvari, te se trude da nikada ne izvuku deblji kraj, baš kao što bi vodili biznis. Stoga takvo dobro delo i nije dobro delo – ono se pretvorilo u zlo delo i ne samo da ga Bog neće zapamtiti, već će On te ljude razrešiti i lišiće ih prava na spasenje. Kada je taj domaćin naterao Božju kuću da otplati njegov dug, je li taj postupak bio malo prevarantski po svojoj prirodi? Tako

rade antihristi. Kada hoće novac, oni to ne kažu otvoreno; umesto toga, dolaze do njega prevarom, grabe priliku da iznude stvari. Da li Bog spasava one koji iznuđuju priloge date za Njega? (Ne spasava.) A ako se ti ljudi pokaju i steknu pravu veru, treba li onda da budu spaseni? (Ne treba.) Zašto? (Činjenica da su bili kadri da prevare Božju kuću znači da za Boga u njihovim srcima nema mesta – to su tipični bezvernici.) Hoće li se bezvernici pokajati? Oni bezvernici koji su antihristi neće se pokajati. Njima su interesi u središtu svega što rade i nikada se neće pokajati, pa makar umrli. Ne priznaju da su nešto loše učinili, niti priznaju da su učinili zlo, pa zašto bi se oni pokajali? Pokajanje je za ljude koji imaju ljudskost, savest i razum i koji jasno vide i priznaju svoju iskvarenost. Ta porodica je izvršila tek jednu malu dužnost, a morala je odmah prevarom iz toga da izvuče nešto poželjno, nije se libila da čak i to iskoristi kao priliku. Ti ljudi su bili velike varalice. To je četvrti slučaj.

Peti slučaj: Zahtevanje plate za rad u Božjoj kući

U kontinentalnoj Kini ima nekih vrsta rada koje su relativno opasne i riskantne, pa moraju da ih obavljaju ljudi koji imaju nešto pameti i određene kvalifikacije. U to vreme, bio je jedan čovek koji je imao takve kvalifikacije, pa je Višnji uredio da on obavlja taj posao. Dok je bio na tom poslu, on je podneo zahtev, rekavši da, čim je počeo da obavlja taj posao, više nije mogao svaki dan da ide na svoj redovni posao, te da njegova porodica sada malo teže preživljava. Božja kuća mu je dala nešto novca za životne troškove, a on je zbog toga bio vrlo srećan i preuzeo je posao koji mu je poveren; ali, njegova uspešnost u radu bila je tek osrednja. Posle nekog vremena, njegova porodica više nije teško preživljavala, ali je iskrslo nešto drugo, što je on pomenuo Božjoj kući, pa mu je ona opet dala novac za životne troškove, da ga obezbedi. Nerado se složio da nastavi sa radom, ali koliko ga je dobro obavljao? Bio je to pravi haos. Ako mu se nešto radilo, on bi uradio nešto malo, a ako mu se nije radilo, ne bi uradio baš ništa. To je dovelo do kašnjenja u poslu, crkveni rad je zbog toga pretrpeo gubitke, a drugi ljudi su to morali da popravljaju. Nešto kasnije, Božja kuća ga je kontaktirala da mu kaže da uloži trud u svoj posao, pa će mu Božja kuća i dalje pomagati da reši sve svoje teškoće. On to nije rekao direktno Božjoj kući u lice, ali je nasamo rekao nekolicini braće i sestara: „Zar meni fali novca za troškove života? Koji veliki problem će rešiti ovako mala količina novca? Ja rešavam ogroman problem za božju kuću obavljajući ovaj posao. Trebalo bi i božja kuća da rešava velike probleme za mene. Moj sin trenutno nema novca za školarinu, a taj problem se ne rešava. Ne treba meni ova crkavica.” Te reči su izrazile ono što je on stvarno mislio, ali nije mogao da se natera da ih kaže Božjoj kući u lice; umesto toga, dao je sebi oduška iza zatvorenih vrata i tako je razotkriven. Kako bi ta situacija trebalo da se reši? Treba li Božja kuća da nastavi da za posao koristi njega, ili da nađe nekog drugog? (Da nađe nekog drugog.) Zašto? Njegov karakter i njegova suština već su razotkriveni. Ne samo da je hteo da Božja kuća izdržava njegovu porodicu, već je hteo i da ona njegovom sinu plati školarinu, a kasnije je rekao i da mu

je žena bolesna, pa je hteo da joj Božja kuća plati lečenje. Zar on nije tražio sve više? Mislio je da je, čineći tu malu stvar za Božju kuću, dao veliki doprinos i da Božja kuća treba bezuslovno da ga snabde svime što zatraži. Da je imao neki redovan posao, da li bi onda imao novca da pošalje sina na fakultet? Da li bi imao novca da plati ženi lečenje? Ne mora da znači. Pa zašto je onda, kada je uradio to malo posla u Božjoj kući, stalno od nje tražio novac? Šta je mislio? Kakav je bio njegov pogled na taj problem? Mislio je da Božja kuća bez njega ne bi imala nikoga da obavi taj posao, pa da stoga mora da iskoristi tu priliku da nađe razloge da od Božje kuće traži još novca, da ne treba bez razloga da se odrekne te prilike i da će, ako je propusti, ona biti izgubljena. Zar nije tako mislio? Mislio je da je obavljanje tog rada isto kao kada ideš na posao i za to dobijaš platu, te da zato treba da opelješi Božju kuću. Kada je kasnije shvatio da ne može da opelješi Božju kuću, prestao je da obavlja svoj posao. Da li je to čovek koji istinski veruje u Boga? (Nije.)

Ljudi koji istinski veruju u Boga ne boje se da podnose teškoće dok obavljaju svoju dužnost. Neki ljudi dok obavljaju svoju dužnost ne pominju neprilike u kojima se nalazi njihova porodica. Neki ljudi iz siromašnih krajeva obavljaju dužnost domaćina, pa kada im dođu braća i sestre, a kod njih nema pirinča za jelo, oni izađu i pozajme novac, i ništa ne kažu. Kada bi nešto rekli, da li bi Božja kuća mogla da im da novac? (Mogla bi.) Božja kuća može da priušti stvari koje su potrebne da se ugoste braća i sestre. Pa zašto onda ti ljudi ništa ne kažu? Da im ponudiš novac, odbili bi ga. Pošto izađu i pozajme novac, oni će taj dug malo po malo sami otplatiti. Ne žele novac od Božje kuće. Antihristi su upravo suprotni tome. Oni postavljaju uslove, pružaju ruke i postavljaju zahteve pre nego što bilo šta urade. Kako to da im je tako lako da pruže ruku? Kako mogu tako „samouvereno" da pružaju ruku? Takvi ljudi nemaju nimalo stida, zar ne? Pošto su zatražili nešto novca, oni žele još. Ako im ga ne daju, oni neće ništa ni raditi – ne puštaju sokola dok ne vide zeca: „Uradiću onoliko koliko mi platite. Ako mi ne platite, nećete me naterati da još nešto uradim za vas. Zaboravite na to. Ovo je za mene posao, pa ako od njega nemam nikakve koristi, neću ni da ga radim. Izložio sam se riziku da obavim svoju dužnost, tako da moram nešto od toga i da dobijem, i to srazmerno onom što sam uložio. Neću da izvlačim deblji kraj!" Zato moraju da traže stvari koje smatraju da zaslužuju i moraju da iznalaze izgovore za te zahteve – moraju da razbijaju glavu da bi ih zatražili, pa smišljaju raznorazne načine da to učine. Ako mogu da dobiju to što su zatražili, utoliko bolje, a ako ne mogu, ostaviće sve, otići će i neće pretrpeti nikakve gubitke. Pored toga, misle da sav taj rad Božje kuće sa sobom nosi i rizik i da će Božja kuća, ako im ne da stvari koje su tražili, strepeti da je ne prijave i da neće imati nikog drugog ko je pogodan za taj posao, pa će morati da se posluži njima. A ako se njima bude poslužila, moraće i da ih plati. Zar nije to po svojoj prirodi neka vrsta prevare? Zar nije to po svojoj prirodi neka vrsta iskorišćavanja? Da li se takvi ljudi računaju među vernike? To su bezvernici koji nisu deo Božje kuće – nisu čak ni prijatelji crkve. Kada prijatelji crkve vide da su vernici divni ljudi, oni pomažu tako što im daju skrovište i pomažu im da urade neke

stvari. Takvi ljudi mogu da budu malo blagoslovljeni. Suprotno tome, antihristi veruju u Boga samo da bi se domogli poželjnih stvari. Ako ne mogu da dođu do poželjnih stvari, oni neće obavljati nikakvu dužnost, neće ispunjavati obaveze i neće se uopšte davati. Kada Božja kuća uredi da oni obave neku dužnost, oni prvo pitaju koje im poželjne stvari nudi, a ako im ne nudi ništa poželjno, neće hteti ni da obavljaju tu dužnost. Koja je razlika između njih i prevaranata iz sveta nevernika? Ti ljudi i dalje žele da budu spaseni i da ih Bog blagoslovi. Zar ne traže nemoguće? Da ti ljudi nemaju prizemne osobine i da nisu bestidni, kako bi njihova srca uopšte mogla da smisle tako izopačene načine ponašanja? Kako mogu da imaju takav stav prema vršenju svoje dužnosti? Jeste li i vi u stanju da radite takve stvari? (Jesmo.) Do koje mere? Ima li granice? U kom trenutku biste pomislili da je to veoma ozbiljno i da ne možete više da nastavite sa tim stvarima? (Moje srce se ponekad oseća prekorenim, i grize me savest. Ponekad se bojim da će drugi razotkriti stvari koje sam uradio, pa to više ne radim.) Ma šta ljudi radili, izuzetno je važan njihov karakter. Čovek bez stida u stanju je da uradi sve moguće loše stvari. To je sasvim zao čovek. Nema granica tome što će on učiniti, a ne ponaša se u skladu sa svojom savešću. Kakvi su ljudi oni čija je ljudskost bez savesti? To su zveri i demoni i Bog ih neće spasti. Ljudi koji su sposobni da prevarom prigrabe priloge date za Boga i da ih iznude dok Bog obavlja Svoje delo, i oni koji od Božje kuće traže platu, nisu dobri ljudi. Oni misle da je Božju kuću lako prevariti, da u njoj niko nije zadužen da se stara za te stvari i da niko u Božjoj kući ne poseduje stvari, te da oni sami mogu te stvari da prisvoje i da ih na prevaru uzmu kako im se prohte. Kada to urade, misle da su stekli neku prednost. Je li tu prednost zaista tako lako steći? Prednost koju si stekao nije bila velika, ali kakve su posledice tog sticanja? Gubiš život.

Ako čovek zaista ima nešto ljudskosti i bar malo savesti, hoće li biti sposoban da tako nešto učini? Veruješ u Boga, a ipak si u stanju da Ga prevariš i da iznudiš priloge koji su Mu namenjeni. Kakav si ti onda čovek? Jesi li uopšte čovek? Takve stvari rade samo demoni. Zveri takve stvari ne rade. Pogledajte psa. Gazda odgoji psa, a pas mu čuva kuću. Kada dođe neki loš čovek, pas diže uzbunu i napada ga. Pojuri svakog ko uzme gazdine stvari. Kada iz gazdine kuće pobegnu kokoši, patke i guske, pas pomaže da se one pronađu. Kada se prasići u gazdinom domaćinstvu potuku, on pokušava da ih razdvoji. Pas zna da njegov gazda želi da on pazi na prasiće, pa je u stanju da ispuni tu obavezu. Pas se ne svađa sa gazdom, i ne kaže mu: „Ja sam ti pazio na prasiće, zašto mi ne daš malo piletine ili nešto drugo za jelo?” Pas to nikada ne kaže. Čak i pas je u stanju da bez nagrade štiti gazdinu kuću i da ispunjava svoje obaveze prema njemu, dok ti ljudi nisu dorasli ni životinjama. Pošto su ispunili neku sitnu obavezu, već misle da su izvukli deblji kraj; kada ispune neke odgovornosti i ulože nešto truda, osećaju se neprijatno, imaju osećaj da je ta postavka bila neravnopravna i da su iskorišćeni, pa smišljaju sve moguće načine da izravnaju račune. Kada veruješ u Boga, Bog te štiti i vodi, i poklanja ti tolike istine. Kako možeš da ne razmišljaš o tome da Mu se odužiš? Ti ne razmišljaš o tome da mu se odužiš, ali Bog se time ne bavi. S druge strane, kada ti

ispuniš neku sitnu obavezu, ti odeš kod Boga i tražiš od njega da izravna račune. Kada ispuniš neku sitnu obavezu hoćeš stvari da iznudiš i da prevarom nešto nabaviš – smišljaš sve moguće načine da ti to bude nadoknađeno. Zar ne tražiš time smrt? Zar ti Bog nije dao mnogo? Kada pogledamo ljudska ispoljavanja, šta ljudi zaslužuju? Da li ljudi imaju stvari koje danas poseduju i u kojima uživaju zato što su ih zaslužili? Ne. To su stvari koje ti je Bog podario i stvari kojima te je On blagoslovio. Već ti je darovano mnogo toga. Bog ti je podario život, istinu i put, a ništa nije tražio zauzvrat. Kako si Mu se ti odužio? Kada obaviš nešto malo svojih obaveza i dužnosti, iznutra osećaš da to teško podnosiš i da si pretrpeo gubitak, pa smišljaš sve moguće načine da izravnaš račune. Ako hoćeš da izravnaš račune, Bog može da ti da nešto zauzvrat, ali kada to budeš dobio, hoćeš li i dalje moći da budeš spasen? Doći će dan kada će ti ljudi saznati tačno šta je najvažnije i šta je najvrednije. Ljudi koji imaju suštinu antihrista nikada neće spoznati vrednost istine. Kad dođe dan da njihov kraj bude razotkriven, i kad sve bude razotkriveno i objavljeno, onda će saznati. Ali, zar onda neće biti prekasno? Kraj svih stvari je blizu i sve će stvari proći. Samo Božje reči i Njegova istina ostaće za večnost. Oni koji poseduju istinu i sprovode Božje reči u delo ostaće zajedno sa Njegovim rečima i sa Njegovom istinom. To je vrednost i moć Božjih reči. Međutim, antihristima ta činjenica nikada neće biti jasna, pa razbijaju glavu smišljajući sve moguće načine i sva moguća sredstva da spletkare zarad pribavljanja raznih koristi na ime vere u Boga, a još traljavija sredstva koriste u pokušaju da se na prevaru dočepaju priloga datih za Boga, da ih se proneverom domognu i da ih prigrabe. Svi postupci i ponašanja tih ljudi beleže se u Božji tefter do poslednjeg slova. Kada dođe dan da se razotkrije njihov kraj, Bog će odrediti kraj svakog čoveka na osnovu tih beležaka. Sve te stvari su istinite. Verovao ti u to ili ne, sve te stvari biće otkrivene. To je peti slučaj. O kakvom je ovde čoveku reč? Je li njegov karakter uzvišen ili prizeman? (Prizeman.) On u Božjim očima nije častan, već nizak čovek. Jednom rečju, zovemo ga „ološem”.

Šesti slučaj: Ulaganje ogromnog truda u osvajanje položaja zarad hrane i odeće

Mnogi ljudi, pošto poveruju u Boga, uvek streme ka statusu i ka tome da drugi imaju visoko mišljenje o njima. U Božjoj kući, uvek žele da se izdvoje iz gomile i da budu na čelu pastve. Zarad tih stvari napuštaju porodice i odriču se karijere, trpe nedaće i plaćaju cenu, da bi im se na kraju ispunila želja da postanu starešine. Kada postanu starešine, njihov život se istinski menja. Ispoljavaju sve aspekte imidža i stila iz svojih nekadašnjih predstava o ljudima na položaju, počev od načina oblačenja i šminkanja, pa do govora i ponašanja. Uče kako da govore kao zvaničnici, kako da naređuju ljudima i kako da nateraju ljude da umesto njih obavljaju njihove lične poslove. Jednostavno rečeno, uče da budu zvaničnici. Kada negde odu da budu starešine, to znači da tamo odlaze da bi bili zvaničnici. Šta znači biti zvaničnik? To znači „ulaganje ogromnog truda u osvajanje položaja zarad hrane i odeće”. To je pitanje koje se odnosi na fizička zadovoljstva. Pošto takav čovek postane starešina, šta je u njegovom životu drugačije nego što je bilo pre?

Različito je ono što jede i oblači, i različite su stvari koje koristi. Kada jede, važno mu je da hrana bude hranljiva i ukusna. Posebno vodi računa o brendu i stilu odeće koju nosi. Nakon godinu dana starešinstva na nekom mestu, on postane mlitav i debeo, od glave do pete je obučen u dizajnersku odeću i koristi najskuplje brendove mobilnih telefona, kompjutera i uređaja za domaćinstvo. Je li živeo u takvim uslovima i pre nego što je postao starešina? (Nije.) Otkako je postao starešina, nije se trudio da zaradi novac, pa odakle mu onda novac za sve te stvari? Jesu li mu braća i sestre poklonili sve te stvari, ili mu ih je Božja kuća dodelila? Jeste li ikada čuli da Božja kuća dodeljuje te stvari svakom starešini i delatniku? (Nismo.) Pa kako je onda došao do njih? To, u svakom slučaju, nisu stvari koje je zaradio sopstvenim radom; naprotiv, to su stvari koje je dobio pošto je stekao status i postao „zvaničnik" – gde je uživao u prednostima statusa – tako što ih je iznudio od drugih, nabavio prevarom i prigrabio. Da li ste svuda u crkvama dolazili u dodir sa takvim ljudima među starešinama i delatnicima različitog ranga? Na početku, kada takav čovek tek postane starešina, on nema ništa, ali za manje od tri meseca ima kompjuter i mobilni telefon nekog vrhunskog brenda. Neki ljudi misle da, kada postanu starešine, treba da uživaju poseban tretman – kada izlaze iz kuće, treba da se voze kolima; kompjuteri i mobilni telefoni koje koriste treba da budu bolji od onih koje koriste prosečni ljudi, moraju da budu neke vrhunske marke, a kada im model zastari, treba da ga zamene novim. Jesu li to pravila Božje kuće? Božja kuća nikada nije postavila ta pravila i nema brata ni sestre koji tako misle. Pa, odakle onda dolaze stvari u kojima uživaju te starešine? Prvo, oni su ih iznudili od braće i sestara i nagovorili bogate ljude da im ih kupe, gradeći se da obavljaju rad Božje kuće. Pored toga, i sami kupuju te stvari od novca stečenog prisvajanjem i krađom priloga. Zar oni nisu ološ koji prevarom nabavlja hranu i piće? Da li se oni imalo razlikuju od ljudi iz prethodnih par slučajevima koje sam sa vama podelio? (Ne razlikuje se.) Šta im je zajedničko? Svi su iskoristili svoj položaj da se proneverom i iznuđivanjem domognu priloga. Neki ljudi kažu: „Ako rade u Božjoj kući i starešine su ili delatnici, zar nemaju pravo da uživaju u tim stvarima? Zar nemaju pravo da zajedno sa Bogom uživaju u prilozima datim za Njega?" Recite Mi, imaju li? (Nemaju.) Ako im je potrebno da kupe neke stvari da bi obavljali rad Božje kuće, u tom slučaju, Božja kuća ima pravila koja kažu da mogu da kupe te stvari, ali, da li oni te stvari kupuju u skladu sa odredbama tih pravila? (Ne kupuju.) Šta vam ukazuje na to da ne kupuju? (Da im je nešto stvarno potrebno za rad, mislili bi da je svaka stvar u redu dok god je upotrebljiva, ali antihristi streme ka vrhunskim dizajnerskim stvarima i koriste najbolje od svega. Sudeći po tome, vidimo da koriste status da bi uživali u tim materijalnim stvarima.) Tako je. Da su im te stvari potrebne za rad, bilo bi im u redu bilo šta što je upotrebljivo. Zašto moraju da koriste tako luksuzne i skupe stvari? Pored toga, kad su te stvari kupovali, da li su drugi ljudi učestvovali u njihovoj odluci i saglasili se s njom? Zar to nije problem? Da su i drugi ljudi učestvovali u donošenju odluke, da li bi se svi oni složili da se kupe te vrhunske stvari? Ni slučajno. Vrlo je očigledno da su do tih stvari došli krađom priloga. To je jasno kao dan. Osim toga, Božja kuća ima pravilo – u

svakoj crkvi, ni čuvanje priloga niti saradnja u obavljanju posla, nikada nisu posao samo jedne osobe. Zašto bi onda ti ljudi, kao pojedinci, mogli da koriste priloge i da ih troše kako im se svidi? To nije u skladu s načelima. Zar u prirodi toga što oni rade nije krađa priloga? Oni su te stvari kupili i stekli bez saglasnosti i odobrenja ostalih starešina i delatnika, a kamoli da su obavestili druge ljude, i niko drugi nije znao šta oni rade. Zar priroda toga nije pomalo nalik krađi? To se zove krađa priloga. Krađa je podvala. Zašto je zovemo podvalom? Jer su oni te luksuzne stvari kupili i do njih došli gradeći se da rade za Božju kuću. Ta vrsta ponašanja naziva se prevarom i podvalom. Jesam li predaleko otišao kada sam je ovako okarakterisao? Da li pravim od komarca magarca? (Ne.) Ne samo to, već se te takozvane starešine, kada na nekom mestu ostanu neko vreme, vrlo jasno izokola raspitaju kojim se poslovima braća i sestre bave u svetu, kakve društvene veze imaju, te kakve bi koristi mogli od tih ljudi prevarom da dobiju i koje njihove veze da iskoriste. Tako se, na primer, oni vrlo precizno raspitaju koja braća i sestre rade u bolnicama, u državnim organima ili bankama, ko ima firmu, čija porodica drži radnju, ima kola ili veliku kuću, i tako dalje. Spadaju li te stvari u delokrug rada tih starešina? Zašto se oni izokola raspituju o tim stvarima? Žele da iskoriste te veze i da koriste tu braću i te sestre na posebnim položajima u svetu da im čine usluge, da ih služe i da im pribave pogodnosti. Misliš da oni to rade da bi obavljali crkveni rad i da u zajedništvu razgovaraju o istini, da bi se pozabavili teškoćama Božjeg izabranog naroda? Je li to ono što oni rade? Iza svih tih stvari koje oni rade postoje namera i cilj. Kada prave starešine i delatnici rade, oni se fokusiraju na rešavanje problema i na to da dobro obave crkveni posao. Ne obraćaju pažnju na stvari koje nemaju nikakve veze sa crkvenim radom. Fokusiraju se samo na to da se raspitaju ko u crkvi iskreno obavlja svoju dužnost, ko je obavlja efikasno, ko je u stanju da prihvati istinu i da je sprovede u delo i ko je odan u obavljanju svoje dužnosti. Onda te ljude unapređuju, a sprovode istragu nad onima koji izazivaju prekide i smetnje, i obračunavaju se sa njima u skladu sa načelima. Samo su ljudi koji tako praktično deluju istinske starešine i delatnici. Rade li antihristi te stvari? (Ne rade.) Šta oni rade? Rade stvari i pripremaju se da bi za sebe prikupili poželjne stvari i ostvarili svoje interese, ali nisu usredsređeni na crkveni rad i ne odnose se prema njemu kao da je važan. Stoga, kada na nekom mestu steknu uporište, uglavnom su se do tad već izokola raspitali o tome koja braća i sestre mogu da ih snabdeju kojim uslugama. Na primer, ako neko radi u fabrici lekova, može da im da besplatne lekove kada se razbole, i to kvalitetne uvozne lekove; ako neko radi u banci, može da im olakša polaganje i podizanje novca, i tako dalje. Oni se vrlo jasno izokola raspitaju o tim stvarima. Oni takve ljude okupe oko sebe bez obzira na to da li je njihova ljudskost dobra ili nije. Ukoliko ih ti ljudi slede i ukoliko su spremni da budu njihovi pomoćnici i pratioci, antihristi će im davati poželjne stvari, držati ih u svojoj blizini, podržavati ih i štititi, dok će ovi zauzvrat raditi na tome da učvrste antihristov položaj u crkvi i da održe njegove snage. Stoga, kada želiš da vidiš da li neki crkveni starešina obavlja stvarni posao, pitaj ga o stvarnoj situaciji braće i sestara u toj crkvi i o tome kako

se odvija crkveni rad, pa ćeš jasno videti da li je on zaista čovek koji obavlja stvarni posao. Neki ljudi se precizno izokola raspitaju za porodično stanje i životne okolnosti braće i sestara u crkvi. Ako ih pitaš ko radi u fabrici lekova, čija porodica drži radnju, čija porodica ima kola, čija porodica ima veliku firmu i ko radi u lokalnoj samoupravi i može da obavlja stvari za braću i sestre, oni će to tačno znati. Ako ih pitaš ko stremi ka istini, ko površno obavlja svoju dužnost, ko je antihrist, ko pokušava ljude da pridobije za sebe, ko je efikasan u propovedanju jevanđelja i koliko mogućih primalaca jevanđelja ima u toj zajednici, oni te stvari ne znaju. Kakvi su to ljudi? To su ljudi koji žele da iskoriste sve društvene veze na mestu na kojem se nalaze i da ih udruže da bi stvorili malu društvenu grupu. Stoga se mesto na kojem se nalaze te starešine ne može nazvati crkvom. Kada oni sa tom crkvom završe, ona postane društvena grupa. Kada se ti ljudi sastanu, oni u zajedničkom razgovoru ne otvore dušu o svojom iskustvenom razumevanju; naprotiv, gledaju ko ima jače veze, ko ima visok položaj u društvu i vrlo je uspešan, ko je poznat u društvu, ko ima uticaja, a ko može starešini da pribavi neke naročito korisne usluge i poželjne stvari. Ko god ti ljudi bili, oni se visoko kotiraju u srcu tog starešine. Zar antihristi ne rade upravo to? (Rade.) Šta to antihristi rade? Da li grade crkvu? Oni ruše crkvu, uništavaju je i prekidaju i ometaju rad Božje kuće. Stvaraju sopstveno nezavisno carstvo, sopstvenu privatnu grupu i kliku. To rade antihristi.

Već sam toliko godina u kontaktu sa vama, pa da li vas pitam šta vam rade porodice, da li su dobrostojeće i kakvo je vaše poreklo? (Ne pitaš.) Zašto ne pitam te stvari? Nema smisla da pitam te stvari. Božja kuća nije društvo. Nema potrebe da se dodvoravaš drugima ni da podmazuješ veze sa njima. Raspitivanje o tim stvarima nema nikakve veze sa verom u Boga. Ne pravi društvo od Božje kuće. Ma kakvo bilo tvoje porodično poreklo, bila tvoja porodica siromašna ili imućna, ma kakva bila sredina u kojoj živiš, bilo da je to grad ili selo, sve to nije važno. Ako ne stremiš ka istini, ma kako visok položaj da si nekada imao u društvu, to nije važno. Ja na to neću gledati. Kada ćaskam sa ljudima, nikada ih ne pitam za porodičnu situaciju. Ako žele o tome da govore, Ja ih slušam, ali se prema tim stvarima nikada nisam odnosio kao prema važnim informacijama o kojima moram da se raspitujem, a kamoli pokušao da prikupim nekakve informacije pomoću kojih bih ljude iskoristio. No, kada se antihrist raspituje o tim stvarima, on to sigurno ne radi samo da bi proćaskao; pre bi se reklo da on to radi da bi pribavio poželjne stvari. Na primer, ako nečija porodica drži radnju sa proizvodima za zdravlje i može da mu omogući da ih kupi po veleprodajnoj ceni, on se toj porodici dodvorava; ili, ako neko ima prijatelja kojeg antihrist može da iskoristi da mu pomogne da kupi nešto lepo, on će to zapamtiti. On pravi listu tih „veza” i tih ljudi za koje misli da imaju posebne talente, pa ih u ključnim trenucima koristi. Misli da su svi ti ljudi talentovani i da su mu od velike koristi. Je li takav pogled ispravan? (Nije.) Ljudi koji ne streme ka istini, koji su od ovog sveta i od Sotone, te stvari vide kao važnije od života i od istine. Ako je neko u društvu bio običan radnik, pa starešina, kada to čuje, na njega uopšte ne obraća pažnju, ma kako iskreno bilo stremljenje tog čoveka u veri, a kada isti starešina

vidi da je neko u društvu bio neki kadar, da mu je porodica imućna, da živi na visokoj nozi i na samom vrhu, pa se tom čoveku zbog toga ulizuje, je li to onda dobar starešina? (Nije.) Jesu li se prema vama ikada tako odnosili? Šta ste u sebi mislili kada su se prema vama tako odnosili? Jeste li osećali da u Božjoj kući nema ljubavi ni topline? Da li antihristi predstavljaju Božju kuću? Oni ne predstavljaju Božju kuću. Predstavljaju Sotonu. Način na koji se ponašaju, kao i njihova suština – od Sotone su i nemaju baš nikakve veze sa istinom. Oni predstavljaju samo sebe. Ima i onih antihrista koji te „veze", kada ih drže u šaci i kada ih kontaktiraju, koriste da za njih obavljaju lične stvari, pa čak i da antihristovim članovima porodice pomognu da nađu posao. Recite Mi, da li se takve stvari dešavaju? (Dešavaju se.) Antihristi su itekako spremni da rade takve stvari. Čovek bez savesti i stida, koji je do krajnosti sebičan i podao, u stanju je da uradi bilo šta – u stanju je da uradi svakakve stvari koje nisu u skladu sa istinom i koje se protive moralu i ljudskoj savesti. Stoga je, u očima antihrista, najnormalnija stvar na svetu koristiti svoj položaj za rešavanje privatnih poslova, za sticanje koristi i slične stvari, pa o tome uopšte ne treba raspravljati, niti tu ima šta da se razabere ili razume. To je, kao što kažu nevernici, „ulaganje ogromnog truda u osvajanje položaja zarad hrane i odeće". To je cilj kojem i antihrist stremi kada postane starešina. Baš kao što tome stremi, on i vredno radi na tome, bez i trunke samoprekora, koristeći položaj i moć koju ima u rukama da braću i sestre pretnjama natera da nešto urade kao da je to potpuno opravdano. Tako braći i sestrama postavlja svakakve zahteve i sa njima razmatra raznorazne prakse koje nisu u skladu sa načelima. Neki smetenjaci bez pronicljivosti dozvoljavaju da ih te starešine, protiv njihove volje, koriste i da im naređuju, dok će neki čak upotrebiti i sopstveni novac da učine stvari za njih, a neće biti u stanju ništa da kažu, i još će misliti da, čineći to, vrše svoju dužnost i spremaju dobra dela. Da ti kažem: zaista grešiš. Radeći to, ne spremaš dobra dela; naprotiv, pomažeš lošem čoveku da radi ružne stvari i povećavaš moć zlog čoveka. Zašto ovo kažem? Kada to radiš, to nije u skladu sa načelima. Ne obavljaš svoju dužnost. Ti pomažeš antihristu da spletkari u sopstvenu korist i rešavaš njegove privatne probleme. To nije tvoja dužnost; to nije tvoja odgovornost. To nije nalog koji ti je Bog dao, niti rad Božje kuće. Kada to radiš, ti vodiš brigu o Sotoni i radiš za Sotonu. Hoće li te se Bog sećati jer radiš za Sotonu? (Neće.) Čega će se onda Bog sećati? U Bibliji ima jedna izreka. Gospod Isus je rekao: „Zaista vam kažem, ukoliko ste učinili jednom od ove moje najneznatnije braće, meni ste učinili" (Matej 25:40). Tako je Bog odredio. Šta znače te reči? Ako si u stanju da nešto učiniš najneznatnijem među braćom i sestrama, to je onda sigurno učinjeno u skladu sa načelima i Božjim zahtevima. Ne gledaš koliko je visok položaj tog čoveka, već činiš stvari u skladu sa načelima. Neki ljudi čine stvari, ulažu trud i rade samo za one sa statusom i njih s oduševljenjem podržavaju, ali kada ih čovek bez statusa zamoli da nešto učine, čak i ako je u pitanju neka dužnost ili obaveza koju treba da učine, oni se na njega ne obaziru. Kako se onda karakterišu stvari koje oni rade? Sa Božjeg stanovišta, te stvari se karakterišu kao rad za Sotonu i On se uopšte neće sećati tih stvari. To je šesti slučaj. Je li neko od vas već

video takve slučajeve? (Ja sam video jedan takav slučaj, Bože. Ranije, kada je među nama bila jedna starešina koja je bila antihrist, ona je zloupotrebila svoj položaj da zadrži za sebe dobru hranu, korisne predmete, šminku i druge stvari koje su braća i sestre donirali. Nekim je stvarima već bio istekao rok trajanja, ali ona ni njih nije dala braći i sestrama; sve te stvari je proneverom prisvojila. Osim toga, kupila je perjanu jaknu, ali, kada je kasnije videla da je jedna sestra takođe kupila kvalitetnu perjanu jaknu po povoljnoj ceni, smislila je i toj sestri rekla sve moguće stvari da bi se prevarom dočepala njene jakne, i još je tu sestru nagovorila da po skupljoj ceni kupi njenu perjanu jaknu.) Može se reći da je svaki antihrist zao čovek i da nema ljudskosti ni savesti, te da je njegov karakter naročito podao. Ti ljudi se na kraju moraju razotkriti i isključiti.

Bila je jednom jedna tročlana porodica koja je došla preko okeana da vrši dužnost. Kada su stigli, terali su braću i sestre da ih svaki dan izvode u kupovinu – jedno od njih je htelo perjanu jaknu, drugo pantalone, treće cipele. Nalazili su izgovore i tvrdili da nisu sa sobom poneli mnogo novca. Ako nisu poneli mnogo novca, onda nije trebalo da kupuju stvari, ali oni su upravo to želeli, i to nisu hteli prosečne, već luksuzne stvari, koje su braća i sestre plaćali sopstvenim novcem. Pošto je porodica neko vreme vršila dužnost, ljudi su počeli s neodobravanjem da gledaju na njihovo ponašanje – hrana koju su jeli, mesto na kojem su živeli i stvari koje su koristili bili su isuviše raskošni! Otac porodice je čak terao braću i sestre da mu kupuju mleko, pa je, kada je bio žedan, pio mleko umesto vode. Koliko na ovom svetu ima ljudi koji mogu da piju mleko umesto vode? Kakva je to sorta ljudi? Kasnije je naterao braću i sestre da kupe mandarine i pomorandže, te su oni kupili veliku vreću, koju je porodica slistila u roku od dva dana. Posle toga je rekao da žele dodatne vitamine, pa je naložio braći i sestrama da kupe trešnje, a Mene koristio kao izgovor, s rečima: „Moraš da kupiš trešnje za boga!” Rekao sam: „Sada je zima. Nije sezona trešanja. Ja ih neću jesti; nemojte ih kupovati za Mene.” A on je rekao: „Ipak moramo da ih kupimo!” Kada su braća i sestre kupili jednu gajbu trešanja, njegova porodica ih je smazala za tili čas. Nikada nisam video nekoga da tako jede – jeli su voće kao pirinač, a pili mleko kao vodu. A onda bi, kada bi došlo vreme ručku, videli da ima ribe i halapljivo bi je pojeli. Da ste ih videli kako jedu, zgadilo bi vam se – bili su poput izgladnelih utvara koje nikada ništa dobro nisu pojele. Mislili su da treba iskoristiti tu priliku da se dobiju dobre stvari, pa su spremno požurili da se nabokaju. Dete je na kraju toliko pojelo da mu je pozlilo. Posle toga je dete reklo nešto što je imalo uvrnutu logiku: „Da nisam ja pojeo onu ribu umesto boga, ne bi mi pozlilo!” Ja nisam bio tamo kada je on to pojeo i nisam ništa znao o tome. Jeo je po sopstvenoj volji – kako je mogao Mene da optuži? Ali on Me jeste optužio. Kako treba postupiti sa takvim ljudima? (Treba ih ukloniti.) Šta su oni? (Đavoli i Sotone.) To su đavoli. U to vreme, rekao sam starešinama lokalne crkve: „Uklonite ih i izbacite ih odavde, što dalje. Ne želim nikad više da ih vidim!”

Bio sam u nekoliko crkava i razgovarao sam sa nemalim brojem braće i sestara. Video sam sve vrste loših i zlih ljudi, ali vrlo je malo onih sa kojima mogu normalno da

se družim. Sa većinom ljudi je stvarno nemoguće komunicirati i ima previše onih koji su operisani od razuma. Sve što kažu ima uvrnutu i pogrešnu logiku, a laži predstavljaju kao da su istine – oni nisu ništa do zveri, đavoli i Sotone i nemaju ni trunke ljudskosti ni razuma. Takvi ljudi predstavljaju bar trećinu ljudi u svakoj crkvi. Niko od njih ništa ne vredi i niko od njih ne može biti spasen; svi treba da budu isključeni što je moguće pre. Ljudi sa kojima Ja volim da komuniciram jesu oni koji su u stanju da prihvate istinu, koji su relativno pošteni i koji su u stanju da govore iz srca. Ma kakvu iskvarenost otkrivali i ma kako izopačeni bili, dok god su voljni da u zajedništvu razgovaraju o istini i sposobni da prihvate istinu, Ja se s njima mogu dobro slagati. Kada je, pak, reč o lažljivim ljudima koji vole druge da iskorišćavaju, na njih se ne obazirem. Neki ljudi u Mom prisustvu uvek žele da se hvališu i da Me navedu da imam visoko mišljenje o njima. Na jedan način se ponašaju preda Mnom, a na drugi iza Mojih leđa, da bi Me prevarili. Takvi ljudi su đavoli i treba ih poslati što dalje; ne želim nikada više da ih vidim. Kada ljudi imaju slabosti i nedostatke, ja mogu da ih podržim i da ih snabdem, i kada imaju iskvarenu narav, mogu da sa njima u zajedništvu razgovaram o istini, ali sa đavolima se ne upuštam u razgovor, niti ih slušam. Neki ljudi su novi vernici i ima istina koje ne razumeju, pa im se zato desi da ponekad govore ili postupaju neuko. Možemo u zajedništvu da razgovaramo o istini, ali, ako ti razumeš neke istine, a onda namerno izazoveš gungulu, ponašaš se prema Meni nerazumno i nalaziš Mi mane, Ja te neću trpeti. Zašto te neću trpeti? Nisi neko ko može biti spasen, pa zašto bih te trpeo? Trpeti nekoga znači da sam u stanju da ga tolerišem i da budem strpljiv sa njim. Strpljiv sam sa neukim ljudima i sa prosečnim iskvarenim čovekom, ali ne i sa neprijateljima i đavolima. Ako se đavoli i neprijatelji pretvaraju da ti govore stvari prijatne za uho da bi te podmitili, prevarili ili te na trenutak usrećili, možeš li im verovati? (Ne, ne možemo.) Zašto? Zato što nisu u stanju da prihvate istinu, to si već jasno video, i ti ljudi su već razotkriveni. Stvari koje govore su nepoštene, kada u zajedništvu razgovaraju o istini, to je licemerno, i teško je razaznati govore li istinu ili laži. Ako jasno vidiš te stvari, možeš biti siguran da su u pitanju đavoli i Sotone. Problem se može propisno rešiti samo ako se oni uklone ili proteraju. Neki kažu: „Zašto im se ne da malo slobode?” Ti ljudi nemaju šanse da se pokaju; nije im moguće da se pokaju. Oni su baš kao Sotona – ma koliko Bog bio svemoćan i mudar, iz njegove perspektive, to nije suština koju bi Bog trebalo da ima. On se prema Bogu ne odnosi kao prema Bogu, već misli da su njegove vlastite lukave spletke neka mudrost, da je njegova priroda-suština istina, a da Bog nije istina. To je čisti Sotona i njegova je sudbina da do kraja bude neprijateljski nastrojen prema Bogu. Tako je zlim ljudima suđeno da budu nesposobni za ljubav prema istini i za stremljenje ka istini, a Bog takve ne spasava. Ukloniti ih iz crkve i proterati ih iz Božje kuće najispravnija je odluka i nije nimalo pogrešna.

Antihristi o kojima sam danas besedio i koje sam danas detaljno analizirao nikada neće promeniti smer niti ciljeve kojima teže. Oni stavljaju lične interese na prvo mesto u svemu čemu streme, pa koriste svu svoju snagu i razbijaju glavu da na prevaru steknu

hranu i piće u Božjoj kući. Nikada se nisu iskreno dali za Boga; žele samo prevarom da se domognu hrane i pića, da ostvare svoje interese i dobiju dobar tretman. Misle da Bog to ne vidi, da ne zna za to i da nije u stanju to da ispita, pa uporno streme ka tim stvarima. Naravno, takva je njihova priroda-suština – oni ne vole istinu i nisu u stanju da koračaju putem stremljenja ka istini, pa su osuđeni da budu okarakterisani kao antihristi. To je vrsta ljudi koju Bog eliminiše i vrsta ljudi koju Božja kuća treba da protera kada ih otkrije. Od trenutka otkrića da je neko na putu antihrista, do toga da on počini niz stvari koje nisu u skladu sa istinom, pa sve do dana kada biva okarakterisan kao antihrist, ceo taj put svima jasno pokazuje da se antihristi ne menjaju. Njihov krajnji ishod je da budu proterani iz Božje kuće i da ih Bog eliminiše – oni su nesposobni za promenu. Kakva je korist od toga da znate te stvari? Neki kažu: „Mi ne nabavljamo hranu i piće prevarom. Stremimo ka istini i želimo da obavljamo svoju dužnost stvorenih bića. Sledimo Boga i pokoravamo se Njegovim orkestracijama i uređenjima. Ne ponašamo se kao antihristi, niti planiramo da hodamo putem antihrista. Kakva je korist od toga da saznamo za te slučajeve?" Ta ispoljavanja i otkrivenja antihrista mogu običnoj braći i sestrama da posluže kao upozorenje, te da im pokažu koji je put ispravan i kakvo je ponašanje i kakav način postupanja u skladu sa Božjim namerama. Za crkvene starešine i delatnike na svim nivoima, to je dokaz u stvarnom životu da su razaznali antihriste. Kakva je korist od razaznavanja antihrista u crkvenom radu? Pomaže vam da precizno identifikujete antihriste i da ih proterate iz crkve u pravom trenutku, čime ćete crkvu očistiti i osloboditi ometanja, prekidanja i štete koju ti antihristi čine, da bi oni koji zaista streme ka istini i koji su u stanju da se iskreno daju za Boga imali čisto i mirno okruženje bez ometanja đavola i Sotona. Stoga, kada je reč o istini raspoznavanja antihrista, bez obzira na to da li ih raspoznajete sa tačke gledišta činjenica i ispoljavanja, ili na osnovu istina-načela, morate da savladate oba ta aspekta. To je korisno i za vaš život-ulazak i za crkveni rad – to je nešto što bi trebalo da razumete.

Danas sam govorio o nekoliko slučajeva. Sve te stvari su nekakva ponašanja, neki načini postupanja i neka ispoljavanja antihristove zlobe, bestidnosti i potpunog nedostatka svakog moralnog kompasa. Trebalo bi da su svi ti slučajevi nešto što se desilo oko vas, a može se reći i da antihristovi načini postupanja i njegova ispoljavanja do neke mere postoje u svima vama. Drugim rečima, svi vi imate neke naravi antihrista i neka praktična delovanja antihrista. Stoga, kada raspoznajete antihriste, treba istovremeno da proveravate, proučavate i promišljate vlastito ponašanje. Neki će možda reći: „Uvek govoriš o takvim stvarima, o takvim tračevima, i uvek ideš u sitne detalje. Kako to doprinosi našem ulasku u istinu? Trenutno smo vrlo zauzeti svojim dužnostima i ne želimo da hvatamo beleške o tim stvarima niti da ih slušamo. Da bi ušao u istinu, dovoljno je da se držiš dve stvari – jedna je da se pokoravaš Bogu, a druga da propisno obavljaš svoju dužnost. Vrlo je jednostavno!" Možda je jednostavno u teoriji, ali kada govorimo precizno i konkretno, i nije tako jednostavno. Ako razumeš par istina, tvoj ulazak će biti ovlašan i površan, a istine koje razumeš biće tek opšte istine, pa će i detalji

tvog iskustva biti malobrojni, a ti nikada nećeš biti pročišćen u Božjem prisustvu. Bog od ljudi traži da streme ka istini i da uđu u istina-stvarnosti, tako da ljudi moraju da razumeju te detalje. Šta iz toga vidite? Bog je odlučio da vas spase, tako da mora sa vama da bude ozbiljan i nipošto ne sme da bude nemaran, smeten, ni da se zadovolji time da bude vrlo blizu istine ili takoreći u pravu. Za Boga ne postoje „takoreći u pravu", „četiri od pet puta", „moguće" i „možda". Ako hoćeš da budeš spasen i da hodaš putem spasenja, moraš da razumeš sve te pojedinosti istine. Ako sada nisi dorastao tom zadatku, u redu je – nije prekasno da sada počneš da ulaziš u pojedinosti istine. Ako se, pak, zadovoljavaš time da zauzmeš stav dobrog obavljanja svoje dužnosti, bez grešaka, i stav pokornosti kada te neke stvari zadese, nikada nećeš ući u istina-stvarnosti. Svaka istina koju Bog ljudima podari ima mnogo konkretnih pojedinosti i, ako ljudi te pojedinosti ne shvate, neće nikada razumeti istinu, niti će razumeti Božje namere. Je li dobro što je Bog sa ljudima ozbiljan? (Dobro je.) Bilo da je reč o tome kako obavljaju svoje dužnosti, o njihovoj pokornosti, o njihovim međusobnim odnosima, o tome kako pristupaju pitanju izgleda i sudbine, pa čak i o stvarima o kojima sada govorim, kao što su raspoznavanje antihrista, izbegavanje antihristovog puta i odbacivanje naravi antihrista, oni sve te pojedinosti moraju dobro da razumeju, jednu po jednu. Kada istinski budete u stanju da te pojedinosti razaznate, a ne samo da propovedate ponešto od jednostavnih i praznih doktrina, to će značiti da ste zakoračili u istina-stvarnosti. Samo ljudi koji zakorače u istina-stvarnosti imaju šanse i nade da budu spaseni; puko propovedanje reči i doktrina samo je službovanje. Ako ljudi žele da zakorače u istina-stvarnosti, moraju da počnu od tih pojedinosti. Inače nikada neće postići promenu naravi.

4. april 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (6. deo)

II. Interesi antihrista

Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o Devetoj stavci različitih ispoljavanja antihrista: svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu. Potom smo podelili interese antihrista na nekoliko stavki. Prva je njihova lična bezbednost, druga je njihov lični ugled i status, a treća je korist. Šta podrazumeva ta korist? (Prvo je pronevera imovine Božje kuće, drugo je korišćenje braće i sestara da ih služe i rade za njih, a treće je korišćenje vlastite pozicije da bi na prevaru nabavili hranu, piće i druge poželjne stvari pod krinkom vere u Boga.) Te „druge stvari" obuhvataju posebne povlastice, bavljenje sopstvenim poslovima i tako dalje, zar ne? (Da.) Da li vas zbunjuje kada ovako u zajedništvu razgovaramo i delimo velike teme na manje teme, a te manje teme na razne aspekte o kojima razgovaramo? (Ne zbunjuje.) U stvari, što više na ovaj način razgovaramo, to bi stvari trebalo da postaju jasnije. Razgovarali smo o tri stavke interesa antihrista, ali ima još jedna, najvažnija, četvrta stavka interesa antihrista – njihovi izgledi i sudbina. Izgledi i sudbina su verovatno glavni cilj kojem antihristi teže u svojoj veri u Boga. To su istovremeno i najveće aspiracije koje gaje u srcu i najviše stvari kojima streme u dubini svojih srca. Verovatno ste upoznati sa temom izgleda i sudbine. Ona se odnosi na krajnje ishodište ljudi, na to gde će otići ili u kom pravcu će se zaputiti u budućnosti ili narednom dobu – ukratko, na njihovo buduće odredište. Zar to nije najveća i najvažnija tema u srcu svakog pojedinog Božjeg vernika? (Jeste.) Izgledi i sudbina su neverovatno važni za sve koji veruju u Boga. Stoga se podrazumeva da, za antihriste, njihovi izgledi i sudbina, odnosno njihovo odredište, moraju biti suštinski deo njihovih interesa.

D. Njihovi izgledi i sudbina

Pa da porazgovaramo onda u zajedništvu i o izgledima i sudbini u okviru interesa antihrista iz raznih uglova i gledišta, da bi stvari postale relativno jasne. Razni interesi antihrista o kojima smo ranije u zajedništvu razgovarali obuhvataju i materijalne i nematerijalne interese. Na primer, čovekova bezbednost, ugled i status su nematerijalni interesi; sve su to neopipljive stvari u njihovom duhovnom svetu. S druge strane, materijalni interesi obuhvataju imovinu, hranu i piće, kao i posebne povlastice, materijalna zadovoljstva i tako dalje. Na šta se, dakle, odnose izgledi i sudbina o kojima danas u zajedništvu razgovaramo? Ako ih pogledamo sa tačke gledišta ljudskih predstava, jesu li to materijalne ili nematerijalne stvari? (Nematerijalne.) Stoga, to mora da su stvari koje

postoje u duhovnom svetu ljudi, u njihovim predstavama i uobrazilji i u njihovom umu. Te stvari su za ljude neka vrsta nade i oslonca i oni čitav život streme ka njima. Iako su te stvari ljudima nevidljive i neopipljive, one u njihovim srcima zauzimaju dominantno mesto, vladaju čitavim njihovim životom i upravljaju njihovim mislima i delima, njihovima namerama i smerom njihovog stremljenja. Dakle, izgledi i sudbina su neverovatno važni za sve! Iako su izgledi i sudbina važni, antihristi streme ka njima na način koji se u potpunosti razlikuje od stremljenja normalnih, običnih ljudi. U čemu je tačno razlika? Koji aspekti to pokazuju i omogućuju ljudima da jasno vide i razaznaju da je u pitanju antihristov način stremljenja i da je karakterističan za antihrista? Zar to nije vredno diskusije i razgovora u zajedništvu? Naravno, ispoljavanja mnogih ljudi na mnoge su načine slična ispoljavanjima pravih antihrista i onih koji imaju suštinu antihrista. Ali čak i kada su ta ispoljavanja i naravi isti, njihove suštine se razlikuju. Pa da porazgovaramo u zajedništvu o četvrtom interesu antihrista – njihovim izgledima i sudbini – sa raznih aspekata.

Kako da detaljno analiziramo izglede i sudbinu? Kakav metod i kakve primere možemo da upotrebimo da detaljno analiziramo činjenicu da izgledi i sudbina u interesima antihrista nisu u skladu sa istinom i da su u stvari otkrivenja suštine antihrista? Sa kog aspekta ih možemo detaljno analizirati? To je potrebno pažljivo ispitati. Pa da podelimo to u nekoliko širih kategorija, da bi ljudi tačnije i jasnije razumeli suštinu antihrista. Prva je kako se antihristi odnose prema Božjim rečima, druga je kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti, treća je kako se antihristi odnose prema orezivanju, četvrta je kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja", a peta je kako se antihristi odnose prema svom statusu u crkvi. Zašto baš tih pet kategorija? Probajte sami da dokučite. Možete li pomalo da razumete svaku od njih? Možete li da nađete odgovarajuća ispoljavanja ili naravi koje pripadaju antihristima? Šta tačno treba detaljno analizirati na temelju tih pet kategorija? Koje su, u pogledu tih kategorija, glavne karakteristike antihrista i osnovne naravi koje oni prikazuju, a koja su ispoljavanja normalnih ljudi koji streme ka istini i običnih iskvarenih ljudi? Koje su razlike između antihrista i običnih iskvarenih ljudi? U čemu se sastoje te razlike? Koja je razlika između puteva koje su izabrali? U čemu se razlikuju njihova ispoljavanja? Imate li ikakvo razumevanje tih kategorija? (Kada je reč o tih pet kategorija, antihristi prvenstveno ne vide stvari na osnovu istine u Božjim rečima. Oni uvek koriste površinski izgled određenih stvari ili sopstvenu situaciju da nagađaju o tome šta su Božje namere na osnovu sopstvenih predstava i uobrazilje, da bi videli da li imaju izglede i sudbinu. Na primer, kada je reč o njihovoj dužnosti, ako uspeju da dođu u centar pažnje i da udovolje svojim željama, svojoj taštini i svom ponosu, osećaće se kao korisni ljudi u Božjoj kući i kao da imaju izglede i sudbinu. Čim ih orežu, osećaće da nisu Bogu po volji, da je On nezadovoljan njima, obeshrabriće se i razočarati u veru u Boga, a u njima će se roditi negativnost i otpor.) Taj sažeti opis baca nešto svetla i pomalo se dotiče istine o tom pitanju. Sudeći po opštem značenju onoga što ste rekli, verovatno imate osnovno razumevanje tih pet kategorija. Sada ćemo u zajedništvu razgovarati o svakoj od njih pojedinačno.

1. Kako se antihristi odnose prema Božjim rečima

Prva kategorija je kako se antihristi odnose prema Božjim rečima. I antihristi su ljudi koji veruju u Boga i slede Ga; i oni drže Božje reči u rukama, slušaju propovedi, pohađaju okupljanja i imaju normalan duhovni život. I za antihriste je čitanje Božjih reči deo života i oni to često čine. Iako i jedni i drugi čitaju Božje reči, antihristi se razlikuju od ljudi koji streme ka istini; imaju potpuno drugačiji stav prema Božjim rečima. Dakle, kako se antihristi odnose prema Božjim rečima? Prvo, oni istražuju i analiziraju Božje reči, proučavaju ih iz čudne perspektive i tačke gledišta. Zašto to nazivam „proučavanjem"? Antihristi, na osnovu objektivne situacije, moraju da priznaju da su to Božje reči, a osećaju u srcu i to da su Božje reči toliko uzvišene da obični ljudi ne bi bili u stanju da ih izraze, kao i da se te reči ne mogu naći nigde drugde. Oni, na osnovu toga, nemaju izbora i moraju da priznaju da su to Božje reči, ali da li ih prihvataju kao istinu? Ne prihvataju. Pa zašto onda antihristi i dalje čitaju Božje reči? Zato što u Božjim rečima ima stvari koje su im potrebne, stvari koje žele da znaju i stvari koje ih podržavaju u njihovom duhovnom svetu. Koje su to stvari? One su, naravno, tesno povezane sa antihristovim izgledima i sudbinom. Kada antihristi proučavaju Božje reči, oni stalno traže reči koje se tiču odredišta, ishoda, toga gde će ljudi u budućnosti završiti i tako dalje. Zato antihristovo čitanje Božjih reči nazivamo „proučavanjem", jer ih on, čitajući ih, istražuje, analizira i donosi sud o njima. Ovako on istražuje Božje reči dok ih čita: „Rekao bih, sudeći po božjem tonu, da on ne voli takve ljude. Zašto li se ja osećam kao jedan od njih? Treba da saznam kakvo odredište je bog namenio tim ljudima." Kada vidi Boga kako govori o bacanju takvih ljudi u bezdan, on u sebi misli: „To nije dobro. Kada te bace u bezdan to znači da si gotov, zar ne? Takvi ljudi nemaju izglede i nemaju dobro odredište, šta onda da radim?" U srcu oseća tup bol, nelagodu i uznemirenost. „Zar se bog zaista tako ophodi sa takvim ljudima? Ne, ne mogu da odustanem." I tako nastavlja da preispituje Božje reči. Kada vidi da Božje reči kažu: „Sinovi moji, učiniću za vas to i to, a desiće vam se to i to", više se ne oseća loše. „Božje reči mi greju srce, divne su. Ja sam jedan od 'sinova' o kojima govori." Onda vidi kako se u Božjim rečima pominju „prvorođeni sinovi" i „vladaće kao kraljevi", pa misli: „Odlično! Vera u boga donosi koristi i budućnost koja obećava. Izabrao sam pravi put. Kladio sam se na pravu stvar. Moram da budem predan u svojoj veri i da se držim božjih skuta. Ne smem da odustanem, čak ni u poslednjem trenutku!" Dok dalje čita, vidi kako Božje reči pominju da će „onaj ko do kraja sledi sigurno biti spasen". Za antihrista je takvo čitanje poput pojasa za spasavanje. „Praktično ću delovati u skladu sa tim rečima. Ma kada i ma gde, ma šta se desilo, čak i ako more presuši a stene se pretvore u prah, čak i ako se plava mora pretvore u zelena polja, te se reči neće promeniti. Čak i ako nebo i zemlja prođu, te reči neće. Zar neću, dok god ih se držim, imati dobar ishod i dobro odredište? Zar moji izgledi i moja sudbina neće biti rešeni? Odlično! Moram da budem onaj koji sledi do kraja!" Uvek ponovo preispitujući, ovako istražujući i onako analizirajući, on na kraju pronalazi pojas za

spasavanje u Božjim rečima i otkriva najveću „tajnu”. Ispunjen je radošću: „Konačno ne moram da brinem da će me isključiti, ne moram da brinem da ću završiti u jezeru ognjenom i sumpornom, ne moram da brinem da ću završiti u paklu. Konačno sam našao odredište i konačno sam našao put do raja, predivnog odredišta ljudskog roda – kako je to divno!” Ali to ne traje dugo, pa on, čitajući poglavlje Božjih reči pod naslovom „O odredištu”, ovako misli: „Šta te reči govore o odredištima? Izgleda da bog ne govori baš konkretno o odredištima raznih vrsta ljudi. Šta on tačno hoće da kaže? Šta da radim? Ne treba da brinem, treba da nastavim da čitam.” A kada vidi da Bog kaže: „Pripremi dovoljno dobrih dela za svoje odredište”, on onda još malo razmišlja o tome. „Ako hoću da imam dobro odredište, moram da pripremim dovoljno dobrih dela. Sada kada je bog odredio uslove, lakše je. Ne moram i dalje da ulažem besmislene napore i da se uzalud trudim – sada znam gde da uložim trud.” Antihrist kroz razgovore u zajedništvu saznaje šta su dobra dela, nalazi „put” i dobija rešenje. „Ispada da je bilo baš jednostavno. Davanje milostinje i priloga su dobra dela. Propovedanje jevanđelja i pridobijanje novih ljudi su dobra dela. Podržavati braću i sestre dobro je delo. Poklanjati stvari do kojih mi je stalo dobro je delo. Sve ću to uložiti zarad svog odredišta; sve ću te stvari razdeliti!” Ali onda ovako razmišlja: „Ne. Ako razdelim sav svoj novac i materijalni imetak, kako ću ubuduće živeti? Treba da čitam božje reči da bih prvo video kada će njegovo delo biti završeno i kada ljudima više neće trebati te stvari za život na zemlji. Ne treba da žurim. Ali ako ne razdelim te stvari, kako da pripremim dobra dela? Pružiti braći i sestrama gostoprimstvo i propovedati jevanđelje da bi se pridobili ljudi stvari su koje je lako uraditi. To su stvari koje mogu da uradim.” Dok priprema dobra dela, on u srcu stalno računa koliko je dobrih dela pripremio i kolika je verovatnoća da će imati dobro odredište. „Pripremio sam toliko dobrih dela, pa zašto mi bog ne daje izjavu o razrešenju? Božje delo još nije svršeno, pa šta onda ja da radim? Ne, moram da vidim šta još kažu božje reči o izgledima i sudbini i koja druga konkretna objašnjenja sadrže.” Pa nastavlja nanovo da preispituje Božje reči. Ako nađe nešto što ide u prilog njegovim izgledima i sudbini, srećan je; ako nađe nešto što je u sukobu sa njegovim izgledima i sudbinom, uznemiren je. Na taj način, tokom godina čitanja Božjih reči, on se u više navrata zbog Božjih reči oseća negativno i slabo, a isto tako se često zbog Njegovih reči oseća i pozitivno, srećno i ushićeno. Ipak, ma kakva stanja ili osećanja Božje reči u njemu proizvodile, on ne može da pobegne od opsesije svojim odredištem, izgledima i sudbinom, pa nastavlja da preispituje Božje reči ne bi li u njima pronašao tvrdnje i izjave o ishodima raznih vrsta ljudi. Ukratko, ulaže sav mogući trud u Božje reči. Ma kako ih čitao, on jednostavno ne zna da su u njima istina, put i život. Zna samo da u njima može da pronađe svoje odredište, odredište čovečanstva i način da izbegne odlazak u pakao i gubitak odredišta. Pa pošto je godinama na taj način čitao Božje reči, šta je na kraju dobio? U stanju je da govori o mnogim ispravnim doktrinama i duhovnim teorijama, ali uopšte nije u stanju da poveže Božje reči sa svojom suštinom otpora prema Bogu, pobune protiv Njega, neupražnjavanja istine i nevoljenja istine.

Antihristi često istražuju i pretražuju Božje reči da bi u njima našli Njegove objave o tajnama. Takođe pretražuju Njegove reči da bi u njima našli nove izraze, nove stvari i nove izjave, pa čak idu tako daleko da traže neke tajne koje nisu poznate ni duhovnoj ni bilo kojoj drugoj osobi, kao što su: šta je smokva, koje je značenje 144.000 muške dece i šta znači pobednik, kao i određene izjave i izrazi iz Knjige Otkrivenja koje ljudi tolike godine istražuju a i dalje ih ne razumeju. Naročito predano rade na tim stvarima i uporno pretražuju i istražuju da li u tim rečima ima ikakvih izjava o ljudskim odredištima i jasnih definicija o njima. No, ma koliko tražili, njihov je trud uvek uzaludan. Stoga, iako antihristi čitaju Božje reči, slede Boga i rade što i ostali u crkvi, u dubini srca se uvek osećaju nelagodno. Često se pitaju: „Mogu li ja da primim blagoslove? Kakvi su tačno moji izgledi i sudbina? Hoće li se za mene naći mesto u carstvu božjem? Kada moje odredište stigne, hoću li gledati u plavo nebo ili ću, pak, biti u svetu tako mračnom da neću videti ni sopstvenu ruku? Koje je moje odredište?" Dok se tako u srcu pitaju, istovremeno u sebi, u dubini srca, ispituju i Boga: „Ispunjavam li ja uslove za ulazak u carstvo nebesko? Mogu li izbeći pakao? Mogu li ući u carstvo nebesko ako budem ovako stremio? Mogu li primiti blagoslove u budućnosti? Hoću li zakoračiti u svet koji dolazi? Kakav je božji stav? Zašto mi bog ne dâ neku preciznu i konkretnu izjavu o tom pitanju, da povratim duševni mir? Kakav je moj ishod?" Zar ne misle antihristi upravo tako u dubini srca, dok proučavaju Božje reči, dok rade što i ostali i nemaju izbora do da nastave sa tim? To je stav koji u dubini srca gaje prema svojim izgledima i sudbini: um im je neprekidno zaokupljen tim stvarima, očajnički se drže za njih i odbijaju da ih puste.

Kada antihrist proučava reč Božju, ima nešto što ga zanima više od traganja za svojim odredištem i istraživanja tajni, a to je: kada će ovaploćeni Bog napustiti zemlju, kada će On okončati Svoju službu; kada će Njegova velika misija biti dovršena, kada će se Njegovo delo završiti, kada će oni koji Ga slede uživati u velikim blagoslovima i videti Njegovu stvarnu ličnost. Još jedna njihova velika briga je da li će moći da vide Boga kako napušta zemlju. Osim za dan kada će Božji plan upravljanja biti uspešno okončan, oni se još više interesuju za to kada će Hristos napustiti zemlju, kako će biti kada Hristos napusti zemlju, koliko oni sada imaju godina i da li će i za deset ili dvadeset godina i dalje biti živi da bi videli Hristosa kako napušta zemlju, šta će se desiti ako to budu videli, a šta ako ne budu; takve su računice u njihovom umu. Neki u sebi razmišljaju: „Imam već 60 godina. Ako za deset godina i dalje budem živ, trebalo bi da vidim hristosa kako napušta zemlju, ali ako za deset godina, kada se božje delo okonča, već budem mrtav, koji je onda smisao moje vere u boga? Iako je bog odredio da budem rođen u ovoj eri, ako ja, sledbenik božji, propustim priliku da svedočim tako velikom i važnom događaju, neću moći da se smatram blagoslovljenim čovekom i neću primiti nikakve velike blagoslove!" Takve misli u njima rađaju nesreću i nezadovoljstvo. Do koje su mere nezadovoljni? „Već sam tako star; zašto bog još nije napustio zemlju? Zašto božje delo još uvek nije završeno? Kada ćemo završiti sa propovedanjem jevanđelja? Neka se božje delo brzo završi, neka bog brzo okonča svoju veliku misiju, neka se katastrofe brzo

obruše, neka bog požuri sa uništenjem Sotone i kažnjavanjem zlih ljudi!" Šta oni to rade? Zar ne postavljaju zahteve Bogu na osnovu svoje lične volje, nadajući se da će Ga naterati da postupi u skladu sa njihovom voljom? Zar u toj njihovoj volji nisu sadržani i njihovi lični interesi? Oni se, zbog sopstvenih interesa, usrdno nadaju da će Bog okončati Svoju veliku misiju, da će se katastrofe brzo obrušiti, da će Bog požuriti sa kažnjavanjem zlih i nagrađivanjem dobrih i da će On doživeti Svoju slavu. Kakve motive oni gaje u srcu? Uzimaju li u obzir Božje namere? (Ne uzimaju.) Nego šta rade? (Nadaju se da će primiti blagoslove.) Hoće da se delo Božjeg plana upravljanja vrti oko njihovog odredišta zarad njihovih sopstvenih interesa i odredišta. Zar to nije ogavno i bestidno? Kakva je suština koju antihristi prikazuju u svim pitanjima? Stavljaju svoje interese iznad svega drugog i dozvoljavaju da oni budu važniji od svega. To jest, ne dozvoljavaju da se ništa, pa čak ni Božji plan upravljanja, sukobi sa njihovim interesima. Kada će se Božje delo završiti, kada će Njegova velika misija biti okončana, kada će On doživeti slavu i kada će uništiti ljudski rod, sva ta pitanja treba da se vrte oko antihristovih interesa i odredišta, sve to mora da bude povezano sa njegovim odredištem. Inače će se odreći Boga, dići će ruke od svoje vere u Njega, pa će Ga čak i prokleti.

Jedno od primarnih ispoljavanja antihristovog odnosa prema Božjoj reči je proučavanje. To je stav sa kojim se istinski bezvernik odnosi prema Božjoj reči. Šta on to u stvari proučava? On ne proučava istinu, niti zahteve koje Bog postavlja pred ljudski rod, ni Njegove reči koje razotkrivaju ljudski rod, ni Njegove reči koje donose sud o ljudskom rodu, a još manje Njegove namere; on proučava sopstvene izglede i sudbinu. Ma koji deo Božje reči čitao, ako on sadrži reči koje se odnose na njegove izglede i sudbinu – što ga najviše interesuje – on će te delove pažljivo proučavati i obeležiti kao važne. Kada, na primer, vidi Božje reči kojima se ljudi kao što je on razotkrivaju i detaljno analiziraju, ili opise karaktera ili izjave o ljudima kao što je on, marljivo će proučavati te reči i više puta ih ponovo iščitavati. Šta on to traži? Traži li način kako da razume Božje namere i nađe načela praktičnog postupanja? Traži li način kako da razume sebe kroz Božje reči? Ne traži. Trudi se da čita između redova da bi iza tih reči jasno video Božji stav prema ljudima kao što je on, da li ih Bog mrzi i prezire ili će ih spasti. Ispituje ne samo sadržaj tih Božjih reči, već i njihov ton i stav, kao i misli iza njih. Kada bude povezao sve delove Božjih reči koji se odnose na odredišta ljudi poput njega i kada bude otkrio da Božji stav prema takvim ljudima nije da ih spase, već da ih s gnušanjem odbaci, njegov sopstveni stav prema veri u Boga odmah će se ohladiti za 80 do 90 odsto. U njegovom srcu odmah će se javiti neverica, a njegov stav će doživeti preokret od 180 stepeni. Kakva je razmera tog preokreta? Takva da on više neće želeti da obavlja dužnosti koje je planirao da obavlja, niti da napusti ono što je planirao da napusti. Iako je na početku želeo da propoveda jevanđelje svojoj porodici, on to više neće raditi – pošto više ne veruje, pa nema govora ni o tome da članovi njegove porodice veruju. Sve u svemu, uništiće sve svoje prvobitne planove i odustati od njih. Zar to nije suštinski stav koji antihrist gaji prema reči Božjoj? Njegov cilj kada proučava reč Božju nije da stremi

ka istini i da pronađe načela za sprovođenje istine u delo, da bi razumeo Njegove namere i bio Mu odan; njegov je cilj da nađe preciznu izjavu o tome kako Bog određuje ishode i odredišta ljudi poput njega. Kada naiđe na tračak nade, držaće ga se kao pijan plota; za taj tračak nade ostaviće sve, a njegov će se stav drastično promeniti. Ali kada mu se raspršе sve nade da će dobiti blagoslove, stav će mu se opet drastično promeniti, do te mere da će izgubiti veru i pribeći izdaji, pa čak i prokleti Boga u srcu. To su ispoljavanja antihrista.

Naravno, antihristi će koristiti Božje reči i da, dok ih budu proučavali, tragaju za ličnim koristima. O kakvoj vrsti koristi je reč? Dok antihrist proučava Božje reči, on sačinjava rezime o pravilima Božjeg govora, Njegovom tonu kada orezuje ljude, Njegovom načinu govora kada razotkriva ljudski rod, o tome kako On ljude teši i ohrabruje, koje metode koristi i kakvu mudrost poseduje. Antihrist se specijalizuje za učenje i imitaciju Božjeg govora i delovanja; istovremeno, on u govoru i razgovoru u zajedništvu sa drugima koristi reči koje i Bog često izgovara. Dok proučava Božje reči, on se i neprestano oprema rečima raznih istina u njima, preokreće ih u sopstvene stvari i koristi te Božje reči da obavlja posao i nagomilava kapital. O kakvom je kapitalu reč? Na primer, on veruje da je[a] onaj čovek kojem na okupljanjima najbolje ide izgovaranje pravih reči i doktrina, pamćenje Božjih reči, citiranje Božjih reči i objašnjavanje Božjih reči, možda upravo vrsta čoveka koja u crkvi ima najviše šanse da zadobije spasenje. Ma šta antihrist radio, to je uvek povezano sa njegovim izgledima i sudbinom. On nikada neće jednostavno upražnjavati Božje reči kao istinu, niti će patiti i plaćati cenu zarad sprovođenja Božjih reči u delo. Naprotiv, koristiće Božje reči da ljude navede na stranputicu, koristiće ih da sebi podigne ugled i koristiće ih da pripremi dovoljne uslove za sopstveno spasenje. Stoga je suština antihristovog odnosa prema reči Božjoj ta da on nikada ne posmatra reč Božju kao istinu niti kao put koji ljudi treba da slede. Iako antihrist uzdiže Božje reči i čita ih svaki dan, iako sluša snimke čitanja Njegovih reči, jedno je sigurno: on ih ne sprovodi u delo. Kad god Njegove reči treba sprovesti u delo, njegova iskrenost nestaje – on kuje zavere isključivo zarad sopstvenih izgleda i sudbine. Izvana se lažno predstavlja kao neko ko voli Božje reči i čezne za njima. Ali u stvari, njegov cilj dok svakodnevno čita i gomila Božje reči jeste da ostvari uslove za svoje spasenje; on to radi u nadi da će time ostaviti dobar utisak na Boga. On ne veruje da Bog ispituje ljudska srca – zna samo da ljudi primećuju samo spoljašnjost, pa mora da i Bog primećuje samo spoljašnjost, te se stoga u tim stvarima upušta u prerušavanje i obmane, pribegavajući prevarama. Misli: „Ovo treba da radim samo spolja. Nema veze šta mislim u srcu – ljudi to ne vide, a ne vidi ni bog. U stvari, ma koliko čitao božje reči, ja to ne radim da bih postao nekakvo istinsko stvoreno biće. Da nema mojih izgleda i sudbine, ja ne bih trpeo te nedaće, niti bih podnosio tu nepravdu!" U njegovom umu, ma kako Božje reči zvučale, one se sigurno ne mogu ostvariti, a ljudi ih sigurno ne mogu proživeti. Čak i ako šačica

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „on veruje da je".

ljudi pomalo proživljava Božje reči, mora da i oni to rade zarad sopstvenih ciljeva. Kao što kažu nevernici: „Nema besplatnog ručka.” Antihristi za sebe misle: „Trpimo tolike nedaće zarad naše vere u boga, svakodnevno čitamo i slušamo njegove reči, živimo prema njegovim rečima – a čemu sve to? Zar sve to nije zarad te jedne svrhe? Svi su u srcu vrlo svesni da je sve to zarad njihovih izgleda i sudbine; zašto bismo se inače odricali svih divota stremljenja ka ovozemaljskim zadovoljstvima samo da bismo ovde patili?” Koju činjenicu oni ovde poriču? Božja reč je istina, a istina može ljude da spase, da ih promeni i da im pomogne da odbace svoju iskvarenu narav. Zar to nije rezultat do kojeg može da dovede reč Božja? (Jeste.) Priznaju li antihristi tu činjenicu? Oni je poriču, govoreći: „Svi tvrde da božja reč može da spase ljude, ali koga je ona spasla? I ko je to video? Zašto ja u to ne verujem?” Zašto se kaže da reč Božja može ljude da spase, da ih promeni i da im pomogne da se oslobode Sotonine iskvarene naravi? Zato što je reč Božja istina i ona može biti čovekov život. Kada ljudi u svom životu imaju Božju reč, mogu da budu spaseni; postaju oni koji bivaju spaseni. Tu činjenicu antihristi ne priznaju. Oni veruju da su ljudi dospeli tu gde su isključivo da bi zadobili blagoslove i dobro odredište i da je to jedini razlog zašto obavljaju dužnost u Božjoj kući. Poriču plodove Božje reči, poriču rezultate koje istina postiže u ljudima i poriču da istina može da osvoji ljude, da ih promeni i da ih spase. Veruju da ljudi slede Boga samo zbog brige za sopstvene izglede i sudbinu i zbog svog stremljenja ka njima. Ne veruju da Božja reč može da promeni ljude, da ih napravi odanima Bogu, da ih navede da se bezuslovno pokore Bogu i da ih natera da svoje dužnosti u Božjoj kući obavljaju kao stvorena bića – ništa od toga ne veruju. Stoga antihristi, koji svoje interese stavljaju na prvo mesto, sami ne streme ka istini; prema Božjim rečima se odnose kao prema nekoj vrsti retorike, nekoj vrsti tvrdnje, te ne veruju da te Božje reči mogu ljude da spasu. Veruju da se svi oni koji su iskreni i Bogu odani u stvari pretvaraju i da imaju na umu sopstvene interese. Ma koliko Božjih reči čuli, ma koliko Božjih propovedi čuli, ono što na kraju ostaje u njihovim srcima su te dve reči – izgledi i sudbina. To jest, Božje reči, Božje delo i Božji plan upravljanja mogu ljudima da donesu dobre izglede i sudbinu i dobro odredište. To je ono što je za antihriste najistinitije, to je za njih vrhovna istina. Da nije toga, oni, pre svega, ne bi ni verovali u Boga. Drugo, ne bi trpeli takve nepravde da bi ostali u Božjoj kući. Treće, ne bi obavljali nikakve dužnosti u Božjoj kući. Četvrto, ne bi trpeli nedaće u Božjoj kući. I peto, već odavno bi se vratili ovozemaljskom životu da bi uživali u bogatstvu i slavi, stremili ka svetovnim zadovoljstvima, slavi i dobiti, novcu i rđavim tendencijama. Oni se sada privremeno nastanjuju u Božjoj kući samo zato što su u pitanju njihovi izgledi i sudbina. Imaju jasno određen stav prema obezbeđivanju svojih izgleda i sudbine, a istovremeno gaje i način razmišljanja prema kojem treba okušati sreću u nadi da će, kada se Božje delo okonča, oni biti među onima koji će ući u carstvo nebesko i zadobiti velike blagoslove. Kakav je to način razmišljanja? Žele da traže dobit od Boga da bi ostvarili svoje ciljeve, a ne žele da Mu se pokore; štaviše, čak i ne veruju u sve reči koje je Bog izgovorio, niti veruju da je Bog suveren nad svim stvarima. Zar to nije pomalo

rđavo? Kada je, pak, reč o njihovom stavu da proučavaju reč Božju, oni su bezvernici. Činjenica da su antihristi u stanju da sa takvim stavom istražuju, čitaju i odnose se prema Božjim rečima pokazuje da su udžbenički primer bezvernika, preispoljni bezvernici od glave do pete. Pa zašto onda ipak obavljaju nekakav površan posao u Božjoj kući, nastavljaju da Ga slede i ne otpadaju? Zašto su u stanju da ostanu, pa čak i da učestvuju u crkvenom životu, kao i da nastave da slušaju i čitaju Božje reči, ma kako bili orezani? Zašto je to tako? (Žele da prime blagoslove.) Zato što žele da prime blagoslove. Kao što kažu nevernici: „Ko god da me hrani moja je mati, a ko god mi daje novac taj mi je otac". Kakva je to logika? Zar ta logika nije puna Sotonine filozofije za ovozemaljsko ophođenje? Oni veruju u Boga pod uticajem ove sotonske filozofije: „Baš me briga kakav si izuzetan posao obavio – ma kakva bila tvoja narav ili suština, ukoliko si u stanju da mi podariš blagoslove, dobro odredište i dobru budućnost i da mi omogućiš da zadobijem velike blagoslove, za sada ću da te sledim i da te smatram bogom." Ima li u tome komponenata istinske vere? (Nema.) Stoga, kada je reč o njihovom odnosu prema Božjim rečima, potpuno je ispravno takve ljude okarakterisati kao antihriste i bezvernike!

Stav antihrista prema Božjim rečima jeste da ih proučavaju. Oni Božju reč nikada ne smatraju Božjom rečju; šta je ona za njih? Zbirka tajni? Izmišljena priča? Skup nejasnih i nerazumljivih tekstova? Oni, dok čitaju Božje reči, ne tragaju za Njegovim namerama niti pokušavaju da razumeju Njegove namere i narav. Isto tako, ne žele ni da spoznaju Boga, a još manje da vode računa o Njegovim namerama. Kada pročitaju Božje reči „Moja je neodložna želja sada da potražim grupu ljudi koji su u stanju da u potpunosti vode računa o Mojim namerama", jesu li dirnuti? Kažu: „Kakva je sad ovo priča o potrazi za ljudima koji vode računa o božjim namerama? Koja je korist od toga da vodim računa o tvojim namerama? Hoće li me to nahraniti i hoću li od toga zaraditi? Ako vodim računa o božjim namerama, hoće li me to odvesti do dobrog odredišta? Hoće li mi doneti velike blagoslove? Ako neće dovesti do svega toga, onda zaboravi; nema potrebe da vodim računa o tvojim namerama. Ja tražim put da izbegnem da budem odbačen u pakao i da sebi obezbedim dobro odredište. Ako će mi vođenje računa o tvojim namerama doneti blagoslove, vodiću računa. Samo mi reci kako se to radi." Mislite li da oni mogu da ispune zahteve koje je Bog postavio? (Ne mogu.) Bog predlaže samo jedno: da slediš Božju volju, da se bojiš Boga i kloniš se zla. Kada to radiš, ti vodiš računa o Njegovim namerama i možeš da zadobiješ velike blagoslove. Kada antihrist to čuje, on misli: „Bio sam brzoplet, nije trebalo da me shvate ozbiljno. Ja nisam u stanju da vodim računa o božjim namerama, zaboravite na to. Ovo neće uspeti; naći ću neki drugi način." On onda počinje da ulaže trud u druge aspekte Božjih reči. Ulaže trud u istraživanje i analizu drugih aspekata, ali posle sveg analiziranja, jedino što on od toga razume jeste nekolicina reči i doktrina. Pošto ne voli istinu i pošto se prema sopstvenim interesima, izgledima i sudbini odnosi kao prema stvarima kojima čitav život stremi, Božje reči su za njega postale prazne fraze. On nikada nije doživeo radost zbog Božjeg dela i usmeravanja Svetog Duha. Dok čita Božje reči, on ne vidi svetlost i iz njih ne dobija

nikakvo prosvećenje ni oslonac. Sve što dobija je par reči i doktrina i neke objave i tvrdnje o tajnama i odredištima. Kada te tvrdnje i doktrine posmatra kao kapital, on izgleda smatra da je preuzeo kontrolu nad sopstvenim odredištem, da je sebi obezbedio odredište. Ali usled stalnog razotkrivanja, suda i grdnje Božjih reči i usled zahteva koje Bog pred čoveka postavlja na različitim etapama, on se oseća kao da je izgubio odredište i da ne može biti spasen. U tom periodu se iznutra uvek oseća nelagodno; stalno u dubini svog bića vodi duševne bitke da bi sebi obezbedio dobro odredište. Jedna Božja rečenica u njemu će izazvati borbu, zbog druge će postati negativan, a treća će ga usrećiti. Ipak, bez obzira na to da li je srećan ili se hvata za slamku da spase goli život, za takvog čoveka sve je to prolazno. Tako, na kraju, neki antihristi osete da ljudi poput njih ne mogu biti spaseni; iz Božjih reči vide da On ljude poput njih izgleda ne voli – mogu li oni onda zadobiti blagoslove ili ne? Kakvi su tačno njihovi izgledi i sudbina? Oni osećaju da su to nepoznanice i nesigurni su u vezi sa njima. Šta će u takvom trenutku učiniti? Hoće li se pokajati? Jesu li u stanju da se, poput naroda Ninive, odreknu zla iz svojih ruku, da se vrate da bi se ispovedili i pokajali pred Bogom, te da prihvate Božje reči kao svoj život i temelj svog postojanja? Nisu. Pa kada, posle mnogih godina stremljenja, mnogih godina nadanja i mnogih godina proučavanja Božjih reči, zaključe da ljudi poput njih jednostavno ne mogu da zadobiju blagoslove, da za njih nema baš nimalo nade, da oni uopšte nisu oni koje će Bog spasti i da ne mogu da dobiju ono što žele, šta će onda učiniti? (Napustiće Boga.)

Postoji duhovna izreka koja kaže: „Obnavljam svoj zavet ljubavi prema Bogu: posvećujem Mu svoje telo i svoje srce.” Ta izreka je veoma „veličanstvena”. Kada sam prvi put čuo te reči, duboko sam u Svom srcu osetio „veličinu” ljudskog jezika. Ljudi svoje zakletve smatraju vrlo dragocenim, vrlo čistim i bezgrešnim; svoju posvećenost ljubavi smatraju vrlo čistom i svetom. Jesu li antihristi u stanju da obnove svoje zavete da će voleti Boga i posvetiti Mu svoje telo i svoje srce? (Nisu.) Zašto nisu? Neki kažu: „Kada mnogo čitam Božje reči, a vidim da moj način razmišljanja ne funkcioniše i ne donosi rezultate, ja samo obnovim svoj zavet ljubavi prema Bogu i ponovim zakletvu koji sam Mu prvobitno dao. Zar to nije odvraćanje od lošeg puta? To bar nije teško.” Jesu li antihristi u stanju da urade tako nešto? (Nisu.) Zašto nisu? Zar rečenica „Obnavljam svoj zavet ljubavi prema Bogu” nije najmudrija ljudska izjava? Zar ona nije najveći i najčistiji izraz ljudske ljubavi? Pa zašto onda antihrist to ne može da postigne? (Antihristi nemaju nikakvo razumevanje Boga, a kamoli prave ljubavi. Njihova je ljubav sva lažna i zasnovana na interesima. Čim ne mogu da dobiju nikakvu korist, oni okreću leđa i odlaze.) Kada antihrist stigne do te tačke, on oseća da je nešto pošlo po zlu i da se kladio na pogrešnu stvar. Da bi se okuražio, mora da upotrebi neku teoriju ili neki slogan koji će podržati njegov duhovni svet – kakav slogan? „Obnavljam svoj zavet ljubavi prema Bogu: posvećujem Mu svoje telo i svoje srce.” To znači da će on početi od početka. U suprotnom neće moći da nastavi da živi, a sa njegovom verom u Boga će biti svršeno. Dok obavlja Svoje delo, Bog svaki dan govori, a svaki put kada progovori, sve

Njegove reči govore o istini – sve su to reči koje razotkrivaju iskvarenu ljudsku narav, koje zahtevaju da ljudi uđu u istina-stvarnosti i razumeju istina-načela – sve to govore te reči. Ali antihrist ovako misli: „Zašto te reči uopšte ne govore o odredištima i ne spominju pitanja koja se tiču zadobijanja blagoslova? Znači li to da su se naši izgledi i sudbina izjalovili u božjim rukama? Zar obećanje koje nam je bog dao više ne važi? Ako bog nikada ne pominje te stvari, onda će naše nade možda biti uzaludne. Ako su nam nade uzaludne, šta onda da radimo? To je bar lako. Ako božje reči ništa ne govore o tim stvarima, hajde onda da koristimo ljudski metod: hajde da obnovimo svoj zavet ljubavi prema bogu!" Kako to da su ljudi imali toliki entuzijazam, toliku ljubav i veru kada su prvi put poverovali u Boga? Kada su taj entuzijazam, ljubav i vera dostigli vrhunac, ljudi su pred Bogom doneli odluke i dali zavete, govoreći: „Ma kad i ma gde bio u ovom životu, davaću se za Boga i posvetiću Mu se bez žalbi i kajanja. I u dobru i u zlu, kroz sve uspone i padove, bolesti i nevolje, slediću Ga do kraja, dok je sveta i veka. Ako prekršim ovaj zavet, neka me udari grom iz vedra neba i neka nemam dobro odredište." Gde su sada njihove zakletve? Osećaju da je previše vremena prošlo, pa su se njihova vera i ljubav izlizale. U srcu misle: „Ne, moram da se razvedrim. Moram da budem isto tako svež i živahan i da imam isto toliko vere i entuzijazma kao nekada. Moram ponovo da pronađem svoje aspiracije, svoje odredište i svoju želju za sticanjem blagoslova. Zar onda moja vera u boga i moja ljubav prema njemu neće biti isto tako velike kao ranije? Zar moja istinska posvećenost njemu neće biti ista kao i ranije?" Ali, ma koliko se čovek koji uopšte ne stremi ka istini borio u dubini srca i ma koliko se prisećao svoje prvobitne vere u Boga i oduševljenja Njime, to neće promeniti njegovu sadašnju situaciju. Kakva je ta situacija? Kada se njegovi izgledi i sudbina izjalove, kada mu izgledi i sudbina sve više izmiču iz ruku, kada njegova želja da zadobije blagoslove praktično biva uništena, a njegove misli pune nade i njegove želje ne mogu da se ostvare, postaje mu veoma teško da istraje – u dubini srca mu je vrlo bolno da na taj način istrajava. Često doživljava neko stanje i raspoloženje u kojem mu se čini da ne može više da izdrži. Često jedva čeka trenutak kada će Božje delo biti završeno, a on moći da uživa u blagoslovima carstva nebeskog. Neki ljudi se čak nadaju i ovome: „Neka se božje delo brzo završi, neka se velike katastrofe brzo obruše – ako se nebo sruši svi će poginuti, pa niko neće moći da očekuje dobre rezultate. Ako ja ne mogu da dobijem blagoslove, onda niko ne treba da ih dobije!" Oni se, u dubini srca, ne nadaju dolasku Božjeg carstva, ne nadaju se okončanju Božje velike misije i ne nadaju se da će Božji plan upravljanja za period od šest hiljada godina konačno biti ovenčan slavom, niti da će Bog pridobiti pobednike među ljuskim rodom i povesti ljudski rod na divno odredište – ne nadaju se oni tim stvarima. Naprotiv, kada svim njihovim željama za blagoslovima preti uništenje, oni u dubini srca proklinju Božje delo, osećaju odbojnost prema Božjem delu, pa čak i prema Njegovim rečima.

S druge strane, neki ljudi koji godinama slušaju propovedi, što više slušaju – to više razumeju, to im u srcu postaje jasnije i to više žele da čuju. Suprotno tome, drugi ljudi,

što više slušaju propovedi, to ih se više groze. Čim čuju Božje reči, otkriva se njihova demonska strana. Čim čuju Božju besedu o istini, ako se ona dotiče čovekove iskvarene naravi, njihov buntovni stav izranja na površinu a zgađenost ih obuzima od glave do pete – koliko će daleko u tome otići? Neki u srcu proklinju: proklinju Boga, proklinju istinu, proklinju crkvene starešine i delatnike i proklinju one koji više od ostalih streme ka istini. Kada vide takve ljude, oni im se ne dopadaju i žele da ih napadnu. Kada vide takve ljude kako propovedaju Božje reči, razmišljaju o njima i u zajedništvu razgovaraju o njima, u srcu ih proklinju sve dok se ne umore i ne prispava im se. Dakle, nekim ljudima oči zasijaju čim čuju besedu o Božjim rečima, dok drugima, kada čuju besedu o Božjim rečima ili čuju nekoga kako kaže da je iz Božjih reči dobio neku svetlost, um postane zbunjen, misli nejasne, i oni potonu. Srce im se do te mere guši da ne mogu da dišu i uvek žude za tim da izađu napolje da udahnu svež vazduh. Ali kada u zajedništvu razgovaraš o stvarima kao što su izgledi i sudbine, Božji blagoslovi, tajne i čas završetka Božjeg dela, ma koliko mala i zagušljiva bila prostorija u kojoj se u tom trenutku nalaze, neće ni izaći na vazduh ni zadremati, već će načuljiti uši i slušati. Nema veze koliko dugo govoriš o tome, pa čak i ako, slušajući te, ostanu bez sna ili hrane. Kada su neki novi vernici došli u kontakt sa Mnom, razgovarao sam sa njima u zajedništvu o ljudskim stanjima i o tome kako ljudi treba da streme ka istini, ali oni Me nisu razumeli i pitali su Me da li mogu da govorim o nekim tajnama. Rekao sam: „Želiš da čuješ o tajnama? Da ti kažem onda prvo jednu činjenicu. Oni koji stalno ispituju o tajnama i čija je pažnja uvek usmerena na to da istražuju te stvari u Božjim rečima nisu dobre osobe. Sve su to bezvernici i fariseji.” Novi vernici su zanemeli kad su čuli Moj odgovor i bilo ih je sramota da se dalje raspituju o tome, ali našli su priliku da ponovo pitaju istu stvar kasnije, a Ja sam im odgovorio na isti način. Šta mislite o tome kako sam im odgovorio? (To je bio dobar odgovor. Mogao bi da im pomogne da razmisle o sebi.) Da li će razmisliti? Neće. Kako onda da im pomogneš? Samo im reci: „Tajne nisu ni život ni istina. Ma koliko tajni razumeo, to neće biti isto kao da razumeš istinu. Čak ni ako dokučiš sve tajne, to ne znači da ćeš moći da odeš u raj i da imaš dobro odredište.” Šta mislite o tome da im se pomogne takvim rečima? Zar to nije savršeno objašnjenje tog pitanja? Kada te reči čuju ljudi koji imaju duhovno razumevanje, vole istinu i streme ka njoj, oni kažu: „Mislio sam da su tajne život, ali sada kada znam da nisu, neću ih više istraživati. Šta je, onda, život?” To pokazuje da su nešto malo razumeli. Dakle, da li antihristima pomaže kada čuju te reči? Da li se preobraze? Oni nisu u stanju da se preobraze. Oni u tim rečima ne nalaze nikakvu korist, veruju da u njima nema blagoslova, da se one ne tiču njihovih izgleda i sudbine, da nisu povezane sa njihovim izgledima i sudbinom, da nisu ni u kakvoj vezi sa njima, i da su beskorisne, te ih stoga ne mogu prihvatiti. Koji, onda, razgovor u zajedništvu jeste povezan sa njihovim izgledima i sudbinom? Možeš, na primer, da kažeš: „U današnje vreme, u svetu postoje mnoge čudne pojave. Na nekim mestima su se na nebu pojavila četiri meseca, a nekoliko puta je primećen i krvavi mesec. Čudne nebeske pojave su česta stvar. Pored toga, u ljudskom svetu su se pojavile razne pošasti

i nesreće, a na nekim mestima ljudi su počeli da praktikuju kanibalizam. Sudeći po situaciji, već smo stigli do vremena čaša i pošasti, koje predskazuje Knjiga Otkrivenja." Kada antihristi čuju te reči, oči im zasijaju i oni načulje uši. Ovako se raduju: „Dobro je što sam rođen u ovo doba. Mogu da zadobijem velike blagoslove. Baš sam pametan! Odlučio sam da ne stremim ka ovozemaljskim stvarima. Odrekao sam se svojih ovozemaljskih izgleda i porodice da bih sledio ovu etapu božjeg dela – tako sam zadovoljan što sam sve do sada uspevao da sledim. Božji dan je blizu. Sudeći po situaciji, izgleda da ću, pre nego što umrem, doživeti dan kada će božje delo biti završeno. Siguran sam da ću tog dana i ja biti jedan od spasenih. Kako je to divno!" On se u srcu raduje što je izabrao pravi put, pronašao prava vrata i platio određene cene. Raduje se i što je do sada sledio i što nije odustao, što je još uvek u Božjoj kući i nije prouzrokovao nikakve probleme, što nije uklonjen ili izbačen. Da li će, dakle, od tog trenutka pa nadalje, on upražnjavati istinu ili će nastaviti da se drži istih nada? Njegov najdublji stav se neće promeniti. Stoga će se, kada pronađe neki deo Božjih reči za koji smatra da se već ispunio, osećati kao da je pronašao blago. Odmah će smatrati da je pravi srećnik, da je izabrao pravi put, ušao kroz prava vrata i izabrao pravog Boga, da je mudar čovek i mudra devica. „Srećom, još onda sam odustao od svog posla. Dobro sam izabrao. Kako to da sam tako pametan? Da tada nisam bio tako pažljiv, moglo je da mi se desi da sada propustim blagoslove. Moram i ubuduće da budem pažljiv i da posvetim život borbi za svoje izglede i sudbinu." Koju suštinu antihrista vidite u toj stvari? Zar takvi ljudi nisu oportunisti? Oni nemaju stvarnu veru u Boga, Njegove reči i Njegovo delo. Oni su oportunisti, ljudi koji su se na prevaru ušunjali u Božju kuću. Stoga ti ljudi u Božjoj kući uvek samo popunjavaju prazna mesta i kradu Bogu dane. Broje na prste koliko već godina slede Boga, koliko su cena platili, koliko velikih stvari uradili, koliko Božjih dela lično doživeli i koliko su koraka Božjeg dela donekle razumeli. U srcu po čitav dan nanovo prave te računice, zanemarujući najvažnije stvari, one koje se odnose na istinu i život. Veruju u Boga samo zato da bi zadobili blagoslove – to je oportunizam. Nikakve Božje reči i ničije iskustveno znanje ne mogu da promene njihov oportunistički stav. Takvi su antihristi. Nikada neće napraviti nikakve ustupke kada je reč o njihovim interesima; nikada neće promeniti stavove, smer i ciljeve puta kojim koračaju, niti načela vladanja zarad svojih izgleda i sudbine. Neće ni jednu Božju reč sprovesti u delo radi svojih izgleda i sudbine, baš ni jednu jedinu. Neki kažu: „Neke reči ipak ponekad sprovode u delo, kao na primer kada se odriču nekih stvari ili kada se daju." Ma šta sprovodili u delo, oni to čine pod pretpostavkom da imaju izglede i sudbinu i da mogu da zadobiju blagoslove. Ma kakvu istinu sproveli u delo, ona je ukaljana, jer oni to čine sa određenom namerom i ciljem. To se veoma razlikuje od praktičnog delovanja kakvo zahteva Bog.

Kada antihristi čitaju Božje reči, oni ih koriste prvenstveno da bi u njima tražili svoje odredište i tajne, kao i delove koji govore o tome kada će Božje delo i plan upravljanja biti završeni, kada će se obrušiti katastrofe, i tako dalje. U stanju su da zarad svog

odredišta ulože veliki napor i urade mnogo toga. Dakle, ono što oni žele da znaju i do čega im je stalo jeste to da li će, kada se Božje delo završi a velike katastrofe obruše, u zamenu za stvari koje su uradili, cene koje su platili i stvari kojih su se odrekli, moći da dobiju blagoslove koje žele i da izbegnu patnju koju uzrokuju te katastrofe. Kroz čitav taj proces proučavanja Božjih reči, ma koliko godina on trajao, njima je stalo samo do svojih izgleda i sudbine. Stoga njihov fokus dok čitaju Božje reči i sadržaj koji traže u njima imaju određene posebne znakove i karakteristike. Generalno, novi vernici prvih šest meseci ili godinu dana traže takve teme u Božjim rečima. Ali pošto prođe šest meseci ili godinu dana, neki ljudi vide da su sve te delove već pročitali i nalaze da je besmisleno dalje ih istraživati, uviđajući da oni ljudima ne pomažu da zakorače u istinu i da čak mogu i da utiču na njih i da ih ometaju da uđu u istinu, pa stoga prestaju da ih čitaju. Dovoljno im je da ih povremeno pogledaju i da ih razumeju. Ostatak vremena ovako razmišljaju: „Kako da zakoračim u istinu? Ima mnogo Božjih reči koje razotkrivaju čovečanstvo. Razotkrivaju ljudsku lažljivost, buntovništvo i arogantnu narav; razotkrivaju razne ljudske religiozne predstave i odnose prema Bogu. Štaviše, one razotkrivaju razna čovekova ispoljavanja nenormalne ljudskosti. Kako onda da pronađem koje Božje reči ljudi treba da sprovedu u delo?” To su stvari u koje ljudi koji vole istinu i streme ka njoj ulažu napore. Često postavljaju pitanja o stvarnim problemima koje treba da razumeju i u koje treba u stvarnom životu da zakorače, kao na primer: „Šta sledeće da radimo i na koji način da praktično delujemo? Pošto smo poverovali u Boga, sigurno je da se razlikujemo od nevernika i ljudi sa verskim ubeđenjima, do kojih onda kvalitativnih promena treba da dođe u našem životu? Kada je reč o našim postupcima i ophođenju sa svetom, kako treba da govorimo i da postupamo, kako da komuniciramo sa drugima i kako da sprovedemo istinu u delo?” Ali antihrist, čak i kada veruje deset, dvadeset ili trideset godina, nikada neće postaviti ta pitanja. On proučava Božje reči, traži u njima nadu da će zadobiti blagoslove i svoje odredište i to mu neće dosaditi čak ni posle 20 ili 30 godina traganja. Na najmanji znak nevolje, brzo će u Božjim rečima potražiti onaj deo koji je u vezi sa njegovim odredištem, pa će zatim proceniti kakav bi Bog stav mogao da zauzme prema njemu na osnovu trenutnog stanja njegove vere. Deluje kao da on o svom odredištu sudi u ciklusima i periodima. Nikada neće promeniti misli i stavove niti početi da stremi ka istini zbog promena u Božjem načinu rada ili zbog izraza Njegove hitne namere u odnosu na ljudski rod. Nikada neće tako nešto učiniti. Stoga se neki ljudi koji veruju već 20 ili 30 godina i dalje trude oko onih tajni i tema koje Bog pominje, a koje imaju veze sa sudbinom i odredištem čovečanstva. Do koje mere se određeni ljudi trude? Oni kažu: „Kada sam uporedio sve delove božjih reči, otkrio sam najveću tajnu. Kada hristos napusti zemlju, biće proleće.” Šta mislite, kako se Ja osećam kada to čujem? Da li sam srećan ili tužan? Nisam ni srećan ni tužan. Mislim da je to apsurdno. Stvarno ima ljudi koji svoj trud ulažu u to, do te mere da znaju čak i u koje će se godišnje doba to desiti. Da mogu da odu korak dalje i da otkriju i tačno vreme, da budu tačni u minut i u sekund, bili bi pravi „geniji”! Zaista je i apsurdno i iritantno da su ti „geniji” u

stanju da otkriju nešto što ni Ja sam ne znam. Zašto je apsurdno? Niko, čak ni Sotona, ne zna tačan trenutak kada se Bog ovaplotio. Da li bi Bog dozvolio nekom čoveku da sazna nešto što ni sam Sotona ne zna? Naravno da ne bi. Isto tako, kada je reč o tome kada će Bog završiti Svoju veliku misiju i kada će Njegovo telo završiti svoje delo na zemlji i napustiti je – je li to nešto što bi Bog ikome rekao? Ima li razloga da svi to saznaju? (Nema.) Hoće li Bogu, dok govori, izleteti nešto što On ne želi da ljudi saznaju? Naravno da neće. A neki ljudi se ipak ne libe da kažu da su u Njegovim rečima pronašli tačno vreme kada će Bog napustiti zemlju. Čak kažu i da će se to desiti na proleće. Zar to nije čudno? Zar to nije apsurdno? Na kojim Božjim rečima ti ljudi zasnivaju tu tvrdnju? Kada Bog govori o tome kako će nešto učiniti na proleće, možda On misli na nešto drugo. Je li moguće da misli baš na ovo? Kako oni mogu to da dovedu u vezu sa ovim? Bog će jasno i izričito reći ljudima sve što želi da znaju. Ljudi neće moći da razumeju ono što On ne želi da znaju, ma koliko istraživali; takve stvari su ljudskom rodu nespoznatljive. Ti ljudi kažu da znaju i da je njihovo istraživanje urodilo plodom. Daju čak i tačno vreme. Zar ne govore besmislice? Time druge navode na stranputicu, remete im um i ometaju viziju. To je od Sotone i ni u kom slučaju nije prosvećenje od Boga. On ne bi ljude prosvećivao o tome. Za njih je beskorisno da to znaju. Bogu nikada ni slučajno ne bi nehotice izletelo nešto što ne želi da ljudi znaju. Zato kažem da je to apsurdno. A zašto je iritantno? (Bog izražava istinu da bi ljudi pomoću tih reči mogli da promene svoju iskvarenu narav i da bi im omogućio da streme ka istini i da je zadobiju, a antihristi Njegove reči koriste za istraživanje odredišta i tajni.) I to je pomalo iritantno, ali koji je stvarni razlog Moje iritacije? Na primer, ako neki bogati roditelj zaradi mnogo novca za svoju decu, a deca su mu još mala i roditelj još uvek mora da ih izdržava, pa njihova egzistencija u potpunosti zavisi od njega, hoće li se ta deca nadati da će im roditelj brzo umreti? Hoće li naći nekog vidovnjaka da im brzo izračuna kada će im roditelj umreti? Da li iko to radi? (Ne radi.) A da to urade, zar to ne bi bilo iritantno? Bilo bi baš iritantno! Takvi ljudi su odvratni! Sada kada je Bog došao na zemlju, čak i ako Njegovo telo može da živi preko stotinu godina i da deluje stotinu godina, istine koje su ljudi u stanju da razumeju su ograničene. Razmislite o tome, koliko je istina čovečanstvo steklo tokom dve hiljade godina od ovaploćenja Gospoda Isusa pa do današnje etape Božjeg dela? Čovečanstvo suštinski uopšte ne razume istinu. U ovoj fazi, Bog radi već 30 godina i govori gotovo 30 godina. Oni koji su najviše čitali Božje reči čitaju ih već 30 godina. Koliko su istina ljudi uspeli da razumeju? Njihovo razumevanje je vrlo ograničeno. Brzina kojom čovečanstvo ulazi u istinu vrlo je mala. To jest, usaditi istinu u ljude i pretvoriti je u njihov život vrlo je težak i spor proces. A ipak, uprkos toj sporosti, neki ljudi se i dalje nadaju: „Kada će bog napustiti zemlju? Kada će se božje delo završiti?” Da li bi oni imali koristi od toga da Bog napusti zemlju i da se Njegovo delo završi? Onoga dana kada Bog napusti zemlju, oni će umreti. Biće osuđeni na smrt. Pa čemu se onda raduju? Kakvi su to ljudi? Zar oni nisu nemoralni? Zovemo ih odrođenim sinovima među ovozemaljskim narodom. Zovemo ih bezvernicima i antihristima i oni nemaju dobru ljudskost.

Kada se izražavao sadržaj knjige „Reč se pojavljuje u telu”, mnogi ljudi su mislili da „ovaploćeni bog samo vrši delo. On sprovodi nekoliko koraka dela, ima nekoliko načina delovanja i nekoliko načina govora i to je sve – delo će posle toga biti obavljeno. Pošto delo bude obavljeno, telo više neće biti ni od kakve koristi i više neće biti potrebe da on govori. Mi ćemo tada nešto zadobiti i treba samo da se radujemo danu kada će božje delo biti okončano. Kada budemo u stanju da govorimo o tim božjim rečima i da ih propovedamo, imaćemo odredište i zadobićemo velike blagoslove.” Neki su ljudi gajili taj stav. Potom sam u zajedništvu izgovorio još mnogo reči, konkretno reči iz toma „O spoznaji Boga”, kao i reči o kojima u zajedništvu razgovaram u ovom periodu. Neki su ljudi, kada su to videli, pomislili: „Zar nisu sve božje reči sadržane u knjizi ’Reč se pojavljuje u telu’? Zašto je on sada izrazio tom ’O spoznaji Boga’? Zašto bog izražava sve više i više reči? On bi ubuduće trebalo da govori o tajnama, o pitanjima vezanim za nebo i o tome kako će ljudi u budućnosti koračati sa bogom na nebu. Razgovor o tim stvarima nas istinski oraspoloži!” Kakva vrsta ljudi ima takve misli? (Antihristi.) Zašto su se kod njih razvile te misli? Zato što ih uopšte ne interesuje istina. Pomislili su: „Već mnogo godina sledimo boga. Znamo kako je bog delovao na početku. Lično smo doživeli nekoliko koraka njegovog dela. Isto tako smo lično doživeli i njegov način govora i videli to sopstvenim očima. Mi smo božji svedoci i generacija koja je najvrednija toga da dobije blagoslove.” Oni nisu sledili Boga zbog toga što je On govorio i izražavao istinu, već zbog Njegovog predodređenja. Bog ih je poveo da dožive nekoliko koraka dela, a oni su Ga pasivno sledili. Kasnije, kada je Božje delo nastavilo da napreduje, On je počeo da bira više onih ljudi koji su bili kadri da idu u korak sa trenutnom etapom Njegovog dela. Primarni primaoci Božjeg dela stalno su se umnožavali i menjali. Neki ljudi koji su na početku sledili Boga postepeno su uklonjeni jer nisu stremili ka istini, jer su počeli da gaje razne predstave o Njemu i da Ga pogrešno razumeju, pa su se u njima pojavile razne vrste neposlušnosti i nezadovoljstva Bogom. Bilo je i subjektivnih i objektivnih razloga da se ti ljudi uklone. Subjektivni razlozi su bili to što oni nisu stremili ka istini i što su Božje reči shvatali kao doktrine, pa su ih svuda propovedali, poput fariseja. Neki ljudi i dan danas još uvek ne razumeju šta su istina-stvarnosti – oni su poput mrtvaca. Što se tiče objektivnih razloga, ljudi koji su uklonjeni bili su ljudi koji su lično doživeli početak Božjeg novog dela, ali zbog svog karaktera, stremljenja i kova nisu ispunjavali uslove za Božje naredno, novije delo. Kao takvi, oni su kroz korake Božjeg dela brzo uklonjeni i izbačeni. Može se reći da su se neko vreme, pre nego što su izražene reči iz toma „O spoznaji Boga”, mnogi ljudi potajno u dubini srca radovali, govoreći: „Čovek kojem sam se suprotstavljao i kojeg sam osuđivao konačno nema više ništa da kaže. Koraci njegovog dela konačno su završeni. U prošlosti sam imao predstave o njemu. Nisam ga slušao i bio sam nezadovoljan njime, osuđivao sam ga i suprotstavljao mu se. Jasno, bio sam u pravu. On nije bog; on nije hristos. Nema veze kako se prema njemu ponašam jer on nije bog. On je samo božji posrednik, božji glasnogovornik.” Neki su, štaviše, rekli i ovo: „To telo se ni po čemu ne razlikuje od nas. Taj koji govori i deluje je duh u njemu;

on nema nikakve veze sa tim telom.” Neki su potajno osuđivali Hristosa hulili na Njega tako drsko. Kada su izražene istine knjige „Reč se pojavljuje u telu”, Drugi tom: „O spoznaji Boga”, ti ljudi koji su osuđivali Hristosa i hulili na Njega osetili su nelagodu u srcu. Koji je bio razlog te nelagode? S jedne strane, oni su u srcu dugo imali predstave i suprotstavljali se čoveku koji je izrazio istinu. Nisu slušali tog čoveka i bili su Njime nezadovoljni, pa su Ga čak i osuđivali i hulili na Njega. S druge strane, reči koje je Bog izrazio posle 2013. godine otkrile su mnoge tajne koje su čovečanstvu do tada bile nepoznate. Te tajne su imale određenog uticaja na jačanje vere kod novih vernika, pred kojima je tek stajao zadatak da postave čvrste temelje i u trenutku su unele izvesnost u njihova sumnjičava srca. Što se, pak, tiče onih koji su godinama verovali u Boga ali su se prethodno suprotstavljali Hristosu, osuđivali Ga i hulili na Njega, te tajne su im zadale direktan udarac, zbog kojeg su se osetili još nelagodnije. Pomislili su: „Sad smo stvarno gotovi. Bog nas je uklonio. Ne želi nas. On je već ranije izrazio tolike istine, a mi smo ga uvek smatrali ljudskim bićem. Mislili smo da, kada koraci njegovog dela budu završeni, sve ostalo neće imati nikakve veze sa njim, da će biti završeno i služenje tog čoveka, te da ćemo od tog trenutka komunicirati sa bogom na nebesima i verovati u boga na nebesima. Gajili smo predstave o bogu na zemlji. Nismo ga slušali i prezirali smo ga.” Drskost velikog broja tih ljudi ugasila se posle reči izraženih u periodu posle 2013. godine. Pre toga, neki su ljudi razvili sumnje o Božjem delu. Opirali su se Božjem ovaploćenom telu i hulili na Njega, a neki su čak i napustili svoju veru. Zašto je to bilo tako? Zato što su razvili predstave. Ne samo da su poricali ovaploćenog Boga i Božje delo, već su porekli i samo Njegovo postojanje. S obzirom na stav tih ljudi prema Bogu, kakav bi trebalo da bude njihov ishod? S obzirom na njihov stav prema Bogu i pogled na Njega, kakva je njihova suština? (To je suština bezvernika.) Prva i glavna osobina bezvernika je oportunizam. Čim u Božjoj reči nađu sopstvene interese, zgrabiće ih, odbijajući da ih puste, i pokušaće da iz Njegovih reči izvuku korist. Druga je ta da su u stanju da bilo kada i bilo gde hule na Boga, u stanju su da bilo kada i bilo gde razviju predstave o Bogu, a kada neka sitnica nije u skladu sa njihovim predstavama, u stanju su da donesu sud o Bogu, da Ga osude i da Mu se suprotstave. Oni se uopšte ne boje Boga. Svi ti ljudi imaju suštinu antihrista; svi su oni antihristi. Koja je još jedna njihova osobina? Ti ljudi nemaju nimalo ljubavi prema istini. Oni su prvi primili Božje reči, prvi su čuli Božje reči i lično su doživeli korake i metode Božjeg dela. Ti ljudi veruju već 30 godina, a ogromna većina njih nije u stanju da obavlja nikakve dužnosti u Božjoj kući i nema nikakvih iskustava o kojima bi govorila. Ma gde da odu, izgovaraju samo one mrtve reči i doktrine. Koja je njihova najočiglednija osobina? Veruju u Boga već 30 godina, a njihova narav se uopšte nije promenila i niti se boje Boga, niti Ga razumeju. U stanju su da potajno ležerno donose sud o Božjem ovaploćenom telu, pa čak i da dižu galamu i osuđuju Ga bez i najmanjeg straha ili bojazni. Ne vole istinu, osećaju odbojnost prema njoj i suprotstavljaju joj se. Kada je reč o ovaploćenom Bogu, usuđuju se da kažu bilo šta; usuđuju se da sve procenjuju i o svemu donose sud, a kad god razviju predstave,

usuđuju se da ih šire. Zar takvi ljudi nisu odvratni? (Jesu.) Jesu li to Božji izabranici? Veruju u Boga već 30 godina, ali ne poseduju nikakve stvarnosti, a njihove naravi se nisu nimalo promenile – zar to nisu mrtvaci? Zar oni koji zaista streme ka istini i zaista poseduju normalnu ljudskost nisu u stanju da razumeju neke istine i da zakorače u njih nakon što veruju u Boga samo tri godine? (Jesu.) Ali ima ljudi koji veruju u Boga već 30 godina, a nemaju nikakva iskustva. Ako ih pitate da govore o svojim iskustvima, govoriće samo o doktrinama, izgovaraće slogane i držaće predavanja. Kakav su oni onda trud uložili u Božje reči u poslednjih 30 godina? Šta su zadobili? Podrazumeva se da oni ne prihvataju Božje reči. Prihvataju Božje reči o davanju blagoslova i obećanja čovečanstvu, Njegove blagoglagoljive reči, reči koje teše i ubeđuju i koje su ugodne za uho, ali ne prihvataju nikakve istine koje je On izrazio, niti zahteve koje je postavio pred čovečanstvo. Ne prihvataju ni jednu jedinu istinu i ni jedan jedini zahtev. Zar takvi ljudi ne treba da budu uklonjeni? (Treba.) Da li je nepravda ukloniti takve ljude? (Nije.) To je zbog toga što oni namerno greše iako jasno znaju istinu.

Bog je u poslednjim danima obavio toliki posao i izgovorio toliko reči, a ljudi su to doživeli i sopstvenim očima su svedočili svakom koraku Božjeg dela. Sa koje god tačke gledišta da to posmatrate, činjenica da je Bog izrazio toliko mnogo istina i spasao toliko mnogo ljudi je neosporna i niko ne treba da je dovodi u pitanje. Ma koliko ovaploćeni Bog bio običan i normalan, ma koliko beznačajno čoveku delovao, ljudi ipak treba da prihvate Njegove reči kao istinu. Neki kažu: „Pošto je ovaploćeni bog tako beznačajan i tako običan i uopšte nije veliki, kako da se nateramo da mu se divimo? Da li je tako obično telo sposobno za ikakvo veliko delo? Možemo li zaista da dobijemo velike blagoslove od njega? Ne znamo; sve što možemo je da se prema njemu ophodimo kao prema običnom čoveku.” Drugi, pak, kažu: „Pošto nas neke stvari koje si obavio nisu baš ubedile, neke su u nama stvorile predstave, neke su nam nerazumljive, i pošto si rekao neke stvari koje su za nas neprihvatljive, ti ne možeš predstavljati boga na nebu – tako da se moramo boriti protiv tebe do samog kraja. Ako od nas budeš tražio da propovedamo jevanđelje, mi ćemo to odbiti; ako od nas zatražiš da izvršimo svoju dužnost, nećemo te poslušati; a ako od nas budeš tražio da prihvatimo istinu, ni to nećemo učiniti. Boraćemo se do samog kraja protiv čoveka koji ti jesi – pa da vidimo šta nam možeš.” U srcima tih ljudi koji uopšte ne prihvataju istinu postoji hiljadu – deset hiljada – razloga da poreknu Božje delo, da poreknu da su Božje reči istina i da poreknu Njegovo ovaploćeno telo. Ali jedna stvar im možda nije baš jasna: ma koliko razloga imali, ako ne prihvate te istine, neće biti spaseni. Ako ne prihvatiš čoveka koji Ja jesam i ne pokoriš se Božjem delu, u redu je – Ja te neću terati. Ali ako ne priznaš da su ove Božje reči istina i ne sprovedeš ih u delo kao istinu, reći ću ti sasvim iskreno: nikada nećeš biti spasen, niti ćeš ikada proći kroz vrata carstva nebeskog. Ako zaobiđeš ove Božje reči, ove istine i ovog Hristosa koji deluje i spasava čovečanstvo, onda, ma koliko doktrine razumeo i ma koliko nedaća pretrpeo, nećeš steći istinu; najobičnije si đubre. Ma kakvi bili tvoji razlozi da veruješ u Boga i ma kakvi bili tvoji ciljevi dok obavljaš

dužnost, ne možeš biti spasen. A ako ne možeš da budeš spasen, kakve blagoslove možeš da primiš? Neki se ljudi nadmeću sa Bogom na nebu, neki se nadmeću sa Bogom na zemlji i usuđuju se da osporavaju Božje reči i istinu, do te mere da ih nije briga čak ni kakvi će biti njihov ishod i odredište. Zar to nije podlo? Ti izopačeni ljudi su toliko rđavi! Svaki od njih je zao čovek. Svi su oni bezvernici, oportunisti, ljudi koji ne znaju za stid, a to je suština antihrista.

Upravo sam u zajedništvu govorio o odnosu antihrista prema Božjim rečima. Kada antihrist pristupa Božjim rečima, on u njima ne traga za istinom ni za načelima praktičnog delovanja. Ne nastoji iz Božjih reči da razume kako da postigne da se boji Boga i kloni zla, a svakako ne nastoji da razume Božje namere, kako bi postao čovek koji udovoljava Njegovim namerama. Naprotiv, u Božjim rečima hoće da nađe željeno odredište, kao i razne koristi koje želi, među kojima su i odgovori na pitanja da li može da zadobije blagoslove, kako da dobije više blagodati u životu, da li će moći da dobije stotinu puta više u svetu koji dolazi, i tako dalje. To su stvari za kojima on traga u Božjim rečima. Stoga, sa koje god tačke gledišta posmatrali to pitanje, antihristi nikada Božje reči ne smatraju istinom, niti misle da su Božje reči istina i da čovečanstvo treba da ih prihvati. Njihov stav prema Božjim rečima je da žele da ih iskoriste da zadobiju željene blagoslove i odredište. Žele da iskoriste Božje reči kao odskočnu dasku da dobiju stvari kojima streme i da ostvare svoje ciljeve. Sudeći po njihovom stremljenju, putu kojim idu i njihovom stavu prema Božjim rečima, ti ljudi su gomila bezvernika, gomila oportunista. Kada antihristi u Božjim rečima ne uspeju da pronađu željene koristi i odredište ili kada ih, u procesu proučavanja Božjih reči, razočaraju Božje reči o izgledima i sudbinama ili Božja obećanja data čovečanstvu, pa uvide da njihove želje ne mogu da budu ispunjene, oni bez ustručavanja i bez oklevanja odlažu Božje reči koje su držali u rukama, odriču se Boga i napuštaju Ga, i počinju da žive život kakav žele. Ne dolaze pred Boga da prihvate Njegovo spasenje. Kada čitaju Božje reči, ne smatraju ih istinom, već žele da ih upotrebe za postizanje svojih ličnih ciljeva i udovoljavanje svojim ličnim željama i ambicijama. Stoga neumorno pretražuju Božje reči ne bi li u njima otkrili svoj ishod i odredište. Pretražuju šta Bog kaže o nesrećama, Njegove objave o tajnama, Njegove objave o napretku ljudskog roda i neke zakulisne informacije o Njegovom delu. To je jedini sadržaj do kojeg im je stalo. Ne zanima ih ništa izvan opsega tog sadržaja. Često čak i preziru i opiru se nekim od zahteva koje Bog postavlja pred iskvareno čovečanstvo. Osećaju odbojnost čak i prema Božjem razotkrivanju iskvarenog čovečanstva. Često nalaze mane izrazima i tonu koji se koriste u Božjim rečima i pokušavaju u njima da nađu nešto što mogu da upotrebe protiv Boga. Kada, na primer, Bog ljude razotkrije kao „kurve” i „prostitutke”, oni će reći: „Kako to mogu da budu božje reči? Bog ne bi tako govorio! Bog treba da govori prefinjeno, nežno i obzirno.” Kada, pak, čuju pojedine Božje reči koje nisu u skladu sa ljudskim predstavama, nisu u skladu sa ljudskom gramatikom i nisu u skladu sa konvencionalnim načinom razmišljanja iskvarenih ljudskih bića, onda misle: „To nisu božje reči, bog ne bi tako govorio! Bog je tako uzvišen, veliki i nedokučiv,

kako bi onda njegove reči mogle da budu tako obične? Kako bi mogle da budu u takvom neskladu sa konvencionalnim načinom razmišljanja? Ako su božje reči istina, treba da budu izgovorene na takav način da ih svi veoma cene i obožavaju i da im se dive. Treba da budu nedokučive – takve treba da budu božje reči!" Oni imaju razne predstave, razne granice, pa čak i razne zahteve u vezi sa Božjim rečima. Na osnovu tih zahteva i granica se vidi da je suština antihrista isto što i suština Sotone. Njihov stav prema Bogu i Božjim rečima je da istražuju, da pružaju otpor, da donose sud, da traže nešto što mogu da upotrebe protiv Boga i da pronalaze mane. Ne ulažu nikakav trud u istinu u Božjim rečima, niti joj se pokoravaju, prihvataju je ili upražnjavaju. Stoga je suština antihrista – suština Sotone i zlih duhova. Kako se antihristi ophode prema Božjim rečima, tako se ophode i prema Bogu. Božje reči predstavljaju Samog Boga. Sve istine koje je Bog izrazio predstavljaju Njegovu narav, Njegovu suštinu i, štaviše, Njegov identitet i status. Bez obzira na to da li te reči izražava Božje telo ili Božji Duh i bez obzira na sadržaj koji On izražava, te reči bez ikakve sumnje predstavljaju Boga. Stoga, kada antihristi istražuju i analiziraju Božje reči i razvijaju predstave o njima, to je isto kao da razvijaju predstave o Bogu. Oni proučavaju Boga. Oni ne veruju Božjim rečima i ne prihvataju ih, što znači da oni ne veruju ni da Bog postoji, svakako ne veruju da su Božje reči istina, a još manje su sposobni da se pokore Bogu. To je suština antihrista.

Neki kažu: „Ovaploćeni bog je isuviše beznačajan i običan. Njegove reči i postupci me često navode da razvijem predstave i uopšte nisu u skladu sa onim što sam zamišljao. Vidim da je ovaploćeni bog tek običan čovek. On ne predstavlja boga, pa ma koliko istina izrazio u svojim rečima i delu, on nije poput boga." Odakle dolaze te reči? Šta one predstavljaju? Zar ne predstavljaju Sotonu? Sotona od početka do kraja nikada nije priznao Božji identitet i status. Nikada nije poverovao da su Božje reči istina i svakako ih nikada nije prihvatio. Stoga, kada Sotona govori sa Bogom, on želi da bude na ravnoj nozi sa Njim. Priča sa namerom da Boga izvrgne ruglu i ismeje, da Ga prevari, a u njegovom srcu nema mesta za Boga. A stvari koje antihristi rade i reči koje izgovaraju potpuno su iste kao i Sotonine reči i dela. Njihova je suština ista, osim što je Sotona za ljudski rod nevidljiv, dok su antihristi vidljivi i opipljivi; oni su Sotone obučene u ljudsku kožu. Da nisu Sotone, ne bi bili u stanju da rade i govore takve stvari. Sotona često laže, pa veruje da su i Božje reči – laži. Sotona često vara ljude i nepošten je, lažljiv i rđav, pa veruje da i Bog isto tako govori. Ma šta Bog rekao, antihristi će uvek nešto dodati Njegovim rečima, pripisaće im neko svoje značenje i proizvoljno će ih objašnjavati. Oni, štaviše, misle da neke Božje reči nisu tako briljantne kao njihove, da nisu na njihovom nivou i da ne ispunjavaju njihove visoke standarde, te da nisu dovoljne da osvoje iskvareno čovečanstvo. Stoga žele da nekim ljudima predoče sredstva, ton i sadržaj Božjih reči, da bi ih analizirali i doneli sud o njima, a još više zato da bi ih kritikovali i osudili. Koji je njihov cilj kada to rade? Dok slede Boga, oni jedva čekaju da zadobiju izglede i sudbinu koje žele od ovog Boga i čekaju da zadobiju odredište koje žele od ovog Boga. Pa zašto se onda ipak tako ponašaju? Ne skaču li tako sami sebi u usta?

Postoji samo jedan razlog zašto to rade. To je činjenica da su, u njihovim očima, reči koje takav Bog izgovara isuviše proste i obične – i Njegova dela su isuviše obična. Takav Bog nije onaj kojeg oni žele da poštuju, niti onakav kakvog su zamišljali, i On nije u skladu sa njima. Ako slede takvog Boga, njihovo odredište i njihovi izgledi i sudbina mogli bi da se izjalove. Stoga oni žestoko prkose takvom Bogu. Donose sud o Njemu, podrivaju Ga i pokušavaju da sabotiraju, ometu i upropaste Njegovo delo, kako On ne bi uspeo da ga obavi. Tada će njihov cilj biti ostvaren. Neki kažu: „Ako ostvare taj svoj cilj, zar neće onda ostati bez odredišta?" Takva vrsta ljudi jednostavno ne priznaje da Bog postoji niti priznaje Božje ovaploćeno telo, a kamoli činjenicu da Njegovo delo upravljanja spasava čovečanstvo. Oni se jednostavno klade i kockaju. Ako ovaj Bog zaista bude svrgnut, oni će moći da rade šta god hoće i neće više morati da trpe takve nedaće u Božjoj kući. Onda će moći u miru da se vrate svetu, rđavim trendovima i onome što oni nazivaju normalnim životom. Neće morati da trpe nikakve nedaće, neće morati da prođu ni kroz kakvo pročišćenje, a svakako neće morati da trpe sud i grdnju Božjih reči. Sve to će prestati da postoji, a svet će nastaviti svojim uobičajenim tokom. To je ono za čim oni u svojim snovima čeznu. Zar takvi ljudi nisu loši? Koji je koren njihove zloće? (Njihova suština je Sotona, pa mrze Boga.) U stvari, ti antihristi, zli demoni, u dubini svojih srca, u svom duhu, osećaju – znaju kako Bog gleda na ljude poput njih. Bog mrzi ljude poput njih. Oni su u neskladu sa Bogom. Bog prezire njihovu ljudskost i priroda-suštinu. I zato, ma koliko se trudili i ma koliko želeli da zadobiju blagoslove, njihov konačni rezultat neće zavisiti od njihove volje. Oni ne mogu da promene činjenice. Oni su u neskladu sa Bogom. Oni su u neskladu sa Božjim rečima. U neskladu su sa Hristosom. Pa kako će na kraju završiti? Osuđeni su na propast. U srcu imaju neko nejasno razumevanje tog rezultata, pa zašto onda i dalje ostaju u Božjoj kući? Jednostavno nisu spremni da se odreknu tako dobre prilike da zadobiju blagoslove, pa žele da stave stvari na kocku: „Ako se na ovo budem kladio, možda još uvek mogu da zadobijem blagoslove. Možda još uvek mogu da se provučem i da preživim. Možda ću, ako bog bude neoprezan i ne bude pazio, moći da se provučem kroz vrata carstva nebeskog." Gajeći te puste želje o neodređenim mogućnostima, oni ostaju u Božjoj kući i puštaju da ih voda nosi, ali njihova tačka gledišta i njihov stav prema Bogu nikada se ne menjaju. Oni preziru Božje reči, preziru istinu i preziru sve pozitivne stvari.

Bog od ljudi zahteva da budu pošteni. Neki, kada to čuju, misle: „Zar to nije vrlo nizak kriterijum? Već godinama verujemo u boga, zašto nam sada govori da 'budemo pošteni'? Ako je to reč božja, onda treba da bude duboka, treba da bude što uzvišenija, što nepristupačnija, što više izvan čovekovog dohvata. Potrebna su nam viša zahtevana merila, a ne ovi obični, beznačajni zahtevi po niskim merilima." Takvi ljudi ne razumeju šta je istina-stvarnost. Kada oni koji ne razumeju istinu čuju tu propoved, oni se uznemire, ali kroz razgovor u zajedništvu, iskustvo i određeno vreme prolaska kroz te stvari, shvate da su te Božje reči upravo ono što je ljudskim bićima potrebno. Zašto su one potrebne ljudskim bićima? Sotona je čoveka iskvario do srži, tako da nijedan čovek

nije pošten; ovaj svet je pun laži, a isto to se može reći i za one koji veruju u Boga. Svakog dana, ljudi izgovaraju jednu laž za drugom; govor im je dupke pun Sotoninih laži i prevara. Stoga je Bog postavio čoveku taj najjednostavniji i najjasniji zahtev: budi pošten. S vremenom i iskustvom, ljudi razvijaju razumevanje Božjih reči i shvatanje Njegovih zahteva i namera; pod vođstvom i smernicama Njegovih reči, oni postepeno uviđaju koliko su Njegove reči praktične, kako treba razumeti i ući u svaku pojedinu Njegovu reč, kako nijedna Njegova reč nije prazna, da su čovečanstvu potrebne sve Njegove reči, kako Bog vrlo temeljno razume ljude i u stanju je da ih prozre i da vrlo dobro razume njihovu iskvarenost. To je put koji prelazi običan čovek. Ali kada antihrist vidi tu rečenicu u kojoj Bog od ljudi zahteva da budu pošteni, on se prema njoj odnosi sa prezirom, podsmehom, sarkazmom, pa čak i otporom. Pošto razvije mišljenje o toj rečenici, on je potisne u pozadinu svog uma, njegov prezir prema Bogu raste i on na Njega i Njegovu reč gleda sa sve većom nadmenošću, do tačke kada više čak ni ne proučava Njegovu reč. Kada neki ljudi govore o svojim iskustvima sa otkrivanjem svoje lažljive naravi i o tome kako su se pokajali i pokušali da budu pošteni, u umu takvog antihrista rađaju se otpor, odbojnost i prezir. Ne samo da odbija da prihvati to što ti ljudi govore, već oseća otpor i odbojnost prema iskustvenom znanju o kojima ta braća i sestre u zajedništvu razgovaraju, do te mere da oseti mržnju i prezir prema svakom ko više razgovara u zajedništvu i poseduje bolje znanje. Misli: „Vi ste budale. Bog vam kaže da budete pošteni i vi to uradite. Kako možete da budete tako poslušni? Zašto ne slušate reči koje ja izgovaram? Gledajte me – niko od vas ne zna kakvo je moje istinsko stanje, niko ne zna koliko sam lažljiv i oštrouman. I neću vam ni govoriti o tim stvarima; zar mislite da zaslužujete da ih čujete?” To je stav koji on ima prema Božjem zahtevu; ne samo da odbija da ga prihvati, već mu i pruža otpor i osuđuje ga. Zar to nisu ispoljavanja bezvernika? To su standardni bezvernici. Spolja gledano, takvi ljudi nisu otvoreno osudili reč Božju, nisu bacili knjige Njegovih reči u peć da izgore. Oni izvana svaki dan čitaju Božju reč, slušaju propovedi i razgovaraju u zajedništvu na okupljanjima, ali u stvari, u dubini njihovih srca rodili su se duboka odvratnost, otpor i odbijanje Božje reči. Drugim rečima, u istom trenutku kada su razvili predstave o Božjoj reči, oni su je već odbacili. Neki će reći: „Jesu li ti antihristi odbacili Božju reč još pre nego što je On te stvari izgovorio?” U tom trenutku oni je još nisu bili odbacili. Zašto nisu? Zato što su imali mnoge predstave i uobrazilje o Bogu na osnovu kojih su Ga cenili, divili Mu se i smatrali Ga velikim čovekom. Ali kada je Bog izrazio Svoje reči, njihov pogled na Njega se potpuno promenio, pa su rekli: „Reči koje bog izgovara su u stvari tako obične! Tako su jednostavne, jasne, tako ih je lako razumeti: i ja umem tako da govorim! Zar ne kažu svi da je bog veliki? Zašto bi nam onda rekao da budemo pošteni? Ako je bog stvarno tako veliki, ako je istinski uzvišen, ne bi trebalo ljudima da postavlja tako male i skromne zahteve!” Kada su pročitali Božju reč i osetili da je plitka, da ne odgovara ljudskim predstavama i da se ne slaže sa veličanstvenom slikom i identitetom Boga, razvili su predstave o Božjim rečima. Dok su stvarali te predstave, u pozadini se pojavila duboka

odvratnost prema Božjim rečima, nakon čega su se, u dubinama njihovog srca, nasipi koji su držali bujicu njihove uobrazilje i predstava o Bogu srušili do temelja. Koji je rezultat tog rušenja? Taj da su oni iz dubine srca odbacili i osudili Božju reč. Šta, dakle, antihristu prolazi kroz glavu dok ljudi propovedaju Božju reč? On je kao posmatrač koji posmatra sa strane. Kada čuje nekog kako hvali Božje reči ili u zajedništvu razgovara o svom iskustvu Božjih reči, taj antihrist se i onda ponaša kao posmatrač, posmatra sa strane i nikada u dubini srca ne kaže „Amin". Ponekad se čak i podsmeva ljudima, pa govori: „Šta si dobio od toga što si pošten? Iako se trudiš da budeš pošten, nije izvesno da će te bog spasiti niti da ćeš biti blagoslovljen. Vrlo malo ljudi će zadobiti blagoslove. Ako ja ne dobijem blagoslove, onda ih ni bilo ko od vas neće dobiti!" Antihristova priroda-suština je neprijateljski nastrojena prema Božjoj reči i prema Samom Bogu i antihrist zbog toga nije u stanju da prihvati Božju reč, a još manje da joj se pokori. A ako ne prihvati Božju reč i ne pokori joj se, može li steći iskustvo Božje reči? Ne može, pa o kakvom, dakle, ličnom znanju on govori? Sve su to samo uobrazilja, pretpostavke, doktrine i teorije, a ponekad i tek lepe reči koje on ponavlja, a čuo ih je od drugih ljudi, pa je stoga nemoguće da se u njemu rodi ikakvo iskustvo ili znanje Božjih reči. Dakle, usled raznih stavova koje antihristi gaje prema Bogu i Njegovoj reči, i usled njihove priroda-suštine, bez obzira na to da li oni do danas veruju u Boga već 10 ili 20 godina, ili još duže od toga, nikada od njih nećeš čuti i nikada u njima nećeš videti nikakvo iskustvo Božje reči, a kamoli i najmanje znanje o Bogu. Od njih nećeš čuti ništa o tome kako su imali predstave o Bogu i kako su Ga pogrešno razumeli, kako su prosvećeni kada ih je On razotkrio i kako su na kraju došli do toga da prevaziđu svoje pogrešno razumevanje Boga i da više ne gaje predstave o Njemu. Oni još nemaju to iskustvo niti to znanje. To je razlog zašto antihristi ne mogu da zadobiju istinu niti da govore o ikakvom ličnom iskustvu ili znanju, ma koliko truda uložili u proučavanje Božje reči. Oni samo prate čitanje i učenje napamet nekih poznatih odlomaka Božje reči koje braća i sestre često citiraju; otaljavaju i rade što i ostali, a zatim nastavljaju da razmišljaju isto kao što su uvek razmišljali. Oni ne razrešavaju predstave o Bogu koje se u njima pojave, niti sukobe i probleme do kojih dolazi između njih i Boga, ma koliko oni značajni bili. Te predstave i ti problemi uvek ih prate naokolo. Kakve su posledice toga što oni ne rešavaju te probleme? Ozlojeđenost u njihovim srcima se sve više produbljuje, a njihova mržnja prema Bogu sve više raste. Ako tako nastave, kakve će biti posledice što duže budu verovali u Boga? Mogu li ta nagomilana ozlojeđenost i predstave da ih navedu da dignu ruke od svojih izgleda, sudbine i namere da zadobiju blagoslove? (Ne mogu.) Ako ti problemi ne budu rešeni, kakav će biti konačni rezultat? (Oni će eksplodirati.) Reč „eksplodirati" je prilično jasna. Kako će to eksplodirati? Koliko načina ima da se eksplodira? (To me podseća na neke Božje reči koje sam ranije pročitao: „Oni se čak preko noći mogu iz nasmejanih, 'dobrodušnih' osoba, pretvoriti u grdobne i svirepe ubice" („Reč", 1. tom, „Božja pojava i delo", „Božje delo i čovekova praksa").) Kako dolazi do toga da se oni pretvore u ubice? Kada se njihova želja da zadobiju blagoslove izjalovi, oni prestaju da rade stvari u rukavicama, pa kažu: „Nikome

od nas neće biti lako, tako da ja ne moram ovo da prikrivam ni da sakrivam – ja u boga verujem samo da bih stekao blagoslove. Da sam znao da neću steći blagoslove, već bih odavno otišao!" Izgovaraju sve reči koje su im u srcu bez straha od osude. Zašto se ne boje osude? Kako to da su u stanju da odbace svaki privid uljudnosti i da eksplodiraju? Tako što više neće da veruju i žele da odu. Sve te godine trpe poniženja i nedaće zarad svojih ciljeva, praktično deluju u skladu sa tim strategijama i koriste ih kao svoju duhovnu podršku. Danas, kada vide da nema nade da steknu blagoslove, osećaju da mogu slobodno da odbace svaki privid uljudnosti i da otvoreno kažu: „Ja sam samo bezvernik. Ne volim pozitivne stvari. Volim da stremim ovozemaljskim stvarima i volim rđave trendove. Kažu da su božje reči istina i da mogu da promene ljude i da ih spasu. Zašto ja to nisam video? Zašto ja to ne mogu da doživim ni da osetim? Šta je božja reč promenila u ljudima? Mislim da božje reči nisu ništa. Samo jedna stvar donosi najopipljivije koristi, a to je da će oni koji slede boga biti blagoslovljeni i da će ući u carstvo nebesko. Te reči su istinite. Ja ne bih verovao u boga da nije te mogućnosti da zadobijem blagoslove! Gde je bog? Ako bog može da spase ljude, zašto je bio razapet na krst? On nije bio kadar ni sebe da spase!" Kažu ono što stvarno misle – zar se u tome ne otkriva njihova demonska strana? Kada eksplodiraju, predstave i ozlojeđenost koje su se u njima godinama gomilale izlivaju se iz njih. To antihristi konačno pokazuju svoje pravo lice.

Ima nekih antihrista koji često govore ovakve stvari: „Odrekao sam se porodice i karijere, previše sam truda uložio i toliko sam propatio u svojoj veri u boga, a šta sam za to dobio? Zar bog nije bog koji ljude blagosilja? Zar bog nije bog koji ljudima daje blagodati? A šta sam ja dobio?" Bog je čoveku podario toliko istina i dao je toliko mnogo a da ništa nije tražio zauzvrat; iako mu se ljudi toliko suprotstavljaju i toliko se protiv Njega bune, On se toga ne seća i ipak dolazi da spase čoveka. Antihristi ne vide koliko je čovek dobio od Boga. Na šta oni uopšte misle kada kažu: „Šta sam ja dobio?" (Na blagoslove.) Antihristi žele sve. U stanju su da se svega odreknu da bi verovali u Boga i sledili Ga, pa misle da će, ako to učine, imati šanse da uspeju i da će to biti vredno njihovog truda. Odriču se sveta i svojih izgleda, a zauzvrat žele da u budućnosti poseduju čitav svet. Ono što žele zauzvrat mora da bude vrednije od stvari kojih su se odrekli. Mora da bude vrednije od tih stvari i da im obezbedi veće prednosti; samo onda će izvršiti tu razmenu. Mislite li da antihristi, kada eksplodiraju, te reči izgovaraju u trenutku besa? (Ne.) Oni definitivno te reči dugo drže u sebi pre nego što konačno eksplodiraju iz njih. Posle toga se razotkriva sve što su antihristi tokom godina mislili i sve čemu su stremili, sve njihove maske bivaju strgnute. Koja je glavna poenta toga što govore? „Sve sam te godine verovao u boga i sledio ga, a šta sam dobio?" Ono što oni žele da dobiju nije istina. Oni ne žele istinu. Ne žele život, ne žele promenu naravi, ne žele Božje spasenje. Misle da su savršeni i ne žele da dobiju te stvari. Žele da dobiju nešto dodatno, neke veće blagoslove od onih koji se mogu zadobiti u ovom svetu. To jest, žele da zamene ovozemaljske stvari kojih su se odrekli za blagoslove koje je Bog obećao. Žele od Boga

da prime najveći blagoslov. Kada vide da ne mogu da ostvare svoje želje i da je svaka nada izgubljena, moraju da odustanu. Ali kada dođe vreme za to, s obzirom na njihovu narav, hoće li biti u stanju da se na tome zaustave? Neće. Ima porodica čiji su svi članovi vernici, a među njima se pojave i antihristi. Kada ti antihristi vide da neće zadobiti blagoslove, počinju da ometaju svoju porodicu da bi je sprečili da veruje. Da li je to i dalje porodica? U smislu spoljnog fizičkog ili krvnog srodstva, to je uža porodica. Ali kada pogledamo put koji sledi svaki od članova, iako svi veruju u Boga više od deset godina, neki se otkrivaju kao antihristi, neki streme ka istini i sasvim dobro obavljaju svoje dužnosti, a neki streme ka istini u prosečnoj meri – čime se razotkrivaju njihove priroda-suštine. Naravno, najgori od njih su antihristi, koje bi čovek trebalo da odbaci, a Božja kuća da izopšti. Je li to, dakle, porodica? Jesu li prave porodice takve? To uopšte nisu iste vrste ljudi! Neki ljudi toliko godina žive sa đavolima, a i dalje ih smatraju članovima porodice. Ne mogu da dignu ruke od njih i budalasto veruju da su to njihovi najdraži. Kakvi su to najdraži? Kada se antihristi pokažu, oni se upuštaju u razne vrste zlodela. Mogu čak i progoniti prave vernike u svojoj porodici. Što je još gore, mogu predati članove svoje porodice rđavim vlastima. Neki roditelji izdaju svoju decu, a neka deca izdaju svoje roditelje. Ma koliko blizak ili intiman bio njihov odnos sa tim ljudima, antihristi ne prezaju ni od čega. Pošto su antihristi kadri da izdaju i progone istinske vernike iz svoje porodice, zar to ne znači da su oni neprijatelji? (Znači.) Kada se u crkvi pojavi jedan ili dva antihrista, to je za braću i sestra opasno. Čim antihristi vide da neće zadobiti blagoslove, oni dignu ruke od sebe, zaborave na posledice, prestanu da rade stvari u rukavicama i počinju da misle o tome kako da ometu drugu braću i sestre. Neka braća i sestre su slabi, malog su rasta i ne razumeju istinu. Antihristi toj braći i tim sestrama pokažu neke neosnovane glasine na internetu, pa onda raspire požar dodajući sopstvena ulepšana objašnjenja, čime tu braću i sestre ometu, navedu na stranputicu i na kraju upropaste. Naravno, neka braća i sestre su pronicljivi i antihriste odmah prepoznaju. Ako se sa njima obračunaju javno, to će izazvati nevolje, tako da je dovoljno da samo nađu mudar način da ih izoluju, kako više ne bi mogli druge da ometaju i gnjave. Kada ima posla sa Sotonama, čovek mora da postupa mudro.

Antihristi veruju u Boga i slede Ga zarad svojih izgleda i sudbine. Uhvate se za svoju želju za blagoslovima i donose svoje ambicije u Božju kuću, gde čitaju, prihvataju i propovedaju Božju reč. U Božjoj kući čine ustupke, podnose poniženja i trpe sve vrste nedaća zarad svojih izgleda i sudbine. Nakon mnogo godina čekanja i posmatranja, kada im se nade izjalove, oni napuštaju crkvu i Božju kuću i zbog svojih izgleda i sudbine, zato što njihova želja i namera da zadobiju blagoslove ne može da se ostvari. Kakav je ishod tih ljudi? Oni će biti uklonjeni. A zašto će biti uklonjeni? Da li Bog odlučuje da ih ne spase od trenutka kada uđu u Njegovu kuću, ili oni imaju nekakve svoje probleme? (Imaju svoje probleme.) Kada antihristi uđu u Božju kuću, oni se stope sa okolinom i sakriju poput kukolja u žitu. Neki kažu: „Ali zar Bog to ne zna?” Bog to zna; Bog sve to proučava. Takvi ljudi nisu kadri da se promene. Čak i ako su pročitali sve Božje reči, čak

i ako su čitali o tajnama, o čovekovom odredištu i o raznim ljudskim iskvarenim naravima koje je Bog razotkrio i druge slične reči, od toga nema nikakve koristi, jer oni ne prihvataju istinu. Reči koje je Bog izgovorio upućene su čitavom čovečanstvu. One ni od koga nisu skrivene i svima su date u podjednakoj meri. Svako može da pročita i da čuje Božje reči, ali antihristi, na kraju, nikada ne mogu da ih steknu, baš zato što su antihristi, đavoli i Sotone. Sotona se nije promenio ni posle toliko godina pored Boga, pa zar ne bi isto važilo i za antihriste? Čak i ako ih nateraš da svaki dan čitaju Božju reč, oni je neće steći, jer su antihristi i imaju suštinu antihrista. Antihriste je nemoguće naterati da se odreknu sopstvenih interesa, izgleda i sudbine. To je kao da probaš da nateraš prase da se popne na drvo. To je nemoguća misija. Antihristi žele da vide trenutne koristi, a žele da vide i večne koristi u budućnosti. Ako ne mogu da ostvare ili da ispune jedan od ta dva cilja, odmah će postati neprijateljski raspoloženi i mogu u bilo kom trenutku otići. Antihristi čitaju između redova Božjih reči, slušaju njihov ton i intonaciju, pokušavaju da pogode značenje i nameru Njegovih reči, kako bi odmerili te razne koristi do kojih im je stalo i koje žele da pribave. Hoće li im biti moguće da razumeju istinu, kada Božjoj reči prilaze sa tim stavom? (Neće.) Stoga se antihristi, u svakom slučaju, protive i smrtni su neprijatelji Bogu i Njegovoj reči. Neki kažu: „Taj i taj je bio baš dobar. Zašto li se sad ovako ponaša? Pošto su sa njim u zajedništvu razgovarali o Božjoj reči, rekao je da razume i obećao da će vredno raditi da ispuni svoje dužnosti, pa zašto onda nije u stanju da se promeni?" Ja ću ti reći istinu. Ne samo da on sada ne može da se promeni – on se ni budućnosti neće promeniti. Zašto je to tako? Zato što nema nameru da se promeni. Razmisli o tome: ako vuk ne može da nađe ovcu da je pojede, kada bude umirao od gladi, ponekad će pojesti par zalogaja trave i popiti malo vode da utoli glad. Ali znači li to da mu se priroda promenila? (Ne znači.) Isto tako, kada antihrist ne čini nikakvo zlo i privremeno prikazuje neka dobra ponašanja, to ne znači da se on promenio ili da je prihvatio istinu. Čim bude ozbiljno orezan na način koji se dotiče njegove moći i njegovog statusa, pa vidi da nema nade za njega – da će sigurno biti uklonjen – on će odmah postati negativan i dići ruke od svog posla, a na svetlost dana će izaći njegovo izvorno, pravo lice. Ko može da promeni takve ljude? Bog ne planira da ih spase, On samo koristi činjenice da ih razotkrije i ukloni. Stoga svi moraju te Sotonine sluge da raspoznaju i odbace.

Raspoznati antihrista isto je kao i raspoznati zlog čoveka i Sotonu, a detaljno analizirati antihrista isto je kao detaljno analizirati nevidljivog Sotonu i đavole. Antihristi koje danas detaljno analiziramo vidljivi su čoveku. Možeš da vidiš šta rade i da čuješ šta govore; možeš da vidiš sva njihova ispoljavanja i da dokučiš njihove namere. Sotonu i đavole iz duhovnog carstva ne možeš ni da vidiš ni da dodirneš, tako da će oni za tebe uvek biti samo koncept i naziv. Ali antihristi koje danas detaljno analiziramo su drugačiji. To su živi đavoli i Sotone. To su opipljivi đavoli i Sotone od krvi i mesa. Ti đavoli i Sotone suprotstavljaju se Bogu i odbacuju Ga u duhovnom carstvu i osećaju odbojnost prema svakoj reči koju je On izgovorio. Oni nastavljaju da rade te stvari i kada dođu u crkvu. I dalje se suprotstavljaju Božjim rečima, osećaju odbojnost prema njima i odbacuju ih kao

i ranije. Često čak i preziru Božje reči. Ukoliko dolazi iz Božjih usta, čak će i najmanja stvar dati povoda mnogim pitanjima u njihovom srcu. Istraživaće je, analizirati i obrađivati u svom umu. Stoga, za antihriste, Božje reči nisu predmet njihove vere. Oni nikada neće verovati u Božje reči. Ma kako praktične, istinite ili verodostojne Božje reči bile, oni u njih neće verovati. Stoga, sudeći po tim tačkama, zar antihristi nisu Božji neprijatelji? Zar njihova urođena priroda nije u neprijateljstvu sa istinom? Takvi ljudi su rođeni neprijatelji Boga, rođeni su sa odbojnošću prema istini. Oni se prema Božjim rečima nikada neće odnositi kao prema istini, niti će ih se držati kao istine. Božje reči takve ljude, zbog njihove suštine, njihovih raznih ispoljavanja u odnosu na Boga i njihovih raznih stavova prema Božjim rečima, osuđuju, a Bog ih sa gnušanjem odbacuje. Pa hoće li onda moći da dobiju najveću korist kojoj streme – svoje izglede i sudbinu? Nikada. Stoga, kome Bog govori o obećanjima i blagoslovima koje je podario čovečanstvu i o odredištu koje je za čovečanstvo pripremio? Hoće li i antihristi moći da uzmu učešća u tome? (Neće.) Predivno odredište o kojem Bog govori i koje čovečanstvu obećava, dato je predmetima Božjeg spasenja, ljudima koji veruju u Božje reči i prihvataju ih kao istinu. Ono nije dato antihristima, koji su prema Bogu neprijateljski nastrojeni i posmatraju Njegove reči kao laži nekog varalice.

11. april 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (7. deo)

II. Interesi antihrista

D. Njihovi izgledi i sudbina

Prošlog puta smo u zajedništvu razgovarali o četvrtoj stavci interesa antihrista: njihovi izgledi i sudbina, koja je podeljena na još pet stavki. Molim vas da prvo pogledate tih pet stavki. (1. Kako se antihristi odnose prema Božjim rečima; 2. Kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti; 3. Kako se antihristi odnose prema orezivanju; 4. Kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja"; 5. Kako se antihristi odnose prema svom statusu u crkvi.) Prošli put smo razgovarali o prvoj stavci, „Kako se antihristi odnose prema Božjim rečima". Pre svega, upotrebili smo reč „proučavati" da bismo razotkrili jedan od primarnih stavova antihrista prema Božjim rečima. „Proučavanje" je prvi i osnovni stav ljudi kao što su antihristi u odnosu na Božje reči. Oni se prema Božjim rečima uopšte ne odnose sa stavom prihvatanja niti pokornosti, već ih, naprotiv, ispituju. Nikako ne prihvataju Božje reči, ne smatraju ih istinom niti putem kojeg ljudi treba čvrsto da se drže i ne odnose se prema njima sa stavom traganja za istinom i prihvatanja istine. Naprotiv, njihov cilj su uvek sopstvene želje i ambicije, sopstveni izgledi i sudbina, pa u Božjim rečima traže odredišta, izglede i sudbinu kakve žele. Jedan od primarnih stavova u njihovom odnosu prema Božjim rečima je to da ih u svim stvarima povezuju sa svojim izgledima i svojom sudbinom. Sudeći po njihovim stavovima prema Božjim rečima, priroda-suština te vrste ljudi je da oni Božjim rečima u stvari ne veruju, ne prihvataju ih i ne pokoravaju im se, već ih ispituju i analiziraju, tražeći u njima blagoslove i koristi da bi se domogli što veće prednosti. Sudeći po njihovom stavu prema Božjim rečima, koliko oni veruju u Boga? Imaju li istinsku veru u Njega? Sudeći po njihovoj suštini, oni nemaju istinsku veru u Boga. Kako to, onda, da su ipak u stanju da drže Božje reči i da ih čitaju? Sudeći po njihovoj priroda-suštini, njihovim namerama i željama, oni iz Božjih reči ne žele da zadobiju istinu i put promene naravi da bi na taj način postigli spasenje. Naprotiv, u Božjim rečima žele da tragaju za stvarima koje oni hoće. Za čim oni to tragaju? Tragaju za misterijama, tragaju za tajnama poznatim samo Nebu i tragaju za nekim uzvišenim doktrinama i dubokim znanjem. Stoga su, sudeći po stavu takvih ljudi prema Božjim rečima i po njihovoj priroda-suštini, svi oni preispoljni bezvernici. Žele samo dobro odredište, dobre izglede i dobru sudbinu. Ne prihvataju Božje reči s iskrenošću, već nastoje da u njima pronađu razne prilike i načine za dobijanje stvari koje žele, kao i da udovolje svojim željama i ambicijama da zadobiju blagoslove. Stoga ta vrsta ljudi nikada neće Božje reči posmatrati kao istinu, niti kao put kojeg mora da se drži. Ako se antihristi

prema Božjim rečima odnose sa takvim stavom, kakav je onda njihov stav prema jednom od najtemeljnijih zahteva koje Božje reči postavljaju pred ljudski rod – zahtevu da vrše svoju dužnost kao stvorena bića? Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o drugoj stavci – kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti – i razotkrićemo ispoljavanja i stavove koje antihristi pokazuju dok vrše svoju dužnost.

2. Kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti

Antihristi se prema rečima Božjim ne ophode sa stavom prihvatanja i pokornosti, pa se, naravno, ni prema zahtevu u Njegovim rečima da ljudi izvršavaju svoju dužnost kao stvorena bića ne mogu odnositi sa stavom prihvatanja istine. Oni se, dakle, s jedne strane opiru dužnosti koju je Bog čoveku poverio i ne žele da vrše svoju dužnost, a sa druge se plaše da ne izgube priliku za sticanje blagoslova. To dovodi do jedne vrste transakcije. Kakva je transakcija u pitanju? Oni iz Božjih reči otkrivaju da ljudi koji ne vrše svoje dužnosti mogu biti isključeni, da ljudi koji ne vrše svoje dužnosti kao stvorena bića neće imati priliku da zadobiju istinu i da ljudi koji ne vrše svoje dužnosti kao stvorena bića mogu u budućnosti izgubiti svoje blagoslove u carstvu nebeskom. Šta sve to znači? Znači da će čovek koji ne vrši svoju dužnost neminovno izgubiti priliku da stekne blagoslove. Kada antihrist dobije te informacije iz Božjih reči i iz brojnih razgovora u zajedništvu i propovedi, u dubini njegovog srca javlja se želja i interesovanje za obavljanjem svoje dužnosti stvorenog bića. Da li ta želja i to interesovanje pokazuju da je on u stanju da se iskreno dâ Bogu i da iskreno vrši svoju dužnost? Sudeći po priroda-suštini antihrista, vrlo je teško doći do tog zaključka. Šta ih, onda, nagna da izvršavaju svoju dužnost? U svačijem srcu trebalo bi da postoji iskaz o tome i u tom iskazu treba da postoje neke posebne priče. Kako, dakle, izgleda ovaj zapis u srcu jednog antihrista? On pravi veoma fine, tačne, precizne i marljive proračune, tako da to nije neki zbrkan račun. Kad odluči da izvršava svoju dužnost, on prvo kalkuliše: „Ako ću sada da izvršavam svoju dužnost, moraću da odustanem od radosti zajedničkog života sa porodicom, moraću da dignem ruke od svoje karijere, kao i od svojih ovozemaljskih izgleda. Budem li te stvari ostavio kako bih izvršavao svoju dužnost, šta mogu da dobijem? Reči božje poručuju da, u ovom završnom dobu, oni koji mogu da sretnu boga, oni koji u božjoj kući mogu da izvršavaju svoju dužnost i oni koji mogu da ostanu do kraja jesu oni koji mogu da dobiju velike blagoslove. Pošto vidim da božje reči tako poručuju, pretpostavljam da bog to može da učini i da to ostvari prema ovim rečima. Onim ljudima koji mogu da izvršavaju svoju dužnost i koji za njega mogu da se daju, bog ujedno daje mnoga obećanja!” Proučavajući reči Božje, antihrist tumači mnoga obećanja koja je Bog u završnom dobu dao ljudima koji izvršavaju svoju dužnost, a time, povrh svojih ličnih uobrazilja i predstava stvorenih njegovom ličnom analizom i proučavanjem ovih reči, nastaje duboko zanimanje i impuls u pravcu izvršavanja njegove dužnosti. Zatim odlazi pred Boga da se moli, dajući svečane zakletve i zavete, i postaje rešen da sve napusti i da sve dâ za Boga, da ovaj život posveti Njemu i odustane od sve telesne sreće i izgleda.

Iako se moli na ovaj način i sve njegove reči deluju ispravno, ono o čemu duboko u sebi razmišlja poznato je samo njemu i Bogu. Njegove molitve i njegova rešenost deluju čisto, kao da to radi samo da bi ispunio Božji nalog, da bi izvršio svoju dužnost i udovoljio Božjim namerama, ali duboko u svom srcu on kalkuliše kako kroz izvršavanje svoje dužnosti može da dobije blagoslove i da pribavi stvari koje želi, i šta može da učini kako bi Boga naveo da vidi sve ono što je on platio i kako bi Ga duboko impresionirao onim što je platio i učinio, te bi Bog upamtio šta je on učinio i naposletku bi ga darovao izgledima i blagoslovima koje bi on poželeo. Pre nego što odluče da obave svoju dužnost, duboko u srcu, antihristi kipte od očekivanja u vezi sa svojim izgledima, sa zadobijanjem blagoslova, sa dobrim odredištem, pa čak i sa krunom. Puni su samopouzdanja da će sve to postići. Sa takvim namerama i težnjama dolaze u Božju kuću da obavljaju svoju dužnost. Da li, dakle, oni obavljaju dužnost iskreno, uz stvarnu veru i odanost koju Bog zahteva? U ovom trenutku se ne vidi njihova prava odanost, vera ili iskrenost, jer svako u potpunosti razmišlja na nivou transakcije pre nego što obavi svoju dužnost. Odlučuju da obavljaju svoje dužnosti vođeni interesima, ali i na osnovu preduslova svojih prevelikih ambicija i želja. S kojom namerom antihristi obavljaju svoju dužnost? S namerom da naprave dogovor, da izvedu neku razmenu. Moglo bi se reći da su to uslovi koje oni postavljaju da bi obavljali dužnost: „Ako izvršavam svoju dužnost, onda moram da dobijem blagoslove i da imam dobro odredište. Moram da dobijem sve blagoslove i koristi za koje je bog rekao da su spremljene za ljudski rod. Ako ne mogu da ih dobijem, onda neću izvršavati ovu dužnost.” Sa ovakvim namerama, ambicijama i željama oni dolaze u kuću Božju da obavljaju svoju dužnost. Deluje kao da imaju određenu iskrenost i, naravno, za one koji su novi vernici i koji tek počinju da obavljaju dužnost, to bi se moglo nazvati i entuzijazmom. Međutim, u tome nema iskrene vere niti odanosti; postoji samo taj delić entuzijazma. To se ne može nazvati iskrenošću. Sudeći po ovom stavu koji antihristi imaju prema obavljanju svoje dužnosti, taj entuzijazam je u potpunosti transakcione prirode i ispunjen je njihovim željama da ostvare korist u vidu zadobijanja blagoslova, ulaska u carstvo nebesko, pribavljanja krune i dobijanja nagrada. Stoga izvana deluje da su mnogi antihristi, pre nego što su proterani, vršili svoju dužnost, pa čak i više stvari napustili i više propatili od prosečnog čoveka. Ono što oni daju i cena koju plaćaju jednaki su onom što je Pavle davao i plaćao, a ni ne trče naokolo ništa manje od Pavla. To je nešto što svako vidi. Prema njihovom ponašanju i njihovoj rešenosti da pate i plate cenu, ne bi trebalo da dobiju ništa. Ali Bog ljude ne gleda na osnovu njihovog spoljnog ponašanja, već na osnovu njihove suštine, njihove naravi, onoga što otkrivaju, kao i prirode i suštine svega što rade. Kada čovek o drugima donosi sud i odnosi se prema njima na određeni način, on određuje ko su oni isključivo prema njihovom spoljnom ponašanju, količini njihove patnje i ceni koju plaćaju, a to je ozbiljna greška.

Antihristov stav prema svojoj dužnosti od početka je bio takav. On dolazi u Božju kuću da vrši dužnost sa ambicijama, željama i poslovnim transakcijama. To on u dubini svog srca računa i planira pre nego što izvrši svoju dužnost. Kakav je njegov plan? Kakva

je srž i žiža njegove računice? Njegov je cilj da stekne blagoslove, da ima dobro odredište, a neki od njih čak i nastoje da izbegnu katastrofu. To je antihristova namera. Ispituje Božje reči iznova i iznova, ali ne može ni za živu glavu da vidi da su Božje reči sušta istina, da u Božjim rečima leži put primene i da Božje reči ljudima omogućuju da se pročiste, da ostvare promenu naravi i da dostignu spasenje. Ne može te stvari da vidi ma koliko se trudio. Bez obzira na to kako čita Božje reči, ono do čega mu je najviše stalo i na šta najviše polaže su ništa drugo do blagoslovi i obećanja Božjih darova za sve one koji zbog Njega napuštaju stvari, daju se, trpe teškoće i plaćaju cenu. Kada u Božjim rečima nađe ono što smatra središnjim i najvažnijim sadržajem, kao da je našao slamku spasa. Deluje mu da će zadobiti velike blagoslove i misli da je najblagosloveniji i najsrećniji čovek ovog doba. Stoga se, iz dubine duše, raduje: „Došao sam u ovaj život baš u pravom trenutku; niko od svih onih apostola i proroka svih doba nije sreo hrista poslednjih dana. Ja danas sledim hrista poslednjih dana, tako da ne smem da propustim priliku da steknem velike blagoslove. Ovo je prilika da budem nagrađen i da dobijem krunu! Nevernici neće biti te sreće, pa ma koliko uživali u ovom životu i ma koliko visok status imali, kada dođe doba velikih katastrofa, svi će biti uništeni. Stoga moram da se odreknem ovozemaljskih telesnih zadovoljstava, jer su te stvari, ma koliko ja u njima uživao, privremene i prolazne. Treba da gledam prema budućnosti i da steknem veće blagoslove i nagrade, veću krunu!” I tako on sebe, u srcu, upozorava: „Ma koliko patio i morao da trčim okolo, sa ma kakvim teškoćama se susretao, pa čak i ako me zarobe ili muče, moram da istrajem, istrajem, i samo istrajem u svom vršenju dužnosti! Ne smem da se obeshrabrim, moram da podnesem sva poniženja, da nosim teško breme i da istrajem do samog kraja. Mislim da će se ono što je bog rekao, da će ’onaj ko do kraja sledi sigurno biti spasen’ u mom slučaju zacelo ostvariti.” Jesu li bilo koje ideje i mišljenja u koje veruje i koje gaji u svom srcu u skladu sa istinom? (Nisu.) Ništa od toga nije u skladu sa istinom i ništa od toga nije u skladu sa Božjim rečima i Božjim namerama – sve su to računice i planovi za antihristove vlastite izglede i njegovu vlastitu sudbinu. Njega, u dubini duše, ne zanima nijedan od zahteva koji Božje reči postavljaju pred čovečanstvo; on se na njih ne obazire. On, u dubini duše, pruža otpor i s gnušanjem odbacuje razotkrivanje ljudskosti i zahteve koje pred njega postavljaju Božje reči, pa čak razvija i predstave, te kada te reči vidi – oseća prema njima otpor i neprijatno mu je, pa ih kasnije ne čita, već ih preskače. Kada je, pak, reč o opomenama, utesi, podsetnicima, milosti i saosećanju sa ljudskošću u Božjim rečima, nestrpljiv je i nespreman da ih prihvati i sasluša, pošto smatra da su te reči lažne. U svom srcu oseća otpor i s gnušanjem odbacuje Božje reči suda i grdnje i Njegovo delo kušnji među ljudima i nespreman je da ih prihvati, pa ih izbegava. Umesto toga, mnogo se interesuje samo za reči o Božjim obećanjima i blagoslovima za ljudski rod, pa ih čak i često čita da bi udovoljio nestrpljivoj želji svoga srca za sticanjem blagoslova, oran da odmah bude uznesen u carstvo nebesko i oslobođen svekolike patnje. Kada, tokom vršenja dužnosti, više nije u stanju da istraje i u njemu se pojave sumnje u to da može da stekne

blagoslove, a njegova „vera” bude poljuljana, ili kada nema snagu volje pa želi da ustukne, on te reči čita i u njima nalazi motivaciju za vršenje svoje dužnosti. Nikada, čitajući poglavlja i pasuse Božjih reči, ne razmišlja o istini u njima i ne želi da doživi ni najmanji sud Božjih reči, a kamoli da sebe spozna i da jasno uvidi stvarnost duboke iskvarenosti ljudskog roda kroz Božje reči koje razotkrivaju njegovu iskvarenu suštinu. Oglušuje se i o Božje namere, zahteve i opomene koje On daje čovečanstvu, ne obazire se na njih i odnosi se prema njima s nepoštovanjem i ravnodušnošću. U dubini duše veruje: „To što bog govori i radi samo je formalnost; ko to može da prihvati? Ko to može da razume? Ko stvarno može praktično da deluje u skladu sa božjim rečima? Sve te božje reči su izlišne. Najrealnije je da ljudi vrše svoju dužnost u zamenu za blagoslove – nema ničeg realnijeg od toga.” I tako stalno nanovo traži put u Božjim rečima, a kada nađe taj put, gleda na vršenje dužnosti kao na jedini put za sticanje blagoslova. Eto to su namere, ciljevi i najskrivenije računice antihrista dok vrši dužnost. Koja ispoljavanja i razotkrivanja antihristi pokazuju dok vrše dužnost, a koja ljudima omogućavaju da vide da je suština takvih ljudi preispoljna suština antihrista? Nije slučajno što su antihristi u stanju da obavljaju svoju dužnost – oni to nesumnjivo rade zbog sopstvenih namera, ciljeva i želje za sticanjem blagoslova. Ma koju dužnost da obavljaju, njihov cilj i stav su, naravno, neodvojivi od sticanja blagoslova, dobrog odredišta, dobrih izgleda i sudbine, na koje misle i oko kojih brinu danonoćno. Oni su poput poslovnih ljudi koji ne razgovaraju ni o čemu osim o poslu. Sve što antihristi rade povezano je sa slavom, dobiti i statusom – sve je povezano sa sticanjem blagoslova, izgleda i sudbine. U dubini duše, srca su im puna tih stvari; to je priroda-suština antihrista. Upravo zbog te priroda-suštine, drugi su u stanju jasno da vide da će antihristi završiti tako što će na kraju biti uklonjeni.

U Božjim rečima postoje zahtevi za sve vrste ljudi i zahtevi i jasne izreke o svim vrstama dužnosti i rada. Sve te reči su zahtevi koje Bog postavlja pred čovečanstvo, a ljudi te zahteve treba da ispune, da ih praktično primenjuju i da ih ostvare. Kakvi su stavovi antihrista prema Božjim rečima i Božjim zahtevima? Zauzimaju li stav pokornosti? Zauzimaju li stav skrušenog prihvatanja? Ni slučajno. S obzirom na narav antihrista, kada oni dođu u Božju kuću da obavljaju dužnost, jesu li u stanju da to čine dobro i u skladu sa Božjim zahtevima i uređenjima Božje kuće? (Nisu.) Nisu, ni slučajno. Kada antihristi obavljaju dužnost, njihova prva misao nije da tragaju za načelima koja iz njihove dužnosti proizlaze, niti za onim što Bog zahteva, niti za pravilima kuće Božje. Oni se, naprotiv, prvo raspitaju da li će biti blagoslovljeni i nagrađeni za dužnost koju obave. Ako nije izvesno da će biti blagoslovljeni ili nagrađeni, oni nisu spremni da tu dužnost izvrše, a čak i ako to učine, učiniće površno. Antihristi nerado obavljaju svoju dužnost, samo da bi zadobili blagoslove. Raspituju se i da li će, obavljanjem ove dužnosti, moći sebe da istaknu i da drugi imaju visoko mišljenje o njima, kao i da li će Višnji ili Bog znati da oni obavljaju tu dužnost. Sve su to stvari koje oni uzimaju u obzir dok vrše dužnost. Prvo što žele da utvrde je koje će koristi imati od obavljanja dužnosti i da li mogu da budu blagoslovljeni. To im je najvažnije. Nikada ne misle o tome kako da

budu obzirni prema Božjim namerama i da Mu se oduže za ljubav, kako da propovedaju jevanđelje i da svedoče o Bogu da bi ljudi zadobili Božje spasenje i našli sreću, a još manje nastoje da razumeju istinu ili tragaju za razrešenjem svojih iskvarenih naravi i proživljavanjem ljudskog obličja. O tim stvarima nikada ne razmišljaju. Misle samo o tome da li mogu da budu blagoslovljeni i da steknu korist, kako da nađu uporište, kako da zadobiju status, kako da se ljudi na njih ugledaju, i kako da se istaknu i da postanu najbolji u crkvi i u gomili. Uopšte nisu spremni da budu obični sledbenici. U crkvi uvek hoće da budu prvi, da njihova bude poslednja, da postanu starešine i da ih svi slušaju. Tek onda su zadovoljni. Vidite i sami da su srca antihrista puna takvih stvari. Daju li se oni iskreno Bogu? Obavljaju li iskreno svoju dužnost kao stvorena bića? (Ne obavljaju.) Šta, dakle, žele da postignu? (Da imaju moć.) Tako je. Kažu: „Što se mene tiče, ja u svetovnom životu želim sve da nadmašim. Moram da budem prvi u svakoj grupi. Odbijam da budem na drugom mestu i nikada neću biti samo nečiji pomoćnik. Želim da budem starešina i da moja bude poslednja u svakoj grupi ljudi u kojoj se nađem. Ako moja ne bude poslednja, upotrebiću sva raspoloživa sredstva da vas sve ubedim, da vas sve nateram da se ugledate na mene i da me izaberete za starešinu. Kada steknem status, moja će biti poslednja i svi će morati da me slušaju. Moraćete da radite stvari kako ja kažem i moraćete da budete pod mojom kontrolom.” Ma koju dužnost antihrist obavljao, on će pokušati da se popne na visok položaj, položaj prvenstva. Nikada ne bi bio zadovoljan položajem običnog sledbenika. Čime je on to najviše ostrašćen? Da stoji pred ljudima, da izdaje naređenja, da ih kori i da ih tera da rade ono što on kaže. Nikada ne misli o tome kako da ispravno obavi svoju dužnost – a još manje, vršeći dužnost, traga za istina-načelima da bi sproveo istinu u delo i udovoljio Bogu. Naprotiv, razbija glavu pronalazeći načine da se istakne, da navede starešine da ga cene i unaprede, kako bi i sâm postao starešina ili delatnik i vodio druge ljude. Po ceo dan razmišlja o tome i tome se nada. Antihristi ne žele da ih drugi vode, niti da budu obični sledbenici, a kamoli da mirno i bez pompe vrše svoju dužnost. Ma kakva bila njihova dužnost, ako ne mogu da budu u prvom planu i u središtu, da budu iznad drugih i da ljude vode, obavljanje dužnosti za njih postaje dosadno, a oni postaju negativni i počinju da zabušavaju. Bez tuđih pohvala i obožavanja, još im je manje zanimljivo da obavljaju dužnost i imaju još manje želje za tim. Ali ako, dok obavljaju dužnost, mogu da budu u prvom planu i u središtu stvari i da vode glavnu reč, osećaju se ojačano i podneće svaku teškoću. Uvek, kada vrše svoju dužnost, imaju lične namere i uvek hoće da se istaknu, kako bi udovoljili svojoj potrebi da druge pobede i zadovoljili svoje želje i ambicije. Dok obavljaju dužnost, osim što su veoma takmičarski nastrojeni – takmiče se da u svakom pogledu odskaču, da budu na vrhu, da budu iznad drugih – misle i o tome kako da zadrže svoj sadašnji status, ugled i prestiž. Ako se nađe neko ko njihov status i prestiž ugrožava, neće prezati ni od čega i bez milosti će ga zbaciti sa položaja i rešiti ga se. Koriste čak i najpodlija sredstva da savladaju ljude koji su u stanju da streme ka istini i koji svoju dužnost obavljaju odano i sa osećajem odgovornosti. Pored toga su i puni zavisti i mržnje prema

braći i sestrama koji izvrsno vrše svoju dužnost. Naročito gaje mržnju prema onima koje druga braća i druge sestre podržavaju i o kojima imaju povoljno mišljenje; smatraju takve ljude ozbiljnom pretnjom onome za čim oni sami streme, kao i svom ugledu i statusu, pa se u srcu zaklinju: „Ili ti ili ja, ili ja ili ti, nema mesta za obojicu, a ja neću moći da živim sa sobom ako te ne svrgnem i ne oslobodim te se!" Nemilosrdni su prema braći i sestrama koji izraze drugačije mišljenje, razotkriju ih ili im ugroze status: daju sve od sebe da nađu nešto što mogu da im prišiju, kako bi doneli sud o njima i osudili ih, kako bi ih osramotili i upropastili, i nemaju mira dok to ne učine. U svom odnosu prema svakom čoveku imaju samo jedan stav: ako im taj čovek ugrožava status, upropastiće ga i rešiće ga se. Svi njihovi zakleti sledbenici su ljudi koji im laskaju, pa ma šta loše ti ljudi uradili i ma koliko štete prouzrokovali radu crkve i interesima Božje kuće, oni će ih prikrivati i štititi. Kada vrši dužnost, antihrist uvek upravlja slavom, dobiti i statusom, upravlja vlastitim nezavisnim carstvom. Suština obavljanja dužnosti je za njega borba za vlastito nezavisno carstvo i borba za vlastite izglede i sudbinu.

Neki antihristi predvode manje timove od desetak ljudi, a neki sve vernike čitave jedne crkve, pa čak i veći broj ljudi. Ma koliko ljudi vodili, oni ih kontrolišu već dok obavljaju svoje dužnosti i imaju nad njima moć poput kraljeva. Ne mare za to što Bog takve stvari osuđuje i što ih se gnuša, već im je stalo samo da čvrsto drže vlast u svojim rukama i da strogo kontrolišu one među svojim podređenima koje mogu da kontrolišu. Prema tome, sudeći po namerama i motivacijama koje antihristi imaju dok obavljaju svoje dužnosti, njihova je suština podmukla i rđava. Kakvu, dakle, narav otkrivaju, na osnovu svog ponašanja tokom obavljanja dužnosti? I njihova narav je zlobna. Šta karakteriše tu zlobnu narav? Iako su možda u stanju da istrpe teškoće i plate cenu dok obavljaju svoje dužnosti, nijedna od tih dužnosti nije u skladu sa Božjim rečima. Dok obavljaju dužnosti, uopšte ne primenjuju radne aranžmane, a još manje tragaju za načelima koja je Božja kuća postavila za svaki zadatak. Samo udovoljavaju svojim ličnim sklonostima i svojoj žudnji za moći, kao i svojoj ličnoj želji da uvek nešto rade. Sve su to neki od uslova na osnovu kojih antihristi smatraju da će biti ovenčani vencem. Ovako razmišljaju, gajeći puste želje: „Ako samo budem radio stvari na ovaj način, plaćao cenu, zanemarivao sebe i davao se, bog će me na kraju sigurno ovenčati vencem i nagraditi me!" Nikada se ne obaziru na zahteve i načela koje Božje reči uvek naglašavaju i nanovo postavljaju pred čovečanstvo i nikada ih ne shvataju ozbiljno; smatraju ih tek skupom izreka. Njihov način razmišljanja je ovakav: „Ma kakvi bili tvoji zahtevi, ja ne mogu da olabavim svoju vlast ni da popustim u svojim stremljenjima, a ne mogu ni da otpustim svoje želje i ambicije. Ako nemam te stvari, kakav ću elan i kakvu motivaciju imati da obavljam svoje dužnosti?" To su neka od ispoljavanja antihrista dok obavljaju svoje dužnosti. Ma šta Božje reči govorile i ma kakve obavezne standarde i načela Višnji postavljao za razne zadatke, antihristi ne slušaju i ne obaziru se. Ma koliko konkretne bile reči Višnjeg, ma koliko strogi bili zahtevi za taj aspekt dela, oni se pretvaraju da ne čuju i da ne razumeju, pa nastavljaju da tamo dole postupaju bezobzirno i svojevoljno,

da mahnitaju i rade stvari u skladu sa sopstvenim namerama. Veruju da će, ako budu stvari radili u skladu sa Božjim zahtevima i metodama koje zahteva Višnji, izgubiti status, te da će vlast koju drže biti preneta na druge i razvodnjena. Veruju da raditi stvari u skladu sa istinom i sa zahtevima Božjih reči predstavlja neprimetan napad na njihovu vlast i oduzimanje vlasti – nasrtanje na njihov lični ugled. Misle: „Nisam ja baš tolika budala. Ako prihvatim vaša mišljenja, zar neću izgledati nesposoban i lišen talenta za predvođenje? Ako prihvatim vaša mišljenja, ako priznam da nisam u pravu, hoće li me moja braća i moje sestre posle toga i dalje slušati? Hoću li i dalje imati prestiž? Ako radim stvari u skladu sa zahtevima višnjeg, zar neću izgubiti priliku da se razmećem? Hoće li me onda braća i sestre i dalje obožavati? Hoće li me i dalje slušati? Ako me niko ne bude slušao, koji je onda smisao vršenja dužnosti? Kako da nastavim sa ovim radom? Ako nemam autoriteta u grupi, a moj prestiž je umanjen, ako svi budu slušali božje reči i praktično delovali u skladu sa istina-načelima, zar neće moje vođstvo biti samo mrtvo slovo na papiru? Zar neću postati marioneta? Gde da onda nađem entuzijazam za obavljanje tih stvari? Ako je moje vođstvo samo mrtvo slovo na papiru, a sve što radim besmisleno, hoću li i dalje imati ikakve izglede za budućnost?” Ono što antihristi žele je da u svakoj grupi budu postavljeni iznad svih drugih, u zamenu za budući venac i buduće nagrade. Veruju da će, ukoliko postanu istaknuta figura i vođa drugim ljudima među Božjim izabranim narodom, zauzvrat steći pravo da u budućnosti budu ovenčani vencem i da prime velike blagoslove. Stoga antihristi neće ni u jednom trenutku olabaviti svoju vlast i budnost im ni pod kakvim okolnostima neće popustiti. Plaše se da će im, ako makar i najmanje spuste gard, vlast biti oduzeta iz ruku ili oslabljena. Dok obavljaju dužnosti, ne čine to najbolje što na svom položaju mogu, ne obavljaju svoje dužnosti dobro i ne svedoče za Boga u skladu sa načelima Božjih reči i Njegovim zahtevima. Naprotiv, koriste priliku da čvrsto ščepaju venac kojim veruju da će svakog trenutka biti ovenčani. Čak i ako je neki antihrist u stanju da ispuni zahteve Božje kuće kao skup pravila, to i dalje nije dokaz da je on čovek koji prihvata istinu i pokorava se rečima Božjim. Koji je razlog tome? Neki antihristi, dok vrše svoje dužnosti, uvek žele da prigrabe vlast i da zadovolje svoju želju za njom i uvek žele da imaju status, da bi ljudima držali predavanja i izdavali naređenja sa pozicije statusa. Ali neki antihristi su drugačiji, pa imaju ovakve brige: „Grom uvek u najviše drvo udara. To znači da će onaj ko se izdvoji i napravi grešku – patiti. Ja neću biti ta budala. Ma koliko sposoban bio, uložiću samo trideset odsto truda, a ostalih sedamdeset ću sačuvati za sebe da imam rezervu – moram malo da se uzdržim. Ma šta božja kuća govorila ili od mene tražila, na površini ću pristati, da ne bih bio neko ko prekida i ometa. Ma ko vodio, ja ću slediti i složiću se sa svim što kaže. Biću dobro dok god se pridržavam pravila koja je postavio višnji i dok ih ne kršim. Što se, pak, tiče, toga da bogu posvetim svoju odanost i da se iskreno dajem za njega, za tim nema potrebe. Uložiću malo truda u vršenje svoje dužnosti, prihvatljivo je ako radim samo onoliko koliko je neophodno, i neću biti budala. Ma šta radio, moram malo da se uzdržim da mi se ne bi desilo da ne dobijem ništa i da posle sveg ovog truda

završim praznih ruku.” Takav antihrist smatra da su drugi budalasti što, dok vrše svoje dužnosti, preuzimaju razne odgovornosti i uvek se sami nude da rešavaju probleme, te smatra da on sâm ne treba da bude takva budala. On u svom srcu zna da će onaj ko stremi ka statusu i upravlja sopstvenom vlašću kad-tad biti razotkriven, i da, kako bi sproveo istinu u delo, mora da plati cenu, da uloži trud i da bude iskren i odan. Morao bi da podnese mnogo nedaća, a za to nije spreman. Nastoji da postigne kompromis, pa se niti ističe niti povlači, već ide srednjim putem. Ovako misli: „Uradiću sve što od mene zatraže. Samo ću otaljati i završiti sa tim, pa ako od mene zatraže da to uradim bolje, jednostavno neću poslušati. Da bih radio bolje, morao bih da platim višu cenu i da proverim više gradiva – to bi bilo tako zamorno! Kada bi bog hteo posebno da me nagradi što sam to tako uradio, to bi onda bilo pošteno, ali meni ne deluje da božje reči spominju išta o posebnim nagradama. Pošto je to tako, nema potrebe da patim i da se zamaram; bolje je da se opustim.” Može li takav čovek dobro da obavi svoju dužnost? Može li da stekne istinu? Mogu li oni koji ne streme ka istini, već su površni ili negativni i zabušavaju u radu, da zadobiju Božje odobravanje? Ni slučajno.

Koje je najočiglednije ispoljavanje antihrista? Prvo, nije u stanju da prihvati istinu, a to je nešto što svako vidi. Ne samo da ne prihvata tuđe predloge, već, što je najvažnije, ne prihvata ni orezivanje. Nema nikakve sumnje u to da antihristi ne prihvataju istinu; da mogu da je prihvate, ne bi bili antihristi. Zašto oni onda ipak obavljaju svoje dužnosti? Šta je tačno antihristova namera dok obavlja svoje dužnosti? Namera mu je „da dobiju stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći”. Dok vrši svoje dužnosti, on se u potpunosti drži te izreke. Zar to nije transakcija? To apsolutno jeste transakcija. Sudeći po prirodi te transakcije, zar to nije rđava narav? (Jeste.) Dakle, na koji je način antihrist rđav? Može li neko da mi kaže? (Iako antihristi čuju tolike istine koje je Bog izrazio, nikada ne streme ka njima. Čvrsto se drže svog statusa i ne puštaju, obavljaju svoju dužnost isključivo u svoju ličnu korist i da bi imali vlast nad drugima.) Taj odgovor je uglavnom tačan, približno ste pogodili, ali nije dovoljno precizan. Ako oni odlično znaju da je pogrešno praviti transakcije sa Bogom, ali ipak u tome istraju do samog kraja i odbijaju da se pokaju, onda je to ozbiljan problem. Mnogi ljudi u današnje vreme obavljaju svoje dužnosti s namerom da steknu blagoslove. Svi žele svoje obavljanje dužnosti da iskoriste za to da budu nagrađeni i ovenčani vencem, a ne razumeju značaj vršenja dužnosti. O tom problemu treba jasno da razgovaramo u zajedništvu. Hajde, dakle, da najpre porazgovaramo o tome kako je nastala ljudska dužnost. Bog dela kako bi upravljao ljudskim rodom i spasao ga. Naravno, Bog ima zahteve prema ljudima, a ti zahtevi predstavljaju njihovu dužnost. Očigledno je da ljudska dužnost proizlazi iz Božjeg dela i Njegovih zahteva prema ljudskom rodu. Koju god dužnost da čovek obavlja, to je nešto najprikladnije što bi mogao da uradi, to je najlepša i najpravednija stvar među ljudskim rodom. Kao stvorena bića, ljudi treba da ispune svoju dužnost, i jedino tada mogu da dobiju odobravanje od Stvoritelja. Stvorena bića žive pod vrhovnom vlašću Stvoritelja i prihvataju sve što obezbeđuje Bog i sve što dolazi od Boga, pa treba da

ispune svoje odgovornosti i obaveze. To je savršeno prirodno i opravdano i naloženo je od Boga. Iz ovoga se može videti da je za ljude ispunjavanje dužnosti stvorenog bića pravednije, lepše i plemenitije od svega drugog što rade dok žive na zemlji; među ljudskim rodom nema ničeg smislenijeg niti vrednijeg, i u život stvorene osobe ništa ne donosi veći smisao i vrednost od ispunjavanja dužnosti stvorenog bića. Na zemlji, samo se za onu grupu ljudi koja istinski i iskreno obavlja dužnost stvorenog bića može reći da se zaista pokorava Stvoritelju. Ta grupa ne prati svetovne trendove; pokoravaju se vođstvu i usmeravanju Božjem, slušaju jedino reči Stvoritelja, prihvataju istine koje izražava Stvoritelj i žive prema rečima Stvoritelja. To je najistinitije, najzvučnije svedočanstvo i najbolje svedočanstvo o verovanju u Boga. Da bi stvoreno biće bilo u stanju da ispunjava dužnost stvorenog bića, da je u stanju da udovolji Stvoritelju, najlepša je stvar među ljudskim rodom i nešto što treba širiti među ljudima kao priču koju će svi veličati. Stvorena bića treba bezuslovno da prihvate sve što im Stvoritelj poveri; za ljudski rod to je ujedno stvar sreće i privilegije, a za sve one koji obavljaju dužnost stvorenog bića, nema ničeg što je lepše i dostojnije nego biti upamćen – to je nešto pozitivno. A kada je reč o tome kako se Stvoritelj odnosi prema onima koji mogu da obavljaju dužnost stvorenog bića i šta im obećava, to je stvar Stvoritelja; to se ne tiče stvorenog ljudskog roda. Da to izrazim malo jasnije i jednostavnije, to je na Bogu, a ljudi nemaju pravo da se mešaju. Dobićeš ono što ti Bog dâ, a ako ti On ne dâ ništa, tome ne možeš ništa da prigovoriš. Kada stvoreno biće prihvati Božji nalog i sarađuje sa Stvoriteljem da bi obavljalo svoju dužnost i činilo ono što može, to nije transakcija niti trgovina; ljudi ne bi trebalo da izražavanje vlastitih stavova, kao ni svoje postupke i ponašanje pokušavaju da razmene za bilo kakva obećanja ili blagoslove od Boga. Kada vam Stvoritelj poveri taj posao, pravilno je i ispravno da kao stvorena bića prihvatite ovu dužnost i nalog. Ima li u ovome ičega što liči na neku transakciju? (Nema.) Posmatrano iz ugla Stvoritelja, On je spreman da svakome od vas poveri dužnosti koje ljudi treba da obavljaju; a posmatrano iz ugla stvorenog ljudskog roda, ljudi bi trebalo da rado prihvate ovu dužnost, odnoseći se prema njoj kao prema svojoj životnoj obavezi, kao prema vrednosti koju u ovom životu treba da prožive. Ovde nema nikakve transakcije, ovo nije razmena ekvivalentnih vrednosti, a još manje podrazumeva ikakvu nagradu ili druge izjave, kako to ljudi zamišljaju. Ovo nikako nije trgovina; nije reč o tome da se cena koju ljudi plaćaju ili veliki trud koji ulažu prilikom obavljanja svoje dužnosti razmenjuju za nešto drugo. Bog to nikada nije rekao i ljudi to ne treba da shvate na ovaj način. Stvoritelj ljudskom rodu daje nalog, a stvoreno biće, nakon što od Stvoritelja primi Božji nalog, preuzima da obavi svoju dužnost. U ovoj stvari, u ovom procesu, nema ničega što je transakcione prirode; to je sasvim jednostavna i ispravna stvar. Isto kao i kod roditelja koji svoje dete, nakon što ga dobiju, odgajaju bez ikakvih uslovljavanja ili pritužbi. Što se tiče pitanja da li će im ono, kad odraste, biti odano, oni od svog deteta nikada ne bi takvo nešto zahtevali. Nema na svetu nijednog roditelja koji će, kad mu se rodi dete, reći: „Odgajam ga samo da bi me služilo i poštovalo u budućnosti. Ako me ne bude poštovalo, istog časa ću ga

zadaviti.” Nema nijednog ovakvog roditelja. Prema tome, sudeći po načinu na koji roditelji podižu svoju decu, u pitanju je obaveza, odgovornost, zar ne? (Da.) Roditelji će podizati svoje dete bez obzira na to hoće li im ono biti odano ili ne i, bez obzira na sve poteškoće, odgajaće ga sve dok ne odraste, nadajući se najboljem. U ovoj odgovornosti i obavezi roditelja prema detetu nema ničeg uslovljenog niti transakcionog. Ovo razumeju oni sa odgovarajućim iskustvom. Većina roditelja nema nikakva merila u pogledu toga hoće li im njihovo dete biti odano. Ako im bude odano, biće radosniji nego kad im ne bi bilo odano, i biće nešto srećniji u svom poznom dobu. Ako im pak ne bude odano, naprosto će se pomiriti sa sudbinom. Ovako će razmišljati većina roditelja koji su relativno otvorenog uma. Sve u svemu, bilo da je reč o roditeljima koji odgajaju svoju decu ili o deci koja izdržavaju svoje roditelje, stvari se svode na odgovornost, na obavezu i na ono što se od neke osobe očekuje. Naravno, sve je ovo nebitno u poređenju sa obavljanjem dužnosti stvorenog bića, ali zato spada u one lepše i pravednije stvari iz sveta ljudi. Suvišno je i napominjati da se ovo još i više odnosi na obavljanje dužnosti stvorenog bića. Kad neko kao stvoreno biće dođe pred Stvoritelja, on treba da obavlja svoju dužnost. To je veoma prikladna stvar i on treba da ispuni tu odgovornost. Pod uslovom da stvorena bića obavljaju svoje dužnosti, Stvoritelj je obavio čak i veće delo među ljudskim rodom, a na ljudima je sproveo narednu fazu dela. A koje je to delo? On ljudima pruža istinu time što im omogućava da obavljanjem svoje dužnosti od Boga zadobiju istinu i da time odbace svoje iskvarene naravi, pročiste se, udovoljavaju Božjim namerama, kreću ispravnim putem u životu i konačno budu u stanju da se boje Boga i klone zla, da mogu da dobiju potpuno spasenje i da više ne budu izloženi Sotoninim mukama. Ovo je krajnji efekat koji Bog namerava da postigne omogućivši ljudima da obavljaju dužnosti. Prema tome, dok obavljaš svoju dužnost, Bog ne čini samo to da jasno vidiš jednu stvar i da shvatiš ponešto od istine, niti ti On samo dozvoljava da uživaš u blagodati i blagoslovima koje dobijaš time što kao stvoreno biće obavljaš svoju dužnost. Umesto toga, omogućava ti da budeš pročišćen i spasen i da, konačno, počneš da živiš u svetlosti lica Stvoriteljevog. Ta „svetlost lica” Stvoriteljevog obuhvata veliku količinu proširenog značenja i sadržaja – u koje danas nećemo ulaziti. Naravno da će Bog sigurno dati obećanja i podariti blagoslove takvim ljudima i da će o njima dati drugačije izjave – to je drugo pitanje. U smislu sadašnjeg mesta i vremena, šta dobija od Boga svako ko dođe pred Njega i obavi svoju dužnost stvorenog bića? Istinu i život, najvrednije i najlepše stvari među ljudskim rodom. Nijedno stvoreno biće među ljudskim rodom ne može lako da dobije takve blagoslove iz Stvoriteljeve ruke. Ljudi antihristove sorte te divne i velike stvari izokreću u transakciju, u kojoj traže venac i nagrade iz Božje ruke. Takva transakcija nešto što najlepše i najpravednije pretvara u nešto što je jako najružnije i najrđavije. Zar ne rade antihristi upravo to? Sudeći po tome, zar nisu antihristi rđavi? Oni su zaista vrlo rđavi! To je ispoljavanje njihove rđavosti.

Bog se u poslednjim danima ovaplotio da bi delao, izrazio mnoge istine, otvorio ljudskom rodu sve misterije Božjeg plana upravljanja i snabdeo ljude svim istinama koje

moraju da razumeju i u koje moraju da zakorače da bi bili spaseni. Te istine i te reči Božje blago su za sve one koji vole pozitivne stvari. Istine su potrebe iskvarenog čovečanstva, ali i njegova neprocenjiva blaga. Svaka od Božjih reči, zahteva i namera je stvar koju ljudi treba da razumeju i da dokuče, stvar koje moraju da se pridržavaju da bi dostigli spasenje, i sve su to istine koje ljudska bića moraju da zadobiju. Ali antihristi te reči smatraju teorijama i sloganima, pa se čak o njih i oglušuju, i što je najgore, preziru ih i poriču. Antihristi najdragocenije stvari među ljudskim rodom smatraju šarlatanskim lažima. Antihristi u svojim srcima veruju da na svetu ne postoji ni sâm Spasitelj, a kamoli istina ili pozitivne stvari. Smatraju da sve što je lepo i korisno mora da se osvoji ljudskim rukama i prisvoji silom kroz ljudsku borbu. Smatraju da ljudi bez ambicija i snova nikada neće uspeti, a srca su im ispunjena odbojnošću i mržnjom prema istini koju izražava Bog. Istine koje Bog izražava smatraju teorijama i sloganima, a moć, interese, ambiciju i želje smatraju pravednim ciljevima kojima treba upravljati i stremiti. Osim toga, služenje koje obavljaju pomoću svojih darova koriste kao sredstvo da ulaze u transakcije sa Bogom u pokušaju da uđu u carstvo nebesko, budu ovenčani vencem i uživaju u još većim blagoslovima. Zar to nije rđavo? Kako oni tumače Božje namere? Kažu: „Bog određuje ko će biti gazda kada vidi ko se najviše daje i najviše pati za njega i ko plaća najvišu cenu. On određuje ko sme da uđe u carstvo i ko će biti ovenčan vencem kada vidi ko je u stanju da trči naokolo, da rečito govori, i ko ima duh razbojnika i u stanju je da stvari prigrabi silom. Kao što je Pavle rekao: 'Dobru sam bitku izborio, trku sam dovršio, veru sam sačuvao. Od sada pa nadalje, spremljen mi je venac pravednosti' (2. Timoteju 4:7-8)." Slede te Pavlove reči i smatraju ih istinitim, a ne obaziru se na sve Božje zahteve i izjave postavljene pred ljudski rod i date za njega, misleći: „Te stvari nisu važne. Važno je samo to da ću ja na kraju, kada izborim svoju bitku i dovršim svoju trku, biti ovenčan vencem. To je istina. Zar nije to ono što bog hoće da kaže? Bog je izgovorio hiljade i hiljade reči i održao bezbrojne propovedi. Ono što on, na kraju krajeva, hoće ljudima da kaže je da, ako hoćeš vence i nagrade, treba sâm da se izboriš, da se potrudiš, da ih ščepaš i da ih uzmeš." Nije li to logika antihrista? Oni, u dubini duše, uvek tako gledaju Božje delo i tako tumače Njegovu reč i plan upravljanja. Njihova narav je rđava, zar ne? Oni izvrću Božje namere, istinu i sve pozitivne stvari. Posmatraju Božji plan upravljanja radi spasenja ljudskog roda kao puku transakciju, a dužnost koju Stvoritelj zahteva da ljudski rod izvrši smatraju neskrivenom eksproprijacijom, agresijom, prevarom i transakcijom. Nije li to rđava narav antihrista? Antihristi smatraju da se blagoslovi stiču i da se u carstvo nebesko ulazi putem transakcije i da je to pravedno, razumno i potpuno opravdano. Zar to nije rđava logika? Zar to nije sotonska logika? Antihristi u dubini duše uvek imaju takve poglede i stavove, što dokazuje da je njihova narav isuviše rđava.

Da li ste, iz nekoliko stavki sadržaja o kojima smo upravo u zajedništvu razgovarali, uspeli da vidite rđavu narav antihrista? (Jesmo.) Prva stavka bila je kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti, zar ne? Kako se, dakle, antihristi odnose prema svojoj

dužnosti? (Antihristi svoju dužnost smatraju transakcijom koju obavljaju u zamenu za svoje odredište i svoje interese. Ma koliko Bog radio na ljudima, ma koliko im reči izgovorio i ma koliko im istina izrazio, oni sve to zanemare i nastave da obavljaju svoju dužnost sa namerom da zaključe transakciju sa Bogom.) Antihristi svoju dužnost smatraju transakcijom. Obavljaju je sa namerom da zaključe transakciju i steknu blagoslove. Misle da treba da veruju u Boga radi sticanja blagoslova i da je i prikladno da kroz vršenje svoje dužnosti steknu blagoslove. Oni izvrću pozitivnu stvar kao što je obavljanje dužnosti i omalovažavaju vrednost i značaj, pa čak i opravdanost, obavljanja dužnosti stvorenog bića; dužnost koju stvorena bića prirodno treba da obavljaju pretvaraju u transakciju. To je rđavost antihrista; to je prva stavka. Druga stavka je da antihristi ne veruju u postojanje pozitivnih stvari i istine i da ne veruju i ne priznaju da su Božje reči istina. Zar to nije rđavo? (Jeste, rđavo je.) Šta je rđavo u tome? Božje reči su stvarnost svih pozitivnih stvari, a antihristi ipak nisu u stanju da to vide i priznaju. Božje reči smatraju sloganima, nekom vrstom teorije i izvrću činjenicu da su Božje reči istina. Koji je tu najveći i glavni problem? Bog želi te reči da koristi da bi spasao čovečanstvo, a čovek mora Božje reči da prihvati da bi bio pročišćen i postigao spasenje – to je činjenica i istina. Antihristi ne priznaju i ne prihvataju to Božje obećanje dato ljudskom rodu. Kažu: „Da budem spasen? Da budem pročišćen? Kakva je vajda od toga? Od toga nema nikakve koristi! Ako budem pročišćen, da li ću zaista moći da budem spasen i da uđem u carstvo nebesko? Ne verujem!” Ne obaziru se na to pitanje i ono ih ne zanima. Koje su neizgovorene posledice toga? To da oni ne veruju da su Božje reči istina; smatraju ih samo izrekama i doktrinama. Ne veruju i ne priznaju da Božje reči mogu ljude da pročiste i da ih spasu. To može da se uporedi sa slučajem kada je Bog, svojevremeno, Jova opisao kao nekog ko se boji Boga i kloni se zla i kao savršenog čoveka. Jesu li te reči koje je Bog izgovorio istina? (Jesu.) A zašto bi Bog rekao tako nešto? Koji je osnov za to? Bog posmatra ljudsko ponašanje, ispituje ljudska srca i vidi ljudsku suštinu, pa je na osnovu toga rekao da se Jov boji Boga i kloni zla i da je savršen čovek. Bog nije tek dan-dva posmatrao Jova, a i Jov nije tek dan-dva ispoljavao strah od Boga i klonio se zla, a ta ispoljavanja se sigurno nisu odnosila samo na jedno-dva pitanja. Kakav je, dakle, stav Sotona zauzeo prema toj činjenici? (Stav skepticizma i sumnje.) Sotona ne samo da je bio skeptičan, već je to poricao. Njegove su reči, jednostavno rečeno, bile: „Ti si Jovu toliko dao, ima krave, ovce i ogromno imanje. Ima razloga da te obožava. Kažeš da je Jov savršen čovek, ali tvoje reči ne piju vodu. Tvoje reči nisu istina, nisu stvarne, netačne su i ja ih poričem.” Zar nije Sotona upravo to hteo da kaže? (Jeste.) Bog je rekao: „Jov se boji Boga i kloni se zla, on je savršen čovek.” A šta je Sotona rekao? (Da li bi Jov obožavao boga da nema razloga za to?) Sotona je rekao: „Nije tačno, on nije savršen čovek! Dobio je koristi i blagoslove od tebe i zato te se boji. Ako mu oduzmeš te koristi i blagoslove, neće te se bojati – nije on savršen čovek.” Tako će Sotona na svaku rečenicu koju Bog izgovori postaviti znak pitanja i precrtati je. Sotona poriče Božje reči i poriče Božja određenja i izjave o svemu. Možemo

li reći da Sotona poriče istinu? (Možemo.) To je činjenica. Kakav je, dakle, odnos antihrista prema Božjim rečima koje razotkrivaju ljudski rod, donose sud o njemu i grde ga, te postavljaju razne konkretne zahteve pred ljudski rod? Da li ih on priznaje i kaže: „Amin"? Da li je u stanju da ih sledi? (Nije.) Može se reći da je prvi odgovor koji antihrist u svom srcu daje na sve Božje reči: „Nije tačno! Je li zaista tako? Kako to da je to što ti kažeš tako kako jeste? To nije tačno – ja u to ne verujem. Zašto je to što si rekao toliko neprijatno? Bog ne bi tako govorio! Da ja govorim, to bi se ovako reklo". Sudeći po takvim stavovima antihrista prema Bogu, je li on u stanju da se povinuje Božjim rečima kao istini? Ni slučajno. Upravo zbog toga je rđav; to je ta druga stavka. Treća stavka je šta antihristi misle o svrsi Božjeg plana upravljanja, a to je da Bog želi da spase čovečanstvo i da mu omogući da se odvoji od Sotoninih iskvarenih naravi i sila mraka te da dostigne spasenje. Zašto se kaže da je njihova narav rđava? Oni veruju da je sve to transakcija, pa čak i da je sve samo igra. Igra između koga? Igra između boga iz predanja i grupe neukih i budalastih ljudi koji žele da uđu u carstvo nebesko i da budu oslobođeni sveta patnje. To je i transakcija u kojoj obe strane učestvuju svojevoljno, pri čemu je jedna strana voljna da daje, a druga da prima. Takva je to igra. Tako oni vide Božji plan upravljanja – zar to nije otkrivanje rđave naravi antihrista? Pošto su antihristi puni ambicija i pošto žele odredište i blagoslove, oni najlepši poduhvat ljudskog roda i Božje delo upravljanja u cilju spasenja čovečanstva izvrću u igru, u transakciju – takva je rđava narav antihrista. Antihristi, pored toga, imaju još jedno ispoljavanje, koje zvuči prilično komično i apsurdno. Zašto je apsurdno? Antihristi ne veruju u delo koje je Bog obavio i ne veruju da je sve što je Bog rekao istina koja može da spase ljudski rod, već neumorno istraju u svojoj spremnosti da izdrže nedaće i plate cenu da bi zaključili i olakšali tu transakciju. Zar to nije smešno? Naravno, to nije rđavost, već glupost antihrista. S jedne strane ne veruju da Bog postoji, ne priznaju da su Njegove reči istina, pa čak i iskrivljuju Njegov plan upravljanja, a sa druge i dalje žele da dobiju lične koristi iz Božjih reči i Njegovog plana upravljanja. Drugim rečima, s jedne strane ne veruju čak ni da sve te činjenice postoje, a kamoli da su verodostojne, a sa druge i dalje krišom žele da ostvare dobit i da prigrabe sve prednosti, žele da budu oportunisti i da steknu stvari koje u ovom svetu ne mogu da dobiju, sve to vreme misleći da su izuzetno pametni. Zar to nije smešno? Sami sebe varaju i izuzetno su glupi.

Upravo smo detaljno analizirali rđavu narav antihrista kroz tri ispoljavanja i zaključili sa još jednim: antihristi su toliko glupi da čovek ne zna da li bi se smejao ili plakao. Koja su to tri ispoljavanja? (Prvo, antihristi vršenje svoje dužnosti smatraju transakcijom; drugo, antihristi ne priznaju reč Božju, ne veruju da je ona pozitivna stvar i ne priznaju da ona može spasti ljude, već Božje reči smatraju teorijama i sloganima; treće, antihristi Božje delo upravljanja – Njegovo delo spasenja čovečanstva – smatraju golom transakcijom i igrom.) A još jedno ispoljavanje? (Apsurdna i ekstremna glupost antihrista.) Zar nije to baš precizno? (Jeste.) Da li biste rekli da ljudi koji poseduju takvu narav imaju pomalo nenormalno mentalno stanje i razum? (Da.) Na koji su način oni

nenormalni? (Antihristi žele da zaključuju transakcije sa Bogom i da od Njega dobiju izglede i odredište, ali ipak ne veruju u Njegov plan upravljanja, kao ni u to da On može da spase ljudski rod. Njihovo razmišljanje je puno protivrečnosti, stvari koje žele su iste one stvari koje poriču. To je suštinski besmisleno, što znači da je njihov razum nenormalan i da sa njihovim mentalnim stanjem nešto nije u redu.) To pokazuje da su lišeni normalne ljudskosti. Oni ne znaju da sami sebi protivreče takvim načinom razmišljanja i računicama. Kako do toga dolazi? (Uvek slede pogrešan put jer nikada ne prihvataju istinu i ne sprovode je u delo.) A da li znaju da je put kojim koračaju pogrešan? Ni slučajno. Kada bi znali da će takvim postupanjem dovesti do toga da pretrpe gubitak, sigurno to ne bi radili. Oni misle da, kada to rade, stiču prednost: „Vidi kako sam pametan. Niko od vas nije u stanju da prozre stvari; svi ste vi budalasti. Kako možete da budete tako naivni? Gde je bog? Ne vidim ga i ne mogu da ga dodirnem i nema nikakve garancije da njegova obećanja mogu da se ostvare! Gledajte kako sam oštrouman – kada iskoračim, ja razmišljam deset koraka unapred, dok vi ne pravite računicu čak ni za jedan jedini korak.” Misle da su mnogo pametni. Zato neki ljudi, pošto su obavljali svoju dužnost dve-tri godine, misle: „Obavljam svoju dužnost već nekoliko godina i još uvek nisam ništa stekao, nisam svedočio nikakvim čudima, niti sam video ikakve neobične pojave. I dalje jedem tri obroka na dan, kao i pre. Ako preskočim obrok, gladan sam. Ako u toku noći izgubim sat-dva sna, u toku dana mi se spava. Nisam razvio nikakve posebne moći! Svi kažu da je bog svemoćan i da možeš da dobiješ velike blagoslove ako obavljaš svoju dužnost. Ja već nekoliko godina obavljam dužnost i ništa nije drugačije. Zar nije i dalje tako? Često sam slab i negativan i često se žalim. Svi kažu da istina može da promeni ljude i da božje reči mogu da ih promene, ali ja se uopšte nisam promenio. U srcu mi i dalje često nedostaju roditelji, nedostaju mi deca, pa čak i evociram uspomene na dane pre nego što sam počeo da verujem u boga. Šta onda bog uopšte radi na ljudima? Šta sam ja dobio? Svi kažu da ljudi, kada veruju u boga i steknu istinu, nešto dobiju, ali da je tako, zar se ne bi razlikovali od drugih? Ja starim i zdravlje mi nije kao što je nekad bilo. Lice mi se mnogo izboralo. Zar ne kažu da ljudi koji veruju u boga, što duže žive, postaju sve mlađi? Zašto sam ja ostario umesto da se podmladim? Božje reči ionako nisu tačne, moram sam za sebe da napravim planove. Vidim da je ovo sve što ima u veri u boga, svaki dan sam zauzet čitanjem božjih reči, odlascima na okupljanja, pevanjem himni i obavljanjem dužnosti. Deluje mi dosadno, a ne osećam se ništa drugačije nego pre.” Ukoliko tako razmišljaju, biće u nevolji, zar ne? Zatim misle: „Sada zaista patim obavljajući svoju dužnost, božja obećanja i njegovi blagoslovi izgledaju vrlo daleko. Pored toga, ima i ljudi koji veruju u boga, a poginu u nesrećama, pa da li se uopšte može reći da bog ljude čuva? Recimo da ne može, da li to znači da su članci svedočenja u kojima ljudi pišu kako je bog učinio čuda da im spase život u najopasnijim trenucima – istiniti ili lažni?” Promišljaju o tome, a u srcu su nesigurni, pa kada se vrate obavljanju svoje dužnosti, osećaju se bezvoljno i lišeno entuzijazma, te prestaju da budu preduzimljivi. Stalno se povlače i počinju stvari da rade malodušno i

površno. Kakve računice oni prave u svojim umovima? „Ako ne budem primio blagoslove, ako uvek bude ovako, onda moram da napravim druge planove. Moram da preispitam svoje planove i da odlučim da li da nastavim sa obavljanjem dužnosti ili ne i kako to ubuduće da radim. Ne smem opet biti ovako budalast. Inače neću u budućnosti dobiti svoje izglede i sudbinu, niti svoj venac, a neću se naživati ni ovozemaljske sreće. Zar neće onda sav taj trud biti jalov i uzaludan? Ako nastavim da ne dobijam ništa, kao sad, onda mi je bolje bilo pre, dok sam radio i stremio ka ovozemaljskom, a navodno verovao u boga. Ako bog nikada ne kaže kada će se delo završiti, kada će nagraditi ljude, kada će se dužnost završiti i kada će se bog otvoreno prikazati ljudskom rodu, ako bog ljudima nikada ne daje precizna objašnjenja, u čemu je onda smisao toga da ovde gubim vreme? Bolje bi mi bilo da se vratim u svet i da nastavim da zarađujem i da uživam u ovozemaljskoj sreći. Bar neću protraćiti život. Što se, pak, tiče sveta koji će doći, ko zna? Sve je to nepoznanica, za sada ću samo dobro živeti ovaj život.” Zar nije u njihovim umovima došlo do promene? Ako na taj način kalkulišu i biraju pogrešan put, mogu li i dalje dobro da vrše svoje dužnosti? (Ne mogu.) Neki kažu: „Antihristi vole status, zar ne? Ako im daš položaj, zar neće ostati u Božjoj kući?” Treba li antihristima u ovom trenutku status? Možda status u ovom trenutku nije najvažnija stvar za njih. Šta im je potrebno? Potrebno im je da im Bog dâ precizno objašnjenje. Ako ne mogu da steknu blagoslove, oni će otići. S jedne strane, ako ne mogu tokom čitavog vršenja svoje dužnosti da budu na važnom položaju, osećaju da su im izgledi neizvesni, mračni i beznadežni. S druge strane, dok vrše dužnost, stvari se nikada ne odvijaju onako kako oni očekuju – ako ne budu lično svedoci Božjeg silaska u Svojoj slavi na dan kada Njegovo veliko delo bude završeno, odnosno ako im Bog jasnim rečima ne bude rekao koje će se godine, kog meseca, dana, sata i minuta otvoreno prikazati ljudskom rodu, kada će Njegovo delo biti završeno i kada će nastupiti velike katastrofe, ako im sve to ne bude kazao jasnim rečima, njihova će srca biti nemirna. Nisu u stanju da vrše svoje dužnosti i da se drže tamo gde im je mesto, niti da budu zadovoljni tom situacijom. Oni žele rezultat, žele da im Bog preciznim rečima dâ izjavu i da im omogući da tačno znaju da li mogu da zadobiju sve stvari koje žele. Ako budu predugo uzalud čekali na tu izjavu, napraviće u svom umu neku drugu računicu. Kakvu računicu? Računicu o tome ko može da ih usreći, ko može da im dâ stvari koje žele, pa ako ne mogu da dobiju stvari u svetu koji će doći, onda moraju sve što žele da dobiju u ovom životu. Ako ovaj svet i ljudski rod mogu da im pruže blagoslove, udobnost, telesna zadovoljstva, ugled i status u ovom životu, ostaviće Boga u bilo kom trenutku, pod ma kakvim okolnostima, i živeće svoj dobar život. To su računice antihrista. U Božjoj kući mogu u svakom trenutku i pod ma kakvim okolnostima da napuste svoju dužnost i da odlože posao iz ruku da bi stremili ka ovozemaljskoj sreći i izgledima. Neki ljudi mogu čak i da izdaju braću i sestre, da izdaju interese Božje kući i da izdaju Boga da bi stekli ovozemaljske koristi i izglede. Stoga, ma koliko izuzetni i ma koliko takmičarski nastrojeni antihristi delovali u vršenju svojih dužnosti, u stanju su da, u svakom trenutku i pod ma kakvim okolnostima, odustanu od

svojih dužnosti, izdaju Boga i napuste Božju kuću. Mogli bi u svakom trenutku, pod ma kakvim okolnostima, da izdaju Božju kuću i da postanu Jude. Ako antihristi obavljaju svoje dužnosti, oni će tu činjenicu neminovno iskoristiti kao sredstvo u pregovorima. Sigurno će pokušati da zadovolje sopstvenu želju za sticanjem blagoslova u kratkom roku – pa će u najmanju ruku najpre pokušati da zadovolje svoju želju za prednostima statusa i da steknu obožavanje drugih, a onda će pokušati da uđu u carstvo nebesko i dobiju nagradu. Njihov rok za obavljanje dužnosti možda će biti tri godine, možda pet, možda čak i deset ili dvadeset godina. To je vreme koje su dodelili Bogu i najduži rok koji sebi daju za obavljanje svoje dužnosti. Kada taj rok istekne i njihova izdržljivost će stići do svoje granice. Iako će možda činiti ustupke sopstvenoj želji za blagoslovima, za divnim odredištem, za vencem i nagradama, pa će izdržavati nedaće i plaćati cenu u Božjoj kući, oni neće s vremenom zaboraviti ni otpustiti svoje izglede i sudbinu, niti svoje lične ambicije i želje, a još manje će se te stvari s vremenom promeniti ili oslabiti. Stoga su antihristi, sudeći prema njihovoj suštini, preispoljni bezvernici i oportunisti koji ne vole pozitivne, već samo negativne stvari, skupina izroda koji žele obmanom da se uvuku u Božju kuću; takvi ljudi su sramotni.

Jedna od glavnih namera i stavova antihrista prema dužnosti jeste da je iskoriste kao priliku da zaključe transakciju sa Bogom i steknu željene koristi. Pored toga, ovako misle: „Kada ljudi napuste porodicu i odreknu se ovozemaljskih izgleda da bi vršili dužnost u božjoj kući, podrazumeva se da bi trebalo nešto da steknu, da nešto dobiju zauzvrat; jedino je to pošteno i razumno. Ako obavljaš dužnost, a ne dobiješ ništa, ili dobiješ samo neke istine, onda to ne vredi truda. Ni promena naravi nije tako opipljiva korist – čak i ako si zadobio spasenje, niko to neće videti!” Ti bezvernici se prave da ne vide zahteve koje Bog postavlja pred ljudski rod. Oni ih ne priznaju, ne veruju u njih i zauzimaju stav poricanja. Sudeći po odnosu antihrista prema vršenju svoje dužnosti i namerama sa kojima to čine, očigledno je da oni nisu ljudi koji streme ka istini, već bezvernici i oportunisti; oni su od Sotone. Jeste li ikada čuli da je Sotona u stanju da odano izvrši dužnost? (Nismo.) Ako Sotona i jeste u stanju da izvrši svoju „dužnost” pred Bogom, onda reč dužnost mora da bude među navodnicima, jer Sotona tu dužnost vrši pasivno i pod prinudom, pošto njime upravlja i koristi ga Bog. Stoga antihristi, zbog svoje suštine antihrista i zato što ne vole istinu i osećaju odbojnost prema njoj, a još više zbog svoje rđave prirode, nisu u stanju da obavljaju svoje dužnost stvorenih bića bezuslovno i bez naknade, niti da, dok obavljaju dužnosti, streme ka istini ili steknu istinu, kao ni da obavljaju dužnosti u skladu sa zahtevima Božjih reči. Zbog te njihove prirode, njihovog odnosa prema vršenju svojih dužnosti i raznih ispoljavanja tokom vršenja dužnosti, odnos antihrista prema dužnostima je nemaran. Oni su u toku obavljanja svojih dužnosti u stanju da u svakom trenutku, pod ma kakvim okolnostima, čine zlo i igraju ulogu prekidanja i ometanja rada Božje kuće. Koje je njihovo glavno i najočiglednije ispoljavanje tokom vršenja dužnosti? To da postupaju samovoljno i svojevoljno, da su sami sebi zakon i da rade stvari bez savetovanja sa drugima. Rade stvari kako im padne na pamet,

ne uzimajući u obzir posledice. Razmišljaju samo kako da napreduju i kako da kontrolišu što veći broj ljudi dok vrše svoje dužnosti. Žele samo da pokažu Bogu da su, vršeći dužnost, istrpeli nedaće i platili cenu, da imaju kapital i da imaju pravo da od Boga traže nagrade i venac, da bi ostvarili svoje ambicije i želje i postigli svoj cilj da prime blagoslove.

Dok vrše svoje dužnosti, antihristi neprekidno prave računice za sopstvene izglede i sudbinu: koliko već godina vrše svoje dužnosti, koliko su nedaća istrpeli, šta su sve napustili zbog Boga, koliku su cenu platili, koliko su energije potrošili, koliko su se godina mladosti odrekli i da li sada imaju pravo da prime nagrade i venac; da li su tokom tih nekoliko godina vršenja dužnosti skupili dovoljno kapitala, da li su u Božjim očima pred Njim povlašćeni i da li su oni, u Božjim očima, ljudi koji mogu da prime nagrade i venac. Oni, vršeći svoje dužnosti, neprekidno tako vagaju, kalkulišu i planiraju, istovremeno motreći na reči i izraze drugih i motreći na procene i izjave braće i sestara o njima. Naravno, najveća im je briga da li Višnji zna da oni postoje i da vrše svoje dužnosti. Još više se brinu za to kako ih Višnji vidi, kako govori o njima i kako ih ceni, da li razume njihove „mukotrpne namere" dok trpe nedaće i plaćaju cenu, da li Višnji jasno zna kakvu su patnju i nevolje istrpeli u godinama u kojima su sledili Boga i kakav sud Bog na nebesima donosi o svemu što rade. Dok se bave svojim dužnostima, njihovi umovi neprekidno kalkulišu i oni pokušavaju da dobiju informacije iz mnogih izvora i da odmere da li mogu da izbegnu katastrofe, da zadobiju Božje odobravanje i da prime taj nepoznati venac i blagoslove. To su stvari koje oni često računaju u dubini srca, najosnovnije i glavne stvari koje računaju u svakom trenutku svakog dana. S druge strane, nikada ne pokušaju da duboko razmisle i razmotre da li su oni sami ljudi koji upražnjavaju istinu; koliko istine zaista razumeju; koliko od onoga što razumeju su u stanju i da primene; da li se njihova narav zaista promenila; da li u stvarima koje čine za Boga ima i najmanje iskrenosti, odnosno da li u njima ima prljavštine, transakcija ili zahteva; koliku su iskvarenost razotkrili dok su obavljali svoje dužnosti; da li svaku dužnost i svaki zadatak svakoga dana obavljaju u skladu sa istina-načelima, kao i da li je njihovo obavljanje dužnosti u skladu sa standardima i da li udovoljava Božjim namerama. Nikada te stvari ne razmatraju i ne pokušavaju duboko da razmisle o njima. Samo kalkulišu da li mogu u budućnosti da steknu blagoslove i koje je njihovo odredište. Samo računaju sopstvene interese, dobitke i gubitke, ali nikada ne ulažu energiju i trud u istinu, u promenu naravi, ni u nastojanje da udovolje Božjim namerama. Antihristi nikada ne upražnjavaju razmatranje, spoznaju ni detaljnu analizu sopstvene iskvarene naravi i pogrešnih puteva kojima su krenuli, niti ikada razmišljaju o tome kako da promene svoj pogrešan pogled na stvari. Nikada neće mrzeti to što su prekršili istinu i učinili mnoga zla da bi se oduprli Bogu, nikada neće mrzeti sebe zbog toga što žive po svojoj iskvarenoj naravi i nikada neće osetiti kajanje zbog toga što su išli pogrešnim putevima, kao ni zbog stvari koje rade kojima izazivaju prekidanje i ometanje. Dok obavljaju svoju dužnost, pored toga što se trude da po svaku cenu prikriju sopstvene nedostatke i slabosti i sopstvenu negativnost, pasivnost i iskvarenu narav, oni daju sve od sebe da se pokažu da bi

prednjačili pred drugima i smišljaju sve moguće načine da Bogu i Božjem izabranom narodu pokažu svoje talente, darove i sposobnosti. To koriste da bi se utešili i da bi sami poverovali da imaju kapital i samopouzdanje da dobiju venac i nagrade, te da im nije potrebno da koračaju putem stremljenja ka istini. Razlozi antihrista su, dakle, nelogični. Ma kako se u zajedništvu razgovaralo o istini i ma koliko jasan bio taj razgovor, oni i dalje ne razumeju Božje namere, kao ni to čemu uopšte služi vera u Boga i koji je pravi put kojim ljudi treba da idu. Zbog njihove rđave naravi, njihove rđave prirode i priroda-suštine takvih ljudi, oni u dubini duše nisu u stanju da razaznaju šta je istina i koje su stvari pozitivne, šta je ispravno, a šta pogrešno. Čvrsto se drže svojih ambicija i želja, smatraju ih istinom, jedinim ciljevima u životu i najpravičnijim zadatkom. Oni ne znaju istinu da će čovek, ako mu se narav ne promeni, zauvek biti neprijatelj Boga i ne znaju da se blagoslovi koje Bog čoveku daje i to kako se Bog ophodi prema čoveku ne zasnivaju na kovu, darovima, talentima i kapitalu tog čoveka, već na tome koliko on upražnjava istinu i koliko je istine stekao, kao i na tome da li je čovek koji se boji Boga i kloni se zla. To su istine koje antihristi nikada neće razumeti. Antihristi to nikada neće videti i upravo u tome je njihova najveća glupost. Koji je, od početka do kraja, odnos antihrista prema svojoj dužnosti? Smatraju da je obavljanje dužnosti transakcija, da će onaj ko se u obavljanju svoje dužnosti najviše daje, daje najveći doprinos kući Božjoj ili najveći broj godina istraje u njoj – na kraju imati veće izglede da bude blagoslovljen i ovenčan vencem. To je logika antihrista. Je li ta logika ispravna? (Nije.) Je li lako promeniti takav pogled na stvari? Nije lako promeniti ga. O tome odlučuje priroda-suština antihrista. Antihristi u srcu osećaju odbojnost prema istini, uopšte ne tragaju za njom i idu pogrešnim putem, pa nije lako promeniti ni njihov pogled na transakcije sa Bogom. Antihristi, na kraju krajeva, ne veruju da je Bog istina, oni su bezvernici, ovde su da špekulišu i steknu blagoslove. Ideja da bezvernici mogu da veruju u Boga sama je po sebi neodrživa, to je besmislica, a još je besmislenije kada oni žele da, pateći i plaćajući cenu za Boga, sa Njim zaključe transakciju i steknu blagoslove.

Antihristi veruju u Boga samo da bi zadobili blagoslove i venac. Oni tim putem nisu krenuli zato što ih je neko na to naterao, a kamoli zato što su ih Božje reči na neki način dovele u zabludu. Bog je ljudskom rodu dao obećanja, ali je ljudima, zajedno sa obećanjima, podario i veliki broj istina i pred njih postavio mnogo zahteva, a normalni ljudi bi to trebalo da vide. Šta misle ljudi sa razumom normalne ljudskosti? „Nije lako zadobiti te blagoslove, tako da moram da postupam u skladu sa Božjim zahtevima i da koračam pravim putem; ne smem ići Pavlovim putem. Ako čovek ide Pavlovim putem, gotov je. Samo kada čovek veruje, prihvata i pokorava se Božjim rečima, ticaće ga se sva obećanja, blagoslovi, izgledi i sudbina o kojima je Bog govorio. Ako on ne veruje, ne prihvata i ne pokorava se tim Božjim rečima, onda sva ta obećanja i svi ti blagoslovi o kojima je Bog govorio neće sa njim imati nikakve veze.” Ljudi sa razumom normalne ljudskosti tako će razmišljati. Ali zašto antihristi ne razmišljaju tako? Antihristi su Sotone, oni su đavoli i nemaju razum normalne ljudskosti – to je prvi razlog. Drugo, antihristi

osećaju odbojnost prema istini, ne veruju u svaku reč izgovorenu Božjim ustima i osećaju odbojnost prema pozitivnim stvarima. Može li čovek koji ne priznaje istinu i oseća odbojnost prema pozitivnim stvarima praktično delovati u skladu sa istinom i sa pozitivnim stvarima? (Ne može.) To bi bilo kao da terate vuka da pase travu kao ovca – on to jednostavno ne može da uradi. Kada nema mesa i on samo što nije krepao od gladi, možda će morati da popase malo trave, ali čim bude ponovo mogao da jede meso, to će svakako biti njegov prvi izbor; o tome odlučuje vučja priroda. Takvu prirodu imaju i antihristi. Njihovi interesi mogu ih navesti da prikažu neka lepa ponašanja, da plate određenu cenu i da pokažu neka dobra ispoljavanja, ali nikada ne mogu da odustanu od svog stremljenja i svoje želje za tim koristima. Tako oni, na primer, dok obavljaju dužnost, streme ka ličnim interesima i razmišljaju o tome kako da vršenje dužnosti pretvore u kapital da bi za sebe stekli blagoslove. Čim se ta nada uruši a njihova odbrana padne, u stanju su da u svakom trenutku, pod ma kakvim okolnostima, odustanu od svoje dužnosti. Kada dođe taj trenutak i kada im ti kažeš koliko je dobro i potpuno prirodno i opravdano vršiti svoju dužnost, hoće li te i dalje slušati? (Neće.) Kada odluče da odustanu i da odu, ljudi će pokušati da ih ubede: „Treba da ostaneš. Dobro je obavljati svoju dužnost, a tako je teško vratiti se u svet. Nećeš dobiti ništa, zlostavljaće te i bićeš iscrpljen, nećeš steći istinu i nećeš imati šansu da budeš spasen.” Ljudi možda misle da je u redu da im daju savete, ali ne samo da oni neće ostati, već će i zaplakati od neprijatnosti. Zašto će zaplakati? (Jer osećaju da im je naneta nepravda.) To je istina. A kako im je naneta nepravda? (Osećaju da im je naneta nepravda jer misle da su pretrpeli mnogo patnje i platili visoku cenu, a nisu dobili ono što su želeli.) Misle da nisu dobili ništa i puni su pritužbi. Bog čini tako veliko delo, a njih to nikada nije dirnulo, niti su ikada zbog toga prolili suzu, ali kada drugi probaju da ih ubede, oni se rasplaču. Ako su osećali da im se nanosi nepravda, zašto to nisu rekli? Zar se ne bi stvari rešile da su to jasno rekli? Zašto plaču? Zašto jednostavno ne govore jasno? Zato što su njihove misli tako neizrecive da je čak i njih same sramota da o njima govore. Na početku su Bogu dali zakletvu od koje su se zatresli nebo i zemlja, a šta je sad? „Kajem se zbog onog što sam uradio; kako sam mogao da budem tako budalast? Da sam znao da će doći do ovoga, ne bih se tako ponašao! U to vreme nisam ništa razumeo. Rekli su da je dobro verovati u boga, pa sam verovao u njega. Čak sam napustio porodicu i posao da bih obavljao dužnost u božjoj kući. Mnogo sam propatio, proganjan sam i hapšen, ali nisam dobio baš ništa za to što sam vršio dužnost tih poslednjih nekoliko godina.” Osećaju da im je naneta nepravda i žalosni su, pa se kaju zbog svega što su uradili. Misle da nije vredelo truda i da su obmanuti i nasamareni. Šta biste vi rekli da treba da se uradi sa takvim ljudima? (Treba ih brzo oterati.) Da li biste i dalje pokušavali da ih ubedite? (Ne.) Ako nastavite da ih ubeđujete, počeće da se valjaju po podu i da prave scenu. Ni slučajno ne smete da probate da ubeđujete takve ljude.

Božja kuća je dobra zemlja hananska. To je parče čiste zemlje. Ljudi dolaze u Božju kuću, primaju sud i orezivanje reči koje dolaze od Boga, i primaju Njegovu opskrbu i

pomoć, vođstvo i blagoslove. Bog lično deluje i čuva ih kao pastir, pa čak i ako moraju da plate neku malu cenu i da istrpe malo patnje, to je vredno truda. Sve što ljudi rade da bi se oslobodili ovog zlog sveta, promenili narav i bili spaseni – isplati se. Ali za antihriste, ako sve to nije zarad sticanja blagoslova i nagrada, ako venca i nagrada nema, to onda ne vredi truda – sve su to budalaste radnje i ispoljavanja nasamarenih ljudi. Ma kako veliku odluku da su doneli i ma kako uzvišenu zakletvu da su prethodno dali, sve to može bez problema da se otpiše i ne računa se. Ako, vršeći dužnost, tako propate i plate cenu, a na kraju ništa ne dobiju, onda misle da im je bolje da što pre pobegnu sa ovog „teškog mesta". Kada se, vršeći dužnost, daju za Boga, trpe nedaće i plaćaju cenu, antihristi smatraju da nemaju izbora i da to moraju da rade, pa te stvari posmatraju kao sredstvo u pregovorima pomoću kojih će steći kapital, koji će zatim zameniti za venac i nagrade. Sâmo to polazište je pogrešno, pa koji je onda krajnji rezultat? Kod nekih ljudi, obavljanje dužnosti polako jenjava i oni nisu u stanju da službuju do kraja. Takvi ljudi istovremeno, zbog svoje priroda-suštine, dok vrše dužnost neprestano krše istina-načela, postupaju bezobzirno i svojevoljno i rade samo stvari koje prekidaju i ometaju. U šta se onda pretvaraju te dužnosti koje oni obavljaju? S Božje tačke gledišta, to nisu dobra, već zla dela, i to mnoštvo zlih dela. Takvi rezultati imaju svoj osnovni uzrok. Može li čovek koji jednostavno ne veruje u istinu ni u Božje reči da postupa u skladu sa Njegovim rečima? Naravno da ne može. On će samo ugrabiti svaku priliku da se razmeće, te da prigrabi vlast, kontroliše druge, kontroliše njihovo ponašanje i misli, pa čak i da kontroliše sve u vezi sa njima za sopstvene potrebe. Stoga neki od tih ljudi koji čine mnoga zla dela bivaju izopšteni, dok su neki, koji su relativno podmukli i dobro se prerušavaju, još uvek u Božjoj kući. Zašto se kaže da su ti ljudi još uvek u Božjoj kući? Ti ljudi nisu učinili nikakvo očigledno zlo, a neki od njih čak znaju i gde im je mesto, lepo se ponašaju i poslušni su, rade sve što se od njih traži, ali kada je reč o njihovoj suštini, nisu u stanju da ispune svoje dužnosti i obaveze najbolje što mogu. Ne daju se Bogu, već samo otaljavaju i ubijaju vreme, verujući da će, ako istraju do kraja, pobediti i nešto dobiti. Kakvi su to ljudi? To su oni oportunisti, oni koji u suštini ne streme ka istini. Neki ljudi su u Božjoj kući učili neko zlo, ali prema upravnim odlukama Božje kuće nisu dogurali dotle da budu uklonjeni ili izbačeni, tako da još uvek vrše svoje dužnosti. Oni, u stvari, u dubini duše znaju da nisu uklonjeni i izbačeni iz Božje kuće ne zbog toga što ona nije dobro obaveštena o njima ili nije upoznata sa pravim stanjem stvari, već iz raznih drugih razloga. Neki među tim ljudima koji nisu proterani su i antihristi. Zašto ovo kažem? Zato što će ti ljudi, sudeći po njihovoj priroda-suštini, iako sada za to nemaju prilike, kada budu stekli status i imali vlast, odmah učiniti mnogo zla. Pored toga, iako ti ljudi nisu uklonjeni iz Božje kuće, kada je reč o vršenju njihovih dužnosti, razlozi protiv obično prevagnu nad razlozima za. Oni često rade loše stvari koje škode interesima Božje kuće. Iako to i sami znaju, nikada ne osećaju kajanje, nikada ne misle da su išta pogrešili i nikada ne misle da nije trebalo tako da postupe. Ni zbog čega se ne kaju, a kakvo stanje se umesto toga javlja u njihovim srcima? „Samo da me božja kuća ne izbaci,

odugovlačiću svoj boravak ovde i otaljavati dok mi ne istekne vreme. Neću stremiti ka istini, a ako od mene zatraže da nešto uradim, učiniću ono što mogu. Ako budem srećan, uradiću malo više, a ako ne budem srećan, uradiću malo manje. Osim toga, moram da ih zaustavim i da proširim malo negativnosti i predstava, da proširim malo reči osude. Kada dođe vreme, čak i ako me uklone i izbace pa ne steknem nikakve blagoslove, upotrebiću neke ljude kao žrtvene jarce i povući još nekog za sobom." Zar to nisu zli ljudi? Oni opažaju koji ljudi nemaju pronicljivosti, koji su često slabi i negativni, koji imaju slabu ljudskost, koji su razuzdani, a koji deluju kao nevernici, pa te ljude vrbuju i iza kulisa šire negativnost na njih. Znaju li oni kakva je priroda takvih postupaka? Oni to odlično znaju. Pa zašto su onda ipak u stanju da tako postupaju? (Njihova priroda se ne može promeniti.) Činjenica da se njihova priroda ne može promeniti očigledna je na površini, ali šta oni, u stvari, misle? (Hoće da stvore situaciju u kojoj sve strane gube, da bi i drugi stradali zajedno sa njima, te da bi se tako osvetili Bogu.) Imaju takav zloban um. Znaju da su im dani odbrojani i da će pre ili kasnije morati da budu uklonjeni. Znaju šta su uradili i znaju koja je priroda toga što su uradili, ali ne samo da se ne odvraćaju od lošeg puta, ne kaju se i ne napuštaju zlo kojeg se drže, već udvostručuju napore i vrbuju još zlih ljudi da sa njima čine zlo. Čak i šire negativnost i prenose predstave, zbog čega još ljudi napušta svoje dužnosti i škodi interesima Božje kuće. Takvi postupci imaju prirodu osvete, a ono što oni time govore je sledeće: „Ne mogu više da verujem i božja kuća će me pre ili kasnije sigurno ukloniti, pa ću nastojati da vam svima otežam, a bogami ću otežati i božjoj kući!" Zadaju prvi udarac još pre nego što Božja kuća donese odluku o njima. Zar nisu to dela zlih ljudi? Ovo veruju: „Nema nade da steknem blagoslove. Ne morate da mi govorite šta sam pre uradio – sve jasno razumem. Ne morate da me izbacujete; sam ću odustati." Smatraju čak da je to znak da sebe poznaju i da su razumni, da je to mudar potez. Onda kažu: „Ako mi ne dozvolite da steknem blagoslove i ja ništa ne steknem, ne samo da se neću pokajati, već ću usporiti i vaš napredak, raširiću negativnost, predstave i zablude vama iza leđa. Ako ja ne mogu da steknem blagoslove, nemojte misliti da će drugi moći!" Zar takvi ljudi nisu zlobni? Neki antihristi šire i ovakve reči: „Ljude poput nas u božjoj kući iskorišćavaju; prevelike smo budale!" Vide da ne mogu da steknu blagoslove, pa se naročito usredsređuju na to da te stvari prošire među ljudima koji su negativni, smeteni i nisu pronicljivi. Zar to nema prirodu ometanja? Kada poveruju da ne mogu da ostanu postojani u Božjoj kući i da neće biti blagoslovljeni, te da će pre ili kasnije biti uklonjeni, put koji biraju nije da napuste zlo koje drže u rukama, da se ispovede i pokaju pred Bogom, da iskreno vrše svoju dužnost i da se iskupe za greške iz prošlosti. Umesto toga udvostručuju napore da rašire negativnost u Božjoj kući, ometaju druge u vršenju dužnosti, škode radu Božje kuće i ometaju ga, pokušavaju što veći broj ljudi da navedu da čine zlo poput njih, postaju negativni, povlače se i napuštaju obavljanje svojih dužnosti, čime postižu svoj osvetnički cilj. Zar ne rade to zli ljudi? Imaju li takvi ljudi još uvek Boga u svojim srcima? (Nemaju.) U njihovim srcima je neki nejasan Bog na nebu, a Boga kojeg ljudi mogu da vide na

zemlji i koji radi među ljudima smatraju ljudskim bićem. Ima i onih koji rade suprotno od toga. Oni su u svom srcu uvek verovali u nekog neodređenog Boga, ali se na kraju pokoravaju ljudima, koje uzdižu poput bogova, pa im se pokoravaju u svemu što rade. Šta to znači verovati u Boga kao da je ljudsko biće? Kada veruju u nejasnog Boga, oni veruju da taj nejasni Bog kojeg nisu u stanju da vide može da im podari blagoslove i da ima dovoljnu moć da ih prenese u sledeće doba i da im dâ nagrade i venac. Ne stignu ni da se okrenu, a već počinju da sumnjaju u praktičnog Boga na zemlji. Ma kako Ga gledali, On im ne izgleda kao Bog, pa im je teško da veruju u Njega. U srcima veruju da je samo Bog na nebu pravi Bog, pa pošto je praktični Bog kojeg vide isuviše beznačajan, isuviše normalan i isuviše praktičan, On po njihovom mišljenju nema ono što je potrebno da bi verovali u Njega, pa Ga posmatraju kao ljudsko biće. Kada Boga posmatraju kao ljudsko biće, nastaju njihove teškoće: „Pored toga što ljudima daje istinu i nekakva obećanja, šta još može taj čovek? Kako god da ga gledam, ne liči na boga i ne može ljudima da donese ni prednosti ni koristi. On je obično ljudsko biće; šta može taj čovek? Ako ljudi veruju u boga, oni imaju nešto nade, nešto duhovnog oslonca. Ali ako veruju u ljudsko biće, kakve prednosti i koristi to ljudsko biće može da im dâ? Mogu li ljudske nade i oslonac da se ostvare u njemu? Zar će se sve izjaloviti? Ako je ljudsko biće, nema potrebe da ga se plašim. Reći ću ono što treba da kažem i radiću ono što treba da radim pred njegovim očima.” Tako se zli ljudi odnose prema Bogu. Ako Ga nisu videli, zamišljaju da je Bog tako uzvišen, tako svet, tako nepovrediv, ali kada vide Boga na zemlji, njihova uobrazilja i njihove predstave postanu neodrživi. Šta će uraditi kada se to desi? Odnosiće se prema Bogu kao prema ljudskom biću. I tada će nestati i ono malo poštovanja prema Bogu što su imali u srcu, da i ne pričamo o njihovom strahu i bojazni od Njega. Bez tih stvari, zli ljudi se osmele, a njihova linija odbrane i oprez u njihovom srcu nestanu, pa se usuđuju svašta da urade. Čak i ako takvi ljudi veruju do samog kraja, ipak će biti ljudi koji se opiru Bogu.

Antihristima je lako da veruju u Boga na nebu, ali im je zaista teško da veruju u Boga na zemlji. Pavle je bio živi primer toga. Koji je bio krajnji rezultat njegove vere u Hristosa? U šta se na kraju pretvorio cilj kojem je stremio u svojoj veri u Hristosa? Poželeo je da postane hristos i da zameni Hristosa. Odrekao se Boga na zemlji i hteo da dobije venac i blagoslove od Boga na nebu. Ti antihristi su potpuno isti kao Pavle. Boga na zemlji smatraju ljudskim bićem, a nejasnog Boga na nebu koji se ne vidi smatraju, u svojim srcima, najvećim Bogom, kojeg mogu da varaju, da se igraju sa njim kako im se prohte, da ga tumače kako god im se svidi, da ga uređuju prema svojim predstavama i da mu se opiru kako im padne na pamet. To je razlika u načinu na koji se bezvernici i antihristi ophode prema Bogu na nebu i prema Bogu na zemlji. Upravo stoga što se prema Bogu na zemlji odnose na taj način, oni u odnosu prema svojim dužnostima prikazuju razna ispoljavanja. Među tim ispoljavanjima su sve veća nezainteresovanost i sve manja spremnost da obavljaju svoje dužnosti kada vide Boga na zemlji. To dovodi do toga da oni izgube interesovanje za veru u Boga i da stvore neke negativne misli i negativna

ispoljavanja. Stoga su antihristi na kraju svi nesposobni da ostanu postojani; čak i ako ih crkva ne ukloni, sami će dobrovoljno otići. Znate li neke takve primere? (Da, ja sam već upoznao jednog antihrista. Bio je naročito samovoljan. Nije stremio ka istini niti je upražnjavao istinu, a svoju dužnost je obavljao površno i nesavesno. Osim toga, nije se baš mnogo trudio da nauči svoj posao i bio je naročito lenj, a i prenemagao se. Svaki dan se bavio samo hranom i odećom i bludničio je. Kada je proteran, nije pokazao ni najmanju nameru da se pokaje, već je osetio neku vrstu olakšanja.) Takvi ljudi nisu zahvalni za priliku da izvrše neku dužnost, a još manje svoju dužnost poštuju i cene, površni su i traće vreme. Je li iko sa njim porazgovarao u zajedništvu i rekao mu da se tako ne vrši dužnost? (Jeste. I ja sam razgovarao sa njim, ali nije slušao, stav mu je bio sasvim površan.) Neka mi još neko dâ primer. (Bio je jedan režiser koji je uvek površno obavljao svoju dužnost; materijali koje je snimao uglavnom su bili neprikladni, a i prekidao je i ometao. Kada je prebačen u grupu B, prestao je da obavlja svoju dužnost. Po ceo dan se zanimao odlaskom na posao i zarađivanjem novca, družio se s nevernicima i na kraju je bio uklonjen. U stvari, čak i da ga crkva nije uklonila, sam bi se dobrovoljno povukao. Nije stremio ka istini i na kraju nije mogao da ostane postojan.) Narav-suština tih antihrista je ista, osećaju odbojnost prema istini i prema pozitivnim stvarima, draga im je nepravda i imaju izrazito jake ambicije i želje. Prema svojoj dužnosti odnose se kao prema igri i površno, a njihov način ponašanja je naročito neprimeren i neobuzdan. Priroda im je rđava i zlobna. Dolaze u Božju kuću i obavljaju dužnost samo da bi zadobili blagoslove, a da toga nema, ne bi ni verovali u Boga! Nema suštinske razlike između tih ljudi i nevernika, to su preispoljni bezvernici i nevernici; to je njihova suština. Ako im ne dozvoliš da budu poput nevernika i nateraš ih da vrše dužnost u blizini vernika u Boga, za njih će takav život biti veoma bolan i svaki dan će im izgledati kao pravo mučenje. Smatraju da je nezanimljivo obavljati svoju dužnost sa braćom i sestrama u Božjoj kući, lepo se ponašati i znati gde ti je mesto, te da takav život nije slobodan i nesputan kao druženje sa nevernicima u svetu – smatraju da je taj način života zanimljiv. Stoga dolaze u Božju kuću i obavljaju svoju dužnost isključivo iz nužde, sa namerom da zadobiju blagoslove i radi toga da udovolje ličnim ambicijama i željama. Sudeći po njihovoj priroda-suštini, oni suštinski ne vole istinu ni pozitivne stvari, a još manje veruju u stvari koje Bog može da postigne. To su preispoljni bezvernici i preispoljni oportunisti. Nisu došli da obavljaju svoje dužnosti, već da čine zlo, da ometaju i da zaključuju transakcije. Dakle, sudeći po svim ovim ispoljavanjima antihrista zajedno, kada su ti ljudi u Božjoj kući, jesu li korisni ili štetni njenom radu? (Štetni.) Jesi li ikada video čoveka sa suštinom antihrista, koji je donekle nadaren i sposoban i zna gde mu je mesto, kako obavlja dužnost u Božjoj kući, a da pritom ne izaziva nevolje ili ometanje? Recimo da kažeš antihristu: „Nije sigurno da će čovek poput tebe, koji je u prošlosti činio zlo, u budućnosti imati ikakve izglede i sudbinu. Pošto si donekle nadaren, ti samo predano radi i pružaj usluge u Božjoj kući!” Hoće li on biti spreman da pruža usluge bez obzira na to da li će biti blagoslovljen ili će pretrpeti nesreću? Ni slučajno. Ljudi koji to

mogu su oni čija je ljudskost relativno dobra, ali da li antihristi poseduju takvu ljudskost? (Ne poseduju.) Njihova narav je zlobna. Misle: „Ako mi ti ne daješ nikakve koristi ni obećanja i ni na šta se ne obavezuješ, kako onda da predano radim za tebe? Da ti ne padne na pamet, nema šanse!" To je zlobna narav. To je sveobuhvatna manifestacija antihristovog odnosa prema dužnosti, Bogu i Božjim zahtevima. Mislite li da postoje antihristi koji kažu: „Bog me je podigao i dao mi ovaj dar, zato ću se ja dati Bogu"? (Ne postoje.) A šta bi oni rekli? „Hoćeš da me iskoristiš? Tebi je stalo samo do mojih darova i talenata. Ako hoćeš da izvučeš korist iz mene, moraš i ti meni da daš neke pogodnosti. Ako hoćeš samo da me iskorišćavaš, to se neće desiti!" Oni ne veruju da ih je Bog podigao, niti veruju da je to Bogom dana prilika koju treba da cene, već smatraju da ih iskorišćavaju. To antihristi smatraju. Neki ljudi su možda privremeno neupućeni, izazivaju prekidanje i ometanje i rade neke loše stvari, pa se zatim izoluju da bi razmišljali o sebi. Oni koji streme ka istini neko vreme razmišljaju, a onda kažu: „Moram da se ispovedim i pokajem pred Bogom, ne smem više tako da se ponašam ubuduće. Moram da naučim da se pokorim, da sarađujem sa drugima, da tragam za istinom i da postupam u skladu sa Božjom rečju, ne smem više činiti zlo." Nakon toga, crkva uredi da oni mogu da nastave da obavljaju svoju dužnost, a oni u suzama zahvaljuju Bogu i iz dna duše su Mu zahvalni za priliku koju im je pružio. Osećaju se počastvovano što ponovo imaju priliku da vrše svoju dužnost. Osećaju da treba da je cene i da ne treba ponovo da je ispuste iz ruku, pa svoju dužnost obavljaju bolje nego pre. Imaju neko znanje o sebi i doživeli su neke promene. Iako možda i dalje iz neupućenosti rade neke stvari i još uvek im se dešava da postanu negativni i slabi i povremeno dignu ruke od posla, sudeći po njihovom opštem načinu razmišljanja i stavu, već su se preobrazili. Mrze svoje prethodne postupke i imaju nešto znanja o tom pitanju. U stanju su da prihvate istinu i donekle su pokorni. Što je još važnije, kada im Božja kuća ponudi da se vrate da obavljaju svoju dužnost, oni to ne odbijaju, ne nalaze izgovore, ne opiru se, a svakako ne izgovaraju neprijatne stvari. Naprotiv, osećaju se počastvovano što ih Bog nije napustio i misle da treba da cene to što i dalje imaju priliku da obavljaju svoju dužnost u Božjoj kući. Njihov stav se već uveliko promenio. Takvi su ljudi koji mogu biti spaseni.

Koja je razlika između antihrista i ljudi koji mogu biti spaseni? Kada antihristi obavljaju svoju dužnost, žele da vode glavnu reč, streme za moći i koristima i radiće ono što im padne na pamet. Ako ne steknu moć i koristi, ne žele da obavljaju svoju dužnost. Pošto su prekidali i ometali rad crkve pa su smenjeni, izolovani ili uklonjeni iz Božje kuće, jesu li u stanju da se iskreno pokaju? Šta tada kažu? „Hoćeš da se pokajem da bi mogao da me iskorišćavaš? Dovučeš me kad sam ti koristan, a izbaciš me kad ti više ne trebam." Kakva je to uvrnuta logika? Šta znači izbaciti nekoga? Da nisu učinili zlo, da li bi se Božja kuća obračunala sa njima? Da li bi se Božja kuća iz čista mira obračunala sa njima da su obavljali svoju dužnost u skladu sa načelima? Ti ljudi su prouzrokovali gubitke u radu crkve jer su izazivali prekidanje i ometanje i činili zlo. Božja kuća se obračunala sa njima, a oni ne samo da odbijaju da to prihvate, da razmisle o tome i da

sebe spoznaju, već su još i kivni. Osećaju da više nisu omiljeni i da više nemaju moć, pa smatraju da ih zlostavljaju i maltretiraju. Kada ponovo dobiju priliku da obavljaju svoju dužnost, ne samo da u srcu ne osećaju zahvalnost i ne cene tu priliku, već čak ističu i neistinite protivoptužbe, tvrdeći da ih Božja kuća iskorišćava. Ne prihvataju od Boga stav sa kojim se Božja kuća ophodila prema njima. Veruju, naprotiv, da su ih to ljudi zlostavljali, izbacili i maltretirali. Srca su im puna pritužbi i ne žele da nastave da obavljaju svoju dužnost. Njihovo opravdanje za to što ne žele da nastave da obavljaju svoju dužnost je da ne žele da ih iskorišćavaju, a smatraju da Božja kuća iskorišćava svakog ko obavlja svoju dužnost. To je takva besmislica i zabluda! Ima li u tome i jedna reč koja odgovara istini, ljudskosti ili razumnosti? (Nema.) Dakle, antihristi ne prihvataju istinu, srca su im puna plahovitosti, zlobe, žalbi i transakcija, a još više, srca su im puna ličnih želja. To su stvari kojima su ispunjena njihova srca. Ne mogu da prihvate od Boga da se Božja kuća na bilo koji način obračuna sa njima, kao ni ma koje okruženje koje Bog za njih postavlja. U stanju su da tim stvarima pristupe isključivo plahovito, u skladu sa devizom „oko za oko, zub za zub”. Svemu tome pristupaju koristeći Sotonine metode i Sotoninu logiku. Tako na kraju ipak ne steknu istinu i mogu samo da budu isključeni. Različiti ljudi različito reaguju kada ih smene i prilagode njihove dužnosti, pa čak i kada ih izoluju i uklone. Ljudi koji iskreno vole istinu gnušaju se sopstvenih dela. Antihristi koji ne vole istinu ne samo da u srcu ne prihvataju te stvari od Boga, već su i puni mržnje. Koje su posledice toga? To u njima dovodi do žalbi, kleveta, donošenja suda i osuđivanja. To ih navodi da odbace Boga i da bogohule. To je izvor njihovog ishoda, o kojem odlučuje njihova priroda-suština. Antihristi su nesposobni da razumeju istinu, da prihvate stvari od Boga i da se pokore svemu što je Bog uredio, tako da je njihov ishod odlučen. Božja kuća ih uklanja u ovom životu; nema potrebe da spominjemo šta će im se desiti u svetu koji dolazi. Možete li da proniknete u te stvari? Ako otkrijete takve ljude oko sebe, možete li ove Moje reči da uporedite sa njima? Koja su najočiglednija ispoljavanja antihrista? Ne veruju u istinu, ne prihvataju je, ne pokoravaju se Božjim orkestracijama i uređenjima, nisu u stanju ništa da prihvate od Boga, ne priznaju svoje greške i ne kaju se ma kakvo nedelo izvršili. To određuje da su ovi ljudi od Sotone i da su meta uništenja.

Svi treba sebe da uporedite sa raznim otkrivenjima, ispoljavanjima i postupcima antihrista koje sam razotkrio; dok budete obavljali svoje dužnosti, bez sumnje ćete prikazati neka od tih ispoljavanja i neka od tih otkrivenja i postupaka, ali po čemu se vi razlikujete od antihrista? Jeste li u stanju da prihvatite od Boga stvari koje vas zadese? (Jesmo.) Biti u stanju da prihvatiš od Boga ono što te zadesi najređa je stvar. Jeste li u stanju da se promenite kada krenete pogrešnim putem, učinite nešto loše, uradite stvari iz neupućenosti ili počinite prestupe? Jeste li u stanju da se pokajete? (Jesmo.) Biti u stanju da se pokaješ i da se promeniš najdragocenija je i najređa stvar. Ali antihristima upravo to nedostaje. Samo ljudi koje će Bog spasti to imaju. Koje je stvari najvažnije posedovati? Prvo, veru da je Bog istina; to je najosnovnija stvar. Možete li to da verujete?

(Možemo.) Antihristi ne poseduju tu najosnovniju stvar. Drugo, prihvatanje da je Božja reč istina; i za to se može reći da je najosnovnija stvar. Treće je pokornost Božjim orkestracijama i uređenjima. To je antihristima potpuno nedostižno, ali tu već i za vas postaje teško. Četvrto je prihvatanje svega od Boga, bez rasprave, samoopravdavanja, žalbi i iznalaženja razloga. To je antihristima potpuno nemoguće. Peto je kajanje nakon što se pobuniš ili počiniš prestupe. Za vas će samo biti teško da to postignete. To se dešava kada ljudi, pošto su počinili prestupe, pa su jedno vreme razmišljali i tragali, bili tužni, negativni i slabi, postepeno steknu spoznaju o sopstvenoj iskvarenoj naravi. Naravno, za to je potrebno vreme. To može biti godinu ili dve, a može i duže. Čovek je u stanju da se iskreno pokaje tek kada u potpunosti razume svoju iskvarenu narav i preda se iz srca. Iako to nije lako, ispoljavanja kajanja se na kraju ipak vide u onima koji tragaju za istinom i koji mogu dostići Božje spasenje. Ali antihristi to ne poseduju. Razmisli o tome, koji antihrist ne iskopa prošlost i posle tri ili pet godina, pa čak i 10 ili 20 godina, otkako je učinio nešto loše? Ma koliko vremena prošlo, kada ga ponovo sretneš, on će i dalje pričati samo o tim svojim svađama. I dalje ne priznaje i ne prihvata svoja zlodela, niti pokazuje i najmanju trunku kajanja. To je razlika između antihrista i običnih iskvarenih ljudi. Zašto antihristi nisu u stanju da iskažu kajanje? Koji je osnovni razlog tome? Ne veruju da je Bog istina, što dovodi do toga da nisu u stanju da prihvate istinu. To je beznadežno i određeno je samom antihristovom suštinom. Kada Me čujete kako detaljno analiziram razna ispoljavanja antihrista, mislite: „Gotov sam. I ja imam narav antihrista – zar nisam i ja antihrist?" Zar to ne znači da ste lišeni sposobnosti da razaznate? Istina je da imaš narav antihrista, ali ono u čemu se od njega razlikuješ je to što još uvek poseduješ i pozitivne stvari. U stanju si da prihvatiš istinu, da se ispovediš, pokaješ i promeniš, a te pozitivne stvari ti pomažu da se oslobodiš naravi antihrista, tvojoj iskvarenoj naravi omogućavaju da bude pročišćena, a tebi da postigneš spasenje. Zar to ne znači da za tebe ima nade? Još uvek ima nade za tebe!

Svima vam teško ide pisanje tekstova na temu iskustvenog svedočenja i niste u stanju da ih sročite. Neki ljudi posle mnogih godina iskustava napišu samo jedan tekst svedočenja. Neki ga napišu tek pošto su verovali 10 ili 20 godina, pa sažmu u jedan tekst srž svih tih godina iskustava. Neki veruju u Boga već 30 godina, a još uvek nemaju pravo iskustveno saznanje. Suština je u tome da ne razumeju istinu. Šta, dakle, Ja treba da radim kada se suočim sa tom aktuelnom situacijom da vi ne razumete istinu? Moram više da govorim sa vama, strpljivo i iskreno, da više pričam i da govorim opširno, a vi morate da imate malo strpljenja i da više slušate Moje besede. Slušajte pažljivo, naučite da razaznajete i težite da razumete suštinu svakog aspekta istine. Kao što sam upravo rekao, ako razumeš koja su ispoljavanja onih koji poseduju narav antihrista, koja su ispoljavanja onih ljudi koji imaju suštinu antihrista i koja je razlika između te dve vrste ljudi, onda ćeš imati put kojim treba da ideš, a istovremeno ćeš umeti i da razaznaješ. Bićeš u stanju da razaznaš sopstvenu iskvarenu narav i suštinu antihrista. Ako sretneš antihrista, bićeš u stanju da ga brzo razaznaš i razotkriješ, da brzo zaustaviš i ograničiš

njegove nagle i samovoljne radnje i postupke, te da izbegneš ili umanjiš gubitke koje njegova zla dela prouzrokuju radu crkve. U protivnom, ako imate lošu sposobnost razumevanja i niste u stanju da razaznajete, ako niste vrlo pedantni kada je reč o istini i uvek razumete samo doktrine, a niste u stanju da proniknete u čovekovu suštinu, to će dovesti ne samo do toga da ćete biti nesposobni da razaznate antihriste oko sebe, već i do toga da ih sledite kao da su dobre starešine. Pažljivo razmislite, pažljivo razmotrite da li stvari koje antihristi rade donose Božjoj kući više koristi ili štete? Po pažljivom razmatranju, vidite da antihristi, iako izgledaju kao da, radeći u Božjoj kući, čine i neke dobre stvari, u stvari donose više štete nego koristi. Dobici nisu vredni gubitaka. U stvari, njihova dobra dela donose još veće skrivene opasnosti i crkvenom radu pričinjavaju više štete nego koristi. Ti ljudi u Božjoj kući igraju ulogu Sotoninih slugu.

25. april 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (8. deo)

II. Interesi antihrista

D. Njihovi izgledi i sudbina

Hajde da prvo rezimiramo ono o čemu smo u zajedništvu razgovarali na prošlom okupljanju. (Prošli put je Bog besedio o drugoj stavki kako se antihristi odnose prema svojim izgledima i sudbini – kako se antihristi odnose prema svojoj dužnosti. Antihristi prema svojoj dužnosti imaju tri vrste stava. Kao prvo, Bog opskrbljuje i predvodi ljudski rod, pa je izvršavanje čovekove dužnosti kao stvorenog bića pred Bogom savršeno prikladna, prirodna i opravdana, kao i najpravičnija i najlepša stvar među ljudskim rodom, ali je antihristi posmatraju kao svojevrsnu transakciju i svoju dužnost žele da izvršavaju u zamenu za dobre izglede i dobro odredište. Kao drugo, kad Bog dela, On izražava mnoge istine; Božju reč antihristi ne samo da ne posmatraju kao istinu, kao nešto što ljudski rod treba da poseduje, čemu treba da stremi, što treba da prihvati i da u to uđe kako bi bio spasen, već, naprotiv, stremljenje ka izgledima, odredištu, ugledu i statusu posmatraju kao istinu i kao stvari kojih treba da se pridržavaju i da ih zadobiju. Kao treće, Bog dela kako bi upravljao ljudskim rodom i spasao ga, ali je sa tačke gledišta antihrista to samo transakcija i igra; oni smatraju da jedino napornim radom i transakcijama ljudi mogu da dobiju blagoslove carstva nebeskog. Sudeći prema stavu antihrista u odnosu na istinu Božju koja ljudima nalaže da izvršavaju svoju dužnost, njihova narav je rđava.) Ima li još neko nešto da doda? (Antihristi izvršavanje svoje dužnosti smatraju jedinim načinom da streme ka blagoslovima. Čim nestane njihova želja da dobiju blagoslove, oni trenutno mogu da napuste svoju dužnost ili čak da napuste Boga. To je stav antihrista kad njihova želja za dobijanjem blagoslova nestane.) (Antihristi se iskreno ne kaju. Kad budu otpušteni ili izbačeni jer su izazvali prekide i ometanja ili su počinili zla dela, pa im Božja kuća pruži još jednu priliku da izvršavaju svoju dužnost, oni na tome nisu zahvalni. Umesto toga se žale i osuđuju, uz reči: „Tražite da se vratim kad sam vam potreban, a kad vam ne trebam samo me šutnete.” Ovo pokazuje da se antihristi neće nikada pokajati.) Ukratko, suštine koje antihristi ispoljavaju u svom odnosu prema dužnostima i u svom odnosu prema Božjoj reči u osnovi su iste; u svom odnosu prema ovim različitim stvarima, oni naprosto ispoljavaju iste naravi i iste suštine. U suštini, prošli put smo u zajedništvu razgovarali o svim suštinama koje antihristi ispoljavaju u svom odnosu prema dužnosti. Prva stavka: ne veruju i odbijaju da priznaju da je Božja reč istina; druga stavka: čak i ako sa njima u zajedništvu razgovaraš o Božjoj reči i mogu da shvate istinu, oni je ne prihvataju; treća stavka: odbijaju da se pokore Božjoj suverenosti i uređenjima;

četvrta stavka: nikada se istinski ne pokaju. Nisu li ovo suštine njihovih ispoljavanja? (Jesu.) Da li ste rezimirali ove četiri stavke? (Ne.) Najveći deo onoga o čemu ste govorili bila su neka od ispoljavanja o kojima smo prošli put razgovarali u zajedništvu, ali još uvek niste prozreli koje se suštine nalaze u osnovi ovih ispoljavanja. Suštine koje antihristi ispoljavaju pred istinom i pred Bogom uvek su odbijanje da priznaju, prihvate, pokore se ili se pokaju. Budući da je ovo način na koji se antihristi odnose prema Božjoj reči i svojoj dužnosti, kako se oni odnose prema orezivanju? Koja ispoljavanja još postoje koja ljudima omogućavaju da uvide da antihristi poseduju prethodno navedene suštine i potvrđuju da su oni antihristi, neprijatelji Božji i neprijatelji istine? Ovo je treća stavka o kojoj ćemo danas razgovarati u zajedništvu: kako se antihristi odnose prema orezivanju. Ova stavka je treća podtema odnosa antihrista prema sopstvenim izgledima i sudbini. Vidite, razgovor u zajedništvu o svakoj istini nalaže konkretan razgovor u zajedništvu i konkretno traganje i razmišljanje. Da govorim samo u širem smislu, ti ne bi mogao na konkretniji način da shvatiš stvarnosti svake istine. Dobro, onda se više nećemo baviti rezimiranjem sadržaja o kome smo u zajedništvu razgovarali prošli put. Ovoga puta ćemo zvanično razgovarati o trećoj stavki.

3. Kako se antihristi odnose prema orezivanju

Orezivanje je nešto što bi mogao da iskusi svako ko veruje u Boga. Posebno tokom izvršavanja dužnosti, kako se njihovo iskustvo orezivanja uvećava, većina ljudi postaje sve više svesna značenja orezivanja. Oni osećaju da od orezivanja ima toliko koristi i sve više su u stanju da se prema orezivanju ispravno odnose. Naravno, dokle god mogu da obavljaju dužnost i bez obzira na dužnost koju izvršavaju, svaka osoba će imati priliku da bude orezana. Normalni ljudi mogu ispravno da se odnose prema orezivanju. S jedne strane, sa bogopokornim srcem mogu da prihvate da budu orezani, a s druge, mogu i da razmišljaju o problemima koje imaju i da ih spoznaju. Ovo su uobičajeni stav i perspektiva u načinu na koji se ljudi koji streme ka istini odnose prema orezivanju. Dakle, da li se i antihristi na ovaj način odnose prema orezivanju? Nikako. Stavovi antihrista i ljudi koji streme ka istini sasvim se sigurno razlikuju kad je reč o njihovom odnosu prema orezivanju. Kad je reč o pitanju orezivanja, antihristi to nisu u stanju da prihvate. Postoje i razlozi zbog kojih to nisu u stanju da prihvate. Glavni je u tome da, kad ih orezuju, antihristi osećaju da su izgubili obraz, da su izgubili svoj ugled, status i dostojanstvo i da više nisu u stanju da pred drugima glavu drže uzdignuto. Takve stvari deluju u njihovom srcu, pa im je teško da prihvate orezivanje, uz osećanje da svako ko ih orezuje ima nešto protiv njih i da im je neprijatelj. Takav je mentalitet antihrista kada se orezuju. U to možete biti sigurni. Kroz orezivanje se zapravo najviše otkriva da li neko može da prihvati istinu i da li neko može istinski da se pokori. Činjenica da se u toj meri opiru orezivanju dovoljno pokazuje da antihristi imaju odbojnost prema istini i da je nipošto ne prihvataju. U tome je, dakle, srž problema. Njihov ponos nije srž problema, već je suština problema u neprihvatanju istine. Kad se orezuju, antihristi zahtevaju da se to učini uz lep ton i stav.

Ako je ton onoga ko to čini ozbiljan i njegov stav oštar, antihrist će se opirati, biće prkosan i pobesneće od stida. Neće se obazirati na to da li je ono što se u njemu razotkriva ispravno ili predstavlja činjenicu, neće razmišljati o tome u čemu je pogrešio niti o tome treba li da prihvati istinu. Razmišljaće jedino o tome jesu li njegova sujeta i ponos pretrpeli udarac. Antihristi uopšte ne mogu da priznaju da je orezivanje ljudima od pomoći, da dolazi s ljubavlju, da je spasonosno i da je ljudima od koristi. Čak ni to ne mogu da uvide. Zar to sa njihove strane nije pomalo nerazborito i nerazumno? Prema tome, kada se suoči sa orezivanjem, kakvu to narav otkriva antihrist? Nesumnjivo otkriva narav koja ima odbojnost prema istini, kao i nadmenu i nepopustljivu narav. Time se otkriva da je priroda-suština antihrista ona koja oseća odbojnost prema istini i koja mrzi istinu. Stoga se antihristi najviše plaše da budu orezani; onoga časa kad ih orezuju, njihovo se ružno stanje u potpunosti razotkriva. Kada antihristi bivaju orezivani, koja ispoljavanja pokazuju i koje bi stvari mogli da kažu ili učine, koje drugima omogućavaju da jasno uvide da su antihristi antihristi, da se razlikuju od prosečne iskvarene osobe i da je njihova priroda-suština različita od onih koji streme ka istini? Navešću nekoliko primera, a vi možete da o njima razmislite i dodate neke svoje. Kada antihristi bivaju orezivani, oni prvo kalkulišu i razmišljaju: „Kakva me to osoba orezuje? Na šta cilja? Kako zna za ovo? Zašto me je orezivao? Oseća li prezir prema meni? Jesam li rekao nešto što ga je uvredilo? Da li mi se sveti zato što imam nešto dobro i to mu nisam dao, pa ovu priliku koristi da me ucenjuje?” Umesto da razmišljaju o svojim prestupima, o nedelima iz prošlosti i iskvarenim naravima koje su otkrili i da ih spoznaju, oni žele da pronađu tragove po pitanju orezivanja. Osećaju da tu ima nečeg sumnjivog. Tako se odnose prema orezivanju. Ima li ovde ikakvog istinskog prihvatanja? Imali li ikakvog istinskog znanja ili razmišljanja? (Ne.) U većini slučajeva, razlog za orezivanje ljudi može biti to što su otkrili iskvarene naravi. Razlog može biti i to što su iz neznanja uradili nešto pogrešno i izdali interese Božje kuće. A može biti i to što su u svojoj dužnosti bili površni i time su izazvali štetu delu Božje kuće. Najodvratnije je što ljudi bez ustezanja i bez stida rade ono što im se prohte, što povređuju načela i prekidaju i ometaju delo Božje kuće. To su osnovni razlozi zbog kojih bivaju orezivani. Nezavisno od okolnosti koje su dovele do nečijeg orezivanja, koji je najvažniji stav koji u odnosu na to treba imati? Kao prvo, to moraš da prihvatiš. Bez obzira na to ko te orezuje i iz kog razloga, bez obzira na to da li to deluje grubo i kakvi su mu ton ili reči, treba to da prihvatiš. Zatim treba da prepoznaš šta si pogrešno učinio, koju si iskvarenu narav otkrio i da li si postupao u skladu sa istina-načelima. Prvo i najvažnije, ovo je stav koji treba da imaš. A imaju li antihristi takav stav? Nemaju ga; od početka do kraja njihov stav odiše otporom i odbojnošću. Uz takav stav, mogu li da se umire pred Bogom i da skromno prihvate orezivanje? Ne, ne mogu. Pa, šta će onda učiniti? Pre svega, energično će se raspravljati i pravdati se, braniće i argumentovati nedela koja su učinili i iskvarene naravi koje su otkrili, u nadi da će ih ljudi razumeti i oprostiti im, tako da ne moraju da preuzmu nikakvu odgovornost niti da prihvate reči koje ih orezuju. Koji stav iskazuju kad se suoče sa

orezivanjem? „Nisam počinio greh. Nisam učinio ništa loše. Ako sam i pogrešio, za to postoji razlog; ako sam pogrešio, nisam to uradio namerno, pa za to ne treba da snosim odgovornost. Postoji li neko ko nije napravio nekoliko grešaka?" Oni se hvataju za ove izjave i fraze, ali ne traže istinu i ne priznaju greške koje su učinili, niti iskvarene naravi koje su otkrili – i svakako ne priznaju s kojom namerom i s kojim ciljem su počinili to zlo. Ma koliko da su očite greške koje su napravili ili kolika je šteta koju su izazvali, prave se da te stvari ne vide. Ne osećaju ni najmanju tugu ni krivicu i nimalo ih ne grize savest. Umesto toga, svim silama se upiru da sebe opravdavaju i vode rat rečima, razmišljajući na ovaj način: „Svačije gledište se može opravdati. Svako ima svoje razloge; svodi se na to ko je jači na rečima. Ako za svoje opravdanje i objašnjenje mogu da pridobijem većinu, u tom slučaju pobeđujem, a istine koje izgovarate nisu istine i vaše činjenice ne važe. Želite da me osudite? Nipošto!" Kad antihrista orezuju, u dubini svog srca i duše, on potpuno i odlučno pruža otpor, odbojan je i to odbacuje. Njegov stav glasi: „Šta god da imaš da kažeš, ma koliko da si u pravu, ja to neću prihvatiti i to neću priznati. Nisam pogrešio." Ma koliko da činjenice na videlo iznose njegovu iskvarenu narav, on to ne priznaje niti prihvata, već nastavlja sa svojim prkosom i otporom. Šta god da drugi kažu, on to ne prihvata niti priznaje, već razmišlja: „Da vidimo ko će koga da nadmudri; da vidimo ko je bolji govornik." Ovo je jedna vrsta stava koji antihristi imaju prema orezivanju.

Da li neki čovek može da prihvati istinu otkriva se tokom njegovog orezivanja. Svi antihristi su vrlo jasni kad izgovaraju reči i teorije, ali kad ih orezuju, oni se uporno opiru, raspravljaju se, prkose i uopšte ne prihvataju istinu. Ne mogu da sprovedu u delo nijednu reč i teoriju koje obično izgovaraju. Zašto je to tako? Razlog je u tome što antihristi u svojoj suštini imaju odbojnost prema istini. Narav antihrista je zlobna i nadmena do krajnjih granica. Njihov stav pred istinom i činjenicama uvek je nepopustljiv, pun otpora i antipatije. Kad ih orezuju, osim što će se najviše što mogu opravdavati i objašnjavati kako bi očuvali svoj ugled, antihristi imaju najsnažnije ubeđenje: „Ja verujem u boga, a ne u neku osobu. Bog je pravedan i ma koliko me ta osoba orezivala, ona ne može da odlučuje o mojoj sudbini. Ne prihvatam istinu, ali šta ona može povodom toga?" U svom srcu su prkosni: „Koliko god da su ispravne ili su u skladu sa istinom stvari koje ta osoba na zemlji govori, one nisu istina, već su istina samo neposredne izjave boga na nebesima; koliko god da ta osoba na zemlji osuđuje ljude, grdi ih i orezuje, ona nije pravedna, već je pravedan jedino bog na nebesima." Šta je to što misle, a ne izgovaraju? „Koliko god da su ispravne ili su u skladu sa istinom stvari koje bog na zemlji govori, one nisu istina. Samo je bog na nebesima istina, bog na nebesima je najveći. Iako i bog na zemlji može da izrazi istinu, on ne može da se poredi sa bogom na nebesima." Nije li to ono što oni misle? (Jeste.) „Ja verujem u boga na nebesima, a ne u boga ne zemlji. Koliko god da su ispravne ili su u skladu sa istinom reči koje ti, ova obična osoba, govoriš, ti i dalje nisi bog na nebesima. Bog na nebesima je nad svim suveren. Bog na nebesima određuje moju sudbinu. Bog na zemlji ne može da odredi moju sudbinu. Koliko god da su usklađene sa istinom stvari koje bog na zemlji govori, ja ih neću prihvatiti.

Prihvatam jedino boga na nebesima i njemu se pokoravam. Kako god da se bog na nebesima prema meni ophodi, ja ću se tome pokoriti." Sve su ovo reči koje antihristi otkrivaju kad ih orezuju. Sve su to reči koje dolaze iz njihovog srca. Ove njihove iskrene reči u potpunosti predstavljaju njihovu narav i otkrivaju njihovu priroda-suštinu koja ima odbojnost prema istini i mrzi je. Kad antihristi otkrivaju ove reči, njihovo je pravo lice sasvim ogoljeno. Može se reći da je svako ko može da izgovori te reči pravi antihrist i verodostojan đavo i Sotona. Neki antihristi, kad ih orezuju, iskazuju nepopustljiv stav koji nije ni pokoran ni nadmoćan. Oni ne prihvataju istinu, ne prihvataju orezivanje, niti zaista istinski sebe spoznaju. Umesto toga, vraćaju se svom ubeđenju i koriste ga da bi odbranili sopstveni ugled, status i osećaj prisustva, u potpunosti razotkrivajući svoju bezverničku suštinu. Oni koriste reči: „Ja verujem u boga, ne u neku osobu, a bog je pravedan" kako bi opovrgli i porazili sve i kako bi porekli istinu i porekli Boga na zemlji. U isto vreme, oni koriste ove reči da prikriju i izbegnu odgovornost za sopstvene grehe, kao i da prikriju svoje iskvarene naravi i svoju priroda-suštinu. Antihristi koriste svoje ubeđenje i teorije da prikriju sopstvena zla dela, a takođe ih koriste da bi sebe utešili i zaštitili. Kako se teše? Razmišljaju: „U redu je, ne računa se ovo što ta osoba na zemlji govori. Koliko god da su ispravne stvari koje ona kaže, ja ih neću prihvatiti. Dokle god ih ne prihvatam, te stvari koje govori nisu činjenice i nisu u skladu sa istinom. Stoga ni za kakve greške, nedela ili prestupe koje učinim ne moram da preuzmem odgovornost, mogu da radim šta mi se prohte, da se šepurim unaokolo i da kao i ranije radim stvari na svoj način." Prema tome, antihristi na ovaj način nastavljaju da idu svojim putem bez ikakvih bojazni i još uvek bez ikakvog osećaja stida, držeći se do samog kraja svoje želje i namere da steknu blagoslove. Ovo je pravo lice antihrista.

Antihristi se otkrivaju dok ih orezuju. To je trenutak kada će se njihova priroda-suština najverovatnije razotkriti. Kao prvo: mogu li oni da ispovede svoja zla dela? Kao drugo: mogu li da razmišljaju o sebi i da sebe spoznaju? I kao treće: kad ih orezuju, mogu li to da prihvate od Boga? Pomoću ova tri merila može se uvideti priroda-suština antihrista. Ako čovek može da se pokori kad ga zadesi orezivanje, da o sebi razmišlja i time spozna svoja sopstvena otkrovenja iskvarenosti i iskvarenu suštinu, onda je on neko ko može da prihvati istinu. On nije antihrist. Upravo su ova tri merila ono što antihristima nedostaje. Umesto toga, antihrist radi nešto drugo, nešto što niko nije očekivao – odnosno, kad ga orezuju, on iznosi neosnovane protivoptužbe. Umesto da ispovedi svoja nedela i da prizna svoju iskvarenu narav, on osuđuje osobu koja ga orezuje. Kako to radi? On kaže: „Nije svako orezivanje nužno ispravno. Orezivanje se svodi na to da čovek osuđuje, da čovek sudi; to se ne radi u ime boga. Samo je bog pravedan. Onog ko bi osuđivao druge treba osuditi." Nije li ovo neosnovana protivoptužba? Kakva bi osoba iznela takvu neosnovanu protivoptužbu? To bi učinila samo nerazumno problematična osoba do koje razum ne dopire i to bi učinio samo neko ko je slika i prilika đavola i Sotone. Neko sa savešću i razumom takvu stvar ne bi nikad učinio. Prema tome, oni koji iznose neosnovane protivoptužbe kad ih orezuju moraju biti zli ljudi. Svi oni su đavoli.

Kad antihristi iznose neosnovane protivoptužbe, šta često kažu? „Ja verujem u boga, a bog je pravedan! Pokoravam se bogu, a ne nekoj osobi! Nije svako orezivanje nužno ispravno. Ako me bog orezuje, ja ću to prihvatiti, ali neću ako me orezuju ljudi!” Prvo što će antihristi reći glasi: „Bog je pravedan!” U njihovom tonu možeš čuti zlonamerni mentalitet. Druga stvar koju kažu glasi: „Pokoravam se bogu, a ne nekoj osobi!” Da li ste čuli ove dve izjave? (Da.) Jeste li ih ikada izgovorili? (Ne.) Većina ljudi se ne usuđuje da izgovori ove dve izjave. Tek kad im se dogodi nešto za šta veruju da je pozitivno i nešto što treba da prihvate, oni kažu: „Bog je zaista pravedan, s pravom sam orezan i doveden u red.” Prihvataju to na pozitivan način i ove reči nipošto ne koriste da bi odbranili svoje sopstvene interese ili da bi sebe opravdali ili dali objašnjenje. Oni uistinu prihvataju i priznaju ove reči i ovu činjenicu iz dubine svog srca. Stav antihrista je drugačiji. U kontekstu orezivanja, ovim bi tonom i sa ovom namerom mogli reći: „Ja verujem u boga, a bog je pravedan! Pokoravam se bogu, a ne nekoj osobi!” Šta to znači? Da li su oni ljudi koji prihvataju istinu? Svakako da nisu. Oni poriču da orezivanje potiče od Boga i da ga Bog odobrava. Njihova nesposobnost da to prihvate od Boga u potpunosti dokazuje da oni ne priznaju Božju suverenost nad svime i da ne veruju da su Božje reči istina. Kako onda mogu da priznaju da je Bog pravedan? Očito je da ove reči, koje naizgled deluju ispravno, koriste da bi druge osudili, da bi osudili one koji im nisu nakloni, koji ih orezuju i koji razotkrivaju njihove iskvarene naravi. Nisu li to postupci zlih ljudi? Ovo jesu zli ljudi. U odsudnim trenucima zli ljudi mogu da koriste ispravne reči da se opiru Bogu i protive istini, i da ispravne reči koriste kako bi zaštitili svoje sopstvene interese, sliku o sebi i svoj obraz i ugled. Nije li to besramno? „Zlobnik na licu pokazuje drskost” (Priče Solomonove 21:29), ova rečenica se potvrđuje u zlim ljudima i antihristima. Antihristi su ljudi od te sorte.

Još jedna stvar koju antihristi govore glasi: „Ja verujem u boga, a ne u neku osobu!” Da li ova rečenica na prvi pogled zvuči pogrešno? (Ne.) Svakako da je ispravno verovati u Boga – čovek ne može da veruje u neku osobu. Te reči su toliko pristojne i ispravne, da u njima nema ničeg pogrešnog. Nažalost, značenje ove rečenice se menja kad ona dolazi iz usta antihrista. Šta pokazuje ta promena značenja? Da antihristi koriste ispravne reči da sebe izvuku iz nevolje i da sebe opravdaju. Sa kojom namerom izgovaraju ove reči? Iz kog razloga izgovaraju ove reči? Koje aspekte njihove suštine to dokazuje? (Neprihvatanje istine, mržnju prema istini.) Tačno, oni ne prihvataju istinu. Dakle, oni istinu ne prihvataju, no, da li će otvoreno reći: „Ja je ne prihvatam; čak i da je ispravno to što si rekao, ja to ne prihvatam”? Kad bi to rekli, ljudi bi mogli da ih razaznaju, svi bi ih odbacili i oni ne bi mogli da zadrže svoje uporište, pa to ne mogu ni da kažu. Ove stvari u svom srcu jasno shvataju. U tome leži lažljivost i rđavost antihrista. Oni razmišljaju ovako: „Ako ti se otvoreno opirem, otvoreno na tebe galamim i protivim ti se, reći ćeš da ne prihvatam istinu. Ako je tako, neću ti dozvoliti da uvidiš da ne prihvatam istinu. Na drugi način ću rešiti ovaj problem i sebe zaštititi.” Oni stoga kažu: „Ja verujem u boga, a ne u neku osobu.” Bez obzira na to veruju li u Boga ili u neku osobu, ovde

detaljno analiziramo to da li antihristi prihvataju istinu. Zar govoreći to oni ne zamenjuju teze? Zamenjuju teze i nastoje da ljudima zamažu oči. Kako bi ljude sprečili da uvide kako ne prihvataju istinu, oni kažu da priznaju Boga i priznaju istinu, da veruju u Boga i veruju da je Bog istina, i da, pošto je Bog istina, Bog ne može postati osoba, a ako On postane osoba, onda On nema istinu i ta osoba nije Bog. Sudeći po tome, zar već nisu otkriveni kao antihristi? Oni naprosto ne priznaju da Bog može da postane Hristos i da postane obična osoba. Smatraju da Bog jeste jedino Bog na nebesima, jedino Bog koji je nevidljiv i nedodirljiv i kojeg čovek može proizvoljno da zamišlja i koristi. Ima li sličnosti između ovog i Pavlovog gledišta? (Ima.) Kakav je bio Pavlov stav prema Hristu na zemlji? Da li Ga je priznavao? Da li Ga je prihvatao? (Ne.) Pavle je rekao: „Hristos je sin živog boga, a i mi smo sinovi živog boga. To znači da smo svi mi hristova braća i sestre i da smo po starešinstvu svi jednaki. Bog u kojeg verujemo je na nebesima. Na zemlji nema nikakvog boga. Stoga nemojte pogrešno razumeti, ovaj čovek na zemlji je hristos, on je sin božji. On nije isto što i bog. Ne može da predstavlja boga na nebesima, čovek ne može da ga posmatra kao istinu i čovek ne mora da ga sledi.” Šta možemo da raščlanimo iz reči „Ja verujem u boga, a ne u neku osobu”, koje antihristi izgovaraju? Poput Pavla, oni samo priznaju nejasnog Boga na nebesima i ne priznaju da je Hristos Bog. Drugim rečima, oni ne priznaju činjenicu da se Bog ovaplotio i postao obična osoba – po ovom pitanju, antihristi su potpuno isti kao Pavle. Ono što misle glasi: „Ako veruješ u boga, onda veruj u boga, a ne u neku osobu. Beskorisno je verovati u neku osobu, verujući u neku osobu ne možeš dobiti blagoslove. Da bi verovao u boga moraš da veruješ u boga na nebesima, u nevidljivog boga. Bog na nebesima je tako velik i svemoguć, a šta može da uradi bog na zemlji? On može samo da izražava neke istine i izgovara neke ispravne reči.” Ako njihovu suštinu raščlanjujemo i procenjujemo na osnovu ovih reči, oni se opiru Hristu, ne priznaju Hrista i poriču činjenicu da se Bog ovaplotio. Oni su okoreli antihristi.

Kad antihriste orezuju, kad se suoče sa preprekama i kad ih neko razotkrije, oni koriste izraz „Bog je pravedan” da sebe odbrane, da poreknu drugu osobu koja ih razotkriva i da poreknu drugu osobu koja ih orezuje. Ma šta da je u pitanju, kad ih orezuju, njihov glavni stav se sastoji u prkosu, otporu i neprihvatanju, pa daju sve od sebe da se opravdaju i odbrane. Neki čak kažu: „Vreme će sve pokazati. Bog je pravedan. Neka mi bog jednog dana ovo otkrije!” Budući da su iskvareni ljudi, koliko god veliku štetu da nanesu poslu Božje kuće tokom izvršavanja svoje dužnosti, njih za to nije briga niti na to obraćaju pažnju. Ako se ta činjenica razotkrije, oni svejedno ne priznaju da su tu štetu sami izazvali i nisu voljni da preuzmu odgovornost. Na kraju i dalje žele da to Bog za njih otkrije, kao da je Bog tu da bi njima služio i mora da ih brani kad prave greške, kao da je On takav Bog. Oni ne prihvataju istinu, ne mogu da prihvate orezivanje i nisu u stanju da sebe spoznaju, ali to nije sve – oni od Boga čak traže da za njih dâ objašnjenja i opravdanja. Nije li to besramno? To je tako besramno! Svi antihristi su besramni do krajnjih granica i ujedno su rđavi do krajnjih granica. To je jedan aspekt. Koje dve izjave antihristi najčešće izgovaraju kad ih orezuju? („Ja verujem u boga, a ne

u neku osobu!” „Bog je pravedan!”) Ove dve izreke uobičajeno koriste. Ne mogu da daju nijednu drugu lažnu razumnu izjavu, to se ne usuđuju. Koriste dve ispravne izjave da bi ljude naveli na stranputicu, da bi sebe nerazumno uzeli u odbranu, nastojeći da nešto pogrešno pretvore u ispravno, da nešto rđavo pretvore u pravično, da svoje greške i štetu koju su izazvali pretvore u nešto opravdano. Žele da uz pomoć ove dve izjave jednim potezom otpišu sve te stvari, da ih u potpunosti izbrišu i da se pretvaraju da one ne postoje, te da kao i uvek nastave da veruju. Ima li pokajanja u ovom ispoljavanju antihrista? (Ne, nema ga.) Oni ne samo da se ne kaju, već ispoljavaju još jedan aspekt antihrista – odbojnost prema istini, nadmenost, rđavost i podmuklost. Njihova se nadmenost ispoljava u činjenici da preziru svakog ko ih orezuje, razmišljajući: „Ti si obična osoba i ne plašim te se!” Nije li ovo nadmeno? (Jeste.) Na koji način se ispoljava njihova rđavost? (Time što iznose neosnovane protivoptužbe.) Iznošenje neosnovanih protivoptužbi jeste jedan aspekt, a drugi aspekt je korišćenje ispravnih reči da bi dali objašnjenje, da bi sebe opravdali i odbranili. Kakva se još narav u ovome krije? Iznošenje neosnovanih protivoptužbi takođe je podmuklo. Antihristi ne priznaju da je Božja reč istina. Ako neko razotkrije ovu njihovu suštinu, oni i dalje ne prihvataju činjenicu da istinu ne priznaju. O sebi ne razmišljaju i sebe ne pokušavaju da spoznaju; umesto toga iznose neosnovane protivoptužbe i koriste ispravne milozvučne reči da bi druge osudili. Metode i izreke koje koriste da bi druge osudili su podmukle i rđave. Znaju koje reči da upotrebe da druge osude i da ih ućutkaju, pa tako drugi ljudi ne znaju šta bi sledeće rekli i ništa im ne mogu. Ovo je rđavost. Ovaj njihov metod i postupak predstavljaju okorelu podmuklu narav. Ovo je nekoliko naravi antihrista koje možemo raščlaniti po pitanju njihovog orezivanja. Zar se ove naravi i otkrovenja antihrista na podudaraju sa četiri stavke o kojima smo prethodno govorili? (Da.) Koje su te četiri stavke? (Prva stavka je neverovanje i odbijanje da se prizna da su Božje reči istina; druga stavka je da čak i ako sa njima u zajedništvu razgovaraš o Božjoj reči i mogu da shvate istinu, oni je ne prihvataju; treća stavka je odbijanje da se pokore Božjoj suverenosti i uređenjima; četvrta stavka je da se nikada istinski ne pokaju.) Neverovanje, neprihvatanje, nepokoravanje i nepokajanje, ove „četiri negacije” predstavljaju suštinu antihrista. Antihristi neće nikada prihvatiti istinu i neće nikada pred činjenicama pognuti glavu. Ovo je tvrdoglavo nepokajanje i nešto što izbija iz prirode antihrista. Ovo je prvo ispoljavanje u načinu na koji se antihristi odnose prema orezivanju. Iako svi antihristi imaju istu narav-suštinu, čuvene izreke i velike krilatice koje dopiru iz njihovih usta svakako da nisu potpuno iste. Ponekad antihristi mogu reći ovo, a ponekad ono, ali bez obzira na to kakav govor dolazi iz njihovih usta, karakteristike i suština biće mu isti – suština njihovih reči je u neprihvatanju istine. Ako ne prihvataju istinu, šta su onda ove njihove reči? Jesu li to reči koje su usklađene s istinom? Jesu li to ljudske reči ili reči usklađene sa etikom? Jesu li to reči koje su usklađene sa savešću i razumom? (To su đavolske reči.) Tačno. Budemo li ih nazvali praznim ili smetenim rečima nećemo ih tačno okarakterisati, ali ako ih nazovemo đavolskim rečima stvar postaje sasvim jasna.

Kad antihriste orezuju, kad ih braća i sestre kritikuju i razotkrivaju, koje još reči oni izgovaraju? Neki antihristi pogreše ili izgovore neke đavolske reči kako bi ljude naveli na pogrešan put. Kad to primete, braća i sestre ih kritikuju i orezuju, razotkrivajući ih kao ljigave i lažljive. Iako spolja posmatrano nisu prkosni, u sebi imaju otpor, kao da poručuju: „Šta ti znaš? Imaš li znanja koliko i ja? Veruješ li u boga toliko dugo kao ja? Koliko godina veruješ u boga? Neću da se spuštam na tvoj nivo!" Kad ih starešine i delatnici orezuju, oni mogu da usvoje ljigav stav, spolja uspevaju da ih nasamare i izgovaraju neke milozvučne reči, ali su potajno nezadovoljni i prkosni, vrebajući priliku da se osvete. Ako ih orezuju običan brat ili sestra, antihristi se ne ponašaju tako lepo – naljutiće se i postati razdraženi, pa će uzvratiti napad i osvetiti se. Kad uzvraćaju napad i svete se, obično kažu nešto poput: „Suviše si zelen da me orezuješ! Da ne verujem u boga, nikoga se ne bih plašio!" Ima li nečeg pogrešnog u ovim rečima? To su reči koje obično izgovaraju nevernici i ljudi koji su popriličan olos. Kako se to može čuti u crkvi? Ljudi koji mogu tako da govore predstavljaju jedinstvenu grupu, a ta jedinstvena grupa poseduje jedinstven temperament. Po čemu je njihov temperament jedinstven? Takvi ljudi često pridaju značaj godinama službe u crkvi. Sve druge smatraju nižim od sebe, nikoga ne vole i svima žele da drže pridike, muče ih i njima manipulišu. Smatraju da, uprkos tome što veruje u Boga, niko nije kvalifikovan da im bude partner. Stoga ne čudi što iznose ove nadmene reči kad im se ljudi obraćaju kao braći i sestrama i sa njima prisno razgovaraju, razotkrivajući njihove iskvarene naravi i orezujući reči koje su iskazali i postupke koje su prikazali, a koji nisu u skladu sa istinom. Oni Božju kuću posmatraju kao društvo i kao svoje sopstveno područje delovanja, a braću i sestre u crkvi po službi smatraju mlađima od sebe. Smatraju da braća i sestre ne znaju dovoljno stvari o društvu i da poseduju tek njihovo površno razumevanje, da se nalaze na dnu društvene lestvice, da drugi treba da ih gledaju s visine, da njima treba da se poigravaju i da ih gaze. Smatraju da je svu braću i sestre lako maltretirati i njima se poigravati, te da oni neće biti takvi ljudi. Ko god bio onaj koji ih orezuje i razotkriva, oni smatraju da ih maltretira, omalovažava i isključuje. Od toga su se u svom srcu već zaštitili: „Ne pomišljaj da možeš da me mučiš i maltretiraš! Suviše si zelen!" Nije li to nešto što bi rekao neko sa „junačkim duhom"? Nažalost, te reči nisu istina. Ma koliko duha ili moralnog integriteta da imaš, Bog te neće odobravati. Bog se gnuša takvih naravi i ljudi koji izgovaraju te reči. Ljude koji pred Bogom izgovaraju takve stvari Bog osuđuje i s gnušanjem ih odbacuje. Ljude koji se takvih reči drže kao da su istina Bog nikada ne može spasti. Dakle, hajde da još jednom pogledamo šta nije u redu sa ovim rečima. Pred istinom su svi jednaki i među onima koji u Božjoj kući izvršavaju svoje dužnosti nema nikakvih razlika u pogledu godina starosti ili nižeg položaja i plemenitosti. Svi su jednaki pred svojom dužnošću, samo obavljaju različite poslove. Među njima nema nikakve razlike u stažu. Pred istinom, svi treba da zadrže ponizno, pokorno i prijemčivo srce. Ljudi treba da poseduju takav razum i takav stav. Prema tome, zar ljudi koji kažu: „Suviše si zelen da me orezuješ!" nisu ispunjeni atmosferom, ideologijom i prljavštinom društva? Oni Božju kuću posmatraju kao društvo,

braću i sestre u Božjoj kući vide kao ranjivu grupu na društvenom dnu, a sebe smatraju gazdom svega i svakoga, nekim koga niko ne sme da takne ni da provocira, i nekim ko će se pobrinuti da se stvari ne završe dobro za one koji njega razotkrivaju i orezuju. Smatraju da je Božja kuća ista kao društvo, da će svako ko je nepopustljiv i autoritativan moći da stoji postojano, da se niko neće usuditi da takne one koji su nemilosrdni, žestoki i zli, i veruju da su nekompetentni i nesposobni svi ljudi koji prihvataju orezivanje. Smatraju da se niko neće usuditi da takne ljude koji imaju određenu sposobnost, da se, čak i da pogreše, takve ljude niko neće usuditi da razotkriva, te da su oni žilavi i žestoki momci! Ma kojoj grupi u svetu da pripadaju, antihristi smatraju da moraju da budu moćni i dovoljno nemilosrdni i zli kako ih drugi ne bi maltretirali niti im usputno pretili. Smatraju da u tome leže sposobnost i kompetentnost i tu sposobnost žele da iskoriste kako bi stekli status, slavu i dobitak i na kraju obezbedili dobro odredište. Kakva je ovo narav? Istovremeno je podmukla i rđava. Ma koliko propovedi da su čuli, antihristi ne mogu da shvate istinu. Oni ne mogu da uvide da u Božjoj kući vlada istina. Ne mogu da vide promene kroz koje prolaze oni koji prihvataju istinu, a čak i ako ih vide, ne priznaju ih kao promene. Smatraju da su sve te promene rezultat pretvaranja i uzdržavanja, a oni radi toga neće da se uzdržavaju i da bespogovorno prihvataju stvari. Pošto imaju takvu logiku, oni mogu da izgovore stvari poput: „Ne pomišljaj da možeš da me mučiš i maltretiraš!” Nije li ovo rđavost antihrista? Takve misli i stavovi su rđavi. To što ove reči mogu da izgovaraju i da se ovako ponašaju jeste otkrovenje njihove podmukle naravi. Ima li takvih ljudi u crkvi? Kad braća i sestre sa njima prisno razgovaraju, razotkrivaju ih, govore o njihovim problemima, nedostacima i otkrovenjima iskvarenosti, oni smatraju da ih maltretiraju i ponižavaju i da ih ne shvataju ozbiljno. Tada kažu: „Suviše si zelen da me orezuješ!” Za koga god primete da prihvata orezivanje, uvek će pomisliti: „Da li prihvatanjem orezivanja možeš da zadobiješ istinu? To bi bilo nemoguće!” Oni to ne priznaju. Smatraju da je orezivanje ljudi isto što i njihovo maltretiranje i iznalaženje nekog razloga da budu mučeni, te da zbog učinjenih sitnih grešaka ljude maltretiraju zato što su previše bezazleni. Ne priznaju da im se orezivanjem ukazuju ljubav i pomoć. Ne priznaju da, tek kada prihvate orezivanje, ljudi mogu iskreno da se pokaju i da se promene, a još manje priznaju činjenicu da u Božjoj kući vlada istina. Prema tome, antihristi često sami sebi kažu: „Ko god da me orezuje, ja mu to neću dopustiti. Nema šanse da dopustim da me iko maltretira!” Kakvi ljudi su u stanju da izgovore takve reči? Takve reči mogu da izgovore samo oni koji ne prihvataju istinu i koji je mrze. Svaka osoba koja ima ovakvu podmuklu narav i koja može da izgovori takve reči, ima priroda-suštinu antihrista i od Sotonine je sorte.

Kad ih orezuju, antihristi izgovaraju još jednu rečenicu: „Da u boga ne verujem, ni za koga me ne bi bilo briga!” Šta znači ovaj izraz? To je uobičajena izjava iz usta određene vrste antihrista. Pošto to govore, hajde da je detaljno analiziramo. Budući da mogu da izgovore ove reči, one moraju imati određeno značenje. Posmatrane spolja, ove reči naizgled poručuju da su se ovi ljudi, nakon što su počeli da veruju u Boga, uveliko

promenili. Čini se kao da u ovim rečima postoji određeni osećaj zahvalnosti, poput: „Bog me je promenio, bog me je osvojio. Da me bog nije promenio, bio bih nepodnošljivo nadmena osoba.” Posmatrane spolja, čini se da ove reči nose u sebi mentalni sklop čoveka koji oseća zahvalnost, ali kad se iz drugog ugla raščlane u vezi sa njima postoji veliki problem. Antihristi kažu da ih, pre nego što su počeli da veruju u Boga, ni za koga nije bilo nimalo briga. Kakva je narav ovih ljudi? (Nadmena i podmukla.) Ovo su izrazito nadmeni i podmukli ljudi, te da u Boga ne veruju, bili bi oličenje zla. Ne mariti ni za koga znači nemati obzira prema bilo kome, znači da će svakoga pregaziti, te da koliko god da su drugi ljudi veliki ili dobri, oni su u njegovim očima ništarije. Taj nikome ne popušta, svakoga prezire i nikome ne služi. Ako bi se od njega tražilo da nekoj osobi služi, to bi mu tada povredilo dostojanstvo. Ako je njegove službe iko dostojan, onda je to jedino Bog na nebesima. Sada kad veruje u Boga, zauzdao je ovo ispoljavanje i otkrovenje da ga ni za koga nije briga, i nakon što je došao u Božju kuću nevoljno se udostojio da sa drugima radi u grupi, baveći se stvarima i komunicirajući s drugima poput normalnog čoveka. Međutim, dok se bavi stvarima i s drugima komunicira, neke se stvari neizbežno ne odvijaju prema njegovoj želji, pa to dovodi do ponovne erupcije te njegove naravi, i daje povoda ovim rečima. Dok u svetu prvobitno nije verovao u Boga, on nikome nije popuštao i smatrao je da niko nije dostojan da s njim komunicira. Dakle, otkako je počeo da veruje u Boga, da li se pokorio nekom bratu ili sestri u Božjoj kući? (Ne.) Bez obzira na grupu u kojoj se nalazi, da li bi se osoba sa normalnom ljudskošću i normalnim razumom ponašala na ovaj način? (Ne.) Čak i nevernici kažu: „U svakoj grupi od troje ljudi, barem jedan bi mogao da mi bude učitelj.” Drugim rečima, u svakoj grupi od troje ljudi sasvim sigurno postoji jedna osoba koja je jača i bolja od tebe, koja može da ti bude učitelj i da ti pomaže. Nevernici izgovaraju takve reči, pa, da li ovi nadmeni ljudi priznaju ispravnost tih reči? Mogu li sa drugima u grupi da komuniciraju na istoj ravni? Mogu li da budu racionalni? (Ne.) Prema tome, kad se nalaze među nevernicima koji nemaju veru u Boga, kakvi su ljudi ti antihristi? (Oni su naporni ljudi.) Tačno, oni su nitkovi, oni su naporni ljudi. Nema načina da iko povodom njih išta učini. Niko se ne usuđuje da ih provocira, ljuti ili dotiče. Oni su nitkovi! Budeš li ih naljutio, biće posledica, baš kao da si razjario podmuklog demona. U društvu se uobičajeno niko ne usuđuje da se s ovim ljudima kači. Njihova narav i njihova načela u rešavanju stvari su u tome da budu grubi i nerazumni i da na svakom koraku izazivaju nevolje. Niko se ne usuđuje da ih naljuti, niko se ne usuđuje da ih takne i niko se ne usuđuje da ih maltretira; oni su ti koji maltretiraju druge ljude. Time se postiže njihov cilj. Pa, mogu li oni da se promene nakon dolaska u Božju kuću? Da li su se promenili? (Ne, nisu.) Šta nam pokazuje da se nisu promenili, da ne mogu da se promene? (Činjenica da govore: „Da u boga ne verujem, ni za koga me ne bi bilo briga!”) Oni obično ne izgovaraju ove reči – u kom kontekstu ih govore? Kad neko ukaže na njihove mane, kad kaže stvari koje povređuju njihovo dostojanstvo ili kad ih takne u živac, oni izgovaraju ovu rečenicu: „Da u boga ne verujem, ni za koga me ne bi bilo briga! Usuđuješ se da se sa mnom biješ, ko ti umišljaš da si?”

Kakva je ovo narav? Ovoj rečenici dodaju još nešto, pa kažu: „Pre nego što sam počeo da verujem u boga, nije me bilo briga ni za koga.” Zar sada kad veruješ u Boga i dalje nikome ne popuštaš niti ikoga slušaš? Zar nisi i dalje isti neizmenjeni đavo i Sotona? Oni smatraju da su se promenili nabolje nakon što su počeli da veruju u Boga. Pa, ako su se promenili nabolje, kako mogu da izgovaraju ove reči? Oni nemaju nimalo savesti ni razuma i usuđuju se da otvoreno galame i da drugima stavljaju do znanja: „Nasilnik sam i nikoga se ne bojim!” Čime se razmeću tiranin, nitkov i nasilnik? Čime to oni mogu da se razmeću? Ipak, antihristi se na ovaj način zaista razmeću. Činjenicu da su nekad bili tirani smatraju svojom slavnom prošlošću i time se razmeću u Božjoj kući. Kakvo je mesto Božja kuća? Ovo je mesto na kome vlada istina. Ovo je sveto mesto na kome Bog spasava ljude. Kako ona može da toleriše da izgovaraš ove đavolske reči? Antihristi nemaju osećaj stida, oni ne znaju da su ovo đavolske reči, pa se njima čak razmeću kao da su to dobre reči i istina. Zaista su bestidna bića, ne znaju za sram i odvratni su! Kad vam ovakva osoba izgovori đavolske reči, imate li da kažete nešto prigodno čime biste ih pobili? (Jednom sam sreo takvu osobu; taj nikome u crkvi nije popuštao. U to vreme je izgovorio ove reči da bi me kritikovao. Nisam imao nikakvu pronicljivost, pa sam mu rekao da to prihvatam.) To si mu odgovorio. Takav odgovor je bio pogrešan; nisi svedočio. Moraš da ukažeš na njegove probleme i posramiš ga. Kad izgovara đavolske reči, ne smeš da popustiš i ne smeš da tim đavolskim rečima budeš poslušan. Moraš da ga razotkriješ. Da bi bio jedan od Božjih pobednika i svedočio za Boga, moraš biti u stanju da posramiš đavole i Sotonu i da kažeš reči koje Sotonu mogu da posrame i u skladu su sa istinom. Čak i ako to ne prihvati, neće imati šta da kaže, ponašaće se pristojno i pokoriće se. Hoće li se plašenjem ovakvog čoveka postići ikakvi rezultati? A njegovim osuđivanjem? A razgovorom s njim i njegovim pridobijanjem? (Ne.) Pa, šta će onda dati rezultate? (Ako bi neko u crkvi izgovorio takve reči, ja bih mu rekao: „Da li ti to nastojiš da budeš grozan? Ako braću i sestre možeš normalno da slušaš kako u zajedništvu razgovaraju o istini i da prihvatiš istinu, onda je to u redu, međutim, ako želiš da se ovde grozno ponašaš, onda idi. Božja kuća ti ne dozvoljava da se u njoj grozno ponašaš. Te tvoje reči nisu u skladu sa istinom. Nemoj ovde da praviš predstavu!”) Te reči su vrlo moćne, ali su ljudi od ove sorte tirani i banditi. Plaše li se oni takvih reči? (Ne, ne plaše se.)

Dozvolite Mi da vam nešto ispričam. U prošlosti sam upoznao čoveka koji je pre nego što je počeo da veruje u Boga bio kuvar. Jednom prilikom Mi je rekao: „Dok sam u svetu bio kuvar i sve su te velike zverke i zvaničnici dolazili kod mene na piće, ja sa njima nisam želeo da imam nikakva posla. Kad sam za njih kuvao, jednom rukom bih se držao za struk, jednom nogom bih stajao na prstima i za njih bih kuvao samo jednom rukom.” Dok je govorio to je i pokazivao, a držanje mu je izgledao podjednako ogorčeno i prkosno. Hteo je da kaže: „Nijedan nevernik mi nije dorastao i nijednom od njih se neću potčiniti. Veoma sam sposoban i tamo u svetu ljude poput mene veoma cene. Nije me briga za zvaničnike!” Dok je govorio, rukama je gestikulirao, delujući zadovoljan sobom,

i te je pokrete pravio s lakoćom. Mogao sam da primetim da je vrlo vešt u prikazivanju tih pokreta, tog držanja i tog položaja tela – da ih je često izvodio. Mogao sam da zaključim da je ovu predstavu izvodio donekle sa namerom da se hvali i razmeće svojom „slavnom prošlošću", u nastojanju da druge navede da mu se dive. Kad sam video da se ovako ponaša, nasmešio sam se, a onda mu rekao: „Dakle, ti imaš lošu narav." Rekao sam to uz osmeh i nisam dodao ni reč. Odmah je napravio kiseo izraz lica, trenutno je prestao sa svojim pokretima i ućutao se. Od tada pa nadalje, više nije ponovo govorio o svojoj „slavnoj prošlosti". Šta sam mu rekao? (Imaš lošu narav.) Šta je to značilo? (Ukazivalo je na njegovu priroda-suštinu i on je bio posramljen.) Tačno. Jesam li ga naljutio? Jesam li se s njim raspravljao? Jesam li povredio njegovo dostojanstvo? (Ne.) Jesam li se prema njemu ophodio plahovito i kazao mu: „Gubi se odavde! Zašto ti uopšte veruješ u Boga?" ili „Suviše si zelen da bi Mi govorio o svojoj 'slavnoj prošlosti'!"? Da li sam koristio ove metode? (Ne.) Ne sugerišući ništa od toga, rekao sam samo jednu rečenicu: „Dakle, ti imaš lošu narav" i on je bio posramljen i ućutao se. Preneo sam mu Svoju poruku bez potrebe da je detaljno razrađujem. Kad bi je čuo pametan čovek, on bi trenutno shvatio njeno značenje i u budućnosti bi bio suzdržaniji. Šta mislite o ovom pristupu? (Dobar je.) Da li bi bilo primereno ljutito ga gledati i svađati se? (Ne, ne bi.) Ako neko kaže: „Da u boga ne verujem, ni za koga me ne bi bilo briga!", treba da mu kažeš: „Ako te ni za koga nije bilo briga pre nego što si počeo da veruješ u Boga, to znači da si imao lošu narav. Ako sada kad veruješ u Boga i dalje želiš da te ni za koga ne bude briga, to znači da imaš još goru narav i da nešto nije u redu sa tvojom suštinom." Samo to reci i posmatraj njegovu reakciju i ponašanje. Udaraš ga tamo gde najviše boli. Nakon što začuju te reči, hoće li se zli ljudi osećati tužno? Osećaće se uznemireno. Razmišljaće: „Mislio sam da sam postigao promenu u svojoj veri u boga, pa sam čak koristio ove reči da se svojim kvalifikacijama pravim važan i da se razmećem slavnom prošlošću koju sam imao pre nego što sam počeo da verujem u boga. Nisam očekivao da će neko sa razumevanjem razotkriti tu sramotnu tajnu koja se krije u pozadini i otkriti da imam lošu narav." Šta znači loša narav? Lepo rečeno, ona znači da im ljudskost nije dobra; iskreno rečeno, ona znači da nisu dobri. Koji ljudi u društvu nisu dobri? (Bitange, nasilnici, tirani i nitkovi.) Tačno, u pitanju su ti ljudi. Čim kažeš da nisu dobri i da im je narav loša, oni će to razumeti. Razumeće da misliš na bitange, huligane, tirane i zlikovce – na te nazive i te vrste ljudi. Hoće li se osećati dobro kad čuju da pripadaju toj kategoriji? (Ne.) Neće se uopšte osećati dobro. I da li ćeš išta drugo morati da kažeš? (Ne.) Njihova sramotna istina biće razotkrivena tom jednom rečenicom. „Znači, ti si takva osoba. Ovde se i dalje razmećeš, hvališ se negativnim stvarima kao da su pozitivne. Šta to pokušavaš? Ovo je Božja kuća, nemoj ovde da se razmećeš. Ovo nije mesto gde treba da se razmećeš. Ako želiš da se razmećeš, onda idi. Božja kuća je mesto na kome vlada istina, a ne neko mesto na kome ti možeš da se šepuriš i obznanjuješ svoja zla dela. Koju poruku šalješ kad se razmećeš rđavim i negativnim stvarima u Božjoj kući? Tvoja poruka je da je Božje delo u tebi postiglo rezultate. Da li je Bog to rekao? Ne zahvaljuješ

se Bogu; hvališ se svojim zlim delima. Koga tim rečima pokušavaš da prevariš? Možeš da prevariš trogodišnje dete, ali ne možeš da prevariš braću i sestre. To ti neće proći!" Time su oni razotkriveni. Nakon što ovo čuju, antihristi će prvo osetiti da u tebi nema nikakve zlobe prema njima; kao drugo, tvoje reči će pogoditi pravo u cilj; kao treće, nećeš morati da ih uzmeš na zub; i kao četvrto, ove reči su činjenica, pa kad ih kažeš, nećeš nimalo preterivati. Čim čuju ove reči, odmah će se uzdržati. Zašto će se uzdržati? Tvoje reči će ih posramiti i osetiće se postiđeno. Biće im neprijatno da ponove takve reči kad se ponovo nađu u tvom prisustvu. A čak i ako ih ponovo izgovore, moraće da pronađu pravu priliku i provere ko sve sluša. U svakom slučaju neće se usuditi da ih u tvom prisustvu ponovo izgovore. Nisu li ovim potčinjeni? Ako naiđete na takvu osobu, hoćete li se usuditi da joj se ovako obratite? (Da.) Postoji način na koji se treba ophoditi prema ovakvoj osobi. Ne morate da budete preki ni grubi, samo ih uz osmeh potčinite. To se zove razotkrivanje i posramljivanje Sotone. To znači biti postojan u svom svedočenju. Tvoja sposobnost da ih razotkriješ dokazuje da si ih prozreo, da ne voliš ljude poput njih, da mrziš ljude kao što su oni, da gledaš s visine na ljude koji su nalik njima. Ti ljudi spadaju u red negativnih likova, a ti si na sasvim suprotnoj strani od njih. Pred tobom se osećaju inferiorno; jači si i ispravniji od njih.

Kad antihriste orezuju, kad ih braća i sestre povremeno razotkrivaju, koje dve besramne rečenice oni izgovaraju? („Suviše si zelen da me orezuješ!" „Da u boga ne verujem, ni za koga me ne bi bilo briga!") Većina ljudi ne bi mogla da izgovori ove dve rečenice, zar ne? Koje su odlike ovih reči? Nasilne su i prljave, uz nametljiv način Sotoninog šepurenja i Sotonine rđave naravi. Ove reči očito ne bi došle iz usta normalne osobe, posebno ne od nekoga ko stremi ka istini. Podrazumeva se da oni koji izgovaraju ove reči imaju podmuklu narav Sotone. Oni su zli, i ujedno su antihristi. Istinu ne vole, a duboko poštuju zle sile, nasilje i podmukle sile i narav Sotone. Te se suštine mogu zapaziti samo na osnovu ove dve rečenice koje oni izgovore. Kad izgovore ove reči, otkrivaju se njihove naravi i suštine. Među običnim, normalnim, iskvarenim ljudskim rodom, nije dobar niko ko često izgovara ove reči, a svako ko ove reči ne izgovara iako ih čuje, svako ko misli da su bestidni i podmukli oni koji ove reči izgovaraju, svako ko na ovaj način ne bi mogao da govori, ko ove reči nikako ne bi mogao da izgovori ma koliko da nekog mrzi, na njega je ogorčen i gleda ga s visine, i svako ko prezire ljude koji izgovaraju ove reči – takvi ljudi i dalje imaju određeni osećaj stida i ispravnu stranu u svojoj ljudskosti. Međutim, oni koji često govore ove reči, koji ove reči često posmatraju kao najviša načela za rešavanje stvari i način svog ponašanja, nesumnjivo jesu antihristi koji su deo Sotonine bande. Neki ljudi kažu: „Pre nego što sam počeo da verujem u Boga nisam znao da li su ove reči dobre ili loše. Koristio sam ih dok sam bio mlad, ali sam kasnije, kad sam malo odrastao i sazreo, prestao da ih izgovaram." Jesu li ovo antihristi? Nisu. Kad su ljudi mladi i neuki, kad se prvi put susretnu s društvom i opštom populacijom, oni ove reči posmatraju kao dobre reči, kao reči koje odražavaju karakter. Naprosto su previše mladi i nezreli. Kad malo odrastu i budu u stanju da dobro razlikuju

od zla, da prave razliku između dobrih i loših ljudi, ove reči više ne izgovaraju. Takvi ljudi, ipak, imaju nešto savesti i razuma. Odakle dolazi to nešto savesti i razuma? Iz njihove sposobnosti da dobro razlikuju od zla, da znaju šta je istina a šta laž, šta je ispravno a šta pogrešno, iz toga što imaju izbore i ograničenja u načinu na koji postupaju, govore, rešavaju stvari i ponašaju se. To dolazi iz toga što nisu Sotone, nisu zli ljudi, nisu zveri, iz toga što se ponašaju uz merila i načela i iz toga što su ispravni ljudi.

Razotkrivanjem antihrista otkrivaju se sve njihove „mudre reči", njihove životne krilatice i njihove često izgovorene izreke. Sa tim otkrivanjem, pojavljuje se i njihova priroda-suština, omogućavajući drugima da je sve jasnije uvide. Ako se ove stvari ne razotkriju i ljudi ove reči koje povremeno ili često čuju smatraju običnim rečima i ne razaznaju ih, oni neće moći da ih okarakterišu. Ako ne možeš da ih okarakterišeš, čemu onda služi tvoje shvatanje istine ili tvoje poznavanje ispravnog i pogrešnog? Mogu li oni uticati na tvoj stav? Mogu li oni uticati na tvoje gledište? (Ne, ne mogu.) Tada nisi u stanju da razaznaš šta je normalno otkrovenje iskvarenosti, a šta je ispoljavanje suštine antihrista. Kad budeš jasno mogao da razaznaš ove suštine, da ih tačno okarakterišeš i klasifikuješ i da jasno razaznaš različita ispoljavanja, otkrovenja, naravi i suštine pozitivnog i negativnog, normalno i nenormalno, tek onda ćeš moći preciznije da raspoznaješ ljude i stvari. U suprotnom, bićeš u pogrešnom uverenju da je neko ispoljavanje antihrista obična iskvarenost ili normalno otkrovenje, a ponekad ćeš neka obična otkrovenja iskvarenosti greškom smatrati ispoljavanjima suštine antihrista. Nije li to prava zbrka? Recimo da si starešina i da u okviru tvog područja odgovornosti postoje antihristi. Ako im dozvoliš da ostanu, a izbaciš običnu braću i sestre koji imaju otkrovenja iskvarenosti, zar to nije greška? (Jeste.) Stoga je shvatanje ovih detaljnih i konkretnih razlika od suštinske važnosti.

Kad se antihristi suoče sa orezivanjem, njihova ispoljavanja u znatnoj meri prevazilaze ono o čemu smo upravo razgovarali. Oni neće izgovoriti samo nekoliko neprijatnih rečenica ili biti tek pomalo ozlojeđeni. Učiniće znatno više stvari i reći više neprijatnih reči. Štaviše, učiniće neke još i više zle stvari, stvari koje ozbiljno ometaju posao Božje kuće i ometaju normalan crkveni život. Pokušajte da u zajedništvu sada razgovarate o tome šta antihristi još mogu da učine, osim što će izgovoriti tih nekoliko rečenica, što će ljudima omogućiti da jasno uvide i razaznaju da su oni antihristi, da su njihovi postupci i ponašanje oni svojstveni antihristima i da je njihova narav ona koja je svojstvena antihristima. Time braća i sestre ove antihriste mogu da razaznaju i da ih označe kao antihriste i pre nego što oni proizvedu veća ometanja. Na ovaj način, s jedne strane, braća i sestre mogu da izbegnu da pretrpe veću štetu u svom život-ulasku, a s druge strane, mogu se sprečiti prekidanje i ometanje koje ovi antihristi izazivaju poslu Božje kuće. Nije li problem bolje otkriti, rešiti, sprečiti i otkloniti što pre je moguće? (Da, jeste.) Onda počnite da razgovarate u zajedništvu. (Kad antihriste orezuju, oni istinu ne prihvataju i izgovaraju određene reči kako bi napali ljude. Ko god da im daje savet, ako se on tiče njihovog statusa ili ponosa, antihristi će tu osobu u crkvi osuđivati, pa će čak iskriviti istinu kako bi odbranili svoj status i ponos.) Ima li još neko zapažanje? (Jednom

sam upoznao jednu zlu osobu koja je pretila da će uništiti svakoga ko učini bilo šta na njenu štetu. U to vreme nismo shvatali istinu i nismo imali razboritost. Plašili smo se tog čoveka. Ponašao bi se samovoljno i nepromišljeno pri izvršavanju svoje dužnosti, pa kad smo u njegovom poslu zapazili određene probleme i želeli da ih prijavimo, on nam se isprečio i nije dozvolio da to prijavimo. Nismo posedovali istinu, pa se u to vreme nismo usuđivali da mu se suprotstavimo niti smo ga odmah prijavili, što je crkvenom poslu na kraju izazvalo veliku štetu. Razlog je u tome što nismo umeli da razaznamo antihriste. Izbačen je tek kasnije, nakon što je počinio mnogo više zlih dela.) U ovom slučaju niste bili postojani u svom svedočenju niti ste zaštitili interese Božje kuće, pa ste dozvolili da posao Božje kuće istrpi štetu. Za to snosite odgovornost. Sada se čini da je ova osoba s pravom izbačena i da prema njoj nije nepravično postupljeno. Ako se sa takvom osobom budete ponovo susreli u budućnosti, hoćete li moći da je razaznate? (Zahvaljujući Božjoj besedi, osećam da mi je malo jasniji ovaj aspekt istine o razaznavanju antihrista.)

Zašto Božja kuća želi da izbaci antihriste? Da li bi bilo u redu zadržati ih i dozvoliti im da služe? Da li bi bilo u redu dati im priliku da se pokaju? (Ne, ne bi.) Postoji li ikakva šansa da bi oni mogli da streme ka istini? (Antihristi ne mogu da streme ka istini.) Upravo ste otkrili da su antihristi zli ljudi koji su od Sotone i koji ne mogu da se pokaju, a to je razlog za njihovo izbacivanje. Niko se ne izbacuje tek tako. Božja kuća svaki put iznova pokazuje strpljenje, neprekidno im pružajući prilike da se pokaju i dajući im prostor za manevrisanje, kako se ne bi dogodilo da dobri ljudi budu pogrešno optuženi i kako niko tek tako ne bi bio izbačen ili upropašćen. Njima nije lako da toliki niz godina veruju u Boga; Božja kuća je prema svakome tolerantna sve dok on u potpunosti ne bude prozren, dok u potpunosti ne bude razotkriven. No, mogu li antihristi da se pokaju? Ne mogu da se pokaju. U Božjoj kući oni igraju ulogu Sotoninih slugu, demontirajući, prekidajući i ometajući posao Božje kuće. Čak i ako su nadareni i imaju neki talenat, oni nikako ne bi mogli da se svojski potrude da dobro izvršavaju svoju dužnost ili da krenu ispravnim putem. Čak i ako antihristi imaju neke korisne aspekte, oni nipošto neće dati pozitivan doprinos Božjem delu u Božjoj kući. Jedino prekidaju, ometaju i podrivaju Božje delo i ne rade dobre stvari. Zadržao si ih da bi ih posmatrao i dao si im priliku da se pokaju, ali oni nisu bili u stanju da se pokaju. Na kraju je usvojeno rešenje da budu izbačeni. Pre nego što si ih izbacio, uveliko si uvideo činjenicu da je takva osoba antihrist koji bi radije umro nego što bi se pokajao, da je neprijateljski nastrojen prema Bogu i istini. Shodno tome, ta osoba je bila izbačena. Da je dobra osoba, da li bi bila izbačena? Da li bi bila izbačena da je mogla da prihvati istinu i pokaje se? U najgorem slučaju bi bila smenjena sa dužnosti i poslata da se bavi duhovnim posvećenostima i razmišljanjem o sebi, ne bi bila izbačena. Kad Božja kuća odluči da nekoga izbaci, to znači da bi ta osoba, ako bi joj se dozvolilo da ostane, bila prava pošast u Božjoj kući. Ne bi radila dobre stvari, već bi samo izazivala prekide i ometanja i činila svakojake loše stvari. U kojoj god crkvi da se našla, takva osoba bi je ometala sve dok je ne bi razložila na sitne čestice, posao bi stagnirao, većina ljudi bi se osećala veoma malodušno i izgubila bi

svoju veru u Boga, a neki ljudi bi čak želeli da sa verom prekinu i ne bi mogli da nastave da izvršavaju svoje dužnosti. Šta je razlog za to? To je izazvano antihristovim ometanjima. Sa antihristima se mora pozabaviti, oni se moraju ukloniti i izbaciti kako bi za ovu crkvu bilo ikakve nade, da bi crkveni život postao normalan i da bi pripadnici Božjeg izabranog naroda zakoračili na pravi put vere u Boga. Neki ljudi kažu: „Bog je ljubav, pa i antihristima treba da pružimo priliku da se pokaju." Te reči zvuče veoma lepo, no, da li tako stoje stvari? Pažljivo to sagledajte: koji izbačeni antihristi i zli ljudi su kasnije spoznali sebe i bili u stanju da streme ka istini i da je vole? Ko od njih se pokajao? Niko od njih se nije pokajao i svi su tvrdoglavo odbijali da ispovede svoje grehe; i koliko god godina kasnije da ih ponovo vidiš, i dalje su takvi, i dalje se čvrsto drže tih stvari koje su se tada dogodile i ne otpuštaju ih, nastojeći da sebe opravdaju i daju objašnjenje. Njihova se narav nije uopšte promenila. Ako ih ponovo primiš, dozvoliš im da nastave crkveni život i dopustiš im da izvršavaju dužnost, i dalje će prekidati i ometati posao crkve. Poput Pavla, praviće iste stare greške, uzdizaće sebe i o sebi će svedočiti. Oni nikako ne mogu da idu putem stremljenja ka istini i ići će svojim starim putem, putem antihrista, Pavlovim putem. To je osnov za izbacivanje antihrista.

Zbog svoje zlobne prirode, antihristi se ne potčinjavaju nikome ko stremi ka istini. Gledaju s visine sve starešine i delatnike koji mogu da izvršavaju neki stvaran posao i čak etiketiraju sve starešine i delatnike kao lažne, kao da su jedino oni sami u pravu, a svi drugi greše. Kako god da se s njima u zajedništvu razgovara o istini, oni neće nipošto prihvatiti orezivanje i ostaće i dalje pri sopstvenim stavovima. Ako onaj koji ih orezuje ne uspe u potpunosti da ih ubedi, oni to neće prihvatiti. Oni smatraju da je orezivanje beskorisno i da nema nikakve veze sa istinom. To je njihovo gledište. Uvek ostaju pri sopstvenim stavovima, pa im je veoma teško da prihvate istinu i ujedno osuđuju i proklinju sve one koji njih orezuju. Kakvu narav antihristi otkrivaju u svom odnosu prema orezivanju? Možete li da vidite kakva je priroda-suština antihrista? Podmuklost predstavlja jednu od glavnih odlika prirode antihrista. Šta označava „podmuklost"? Označava da oni imaju posebno podao stav prema istini. Ne samo da se istini ne pokoravaju i ne samo da odbijaju da je prihvate, već osuđuju i one koji ih orezuju. U pitanju je podmukla narav antihrista. Antihristi smatraju da je svako ko pristane na to da ga orezuju podložan maltretiranju, te da su ljudi koji druge stalno orezuju, upravo oni koji uvek žele da zadirkuju i zlostavljaju ljude. Dakle, antihrist će se opirati svakome ko ga orezuje i zadaće toj osobi velike glavobolje. Ko god da pomene antihristove nedostatke ili iskvarenost, ili s njim u zajedništvu razgovara o istini i Božjim namerama, ili ga navede da spozna sebe, antihrist će pomisliti da mu takva osoba zadaje muke i da ga smatra neprijatnim. Mrzeće tu osobu iz dna duše, osvetiće joj se i zagorčati joj život. Ovo je još jedno ispoljavanje načina na koji se antihristi odnose prema orezivanju o kome ćemo razgovarati u zajedništvu. Oni mrze sve koji ih orezuju i razotkrivaju. To je veoma očigledno ispoljavanje antihrista. Kakvi su to ljudi sa tako zlobnom naravi? Zli ljudi. Činjenica je da su antihristi zli ljudi. Prema tome, samo zli ljudi i antihristi imaju tako zlobnu narav. Kada se zloban

čovek suoči sa dobronamernom opomenom, optužbom, podučavanjem ili ukazanom pomoći, umesto da bude zahvalan i ponizno to prihvati, on će pobesneti od stida i osećaće izrazito neprijateljstvo, mržnju, pa čak i potrebu da uzvrati. Ima nekih koji antihrista orezuju i razotkrivaju uz reči: „U poslednje vreme si sasvim pomahnitao, nisi se ponašao shodno načelu i neprekidno si se razmetao dok si izvršavao svoju dužnost. Radiš zarad statusa i od svoje dužnosti praviš potpuni haos. Da li si se ispravno poneo prema Bogu? Zašto nisi stremio ka istini kad si izvršavao svoju dužnost? Zašto se ne ponašaš shodno načelu? Zašto nisi prihvatio kad su braća i sestre u zajedništvu sa tobom razgovarali o istini? Zašto si ih ignorisao? Zašto si nastavio da radiš kako ti se prohte?" Ovih nekoliko „zašto", ove reči koje razotkrivaju njihovo otkrovenje iskvarenosti – podvlače im se pod kožu: „Zašto? Nema tu nikakvo 'zašto' – ja radim ono što želim! Šta ti daje pravo da me orezuješ? Ko si ti da to radiš? Ja sam samovoljan; šta povodom toga možeš da učiniš? Sad kad sam dospeo u ove godine, niko se ne usuđuje da sa mnom tako razgovara. Jedino ja mogu tako sa drugima da razgovaram; niko drugi ne može tako sa mnom da razgovara. Ko se usuđuje da mi drži pridike? Još se nije rodila osoba koja može da mi drži pridike! Misliš li da zaista možeš da mi držiš pridike?" Mržnja nastaje duboko u njihovom srcu i oni traže priliku da se osvete. U svojim mislima se preračunavaju: „Da li ovaj čovek koji me orezuje ima moć u crkvi? Ako mu se osvetim, hoće li ga neko uzeti u odbranu? Ako mu nanesem patnju, hoće li se crkva mnome pozabaviti? Imam rešenje. Neću mu se osvetiti; učiniću nešto u najvećoj tajnosti. Učiniću nešto njegovoj porodici da mu time nanesem patnju i sramotu, pa ću se tako osloboditi ove ozlojeđenosti. Moram nekako da se osvetim. Ne mogu sad od toga da dignem ruke. Nisam počeo da verujem u boga da bi me maltretirali i nisam došao ovde da ljudima dozvolim da me kinje kako im se prohte; došao sam da dobijem blagoslove i da uđem u carstvo nebesko! Čovek bez ponosa, kao drvo bez kore. Ne smeš biti beskičmenjak ako želiš da sačuvaš svoje dostojanstvo. Kako se usuđuješ da me razotkriješ. Ovo je maltretiranje! Sada kad se prema meni ne ophodiš kao prema važnoj ličnosti, život ću ti zagorčati i nateraću te da snosiš posledice. Hajde da se borimo, pa da vidimo ko je jači!" Svega nekoliko jednostavnih reči razotkrivanja kod antihrista izazivaju bes i u njima bude tako veliku mržnju, navodeći ih da idu tako daleko da bi se osvetili. Njihova podmukla narav je potpuno ogoljena. Naravno, kad se drugome zbog mržnje svete, to nije stoga što prema toj osobi osećaju mržnju ili imaju neki neraščišćen račun iz prošlosti, već zato što je ta osoba razotkrila njihove greške. To pokazuje da sâm čin razotkrivanja antihrista, bez obzira na to ko to čini i bez obzira na njegov odnos sa tim antihristom, može podstaći njegovu mržnju i potpiriti njegovu osvetu. Bez obzira na to ko je u pitanju, da li shvata istinu odnosno da li je starešina, delatnik ili običan pripadnik Božjeg izabranog naroda, dokle god taj razotkriva i orezuje antihrista, on će se prema toj osobi odnositi kao prema neprijatelju. Čak će otvoreno reći: „Nagaziću žestoko svakog ko me orezuje. Ko god me razotkriva, ko god da otkriva tajne iz moje prošlosti, izdejstvuje da me kuća božja izbaci ili me liši mog dela blagoslova, nikada ga neću ostaviti na miru. Takav sam u sekularnom

svetu: niko se ne usuđuje da mi pravi probleme. Nije se još uvek rodila osoba koja se usuđuje da me gnjavi!" Ovo je vrsta nemilosrdnih reči koje izbijaju iz antihrista kad se suoče sa orezivanjem. Kad izuste te nemilosrdne reči, to ne čine da bi zastrašili druge niti time sebi daju oduška kako bi se zaštitili. Oni su zaista u stanju da učine zlo i posegnuće za svakim raspoloživim sredstvom. Ovo je podmukla narav antihrista. Kad se neke starešine i delatnici susretnu sa ovakvim antihristima, oni nemaju hrabrosti da ih razotkriju ili da protiv njih preduzmu mere, pa antihristi na kraju postanu još gori. Njihova zlodela postaju još bezočnija, ne prestaju da pokušavaju da ljude navode na pogrešan put i da ih ometaju, da bi na kraju većinu njih naveli na stranputicu i kontrolisali. To je ono što dovodi do katastrofe. Kad otkriju da su braća i sestre razotkrili njihova zla dela ili su ih prijavili višim instancama, pojedini antihristi se svete i predaju ih velikoj crvenoj aždaji – predaju ih Sotoninom režimu. Ovo je podmukla narav, zar ne? S obzirom na to da su ti antihristi tako podmukli, da li oni zaista veruju u Boga? Nipošto. Oni su Sotonine sluge i došli su da ometaju crkvu; oni su zli demoni koji su se uvukli u kuću Božju i samo prekidaju i podrivaju delo Božje i Bogu se protive. Dakle, antihristi su neprijatelji Božji i neprijatelji Božjih izabranika. Ophođenje prema antihristima, zlim demonima kao da su braća i sestre predstavljalo bi ozbiljnu grešku; da bi ste nešto tako učinili, morali biste da budete zaista slepi. Ako starešina zaliva, hrani i podržava antihrista kao da je brat ili sestra odnosno ako ga unapredi i dâ mu važnu ulogu kao da je neko ko stremi ka istini, on time čini veliko zlo. Daje doprinos antihristovom zlu i treba da bude uklonjen. Takve lažne starešine su saučesnici antihrista i pošteno je reći da su i sami antihristi koje treba ukloniti i izbaciti.

Kad antihriste orezuju, oni nemaju stav prihvatanja i poslušnosti. Umesto toga, prema tome imaju otpor i odbojnost, usled čega nastaje mržnja. Duboko u svom srcu oni mrze svakoga ko ih orezuje, svakoga ko otkriva tajne iz njihove prošlosti i razotkriva njihovo pravo lice. U kojoj meri te oni mrze? Od mržnje škrguću zubima, žele da im se makneš sa očiju i smatraju da ti i oni ne možete živeti na istom mestu. Ako su antihristi takvi prema ljudima, mogu li onda da prihvate Božje reči koje ih razotkrivaju i osuđuju? Ne, ne mogu. Ko god da ih razotkriva, mrzeće ga samo zato što ih je taj razotkrio, što im je nenaklonjen i osvetiće se. Želeli bi da osobu koja ih je orezala mogu da nateraju da im se skloni sa očiju. Ne mogu da podnesu da gledaju kako je toj osobi dobro. Bili bi srećni kad bi ta osoba umrla ili bi je snašla neka nesreća; dokle god je ta osoba živa i još uvek u Božjoj kući izvršava svoju dužnost, i sve se odvija uobičajeno, oni u svom srcu osećaju patnju, nelagodu i osornost. Kad nema načina da se nekome osvete, potajno ga proklinju ili se Bogu čak mole da za tu osobu upriliči kaznu ili odmazdu, i da Bog otkloni nepravdu koja im je naneta. Kad kod antihrista nastane ova mržnja, to dovodi do niza postupaka. Ti postupci obuhvataju odmazdu i kletve i, naravno, neke druge radnje poput podmetanja drugima, klevetanja i osuđivanja drugih, koje proizlaze iz mržnje. Ako ih neko orezuje, oni će tu osobu potkopavati iza njenih leđa. Kad ta osoba kaže da je nešto ispravno, oni će reći da je pogrešno. Izvrtaće sve pozitivne stvari koje

ta osoba čini i predstavljaće ih negativnim, šireći iza njenih leđa laži i izazivajući ometanja. Vrbovaće i sebi će privlačiti druge koji su neuki i ne mogu da prozru stvari ili su nerazboriti, kako bi ti ljudi prešli na njihovu stranu i podržali ih. Jasno je da osoba koja ih je orezivala nije učinila ništa loše, ali oni, ipak, žele da toj osobi prišiju neka zlodela, tako da svi budu u pogrešnom uverenju da ona zaista radi takve stvari, a zatim da sve nateraju da se udruže da tu osobu odbace. Antihristi na ovaj način ometaju crkveni život i ometaju ljude u obavljanju njihove dužnosti. Sa kojim ciljem? Da bi zagorčali život osobi koja ih je orezala i sve naveli da tu osobu napuste. Ima i nekih antihrista koji kažu: „Orezivao si me i zagorčao mi život, pa se iz toga nećeš lako izvući. Pokazaću ti kako izgleda kad te orezuju i napuste. Kako si se ti poneo prema meni, tako ću i ja prema tebi. Ako ćeš mi zagorčavati život, ne računaj da će tvoj biti išta slađi!" Kad antihristi učine zlo, neke starešine i delatnici ih pozivaju da s njima popričaju, kažu im da moraju da se pokaju i pročitaju im Božje reči da bi im pomogli i podržali ih. Antihristi ne samo da to ne prihvataju, već počinju da šire neosnovane glasine da taj starešina ne obavlja nikakav pravi posao i nikad ne koristi Božju reč da bi rešio probleme. U stvari, taj starešina je upravo obavio takav posao, ali oni preokreću i izvrću činjenice i kleveću osobu koja im pomaže. Nije li to podmuklo? Ovi zli ljudi i antihristi bezočno tvrde da su pozitivne stvari negativne, a da su njihova zlodela, greške, rđavi i zlonamerni postupci pozitivne stvari koje su u skladu sa istinom. Koliko god veliku grešku da naprave dok izvršavaju svoju dužnost, koliku god štetu da pričine poslu crkve, oni to ne priznaju niti to uopšte uzimaju zaozbiljno. Kad o tome govore, umanjuju značaj toga i preko toga ovlaš prelaze. Umesto toga, osoba koja ih zbog toga orezuje u njihovim očima postaje grešnik i postaje predmet kritike. Zar to nije izvrtanje belog u crno? Kad ih orezuju starešina ili delatnik, neki antihristi čak iznose lažne protivoptužbe, govoreći: „Kakve god greške da mi braća i sestre napravimo, sve one nastaju zbog nemara i propusta starešina i delatnika da dobro urade posao. Kad bi starešine i delatnici znali da obavljaju svoj posao, kad bi nas na vreme podsećali i dobro upravljali stvarima, zar se gubici za božju kuću time ne bi smanjili? Stoga, kakve god greške da pravimo, za to u potpunosti treba okriviti starešine i delatnike i oni treba da preuzmu najveću odgovornost." Nije li ovo iznošenje lažnih protivoptužbi? Ove lažne protivoptužbe su izvrtanje belog u crno i jedan oblik odmazde.

Antihristi imaju izrazito pakosne naravi. Ako pokušaš da ih orežeš ili da ih razotkriješ, mrzeće te i u tebe zariti svoje zube poput zmija otrovnica. Ma koliko da se trudiš, nećeš moći da ih skineš sa sebe niti da ih otreseš. Kad se suočite s takvim antihristima, osećate li se uplašeno? Neki se ljudi zaista uplaše i kažu: „Ne usuđujem se da ih orezujem. Tako su svirepi, poput zmija otrovnica, pa ako se u obručima obmotaju oko mene, sa mnom je gotovo." Kakvi su to ljudi? Premali su rastom i beskorisni, nisu Hristovi dobri vojnici i ne mogu da svedoče o Bogu. Pa, šta treba da učinite kad naiđete na takve antihriste? Ako ti prete ili pokušaju da te liše života, da li bi se uplašio? U takvim situacijama moraš brzo da se ujediniš s braćom i sestrama i da se usprotiviš, istražuješ, prikupljaš dokaze i razotkrivaš antihrista sve dok ne bude uklonjen iz crkve. Time se temeljno rešava

problem. Kad otkrijete antihrista i jasno utvrdite da poseduje odlike zle osobe i da je u stanju da druge muči i sveti im se, nemojte čekati da počini zlo i da prikupite dokaze da biste to rešili. To je pasivan pristup i već je doveo do nekoliko gubitaka. Kad antihristi ispolje odlike zle osobe, otkriju svoju podmuklu i zlonamernu narav i na korak su od toga da počnu da deluju, najbolje je da to rešite, da se njima pozabavite, uklonite ih i izbacite. To je najrazumniji pristup. Neki ljudi se plaše odmazde antihrista i ne usuđuju se da ih razotkriju. Zar to nije glupo? Nemoćan si da zaštitiš interese Božje kuće, a to samo po sebi pokazuje da nisi odan Bogu. Plašiš se da bi antihrist mogao da ti nađe slabu tačku i da ti se osveti – u čemu je problem? Da li je moguće da ne veruješ u Božju pravednost? Zar ne znaš da u Božjoj kući vlada istina? Čak i ako antihrist uspe da dozna neke iskvarenosti u tebi i od toga napravi problem, ne treba da se plašiš. U Božjoj kući, problemi se rešavaju na osnovu istina-načela. To što je neko učinio prestupe, ne čini ga zlom osobom. Božja kuća nikad ne preduzima mere protiv nekog zbog trenutnog otkrovenja iskvarenosti ili povremenih prestupa. Božja kuća se bavi onim antihristima i zlim ljudima koji po navici stvaraju ometanja i čine zlo, i koji ne prihvataju čak ni delić istine. Božja kuća neće nikada optužiti dobru osobu. Prema svakom se odnosi pošteno. Čak i ako lažne starešine ili antihristi nepravedno optuže dobru osobu, Božja kuća će ih osloboditi optužbe. Crkva neće nikada ukloniti dobru osobu koja može da razotkrije antihriste i koja ima osećaj za pravdu, niti će se takvom osobom baviti. Ljudi se uvek plaše da će im antihristi pronaći slabu tačku kako bi im se osvetili. Ipak, zar se ne plašiš da ćeš uvrediti Boga i izazvati Njegovo gnušanje i odbacivanje? Ako se plašiš da će ti antihrist pronaći slabu tačku i osvetiti ti se, zašto ne bi iskoristio dokaz o zlim delima tog antihrista da ga prijaviš i razotkriješ? Čineći to, zadobićeš odobravanje i podršku Božjeg izabranog naroda i, što je najvažnije, Bog će upamtiti tvoja dobra dela i činove pravde. Pa, zašto to ne učiniš? Pripadnici Božjeg izabranog naroda treba uvek da imaju na umu Božji nalog. Čišćenje od zlih ljudi i antihrista je najvažnija bitka u borbi protiv Sotone. Ako ta bitka bude dobijena, ona će postati svedočenje pobednika. Borba protiv Sotona i zlih đavola je iskustveno svedočenje kakvo pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da imaju. To je istina-stvarnost koju pobednici moraju da poseduju. Bog je ljudima podario toliko istine, tako dugo vremena te je predvodio i sa toliko toga te je opskrbio, a sve u cilju da daš svedočanstvo i štitiš crkveni posao. Ispostavlja se da, kad zli ljudi i antihristi čine zla dela i ometaju crkveni posao, ti postaješ plašljiv i povlačiš se, bežeći glavom bez obzira – beskoristan si. Ne možeš da savladaš Sotone, nisi dao svedočanstvo i Bog te prezire. U ovom odsudnom trenutku, moraš da ustaneš i vodiš rat protiv Sotona, razotkriješ zla dela antihrista, da ih osudiš i prokuneš, ne ostavljajući im mesto da se sakriju i pročišćujući crkvu od njih. Jedino to se može računati kao izvojevana pobeda nad Sotonama i kao stavljanje tačke na njihovu sudbinu. Ti si jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda, Božji sledbenik. Ne možeš da se plašiš izazova; moraš da postupaš u skladu sa istina-načelima. To znači biti pobednik. Ako se plašiš izazova i praviš kompromise jer se pribojavaš odmazde zlih ljudi ili antihrista, onda nisi Božji sledbenik i

nisi jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda. Ničemu ne vrediš, niži si čak i od služitelja. Neke kukavice bi mogle reći: „Antihristi su tako zastrašujući; na sve su spremni. Šta ako mi se osvete?" Ovo je govor jednog smetenjaka. Ako se plašiš odmazde antihrista, gde ti je vera u Boga? Zar te Bog tolike godine u životu nije štitio? Nisu li i antihristi u Božjim rukama? Ako Bog to ne dozvoli, šta oni mogu da ti učine? Osim toga, ma koliko da su antihristi zli, šta uopšte mogu da urade? Zar pripadnicima Božjeg izabranog naroda nije sasvim lako da se ujedine, da antihriste razotkriju i njima se pozabave? Pa, zašto se onda plašiti antihrista? Takvi ljudi su beskorisni i nisu dostojni da slede Boga. Vratite se kući, podižite decu i živite svoj život. Suočeni sa antihristima koji ometaju crkveni posao i nanose štetu Božjem izabranom narodu, kako pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da odreaguju na njihova zla dela? Kako oni koji slede Boga treba da ostanu postojani u svom svedočenju? Kako treba da se bore protiv sila Sotone i antihrista? Da li se Bogu pokoravaš i Njemu si odan ili sediš po strani i Boga izdaješ otkriće se sasvim kad antihristi budu pravili ometanja, činili zlo i opirali se Bogu. Ako nisi neko ko se Bogu pokorava i odan Mu je, onda si neko ko Ga izdaje. To su jedine dve mogućnosti. Neki smetenjaci i oni kojima nedostaje razboritost biraju da zauzmu umereni stav i postaju neutralni. U Božjim očima, ovim ljudima nedostaje odanost prema Bogu i Njegovi su izdajnici. Zbog svog kukavičluka, neki smetenjaci se plaše mučenja koje dolazi od antihrista i u svom srcu se neprestano pitaju: „Šta da uradim?" To nije pitanje koje treba da postaviš. Šta treba da učiniš? (Da ispunjavamo svoje dužnosti, da u potpunosti razotkrijemo zla dela antihrista, da braći i sestrama omogućimo da nauče kako da primenjuju razboritost i da odbacuju antihriste. Ne bi trebalo da se bavimo sopstvenom bezbednošću. Najvažnije je da razmotrimo kako da ispunjavamo svoju dužnost kad zli ljudi ometaju crkveni posao.) A ako to utiče na tvoju porodicu? (Bez oklevanja treba da ispunimo svoju dužnost. Zbog zabrinutosti za sigurnost svoje porodice, ne treba da odbacimo svoju dužnost niti da izgubimo postojanost u svom svedočenju.) Tako je. Pre svega, moraš da ostaneš postojan u svom svedočenju i da se do kraja boriš protiv antihrista i zlih ljudi, starajući se o tome da za njih ne preostane nijedno mesto u Božjoj kući. Ako su spremni da služe, neka to rade prema pravilima i neka rade ono što mogu. Ako nisu voljni da služe, onda svi moraju da se ujedine i da ih izbace kako ne bi mogli da prekidaju, ometaju ili uništavaju crkveni posao u kući Božjoj. Ovo je prva stvar koju treba da uradiš i o kojoj treba postojano da svedočiš. Osim toga, treba da shvatiš da se i tvoja porodica i tvoj život svi nalaze u Božjim rukama i da se Sotona ne usuđuje da postupa ishitreno. Bog je rekao: „Bez Božje dozvole, Sotoni je teško da dodirne čak i kap vode ili zrno peska na zemlji; bez Božje dozvole, Sotona nema slobodu čak ni da pomera mrave po zemlji, a kamoli ljudski rod koga je stvorio Bog." U kojoj meri si u stanju da veruješ u ove reči? Borba protiv antihrista i zlih ljudi otkriva veličinu tvoje vere. Ako imaš iskrenu veru u Boga, tada imaš istinsko poverenje. Ako u Boga imaš samo malo vere, a ta vera je nejasna i šuplja, onda nemaš istinsko poverenje. Ako ne veruješ da nad svim ovim Bog može da bude suveren i da je Sotona

pod Božjom vrhovnom vlašću, i dalje se plašiš antihrista i zlih ljudi, možeš da tolerišeš to što čine zlo u crkvi, njihovo ometanje i uništavanje crkvenog posla, možeš da sa Sotonom praviš kompromise ili ga preklinješ za milost kako bi sebe zaštitio, ne usuđujući se da ustaneš i boriš se protiv njih, i postao si dezerter, onaj koji drugima hoće da ugodi, običan posmatrač, u tom slučaju ti nedostaje iskrena vera u Boga. Tvoja vera u Boga je pod znakom pitanja, što je čini užasno bednom! Kad vidiš da antihristi i zli ljudi u Božjoj kući izazivaju ometanja i prekide, a ti ostaješ ravnodušan; kad izdaješ interese Božje kuće i Njegovog izabranog naroda kako bi zaštitio sopstveni život, svoju porodicu i sve svoje lične interese, onda postaješ izdajica, Juda. To je više nego jasno. U zajedništvu često razgovaramo o antihristima i zlim ljudima i analiziramo ih, raspravljajući o tome kako da ih razaznamo i prepoznamo, a sve stoga da bismo jasno razgovarali o istini i kako bismo ljudima pružili razboritost u pogledu zlih ljudi i antihrista da mogu da ih razotkriju. Na taj način, pripadnike Božjeg izabranog naroda antihristi više nikada neće navoditi na pogrešan put niti će ih ometati, i moći će da se oslobode Sotoninog uticaja i ropstva. Međutim, neki ljudi u svom srcu i dalje imaju filozofije za ovozemaljsko ophođenje. Ne pokušavaju da razaznaju zle ljude i antihriste, već igraju ulogu onih koji drugima hoće da ugode. Protiv antihrista se ne bore, u odnosu na njih ne postavljaju jasne granice i biraju ublažen, umeren pristup da bi zaštitili sopstvene interese. Ovim đavolima – ovim zlim ljudima i antihristima – oni dozvoljavaju da ostanu u Božjoj kući, prizivajući opasnost negovanjem đavola. Ovim đavolima dopuštaju da besomučno ometaju crkveni posao i da ometaju braću i sestre u izvršavanju dužnosti. Kakvu ulogu ti ljudi igraju? Oni postaju štit za antihriste i njihovi saučesnici. I premda ti možda ne radiš iste stvari kao antihristi niti činiš ista zla dela, u njihovim zlim delima imaš svoj doprinos – proklet si. Antihriste štitiš i tolerišeš ih, dozvoljavajući im da oko tebe prave pustoš, ništa ne preduzimaš niti išta činiš. Zar nemaš svoj doprinos u zlu antihrista? Zato neke lažne starešine i oni koji drugima hoće da ugode postaju saučesnici antihrista. Svaki onaj ko primeti da antihristi ometaju crkveni posao, ali ih ne razotkrije niti u odnosu na njih postavi jasne granice, postaje njihov pokorni sluga i saučesnik. Tom čoveku nedostaju pokornost i odanost Bogu. U odsudnim trenucima borbe između Boga i Sotone, on staje na Sotoninu stranu, štiteći antihriste i izdajući Boga. Takvi su ljudi Bogu ogavni.

Kad se suoče sa orezivanjem, antihristi često iskazuju ogroman otpor, a zatim počinju da daju sve od sebe da iznesu argumente u svoju odbranu i posežu za lažnom argumentacijom i rečitošću kako bi ljude naveli na pogrešan put. To je prilično uobičajeno. Ispoljavanjem antihrista koji odbijaju da prihvate istinu u potpunosti se razotkriva njihova sotonska priroda mržnje i odbojnosti prema istini. Oni su u potpunosti od Sotonine sorte. Šta god da antihristi rade, njihova narav i suština bivaju ogoljeni. Naročito u kući Božjoj, sve što oni rade protivno je istini, osuđeno je od Boga i predstavlja zlo delo koje se opire Bogu, a sve te stvari koje rade u potpunosti potvrđuju da su antihristi Sotone i zli demoni. Prema tome, kad je reč o orezivanju, oni ga sasvim sigurno zadovoljno i rado ne prihvataju; naprotiv, uz otpor i protivljenje, oni takođe mrze orezivanje, mrze one koji ih

orezuju i mrze one koji razotkrivaju njihovu priroda-suštinu i koji razotkrivaju njihova zla dela. Antihristi smatraju da im svako ko ih razotkriva naprosto zadaje glavobolje, pa se zato nadmeću sa svakim ko ih razotkriva i protiv takve osobe se bore. S obzirom na takvu vrstu prirode, antihristi neće nikada biti ljubazni prema ikome ko ih orezuje, neće tolerisati niti trpeti osobu koja to čini, a još manje će joj biti zahvalni ili je pohvaliti. Naprotiv, ako ih neko orezuje, pa zbog toga izgube dostojanstvo i obraz, antihristi će tu osobu zamrzeti iz dna duše i poželeće da joj se prvom prilikom osvete. Kakvu samo mržnju gaje prema drugima! Tako razmišljaju i otvoreno će reći pred drugima: „Pošto si me danas orezivao, naša je zavada sada uklesana u kamenu. Pođi svojim putem, a ja ću svojim, ali ti se kunem da ću ti se osvetiti! Oprostiću ti ako priznaš svoju grešku, pogneš glavu ili klekneš i moliš. U suprotnom, nikada ti ovo neću zaboraviti!” Šta god da govore i čine, dobronamerno orezivanje i iskrenu pomoć od drugih ljudi antihristi ne posmatraju kao dolazak Božje ljubavi i spasenja. Naprotiv, to smatraju znakom poniženja i trenutkom kada su se najviše osramotili. To pokazuje da antihristi uopšte ne prihvataju istinu i da je njihova narav ona koja oseća odbojnost prema istini i mrzi je. Da li ste se ikada susreli sa zlim ljudima ili antihristima koji su se drugima svetili zato što su bili orezani? (Da.) Kako su se osvetili? Da li je njihov metod osvete bio užasan? (Da, bio je užasan. Jednom prilikom sam sreo jednog antihrista koji je u crkvi učinio neka zla dela, pa je, nakon što je crkveni starešina razotkrio njegovo ponašanje, on u crkvi počeo da širi neosnovane glasine, govoreći kako taj starešina nije radio nikakav pravi posao i kako je izgovarao reči i doktrine da bi mu se ljudi priklonili. Nakon toga, kad smo krenuli da razotkrivamo ovog antihrista, on je isprva mogao da se prikriva, ali kad smo nastavili da ga razotkrivamo, zapretio nam je rečima: „Iza moje kuće se nalazi policijska stanica, policajci mi često dolaze u kuću.” Pod tim je mislio da će nas prijaviti policiji ako ga ponovo budemo razotkrivali. Njegova podmuklost je bila otkrivena.) (Jednom prilikom sam se susreo sa antihristom. Jedna sestra je napisala pismo u kome ga prijavljuje i baš u vreme kad je on video to pismo, u mestu u kome je ta sestra živela nastala je opasna situacija, pa je on okupio sve glavne saradnike u crkvi i rekao: „Zašto je opasna situacija najednom nastala tamo gde živi ova sestra, baš u trenutku kad je napisala pismo u kome me prijavljuje? Bog zasigurno ne obavlja beskoristan posao; možda namerava da nekog otkrije!” Zatim je izgovorio neke zapaljive reči koje su sve navele da upere prstom u tu sestru, verujući da je u njoj problem. Na kraju je ta sestra otpuštena i izbačena, a njeno pismo je sklonjeno u stranu i niko se njime nije pozabavio. Posle toga smo upoređivali šta je taj antihrist govorio od samog početka do kraja i ustanovili smo da je svakome od nas govorio različite stvari. Uvideli smo da je bio užasno zloban i lažljiv. Kroz razgovor u zajedništvu konačno smo ga razaznali i ta stvar je pravično rešena.) Sada se potvrđuje da su svi antihristi zli ljudi i dokle god zli ljudi drže moć, svi oni su antihristi.

Kad antihristi izazivaju ometanja u crkvi, da li je to dobra ili loša stvar? (Loša je.) U kom smislu je loša? Da li je Bog pogrešio? Zar Bog nije pažljivo motrio, pa je antihristima dozvolio da se ušunjaju u Njegovu kuću? (Ne.) Pa, šta se onda tu dešava? (Bog

dozvoljava antihristima da se ušunjaju u crkvu kako bismo postali pronicljiviji, da bismo naučili kako da prozremo njihovu priroda-suštinu, da nikada više ne dozvolimo Sotoni da nas prevari i kako bismo bili u stanju da budemo postojani u svom svedočenju o Bogu. To je Božje spasenje za nas.) Uvek govorimo kako je Sotona rđav, podmukao i zloban, kako Sotona ima odbojnost prema istini i mrzi je, no, da li to možeš da vidiš? Možeš li da vidiš šta Sotona radi u duhovnom svetu? Kako on govori i postupa, kakav je njegov stav prema istini i Bogu, u čemu leži njegova rđavost – ništa od toga ne možeš da vidiš. Prema tome, koliko god da govorimo da je Sotona rđav, da se Bogu opire i da ima odbojnost prema istini, u tvom umu to je samo puka izjava. Iza nje ne stoji istinska predstava. Previše je šuplja i nepraktična; ne može da posluži kao praktična smernica. Ali kada čovek dođe u kontakt sa antihristom, on malo jasnije vidi Sotoninu rđavu, pakosnu narav i njegovu suštinu odbojnosti prema istini, pa je njegovo razumevanje Sotone malo oštroumnije i praktičnije. Bez ovih stvarnih ličnosti i primera sa kojima ljudi dolaze u kontakt i zapažaju ih, njihovo takozvano shvatanje istine bilo bi nejasno, šuplje i nepraktično. Međutim, kada dođu u stvarni kontakt sa ovim antihristima i zlobnicima, ljudi mogu da vide kako ovi čine zlo i opiru se Bogu i mogu da prepoznaju priroda-suštinu Sotone. Ljudi vide da su ovi zli ljudi i antihristi Sotonino ponovno ovaploćenje – da su žive Sotone, živi đavoli. Dolazak u dodir sa antihristima i zlim ljudima može da ima takvo dejstvo. Kad se Sotona ponovno ovaploti kao zla osoba ili antihrist, sposobnosti njegovog tela od krvi i mesa nisu tako velike, ali i dalje može da čini brojne loše stvari i da izazove veliku nevolju, da u svojim postupcima bude tako rđav i podmukao. Prema tome, zlo koje Sotona čini u duhovnom svetu sigurno je stotinu ili hiljadu puta veće od zbira celokupnog zla koje čine svi zli ljudi i antihristi koji žive u telu. Stoga, pouke koje ljudi izvlače dolazeći u kontakt sa zlim ljudima i antihristima od velike su im pomoći da razviju razboritost i jasnije uvide pravo lice Sotone. One ljudima omogućavaju da nauče da razaznaju koje su stvari pozitivne a koje negativne, čega se Bog gnuša a šta Mu je po volji, šta je istina a šta laž, šta je pravda a šta rđavost, šta Bog tačno mrzi a šta On tačno voli, i koje ljude Bog odbacuje i uklanja, a koje odobrava i zadobija. Besmisleno je pokušavati razumeti ova pitanja samo kao doktrinu. Čovek mora da iskusi mnoge stvari, posebno navođenje na pogrešan put i ometanje koji dolaze od zlih ljudi i antihrista. Tek kada čovek ima pravu razboritost, on može da shvati ove brojne istine i da stekne dublje i praktičnije razumevanje onoga što Bog zahteva i što On želi da zadobije. Zar to ne dovodi do većeg razumevanja Božjih namera? Zar ne može više da te uveri da je Bog istina i da je Onaj koji je najdivniji? (Može.) Bog ljude navodi da kroz doživljavanje stvari izvlače pouke i razvijaju pronicljivost i On sasvim sigurno ujedno obučava ljude, dok istovremeno otkriva ljude od svake sorte. Kad se susretnu sa zlom osobom ili antihristom, neki ljudi se ne usuđuju da ih razotkriju ili prepoznaju i ne usuđuju se da sa njima dođu u kontakt. Plaše se i samo pokušavaju da ih izbegnu, kao da su videli neku zmiju otrovnicu. Takvi ljudi su beskičmenjaci i ne mogu da izvuku pouke, pa neće steći pronicljivost. Neki ljudi koji se susretnu sa zlom osobom ili antihristom ne pridaju značaj

izvlačenju pouka ili sticanju pronicljivosti; dopuštaju da ih njihova preka narav usmerava u ophođenju prema tim zlim ljudima i antihristima, i kad dođe vreme da razotkriju i označe antihrista, beskorisni su i ne mogu da učine ništa praktično. Neki ljudi zapaze da antihrist pričinjava veliko zlo i u svom srcu prema tome osećaju odbojnost, ali smatraju da povodom toga ne mogu ništa da učine, da su im ruke vezane. Posledično, antihrist se njima samovoljno poigrava, a oni to nastavljaju da trpe i sa tim se mire. Antihristu dozvoljavaju da se ponaša bezobzirno i ometa posao crkve, i ne prijavljuju ga niti ga razotkrivaju. U svojoj odgovornosti i dužnosti, oni su kao ljudi podbacili. Ukratko, kad zli ljudi i antihristi pustoše i postupaju kako im se prohte, time se otkrivaju ljudi svih sorti i, naravno, to ujedno služi da se obučavaju oni koji streme ka istini i imaju osećaj za pravdu, omogućavajući im da razviju pronicljivost i steknu uvid, da iz ovoga nešto nauče i shvate Božje namere. Koje od Božjih namera počinju da shvataju? Dovedeni su u situaciju da vide da Bog ne spasava antihriste, već da ih naprosto koristi za pružanje usluga, te da ih, nakon što antihristi završe sa pružanjem svojih usluga, Bog otkriva i uklanja, i na kraju ih kažnjava, zato što su zli ljudi i pripadaju Sotoni. Oni koje Bog spasava jesu grupa ljudi koji, uprkos svojim iskvarenim naravima, vole pozitivne stvari i prepoznaju da je Bog istina, pokoravaju se Njegovoj suverenosti i uređenjima i koji su, nakon što počine prestup, u stanju da se istinski pokaju. Takvi ljudi mogu da prihvate orezivanje, sud i grdnju, a još i više mogu ispravno da se postave kad ih drugi ljudi razotkrivaju ili ukazuju na njihove probleme. Oni koji, bez obzira na to kako Bog dela, mogu to da prihvate i tome se pokore i da iz toga nešto nauče – oni čine grupu ljudi koji istinski slede Boga, koji doživljavaju Njegovo delo i koje On zadobija.

Ovim završavamo naš razgovor u zajedništvu o ispoljavanjima načina na koji se antihristi ophode prema orezivanju. Kasnije možete pronaći neke primere koje ste lično videli ili doživeli, raščlaniti ih i u zajedništvu o njima razgovarati na osnovu njihove suštine, kako bi braća i sestre mogli da steknu razboritost. Sa kojim ciljem oni treba da steknu razboritost? Kako bi se omogućilo da što više ljudi odbaci antihriste, da u crkvi ljudi spreče i ograniče njihova zla dela i spreče ih da izazivaju prekide i ometanja u crkvi i na važnim mestima na kojima ljudi izvršavaju svoje dužnosti, odnosno da ih spreče da crkvenom poslu pričinjavaju ikakvu štetu. To zovemo stavljanje antihrista i zlih ljudi u okove. Iako većina antihrista nije javno osuđivala Boga niti se Bogu opirala u crkvi, oni krišom pričinjavaju veliko zlo. Ometaju crkveni život i remete i ometaju starešine i delatnike da u zajedništvu razgovaraju o istini i postupaju prema načelima. Oni iznose nepromišljene primedbe i proizvoljne osude o radu Božje kuće. Čak osuđuju starešine i delatnike, pripadnike Božjeg izabranog naroda navode na pogrešan put i izazivaju ometanja crkvenom poslu, što se odražava na rezultate pripadnika Božjeg izabranog naroda koji izvršavaju svoje dužnosti. Ovo je veliko zlo ometanja Božjeg dela. Svi pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da znaju da je zlo koje antihristi čine veliko zlo, zlo za svaku osudu za koje ne postoji iskupljenje. Prema tome, antihristima u Božjoj kući uvek sleduju okovi i ograničenja. Antihristi se moraju izbaciti iz crkve – to je u skladu sa

Božjom namerom. Ako se antihristima dozvoli da u crkvi postupaju svojevoljno i samovoljno, da izgovaraju sve krilatice i argumente koje žele kako bi imali kontrolu i pretili, odnosno da braću i sestre navode na stranputicu i pogrešno ih usmeravaju, a starešine i delatnici to zanemaruju i povodom toga ne reaguju, ne usuđuju se da antihriste razotkriju i ograniče ih iz straha da ih ne uvrede, pa to dovede do toga da se antihristi samovoljno poigravaju braćom i sestrama te crkve i da ih ometaju, onda su starešine u toj crkvi oni koji hoće da ugode drugima, oni su smeće koje treba ukloniti. Ako starešine u crkvi imaju pronicljivost u odnosu na antihriste i zle ljude i pripadnicima Božjeg izabranog naroda omoguće da ustanu, razotkriju ih i uklone đavole kako bi zaštitili posao Božje kuće, time će se posramiti đavoli i Sotona i ujedno udovoljiti Božjoj nameri. Starešine te crkve su starešine koje su u skladu s merilom i koje poseduju istina-stvarnost. Ako crkva trpi štetu zbog ometanja antihrista, pa se, nakon što ga braća i sestre prepoznaju i odbace, antihrist sumanuto sveti braći i sestrama, ugnjetava ih i osuđuje, ako crkvene starešine povodom toga ništa ne preduzimaju, prave se da to ne vide i nastoje da nikoga ne uvrede, u tom slučaju su te starešine lažne starešine. Oni su smeće i treba ih ukloniti. Ako neko, kao crkveni starešina, nije u stanju da za rešavanje problema koristi istinu, ako nije u stanju da prepozna antihriste, ograniči ih i reši ih se, ako antihristima daje odrešene ruke da u crkvi rade šta im se prohte, da divljaju, ako nije u stanju da zaštiti Božje izabranike od odlaska na stranputicu, nije u stanju da zaštiti Božje izabranike tako da mogu normalno da izvršavaju svoju dužnost – i ako, povrh toga, nije u stanju da održava normalan napredak crkvenog posla – onda je taj starešina smeće i treba ga ukloniti. Ako se crkvene starešine plaše da razotkriju, orezuju i ograniče antihrista i da prema njemu preduzmu mere zato što je taj antihrist podmukao i okrutan, pa mu time dozvole da u crkvi divlja, da postane tiranin koji radi šta mu se prohte i onesposobljava veliki deo crkvenog posla, izazivajući zastoj u njegovom odvijanju, tada su starešine te crkve takođe smeće i treba ih ukloniti. Ako, budući da se plaše odmazde, starešine neke crkve nikada nemaju hrabrosti da razotkriju antihrista i nikada ne pokušavaju da zauzdaju antihristova zla dela, pa to dovede do velikog remećenja i ometanja crkvenog života i život-ulaska braće i sestara i nanese im veliku štetu, onda su starešine te crkve takođe smeće i treba ih ukloniti. Da li biste se složili s tim da takvi ljudi nastave da budu starešine? (Ne.) Dakle, šta treba da uradite kada naiđete na takve starešine? Treba da ih pitaš: „Antihristi čine tako veliko zlo, u crkvi divljaju i nastoje da je preuzmu – jesi li u stanju da ih držiš pod kontrolom? Imaš li hrabrosti da ih razotkriješ? Ako se ne usuđuješ da protiv njih preduzmeš mere, treba da daš ostavku. Ne treba da odlažeš da odstupiš sa funkcije. Ako štitiš svoje telesne interese i braću i sestre predaješ u ruke antihrista i zlih ljudi zato što se plašiš antihrista, onda treba da budeš proklet. Nisi podoban da budeš starešina – smeće si i mrtav čovek!” Takve lažne starešine treba razotkriti i otpustiti. Oni ne obavljaju pravi posao; suočeni sa zlim ljudima, oni ne štite braću i sestre, već kleče pred zlim ljudima i čine im ustupke, preklinju za milost i životare prostačkim životom. Takve starešine su smeće. Oni su izdajnici i treba ih odbaciti.

U nastavku ćemo u zajedništvu razgovarati o drugoj temi, odnosno, o tome kako se tokom orezivanja antihiristâ razotkriva njihov stav prema njihovim sopstvenim izgledima i sudbini. Pojedini antihristi koji rade u kući Božjoj prećutno odlučuju da postupaju s naročitim obzirom, da izbegnu greške, da izbegnu da budu orezivani, da naljute Višnjeg ili da ih njihove starešine uhvate dok čine nešto loše, i staraju se o tome da dobra dela čine pred publikom. Ipak, koliko god da su skrupulozni, s obzirom na činjenicu da su im motivi i put kojim idu pogrešni, i budući da govore i postupaju samo zarad slave, dobitka i statusa i da nikada ne traže istinu, oni često krše načela, prekidaju i ometaju crkveni rad, postupaju kao Sotonine sluge i neretko čak počine mnoge prestupe. Prilično je uobičajeno i sasvim tipično da takvi ljudi često krše načela i čine prestupe. Prema tome, naravno da im je vrlo teško da izbegnu da budu orezivani. Nije im promaklo da su neki antihristi otkriveni i uklonjeni jer su strogo orezani. Te stvari su videli sopstvenim očima. Zašto se antihristi ponašaju tako oprezno? Jedan razlog je svakako u tome što se plaše da budu otkriveni i uklonjeni. Oni ovako razmišljaju: „Moram da budem oprezan – na kraju krajeva, 'Oprez je majka sigurnosti' i 'Dobri ljudi spokojno žive'. Moram da poštujem ova načela i da u svakom trenutku sebe podsećam da se klonim pogrešnog postupanja i upadanja u nevolju, i moram da suzbijem svoju iskvarenost i namere i da ne dopustim da ih iko zapazi. Sve dok ne učinim ništa pogrešno i do samoga kraja budem istrajan, dobiću blagoslove, izbeći ću nesreće i uspeću u svojoj veri u boga!" Često na taj način sebe podstiču, motivišu i ohrabruju. Duboko u sebi oni smatraju da će im se, ako učine išta pogrešno, izgledi da dobiju blagoslove značajno smanjiti. Nisu li to sračunatost i uverenje koji su nastanjeni u dubini njihovog srca? Polazeći od ove sračunatosti i uverenja antihrista – nastranu da li su oni ispravni ili pogrešni – zbog čega će se oni najviše brinuti dok budu orezivani? (Zbog svoje budućnosti i sudbine.) Oni orezivanje povezuju sa svojom budućnošću i sudbinom – a to ima veze sa njihovom rđavom prirodom. U sebi razmišljaju: „Da li me ovako orezuju zato što ću biti uklonjen? Je li to zato jer sam nepoželjan? Hoće li me božja kuća sprečiti da obavljam ovu dužnost? Zar ne ulivam poverenje? Hoće li me zameniti neko bolji? Ako budem uklonjen, mogu li i dalje da budem blagosloven? Mogu li i dalje da uđem u carstvo nebesko? Čini se da moj učinak nije bio naročito zadovoljavajući, stoga ubuduće moram da budem pažljiviji i da naučim da budem poslušan i da se lepo ponašam, da ne pravim nikakve nevolje. Moram da naučim da budem strpljiv i da preživim pognute glave. Pri svakodnevnom obavljanju stvari, moram da zamišljam da hodam po jajima. Ne smem da budem neoprezan. Iako sam se ovaj put nespretno odao i bio orezan, njihov ton nije zvučao vrlo strogo. Čini se da problem nije tako ozbiljan, reklo bi se da i dalje imam priliku – još uvek mogu da izbegnem katastrofu i da budem blagosloven, pa ovo stoga treba samo ponizno da prihvatim. Ne izgleda kao da ću biti otpušten, a kamoli uklonjen ili izbačen, tako da mogu da prihvatim da me ovako orezuju." Da li je ovo stav nekoga ko prihvata da ga orezuju? Je li ovo istinska spoznaja sopstvene iskvarene naravi? Je li ovo zaista želja za pokajanjem i za okretanjem novog lista? Da li je ovo iskrena rešenost

da se postupa prema načelima? Ne, nije. Pa, zašto se onda ovako ponašaju? Zbog tog tračka nade da mogu da izbegnu nesreće i da budu blagosloveni. Sve dok taj tračak nade i dalje postoji, oni ne smeju da se odaju, ne mogu da otkriju svoje pravo sopstvo, ne mogu drugima da kažu šta im je u dubini srca i drugima ne mogu da dozvole da saznaju za ozlojeđenost koju taje u sebi. Moraju da kriju ove stvari, moraju da podviju rep i da drugima ne dozvole da vide ko su oni u stvari. Stoga se nakon orezivanja oni nimalo ne menjaju i nastavljaju da rade stvari kao i ranije. Prema tome, koje je načelo u osnovi njihovih postupaka? Naprosto da u svemu zaštite svoje sopstvene interese. Kakve god greške da naprave, drugima ne dozvoljavaju da to saznaju; sve oko sebe moraju da drže u uverenju da su oni savršene osobe bez mana ili nedostataka, i da su nepogrešivi. Tako se oni prerušavaju. Nakon dugog vremena provedenog pod maskama, osećaju se samouvereno da će manje-više zasigurno izbeći katastrofe, da će biti blagosloveni i da će ući u carstvo nebesko. Ipak, pošto u svojim postupcima često krše načela, na sopstveno iznenađenje, bivaju orezivani. Orezivanje ih povređuje: „Toliko sam propatio; kako možete da me orezujete? Zašto mi se ta velika stvar dobijanja blagoslova još uvek nije dogodila? Zašto je i dalje tako daleko od mene? Kada će se ova patnja okončati?" A kad začuju reči orezivanja, razmišljaju: „Ako ponovo budem površan, ako ne budem stremio ka istini, već samovoljno budem radio zle stvari koje ometaju rad božje kuće, onda ću biti uklonjen i izbačen. Zar neću tada izgubiti svoje izglede i sudbinu? Biće uzaludne sve patnje koje sam pretrpeo tokom ovih godina vere u boga!" Uzastopno upražnjavaju strpljenje i uzdržanost, a sebi u srcu govore: „Moram ovo da izdržim! Moram to da podnesem! Ako to ne izdržim, sva patnja i nepravde koje sam istrpeo biće protraćeni. Moram i dalje da istrajavam. Budem li istrajan do samoga kraja, biću spasen! Bude li mi neko rekao nešto neprijatno, samo ću se pretvarati da ga nisam čuo. Ponašaću se kao da ne govori o meni, već o nekom drugom." Ipak, kako god da to čuju, svejedno osećaju da to znači da nemaju odredište. I dalje osećaju da su ovoga puta orezivanjem osuđeni; osećaju se beznadežno, nemoćno da vide svetlost dana, bez sutrašnjice i bez budućnosti. U ovom trenutku, mogu li ovi zli ljudi i antihristi zadržati strpljenje? (Ne, ne mogu. Primećuju da su se raspršile njihove nade da budu blagosloveni, pa ne mogu ostati strpljivi.) Da li oni naprosto nisu u stanju da ostanu strpljivi? Zar neće nešto preduzeti? (Da, hoće.) Koje bi radnje mogli da preduzmu? (Mogli bi da šire negativnost, da pojedinu braću i sestre kojima nedostaje razboritost navedu da im se priklone, da im stanu u odbranu i da se žale na sopstvenu uvređenost.) Tačno, čim se osete beznadežno, stupiće u akciju. Razmišljaće: „Ti me više ne obučavaš niti me postavljaš na važne pozicije, a osim toga želiš da me ukloniš. Ako ne mogu da budem blagosloven, onda ni ne pomišljaj da ćeš i sâm biti blagosloven! Ako ovde ne žele da me zadrže, tamo negde postoji mesto za mene, ipak, ako već odlazim, za sobom ću povući još dvoje ljudi. Prema meni si bio neljubazan, pa ćeš dobiti ono što ti sleduje! Zar nisi želeo da me ukloniš? Platićeš mi zbog tih reči!" Skinuće rukavice i počeće da galame, a njihova će priroda-suština mržnje prema istini biti razotkrivena. Sav njihov

entuzijazam, njihovo odricanje, njihovo davanje, njihova patnja i cena koju se platili – sve će tada nestati jer su se raspršile njihove nade o tome da budu blagosloveni. U tom trenutku, ljudi će moći da uvide da su njihov prvobitni entuzijazam da se daju za Boga, njihova patnja i cena koju su platili svi redom bili puka laž i privid.

Nakon što antihristi budu smenjeni sa dužnosti ili uklonjeni, oni skidaju rukavice i žale se bez zadrške, a njihova se demonska strana razotkriva. Koja demonska strana se razotkriva? Svoje dužnosti u prošlosti oni nipošto nisu obavljali kako bi stremili ka istini i postigli spasenje, već da bi dobili blagoslove, i sada govore istinu o tome i otkrivaju pravo stanje stvari. Oni kažu: „Da nisam nastojao da dospem u carstvo nebesko ili da kasnije steknem blagoslove i veliku slavu, da li bih se mešao sa vama ljudima koji ste niži od balege? Jeste li dostojni mog prisustva? Ne obučavate me niti me unapređujete i hoćete da me uklonite. Jednog dana ću ti pokazati da ćeš morati da platiš određenu cenu za to što me uklanjaš, kao i da ćeš zbog toga trpeti određene posledice!" Antihristi šire ove ideje, a ove đavolske reči kuljaju iz njih. Jednom kad skinu rukavice, njihova zlonamerna priroda i podmukla narav se razotkrivaju i oni kreću da šire predstave. Osim toga, oni počinju da vrbuju one koji su novi vernici, koji su relativno malog rasta i nedostaje im razboritost, koji ne streme ka istini i koji su često negativni i slabi, a ujedno vrbuju i one koji su dosledno površni u svojim dužnostima i koji istinski ne veruju u Boga. Kao što su i sami rekli: „Ako me ukloniš, moraću sa sobom da povučem još nekoliko njih!" Zar njihova sotonska priroda nije ogoljena? Da li bi normalni ljudi to učinili? Načelno govoreći, ljudi sa iskvarenim naravima se samo osećaju tužno i povređeno kad budu otpušteni. Oni veruju da su beznadežni, ali ih savest navodi da razmišljaju na sledeći način: „Ovo je naša greška, nismo ispunjavali svoje dužnosti. Ubuduće ću nastojati da radim bolje, a kako će se Bog ophoditi prema meni i kakve odluke On donosi o meni, to je Božja stvar. Ljudi nemaju pravo da Bogu postavljaju zahteve. Zar Božji postupci nisu zasnovani na ljudskim ispoljavanjima? Ako neko ide pogrešnim putem, onda treba da bude doveden u red i da dobije grdnju, to se podrazumeva. Ovoga časa tužno je to što sam lošeg kova i što ne mogu da udovoljim namerama Božjim, što ne razumem istina-načela i postupam proizvoljno i samovoljno na osnovu sopstvenih iskvarenih naravi. Zaslužujem da budem uklonjen, ali se nadam da ću ubuduće imati priliku da to nadoknadim!" Ljudi sa malo savesti ići će ovakvim putem. Oni odlučuju da problem razmotre na ovaj način i naposletku takođe odlučuju da na ovaj način taj problem reše. Naravno, u ovome nema mnogo elemenata primene istine, ali budući da ovi ljudi imaju savest, oni neće otići toliko daleko da se opiru Bogu, da hule na Njega ili da Mu se protive. Međutim, antihristi nisu takvi. Pošto imaju podmuklu narav, urođena im je neprijateljska nastrojenost prema Bogu. Kad su im izgledi ili sudbina ugroženi ili oduzeti, kad ne vide nikakve šanse za život, odlučuju da šire predstave, da osuđuju delo Božje i da bezvernike koji su s njima u savezu navedu da zajednički ometaju delo Božje kuće. Čak odbijaju da preuzmu odgovornost za ijedno od svojih prošlih nedela i prestupa, kao i za ijedan gubitak koji su izazvali delu ili imovini Božje kuće. Kad se Božja kuća njima

pozabavi i ukloni ih, izgovaraju tu jednu rečenicu koju antihristi najčešće govore. Kako ona glasi? (Ako ovde ne žele da me zadrže, tamo negde postoji mesto za mene.) Zar to nije još jedna đavolska rečenica? To je nešto što osoba sa normalnom ljudskošću, sa osećajem stida i savesti ne bi mogla da kaže. To zovemo đavolskim rečima. To su različita ispoljavanja pakosnih naravi koje antihristi otkrivaju dok bivaju orezivani i kad osećaju da su njihov status i ugled u opasnosti, da su im status i prestiž ugroženi, a posebno kad osećaju da će biti lišeni svojih izgleda i sudbine; paralelno sa ovim, razotkriva se njihova bezvernička suština. U stvarnosti, Božja kuća ljude orezuje prvenstveno zato što se u obavljanju svojih dužnosti ponašaju svojevoljno i proizvoljno, čime prekidaju i ometaju rad Božje kuće, zato što o sebi ne razmišljaju i ne pokaju se – tek tada ih Božja kuća orezuje. U tom slučaju, da li to što bivaju orezani znači i da bivaju uklonjeni? (Ne, ne znači.) Nipošto to ne znači, ljudi to treba da prihvate na pozitivan način. U tom kontekstu, nijedno orezivanje, bilo da je od Boga ili čoveka, bilo da potiče od starešina i delatnika, odnosno od braće i sestara, nije zlonamerno, a povoljno je za rad crkve. Pravedno je i pozitivno biti u stanju da orezuješ neku osobu kad se ponašala samovoljno i proizvoljno i kad je ometala rad Božje kuće. To je nešto što treba da rade čestiti ljudi i oni koji vole istinu. Međutim, kad ljudi ne prihvataju da zbog počinjenih prestupa budu orezani, već umesto toga prkose, stvarajući mržnju i osvetnički način razmišljanja, to je neprimereno i rđavo. U Božjoj kući veoma mnogo ljudi obavlja dužnosti – ko među njima nije iskusio orezivanje? Koliko ljudi je postalo negativno i prkosno zato što su bili orezivani, ili su čak pokušali samoubistvo, osećajući da neće biti blagosloveni i da su beznadežni, pa su stoga poželeli da odustanu od svoje dužnosti, da budu grubi i da prave ispade, počeli su da mrze druge, pa su još poželeli i da im se osvete? Takvih ljudi zaista nema mnogo. Takve stvari mogu da učine samo zli ljudi. Jedino zli ljudi u sopstvenom orezivanju mogu videti nedolično ophođenje nekih usijanih glava. Naravno, pravilno je svako orezivanje o kome govori Božja kuća, sve to se sprovodi radi crkvenog posla i život-ulaska pojedinaca. To je pozitivna stvar koja je u skladu sa Božjom namerom i sasvim je usklađena sa Božjom rečju. Kad se antihristi orezuju, oni uvek nastoje da odbrane svoj ugled, status i dostojanstvo, povezujući ih sa sopstvenim interesima i, naročito, povezujući ih sa svojim izgledima i sudbinom. Ako je orezivanje nepovoljno za njihovu reputaciju, status i dostojanstvo, oni to ne mogu da prihvate. Ako su izloženi žestokom orezivanju i time ne samo da im se uništavaju ugled, status i dostojanstvo, već im se ugrožavaju izgledi i sudbina, još manje su u stanju da to prihvate. Ukratko, bez obzira na to ko ih orezuje, antihristi to ne mogu da prihvate od Boga, nisu u stanju da razmišljaju o sebi i da sebe spoznaju, da iz orezivanja izvuku pouke, da postignu istinsko pokajanje, niti da u svojim dužnostima postignu bolji učinak. Umesto toga, u svom srcu se opiru i to prihvataju zauzimajući stav prkosa i odbojnosti. Ovo je stav antihrista prema orezivanju, a to predstavlja i njihov stav prema istini.

Kad je reč o orezivanju, šta je ono najosnovnije što ljudi treba da znaju? Orezivanje je nužno iskustvo kako bi se dužnost izvršavala u skladu s merilom – ono je neophodno.

To je nešto sa čim ljudi svakodnevno moraju da se suoče i da često iskuse da bi u svojoj veri u Boga postigli spasenje. Niko ne može biti pošteđen orezivanja. Da li su nečijim orezivanjem obuhvaćeni izgledi i sudbina te osobe? (Nisu.) Prema tome, zašto se sprovodi nečije orezivanje? Da li se ono sprovodi da bi se neko osudio? (Ne, sprovodi se kako bi se ljudima pomoglo da shvate istinu i da svoju dužnost izvršavaju shodno načelima.) Tako je. To je najispravnije razumevanje toga. Nečije orezivanje je vrsta discipline, vrsta prekora i, naravno, to je ujedno način da se ljudima pomogne i da se oni poprave. To što te orezuju omogućava ti da na vreme promeniš svoje nepravilno stremljenje. Omogućava ti da odmah prepoznaš svoje trenutne probleme i da na vreme prepoznaš iskvarene naravi koje otkrivaš. U krajnjoj liniji, to što te orezuju pomaže ti da prepoznaš svoje greške i da svoje dužnosti izvršavaš shodno načelima, na vreme te pošteđuje izazivanja odstupanja i zastranjivanja, i sprečava te da izazivaš katastrofe. Nije li to od najveće pomoći ljudima, nije li im to najveći lek? Oni sa savešću i razumom trebalo bi da budu u stanju da se prema orezivanju ispravno odnose. Zašto antihristi ne mogu da prihvate da ih neko orezuje? Zato što smatraju da orezivanje dolazi od čoveka, a ne od Boga. Smatraju da im onaj ko ih orezuje zagorčava život i da ih muči. Sudeći prema mentalitetu antihrista, oni odbijaju da prihvate da ih neko orezuje prvenstveno zato što ne prihvataju istinu. Iz toga što bivaju orezani ne mogu da izvuku pouke i nisu u stanju da sebe spoznaju niti da traže istinu. Zbog toga ne prihvataju da ih neko orezuje. U njihovom srcu postoji vrlo veliki problem, koji potvrđuje da priroda-suština antihrista ima odbojnost prema istini i da je prema istini neprijateljski nastrojena.

2. maj 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (9. deo)

II. Interesi antihrista

D. Njihovi izgledi i sudbina

4. Kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja”

Danas ćemo u zajedništvu nastaviti razgovor o devetoj stavki u pogledu različitih ispoljavanja antihrista: svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu. Kroz ovu stavku, naša glavna tema za razgovor u zajedništvu jeste detaljna analiza interesa antihrista, a danas ćemo razgovarati o četvrtoj podtemi u sklopu četvrte stavke interesa antihrista – kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja” – i detaljno ćemo analizirati način na koji se antihristi odnose prema ovom zvanju. Oni koji su do sada sledili Boga upućeni su u reč „služitelj” i većina njih je u svom srcu u osnovi prihvatila ovo zvanje. Kad je reč o njihovom subjektivnom stavu, prema ovom zvanju nema nikakvog otpora. Međutim, kad je reč o pojedinostima da se neka osoba nazove služiteljem, ta osoba uglavnom izražava nevoljnost i nespremnost, oseća da joj je učinjena nepravda, zapravo ne želeći da se tako naziva i ne želeći da bude služitelj. Sudeći po njihovim izrazima lica, iako se ljudi slažu da „služitelj” nije loše zvanje u smislu njihovog subjektivnog odnosa prema njemu, sa objektivne tačke gledišta, zvanje „služitelja” ljudi i dalje posmatraju uz određene elemente diskriminacije, neprijateljstva, pa čak i nenaklonjenosti – u odnosu na njega imaju takva osećanja. Bez obzira na to šta ljudi misle o zvanju „služitelja”, mogu li ili ne mogu iskreno da ga prihvate i da budu služitelji, odnosno, da li ono što oni misle o ovom zvanju u sebi sadrži brojne čovekove nečistoće i želje, danas ćemo pre svega razgovarati o tome šta je tačno služitelj, kako se u Božjim očima tačno definiše i karakteriše zvanje „služitelja”, koja je suština ovih služitelja o kojima Bog govori, te kako Bog posmatra reč „služitelj” i na koji način se to razlikuje od čovekovog gledišta, kako biste u svom srcu svi stekli ispravno shvatanje i koncept o zvanju „služitelj”.

a. Definicija i poreklo „služiteljskog” zvanja

Reč „služitelj” doslovno označava osobu koja radi i ulaže napor radi nečega. Ako ovo zvanje odmeravamo u smislu položaja, ono se odnosi na nekoga ko se koristi na određeno vreme. Drugim rečima, ako se neko smatra služiteljem i počne da radi neki posao ili započne rad u nekoj delatnosti, onda taj posao koji je preuzeo ne predstavlja dugoročnu karijeru niti posao u toj delatnosti, već je privremenog karaktera. On je

privremeno angažovan da uloži određeni napor i da neko vreme služi u toj delatnosti ili na tom radnom mestu. Nema nikakve izglede, nikakvu budućnost i ne dobija nikakve materijalne pogodnosti. Ne mora da preuzme nikakvu odgovornost; samo je plaćen za svoje službovanje. Kad posao koji mu je dodeljen bude završen, on više nije potreban, već samo uzima svoju platu i odlazi. Ukratko, to je privremeno i od njega se traži da radi kad je neophodan. Ovo je doslovno značenje služitelja. Ako reč „služitelj" tumačimo prema zamislima ljudskog roda, onda se služitelji nazivaju „radnicima po ugovoru" i „radnicima na određeno vreme", ljudima koji privremeno rade ili ulažu trud na nekom poslu ili u nekoj delatnosti. Povezani su jedino sa vremenskim periodom u kome su neophodni za posao i nakon što taj period prođe, oni više nemaju nikakvu vrednost. Razlog je u tome što više nisu potrebni i više nemaju upotrebnu vrednost – njihova je vrednost u tom vremenu iskorišćena. To je doslovno značenje koje ljudi mogu da shvate i zapaze u vezi sa rečju „služitelj". U okviru značenja koje ljudski jezik može da izrazi, odnosno, značenja zvanja „služitelj" o kome Bog govori, a koje ljudi mogu da shvate, postoji li neki nivo značenja koji je u skladu sa istinom? Postoji li nivo značenja koji je u skladu sa normalnom ljudskošću i racionalnošću? Postoji li nivo značenja koji ljudi treba da shvate kao istinska stvorena bića? Postoji li nivo značenja u vezi sa načinom na koji se Bog odnosi prema ovom zvanju? (Ne.) Kako znate da ne postoji? Zbunjeni ste, ne umete to da objasnite. Među vama ima studenata, diplomiranih studenata, studenata na doktorskim naukama i profesora, a ipak niko ovo ne ume jasno da objasni, zar ne? (Da, tako je.) U tome je razlika između znanja i istine. Možda si obrazovan, možda znaš pojedinačne izraze „usluga" i „izvršilac" i kad se ta dva izraza spoje u jednu reč, da bi se opisao određen tip osobe i grupa ljudi, možeš da shvatiš suštinu tih ljudi, njihova ispoljavanja i njihov položaj u okviru celog ljudskog roda, ali ako ovu reč nisi u stanju da shvatiš iz ugla istine i perspektive stvorenog bića, otkud tačno potiče tvoje shvatanje? Koja je tačno suština ove reči koju shvataš? Zar to nije shvatanje reči „služitelj" koje potiče iz ovog iskvarenog ljudskog roda, iz ovog društva i iz znanja ljudskog roda? (Da, jeste.) Da li je znanje ljudskog roda usklađeno sa istinom ili je prema njoj neprijateljski nastrojeno? (Neprijateljski je nastrojeno prema istini.) Prema tome, kad imaš ovo shvatanje i razumevanje ove reči, da li stojiš nasuprot Bogu ili na strani usklađenosti sa Bogom? Očigledno, kad ovu reč shvataš i razumeš na osnovu svog znanja, na osnovu svog uma, ti nevoljno i neznajući stojiš nasuprot Bogu. Kad upotrebiš svoje znanje da bi shvatio ovu reč, stvari koje si razumeo neminovno vode do toga da osećaš otpor, odvratnost, gađenje, pa čak i mržnju prema reči „služitelj". Ima li tu ikakve prave pokornosti? Ima li ikakvog pravog prihvatanja? (Nema.) Neki ljudi kažu: „Ja prihvatam dobre reči, ali zašto treba da prihvatim ovu lošu reč? Već je dovoljno dobro što prema njoj ne osećam otpor. Na primer, prihvatam pozitivne izraze poput 'dobijanje krune', 'dobijanje nagrada', 'biti blagosloven', 'ulazak u carstvo', 'odlazak u raj', 'neodlazak u pakao', 'ne biti kažnjen' i 'biti prvorođeni sin'. To je prirodno, to je uobičajena čovekova reakcija i to su stvari kojima ljudi treba da streme. Kad je reč o negativnim izrazima kao

što su ’zli ljudi’, ’antihristi’, ’biti kažnjen’ i ’odlazak u pakao’, niko ne voli da ih prihvati. Reč ’služitelj’ je neutralna, ali, u skladu sa mojim shvatanjem, ne mogu da je prihvatim, pa mi je sasvim dovoljno što je ne prezirem. Ako moram svojevoljno da je prihvatim, pokorim joj se i prihvatim je od Boga, onda to naprosto nije moguće.” Zar ljudi ovako ne razmišljaju? (Da, razmišljaju.) Da li je ovakav način razmišljanja ispravan ili pogrešan? (Pogrešan je.) Kad ste saznali da je pogrešan? Upravo sada, zar ne? U tome je problem. Tek sada si saznao da je to pogrešno. Pre nego što si to uvideo, izgledalo je kao da si spolja posmatrano već prihvatio zvanje „služitelj” i subjektivno si ga već bio prihvatio – a da li je ovo prihvatanje bilo istinito ili lažno? (Bilo je lažno.) Jasno je da nije bilo istinito, niti si ti bio savršeno spreman da to prihvatiš. Tu je bilo laži, pretvaranja i nenaklonosti, a osim toga i osećaja da nemaš drugog izbora.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o pravim ljudskim reakcijama i ispoljavanjima u vezi sa zvanjem „služitelja”, i oni u potpunosti pokazuju ljudska mišljenja, njihove stavove i shvatanja o ovom zvanju, otkrivajući sasvim da je ljudski stav prema ovom zvanju stav nenaklonjenosti, diskriminacije i odbojnosti, kao i, od sveg srca, stav otpora. To je stoga što ljudi preziru da budu služitelji, oni preziru reč „služitelj”, nisu voljni da budu služitelji i mrze da budu služitelji. Tako ljudi shvataju ovo zvanje i takav je njihov stav prema njemu. Hajde da sada pogledamo kako tačno Bog vidi služitelje, kako je nastala reč „služitelj”, kakva je suština ovog zvanja u Božjim očima i koje je njegovo poreklo. Doslovno značenje „služitelja” je, da se poslužimo jezikom ljudskog roda, privremeni radnik, neko ko privremeno služi u nekoj delatnosti ili poslu i ko je privremeno neophodan. U Božjem planu upravljanja, u Božjem delu i u Božjoj kući, ova grupa ljudi pod nazivom služitelji je neophodna. Kad su ti ljudi došli u Božju kuću, na mesto Božjeg dela, oni nisu znali ništa o Bogu niti o veri u Boga, a još manje o Božjem delu ili o Njegovom planu upravljanja. Nisu ništa razumeli; bili su samo došljaci, nevernici. Kad ljudi koji su u Božjim očima nevernici dođu u Božju kuću, šta oni mogu da učine za Njega? Može se reći da ne mogu ništa. Zato što su ljudi ispunjeni iskvarenim naravima, zato što Boga uopšte ne poznaju i zbog ljudske priroda-suštine, sve što mogu da rade jeste samo ono što im Bog kaže da urade. Oni slede Božje delo do one tačke do koje ono doseže, njihovo znanje se prostire onoliko daleko koliko ih Božje reči odvedu; oni samo znaju Njegove reči, ali ih uopšte ne razumeju. Ti ljudi pasivno obavljaju svaki posao koji im Bog naloži da na njemu rade – u potpunosti su pasivni, nimalo aktivni. Ovde reč „pasivni” znači da ne znaju šta će Bog uraditi, ne znaju šta Bog od njih traži da urade, ne znaju značaj ili vrednost posla koji Bog od njih traži da urade i ne znaju koji put treba da slede. Nakon dolaska u Božju kuću, oni su poput mašina, koje funkcionišu samo onako kako Bog njima upravlja. Šta je Bogu od njih potrebno? Da li znate? (Za Boga su ljudi predmeti da izrazi istinu kojom im sudi. Ljudi su predmeti Božjih reči.) Ovo je jedan deo; ljudi su predmeti Božjih reči. I šta još? A ljudski talenti? (Da.) A razmišljanje normalne ljudskosti? (Da.) Bog te koristi samo ako imaš razmišljanje normalne ljudskosti. Ako si bez savesti i razuma, tada nisi podoban čak ni da budeš služitelj. Šta

još postoji? (Ljudske veštine i posebni talenti.) Oni su obuhvaćeni talentima i takođe su deo toga – razne veštine koje ljudi poseduju. Čega još ima? (Rešenost da se sarađuje sa Bogom.) I to je deo toga, želja za poslušnošću i pokornošću i, naravno, može se reći i da je to ljudska želja da vole pozitivne stvari i da vole istinu. Želja za poslušnošću i pokornošću jeste rešenost da se sarađuje sa Bogom, ipak, koji je najprikladniji način da se to kaže? (Želja za poslušnošću i pokornošću.) Tako je, reč „želja" je relativno širi pojam i obuhvata veći opseg. Ako koristimo reč „rešenost", opseg je donekle uži. Povrh toga, „želja" je po svom stepenu relativno blaža reč nego „rešenost", što znači da nakon što imaš želju, postepeno razvijaš različite oblike rešenosti; rešenost je konkretnija, dok je želja donekle uopštenog karaktera. Što se tiče Stvoritelja, ovo je nekoliko stvari koje su Bogu potrebne od iskvarenog ljudskog roda. Odnosno, kada došljak koji ne zna baš ništa o Bogu, Božjem upravljanju, Božjoj suštini, Božjim izjavama i Božjoj naravi dođe u Božju kuću, on je poput mašine i ono što može da radi za Boga i njegova saradnja sa Božjim delom suštinski nemaju nikakve veze sa merilom koje Bog zahteva – istinom. Stvari koje Bog može da koristi od tih ljudi jesu one upravo pomenute: kao prvo, ovi ljudi mogu postati predmeti Božjih reči; druga stvar su talenti koje ti ljudi poseduju; treće je da ovi ljudi poseduju razmišljanje normalne ljudskosti; četvrto su razne veštine koje ovi ljudi poseduju; peto je – a to je i najvažnije – da ovi ljudi imaju želju da budu poslušni i pokorni Božjim rečima. Sve ove stvari su bitne. Kad neko poseduje sve ove stvari, on tada započinje da radi u službi Božjeg dela i zarad Njegovog plana upravljanja i zvanično je na pravom putu, što znači da je zvanično postao služitelj u Božjoj kući.

Kad ljudi ne razumeju Božje reči, istinu ili Božje namere, i Boga se ni najmanje ne plaše, ni za koga od njih nema druge uloge osim da budu služitelji. Drugim rečima, želeo ti to ili ne, ti si služitelj – ovo zvanje ne možeš da izbegneš. Neki ljudi kažu: „Ceo svoj život verujem u Boga. Otkako sam počeo da verujem u Isusa, pa sve do sada, prošle su decenije – da li sam zaista i dalje samo služitelj?" Šta mislite o ovom pitanju? Koga oni to pitaju? Treba sami da se zapitaju i da o sebi razmisle: „Da li sada razumem Božje namere? Kad sada izvršavam svoju dužnost, da li samo ulažem napor ili primenjujem istinu? Da li sledim put stremljenja ka istini i njenog razumevanja? Da li sam ušao u istina-stvarnost? Imam li bogobojažljivo srce? Jesam li ja neko ko se pokorava Bogu?" Moraju da razmisle o sebi uzimajući u obzir ove stvari. Ako ispunjavaju ove kriterijume, ako mogu da budu postojani kad se susretnu s Božjim kušnjama i ako mogu da se boje Boga i klone zla, naravno da više nisu služitelji. Ako nisu ispunili čak nijedan od ovih kriterijuma, onda su nesumnjivo ostali služitelji i to je nešto neizbežno i neminovno. Neki ljudi kažu: „Verujem u Boga preko 30 godina, što čak ni ne uključuje godine provedene verujući u Isusa. Još otkako se ovaj put Bog ovaplotio, pojavio, delao i počeo da daje Svoje izjave, ja sam Božji sledbenik. Bio sam među prvima koji su lično iskusili Božje delo i među prvima koji su čuli reči izgovorene iz Njegovih usta. Otad je prošao dugi niz godina i ja još uvek verujem u Boga i sledim Ga. Nekoliko puta sam se suočio sa hapšenjem i progonom i susreo sam se sa tako mnogo opasnosti, i Bog me je uvek štitio

i kroz njih usmeravao; Bog me nikada nije napustio. Sada i dalje izvršavam svoju dužnost, stanja su mi sve bolja i bolja, a moja vera sve jača, nemam nikakve sumnje u vezi sa Bogom – jesam li zaista i dalje služitelj?" Koga to pitaš? Zar ne pitaš pogrešnu osobu? Ne bi trebalo da postavljaš to pitanje. Pošto toliko godina veruješ, zar ne znaš da li si služitelj ili nisi? Ako to ne znaš, zašto onda ne upitaš sebe da li poseduješ istina-stvarnost, da li imaš bogobojažljivo srce i da li se ponašaš na način kojim se kloniš zla? Bog je delao dugi niz godina, izgovorio je sve ove reči, koliko od toga si razumeo i u koliko toga si ušao? Koliko toga si zadobio? Koliko slučajeva orezivanja i koliko kušnji i oplemenjivanja si prihvatio? Kad si to prihvatao, da li si u svom svedočenju bio postojan? Možeš li da svedočiš o Bogu? Kad se suočiš sa kušnjama sa kakvim se suočavao Jov, da li si u stanju da porekneš Boga? Koliko je tačno velika tvoja vera u Boga? Da li je tvoja vera tek neka puka vera ili je to istinska vera? Postavi sebi ova pitanja. Ako ne znaš odgovore na njih, onda si smetenjak i mogu da zaključim da radiš isto što i svi drugi – ne zaslužuješ čak ni da se nazoveš služiteljem. Tako je jadan onaj ko gaji ovakav stav prema zvanju „služitelja" i u svom srcu je i dalje sasvim zbunjen. On ne zna čak ni ko je, dok je Bog sasvim jasan i trezven u Svom ophođenju prema svim ljudima.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o tome koje je tačno Božje izvorno značenje u pogledu reči „služitelj". Kad ljudi uđu u Božju kuću, na samom početku, kad ne shvataju istinu i jedino poseduju različite želje odnosno određenu rešenost da sarađuju, uloga koju imaju tokom tog perioda može biti samo uloga služitelja. Naravno, reč „služba" ne zvuči baš najlepše. Drugim rečima, ona znači služiti i raditi u službi Božjeg dela upravljanja da se spasi ljudski rod; znači da treba da se uloži napor. Ovi ljudi ne razumeju nijednu istinu niti razumeju Božje namere, i ni na jedan način ne mogu da doprinesu konkretnom delu na kome se Bog angažuje da bi spasao ljudski rod i njime upravljao, ni različitim poslovima povezanim sa istinom, kao što ne mogu ni da u njima sarađuju. Oni samo imaju određene veštine i darove i mogu da ulože samo određeni trud i kažu nekoliko stvari za određene opšte poslove i da obave samo neki periferni uslužni posao. Ako je to suština posla koji rade ljudi koji izvršavaju svoju dužnost, ako obavljaju samo uslužnu ulogu, onda im je teško da se reše zvanja „služitelja". Zašto je teško toga se rešiti? Ima li to ikakve veze sa Božjom definicijom ovog zvanja? Da, sasvim sigurno ima. Ljudima nije teško da ulože manji napor i da rade stvari shodno svojim prirodnim sposobnostima, talentima i svesti, ali da žive prema istini, da uđu u istina-stvarnost i ponašaju se u skladu sa Božjim namerama, veoma je naporno; to zahteva vreme, Božje usmeravanje, Božje prosvećenje i disciplinovanje od strane Boga, a povrh toga, zahteva prihvatanje suda i grdnje Božjih reči. Prema tome, dok ljudi rade na postizanju ovih ciljeva, ono što većina ljudi može da uradi i pruži jesu stvari koje su upravo pomenute: da budu predmeti Božjih reči, da poseduju određene darove i budu od neke koristi u Božjoj kući, da poseduju razmišljanje normalne ljudskosti i budu u stanju da shvate i obave svaki posao koji im se naloži, da poseduju određene veštine i mogu da koriste svoje posebne talente na određenom poslu u Božjoj kući i, najvažnije, da imaju želju za

poslušnošću i pokornošću. Kad vršiš službu u Božjoj kući, kad ulažeš trud zarad Božjeg dela, ako imaš čak samo trunčicu želje za poslušnošću i pokornošću, nećeš postati negativan i zabušavati. Umesto toga, daćeš sve što možeš da se suzdržavaš i da mnogo više činiš dobra nego loša dela. Zar se većina ljudi ne nalazi u takvom stanju i takvoj situaciji? Naravno, među svima vama postoji veoma mala manjina ljudi koji su ovo stanje i domet već ostavili za sobom. I šta su stekli pripadnici ove veoma male manjine ljudi? Počeli su da shvataju istinu, da poseduju istina-stvarnost. Kad se susretnu sa problemima, oni mogu da se mole i tragaju za Božjim namerama i mogu da se ponašaju u skladu sa istina-načelima. Njihova želja za poslušnošću i pokornošću više se na zaustavlja samo na nivou rešenosti, već oni mogu aktivno da primenjuju Božje reči, da se ponašaju prema Božjim zahtevima i da imaju bogobojažljivo srce kad se suoče s problemima. Ne govore niti postupaju nepromišljeno, već su oprezni i pažljivi. Naročito kad je njihovo orezivanje u suprotnosti sa njihovim idejama, oni Boga ne osuđuju, s Njim se ne raspravljaju i u svom srcu ne osećaju nikakav otpor. Iz dubine svog srca, oni istinski prihvataju Božji identitet, status i suštinu. Postoji li ikakva razlika između ovih ljudi i služitelja? U čemu su te razlike? Prva je u tome da oni razumeju istinu, a druga da određene istine mogu da sprovode u delo. Treća je da imaju određeno bogopoznanje i četvrta da njihova poslušnost i pokornost više nisu samo želje, već su se preobrazile u subjektivni stav – postali su zaista pokorni. Peta, a ujedno i najvažnija i najvrednija od ovih stavki, jeste u tome da se u njima pojavilo bogobojažljivo srce. Može se reći da su se oni koji poseduju ove stvari rešili zvanja „služitelja”. Razlog tome je što, sudeći po raznim aspektima njihovog ulaska, kao i po njihovom stavu prema istini i stepenu njihovog bogopoznanja, oni više naprosto ne obavljaju pojedinačni profesionalni posao u Božjoj kući i više nisu privremeni radnici koje privremeno pozivaju da odrade neki posao. Drugim rečima, ovi ljudi nisu ovde radi privremenih nagrada; nisu regrutovani za privremenu upotrebu i pod nadzorom tokom ovog probnog perioda kako bi se videlo da li ovaj posao mogu da preuzmu dugoročno. Naprotiv, oni su u stanju da primenjuju istinu i dobro izvršavaju svoje dužnosti. Prema tome, ovi ljudi su se rešili zvanja, etikete „služitelja”. Da li ste viđali takve ljude? Takvih ljudi ima u crkvi. Želite da znate ko su ti ljudi i koliko ih ima, ali vam to sada ne mogu reći; kad shvatite istinu, moći ćete da ih razaznate. Ono što treba da znate jeste sledeće: u kom ste stanju, kakav je put pred vama koji sledite i koji bi put trebalo da sledite – to su stvari koje treba da znate.

Dakle, da li je zvanje „služitelja” ljudima nametnuto od Boga? Da li Bog koristi ovo zvanje kako bi ljude omalovažavao, kategorisao ih i vrednovao? (Ne.) Pa, kako je Bog definisao ovo zvanje? Dajući ljudima zvanje, Bog im nasumično ne daje nadimak i ne definiše ga na osnovu spoljnjeg izgleda; ovo zvanje ne predstavlja samo zvanje. Ime neke osobe je samo oznaka, naziv, koji nema nikakvo pravo značenje. Na primer, neki roditelji u Kini se nadaju da će njihova kćerka biti pametna i lepa, pa joj daju ime koje znači da je „lepa”, ali je to samo nada i nema nikakve veze sa suštinom. Može se desiti da bude zaista glupa i da izraste u neprivlačnu ženu, pa u čemu je onda poenta da se

naziva „lepom”? Koristeći reči koje ukazuju na to da će biti poput tigra ili zmaja, nekim dečacima daju imena „Čenglung” ili „Čenghu” – da li su zaista strašni ako im daju takva imena? Mogli bi da budu kukavice ili ništarije. Ovo su samo nade koje roditelji polažu u pogledu sopstvene dece; daju im imena poput ovih, a ta imena nemaju nikakve veze sa njihovom suštinom. Prema tome, ljudska imena i zvanja u sebi nose ljudske uobrazilje i lepe želje, ali su to samo nazivi i oznake i ne daju se na osnovu suštine ljudi. Međutim, zvanja i nazivi koje Bog definiše nipošto se ne daju na osnovu ljudskog spoljnog izgleda, niti se, naravno, zasnivaju na Božjim ličnim željama. Da li Bog želi da ljudi budu služitelji? (Ne.) Da li ste u Božjim rečima ikada pročitali da Bog kaže: „Želim da svaka osoba postane služitelj i da niko ne bude spasen”? (Ne.) Pa, šta je ono što Bog želi? Ljudi su ranije rekli: „Bog svakog čoveka želi da spase i ne želi da ikoga zadesi propast.” Ovo je želja. Ipak, zvanje „služitelja” nije došlo niotkuda. Bilo je to baš kao kad je Bog određivao nazive „drvo” i „trava”. Drvo je velika i visoka stvar i kad bilo ko pomene drvo, svi znaju da je drveće veliko i visoko, a kad bilo ko pomene travu, svi znaju da je trava mala i niska, zar ne? (Da.) Pa, šta je onda sa zvanjem „služitelja”? Ovo zvanje je nastalo prema suštini i ispoljavanjima čoveka i prema etapi Božjeg dela. Ako ljudi postepeno mogu da shvataju istinu ukorak s Božjim delom, da ulaze u istina-stvarnost i postignu da se pokore Bogu i da se Boga plaše, onda će se ovo zvanje u tom trenutku promeniti. Prema tome, čak i ako si jedan od služitelja, to se ne odražava na izvršavanje tvoje dužnosti stvorenog bića, niti na stremljenje ka istini i njeno primenjivanje, a još manje se odražava na tvoju pokornost Bogu i strah od Boga.

Postoje li ljudi koji se nikada neće osloboditi zvanja „služitelja”? (Postoje.) Koja je to vrsta ljudi? To je ona vrsta ljudi koji ne streme ka istini, koji možda shvataju istinu, ali je ne primenjuju, a još manje istinu vole i često u svom srcu prema istini čak osećaju gađenje i odbojnost. Ako imaju odbojnost prema istini, zašto ostaju u Božjoj kući? Žele da dobiju neke koristi, ulažu određeni trud i pokazuju neka lepa ponašanja, gajeći u Božjoj kući puste želje. Cenu koju plaćaju, to što se daju i što izgaraju, kao i to što se odriču dela svoje mladosti i što ulažu sopstveno vreme, sve to koriste u zamenu za sve prednosti koje žele da dobiju. S obzirom na put koji slede, ti ljudi na kraju ne mogu da uđu u istina-stvarnost, ne mogu da postignu pokornost Bogu, a još manje mogu da postignu strah od Boga – zauvek će biti okarakterisani kao služitelji. Među ovom vrstom ljudi u Božjoj kući ima nekih koji mogu da služe do samoga kraja i nekih koji to ne mogu, a između onih koji mogu da služe do samoga kraja i onih koji to ne mogu postoji neznatna razlika u ljudskosti. Oni koji ne streme ka istini, ali koji mogu da služe do samoga kraja – odnosno, oni ljudi koji u Božjoj kući Božjem delu mogu da posvete određeni napor dok se odvija delo Božjeg plana upravljanja – imaju relativno dobru i dobronamernu ljudskost. Oni ne čine zlo, dok služe ne izazivaju ometanja i iz crkve ne bivaju uklonjeni. Takvi ljudi mogu da služe do samoga kraja i takvi jesu oni koji će zauvek biti služitelji. Kad je reč o ostalima, budući da im je ljudskost veoma loša, usled svog lošeg karaktera i integriteta, dok služe, oni često ometaju i prekidaju različite poslove u

Božjoj kući i, zbog njih, veći deo posla Božje kuće može da pretrpi gubitke. Kad ih orezuju ili kad ih s vremena na vreme izoluju, oni ne znaju da se pokaju, pa se samo vraćaju svojim starim lošim navikama; oni uopšte ne shvataju istinu, istinu ne prihvataju, već se umesto toga ponašaju bezobzirno, pa takvi ljudi bivaju uklonjeni. Zašto bivaju uklonjeni? Takvi ljudi ne mogu čak ni da služe. Dok u Božjoj kući ulažu određeni napor, oni ne mogu dobro da rade, a ulažući napor pritom ujedno čine i zlo, pa zbog njih Božja kuća i braća i sestre plaćaju cenu. Od takvih ljudi je veća šteta nego korist. Iznova im se pružaju prilike da razmisle o sebi, ali im na kraju priroda ostaje nepromenjena i nemaju sluha za bilo šta što im drugi govore. Takvi ljudi ne zaslužuju ni da služe u Božjoj kući, niti su to u stanju, pa stoga bivaju pročišćeni.

Da li sada načelno razumete ovo zvanje „služitelja”? Da li je „služitelj” diskriminatorsko zvanje koje Bog dodeljuje ljudskom rodu? Da li Bog namerno koristi ovo zvanje da bi ljude omalovažavao? Koristi li Bog ovo zvanje da bi ljude otkrivao i iskušavao? Da li Bog koristi ovo zvanje kako bi ljudima stavio do znanja šta su tačno ljudska bića? Ima li Bog na umu ove stvari? Bog zapravo nema na umu nijednu od ovih stvari. Bog nema nameru da ljude otkriva, kao ni da omalovažava i ismeva ljude, niti On ima nameru da ovo zvanje „služitelja” koristi da bi ljude iskušavao. Jedino značenje koje Bog pridaje zvanju „služitelja” jeste u tome da okarakteriše i oblikuje to zvanje prema ljudskim rezultatima i suštini, prema ulozi koju ljudi imaju tokom Božjeg dela, kao i prema onome što mogu da urade i sa čime su u stanju da sarađuju. Na osnovu ovog značenja, primećujemo da svaka osoba u Božjoj kući služi zarad Božjeg plana upravljanja i da se u nekom trenutku našla u ovoj ulozi služitelja. Možemo li to reći? (Da.) Zaista možemo i sada svi to možete da razumete. Bog ovo zvanje ne želi da koristi da bi ljude obeshrabrio ili kušao njihovu veru, a kamoli da bi ih omalovažavao ili naterao da se lepše ponašaju i da budu poslušniji, odnosno, da bi im stavio do znanja koji je njihov identitet i koji položaj, a još manje Bog želi da ovo zvanje „služitelja” koristi kako bi ljude lišio prava da izvršavaju dužnost stvorenog bića. Ovo zvanje je u potpunosti određeno prema različitim iskvarenim naravima koje ljudi otkrivaju i prema pravim ljudskim stanjima dok slede Boga. Stoga, ovo zvanje nema baš nikakve veze sa time kakav će biti ljudski identitet, status, položaj i odredište nakon što se Božje delo upravljanja završi. Ovo zvanje u potpunosti proizlazi iz potreba Božjeg plana upravljanja i dela upravljanja i predstavlja istinsko stanje iskvarenog ljudskog roda u Božjem delu upravljanja. A kad je reč o tome hoće li za ljude koji u Božjoj kući služe kao služitelji i upotrebljavaju se poput mašina, ovo stanje do samoga kraja ostati isto ili se na njihovom putu na kome slede Boga ono može promeniti nabolje, to će zavisiti od njihovog stremljenja. Ako neko stremi ka istini i može da postigne promenu naravi, pokornost Bogu i strah od Boga, on će se sasvim osloboditi zvanja „služitelja”. I šta ljudi postaju nakon što se oslobode zvanja „služitelja”? Oni postaju pravi Božji sledbenici, Božji narod i narod carstva, odnosno, postaju narod Božjeg carstva. Ako se, dok slediš Boga, zadovoljavaš time da samo ulažeš trud, patiš i platiš cenu, ne stremiš ka istini niti istinu sprovodiš u delo, tvoje se iskvarene naravi

nimalo ne menjaju, nikad ne radiš stvari u skladu sa načelima Božje kuće i, naposletku, nisi u stanju da postigneš pokornost Bogu i da se Boga bojiš, onda će ti ovo zvanje „služitelja", ova „kruna", savršeno pristajati, biće ti potaman, i nikada nećeš moći da je se otreseš. Kad se Božje delo privede kraju, ako si i dalje u ovom stanju i tvoje se naravi još uvek nisu promenile, onda zvanje „naroda Božjeg carstva" neće imati nikakve veze sa tobom i zauvek ćeš biti služitelj. Kako možete da razumete ove reči? Treba da shvatite da u trenutku kad se Božje delo završi, odnosno, kad budu spaseni svi ljudi koje Bog želi da spasi, kad delo koje Bog želi da obavi u potpunosti postigne svoje dejstvo i svoje ciljeve, Bog ljudima više neće govoriti niti će ih usmeravati, On više neće obavljati nikakvo delo spasenja na čoveku i Njegovo će se delo završiti baš na tom mestu, kao i put vere u Boga koji svaki čovek sledi. U Bibliji postoji sledeći stih: „Nepravednik neka i dalje čini nepravdu, nečisti neka se i dalje kalja, a ko je pravedan neka i dalje čini što je pravedno, i ko je svet neka se i dalje posvećuje" (Otkrivenje 22:11). Šta on znači? On znači da u trenutku kad Bog saopšti da je Njegovo delo završeno, to označava da Bog više neće obavljati Svoje delo spasavanja čoveka, niti grdnje i suda čoveku, Bog više neće prosvećivati ni usmeravati čoveka i više čoveku neće izgovarati reči da bi ga mukotrpno i iskreno ohrabrivao ili orezivao – Bog više neće obavljati ovo delo. Šta to znači? To znači da će ishodi svih stvari tada biti otkriveni, ljudski ishodi biće tada utvrđeni i niko to više neće moći da promeni, a za ljude više neće biti prilika da budu spaseni. Upravo to znači.

Kad se na kraju Božjeg dela neko oslobodi zvanja „služitelja", kad odbaci ovaj naziv, ovo stanje, to znači da ta osoba u očima Božjim više nije došljak ni nevernik, već da je čovek Božje kuće i Božjeg carstva. A kako je nastalo to zvanje „čoveka Božje kuće i Božjeg carstva"? Kako ljudi stiču ovo zvanje? Kroz stremljenje ka istini, shvatanje istine, kroz patnju i plaćanje cene, a time i dobrim izvršavanjem svoje dužnosti, dostizanjem određenog nivoa promene naravi i sposobnošću da se pokoriš Bogu i Boga se bojiš, ti postaješ čovek Božje kuće. Baš kao u slučaju Jova i Petra, Sotona ti više neće nauditi i neće te kvariti, možeš da živiš slobodno u Božjem carstvu i u Božjoj kući, više ne moraš da se boriš sa svojim iskvarenim naravima, a u Božjim očima ti si pravo stvoreno biće, pravo ljudsko biće. Nije li to nešto što s radošću treba slaviti? Šta to znači? To znači da je život patnje i nedaća one osobe koju je Sotona iskvario sasvim priveden kraju i da ta osoba počinje da živi život ispunjen radošću, spokojem i srećom. Ona može da živi u svetlosti lica Stvoritelja, da živi zajedno sa Bogom, a to je nešto što treba s radošću slaviti. Međutim, kad je reč o drugoj vrsti ljudi koji na kraju nisu uspeli da se oslobode zvanja „služitelja", šta za njih znači to što, kad se Božje delo završi, još uvek nisu skinuli ovo zvanje, ovu „krunu" sa svoje glave? To znači da će ostati došljaci i da su i dalje nevernici u Božjim očima. A razlog za to je što uopšte ne prihvataju istinu niti je primenjuju, što nisu postigli promenu naravi, nisu u stanju da se Bogu pokore i nemaju bogobojažljivo srce. Ti ljudi treba da budu uklonjeni iz Božje kuće i za njih nema mesta u Božjem carstvu. Ako za njih nema mesta u Božjem carstvu, gde su oni? Oni su izvan Božjeg carstva i predstavljaju grupu odvojenu od naroda Božjeg. Takvi ljudi se i dalje

nazivaju „služiteljima”, a to znači da nisu postali narod Božje kuće, da nikad neće biti sledbenici Božji, Bog ih ne priznaje i nikada više neće dobiti blagoslove ili blagodat od Boga. Naravno, to takođe znači da nemaju priliku da uživaju u dobrim blagoslovima sa Bogom u Njegovom carstvu ili da steknu spokoj i radost – ta prilika je propala. Prema tome, kad je reč o njima, da li je to trenutak koji treba s radošću slaviti ili je to tužan događaj? To je tužan događaj. A kad je reč o tome šta će biti njihova nagrada za nošenje ovog zvanja „služitelja” izvan Božje kuće i Božjeg carstva, o tome ćemo kasnije. U svakom slučaju, razlika između nagrade koja se daje služiteljima i one koja se daje narodu Božjeg carstva zaista je ogromna; postoje razlike u položaju, u nagradi i u drugim takvim aspektima. Nije li žalosno da ovakvi ljudi nisu zadobili istinu i da nisu mogli da postignu promenu naravi dok je Bog obavljao Svoje delo da spasi ljude? To je tako žalosno! Ovo su neke reči u vezi sa zvanjem „služitelja”.

Ima ljudi koji kažu: „Kad se pomenu služitelji, osećam otpor. Ne želim da budem služitelj i nisam zadovoljan time da budem jedan od njih. Ako sam jedan od pripadnika Božjeg naroda, mogu da prihvatim da budem čak i najbeznačajniji među njima, i to je u redu sve dok nisam služitelj. U ovom životu nemam nikakvu drugu težnju i ne gajim nikakav drugi ideal; samo jedva čekam da se rešim zvanja ’služitelj’. Ne tražim previše.” Šta mislite o ovakvim ljudima? Je li to stav nekoga ko stremi ka istini? (Ne.) Kakav je ovo stav? Nije li to negativan stav? (Jeste.) Kad je reč o zvanju „služitelja”, ne moraš da težiš tome da ga se oslobodiš, jer se to zvanje dodeljuje na osnovu nivoa napretka koji napraviš u svom životu i ne može se odrediti na osnovu onoga što ti želiš. Ne zavisi od toga šta ti želiš, već zavisi od puta koji slediš i od toga da li su ti se naravi promenile. Ako ti je cilj da stremiš jedino tome da se oslobodiš ovog zvanja „služitelja”, dozvoli Mi onda da ti kažem istinu: dokle god si živ, nikada nećeš moći da ga se oslobodiš. Ako se usredsrediš na stremljenje ka istini i možeš da postigneš promenu naravi, onda će se to zvanje polako menjati. Posmatrajući to iz ova dva ugla, da li je Bog ljudima nametnuo zvanje „služitelja”? Nije nipošto! To nije zvanje koje Bog nameće ljudima, niti je to naziv – to je zvanje koje se dodeljuje na osnovu nivoa napretka koji ljudi naprave u svom životu. To što jesi služitelj smanjuje se za onu količinu napretka koju napraviš u životu i u onoj meri za koliko promeniš svoje naravi. Kad jednog dana budeš u stanju da postigneš pokornost Bogu i da se plašiš Boga, čak i ako si spreman da budeš služitelj, ti više nisi služitelj, i to je odlučeno na osnovu tvog stremljenja, tvog stava prema istini i puta koji slediš. Ima i onih koji kažu: „Želim da se oslobodim ovog zvanja ’služitelja’ i ne želim da budem jedan od njih, ali ne razumem istinu i nisam spreman da stremim ka istini. Pa, šta mogu da uradim?” Postoji li rešenje? Bog određuje ishode svih vrsta ljudi na osnovu Svojih reči i Svoje istine – nema prostora za kompromis. Ako voliš istinu i možeš da kreneš putem stremljenja ka istini, onda je to nešto čemu se možeš radovati; ako imaš odbojnost prema istini i odlučiš da ne slediš put stremljenja ka istini, onda je to razlog za tugu. Ovo su jedina dva puta – ne postoji nikakav srednji put koji bi se mogao odabrati. Reči koje Bog izgovara nikada neće proći; iako će sve stvari proći, nijedna izjava Božja

ne može da prođe. Božje reči su kriterijumi za donošenje suda i presude o svim stvarima; Božje reči su istina i nikada ne mogu da prođu. Kad se ovaj svet, ljudski rod i sve stvari promene i prođu, nijedna reč Božja neće proći, već će se umesto toga Sve njegove reči ispuniti. Ishodi ljudskog roda i svih stvari određuju se i otkrivaju zbog Božjih reči – niko to ne može da promeni i po tom pitanju ne može biti nikakve rasprave. Prema tome, kad je reč o tome da Bog ima suverenost nad ljudskim ishodima i da ih određuje, budu li se ljudi prepuštali pustim željama, onda su oni prave budale. Za njih po ovom pitanju ne postoji drugi put koji bi izabrali, budući da Bog ljudima nije dao drugi put. Ovo je Božja narav, ovo je Božja pravednost i ljudi u ovu stvar ne mogu da se mešaju čak i da to žele. Ti misliš da si u svetu nevernika, u kome ljudi mogu da potroše određeni novac i da iskoriste svoje veze da bi rešili stvari, ali stvari s Bogom tako ne funkcionišu. Upamti: kad je reč o Bogu, to te nikuda neće odvesti!

b. Načini na koje se antihristi odnose prema zvanju „služitelja”

Tema današnjeg razgovora u zajedništvu jeste detaljna analiza stava antihrista prema zvanju „služitelja”. Nakon što smo završili razgovor o definiciji zvanja „služitelja”, zar većina ljudi ovo zvanje ne shvata na pozitivan način? Osećate li i dalje otpor ili nenaklonjenost prema ovom zvanju? (Ne.) Hajde da sada pogledamo kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja” i kakav je njihov stav prema njemu. Antihristi najviše cene visok položaj, veliki prestiž i apsolutnu moć. Kad je reč o nekim uobičajenim, prizemnim zvanjima ili zvanjima nižeg nivoa i drugim zvanjima koja ljudi smatraju prilično ponižavajućim, antihristi u svom srcu osećaju jak otpor i diskriminaciju, a to naročito osećaju prema zvanju „služitelja”. Ma koliko da je Bog tolerantan i strpljiv prema ovoj grupi ljudi poznatih kao služitelji i kakvo god da je Božje objašnjenje i tumačenje zvanja „služitelja”, duboko u svom srcu antihristi ovo zvanje i dalje posmatraju s visine. Smatraju da je ovo zvanje previše nisko, te da bi ih, ako bi i sami bili služitelji, bilo stid da se pokažu u javnosti. Smatraju da onoga časa kad im se ovo zvanje dodeli, njihov integritet, ponos i ugled bivaju dovedeni u pitanje i omalovažavani, da njihova vrednost doživljava sunovrat i da život gubi svaki smisao. Stoga antihristi ovo zvanje „služitelja” neće prihvatiti ni pod kojim uslovima. Ako od njih zatražiš da odu u Božju kuću i da služe Božjem delu, oni kažu: „Zvanje ’služitelja’ je previše ponižavajuće i, u svakom slučaju, nisam spreman da budem jedan od njih. Vređaš me time što od mene tražiš da budem služitelj. U boga nisam počeo da verujem da bi ti mogao da me vređaš – došao sam da dobijem blagoslove. U suprotnom, zašto sam se odrekao svoje porodice, napustio svoj posao i odustao od svojih svetovnih izgleda? Nisam došao da budem služitelj; nisam došao da radim za tebe i da ti služim. Ako mi kažeš da budem služitelj, tad radije neću uopšte verovati!” Nije li ovo stav antihrista? Ima čak i onih antihrista koji kažu: „Ako mi kažeš da u božjoj kući budem služitelj, u čemu je onda svrha da verujem u boga? Kakvog još smisla ima u tome?” Prema tome, kad u Božjoj kući preuzmu neki posao i prihvate nalog ili zadatak, oni pre svega žele da ustanove sledeće: „Nakon što prihvatim ovaj

posao, hoću li biti crkveni starešina ili vođa tima ili ću biti samo poslušnik koji služi i radi za druge?" Pre nego što to ustanove, oni se u datom trenutku bave poslom. Tokom ovog perioda, oni posmatraju ljudske reči i izraze na licu ljudi, drže oči širom otvorene i uši načuljene i traže informacije iz raznih izvora. Žele da saznaju da li tu privremeno služe ili taj posao mogu da obavljaju dugoročno, jesu li neko koga mogu da kultivišu ili su neko koga koriste trenutno ne bi li popunili upražnjeno mesto. Ako ih koriste samo da bi popunili upražnjeno mesto i od njih se traži da služe kako bi za to drugi sticali zasluge, položaj i moć, oni to onda sasvim sigurno neće učiniti. Njih nije briga da li su Božjoj kući potrebni radi izvršavanja dužnosti niti koliko je važna dužnost koju izvršavaju zarad posla Božje kuće – za te stvari ih nije briga. Čim uvide da na tom mestu služe bez ikakve moći da stvari drže pod kontrolom i da donose odluke, u svojim postupcima postaju površni, zanemaruju svoju dužnost, ponašaju se nepromišljeno i ujedno postaju autokrate, pa mogu čak svojoj dužnosti da okrenu leđa i da u svakom trenutku odu; prema radu Božje kuće i svojoj sopstvenoj dužnosti, oni se ophode kao da su dečja igra. Njihov životni moto glasi: „Ne pada mi na pamet da ja iza kulisa crnčim, dok neko na sceni grabi svu pažnju." Razmišljaju: „Rođen sam da budem vođa. Po rođenju posedujem moć da stvari držim pod kontrolom i donosim odluke. Ako te dve stvari treba da izgubim, u čemu je onda poenta da i dalje živim? U čemu bi onda bila svrha da još uvek verujem u boga? Zašto verujem u boga? Zar se nisam odrekao manjih pogodnosti kako bih dobio velike blagoslove? Ako ta želja ne može da se ispuni, onda bih nesumnjivo sledio svetovne trendove i otišao u pakao!" Koje je geslo antihrista? „Nema šanse da ikome dozvolim da me iskorišćava na svom putu do vrha; ja sam taj koji druge iskorišćava. Ako ljude nagrađuju prema njihovim doprinosima, onda ja treba da se nađem na vrhu tog spiska. Jedino ću tada raditi ispunjen elanom i daću sve od sebe. U suprotnom, možete da zaboravite da me na to naterate. Ako od mene tražite da se svojski trudim, da vas savetujem i da radim svim srcem i dušom, pa da na kraju, kad dođe vreme da se ljudi nagrađuju prema svom doprinosu, ja ne dobijem ništa, u tom slučaju možete da zaboravite da od mene tražite da za vas radim, da se za vas trudim i da vam služim!" Nisu li ovo prava otkrovenja i ispoljavanja naravi antihrista? Iako oni svesno ne nastoje da se oslobode zvanja „služitelja", s obzirom na svoju narav-suštinu, oni se tog zvanja neprekidno oslobađaju i stalno se bore, trude se i svim silama upinju da ga se reše. Kad antihrist preuzme neki posao, ako mu se ukaže prilika da se istakne i dospe u centar pažnje, ili ako u svemu ima poslednju reč i donosi odluke, ako postane starešina, ima položaj, uticaj i prestiž i kontroliše izvesne ljude, on se oseća veoma zadovoljno. Ako jednog dana neko razotkrije neki problem u vezi sa njim i ore̊že ga uz reči: „Mnogo je stvari koje ne obavljaš prema načelima, već ih umesto toga rešavaš kako ti se prohte. To je ponašanje nekoga ko isključivo služi; ti ne izvršavaš svoju dužnost", može li antihrist to da prihvati? (Ne.) On će, kao prvo, isticati svoju nedužnost, objašnjavaće to i iznositi svoje argumente, a kao drugo, trenutno će osetiti odbojnost i otpor prema reči „služenje" i sasvim sigurno je neće prihvatiti. Odgovoriće: „Platio sam tako visoku cenu

i toliko sam patio. Počinjem da radim u zoru, a posao završavam kasno uveče, ne spavam kako treba i preskačem obroke, a ti i dalje govoriš kako služim? Postoje li zaista ljudi koji na ovaj način služe? Platio sam tako visoku cenu i sve što zauzvrat dobijam jeste ovo zvanje, ova definicija 'služitelja'. Čemu onda imam da se radujem? U čemu je smisao da verujem u boga? Koji je motiv za to? U takvog boga je bolje ne verovati!" Oni gube svoj elan. Nakon što ih orežu, antihristi ne samo da odbijaju da prihvate to, već osećaju otpor i odbojnost i još više su skloni nesporazumima. Radeći i izvršavajući svoju dužnost nakon toga, stav im je promenjen i razmišljaju: „Ma šta da radim, sada sam služitelj, pa će, kad obavljam ovaj posao, biti najbolje da se uzdržim, da za sebe napravim rezervni plan i ne dajem sve što imam. Svi kažu da je bog pravedan, pa kako onda ja to ne primećujem? Kako je to bog pravedan? Pa, pošto sam, ma šta radio, služitelj, od sada pa nadalje promeniću način svoje vere u boga; samo ću služiti, pa ćemo videti ko se koga boji. I budući da neću dobiti ni pohvalu ni odobravanje ni za šta što uradim, neka im bude, promeniću način svog života i način na koji obavljam stvari. Uradiću sve što od mene tražiš i neću iznositi nikakve ideje koje imam – neka ih izgovara onaj koji želi. Ako me neko orezuje, naizgled ću se sa tim saglasiti, a ako neko u svom poslu pogreši, neću zucnuti ni reč čak i ako to primetim. Ako neko postupa ne shvatajući načela, neću mu ih saopštiti čak i ako ih sâm razumem. Samo ću ga posmatrati kako od sebe pravi budalu, dozvoliću mu da pogreši, da kao i ja bude orezan, pa da vidimo može li da podnese osećaj da bude okarakterisan kao služitelj. Pošto ste mi zagorčali život, zabiberiću i ja vaš i neću dozvoliti da vam sve ide kao podmazano!" I samo orezivanje i disciplinovanje u njima izazivaju tako snažne emocije i osećanja otpora – je li to stav prihvatanja istine? (Ne.) Šta nije u redu sa služenjem? Da li je loše služiti Bogu? Da li služenje Bogu nanosi štetu tvom dostojanstvu? Zar Bog nije dostojan da Njemu služiš? Čega si ti to dostojan da Bog učini za tebe? Zašto si tako osetljiv prema ovim rečima i prema njima imaš otpor? Stvoritelj se ponizio da bi postao čovek koji živi među ljudima i koji služi svakom iskvarenom ljudskom biću, ljudskim bićima koja Mu se protive i odbacuju Ga. Zašto onda ljudi ne mogu da pruže neku sitnu uslugu zarad Božjeg plana upravljanja? Šta nije u redu s tim? Ima li u tome nečega što narušava ugled? Ima li nečeg neizrecivog u tome? U poređenju sa Božjom skrušenošću i skrivenošću, ljudska bića će zauvek biti ogavna i ružna. Zar nije tako?

Iskvareni ljudi koji streme ka istini možda osete samo trenutnu uznemirenost kada čuju za zvanje „služitelja", ali to može postati motivišući činilac koji će ih nadahnuti da streme ka istini kako bi postigli pokornost Bogu; oni nisu tako osetljivi prema ovom zvanju koje Bog daje ljudima. Ipak, to nije slučaj sa antihristima. Oko zvanja koja Bog dodeljuje ljudima, oni uvek strašno cepidlače i uzimaju ih k srcu. Izraz koji Bog izgovori može vrlo lako da naruši njihove interese i povredi ih, a kad je nešto što Bog kaže protivno njihovoj nameri i želji da dobiju blagoslove, time se povređuje njihovo samopoštovanje. Onoga časa kad su njihovo samopoštovanje i dostojanstvo povređeni, oni Boga osuđuju, odbacuju i izdaju; žele da Boga napuste, nespremni su da nastave sa izvršavanjem

svoje dužnosti, istovremeno proklinjući Boga zato što je nepravedan i što ne saoseća sa ljudima. Neki ljudi čak navode da je Bogu jako teško udovoljiti, te da šta god da oni urade to neće biti kako treba. Sve ove reči, osećanja i naravi dolaze od antihrista. Osim što prema Bogu nemaju nimalo stav pokornosti, oni ujedno cepidlače povodom raznih stvari koje Bog govori i nemarni su i ravnodušni prema raznim Božjim zahtevima. Stalno se opiru ovom zvanju „služitelja", bez namere da ga prihvate ili da mu se pokore, a još i manje nastoje da shvate Božju nameru. Oni isključivo uporno nastoje da odbace ovu oznaku i identitet, ovaj status i položaj „služitelja"; ni najmanje ne tragaju za načinom kako da sa Bogom sarađuju da bi udovoljili Božjoj nameri, odnosno kako da postignu promenu u naravi, da uđu u istina-stvarnost i Bogu se pokore. Oni uopšte ne streme ka ovim pozitivnim stvarima, pa još kad budu razotkriveni kao služitelji, iz njih najednom izbijaju ogorčenost i plahovitost. U kojoj meri ovo može biti ozbiljno? Neki antihristi na javnim mestima Boga potajno proklinju, dok Ga iza zatvorenih vrata glasno proklinju, uz reči: „Bog nije pravedan. Možda u ovakvog boga ne bi trebalo da verujem!" Oni Boga otvoreno izazivaju i protive Mu se. I sama ta reč „služitelj" dovodi do otkrivanja suštine antihrista koja se protivi Bogu i koja ima odbojnost prema istini. Pred rečju „služitelj", njihova su rđava lica u potpunosti raskrinkana, a oni su sasvim ogoljeni. Šta je tačno ogoljeno? To da u Boga ne veruju kako bi prihvatili Njegovo spasenje ili prihvatili istinu, niti da u Boga veruju jer je Bog istina ili zato što je Bog Suveren nad svim stvarima. Već da u Boga veruju zato što od Njega nešto žele. Dolasku u Božju kuću se podvrgavaju zarad sopstvenih ambicija i želja. Uzaludno pokušavaju da se izdvoje iz gomile i da na sopstvene načine, trudom, napornim radom i borbom dobiju blagoslove ili, još i bolje, da možda dobiju čak i veću nagradu u svom sledećem životu. Prema tome, u njihovim očima, reč „služitelj" ostaje zauvek nešto ponižavajuće i pogrdni naziv, nešto što nikada neće moći da prihvate. Pojedina braća i sestre razmišljaju: „Služenje Bogu je naš blagoslov. To je dobra i časna stvar." Ipak, antihristi nikada ne prihvataju tu činjenicu, već kažu: „Da služimo bogu je naš blagoslov? Kakva je to uopšte izjava? Kakva gomila gluposti! Gde je tu blagoslov? Gde je tu zadovoljstvo? Šta se može dobiti služenjem bogu? Time što služiš, možeš li da dobiješ novac, zlato ili blago? Ili možda da dobiješ kuću i auto? Biće uklonjeni svi koji služe; postoje li uopšte služitelji koji su dobri ljudi? Ko god da služi neće nikada ništa dobiti." Oni ne prihvataju činjenicu koju braća i sestre ističu u zajedništvu da je „služenje Bogu blagoslov za ljudski rod" i prema tome osećaju otpor i gađenje; radije bi slušali bilo šta drugo.

Za bilo kog zvaničnika ili bilo koga sa položajem i prestižom u svetu antihristi mogu da se potrude, da ga posluže i toče mu pića, pa će čak prihvatiti i da tim ljudima služe i biće više nego radi da to učine. Tek kada dođu da služe Bogu, oni postaju neradi i nevoljni, prepuni žalbi, otpora i osećanja. Kakva su stvorenja ovi ljudi? Jesu li ovo ispoljavanja koja sledbenik Božji treba da ima? Ovo su očito ispoljavanja suštine antihrista. Ako bi antihrist trebalo da ode u svet da služi gradonačelniku, pokrajinskom guverneru ili nekom prestižnom političaru, on bi to smatrao nečim što će njegovim

potomcima doneti slavu i njegovu porodicu učiniti ponosnom. Bio bi neopisivo srećan; lebdeo bi u oblacima. Ako bi ga neko upitao šta mu je posao, odgovorio bi: „Služim gradonačelniku. Ja sam gradonačelnikova desna ruka, njegov lični čuvar!" Ili bi rekao: „Brinem o predsednikovim svakodnevnim potrebama!" Izgovorio bi to tako ponosno. Smatrao bi da je to dobar posao i da će cela njegova porodica uživati u toj slavi. Noću bi imao lepe snove, budio bi se srećan i kudgod da ode, ne bi krio posao koji radi. Zašto je to tako? Od ovog posla ga ne bi bilo sramota; smatrao bi taj posao časnim, da je to posao koji ga postavlja iznad drugih, posao zbog koga ima oreol na glavi. Međutim, kad neko takav počne da veruje u Boga, ako se od njega zatraži da Njemu služi, on nije spreman da to učini, oseća otpor, pa se na Boga čak i žali i proklinje Ga, a Boga može i da izda i porekne. Poređenjem ove dve stvari, možemo da primetimo da antihristi jesu antihristi i da su deo Sotonine bande. Koliko god da opslužuju Sotonu, ma koliko da je taj posao prljav, iscrpljujuć ili ponižavajuć, oni ga smatraju čašću. Međutim, kad stvari obavljaju za Boga u Njegovoj kući, koliko god da su stvari koje rade smislene, vredne ili plemenite, odnosno koliko god da postaju uzvišeni time što ih izvršavaju, oni te stvari uvek smatraju nedostojnim pomena. Koliko god da je veliki blagoslov i kolika god da je čast služiti Bogu i Božjem delu, i koliko god da je to dragocena prilika za ljudski rod, oni naprosto ne mogu tome da se raduju. Zašto je to tako? Postoji samo jedan razlog: antihristi su deo Sotonine bande – oni su od Sotone, žive su Sotone i suštinski su neprijateljski nastrojeni prema Bogu. Ako se od njih traži da služe Bogu i da Bogu pruže uslugu, oni se naprosto tome ne mogu radovati. Koliko god da Božja kuća u zajedništvu sa ljudima razgovara o istini ili nastoji da ljude navede da shvate Božju nameru u vezi sa zvanjem „služitelja", antihristi to ne mogu da prihvate od Boga niti da u vezi s tim prihvate ikakvu istinu, a kamoli da prihvate činjenicu ili istinu da je časno, vredno i smisleno da stvoreno biće služi Stvoritelju – ovo je stav koji antihristi imaju prema zvanju „služitelja". Suočeni sa ovim zvanjem i suočeni sa činjenicom da ljudi služe Bogu, sve što su antihristi ikada učinili bilo je u njihovom nastojanju da se reše ovog zvanja i da prenebregnu ovu činjenicu, umesto da ovu činjenicu prihvate, da prihvate ovo zvanje „služitelja" od Boga i da zatim streme ka istini, da slušaju Božje reči, Bogu se pokore i Boga se boje. Sudeći po ispoljavanjima koja antihristi pokazuju prema zvanju „služitelja", mora se reći da su antihristi od Sotonine sorte, da su deo Sotoninih neprijateljskih sila i da su neprijateljski nastrojeni prema Bogu, istini i svim pozitivnim stvarima.

Stav koji antihristi imaju prema zvanju „služitelja" ogleda se u neprihvatanju, otporu, gađenju i gnušanju. Bez obzira na to od koga to zvanje potiče, oni prema njemu osećaju stalni otpor i ne prihvataju ga, smatrajući da je biti služitelj nisko i da će uvek biti nisko kome god da oni služe. Smatraju da „služitelj" nije definicija koju Bog daje čoveku na osnovu njegove suštine, već da je to pre izazov i pokazivanje prezira prema čovekovom identitetu i vrednosti – to je glavno gledište koje antihristi imaju prema zvanju „služitelja". Na osnovu stava antihrista prema Božjim rečima, možemo da primetimo da Božje reči na smatraju kriterijumima ni istinom, već stvarima koje oni sami treba da ispitaju i

analiziraju. Drugim rečima, oni Božje reči ne prihvataju pod pretpostavkom razumevanja istine ili prihvatanja da je Bog Stvoritelj, već Božjim rečima pristupaju pod pretpostavkom ispitivanja, osećanja otpora i suprotstavljanja. Za njih, svaka reč koju Bog izgovara i svaka izjava koju On daje predmet je ispitivanja, pa ni zvanje „služitelja" ne predstavlja izuzetak. Trude se da reč „služitelj" ispitaju i da o njoj razmišljaju i u Božjim rečima zapažaju da Bog služitelje ne smatra dobrim, već nižim, inferiornim i bezvrednim, ljudima koje Bog ne voli i ljudima koje Bog prezire. I premda to jeste Božji stav prema zvanju „služitelja", za takav Njegov stav postoje kontekst i razlog – on je utemeljen na suštini čoveka. Postoji još jedna činjenica koju antihristi nisu primetili: koliko god da prezire i mrzi iskvareni ljudski rod, Bog nikada nije odustao od spasavanja ljudskog roda, niti je On zaustavio delo Svog plana upravljanja za spasavanje ljudskog roda. Antihristi u ovu činjenicu ne veruju, ne priznaju je niti je primećuju. Oni su jedino usredsređeni na ono što Bog ima da kaže o ishodima raznih vrsta ljudi, a u pogledu zvanja „služitelja", naročito imaju izrazito osetljiv stav. Oni ne žele da budu služitelji i ne žele da ih Bog definiše kao služitelje, a još manje da Bogu služe noseći zvanje „služitelja". Zato se, kada dođu u Božju kuću, antihristi raspituju u mnogim različitim krugovima, interesujući se jesu li oni sami služitelji, i iz Božjih reči i onoga što ljudi o njima kažu, žele da čuju reči poštenja i da dođu do prave istine – jesu li služitelji ili nisu? Ako jesu, oni istoga časa odlaze; ne služe Bogu ili Božjoj kući. Prema zvanju „služitelja" imaju tako snažnu reakciju i postaje očito da su identitet, položaj, izgledi, sudbina i odredište, makar što se antihrista tiče, stvari kojima treba stalno stremiti i interesi koji se nikada ne napuštaju. Za antihriste, služitelji su, kako je Bog to definisao, najniže rangirani među ljudskim rodom. Šta god ti rekao, odnosno koliko god ljudi da prihvata ovu činjenicu i ovo zvanje, antihristi ga nipošto neće prihvatiti. Kad obavljaju posao, oni isključivo zahtevaju da im drugi služe, da ih slušaju, da im budu poslušni i da se oko njih vrte, a od sebe nikad ne zahtevaju da sa drugima sarađuju ili razgovaraju, odnosno da zatraže tuđe mišljenje, da se konsultuju o Božjim namerama ili da tragaju za istina-načelima. Oni razmišljaju na ovaj način: „Ako tokom obavljanja stvari treba sa drugima da sarađujem i razgovaram i da tragam za istina-načelima, u tom slučaju bih se ponizio i izgubio svoju autonomiju, pa zar to ne bi bilo služenje? Zar se time ne bih ja mučio iza scene dok neko drugi grabi svu pažnju na sceni? Zar ne bih druge opsluživao i njima služio?" To je nešto što nipošto ne žele da rade. Oni isključivo zahtevaju da ih drugi opslužuju, da im se potčine, da ih slušaju, da ih cene, veličaju i predstavljaju najboljim u svemu, da im ustupaju mesto, da im služe i rade za njih, pa čak zahtevaju da im Bog dâ prikladne nagrade i prigodnu krunu u skladu sa onim što su uradili. Čak i kad neko pomene koliko je visoku cenu Bog platio i koliko je On patio radi spasenja ljudskog roda, kako je Sebe ponizio i koliko je ljudski rod opskrbio, kad začuju ove reči i uvide ove činjenice, antihristi ostaju ravnodušni i uzimaju ih olako. Kako antihristi tumače te stvari? Oni kažu: „Bog za čoveka treba sve da učini i čoveku treba da podari ono najbolje, da čoveku podari blagoslove i blagodat, da mu podari spokoj i radost. Sve ovo on treba da posveti čoveku; to mu je obaveza. A kad ljudi

sve napuštaju, daju se i plaćaju cenu za boga, kad sve što imaju bogu ponude, od boga bi trebalo da dobiju nagrade, da dobiju čak i nešto bolje od toga. Nije li to poštena transakcija? Pravična razmena? Šta ima o tome da se priča? Kakve zasluge ima bog? Zašto nisam video nijednu božju zaslugu? Bog ljudima daruje stvari, pa zar nije prirodno da čovek zaslužuje da ih dobije? Ljudi plaćaju cenu!" Oni ne smatraju da su sve ove stvari koje Bog za čoveka čini najveća blagodat za čoveka; nezahvalni su i ne razmišljaju da se oduže Bogu. Umesto toga, u zamenu za cenu koju plaćaju, žele lepo odredište koje je Bog obećao ljudskom rodu i prirodno smatraju da je sasvim prikladno da žele blagoslove i da imaju sve ove namere i da, kako god se to posmatralo, Bog ne bi trebalo da ljude pretvara u Svoje služitelje. Oni smatraju da ljudi imaju dostojanstvo i integritet, te da ako se ljudi koji imaju tako veliku ljubav i koji mogu da daju u humanitarne svrhe, da daju sebe i da sve ostavljaju, nateraju da služe Bogu, oni su tada ozbiljno poniženi i prema njima se ne postupa pravično. Sve ove stvari koje Bog čini, za antihriste nisu vredne pomena. Umesto toga, oni beskrajno uveličavaju stvari koje sami čine, pa makar to bilo i nešto krajnje sitno, i te stvari smatraju kapitalom po osnovu koga treba da dobiju blagoslove.

Kad izvršavaju svoju dužnost u crkvi, neki ljudi nikada ne urade ništa dobro. Ako braća i sestre ne prihvataju stvari koje oni rade, veštine i talente koje pružaju odnosno ideje i predloge koje nude, ti ljudi će tada odbiti da nastave sa radom, poželeće da odustanu od svoje dužnosti i da odu – poželeće da napuste Boga. Ako ih zamolite da s nekim sarađuju, neće to učiniti, a ako ih zamolite da u izvršenju svoje dužnosti daju sve od sebe, neće ni to uraditi. Oni će na sve strane samo izdavati naređenja, primoravajući druge da ih slušaju i opslužuju, da postanu njihovi služitelji i da njima služe umesto da izvršavaju sopstvene dužnosti u Božjoj kući. A ako ne dobiju ovakav tretman odnosno ako izgube ovakav tretman, taj tretman u kome ih drugi opslužuju, za njih rade i sprovode njihova naređenja, oni tada žele da prestanu s poslom i da odu; smatraju da Bog nije pravedan, u srcu su prepuni žalbi i besa prema Bogu, u njima nastaje mržnja prema braći i sestrama i niko ne može da im pomogne. Oni ni sa kim ne mogu skladno da sarađuju i ni sa kim ne mogu da se druže na ravnopravnoj osnovi. Kad govore i postupaju, njihova pravila za druženje s drugima sastoje se u tome da jedino oni mogu druge da nadziru, posmatrajući ostale kako za njih sve obavljaju i poštuju svako naređenje i slogan koji su oni izgovorili; niko nije dostojan toga da oni sa njim sarađuju i niko nije podoban da bi se sa njim na ravnopravnoj osnovi družili. Ako se neko prema njima ophodi kao prema drugaru ili kao prema običnom bratu ili sestri, ako im se obrati, sa njima raspravlja o poslu i u zajedništvu sa njima razgovara o svom shvatanju kao da su ravnopravni, oni će to smatrati užasnom uvredom i ogromnim osporavanjem svog integriteta. U svom srcu, oni takve ljude mrze, prema njima osećaju neprijateljstvo i vrebaće priliku da se osvete svakome ko ih posmatra kao sebi ravnima ili ih ne uzima zaozbiljno. Nije li to ono što antihristi rade? Ovo je hijerarhijski pogled na stvari koji antihristi otkrivaju kad je reč o druženju sa drugim ljudima. Naravno, ovo se odnosi na iskreno mišljenje i stav koje antihristi imaju prema zvanju „služitelja". Oni ne mogu da

prihvate čak ni zvanje koje Bog daje ljudskom rodu, pa mogu li onda da prihvate osuđivanje, razotkrivanje i procenu koji dolaze od drugih? Te stvari su još manje u stanju da prihvate. S jedne strane, oni osećaju neprijateljstvo i otpor prema zvanju i suštini „služitelja", a s druge, neumorno privlače sve više ljudi i okupljaju ih da za njih pružaju usluge, služe im, opslužuju ih i da njima budu poslušni. Nije li to ogavno? Suština takvih ljudi je rđava i to je potpuna istina. Oni žele da druge kontrolišu. Oni sami su očito bezvredni i ne mogu ništa da urade; obično su smeće u Božjoj kući, nemaju normalnu ljudskost i ne mogu normalno da se druže sa drugima, a kamoli da imaju normalan razum. Istinu uopšte ne razumeju, nisu prosvećeni u pogledu istine, poseduju tek neko stručno znanje i shvataju nekoliko veština, i nijednu dužnost ne mogu dobro da izvrše. Pa, ipak, ne ponašaju se lepo i žele da prigrabe moć, a kad ne mogu da je prigrabe, smatraju da su s tim završili, razmišljajući: „Biće da sam služio dok sam te stvari ranije radio. Nisam voljan da služim. Bolje mi je da požurim i sada odem pre nego što uložim previše truda ili previše izgubim." To je njihova zamisao. Uvek tako razmišljaju i na kraju donose takvu odluku; u svakom trenutku mogu da prestanu da veruju i da odu, da svakoga časa napuste svoju dužnost i pobegnu, da se vrate u Sotonin zagrljaj i da budu njegov partner u zlodelu. Ima li takvih ljudi? (Da.) Kad je reč o nekim aspektima profesionalnog rada, oni možda ponešto razumeju, ali su potpune neznalice kad je reč o istina-načelima koja za taj aspekt profesionalnog rada treba da shvate; kad je u pitanju aspekt znanja ili talenata, možda nešto od toga poseduju, ali kad je reč o istina-načelima koja moraju da razumeju za izvršavanje svoje dužnosti, i u tom slučaju su potpune neznalice, a njihovo je shvatanje izopačeno. S drugima ne mogu skladno da sarađuju niti, pak, govore istim jezikom kad s njima razgovaraju u zajedništvu. Za šta su prikladni takvi ljudi? Ako zaista imaju savest i razum, onda će prema drugim ljudima moći da se ophode ispravno, pa kad ljudi kažu stvari koje su ispravne i u skladu su sa istinom, oni će moći da ih prihvate, spremno će se pokoriti i moći će da se pobune protiv svog tela. Ne bi trebalo da uvek žele da se izdižu iznad gomile, da druge predvode i da ih kontrolišu; već treba da otpuste svoju ambiciju i želju da se u odnosu na druge ističu i budu spremni da budu najbeznačajniji ljudi, čak i ako to uključuje služenje – treba da učine sve što mogu. Oni sami su obični ljudi, pa treba da se vrate u poziciju običnih ljudi, da daju sve od sebe da izvrše svoje dužnosti i da se vladaju na prizeman način. Takvi ljudi će na kraju moći da budu postojani. Ako ne odaberu ovaj put, već umesto toga smatraju da su veliki i plemeniti, ako niko ne sme da ih takne niti da im se približi, ako žele da budu lokalne siledžije, tirani, i da slede put antihrista, onda im je suđeno da budu zli ljudi. Ako nisu voljni da budu najbeznačajniji ljudi, da budu sasvim nepoznati ili daleko od centra pažnje, niti da daju sve što imaju, onda su zasigurno antihristi i ne mogu da budu spaseni – to je opasno za njih. Ako neko takav može o sebi da razmišlja, da stekne samospoznaju, prihvati Božju suverenost i uređenja, zauzme sebi odgovarajući položaj, da bude obična osoba i više se ne pretvara, tada će imati priliku da postigne spasenje. Ako stalno želiš da budeš autoritativan i nerazuman i da sebe prikazuješ kao moćnu

ličnost, onda je to uzaludno. Božja kuća je prepuna pripadnika Božjeg izabranog naroda i ma koliko ti bio strašan, žestok ili zao, nema svrhe. Božja kuća nije borilačka arena, pa ako želiš da se boriš, onda idi to da radiš u areni koju čini svet. Niko u Božjoj kući ne želi da se bori sa tobom; niko za to nije zainteresovan, niti za to ima slobodnog vremena. Božja kuća je mesto na kome se propoveda istina, koje pomaže ljudima da shvate istinu i da istinu sprovode u delo. Ako ne možeš da primenjuješ istinu, onda je to teško rešiti i to samo pokazuje da ovde ne pripadaš. Ako stalno želiš da se boriš, želiš da stalno budeš žestok, želiš da stalno budeš nemilosrdan, kao i autoritativan i nerazuman, onda crkva nije pravo mesto za tebe. Većina ljudi u Božjoj kući voli istinu; oni žele da slede Boga i zadobiju život i ne uživaju u tome da se bave intrigama i da se bore sa đavolima. Jedino antihristi uživaju u tome da se na sve strane bore i da se nadmeću za moć i profit, pa zato antihristi ne mogu da budu postojani u Božjoj kući.

Postoji vrsta ljudi koji su neverovatno osetljivi prema stvarima kao što su identitet, položaj i status, i koji naročito osećaju ogroman otpor i gađenje prema zvanju „služitelja", te nipošto ne mogu da ga prihvate – takvi ljudi su antihristi. Ne samo da oni ne streme ka istini i imaju odbojnost prema istini, već imaju i odbojnost prema tome da ih iko oslovljava sa „služitelj". Oni sa odbojnošću prema zvanju „služitelja" zapravo bi trebalo da streme ka istini – kad bi bili u stanju da streme ka istini, zar se tada ne bi oslobodili zvanja „služitelja"? Upravo u tome i jeste problem. Zato što imaju izrazitu odbojnost prema istini, oni nikada neće ići putem stremljenja ka istini i njene primene. Pa će zato, u delu Božjeg plana upravljanja, oni zauvek imati ulogu služitelja. Naravno, za antihriste je i dalje blagoslov da u Božjem planu upravljanja mogu da se ponašaju kao služitelji; za njih je to prilika da vide dela Stvoritelja, da čuju kako Stvoritelj izražava istinu i sa ljudskim rodom razmenjuje Svoje najdublje misli, kao i da cene mudrost i svemoćna dela Stvoritelja. Za njih nije loše da Stvoritelju budu služitelji i, shvatali oni to ili ne, biti Božji služitelj i služiti u Božjoj kući treba da predstavlja nešto čega će se ovi antihristi i Sotonini pratioci uvek sećati, čak i ako se Božje delo kasnije završi. Tokom čitavog procesa u kome se iskvareni ljudski rod suprotstavlja Bogu, antihristi bez svog znanja služe Božjem planu upravljanja i to je ona majušna vrednost u postojanju svakog antihrista – to je činjenica. Antihristi daju svoj doprinos omogućavajući pripadnicima Božjeg izabranog naroda da razaznaju i prepoznaju negativnu stranu antihrista. Bilo da su oni spremni da tu činjenicu priznaju ili ne i bez obzira na to jesu li oni voljni, radi i srećni da budu služitelji, služenje Božjem delu u svojstvu služitelja i preuzimanje ove uloge su u svakom slučaju vredne stvari – time ih Bog uzdiže. Neki ljudi kažu: „Da li Bog uzdiže i antihriste?" Šta je u tome pogrešno? Oni su stvorena bića; zar Bog ne može da ih uzdiže? Ono što kažem je istina. Dakle, kako se antihristi osećaju kad čuju ove reči? Ne bi trebalo da u njima pokušavaju da pronalaze mane, već da donekle pronađu utehu. U najmanju ruku, oni su uložili određeni trud u veliku stvar Božjeg plana upravljanja. Bez obzira na to jesu li to činili svojevoljno, odnosno, jesu li to radili aktivno ili pasivno, Bog ih je time u svakom slučaju uzdizao, i to treba da prihvate s radošću i da se tome ne opiru. Ako antihristi

mogu da se pobune protiv svojih predaka, da se pobune protiv Sotone, da streme ka istini i da streme pokornosti Stvoritelju, recite Mi, hoće li Bog biti srećan? (Da, biće.) Ovo je srećna okolnost i za pripadnike Božjeg izabranog naroda, pa i oni treba da budu srećni – to je dobra stvar. Bez obzira na održivost ove činjenice, u svakom slučaju, ako antihristi mogu da promene svoj smer i da pođu putem pokajanja, onda je to, naravno, dobra stvar. Dakle, zašto kažem da je ovo srećna okolnost za pripadnike Božjeg izabranog naroda? Kad bi antihrist dobrovoljno služio, zar to ne bi bila jedna pošast manje u Božjoj kući? Kad bi među vama bilo jednog đavola manje, jedne osobe manje koja ometa i pravi nevolje, zar vam dani ne bi bili spokojniji? Posmatrajući to iz ovog ugla, kad bi antihristi zaista bili voljni da služe, onda bi i to bila dobra stvar koja zaslužuje proslavu. Morate da ih ohrabrite i da im pomognete, a ne da ih sasvim odbacite. Ako pokažete dobre namere i dopustite im da ostanu, ali njihovo služenje donosi više štete nego koristi i vodi u katastrofu, onda sa njima treba postupati shodno načelima. Nije li to dobar način za rešavanje stvari? (Da, jeste.)

Postoji još jedna vrsta ljudi koje vredi pomenuti. Ima nekih ljudi koji su u stanju da pate i plate cenu tokom izvršavanja svoje dužnosti, a ponekad mogu i da budu poslušni i pokore se ili da stvari rešavaju prema načelima. Njihova subjektivna želja je da idu putem stremljenja ka istini, uvek mogu da se pokore svemu što uređuje Višnji ili crkva i zadatke mogu uvek da završe na vreme. U Božjoj kući oni ne izazivaju prekide i ometanja, a posao koji rade i dužnost koju preuzimaju braći i sestrama donose brojne koristi i prednosti. Posmatrano spolja, iako nisu učinili nikakvo zlo, iako ne prekidaju niti ometaju i ne izgledaju kao zli ljudi, oni rade nešto što obični ljudi ne mogu da rade i što inače ne rade, a to je da uživaju u negovanju sopstvenog uticaja i uspostavljanju svog nezavisnog carstva. Kad im se dodeli neki zadatak, čim postanu nadzornici za taj posao, oni mogu početi da uspostavljaju sopstveno carstvo i mogu nesvesno početi da neguju svoju moć i veze u delokrugu svog uticaja. U tom delokrugu, oni sasvim i u potpunosti svakog pridobijaju i ljudi naglas veličaju sve što oni rade, sve što kažu i cenu koju oni plaćaju i u velikoj meri se svemu tome dive. Delokrug svog upravljanja oni posmatraju kao svoju malu porodicu unutar Božje porodice. Posmatrano spolja, oni izgledaju kao da mogu da plate cenu, da pate i snose odgovornost – naizgled kao da ne postoji nikakav problem. Ipak, u odsudnim trenucima, u stanju su da izdaju interese Božje kuće. Kako bi sačuvali svoj prestiž i svoje mesto na vrhu, i kako bi sačuvali svoj apsolutni položaj, dostojanstvo i moć u crkvi, oni nikoga ne vređaju niti povređuju. Čak i ako neko naudi interesima Božje kuće ili ih izneveri, pa čak i ako neko ometa ili uništava posao Božje kuće, oni to neće istraživati, neće na to obraćati pažnju i mogu preko toga da pređu. Sve dok ta osoba ne ugrožava njihov položaj i još uvek radi u njihovoj službi u delokrugu njihovog uticaja, sve je u redu – to je njihov najviši kriterijum. Kakva god ometanja da ta osoba pravi, oni to ne vide, ne obraćaju pažnju, tu osobu ne orezuju niti prekorevaju, a još manje se njome bave. Takvi ljudi su opasni elementi. Običan čovek ih teško razaznaje, pa možda kod te osobe nećeš moći da primetiš ništa pogrešno kad ona nije

ni na kakvoj poziciji. Međutim, čim dobije poziciju, njena priroda-suština se sasvim razotkriva. Šta se tačno razotkriva? Da postoji svrha za cenu koju plaća i za sve što radi; ona te stvari ne radi zarad zaštite interesa Božje kuće, ona ne izvršava svoju dužnost iskreno i sve te stvari ne radi kako bi ih Bog video, već da bi ih videli ljudi. Ta osoba želi da privuče poglede i pažnju drugih, a povrh toga, želi da ljudsko srce navede na pogrešan put, tako da se ljudi na nju ugledaju, njoj se dive i nju veličaju. Tu osobu stoga nije briga kako je Bog posmatra ili kako se prema njoj odnosi; ako Bog kaže da je tu samo da bi služila, ona je ravnodušna. Dokle god ljudi pred njom mogu da kleče i da se klanjaju, sve je u redu. Ti ljudi su opasni elementi, ne razmišljaju isto kao Bog i Božja kuća i njihovo srce nije isto kao srce pripadnika Božjeg izabranog naroda koji iskreno streme ka istini. Ti ljudi svoj uticaj neguju za sebe i ujedno neguju uticaj za Sotonu. Sudeći po njihovim raznim ispoljavanjima, dužnost koju izvršavaju i sve ono što rade način je da se razmeću i da drugima podilaze koliko god mogu.

Antihristi mogu donekle da služe u Božjoj kući i u delu Božjeg plana upravljanja, a u nekoj fazi mogu čak da budu i dobri služitelji. Međutim, zbog puta kojim idu i zbog ciljeva i smera koje biraju, kao i zbog svoje želje za položajem i vlašću i žudnje za slavom i dobitkom koje imaju u sebi, nikada ne mogu da se oslobode zvanja „služitelja”, ne mogu da razumeju istinu, ne mogu da shvate šta je istina-stvarnost ni da u nju uđu, nisu u stanju da primenjuju istinu, ne mogu da postignu istinsku pokornost i ne mogu da dostignu strah od Boga. Takvi ljudi su opasni elementi. Oni imaju temeljne filozofije za ovozemaljsko ophođenje, imaju veoma mudre načine za sopstveno vladanje i ophođenje prema svetu; kad se drugima obraćaju, naročitu pažnju obraćaju na način svog govora i na reči kojima se služe, a takođe posvećuju naročitu pažnju metodama koje koriste kad se s ljudima druže. Iako spolja posmatrano možda ne izgledaju podmuklo i zlo, srce im je ispunjeno rđavim idejama, mislima i pogledima, pa čak i predstavama i pogrešnim razumevanjem istine, kao i neuspehom da shvate Boga. Iako ljudi ne mogu da ustanove šta je kod ovih ljudi zlo, niti da prozru da su oni zli ljudi, budući da im je suština tako rđava i budući da svoju dužnost nikada ne mogu da izvršavaju u skladu sa istina-načelima niti mogu da idu putem stremljenja ka istini i postignu istinsku pokornost Bogu, oni su na kraju zauvek nemoćni da se oslobode ovog zvanja „služitelja”. U odnosu na očigledne antihriste i zle ljude, ovi ljudi su još podmukliji i još više u stanju da druge navedu na pogrešan put. Posmatrano spolja, čini se kao da nemaju nikakvo mišljenje i nikakav stav o zvanju „služitelja”, a još manje da prema njemu imaju ikakav otpor. Međutim, sudeći po njihovoj suštini, čak i ako služe Bogu, stoji činjenica da i dalje imaju namere i ciljeve; ne služe bezuslovno i to ne rade da bi zadobili istinu. Pošto su iznutra rđavi i lukavi, drugima nije lako da ove ljude razaznaju. Jedino se u kritičnim stvarima i odsudnim trenucima otkrivaju njihova priroda-suština, misli, gledišta i put kojim idu. I ako se to bude nastavilo, ako ovi ljudi izaberu ovaj put stremljenja i odaberu da idu takvim putem, u tom slučaju se može zamisliti da takvi ljudi neće moći da postignu spasenje. Poverenje koje im Božja kuća ukazuje i samu mogućnost Božjeg dela, oni koriste da spletkare zarad

sopstvenih koristi, da kontrolišu i muče ljude i da zadovolje sopstvene ambicije i želje. Na kraju ne zadobijaju istinu, već nakon što počine svakojaka zla bivaju otkriveni. Pošto budu otkriveni, postaje jasno da ovi ljudi ne streme ka istini i da u Boga ne veruju zarad stremljenja ka istini i postizanja spasenja. Nakon što čuju Božje reči i nakon Njegovog razotkrivanja svakojakih ljudi, budu li ovi ljudi istrajno koristili načela, sredstva i metode ovozemaljskog ophođenja da bi izvršavali svoju dužnost, ishod tada može biti samo jedan: oni moraju preuzeti ulogu služitelja u Božjem delu upravljanja i na kraju biti otkriveni i uklonjeni – to je činjenica. Da li ste ikada ranije imali iskustvo sa ovakvim ljudima? Kad budu otkriveni i izbačeni, pojedini antihristi postaju komandanti bez vojske. Zlo koje su učinili bilo je preobilno i preveliko, pa su ih braća i sestre odbacili i napustili. Postoji još jedna vrsta ljudi koji, nakon što budu otkriveni i kad ih crkva osudi i odbaci, imaju brojne saučesnike i pomagače koji staju u njihovu odbranu, za njih se bore i galame protiv Boga. Zar takvi ljudi nisu još više u stanju da druge navedu na stranputicu? Takvi ljudi su još opasniji. Kad je reč o tome kako se antihristi odnose prema zvanju „služitelja" i koje skrivene postupke, ideje i ispoljavanja pokazuju, za sada ćemo ovde završiti naš razgovor u zajedništvu.

c. Zašto antihristi ne žele da budu služitelji

Antihristi nisu voljni da budu služitelji i ne mire se s tim da budu služitelji. Smatraju da će time što će biti služitelji istrpeti ogromnu uvredu i diskriminaciju. Pa, šta tačno oni žele da budu? Koji im je cilj kad počnu da veruju u Boga i dođu u Božju kuću? Da li su voljni da budu jedni od pripadnika Božjeg naroda, Božji sledbenici? Da li su voljni da budu ljudi koji bivaju usavršeni? Da li su zadovoljni da budu poput Petra i Jova i to nazivaju dobrim? (Ne.) Da li iko kaže da je u svojoj veri u Boga zadovoljan time da bude jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda, da mu je to dovoljno? Da li je iko voljan da bude igračka u Božjim rukama? Ne, ljudi su posebno neskloni da to budu. Kad neko dođe u Božju kuću, on dolazi u potrazi za koristima, blagoslovima, nagradama i krunom. Dok prihvata da ga Božje reči razotkrivaju i da mu sude, on saznaje da, time što ima takve namere u svojoj veri u Boga, neće moći da shvati istinu i da na kraju neće moći da postigne spasenje. Stoga, mnogi ljudi tada biraju da prvo otpuste svoju želju za blagoslovima i želju za krunom i nagradama, da otpuste sve te koristi i da prvo saslušaju šta Bog poručuje, koji su Njegovi zahtevi prema čoveku i šta On ima čoveku da kaže. Mnogi ljudi koji slušaju Božje reči, u svom srcu osećaju potajnu radost, govoreći: „Bog razotkriva našu iskvarenost, On razotkriva naše ružno pravo lice i razotkriva našu suštinu da se Bogu protivimo i imamo odbojnost prema istini – sve su to činjenice. Na moju sreću, nisam požurio da raširim ruke prema Bogu tražeći sreću, blagodat i blagoslove; srećom sam prvo otpustio ove stvari. Da ove stvari nisam otpustio, zar ne bih od sebe napravio budalu? Sve što Bog govori razotkriva čovekovu prirodu i suštinu, pa, kako bih mogao da odbacim te stvari? Bog je rekao da ljudi prvo moraju da preuzmu izvršavanje svoje dužnosti i da sarađuju u delu u okviru Božjeg plana upravljanja. Tokom

ovog procesa, ako ljudi mogu da krenu putem shvatanja i prihvatanja istine, onda će za njih biti nade da postignu spasenje i u budućnosti će moći da dobiju mnoge koristi.” U ovom trenutku, mnogi ljudi prestaju da razmišljaju o tim stvarima. Njihove predivne želje, njihova čežnja i nade za budućnost ne izgledaju više tako realno. Oni smatraju da je u ovom trenutku, od tih želja i težnji, realnije, važnije i bitnije kako da svoju dužnost dobro izvršavaju, kako da udovolje Božjim namerama i kako da shvate istinu i budu postojani. Stoga, u ovom ključnom trenutku, većina ljudi odlučuje da izvršavaju svoju dužnost, da iskuse Božje delo, zadobiju istinu, da posvete svoje vreme i mladost i da napuste svoju porodicu, svoj posao i svoje svetovne izglede radi Boga i radi obavljanja svoje dužnosti, a neki ljudi zbog toga čak napuštaju i svoj brak. Takva ispoljavanja, ponašanja i postupci koje ljudi imaju nesumnjivo su vrsta poslušnog i pokornog stava prema pozitivnim stvarima i svim zahtevima o kojima Bog govori i upravo je ovaj stav neophodan uslov koji ljudi moraju da poseduju kako bi mogli da shvate istinu, da primenjuju istinu, pokore se Bogu i da na kraju postignu spasenje. Ovo su različita ispoljavanja i misli koje svaka normalna osoba ima pre nego što dođe u Božju kuću da izvršava svoju dužnost. Otkako su ovi ljudi prvi put počeli da veruju u Boga, pa sve do sada, njihove misli i stavovi se neprekidno menjaju, i njihov stav prema istini i Bogu takođe doživljava neprekidni preobražaj. U isto vreme dok te pređašnje ljudske želje i ambicije prolaze kroz neprekidno uništenje, oni postepeno i aktivno ove stvari otpuštaju i od njih odustaju. U pitanju je dobar plod koji se naposletku rađa iz ljudske želje da sa Bogom sarađuju i da Mu se pokore. To je pozitivno i dobro ispoljavanje, kao i dobar rezultat. I dok ljudi neprekidno napreduju, oni koji iskreno streme ka istini gotovo su otpustili svoju želju i nameru da dobiju blagoslove, pa tako većina ljudi u osnovi nije toliko osetljiva prema različitim obećanjima koje je Bog ranije dao čoveku, niti je za njih zainteresovana. Razlog tome je što, kad se to odmeri razumom normalnog čoveka, ako neko ne može da izvršava svoju dužnost u skladu sa merilom i ne uspe da shvati istinu, on će propustiti priliku da dobije sve blagoslove koje mu je Bog obećao i neće imati nikakve veze sa njima. Svi bi trebalo da shvate tu najjednostavniju logiku. Naravno, sada postoji mnogo ljudi koji uveliko shvataju tu činjenicu i ujedno je priznaju i prihvataju; antihristi su jedini koji je ne prihvataju. Zašto je ne prihvataju? Zato što su antihristi. Ne prihvataju ovu činjenicu, pa šta žele da rade? Kad dođu u Božju kuću, oni ispituju Božje reči i u njima pronalaze različita zvanja i statuse poput: „Božja ličnost”, „prvorođeni sinovi”, „Božji sinovi”, „Božji narod” i „služitelji”, pa im oči zaiskre. Njihove se želje i ambicije brzo zadovolje i razmišljaju: „Biti jedan od božjih sinova je previše obično; većina ljudi su božji sinovi. Biti jedan od pripadnika božjeg naroda znači biti običan, deo gomile, samo obična osoba bez ikakve moći ili uticaja. Nemojte ni pomišljati da od mene napravite služitelja. Dok sam živ neću imati nikakve veze s tim da budem služitelj; to nema baš nikakve veze sa mnom.” I tako, pogled im se zalepi za dva zvanja „Božje ličnosti” i „prvorođenih sinova”. U svojim predstavama, oni veruju da je „Božja ličnost” Sâm Bog, da su „prvorođeni sinovi” Božji prvorođeni sinovi, te da to dvoje donose moć i uticaj i da među ljudskim

rodom mogu da vladaju kao carevi, da kontrolišu ljude, da kontrolišu Božji izabrani narod, da poseduju apsolutnu moć i imaju moć da stvari drže pod kontrolom, moć da budu vođe i moć da ljudima orkestriraju i da odlučuju ko će od ljudi živeti ili umreti – veruju da su ove moći tako velike. Baš zato ih je nemoguće privoleti da budu služitelji. Ako bi im se dozvolilo da sami biraju, odabrali bi da budu prvorođeni sinovi ili Božja ličnost; u suprotnom bi prestali da veruju u Boga. Kad izvršavaju svoju dužnost ili obavljaju funkciju starešine i delatnika u Božjoj kući, oni postupaju, plaćaju cenu, pate i trčkaraju unaokolo u svom stremljenju ka ova dva cilja. Za to vreme, oni se neprekidno preračunavaju koliko su odmakli u svojoj jurnjavi, koliko ljudi su zadobili dok su propovedali jevanđelje, koliko ljudi ih duboko poštuje i na njih se ugleda, da li braća i sestre koji imaju probleme odlaze kod drugih ili dolaze njima kad vode crkvu i da li mogu da kontrolišu i pokolebaju misli i gledišta drugih. Neprekidno se preračunavaju, vagaju i posmatraju ove stvari, sa ciljem da postignu ono što žele: da vladaju kao carevi u Božjoj kući. Većina ljudi, nakon što dođe u Božju kuću i shvati neke istine, mogu normalno da izvršavaju dužnost stvorenog bića – ali ne i antihristi. Oni smatraju da potiču iz plemićke loze, da su deo plemenite i posebne grupe i da se u Božjoj kući moraju nazivati velikima; u suprotnom, neće verovati u Boga. Ako će u Boga verovati, u tom slučaju u Božjoj kući moraju da ih poštuju kao velike i da budu najveća faca. U isto vreme, oni, takođe, računaju i utvrđuju koliko zasluga imaju u Božjoj beležnici i da li su dovoljno kvalifikovani da uz Boga vladaju kao carevi. Prema tome, izvor, polazište i motivacija da pojedini antihristi dođu u Božju kuću da izvršavaju svoju dužnost jesu u tome da u Njegovu kuću dođu da vladaju kao carevi. Oni svakako nisu spremni da svoju dužnost izvršavaju samo da bi bili obični i najbeznačajniji sledbenici i čim se njihova ambicija i želja ugase, najednom postaju neprijateljski nastrojeni i odbijaju da izvršavaju svoju dužnost.

U Božjoj kući trenutno ima nekih ljudi koji svoju dužnost izvršavaju već nekoliko godina, koji sve rade loše i koji, gde god da svoju dužnost izvršavaju, bivaju uklonjeni. Budući da imaju užasnu ljudskost i loš integritet, ne streme ka istini i imaju podmuklu i rđavu narav sa odbojnošću prema istini, braća i sestre ih na kraju odbacuju. Kad primete da će se njihova želja za blagoslovima raspršiti i da njihov san da u Božjoj kući vladaju kao carevi i ističu se više ne može da se ostvari, kako oni vode svoj privatni život? Ne čitaju Božje reči, ne slušaju himne, ne dolaze na okupljanja, ignorišu Božju kuću kad se od njih zatraži da izvrše dužnost, pa braća i sestre moraju čak kod njih da dolaze, pozivaju ih i podsećaju kad dođe vreme da se prisustvuje okupljanjima. Neki od njih nastavljaju nevoljno da dolaze na okupljanja, tokom kojih ne progovaraju ni reč, ne razgovaraju u zajedništvu i osećaju odbojnost prema svemu što drugi govore i to ne žele da slušaju. Kad se braća i sestre mole, i oni sami zatvaraju oči, ali ništa ne govore – nemaju šta da kažu Bogu. A šta neki drugi ljudi rade na okupljanjima, dok slušaju propovedi ili dok braća i sestre u zajedništvu razgovaraju o istini? Neki zadremaju, neki gledaju svoje telefone i čitaju vesti, neki s drugima ćaskaju, a neki igraju igrice na internetu. Verujući u Boga, misle da ako u Božjoj kući ne mogu da budu voljeni, ako drugi

ne mogu da imaju visoko mišljenje o njima, ako nemaju poklonike koji se oko njih tiskaju i ako ne mogu da im se dodele važni zadaci, tad u budućnosti neće moći da sa Bogom vladaju kao carevi, pa stoga Bog za njih ne postoji. Da li Bog postoji, po njima, ima veze sa činjenicom da li oni mogu ili ne mogu da dobiju blagoslove. Nije li to način na koji se antihristi ponašaju? Smatraju da ako bog ne može da im dozvoli da dobiju blagoslove, onda on nije bog i u njemu nema istine, te da je bog jedino onaj bog koji može da im dozvoli da se ponašaju bezobzirno, da u crkvi prigrabe moć i da u budućnosti vladaju kao carevi. Ovo je logika Sotone – po kojoj se mešaju ispravno i pogrešno i izvrću činjenice. Kao Božjim vernicima, razlog zašto ne mogu da slede Božje stope i nevoljni su da izvršavaju svoju dužnost jeste u tome što poseduju odbojnost prema istini, što u svom srcu poštuju samo Sotonine filozofije, znanje, slavu, dobitak i položaj. Oni poriču da je Bog istina, ne obraćaju pažnju na Božje delo, pa zato na okupljanjima gledaju u svoje telefone, igraju igrice, jedu grickalice i neobavezno ćaskaju – rade ono što im se prohte i ipak su zadovoljni sobom. Čim se rasprše njihove nade da će biti blagosloveni, oni u veri u Boga više ne pronalaze nikakav smisao, a kad u veri u Boga ne pronalaze smisao, oni crkvu – mesto na kome se braća i sestre okupljaju – posmatraju kao neko igralište, vreme predviđeno za okupljanje posmatraju kao vreme za razonodu, a okupljanja i slušanje propovedi smatraju napornim, sumornim i dosadnim. Kako posmatraju propovedi koje braća i sestre slušaju i istinu? Posmatraju ih kao obične parole, kao neutemeljene gluposti, a vreme provedeno na okupljanju sa braćom i sestrama smatraju izgubljenim. Zar ovi ljudi nisu otkriveni? Oni u svoju veru u Boga unose svoje ambicije, svoje želje i svoje iluzije, a to je pokazatelj koji određuje da neće moći do kraja da slede put i da nisu dostojni čak ni služenja Božjem delu i Božjem planu upravljanja. Oni sa prezirom gledaju na one koji slušaju propovedi i na braću i sestre koji streme ka istini, a povrh toga poriču Božje delo, Božje postojanje i postojanje činjenice o delu Božjeg plana upravljanja.

Kad antihristi – ti ljudi koji osećaju odbojnost prema istini – pomisle da im verovanje u Boga neće doneti nikakve koristi, njihovo demonsko lice biva raskrinkano. Neke žene antihristi se kod kuće šminkaju sve dok ne počnu da izgledaju kao duhovi. Oblače sve ono što je moderno ili privlačno suprotnom polu, a neke čak krišom igraju madžong, kockaju se i puše – ti ljudi su previše strašni i odvratni. Oni u Božju kuću dolaze pretvarajući se i šta se na kraju dešava? Ne mogu to svoje pretvaranje da održe, zar ne? Jedino istina može da otkrije ljude, a ako neko ne voli istinu, oseća odbojnost prema istini i ima podmuklu narav, onda mu je suđeno da bude neprijateljski nastrojen prema istini i ne može tu da opstane. Treba li crkva, ipak, da ukloni takve ljude? Treba li Bog, ipak, da ih osudi? Treba li Bog, ipak, da odbaci takvog čoveka? Ne, Bog na njih ne obraća pažnju. Za Boga su ovi ljudi obične bube, nedostojni su čak i da budu služitelji – ni tome nisu dorasli. Kad imaju tako prezriv odnos prema okupljanjima, crkvenom životu i svojoj dužnosti, šta to dokazuje? Bog ih ne čuva i ne štiti ih, niti ih On vodi. Nad njima ne obavlja nikakvo delo prosvećenja, usmeravanja ili disciplinovanja, pa oni otud žive

tako groznim i ružnim životom. Međutim, oni za sebe razmišljaju: „Ne verujem u boga; slobodan sam. Vi ljudi koji verujete u boga, morate da patite i plaćate cenu, da napuštate svoje porodice i karijere, dok ja ne moram uopšte da patim. Mogu da uživam u dokolici boravka kod kuće, da se prepuštam telesnim zadovoljstvima i naslađujem se životnim zadovoljstvima." Oni veruju da su stekli sreću i slobodu. Obraća li Bog pažnju na njih? (Ne.) Zašto ne obraća? Za Boga su ovi ljudi bube, nisu ljudi, i nisu vredni Njegove pažnje. Ako Bog na njih ne obraća pažnju, hoće li ih ipak spasti? Pošto ih Bog ih neće spasti, da li ono što oni rade ima ikakve veze s Bogom? Ima li to ikakve veze sa upravnim odlukama Božje kuće? Ne, nema. Dakle, spolja posmatrano, izgleda kao da oni žive veoma udobno, slobodno, ležerno i prilično srećno svakoga dana. Da li si mislio da je to dobra stvar? Dovoljan je i letimičan pogled na ono što oni proživljavaju i na put kojim idu, pa ćeš znati da je sa njima gotovo, da ih Bog više ne želi. Te bube su zaista smrdljiva gomila! Bog na takve ljude uopšte ne obraća pažnju.

Oni koji se, bez obzira na okruženje i na okolnosti, svim silama upiru da vladaju kao carevi i da u svetu koji će doći budu na istoj nozi sa Bogom, nepopravljivo su tvrdoglavi elementi među antihristima. Takvi ljudi su baš poput Pavla; imaju trnje u svom telu, gaje sumnje o Bogu, Bogu se opiru i prete Mu i pokazuju ogromnu nevoljnost kad rade, kad se daju, kad podnose muke i plaćaju cenu. Oni to rade samo u zamenu za venac i u zamenu za to da mogu da vladaju kao carevi u svetu koji će doći. Zar zbog čitavog ovog procesa antihristi ne deluju tako jadno? Oni zapravo nisu jadni. Ne samo da oni nisu jadni, već su zapravo i pomalo smešni. Nakon što je Bog toliko toga rekao, ako i dalje ne shvataju istinu, onda na to zaboravite; kako ne mogu da shvate ljudski jezik? Kako ne mogu da razumeju tako jednostavno načelo? Ako ne primenjuješ istinu, nećeš moći da postigneš promenu naravi niti da postigneš spasenje; pa čak i ako ti je Bog dao obećanje, ti to nećeš moći da ostvariš. Svako obećanje koje Bog daje čoveku je uslovljeno; On ljudima ne daje obećanja bez razloga ili uslova. Bog prema čoveku ima Svoje zahteve i ti se zahtevi nikada ne menjaju. Bog neće prekršiti istinu niti će promeniti Svoje namere. Da si razumeo ovu stavku, da li bi se i dalje tvrdoglavo čvrsto držao svojih želja i ambicija? Samo bi se idioti i nerazumni ljudi tako tvrdoglavo držali ovih stvari. Oni koji imaju nešto normalnog razuma i normalne ljudskosti treba da otpuste ove stvari i da streme onome čemu treba da streme, što treba da zadobiju i u šta treba da uđu – prvo treba da ispune Božje zahteve. Kao drugo, šta ljudi sa normalnim razumom još treba da razumeju? U Bibliji postoje proročanstva koja poručuju da ćemo sa Bogom čitavu večnost vladati kao carevi, a u Božjem sadašnjem delu, On takođe pominje Božju ličnost, prvorođene sinove, Božje sinove, Božji narod i tako dalje, klasifikujući razne nivoe i zvanja za ljude. Pošto je Bog obećao čoveku ove stvari, zašto ljudi ne mogu ka njima da streme? Dakle, kako ispravno shvatanje i ispravan pristup treba da glase? Ako vladanje kao cara i obećanja koja je dao Bog neko smatra ciljevima kojima treba stremiti, da li je to ispravan put? Naravno da nije; to nije pozitivno, previše je ukaljano ljudskom voljom i taj put je u suprotnosti sa istinom. Neki ljudi kažu: „Pošto si dao ovo obećanje, zašto

nam ne dozvoliš da ga ostvarimo? Pošto si rekao sve te stvari i javno ih objavio celom ljudskom rodu, zašto nam ne dozvoliš da tome stremimo?" To ima veze sa istinom; od samog početka pa sve do sada, niko ovo nikada nije ispravno razumeo. Na koji aspekt istine se ovo odnosi? To moraš da posmatraš na ovaj način: Bog je čoveku dao obećanje i zahvaljujući Bogu je čovek postao svestan ideje vladanja kao cara, kao i raznih zvanja poput „Božje ličnosti", „prvorođenih sinova", „Božjih sinova" i tako dalje. Međutim, ovo su samo zvanja. A kad je reč o tome koje se zvanje odnosi na koje ljude, to će zavisiti od pojedinačnog stremljenja i rezultata. Koje god zvanje da ti Stvoritelj dâ, to je ono što si ti. Ako ti On ne dâ zvanje, u tom slučaju nisi ništa; to je samo obećanje od Boga, a ne nešto na šta ljudi imaju pravo ili nešto što oni zaslužuju. Naravno, ovo obećanje je cilj koji ljudi žele, ali taj cilj nije put kojim ljudi treba da idu i ono nema nikakve veze sa putem kojim ljudi idu. Ko ima pravo da odlučuje o ovom pitanju? (Bog.) Tako je, ljudi to moraju da shvate. Ako Bog kaže da ti nešto daje, u tom slučaju imaš nešto; ako On kaže da ti to oduzima, onda nemaš ništa, nisi ništa. Ako kažeš: „Stremiću tome čak i ako mi Bog to ne dâ, a ako mi Bog to ipak dâ, onda ću to prihvatiti kao nešto što se podrazumeva", onda je to pogrešno. Zašto je pogrešno? Time se krši glavni tabu. Ti ne prepoznaješ činjenicu da će Bog zauvek biti Bog i da će čovek zauvek biti čovek – eto zašto je pogrešno. Neki ljudi kažu: „To je predskazano u Bibliji. Na mnogim mestima u Bibliji se navodi da ćemo vladati kao carevi sa Bogom čitavu večnost. Zašto Bog to može da kaže, a tome ipak ne možemo da stremimo?" Da li je to razum koji stvoreno biće treba da poseduje? Božje obećanje ljudima da će vladati kao carevi, ti vidiš kao dobru stvar i tome stremiš, ali je Bog govorio i o služiteljima – da li ti stremiš ka tome da dobro služiš Bogu? Da li stremiš da budeš služitelj koji je u skladu s merilom? Bog od ljudi takođe zahteva da izvršavaju svoju dužnost; da li ti od sebe zahtevaš da dobro izvršavaš svoju dužnost? Bog takođe zahteva da se ljudi ponašaju kao stvorena bića, a šta ti radiš? Da li to da kao stvoreno biće budeš u skladu s merilom posmatraš kao svoj cilj i njemu stremiš? Božje reči da će ljudi vladati kao carevi predstavljaju obećanje koje je On dao čoveku, a to obećanje se zasniva na pretpostavci i kontekstu: moraš da budeš dobro stvoreno biće, da dobro izvršavaš dužnost stvorenog bića, da se oslobodiš uloge služitelja, da postigneš pokornost Bogu i da se bojiš Stvoritelja. Bog je rekao da kad sve to postigneš, onda ćeš sa Bogom moći zauvek da vladaš kao car – ovo je kontekst u kome su te reči izgovorene. Ljudima nedostaje razum. Čim ovo čuju, oni pomisle: „Baš odlično što sa Bogom možemo da vladamo kao carevi! Kad će se to dogoditi? Kako ćemo vladati kao carevi? Kako ćemo biti na istoj nozi sa Bogom? Čiji ćemo biti carevi? Nad kime ćemo vladati? Kako ćemo vladati? Kako ćemo biti carevi?" Zar ljudima ne manjka razuma? Iako ovo jeste obećanje koje je Bog dao čoveku, nešto izgovoreno da čovek čuje, da se ljudima stavi do znanja da postoji ova divna stvar, trebalo bi da samog sebe odmeriš – ko si ti? Bog ima ovu zamisao i spreman je da dozvoli čoveku da ovako sa Njim živi, no, da li si ti podoban da to ostvariš? Zašto ne upitaš Boga: „Pre nego što ostvarimo ovo obećanje, kakve zahteve imaš prema nama? Postoji li nešto što za Tebe moramo da

uradimo? Šta moramo prvo da dostignemo pre nego što ostvarimo ovo obećanje?" Ti ove stvari ne pitaš, ti samo to zahtevaš. Zar to nije nedostatak razuma? Čoveku nedostaje takav razum. Kad ljudi zapaze nešto korisno, oni šire svoje ruke da to dograbe. Ljudi su poput razbojnika; ako im ne daš ono što žele, naljute se, postanu neprijateljski raspoloženi i počinju da vređaju. Zar ljudi nisu takvi? U tome je niskost ljudskog roda.

Jedan od razloga zašto ljudima nedostaje razum jeste u tome što još uvek ne shvataju istinu; to nema veza sa njihovim iskvarenim naravima. Međutim, kad ne dobiju to što žele, oni se ljute, vređaju, mrze i svete se – šta je ovo? To je demonsko lice Sotone koji se pojavljuje; to su njihove sotonske iskvarene naravi. Prema tome, kad je reč o obećanju koje je Bog dao ljudskom rodu, Bogu nije po volji ono što svaka pojedinačna osoba pred Njim ispoljava. Ljudi istoga časa šire ruke, žele, ne znajući sopstvenu meru, trenutno zahtevaju, a ako ne mogu da dobiju to što zahtevaju, razmišljaju šta u zamenu za to mogu da iskoriste. Napuštaju svoje porodice i karijere, pate i plaćaju cenu, trčkaraju unaokolo i daju se, propovedaju jevanđelje i zadobijaju veći broj ljudi, više rade i te stvari koriste u zamenu za ono što žele. Ako te stvari ne mogu da razmene za ono što žele, postaju besni, mržnja im ispunjava srce i u njima raste odbojnost prema svemu što ima veze sa verom u Boga. Ako smatraju da ove stvari mogu da razmene za ono što žele, tad svakog dana žude da se Božje delo uskoro završi, da Bog što pre uništi Sotonu, da brzo stavi tačku na ljudski rod, da što pre donese katastrofe, u suprotnom, smatraju da neće moći da izdrže. Šta svaki pojedinačni čovek otkriva u prisustvu istine? On otkriva takve naravi kao što su odbojnost prema istini i podmuklost. Posmatrajući to sada, ljudska nadmenost, lažljivost i povremena nepopustljivost mogu se smatrati blagim i ne previše ozbiljnim među svim iskvarenim naravima ljudskog roda. Iskvarene naravi koje su u ljudskom rodu zastupljenije, a koje su ozbiljnije i dublje, jesu one kao što su rđavost, odbojnost prema istini i podmuklost – to su smrtonosni elementi među čovekovim iskvarenim naravima. Naravno, kad je reč o antihristima, te naravi su još ozbiljnije, a nakon što ih otkriju, oni ih ne uzimaju zaozbiljno, ne ispituju ih, ne osećaju da su Bogu išta dužni, a još manje osećaju da imaju ikakav problem; oni ne prihvataju istinu, sebe ne poznaju, pa je za njih još manje moguće da se pokaju. Prema tome, bez obzira na okolnosti, okruženje ili kontekst, oni to da vladaju kao carevi – najuzvišenije i najbolje obećanje koje je Bog izustio – smatraju ciljem kome treba da streme. Ma koliko da sa njima u zajedništvu razgovaraš o istini, oni neće odustati od tog stremljenja, već će istrajno slediti svoj put i zbog toga za njih nema spasa. Ovi ljudi su tako užasni! Na osnovu onoga što ovi ljudi otkrivaju, možete tačno da vidite Sotonino pravo lice, kao i njegovu narav. U zajedništvu se razgovaralo o toliko istine, pa oni koji imaju razum, koji mogu da prihvate istinu i koji imaju želju da budu poslušni i da se pokore, zapravo tačno razumeju koja je Božja namera. Oni više ne streme uporno ka položaju, izgledima i sudbini, već su spremni da se pokaju razotkriveni ovim rečima Božjim, spremni su da otpuste svoju želju za blagoslovima, da streme ka istini, da tragaju da se pokore Bogu i Bogu udovolje, kao i da teže da postignu spasenje. Posmatrajući sada unutrašnje želje

većine ljudi, ciljevi kojima streme su se suštinski promenili; voljni su da svoju dužnost izvršavaju na način koji je u skladu s merilom, spremni su da budu istinska stvorena bića i radi su da postignu spasenje. Oni svoju dužnost ne izvršavaju da bi dobili blagoslove niti se snalaze nekako u Božjoj kući radi dobijanja blagoslova. Osim antihrista, koji uvek žele da vladaju kao carevi, većina ljudi je spremna da stremi ka istini. Jedino antihristi stremljenje ka izgledima, kao i to da vladaju kao carevi, posmatraju kao ciljeve i plodove koje naposletku treba da dobiju u svojoj veri u Boga. Ma šta im ti govorio, oni te stvari neće otpustiti niti će promeniti kurs – zar nisu u velikoj nevolji? Savršeno dobro znaju da su Božje reči istina, ali to naprosto ne prihvataju, pa ništa ne može da ih promeni; mogu jedino da budu uklonjeni i kažnjeni. To je krajnji rezultat vere antihrista u Boga.

Da li sam sada jasno besedio o ovom pitanju onih ljudi koji tragaju za tim da vladaju kao carevi? Da li ste stekli neko novo shvatanje? Da li je ovaj put stremljenja da se vlada kao car ispravan? (Nije.) Pa, kako onda ljudi treba da pristupe ovom pitanju? Po ovom pitanju, koju istinu treba razumeti kako bi se saznala čovekova suština? Na Bogu je da proceni kakvu to tačno suštinu, kao i kakvo ponašanje, neki čovek ima. Na čemu Bog zasniva Svoj sud o svemu tome? Zasniva ga na istini. Prema tome, čovekov ishod ili odredište ne određuju njegova volja, njegove sopstvene preferencije ni maštarije. Stvoritelj, Bog, ima poslednju reč. Kako bi ljudi trebalo da sarađuju po tom pitanju? Ljudi mogu da odaberu samo jedan put: dobar kraj i dobru sudbinu imaće na kraju samo ako tragaju za istinom, shvataju istinu, ako su poslušni prema Božjim rečima, pokore se Bogu i postignu spasenje. Nije teško zamisliti kakvi će im biti izgledi i sudbina ako postupe na suprotan način. I tako, po ovom pitanju, nemoj da gledaš na ono što je Bog obećao čoveku, ono što Bog govori o ishodu ljudskog roda i ono što je Bog pripremio za ljudski rod. Sve to nema veze sa tobom, to je Božji posao; to ne možeš da dobiješ otimanjem, traženjem ni razmenom. Šta ti, kao stvoreno biće, treba da radiš? Treba da ispuniš svoju dužnost, tako što ćeš svim svojim srcem, umom i snagom raditi ono što treba da radiš. Sve ostalo – stvari vezane za izglede, sudbinu i buduće odredište ljudskog roda – to nisu stvari o kojima ti možeš da odlučuješ, već su one u Božjim rukama. Sve to potpada pod suverenost Stvoritelja i sve to On uređuje; ništa od toga nema veze ni sa jednim stvorenim bićem. Neki kažu: „Zašto nam sve to govoriš ako to nema veze sa nama?” Iako to nema veze sa vama, ima veze s Bogom. Samo Bog zna te stvari, samo Bog može da govori o njima i jedino On ima pravo da te stvari obećava ljudskom rodu. Pa, ako ih Bog zna, zar ne bi trebalo da o njima govori? Pogrešno je da i dalje stremiš ka svojim izgledima i sudbinom kada ne znaš kakvi su. Bog od tebe nije tražio da ka tome stremiš, već te je samo obavestio. Ako pogrešno veruješ da ti je Bog time zapravo naložio da te stvari učiniš ciljem svog stremljenja, onda si potpuno nerazuman i nemaš svest normalne ljudskosti. Dovoljno je biti upoznat sa svim onim što Bog obećava. Ali jednu stvar moraš da priznaš: ma o kakvom obećanju da je reč, bilo ono dobro ili obično, bilo da se radi o nečemu što ljudi vole ili nečemu što ih ne zanima, sve to potpada pod suverenost, uređenja i odluke Stvoritelja. Jedina dužnost i obaveza stvorenog bića jeste

da sledi ispravan put i pravac, na koje mu je ukazao Stvoritelj, te da u skladu s njima stremi. A kad je reč o onome što na kraju stičeš i u kojim Božjim obećanjima imaš svoj deo, sve se to temelji na tvom stremljenju, putu kojim ideš i Stvoriteljevoj suverenosti. Da li su vam sada jasne ove reči? (Da.) I hoće li vam ove reči pomoći da zadovoljite svoje ambicije i želje ili će vam pomoći da sledite pravi put u životu u stremljenju ka istini? (Pomoći će nam da stremimo ka istini i da sledimo pravi put u životu.) Oni koji poseduju normalnu ljudskost i razum, koji vole pozitivne stvari i istinu, oni ne samo da nisu razočarani kad čuju ove reči, već mogu, takođe, da budu nepokolebljivi u svojoj veri da streme ka istini i prihvate Božje spasenje; međutim, oni bez normalnog razuma, ti nenormalni ljudi koji uporno streme ka blagoslovima, telesnim interesima i zadovoljenju svojih ambicija i želja, oni mogu izgubiti elan kad čuju ove reči i mogu da izgube interesovanje za veru u Boga. Naravno, ima i nekih ljudi koji ne znaju kako da veruju kada čuju ove reči. Zar nije zaista važno da ljudi shvate istinu? Zar istina neće moći bolje da predvodi ljude da idu ispravnim putem i udovolje Bogu? (Da.) Jedino istina može da omogući ljudima da postignu spasenje; ako ne shvataš istinu, tada ćeš na putu do spasenja često zalutati, pravićeš greške i trpeti gubitke, pa kad u svojoj veri dođeš do kraja puta, nećeš posedovati nikakvu istina-stvarnost i postaćeš služitelj u svakom smislu. Ako tokom svoje dugogodišnje vere u Boga sve vreme imaš ulogu služitelja i nisi u stanju da na kraju postaneš stvoreno biće koje je u skladu s merilom, onda je to prava tragedija.

9. maj 2020. godine

Deveta stavka: Svoju dužnost obavljaju samo da bi se istakli i nahranili sopstvene interese i ambicije; interese Božje kuće nikada ne uzimaju u obzir, već ih čak izdaju u zamenu za ličnu slavu (10. deo)

II. Interesi antihrista

D. Njihovi izgledi i sudbina

O kojoj temi smo razgovarali u zajedništvu na našem poslednjem okupljanju? (Bog je besedio o načinima na koje se antihristi odnose prema zvanju „služitelja". Pre svega, Bog je besedio o tome kako On definiše zvanje „služitelja". Bog je takođe besedio o razlici između nekoga ko je stanje služitelja ostavio za sobom i nekoga ko je još uvek služitelj, a na kraju, Bog je raščlanjivao gledišta i stremljenja antihrista u vezi sa zvanjem „služitelja".) Dakle, kakvo gledište i stav imaju antihristi u odnosu na zvanje „služitelja"? Šta oni govore i rade? (Prema zvanju „služitelja" antihristi imaju stav neprihvatanja i gnušanja. Bez obzira na to od koga to zvanje potiče, oni ga ne prihvataju i smatraju da je ponižavajuće biti služitelj. Smatraju da Bog služitelje nije definisao na osnovu suštine ljudskog roda, već da Bog time dovodi u pitanje i nipodaštava ljudski identitet i vrednost.) (Antihristi izgovaraju ovu dobro poznatu rečenicu: „Ne pada mi na pamet da ja iza kulisa crnčim, dok neko na sceni grabi svu pažnju." Antihristi naprosto žele da druge privole da za njih služe i smatraju da je služenje Bogu sramotno, pa kad shvate da su i sami služitelji, više ne žele da nastave da služe u Božjoj kući, već umesto toga počinju da traže način da pobegnu, pa će čak izazivati prekide i ometanja i činiti štetne stvari.) Sudeći prema stavu antihrista o zvanju „služitelja", kakva je njihova suština? (Njihova suština je neprijateljski nastrojena prema Bogu i ispunjena je mržnjom prema istini.) A kakva je ovo narav, ako je njihova suština neprijateljski nastrojena prema Bogu i istini? (To je rđava i podmukla narav.) Tako je, to je rđava i podmukla narav. U njihovoj veri u Boga, koji su prvi motiv i namera antihrista? Šta oni žele da dobiju? Koje su im ambicije i želje? Da li dolaze da budu služitelji? Da li dolaze po osnovu stava da budu dobri ljudi i da verom u Boga slede pravi put? (Ne.) Pa, zašto onda dolaze? Ako ćemo biti sasvim precizni, oni dolaze radi blagoslova i, ako ćemo biti konkretni, oni tragaju za tim da vladaju kao carevi, da sa Bogom vladaju kao carevi i tragaju za uzvišenim i velikim stvarima. Prema tome, kad Bog kaže da su ljudi služitelji, to je potpuno oprečno i u suprotnosti sa ambicijama i željama antihrista da tragaju za blagoslovima i da vladaju kao carevi, to je izvan njihovih očekivanja, i oni nisu nikada ni pomislili da će Bog ljudima dati ovo zvanje. Antihristi nisu u stanju da prihvate ovu činjenicu. Pa, šta su u stanju da rade kad ne mogu da prihvate ovu činjenicu? Tragaju li da prihvate ovu činjenicu i promene se? Oni ne tragaju da prihvate tu činjenicu, niti tragaju da promene svoje ambicije i naravi. Stoga, ako im se kaže da su služitelji i uskrati im se njihova namera i

želja da dobiju blagoslove, oni u crkvi više ne mogu da budu postojani. Čim shvate istinu i saznaju da su ljudi poput njih sa takvim ispoljavanjima služitelji, oni gube svaku nadu i otkrivaju svoje pravo lice. Ne tragaju za tim da promene svoje stanje služitelja, niti tragaju da izmene svoj pogrešan stav i gledište prema zvanju „služitelja" i da slede put u stremljenju ka istini. Upravo zato, kakva god uređenja da Bog napravi, takvi ljudi im se neće pokoriti, neće ih prihvatiti, niti će tragati za istinom. Umesto toga, oni će razbijati glavu da smisle ljudski način da se reše te etikete i učiniće sve što je u njihovoj moći da se tog identiteta oslobode. Sudeći prema ovom ispoljavanju koje pokazuju, antihristi iz dubine duše osećaju odbojnost prema istini. Oni istinu ne vole, istinu ne prihvataju i o istini imaju sopstvene zamisli i predstave, ali ne na normalan način. Naprotiv, oni iz dubine srca osećaju ogromnu odbojnost, mržnju, pa čak i neprijateljstvo prema pozitivnim stvarima i istini – to je suština antihrista.

Na osnovu odgovora koje ste upravo dali, primećujem da niste rezimirali sadržaj svakog razgovora u zajedništvu i da nakon toga niste molitveno čitali ni razmišljali. Prošli put smo u zajedništvu razgovarali o tri glavna aspekta: prvi je bio definisanje šta su služitelji; drugi se odnosio na načine na koje se antihristi odnose prema zvanju „služitelja" odnosno, konkretno, koja tačno ispoljavanja i ponašanje predstavljaju njihovu nevoljnost da budu služitelji i koji su tačno razlozi za to; a treći se odnosio na to koje su namere antihrista budući da nisu voljni da budu služitelji, odnosno, šta oni žele da rade, koje su im ambicije i koji je njihov cilj u veri u Boga. U osnovi, o podtemi u vezi sa „načinima na koje se antihristi ophode prema zvanju 'služitelja'" razgovarali smo iz ova tri aspekta i kroz ova tri aspekta smo detaljno analizirali različite postupke i ponašanja koje antihristi koriste u svom ophođenju prema zvanju „služitelja", kao i njihove misli i gledišta o tome. Nakon što ga čujete, vi ne razmišljate o sadržaju svakog razgovora u zajedništvu. Ove stvari pamtite samo na kratke staze, ali ako prođe mnogo vremena, tih stvari čak ne možete ni da se setite. Ako želite da shvatite i zadobijete istinu, onda u svom srcu morate učiniti napor, morate često molitveno čitati i razmišljati – morate u svom srcu imati ove stvari. U suprotnom, ako ove stvari ne uzmete k srcu, ne učinite napor i u svom srcu o tim stvarima ne promislite, onda nećete ništa dobiti. Neki ljudi kažu: „Pitanje antihrista mi uopšte nije blisko. Ne nameravam da budem antihrist i nisam loša osoba poput njih. Samo ću poslušno biti najbeznačajnija osoba i to mi je u redu. Radiću sve ono što se traži od mene i neću ići putem antihrista. Štaviše, čak i ako posedujem nešto od naravi antihrista, s vremenom ću to postepeno promeniti, a to je samo obična iskvarena narav i nije tako ozbiljno. Nema svrhe da ovo slušam." Da li je ovo gledište ispravno? (Nije.) Zašto nije? Ako neko želi da postigne promenu naravi, onda je najvažnije da shvati koja stanja, misli i gledišta u svakojakim situacijama mogu nastati iz njegovih iskvarenih naravi. Samo razumevanjem ovih stvari on može znati koje su njegove iskvarene naravi, u kojim oblastima se opire Bogu i protivi istini i koje stvari ima u sebi koje su suprotne istini; kad jednom spozna te stvari, on te probleme i iskvarene naravi može da reši i da postigne ulazak u istina-stvarnost. Ako uopšte na

shvataš različite iskvarene naravi koje se otkrivaju ni razna stanja koja u raznim situacijama mogu nastati i uopšte ne shvataš načine na koje se ove stvari protive istini niti odakle dolaze problemi, kako ćeš ove probleme onda rešiti? Ako želiš da rešiš ove probleme, prvo moraš da shvatiš gde leži njihov izvor, koja su njihova stanja, gde nastaju konkretni problemi i zatim se pozabaviš načinom na koji ćeš u to ući. Na taj način, tvoje iskvarene naravi i razna nastala stanja mogu se rešavati jedno po jedno. Čini se da vam još uvek nije sasvim jasno kako da uđete u istina-stvarnost ili kako da rešavate iskvarene naravi i postignete promenu naravi; još uvek niste na pravom putu.

5. Kako se antihristi odnose prema svom statusu u crkvi

Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o poslednjoj temi koja se odnosi na interese antihrista: kako se antihristi odnose prema svom statusu u crkvi. Kad je reč o njihovom statusu u crkvi, koja ispoljavanja antihristi pokazuju, šta oni rade i koja su njihova gledišta i narav-suština kad te stvari rade – podelićemo ih na tri aspekta i raščlanjivati ih jedan po jedan. Prvi aspekt je „pretvaraju se”, drugi je „lažno se predstavljaju” i treći je „uzdižu se iznad svih”. Svaki od ova tri aspekta sročen je u samo nekoliko reči i može se smatrati sažetim, pa ipak postoje brojni različiti postupci, ispoljavanja i izreke antihrista, kao i njihovi stavovi i naravi, koji su obuhvaćeni svakim od njih. Razmislite sada zašto sam definisao ova tri aspekta za razgovor u zajedništvu o današnjoj temi. Nakon što ste je pročitali, kako ste u svojim mislima vi definisali ovu temu o tome kako se antihristi odnose prema svom statusu u crkvi? Koje ste ideje imali? U svojim mislima, većina ljudi nesumnjivo razmišlja o tiraniji antihrista, o njihovom potvrđivanju statusa, njihovom pridobijanju ljudi i njihovom preuzimanju vlasti u crkvi, odnosno, da oni uvek žele da budu funkcioneri, da potvrđuju svoj status, da drže vlast i da kontrolišu ljude – to su u osnovi stvari o kojima ljudi razmišljaju. Ovo su relativno očigledni aspekti koje antihristi često ispoljavaju u crkvi, a osim njih, koja još ispoljavanja postoje koja ljudi ne mogu da primete? Šta još antihristi rade kako bi u crkvi stekli čvrsto uporište, kako bi stekli status i veliki prestiž, pa čak i da bi preuzeli vlast i kontrolisali više ljudi? Koja još ispoljavanja imaju? To su stvari koje još i više navode na pogrešan put, još su podmukliji i prikriveniji načini i sredstva koje antihristi koriste, a to bi mogle biti i nepoznate misli i skrivene namere i ciljevi u dubini njihovog srca, zar ne? Prema tome, hajde da u zajedništvu razgovaramo o svakoj od njih ponaosob.

a. Pretvaraju se

Prvi aspekt je „pretvaraju se”. Doslovno značenje reči „pretvaranje” lako se razume i očito je da nije pohvalno. Kad se za nekog kaže da se dobro pretvara, da je sve što radi pretvaranje, da je drugim ljudima nedokučivo sve ono što on radi i da u odnosu na druge postupa i sa drugima razgovara na površnom nivou, u tom slučaju je neko ko na taj način postupa i tako se ponaša sasvim sigurno krajnje lažljiva osoba. On nije poštena osoba i nije jednostavna, bezazlena osoba, već je neko ko je prilično dobar u mentalnim igrarijama, veoma je suptilan i izuzetno dobar u laganju drugih. Ovo je najosnovnije

tumačenje reči „pretvaranje”. Prema tome, kakav je onda odnos između ponašanja i postupaka antihrista i ovog ponašanja? Šta oni to rade što pokazuje da je njihova suština pretvaranje? U čemu je tačno svrha da se pretvaraju? Koja im je tačno namera? Zašto moraju da se pretvaraju? Te stvari su blisko povezane sa temom o kojoj ćemo danas u zajedništvu razgovarati.

Antihristi su ljudi koji nisu voljni da za drugima zaostaju. Nevoljno zavise od drugih, nevoljno prihvataju naređenja, naloge i komande drugih i nisu radi da budu obični i da ih drugi gledaju s visine. Umesto toga, oni su ljudi koji žele da imaju prestiž, da drugi o njima imaju visoko mišljenje i da ih drugi visoko vrednuju. Povrh toga, u crkvi i među drugim ljudima, oni još više žele da budu ljudi koji drugima izdaju naređenja i govore im da za njih obavljaju razne stvari. Svoje želje bi da sprovedu po osnovu sopstvenog prestiža, uticaja i moći koje poseduju i ne žele da budu obični ljudi kojima bi svako mogao da naređuje i govori im da urade ovo ili ono. Ovo su stremljenja i želje koje antihristi imaju kad se nalaze među drugim ljudima. Kad je reč o njihovom statusu među drugim ljudima, antihristi su prilično osetljivi. Kad se nađu u grupi, oni ne smatraju da su njihove godine i fizičko zdravlje od ikakve važnosti. Važnim smatraju to kako ih većina posmatra, da li im većina, u svom govoru i postupcima, ustupa vreme i prostor, da li su njihov status i položaj u srcu većine visoko kotirani ili su sasvim obični, da li su u očima većine visokorangirani, obični ili nisu ništa naročito i tako dalje; šta većina misli o verodostojnosti njihove vere u Boga, koju težinu njihove reči imaju među ljudima, odnosno, koliko ljudi ih odobrava, koliko ljudi ih veliča, podržava ih, pažljivo ih sluša i svesrdno prihvata ono što govore; osim toga, da li većina smatra da poseduju veliku ili malu veru, kakva im je rešenost da podnose patnju, od koliko toga odustaju i koliko se daju, kakav je njihov doprinos Božjoj kući, da li im je položaj u Božjoj kući visok ili nizak, šta su u prošlosti istrpeli i koje važne stvari su uradili – za ove stvari su najviše zainteresovani. Antihristi u svojim mislima često rangiraju položaj i redosled, često upoređuju ko je u crkvi najnadareniji, ko je u crkvi najrazgovetniji i najrečitiji, ko je dobar u profesionalnim veštinama i najveštiji u tehnologiji. Dok upoređuju ove stvari, oni neprekidno ulažu napor da prouče različite profesionalne veštine, nastojeći da se u njima izvešte i da njima ovladaju. Antihristi se uglavnom usredsređuju na to da ulože napor u držanje propovedi i da Božje reči objasne na način kojim sebe pokazuju i kojim druge navode da o njima imaju visoko mišljenje. I dok ulažu ovaj trud, oni ne tragaju za načinom da shvate istinu ili kako da uđu u istina-stvarnost, već razmišljaju kako da te reči zapamte, kako da još većem broju ljudi prikažu svoje vrline, kako bi još više ljudi saznalo da su oni nešto zaista posebno, da nisu samo obični ljudi, da su sposobni i da se kotiraju više od običnih ljudi. I dok gaje takve ideje, namere i gledišta, antihristi žive među ljudima obavljajući svakojake različite stvari. Budući da imaju takva gledišta i budući da imaju takva stremljenja i ambicije, oni ne mogu da odole a da ne ispoljavaju lepa ponašanja, ispravne izreke i dobre postupke svake vrste, kako velike tako i male. Ta ponašanja i postupci navode ljude koji nemaju nikakvo duhovno razumevanje, koji u osnovi ne streme ka istini

i koji se usredsređuju jedino na posedovanje lepog ponašanja, da antihristima zavide i da im se dive, pa čak i da ih oponašaju i da ih slede, čime je cilj antihrista ispunjen. Kako se ponašaju antihristi kad gaje takve namere i ambicije? O tome ćemo danas razgovarati u zajedništvu. To je tema koja zaslužuje da se o njoj razgovara u zajedništvu, a još više je tema vredna da se svako od vas na nju usredsredi i da je upozna.

Antihristi imaju odbojnost prema istini, istinu uopšte ne prihvataju – što očigledno ukazuje na jednu činjenicu: antihristi nikad ne postupaju prema istina-načelima, istinu nikad ne primenjuju – a to je najočitije ispoljavanje antihrista. Osim ugledu i statusu i tome da budu blagosloveni i nagrađeni, streme još jednoj stvari, a to su uživanje u udobnostima tela i privilegijama statusa; i budući da je tako, oni prirodno izazivaju prekide i ometanja. Te činjenice pokazuju da ono za čim streme, kao i njihovo ponašanje i ispoljavanja, nisu voljeni od strane Boga. A to nipošto nisu postupci i ponašanja onih ljudi koji streme ka istini. Na primer, neki antihristi koji su poput Pavla imaju rešenost da pate tokom izvršavanja svoje dužnosti, mogu da ostanu do kasno u noć i da izdrže bez hrane dok obavljaju svoj posao, mogu da zauzdaju sopstveno telo, mogu da prevaziđu svaku bolest i nelagodu. A s kojim ciljem sve to rade? Da bi svima pokazali kako su u stanju da sebe ostave po strani – da su spremni na samoodricanje – kad je reč o Božjem nalogu; da za njih postoji isključivo dužnost. Sve to pokazuju pred drugim ljudima. Kad su ljudi u blizini, oni se ne odmaraju kad bi to trebalo da rade, čak namerno produžavaju svoje radno vreme, ustaju rano i kasno odlaze na spavanje. Međutim, šta je sa delotvornošću posla i efektivnošću njihove dužnosti kad se antihristi ovako naprežu od zore do mraka? Te stvari su van okvira njihovog razmatranja. Oni jedino nastoje da sve to čine pred drugima, kako bi drugi ljudi mogli da vide da pate i uvide kako se daju za Boga, nimalo ne razmišljajući o sebi. A kad je reč o tome da li dužnost koju izvršavaju i posao koji obavljaju sprovode prema istina-načelima, o tome uopšte ne razmišljaju. Razmišljaju jedino o tome da li su svi zapazili njihovo spoljno lepo ponašanje, da li su ga svi svesni, da li su na sve ostavili utisak i da li će taj utisak kod tih ljudi izazvati divljenje i odobravanje, hoće li ih ti ljudi iza njihovih leđa hvaliti i veličati uz reči: „Oni zaista mogu da istrpe patnju, njihov duh izdržljivosti i izuzetne istrajnosti nadilazi naš. Ovo je neko ko stremi ka istini, ko je u stanju da pati i podnese teško breme, ko je stub crkve.” Kad to čuju, antihristi su zadovoljni. U svom srcu razmišljaju: „Bio sam baš pametan što sam se tako pretvarao, bio sam mudar što sam to uradio! Znao sam da će svi posmatrati stvari samo spolja, a njima se dopadaju ova lepa ponašanja. Znao sam da ću ovakvim ponašanjem steći odobravanje ljudi, da će ih to navesti da me hvale, da će ih navesti da mi se u dubini srca dive, da će ih navesti da me posmatraju u sasvim novom svetlu i da me više niko nikad neće gledati s visine. I ako dođe dan da višnji otkrije da nisam izvršavao nikakav pravi posao i otpusti me, nesumnjivo će biti mnogo ljudi koji će se založiti za mene, koji će za mnom plakati, ubeđivati me da ostanem i govoriti u moju odbranu.” Oni se potajno raduju svom lažnom ponašanju – pa, zar se i tom radošću ne otkriva priroda-suština antihrista? A kakva je to suština? (Rđavost.) Tako je – to je suština

rđavosti. Pod prevlašću ove suštine rđavosti, antihristi izazivaju stanje samozadovoljstva i samodivljenja koje ih navodi da u svom srcu potajno galame protiv Boga i protive Mu se. Spolja posmatrano, čini se da plaćaju ogromnu cenu i da njihovo telo podnosi veliku patnju, ipak, da li zaista vode računa o Božjem bremenu? Da li se iskreno daju za Boga? Mogu li odano da izvršavaju svoju dužnost? Ne, ne mogu. U svom srcu se tajno nadmeću sa Bogom, razmišljajući: „Zar nisi rekao da nemam istine? Zar nisi rekao da imam iskvarene naravi? Zar nisi rekao da sam nadmen i uobražen i da nastojim da uspostavim svoje carstvo? Zar nisi rekao da ne posedujem duhovno razumevanje, da ne razumem istinu i da sam zato služitelj? Pokazaću ti kako služim i šta braća i sestre misle o meni dok ovako služim i ovako se ponašam. Pokazaću ti da li, ponašajući se na ovaj način, mogu ili ne mogu da zadobijem divljenje još i većeg broja ljudi. A jednog dana kad budeš želeo da me izbaciš i osudiš, baš me živo interesuje kako ćeš tačno uspeti u tome!” Antihristi se u svom srcu na ovaj način nadmeću sa Bogom i stremljenje ka istini nastoje da zamene ovim lepim ponašanjima. Čineći to, nastoje da negiraju praktično dejstvo Božjeg delovanja i usmeravanja ljudi da primenjuju istinu kako bi postigli promenu u naravi. U suštini, oni koriste ovo tumačenje da negiraju i osude Božje delo spasavanja čoveka kroz sud i grdnju, i smatraju da je pogrešno i da nema nikakvog efekta da Bog ljudima sudi. Ove ideje i perspektive koje antihristi imaju su rđave, zlonamerne, opiru se Bogu i protivne su Mu. Ako ih Bog nije izričito osudio, oni u svom srcu počinju da se nadmeću s Bogom; ako ih Bog nije razotkrio i osudio njihovo ponašanje, oni počinju da se pretvaraju kako bi druge naveli na stranputicu i pridobijaju ljudska srca kako bi porekli Božje reči i činjenicu da jedino stremljenje ka istini može dovesti do promene naravi i udovoljenja Božjim namerama. Zar to nije suština njihovog tumačenja? Zar antihristi nemaju rđavu narav? U pozadini svoje patnje, oni gaje takve ambicije i nečistote, pa stoga Bog prezire takve ljude i takvu narav. Međutim, antihristi nikada ne vide niti priznaju tu činjenicu. Bog posmatra dubinu čovekovog srca, dok čovek samo vidi čovekove spoljne pojavne oblike – najgluplja stvar u vezi sa antihristima jeste u tome što ovu činjenicu ne priznaju, niti mogu da je uvide. Pa stoga rade sve što mogu da upotrebe to lepo ponašanje da sebe upakuju i učine poželjnim kako bi drugi pomislili da mogu da pate i istrpe nevolje, da izdrže patnju koju obični ljudi ne mogu, da obave posao koji obični ljudi ne mogu, kako bi drugi pomislili da poseduju izdržljivost, da mogu da stave pod kontrolu sopstveno telo i da uopšte ne vode računa o svojim telesnim interesovanjima ili zadovoljstvu. Ponekad će čak svoju odeću svesno nositi sve dok se ne zaprlja i neće je prati, čak ni onda kad ona počne da zaudara; rade sve ono što druge ljude navodi da ih obožavaju. I što su više pred očima drugih, svim silama se upiru da sebe prikažu tako da drugi uvide da oni nisu poput običnih ljudi, da je njihova želja da se daju za Boga veća nego kod običnih ljudi, da je njihova rešenost da pate veća nego kod običnih ljudi i da je njihova izdržljivost da istrpe patnju veća nego kod običnih ljudi. U ovakvim okolnostima, antihristi izazivaju takva ponašanja, iza kojih se krije želja, duboko u njihovom srcu, da ih ljudi obožavaju i da o njima imaju visoko mišljenje. A kad

ostvare svoj cilj, kad čuju hvalospeve ljudi i kad primete kako im ljudi upućuju zavidne poglede, pune divljenja i podrške, tada se u svom srcu osećaju srećno i zadovoljno.

Koja je razlika između površnog lepog ponašanja antihrista koje podrazumeva podnošenje patnje i plaćanje cene i iskrenog uvažavanja Božjih namera, odanosti i iskrenog davanja sebe za Boga? (Razlika je u nameri. Oni koji se iskreno daju za Boga usredsrediće se na traganje za načelima, na rezultate posla i na efikasnost u radu. Spolja posmatrano, deluje kao da se antihristi daju za Boga, ali je to samo zato da bi druge naveli da o njima imaju visoko mišljenje. Oni uopšte ne vode računa o efikasnosti u radu niti o rezultatima posla.) Tako je, postoji razlika u nameri, motivu i izvoru njihovog govora i postupaka – to se u potpunosti razlikuje. Ljudi koji poput njih podnose patnju i koji streme ka istini, tokom ove patnje tragaju za načelima. Traganje za načelima pokazuje da makar imaju mentalitet pokornosti; oni ne pokušavaju da sprovode svoje stvari niti nastoje da stvari rade za sebe, u svojim postupcima imaju pokornost i bogobojažljivo srce i sasvim im je jasno da izvršavaju svoju dužnost, a ne bave se ljudskim poduhvatima. Iako se čini da i antihristi podnose patnju, oni stvari samo otaljavaju i za ljude prave predstavu; oni ne tragaju za istina-načelima, u svojim postupcima nemaju nikakvu pokornost ni bogobojažljivo srce, srce im ne živi pred Bogom, i nastoje da takvo ponašanje i ispoljavanja iskoriste da ljude pridobiju i da steknu ljudsku naklonost. U tome postoji razlika, zar ne? Sudeći prema suštini ponašanja antihrista, možemo li reći da je njihovo podnošenje patnje pretvaranje? (Da.) To je dovoljno da dokaže da su njihovo ponašanje i ispoljavanje podnošenja patnje obično otaljavanje i pravljenje predstave za ljude – oni ne postupaju pred Bogom. To je jedan aspekt. Drugi aspekt je u tome da od antihrista nema nikog ko je veštiji u pretvaranju i laganju – tako da su oni vrlo prilagodljivi i često se koriste određenim lukavim sredstvima da ljude slažu i navode ih na pogrešan put ne bi li postigli svoje ciljeve koji se sastoje u tome da ih ljudi obožavaju. U tome su najbolji, to im je u srži, urođeno poseduju ovu lukavu i promenljivu suštinu. Na primer, postoje neki antihristi čije reči i ponašanje deluju veoma ljubazno i ponizno, koji nikad ne razotkrivaju tuđe slabosti, koji su predusretljivi, koji o drugima olako ne donose sud niti ih osuđuju, koji odmah priskaču u pomoć kad su ljudi negativni i slabi. Odaju utisak srdačne, ljubazne i dobre osobe. Kad se ljudi nađu u nevolji, ponekad im pomažu rečima, a ponekad uz nekoliko postupaka; ima čak i prilika kad doniraju novac ili materijalne stvari ne bi li im pomogli. Spolja gledano, deluje da su njihovi postupci dobri. U svesti većine ljudi, ovo je vrsta osobe sa kojom bi hteli da se upoznaju i druže; takvi ljudi im neće pretiti niti će ih uznemiravati, i od njih mogu da dobiju veliku pomoć – materijalnu ili mentalnu pomoć, recimo, čak i pomoć u višim duhovnim teorijama i tako dalje. Posmatrano spolja, takvi ljudi ne rade ništa loše: u crkvi ne izazivaju ometanja niti prave prekide i reklo bi se da u svakoj grupi u kojoj se nađu unose sklad; pod njihovim rukovodstvom i posredovanjem, svi izgledaju srećni, ljudi se dobro slažu i nema nikakvih svađa ni sporova. Kad su oni tu, svi osećaju da se međusobno dobro slažu, da su bliski. Kad ih nema, neki ljudi međusobno počinju da tračare, da se međusobno izopštavaju,

postaju ljubomorni i izazivaju razmirice; tek kad se ovi antihristi nađu među njima i pozovu na primirje, svi prestaju da se svađaju. U svom poslu, ovi antihristi izgledaju veoma sposobno, ali postoji jedna stvar koja ukazuje na to na šta su se namerili: svako koga oni podučavaju i predvode u stanju je da govori reči i doktrine, svi oni znaju da pametuju i da drugima drže predavanja, svi oni znaju kako da ljudima laskaju i da im se dodvoravaju, znaju kako da budu ljigavi i lažljivi, znaju šta kojim ljudima treba da kažu, postaju oni koji drugima hoće da ugode, a spolja posmatrano, deluju savršeno spokojno. U šta su ovi antihristi pretvorili crkvu? U versku organizaciju. I koji je ishod toga? Ljudi žive prema svojoj sotonskoj filozofiji i nisu voljni da streme ka istini, nemaju život-ulazak i u potpunosti su izgubili delo Svetoga Duha. Na ovaj način antihristi nanose štetu braći i sestrama i vode ih u propast – a ipak i dalje misle da su dali veliki doprinos, da su za braću i sestre učinili velike stvari i doneli im velike blagoslove. Braću i sestre često uče da budu ponizni i strpljivi, da budu tolerantni i uviđavni kad primete da neki brat ili sestra imaju problem, da u svom govoru prema drugima ne budu grubi niti da druge povređuju, i druge usmeravaju kakvo držanje da zauzmu kad sede ili stoje, odnosno kakvu odeću da nose. Ono čemu braću i sestre često uče nije to kako da shvate istinu ili kako da uđu u istina-stvarnost, već kako da poštuju propise i lepo se ponašaju. Pod njihovim tutorstvom, ljudske interakcije se ne zasnivaju na Božjim rečima, ne zasnivaju se na istina-načelima, već na filozofiji za ovozemaljsko ophođenje onoga koji hoće da ugodi drugima. Posmatrano spolja, niko nikoga ne povređuje, niko ne ukazuje na tuđe greške, ali niko nikome ne govori ni šta zaista misli, oni se ne otvaraju i u zajedništvu ne razgovaraju o svojoj iskvarenosti, buntovništvu, manama i prestupima. Umesto toga, na površnom nivou oni raspredaju o tome ko je patio i platio cenu, ko je bio odan u izvršavanju svoje dužnosti, ko je braći i sestrama bio od koristi, ko je u kući Božjoj dao značajan doprinos, ko je uhapšen i osuđen jer je propovedao jevanđelje – to je sve o čemu oni razgovaraju. Antihristi ne koriste samo lepa ponašanja – tobožnju poniznost, strpljivost, tolerantnost i korisnost – da sebe upakuju i preruše se; oni takođe nastoje da daju lični primer i da druge zaraze ovim lepim ponašanjem i podstaknu ih da ga oponašaju. Cilj u pozadini njihovog lepog ponašanja nije ništa drugo do da sebe postave u centar pažnje drugih ljudi, da ljude navedu da o njima imaju visoko mišljenje. Kad pripadnici Božjih izabranika govore o svojoj samospoznaji i detaljno analiziraju sopstvene iskvarene naravi, oni ćute i uopšte ne pokušavaju da detaljno analiziraju sopstvenu iskvarenost. Kad braća i sestre međusobno razotkrivaju i orezuju otkrivenja iskvarenosti, antihristi su jedini koji prema svima primenjuju skrušenost, strpljenje i toleranciju; oni ne razotkrivaju iskvarenost koju iko otkriva, već čak hvale i veličaju braću i sestre zbog njihovog lepog ponašanja i zato što su se promenili; oni igraju ulogu onih koji drugima hoće da ugode, glumataju da su puni ljubavi, uviđavni, tolerantni i puni utehe. Ovo su ispoljavanja antihrista koji su izrazito vešti u pretvaranju, laganju i navođenju ljudi na pogrešan put.

Po svemu sudeći, reči antihrista deluju posebno ljubazno, kulturno i ugledno. Ko god da krši načela ili prekida i ometa crkveni posao, antihrist ne razotkriva te ljude niti ih

kritikuje; na to zažmuri, dopuštajući ljudima da pomisle kako je u svemu velikodušan. Bez obzira na vrste iskvarenosti koje ljudi otkrivaju i na to koja zla dela čine, antihrist je pun razumevanja i tolerantan. Ne ljuti se niti se razbesni, neće se razjariti ni kriviti ljude kad učine nešto pogrešno i naude interesima Božje kuće. Ko god da čini zlo i ometa rad crkve, on na to ne obraća pažnju, kao da to nema nikakve veze s njim, i zbog toga ljude neće nikada uvrediti. Za šta su antihristi najviše zainteresovani? Za to koliko ljudi ima visoko mišljenje o njima i koliko ljudi primećuje dok oni pate i s tim u vezi ih hvale. Antihristi smatraju da patnja nikad ne sme biti uzaludna; kakvu god muku da podnose, koju god cenu da plaćaju, koje god dobro delo da izvršavaju, koliko god da su brižni, uviđavni i puni ljubavi prema drugima, sve se to mora obaviti pred drugima kako bi što više ljudi to moglo da vidi. I koji im je cilj kad tako postupaju? Da steknu naklonost ljudi, da što više ljudi navedu da u svom srcu odobravaju njihove postupke, njihovo ponašanje i njihov karakter, pokazujući jasno da im je to po volji. Postoje čak i antihristi koji, kroz ovo spoljno lepo ponašanje, nastoje da o sebi stvore sliku „dobre osobe", tako da im se što više ljudi obrati za pomoć. Na primer, neko postane slab i poveruje da je većina ljudi bezdušna, da su vrlo sebični i da ne vole da pomažu drugima i nisu srdačni, a zatim pomisli na tu „dobru osobu" koja je zapravo antihrist. Ili neko u svom poslu naiđe na neku poteškoću i ne zna kako da je razreši. Ne može da se seti nikoga ko bi mogao da mu pomogne i prva osoba koja mu pada na pamet jeste ova „dobra osoba" koja je zapravo antihrist. Neko više ne želi da izvršava svoju dužnost, želi da ode u svet, da stremi moći i bogatstvu i proživi sopstveni život; čak i ako postane tako negativan i slab, ne moli se Bogu i ni sa kim u zajedništvu ne razgovara, pa u tom stanju pomisli na tu „dobru osobu" koja je zapravo antihrist. I kako se stvari na ovaj način odvijaju, kad naiđu na problem, ti ljudi se više ne mole Bogu niti čitaju Božje reči, već žele da se za pomoć oslone na ovu „dobru osobu" koja je zapravo antihrist. Svoje srce otvore samo ovoj osobi koja hoće da ugodi drugima, samo njoj kažu šta im je u srcu, tražeći od te osobe da reši njihove muke; oni osnažuju i slede ovog antihrista. I zar time nije ostvaren antihristov cilj? Kad antihrist ostvari svoj cilj, zar u crkvi njegov status nije viši od onog koji imaju obični ljudi? A kad u crkvi postane broj jedan i velika zverka, da li je zaista zadovoljan? Ne, nije. Koji cilj želi da ostvari? Želi da ga još i više ljudi odobrava, da ga ceni i obožava, da u srcu ljudi zauzme poziciju i, naročito, da ljude navede da se na njega ugledaju, na njega oslanjaju i njega slede kad se u svojoj veri u Boga suoče sa teškoćama i kad nemaju kome da se obrate. Ovo je mnogo ozbiljnije od toga što antihrist želi da u crkvi bude broj jedan i krupna zverka. Zašto je tako ozbiljno? (On se nadmeće sa Bogom da zauzme poziciju u ljudskom srcu. Želi da Boga neposredno zameni.) (Takve ljude je teško prozreti. Na površini, oni koriste lepo ponašanje da druge navedu na pogrešan put, zbog čega drugi u Božjim rečima više ne tragaju za istinom niti u zajedništvu razgovaraju o istini kad imaju problem, već se umesto toga uzdaju u antihriste i na njih se ugledaju, tražeći od njih da reše njihove probleme i posmatrajući njihove reči kao istinu, što dovodi do toga da se ovi ljudi sve više i više udaljavaju od Boga. To je još podmukliji i zlonamerniji

metod.) Tako je, svi ste razumeli i pomenuli ovu važnu stvar, a to je da antihristi zauzimaju poziciju i puštaju korenje u ljudskom srcu i žele da zauzmu Božje mesto. Neko kaže: „Kad krenem da tražim Boga, ne mogu da Ga pronađem; ne mogu da Ga vidim. Kad tražim Božje reči, ta knjiga je isuviše debela, ima previše reči i teško je pronaći odgovore. Međutim, ako se obratim ovoj osobi, odgovore odmah dobijem; to je i praktično i korisno." Vidiš, njegovi postupci ne samo da su ljude već naveli da ga u svom srcu obožavaju, već i da u njemu ostave mesto za njega. On želi da zauzme Božje mesto – to je antihristov cilj dok radi ove stvari. Očito je da je čineći te stvari antihrist već postigao početni uspeh; u srcu ovih nerazboritih ljudi već postoji mesto za ovog antihrista, a neki ljudi ga već obožavaju i na njega se ugledaju. To je cilj koji antihrist želi da ostvari. Ako neko ima problem i moli se Bogu umesto da se obrati antihristu, antihrist je nezadovoljan i razmišlja: „Zašto se uvek obraćaš bogu? Zašto uvek misliš na boga? Zašto ne dođeš kod mene ili na mene ne pomisliš? Toliko sam ponizan i strpljiv, u stanju sam da se odreknem stvari i da sebe dam u tolikoj meri, dajem i u dobrotvorne svrhe, pa zašto se ne obratiš meni? Toliko ti pomažem. Zašto nemaš savesti?" Oseća se nesrećno i uznemireno, i ljut je – ljut je na tu osobu i na Boga. Kako bi ostvario svoj konačni cilj, nastavlja da se pretvara, nastavlja da daje u dobrotvorne svrhe i nastavlja da bude strpljiv i tolerantan, deluje ponizno, govori dobronamerno, nikada druge ne povređuje i često pruža utehu kad ljudi pokušavaju da sebe spoznaju. Neko kaže: „Ja sam buntovan; đavo sam i Sotona." On mu odgovara: „Nisi đavo, a ni Sotona. Ovo je samo mali problem. Ne budi tako strog prema sebi i ne potcenjuj se. Bog nas je uzdigao; mi nismo obični ljudi i ne smeš sebe da omalovažavaš. Mnogo si bolji od mene; ja sam iskvareniji od tebe. Ako si ti đavo, onda sam ja zli đavo. Ako si ti zli đavo, onda ja moram da odem u pakao i doživim propast." Na ovaj način antihristi pomažu ljudima. Ako neko prizna da je izazvao štetu interesima Božje kuće ili crkvenom poslu, antihrist mu kaže: „To što si izazvao štetu crkvenom poslu dok si izvršavao svoju dužnost i malo zalutao, nije tako veliki problem. Ja sam ranije izazvao znatno veću štetu od tvoje i išao sam znatno nepoštenijim putevima. Nije problem, ubuduće samo promeni način na koji obavljaš stvari. Ako osećaš da tvoja savest to ne može da podnese, kod sebe imam nešto novca, pa ću umesto tebe nadoknaditi tu štetu, zato se ne uzrujavaj. Ako ubuduće budeš imao neki problem, samo mi se obrati i sve ću učiniti da ti pomognem. Šta god da mogu da učinim, uradiću to odmah." On stvara taj osećaj „lične odanosti", ali zašto to zapravo radi? Da li ti zaista pomaže? Povređuje te, navodi te da upadneš u jarak – upao si u Sotonino iskušenje. Za tebe kopa jamu i ti skačeš pravo u nju; dospevaš u klopku i još uvek misliš da je tamo sjajno, a ovaj antihrist te je mimo tvog znanja upropastio – kakva glupost! Na ovaj način se Sotona i antihristi odnose prema ljudima, navode ih na stranputicu i povređuju. Antihrist kaže: „U redu je ako ubuduće donekle vodiš računa o interesima božje kuće i budeš malo pažljiviji. Ta stvar se može popraviti, niko to ne bi namerno učinio. Ko među nama može da bude savršena osoba? Niko od nas nije savršen; svi smo iskvareni. Nekada sam bio i gori od tebe. Hajde da ubuduće jedan

drugog ohrabrujemo. Osim toga, čak i ako božja kuća pretrpi neke gubitke, bog ih neće zapamtiti. Bog čoveku toliko prašta i toleriše. Ako jedan prema drugom možemo da ispoljimo tolerantnost, zar bog nije u stanju da je ispolji još više? Ako bog kaže da neće zapamtiti naše prestupe, onda više nemamo prestupa." Koliko god veliku grešku da neka osoba napravi, antihrist kroz šalu umanjuje njen značaj i preko nje prelazi, pokazujući koliko veliko srce ima i koliko je blagonaklon, velik i tolerantan. I obrnuto, ljude ovo navodi da pogrešno veruju kako Bog u Svojim izjavama uvek razotkriva ljude, uvek diže galamu zbog ljudskih iskvarenih naravi i s ljudima stalno cepidlači. Ako je neka osoba pravila prestupe ili je bila buntovna, Bog je orezuje, sudi joj i grdi je, pa deluje kao da je On prema ljudima neuviđavan. Međutim, antihrist u svim situacijama prema ljudima može da bude tolerantan i da im prašta; on je tako velik i ugledan. Zar nije tako? Ima i nekih antihrista koji kažu: „Nevernici imaju ovu izreku: 'U velikoj kući sa mnogo imovine, sitan gubitak ništa ne znači.' Božja je kuća tako velika i bog blagoslove daje u izobilju. Ako je neko malo rasipnik, to nije tako veliki problem; bog nam toliko toga daruje. Zar nismo mnogo toga proćerdali? I šta nam je bog učinio? Zar bog nije prešao preko svega toga? Čovek je slab i iskvaren i bog je to još odavno uvideo, pa ako već jeste, zašto nas ne kazni? To pokazuje da je bog strpljiv i milostiv!" Kakve su ovo reči? Antihrist koristi reči koje deluju ispravno i u skladu su sa ljudskim predstavama ne bi li ljude naveo na stranputicu i naterao ih da padnu u iskušenje, da bi ometao njihov vidik i zaveo ih, i da bi ih naveo da pogrešno razumeju Boga, tako da nemaju ni trunku volje ni želje da Mu se pokore. Podstreknuti, zaluđeni i pogrešno usmereni od strane antihrista, ljudi gube i ono malo savesti koju imaju i svi počinju da antihristima budu poslušni i da im se pokoravaju.

Kad su u blizini drugih ljudi, antihristi su naročito vešti u pretvaranju. Baš poput fariseja, spolja posmatrano, oni deluju kao da su prema ljudima veoma tolerantni i strpljivi, ponizni i dobrodušni – čini se da su prema svima veoma popustljivi i tolerantni. Kad rešavaju probleme, sa pozicije svog statusa stalno pokazuju koliko su prema ljudima neverovatno tolerantni i u svakom pogledu deluju velikodušno i širokogrudo, sa drugima ne cepidlače i ljudima pokazuju koliko su sjajni i ljubazni. Da li u stvarnosti antihristi zaista poseduju ove suštine? Oni se prema drugima ophode s ljubaznošću, prema ljudima su tolerantni i mogu da im pomognu u svim situacijama, ali koji je njihov skriveni motiv da te stvari rade? Da li bi te stvari i dalje činili da ne pokušavaju da ljude pridobiju i da steknu njihovu naklonost? Da li su antihristi zaista takvi iza zatvorenih vrata? Jesu li zaista onakvi kakvi deluju kad su u blizini drugih ljudi – ponizni i strpljivi, prema drugima tolerantni i puni ljubavi pomažu drugima? Da li oni poseduju takvu suštinu i takvu narav? Da li im je takav karakter? Nije uopšte. Sve što rade jeste pretvaranje i to rade kako bi ljude naveli na stranputicu i zadobili njihovu naklonost, tako da još više ljudi u svom srcu o njima stekne povoljan utisak, tako da što više ljudi, kad naiđe na problem, prvo na njih pomisli i potraži njihovu pomoć. Kako bi postigli taj cilj, antihristi svesno spletkare da bi se pokazivali pred drugima, da bi govorili i radili ispravne stvari. Pre nego što progovore, po ko zna koji put će u svom umu filtrirati ili obraditi svoje reči. Svesno će spletkariti i

razbijati glavu razmišljajući o svojim formulacijama, izrazima na licu, visini i boji glasa, pa čak i o pogledu koji ljudima upućuju i tonu kojim govore. Razmišljaće o tome sa kim razgovaraju, da li je ta osoba stara ili mlada, ima li ta osoba viši ili niži status od njihovog, da li ta osoba ima o njima visoko mišljenje, da li im ta osoba privatno nešto zamera, da li je ličnost te osobe u skladu sa njihovom, koju dužnost izvršava ta osoba i kakav je njen položaj u crkvi i u srcu braće i sestara. Pažljivo će posmatrati ove stvari i o njima oprezno razmišljati, pa kad o njima dobro promisli, smisliće načine za ophođenje prema svim vrstama ljudi. Bez obzira na način na koji se antihristi odnose prema različitim vrstama ljudi, cilj im je samo da te ljude privole da o njima imaju visoko mišljenje, da ljude navedu da ih više ne posmatraju kao ravne sebi, već da se na njih ugledaju, da im se još više ljudi divi i da se na njih ugleda dok govore, da ih podržavaju i slede dok obavljaju stvari, da im opraštaju i uzimaju ih u odbranu kad pogreše, i da steknu još više ljudi koji će im stati u odbranu, koji će u njihovo ime ogorčeno prigovarati i koji će se sa Bogom raspravljati i suprotstavljati Mu se kad oni budu otkriveni i odbačeni. Kad padnu s vlasti, oni uz sebe mogu imati toliko ljudi koji im pomažu, iskazuju podršku i za njih se zalažu, što pokazuje da su status i moć koje su spletkarenjem antihristi svesno negovali u crkvi, pustili dubok koren u ljudskom srcu, te da njihov „mukotrpan trud” nije bio uzaludan.

Antihristi nastoje da svojim statusom, prestižom, ugledom i autoritetom među ljudima upravljaju najbolje što mogu i da mu tako i pristupaju – oni neće zabušavati, biti mekog srca, a još manje će biti nemarni. Oni posmatraju izraz u očima svakog čoveka, njegovu ličnost, njegove svakodnevne rutine, njegova stremljenja, njegove stavove prema pozitivnim i negativnim stvarima, a još više posmatraju veru i odanost svakog čoveka u njegovoj veri u Boga, kao i njegove stavove prema sopstvenom davanju za Boga i izvršavanju sopstvene dužnosti i tako dalje – u ove stvari ulažu ogroman trud. Prema tome, na osnovu ovog stava koji imaju, oni se klone svih koji streme ka istini i koji mogu da ih razaznaju i od takvih ljudi se štite, pa oprezno govore i postupaju kad se nađu u blizini takvih ljudi. Kad se nađu u blizini ljudi čija je ličnost relativno slaba, koji su često negativni i ne shvataju istinu, i određenih ljudi koji su glupi i imaju siromašno shvatanje istine, oni često daju sve od sebe da se prikazuju, neprekidno izvodeći predstavu poput neke cirkuske tačke i grabeći svaku priliku da upriliče neku predstavu. Na primer, kad se nađu na okupljanjima, većina ljudi ih odobrava, manjina ih se gnuša, a još više ljudi ih ne razaznaje, pa oni počinju da izvode predstave i vrebaju prilike da govore u zajedništvu. U zajedništvu govore o sopstvenim iskustvima, o svojoj „slavnoj prošlosti”, o zaslugama koje su stekli u Božjoj kući, pa čak i o tome kako ih je Višnji cenio i lično orezivao – ne mogu da dozvole da im ijedna takva prilika izmakne. Bez obzira na to s kim su u društvu ili koja je prilika, antihristi uvek rade samo jednu stvar: izvode predstavu; to jest, igraju svoju ulogu kako bi zadivili publiku. Ovo je suština antihrista: imaju odbojnost prema istini, rđavi su i bestidni. Koliko daleko idu u svojim predstavama? Možda ste neke od njih i sami imali priliku da vidite. Neke od njih možete jasno videti kako izvode predstavu, prave se važni, pridobijaju ljudska srca i grabe prilike da druge

navedu da o njima imaju visoko mišljenje. Pojedini ljudi ih preziru, neki ih ignorišu, čak im se podsmevaju, ali njih za to nije briga. Do čega je njima stalo? Stalo im je do toga da njihova predstava na ljude ostavlja snažan utisak, da ljude navedu da primete kako se usuđuju da neke stvari izgovore, da poseduju hrabrost, svoj stil rukovođenja, talenat za rukovođenje, odvažnost da ni pred kim nemaju tremu, a još i više sposobnost da bez panike rešavaju stvari. Zadovoljni su kad ljude navedu da ove stvari shvate i uvide, pa stoga čine sve što je u njihovoj moći da izvode predstavu čim im se za to ukaže prilika, i tu predstavu izvode bez ikakvog ustezanja, bez ikakvih skrupula i bez imalo srama. To je ono što antihristi rade. Ako na okupljanjima stalno besedim o glavnoj temi, nekim ljudima se prispava dok Me slušaju. Ili, kad drugom prilikom besedim o glavnoj temi, ljudi i dalje razmišljaju o nekim drugim stvarima, pa im nije lako da prate ono što govorim. U takvim situacijama, ispričam nešto neobavezno, ispričam neku priču ili vic. Te stvari i priče obično imaju veze sa određenim iskvarenim naravima i stanjima koje ljudi otkrivaju u svom životu. Koristim priče ili ispričam vic kako bih ljude malo razbudio, pa da mogu bolje da razumeju. Kad to primete, antihristi razmišljaju: „U svojim propovedima na okupljanjima nam pričaš viceve. I ja to mogu, dobar sam koliko i ti. Samo ću nehajno ispričati neki bezvezan vic i svi će prasnuti u smeh, svi će u tome uživati – to je baš sjajno! Samo ću ležerno ispričati neku priču i onda više niko neće želeti da prisustvuje skupovima, želeće samo da slušaju moje priče.” Oni se u ovome sa Mnom nadmeću. Ima li svrhe da se u tome sa Mnom nadmeću? Zašto Ja pričam priče? Zašto se bavim neobaveznim ćaskanjem? Iz Mog ćaskanja i priča ljudi mogu da razumeju neke stvari i to im pomaže da na opušten način shvate istinu – to je Moj cilj. Međutim, antihristi to uviđaju i nastoje da u tome iskoriste priliku, uz reči: „Na skupovima, u vreme koje je tako bitno i važno, ti se samo prepuštaš ćaskanju, pa ću i ja učiniti isto.” Da li je ćaskanje uvek isto? Antihristi, to smeće, čak ni ne shvataju istinu, pa šta može da proistekne iz njihovog ćaskanja? Šta može da proistekne iz njihovih priča ili viceva? Ozbiljne stvari kao što su razgovor u zajedništvu o istini i pričanje priča, ove zveri bez duhovnog razumevanja uzimaju tako površno i ležerno. Kakvi ljudi to čine? Takve stvari vole da rade antihristi, ljudi bez ikakvog duhovnog razumevanja i ljudi koji ne streme ka istini.

Braća i sestre, baš kao i većina ljudi, svojim očima ne mogu da pronađu nikakvu zamerku u činovima pretvaranja kojima se antihristi prepuštaju. Zašto je to tako? Zato što antihristi zabašuruju i kriju svoje nedostatke i neće dozvoliti da ih primetiš; oni svoju rđavu stranu, svoju razvratnu stranu i svoju lošu stranu drže iza zatvorenih vrata. Gde je to mesto „iza zatvorenih vrata”? To su mesta koja ne možeš da vidiš, odnosno, u njihovoj kući, u društvu, na njihovom poslu, pred svojim rođacima i prijateljima; to su mesta koja ne možeš da vidiš niti da sa njima dođeš u dodir. Njihove reči i ponašanje koje možeš da vidiš i da sa njima dođeš u dodir u potpunosti čine onu njihovu stranu koja se pretvara, onu njihovu stranu koja je već obrađena. A ona njihova strana koju ne možeš da vidiš jeste njihova prava suština, njihovo pravo lice. A kakvo je njihovo pravo lice? Kad se nađu u svojoj porodici nevernika, oni izgovaraju svakakve ružne reči – pritužbe, reči

ispunjene ogorčenošću i neprijateljske reči na račun drugih, reči kojima osuđuju i proklinju braću i sestre, pritužbe na račun nepravednosti Božje kuće – izgovaraju sve te stvari, ne izostavljajući ništa, nimalo se ne uzdržavajući. Kad su okruženi svojim rođacima i prijateljima, oni raspravljaju o sekularnom svetu i ogovaraju porodice drugih ljudi, uključuju se u sve sekularne aktivnosti nevernika, pa čak aktivno učestvuju na venčanjima i sahranama. Sa nevernicima tračare, o drugima sude i psuju ih, o ljudima šire neosnovane glasine i kleveću ih iza njihovih leđa – izgovaraju sve te stvari. Kad su u društvu nevernika, kad imaju posla sa drugim ljudima, oni im podvaljuju, formiraju klike, ljude napadaju, a na radnom mestu drugima su u stanju da smeštaju, da o njima raspredaju priče i preko njih gaze ne bi li se dokopali višeg položaja – i sve su to u stanju da rade. Kad su sa svojom porodicom ili među nevernicima, nisu strpljivi, tolerantni ni ponizni, već u potpunosti otkrivaju svoje pravo lice. U Božjoj kući, oni su vukovi u jagnjećoj koži, a kad su među nevernicima, među ljudima koji ne veruju u Boga, otkrivaju svoju vučju njušku tako da svi mogu da je vide; sa nevernicima se bore za svoje interese, za reč, da nešto kažu i sa nevernicima će se beskonačno svađati zbog i najmanjeg interesa sve dok se ne zajapure u licu. Ako u Božjoj kući ne ostvare nikakvu korist ili ako budu orezani, oni odlaze kući i prave lom, izazivaju nevolje i ponašaju se tako da njihova porodica počinje da ih se plaši. Među nevernicima, oni nemaju hrišćansku pristojnost niti svedoče kao što bi hrišćani trebalo da svedoče – pravi su pravcati vukovi, nisu čak ni ljudi. U Božjoj kući i pred braćom i sestrama, oni daju obećanja, zaklinju se, iskazuju svoju rešenost i deluju spremno da se daju za Boga i reklo bi se da imaju veru u Boga. Međutim, kad dođu među nevernike, stremljenja i uverenja su im ista kao kod nevernika. Neki od njih, poput nevernika, slede slavne ličnosti i svakodnevno kopiraju način njihovog odevanja, otkrivaju gornji deo tela, nose razbarušenu kosu i napadnu šminku – ne liče ni na ljude ni na duhove. Nose modernu odeću i svakodnevno idu ukorak s vremenom, osećajući da je život prepun ukusa, i duboko u svom srcu nemaju nikakav osećaj gnušanja prema načinu na koji nevernici žive. Antihristi čine brojne stvari i ulažu ogroman napor kako bi sebi obezbedili mesto u crkvi i stekli prestiž i status u ljudskom srcu. Taj trud se ulaže isključivo kako bi postigli te svoje ciljeve i druge naveli da o njima imaju visoko mišljenje i da ih obožavaju. Ta ponašanja, pristupi i spoljna otkrovenja nude jasno poređenje sa načinom na koji žive iza zatvorenih vrata, a njihovi postupci i ponašanje iza tuđih leđa nikako nisu stvari koje jedan hrišćanin treba da radi. Na osnovu tako jasnog poređenja, možemo da utvrdimo da sve što rade i otkrivaju kad su okruženi braćom i sestrama jeste pretvaranje, da nije stvarno i nije prirodno otkrovenje. Antihristi se pretvaraju isključivo zato da bi postigli svoje ciljeve, u suprotnom, ne bi sebe nikada ugrozili čineći takve stvari. Sudeći prema onome što oni rade i otkrovenjima njihovih naravi iza zatvorenih vrata, kao i prema njihovim sopstvenim stremljenjima, oni ne vole istinu, ne vole pozitivne stvari, ne vole pristojnost i ispravnost, a još manje vole da podnose patnju i plaćaju cenu ili da slede hrišćanski put. Prema tome, ova lepa ponašanja koja pokazuju ne izviru iz njihovog srca, nisu dobrovoljna, nisu iskrena, već

su suprotna njihovim sopstvenim željama, prikazuju se da bi ih drugi videli, prikazuju se da bi se stekla naklonost i pridobilo ljudsko srce. Neki ljudi kažu: „Kakvu korist oni imaju od toga da pridobiju ljudska srca?" Po tome se antihristi razlikuju od običnih ljudi; njima je ta korist toliko važna. Pa, onda, u čemu je ta korist? U tome da, kad stoje među ljudima, nema nikoga ko ih ne poznaje, nikoga ko ih ne podržava, nikoga ko ih ne veliča, nikoga ko ih ne obožava. Kad imaju neki problem, ljudi traže antihrista umesto da traže Boga i mole Mu se. A kad svi obožavaju antihrista i oko njega se vrte, kako se antihrist oseća? On se oseća božanski ili poput izuzetne osobe, kao da lebdi na oblacima, kao da je na sedmom nebu, što se razlikuje od načina na koji živi običan čovek. Kad je među ljudima, svi ga hvale, dive mu se i veličaju ga poput zvezda koje se okupljaju oko meseca – kakav je to samo sjajan osećaj i koliko je samo uživanja, prijatnosti i sreće u njegovom srcu! To je upravo ono što antihrist želi. Međutim, ako niko u grupi ljudi ne obraća pažnju na antihrista, ako tek nekoliko ljudi zna njegovo ime, ako niko ne zna njegove vrline, ako se u svesti većine ljudi on smatra običnom osobom, kao neko bez posebnih osobina, bez ikakvih vrlina, bez ičega izuzetnog, ičega što bi drugi ljudi cenili ili poštovali, odnosno bez ičega o čemu bi svi pričali s divljenjem, onda se antihrist zbog toga u svom srcu oseća neprijatno i loše; ne oseća se poput božanstva niti kao da lebdi na oblacima. Za njega je ovakav život previše dosadan, previše neprijatan, previše učmao, previše neispunjavajuć i nije vredan. Pita se kakvo je zadovoljstvo u tome da čitavog svog života bude samo obična osoba, da obavlja neku dužnost i postane stvoreno biće koje je u skladu s merilom. Kako može biti tako malo zadovoljstva u veri u Boga? Za njega, ovo je previše nizak standard, pa mora da bude podignut. Ali kako će se standard podići? On mora da poveća svoju popularnost tako da se ljudi na njega ugledaju i da ga izrazito cene, pa da može da živi veličanstvenim životom. Stoga, kad se moli, on se ne moli sâm kod kuće, već mora da ode u crkvu da se moli, da se moli kad je zajedno sa braćom i sestrama, da se moli glasno, da se moli gramatički ispravno, logično, na uređen način i promišljeno, da se moli tako da svi prisutni to mogu da čuju, da svi prisutni mogu da čuju njegovu rečitost i jasno razmišljanje i da znaju da on ima sopstveno stremljenje. Kad čita Božje reči, ni njih ne čita sâm kod kuće. Prvo se kod kuće pripremi, a zatim ih čita da drugi čuju, kako bi drugi ljudi mogli da vide da su reči Božje koje on čita sve važne, kritično važne. Ma šta da radi, uvek uradi svoj domaći zadatak iza zatvorenih vrata i tek kad je spreman, kad ga drugi ljudi smatraju uglednim i odobravaju ga, on tada izlazi pred druge. Ima čak i nekih koji kod kuće vežbaju i pripremaju se pred ogledalom pre nego što to iznesu pred ostale. Kad to iznose pred druge ljude, taj sadržaj nije u svom prvobitnom stanju, već je mnogo puta prošao razne obrade, obrađen je antihristovim mislima, gledištima, iskvarenim naravima, lukavim smicalicama i podmuklim sredstvima. Da bi ostvario svoj cilj da u crkvi i među ljudima poseduje status i popularnost, antihrist neće pokleknuti da za te stvari plati bilo koju cenu. Dakle, kako se zovu sve te stvari? Jesu li to istinita otkrovenja? Jesu li to postupci kojima treba da se bavi neko ko stremi promeni naravi? (Ne.) Svi oni nastaju iz pretvaranja; antihristi se u toj meri pretvaraju da je čoveku od toga muka!

Neki ljudi na okupljanjima neće razgovarati u zajedništvu ako pre toga nisu pripremili teze. Oni iza zatvorenih vrata moraju prvo da pripreme teze, da ih mnogo puta izmene, obrade, uglancaju, pa će tek onda biti spremni da u zajedništvu govore pred braćom i sestrama. Neki im kažu: „Svi mi ovde prisutni smo braća i sestre. Na okupljanjima samo govori pošteno i iskreno. Naprosto reci sve ono što ti padne na pamet. Tako je najbolje." Oni na to odgovaraju: „Ne, ne mogu. Ako to učinim, braća i sestre će me onda gledati s visine." Vidiš, oni nesvesno kažu i nešto istinito. Oni u svakom pogledu rade stvari tako da sačuvaju svoj ugled i status. Neki ljudi koji su izuzetni talenti, profesori, univerzitetski studenti, polaznici doktorskih studija ili naučni istraživači, u društvu pribegavaju unapred pripremljenom i uvežbanom ponašanju za komunikaciju sa ljudima, kako bi se dokazali i sačuvali svoj status i ugled. Odnosno, navlače maske za komunikaciju sa ljudima, pa ljudi nikad ne znaju čemu oni zaista teže, imaju li ikakve slabosti, šta tačno smeraju iza zatvorenih vrata, te uvek postoji nagoveštaj sumnje, uvek postoji veliki znak pitanja kad je reč o njihovom privatnom životu, načinu na koji se vladaju i ophode prema svetu. Zar se ovi ljudi ne upuštaju u takvo duboko pretvaranje? Prema tome, kako treba da se ophodite prema tim ljudima? Zato što su oni prema vama lažni, treba li i vi da budete lažni prema njima? Na primer, kad ih sretneš oni izgovaraju samo učtive ljubaznosti, pa si i ti prema njima stalno ljubazan – je li to prihvatljivo? (Nije.) Šta je onda odgovarajući način za druženje sa njima? (Kad otkrije da pokazuju ova ispoljavanja, čovek treba prvo da ih razotkrije, da s njima u zajedništvu razgovara o tome kakva je priroda-suština takve naravi i kojom namerom je ona vođena. Ako oni ne prihvate to što im se kaže, onda čovek sa njima više ne treba da razgovara u zajedništvu.) Morate da ih razotkrijete, a ako ne prihvate to što im kažete, onda ih se klonite. Ima li među vama ikoga koga bi oni i dalje mogli da navedu na stranputicu i ko bi i dalje mogao da ih obožava? Uz ovaj rast koji sad imate, u osnovi ste u stanju da donekle prozrete ove očigledne fariseje, međutim, ako naiđete na nekoga ko je sposobniji, ko može da se pretvara, ko sebe dobro prikriva, da li ćete moći da ga prozrete? Ako on uvek govori i radi samo ispravne stvari, ako se čini da je bez ikakvih mana i da nikad ne greši; ako ti zbog nekih stvari ponekad postaneš negativan i slab, ali ne i on, ili, ako mu se to i dogodi, on to može sâm da reši i da iz tog stanja brzo izađe, za razliku od tebe koji to ne možeš; kad budeš naišao na takve ljude, ti ćeš ih tada odobravati i obožavati, od njih ćeš učiti i sledićeš ih; ako takve ljude ne možeš da razaznaš, onda je teško reći hoće li te oni navesti na stranputicu ili neće.

Kad je reč o ovoj temi pretvaranja, o koliko aspekata smo razgovarali u zajedništvu? Jedan aspekt je da oni podnošenje patnje koriste u svrhe pretvaranja. U svom srcu, oni zapravo ne žele da podnose patnju i prema njoj osećaju veliki otpor, a ipak nevoljno podnose patnju, odustaju od stvari i plaćaju cenu kako bi postigli svoje ciljeve. Nakon što su propatili, oni se i dalje s time ne mire i smatraju da ova patnja nije bila vredna toga jer je mnogi ljudi nisu svesni. Stoga je na sva zvona obznanjuju, govoreći o tome mnogim ljudima koji za to nisu znali. Na kraju neki ljudi saznaju šta se dogodilo i o njima stiču snažan utisak, imaju visoko mišljenje i obožavaju ih, pa antihristi time postižu svoje

ciljeve. Ima i onih koji sebe reklamiraju kao dobre ljude, lepo vaspitane i poslušne, želeći da se u komunikaciji s drugima koriste upravo ovakvom slikom, identitetom i ličnošću, kako bi ljudi poverovali da su oni dobri ljudi i kako bi se sa njima zbližili. Za svoj cilj oni postavljaju da budu ovakvi dobri ljudi kako bi stekli divljenje još većeg broja ljudi, kako bi ljudi o njima imali visoko mišljenje i kako bi povećali sopstvenu popularnost. Zar nije tako? (Da, tako je.) Na osnovu određenih pristupa koje antihristi koriste upravo smo razotkrili i raščlanili skrivene ciljeve iza njihovog lažnog ponašanja i suštinu njihovog pretvaranja, stvari koje oni rade i govore i ispoljavanja koja pokazuju kojima dokazuju da se oni pretvaraju. Ovde ćemo završiti razgovor u zajedništvu o ovom aspektu.

b. Lažno predstavljanje

Sada ćemo u zajedništvu razgovarati o drugom aspektu. Kako bi stekli status, antihristi su često licemerni; govore određene stvari koje se ljudima dopada da čuju i koje su usklađene s ljudskim predstavama i, spolja posmatrano, rade određene stvari koje ljude navode da ih odobravaju i da im se dive, i koje ih čine još popularnijim – to je još jedan od načina na koje antihristi navode ljude na pogrešan put. Ima li ikakve razlike između lažnog predstavljanja i pretvaranja? Kad je reč o spoljnjem ponašanju, pretvaranje i lažno predstavljanje obično su jedno isto stanje; međusobno su povezani. O njima ćemo u zajedništvu razgovarati zasebno kako bi ljudima bili što jasniji i kako bi ljudi mogli jasnije da ih upoznaju. Osnovno značenje „lažnog predstavljanja" nije prevara, već predstavljanje da si neko drugi. Zašto se antihristi lažno predstavljaju? Naravno da imaju određene ciljeve: antihristi se lažno predstavljaju kako bi stekli status i prestiž; da nije tako, nikada se ne bi lažno predstavljali, nikad ne bi uradili takvu glupost. To mogu jasno da uvide oni koji su pronicljivi. Ako se ljudi često lažno predstavljaju, prirodno je da će kod drugih izazvati gađenje, prezir i osudu – pa, zašto se antihristi i dalje tako ponašaju? Naprosto im je takva priroda: njih nije briga šta je potrebno kako bi stekli ugled i status, uveliko nemaju osećaj stida. Kako bi u svesti ljudi stekli status, antihristi ljude prvo navode da im poveruju, da se na njih ugledaju, da ih obožavaju. Pa, kako postižu taj cilj? Osim što se lažno predstavljaju nekim lepim ponašanjem i ispoljavanjima koji su u skladu s ljudskim predstavama, oni sebe upriliče po uzoru na slavne i poznate ličnosti, oponašajući način njihovog govora kako bi ljudi o njima imali visoko mišljenje i kako bi se na njih ugledali. Na taj način određeni ljudi u crkvi neprimetno počinju da ih obožavaju, da im laskaju i da ih podržavaju, na antihriste se ugledaju kao da su neke duhovne ili poznate ličnosti, što znači da su u crkvi i u srcu određenog broja ljudi antihristi predmet divljenja i poštovanja poput duhovnih ličnosti. To je stoga što većina ljudi nema ni najmanju pronicljivost, pa obožavaju i poštuju svakog onog ko se njihovom srcu dopadne i kome se divi. Kao kakve osobe se antihristi u crkvi uglavnom lažno predstavljaju? Lažno se predstavljaju kao duhovne ličnosti, budući da većina ljudi obožava duhovne ličnosti. U judaizmu, fariseji su bili duhovne ličnosti koje su ljudi obožavali; ljudi su ih obožavali zbog njihovog znanja, lažne pobožnosti i lepog ponašanja; pa su tako u judaizmu fariseji

bili veoma popularni, izrazito su im se divili. I danas u crkvi postoje neki kojima se dopada da obožavaju duhovne ličnosti. U crkvi, pre svega, obožavaju one koji dugi niz godina veruju u Boga, koji imaju određena takozvana iskustva i svedočenja, koji su dobili Božju blagodat i blagoslove, koji su imali velike vizije, koji su doživeli neka izuzetna iskustva. Pored toga, ima i onih koji su hvalisavi i razmetljivi kad se nađu u blizini ljudi, nadahnjujući kod drugih obožavanje i divljenje. Ima i drugih čiji su metodi, načini i načela prema kojima postupaju u skladu sa crkvenim pravilima, čije spoljno ponašanje deluje pobožno. Ima još i onih koji izgledaju kao da imaju veliku veru u Boga. Svim tim ljudima su dodeljene titule duhovnih ljudi. Pa, kako se antihristi lažno predstavljaju kao duhovni ljudi? Sasvim jednostavno, oni govore one stvari koje izgovaraju duhovni ljudi i rade one stvari koje rade duhovni ljudi kako bi ih ljudi posmatrali kao duhovne ljude. No, da li te stvari govore i rade iz srca? Ne: to je mimikrija, strogo uzevši, oni to rade jedino zato da bi drugi ljudi to mogli da vide. Na primer, kad im se nešto dogodi, oni se trenutno mole – ali istinski ne tragaju niti se istinski mole, već samo otaljavaju stvari, glumataju da bi ljudi o njima govorili kako Boga tako mnogo vole i kako se Boga izuzetno boje. Povrh toga, kad ih zadesi bolest i neophodno im je lečenje, oni ne odlaze da se leče niti uzimaju lek koji treba da uzmu. Ljudi im govore: „Ne budeš li uzeo lek, bolest bi mogla da ti se pogorša. Ponekad je potrebno uzeti lek, a ponekad je potrebno moliti se. Treba samo da slediš svoju veru i ne napuštaš svoju dužnost." Oni im odgovaraju: „Sve je u redu – bog je sa mnom, ne plašim se." Spolja posmatrano, oni se pretvaraju da su smireni, da su bez straha i puni vere, ali su u sebi užasnuti i potajno odlaze lekaru čim osete ikakvu nelagodnost. A ako neko otkrije da su bili kod lekara i uzeli lek, oni nastoje da iznađu razloge ili izgovore da to zataškaju. Osim toga, oni često kažu: „Bolest je kušnja od boga. Kad živiš u bolesti, razboliš se; kad živiš u božjim rečima, nisi bolestan. Ne smemo da živimo u bolesti – ako živimo u božjim rečima, ova bolest će nestati." U javnosti, to je ono čemu često podučavaju ljude, koriste reči Božje da pomognu ljudima; ali potajno, oni svoju bolest leče služeći se ljudskim načinima. Pred drugim ljudima govore da od Boga zavise i da je sve u Božjim rukama, kažu da se ne plaše bolesti ni smrti; ali u svom srcu, od svih su uplašeniji, plaše se razbolevanja i odlaska u bolnicu, a još i više su prestrašeni od smrti. Uopšte nemaju iskrenu veru. Pred drugim ljudima se mole i govore: „Rado se pokoravam suverenosti i uređenjima božjim. Sve potiče od boga i ljudi ne treba da prigovaraju." U međuvremenu, u svom srcu razmišljaju: „Svoju sam dužnost obavljao tako odano, kako je ova bolest mogla da me zadesi? I kako to da se niko drugi od nje nije razboleo? Koristi li bog ovo da me razotkrije, da me spreči da izvršavam ovu dužnost? Da li me bog prezire? I ako me prezire, jesam li ja služitelj? Da li me bog koristi za služenje? Hoću li u budućnosti imati neki ishod?" Ne usuđuju se da se naglas žale, ali su se u njihovom srcu pojavile sumnje u Boga, u sebi razmišljaju da nije nužno ispravno sve što Bog čini. Međutim, spolja posmatrano, pretvaraju se kako je sve u redu, prave se da čak i ako se razbole to ne može da ih sputa, te da i dalje mogu da izvršavaju svoju dužnost, da budu pokorni i odani, da još uvek mogu da se daju za Boga. Nisu li

ovo pretvaranje i lažno predstavljanje? Njihova vera i pokornost su lažni; njihova je odanost lažna. Ovde nema nikakve istinske pokornosti, nikakve prave vere, a kamoli prave zavisnosti i predaje. Oni ne tragaju za namerama Božjim, ne ispituju sopstvenu iskvarenu narav, niti tragaju za istinom kako bi rešili sopstvene probleme. U svom srcu razmišljaju jedino o svojim telesnim interesima, ishodu i odredištu; srce im je prepuno pritužbi, nerazumevanja i sumnji prema Bogu – a opet, spolja posmatrano, pretvaraju se da su neke duhovne ličnosti i šta god da im se dogodi, govore: „Postoji božja dobra namera, ne smem da se žalim." Svojim ustima se ne žale, ali im srce posrće: njihove pritužbe, nerazumevanja i sumnje prema Bogu previru u njihovom srcu. Po svemu sudeći, oni često čitaju Božje reči i ne odlažu izvršavanje svoje dužnosti, ali su u svom srcu već digli ruke od svoje dužnosti. Zar nije u tome značenje lažnog predstavljanja? To je lažno predstavljanje.

Bez obzira na konkretnu situaciju, antihristi će se uvek lažno predstavljati; njima nije važno koja će biti prilika za to. Na primer, kad prisustvuju okupljanjima, neka braća i sestre se međusobno pozdravljaju. Kako antihristi tome pristupaju? Oni kažu: „Prestanite da ćaskate, ovo je skup! Gde mislite da se nalazite, pa da možete da ćaskate o takvim stvarima? Nemate bogobojažljivo srce. Uozbiljite se!" Dok izvršavaju svoju dužnost, neki ljudi prave pauzu, pa kad to vidi, antihrist im kaže: „Ponovo otaljavaš posao, a? Trebalo bi onda odmah da pročitaš božje reči i dođeš pred njega da se pomiliš." Kad braća i sestre razmenjuju stavove kako bi jedni od drugih naučili profesionalne veštine, antihrist će reći: „Prvo bi u zajedništvu trebalo da razgovarate o božjim rečima i da se pomolite, a zatim da razmenjujete mišljenja i ideje." Ako se pre početka okupljanja neko nije pomolio, antihrist će ga prekoriti, definisaće ga kao određeni tip osobe i imaće za njega nešto da kaže. On u svakom smislu drugima stavlja do znanja da je veoma produhovljen, veoma ozbiljan, da je veoma savestan prema istini i da se naporno trudi da ka njoj stremi, da je vrlo odgovoran u svojoj dužnosti, da može svakodnevno redovno da čita Božje reči, da ima normalan duhovni život, da redovno prisustvuje okupljanjima, da se kad prisustvuje okupljanjima moli, čita Božje reči i u zajedništvu razgovara na propisan način i da nikada ne ćaska niti razgovara o privatnim stvarima. Ako mu neko kaže: „Kosa ti je porasla. Trebalo bi da se ošišaš. Sada je toplo vreme, biće ti prijatnije sa kraćom kosom", on mu odgovara: „Nije važno ako mi je kosa malo porasla. Važan je posao. Toplota mi neće nauditi ako pustim kosu da izraste još koji dan." Neki mu kažu: „Odeća ti je odrpana. Budeš li nastavio da je nosiš, ljudi će ti se smejati." Antihrist će na to: „Nije važno. Da li mi koji verujemo u boga brinemo zbog toga hoće li nam se neko smejati? Svi smo toliko propatili i sve ovo vreme smo podnosili progon velike crvene aždaje. Išli smo putem odbacivanja od strane svetovnih ljudi. Pa, šta ako mi se ljudi smeju zbog moje odrpane odeće? Dokle god me bog prihvata, jedino je to važno." Je li to dobro reći? (On se pretvara da je produhovljen.) Neki ljudi vide da Ja postavljam pitanja i da tražim od svih da nakon propovedi o njima razgovaraju u zajedništvu, ali ljudi u tom razgovoru ne mogu na ta pitanja da odgovore, pa antihristi to

ovako rezimiraju: „Ovde sam pronašao neku novu svetlost. Bog nikada ništa ne pojede uzalud, dok mi čak i kupus jedemo uzalud.” Da li ste to već imali priliku da čujete? (Ne.) Oni kažu da Bog nikada ništa ne pojede uzalud, što znači da Bog ljudima drži propovedi, pa je tako zaslužio Svoju hranu. Mi nismo u stanju da u zajedništvu razgovaramo ni o čemu, pa čak i kupus jedemo uzalud. Neki ljudi bez pronicljivosti shvataju ovo kao istinu, pa idu da svima to razglase. Oni ne veruju da razgovor u zajedništvu o samospoznaji, o traganju da se pokori Bogu i da se Bog voli i druge takve uobičajene teme o kojima ljudi često razgovaraju mogu da se smatraju produhovljenim, uzvišenim ili novom svetlošću. Za njih je nova svetlost i uzvišeno samo ono što je ta osoba rekla! Ono što je ta osoba rekla zvuči ispravno, ali nakon pažljivog razmatranja, deluje odvratno i kao besmislica. To su smislili oni koji nemaju nikakvo duhovno razumevanje, a koji ipak žele da se pretvaraju kako su produhovljeni, da se pretvaraju da imaju znanje o istini i da istinu razumeju – nije li to glupost? (Jeste.) Specijalizuju se u tome da nauče da govore razmetljive prazne reči i doktrine, a ne pridaju nikakav značaj primeni istine i ulasku u stvarnost. Baš zato se i specijalizuju u tome da nauče da govore duhovne doktrine i sebe nikada detaljno ne analiziraju da ustanove imaju li ili ne istina-stvarnost – nisu li ti ljudi licemeri? Bog najviše od svega prezire takve ljude.

Kad se takvi takozvani produhovljeni ljudi okupe, oni filozofiraju, raspravljaju o tajnama, razgovaraju o samospoznaji i bogopoznanju. Stvari o kojima razgovaraju toliko su uzvišene i to nimalo ne zvuči kao ovozemaljski razgovor. Razglabaju i razglabaju, lutaju i razgovaraju o potpuno nebitnim stvarima. Šta znači „razgovaraju o potpuno nebitnim stvarima”? Razglabaju sve dok ne počnu da izgovaraju potpune gluposti, međusobno se nadmeću da utvrde ko je pročitao više Božjih reči i koliki deo poglavlja Božjih reči može da upamti i propoveda, ko ume da propoveda na uzvišeniji i dublji način u odnosu na druge i ko može da propoveda na način koji, u odnosu na druge, donosi više svetlosti. Nadmeću se u ovim stvarima i to se zove „nadmetanje u duhovnosti”. Ponekad ljudi međusobno ćaskaju, razgovaraju o tome kako su u poslednje vreme ili o nekim spoljnim stvarima. Zatim dođe „duhovna osoba” i, kad čuje da svi razgovaraju o tim stvarima, uzme svoju knjigu Božjih reči i ode da pronađe neki kutak u kome će čitati. Zar takva osoba ne izgleda nedruštveno i čudno? Kad sa nekim ljudima u zajedništvu razgovaram o glavnoj temi, usred razgovora napravimo pauzu i ćaskamo o spoljnim stvarima – nije li to normalno? Tokom ovog ćaskanja neki ljudi ne izuste ni reč. Oni ovim poručuju sledeće: „Slušaću kad u zajedništvu budeš razgovarao o istini, ali ako počneš da ćaskaš, prestaću da slušam. Budeš li nastavio da ćaskaš, otići ću.” Kuda odlaze? Odlaze da pronađu neko mesto da se mole i samouvereno kažu: „O, bože, molim te, uzmi natrag moje srce. Dozvoli mi da se umirim pred tobom, ne dozvoli da me privuku i obuzmu stvari sveta nevernika i ne dozvoli da me obuzmu svetovni trendovi.” Je li to veoma produhovljeno? Oni veruju da jeste. Kad pričate o privatnim stvarima i kakvo vam je stanje u poslednje vreme, oni smatraju da to nije razgovor u zajedništvu o istini, da se Božje reči uopšte ne pominju, pa napuštaju to mesto i odlaze pred Boga da se mole.

Nije li to pomalo čudno? To je lažno predstavljanje onih koji teže tome da budu produhovljeni – tako im dobro ide lažno predstavljanje! Cilj njihovog lažnog predstavljanja je u tome da druge uvere kako su duhovni ljudi, kako su ozbiljni u svom stremljenju, da uvek žive pred Bogom, da ima svetlosti u njihovim rečima, da streme ka istini i da ih ne sputavaju spoljni sekularni svet niti privrženost porodici, da nemaju takve telesne potrebe, da su drugačiji od normalnih ljudi, da su uveliko odbacili sekularni svet i takva prostačka interesovanja. Kad određeni ljudi sa nevernicima razmene pokoju reč, oni kažu: „To nije u redu. Ti nevernici su loši. Čim sa njima razgovaraš i upetljaš se u njihove poslove u sebi se osećaš uznemireno i moraš što pre pred bogom da se ispovediš i pomoliš. Moraš što pre da pročitaš božje reči, da njegovim rečima dopustiš da te zaokupe i ispune.” Pa tako, kad vide nevernike, ljude koji ne veruju u Boga, oni ih izbegavaju i sa njima neće da razgovaraju. Neće da se upuste ni u normalnu komunikaciju, pa ljudi misle da su čudni. Temelj ovakvog njihovog ponašanja je u sledećem: „Svi nevernici su đavoli i sa njima ne smemo da razgovaramo. Bog prezire đavole, pa ako se sa đavolima budemo družili i s njima se zbližimo, onda će bog i to prezirati. Treba da preziremo ono što bog prezire i treba da odbacujemo ono što bog odbacuje.” Ako brata ili sestru vide kako sa nekim članom porodice ili sa prijateljem koji nije vernik razgovaraju, prisni su ili pričaju o privatnim stvarima, oni ih osuđuju, razmišljajući: „On je iskusan vernik koji dugi niz godina veruje u boga. Ni ne pokušava da izbegne nevernike, već se umesto toga s njima zbližava. Time izdaje boga, pa kad se suoči s problemom, sigurno će postati Juda.” Oni takve ljude etiketiraju. Neki ljudi imaju roditelje koji sami ne veruju u Boga, ali se ni ne protive tome što njihovo dete veruje u Boga. Ti ljudi povremeno zovu svoje roditelje da ih pitaju kako su ili, kad su oni bolesni, odlaze kući da se o njima brinu – to je sasvim normalno i Bog to ne osuđuje. A šta ovi duhovni ljudi – ovi antihristi – rade? Da li i oni to tako posmatraju? Antihrist oko toga diže veliku galamu, govoreći: „Ti najčešće tako dobro govoriš i druge navodiš da otpuste svoju privrženost i da njome ne budu sputani. Ali primećujem da je tvoja privrženost još snažnija. Tvoji roditelji ne veruju u boga, pa moraš da ih odbaciš.” Njegov sagovornik odgovara: „Moji roditelji ne veruju u Boga, ali mene ne sprečavaju u tome. Veoma me podržavaju.” Antihrist će na to: „Čak i ako te zaista podržavaju, to je neprihvatljivo i svejedno su đavoli. Kako i dalje možeš da im pripremaš hranu?” Sagovornik će na to: „Zar to nije normalna ljudska privrženost? Zar nije normalno da se roditeljima skuva poneki obrok i da se prema roditeljima pokaže malo ljubavi? Bog to ne osuđuje, pa zbog čega onda ti to osuđuješ?” Antihrist odgovara: „Bog se ne bi zamarao takvom sitnicom! Pošto bog time neće da se zamara, mi treba da zauzmemo stav i budemo postojani u svom svedočenju. Sve ove godine veruješ u boga, a ipak nemaš razboritost ni rast i možeš tako lepo da se ophodiš prema đavolima – tvoja privrženost je previše snažna!” Oni osuđuju čak i ovo! Ma šta drugi učinili, antihristi ih osuđuju i etiketiraju da bi pokazali da imaju rast, da su ozbiljni u svom stremljenju, da imaju veru, ali na kraju, kad član njihove porodice premine, danima ne prestaju da plaču, u toj meri da ne mogu da ustanu

iz postelje, i čak žele da napuste svoju veru. Neko im kaže: „Zar ti nisi duhovna osoba?" A oni će na to: „Pa, zar ni duhovna osoba nema pravo da bude slaba? Zar ne mogu da imam nimalo slabosti?" Nije li ovo lažno argumentovanje? Lažni duhovni ljudi su u stanju da se pretvaraju i to se zove lažno predstavljanje. Pretvaraju se da nemaju slabosti, da su pokorni, da imaju veru u Boga i da su Bogu odani, da su u stanju da održe svoja obećanja, da mogu da istrpe patnju i da se daju, ne ponašajući se ni na jedan način koji bi ljudi mogli smatrati neprikladnim ili nesavršenim. Sudeći o njima na osnovu njihovog spoljnog ponašanja, ljudi ih odobravaju i ne mogu da im pronađu nikakvu zamerku, reklo bi se da su u osnovi u skladu sa hrišćanskom pristojnošću, pa čak ni ne izgledaju kao da postaju negativni ili slabi. Kad vide nekog ko se oseća slabo i negativno, često ga oštro prekore uz reči, „Postao si slab zbog tako beznačajne stvari – zar to boga previše ne povređuje? Imaš li predstavu koje je vreme sada? Bog nam je izgovorio toliko reči, pa kako i dalje možeš da postaješ slab? Kako tako malo možeš da razumeš božje srce? Sa kojim god problemom da se susrećeš, uvek moraš da odeš pred boga da se pomoliš, da naučiš da voliš boga i budeš mu odan, i moraš da se pokoriš i ne postaješ slab. Ako si uvek obziran prema svom telu, zar se time ne buniš protiv boga?" Ne zvuči kao da postoji problem sa ijednom konkretnom stvari koju ovde izgovaraju, ali je sve to prazno i ne može da reši ljudske probleme. Oni kažu: „Imaš li predstavu koje je vreme sada?" – ima li to ikakve veze s ljudima koji se osećaju slabo? Ima li to ikakve veze sa buntovništvom? Ljudi imaju iskvarene naravi i žive unutar svog tela, pa mogu uvek da postanu slabi i da se pobune.

Antihristi žele da igraju ulogu duhovnih ljudi, najboljih među braćom i sestrama, i ulogu ljudi koji shvataju istinu i koji mogu da pomognu onima koji su slabi i nezreli. Sa kojim ciljem igraju ovu ulogu? Pre svega, oni veruju da su već prevazišli telo i sekularni svet, da su odbacili slabost normalne ljudskosti i oslobodili se telesnih potreba normalne ljudskosti. Veruju da su oni ti koji u Božjoj kući mogu da preuzmu važne poslove, da vode računa o Božjim namerama i da su oni ti čije je srce ispunjeno Božjim rečima. Sebe veličaju jer su već ispunili Božje zahteve i Bogu udovoljili, zato što su u stanju da vode računa o Božjim namerama i zato što su mogli da steknu predivno odredište koje je Bog obećao. Stoga se često osećaju samozadovoljno i kao da su znatno bolji od ostalih. Koriste reči koje mogu da upamte i da shvate u svojoj svesti kako bi drugima držali predavanja, druge osuđivali i o njima donosili presude. Često koriste određene pristupe i izreke koje smišljaju u svojim predstavama kako bi druge ograničavali i usmeravali, primoravajući druge ljude da poštuju propise i da im budu poslušni, kako bi oni mogli da sačuvaju svoj status u crkvi. Veruju da dokle god mogu da propovedaju skup duhovnih doktrina, da uzvikuju pomodne krilatice, predvode put, budu spremni da istupe i preuzmu posao i održavaju normalan red u crkvi, da će u tom slučaju biti duhovni ljudi i da će njihov status biti stabilan. Oni se, dakle, izdaju za duhovne ljude i zbog toga sebe veličaju, dok se u isto vreme predstavljaju kao svemoćni, krajnje sposobni i savršeni ljudi. Na primer, ako ih pitaš da li su vični kucanju, reći će: „Da, kucanje mi ne predstavlja

problem.” Pitaš li ih: „Umeš li da popravljaš mašine?” Oni vele: „Sve mašine rade po istom principu. Da, umem da ih popravljam.” Pitaš ih: „Umeš li da popravljaš traktore?” Odgovaraju: „Da li se popravka te grube mašine računa kao sposobnost da se popravljaju mašine?” Upitaš ih: „Umeš li da kuvaš?” Oni kažu: „Pa jedem, naravno da umem da kuvam!” Pitaš ih: „Umeš li da upravljaš avionom?” Oni kažu: „Nikada to nisam naučio, ali kada bih naučio, mogao bih. Bez problema bih mogao da budem kapetan aviona.” Smatraju da sve umeju, da su u svemu dobri. Nekome se pokvari računar i taj ih zamoli da ga poprave. Oni kažu da mogu lako da ga poprave, ali zapravo nemaju pojma i ne znaju kako da ga poprave, da bi na kraju, nakon što više puta pokušaju, obrisali sve podatke sa računara. Vlasnik tog računara ih pita: „Pa, umeš li da ga popraviš ili ne?” A oni odgovaraju: „Ranije sam popravljao računare, ali sam sad nekako zaboravio kako se to radi. Najbolje je da zamoliš nekog drugog da ti ga popravi.” Tako su dobri u pretvaranju, zar ne? Ovakvi ljudi imaju narav arhanđela; oni nikad ne mogu da kažu: „Ne znam kako se to radi” ili „Ne umem to da uradim” ili „Nisam dobar u tome” ili „Prvi put to vidim” ili „Ne znam” – nikada ne mogu da izgovore takve stvari. Šta god da je u pitanju, ako ih za to pitaš, čak i ako ne znaju kako se to radi i nikada to ranije nisu videli, svejedno moraju da smisle razloge i izgovore da te drže u pogrešnom uverenju da su u svemu dobri, da znaju sve, da umeju sve da urade i da sve može da se reši. Kakve to osobe žele da budu? (Žele da budu nadljudi, krajnje sposobni ljudi.) Žele da budu krajnje sposobni ljudi, da sebe predstave kao anđele svetlosti – zar nisu takva stvorenja? Pošto antihristi uvek žele da se pretvaraju da su u svemu dobri, kad ih zamoliš da sa drugima sarađuju, da razmenjuju gledišta, da diskutuju, razgovaraju u zajedništvu i sa drugima komuniciraju o raznim stvarima, oni to ne mogu. Kažu: „Ne treba mi niko da sa mnom sarađuje. Ne treba mi pomoćnik. Ne treba mi ničija pomoć da bilo šta uradim. Mogu to sâm, znam sve da uradim, potpuno sam sposoban i nema te stvari koju ne mogu da uradim, nema toga što ne mogu da postignem i nema toga što ne mogu da dovršim. Ko sam ja? Vi ne znate ništa da uradite, a čak i ako nešto znate, u tome niste vešti. Iako sam naučio kako da radim samo jednu stvar, znam sve da uradim. Ako sam vešt u jednoj stvari, onda sam vešt u svemu. Znam kako da pišem članke i umem da govorim strane jezike. Iako trenutno ne umem da govorim nijedan strani jezik, kad bih učio, ne bi mi bio problem da naučim pet stranih jezika.” Neki ih pitaju da li umeju da glume u filmovima, da pevaju i plešu, a oni kažu da umeju sve te stvari. Sjajni su u hvalisanju, zar ne? Pretvaraju se da umeju sve i da znaju sve da urade – zaista imaju prirodu arhanđela! Neko ih upita jesu li tokom godina verovanja u Boga ikada postali slabi, a oni odgovaraju: „A zbog čega da postanem slab? Božje reči su tako jasno izgovorene. Ne smemo da postanemo slabi. Ako to uradimo, onda ćemo izneveriti boga. Moramo da uložimo 120-procentni trud da uzvratimo božju ljubav!” Druga osoba ih pita: „Da li ti je ikada nedostajao dom nakon što si ga napustio pre toliko godina? Plačeš li kad ti nedostaje dom?” Oni odgovaraju: „Zbog čega bih plakao? Bog mi je u srcu. Kad pomislim na boga, dom mi više ne nedostaje. Svi članovi moje porodice nevernika jesu

đavoli i Sotone. Molim se da budu prokleti." Neka druga osoba ih upita: „U godinama svoje vere, da li si ikada zalutao?" Oni odgovaraju, „Božje reči su tako jasno izgovorene, kako bi neko mogao da zaluta? Oni koji zalutaju jesu apsurdni ljudi bez ikakvog duhovnog razumevanja. Može li da zaluta neko ko je mog kova? Mogu li da krenem pogrešnim putem? Nikako." Smatraju da su dobri u svemu, da su bolji od svih drugih. Šta misle o ljudima koji postaju negativni i slabi? Kažu: „Ljudi koji postaju negativni i slabi naprosto nemaju pametnija posla." Je li to zaista tako? Malo negativnosti i slabosti je normalno, dok za to malo negativnosti i slabosti postoji razlog, pa kako mogu da objasne ovaj problem time što će reći da ovi ljudi „nemaju pametnija posla"? Antihristi se na ovaj način pretvaraju da su produhovljeni, pretvaraju se da mogu bilo šta, pretvaraju se da nemaju nikakve nedostatke ni slabosti, a još više se pretvaraju da nisu buntovni i da nisu nikada počinili nikakav prestup.

Bez obzira na okolnosti, bez obzira na to koju dužnost izvršava, antihrist će nastojati da o sebi stvori utisak kako nije slab, kako je uvek snažan, pun vere i nikad negativan, kako ljudi nikada ne bi mogli da vide njegov stvarni rast ili stvarni odnos prema Bogu. U stvari, u dubini svog srca, da li on zaista veruje da ne postoji ništa što on ne može da uradi? Da li istinski veruje da je bez slabosti, negativnosti ili otkrivanja iskvarenosti? Nikako. On je dobar u glumatanju, vešt u tome da stvari prikriva. Voli da ljudima pokaže svoju snažnu i bajnu stranu; ne želi da oni zapaze onu njegovu stranu koja je slaba i prava. Namera mu je očigledna: sasvim jednostavno, da sačuva svoju taštinu i ponos, da zaštiti mesto koje ima u srcu ljudi. Antihrist smatra da će, ako se pred drugima otvori o sopstvenoj negativnosti i slabosti, ako otkrije svoju stranu koja je buntovna i iskvarena, to naneti ogromnu štetu njegovom statusu i reputaciji – nije vredno truda. Stoga bi radije umro nego što bi priznao da postoje trenuci kad je slab, buntovan i negativan. I čak ako dođe dan kad svi uvide njegovu slabu i buntovnu stranu, kad uvide da je iskvaren i da se nimalo nije promenio, on će i dalje nastaviti da glumata. Misli da će, ako prizna da ima iskvarenu narav, da je obična osoba, neko ko je beznačajan, tada izgubiti svoje mesto u srcima ljudi, izgubiće obožavanje i divljenje svih i tako će sasvim propasti. Pa tako, šta god da se dogodi, on se neće otvoriti prema ljudima; ma šta da se desi, svoju moć i status neće nikome drugome prepustiti; već će u najvećoj mogućoj meri nastojati da se nadmeće i nikada neće odustati. Kad god naiđe na neki problem, on preuzima inicijativu da dospe u centar pažnje i da sebe predstavi i pokaže. Onoga časa kad se javi problem i nastanu posledice, on brže-bolje beži da se sakrije ili nastoji da na drugog svali odgovornost. Ako naiđe na problem koji razume, istoga časa se razmeće time šta on ume i grabi priliku da to drugima stavi do znanja, kako bi ljudi mogli da vide da je nadaren i da ima posebne veštine, kako bi o njemu imali visoko mišljenje i obožavali ga. Ako se dogodi nešto važno i neko ga upita kako on shvata taj događaj, uzdržan je u otkrivanju svojih stavova, pa drugima prepušta da prvi govore. Postoje razlozi za tu njegovu uzdržanost: ili nije reč o tome da nema stav, već se plaši da mu je stav pogrešan, da ako ga glasno izrekne, drugi će to opovrgnuti, zbog čega će biti postiđen,

pa ga stoga i ne iznosi; ili nema stav i, nemoćan da stvar jasno zapazi, ne usuđuje se da govori proizvoljno, iz straha da će mu se ljudi smejati zato što je pogrešio – stoga mu je ćutanje jedini izbor. Ukratko, nije spreman da izrazi svoje stavove jer se plaši da će sebe otkriti onakvim kakav zapravo jeste, da će ljudima dozvoliti da uvide kako je osiromašen i jadan, što se odražava na sliku koju drugi imaju o njemu. Pa, nakon što u razgovoru u zajedništvu svi iskažu svoje stavove, misli i znanje, on prigrabi neke uzvišenije, održivije tvrdnje, koje iznosi kao sopstvene stavove i shvatanje. Rezimira ih i o njima u zajedništvu razgovara s drugima, čime u srcu drugih stiče visok status. Antihristi su izrazito lukavi: kad dođe trenutak da izraze neko gledište, drugima se nikad ne otvaraju i ne pokazuju svoje pravo stanje, niti ljudima dopuštaju da uvide šta oni zaista misle, kakav im je kov, kakva im je ljudskost, kakva im je moć razumevanja i da li poseduju istinsko znanje o istini. Pa tako, dok se istovremeno hvale i pretvaraju kako su duhovne i savršene osobe, oni se svojski trude da prikriju svoje pravo lice i stvarni rast. Braći i sestrama nikad ne otkrivaju svoje slabosti, niti ikada nastoje da spoznaju sopstvene mane i nedostatke; umesto toga daju sve od sebe da ih prikriju. Ljudi pitaju antihrista: „Već dugi niz godina veruješ u Boga, da li si ikada imao ikakve sumnje o Njemu?” On odgovara: „Ne.” Pitaju ga: „Da li si ikada zažalio što si se, dajući se za Boga, svega odrekao?” On odgovara: „Ne.” „Kad si bio bolestan, da li si se osećao uznemireno ili ti je nedostajao dom?” A on odgovara: „Nikad.” Dakle, vidiš, antihristi sebe dočaravaju kao nepokolebljive, ljude čelične volje i kao sposobne da se odreknu i da pate, kao nekoga ko je naprosto besprekoran i bez ikakvih mana ili problema. Ako neko ukaže na antihristovu iskvarenost i mane, prema njemu se ophodi kao prema sebi ravnom, kao prema normalnom bratu ili sestri, pa mu se otvori i s njim u zajedništvu razgovara, kako on rešava tu situaciju? On daje sve od sebe da se odbrani i opravda, da dokaže kako je u pravu i da naposletku ljude navede da uvide kako on nema nikakvih problema i da je savršena, duhovna osoba. Nije li sve to pretvaranje u nekog drugog? Svi koji sebe smatraju besprekornim i svetim pretvaraju se da su neko drugi. Zašto kažem da se svi oni pretvaraju da su neko drugi? Recite Mi, da li usred iskvarenog ljudskog roda postoji iko ko je besprekoran? Postoji li neko ko je zaista svet? (Ne.) Sasvim sigurno ne postoji. Kako ljudi mogu da dostignu besprekornost kad ih je Sotona tako duboko iskvario i kad, povrh toga, prirođeno ne poseduju istinu? Samo je Bog svet; ceo iskvareni ljudski rod je oskrnavljen. Kad bi se neka osoba predstavljala kao neko ko je svet, navodeći da je besprekorna, kakva bi to osoba bila? Bila bi đavo, Sotona, arhanđel – bila bi pravi pravcati antihrist. Samo bi antihrist tvrdio da je besprekorna i sveta osoba. Da li antihristi poznaju sebe? (Ne.) I budući da sebe ne poznaju, da li će u zajedništvu razgovarati o svojoj samospoznaji? (Neće.) Postoje li antihristi koji će u zajedništvu razgovarati o svojoj samospoznaji? (Da.) Kakvi su ljudi koji to rade? (Licemeri.) Tako je. Ti ljudi se pretvaraju kako sebe poznaju, od miša prave slona i sebi dodeljuju nekoliko važnih titula, govoreći kako su Sotone i demoni, pretvarajući se kako imaju duboko znanje o sebi samima. Oni su lažni duhovni ljudi, zar ne? Zar nisu licemeri? Kad u zajedništvu

razgovaraju o sopstvenoj samospoznaji, da li sebe zaista poznaju? (Ne.) Pa, šta oni kažu o svojoj samospoznaji? (Kad antihristi govore o svojoj samospoznaji, oni ne govore o svom stvarnom stanju, već izgovaraju samo prazne reči i reči iz teorije, koje nimalo nisu praktične; deluju kao da imaju duboko znanje, ali tu nema ni naznake pokajanja.) Je li to pravo znanje o sebi? Tu nema istinskog pokajanja, pa jesu li postigli dejstvo da sebe mrze? Kad nema nikakvog pokajanja ni ikakve mržnje prema sebi, oni sebe istinski ne poznaju. Samospoznaja o kojoj antihristi govore uključuje samo stvari koje su o njima svima poznate, koje svi vide. Takođe pribegavaju sofistici i pronalaženju samoopravdanja kako bi sve druge uverili da oni nisu učinili ništa loše, a da svejedno mogu da govore o svojoj samospoznaji, kako bi ljudi o njima imali još bolje mišljenje. Uviđajući da oni nisu učinili ništa loše, a da ipak o sebi razmišljaju i nastoje da sebe spoznaju, ljudi razmišljaju na ovaj način: „Bude li uradio nešto pogrešno, još je verovatnije da će sebe spoznati. Kako je pobožan!" I koji je rezultat ovoga što antihrist radi? On ljude navodi na pogrešan put. On zapravo ne raščlanjuje niti razume sopstvenu iskvarenost kako bi drugi ljudi iz toga mogli da izvuku pouku; umesto toga, razgovor u zajedništvu o svojoj samospoznaji koristi da druge navede da o njemu imaju još bolje mišljenje. Kakva je priroda tog postupka? (Svedočenje o sebi kako bi se ljudi naveli na pogrešan put.) Tako je. On ljude navodi na stranputicu. Kako se ovo može smatrati samospoznajom? Ovo je čista i obična laž. On razgovor o sopstvenoj samospoznaji koristi da ljude navede na pogrešan put, kako bi ljudi pomislili da je on duhovan i da sebe poznaje, ne bi li ljudi o njemu imali visoko mišljenje i obožavali ga. Ovo je ogavno i pogano postupanje – i predstavlja rđavost antihrista.

U crkvi postoje neki koji obavljaju svoju dužnost i koji očito nisu u stanju da preuzmu tehnički zahtevne poslove, a ipak su uporni u tome da se nađu u timu. Smatraju da su prethodno naučili srodnu profesionalnu veštinu, da su ovladali strukom, da su upućeni, pa stoga istrajavaju u tome da ga preuzmu. Oni ne shvataju istinu i, povrh toga, na temelju činjenice da na shvataju istinu, sa drugima ne razgovaraju u zajedništvu niti sarađuju, a još manje tragaju za istina-načelima, uporni u tome da to razumeju i da to poznaju. Dakle, postoji li razlika između poznavanja profesionalne veštine i upućenosti u nju, s jedne strane, i shvatanja istina-načela, sa druge? Da li to što neko poznaje profesionalnu veštinu i u nju je upućen, znači da ta osoba shvata istina-načela? (Ne.) Ovi ljudi koji nemaju duhovno razumevanje smatraju da poznavanje profesionalne veštine znači da shvataju istina-načela, pa da mogu odvažno da počnu da izvršavaju posao odrešenih ruku, da nikog ne slušaju i da taj posao ne moraju da izvršavaju prema pravilima Božje kuće. Smatraju da je to njihova lična stvar i da niko drugi ne može da se meša ili da ih ispituje o tome – posao će biti onakav kakvim ga oni naprave, a to što oni rade uzima se kao merilo. Zar se ovako ne ponašaju antihristi? Nije li ovo ozbiljan problem? Ako neko poznaje profesionalnu veštinu i ne shvata istinu, kakve će posledice proisteći iz njegovog obavljanja sopstvene dužnosti? (Izazvaće ometanje crkvenom poslu.) Samo ometanje? Zar on neće postati nadmen i uobražen? Zar neće činiti stvari

koje navlače sramotu na Boga? (Da.) Efekat koji kroz izvršavanje svoje dužnosti treba da postigneš jeste u tome da svedočiš o Bogu; ne baviš se samo nekom profesijom, već umesto toga, kroz obavljanje svoje dužnosti, postižeš efekat svedočenja o Bogu, pa je stoga ova profesionalna veština isključivo u službi dužnosti koju obavljaš. Profesionalna veština ne predstavlja istinu, a to što si stručan u profesionalnoj veštini ne znači da shvataš istinu, niti da taj posao možeš da izvršavaš u skladu sa istina-načelima. Neki ljudi se protive tome, uz reči: „Došao sam u božju kuću, poznajem ovu profesionalnu veštinu, u nju sam upućen, pa stoga božja kuća treba da mi poveri važne zadatke i da ima visoko mišljenje o meni. Ne treba da mi nanosi sramotu niti da zabada nos u nešto što spada u delokrug moje profesionalne veštine. Ja treba druge da učim. Božja kuća ne bi trebalo da mi za saradnju dodeljuje one ljude koji nisu upućeni. Ti ljudi ne zaslužuju da sa mnom sarađuju." Je li ovo ispravan način razmišljanja? (Nije.) Drugi ljudi ne zaslužuju da sa njima sarađuju – zar na ovaj način ne razmišlja antihrist? Ako u Božjoj kući ne postoji niko ko zaslužuje da sa tobom sarađuje, da li ti onda zaslužuješ da obavljaš ovu dužnost? Šta misliš ko si? Da li si usavršen? Ne zaslužuješ da obavljaš ovu dužnost! Ovu dužnost imaš priliku da obavljaš jedino zato što te Bog uzdiže. Treba da razumeš načela obavljanja svoje dužnosti. Sada svedočiš o Bogu, a ne baviš se nekom profesijom. To malo profesionalne veštine što znaš koristi se jedino za služenje i u službi ove dužnosti. Prema tome, koliko god da je tehnički zahtevna dužnost koju ti obavljaš, u svakom njenom delu moraš stalno da se usredsređuješ na istina-načela kako bi mogao da postigneš efekat svedočenja o Bogu. Ako taj efekat ne možeš da postigneš i dužnost koju obavljaš sramoti Boga, u čemu je onda korist od tvojih tehničkih sposobnosti? Hoće li one imati ikakvu vrednost? Ne, neće. Stoga, to malo profesionalne veštine i tehničke sposobnosti nemoj smatrati istinom – one nisu istina i nisu vredne da se cene. Da te Božja kuća ne koristi, da te Bog ne uzdiže, to malo tvoje profesionalne veštine i tehničke sposobnosti ne bi značilo ništa. Kad se uporede sa istinom, te stvari ne vrede ni prebijenu paru!

Može se reći da lažno predstavljanje antihrista jeste sredstvo koje oni koriste da bi stekli mesto u ljudskom srcu – oni se koriste lažnim predstavljanjem da bi ljude navodili na stranputicu i pogrešno ih usmeravali. To što ovi ljudi mogu lažno da se predstavljaju pokazuje ne samo to da oni u osnovi ne prihvataju istinu niti je priznaju, već da postoji i znatno realističnije tumačenje koje se na ove ljude može primeniti: oni nemaju duhovno razumevanje. Šta znači da „oni nemaju duhovno razumevanje"? To znači da ne shvataju Božje reči ni istinu. I budući da ne shvataju istinu, oni stoga nemaju pojma kakve ljude Bog voli, pa zamišljaju ovakvu duhovnu ličnost i onda se prepuštaju lažnom predstavljanju i pretvaranju. Ponašaju se poput takve osobe, verujući da ih na taj način Bog i drugi ljudi mogu zavoleti. Zapravo se događa suprotno, jer su ovakvi ljudi upravo oni koje Bog prezire i osuđuje. Stoga nemojte biti takvi. Ako i ti želiš da postaneš neko takav, ako se na ovaj način često lažno predstavljaš i pretvaraš, i ljude tako navodiš na stranputicu, u tom slučaju ideš putem antihrista. Moraš da naučiš da kažeš: „Posedujem slabost,

posedujem negativnost, imam iskvarene naravi. Obična sam osoba i nisam ništa posebno. Mnogo je stvari koje ne razumem i koje ne znam kako da uradim. Često sam slab i od Sotone naveden na pogrešan put, pa dospevam u Sotonino iskušenje. Kad je reč o savladavanju tehničkih veština, mogu da ovladam jednom ili najviše dve i mogu uopšteno da naučim kako se izvršavaju. Znam kako da izvršim ovaj mali deo profesionalne veštine i posedujem ovaj mali deo posebne stručnosti. Obična sam osoba, kov mi nije baš najbolji i moja moć zapažanja je prosečna. Kad je u pitanju istina, razumem tek onoliko koliko Bog pruža u besedama. Ne mogu da shvatim ništa osim onoga što Bog sasvim ne ogoli ili jasno ne objasni, a moj kov je prosečan. Braća i sestre me biraju da budem crkveni starešina ili vođa tima i time me Bog uzdiže, ali ne zato što sam bolji od drugih. Nemam čime da se pohvalim." Možete li ovo da izgovorite? Jeste li ikada rekli nešto takvo? Da li u svom srcu razmišljate na ovaj način? Ako u svom srcu uvek misliš da si sjajan, divan, znatno bolji od svih drugih, jedan jedini u milion, da si poseban u svakoj grupi u kojoj se nađeš, da si nešto najbolje što postoji i da će, ako u grupi ljudi provedeš mesec ili dva, svi moći da se uvere u tvoje posebne veštine, talente, kov i moć zapažanja i da ustanove da su oni bolji nego kod običnih ljudi – ako u svom srcu sebe uvek ovako odmeravaš i pozicioniraš, onda si u ogromnoj opasnosti i velikoj nevolji.

Među celim ljudskim rodom vrlo je malo onih koji zaista mogu da shvate istinu, a još manje ima savršenih ljudi ili ljudi koji mogu išta da urade – svi su obični. Neki ljudi smatraju da nisu obični, pa otkud onda dolazi ta ideja? Dolazi otud što postoji nešto u čemu su oni dobri; nekima dobro ide pevanje, nekima gluma, nekima tehničke veštine, neki su dobri u fizičkim poslovima, neki u društvenim interakcijama, neki u politici, neki u poslovanju i tako dalje. Nijedna od ovih stvari nema nikakve veze sa istinom, ipak, često vas dovodi u zabludu i drži u pogrešnom uverenju da ste znatno bolji od svih drugih. Zašto je pogrešno da te ove stvari drže u pogrešnom uverenju da si znatno bolji od svih drugih? Te stvari u kojima si dobar i to „znatno bolji od svih drugih" ne znače da možeš da shvatiš istinu, da možeš da nadmašiš obične ljude kad je reč o shvatanju istine, niti da poseduješ poželjne uslove u smislu stremljenja ka tome da te Bog spasi i usavrši – ne označavaju ove stvari. To morate jasno da prepoznate! Otkako je Bog počeo da izgovara Svoje reči i da obavlja Svoje delo, pa sve do sada, On je izgovorio nebrojeno reči i obavio nebrojeno dela, a da li je među čitavim ljudskim rodom makar i jedna osoba u Božjim rečima primetila da je On Stvoritelj i da su reči koje On govori istina? Može li makar jedna osoba u Božjim rečima da zapazi Njegov identitet i status, a zatim da ustane da posvedoči o Božjem identitetu i statusu? Ne može nijedna! Ova činjenica dokazuje da, u smislu kova, uma i moći zapažanja svih pripadnika ljudskog roda, oni ne poseduju neophodne uslove za shvatanje istine, povrh činjenice da sva ljudska bića poseduju Sotonine iskvarene naravi. Neki ljudi kažu: „Ako ne posedujemo neophodan uslov za shvatanje istine, kako to da sada shvatamo ponešto istine?" Nije li to zato što sam Ja o tome toliko govorio? Toliko sam govorio da mi više nije do priče i od nje mi je muka. Svaki put kad govorim i sa vama razgovaram u zajedništvu, teme

moram da raščlanjujem na glavne teme, međuteme i podteme, neprekidno objašnjavajući stvari do detalja, a vi i dalje ne razumete, pa kakav vam u tom slučaju mora biti kov? Neki ljudi su još uvek izrazito nadmeni i samopravedni, ali zbog čega imaš da budeš nadmen? Vidim da u većini vas nema ničeg vrednog divljenja. Nakon toliko godina obavljanja tehničkih poslova, koliko je među vama onih koji zaista razumeju istina-načela, koji mogu da slede istina-načela i svoje poslove mogu da obavljaju u skladu sa istina-načelima? Ma šta da je u pitanju, nijedan posao ne radite dobro, pa Višnji mora stalno lično da vam daje uputstva o tome kako da ga uradite. U suprotnom, ništa ne ispadne kako treba, pa ako bilo koji od poslova Višnji ne isprati do kraja i ne dâ vam uputstva, tad nastaju problemi. Recite Mi, imaju li takvi ljudi čime da se hvale? Ne, nemaju, a ipak se i dalje pretvaraju da su u svakom pogledu savršeni, duhovni, sjajni i vrhunski ljudi – zar nisu besramni? Zaista ste problematični! O kojoj god temi da besedim, to moram da učinim detaljno, što detaljnije to bolje. Ne pomaže ako se stvari objasne jednostavno. Takvi su ljudski kov i delimična moć percepcije; jadni su do krajnjih granica, ali uprkos tome, ljudi i dalje misle kako su sjajni. Ovde ću završiti Svoju besedu o ovom aspektu.

c. Uzdižu se iznad svih

Sada ćemo u zajedništvu razgovarati o trećem aspektu: uzdižu se iznad svih. Ma šta da rade, antihristi uvek žele da se iznad svih uzdižu – to je najistaknutije ispoljavanje njihove prirode. Kad neko želi da se iznad svih uzdiže, onda je to veoma ozbiljan problem i svi takvi ljudi su pravi antihristi. Šta znači „uzdizati se iznad svih”? Antihristi poseduju suštinu Sotone, arhanđela; oni su urođeno nevoljni da budu normalni ili da budu obični ljudi. Ako su naterani da budu obični ljudi, da žive običnim životom, nerado će to učiniti i zbog toga će se osećati nezadovoljno, pa će se protiv toga neprekidno boriti. Zašto će se protiv toga neprekidno boriti? Zato što žele da izazovu pometnju i da pred očima drugih izvedu nekoliko trikova, kako bi drugi ljudi saznali da između neba i zemlje postoji tako velika faca poput njih. Žele da se proslave, kako bi drugi znali da su oni previše krupna riba za svoje jezero, kako to kažu nevernici. Kakva su stvorenja te ribe koje su previše krupne za svoje jezero? Oni su zli duhovi, nečisti demoni, arhanđeli, Sotone i đavoli. Na sebi svojstven način, antihristi svoje dane ne žele da provode zadovoljni svojom sudbinom u životu, živeći životom običnog čoveka; oni se krotko ne drže sopstvene dužnosti, niti se ponašaju poput lepo vaspitanih običnih ljudi – nisu zadovoljni time da budu takvi. Prema tome, kako god se oni spolja ponašali, u najdubljim odajama svog srca stalno su nesrećni zbog svoje sudbine u životu, pa će učiniti određene stvari. Koje to stvari? Uradiće određene stvari koje normalnim ljudima ne bi nikad mogle da padnu na pamet. Oni vole da budu u centru pažnje i neće oklevati da istrpe određenu patnju i da plate neku malu cenu. Postoji izreka koja glasi: „Novi funkcioneri su željni da ostave dobar utisak”. Kad antihrist postane starešina, on smatra da mora da izvede neka čuda i ostvari neka „dostignuća u svojoj karijeri” kako bi dokazao da nije običan. U čemu

je ovde najveći problem? Iako u crkvi obavlja stvari i premda stvara privid da svoju dužnost izvršava, on nikada ne traži od Boga kako da izvršava svoju dužnost ili kako da dobro izvršava crkveni posao, niti iskreno pokušava da utvrdi koja su pravila Božje kuće, koja su istina-načela ili kako da se ponaša na način koji je od koristi poslu Božje kuće i braći i sestrama, koji Bogu ne nanosi sramotu, koji o Bogu svedoči, koji omogućava nesmetan napredak crkvenog posla i obezbeđuje da u njegovom poslu usled nemara ne dolazi do grešaka. Nikad za ove stvari ne pita i nikad se za njih ne raspituje – te stvari nema u svom srcu, srce mu tim stvarima nije ispunjeno. Pa, o čemu se raspituje? Čime je ispunjeno njegovo srce? Ispunjeno je mislima o tome kako može da se razmahuje svojim talentima i pokaže da je drugačiji od ostalih, da se razmahuje svojim stilom rukovođenja u crkvi, tako da drugi ljudi mogu da primete da je on stub crkve, da crkva bez njega ne bi mogla, te da jedino uz njega celokupan crkveni posao može nesmetano da napreduje. Sudeći prema ispoljavanjima antihrista, kao i prema motivaciji i izvornoj pokretačkoj sili njihovih postupaka, u koji položaj oni sebe postavljaju? Postavljaju se tako da se iznad svih uzdižu. A kako se to ispoljava? (Prkosni su prema svima, uvek žele da u svemu imaju poslednju reč i da druge ljude nateraju da postupaju po njihovim naređenjima.) Postoji problem u tome što su prema svima prkosni; u tome postoji skriveno značenje. Odnosno, kad izvršavaju crkveni posao, oni ne izvršavaju svoju dužnost, niti vode računa o Božjim namerama, pa stoga smatraju da nema potrebe da tragaju za istina-načelima, da se gnjave time da ustanove koja su crkvena pravila ili koja načela Božja kuća nalaže – čak ne obraćaju pažnju na bilo šta što Ja govorim. Kojih načela se pridržavaju? Oni se pridržavaju takvih načela i motiva kao što su služenje crkvi i služenje braći i sestrama kako bi završavali sopstveni posao. Dokle god u crkvi i među braćom i sestrama mogu da imaju uporište i da steknu prestiž i moć da o svemu odlučuju, to im je dovoljno i oni će postići svoj takozvani rezultat u izvršavanju svoje dužnosti. Koji im je cilj? Cilj im nije da ispune dužnost stvorenog bića niti da vode računa o Božjem bremenu, već da služe crkvi i da služe braći i sestrama i da, čineći to, sve ove stvari kontrolišu. Zašto kažem da sve ove stvari žele da kontrolišu? Zato što kad stvari obavljaju, oni prvo stiču uporište za sebe, stiču određeni renome, raste im ugled, stiču moć da o svemu odlučuju i da donose odluke, da bi nakon toga mogli od Boga da naprave puki ukras i da preuzmu Božje mesto. U delokrugu svog uticaja, oni od ovaploćenog Boga prave ukras, marionetu, i u tome je upravo značenje izraza „uzdizati se iznad svih”. Zar to nije ono što antihristi rade? Antihristi se tako ponašaju. Mogućnost izvršavanja svoje dužnosti antihristi koriste da bi u potpunosti prikazali svoju nadarenost i talente i pokazali svoje jedinstvene misli i dela, kako bi stekli ljudsku naklonost i kako bi ih zapazilo što više ljudi. Zatim stiču moć da vuku konce, da donose odluke i u crkvi kontrolišu stvari, što dovodi do toga da su im mnogi ljudi poslušni i da im se pokoravaju, pri čemu Bog postaje tuđin – zar oni time ne prave od Boga običan ukras? To je cilj koji svojim postupcima antihristi žele da postignu i to je ono što se na kraju događa gde god antihristi vladaju.

Ako je u nekoj crkvi na vlasti antihrist, u kakvom će stanju biti tamošnja braća i sestre? Radiće samo ono što taj antihrist kaže, u svemu što rade samo će se pridržavati propisa, neće shvatati istinu i neće tragati za istinom. Koliko god da pate odnosno koliku god cenu da plaćaju, neće napraviti nikakav napredak u život-ulasku. Ako odem u takvu crkvu, čak ću i Ja biti odbačen. Među njima, antihrist je po zvanju starešina, dok je zapravo postao njihov gospodar i njihov bog. U svakoj crkvi pod kontrolom antihrista, istina i Bog postaju puki ukras. Na to se misli kad se kaže da se antihristi uzdižu iznad svih. Zar to nije ozbiljno? Kad ljude u nekoj crkvi kontroliše antihrist i tuđinci tamo odlaze da obave posao, zar ti ljudi u svom govoru i postupanju neće morati slepo da slede reči svog gospodara? Oni su pod jedinstvenom komandom, postupaju jednoobrazno i niko se ne usuđuje da progovori prekoreda. Dovoljan je samo jedan pogled njihovog gospodara, pa da ti ljudi znaju kakvo je njegovo značenje, i zatim shodno tome postupaju. Ako ih nešto upitam, oni međusobno razgovaraju nekim svojim narečjem. To znači da ne žele da znam šta govore, žele da Me izbegnu i smatraju da sam tuđinac. Zar to nije problem? Kakva je priroda toga što žele da Me izbegnu? To je narav i suština antihrista – on želi da kontroliše crkvu i da kontroliše ljude. Ma šta da rade, antihristi neće nipošto raditi stvari u skladu sa istina-načelima, a još manje će voditi računa o interesima Božje kuće; oni nastoje da uspostave sopstvena carstva i da se bave svojim poduhvatima. Po čemu je to izvršavanje njihove dužnosti? Pod maskom izvršavanja sopstvene dužnosti, oni time uspostavljaju svoja carstva. Budući da antihristi imaju takvu prirodu, čak i ako lično ne kažu da vole status i da ga žele, čim nešto urade i ispruže ruku, oni jurnu putem antihrista, otkriva se njihova demonska priroda i nastoje da uspostave svoja carstva. Onog trenutka kad bilo šta urade, oni nastoje da se bave sopstvenim poduhvatima; onog trenutka kad bilo šta urade, pokušavaju da postupe shodno sopstvenim načinima i metodama. Kad Višnji nešto uredi i to do njih dođe, antihristi to ne sprovode, već to proučavaju, o tome promišljaju i o tome u zajedništvu razgovaraju. Koji im je cilj kad u zajedništvu o tome razgovaraju? Kako bi sve naterali da to razmotre da vide hoće li se to usvojiti ili ne i da li je to izvodljivo ili nije – a ne da bi to sproveli. Sve što Bog kaže i čini jeste istina, ali se to menja kad stigne do antihrista, menja se u nešto što oni treba da prouče. Oni to proučavaju, analiziraju i o tome raspravljaju, da bi na kraju sve naveli da negiraju Božje zahteve prema čoveku i Božja uređenja. U svom srcu, oni razmišljaju: „Ti nisi istina, ti si samo obična osoba. To što govoriš nema nikakvu važnost, a ako pod mojom jurisdikcijom želiš da imaš poslednju reč, na to možeš da zaboraviš! Ovde sam sada ja glavni, pa svi moraju da rade onako kako ja kažem. Imam potpunu moć da u svemu vučem konce i da donosim odluke, a ti ovde možeš samo da služiš kao ukras. U delokrugu mog posla i uticaja, ja u svemu moram da imam poslednju reč. Čak i ako razumeš istinu i sve što kažeš jeste istina, to za mene ne važi!” Ovo je antihrist i đavo, zar ne? Dakle, kad dospeju na teritoriju antihrista, radni aranžmani crkve, zahtevi Svevišnjeg i istina-načela se uopšte ne sprovode. Šta se može uraditi povodom nesprovođenja ovih stvari? Kad ih crkva ne

sprovodi, to znači da sa tamošnjim starešinama i delatnicima nešto nije u redu, pa se tim kamenom spoticanja i tim preprekama treba pozabaviti. Misliš li da Božja kuća ne može ništa da ti učini? Ako Božja kuća može da te koristi, onda tobom može i da se pozabavi. Misliš li da je ovo svet? Misliš li da ako imaš uticaj, ponašaš se kao tiranin, i ako si surov, despotski nastrojen i dovoljno podmukao, da ti niko ništa ne može? Varaš se ako tako misliš! Ovo je Božja kuća, u Božjoj kući vlada istina i ona se prema ljudima odnosi na principijelan način. Božja kuća može da te iskoristi i Božja kuća može da te ne iskoristi i da te ukloni – o tome hoćeš li biti iskorišćen ili ne odlučuje reč od Boga. Ako ovde nerazumno izazivaš ometanja i remetiš stvari, onda ćeš na kraju biti uklonjen; ako ulažeš trud da služiš, ako ostaneš ovde, ako znaš svoje mesto i lepo se ponašaš, Božja kuća će te onda zadržati da služiš i videće kako će ispasti tvoje služenje.

Suština antihrista koji uspostavljaju svoja carstva jeste u tome da se iznad svih uzdižu, da zanemaruju Boga, zanemaruju istinu i zanemaruju crkvena pravila. Oni samo služe nazivu „crkva”, oni samo služe nazivu „Božja kuća”, oni samo služe grupi ljudi koji se zovu „braća i sestre” i nikada ne izvršavaju dužnost stvorenog bića, a kamoli da slede Boga ili da se pokoravaju Njegovim rečima – oni time uspostavljaju svoja carstva. To je suština antihrista i to je suština uzdizanja iznad svih. Dakle, da li se ta suština osuđuje ili se odobrava? (Osuđuje se.) A pošto se osuđuje, takve ljude među sobom treba da odbacite. Neki smeteni, neuki i slepi ljudi takve ljude, kad ih ugledaju, slede, veličaju, dive im se i obožavaju ih, želeći čak i da im se klanjaju – tako su glupi! Kuda antihristi mogu da te odvedu? Kad te oni vode, to je kao da te vodi velika crvena aždaja; i neće se zaustaviti sve dok te ne odvedu u jarak ili bezdan. Nakon što te sasvim upropaste, šutnuće te; nećeš ništa dobiti i uzalud ćeš verovati u Boga. Ako ste slepi i ne možete da prozrete ove ljude, pa ste tim ljudima poslušni, pokoravate im se i sledite ih, onda ste užasne neznalice i zaslužujete da umrete. Prema tome, šta treba da učinite ako naiđete na takvu osobu? Kad u crkvi naiđete na nekoga ko se pretvara i lažno predstavlja, ko se, šta god da radi, iznad svih uzdiže, ko prezire istinu, prezire Boga i prezire crkvena pravila, svi treba da zauzmu stav da ga orežu i odbace. Ako on, lepo se ponašajući, može da službuje u Božjoj kući, onda ga zadržite da službuje; ako se lepo ne ponaša i uvek nerazumno remeti stvari, u tom slučaju treba da sprovedete upravne odluke Božje kuće i da ga uklonite.

23. maj 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (1. deo)

Pre nego što počnemo naše okupljanje danas, odslušaćemo jedan razgovor. Dvoje ljudi ćaska. Prvi kaže: „Kada bih bio orezan, braća i sestre više ne bi želeli da obavljaju svoje dužnosti." Drugi kaže: „Ne bi želeli da obavljaju svoje dužnosti? Jaka stvar. Kada bih bio smenjen, braća i sestre bi postali negativni i slabi." Videvši da je nadigran, prvi kaže: „Ako bih ja prestao da verujem, sva braća i sestre koji me znaju sledili bi moj primer." Na to drugi uzvraća: „Pa ti onda imaš veći uticaj od mene. Ipak, ako bih ja bio uklonjen, mnogi ljudi u našoj crkvi bi prestali da veruju. Šta kažeš na to? Moj uticaj je veći od tvog, zar ne?" Da li razumete o čemu se radi u ovom razgovoru? Oko čega se njih dvojica nadmeću? (Nadmeću se oko toga ko je sposobniji da pridobije ljude, ko je sposobniji da uspostavi nezavisno carstvo; gledaju koji je od njih malo lukaviji.) Nadmeću se oko toga ko je snalažljiviji, ko je sposobniji, ko je veštiji i ko je od njih pridobio više ljudi. Da li se nadmeću oko toga ko od njih ima više istina-stvarnosti? Oko toga ko od njih ima više ljudskosti? Oko toga ko od njih više shvata istinu? (Ne. Nadmeću se oko toga ko bi od njih imao više ljudi koji bi odmah stali u njihovu odbranu ako bi bili smenjeni ili ako bi bili uklonjeni.) Koja je to sposobnost, ta oko koje se nadmeću? Nadmeću se oko toga ko ima veći kapacitet da kontroliše, da hvata u zamku i navodi ljude na pogrešan put. Hajde pogodite: kakvi su to ljudi? (Obojica su antihristi.) Šta su oni? Zar nisu obojica zli ljudi, tirani? (Jesu.) Očigledno je da su njih dvojica zli ljudi – bezobzirno se nadmeću oko toga koji od njih je sposobniji u činjenju zla, ko je sposobniji da ljude navodi na stranputicu i kontroliše ih, ko je sposobniji da pridobije ljude, ko je sposobniji da se nadmeće sa Bogom za Njegov izabrani narod. Onaj koji može da kontroliše više ljudi, taj ima veći uticaj. Oko toga se nadmeću. Recite Mi, da li postoje antihristi koji se tako nadmeću? (Postoje.) Da li se nadmeću javno ili u tajnosti? (U tajnosti.) Dakle, da li sadržaj razgovora te dvojice u ovoj priči postoji? Da li je stvaran? (Ima sadržaj i stvaran je.) S obzirom na to da se nadmeću u tajnosti, da li bi to otvoreno rekli? Velika većina antihrista je lukava i rđava; oni to ne bi javno ili direktno rekli, da ljudi ne bi imali argumente protiv njih. Ali tako oni razmišljaju u tajnosti, i zaista, to je ono što oni rade. Međutim, oni pokušavaju da zataškaju stvari, i da ih sakriju, i prerušavaju se, njihova priroda antihrista i zlonamerna priroda se ne mogu zataškati. Sve će se sigurno otkriti. Oni možda ne govore ništa naglas i nema ničeg očiglednog što bi drugi mogli da čuju, ali postupaju bez i najmanjeg prikrivanja ili dvosmislenosti, bez skrivanja ili tajnosti. Ne rade ni ljudima iza leđa, a još manje prave ustupke. Nema nikakve dvosmislenosti ili aljkavosti u njihovom ponašanju i postupcima da uhvate ljude u zamku, da ih navedu na pogrešan put, da ih kontrolišu i uspostave nezavisno carstvo. Oni se otvoreno suprotstavljaju Bogu i očigledno hvataju ljude u zamku i navode ih na pogrešan put. Nadaju se da će, ako budu orezani, mnoga braća i sestre stati u njihovu odbranu, da će

se suprotstaviti Bogu i Njegovoj kući, da će postati negativni i nemarni i da neće obavljati svoje dužnosti. To bi ih oduševilo i ispunilo im želju. Kada ih smene, oni očajnički žele da mnogi ljudi postanu negativni, da se zauzmu za njih, da stanu u njihovu odbranu i daju objašnjenja i argumente u njihovo ime, iza scene. Očajnički žele da ljudi govore o njihovim zaslugama, da ih brane tvrdeći da su u pravu – pa čak i da sude i osuđuju uređenja Božje kuće, da se u srcu tajno suprotstave Bogu, poričući Njegovu pravednost i poričući da je sve što On kaže i čini istina, da je sve to pozitivno. A ako prestanu da veruju, očajnički žele da ih svi slede u neverovanju, da pođu za njima, da postanu njihovi sledbenici; očajnički žele da svi poriču da je Bog istina i veruju da poseduju istinu, da je sve što rade ispravno i da mogu da promene ljude i da ih spasu. Ako ih crkva ukloni ili protera zbog činjenja zla, oni očajnički žele da što više ljudi porekne Božje postojanje i da se vrate u svet, gde će postati neverujući ljudi. To bi ih oduševilo. To bi im povratilo ravnotežu u srcu i osetili bi olakšanje. To otkrivanje sotonske naravi, to ponašanje, te suštine, pa čak i ove zamršene, detaljne ideje i misli – koga one predstavljaju? Da li su ti ljudi prava braća i sestre? Da li je njihova vera u Boga istinska? Da li se oni zaista pokoravaju Bogu? Da li imalo strepe od Boga? (Ne.) Iz toga se može videti da su antihristi po svojoj suštini neprijateljski nastrojeni ka Bogu i da su Božji neprijatelji. Da li je ta izjava tačna? Da li je to istina? (To je tačno i to je istina.) To je stanje stvari bez ikakve sumnje. Ta izjava je sasvim istinita, ništa manje od toga, jer je to činjenica, večita nepromenjiva činjenica. Tako razmišljaju antihristi, i to je ono što oni rade. Svim njihovim postupcima i delima upravljaju njihove lične ambicije i želje, a njima upravlja i podstiče ih priroda antihrista. Mogu li onda ljudi poput antihrista da budu spaseni? (Ne.) Oni su neprijateljski nastrojeni prema Bogu na svakom koraku i na svakom koraku su neprijateljski nastrojeni prema istini. Ko god, kako oni to vide, nanosi štetu njihovim interesima, ko god nanosi štetu njihovom ugledu, lišavajući ih njihovih želja i ambicija, njihove nade da će biti blagosloveni, oni će ustati i pružiti im otpor i biće im neprijatelji – bez obzira na to da li je to što su učinili bilo ispravno ili pogrešno. Takva je priroda antihrista. To je razlog što, bez obzira na to kakve su pogrešne i zle stvari činili ljudi kao što su antihristi, ili šta god da su činili što se kosi sa načelima i radnim aranžmanima Božje kuće, oni neće dozvoliti drugima da ih orezuju, niti da ih razotkrivaju i bave se njima. Čim ih tako nešto sustigne, oni neće samo da odbiju da se tome pokore i prihvate ga, niti će priznati da je to što su učinili bilo zlo delo – ne, oni će iznositi lažne kontraoptužbe i pokušaće da povrate svoj ugled na sve moguće načine. Pokušaće da, na bilo koji način koji im stoji na raspolaganju, svoje grehe, svoje greške prebace na tuđu grbaču, a da sami ne preuzmu nikakvu odgovornost. I neće se tu zaustaviti: njihova najveća želja je da ljudi budu prevareni i zavedeni na stranputicu kako bi smišljali izgovore za njihova zla dela i kako bi ih branili, kao i kako bi veći broj ljudi ustao i govorio u njihovo ime. To je ono što bi najviše voleli da vide.

Ovde ćemo završiti našu priču. Pogodili ste: ta dvojica su zaista antihristi. Samo antihristi mogu tako da razgovaraju između sebe, da izgovore tako nešto i da požele

tako nešto. Normalnim, iskvarenim ljudima, tako nešto može da padne na pamet s vremena na vreme, ali kada im se nešto zaista dogodi, vratiće se pred Boga da traže i da se mole. Malo po malo, oni će se pokoriti. Svi koji su istinski vernici, svi koji imaju savest i razum, pokazaće da imaju bar malo bogobojažljivo srce kada su orezani ili smenjeni. Stav će im biti bar malo pokoran, pokazaće spremnost da se pokore. Oni ne žele da stoje nasuprot Bogu, neprijateljski nastrojeni prema Njemu. Tako treba da se ponaša obična osoba iskvarene naravi. Antihrist, međutim, ne poseduje ništa od toga. Koliko god propovedi da čuje, neće se odreći svojih želja i neće se odreći svojih ambicija kao što su kontrolisanje, pridobijanje i navođenje ljudi na stranputicu. Štaviše, te stvari se uopšte neće umanjiti; kako vreme prolazi i okolnosti se menjaju, njihove ambicije i želje će se još više pogoršavati, postajaće sve veće. To je ključna razlika između priroda-suštine antihrista i običnih, iskvarenih ljudi.

Sada smo završili naše zajedništvo u vezi sa devetom stavkom različitih ispoljenja antihrista. Ovoga puta ćemo razgovarati u zajedništvu o desetoj stavki: istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće. Preziranje istine, drsko ruganje načelima, zanemarivanje uređenja Božje kuće – bilo šta od toga bilo bi dovoljno ozbiljno samo po sebi, jer ništa od toga nije otkriće obične, iskvarene naravi. U svakom od njih može se videti da suština antihrista koju oni obuhvataju nosi sa sobom zlobu i rđavost. To su dva očigledna i ozbiljna elementa. Da li u ovom slučaju nadmenost, nepopustljivost i lažljivost mogu da se koriste za opisivanje suštine antihrista? (Ne.) S takvim opisom bilo bi prilično teško doći do srži tih osobina antihristove suštine. Za obuhvatanje suštine antihrista mogu se upotrebiti samo dve naravi – zloba i rđavost.

Proći ćemo kroz njih, jednu po jednu. Oni preziru istinu – šta znači „prezirati”? (Gledati na nešto sa visine.) (Da se nešto omalovažava, nipodaštava i trivijalizuje.) (Misliti da nešto ne zaslužuje ni prezir.) Reči koje koristite su bliske po značenju. „Prezirati” nešto znači zanemariti ga, gledati ga sa visine, trivijalizovati, omalovažavati i nipodaštavati. Uopšteno rečeno, to znači odupirati se nečemu, gaditi se i gnušati se nečega iz dna duše i ne prihvatati ga, čak ga i osuđivati, uz neprijateljski nastrojen sud i klevetu. Kako to izgleda naspram onoga što ste vi rekli? (Detaljnije je i preciznije.) Preciznije je i praktičnije od onoga što ste vi rekli. Većina definicija koje ste ponudili bile su sinonimi za „prezirati”. Ono što sam rekao je dalje oplemenjivanje suštine delovanja i ponašanja „preziranja”; to je konkretan, detaljan opis ponašanja i suštine preziranja istine. To znači da kada neko prezire istinu, onda u onome što radi, u onome kako se odnosi prema istini u svojoj svakodnevici i u stavu koji usvaja u srcu prema stvarima koje sadrže istinu i pozitivne stvari, ljudi mogu da vide da je njegov stav prema istini sledeći: neprihvatanje, otpor i odbojnost prema njoj – pa joj čak i sudi, osuđuje je i kleveće. Sve su to konkretni načini na koje se „preziranje istine” ispoljava i otkriva – toliko konkretni da uključuju svaki aspekt stavova takve osobe prema istini i pristupa istini: gnuša se istine, Božjih reči i pozitivnih stvari. Opire im se iz dubine duše i ne prihvata ih. Kada joj kažeš da je nešto Božja reč, da je to istina, kakav će biti njen stav? „Božje reči, istina – koga

je briga! Ti koristiš božje reči i istinu umesto svega. Zar u životima koje mi ljudi živimo ne postoji ništa drugo osim božjih reči? Pročitali smo tolike knjige, stekli toliko obrazovanje – da li je sve to bilo uzalud? Ljudi imaju mozak i um; imaju sposobnost da samostalno razmišljaju o problemima. Zasnivanje svega na božjim rečima i istini – zar to nije malo previše dogmatično?" Kakav će biti njen stav kada joj se nešto dogodi, a ti joj kažeš da treba da se moli Bogu, da Ga traži i da čita Njegove reči? „Da čitam božje reči? Kada nam se nešto desi, to je naš problem. Kakve veze čovekovi problemi imaju s bogom? Kakve veze oni imaju sa istinom? Da li zaista misliš da je sve tamo u božjim rečima, da su one enciklopedija? Ne mora da znači da božje reči sadrže baš sve. Ljudske probleme ljudi treba da rešavaju i specifični problemi zahtevaju specifična rešenja. A ako s nečim ne možete da izađete na kraj, potražite to na internetu ili se posavetujte sa stručnjakom o tome. U našoj crkvi ima čak i univerzitetskih profesora, a mnoga braća i sestre su studenti. Zar ne možemo svi zajedno da budemo dorasli istini?" Čim pomeneš traženje Boga i traženje istine, čim kažeš da mora da čita Božje reči, on utuvi sebi u glavu da treba da te gleda s visine. Ne želi tako da primenjuje; to bi mu bilo previše sramotno i ponižavajuće i misli da bi zbog toga izgledao nesposobno. Zar ne izgleda tako kada se nešto prezire? To je stvarno ispoljenje, stvarno ponašanje kada se istina prezire. Takvi ljudi nisu manjina. Oni mogu često da slušaju propovedi i da drže tomove Božjih reči u rukama i da obavljaju dužnosti u Božjoj kući, ali kada im se nešto desi i kada im se kaže da traže istinu i da čitaju Božje reči, smatraju da je to smešno i osećaju odbojnost prema tome. Oni to ne mogu da prihvate; čak se i gnušaju. Zato, kada im se nešto desi, koriste ljudske metode da to reše, tvrdeći: „Specifična pitanja zahtevaju specifična rešenja, a ljudska pitanja treba da reše ljudi. Nema potrebe za traženjem boga. Bog ne mora da se stara o svemu. Osim toga, postoje neke stvari o kojima bog ne može da se stara. To su naše privatne stvari, koje nemaju nikakve veze s bogom i nemaju nikakve veze s istinom. Bog ne treba da se meša u našu ličnu slobodu i ne treba da se meša u naše privatne stvari. Imamo pravo da donosimo odluke – i imamo pravo da biramo kako ćemo živeti, kako ćemo se vladati i kako ćemo govoriti. Istina i božje reči se koriste u vreme najveće potrebe, za kritična vremena, u vreme najveće nužde, kada se nekome dogodi nešto što ne može da reši, protiv čega nema sredstava – tada treba da uzmu božje reči i da ih malo pročitaju, radi olakšanja, da im pruže malo duhovne utehe. To je i više nego dovoljno." Iz ovoga se može videti da je stav koji takvi ljudi kao što su antihristi imaju prema istini jasno onaj koji ne priznaje da istina može biti čovekov život niti da su Božje reči povezane sa svime što se dešava ljudima u njihovom stvarnom životu. A još manje veruju u činjenicu da Bog u Svojim rukama drži sve što je ljudsko.

Antihristi preziru istinu; to pokriva mnogo oblasti. Šta znači reći da antihristi preziru istinu? Koji je obim toga? Podelićemo to na tri dela radi detaljne analize. Tako će vam biti jasnije. Prvo, oni preziru Božji identitet i suštinu. Zar Božji identitet i suština ne predstavljaju istinu? (Predstavljaju.) Zatim, oni preziru telo u kojem se Bog ovaplotio. Zar telo u kojem je Bog ovaploćen i delo koje On čini nisu istina? (Jesu.) Ono što preostaje

je da oni preziru reči Božje. Prvi je da oni preziru Božji identitet i suštinu; drugi može da se skrati i da se kaže da preziru Hrista; a treći je da preziru reči Božje. Nastavljamo sa detaljnom analizom svakog od njih pojedinačno.

I. Prezir prema Božjem identitetu i suštini

Prvo ćemo se pozabaviti odnosom koji antihristi imaju prema Božjem identitetu i suštini, što će pokazati da preziru istinu u tom pogledu. Kakav je antihristov stav prema Božjem identitetu i Njegovoj suštini? Šta oni misle o tim stvarima? Kako ih definišu? Kako ih vide? Šta je sadržano u Božjoj suštini? Pravedna Božja narav, Njegova svemoć, Njegova svetost i Njegova jedinstvenost. Što se tiče činjenice da je Njegov identitet Stvoritelj, da je On suveren nad sudbinom celog čovečanstva, da li antihristi to priznaju? (Ne.) Kako se konkretno ispoljava njihovo nepriznavanje? (Antihristi neće prihvatiti ljude, događaje i stvari koje im svakodnevno dolaze od Boga; umesto toga, oni će samo previše analizirati ta pitanja i rešavati ih ljudskim predstavama i zamislima.) Rešavaće ih ljudskim predstavama i zamislima? Prva polovina onoga što si rekao bila je tačna: kada se antihristu nešto dogodi, on će samo previše analizirati to pitanje. U drugoj polovini, međutim, rekao si da će rešavati stvari ljudskim predstavama i zamislima – to je ponašanje običnih, iskvarenih ljudi. Ono o čemu razgovaramo u zajedništvu i razotkrivamo ovde je da antihristi preziru istinu i činjenicu Božje neprikosnovenosti nad sudbinom čovečanstva. Da bi pronašao dokaze za to, moraš da pronađeš bitne metode i elemente ponašanje antihrista. U stvari, antihristi zaista priznaju, makar na rečima, da je „čoveka stvorio bog, da je čovekova sudbina u božjim rukama i da ljudi treba da se pokore vrhovnoj božjoj vlasti" – ali da li tako prihvataju i kada njih nešto zadesi? Te reči koje izgovaraju su prilično lepe i tačne, ali to nije način na koji primenjuju kada im se nešto desi. To je njihov pristup i njihov stav prema stvarima kad im se desi nešto što otkriva da su reči koje izgovaraju samo prazne fraze, a ne pravo znanje. Kada im se nešto dogodi, koji njihovi pogledi, misli, izjave i stavovi dokazuju da imaju suštinu antihrista? Kada antihrista nešto zadesi, da li on može da prihvati tu činjenicu kao svoju prvu reakciju? Da se smiri i pokori Bogu i da prihvati okruženje koje je Bog postavio, bilo da je dobro ili loše, i da li mu to koristi ili ne – da li je to stav koji zauzima? Očigledno je da on nema takav stav. Prvo na šta pomisle kada im se nešto desi je kako to utiče na njihove interese i njihov položaj; zatim smišljaju načine da se oslobode toga, da pronađu izlaz, da to izbegnu. Pošto ne žele da preuzmu odgovornost za tu stvar, oni u potaji traže razloge i izgovore; koriste ljudske metode da to reše i koriste svoj mozak da analiziraju i reše problem. Čak će prebaciti odgovornost na druge, žaliće se da jedan nije u pravu i da drugi ne radi ono što mu se kaže, jadajući se, za početak, što su bili nepažljivi i nemarni i što su, za početak, postupali ovako ili onako. Očigledno je da se oni opiru, da izbegavaju, odbijaju i ne prihvataju okolnosti koje im se nađu na putu, okolnosti koje Bog orkestrira. Njihova prva reakcija na te okolnosti je da se protive njihovoj pojavi; druga je da koriste ljudske metode da ih izglade, da prebrode oluju ljudskim sredstvima, pa čak i

da koriste ljudska sredstva da prikriju činjenice i da prikriju gubitke koje su napravili u radu crkve i u život-ulasku braće i sestara. Oni su svu svoju mentalnu energiju usmerili ka korišćenju ljudskih sredstava da prikriju i sakriju svoja zla dela. Oni ne priznaju prirodu loših stvari koje su počinili niti koja su to istina-načela prekršili, pa čak i upućuju one oko sebe: „Ne dozvolite da se ovo sazna. Neka niko od nas ništa ne kaže; niko drugi ne sme da sazna." Ne samo da se ne pokoravaju i odbijaju da prihvate te okolnosti – već takođe iznose kontraoptužbe, varajući i prećutkujući, pokušavajući da prikriju prave činjenice, u nadi da će od slona opet napraviti muvu, da bi je banalizovali, kako ne bi o tome obavestili svoje starešine ili Boga. Tako se antihristi bave stvarima koje ih zadese. Da li je njihov način bavljenja stvarima u skladu sa pitkim frazama koje ispaljuju? Između pitkih fraza koje ispaljuju i njihovog stava kada im se nešto desi, šta je otkrivanje njihove priroda-suštine? (Njihov stav kada ih nešto zadesi.) Dakle, kakav je to stav, zapravo? Da li imaju pokoran stav? Da li imaju takav stav da bi ponizno prihvatili Božje disciplinovanje i orezivanje? Da li imaju volju da se pokore Božjoj neprikosnovenosti? Da li su njihov stav i iskreno ponašanje istinsko verovanje da bez obzira na to šta im se desi, Bog je Onaj koji ima neprikosnovenost nad svim što je čovekovo? (Ne.) Ni najmanje. Kakav je, dakle, njihov stav? To je sasvim očigledno: oni su se namerili da odbijaju, prikrivaju i obmanjuju; oni su se namerili da se suprotstave do kraja i da ne da dozvole Bogu da deluje niti da bude neprikosnoven. Misle da imaju sposobnost i kapacitet da sve dovedu u red. Na njihovom terenu niko ne sme da se meša u njihov rad ili da upravlja njima – oni moraju da budu najveći. Da li bog u koga veruju i dalje postoji u tom trenutku? Ne više – on je sada prazna ljuštura. Dakle, kakva je njihova vera u tom trenutku? Nejasna je i šuplja i u sebi nosi prevaru. Oni nemaju istinsku veru.

Kada se ništa ne dogodi antihristu, on će se pretvarati da sluša propovedi, da čita Božje reči i da uči himne. On će učestvovati u crkvenom životu i samoinicijativno će učestvovati u svim crkvenim radnim projektima, često govoreći: „Mi verujemo u boga, pa moramo da verujemo u njegovu neprikosnovenost i da se pokorimo njegovoj suverenosti. Sve je u božjim rukama i sve što on čini je dobro." Štaviše, on će često upućivati druge: „Ljudi ne treba da insistiraju na tome da preduzimaju akciju na svoj način. Kada se nešto desi, treba da se mole bogu, jer je sve u njegovim rukama." On uzvikuje te pitke fraze prilično pompezno, a stav mu deluje prilično odlučno i uverljivo – ali on ne ispunjava očekivanja, jer kada ga nešto zadesi, istina o činjenicama i ono što istinski otkriva, razotkriva njegov pravi rast i suštinu, sasvim i potpuno. Razotkriva se da on ne veruje u činjenicu Stvoriteljevog identiteta i suštine, niti u činjenicu da je On suveren nad svim. Ne želi da prihvati te činjenice, a još manje da ih prizna. Još gore je to što on ne samo da ne uspeva da ih prizna ili prihvati, već se tvrdoglavo protivi do kraja. Kada mu se nešto dogodi, on se žali, ako ne na jednu stvar, onda na drugu. On ne staje pred Boga na poslušan i pokoran način da bi tražio Njegove želje i Njegove namere; on ne staje pokorno pred Boga i ne potčinjava se Njegovoj neprikosnovenosti i uređenjima i ne prihvata Njegove orkestracije i neprikosnovenost; i ne prihvata pokorno

Njegovo disciplinovanje. Umesto toga, on želi da izgladi stvar ljudskim tehnikama i spletkama, ljudskim sredstvima – da uguši stvar, da zamaže oči i drugima i Bogu. On veruje da će, ako izgladi tu stvar, uspeti da je reši jednom za svagda. On veruje da će, ako je izgladi i njegove greške i njegova iskvarena narav budu zataškane, i niko to ne sazna i niko ne bude u stanju da otkrije bilo šta pogrešno kod njega, kao ni da nastavi dalje da istražuje stvar, on će postići nešto veliko. Tada će se osetiti spokojno. Sudeći po antihristovim rečima i ponašanju, kad god mu se nešto dogodi, njegovi postupci i dela, kao i suština njegovog ponašanja i delovanja, tvrdoglavo se protive Božjoj neprikosnovenosti. Tvrdoglavo će se boriti do kraja. Šta god da je učinio pogrešno, on neće dozvoliti Bogu da ga oreže, niti da postavi okruženja kojima će ga disciplinovati, a još manje će Mu dozvoliti da ga otkrije i razotkrije. Čim bude razotkriven, čim istina izađe na videlo, on se uspaniči, usplahiri i razdraži; čak će pokušati da preokrene situaciju i da preventivno optuži druge, govoreći da Bog nije uspeo da ga zaštiti, da ga nije blagoslovio, da je On nepravedan – zašto bi inače Bog, kada se iste stvari dogode njemu i nekom drugom, otkrio samo njega, a ne i tu drugu osobu? Iz kojeg drugog razloga bi Bog, kada se isto dogodilo oboma, disciplinovao samo njega, a ne i tu drugu osobu? Čak će reći: „Pošto bog nije pravedan, moraću da se zaštitim ljudskim metodama, svojim sopstvenim metodama." On veruje da bog ne može da ga disciplinuje i razotkrije kada učini nešto pogrešno, već da mora da ga prikrije, dajući mu zeleno svetlo na svakom koraku, jednostavan izlaz, tolerišući svaki njegov prestup. On veruje da je to ono što bi bog uradio. Ako ga Bog otkriva i ne ophodi se prema njemu sa posebnom naklonošću kada mu se nešto dogodi, niti mu daje posebnu viziju ili vođstvo, on stiče utisak da takav Bog nije divan, da nije podoban da ima neprikosnovenost nad njegovom sudbinom. Dakle, kada mu se nešto desi, on ne želi da se pokori Bogu i da kao stvoreno biće prihvati sve što dolazi od Njega; umesto toga, on želi da mu Bog služi, da mu pomaže u svemu, pa čak i da ga ne prekoreva niti disciplinuje za bilo koji prestup koji počini, niti za bilo kakvu iskvarenost, buntovnost ili otpor koji otkrije. U svakom ponašanju i ispoljenju antihrista može se videti da on nema istinsku veru u Boga. Ta njegova takozvana istinska vera je samo pokušaj da se prigrabi korist i steknu prednosti. On se ne pokorava Božjim orkestracijama, već bi on da orkestrira Boga, želeći da Ga iskoristi da učini sve za njega i da mu otvori sva vrata. On, kao iskvareno stvoreno biće, ne prihvata Božju neprikosnovenost i uređenja, niti Njegovo spasenje. Umesto toga, on oseća kao da čini Bogu izvanrednu uslugu time što veruje u Njega i da Bog ne sme to da zaboravi i da treba da ga štiti, da ga bezuslovno blagosilja i da mu prašta, bez obzira na to koliko je loših stvari počinio, dajući mu poseban oproštaj. Ljudi koji su antihristi su zaista zli. Uopšte nemaju stida. Oni čak i ne znaju šta su i ko su. Tako da kada im se nešto desi, oni bezobzirno nude opravdanja i izgovore, zagovaraju i ističu svoj slučaj, prebacuju odgovornost i kriju činjenice – oni se suprotstavljaju Bogu do kraja. Plaše se da ako budu otkriveni i ljudi ih prozru, više neće imati ni status ni prestiž. Njihova vera u Boga prestaje u njihovim ustima; oni se nimalo ne daju i ne pokoravaju se iskreno, a još manje su blizu

prihvatanja. Stoga, u pogledu činjenice o Božjem identitetu, može se videti u antihristovoj suštini da se on tome opire iz dna duše – on nije voljan da dopusti Bogu da drži neprikosnovenost nad njegovom sudbinom i da orkestrira sve što je njegovo. Ne želi da dopusti da Bog bude neprikosnoven – za koga bi voleo da je neprikosnoven? On bi voleo da ima poslednju reč, što podrazumeva da dozvoli Sotoni da manipuliše stvarima i da dozvoli da iskvarena narav i Sotonina iskvarena suština budu njegov život i da caruju u njegovom srcu. Tako to ide. A što se tiče suštine Boga – kako se antihrist ponaša prema njoj? Antihrist gaji sumnje u vezi sa elementima koje Božja suština obuhvata. On ne veruje; sumnja; čak ima predstave o svim tim elementima, kao i osudu. Ponekad čak koristi svoje zamisli, znanje i mozak da ispita i protumači te elemente. Neki glupi ljudi čak veruju da su njihova tumačenja prilično dobra, duhovna, legitimna i praktična. To je još odvratnije.

A. Prezir prema Božjoj pravednosti

Ljudi kao što su antihristi prema Božjoj pravednosti i naravi uvek imaju predstave, sumnje i otpor. Oni misle: „To da je bog pravedan je samo teorija. Da li na ovom svetu zaista postoji nešto poput pravednosti? Otkad sam se rodio, nijednom nisam na nju naišao, niti je video. Svet je tako mračan i zao, a zlim ljudima i đavolima sasvim dobro ide, zadovoljni su u životu. Nisam video da su dobili ono što zaslužuju. Ne vidim gde je u tome božja pravednost; pitam se, da li božja pravednost uopšte postoji? Da li ju je neko video? Niko je nije video i niko tome ne može da posvedoči.” To je ono što oni misle u sebi. Oni ne prihvataju celokupno Božje delo, sve Njegove reči i sve Njegove orkestracije na osnovu verovanja da je On pravedan, već uvek sumnjaju i sude, uvek puni predstava, i nikada ne traže istinu da bi ih razrešili. Tako antihristi uvek veruju u Boga. Da li je njihova vera u Boga istinska? Nije. Antihristi su uvek sumnjičavi kada je u pitanju Božja pravednost. Naravno, oni sumnjaju u Božju narav, u Njegovu svetost i u ono što On ima i što jeste. Oni ne veruju u to, već samo u ono što oko može da vidi – ako ne mogu da vide nešto sopstvenim očima, nikada neće verovati u to. Oni su baš kao Toma, uvek sumnjaju u Gospoda Isusa, ne veruju da je Gospod Isus vaskrsao iz mrtvih, ne veruju u veliku Božju silu. Da li bi takav šljam kao što su antihristi, koji nemaju duhovno razumevanje niti streme ka istini, mogao da veruju da su Božje reči istina? Da li bi mogli da veruju u Njegovu svemoć i mudrost? Ne veruju ni u šta od toga; u srcu uvek nose svoje sumnje. Sudeći po suštini antihrista, oni se ravnaju po onome što mogu da vide svojim očima, što znači da su materijalisti. Oni ne mogu da vide Božju svemoć i ne veruju da su Njegove reči istina, da su to činjenice koje je On već ostvario. Zato što nemaju duhovno razumevanje i nemaju istinsku veru, oni nemaju način da vide Božje postupke. Činjenica je da oni imaju skriveni motiv da veruju u Boga. Oni su razuzdani smutljivci – Sotonine sluge. Može li osoba koja ne prihvata istinu ili ne veruje u Božje postojanje, koja na sve gleda ljudskim očima, da otkrije postojanje istine? Da li može da otkrije činjenicu koja se tiče Božje neprikosnovenosti nad čovečanstvom? Naravno da

ne može. Gleda na stvari sa ispitivačkim i nepoverljivim pogledom i sa sumnjičavim stavom, pa se čak i odupire svemu što Bog čini, tako da antihristi ne veruju u Božju pravednu narav. Oni imaju svoje sumnje i ne prihvataju je. Koje ponašanje antihrista pokazuje drugima da oni ne prihvataju istinu niti priznaju Božju suštinu? Ima mnogo konkretnih. Na primer: kada se pojavi problem u radu crkve, bez obzira na težinu krivice koju taj problem nosi, niti kakve su njegove posledice, prva reakcija antihrista je da opravda sebe i prebaci krivicu negde drugde. Da ne bi snosio odgovornost, čak će skretati poglede drugih sa sebe, tako što će reći nekoliko ispravnih stvari koje lepo zvuče i napraviće tek nekakvu galamu, kako bi prikrio istinu. Kada se ništa ne dešava, ljudi to ne mogu da vide, ali čim ga nešto zadesi, razotkriva se antihristova ružnoća. Poput ježa, sa nakostrešenim bodljama se štiti svom snagom, izbegavajući bilo kakvu odgovornost. Kakav je to stav? Zar to nije stav nekoga ko ne veruje da je Bog pravedan? On ne veruje da Bog ispituje sve, niti da je Bog pravedan; on želi da koristi sopstvene metode da bi se zaštitio. Veruje u sledeće: „Ako se ja sâm ne zaštitim, niko me neće zaštititi. Ni bog ne može da me zaštiti. Kažu da je pravedan, ali kada ljudi zapadnu u nevolju, da li se zaista pravedno ophodi prema njima? Nema šanse – bog to ne čini.” Kada se suoči sa nevoljama ili progonom, ima utisak da mu niko ne pomaže i misli: „Dakle, gde je bog? Ljudi ne mogu da ga vide niti da ga dodirnu. Niko ne može da mi pomogne; niko ne može da mi pruži pravdu i podrži pravednost za mene.” On misli da su njegove metode jedini način da se zaštiti, da bi u suprotnom bio na gubitku, da bi bio zlostavljan i progonjen – i da Božja kuća tu nije izuzetak. Antihrist će već sve isplanirati za sebe pre nego što ga nešto zadesi. On se jednim delom veoma trudi da se preruši u tako moćnu osobu da se niko ne bi usudio da mu dosađuje, ili da se kači s njim, ili da ga maltretira. Drugi deo je to što se on na svakom koraku pridržava Sotonine filozofije i njegovih zakona postojanja. Šta su to, uglavnom? „Spasavaj se ko može, a poslednjeg neka đavo nosi”, „Pusti stvari neka idu svojim tokom ako te se lično ne dotiču”, „Razumni ljudi su vešti u samozaštiti, težeći samo da izbegnu greške”, postupaju onako kako im okolnosti dozvoljavaju, uglađeni su i prepredeni, „Neću napasti sve dok me ne napadnu”, „U harmoniji je blago, a u strpljenju sjaj”, „Govorite dobre reči u skladu sa osećanjima i razmišljanjem drugih, jer iskrenost smeta ljudima”, „Mudar čovek se pokorava okolnostima”, i druge takve sotonske filozofije. On ne voli istinu, već prihvata Sotonine filozofije kao nešto pozitivno, verujući da će moći da ga zaštite. On živi po tim pravilima; nikome ne govori istinu, već uvek nešto prijatno, dodvorava se, laska, nikoga ne vređa, smišlja načine da se prikaže tako da ga drugi cene. Njemu je stalo samo do sopstvene težnje za slavom, do dobitka i statusa, i ne čini ništa da podrži rad crkve. Kad neko uradi nešto loše i naudi interesima Božje kuće, on ga ne razotkriva, niti ga prijavljuje, već se ponaša kao da ništa nije video. Gledajući njegova načela za bavljenje stvarima i njegovo ophođenje prema onome što se dešava oko njega, da li on zna išta o Božjoj pravednoj naravi? Veruje li on u to? Nimalo. „Nimalo” ovde ne znači da on nije svestan toga, već da u srcu sumnja u Božju pravednu narav. On niti prihvata niti priznaje da je Bog pravedan. Kada vidi da mnogi

svedoče da istina i pravednost caruju u Božjoj kući, opire se i sudi o tome u svom srcu, govoreći: „Zašto velika crvena aždaja nije doživela odmazdu zbog toga što je progonila božji izabrani narod? Zli ljudi među nevernicima maltretiraju božji izabrani narod, kleveću ga i sude mu, a ni oni nisu doživeli odmazdu. Njima ništa ne fali – zašto su vernici u boga uvek zlostavljana strana?" U svom srcu, on ne veruje u Božju pravednu narav. On ne veruje da Bog sa svima postupa pravedno, niti veruje u ideje da će Bog svakome dati ono što zaslužuje, u skladu sa njegovim postupcima, i da će Bog blagosloviti samo one koji streme ka istini i da će oni zadobiti prelepo odredište. Antihristi ne veruju u to. Kažu sebi: „Ako su to činjenice, kako to da ih nisam video? Kažeš da će bog blagosloviti one koji streme ka istini. Pa, taj i taj u našoj crkvi stremi ka istini i daje se za boga i prilično odano obavlja svoju dužnost. Šta će biti s njim na kraju? Velika crvena aždaja mu je za petama, tako da jedva može da se pojavi u svojoj kući; porodica mu je u rasulu – ne može da viđa čak ni svoju decu. Da li je to božja pravednost? A tu je i taj i taj, uhapšen zbog verovanja u boga, mučen je skoro do smrti. Gde je tada bila božja pravedna narav? Bio je postojan u svom svedočenju; nije bio Juda. Zašto ga bog nije blagoslovio i zaštitio? I zašto je bog dozvolio da ga velika crvena aždaja prebije gotovo nasmrt? U našoj crkvi je bio i jedan starešina koji se odrekao svoje porodice i profesije zbog rada u crkvi. Godinama je obavljao svoju dužnost i prolazio kroz popriličan broj nedaća, a na kraju je osuđen i uklonjen zato što je učinio nešto malo zla i što je ometao rad crkve. Gde je bila božja pravedna narav? U božjoj kući ima i neke veoma mlade braće i sestara i oni podnose nedaće i patnje, ali čim naprave neku grešku i prekrše načela, budu orezani. Neki od njih baš tužno plaču iz straha da će biti uklonjeni i eliminisani, i nema nikoga da ih uteši. Zašto u tome ne mogu da vidim božju pravednost? Na koji način se tačno ispoljava božja pravedna narav u ovim stvarima? Zašto ne mogu da je vidim? A tu je i moj slučaj – možda sam malo površan u obavljanju svoje dužnosti, i ponekad možda otkrijem malo iskvarene naravi, ali ipak imam dara. Zašto me božja kuća ne unapredi?" Sa svim tim pitanjima, antihristi ne mogu jasno da vide šta se dešava. Oni vide samo spoljašnje pojave, ali ne mogu da vide koje su Božje namere iza svega toga. Dubine njihovog srca ispunjene su sumnjama i nedoumicama, idejama i predstavama – a u njihovim srcima ima mnogo zamršenih mesta koja ne mogu da raspletu. Kad god pomisle na to, oni se ispune pritužbama, osudom i huljenjem Božje pravedne naravi. Smatrajući da su oštećeni, kažu sebi: „Ako je bog pravedan, zašto se bezazleni ljudi orezuju? Ako je pravedan, zašto ne oprosti ljudima što su otkrili malo iskvarenosti? Ako je pravedan, zašto su neki ljudi, koji su obavili svoju dužnost i toliko propatili, otpušteni samo zato što nisu radili pravi posao? Ako je pravedan, zašto bismo mi, koji ga veoma predano sledimo, bili progonjeni i mučeni, a možda i poslati u zatvor, a u nekoliko slučajeva čak i pretučeni na smrt?" Antihristi nemaju jasno objašnjenje za bilo koju od ovih pojava. Ne znaju šta se s njima dešava; ne mogu to jasno da vide. Često se pitaju: „Da li je bog u koga verujem pravedan ili nije? Da li bog koji je pravedan postoji ili ne? Gde je? Kada smo suočeni sa poteškoćama, kada smo progonjeni – šta on tada radi?

Može li da nas spase ili ne? Ako je bog pravedan, zašto ne uništi Sotonu? Zašto ne uništi veliku crvenu aždaju? Zašto ne kazni ovo rđavo čovečanstvo? Zašto nam ne pruži pravdu i ne podrži pravičnost radi nas, koji verujemo u njega i koji smo strašno propatili? Zašto se ne zauzme za nas? Mi mrzimo đavole i Sotonu i mrzimo zle ljude – zašto bog ne osveti naše muke?" Jedno „zašto" za drugim „zašto" neprestano izlaze iz antihristovog srca, poput mitraljeza, bez ikakve kontrole. Kada ne može da kontroliše te stvari, zašto ne stane pred Boga da se moli i traži ili da čita Njegove reči i traži braću i sestre za razgovor u zajedništvu? Zar onda neće moći da reši takve probleme, jedan po jedan? Da li je rešavanje tih problema zaista teško? Ako zauzmeš stav pokornosti Bogu i istini, stav prihvatanja istine, ti problemi više nisu problemi – svi oni mogu da se razreše. Zašto antihristi nisu u mogućnosti da to učine? Zato što ne prihvataju istinu, ne veruju da su Božje reči istina niti priznaju istinu. Oni ne mogu da se pokore celokupnoj Božjoj neprikosnovenosti i uređenjima, a još manje da prihvate od Njega sve što se dešava. Zato je srce antihrista ispunjeno sumnjama u Božju pravednost. Kada se suoče sa iskušenjima, sumnje koje ispunjavaju njihovo srce će izbiti na videlo, a iznutra će ispitivati Boga: „Ako je bog pravedan, zašto dopušta da toliko patimo? Ako je bog pravedan, zašto se ne smiluje onima među nama koji su već mnogo pretrpeli sledeći hrista? Ako je bog pravedan, zašto ne zaštiti one među nama koji se dajemo za njega i obavljamo svoje dužnosti ili štitimo svoje porodice? Ako je bog pravedan, zašto dopušta da neki ljudi koji iskreno veruju u njega umru u zatvoru, od ruke velike crvene aždaje?" Zatim počinju da protestuju protiv Boga: „Ako je bog pravedan, ne bi trebalo da nas pusti da toliko patimo; ako je bog pravedan, ne bi trebalo da nas disciplinuje i otkriva bez logike ili razloga; ako je bog pravedan, treba da bude trpeljiv prema svim zlim delima koja činimo, treba da nam oprosti svu našu negativnost i slabost, kao i da opravda sve naše prestupe. Ako ne možeš ni to da činiš, onda nisi pravedan bog!" Sve su to stvari koje antihristi imaju na umu. Puni su predstava o Bogu i uopšte ne traže istinu da bi ih razrešili. Kada dođe dan da se otkriju, te predstave će sigurno izbiti na videlo. Takav je ružni mentalni sklop i pravo lice antihrista.

Antihristi ne priznaju niti prihvataju istinu, a još manje priznaju činjenicu da je Bog Stvoritelj, tako da za njih Božja pravedna narav ostaje veliko, otvoreno pitanje. A kako vreme prolazi i događaji se smenjuju, kao i s pojavom raznih problema, taj njihov znak pitanja postaje sve veći i veći – i postepeno se pretvara u znak krsta. Šta znači taj znak krsta? To znači da oni potpuno poriču činjenicu da je Bog pravedan. A kada je taj krst iscrtan – kada jedan antihrist poriče da je Bog pravedan – sve njegove fantazije i želje se raspršuju. Razmislite o ovome: koja je polazna tačka koja dovodi do takve posledice? (Antihristi misle da samim tim što veruju u Boga treba da budu blagosloveni i da prime Njegovu zaštitu. Dakle, kada Bog čini dela koja nisu u skladu sa njihovim predstavama i zamislima, oni osećaju da On nije pravedan i ne mogu to da prihvate od Njega. Takođe, oni se ne mole Bogu i ne traže istinu kada se pojave njihove predstave o Bogu i ne mogu odmah da ih razreše. Tako se njihove predstave nagomilavaju i talože – to je ono što na

kraju dovodi do takve posledice.) Govorite o površnim pojavama; ne dotičete se njihove osnove. Zašto to kažem? Zato što postoji nešto u osnovi sposobnosti antihrista da se tako ponašaju i da imaju takva gledišta, kao i u osnovi njihove sposobnosti da sumnjaju u Boga i da Ga se odriču. Ona je određena antihristovom priroda-suštinom, naravno. To je koren – toliko o tome. Glavni uzrok je, dakle, u tome što antihristima od samog početka nedostaje ljubav prema istini ili prihvatanje istine. Zašto ne prihvataju istinu? I to ima svoj uzrok: oni ne priznaju da je Bog istina, da su Njegove reči istina – i pošto to ne priznaju, ne mogu to ni da prihvate. S obzirom na to da ne prihvataju istinu, mogu li da sagledaju bilo koji problem imajući istinu u vidu? (Ne.) Oni to ne mogu da učine – kakve su onda posledice? Oni ne mogu da prozru stvari koje im se dešavaju, šta god da su – velike i male stvari koje se dešavaju oko njih, kao i reči drugih. Ne mogu da prozru ljude niti događaje – ne mogu ništa da prozru. Neke stvari spolja izgledaju kao što oni kažu, ali nisu takve u suštini. To ima veze s istinom. Ako ne shvatiš istinu ili je ne prihvatiš, možeš li da shvatiš istinu koja je sadržana u tim stvarima? Ne možeš, tako da sve što možeš da uradiš jeste da analiziraš i proučavaš stvari ljudskim pogledom, ljudskim znanjem i ljudskim mozgom. Kakve rezultate će imati takva analiza? Da li će biti u skladu sa istinom? Da li će biti u skladu sa Božjim zahtevima i namerama? Ne, i nikada neće. To je poput priče o Jovu, koju znaju svi koji veruju u Boga. Svako ko priznaje i prihvata istinu i ko je u stanju da veruje u Boga i da Mu se pokorava, hvali Jova i divi mu se u srcu; svi oni žele da budu kao Jov. Oni takođe hvale i dive se Jovovim izrazima hvale upućenim Bogu, kao i njegovoj spoznaji Boga usred kušnji koje doživljava. Ljudi u svom srcu mogu da shvate da su razne Jovove nevolje i patnje bile Božje delo. Sve u svemu, Jov, kao čovek, stoji kao težnja svima koji streme ka istini. Svi žele da slede njegov primer i da budu kao on. Dakle, kako se postiže takav pozitivan ishod? Koji je njegov temelj? Iskreno verovanje i priznanje da je to istina, da je sve to Božje delo – na tim temeljima čovek dolazi, korak po korak, do toga da poželi da bude osoba kao što je Jov, da poželi da postane neko ko se boji Boga i kloni se zla. Oni veruju u sve to i priznaju to u srcu, i na kraju ostvaruju težnju ka tome, težnju koju nastavljaju da ostvaruju u svom životu. Da bi se postigao takav ishod, najosnovnije je da čovek sve to prizna i u dubini duše veruje u to. Dakle, da li antihristi imaju takvo priznanje i verovanje? Nemaju. Kako antihristi vide sve kroz šta je Jov prošao? Da li oni misle da sve ono što je Bog učinio ima nekakvog značaja? Mogu li da vide da je On vladao svime? Oni to ne mogu da vide, kao ni to da sve ono što je Bog učinio ima nekakvog značaja. Šta oni vide u tome? Jov je imao veliko bogatstvo, dovoljno ovaca i goveda da napuni goru, kao i najlepše sinove i kćeri u zemlji. To, oni vide. A onda ga je, posle svih stradanja, Bog još jednom blagoslovio. Kako oni to shvataju? Rekli bi: „Dao je nešto u zamenu za te blagoslove – zaslužio ih je. Jedino je ispravno da mu ih je bog podario.” Da li u svom sveopštem razumevanju stvari antihristi imaju tačku gledišta sa koje prihvataju istinu i pokoravaju se Bogu? (Ne.) Koja je onda njegova tačka gledišta? Postoji samo jedna tačka gledišta sa koje antihristi gledaju na celu stvar, a to je tačka gledišta bezvernika. Bezvernik gleda da li je ostvaren

profit, da li je stečena korist ili su pretrpljeni gubici; kako može da se okoristi, a kako ne; šta bi dovelo do gubitka i patnje; i šta ne vredi raditi, a šta vredi. To je gledište bezvernika. Bezvernici vide, ophode se i rade sve na taj način, sa takvom suštinom. Takav je stav antihrista prema Božjoj pravednoj naravi.

B. Prezir prema Božjoj svemoći

Kako antihristi vide Božju svemoć? Pošteno je reći da reč „svemoć" kod jednog antihrista budi osećanja, da može da podstakne njegove ambicije i želje. To je zato što bi žarko želeo da bude takav. Da bude svemoguć, svemoćan i sveprisutan, da može sve, da ume da uradi bilo šta, da bude sposoban da uradi bilo šta – ako bi neko stekao tu sposobnost, ako bi imao to umeće, onda bi mu sve išlo lako. Ne bi morao nikoga da se plaši; imao bi najviši autoritet, najviši status i mogao bi da vlada nad drugima. Imao bi apsolutnu moć da kontroliše i manipuliše druge ljude. To je daleko izvan domašaja antihrista i odaje njegove ambicije, želje i njegovo pravo lice. Deo toga je da ga fraza „Božja svemoć" ispunjava svakakvim zamislima, radoznalošću i predstavama. Drugi deo je da bi želeo da stekne uvid u Božju svemoć kroz veru u Njega, tako da može da proširi svoje horizonte, da postane pronicljiviji i da zadovolji svoju radoznalost. Još jedan deo toga je da on takođe nastoji da bude svemoguć, da ga mase obožavaju, da mu se sve više ljudi klanja i čuva mesto za njega u svojem srcu. Dakle, da li antihristi imaju istinsko poznavanje Božje svemoći? Da li imaju istinsku veru u nju? Opet, to je isto kao sa Božjom pravednom naravi – antihristi nisu samo ispunjeni predstavama, nejasnim i praznim zamislima koje nisu u skladu sa činjenicama – već takođe počinju ozbiljno da sumnjaju u Božju svemoć. Nepoverljivi su; ne veruju u to: „Svemoć? Gde na ovom svetu postoji iko da je svemoćan? Gde se nalazi taj neko ko je sveprisutan i svemoguć? Ne postoji takva osoba! Na svetu ima mnogo velikih i poznatih ljudi, a ima i mnogo ljudi sa paranormalnim moćima: proroci, na primer, i svakakvi astrolozi i tumači proročanstava, pa čak i oni nisu svemogući. Tek treba da se stavi znak pitanja iza 'božje svemoći', treba to temeljno istražiti." Dakle, za antihrista, Božja suština svemoći ne postoji, jer, kako on veruje: „Ne mogu da zamislim niti da razumem kako bi bog mogao da bude svemoćan, tako da ta njegova 'svemoć' ne postoji. Ja je ne priznajem. Koliko su zaista velike božje mogućnosti i sposobnosti? Niko – ni prošlost, ni sadašnjost niti budućnost – ih nije video niti će ih videti." Antihristi stalno sumnjaju i nesigurni su u srcu, tako da sve što se dešava u crkvi ili braći i sestrama postaje predmet i delokrug njihovog ispitivanja. Šta to ispituju? Ispituju sve što iskrsne, sve što se dešava u grupi ili pojedinačno, šta je Bog učinio, kako je delao, da li u njemu ima bilo kakvih znakova i čudesa, bilo kakvih svežih i jedinstvenih pojava koje su izvan onoga što čovek može da pojmi ili izvan mogućnosti i domašaja čoveka. Pored toga, oni ispituju da li je neko od braće ili sestara govorio o iskustvu Boga koji obavlja u njima delo koje prevazilazi ljudska očekivanja. Primer za to bi bila devojka koja izlazi iz kućice rečnog puža, kao u narodnoj priči, i priprema im gozbu, baš kada su bili najgladniji. Drugi bi bio zlato koje se niotkuda pojavljuje u njihovoj kući, u vreme kada

su bili u oskudici, ili bi njihovi progonitelji iznenada oslepeli, nesposobni da vide bilo šta, baš dok su ih progonili, i anđeo bi sišao i rekao im: „Ne boj se, dete – ovde sam da ti pomognem.” Da navedem još jedan primer da je, u trenutku kada su braća i sestre trpeli surovo prebijanje i okrutno mučenje, bljesnula snažna božja svetlost koja je zaslepila počinioce tako da su se srušili i valjali po podu, moleći za milost, i da se nikada više nisu usudili da udare nekog brata ili sestru, da ih je bog tako osvetio; ili da su, u vreme kada su čitali Božje reči, ali nisu mogli, bez obzira na to koliko su se trudili, da ih shvate, dok su bili na ivici da zaspu, ugledali su obris u izmaglici koji im je rekao: „Ne spavaj; budi se – evo šta moje reči znače”; ili da su, u trenutku kada su bili na pragu da u nekoj situaciji počine grešku, upozoreni snažnim unutrašnjim prekorom i disciplinovanjem koje im govori da bi uraditi jedno bilo pogrešno, a drugo ispravno. Ako bi se bilo koja od tih stvari, koje obični ljudi ne mogu da iskuse i za koje nisu sposobni, dogodila u crkvi, u Božjoj kući, u svakome ko sledi Boga, to bi bio dovoljan dokaz da je Bog svemoguć. Ako se takve stvari ne dešavaju, ili se dešavaju prilično retko, a čak i ako se dešavaju, to su samo glasine, te su njihova činjeničnost i verodostojnost u velikoj meri dovedene u pitanje, da li je onda Božja svemoć činjenica ili, pak, nije? Da li Bog poseduje suštinu svemoći ili ne? Antihristi u svom srcu stavljaju upitnike iza ovih ideja.

Antihristi zauvek streme ka tim znacima, čudesima i paranormalnim silama dok Bog dela, govori i spasava čoveka. Oni streme ka stvarima koje se ne uklapaju ni u stvarnost ni u činjenice. Te stvari kojima oni teže nemaju nikakve veze sa Božjim delom spasavanja čoveka, ni sa istinom niti sa promenom čovekove naravi. Ali ipak, oni su odlučni da im teže. Puni su radoznalosti o Božjoj svemoći. Često će u svojim molitvama tražiti od Boga: „O, bože, da li bi mi otkrio svoju svemoć? O, bože, zar nisi svemoguć? Ako jesi, molim te da mi rešiš ovo pitanje. Bože, ako si svemoguć, svemoćan i sveprisutan, molim te da mi pomogneš, jer se sada suočavam sa izazovima. Bože, ako si svemoguć, molim te da ukloniš bolesti iz mog tela, da ukloniš okolnosti s kojima se suočavam, da mi pomogneš da izbegnem opasnost. Bože, ako si svemoguć, molim te, pošto obavljam svoju dužnost, da me učiniš pametnim i promućurnim, talentovanim i nadarenim preko noći, tako da mogu da ovladam stručnim veštinama bez potrebe da ih učim, da postanem stručnjak i da se ističem među drugima. O, bože, ako si svemoguć, molim te da kazniš i sprovedeš odmazdu nad onima koji kleveću i ismevaju moju veru u tebe. Učini ih slepim kod očiju i gluvim, sa ranama na glavi i gnojem koji im izlazi iz tabana. Neka crknu kao psi. Bože, ako si svemoguć, molim te, dozvoli mi da vidim tvoju svemoć.” Bog je izgovorio toliko reči i obavio toliko dela, ali antihristi na to žmure i ne pridaju mu važnost; oni nikada ne uzimaju k srcu Božje reči, niti uzimaju k srcu Njegovo delo i svaki korak Njegovog važnog dela spasavanja čoveka, niti ga shvataju ozbiljno. Umesto toga, oni uporno traže znake i čudesa, da Bog čini čuda tokom Svog dela, traže da Bog učini nešto posebno što će im otvoriti oči i zadovoljiti njihovu radoznalost, kako bi dokazao Svoje postojanje, da bi dokazao da je svemoguć. Ono što je još smešnije je da se antihristi čak obraćaju Bogu u molitvi: „O, bože, ne mogu da te vidim, tako da moja

vera nije jaka. Molim te da mi otkriješ svoju stvarnu ličnost, makar i u snu – molim te da mi otkriješ svoju svemoć, tako da mogu da verujem u tebe i da budem uveren u tvoje postojanje. Ako to ne učiniš, uvek ću imati nesigurnost u vezi sa svojim verovanjem u tebe." Oni ne mogu da vide Božje postojanje niti da spoznaju Njegovu suštinu i narav usred Njegovog dela i reči, ali bi želeli da On učini dodatne stvari, stvari koje su čoveku nepojamne, kako bi ih ojačao i uspostavio njihovu veru. Bog je izrekao mnogo reči i obavio mnogo dela, ali koliko god da su Njegove reči praktične, koliko god da su istine koje On saopštava ljudima poučne, koliko god hitno treba da ih shvate, antihristi nisu zainteresovani i ne uzimaju ih k srcu. Zaista, što više Bog govori, što konkretniji posao obavlja, to se oni više gnušaju, sve su razdražljiviji i protivniji. Štaviše, oni će početi da osuđuju Boga i da bogohule; protestovaće protiv Njega: „Da li je tvoja svemoć u ovim rečima? To je sve što radiš – izražavaš reči? Zar ne bi bio svemoćan i da ne govoriš? Ako si svemoguć, onda nemoj da govoriš. Ne koristi govor ili zajedništvo o istini i ne opskrbljuj čoveka istinom da bi nam omogućio da zadobijemo život i postignemo promenu naravi. Da si nas sve preko noći učinio anđelima, tvojim glasnicima – to bi bila svemoć!" Dok Bog izgovara Svoje reči i obavlja Svoje delo, priroda antihrista se otkriva i razotkriva, malo po malo, bez ikakvog prikrivanja, a njihova suština odbojnosti i otpora prema istini je takođe potpuno ogoljena. Narav i suština antihrista koji preziru Božji identitet i Njegovu suštinu takođe se razotkrivaju i otkrivaju, malo po malo, s vremenom i neprekidnim napretkom koji Bog čini u Svojem delu. Antihristi streme ka nejasnim stvarima; oni streme ka znacima i čudesima – i njima upravljaju ta ambicija i ta želja, koje nisu u skladu sa stvarnošću, njihova priroda da osećaju odbojnost prema istini i da je mrze izbija na svetlost dana. Nasuprot tome, oni koji zaista streme ka stvarnosti i istini, koji veruju i vole pozitivne stvari, vide Božju svemoć u procesu Njegovog dela i reči – i ono što ti ljudi mogu da vide, šta mogu da zadobiju i šta mogu da znaju je upravo ono što antihristi nikada neće moći da znaju i neće moći da zadobiju. Antihristi veruju da, ako ljudi treba da zadobiju život od Boga, treba da postoje znaci i čudesa; oni veruju da je bez znakova i čudesa nemoguće zadobiti život i istinu samo iz Božjih reči, a time nije moguće postići ni promenu naravi niti spasenje. Za antihrista je to večita nemogućnost – ona ne drži vodu. Zato neumorno čekaju i mole se, u nadi da će Bog prikazati znake i čudesa i činiti čuda za njih – a ako to ne učini, onda Njegova svemoć ne postoji. Iz ovoga sledi da ako Božja svemoć ne postoji, onda Bog sigurno ne postoji. Takva je logika antihrista. Oni osuđuju Božju pravednost i osuđuju Njegovu svemoć.

Dok Bog spasava ljude, antihristi su potpuno nezainteresovani za Njegove reči, za Njegove razne zahteve i Njegove namere. Opiru se tim stvarima i osećaju odbojnost prema njima iz dubine duše. Ono što ih zanima nije stvarnost svih pozitivnih stvari, niti je to spasenje i usavršavanje koje čovek može da postigne kao rezultat težnje ka istini i pokoravanja Božjim orkestracijama. Dakle, šta ih onda zanima? Zanima ih da im bog prikaže znake i čudesa i da čini čuda da bi ih antihrist video, da mu bog time omogući da stekne uvid i da se pretvori u izuzetnu osobu, u natčoveka, u čoveka s posebnim

moćima, u izvanrednog čoveka. On kroz božju svemoć želi da se oslobodi etiketa, identiteta i statusa kao što su običan čovek, prosečan čovek i iskvaren čovek. Dakle, s kakvim god predstavama ili problemima da se suočava usred Božjeg dela, on ne traži istinu da bi ih razrešio. On ne samo da nije sposoban da shvati istinu ili da postigne promenu naravi – već će takođe suditi o Bogu i osuditi Ga i opirati Mu se, zbog svega što On čini a što nije u skladu s njegovim predstavama. U očima antihrista, celokupno praktično delo koje Bog obavlja je ono što oni ne priznaju – to je ono što oni osuđuju. Na kraju, upravo ti pogledi i te definicije Boga navode ih da u potpunosti poriču postojanje Božje suštine u svojim srcima, a još više da osuđuju, skrnave i hule na postojanje Božje suštine. Razlog tome je što njihova vera u Boga počiva na temeljima da je bog svemoguć, da će bog rešiti njihove pritužbe, da će ih osvetiti, da će u njihovo ime poraziti sve one koje mrze i na koje gledaju s visine – da će bog udovoljiti njihovim željama i ambicijama. Na tim temeljima počiva njihova vera u Boga. Ali uzevši u obzir sadašnjost, ti zli ljudi sada vide da takav bog ne postoji i da ne postoji mogućnost da bi bog učinio bilo šta u njihovo ime. Iz njihove perspektive, to je prilično nepovoljna situacija – užasna situacija. Dakle, kada jednom iskuse mnoge stvari, njihove nedoumice i sumnje u Boga postaju sve jače i jače, sve dok se ne odluče da napuste Boga i Njegovu kuću, da teže svetu, da prate zle trendove i da se bace u Sotonin zagrljaj. Tako se stvari završavaju kod takvih ljudi. Sudeći po stavu koji antihristi gaje prema Božjoj pravednoj naravi i Njegovoj svemoći, antihristi su zaista bezvernici. Oni nemaju ni trunku vere u Boga, niti trunku pokornosti ili prihvatanja onoga što Bog čini. Kada je reč o pozitivnim stvarima i istini, oni ih se gnušaju i opiru im se. Zato, ma kako vi gledali na to, bezvernička suština antihrista zaista postoji. To nije nešto što im drugi nameću, niti je to pravljenje slona od muve – ta njihova suština je definisana na osnovu svih njihovih gledišta i pristupa koje otkrivaju kada ih nešto zadesi.

Antihristi ni posle dugogodišnjeg verovanja u Boga nisu u stanju da vide činjenicu da je Bog neprikosnoven nad čovekovom sudbinom. Oni ne mogu da shvate tu činjenicu. Ne mogu da shvate tu činjenicu, iako im stoji pred očima – zar to nije slepilo? Božja pravedna narav i Njegova svemoć često se otkrivaju u radu crkve, u Njegovom izabranom narodu i u svemu što se dešava. On dozvoljava ljudima da sve to vide svuda – ali antihristi, s obzirom da su slepi, ne mogu da ih vide. Kada antihristi budu sledili Boga dugi niz godina, reći će onu čuvenu frazu: „Verujem u boga tolike godine i šta sam zadobio?" Izgleda da zaista ništa nisu zadobili. Bog je ceo Svoj život izložio čoveku, ali antihristi nisu ništa dobili. Zar to nije žalosno? Stvarno jeste! Ta izjava antihrista baš dobro ilustruje problem. Svako ko čuje Božje reči i iskusi Njegovo delo, ko prihvati Njegove reči kao svoj život, rekao bi: „Verovali smo u Boga toliko godina i toliko toga smo dobili od Njega. Ne samo blagodat i blagoslove, Njegovu zaštitu i Njegovu milost – još je bitnije to što smo od Boga saznali i zadobili toliko istina. Živimo u obličju čoveka, dostojanstveno. Znamo kako da se ponašamo. Toliko toga dugujemo Bogu. U poređenju sa cehom koji On plaća, sa onim što On čini za nas, naše sitne nedaće nisu vredne ni pomena. Čovek

treba da uzvrati Božju ljubav." Antihristi su, međutim, sasvim drugačiji. Kažu: „Bog dela poslednjih nekoliko godina, pa kako to da nisam ništa postigao? Svi vi kažete da ste stekli ovo i ono, imali ovo ili ono iskustvo – ali da li će vas ta iskustva nahraniti? Jesu li vredela truda? Zar oni nisu potpuno nedostojni pomena pored svih blagoslova, blagodati, prikazanih znakova i čudesa? Zato imam osećaj da u svom dugogodišnjem verovanju u boga nisam ništa zadobio. Pored patnje koju sam pretrpeo, i onoga što sam ostavio i dao za boga, stvari koje sam zadobio uopšte nisu bile vredne toga! Šta je istina osim nekoliko izjava i teorija? Šta je nego nekoliko doktrina? Čuo sam te reči, te istine i ne osećam da je u meni došlo do neke ogromne promene! Za početak, moj um nije tako brz kada razmišljam. Štaviše, godine me sustižu i zdravlje mi nije bolje nego što je bilo ranije. Osedeo sam, bora na licu je sve više – ispalo mi je čak i nekoliko zuba, a nijedan novi mi nije izrastao. Bog kaže da su oni koji su spaseni poput sveže, živahne dece, a evo mene, matore drtine, sa licem starca. Nisam se pretvorio u dete. Po božjim rečima, sedokosi starci mogu da se pretvore u crnokose mladiće. Kako to da se nisam promenio? Bog kaže da će potpuno preobraziti ljude, ali meni se to nije desilo; nisam postao nov čovek. Ja sam i dalje ja, i kada mi se nešto desi, još uvek moram da smišljam način kako da s tim sâm izađem na kraj. I moje telesne poteškoće su sve veće – često sam slab i negativan. Štaviše, pamćenje mi je u poslednje dve godine loše. Mnogo sam čitao božje reči, ali mi on nije poboljšao pamćenje. Zar bog ne može ljudima da podari malo posebne sposobnosti, one koja sprečava njihova tela da stare? Imam utisak da se trenutno najveći problem odnosi na potpuni preobražaj ljudi; izgleda da istina nije u stanju da reši taj problem. Ako bi bog rekao nešto što bi zaista moglo da pretvori nekoga u novu osobu, da ima pojavu blistavog anđela, koji može da postane bestelesan, koji može da prolazi kroz zidove, koji, kada se suoči sa progonom i opasnošću, može da izgovori vradžbinu i nestane, i zauvek bude van domašaja – ako, čitajući često božje reči, ljudska kosa ne bi osedela i lice se ne bi izboralo, a novi zubi bi im izrasli da zamene one koje su izgubili – to bi bilo sjajno! To se zove potpuni preobražaj! Ako bi bog uradio te stvari, onda bih poverovao da je on bog, bez ikakve rezerve. Ako nastavi da govori i propoveda istinu, onda će se moja vera uskoro istrošiti; uskoro neću moći da nastavim da verujem i možda više neću moći da obavljam svoju dužnost. Neću to želeti." U vremenskom razdoblju tokom kojeg antihrist sledi Boga, u njegovom srcu će se javljati neki zahtevi od Boga, i svakakve sumnje i strogi zahtevi će se često javljati u njegovim predstavama, a kao odgovor na njegove okolnosti i lične želje, svakakve čudne misli će mu nailaziti. Međutim, ima tu jedna stvar: on ne može da razume reči koje Bog izgovara, niti može da vidi činjenicu da Bog radi na spasenju čoveka, a još manje može da shvati da je sve što Bog radi namenjeno spasenju čoveka, da sve to ima za cilj da omogući čoveku da postigne promenu naravi. Dakle, dok veruje, gubi poriv; dok veruje, u njegovom srcu se javljaju osećanja negativnosti i potištenosti i obuzimaju ga osećanja i misli o povlačenju, o odustajanju. Što se tiče Božje suštine, zaboravite na to da li će on verovati u nju, da li će je priznati ili prihvatiti – dok veruje, ne može čak ni da se potrudi

da se bavi tim pitanjem. Zato, kada u zajedništvu kažeš da je nešto Božja pravednost i Njegova svemoć i neprikosnovenost, da ljudi treba tome da se pokoravaju i da spoznaju, antihristi neće ni pisnuti – neće uopšte iznositi nikakva gledišta. U njima će se, međutim, javiti odbojnost: neće želeti da slušaju; neće biti voljni da slušaju; neki od njih će samo ustati i otići. Kada svi slušaju propovedi, kada drugi u zajedništvu dele Božje reči, kada braća i sestre u zajedništvu dele svoja iskustvena svedočenja sa velikom revnošću – šta antihristi rade? Piju čaj, čitaju časopise, igraju se sa svojim telefonima, dokono ogovaraju. Protestujući i odupirući se putem takvih tihih postupaka, oni nastoje da svojim ponašanjem potvrde da je sve što Bog čini beskorisno: „Vi samo pokušavate da racionalizujete stvari, zavaravajući sebe – bog i istina naprosto ne postoje, i naprosto je nemoguće da bog spase čovečanstvo!" U njihovim očima, budale su svi koji veruju u istinu, pokoravaju se Bogu i veruju u činjenicu da Bog može da spase čovečanstvo – svi su oni bez mozga i svi su prevareni. Veruju da sudbina svakog čoveka zavisi od njega samog, da on ne može da dozvoli drugima da je orkestriraju, da ljudi nisu marionete, već da imaju um i sposobnost da samostalno razmišljaju o problemima – a ako neko ne može da preuzme kontrolu nad sopstvenom sudbinom, onda se taj neko smatra ljudskim šljamom, nižim bićem. Dakle, bez obzira na sve, oni nisu voljni da predaju svoju sudbinu Bogu da bi je On kontrolisao. To je stav antihrista prema svemu što Bog čini. Oni ostaju od početka do kraja posmatrači i bezvernici koji igraju ulogu Sotoninih slugu. Oni su paraziti i smutljivci – oni su zlikovci koji su se ušunjali.

C. Prezir prema Božjoj svetosti i jedinstvenosti

Antihristi ni najmanje ne priznaju niti veruju u pravednost i svemoć Božje narav-suštine, a još manje imaju bilo kakvo znanje o njima. Još im je teže, naravno, da veruju, priznaju i spoznaju Božju svetost i jedinstvenost. Dakle, kada Bog kaže da bi On želeo da ljudi budu pošteni, da bi želeo da oni budu trezvena stvorena bića koja mogu da se drže svojih uloga, kod antihrista se javljaju ideje, a nailaze im i stav i osećanje. Oni kažu: „Zar bog nije uzvišen? Zar on nije onaj vrhovni? Ako je tako, zahtevi koje on postavlja prema čoveku treba da budu veličanstveni i uzvišeni. Mislio sam da je bog veoma tajanstven; nisam mogao ni da pomislim da može da ima tako beznačajne zahteve od čoveka. Mogu li se oni smatrati istinom? Prejednostavni su! Bilo bi ispravno da božji zahtevi budu viši: čovek treba da bude super-čovek, veliki čovek, sposoban čovek – to je ono što bog treba da zahteva od čoveka. A on bi da čovek bude poštena osoba – da li je to zaista božje delo? Da nije falsifikat?" U dubini srca, antihristi se ne opiru samo istini – dok to čine, imaju nagon za bogohuljenjem. Zar to nisu oni koji preziru istinu? Prepuni su prezira i nipodaštavanja prema Božjim zahtevima; oni ih definišu i prema njima se ophode sa prezirom, nemarom, zajedljivošću i ismevanjem. Očigledno je da su antihristi podli u svojoj narav-suštini; oni nisu u stanju da prihvate stvari ili reči koje su istinite, lepe i praktične. Božja suština je istinita i praktična, a Njegovi zahtevi prema ljudima su u skladu sa onim što je ljudima potrebno. „Veličanstven i uzvišen", kako to kažu

antihristi – šta je to? Lažno je, grandiozno i šuplje; čini ljude iskvarenim i navodi ih na pogrešan put; navodi ih da posrnu i udaljava ih od Boga. S druge strane, istine koje Bog izražava i Njegov život, verni su, divni i praktični. Jednom kada čovek izvesno vreme doživljava Božje reči, otkriće da je samo Božji život ono što je najdivnije, da samo Njegove reči mogu da promene ljude i da budu njihov život, i da su ono što je ljudima potrebno – dok su ta velika, uzvišena mišljenja i izreke koje su izneli Sotona i antihristi dijametralno suprotne istinitosti i praktičnosti Božjih zahteva od čoveka. Stoga, na osnovu takve suštine antihrista, oni su potpuno nesposobni da prihvate Božju svetost i jedinstvenost. Apsolutno nema izgleda da će oni priznati te stvari. A što se tiče raznih aspekata iskvarene naravi ljudi i iskvarene suštine koje Bog razotkriva – njihovu nepopustljivost i nadmenost, njihove prevrtljive, rđave naravi, njihove naravi odbojnosti prema istini, kao i podmuklost – antihristi ih uopšte ne prihvataju. A što se tiče Božjeg suda ljudima i Njegovog strogog prekora koji im upućuje, antihristi ne samo da nisu sposobni da spoznaju Božju svetost i divotu u njima – naprotiv, oni u srcu osećaju odbojnost prema tim rečima koje Bog izgovara i opiru im se. Svaki put kada pročitaju Božje reči koje grde, sude i razotkrivaju čovekovu iskvarenu narav, mrze ih i dobiju želju da psuju. Ako im neko kaže da su nadmeni, nepopustljivi, rđavi ljudi koji imaju odbojnost prema istini, raspravljaće se sa tom osobom i psovati im najmilije; a ako neko razotkrije njihovu iskvarenu suštinu i osudi ih, to shvataju kao da je ta osoba pokušala da ih ubije – to nikako neće prihvatiti. Baš zato što antihristi imaju takvu suštinu i otkrivaju takve stvari, oni su identifikovani, bez njihovog znanja, i nesvesno izolovani i otkriveni, u Božjoj kući i crkvi. Njihove ambicije i želje često ostaju neispunjene, pa se tako povećava njihova mržnja prema rečima koje Bog izgovara, prema Njegovom postojanju i prema frazi „istina vlada u Božjoj kući". Ako im kažeš tu frazu, poželeće da se bore s tobom do smrti, da te kinje do smrti. Zar to samo po sebi ne pokazuje da su antihristi neprijateljski nastrojeni prema Bogu? Da, naravno. Ako bi neko rekao: „Bog je jedinstven; čovek ne treba da obožava nikoga osim Njega, niti bilo kog idola", da li bi antihrist bio voljan da to čuje? (Ne.) Zašto ne? Te reči ih osuđuju, zar ne? Zar ih ne lišavaju njihovog prava da budu bog? Da li bi bili srećni kad ne bi imali pravo da budu bog, kada bi im ta nada nestala? (Ne bi.) Zato, ako ih razotkriješ, ako im uništiš položaj i ugled, ako ih niko više ne obožava, ako više ne mogu da pridobijaju ljude, ako su bez statusa, oni će se ustremiti na tebe svojim zlim, demonskim kandžama, da te kinje. Kada se nešto dogodi u crkvi i neko ima nameru da ih prijavi Višnjem, da li će im starešina crkve, ako je antihrist, dozvoliti da podnesu prijavu? To kod njega neće proći. Reći će: „Ako podneseš tu prijavu, tebi će se posledice obiti o glavu! Ako nas višnji oreže i ukloni ljude u našoj crkvi, postaraću se da zažališ zbog toga – navešću sve da ti okrenu leđa. Onda ćeš saznati kakav je osećaj kada si uklonjen!" Zar to nije zastrašivanje i pretnja osobi koja bi podnela prijavu? Antihrist kaže: „Bog je jedinstven, zar ne? Dobro; i ja ću biti jedinstven. U našoj crkvi je onako kako ja kažem. Šta god želiš da uradiš, moraš da pređeš preko mene – a mene nećeš preći. Hoćeš da pređeš preko mene? Samo preko mene mrtvog! Ja vladam

u našoj crkvi; onako je kako ja kažem. Ja sam istina – ja sam onaj jedinstveni!" Zar to nije đavo koji se ispoljava? Jeste – njegovo đavolsko lice je razotkriveno, njegove đavolske reči izgovorene.

Što se tiče načina na koji se antihristi odnose prema Božjoj suštini, oni idu od neverovanja i sumnji do strpljivog čekanja da dođe njihovo vreme i do iskušavanja, i na kraju do suda i bogohuljenja. To ih vodi korak po korak u kaljugu, u bezdan, i vodi ih ka putu da se odupiru Bogu i da budu Njegov neprijatelj, u potpunoj suprotnosti sa Njim, i da galame protiv Njega do kraja, odakle nema povratka. Oni ne samo da ne priznaju postojanje Božje suštine – već se u njima pojavljuju sve vrste predstava i zamisli o svakom aspektu Božje suštine, sa kojima navode na pogrešan put ljude oko sebe i ljude sa kojima dolaze u kontakt. Njihov cilj je da što više ljudi budu isti kao oni, da sumnjaju u Božje postojanje i u postojanje Njegove suštine. Povukli bi čak i druge sa sobom kada umru. Nije dovoljno da sami čine loše stvari – oni žele da pronađu druge, koji će da ih prate, da čine loše stvari s njima, da se opiru Bogu i ometaju rad Njegove kuće s njima, da sumnjaju i odriču se Boga s njima. Antihristi su prepuni predstava i zamisli o svakom aspektu Božje suštine. Ne samo da nisu u stanju da spoznaju Božju suštinu u svemu što On čini – već će takođe strogo analizirati, proučavati, iskušavati i suditi Božjoj suštini, te se čak i tajno sučeljavati sa Bogom, govoreći: „Zar nisi jedinstven? Zar ti nisi bog koji je suveren nad sudbinom čovečanstva? Kako možeš da dozvoliš da se takve stvari dešavaju ljudima koji veruju u tebe? Ako si ti jedinstveni bog, ne treba da dozvoliš nijednoj neprijateljskoj sili da nedozvoljeno zađe u prostor u kojem ti deluješ." Kakva je to priča? Kad god se u crkvi nešto dogodi, antihristi će biti prvi koji će ustati i izreći štetne stvari, negativne i osuđujuće reči. Oni će biti prvi koji će ustati i raspravljati se sa Bogom, suprotstaviti Mu se, zahtevajući od Njega da uradi ovo i ono. U takvim trenucima, posebno kada se Božja kuća suočava sa poteškoćama ili mučnim problemima, antihristi su presrećni. To su trenuci kada su najsrećniji i najzadovoljniji, kada najviše skaču od radosti. Oni ne samo da nisu u stanju da podrže interese Božje kuće – već stoje po strani, gledaju i smeju se, željno iščekujući da izbije pobuna u Božjoj kući, da sav Njegov izabrani narod bude uhapšen i raspušten, i da delo Njegove kuće ne može dalje da napreduje. Tada bi se radovali kao da su na novogodišnjem dočeku. A svaki put kada se neki događaj u Božjoj kući razjasni i razreši, kada braća i sestre izvuku pouku iz toga, tada će antihristima biti izrečena „presuda". To je i vreme kada su antihristi najpotišteniji, najtužniji i najočajniji. Oni ne mogu da podnesu da vide da braći i sestrama dobro ide niti, pak, da sledbenici Božji imaju veru i da Ga slede prepuni poverenja; ne mogu da podnesu da vide da se pod vođstvom Božjih reči naravi braće i sestara menjaju i da odano obavljaju svoje dužnosti, kao i da im rad postaje sve bolji i bolji. Oni ne mogu da podnesu da vide kako crkva cveta niti kako se Božji plan upravljanja postepeno razvija u dobrom smeru – a još više mrze kada ljudi uvek propovedaju Božje reči, svedoče za Njega i hvale Njegovu divotu i Njegovu pravednu narav. Povrh toga, oni preziru kada ljudi traže Boga, mole Mu se i traže Njegove reči ma šta da im se desilo, pokoravajući

Mu se i pridržavajući se Njegove orkestracije. Čak i kada antihristi jedu u Božjoj kući, uživaju u Božjim rečima i svim udobnostima Njegove kuće, često priželjkuju da dobiju priliku da ismevaju Božju kuću. Oni sa nestrpljenjem čekaju da se svi vernici u Boga raspršе i da Božje delo ne bude u mogućnosti da napreduje. Stoga, kada se nešto dogodi Božjoj kući, umesto da je brane ili da razmišljaju o načinima da razreše taj problem, ili da svom snagom štite braću i sestre, ili da im se pridruže da bi se zajedno postarali o tom problemu, da bi zajedno stali pred Boga i pokorili se Njegovoj suverenosti, antihristi će stajati po strani, smejući se, nudeći beskorisne savete, uništavajući i ometajući. U kritičnom trenutku, oni će čak ponuditi pomoć ljudima sa strane na račun Božje kuće, delujući tako kao Sotonine sluge, namerno ometajući i razbijajući stvari. Zar takva osoba nije neprijatelj Božji? Što je kritičniji trenutak, jasnije se razotkriva njihovo đavolsko obličje; što je kritičniji trenutak, što je složeniji, više se njihovo đavolsko obličje, do najsitnijih pojedinosti i u najvećoj meri, razotkriva; što je kritičniji trenutak, više pomoći će oni dati ljudima sa strane na račun Božje kuće. Kakvi su oni to ljudi? Da li su takvi ljudi braća i sestre? Oni su ljudi koji čine destruktivne, gnusne stvari; oni su Božji neprijatelji; oni su đavoli, oni su Sotone; oni su zli ljudi, antihristi. Oni nisu braća i sestre, i nisu kandidati za spasenje. Da su zaista braća i sestre, da pripadaju Božjoj kući, onda bi pri pojavi bilo kojeg problema u Njegovoj kući ujedinili srce i um sa svojom braćom i sestrama da se suoče sa njim i da ga zajedno reše. Ne bi bili posmatrači, a još manje bi osmatrali i smejali se. Samo ljudi poput antihrista mogu da stoje po strani, da se smeju i željno iščekuju da Božju kuću zadesi nešto loše.

Suština antihrista može biti razotkrivena u svakoj situaciji. To baš ne može da se prikrije. Ma šta radili, ma koji problem postojao, sva gledišta i naravi koja oni otkrivaju odvratna su čoveku i Bogu. Ne samo da izazivaju razaranje, prekid i ometanje u svim vrstama stvari koje se pojavljuju, smejući se sa strane – već se takođe često sučeljavaju sa Bogom i iskušavaju Ga. Šta znači iskušavati Boga? (U srcu, oni ne veruju u Boga, te govore neke stvari ili koriste neke smicalice da isprobaju Njegove misli, pokušavajući da proniknu u njih.) To je česta pojava. Što se tiče Jova, kako je Sotona iskušavao Boga? (Prvi put kada je Sotona progovorio, rekao je da ako Bog udari na Jovovo domaćinstvo i imovinu, on više neće obožavati Boga; drugi put je rekao da će se Jov odreći Boga ako Bog udari na njegovo telo i kosti. Sotona je želeo da iskuša Boga tako što će učiniti da nesreće zadese Jova.) Da li je to iskušavanje? Da li je to tačna definicija pojma? (Nije.) Strogo govoreći, ti odlomci se odnose na jednu optužnicu. Ono što je Sotona mislio kada je izgovorio te stvari bilo je: „Zar nisi rekao da je Jov savršena osoba? Posle svega dobrog što si mu dao, kako da ti se ne pokloni? Ako udariš na te dobre stvari, da li misliš da će te i dalje obožavati?” To je optužnica. Šta je onda iskušavanje? Sotona je naveo razbojnike da pokradu i opljačkaju Jovove stvari. Za Jova je to bilo iskušavanje. Zašto je to iskušavanje? Zbog ovoga: „Zar ne veruješ u boga? Kada ti udarim na te stvari, hajde baš da vidimo da li ćeš još uvek da veruješ u njega!” A kako je Jov to ipak shvatio? Verujući da je to kušnja koju mu Bog šalje, on se nije ni borio ni opirao, niti je išta

rekao – pokorio se i prihvatio to od Boga. Postoje i izvesne stvari koje su zadesile Gospoda Isusa: Sotona je tražio od Njega da pretvori kamenje u hranu i pokazao Gospodu Isusu svu slavu i bogatstvo sveta, tražeći od Njega da mu se pokloni i da ga obožava. To su bila iskušenja. E, sad, šta antihristi rade kada iskušavaju Boga? (Antihristi nemaju bogobojažljivo srce. Oni čine zlo čak i svesno; oni žele da iskuša Boga da vide da li će ih stići Njegova kazna. Pošto ne veruju u Božju pravednu narav, kada čine zlo, nedostaje im svest o savesti.) To je iskušavanje. Ulaze u to vođeni razmišljanjem „hajde da probamo i vidimo šta će da bude"; oni žele da vide šta će Bog uraditi: „Zar nije bog veličanstven i pun gneva? E pa, zaveo sam strahovladu u crkvi i učinio sam mnogo loših stvari iza božjih i ljudskih leđa – da li bog zna za to ili ne? Ako u meni nema tuge i ako ne trpim telesnu kaznu, to znači da bog ne zna." Oni malim napadima testiraju da li je Bog svemoguć ili ne, da bi proverili da li Njegov pogled dopire do najvećih dubina ljudskog srca. To su iskušavanja. Oni žele da potvrde istinitost stvari, da provere da li će Bog zaista reagovati i da li On zaista postoji. To su iskušavanja.

Jednom je jedan antihrist u kontinentalnoj Kini naveo grupu ljudi na pogrešan put. Video je da Božja kuća organizuje horove i da se pevaju himne u inostranstvu i pomislio: „Ako možete da imate horove u inostranstvu, možemo to da uradimo i ovde." I tako je doveo ljude sa raznih strana da pevaju u horu. Okupio je za njih i veliku publiku; bila je to prilično upečatljiva scena. Zašto je to uradio? S jedne strane, on je uspostavljao nezavisno kraljevstvo, što ne treba dalje objašnjavati. S druge strane je ovako razmišljao: „Bog u koga verujemo je pravi bog i mi imamo delo svetog duha. Možda smo u neprijateljskom okruženju, sa velikom crvenom aždajom koja nas progoni i drži pod strogom prismotrom, ali hajde da pokažemo ljudima da li nas bog štiti ili ne. Da vidimo da li nešto može da nam se desi; da vidimo da li možemo da budemo uhapšeni." Kakav je to način razmišljanja? (Ispitivački.) To je iskušavanje – to je ispaljivanje parola i korišćenje krilatica kao što su verovanje da je Bog svemoguć i sveprisutan da bi se ispitalo šta će Bog zapravo da uradi, da se napravi opklada s Njim i da se sučeljava s Njim. To se zove „iskušavanje". Za neke ljude, kada im drugi kažu: „Ne možeš ovo da jedeš; pokvarićeš stomak", oni kažu: „Ne verujem ti, poješću to! Da vidimo da li će Bog da mi pokvari stomak ili neće." I onda oni to zaista pojedu i pokvare stomak. Tada pomisle: „Zašto me Bog nije zaštitio? To je pokvarilo stomak drugim ljudima, ali oni ne veruju u Boga. Ja verujem u Boga; zašto sam time pokvario stomak kao i svi drugi?" Kakvo je to ponašanje? (Ispitivačko.) To je posledica toga što nisu spoznali Boga. Ali kod antihrista postoji još nešto: oni uopšte ne priznaju postojanje Božje suštine, tako da oni sve rade sopstvenim trudom i sopstvenim zamislima, a ne putem vere. Umesto toga, oni iskušavaju Boga. Oni koriste svoje ponašanje i svoje trenutne misli i impulse da istraže da li Bog postoji, da li je Njegova svemoć stvarna i da li On zaista može da ih zaštiti. Ako njihov eksperiment uspe, onda će se njihova vera nastaviti na toj osnovi; ako propadne, ako ih Bog razočara, šta će onda? Reći će: „Više neću verovati u boga. Ne izgleda da mu je stalo do ljudi. Svi kažu da je bog čovekovo utočište – po mom mišljenju

to nije nužno tako. Što se tiče tih reči, ljudi treba da naprave neke rezervne planove za sebe u budućnosti; ne smeju da budu toliko glupi. Ljudi moraju sami da razrešavaju svoja pitanja – ne mogu da se oslanjaju na boga za sve." To je zaključak do kojeg su došli posle iskušavanja. Šta mislite o tom zaključku? Da li će ljudi doći do tog zaključka ako streme ka istini? (Neće.) Zašto neće? Ako ljudi streme ka istini, na kraju će doći do dobrog, pozitivnog postignuća i nagrade. To jest, bez obzira na to šta ljudi rade, Bog ima Svoje načine i načela kako postupa i kako se odnosi prema tim stvarima, a ljudi imaju svoje obaveze da obavljaju, kao i svoje sopstvene instinkte. Bog im daruje njihove instinkte; već im je dao načela, tako da ljudi treba da se ponašaju u skladu sa tim načelima pod vođstvom Božjih reči. U nekim stvarima, na površini se čini kao da Bog treba da zaštiti čoveka, ali da li to „treba" dolazi od čoveka ili od Boga? (Od čoveka.) To je zamisao čovekovog uma. To „treba" nije istina; to nije Božja odgovornost. Dakle, šta će tačno Bog učiniti? Bog ima Svoje načine delovanja i Svoja načela. Ponekad, kada te ne štiti, On te otkriva, gleda koji ćeš put da izabereš. Ponekad, pomoću neprijateljskog okruženja, On usavršava tvoje znanje u nekoj oblasti, omogućavajući ti da stekneš aspekt istine i promeniš se u nekom pogledu. On te ojačava i pomaže ti da rasteš. Ukratko, kako god Bog postupao, On ima svoja načela i razloge, kao i svoje ciljeve i zadatke. Ako uzmeš za istinu ideju da „Bog treba da me zaštiti i treba da postupa na taj i taj način", i držiš je se kao takve, postavljajući zahteve prema Bogu, onda će, kada Bog ne postupi na taj način, nastati sukob između tebe i Boga. Kada dođe do tog sukoba, Bog neće biti kriv. Ko će biti? (Čovek.) Sve počinje s problemom u gledištu ljudi, u njihovom zauzimanju pogrešnog stava, zauzimanju pogrešne pozicije. Kada zatražiš od Boga da se ponaša na određeni način, osetićeš da je to prilično opravdano. Ali da se vratimo korak unazad, kada budeš mogao da se pokoriš i prihvatiš, osetićeš da tvoja opravdanja ne drže vodu i da su to tvoje iskvarene naravi i nerazumni zahtevi. Kada budeš u stanju da prihvatiš, Bog će ti podariti meru istine i znanja koju treba da stekneš. Kako On to vidi, to je element istine koji najviše treba da zadobiješ, a ne neka beznačajna blagodat ili blagoslov. Samo Bog zna šta je najvažnije za tebe i daće ti to u pravo vreme i u tačnoj meri. Antihristi, s druge strane, ne priznaju istinu niti delo Svetog Duha. Ko god da razgovara u zajedništvu o istini i da svedoči o Božjoj ljubavi i spasenju, antihrist neće samo odbiti to da prihvati, već će osetiti odbojnost i otpor prema tome. To je razlika između antihrista i običnih iskvarenih ljudi.

Ovde ćemo zaključiti naše zajedništvo o antihristovoj osobini poricanja Božjeg identiteta i Njegove suštine jedinstvenosti. Imate li još pitanja? (Bože, ja imam pitanje. Nailazim na mnogo vernika u Gospoda kada propovedam jevanđelje, i svi su odlučni da podrže ono Pavlovo gledište koje glasi: „Hristos je za mene život." Oni misle da ako mogu da ispune merilo Pavlovih reči, mogu da postanu bog. Da li je to još jedno ispoljenje antihrista, a takođe i poricanje Božje suštine jedinstvenosti?) Manje-više. Antihristi poriču jedinstvenost Boga uglavnom zato što žele da budu bog. Pavlove reči su im posebno omiljene: „Hristos je za mene život, bog je život, uz život božji, ja sam

bog.” Oni veruju da, ako je to gledište istinito, imaju nadu da će postati bog, da će vladati kao kralj i da će imati kontrolu nad ljudima; ako nije tako, onda su njihove nade da će vladati kao kralj i postati bog uništene. Ukratko, Sotona uvek želi da bude na ravnoj nozi sa Bogom – kao i antihristi: i oni poseduju tu suštinu. Na primer, među onima koji slede Boga, postoje ljudi koji stalno uzdižu Boga i svedoče o Njemu, svedoče o Njegovom delu i dejstvu koje sud i grdnja Njegovih reči imaju na čoveku. Oni hvale celokupno delo koje Bog čini da bi spasao čoveka, a takođe hvale i cenu koju je Bog platio. Da li i antihristi žele da uživaju u svemu ovome ili ne? Oni žele da uživaju u podršci, laskanju, uzdizanju – čak i u pohvalama koje ljudi izriču. I koje još sramne ideje smišljaju? Oni žele da ljudi veruju u njih, da zavise od njih u svemu; u redu je da se i ljudi oslanjaju na Boga – ali ako je, u isto vreme kada zavise od Boga, realnije i istinskije za njih da zavise od antihrista, onda će antihristi biti izuzetno zadovoljni. Ako, u isto vreme kada hvališ Boga i brojiš blagodati koje ti je Bog dao, takođe sabiraš sve zasluge i dostignuća antihrista, i hvališ ih pred svojom braćom i sestrama, prenoseći tako nadaleko i naširoko sve što oni čine, onda će oni u srcu biti krajnje zadovoljni. Dakle, govoreći sa stanovišta priroda-suštine antihrista, kada kažeš da Bog poseduje autoritet, da je pravedan i da je u stanju da spase ljude, kada kažeš da samo Bog poseduje takvu suštinu, da samo Bog može da obavlja takvu vrstu dela, i da niko ne može da Ga zameni, niti da Ga zastupa u vršenju tih stvari, niti da bi iko mogao da poseduje tu suštinu i da čini te stvari: kada to kažeš, antihristi, u svojim srcima, ne prihvataju te reči, i odbijaju da ih priznaju. Zašto ih ne prihvataju? Zato što imaju ambicije – to je jedna strana problema. Druga strana je da oni ne veruju, niti priznaju, da je ovaploćeno telo Bog. Kad god neko kaže da je Bog jedinstven, da je samo Bog pravedan, njima se u srcu nešto uzjoguni i iznutra će se tome odupreti, govoreći: „Nije tačno – i ja sam pravedan!” Kada kažeš da je samo Bog svet, oni će reći: „Nije tačno – i ja sam svet!” Pavle je primer za to: kada su ljudi širili reč Gospoda Isusa Hrista, govoreći da je Gospod Isus Hristos dao Svoju dragocenu krv za čovečanstvo, da je On poslužio kao žrtva za greh, da je spasao čitavo čovečanstvo, kao i iskupio čitavo čovečanstvo od greha – kako se Pavle osećao kada je to čuo? Da li je priznao da je sve to Božje delo? Da li je priznao da je Onaj koji je mogao sve to da učini Hristos i da je samo Hristos mogao sve to da učini? I da li je priznao da samo Onaj koji je mogao sve to da učini može da predstavlja Boga? Nije. Rekao je: „Ako je Isus mogao da bude razapet, onda i ljudi mogu biti razapeti! Ako je on mogao da dâ svoju dragocenu krv, onda mogu i ljudi! Osim toga, i ja mogu da propovedam, a ja znam više od njega i mogu da podnesem patnju! Ako kažeš da je on hrist, zar ne bi trebalo i mene da nazoveš hristom? Ako obznanjuješ njegovo sveto ime, zar ne bi trebalo da obznanjuješ i moje? Ako je on dostojan da se zove hristos, ako može da predstavlja boga, i ako je on sin božji, zar nismo i mi? Mi koji smo u stanju da patimo i platimo cenu, i koji možemo da se patimo i da radimo za boga – zar ne možemo i mi da se nazovemo hristos? Po čemu se to što te bog odobrava i što te nazivaju hristom razlikuje od hrista?” Ukratko, antihristi nisu uspeli da dokuče aspekt Božje suštine koji je Njegova jedinstvenost niti, pak,

shvataju šta je zapravo jedinstvenost Boga. Veruju sledeće: „Biti hrist ili biti bog je nešto na čemu se radi jačajući veštine i sposobnosti, baš kao što se dobija sila kroz borbu. Ne nazivaju tebe hristom zato što imaš suštinu boga. Biti hrist je teško stečen rezultat sopstvene veštine; baš tako stvari stoje u svetu – ko god je veštiji i sposobniji, taj može da bude važan zvaničnik i da ima poslednju reč." To je njihova logika. Antihristi ne priznaju Božju reč kao istinu. Suština i narav Boga, o kojima se govori u Božjim rečima, za njih su neshvatljivi; oni su laici i autsajderi i oni nemaju pojma, tako da se njihov govor u potpunosti sastoji od reči autsajdera, reči bez duhovnog razumevanja. Ako su radili nekoliko godina i misle da su sposobni da pate i da plate ceh, da mogu da troše glasne žice dok propovedaju doktrine, da su naučili kako da izigravaju licemera i da mogu da navode druge na pogrešan put i da su osvojili odobravanje nekih, onda veruju, naravno, da su sposobni da postanu hristos i da postanu bog.

Imate li još pitanja? (Bože, da li bi mogao još nešto u zajedništvu da nam kažeš o tome šta znači iskušavanje Boga? Na koje načine se iskušavanje Boga ispoljava u ljudima?) Ljudi iskušavaju Boga kada ne znaju kako Bog postupa, kada Ga ne poznaju, niti Ga razumeju, i tako često smišljaju neke nerazumne zahteve od Njega. Na primer, kada je neko bolestan, može da se moli da ga Bog izleči. „Neću da se lečim – hajde baš da vidimo da li će me Bog izlečiti ili ne." I tako, nakon što se molio neko vreme a da Bog ništa nije uradio, on kaže: „Pošto Bog nije ništa učinio, popiću lek i videti da li će me On sprečiti. Ako mi se lek zaglavi u grlu ili ako prospem malo vode, to je možda način na koji me Bog sprečava da ga popijem." To je iskušavanje. Ili ako treba da propovedaš jevanđelje, na primer. U normalnim okolnostima, svi kroz zajedništvo i promišljanje odlučuju šta vaše dužnosti zahtevaju i šta treba da uradite, a onda delujete kada za to dođe vreme. Ako se nešto dogodi dok delaš, to je Božja neprikosnovenost – ako Bog želi da te spreči, onda će to učiniti samoinicijativno. Međutim, recimo da u molitvi kažeš: „O, Bože, danas idem da propovedam jevanđelje. Da li je u skladu sa Tvojom namerom da izađem? Ne znam da li današnji mogući primalac jevanđelja može to da prihvati ili ne, niti kako ćeš tačno odlučiti o ovome. Tražim Tvoja uređenja, Tvoje usmerenje, da mi pokažeš te stvari." Posle molitve, sedite tamo, nepomični, a zatim kažete: „Zašto Bog nema ništa da kaže o tome? Možda On ne može da mi pokaže te stvari zato što ne čitam dovoljno Njegove reči. Ako je tako, idem smesta da širim jevanđelje. Ako tamo nadrljam, to je možda zato što me Bog sprečava da izađem, a ako sve ide glatko i ako me Bog ne sprečava, to je možda zato što mi Bog dozvoljava da idem da širim jevanđelje." To je iskušavanje. Zašto to nazivamo iskušavanjem? Božje delo je praktično; u redu je da ljudi samo obavljaju dužnosti koje treba da obavljaju, da organizuju svoj svakodnevni život i žive svoje živote normalne ljudskosti na način koji je u skladu sa načelima. Nema potrebe da isprobavaš kako će se Bog ponašati ili koje će smernice dati. Brini se samo o tome da radiš ono što treba; ne zamajavaj se dodatnim mislima kao što su: „Da li mi Bog dozvoljava da to radim ili ne? Ako učinim ovo, kako će Bog postupiti sa mnom? Da li je u redu da to uradim na taj način?" Ako je nešto očigledno ispravno, onda se staraj samo

o tome; ne razmišljaj o ovome i onome. U redu je moliti se, naravno, moliti se za Božje usmerenje, da ti On usmerava život tog dana, da On usmerava dužnost koju obavljaš danas. Dovoljno je da osoba ima pokorno srce i pokoran stav. Na primer, znaš da ćeš doživeti šok ako rukom dodirneš struju i da možeš da pogineš. A ti se ipak premišljaš: „Bez brige, Bog me štiti. Samo moram da probam, da vidim da li će me Bog zaštititi i da vidim kako to izgleda kada te Bog štiti." Onda dodirneš struju rukom, i kao ishod toga, doživiš šok – to je iskušavanje. Neke stvari su očigledno pogrešne i ne treba ih raditi. Ako bi ih i dalje činio, da bi video kakva će biti Božja reakcija, to je iskušavanje. Neki kažu: „Bog ne voli kada se ljudi doteruju i kada se mnogo šminkaju. Onda ću to da uradim i da vidim kakav je osećaj kada me Bog prekoreva iznutra." I onda, kada se dotera, pogleda se u ogledalu i kaže: „Bože dragi, izgledam kao živi duh, ali osećam samo da je to pomalo gadno i ne mogu da se nateram da se pogledam u ogledalo. Pored toga nemam nikakav drugi osećaj – ne osećam Božje gađenje i ne osećam da mi se Njegove reči odmah javljaju, da me obore i da mi sude." Kakvo je to ponašanje? (Ispitivačko.) Ako si ponekad površan u svojoj dužnosti i dobro znaš da je tako, dovoljno je da se pokaješ i preokreneš. Ali ti se uvek moliš: „O, Bože, bio sam površan – molim Te da me disciplinuješ!" Čemu služi tvoja savest? Ako imaš savest, treba da preuzmeš odgovornost za svoje ponašanje. Treba da ga obuzdaš. Ne moli se Bogu – ta molitva će postati iskušavanje. Pretvaranje neke veoma ozbiljne stvari u šalu, iskušavanje, to je nešto što se Bogu gadi. Kada se ljudi mole Bogu i traže Ga u trenutku kada se suočavaju sa problemom, kao i u nekim njihovim stavovima, zahtevima i načinima na koje obavljaju stvari u ophođenju prema Bogu, često će iskrsavati neko iskušavanje. Šta ta iskušavanja uglavnom podrazumevaju? Radi se o tome da želiš da vidiš kako će Bog postupiti, ili da želiš da vidiš da li Bog može ili ne može nešto da učini. Želeo bi da iskušaš Boga; želeo bi da iskoristiš to pitanje da proveriš kakav je Bog, da proveriš koje su reči koje je Bog izgovorio ispravne i tačne, koje mogu da se ostvare i koje On može da ostvari. To su sve iskušavanja. Da li se ti načini obavljanja stvari redovno javljaju u vama? Recimo da postoji nešto za šta ne znaš da li si dobro uradio ili da li je u skladu sa istina-načelima. Ovde postoje dve metode koje mogu da potvrde da li je ono što si uradio po ovom pitanju iskušavanje, ili da li je pozitivno. Jedan od načina je da imaš skromno srce koje traži istinu, govoreći: „Evo kako sam postupao i gledao na tu stvar koja mi se dogodila, i kakva je sada, kao ishod takvog mog postupanja. Ne mogu da shvatim da li je to zaista trebalo da uradim." Kako ti se čini takav stav? To je stav traženja istine – u njemu nema iskušavanja. Pretpostavimo da kažeš: „Svi odlučuju o ovoj stvari zajedno, posle zajedništva." Neko pita: „Ko je zadužen za to? Ko je glavni donosilac odluka?" A ti kažeš: „Svi". Tvoja namera je sledeća: „Ako kažu da je sa ovom stvari postupano u skladu s načelima, reći ću da sam ja to uradio. Ako kažu da nije postupano u skladu s načelima, počeću tako što ću prećutati ko je to uradio i ko je doneo odluku. Na taj način, čak i ako nastave i pokušaju da pripišu nekome krivicu, neće je pripisati meni, a ako neko bude osramoćen, to neću biti samo ja." Ako govoriš s takvom namerom, to je iskušavanje.

Neko može da kaže: „Bog se gnuša kada čovek sledi ovozemaljske stvari. Gnuša se stvari kao što su obeležavanja godišnjica i festivali." Sada kada to znaš, možeš samo da daš sve od sebe da izbegneš takve stvari, u meri u kojoj to okolnosti dozvoljavaju. Međutim, recimo da namerno slediš ovozemaljske poslove dok radiš stvari tokom festivala, a dok to radiš, namera koju gajiš je sledeća: „Samo gledam da li će me Bog disciplinovati zbog toga, da li će uopšte obratiti pažnju na mene. Samo gledam kakav stav On zaista ima prema meni, koliko duboko ide Njegovo gnušanje. Kažu da se Bog gnuša toga, kažu da je svet i da se gnuša zla, pa ću videti kako se On gnuša zla i kako će me disciplinovati. Ako mi, kada radim te stvari, Bog daje da povraćam i da dobijem proliv, da mi se stalno vrti u glavi, da sam nesposoban da ustanem iz kreveta, onda će izgledati kao da se Bog zaista gnuša tih stvari. On neće samo govoriti – činjenice će to potvrditi." Ako se uvek nadaš da ćeš videti takav prizor, kakvo ponašanje i namere imaš? Ti iskušavaš. Čovek nikada ne sme da iskušava Boga. Kada iskušavaš Boga, On se krije od tebe i pred tobom pokriva Svoje lice, a tvoje molitve su beskorisne. Neko će možda pitati: „Zar neće uspeti čak i ako sam iskren u srcu?" Da, čak i ako si iskren u srcu. Bog ne dozvoljava ljudima da Ga iskušavaju; On se gnuša zla. Kada budeš imao takve rđave ideje i misli, Bog će se kriti od tebe. On te više neće prosvećivati, već će te okrenuti na jednu stranu i nastavićeš da činiš bezumne stvari koje prekidaju i ometaju dok ne budeš razotkriven. To je posledica do koje dolazi kada ljudi iskušavaju Boga.

(Bože, ja imam jedno pitanje. Zadužen sam za opremu u crkvi. Moj stav prema toj dužnosti uvek je nepromišljen i neozbiljan. Braća i sestre su već ukazivali na moje greške i orezali me, razgovarali su sa mnom u zajedništvu o primeru koji je Bog jednom dao o čoveku koji je potajno pio sirup protiv kašlja: Bog ga nije disciplinovao niti prekorio, već ga je eliminisao kada ga je popio. Božja narav ne podnosi ljudske uvrede – znam te reči, ali stava sam da je Bog milostiv i pun ljubavi, da prema meni verovatno neće postupati kao što je postupio sa tim čovekom. Dakle, nisam se plašio. Na osnovu današnjeg razgovora u zajedništvu sa Bogom, osećam da imam sumnjičav stav prema Njegovoj pravednoj naravi, kao i ponašanje antihrista: iskušavam Boga, nikada Ga se ne plašim.) Božji stav prema nekome ne zasniva se na tome da li Ga se ta osoba boji, niti kakav privremeni stav ta osoba može da ima prema datom pitanju. Loše navike i neodgovornost koje ta osoba može da prikaže i otkrije u beznačajnim životnim situacijama Bog ne smatra ozbiljnim problemima. Dovoljno je da možeš da se posvetiš svojoj osnovnoj dužnosti i da preuzmeš odgovornost za nju. Ako osećaš da nikada nećeš moći da preuzmeš odgovornost za upravljanje opremom i da ne možeš da usmeriš svu svoju snagu da to dobro radiš, šta to pokazuje? Jednim delom, to pokazuje da ti upravljanje ne ide od ruke; nadalje, to pokazuje da nisi za taj posao. Ako smatraš da bi tvoj ostanak na toj dužnosti jednog dana mogao da dovede do katastrofe, bilo bi bolje da preporučiš nekog drugog da je obavlja; pusti da te zameni neko iz crkve ko jeste za taj zadatak i onda se prihvati posla u kojem si dobar, posla koji te zanima i budi odan u obavljanju te dužnosti. Štaviše, ako neko zaista voli istinu i zaista želi da se boji Boga i da se kloni zla,

da živi dostojanstveno i da ga drugi ne preziru, već da ga poštuju, onda treba da bude odlučan u nameri da sve radi dobro. I dok to čini, treba da ima odlučnost da pred Bogom kaže: Bože, molim Te, disciplinuj me ako loše radim – molim Te, obavljaj Svoje delo. Ljudi loše upravljaju jedni drugima; u najboljem slučaju mogu nekoga da nauče da razvije svoj talenat u nekoj oblasti. Ali kada je u pitanju put kojim neko ide, njegovi pogledi na život, ciljevi koje bira u životu i kakva će osoba biti, niko mu ne može pomoći. Samo Božje reči i Bog mogu da promene ljude. Kako se to ostvaruje? Tako što su ljudi sami bespomoćni – oni moraju da puste Boga da rešava stvari. Dakle, koje kriterijume osoba mora da ispuni da bi dopustila Bogu da dela, pre nego što On bude voljan da dela? Prvo mora da ima takvu odlučnost, mora da ima takvu želju da kaže: „Znam da nikada nisam uspeo dobro da obavim ovaj zadatak. Braća i sestre nisu bili zadovoljni – ni ja nisam bio zadovoljan – ali želim da to uradim dobro. Šta da radim? Staću pred Boga u molitvi i pustiću Ga da dela u meni." Ako želiš da Bog dela u tebi, najbitnije ti je da budeš sposoban da patiš – kada te Bog disciplinuje, kada te prekorava, moraš da budeš sposoban da to prihvatiš. Svaki dobro obavljen posao počinje s poslušnošću i s prihvatanjem u srcu. Može se reći da će svi sumnjati u Božju pravednost i svemoć pre nego što u potpunosti budu spaseni. Različito je to što, uprkos svojim neznatnim sumnjama, obični, iskvareni ljudi mogu normalno da obavljaju svoju dužnost i da streme ka istini i da postepeno spoznaju Boga; njihova subjektivna želja je aktivna i pozitivna. Antihristi su sušta suprotnost: njihove subjektivne želje ne sadrže prihvatanje i poslušnost, i oni ne teže da to priznaju; namesto toga, oni se opiru. Oni ne prihvataju. Šta je onda dobro kod običnih, iskvarenih ljudi? Duboko u srcu, oni prihvataju i vole pozitivne stvari – samo što zbog svoje iskvarene naravi u nekim trenucima ne mogu da se kontrolišu, kada nešto loše obave, i kada su stvari izvan njihove kontrole, izvan njihovog domašaja, i zato su često negativni i slabi u srcu, osećaju da ih Bog ne želi, da ih se gadi. Da li je to dobar osećaj? Dobro je imati takav osećaj – to znači da imaš priliku da budeš spasen i to je znak da možeš da budeš spasen. Ako to ni ne osećaš, onda su ti nade da ćeš zadobiti istinu i biti spasen prilično tanke. Upravo to osećanje pokazuje da i dalje imaš savest, dostojanstvo i integritet – da u tebi i dalje postoji razumnost. Ako ni to nemaš, onda si zaista antihrist, bezvernik. Trenutno se samo delimično ponašaš kao bezvernik, kod tebe može da se primeti nešto malo od onoga što oni otkrivaju, malo njihove naravi, ali ipak nisi bezvernik. Kako Bog to vidi, ti veruješ u Njega i Njegov si sledbenik, iako još uvek imaš mnogo problema i nedostataka na putu verovanja u Njega, nedostataka u svojoj težnji, u svojim gledištima i u svakom aspektu svog privatnog života. Kako, dakle, treba da se razreše ti problemi? To je jednostavno. Sve dok ispunjavaš osnovne zahteve da imaš savest i razum, da stremiš ka istini i voliš pozitivne stvari, svi ti problemi mogu da se reše – samo je pitanje vremena. Dokle god možeš da prihvataš istinu i prekor i disciplinu koje dolaze od Boga, već si prešao prvu prepreku. Druga prepreka je da sa svoje strane treba da naučiš da razrešiš svoju iskvarenu narav i razna stanja koja se javljaju u tebi kada te bilo šta zadesi, kao i da naučiš da razrešiš

probleme Božjim rečima, dok čitaš Božje reči i slušaš zajedništvo i iskustvena svedočenja braće i sestara. Radi se o tome da treba da budeš u stanju da često staješ pred Njega, da Mu govoriš o svojim okolnostima i stanjima, kao i o problemima sa kojima se suočavaš, da Mu ih otvoreno iznosiš i da iskreno prihvataš Njegovo orezivanje, Njegovu disciplinu i prekor, pa čak i Njegovo otkrivenje o tebi i stav prema tebi – tvoje srce treba da ostane otvoreno prema Njemu, a ne zatvoreno. Dokle god je tvoje srce otvoreno, dok tvoja savest i razum mogu da posluže svrsi, istina će moći da uđe u tebe i izazove promenu u tebi. Svi ti problemi tada mogu da se razreše. Oni nisu nerazrešivi; nijedan od njih nije bitan problem. Uobičajeno je da ljudi budu površni u obavljanju svoje dužnosti. To je najčešće stanje u kojem se nalazi celo iskvareno čovečanstvo. Jedno stanje je biti pun laži, a drugo je glupirati se, biti površan i neodgovoran u svemu, provlačiti se i snalaziti se – to je normalno za celo iskvareno čovečanstvo. To su mnogo manje nečuvene stvari od čovekovog otpora prema Bogu i odbijanja istine. To čak i nije ono što Bog gleda kod čoveka. Ako bi Bog ocenjivao svaku sitnicu kod ljudi, onda ih ne bi želeo čim bi rekli ijednu pogrešnu reč; ne bi ih želeo čim bi napravili neku sitnu grešku; ne bi ih voleo ako bi u mladosti bili plahoviti i nestrpljivi u svom poslu, i onda bi oni bili ti koje bi On napustio i uklonio. Da je tako, niko ne bi bio spasen. Neki će reći: „Zar nisi rekao da Bog osuđuje ljude i odlučuje o njihovim ishodima na osnovu njihovog ponašanja?" To je drugo pitanje. Na ljudskom putu stremljenja ka istini, da bi postigli promenu naravi i spasenje, takva stanja su, kako ih Bog vidi, najčešća pojava od svih, toliko obična i uobičajena da uobičajenija ne mogu biti. Bog ih čak i ne gleda. Šta On gleda? On gleda da li imaš pozitivnu težnju, kakav je tvoj stav prema istini i pozitivnim stvarima, kao i prema težnji ka promeni naravi. On gleda da li to želiš, da li se trudiš. Kada Bog vidi da želiš i da se trudiš, da osećaš grižu savesti kada činiš nešto pogrešno, da umeš to da mrziš, da znaš da treba da staneš pred Boga u molitvi i da Mu se ispovediš i pokaješ, On tada kaže da za tebe ima nade, da nećeš biti uklonjen. Da li misliš da su Božja pravedna narav, Njegova milost i ljubav sve prazne fraze? Upravo zato što On ima takvu suštinu, Bog ima stav prema svakoj vrsti osobe, a ti stavovi su izuzetno praktični – uopšte nisu prazni.

Ovaj razgovor o suštini antihrista kojim se već neko vreme bavimo namenjen je svima da ga čuju, delimično kako bi mogli da razumeju i razaznaju antihriste, da odrede ko su oni i da ih odbace; cilj mu je i da sve obavesti da svako ima antihristovu narav, baš kao i antihristi, ali da samo pravi antihristi treba da budu uklonjeni i napušteni, dok su obični ljudi sa antihristovom prirodom oni koje će Bog spasiti, a ne oni koje će ukloniti. Svrha razgovora u zajedništvu o suštini antihrista i o svakom aspektu njihove naravi nije da bi se ljudi osudili – već da bi ljudi bili spaseni, da im se dâ put, da im se omogući da jasno vide kakve iskvarene naravi oni zapravo imaju, o čemu Bog zaista govori kada kaže da je čovečanstvo Njegov neprijatelj, kao i zašto bi to rekao – koje Ga tačno vrste iskvarene naravi u čoveku, kao i koja otkrivenja otpora i buntovništva protiv Boga u čoveku Ga izazivaju da to kaže, da izrekne te osude. Baš zato što Bog želi da spase

čoveka, jer On ne napušta čovečanstvo, niti Svoje sledbenike, kao ni one koje je izabrao. On neumorno govori i dela na takav način. Božji govor i delanje na takav način ne svodi se samo na to da ljudi shvate koliko je On divan, koliko je iskren i strpljiv sa ljudima, koliko je truda uložio. Kakva je korist od razumevanja svega toga? Kada ljudi to shvate, oni pokazuju tek malo zahvalnosti prema Bogu – ipak, njihova iskvarena narav uopšte nije razrešena. Bog govori sa tako iskrenim strpljenjem da bi ljudima pokazao da se potrudio i da je odlučan u nameri da spase ljude – On se ne šali; Bog želi da spase čovečanstvo i On je rešen da to učini. Kako se to može videti? Ne postoji aspekt istine o kojem Bog govori samo s jedne strane ili iz jednog ugla, niti On govori na jedan način – umesto toga, On to saopštava ljudima iz različitih uglova, na različite načine, različitim jezikom i u različitim stepenima, kako bi ljudi spoznali svoju iskvarenu narav i sebe, i iz toga shvatili u kojem pravcu njihova težnja treba da ide, kao i kakvim putem oni treba da krenu. On to čini da bi ljudi napustili i izmenili svoju sotonsku, iskvarenu narav i otpustili filozofije za ovozemaljsko ophođenje, načine preživljavanja i načine i metode življenja sa kojima Sotona kvari ljude, da bi oni umesto toga živeli u skladu sa načinima, metodama, pravcima i ciljevima koje je Bog ljudima saopštio i pokazao. Bog ne čini sve to da bi naveo ljude da poveruju u to, niti da im dozvoli da vide Njegove mukotrpne namere, kao i kako je teško činiti sve što On čini. To ne treba da znaš. Usredsredi se samo da, u rečima koje Bog izgovara, pronađeš ono što treba da primenjuješ, kao i da shvatiš istinu i Božje namere koje su u njima; uđi u istina-stvarnost; živi u skladu sa istina-načelima i vladaj se i postupaj u skladu sa istina-načelima i dovrši nalog koji ti je Bog dao, tako da postigneš spasenje. Bog će time biti zadovoljan, a pitanje čovekovog spasenja biće ostvareno u celosti, od čega će i čovek imati koristi. A što se tiče onih trenutaka kada u onome što ljudi govore još uvek ima mnogo doktrine, kada su previše površni u svojim postupcima, kada su uvek plitki, kada njihov nestašluk preovlađuje – posebno kod mladih ljudi koji nisu skloni da slede pravila, koji ponekad vole dugo da spavaju, koji imaju neke navike koje nisu sasvim razumne drugima, niti poučne – ne forsirajte te stvari. S njima treba polako. Dokle god si voljan da stremiš ka istini, možeš da se potrudiš oko Božjih reči i možeš često da staješ pred Boga, da Mu otvaraš svoje srce, On će delati. Niko ne može nikoga da promeni ljudskom snagom ili ljudskim sredstvima, uključujući tu i tvoje roditelje, koji ne mogu da te promene.

To što si danas došao u Božju kuću je Božje delo, i to što možeš da slušaš propovedi ovde, sigurno i postojano, čak i u ovom dobu, usred zlih trendova, i da obavljaš svoju dužnost bez ijedne zarađene pare – to je Božje delo. Zašto Bog to radi? Šta se Bogu sviđa kod tebe? To što imaš bar malo osećaja za pravdu i što imaš savest; to što osećaš odbojnost prema zlim trendovima i što voliš pozitivne stvari; i što se raduješ dolasku Božjeg carstva, kao i vladavini Hrista i istine. Ti imaš te želje i Bogu se to sviđa kod tebe, zbog toga te je doveo u Svoju kuću. Da li misliš da Bog ne vidi te tvoje mane i loše navike? Bog primećuje tvoje mane – On ih sve zna. Ako ih zna, zašto se ne pobrine za njih? Takve stvari u mnogim slučajevima izazivaju sukob u ljudskom srcu. Oni kažu: „Da

li bi Bog spasio nekoga poput mene? Može li neko poput mene da postigne spasenje? Tako sam rđav i iskvaren, tako nevoljan da se pokorim disciplini, tako buntovan – i opirem se i sumnjam u Boga. Kako je Bog ipak mogao da izabere mene?" Šta te muči? Samo Bog može da te spasi; moraš da veruješ da On to može. Dovoljno je da se usredsrediš na slušanje Božjih reči, na njihovo prihvatanje i primenu. Nemoj da se zaglaviš u tim drugim stvarima – nemoj uvek da budeš negativan zbog njih. Niko ne pokušava da tvoje greške upotrebi protiv tebe; niko nema nikakav adut protiv tebe. Bog ne gleda na te stvari. Ako si u svom stremljenju ka pravom putu i istini ometen lošim navikama, manama ili podlošću koje proizilaze iz takvih beznačajnih sitnica svakodnevnog života, zar to nije gubitak? Zar to nije neisplativo? (Jeste.) Trenutno bi trebalo da postoji dosta ljudi koji su zaglavljeni u takvom stanju. Neki ljudi kažu da su oni po prirodi brzopleti, da su vrlo neotesani u svemu što rade i da ne vole da uče. Kažu i da imaju loše navike: ne vole da ustaju rano, niti da rano ležu, i vole da igraju video igrice; ponekad vole da se bave ispraznim ćaskanjem, a ponekad vole i da pričaju viceve. Pitaju: da li bi me Bog spasio? Zar nije problem to što imaš toliko predstava i zamisli o sebi? Zašto malo ne tražiš? Koje je zaista Božje gledište i šta Njegove reči zaista govore? Da li se to pominje kao problem u Njegovim rečima? Neki ljudi kažu da vole da se doteruju i da zato uvek moraju da se obuzdavaju. Drugi kažu da mnogo vole da jedu meso. To su sitni problemi. Ti nedostaci, te ličnosti ili te životne navike su u većini slučajeva nedostaci u čovekovoj ljudskosti; oni se ne računaju kao iskvarena narav. Ono što ljudi zaista treba da razreše je njihova iskvarena narav. Ne gubite iz vida širu sliku. Kada spoznaš da imaš iskvarenu narav i počneš da se usredsređuješ na razmišljanje o njoj i na njeno razlučivanje, kao i da se trudiš oko nje i počneš da je mrziš, ti tvoji sitni nedostaci će se polako menjati – više neće predstavljati problem. Neki mladi ljudi vole da se zabavljaju. Kada obave posao za koji su zaduženi, u redu je da se malo zabave. Neke mlade žene vole da budu lepe, da se doteruju i šminkaju. I to je u redu, sve dok ne ode predaleko i dok ne nose čudne odevne kombinacije ili preteraju sa šminkom. Sve je u redu; niko ih ne ograničava. Ništa od toga nije problem. Takve navike u životu, zahtevi da živiš kvalitetnim životom, kao i mali problemi u ličnosti – ništa od toga ne može da te navede da se opireš Bogu, niti da te navede da ideš protiv istine. Ono što te zaista tera da se opireš Bogu, ono što te sprečava da staneš pred Njega i što te tera da se pobuniš protiv Njega, jeste tvoja iskvarena narav. Kada uspeš da otkriješ, spoznaš i omrzneš svoju iskvarenu narav i stekneš subjektivnu želju da primenjuješ u skladu sa istina-načelima, svi ti sitni nedostaci mogu da budu razrešeni. I pošto je tvoja iskvarena narav razrešena – najveći problem, tvoj otpor prema Bogu, razrešen – da li će se ti tvoji sitni nedostaci i dalje računati kao problemi? Kada to vreme dođe, takve sitnice kao što su kako se vladaš i kako živiš, šta jedeš, šta piješ, šta radiš u slobodno vreme, kako obavljaš svoju dužnost i kako se slažeš sa drugima će postepeno rasti utemeljeni na načelima. Tek tada ćeš naučiti da je razrešavanje nečije iskvarene naravi bilo i ostaje veliko pitanje nečijeg života, da kada se jednom razreši nečija iskvarena narav, rešavaju

se i svi drugi problemi. Kada razrešiš problem pobune protiv Boga, tada ćeš dostojanstveno živeti u ljudskom obličju. Moguće je već da ima nekih manjih nedostataka koje više ne pokazuješ. Ljudi mogu da te hvale, da kažu da si dobra mlada osoba, da si iskren u svojoj veri u Boga, da deluješ kao vernik u Boga. Ali ako Bog kaže da još uvek možeš da se pobuniš protiv Njega, onda je tvoje spoljašnje uzorno ponašanje beskorisno, ma koliko bilo dobro. Osnovni problem nije razrešen – tvoja iskvarena narav još nije razrešena, i ti i dalje možeš da se pobuniš protiv Boga. Još uvek si vrlo daleko od spasenja! Kakva je korist od lepog ponašanja? Zar se ne zavaravaš time?

Koji problem je sada od vitalnog značaja za vas da ga razrešite? (Problem iskvarene naravi.) Neki mogu da kažu: „Volim da nosim šarenu odeću, ali je Božja kuća ne voli, pa ću se pobuniti protiv ovog ponašanja." Ne moraš – nosi je ako želiš. Neki kažu: „Volim da stavim puder i šminku i volim da izgledam lepo kada svakodnevno srećem ljude – to je baš lepo!" Dokle god imaš vremena, to je u redu. Neki kažu: „Volim dobro da jedem, gurman sam – volim i ljutu i kiselu hranu." Dokle god imaš sredstva, priliku i slobodno vreme, možeš da jedeš tu hranu koliko ti duša ište. Čak i ako ne bi sebi udovoljio u svemu tome, ako bi se suzdržao i pobunio se protiv toga, tvoja iskvarena narav ne bi bila razrešena. Šta bi moglo da proizađe iz toga što se suzdržavaš? Podneo bi veliku telesnu patnju, ali bi u srcu osetio da ti je učinjena nepravda – i kakve bi onda uzgredne negativne posledice to imalo na tebe? Osetio bi da si mnogo stradao za Boga, da si zadobio istinu, a u stvari, ne bi imao ništa, niti bi bio bilo šta. Možeš da se oblačiš elegantno i dostojanstveno i trezveno – možeš da izgledaš kao brat ili sestra, kao i da budeš vrlo pristojan – ali ako ne možeš čak ni da pronađeš istina-načela kada moraš da obavljaš dužnost, i ako bi nadalje prekidao i ometao rad crkve, da li je tvoj osnovni problem razrešen? (Nije.) Stoga, ma kako gledao na to, najosnovnije je razumevanje Božjih reči, istine i ulazak u istina-stvarnost, kao i razrešavanje tvoje iskvarene naravi. Ne traći svoj trud na nekoliko beznačajnih problema i na spoljašnje ponašanje, zadržavajući se na njima i ne otpuštajući ih, uvek osećajući krivicu i dug u srcu, uvek rešavajući te stvari kao da su značajna pitanja. Iz toga proizilazi tvoja iskvarena narav koja zauvek ostaje nerazrešena. Ako čak ni ti ne znaš kakva si osoba ili kakvu iskvarenu narav imaš – ako nemaš ni najmanje razumevanja za to, zar to neće sve pokvariti? Kada spoznaš svoju iskvarenu suštinu, ti tvoji sitni problemi više neće biti problemi. Prirodno, dok budeš shvatao istinu i ulazio u istina-stvarnost i sve više bio u stanju da postupaš u skladu s istina-načelima, postepeno ćeš se osloboditi tih sitnih problema. Tako je i sa nestalnim ličnostima ili sa osobama koje su spore, pričljive ili ćutljive – to nisu problemi. To su problemi ličnosti. Neki ljudi imaju jasnu dikciju, dok je drugi nemaju; neki ljudi su odvažniji i usuđuju se da govore pred velikim grupama ljudi, dok su drugi manje odvažni i ne usuđuju se da govore pred velikim brojem ljudi; neki ljudi su ekstrovertni, dok su drugi introvertni. Ništa od toga nije problem. Šta je problem? Narav antihrista koja se opire Bogu – to je problem. To je najveći problem, izvor sveukupne iskvarenosti čoveka. Ako razrešiš problem iskvarene naravi, nijedan drugi problem više neće biti problem.

Ima li još pitanja? (Bože, imam pitanje: u svom stremljenju ka istini, ja imam normalan duhovni život, ali moje srce koje voli i stremi ka istini nije baš najbolje. Kada osetim da je moje stanje pogrešno, marljivo tragam nekoliko dana, ali kada ti dani prođu, opet popuštam. To stanje se stalno vraća i znam da je to narav koja je odbojna ka istini, ali još uvek ne mogu da je razrešim u korenu.) To se ne može zaobići – takav je čovekov život-ulazak. Ako uvek želiš da rešiš taj problem, praviš grešku. Na primer: nekim ženama, kada pokušavaju da pronađu muža, ne smeta ako on samo prosečno izgleda, ali zato mora da bude romantičan. Mora da upamti kada i gde su se prvi put sreli, kada joj je rođendan, kada im je godišnjica i tako dalje. Mora da se seća svakog bitnijeg datuma, a ponekad mora da se seti i da kaže: „Volim te, dušo!", i da joj ponekad kupi poklone. Iskušavaće ga: „Kada smo prvi put izašli na sastanak? Kada je Dan zaljubljenih?" Često tako traže romantiku i podsticaj, a ako im život postane dosadan, one se ne mire s tim i zakeraju mužu: „Pogledaj se, balvane. Nemaš ti pojma šta je romantika. Mnogo je dosadno provoditi dane s tobom! Propašće mi život s tobom!" Zar taj nedostatak nije čest kod mnogih žena? A kada kažeš da je nečiji muž romantičan, da ume da udovolji ženi, da se prema svojoj ženi odnosi kao prema princezi, takve žene postanu nepodnošljivo ljubomorne, požele da mogu da otmu tog muža za sebe. One naprosto nisu voljne da žive svakodnevnim, običnim životom. Da li si nekada pokazala taj nedostatak? (Jesam.) Dok Bog dela i spasava ljude, malo je napetih, uzbudljivih trenutaka, i On ti neće priređivati iznenađenja. Sve je prizemno i uobičajeno – to znači biti praktičan. Za stremljenje ka istini nisu potrebna osećanja. Dokle god je stremljenje prisutno u tvom srcu; i dokle god s vremena na vreme ispituješ da li put na kojem se nalaziš skreće, da li postoje bilo kakvi propusti ili gubici izazvani ljudskom greškom u dužnosti koju obavljaš, da li razgovaraš u zajedništvu o tome da li su braća i sestre u međuvremenu stekli bilo kakve nove uvide ili znanje o obavljanju dužnosti koji ti nedostaju, o tome da li je bilo izobličenja u tvom razumevanju Božjih reči kada ih čitaš, o tome da li je u njima bilo stvari koje su van tvog domašaja, stvari koje nisi iskusio, koje si zanemario i tako dalje – sve dok su svi takvi putevi, ciljevi i pravci normalni i ispravni, to će biti dovoljno. Dokle god je tvoj opšti pravac ispravan, to je dovoljno. Ne traži uzbuđenja i ne traži iznenađenja. Niko te neće iznenaditi. Verovanje u Boga i stremljenje ka istini može da se uporedi sa načinom na koji normalni ljudi žive svoje živote. Veći deo vremena se odvija na prilično jednoličan način, jer živiš u ovom svetu, gde ništa nije natprirodno i ništa nije odvojeno od stvarnog života. Toliko je jednolično. Ali postoji razlika između ove vrste jednoličnog života i života onih koji ne veruju: dok veruješ u Boga i obavljaš svoju dužnost, stalno učiš o svojoj iskvarenoj naravi, stalno ispravljaš i menjaš svoj odnos sa Bogom, i stalno učiš o istinama koje ne shvataš, znajući i prihvatajući istine koje ne znaš niti shvataš. U tome je razlika. To je već prilično velika razlika – šta biste, dakle, još mogli da tražite? Zar se ne dešava dovoljno stvari u Božjoj kući, u crkvi i oko tebe? Stvari koje su se dešavale od početka Božjeg dela do sada dovoljne su za ljudsko promišljanje. Dani prolaze vrlo brzo: deset, dvadeset godina

prolaze u trenu, a onda, u drugom trenu, trideset, pedeset godina. To je otprilike i koliko traje nečiji život. Koje drugo uzbuđenje treba tražiti? Te stvari su dovoljno uzbudljive. Sve što se dešava oko tebe treba da ti omogući da otkriješ jedinstvene stvari, da otkriješ istinu i da bude iznenađujuće. To nije jednolično, zar ne? (Nije.) Stremiti ka istini ne znači tražiti uzbuđenje. Tako je i sa ljudima koji žive u svojoj normalnoj ljudskosti, u ovom materijalnom svetu. Ne tražite uzbuđenje – traženje uzbuđenja i senzacija je ono što rade dokoni ljudi. Obavljajući svoje dužnosti i stremeći ka istini, ljudi svakodnevno uče nove lekcije. Neki će reći: „Zašto onda ne učim nešto?" Pa, možda je tvoj napredak sporiji; ako postoje stvari koje učiš svakog meseca, to je dovoljno. Dokle god napreduješ i stremiš ka istini, imaćeš šta da pokažeš. Da li je ovaj razgovor u zajedništvu rešio problem? (Jeste.) Kako? Koje reči su to razrešile? (Razrešeno je tako što znam da gledište koje stoji iza moje težnje u mojoj veri u Boga nije praktično – moj način nije pragmatičan način stremljenja. Uvek se trudim da tražim podsticaj, uvek težim ka tome da osetim stvari i da se prema Bogu ophodim samo na osnovu predstava i zamisli, da održavam odnos sa Njim na distanci punoj poštovanja, ali zanemarujem to da će ljudi imati slabost tokom svog život-ulaska, da će napredovati sopstvenom brzinom i da će se suočiti sa svakakvim okolnostima. To je normalno.) Dobro si razumeo. Kada okolnosti nisu nastupile, ljudi treba da obavljaju svoje dužnosti kako god to treba da čine i da nastave da streme kao što treba. Nemoj da tražiš uzbuđenje, niti da osećaš stvari; nemoj da budeš preosetljiv i da kažeš: „Zašto sam danas loše raspoložen? Ah, ja i Bog smo na distanci – daj da se što pre pomolim!" Nema potrebe za takvom preosetljivošću. Bogu to nije bitno; On se ne zamara tim tvojim beznačajnim stvarima! Možeš da kažeš: „Danima se nisam molio, ali često tražim Boga u svom srcu kada delam i srce mi je uvek bogobojažljivo." Tu nema nikakvih problema. Neki će reći: „Oh, bio sam toliko zauzet svojom dužnošću da već danima ne čitam Božje reči." Ti nisi prošao kroz tu proceduru – ti si je zanemario – ali si tokom obavljanja svoje dužnosti otkrio mnoge probleme, i otkrio si nešto o iskvarenoj naravi, i za to vreme, dok si slušao kako drugi razgovaraju u zajedništvu, mnogo šta si naučio. Zar to nije pravi dobitak? Zar ne čitaš Božje reči da bi shvatio istinu i zadobio je? Kakva je korist od insistiranja da to uradiš na određeni način ili pomoću određene metode? Dobro. Današnje zajedništvo ćemo zaključiti ovde. Doviđenja! (Hvala Ti, Bože, i doviđenja!)

30. maj 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (2. deo)

Danas nastavljamo razgovor u zajedništvu o desetoj stavci raznih ispoljenja antihrista: istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće. Prošli put smo naše zajedništvo posvetili isključivo preziranju istine, pa hajde prvo toga da se podsetimo. Koje je bilo vaše objašnjenje „preziranja" prošlog puta? (Objasnili smo ga kao nepridavanje značaja istini, kao gledanje s visine, nipodaštavanje i umanjivanje istine i omalovažavanje istine.) Da li ste upotrebom ovih izraza jasno objasnili suštinu te reči? (Naše objašnjenje se svelo samo na sinonime preziranja; bilo je površno i nije razjašnjavalo pojedinosti preziranja istine, kao ni naš stav i ispoljenja u našem ophođenju prema istini. Nismo uspeli da objasnimo suštinu.) Kakva je priroda takvog objašnjenja? U koju kategoriju spada? (U reči i doktrine.) U još neku? Da li pripada znanju? (Da.) Kako je to znanje stečeno? Stečeno je školovanjem, od nastavnika, kao i iz rečnika i knjiga. Dakle, u čemu je razlika između Mog i vašeg objašnjenja? (Božje objašnjenje u zajedništvu se odnosi na stav svake osobe prema istini – to jest, ljudi joj se opiru, osećaju odbojnost prema njoj, preziru je iz dubine duše i ne prihvataju je, pa je čak i osuđuju i uključuju se u neprijateljsko suđenje i kleveću je. Božje objašnjenje potiče iz suštine stava ljudi prema istini.) Moje objašnjenje suštine reči „preziranje" dato je iz perspektive raznih suštinskih ponašanja, primena, stavova i gledišta. Koje od tih objašnjenja je zapravo istina? (Božje objašnjenje je istina.) Dakle, šta nedostaje vašem objašnjenju? (Mi ne shvatamo istinu. Stvari vidimo samo površno i tumačimo ih bukvalno, oslanjamo se na znanje i doktrine da bismo sagledali probleme.) Vi tumačite ovu reč na osnovu znanja koje ste stekli i prema vašem shvatanju doslovnog značenja, ali uopšte ne znate kako je ta reč povezana sa priroda-suštinom osobe i sa iskvarenom naravi. U tome se znanje i doktrina razlikuju od istine. Da li i vi obično koristite ovu metodu i perspektivu kada čitate Božje reči i u zajedništvu razgovarate o istini? (Da.) Nije ni čudo što većina ljudi, bez obzira na to koliko čitaju Božje reči, ne može da shvati šta je istina u njima. Dakle, mnogi ljudi veruju u Boga dugi niz godina bez razumevanja i bez ulaska u istina-stvarnost. Zbog toga se uvek kaže: „Ljudi ne shvataju istinu i ne poseduju sposobnost da u nju proniknu."

Danas nastavljamo razgovor u zajedništvu o desetoj stavci ispoljenja antihrista: istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće. Na poslednjem okupljanju podelili smo prezir prema istini na tri stavke. Koje tri? (Prvo, prezir prema Božjem identitetu i suštini; drugo, prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio; treće, prezir prema Božjim rečima.) Hajde da raščlanimo temu „antihrista koji preziru istinu, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće" na osnovu te tri stavke. Prošli put smo uglavnom, više ili manje, pokrili prvu stavku, ali nismo zalazili u pojedinosti o svetosti i jedinstvenosti Božje suštine, što je trebalo da vam ostavi malo prostora za

razmišljanje i da vas navede da konkretnije razgovarate u zajedništvu na osnovu aspekata Božje pravednosti i svemoći koje sam Ja podelio sa vama u zajedništvu. Danas ćemo u zajedništvu govoriti o drugoj stavci, o tome kako se antihristi odnose prema telu u kojem se Bog ovaplotio, da bismo raščlanili temu kako antihristi preziru istinu, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće.

II. Prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio

Perspektive i gledišta antihrista o ovaploćenom Bogu i njihov odnos sa ovaploćenim Bogom – to jest sa Hristom – takođe imaju neka konkretna ispoljenja i suštinska otkrivenja. Ako bismo tek na jednostavan način izložili neka od konkretnih ispoljenja ljudi ili konkretne primene nekih ljudi, možda bi vam ovo izlaganje bilo pomalo nejasno. Umesto toga, podelimo ga na nekoliko stavki, da bismo iz njih shvatili šta je tačno stav antihrista prema telu u kojem se Bog ovaplotio, i da bismo proverili i raščlanili kako antihristi preziru istinu. Prva stavka su dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči; druga su ispitivanje i analiza, uz dozu radoznalosti; treća je da se prema Hristu odnose u zavisnosti od raspoloženja; četvrta je da samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja. Sudeći po tome kako je izložena svaka od ovih stavki, kao i po gledištima i ispoljenjima koje možete da shvatite iz njihovog doslovnog značenja, da li je svaka od njih pozitivna? Da li neka od njih deluje prilično pozitivno? Na šta se odnosi „pozitivno”? U najmanju ruku, odnosi se na posedovanje ljudskosti i razuma. To ne treba da bude uzdignuto do nivoa pokornosti niti do stava i položaja koje stvoreno biće treba da ima. Iz perspektive ljudskog razuma, koja od njih je na zadovoljavajućem nivou?

Najpre pogledajmo prvu stavku: dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči. Da li se ova tri termina smatraju pohvalnim ili pozitivnim u ljudskom jeziku? (Ne.) Čiji se govor i ponašanje obično opisuju tim rečima? Koja je to vrsta ljudi? (Lažljivci, izdajnici, podlaci, laskavci.) Izdajnici, podlaci i odmetnici; to su vrste ljudi povezane sa lažljivošću, podlošću i rđavošću. Postupke takvih ljudi drugi vide uglavnom kao odvratne i pokvarene, neiskrene prema ljudima, a ne kao dobrodušne. Često se dodvoravaju, laskaju i upotrebljavaju milozvučne reči, dodvoravaju se i laskaju onima koji imaju uticaja ili imaju visok status. To je vrsta osobe koju drugi preziru i obično je vide kao negativnu pojavu.

Pogledajmo drugu stavku: ispitivanje i analiza, uz dozu radoznalosti. Da li se te reči smatraju pohvalnim ili pogrdnim? (Pogrdnim.) Pogrdnim? Objasnite Mi, zašto biste ih svrstali u pogrdne? Bez konteksta, te reči su neutralne i ne mogu se nazvati ni pohvalnim ni pogrdnim. Na primer, ispitivački pristupiti naučnom projektu, analizirati suštinu problema, biti radoznao o određenim stvarima – takva ispoljenja se u osnovi ne mogu nazvati ni pozitivnim ni negativnim i prilično su neutralna. Međutim, ovde postoji kontekst: predmet ispitivanja, analize i radoznalosti ljudi nije neka tema prikladna za ljudska istraživanja, već je to telo u kojem se Bog ovaplotio. Dakle, sa ovim dodatnim kontekstom, na osnovu stvari koje rade takvi ljudi, kao i na osnovu njihovih ispoljenja i ponašanja, jasno je da te reči postaju pogrdne. Koja vrsta ljudi obično ispituje i analizira

telo u kojem se Bog ovaplotio? Da li su to oni koji streme ka istini ili oni koji to ne čine? Da li su to oni koji istinski, od srca veruju u Hrista, ili oni koji imaju sumnjičav stav prema Hristu? Očigledno je da su to oni koji imaju sumnjičav stav. Oni nemaju istinsku veru u Hrista, a osim što ispituju i analiziraju, takođe su posebno radoznali. Šta ih tačno zanima? Uskoro ćemo posebno razgovarati o pojedinostima ovih ispoljenja i suština.

Zatim pogledajmo treću stavku: kako se odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja. Ta stavka nema konkretne reči koje treba analizirati zbog njihovog pohvalnog ili pogrdnog značenja. Kakvu činjenicu ovakvo ispoljenje i konkretna primena takvih ljudi otkrivaju? Kakva je narav osobe koja čini takve stvari i prikazuje takva ispoljenja? Prvo, da li je nepristrasna u svom odnosu prema drugima? (Ne.) Iz kojih reči se to može zaključiti? („U zavisnosti od raspoloženja.") Te reči znače da takvi ljudi deluju i ophode se prema drugim ljudima ili stvarima bez načela, bez moralnih granica, a posebno bez ikakve savesti ili razuma – oni su u potpunosti vođeni svojim raspoloženjem. Ako neko prema običnoj osobi postupa na osnovu sopstvenog raspoloženja, to možda neće biti veliki problem; to neće prekršiti upravne odluke ili uvrediti Božju narav, i samo ukazuje da je ta osoba svojeglava, da ne stremi ka istini, da deluje bez načela i da radi šta god želi na osnovu svog raspoloženja i sklonosti, uzimajući u obzir isključivo sopstvene telesne želje i osećanja, a ne osećanja drugih, i da ne pokazuje poštovanje prema drugima. Ovo objašnjenje je zasnovano na njihovom ophođenju prema običnoj osobi – ali ko je ovde primalac njihovog ophođenja zasnovanog na ličnom raspoloženju? To nije obična osoba, već telo u kojem je Bog ovaploćen – Hristos. Ako se prema Hristu ophodiš na osnovu svog raspoloženja, to je ozbiljan problem, o čijem obimu sada nećemo raspravljati.

Pogledajmo sada četvrtu stavku: samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja. Ovde ne postoje specifični termini koji bi tačno okarakterisali šta je to; to je neka vrsta ispoljenja, uobičajeno stanje i konkretan stav po kojima ljudi postupaju prema stvarima, ali uključuje čovekovu narav. Kakva je narav takvih ljudi? Slušaju, ali nisu poslušni, niti se pokoravaju. Na površini i dalje mogu da slušaju, ali da li je ono što pokazuju spolja isto ono što misle u sebi ili njihov pravi stav? (Nije.) Spolja oni mogu da deluju kao da se lepo ponašaju i da izgleda kao da slušaju, ali iznutra to nije tako. U njima postoje neposlušno raspoloženje i neposlušan stav, zajedno sa raspoloženjem i stavom otpora. Oni misle: „Nisam ti poslušan u srcu; kako da ti pokažem da ti nisam poslušan? Te reči koje izgovaraš samo ušima čujem, ali ih uopšte ne uzimam k srcu niti ih primenjujem. Postaviću se protiv tebe i suprotstaviću ti se!" To znači ne biti poslušan, niti se pokoravati. Ako takvi ljudi dođu u dodir i komuniciraju sa običnim pojedincima, ophodeći se s takvim stanjem, gledištem i stavom prema onome što obični ljudi govore, bilo da je to ispoljenje očigledno ili primetno, kakva je narav takvih ljudi? Da li se smatraju onim što drugi nazivaju dobrim ljudima sa ljudskošću i razumnošću? Da li su svrstani među pozitivne ličnosti? Jasno je da ne. Sudeći po izrazu „samo slušaju, ali bez poslušnosti i pokoravanja", ti ljudi su nadmeni. Koliko su nadmeni? Izuzetno, do te

mere da gube razumnost, da su potpuno ludi, da nikoga ne slušaju i da nikome ne posvećuju pažnju. Njihov stav kada komuniciraju sa drugima je ovakav: „Mogu da razgovaram s tobom, mogu da se družim s tobom, ali ničije reči ne mogu da uđu u moje srce, niti ičije reči mogu da postanu načela i smernice za moje postupke." Oni imaju samo svoje misli na umu, samo slušaju svoj unutrašnji glas. Oni ne slušaju niti prihvataju bilo kakve ispravne ili pozitivne izjave i načela, već im se opiru u svojim srcima. Da li u narodu ima takvih ljudi? Da li se takvi ljudi u nekoj grupi smatraju razumnim ili nerazumnim? Da li su svrstani kao pozitivne ili negativne ličnosti? (Kao negativne.) Dakle, na koji način većina ljudi u grupi obično gleda na njih i postupa prema njima? Koje metode koriste u ophođenju prema njima? Da li je većina ljudi voljna da dođe u dodir i da komunicira sa takvim ljudima? (Nije.) U crkvi se većina ljudi ne slaže dobro sa takvim ljudima – šta je razlog tome? Zašto svi osećaju odbojnost i ne vole takve ljude? Dve rečenice mogu da objasne to pitanje. Prvo, ti ljudi ne sarađuju ni sa kim, žele da imaju poslednju reč i nikoga ne slušaju; izuzetno je teško navesti ih da obrate pažnju na tuđe reči i nikada ne traže tuđe mišljenje i ideje, niti slušaju šta drugi govore. Drugo, nisu u stanju da sarađuju ni sa kim. Zar ove dve rečenice ne opisuju najkonkretnija ispoljenja te vrste ljudi? Zar to nije suština takvih ljudi? (Jeste.) Pre svega, s obzirom na njihovu narav, nikoga ne slušaju i nikome se ne pokoravaju. Žele da imaju poslednju reč, ne žele da slušaju druge i ne sarađuju sa njima. U njihovim srcima nema mesta ni za druge, ni za istinu ni za crkvena načela – ta vrsta ljudi ima takvu narav antihrista. Štaviše, oni nisu u stanju da sarađuju niti da se dobro slažu sa bilo kime, pa čak i ako u svojim srcima nevoljno osećaju želju, ipak nisu u stanju da sarađuju sa drugima kada za to dođe vreme. Šta se tu u stvari dešava? Zar se ovde ne radi o određenom stanju? Oni sa visine gledaju na druge, ne slušaju ih, i bez obzira na to koliko su reči drugih usklađene sa načelima, oni ih ne prihvataju. Kada je reč o saradnji sa drugima, ona je moguća samo onako kako oni kažu. Da li je to skladna saradnja? To nije saradnja; to je preduzimanje proizvoljnih postupaka, gde jedna osoba odlučuje. To je vrsta naravi koju takvi ljudi imaju u svojoj komunikaciji sa drugima, a prema Hristu se odnose na isti način. Da li je to vredno raščlanjivanja? To pitanje je ozbiljno i zaslužuje raščlanjivanje! Hajde dalje da govorimo o konkretnim ispoljenjima i delovanju antihrista u svakoj stavci, i da kroz ova konkretna ispoljenja i primene dođemo do razumevanja suštine antihrista – preziranja istine, drskog ruganja načelima i zanemarivanja uređenja Božje kuće. Počnimo sa raščlanjivanjem prve stavke.

A. Dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči

Dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči – svi bi trebalo da znaju površno značenje tih termina, a ljudi u kojima su ti termini oličeni se često sreću. Upuštanje u dodvoravanje, laskanje i izgovaranje milozvučnih reči najčešći su načini govora usvojeni da bi se zadobila naklonost, pohvala ili neka vrsta koristi od drugih. To je najčešći način govora za one koji se bave laskanjem i ulizivanjem. Može se reći da svi iskvareni ljudi, u

određenoj meri, prikazuju takvo ispoljenje, što je način govora koji pripada sotonskoj filozofiji. Dakle, da li ljudi prikazuju ista ispoljenja i primene pred ovaploćenim Bogom, možda i da bi zadobili neku korist? Naravno, to nije tako jednostavno. Kada se ljudi upuštaju u dodvoravanje i laskanje telu u kojem se Bog ovaplotio, kakvo gledište ili pomisao o Hristu u njihovim srcima izaziva takvo ponašanje? Takvo ponašanje je obično ono što ljudi pokazuju prema drugim ljudima. Ako se ljudi tako ponašaju i prema ovaploćenom Bogu, to samo po sebi otkriva problem: da smatraju ovaploćenog Boga, Hrista, samo običnom osobom među iskvarenim ljudskim rodom. Iz spoljašnje perspektive, Hristos ima kosti i telo i izgleda kao čovek. To ljudima daje iluziju, navodeći ih da veruju da je Hristos samo čovek, omogućavajući im da se drsko ophode prema Hristu na osnovu logike i razmišljanja o ophođenju prema ljudima. Prema logici i rezonovanju koji važe u međuljudskim odnosima, obično u ophođenju prema nekome sa statusom i ugledom, najbolja strategija za ostavljanje dobrog utiska, kako bi nesmetano stekli korist ili unapređenje, jeste da svoje reči učinite prijatnim i odmerenim, tako da se slušalac oseća prijatno i srećno. Ljubazan izraz lica je obavezan, dok lice ne sme da bude besno ili namršteno, a u izražavanju ne sme biti oštrih, zlonamernih ili grubih reči ili reči koje mogu da ozlede nečiji ponos. Samo takvim ispoljavanjem i rečima čovek može da ostavi dobar utisak u prisustvu takve osobe, a da je ne odbije. Čini se da se prijatne reči, upuštanje u laskanje i dodvoravanje smatraju najiskrenijim oblikom poštovanja prema drugima. Slično tome, ljudi veruju da, kako bi iskazali poštovanje Hristu i održali skladne odnose, moraju da se potrude da pokažu takvo ponašanje, starajući se da njihove reči ne sadrže neprijatne izraze ili sadržaj, i svakako ništa uvredljivo. Ljudi misle da je to najbolji način da komuniciraju i razgovaraju sa Hristom. Oni se prema telu u kojem se Bog ovaplotio odnose kao prema najobičnijem ljudskom telu sa normalnom, iskvarenom naravi, smatrajući da nema boljeg načina da se ponašaju ili ophode prema Njemu. Stoga, kada antihrist stane pred Hrista, ono što on gaji u svom srcu nije strah, poštovanje ili prava iskrenost, već želja da se koristi prijatan i odmeren jezik, čak pribegavajući iluzijama da bi se otvoreno upustio u dodvoravanje i laskanje telu u kojem se Bog ovaplotio. On veruje da su svi ljudi podložni ovom pristupu, a pošto je telo u kojem se Bog ovaplotio takođe ljudsko, On bi takođe blagonaklono trebalo da reaguje na taj pristup. Stoga, u ophođenju prema Hristu, telu u kojem se Bog ovaplotio, antihristi u svojim srcima ne prihvataju činjenicu da Hristos poseduje Božju suštinu. Umesto toga, oni koriste neke ljudske taktike, ljudske filozofije za ovozemaljsko ophođenje i uobičajene ljudske trikove za ophođenje prema drugima i za manipulisanje drugima da bi se na isti način ophodili prema telu u kojem se Bog ovaplotio. Da li suština takvog ponašanja ukazuje na činjenicu da antihristi preziru telo u kojem se Bog ovaplotio? (Da.)

Antihristi se prema Hristu odnose na isti način kao prema iskvarenim ljudima, samo što kada ugledaju Hrista počinju da koriste laskave i udvoričke reči, a zatim osmatraju Hristove reakcije i pokušavaju da mu udovolje. Neki ljudi, kada vide Hrista, kažu: „Ugledao

sam te izdaleka. Izdvajaš se u gomili. Za razliku od drugih, koji nemaju oreole, ti imaš jedan nad glavom. Odmah mi je bilo jasno da nisi obična osoba. Ko još u božjoj kući nije običan osim hrista? Čim sam te ugledao, znao sam da je to neporeciva istina. Telo u kojem se bog ovaplotio zaista se razlikuje od drugih." Zar to nije očigledna besmislica? Moj izgled je običan, uobičajen. Ako ne uradim ništa ili ne kažem ništa kada sam među ljudima, možda neće biti nikoga ko Me prepoznaje čak ni nakon godinu ili dve. U bilo kojoj grupi, ja sam samo običan član; niko ne može da vidi ništa posebno na Meni. Sada radim u crkvi i zbog Božjeg svedočanstva vi slušate kada vam se obraćam. Ali bez Božjeg svedočanstva, koliko njih bi Me poslušalo ili obratilo pažnju? To pitanje ostaje nepoznanica. Neki kažu: „Baš mi izgleda kao bog. Uvek sam osećao da je neobičan, drugačiji od ostalih." Kako sam to drugačiji? Da li imam tri glave i šest ruku? Kako možeš da me razlikuješ? Bog je jednom rekao: namerno ne dozvoljavam ljudima da opaze čak ni nagoveštaj božanstvenosti u Meni. Ako Bog ne dozvoljava ljudima da opaze Njegovo božanstvo, kako ti možeš da ga vidiš? Zar to što ovi ljudi govore nije sporno? Jasno je da to nije ništa drugo do besmislena priča o gnusnim ulizicama, čije reči nemaju nimalo suštine. Spoljašnja pojava ovaploćenog Boga je pojava obične osobe. Kako ljudske oči mogu da razaznaju Hristovo božanstvo? Da Hristos nije radio i govorio, niko ne bi mogao da Ga prepozna, niti da spozna Njegov identitet i suštinu. To je činjenica. A šta je sa onima koji kažu: „Već na prvi pogled sam mogao da kažem da si ti telo u kojem se bog ovaplotio, da se razlikuješ od drugih", ili „Čim sam te video, znao sam da si sposoban da činiš velike stvari"? Kakve su to izjave? Potpuno su besmislene! Pre nego što je Bog počeo da svedoči, kako to da nisi mogao to da razaznaš, bez obzira na to koliko puta si gledao? Posle Božjeg svedočenja, kada sam započeo Svoje delo, kako si mogao odjednom da ga primetiš na prvi pogled? To su očigledno varljive reči, čisto ludilo.

Neki ljudi, prilikom susreta ili u komunikaciji sa Mnom, žele da se prikažu u što boljem svetlu. Oni misle: „Ne sreće se često ovaploćeni bog; ovo je prilika koja se pruža jednom u životu. Moram dobro da se pokažem, da prikažem rezultate svog višegodišnjeg verovanja u boga i dostignuća koja sam postigao od kada sam prihvatio sadašnju etapu božjeg dela, da bi bog to znao." Na šta misle kada kažu da hoće da Ja to znam? Nadaju se da će imati priliku da budu unapređeni. U crkvi možda čitavog života ne bi imali priliku da se istaknu ili da budu unapređeni; niko ih ne bi izabrao. Oni misle da im je sada iskrsla prilika, pa pomno razmišljaju o tome kako da govore na način koji ne otkriva nikakve probleme i ne otkriva da pokušavaju da se prikažu u najboljem svetlu. Moraju da budu odmereniji i veštiji, da upotrebe neka lukavstva i trikove, pribegavajući sitnim smicalicama. Oni kažu: „Bože, baš nam je mnogo koristilo što smo tokom ovih godina verovali u tebe! Cela naša porodica veruje, svi smo se odrekli svega da bismo se dali bogu. Ali to nije najvažnija stvar. Najvažnije je da su tvoje reči tako velike i da si obavio toliko mnogo posla. Svi smo spremni da obavljamo svoje dužnosti i da se damo za boga." A Ja na to kažem: „Ali od toga zaista nema nikakve koristi". „Ima – blagodati koju je bog dao ima u izobilju. Zahvaljujući božjim rečima zadobili smo mnogo nove svetlosti, uvida i

razumevanja. Sva braća i sestre su tako puni energije, svi su spremni da se daju za boga." „Ima li onih koji su slabi i negativni? Nekoga ko izaziva prekide i ometanje?" „Ne, život u našoj crkvi je veoma dobar. Sva braća i sestre streme ka tome da vole boga, odriču se svega da bi propovedali jevanđelje. Sve što bog kaže je dobro. Svi smo motivisani i više ne možemo da verujemo kao ranije, kada smo samo tražili blagodat i tražili da se hlebom najedemo. Moramo da se odreknemo svega za boga, da se žrtvujemo za boga i da se damo za boga." „Da li ste onda, tokom proteklih nekoliko godina, stekli bilo kakvo razumevanje Božjih reči?" „Jesmo. Tvoje su reči, bože, tako velike, svaka rečenica udara baš tamo gde su naši ključni problemi, razotkriva našu priroda-suštinu! Primili smo veliku svetlost u razumevanju sebe i u tvojim rečima. Bože, ti si spasilac čitave naše porodice, čitave naše crkve. Bez tebe bismo odavno propali ko zna gde. Bez tebe ne bismo znali kako da idemo dalje. Svi u našoj crkvi čeznu da te vide, mole se svakog dana da te sretnu u svojim snovima, nadaju se da će biti s tobom svakog dana!" Ima li u njihovom govoru ijedne istinoljubive ili iskrene reči? (Ne.) Kakve su onda te reči? Licemerne su, prazne i beskorisne. Kada ih zamolim da govore o samospoznaji, oni kažu: „Otkako sam prihvatio božje delo, osećam da sam đavo i Sotona, da mi nedostaje ljudskost." „Kako ti nedostaje ljudskost?" „U mojem ponašanju nema načela." „U kojim postupcima ti nedostaju načela?" „Ne mogu skladno da sarađujem sa drugima, nedostaju mi načela u komunikaciji s drugima, nedostaju mi načela u odnosima sa ljudima. Ja sam đavo i Sotona, potičem od Sotone, Sotona me je duboko iskvario. Opirem se bogu na svakom koraku, stalno se suprotstavljam bogu i sučeljavam se s njim." Te reči dobro zvuče na prvi pogled. Kada ih pitam: „Kako je sada taj i taj u vašoj crkvi?" oni kažu: „Sada je dobro. Bio je smenjen iz crkvenog rukovodstva, ali se onda pokajao i braća i sestre su ga ponovo izabrali." „Da li je ta osoba neko ko stremi ka istini?" „Ako bog kaže da on stremi ka istini, onda stremi; ako bog kaže da ne stremi, onda ne stremi." „Ta osoba deluje kao da je puna elana, ali njegov kov je prilično loš, zar ne?" „Loš? Jeste, malo. Da nije tako, zašto bi ga braća i sestre smenili prošli put?" „Ako mu je kov loš, da li može da obavlja neki konkretan posao? Da li može da ispuni obavezu vođenja crkve?" Kada čuju Moje reči, oni ih shvate kao da hoću da kažem da neko ko je lošeg kova ne može da ispunjava obaveze, pa kažu: „Onda ne može da je ispuni. Braća i sestre su ga izabrali kao najboljeg među najgorima; nije bilo nikog boljeg, pa su izabrali njega. Sva braća i sestre kažu da je njegov kov prosečan, ali ipak može da nas vodi. Ako je njegov kov loš, mislim da ga braća i sestre neće izabrati sledeći put. Bože, da li treba da utičem na braću i sestre?" „To pitanje zavisi od rasta braće i sestara u tvojoj crkvi. Na osnovu načela su izabrali nekoga za koga smatraju da je dobar – ta procedura je ispravna, ali neki ljudi su nepromišljeni i ne mogu da prozru ljude i pitanja, a ponekad i izaberu pogrešnu osobu." Šta sam hteo time da kažem? Naprosto sam naveo činjenicu, nisam ciljao na to da taj čovek bude smenjen. Ali kako je antihrist shvatio Moje reči? Nije to rekao naglas, već je pomislio: „Da li je ovo nagoveštaj od boga da se taj čovek smeni? To znači da treba dalje da istražim šta bog zaista misli. Ako taj

čovek bude smenjen, ko još može da vodi crkvu, ko može da obavlja taj posao?" Antihristi su slepi za Boga, za Njega nema mesta u njihovim srcima. Kada se sretnu sa Hristom, oni se prema Njemu ne ponašaju drugačije nego što se ponašaju prema običnoj osobi, stalno izvode zaključke iz izraza Njegovog lica i tona Njegovog glasa, menjajući svoj ton kako dolikuje situaciji, nikada ne govore šta se zaista dešava, nikada ne govore ništa iskreno, samo izgovaraju prazne reči i doktrinu, pokušavaju da prevare i obmanue praktičnog Boga koji stoji pred njima. Uopšte nemaju bogobojažljivo srce. Oni čak nisu u stanju da razgovaraju sa Bogom iz srca, da kažu išta stvarno. Govore kao što zmija gmiže, putanja im je vijugava i zaobilazna. Način i pravac njihovih reči su poput loze dinje koja se penje uz stub. Na primer, kada kažeš da je neko dobrog kova i da može da bude unapređen, oni odmah govore o tome koliko je dobar i šta se u njemu ispoljava i otkriva; a ako kažeš da je neko loš, oni brže-bolje govore koliko je loš i zao, o tome kako izaziva ometanje i prekidanje u crkvi. Kada se raspituješ o nekim stvarnim situacijama, oni nemaju šta da kažu; izvrdavaju, čekaju da ti doneseš neki zaključak, traže značenje u tvojim rečima, kako bi uskladili svoje reči sa tvojim mislima. Sve što izgovaraju jesu milozvučne reči, laskanje i servilnost; nijedna iskrena reč ne izlazi iz njihovih usta. Tako oni komuniciraju sa ljudima i tako se odnose prema Bogu – baš su mnogo lažljivi. Takva je narav antihrista.

Neki ljudi dolaze u kontakt sa Mnom, ne znajući koju vrstu reči ili šta volim da čujem; ipak, čak i ne znajući to, oni se snađu. Biraju određene teme za razgovor sa Mnom, misleći: „Ove teme bi mogle da te zanimaju, mogu da budu ono što želiš da znaš ili čuješ, ali si previše ljubazan da bi to pitao, pa ću ja preuzeti inicijativu da ti kažem." Kada se sretnemo, oni kažu: „Nedavno su u našoj oblasti padale obilne kiše, poplavile su ceo grad. Javni red se takođe pogoršava; sada ima baš mnogo lopova. Kada čovek izađe na ulicu, postoji rizik da bude pokraden ili opljačkan. Čuo sam da je na nekim mestima mnogo dece oteto i ljudi su u panici. Nevernici kažu da je društvo postalo previše haotično, potpuno nenormalno. Religiozni ljudi se i dalje drže Biblije i propovedaju jevanđelje, govoreći da su došli poslednji dani, da bog samo što se nije spustio na zemlju i da su pred nama velike katastrofe." A ima i ljudi koji, kada Me sretnu, odmah kažu: „Pre nekoliko dana pojavila su se tri meseca na nebu na jednom mestu, mnogi su to slikali. Neki narodni vračevi kažu da će se na nebu pojaviti velika prikazanja, da se pojavio pravi gospod." Govore takve stvari – posebno ih zanimaju i prikupljaju informacije o pojavi haosa u društvu, o katastrofama i raznim neobičnim događajima i astronomskim pojavama. Kada Me upoznaju, oni to koriste kao temu za razgovor kako bi se zbližili sa Mnom. Neki veruju: „Ovaploćeni bog je obična osoba. Razlika između njega i drugih leži u činjenici da on obavlja božje delo i zastupa boga. Dakle, dok se većina ljudi nada svetskom miru, da ljudi žive u skladu i zadovoljstvu, ovaploćeni hristos se razlikuje od normalnih ljudi. On se nada velikom haosu u svetu, da će doći do prikazanja i velikih katastrofa, da će božje veliko delo biti hitro izvršeno i da će božje delo upravljanja biti brzo završeno, da će se ispuniti reči koje je izgovorio. To su teme do kojih mu je stalo i

koje ga zanimaju. Dakle, kada ga sretnem, razgovaraću o tim stvarima, a on će biti izuzetno zadovoljan. Kada mu tako udovoljim, možda bih mogao da budem unapređen i možda bih mogao da provedem više vremena u njegovoj blizini." Da li ima takvih ljudi? Jednom sam sreo mladu devojku veoma veštu na rečima; bila je elokventna, oštroumna i tačno je znala šta kome da kaže, bila je vična udovoljavanju slušaocima i naprosto je bila vična svemu u svakoj prilici, a posebno je bila vešta u komunikaciji sa onima koji imaju vlast i status. Pri susretu sa Mnom, razgovor je započela ovim rečima: „Tu i tu podzemlje vodi glavnu reč; članova bandi ima čak i među policajcima. Jedan vođa bande je počinio mnogo loših stvari na lokalnom nivou. Jednog dana je na putu naišao na visokog zvaničnika, vodećeg demona. Njegov automobil je pretekao automobil vodećeg demona i vodeći demon je pitao svog telohranitelja: 'Čiji je to automobil? Ne želim ponovo da ga vidim!' Sutradan je ubijen." Da li u društvu ima takvih stvari? (Ima.) Takve stvari postoje, ali da li je korisno da one postanu glavna tema razgovora kada se neko sretne sa Mnom? To nisu teme do kojih Mi je stalo ili koje želim da čujem, ali ona to nije znala. Mislila je da volim da slušam te zastrašujuće priče. Recite Mi, da li su katastrofe, vizije, prirodne i čovekovom rukom izazvane nesreće teme koje Me zanimaju, one koje želim da čujem? (Nisu.) U redu je slušati te stvari da ti prođe vreme, ali ako misliš da stvarno volim da ih čujem, onda grešiš. Ne interesuju Me te stvari, ne interesuje Me da slušam o njima. Neki ljudi pitaju: „Da li slušaš kada ljudi govore o tim stvarima?" Nemam ništa protiv da čujem, ali to ne znači da volim, niti da želim da prikupljam te informacije, te priče. Šta to znači? To znači da duboko u Mom srcu nema znatiželje za tim stvarima, nema baš nikakvog interesa. Neki ljudi čak misle: „Zar ti u srcu ne mrziš posebno veliku crvenu aždaju? Ako mrziš veliku crvenu aždaju, ispričaću ti o kazni koja ju je zadesila: došlo je do unutrašnje borbe među visokim zvaničnicima u velikoj crvenoj aždaji, nekoliko frakcija se borilo između sebe i zamalo da je ubijen izvesni glavni demon. Ti glavni demoni su preživeli nekoliko pokušaja ubistva, bilo je baš opasno! Da li bi bio srećan da to čuješ?" Da li biste svi vi bili srećni da čujete tako nešto? Ako biste bili srećni, onda budite srećni; ako ne volite to da čujete, onda nemojte da slušate – to nema veze sa Mnom. Ukratko, u vezi sa tim pitanjima, bilo da se radi o epidemiji u tamo nekoj zemlji, o tome kako je došlo do epidemije, koliko je ljudi umrlo, u kojoj se zemlji dogodila velika katastrofa, stanje vlade neke zemlje, koliko su surove unutrašnje borbe u rukovodstvu neke zemlje, ili društvena previranja, možda ću slušati ako slučajno čujem za njih, ali neću se truditi da saznam konkretne pojedinosti o tim događajima, da slušam vesti, da čitam novine, niti da na internetu pretražujem sadržaje vezane za te događaje samo zato što nisam čuo za njih. Nikako neću, i nikada ne radim tako nešto. Ne interesuju me te stvari. Neki ljudi kažu: „Sve je to pod Tvojom kontrolom, sve je to Tvoje delo; zato Te ne zanima." Da li je ta izjava tačna? Tačna je u smislu doktrine, ali ne i u suštini. Bog ima suverenost nad ljudskom sudbinom, nad svakom rasom, nad svakom grupom ljudi, nad svakim dobom. Sasvim je normalno da se neke katastrofe i neobični događaji dešavaju u svakom dobu – sve je to u Božjim rukama. Bez obzira na doba, bilo da se radi o

značajnim ili manje bitnim događajima, kada dođe vreme za novo doba, čak i ako nema promene u jednoj travki ili na jednom drvetu, staro doba mora da prođe. To je pitanje Božje suverenosti. Ako nekom dobu nije suđeno da se završi, onda čak i da dođe do velikih promena u nebeskim pojavama ili u svim stvarima na zemlji, ono se neće završiti. Sve su to Božji poslovi u koje ljudi ne mogu da se mešaju, niti mogu išta da pomognu. Ono što ljudi najviše treba da rade jeste da se ne bave tim pitanjima, da ne prikupljaju dokaze i informacije o tim događajima kako bi zadovoljili svoju radoznalost. Što se tiče stvari koje Bog čini, treba da razumeš koliko god možeš, a ne da forsiraš razumevanje tamo gde to nije moguće. Među iskvarenim ljudskim rodom, te stvari su previše normalne, previše uobičajene. Sva ta pitanja – promena doba, transformacija svetskog poretka, sudbina rase, vladavina i stanje režima, i tako dalje – sve je to u Božjim rukama, sve spada pod Njegovu suverenost. Ljudi samo treba da veruju, da prihvataju i pokoravaju se; to je dovoljno. Nemoj da gajiš pomisao da treba da razumeš više tajni, misleći da što više tajni razumeš, to izgleda modernije, kao da verovanjem u Boga imaš veliki rast i duhovnost. Posedovanje takvog načina razmišljanja znači da je tvoje gledište o verovanju u Boga netačno. Ta pitanja nisu značajna. Prava značajna stvar, ono što ljude najviše treba da brine, jeste srž Božjeg plana upravljanja – spasenje čovečanstva, omogućavanje ljudskom rodu da bude spasen u okviru dela Božjeg plana upravljanja. To je najbitnije i centralno pitanje. Ako shvataš istine i vizije u vezi sa ovim pitanjem, onda prihvati ono što Bog čini u tebi i istinu kojom te opskrbljuje, i prihvati svaki trenutak orezivanja, suda i grdnje. Ako prihvatiš sve to, onda je to vrednije od istraživanja nebeskih pojava, tajni, katastrofa ili politike.

Neki ljudi nauče nešto malo o istoriji, razumeju se pomalo u politiku i, u nekom smislu, vole da se hvale; u drugom, oni misle: „Ovaploćeni bog poseduje božju suštinu i istinu. Poznata mu je činjenica da bog ima suverenost nad svim stvarima i razume ono što se dešava u nutrini. Dakle, ako se razumem u politiku i istoriju, mogu li da zadovoljim njegove potrebe? Mogu li da zadovoljim njegovu radoznalost u vezi sa svim tim stvarima?” Kažem ti, grešiš! Ono čega se najviše gadim je pre svega politika, a zatim istorija. Ako razgovaraš o istoriji, prepričavaš duhovite anegdotske priče ili uzgred čavrljaš da ti prođe vreme, to je u redu. Ali ako prema tim rečima, tim pitanjima, pristupaš kao prema nečemu ozbiljnom, nečemu o čemu treba da razgovaraš sa Mnom, da se ulizuješ, da izgradiš odnos, onda grešiš; nemam želju da slušam te stvari. Neki ljudi pogrešno misle: „Ti u zajedništvu razgovaraš o istini i održavaš okupljanja za ljude zato što moraš; duboko u sebi, ono što najviše voliš je veliki haos u svetu. Strepiš od toga da svet nije dovoljno haotičan. Kad god dođe do katastrofe, ko zna koliko si u potaji srećan, možda čak i praviš vatromet da proslaviš!” Kažem ti, nije tako. Čak i da velika crvena aždaja propadne i sruši se, ostaću ovakav kakav jesam. Neki ljudi pitaju: „Zar ne bi bio srećan da se velika crvena aždaja sruši? Kada velika crvena aždaja bude uništena i kažnjena, zar ne bi trebalo da napraviš vatromet? Zar ne bi trebalo da prirediš veliku gozbu i proslaviš sa Božjim izabranim narodom?” Reci Mi, da li to treba da uradim? Da

li je to ispravno ili pogrešno? Da li je to u skladu sa istinom? Neki kažu: „Velika crvena aždaja je toliko progonila Božji izabrani narod, širila neosnovane glasine o Bogu i klevetala Njegovo ime, hulila i sudila Bogu. Zar ne bi trebalo malo da proslavimo kada dobije ono što je zaslužila?" Neću imati ništa protiv da slavite, jer imate svoja raspoloženja. Ako ste svi radosni, ako slavite tri dana i tri noći, okupljate se da čitate Božje reči, da pevate himne i plešete u slavu Božje pravednosti, radujući se što je Bog konačno uništio i izgazio veliku crvenu aždaju, neprijatelja, bacio ga pod noge, i što Božji izabrani narod više neće trpeti njegov progon i mučenje, što će najzad moći da se vrati u svoje domove, i što će konačno moći da se vrati svojim porodicama, razumljivo je da ste tako raspoloženi. Ako želite da proslavite i opustite se na taj način, pristajem. Ali što se Mene tiče, učiniću ono što treba da učinim; Ja se ne upuštam u te aktivnosti. Neki ljudi pitaju: „Zašto imaš takav stav? Zar to ne smanjuje elan ljudi? Zašto ne pokažeš malo snažnih emocija? Ako nisi prisutan u najbitnijem trenutku, kako možemo da slavimo?" Slavljenje nije pogrešno, ali postoji jedna stvar koju moramo jasno da podelimo u zajedništvu: recimo da je velika crvena aždaja kažnjena, Bog je eliminiše; taj kralj đavola, koji je nekada služio da usavrši Božji izabrani narod, uništen je i iskorenjen – šta se onda dešava sa rastom Božjeg izabranog naroda? Koliko ste istine shvatili? Ako svi možete da obavljate svoje dužnosti u skladu s merilom, ako ste svi stvorena bića koja su u skladu s merilom, sposobna da se plašite Boga i da se klonite zla, i da svako od vas poseduje rast Jova i Petra, i svi ste već spaseni, onda je to zaista radostan trenutak, nešto što vredi proslaviti. Međutim, ako jednog dana velika crvena aždaja padne i vaš rast ne dostigne nivo odanog obavljanja dužnosti, ako u vama još uvek nema straha od Boga i ako niste u stanju da se klonite zla, izuzetno ste daleko od Jovovog i Petrovog rasta, nesposobni da se zaista pokorite Božjoj suverenosti i ne možete da se smatrate stvorenim bićima koja su u skladu s merilom, zbog čega biste onda bili srećni? Zar to nije samo uživanje u uzaludnoj radosti? Takva proslava bi bila besmislena i bezvredna. Neki ljudi kažu: „Velika crvena aždaja nas toliko progoni; sigurno je u redu da je mrzimo? Prepoznati njenu suštinu treba da je u redu, zar ne? Toliko nas je progonila; zašto ne možemo da budemo srećni kada je uklonjena?" U redu je biti srećan, izraziti svoje emocije. Međutim, ako misliš da uništenje velike crvene aždaje označava okončanje Božjeg plana upravljanja, da je čovečanstvo spaseno, ako izjednačavaš uništenje velike crvene aždaje sa završetkom Božjeg plana upravljanja, kao sa tvojim sopstvenim spasenjem i usavršavanjem, zar to shvatanje nije pogrešno? (Jeste.) Dakle, šta sada razumete? Što se tiče Božjeg neprijatelja, velike crvene aždaje, toga kakva je njena sudbina i u kakvom je stanju, to je Božji posao, i to nema nikakve veze sa tvojim stremljenjem ka promenom naravi, niti sa spasenjem. Velika crvena aždaja je samo kontrast, uslužno sredstvo, nešto što je podvrgnuto Božjim orkestracijama. Ono što ona čini i kako je Bog koristi za pružanje usluge tiče se samo Boga i nema veze s ljudima. Stoga, ako si previše zabrinut za njenu sudbinu, ako joj dopuštaš da odvuče pažnju tvog srca, onda tu nešto ne valja, postoji problem. Bog ima suverenost nad svim stvarima,

uključujući tu i veliku crvenu aždaju i sve đavole i Sotone, tako da šta god đavoli i Sotone radili, kakvi god da su, to nema nikakve veze sa tvojim život-ulaskom niti s promenom naravi. Šta se to tebe tiče? Potrebno je da prepoznaš rđavu i zlobnu suštinu njenog otpora prema Bogu, da je suštinski neprijateljski nastrojena prema Bogu i suštinski Njegov neprijatelj – to je ono što treba da shvatiš. Što se tiče ostalog, kakve katastrofe joj Bog priređuje, kako Bog orkestrira njenu sudbinu, to nema nikakve veze s tobom i od tog znanja nema nikakve koristi. Zašto nema nikakve koristi? Zato što čak i da to znaš, ti ne možeš da shvatiš zašto Bog tako postupa. Čak i ako to vidiš, nećeš znati zašto je Bog odlučio da tako postupa, nećeš moći potpuno da sagledaš istinu koja stoji iza toga. Zaključiću ovu temu samo s nekoliko kratkih napomena.

Ispoljenja antihrista kao što su dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči, javljaju se, naravno, i kod običnih iskvarenih ljudi, ali po čemu se antihristi razlikuju od običnih iskvarenih ljudi? U njihovom dodvoravanju, laskanju i milozvučnim rečima nema poštovanja, nema iskrenosti. Namesto toga, oni imaju za cilj da se poigravaju, da iskušavaju i da iskoriste ovaploćenog Boga, dovodeći tako do ovih primena; oni imaju sopstvene ciljeve. Oni nastoje da se poigraju sa običnom osobom koju vide pred sobom kroz dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči, da obmanu Hrista, tako da Hrist ne bude sposoban da prozre ko su oni zaista, kakve iskvarene naravi imaju, kakav integritet, kakvu suštinu poseduju i kojoj kategoriji ljudi pripadaju. Žele da obmanjuju i varaju, zar ne? (Da.) Ima li u njihovim udvoričkim, laskavim i milozvučnim rečima ijedne jedine iskrene reči? Niti jedne. Namera i svrha antihrista je da varaju, obmanjuju i da se poigravaju. Zar takve primene nisu suština antihrista koji preziru istinu? (Jesu.) Smatraju da svi obični ljudi vole da čuju prijatne reči, da uživaju da im se laska i vole da drugi puze pred njima, što im daje osećaj važnosti i čini da njihov status izgleda poštovaniji i veći od prosečne osobe. Ali naprotiv, ako se neko ponaša preterano servilno pred Hristom, bez integriteta i dostojanstva, ako se neodređeno izražava i uvek pokušava da prevari i prikrije činjenice, ophodeći se prema Hristu pretvorno i lažno, ne samo da Hristos neće poverovati ni u šta od toga, već će se On naljutiti na tebe u Svom srcu. U kojoj meri? Bog bi rekao da je ta osoba odvratna, da ne izgovara nijednu istinu, samo razmišlja kako da se dodvori, nije nimalo dobra, nema pozitivan karakter – takva osoba je nepouzdana i nedostojna poverenja. Nepouzdana i nedostojna poverenja; tako se ta vrsta ljudi opisuje. Na površini su to samo ove dve fraze, ali u stvarnosti takva osoba ne voli istinu, ne može da zadobije istinu i malo je verovatno da će biti spasena. Ako takva osoba ne može da zadobije istinu i ako je malo verovatno da će biti spasena, koji je značaj i vrednost toga što takva osoba veruje u Boga? Ako ne izaziva prekidanje i ometanje, može samo da igra ulogu kontrasta ili uslužnog sredstva u Božjoj kući, baš kao i velika crvena aždaja. Šta znači igrati ulogu nečega? Znači da će biti tu privremeno, da će ići najdalje što može, kao kada vučeš neka kolica, vučeš ih sve dok se ne prevrnu. Zašto im je dodeljena takva uloga? Zato što takvi ljudi ne streme ka istini. Oni toliko preziru i nipodaštavaju istinu u svojim srcima, toliko se rugaju i poigravaju sa istinom, da im je

zagarantovan isti kraj kao Pavlov, da nisu sposobni da stignu do kraja. Prema tome, ta vrsta osobe može da igra samo ulogu privremenog službitelja u Božjoj kući. U jednom pogledu, onima koji istinski streme ka istini, oni omogućavaju da napreduju u razlučivanju i razumevanju. U drugom, oni rade sve za šta su sposobni u Božjoj kući, služeći koliko god mogu, jer takvi ljudi ne mogu da stignu do kraja puta.

Jednom prilikom sam izašao napolje i sreo jednu poznanicu. Pre nego što sam stigao da progovorim, već Mi se obratila: „Prošlo je mnogo vremena od našeg poslednjeg susreta. Čekam te ovde svakog dana, toliko mi nedostaješ da ne mogu da se skrasim kod kuće. Stalno te tražim među ovom gomilom prolaznika!" Pomislio sam u Sebi, ova osoba je možda malo mentalno poremećena. Da li sam zakazao sastanak s tobom? Zašto bi Me ovde čekala svakog dana? Kad smo se već sreli, hajde da razgovaramo o nečemu bitnom. Pitao sam je: „Kako si ovih dana?" Ona je odgovorila: „Jao, ne pitaj. Od našeg poslednjeg susreta, toliko sam zaokupljena mislima o tebi da ne mogu ni da jedem ni da spavam. Samo sam mogla da se nadam da ću te videti jednog dana." Rekao sam: „Hajde da razgovaramo o nečemu bitnom. U kakvom si stanju bila u tom periodu?" „U dosta dobrom. Bilo je okej." „Da li je vaša crkva održala izbore? Da li još uvek imate istog starešinu?" „Ne, izabrali su tog i tog." „Kako je on?" „Okej je." „Zašto je onda prethodni crkveni starešina smenjen?" „Nisam sigurna; bio je okej." „Budi preciznija, nemoj samo da govoriš 'okej'. Da li je smenjen zato što nije mogao da obavi konkretan posao?" „Meni je bio okej." „Kakva je ljudskost novoizabranog starešine? Kakvo je njegovo shvatanje istine? Može li da se bavi konkretnim poslom?" „Okej je." Šta god da sam je pitao, njen odgovor je uvek bio „okej", što je onemogućavalo razgovor. Onda sam otišao. Šta mislite o ovoj priči? Kako biste je naslovili? („Okej.") Ova priča je „Okej". U Mojoj komunikaciji sa mnogim ljudima, malo ko govori iz pozicije ljudskog razuma, a kamoli u skladu sa istina-načelima. Iz usta većine ljudi izlaze samo laži, gluposti, zablude i drske reči; nema ni jedne jedine istinite izjave. Čak i ne zahtevam da svaka rečenica koju izgovoriš bude u skladu sa istinom, niti da poseduje istina-stvarnost, ali u najmanju ruku bi trebalo da budeš u stanju da govoriš kao ljudsko biće, da pokažeš nekakvu iskrenost, da pokažeš neko istinsko osećanje. Da li bez njih može da bude dijaloga? Ne može. Ti uvek govoriš prazne reči i lažeš; kada se zadesiš u nekoj situaciji, gluposti, zablude, uvredljive i drske reči, sve to izlazi na videlo, a javljaju se i reči opravdanja i odbrane, zbog čega je nemoguće naći zajednički jezik ili komunicirati, zar ne? (Tako je.)

Mnogi ljudi jedu i piju Božje reči verujući da su one povezane samo sa Bogom na nebu, samo sa Božjim duhom i samo sa Bogom koji je nevidljiv i nedodirljiv. Pošto je Bog tako daleko, Njegove reči se smatraju dovoljno dubokim da se mogu nazvati istinom. Međutim, smatra se da ova obična osoba koja je pred njima, osoba koja je vidljiva i koja govori, ima malo veze sa istinom, sa Bogom ili sa Božjom suštinom. To je zato što je On vidljiv i veoma blizak ljudima, zato što ni na koji način ne vrši uticaj na njihova srca ili oči i ne donosi im nikakav osećaj zagonetne radoznalosti. Ljudi smatraju da je isuviše lako shvatiti tu običnu, opipljivu osobu koja govori, da je isuviše

transparentna. Oni čak smatraju da mogu da proniknu u Njega i da Ga prozru na prvi pogled. Iz toga proizilazi da se ljudi nesvesno ophode prema Hristu isto kao prema ljudskom biću, isto kao što bi se ophodili prema bilo kojoj osobi koja ima status ili moć. Da li je to u skladu sa istina-načelima? Kako Hristos može da se izjednači sa iskvarenim ljudima sa statusom i moći? Kada se ljudi dodvoravaju i laskaju iskvarenim pojedincima koji imaju status i moć, oni od toga imaju korist i njihovo uvažavanje. Iskvareni uživaju u tome; oni žude za dodvoravanjem, laskanjem i podilaženjem, jer im se tako čini da su plemenitiji i superiorniji, da se dodatno naglašava njihov sopstveni status i moć. Međutim, Hristova suština je Božanska i on je sušta suprotnost tome. Kada čovek ima status i slavu, to nije zato što ima plemenitu suštinu ili karakter; zato on mora da pribegava raznoraznim sredstvima da bi ga drugi uzdizali i laskali mu, ne bi li tako njegova slava i status bili vidljivi. Nasuprot tome, Hristos, koji ima Božju suštinu, Sam po sebi poseduje identitet i status Boga, što je više od suštine i statusa bilo kog stvorenog bića. Njegov identitet i suština postoje objektivno, ne treba Mu ulagivanje bilo kog stvorenog bića da bi to potvrdio; niti Mu treba dodvoravanje ili laskanje bilo kog stvorenog bića da bi pokazao Svoj identitet, suštinu, ili Svoj plemeniti status. To je zato što je činjenica da Hristos poseduje Božju suštinu Njemu svojstvena; ona Mu nije dodeljena od strane bilo koje osobe, a još manje se zavređuje kroz dugogodišnje iskustvo među ljudima. To jest, i bez svih stvorenih bića, identitet i suština Boga ostaju onakvi kakvi jesu; bez ijednog stvorenog bića koje se klanja Bogu ili Ga sledi, Božja suština ostaje nepromenjena – to je činjenica koja se ne menja. Antihristi pogrešno veruju da šta god da Hristos kaže ili učini, ljudi moraju da koriste milozvučne reči, da bodre, da slede i da moraju da udovoljavaju Njegovim sklonostima i da ne idu protiv Njegovih namera, misleći da bi to moglo da navede Hrista da oseti postojanje Svog identiteta i statusa. To je ozbiljna greška! Kako bilo ko od iskvarenih ljudi koji imaju slavu, moć i status stiče svoju slavu i moć? (Dodvoravanjem i podilaženjem.) To je jedan aspekt. Osim toga, oni to uspevaju uglavnom kroz njihove borbe i trud među ljudima, čak i kroz manipulaciju, kao i zarađivanjem ili prisvajanjem na razne načine. To je samo reputacija, visoka pozicija ili rang među ljudima. Ta dobra reputacija, visok rang i visok status čine da se neko ističe u gomili, da postane lider, donosilac odluka sa pravom da njegova bude poslednja. Ali šta je suština te osobe sa statusom i slavom, koja među ljudima stoji iznad drugih? Ima li razlike između nje i drugih? Njen identitet i suština su potpuno isti kao kod svakog običnog iskvarenog čoveka; takva osoba je obično stvoreno biće iskvareno pod Sotoninom vlašću, sposobno da izda istinu i pozitivne stvari, da preokrene ispravno i pogrešno, da ide protiv činjenica, da počini zlo, da se odupre Bogu, da prkosi Nebu i da ga proklinje. Njen pravi identitet i suština su identitet osobe koju je Sotona iskvario, one koja može da se odupre Bogu, što njenu slavu i status pretvara u puke isprazne titule. Oni koji su dovoljno nemilosrdni, surovi i zlonamerni, koji bi zarad statusa i slave ubili ili naudili drugima, dolaze do visokih pozicija. Oni koji umeju da spletkare, koji imaju metode i umeju da seju intrige, postaju vođe ostalima. Takvi pojedinci su zlonamerniji,

suroviji i rđaviji od običnih iskvarenih ljudi. Vole da im se ljudi obraćaju samo milozvučnim rečima, da im podilaze, da im se dodvoravaju i laskaju. Ako im kažeš istinu, dovodiš svoj život u opasnost. Antihristi u Božju kuću donose ta svetovna pravila igre i filozofije za ovozemaljsko ophođenje, primenjujući ih u svojoj komunikaciji sa Hristom. Oni pretpostavljaju da ako Hristos želi da učvrsti svoj položaj, On takođe mora da voli da Mu se dodvoravaju, da Mu laskaju i da Mu se obraćaju milozvučnim rečima. Na taj način oni se prema telu u kojem se Bog ovaplotio suptilno ophode kao prema običnom članu iskvarenog ljudskog roda, što je pristup antihrista. Stoga je narav koju antihristi pokazuju u svojoj komunikaciji sa Hristom nesumnjivo rđava. Oni su rđave naravi, vole da spekulišu i razmišljaju o onome što drugi misle, kao što je odmeravanje tuđih reči i izraza, i vole da koriste određena sredstva, neka pravila igre koja koriste sekularni ljudi u odnosu prema Hristu i u pitanjima koja se tiču njihove komunikacije s Njim. Šta je najozbiljnija greška koju čine? Zašto mogu tako da se ponašaju? Šta je uzrok tome? Bog kaže da je ovaploćeni Bog obična osoba. Antihristi su time oduševljeni i kažu: „Pa, onda ću se prema tebi odnositi kao prema običnoj osobi; sada imam osnovu kako da se ophodim prema tebi." Kada Bog kaže da telo u kojem je Bog ovaploćen ima Božju suštinu, antihristi odgovaraju: „Božja suština? Kako to da je ne vidim? Gde je? Kako se ispoljava? Šta on otkriva da bi dokazao da ima božju suštinu? Znam samo da se dodvoravam i laskam onima koji imaju status. Nikada ne mogu da pogrešim sa dodvoravanjem i laskanjem ljudima; to je uvek put kojim treba ići. U svakom slučaju je bolje nego govoriti istinu." To je rđavost antihrista. Tako antihristi ne veruju u istinu niti je prihvataju, živeći isključivo po Sotoninoj filozofiji.

Neki ljudi kažu: „Svi vole one koji umeju da se dodvoravaju, da laskaju i govore milozvučne reči; Bog jedini ne voli takve ljude. Dakle, koju vrstu osobe Bog zapravo voli? Kako neko treba da komunicira sa Bogom da bi Mu se svideo?" Da li znate? (Bog voli poštene ljude, ljude koji Bogu govore iz srca, ljude koji otvaraju svoje srce i u zajedništvu razgovaraju sa Bogom bez obmanjivanja.) Još nešto? (Voli one koji imaju bogobojažljivo srce, koji su u stanju da slušaju i da prihvate Božje reči.) (Voli one koji imaju srce okrenuto ka Božjoj kući, koji su jednodušni s Bogom.) Svi ste pomenuli nekoliko aspekata poštene osobe koje treba primenjivati. Biti poštena osoba je Božji zahtev prema čoveku. To je istina koju čovek mora da primenjuje. Koja su, onda, načela koja čovek treba da poštuje u svom ophođenju sa Bogom? Budite iskreni: to je načelo koje treba da se poštuje prilikom komunikacije sa Bogom. Ne upuštaj se u dodvoravanje ili laskanje kao što to čine nevernici; čovekovo dodvoravanje i laskanje Bogu nisu potrebni. Dovoljno je biti iskren. A šta znači biti iskren? Kako to sprovesti u delo? (Jednostavno se otvoriti ka Bogu, bez lažnog predstavljanja ili skrivanja bilo čega, niti čuvanja bilo kakvih tajni, komunicirati s Bogom poštenog srca i biti otvoren, bez ikakvih zlih namera ili smicalica.) Tako je. Da bi bio iskren, prvo moraš da ostaviš po strani svoje lične želje. Umesto da se usredsređuješ na to kako se Bog odnosi prema tebi, treba da se ogoliš pred Bogom i kažeš sve što ti leži na srcu. Ne razmišljaj i ne uzimaj u obzir posledice

svojih reči; reci šta god misliš, ostavi po strani svoje motivacije i ne govori nešto samo da bi postigao neki cilj. Imaš previše ličnih namera i manipulacija; uvek si proračunat u načinu na koji govoriš, s obzirom na to da „treba da govorim o ovome, a ne o onome, moram da pazim na ono što govorim. Objasniću to na način koji će mi biti od koristi i koji će prikriti moje nedostatke i ostaviti dobar utisak na boga". Zar to nisu skriveni motivi? I pre nego što si otvorio usta, um ti je već ispunjen podmuklim mislima, već si nekoliko puta promenio ono što želiš da kažeš, tako da kada reči izađu iz tvojih usta, više nisu tako čiste, nisu ni najmanje iskrene i sadrže tvoje sopstvene motive i Sotonine spletke. To nije iskrenost; to je posedovanje zlokobnih motiva i zlih namera. Štaviše, kada govoriš, uvek izvodiš zaključke iz izraza lica ljudi i njihovog pogleda: ako imaju odobravajući izraz lica, ti nastavljaš da govoriš; ako ne, držiš to u sebi i ne govoriš ništa; ako im pogled nije odobravajući i čini se da im se ne sviđa ono što čuju, razmisliš i kažeš sebi: „Dobro, reći ću ti nešto što te zanima, što te čini srećnim, što će ti se svideti i što će te oraspoložiti prema meni." Da li je to iskreno? Nije. Neki ljudi ne prijavljuju kada vide da neko čini zlo i izaziva ometanje u crkvi. Oni misle: „Ako ja budem prvi koji će to da prijavi, uvrediću tu osobu, a ako bi se desilo da sam pogrešio, morao bih da budem orezan. Sačekaću da drugi to prijave pa ću im se pridružiti. Čak i ako svi zajedno pogrešimo, to nije velika stvar – na kraju krajeva, ne može se osuditi grupa ljudi. Što kaže narod: 'Grom uvek u najviše drvo udara'. Neću da budem to drvo; morao bi da budeš budala da insistiraš da budeš najviše drvo." Da li je to iskreno? Svakako da nije. Takva osoba je zaista prepredena; ako postane crkveni starešina ili nadzornik, zar neće da nanese gubitak radu crkve? Naravno da hoće. Takva osoba nikako ne sme da se koristi. Možete li da razaznate takav soj ljudi? Recimo, na primer, da postoji starešina koji je učinio nešto loše i ometao rad crkve, ali niko ne razume šta se zapravo dešava sa tom osobom, niti Višnji zna kakav je – samo ti znaš šta se zapravo dešava sa njim. Da li bi ti iskreno preneo to pitanje Višnjem u takvim okolnostima? Ovo pitanje je ono koje najviše otkriva kakav je čovek. Recimo da to kriješ i nikome ništa ne govoriš, pa čak ni Bogu, i čekaš dan kada će taj starešina da počini toliko zla da će zakomplikovati rad crkve, i da ga svi razotkriju i bave se njime, ako tek tada ustaneš i kažeš: „Sve vreme sam znao da on nije dobar čovek. Radi se o tome da su neki ljudi mislili da on jeste dobar; da sam nešto rekao, niko mi ne bi poverovao. Baš zato nisam ništa rekao. Sada kada je uradio neke loše stvari i svi vide ko je on zaista, mogu da progovorim o tome šta se zaista dešava sa njim". Da li je to iskreno s tvoje strane? (Nije.) Ako se ti svaki put kada su nečiji problemi razotkriveni ili se prijavi neki problem povodiš za gomilom i poslednji si koji će ustati i razotkriti tu osobu ili prijaviti problem, da li si iskren? Ništa od toga nije iskreno. Ako ti se neko ne sviđa ili te je neko uvredio, i znaš da on nije zla osoba, ali pošto si ti sitničav, počinješ da mrziš tu osobu i želiš da joj se osvetiš, da napraviš budalu od nje, možda ćeš smisliti neki način i potražiti priliku da Višnjem kažeš nešto loše o njoj. Možda ćeš samo iznositi činjenice, nećeš osuđivati tu osobu, ali dok budeš iznosio te činjenice, tvoja namera će biti otkrivena: želiš da iskoristiš ruku Višnjeg

ili da Bog kaže neku reč i pozabavi se njom. Prijavljivanjem problema Višnjem, ti pokušavaš da postigneš svoj cilj. To je očigledno iskvareno ličnim namerama, a svakako nije iskreno. Ako je to zla osoba koja ometa rad crkve i ti to prijavljuješ Višnjem da bi zaštitio crkveni rad, i ako su, pored toga, problemi o kojima izveštavaš u potpunosti tačni, to se razlikuje od postupanja sa stvarima pomoću sotonskih filozofija. To potiče iz osećaja za pravdu i odgovornost i to je ispunjenje tvoje odanosti; tako se iskrenost ispoljava.

Bog ne voli ljude koji se dodvoravaju, laskaju ili govore milozvučne reči. Dakle, kakve ljude Bog voli? Kako Bog voli da ljudi komuniciraju i razgovaraju u zajedništvu s Njim? Bog voli poštene ljude, On voli da su ljudi iskreni prema Njemu. Ne treba da razmišljaš o tonu Njegovog glasa i izražavanja niti da Mu se umiljavaš; samo treba da budeš iskren, da imaš iskreno srce, da imaš srce koje ništa ne krije, ništa ne zaklanja niti prerušava, i da dozvoliš da se na tebi spolja vidi ono što ti je u srcu. Drugim rečima, kada se odnosiš prema Hristu i komuniciraš s Njim, ne moraš da se naprežeš, da radiš bilo kakav „domaći zadatak", niti da se pripremaš ili radiš bilo šta unapred; ništa od toga nije potrebno. Bog voli iskrenost, voli normalan, prirodan razgovor i komunikaciju, pravo iz srca. Čak i ako kažeš nešto što nije ispravno ili upotrebiš neke neprikladne reči, to nije problem. Na primer, recimo da odem negde i kuvar Me pita: „Da li imaš neka ograničenja u ishrani? Šta jedeš, a šta ne jedeš? Šta da pripremim?" Ja kažem: „Ne jedem previše slano, niti ljuto, a takođe ne previše masno i ništa prženo. Kao osnova može pirinač ili rezanci." Da li su ta uputstva previše složena? (Nisu.) Svako ko zna da kuva odmah bi razumeo, bez potrebe za spekulacijama, razmišljanjem ili detaljnim smernicama ili objašnjenjima. Samo kuvaj u skladu sa svojim iskustvom, to je jednostavno. Ali čak i najjednostavnija stvar je ljudima nedostižna jer imaju iskvarene naravi i sebični su. Kažem da ne volim masnu hranu, ali oni tokom kuvanja sipaju veliku kašiku ulja u malu posudu sa povrćem, praktično ga isprže, što ga učini veoma masnim. Kažem ne previše slano, a oni stave par mrvica soli, tako da je jelo gotovo bezukusno. Sa toliko ulja i sa tako blagim ukusom, može li jelo da bude ukusno? Kuvar ne može ni tu sitnicu da uradi kako treba, pa čak kaže: „Teško je dokučiti božje namere. Svaka reč koju bog izgovori je istina; ljudima je teško da je sprovedu u delo!" Šta znači „teško sprovesti u delo"? Nije teško primenjivati, već ti ne primenjuješ. Tvoja sebičnost je prevelika; uvek imaš sopstvene namere i lična prilagođavanja. Uvek želiš da činiš sve po svojoj volji, da činiš sve po svom ukusu. Ja kažem: „Nemoj da kuvaš ljuta jela. Ako svi volite ljutu hranu, napravite Mi nešto što nije ljuto." Ali kada kuvaju, insistiraju da bude ljuto; navale na hranu i samo je hvale. Kažem: „Rekao sam ti da ne bude ljuto. Zašto si to uradio?" „Ovo jelo mora da bude ljuto. Ako nije ljuto nije ukusno, bude bljutavo kada nije ljuto." Kakva je to osoba? Da li ona ima dobre namere? Neki ljudi vole da jedu meso; Ja kažem: „Ako voliš meso, napravi sebi jelo s mnogo mesa. U Moje jelo stavi manje mesa ili Mi samo napravi jelo od povrća." Odmah se složi, ali kada kuva, zanemaruje Moj zahtev, ubacujući velike komade mesa u lonac i dodaje čak i ljute papričice. Meso je već masno, ali ga oni još i isprže i tako naprave začinjenu hranu po svom ukusu. Ako im to ne dozvolim, nije im pravo; čak kažu:

„Tebi je teško udovoljiti. Ovo je preukusno! Svi ostali ga jedu, zašto ne bi i ti? Zar ne kuvam ovo za tebe? Zdravo je mnogo jesti, hrana ti daje energiju. Kad si zdrav, zar ne uspevaš više da propovedaš? Mislim i na tebe i na braću i sestre u crkvi." Zar ta osoba nije užasno problematična? Ona uvek zna šta želi, ima mišljenje i ideje o svemu. Da ne pominjem da li poseduje neku istinu ili ne, nema ni najosnovniju ljudskost. Da li je to iskreno? (Nije.) U početku, kada Me je ta osoba pitala, delovala je kao da je pristojna, kao da bi trebalo da ume dosta dobro da kuva. Ali kada je obrok poslužen, shvatio sam – on lepo govori, deluje kao da je dobar prema Meni, ali on je, u stvari, samo sebičan i odvratan čovek.

Često viđam sličnu osobu; prirodno je proračunata i oštroumna. Kada stupi u komunikaciju sa Mnom, čim uzmem Svoj lek, ona već donosi vodu; kada se spremam da izađem, ona odmah zgrabi Moju torbu, i videvši da je napolju hladno, donosi Mi i šal i rukavice. Razmišljam: brza je, ali zašto postoji neki nelagodan osećaj? Bilo da ulazim ili izlazim, da oblačim odeću, obuću ili stavljam šešir, uvek postoji neko brži od Mene. Šta mislite da osećam? Da li treba da budem srećan ili uznemiren? (Uznemiren.) Da li biste bili uznemireni takvim ponašanjem? (Da.) Ako biste svi bili uznemireni, da li mislite da sam Ja uznemiren? (Da.) Neki ljudi, nakon što su sve ovo učinili za Mene, osećaju se prilično zadovoljno i ponosno na sebe, govoreći: „Kada sam radio, šef me je voleo. Gde god da odem, ljudi me vole jer brzo razmišljam." Implicira da zna kako da podilazi, da se dodvorava, da laska; nije dosadna, spora ili nepromišljena; brzo reaguje i oštroumna je, tako da je omiljena gde god se pojavi. Kažu da je svi vole, što znači da bi i ja trebalo da je volim. Da li je volim? Uznemirava me skroz naskroz! Izbegavam takve ljude kad god ih vidim. Ima i drugih koji, videvši kako telohranitelji i servilni lakeji šefova podzemlja i vodećih demona otvaraju vrata automobila i štite glave svojih šefova u svetu, čine isto i sa Mnom. Pre nego što i stignem do kola, oni pružaju ruku da otvore vrata, a zatim svojom rukom štite Moju glavu, ponašajući se prema Meni isto kao što se nevernici ponašaju prema vodećem kadru. Osećam se odvratno zbog tih ljudi. Ti ljudi, koji ni najmanje ne streme ka istini, imaju ljudskost koja je sebična, odvratna i prljava, i nedostaje im i najmanji osećaj stida. Kada komuniciraš sa drugima, dodvoravajući se i laskajući onima sa statusom i slavom, i neprestano im podilaziš, čak i neki čestiti ljudi smatraju da je to odvratno i gledaju s visine na takve ljude. Ako to činiš sa Mnom, smatram da je to još odvratnije. Nemoj nikada tako da se ponašaš prema Meni; Meni to nije potrebno, gadi Mi se. Ono što mi treba nije tvoje dodvoravanje, laskanje, niti podilaženje. Treba da budeš iskren prema Meni, da govoriš iz srca kada se sretnemo, da pričaš o svom razumevanju, iskustvima i nedostacima, da razgovaraš o iskvarenosti koju otkrivaš u procesu obavljanja svoje dužnosti i stvarima za koje osećaš da ti nedostaju u tvojim iskustvima. Možeš da se baviš traženjem i zajedništvom u vezi sa svim tim stvarima, a možeš i da ih istražiš. Bez obzira na temu o kojoj razgovaramo u zajedništvu, moraš da budeš iskren i da imaš takvo srce i stav. Nemoj da misliš da dodvoravanjem, podilaženjem, laskanjem ili umiljavanjem možeš da ostaviš dobar

utisak – to je potpuno beskorisno. Naprotiv, takvo ponašanje ne samo da ne donosi nikakvu korist, već može da ti nanese veliku sramotu i razotkrije tvoju nepromišljenost.

Oni koji ne mogu da budu iskreni čak ni prema Hristu, kakvi su to ljudi? Ako si iskren u svom postupanju prema drugima, plašiš se da bi mogli da saznaju tvoju pravu situaciju i da te povrede, plašiš se da bi mogli da te prevare, iskoriste, ismeju ili prezru. Međutim, šta te sprečava da budeš iskren prema Hristu, čega se plašiš? Ako postoje te strepnje u tvom srcu, to je problem. Ako ne možeš da budeš iskren, to je takođe tvoj problem; to je oblast u kojoj treba da stremiš ka istini i da težiš promenama. Ako zaista veruješ i priznaješ da je osoba pred tobom Bog u koga veruješ, Bog koga slediš, onda je bolje da ne stupaš u komunikaciju s Njim dodvoravanjem, laskanjem i milozvučnim rečima. Umesto toga, budi iskren, govori iz srca i izloži činjenice. Nemoj da govoriš stvari koje služe za pretvaranje, niti da izgovaraš laži ili reči koje prikrivaju, niti da se baviš smicalicama ili spletkama. To je najbolji način da komuniciraš sa Hristom. Da li možeš to da postigneš? Šta je pozitivno: biti iskren ili dodvoravati se i laskati? (Biti iskren.) Biti iskren je pozitivno, dok su dodvoravanje i laskanje negativni. Ako ljudi ne mogu da postignu tako pozitivnu stvar kao što je iskrenost, to ukazuje na problem u njima, na iskvarenu narav. Da li je taj Moj zahtev preteran? Ako mislite da je to preterano, ako mislite da ne zaslužujem takvo postupanje, ne zaslužujem da komunicirate sa Mnom na tako iskren način i sa tako iskrenim stavom, da li onda imate bolji metod, bolji način? (Ne.) Onda primenite ovaj pristup. Hajde da okončamo naše zajedništvo u vezi sa ovom tačkom.

B. Ispitivanje i analiza, uz dozu radoznalosti

Sada dolazimo do druge stavke – ispitivanje i analiza, uz dozu radoznalosti. Da li je lako shvatiti ovu stavku? Što se tiče aktivnosti i reči ovaploćenog Boga, kao i ličnosti ili naravi otkrivenih u svakoj Njegovoj reči i postupku ili čak Njegovim sklonostima, normalni ljudi treba da postupaju sa njima ispravno. Oni koji istinski slede Boga i streme ka istini smatraju da su ova spoljašnja otkrivenja Hrista normalna strana Njegovog tela. Što se tiče reči koje Hristos izgovara, oni mogu da ih slušaju i shvate sa stavom da ih smatraju za istinu, da iz tih reči shvataju Božje namere, shvataju načela primene i da u njima pronalaze put primene da uđu u istina-stvarnost. Ali antihristi se ponašaju drugačije. Kada posmatraju Hrista kako govori i deluje, njihova srca nisu ispunjena prihvatanjem niti pokornošću, već ispitivanjem: „Odakle dolaze te reči? Kako su izgovorene? Rečenice se nižu jedna za drugom – da li su unapred smišljene ili su nadahnute svetim duhom? Da li su te reči naučene ili pripremljene unapred? Zašto ne znam? Neke od tih reči zvuče sasvim obično, kao običan govor. To ne liči na boga; da li bog zaista govori tako normalno, na tako uobičajen način? Ne mogu to da shvatim kroz ispitivanje, pa ću posmatrati šta radi u pozadini. Da li čita novine? Da li je pročitao neku poznatu knjigu? Da li uči gramatiku? Sa kakvim ljudima obično komunicira?” Oni nemaju stav pokornosti niti prihvatanja istine, već radije ispituju Hrista sa stavom naučnika koji sprovodi naučna istraživanja ili proučava akademske predmete. Oni preispituju sadržaj Hristovih reči i

Njegov način govora, slušaoce kojima se Hristos obraća, kao i Hristov stav i nameru svaki put kada govori. Kad god Hristos govori ili dela, sve što dođe do njihovih ušiju, sve što mogu da vide i sve što čuju postaje predmet njihovog ispitivanja. Oni ispituju svaku Hristovu reč i rečenicu, svaki postupak koji On preduzima, svakog pojedinca kojim se On bavi, Njegovo ophođenje prema ljudima, Njegov govor i ponašanje, pogled i izraz lica, čak i Njegove životne navike i rutine, i Njegov način komunikacije i stavove prema drugima – oni ispituju sve to. To ispitivanje antihriste dovodi do sledećeg zaključka: s koje god strane posmatrao hrista, on deluje kao da ima normalnu ljudskost; sasvim je običan, ni po čemu se ne izdvaja, osim po sposobnosti da izrazi istinu. Da li je to zaista ovaploćeni bog? Bez obzira na to koliko ispituju, ne mogu da dođu do krajnjeg zaključka; bez obzira na to koliko ispituju, ne mogu da utvrde da li je Hristos bog koga priznaju u svojim srcima. Oni ispituju Hrista, a ne doživljavaju Božje delo – kako onda mogu da spoznaju Boga?

U svom ispitivanju Hrista, antihristi nisu u stanju da vide Božju veličinu, nisu u stanju da vide Božju pravednost, svemoć i autoritativnost. Bez obzira na to kako ispituju, oni ne mogu da dođu do zaključka da Hristos poseduje Božju suštinu; oni nisu u stanju da to prozru i shvate. Neki ljudi kažu: „Tamo gde ne možeš da prozreš, niti da shvatiš, tu treba tražiti istinu.” Na šta bi antihrist odgovorio: „Ne vidim ovde nikakvu istinu koju treba tražiti; postoje samo sumnjive pojedinosti koje vredi podrobno ispitati.” Nakon ispitivanja i analize, oni zaključuju: ovaj Hristos može da izgovara samo neke reči i, izvan toga, ni po čemu se ne razlikuje od običnih ljudi. On nema posebnih darova, nema jedinstvenih sposobnosti, a čak ne poseduje ni natprirodne moći da čini znakove i čudesa kao što je Isus činio. Sve Njegove reči su reči smrtnika. Dakle, da li je On zaista Hristos? Odgovor na to pitanje čeka dalju analizu i ispitivanje. Bez obzira na to s koje strane posmatraju, oni ne mogu da vide Božju suštinu u Hristu; bez obzira na to kako ispituju, oni ne mogu da zaključe da Hristos ima identitet Boga. U očima antihrista, telo u kojem se Bog ovaplotio treba da poseduje izvanredne moći, posebne darove, sposobnost da prikazuje čuda, da poseduje suštinu i sposobnost da ispoljava i izvršava Božju vlast. Međutim, ovoj običnoj osobi koja se nalazi pred njima nedostaju sve te osobine, a ni Njegovo izražavanje nije veoma elokventno; čak i kada opisuje mnoge stvari, On koristi svakodnevni jezik koji se ne uklapa u ljudske predstave, čak ne doseže ni nivo univerzitetskog profesora. Bez obzira na to kako antihristi ispituju Hristov govor, kako ispituju Hristova dela, kao i Njegov stav i način činjenja stvari, oni ne mogu da vide da Hristos – taj obični čovek – poseduje Božju suštinu. Stoga, u srcima antihrista, ono zbog čega ovu običnu osobu najviše vredi slediti je mnoštvo stvari, reči i pojave koje ne mogu da prozru – to je ono što je vredno njihovog ispitivanja i analize, to je njihova najveća motivacija da slede tu osobu. Koji sadržaj i teme su vredni njihovog ispitivanja i analize? Radi se o rečima o život-ulasku koje Hristos izgovara; obični ljudi zaista ne mogu da govore takve stvari, oni ih zaista nemaju, i takve reči se zaista ne mogu naći ni kod jedne druge osobe u ljudskom rodu – ne zna se odakle dolaze. Antihristi iznova to ispituju, ali

nikada ne mogu ništa da zaključe. Na primer, kada govorim o tome kakav je neko, kakva je njegova suština i narav, obični ljudi će pažljivo uporediti te pojedinosti sa stvarnom osobom i proveriti to pitanje. Kada antihristi čuju te reči, oni ne zauzimaju stav prihvatanja da usklade i shvate to pitanje, već zauzimaju analitički stav. Šta analiziraju? „Kako znaš u kakvoj se situaciji ta osoba nalazi? Kako znaš da ima takvu narav? Na osnovu čega to karakterišeš? Nisi imao mnogo kontakata sa njom, kako je onda razumeš? Toliko dugo smo u kontaktu sa njom, zašto ne možemo da je prozremo ili razumemo? Moram to da osmotrim, a ne samo da ti verujem na reč. Ono što kažeš možda nije tačno ili ispravno." Kada sam u komunikaciji s nekim ljudima, možda ću ih usmeravati u određenom poslu ili zanimanju. Ako su način i metoda tih smernica u skladu sa tehničkim znanjem koje oni poseduju i ako ih zadovoljavaju, oni će to nerado izvršiti. Ali ako ih ne zadovoljavaju, opiraće se u svojim srcima i razmišljati: „Zašto to radiš na taj način? Zar to nije suprotno od onoga kako se radi u toj branši? Zašto bih te poslušao? Ako je ono što kažeš pogrešno, ne mogu da te slušam; moram da uradim na svoj način. Ako si u pravu, moram da shvatim zašto je tako, kako si to spoznao. Da li si to proučavao? Ako nisi, otkud da to uopšte znaš? Ako nisi proučavao, ne bi trebalo da se razumeš u to; ako se razumeš, to nije normalno. Kako to da se razumeš? Ko ti je to rekao, ili si to potajno sam naučio?" Oni to analiziraju i ispituju u sebi. Svaka rečenica koju izgovorim, svaka stvar kojom se bavim, mora da prođe kroz filter antihrista, da prođe njihovu reviziju. Samo ako prođe njihovu reviziju, oni će je prihvatiti; ako ne prođe, oni će kritikovati, formirati sudove o tome i stvarati otpor.

Telo u kojem je Bog ovaploćen najveća je tajna za sve ljude. Niko ne može da shvati šta se zaista dešava u tom pogledu, niti može da shvati kako se Božja suština ostvaruje u tom telu – kako je Bog postao osoba, kako ta osoba može da izgovara reči iz Božjih usta i obavlja Božje delo, i kako tačno Božji Duh vodi i usmerava tu osobu. U čitavom ovom delu, ljudi nisu videli velike vizije niti su primetili da bilo kakve značajne promene dolaze iz ovog tela – čini se da se ništa posebno ne dešava; sve izgleda normalno. Neprimetno, Bog je na Istok doneo slavu koja je bila u Izraelu. Kroz govor i rad ove osobe, tako je počelo novo doba i staro se završilo, a da niko nije shvatio kako se to dogodilo. Međutim, oni koji istinski veruju u Boga, koji su jednostavnog i otvorenog srca, koji poseduju ljudskost i razum, ne preispituju te stvari. Ako ne preispituju, šta rade? Samo pasivno čekaju? Ne. Oni vide da su te reči istina, veruju da je izvor svih tih reči Bog i tako prepoznaju činjenicu da je ova obična osoba Hristos, prihvataju Ga kao svog Gospoda i Boga, ne uzimaju u obzir ništa drugo. Antihristi, s druge strane, ne mogu da vide da sve ove reči i celokupno delo dolaze od Boga, da je izvor sveg ovog govora i rada Bog, i zato ne prihvataju ovu običnu osobu kao svog Gospoda i Boga. Umesto toga, oni sve više ispituju i opiru se u svojim srcima. Čemu se opiru? „Bez obzira na to koliko pričaš, bez obzira na to koliko veliko delo obavljaš, bez obzira na to ko je tvoj izvor, sve dok si obična osoba, sve dok se tvoj način govora ne poklapa sa mojim predstavama, sve dok tvoj izgled nije dovoljno veličanstven da mi zapadne za oko ili da zasluži moje

poštovanje, ja ću te ispitivati i analizirati. Ti si predmet mog ispitivanja; ne mogu da te prihvatim kao svog gospodara, kao svog boga." U procesu njihovog ispitivanja i analize, antihristi ne samo da ne uspevaju da razreše svoje predstave, buntovništvo i iskvarene naravi, već njihove predstave rastu iz dana u dan i postaju sve ozbiljnije. Na primer, kada se crkveni starešina otkrije kao antihrist, kada izazove ometanje i uništenje u toj crkvi, prva reakcija antihrista kada se tako nešto dogodi jeste da se zapita: „Da li hristos zna za to? Ko je postavio tog crkvenog starešinu? Kakva je hristova reakcija na to? Kako se on s tim nosi? Da li hristos poznaje tu osobu? Da li je hristos ranije rekao da je ta osoba antihrist ili je prorekao taj događaj? Sada kada se pojavio tako veliki problem u ovoj crkvi, da li je hristos prvi saznao?" Kažem da nisam znao, upravo sam i Ja za to saznao. „To nije u redu – ti si bog, ti si hristos; zašto ne znaš? Ti bi trebalo da znaš." Upravo zato što sam Hristos, obična osoba, ne moram da znam. Crkva ima svoje upravne odluke i načela za postupanje sa ljudima. Kada se pojave antihristi, mogu da se uklone i proteraju shodno načelima crkve. To odražava Boga koji ima moć, odražava urođenu moć istine. Ja ne moram sve da znam. Ako crkva ne postupi u skladu sa svojim upravnim odlukama i načelima za postupanje sa ljudima, onda ću se umešati. Međutim, ako braća i sestre razumeju načela Božje kuće o uklanjanju i proterivanju ljudi, tada ne moram da se uključujem. Tamo gde istina vlada, Ja ne moram da se mešam. Zar to nije sasvim normalno? (Jeste.) Ali antihristi mogu da stvaraju probleme i da razvijaju predstave o ovom pitanju, čak i da koriste te predstave da se odreknu Hrista i osude činjenicu da Hristos poseduje Božju suštinu. To je upravo ono što antihristi rade. Pošto se nešto ne uklapa u njihove predstave, zamisli ili očekivanja, oni mogu da poreknu Hristovu suštinu. Njihovo ispitivanje svakog pojedinačnog aspekta Hrista dovodi do sledećeg zaključka: oni ne vide suštinu Boga u Hristu; stoga, oni ne mogu da definišu tu osobu kao da ima Božju suštinu i Božji identitet. To dovodi do situacije u kojoj je sve u redu kada se ništa ne dešava, ali čim se nešto dogodi, antihristi prvi skaču i odriču se Hristovog identiteta i osuđuju Hrista. Dakle, koja je svrha ispitivanja koje vrše antihristi? Oni ne vrše ispitivanje i analizu da bi bolje razumeli istinu, već da bi pronašli dokaze i stekli prednost, da bi porekli činjenicu da se Bog ovaplotio, da bi porekli činjenicu da telo u kojem se Bog ovaplotio jeste Hristos, Bog. To je motiv i cilj antihrista koji ispituju i analiziraju Hrista.

Dok antihristi slede Hrista i predstavljaju se kao sledbenici, oni imaju ispitivački i analitički stav, i na kraju ne uspevaju da shvate istinu, niti da utvrde činjenicu da je Hristos Gospod, da je Bog. Ali zašto i dalje tako nerado, tako nevoljno slede i borave u Božjoj kući? Jedna stvar o kojoj smo ranije razgovarali jeste da oni imaju nameru da prime blagoslove; ambiciozni su. Druga stvar je da antihristi poseduju radoznalost koja se ne može naći kod običnih ljudi. Koja vrsta radoznalosti? To je njihova očaranost čudnim i neobičnim pojavama. Antihriste posebno zanimaju sve čudne i neobične pojave u svetu, svi događaji koji prevazilaze zakone prirode. Imaju želju da se udube u mnoge stvari i da ih temeljno prouče. Šta je suština tog ispitivanja? To je čista nadmenost, želja da se sve razume, da se sazna istina iza svega, da se ne bi ispostavilo da su neupućeni.

Bez obzira na to, oni žele da budu prvi koji će nešto da saznaju, da budu najinformisaniji i najobavešteniji o svim stranama nekog pitanja – oni žele da budu „naj" u svakom pogledu. Dakle, oni isto tako ne zanemaruju niti propuštaju pitanje Boga koji se ovaploćuje. Oni kažu: „Božje ovaploćenje je najveća tajna u ljudskom svetu. Šta se tačno dešava sa tom najvećom tajnom, tom najdivnijom stvari? Pošto prevazilazi uobičajena očekivanja i to telo se razlikuje od običnih ljudi, u čemu je razlika? Moram u to lično da se uverim i da shvatim." Na šta oni misle kada kažu da hoće „lično da se uvere i shvate"? Oni misle: „Putovao sam u mnoge zemlje, posetio poznate planine i istorijska mesta i razgovarao sa poznatim i mudrim ljudima; svi su oni samo obični ljudi. Jedini koga nisam upoznao niti naučio nešto od njega je ovaj hristos. Šta je tačno suština ovog hrista? Moram u to lično da se uverim i da shvatim." U šta tačno žele da se uvere i da shvate? „Čuo sam da bog može da čini znakove i čudesa. Kažu da je Isus gospod, da je hristos; koje znake i čudesa je on činio da bi zadovoljio radoznalost ljudi? Sećam se jednog događaja kada je, nakon što je gospod Isus prokleo smokvu, ona uvenula. Može li ovaj hrist sada da uradi isto? Moram da se uverim i da shvatim, a ako dobijem priliku, da ga iskušam da vidim da li može da ostvari takva dela. Kaže se da ovaploćeni bog poseduje božji autoritet, da oduzetima vraća hod, slepima vid, gluvima sluh, a bolesnicima zdravlje. To su čudesni i novi događaji; u ljudskom svetu smatraju se izvanrednim sposobnostima koje obični ljudi nemaju. To je nešto u šta moram lično da se uverim." Pored toga, postoji još jedna najznačajnija stvar koja zaokuplja njihov um. Oni kažu: „U čemu je tačno stvar sa prošlim i sadašnjim životima, i ciklusom reinkarnacije u ovom ljudskom svetu? Obični ljudi to ne umeju jasno da objasne. Pošto se bog ovaplotio i bog upravlja svime, da li hristos zna nešto o tome? Kada se ukaže prilika, moram da ga pitam i raspitam se o toj stvari; daću mu da ispita moj izgled i vidi da li je moja sudbina dobra, šta sam bio u prošlom životu, da li sam bio životinja ili čovek. Ako on zna te stvari, onda ću biti impresioniran; to bi ga učinilo izvanrednim, izdvojilo bi ga od običnih ljudi, a možda bi ga učinilo i hristom. Takođe, kažu da postoji božji presto i prebivalište na nebu, pa da li ovaj ovaploćeni bog zna gde su božje prebivalište i carstvo nebesko? Kaže se da su u carstvu nebeskom ulice popločane zlatom, da su blistave i veličanstvene; ako bi ovaj ovaploćeni bog mogao da nas povede u obilazak, zar ceo naš život ne bi bio vredan truda, zar naša vera ne bi imala smisla? Štaviše, ne bismo morali da obrađujemo zemlju; kada je bio gladan, hristos je naprosto mogao da pretvori kamenje u hranu s nekoliko reči. Sa pet hlebova i dve ribe nahranio je pet hiljada ljudi; zar nam to ne bi bila velika prednost? A šta kad hristos govori? Kažu da opskrbljuje živom vodom, ali gde je ta živa voda? Odakle dolazi, kako teče? Sve su to stvari koje vredi istražiti, svaka je sasvim nova. Ako bih svojim očima mogao da posvedočim samo jednoj od tih stvari, onda bih u ovom životu postao osoba sa opsežnim znanjem i iskustvom, a ne samo obična osoba." Zar ih ta radoznalost ne nadvladava? (Da.)

Neki ljudi počinju da veruju u Boga, da prihvataju Hrista i da slede Hrista, ne da bi zadobili istinu, već sa drugačijim naumom. Neki ljudi, čim Me sretnu, pitaju: „Šta znači

sedam pošasti i sedam čaša u Otkrivenju? Šta znači beli konj? Da li je troipogodišnja katastrofa već stigla?" Odgovaram: „Šta to pitaš? Šta je Otkrivenje?" Oni odgovaraju: „Ti čak i ne znaš za Otkrivenje? Kažu da si bog, ali ja baš i nisam uveren u to!" Drugi pitaju: „Tokom procesa propovedanja jevanđelja nailazimo na ljude koji se raspituju o mističnim pitanjima. Šta da radimo?" Čak i ne čekam da završe, već odgovaram: „Svako ko uvek pita za tajne umesto da traži istinu nije neko ko prihvata istinu; ne može biti spasen u budućnosti. Oni koji uvek traže tajne ne valjaju; ne propovedajte jevanđelje takvim ljudima." Zašto to govorim? Ko, na kraju krajeva, postavlja ta pitanja? To nije neko drugi; to su oni sami. Oni žele da postavljaju ta pitanja i znaju odgovore na njih, i misle da ne znam ko pita, kao da ne mogu da ih prozrem! Kada čuju moje reči, oni misle: „Bog je rekao da ne valjam, zato ću prestati da postavljam pitanja." Šta kažete na Moj pristup? Zar ih nije efikasno ućutkao? Da sam im odgovorio, zar se to ne bi uklopilo u njihovu spletku? Zatim bi tražili prst i uzeli ruku, postavljajući pitanja bez prestanka. Da li imam obavezu da im objasnim te stvari? Šta bi uopšte mogao da uradiš s tim znanjem? Čak i da znam, neću ti reći. Zašto bih ti rekao? Da li sam Ja tumač svetih knjiga? Jesi li došao ovde da studiraš teologiju? Ti dolaziš da Me ispitaš; da li zbog toga treba da otvorim Svoje srce za tvoje ispitivanje? Da li je to primereno? Ti dolaziš da Me iskušaš, a da li treba da ti dozvolim da Me iskušaš? Da li je to primereno? Ti nisi ovde da prihvatiš istinu; ti dolaziš da postavljaš pitanja sa neprijateljskim stavom, punim sumnje i pitanja. Nikako ti ne bih dao odgovore. Neki kažu: „Zar nije neophodno odgovoriti na bilo koje pitanje?" Zavisi od slučaja do slučaja. Kada je reč o istini i crkvenom radu, još uvek moram da razmotrim situaciju. Ako sam ti već rekao, a ti se još uvek praviš da ne znaš, praviš se da se ponizno raspituješ, onda ti neću odgovoriti. Orezaću te i posle toga ćeš shvatiti. Iz perspektive kako antihristi ispituju i analiziraju Hrista i njihove radoznalosti o suštini Hrista i Boga, šta tačno antihristi ispituju? Oni ispituju istinu. Oni se prema svemu što Bog čini odnose kao prema predmetima svog ispitivanja i analize, koristeći to kao način da im prođe vreme. Oni slede Boga kao da su naučnici koji proučavaju određenu oblast ili određeni korpus znanja, baš kao da su nevernici koji studiraju teologiju. Da li takvi ljudi mogu da prime Božje prosvećenje? Mogu li da prime svetlost? Mogu li da shvate istinu? (Ne.)

U crkvi ima nekih zadataka koji su se po prvi put pojavili i neki od njih podrazumevaju profesionalni rad. Kada usmeravam takav rad, neki ljudi pomno i ponizno slušaju, shvatajući načela kojih se treba pridržavati u obavljanju tih dužnosti i istina-stvarnost koju treba primenjivati i u koju treba ući. Međutim, neki ljudi razbijaju glavu ispitujući u svom srcu i misle: „Ti nisi proučavao te oblasti. Uostalom, možeš li zaista da budeš upućen u toliko mnogo oblasti? Ko može da shvati i da zna sve? Na osnovu čega nas usmeravaš? Zašto bismo te slušali? Iako ponekad ono što kažeš kada nas usmeravaš zaista ima smisla, kako to znaš? Ako nešto ne proučavam, nisam u to upućen. Moram da razmislim, da nastojim da saznam više, da vidim više, da čujem više i da pokušam da dođem do tačke u kojoj mi ne treba tvoje usmeravanje i da mogu to da uradim sam. Čini se da i ti učiš u hodu, savladavajući ga malo pomalo." Oni samo gledaju kako nešto

izgleda spolja, ne videći da, s jedne strane, bez obzira na to šta ta osoba kaže ili čini, postoje načela – bez obzira na to koji se rad usmerava, on se radi po načelu, a to načelo je povezano sa stvarnim potrebama ljudi i željenim rezultatima stvarnog rada. S druge strane, i što je najvažnije, ta osoba nije naučila ništa; Njegovo znanje, učenje, uvid i iskustvo nisu izuzetni. Ali postoji jedna stvar koju ljudi ne treba da zaborave: bez obzira na to da li su Njegov uvid, znanje, iskustvo i stručnost bogati ili vredni pažnje, izvor odgovoran za obavljanje trenutnog dela nije ovo spoljašnje telo, već suština ovog tela – Sâm Bog. Stoga, ako sudiš na osnovu izgleda ovog tela – Njegove visine i izgleda, tona, intonacije i načina govora – nećeš moći da objasniš niti da shvatiš zašto On može da obavlja te zadatke i bude kompetentan u njima, nećeš moći to da prozreš. Da li to što ne možeš da prozreš znači da je to nerešivo pitanje? Ne, to može da se reši. Ne treba to da prozreš; samo treba da znaš, setiš se i priznaš jednu stvar: Hristos je telo u kojem se Bog ovaplotio. Načela, stav i pristup koje ljudi treba da imaju prema Hristu nisu da ispituju, analiziraju, niti da zadovoljavaju svoju radoznalost, već da priznaju, prihvate, slušaju i pokoravaju se. Ako ispituješ i analiziraš, da li će ti to na kraju omogućiti da vidiš suštinu Boga? Neće. Bog nikome ne dozvoljava da Ga analizira ili ispituje; što više ispituješ i analiziraš, Bog će se sve više skrivati od tebe. Šta ljudi osećaju kada se Bog sakrije? Osećaju da koncept Boga u njihovom srcu postaje nejasan, njihov koncept istine postaje nejasan, a sve o putu koji treba da slede je zamagljeno. To je kao da ti zid preprečuje pogled; ne možeš da vidiš ispred sebe, sve je maglovito. Gde je Bog? Ko je Bog? Da li Bog zaista postoji? Ova pitanja su kao crni zid koji stoji pred tobom, a to ustvari Bog krije Svoje lice od tebe, tako da ne možeš da Ga vidiš. Sve te vizije za tebe postaju nejasne, gube se, a tama ti ispunjava srce. Kada ti se srce zamrači, da li još uvek imaš put pred sobom? Da li još uvek znaš šta da radiš? Ne znaš. Bez obzira na to koliko su ti prvobitni pravac i ciljevi bili jasni, kada ispituješ i analiziraš Boga, oni će postati nejasni i mračni. Kada ljudi zapadnu u takvu situaciju, takvo stanje, oni su u opasnosti; to se dešava onima koji se usredsređuju na ispitivanje Boga. Antihristi su uvek u takvoj situaciji, sa mrklim mrakom ispred sebe, nesposobni da razaznaju šta su pozitivne stvari, šta je istina. Bez obzira na to šta Bog radi, oni nisu u stanju da potvrde da je to zaista Bog, da je to Sâm Bog; ma s koje strane gledali, oni samo vide ovaploćenje kao osobu, jer oni uvek ispituju i analiziraju, tako da Bog takođe nastavlja da ih zaslepljuje. Vidiš ih da gledaju razrogačenim, sjajnim i velikim očima, ali su i dalje slepi. Kada Bog sakrije Svoje lice od ljudi, to je kao da su njihova srca neosetljiva, uronjena u potpunu tamu. Oni samo vide površne pojave, nesposobni da uoče put koji leži u nutrini, ne uspevaju da shvate osnovnu istinu – štaviše, ne mogu da vide Božju suštinu niti Njegovu narav.

Podvrgavanje Božjeg izgleda i dela analizi i ispitivanju neće dati nikakve rezultate. Od vitalnog je značaja ne upasti u stanje analiziranja i ispitivanja; to je put negativnosti. Koji je onda pozitivan put? Pozitivan put je kada čvrsto veruješ da je to Božje delo, da je ova obična osoba telo u kojem je Bog ovaploćen i ima Božju suštinu, onda treba da prihvatiš i pokoriš se bezuslovno. Ljudi osećaju da ovo telo ima mnoge aspekte koji su

neprijatni, mnoge aspekte koji su u suprotnosti sa ljudskim predstavama i zamislima; to je problem sa ljudima. Bog deluje na taj način, a ono što treba da se promeni su ljudske predstave, njihove iskvarene naravi i njihovi stavovi prema Bogu, a ne telo u kojem se Bog ovaplotio. Ljudi ovde treba da traže istinu, da traže Božje namere i da zauzmu svoju odgovarajuću perspektivu i poziciju, umesto da Ga priznaju kao Boga i da još uvek žele da Ga ispitaju, ili da analiziraju i razgovaraju o onome što On radi i govori. To bi bio veliki problem. Kada su tvoja pozicija i tvoj ugao prihvatanja istine pogrešni, ishod načina na koji gledaš na sve će se promeniti, utičući na put i pravac tvoje težnje. U svemu što Bog čini ili kaže, bez obzira da li se to uklapa u ljudske predstave ili ne, to je samo privremeno pitanje. Doprinos i vrednost svega što Bog čini za ljudski rod, vrednost koju donosi ljudskom životu, večni su. Ne može ih promeniti nijedna osoba, nijedna akademska disciplina, nijedan argument, teorija ili bilo koji trend. To je vrednost istine. Moguće je da u ovom trenutku reči i dela ove obične osobe ne mogu da zadovolje tvoju radoznalost ili sujetu, niti mogu u potpunosti da te ubede ili da te pridobiju u srcu i govoru; međutim, doprinosi svih reči koje On izgovara danas i svih dela koja On obavlja u ovom dobu i tokom ovog perioda celom ljudskom rodu, celom dobu i celokupnom Božjem planu upravljanja, večno su nepromenljivi – to je činjenica. Stoga ćeš jednog dana shvatiti: „Pre dvadeset ili trideset godina, ispitivao sam, pogrešno tumačio, opirao se, pa čak i sudio i osuđivao neku izjavu ove obične osobe. Dvadeset ili trideset godina kasnije, kada ponovo razmotrim tu izjavu, moje srce je ispunjeno dugom i samoprekorevanjem." Iskvareni ljudi su niskog roda i beznačajni pred Bogom, oni su zauvek odojčad, nije ih vredno pominjati. Bez obzira na to koliko posla čovek obavlja, u poređenju sa doprinosom koji je svaka reč koju je Bog izgovorio dala čitavom čovečanstvu u bilo kojem periodu i u bilo kojem kontekstu, razlika je kao između neba i zemlje! Dakle, moraš da shvatiš da Bog nije predmet da ga ljudi ispituju, analiziraju i dovode u pitanje. Božje delo i telo u kojem je Bog ovaploćen nisu ovde da bi zadovoljili radoznalost ljudi. On ne radi sve ovo da bi ubio vreme ili da bi mu brže prolazili dani – Njegova namera je da spase ljude jednog doba, da spase čitav ljudski rod, a rezultati dela koje namerava da ostvari treba da traju večno. Antihristi se prema Hristu odnose kao prema običnoj osobi koju ispituju i analiziraju da bi zadovoljili svoju radoznalost. Na šta se to svodi? Može li se to razumeti ili oprostiti? Oni su grešnici za sva vremena, prokleti i zauvek bez oprosta! Ako osoba ima ljudskost, shvata istinu i poseduje istina-stvarnost, prilično je odbojno čak i ispitivati takvu osobu. Ophođenje prema Hristu kao prema običnoj osobi i unutrašnje ispitivanje Njega, postupanje prema svemu što On radi sa neprijateljstvom i klevetom, i nastojanje samo da zadovoljiš svoju radoznalost u vezi sa rečima koje On govori – čak i neki ljudi, kada Me vide, kažu: „Podeli sa nama u zajedništvu još istine, razgovaraj još sa nama o jeziku trećeg neba, reci više stvari koje ne znamo" – za šta oni smatraju ovu osobu? Za nekoga ko će im ubiti dosadu? Kako Bog karakteriše ovo pitanje? Zar to nije bogohuljenje? Ako je usmereno na ljude, to se zove ruganje i ismevanje; ako je usmereno na Boga, to je bogohuljenje.

Unutar sadržaja ovog ispoljenja – ispitivanja, analiziranja i radoznalosti – suština prirode antihrista otkriva se kao rđavost, kao odbojnost prema istini. Oni zanemaruju sve pozitivne stvari; oni ih preziru i ophode se prema njima sa omalovažavanjem, ne štedeći čak ni telo u kojem je Bog ovaploćen. Oni moraju da zadovolje svoju radoznalost po svim pitanjima, podvrgavajući sve svom ispitivanju, želeći da izvuku zaključke i dođu do suštine svega, da shvate šta se dešava, ne bi li izgledali upućeno i inteligentno. To je iskvarena narav ljudi. Naviknuti da sve preispituju, oni sada svoje preispitivanje usmeravaju na Boga. A šta im to donosi? Savršenstvo i spasenje? Ne, to im samo donosi propast i uništenje! Tako se karakterišu antihristi. Oni su prokleti i za osudu su. U svom pristupu telu u kojem se Bog ovaplotio, oni nikada ne zauzimaju položaj sledbenika ili stvorenih bića da Ga prihvate i vide; umesto toga, oni Ga opažaju i pristupaju Mu iz ugla i sa stanovišta naučnika, sveznalice, nekoga prepunog radoznalosti, i nadmenog pojedinca koji nije u stanju da shvati istinu i koji prezire pozitivne stvari. Sasvim je jasno da takvi ljudi ne mogu biti spaseni.

6. jun 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (3. deo)

II. Prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio

Tema poslednjeg razgovora u zajedništvu bila je deseto ispoljenje antihrista – preziranje istine, drsko ruganje načelima i zanemarivanje uređenja Božje kuće. Ta stavka je dalje podeljena na još tri odeljka za podroban razgovor u zajedništvu. Prvi deo je prezir prema Božjem identitetu i suštini, drugi je prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio, a treći je prezir prema Božjim rečima. Ta tri odeljka se koriste za raščlanjivanje desete stavke o raznim ispoljenjima antihrista. O prvom odeljku se razgovaralo u zajedništvu, a drugi odeljak, o preziru prema telu u kojem se Bog ovaplotio, podeljen je na četiri dela za razgovore u zajedništvu. Koja su to četiri dela? (Prvi je dodvoravanje, laskanje i milozvučne reči; drugi je ispitivanje i analiza, uz dozu radoznalosti; treći je kako se odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja; četvrti je da samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja.) Prošli put smo razgovarali u zajedništvu o prva dva dela; ovog puta ćemo razgovarati o trećem.

C. Kako se odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja

Treći deo je „kako se odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja”; razmotrićemo različita ispoljenja antihrista na osnovu ove jednostavne fraze. Zar ne bi trebalo, prema vašem utisku ili na osnovu onoga što ste videli i doživeli, da postoje neki primeri u vezi sa ovim delom? Neki kažu: „Nikada nisam imao kontakt sa Hristom; čuo sam samo Njegove propovedi. Nemam nikakvog stvarnog iskustva sa tim ispoljenjem, niti sam video da drugi pokazuju to iskustvo u stvarnosti.” Vi koji imate stvarno iskustvo sa ovim delom, da li imate bilo kakva osećanja ili shvatanja koja se podudaraju s njim? Nijedno? Onda nam je zaista potreban jedan podroban razgovor u zajedništvu, zar ne? (Da.) Na površini, ovaj deo uključuje različite stavove i ispoljenja kada ljudi dolaze u dodir sa Hristom. U stvari, iz ovog dela ne samo da se mogu videti različita ispoljenja i stavovi ljudi prema telu u kojem se Bog ovaplotio, već se u ljudskom postupanju prema telu u kojem se Bog ovaplotio mogu razaznati i njihovi istinski stavovi i ispoljenja prema Bogu. To jest, iz toga postaje očigledno sa kojim stavom se ljudi odnose prema Sâmom Bogu koji ima Božji identitet i suštinu, i da li imaju bogobojažljivo srce, istinsku veru i istinsku pokornost. Kada se suoče sa raznim situacijama, stavovi ljudi prema Hristu otkrivaju njihove stavove prema Bogu u koga veruju. Način na koji se ophodiš prema ovoj običnoj osobi, Hristu, bilo da imaš ikakve predstave, pravu veru ili istinsku pokornost, ukazuje na to da li imaš pravu veru i istinsku pokornost prema Bogu u koga veruješ, u Sâmog Boga. U odnosu ljudi prema Bogu na nebu – u njihovim stavovima, gledištima i onome što zaista misle – oni su prilično nejasni, ne otkrivaju svoje stvarne stavove prema Bogu.

Međutim, kada se ljudi zaista susretnu sa Bogom i vide opipljivo telo od krvi i mesa u kojem se Bog ovaplotio, njihovi istinski stavovi prema Bogu postaju potpuno otkriveni. Reči koje ljudi izgovaraju, misli u njihovim glavama, gledišta koja stiču i kojih se drže u svojim srcima, pa čak i njihove misli i stavovi prema Hristu u njihovim srcima, zapravo su različita ispoljenja načina na koji se ophode prema Bogu. Pošto je Bog na nebu nevidljiv i nedodirljiv, za to kako se ljudi odnose prema Njemu, kako Ga ograničavaju i da li su pokorni, u ljudima zapravo ne postoji merilo koje bi odredilo da li su njihova ispoljenja tačna ili u skladu sa istinom. Ali kada se Bog ovaploti kao Hristos, sve se menja: to postaje standard za merenje svih tih ispoljenja i stavova ljudi prema Bogu, čineći očiglednim istinske stavove ljudi prema Bogu. Često ljudi misle da imaju veliku i istinsku veru u Boga, osećaju da je Bog veliki, uzvišen i drag. Ali, da li je to odraz njihovog pravog rasta ili samo raspoloženje? To je teško utvrditi. Kada ljudi ne mogu da vide Boga, ma koliko se oni dobronamerno ophodili prema Njemu, njihovo ophođenje prema Njemu je uvek umrljano nejasnoćom, ispraznošću i nepraktičnošću, uvek je ispunjeno nekim praznim zamislima. Kada ljudi zaista vide i stupe u kontakt sa Bogom, obim njihove vere u Boga, njihov nivo pokornosti Bogu i da li imaju istinsku ljubav prema Bogu postaju potpuno otkriveni. Stoga, kada se Bog ovaploti, posebno kada postane osoba koja je obična koliko god je to moguće, za sve ljude, to telo, ta obična osoba, postaje kušnja za sve i takođe otkriva veru i istinski rast svake osobe. Možda si mogao da slediš Boga kada si prvi put priznao Njegovo postojanje, ali kada prihvatiš ovaploćenog Boga, videvši Boga kako postaje obična osoba, tvoj um se puni predstavama. U tom trenutku, Hristos u koga veruješ – ta obična osoba – postaje najveći izazov za tvoje verovanje. Hajde, dakle, da danas u zajedništvu razgovaramo o uticaju koji ova obična osoba, telo u kojem se Bog ovaplotio, Hristos, ima na ljude, i o stvarnim ispoljenjima koja ljudi pokazuju prema ovoj običnoj osobi, Hristu, ispoljenja koja otkrivaju njihove razne istinske stavove i gledišta prema Bogu.

Glavni sadržaj trećeg dela je da se ljudi prema Hristu odnose u zavisnosti od raspoloženja. Ono na šta se tačno odnosi to raspoloženje je centar, središte današnjeg zajedništva. Naravno, to raspoloženje je samo metonimija, generalizacija. To nije raspoloženje; iza njega vrebaju razne predstave i zamisli ljudi, kao i sve vrste njihovih iskvarenih naravi, čak i njihova sotonska priroda-suština. Kada se čovek u obavljanju svojih dužnosti u Božjoj kući ne suočava sa preprekama, kada ne postoji ništa što utiče na njegovo raspoloženje i sve ide glatko, on može često da se moli pred Bogom i da živi veoma ustaljenim životom, punim radosti i mira. U njegovom okruženju takođe nema problema, većina braće i sestara se slaže, Bog ih često usmerava u obavljanju dužnosti i u učenju stručnih veština, pružajući prosvećenje i prosvetljenje, a načela primene su relativno jasna – sve je veoma normalno i ide veoma glatko. U tom trenutku, ljudi osećaju da je njihova vera u Boga velika, u srcu osećaju da su posebno bliski Bogu, često mogu da stanu pred Boga da se mole i da mu se poveravaju, osećaju intimnu povezanost sa Bogom i smatraju da je Bog posebno drag. Njihovo raspoloženje je u tom trenutku veoma

dobro; oni često žive u miru i radosti, aktivno govore na okupljanjima i u stanju su da u molitvi čitaju Božje reči i da svakodnevno uče himne. Kada sve ide tako dobro i glatko, ljudi u svojim srcima neprestano zahvaljuju Bogu, tiho Mu se mole i odlučuju da se daju za Boga čitavog života, da ponude sve što imaju i da podnose teškoće i plaćaju ceh da bi dobro obavili svoje dužnosti. Oni osećaju da je Bog tako veliki, tako drag, i imaju odlučnost i spremnost da se daju Bogu, da Mu posvete ceo svoj život. Zar takvo stanje nije posebno preduzimljivo i pozitivno? Čini se da iz toga možemo videti odanost ljudi, njihovu ljubav prema Bogu i žrtve koje podnose. Sve izgleda tako divno, mirno i glatko. Iz svih ovih ispoljenja, čini se da se ljudi samo aktivno trude sa svoje strane, sarađujući sa Božjim delom i Njegovim zahtevima, bez ičega nepovoljnog. Tako u svojim srcima neprestano zahvaljuju Bogu, zahvaljuju Bogu na nebu i zahvaljuju Hristu na zemlji, ispunjeni beskrajnom ljubavlju i bogobojažljivošću prema Hristu. Kad god u himnama pevaju reči „ova beznačajna osoba”, neizmerno su ganuti, te misle: „Zaista je ova beznačajna osoba ta koja me je spasila, koja mi je dala ovu priliku, dozvolivši mi danas da obavljam svoju dužnost kao stvoreno biće u Božjoj kući!” Neki ljudi se čak doslovno mole ovako: „O, praktični Bože, ovaploćeni Bože, Hriste: zahvaljujem Ti, hvalim Te, jer si mi dao sve ove blagoslove, ukazao si mi milost. Ti si Bog u mom srcu, Ti si Stvoritelj, Ti si Onaj koga želim da sledim. Spreman sam da se čitavog života dajem za Tebe.” Svi ti prizori su tako mirni, tako lepi, i deluju tako savršeno skladni, kao da je spasavanje tako lako i nenaporno. Ali da li taj sklad i mir zaista mogu da traju večno? Mogu li da ostanu nepromenjeni? Nije to baš tako jednostavno.

1. Njihovo ponašanje kada su suočeni sa orezivanjem

U procesu obavljanja svojih dužnosti, neizbežno je da ljudi otkriju svoje iskvarene naravi, da gunđaju u okolnostima sa kojima se susreću, da imaju svoja gledišta, a još više da to rade svojeglavo i nepromišljeno. U takvim situacijama ljudi se neizbežno suočavaju sa orezivanjem. Kada se suoči sa orezivanjem, da li čovek koji je pun elana, koji je ispunjen zamislima i predstavama o Bogu, zaista ima rast da se suoči sa svim tim, da iskreno doživi sve to i da se uspešno snalazi u takvim situacijama? To nameće pitanje, i tu leži problem. Kada ljudi osećaju da je sve tako divno, kada osećaju da je Bog tako drag, da Bog toliko voli ljude, da je Njegova ljubav tako velika i tako stvarna, i tada se suoče sa orezivanjem, otkrivanjem, oni koji ne shvataju istinu često se osećaju pometeno i zbunjeno, nesigurno i uplašeno. Odjednom se osećaju kao da su upali u tamu, nesposobni da vide put ispred sebe, ne znajući kako da se suoče sa trenutnom situacijom. Kada stanu pred Boga, oni traže ista osećanja koja su imali ranije, moleći se sa istim raspoloženjem, mislima, gledištima i stavom kao i ranije. Ali onda steknu osećanje da više ne mogu da osete Boga. Kada steknu osećanje da ne mogu da osete Boga, počinju da razmišljaju: „Zar me Bog više ne želi? Da li me Bog odbacuje? Da li je moguće da me zbog moje iskvarene naravi Bog više ne voli? Da li će me Bog ukloniti? Ako je tako, zar nisam gotov? U čemu je sada svrha mog postojanja? U čemu je svrha

verovanja u Boga? Mogao bih isto tako da ne verujem. Da ne verujem, možda bih sada imao dobar posao, skladnu porodicu, svetlu budućnost! Verovanje u Boga mi do sada nije donelo ništa, ali ako zaista prestanem da verujem, zar to ne bi značilo da je sav moj prethodni trud bio uzaludan, da su čitavo moje davanje i žrtve do sada bili uzaludni?" Kada tako razmisle, oni su najednom obuzeti osećanjem usamljenosti i neprijatnosti, misleći: „Bog na nebu je tako dalek, a ovaj Bog na zemlji, osim što razgovara u zajedništvu i pruža istinu, u čemu još može da mi pomogne? Šta još može da mi dâ? Deluje tako beznačajno i tako neuviđavno. U čemu je problem ako se ima malo iskvarene naravi? Da se ovo rešava na ljudski način, Bog bi se pravio da ne vidi da ljudi imaju malo iskvarene naravi; On bi to rešavao sa blagošću i ne bi cepidlačio oko beznačajnih ljudskih mana. Zašto me Bog tako orezuje i disciplinuje, pa čak i zanemaruje, zbog takve sitnice? Nije teško otkriti takvu iskvarenu narav u takvoj situaciji, ali Bog me zapravo prezire. Da li On zaista voli ljude ili ne? Gde se otkriva Njegova ljubav? Kako On to tačno voli ljude? U svakom slučaju, u ovom trenutku više ne mogu da osetim Božju ljubav." Kada ne mogu da osete Božju ljubav, odmah se osećaju veoma udaljenim od Boga na nebu, a još udaljenijim od ovog Hrista na zemlji, ove obične osobe. Kada osete tu pustoš u svom srcu, mole se više puta i uvek se iznova teše: „Ne boj se, položi svoju nadu u Boga na nebu. Bog je moj štit, Bog je moja snaga, Bog još uvek voli ljude." Gde je, u tom trenutku, Bog o kome govore? Na nebu, među svim stvarima, taj Bog je Onaj koji istinski voli ljude, Bog kome se ljudi dive i kome se klanjaju, koji može da bude njihov štit, njihova uvek prisutna pomoć i može da uteši njihova srca. On je oslonac njihovog duha, srca i tela. Ali s obzirom na ono što je taj Bog na zemlji u stanju da uradi, u srcima ljudi više nema oslonca. Njihov stav se menja. U kojoj situaciji se menja? Kada se suoče sa orezivanjem i otkrivanjem i dožive neuspehe, otkriva se njihova prava vera.

Kada se ljudi suoče sa orezivanjem, njihova takozvana istinska vera odmah pronalazi oslonac u nejasnom Bogu na nebu. Kakav je njihov stav u odnosu na vidljivog Boga na zemlji? Prva reakcija ljudi je da Ga odbace i otpuste, da se više ne oslanjaju na Njega niti da u Njega veruju, već da Ga izbegavaju, da se kriju i da se udalje od Njega. Takvog su raspoloženja ljudi. Kada se suoče sa orezivanjem, istina koju ljudi shvate, njihova takozvana istinska vera, odanost, ljubav i pokornost, postaju veoma krhki. Kada se sve te okolnosti promene, njihov odnos prema ovaploćenom Bogu se takođe menja u skladu sa tim. Njihove ranije žrtve – njihova takozvana odanost, davanje i ceh koji su platili, kao i njihova takozvana pokornost – u tom trenutku se ne otkrivaju kao bilo kakva odanost ili istinska pokornost, već samo kao entuzijazam. A šta je pomešano sa tim entuzijazmom? Entuzijazam je uprljan ljudskim osećanjima, ljudskom dobrotom i ljudskom odanošću. Ta odanost se takođe može shvatiti kao ishitrenost: „Ako sledim nekoga, moram da pokažem istinsku bratsku odanost, da budem spreman da položim svoj život za njega, da se trudim, da se izložim opasnosti za njega, da žrtvujem sve za njega", što je ispoljenje ljudske ishitrenosti. Takva se ljudska ispoljenja tada otkrivaju. Zašto se otkrivaju? Zato što u mislima i gledištima ljudi deluje kao da su prihvatili da je

ta obična osoba ovaplođeni Bog, da je Hristos, da je Bog, i da On poseduje Božji identitet – ali ako se pogleda njihov stvarni rast, istina koju shvataju i njihova spoznaja Boga, oni nisu zaista prihvatili tu običnu osobu, niti su se prema toj običnoj osobi poneli kao prema Hristu, kao prema Bogu. Kada sve ide dobro, kada je sve onako kako čovek želi, kada ljudi osećaju da ih Bog blagosilja, prosvetljuje, vodi i ispunjava milošću, i kada se ono što ljudi primaju od Boga uskladi sa njihovim predstavama i zamislima, oni mogu subjektivno da prihvate običnu osobu koju je Bog posvedočio kao Boga ljudi. Međutim, kada se sve te okolnosti promene, kada Bog oduzme sve te stvari i kada ljudi nemaju istinsko razumevanje i ne poseduju istinski rast, otkriva se sve o njima, a ono što oni izražavaju je upravo njihov pravi stav prema Bogu. Kako nastaje taj pravi stav? Odakle on potiče? Potiče od iskvarene naravi ljudi i od toga što nisu spoznali Boga. Zašto to govorim? Kakva je to iskvarena narav u ljudima? (Nakon što ih je Sotona iskvario, ljudi se iznutra čuvaju Boga i stvaraju prepreku prema Njemu. Bez obzira na to šta Bog radi, oni se uvek pitaju: „Da li će mi Bog nauditi?") Da li je odnos između ljudi i Boga samo stvar postojanja prepreke? Da li je to toliko jednostavno? Ne radi se samo o tome da postoji prepreka; radi se o problemu dve različite suštine. Ljudi imaju iskvarenu narav – da li Bog ima iskvarenu narav? (Nema.) Zašto onda postoji nesloga između ljudi i Boga, zašto su ljudi neprijateljski nastrojeni prema Bogu? Gde leži uzrok? Da li u Bogu ili u ljudima? (U ljudima.) Na primer, ako se dvoje ljudi posvađaju i prestanu da razgovaraju, čak i ako progovore, to će biti samo površno, sa preprekom stvorenom u njihovim srcima. Kako nastaje ta prepreka? Nastaje tako što imaju različita, nepomirljiva gledišta, i nijedna strana nije voljna da se odrekne svog gledišta, što sprečava da se usaglase. Tako se stvaraju prepreke između ljudi. Ali ako opišemo odnos između ljudi i Boga kao da samo postoji prepreka, zar to nije ublažavanje, promašivanje suštine? Istina je da postoji prepreka, ali ako bismo samo koristili termin „prepreka" da objasnimo problem iskvarene naravi ljudi, to bi bilo isuviše blago. To je zato što, nakon što ih je Sotona iskvario, ljudi imaju sotonsku iskvarenu narav i suštinu, a njihova urođena priroda je neprijateljski nastrojena prema Bogu. Sotona je neprijateljski nastrojen prema Bogu. Da li se on prema Bogu ophodi kao prema Bogu? Da li ima veru u Boga ili je pokoran Bogu? Nema ni istinsku veru ni istinsku pokornost – takav je Sotona. Ljudi su isti kao Sotona; oni poseduju Sotoninu iskvarenu narav i suštinu, a takođe im nedostaje istinska vera u Boga i pokornost Bogu. Dakle, možemo li reći da postoji prepreka između ljudi i Boga zbog tog nedostatka istinske vere i pokornosti? (Ne.) To samo ukazuje na to da su ljudi neprijateljski nastrojeni prema Bogu. Kada se ono što Bog čini uskladi sa ljudskim ukusima, raspoloženjima i potrebama, kada zadovoljava njihove sklonosti i čini da sve ide glatko i po njihovoj želji, ljudi tada osećaju da je Bog veoma drag. Ali da li je taj osećaj da je Bog drag u takvim trenucima stvaran? (Nije.) To su samo ljudi koji izvlače korist, koji nude nekoliko lepih reči zauzvrat; to je ono što je poznato kao ubiranje koristi, a zatim lažiranje ljubaznosti. Da li u takvim situacijama reči koje ljudi izgovaraju odražavaju istinsku spoznaju Boga? Da li je to znanje o Bogu stvarno ili lažno? (Lažno je.) To znanje

nije u skladu sa istinom, niti sa Božjom suštinom. To nije pravo znanje, već zamisao, pojam koji proizilazi iz ljudskih osećanja i ishitrenosti. Kada se taj pojam razbije u paramparčad, razotkrije i otkrije, ljudi se osećaju frustrirano; to podrazumeva da im je oduzeto sve što su želeli da zadobiju. Zar prethodno viđenje ljudi da je Bog drag i dobar na razne načine nije bilo kritikovano i osuđeno? To je upravo suprotno od onoga u šta su ranije verovali. Da li ljudi mogu da prihvate tu činjenicu? (Ne mogu.) Kada ti Bog ne da ništa, naprosto ti omogućava da živiš po Njegovim rečima, da govoriš i delaš, da obavljaš svoju dužnost, da služiš Bogu, da se slažeš sa drugima i tako dalje, sve prema Njegovim rečima. Kada živiš po Njegovim rečima i možeš da osetiš Božju mukotrpnu nameru i možeš iskreno da voliš Boga i da Mu se pokoriš, onda su nečistoće u tebi manje, a lepota i suština Boga koje osećaš su istinske.

Kada su ljudi suočeni sa dovođenjem u red i orezivanjem, u njima se javljaju predstave, pritužbe i pogrešna shvatanja o Bogu. Kada dođe do toga, ljudi iznenada osete da je Bog neobziran, da On nije tako divan kao što su zamišljali: „Svi kažu da je Bog divan, ali zašto ja to onda ne mogu da osetim? Ako je Bog zaista divan, On treba da me blagoslovi i uteši. Kada sam na putu da napravim grešku, On treba da me upozori, umesto da mi dozvoli da se osramotim ili pogrešim; On treba to da uradi pre nego što pogrešim, treba da me spreči da pravim greške ili da krenem pogrešnim putem!” Takve predstave i misli motaju se ljudima po glavi kada se suoče sa nedaćama. U takvom trenutku, način na koji ljudi govore i ponašaju se postaje zatvoreniji. Kada se ljudi suoče sa orezivanjem, kada se suoče sa nedaćama, njihovo raspoloženje se pogoršava; počinju da osećaju da ih Bog ne voli toliko ili da se prema njima ne odnosi sa mnogo blagodati, da im nije ukazana naklonost. Oni misle u sebi: „Ako me Bog ne voli, zašto bih ja Njega voleo? Neću ni ja da volim Boga.” Ranije su oni u svojim razgovorima s Bogom odgovarali na sva njegova pitanja; bili su vrlo aktivni. Uvek su želeli da podele nešto više, uvek su imali nešto da kažu, želeli su da izraze i prenesu sve što im je u srcu, želeći da budu Božji poverenik. Ali kada se suoče sa orezivanjem, osećaju da Bog više nije tako divan, da ih Bog više ne voli toliko, pa ni oni ne žele da vole Boga. Kada Bog nešto pita, oni naprosto odgovaraju kratko i površno, jedva iscede neku reč. Ako Bog pita: „Koliko dobro obavljaš svoje dužnosti u poslednje vreme?” oni odgovore: „Dobro.” „Imaš li nekih poteškoća?” „Ponekad.” „Možeš li skladno da sarađuješ sa braćom i sestrama?” U sebi misle: „Hm, ako ne mogu čak ni o sebi da se brinem, kako onda mogu skladno da sarađujem sa drugima?” „Imaš li neku slabost?” „Dobro sam.” Nemaju volju da kažu nešto više, pokazuju potpuno negativan, zanovetajući stav. Njihovo celo biće postaje potišteno i malodušno, ispunjeno pritužbama i osećajem nepravde, bez volje da kažu išta više od najneophodnijeg. Zašto je tako? Zato što im raspoloženje sada nije dobro, donekle su malodušni i nisu raspoloženi da razgovaraju ni sa kim. Na pitanje: „Da li si se skoro molio?” oni odgovaraju: „Moje molitve sadrže iste reči kao ranije.” „Tvoje stanje u poslednje vreme nije dobro; da li si tražio istinu kada si se suočio s poteškoćama?” „Sve shvatam, samo ne mogu da budem pozitivan.” „Razvio si pogrešno

razumevanje Boga. Da li vidiš u čemu je tvoj problem? Koje iskvarene naravi te sprečavaju da staneš pred Boga? Šta te navodi na to da budeš toliko negativan da ti se čak ni ne staje pred Boga da se pomoliš?" „Nemam pojma." Kakav je to stav? (Negativan i svadljiv.) Tačno, nema ni nagoveštaja pokornosti, već je bremenit žalbama i pritužbama. U svom duhovnom i mentalnom svetu, oni doživljavaju boga kao da je sličan liku Bude ili Bodisatve, kako ih ljudi opisuju. Bez obzira na to šta ljudi rade ili kako žive, ti likovi Bude ili Bodisatve nikada ne izgovaraju ni reč, već se naprosto pokoravaju manipulacijama ljudi. Oni veruju da bog ne treba da ih orezuje, a još manje da im naudi; šta god da rade pogrešno, bog treba samo da ih umiri, a ne da ih ore̊že, razotkrije ili otkrije, a svakako ne da ih dovodi u red. Oni žele da veruju u Boga i da obavljaju svoju dužnost u skladu sa svojim raspoloženjem i naravima, radeći šta god žele, misleći da bez obzira na to šta rade, Bog treba da bude zadovoljan, srećan i da prihvata. Međutim, stvari ne idu onako kako oni žele; Bog ne postupa tako. Ljudi onda misle: „Ako se on ne ponaša kao što sam zamišljao, da li je i dalje bog? Da li je on i dalje vredan mog ulaganja, davanja i žrtvovanja? Ako nije, onda ne bi bilo razumno da mu predam svoje iskreno srce, zar ne?" Dakle, kada dođe vreme za orezivanje, prva reakcija ljudi nije da slušaju, iz perspektive stvorenog bića, ono što Bog govori ili šta su Njegovi zahtevi, niti šta su ljudski problemi, stanja ili naravi koje Bog razotkriva, niti kako čovek treba da prihvati, kako da se prema tome ophodi ili kako da se tome pokori. Ljudima takve stvari nisu na umu. Bez obzira na to kako Bog govori ljudima ili kako ih vodi, ako je Njegov ton ili način govora neuviđavan – ako se ne uzmu u obzir njihova raspoloženja, samopoštovanje i slabost – onda ljudi stiču predstave i ne žele da se prema Bogu odnose kao prema Bogu, niti žele da budu stvorena bića. Najveći problem je u tome što kada Bog pruža lepe trenutke, kada čini da sve ide onako kako ljudi žele, oni su spremni da se ponašaju kao stvorena bića, ali kada Bog priredi nedaće da bi doveo u red i otkrio ljude, da bi im omogućio da izvuku pouku i da bi im omogućio da shvate istinu i spoznaju Njegovu nameru – u takvim trenucima ljudi Mu odmah okreću leđa i više ne žele da budu stvorena bića. Kada neko ne želi da bude stvoreno biće, da li će onda, iz te perspektive i te pozicije, biti u stanju da se pokori Bogu? Da li će biti u stanju da prihvati identitet i suštinu Boga? Neće. Kako je samo drastična razlika između razdoblja dobrog raspoloženja, blagostanja i entuzijazma – tih perioda kada ljudi žele da budu Božji poverenici – i razdoblja kada ljudi žele da Ga napuste, suočeni sa orezivanjem, sa okolnostima koje je Bog postavio! Šta je, zapravo, istina o tom pitanju? Šta je to što ljudi treba da znaju? Zar čovek ne treba da zna kakav stav prema Bogu treba da ima kao stvoreno biće? Koja su načela koja treba slediti? Kakvu tačno perspektivu i stav, kao čovek – iskvareno ljudsko biće – treba zauzeti prema svemu što Bog daje čoveku i prema okolnostima koje On postavlja? Kakav stav i pristup ljudi treba da imaju prema tome što ih Bog orezuje? Zar ljudi ne treba da razmišljaju o takvim pitanjima? (Treba.) Ljudi treba da preispitaju i da razmišljaju o tim stvarima. Bilo kada i bilo kako da se osoba odnosi prema Bogu, njen identitet se, u stvari, ne menja; ljudi su uvek stvorena bića. Ako se ne pomiriš sa svojim

mestom stvorenog bića, to znači da si veoma buntovan i da si daleko od toga da promeniš svoju narav, daleko od toga da se bojiš Boga i da se kloniš zla. Ako se pomiriš sa svojim mestom stvorenog bića, kakav onda stav prema Bogu treba da imaš? (Bezuslovno pokoravanje.) U najmanju ruku, moraš da poseduješ tu jednu stvar: bezuslovno pokoravanje. To znači da u svakom trenutku ono što Bog čini nikada nije pogrešno; samo ljudi greše. Bez obzira na okolnosti sa kojima se čovek susreće – posebno pred nedaćama i posebno kada Bog otkriva ili razotkriva čoveka – prva stvar koju čovek treba da uradi jeste da stane pred Boga da preispita sebe i ispita svoje reči i dela i svoju iskvarenu narav, umesto da ispituje, proučava i sudi da li su Božje reči i dela ispravni ili pogrešni. Ako ostaneš na mestu koje ti pripada, trebalo bi da tačno znaš šta treba da radiš. Ljudi imaju iskvarenu narav i ne shvataju istinu. To nije tako veliki problem. Ali kada ljudi imaju iskvarenu narav i ne shvataju istinu, a ipak ne traže istinu – to je veliki problem. Ti imaš iskvarenu narav i ne shvataš istinu, te stoga možeš proizvoljno da sudiš Bogu i da se ophodiš prema Njemu i da komuniciraš s Njim shodno svom raspoloženju, sklonostima i emocijama. Međutim, ako ne tražiš i ne primenjuješ istinu, stvari neće biti tako jednostavne. Ne samo da nećeš moći da se pokoriš Bogu, već bi mogao pogrešno da Ga shvatiš i da se žališ na Njega, da Ga osudiš, da Mu se suprotstaviš, pa čak i da Ga prokuneš i odbaciš u svom srcu, govoreći da On nije pravedan, da sve što On čini nije nužno ispravno. Zar nije veoma opasno to što i dalje možeš da izazoveš tako nešto? (Jeste.) Veoma je opasno. Nedostatak traženja istine može nekoga da košta života! A to se može dogoditi bilo kad i bilo gde. Koliko god da tvoje emocije, rešenost, želje ili težnje bujaju u ovom trenutku, i koliko god da voliš Boga u svom srcu u ovom trenutku, sve je to privremeno. To je kao kada sveštenik obavlja ceremoniju venčanja i pita obe strane: „Da li ga (ili je) uzimaš za muža (ili ženu)? U bolesti i zdravlju, u nesreći, u siromaštvu i tako dalje, da li si spreman (spremna) da provedeš život s njim (njom)?” Obe strane, sa suzama u očima i srcima preplavljenim osećanjima, zaklinju se da će posvetiti svoje živote jedno drugom i preuzeti doživotnu odgovornost jedno za drugo. Kakvi su ti svečani zaveti u tom trenutku? To su samo prolazna osećanja i želje ljudi. Ali, da li obe strane zaista poseduju takav integritet? Da li oni zaista poseduju takvu ljudskost? To ostaje nepoznanica; istina će se otkriti u narednih deset, dvadeset ili trideset godina. Neki parovi se razvode posle tri do pet godina, neki posle deset godina, a drugi posle trideset godina prekidaju odnos samo tako. Gde su nestale njihove prvobitne želje? Šta se desilo sa njihovim svečanim zavetima? Bačeni su daleko u zaborav. Koja je uloga tih svečanih zaveta? Nikakva; to su samo želje, trenutna osećanja – osećanja i želje ne određuju ništa. Šta je potrebno da par zaista provede život zajedno, da ostari zajedno? U idealnom slučaju, u najmanju ruku, obe osobe treba da poseduju integritet i čestit karakter. Konkretnije rečeno, tokom života će se susresti sa mnogo toga – s velikim i malim, dobrim i lošim, nevoljama, preprekama, teškoćama, uglavnom stvarima koje nisu baš poželjne. To zahteva da obe strane budu iskreno trpeljive, strpljive, da budu ispunjene ljubavlju, obzirom, brigom i

drugim relativno pozitivnim stvarima u ljudskosti kako bi podržale jedna drugu do kraja puta. Bez tih kvaliteta, oslanjajući se isključivo na zavete i na težnje, želje i fantazije iz vremena kada su se venčali, oni sigurno ne mogu da stignu do kraja. Isto važi i za verovanje u Boga; ako neko ne traži istinu, već se oslanja samo na malo entuzijazma i želje, on definitivno ne može da bude postojan i svakako ne može da sledi Boga do kraja.

Kako neko može da veruje u Boga i da Ga sledi, a da ne zavisi od svog raspoloženja i da ne bude pod uticajem istog tog raspoloženja ili okruženja? Kako čovek može to da postigne? Koji je minimalan uslov za verovanje u Boga? Čovekov stav treba da bude takav da voli i traži istinu. Neki ljudi pitaju: „Da li su rešenost i zavetovanje važni?" Neophodni su, ali zavise od stepena verovanja. Ako je neko u prvoj ili drugoj godini verovanja, bez njih njegov entuzijazam ne može da se rasplamsa. Bez entuzijazma, čovek koji počinje da veruje u Boga može da bude mlak, da ne bude preterano revnosan u svojem stremljenju, ali i da ne odustaje, već samo da radi ono što se od njega traži. Takav čovek napreduje uz veliki napor i nedostaje mu jasan stav. Zbog toga je novim vernicima potreban taj entuzijazam. On čoveku može da donese mnogo pozitivnih stvari, omogućavajući mu da brzo shvati istinu, viziju i cilj Božjeg dela i da brzo postavi osnovu. Pored toga, kada se ljudi aktivno i s puno entuzijazma daju i plaćaju ceh, brže ulaze u istina-stvarnost. U početku je čoveku potreban taj entuzijazam, jer treba da bude odlučan i da ima težnje. Međutim, može biti opasno ako se neko posle više od tri godine verovanja u Boga i dalje nalazi u fazi entuzijazma. U čemu leži ta opasnost? Odnos ljudi prema njihovoj veri u Boga i prema pitanjima promene naravi zasniva se na njihovim zamislima i predstavama. Oni pokušavaju da spoznaju Boga i da steknu razumevanje Njegovog dela i Njegovih zahteva prema ljudima na osnovu svojih zamisli i predstava. Da li takvi ljudi mogu da uđu u istina-stvarnost ili da shvate Božje namere? (Ne mogu.) Ako čovek ne može da shvati istinu, javljaju se problemi. Postoji li neko ko veruje u Boga i čitav život živi u bezbednim okolnostima, uvek okružen blagodatima i blagoslovima? Ne, pre ili kasnije, svi moraju da se suoče sa stvarnim životom i sa različitim okruženjima koja je Bog postavio za njih. Kada se susretneš s tim različitim okruženjima i suočiš sa raznim problemima u stvarnom životu, kakvu ulogu može da igra tvoj entuzijazam? Samo može da te natera da se obuzdaš, da platiš ceh, da patiš, ali ne može da te navede da shvatiš istinu ili Božje namere. Međutim, ako tražiš istinu i shvataš je, onda je drugačije. Kako je drugačije? Kada shvatiš istinu i suočiš se sa tim situacijama, više se nećeš prema njima odnositi na osnovu svog entuzijazma ili predstava. Kad god naiđeš na nešto, ti prvo staneš pred Boga da tražiš i da se moliš, da nađeš istina-načela. Tada možeš da postaneš pokoran i da imaš takvu svest i stav. Takav stav i svest su presudni. Može da se desi da iz određene kušnje ne zadobiješ ništa, da ne uđeš previše duboko u istinu i da ne shvatiš šta je baš stvarnost istine. Međutim, tokom te kušnje, posedovanje takve pokorne svesti i stava omogućava ti da zaista iskusiš kako ljudi, kao stvorena bića, treba da se ponašaju i šta treba da rade da bi bili najnormalniji i najprikladniji pred Bogom. Iako možda ne razumeš Božju nameru ili ne znaš tačno šta Bog želi da

postigneš ili zadobiješ u takvom okruženju, ti osećaš da možeš da se pokoriš Bogu i takvim okolnostima. Iz dubine svog srca možeš da prihvatiš okruženje koje je Bog postavio za tebe. Osećaš da si zadržao mesto koje ti pripada kao stvorenom biću, da se ne buniš protiv Boga, niti da mu se protiviš, i da se tvoje srce oseća sigurno. Dok se osećaš sigurno, tvoje oslanjanje na Boga na nebu nije nejasno i ne osećaš se otuđenim ili odbačenim od strane Boga na zemlji. Umesto toga, duboko u srcu osećaš da postoji malo više straha, kao i malo više bliskosti. Pogledaj razliku između nekoga ko traži istinu i može da se pokori, i nekoga ko se oslanja na entuzijazam i ima samo malo odlučnosti – da li je ta razlika značajna? Razlika je ogromna. Kada se osoba koja se oslanja na entuzijazam i samo je odlučna zadesi u nekoj situaciji, opiraće se, raspravljati, žaliti i osećati kao da joj je naneta nepravda. Možda će pomisliti: „Zašto se Bog tako ophodi prema meni? Još sam mlad, zašto me Bog ne nagovara? Zašto Bog ne uzima u obzir moja prethodna dostignuća? Zašto me kažnjava umesto da me nagrađuje? Još sam mlad, šta ja pa znam? Čak se ni moji roditelji kod kuće nikada nisu tako ponašali prema meni; negovali su me kao svoje predrago dete, kao svoju malu bebu. Sada kada sam posle dolaska u Božju kuću mnogo sazreo, to što se Bog tako ophodi prema meni deluje isuviše bezobzirno!” Oni dolaze do takvih i sličnih manjkavih argumenata. Kako nastaju takvi manjkavi argumenti? Ako osoba traži i shvata istinu, može li i dalje da ima takve manjkave argumente? Ako osoba shvata i spozna te istine dok redovno obavlja svoju dužnost, može li i dalje da ima takve prigovore i da bude tako plahovita kada se suoči sa situacijama? (Ne.) Definitivno ne bi tako govorila. Umesto toga bi videla sebe kao obično stvoreno biće i stala bi pred Boga, bez obzira na starost, pol ili položaj i status, naprosto se pokoravajući i slušajući Božje reči. Kada ljudi mogu da slušaju reči koje Bog govori i Njegove zahteve, oni su pokorni u svojim srcima. Kada osoba može svesno da se pokori, kada ima pokoran stav, ona zaista stoji na mestu stvorenog bića, osećajući ljubav i pokornost prema Bogu, kao i bogobojažljivost, ne oslanjajući se na svoje raspoloženje niti emocije. To su neke reakcije kada se ljudi suoče sa orezivanjem. Koje su glavne reakcije? Osećaju se loše, frustrirano, kao da im je načinjena nepravda i da im je potrebna uteha. Kada ne dobiju utehu ili toplinu, u njihovim srcima počinju da se javljaju pritužbe i pogrešno razumevanje Boga. Oni više ne žele da se mole Bogu i, duboko u sebi, oni pomišljaju da Ga napuste, želeći da se udalje od Njega – i od Boga na nebu i od Boga na zemlji. Ako neke ljude malo orežem, izbegavaće Me sledeći put kada se sretnemo, neće želeti da komuniciraju sa Mnom. Obično, kada ih ne orezujem, oni su uvek oko Mene, nude Mi čaj, pitaju da li Mi nešto treba, dobro su raspoloženi, marljivi, pričljivi i bliski u svom odnosu sa Bogom. Ali kada se orezuju, to više nije isto – više ne nude čaj niti šalju pozdrave, a ako im postavim još nekoliko pitanja, samo odu i nikada se ne vrate.

Kada sam još bio u kontinentalnoj Kini, odsedao sam u domovima neke braće i sestara. Neki od tih ljudi su imali lošu ljudskost, neki su bili novi vernici, neki su razvili brojne predstave o našem prvom kontaktu i nisu shvatili istinu, a drugi uopšte nisu

stremili ka istini. Gledajući te ljude kako otkrivaju svoju iskvarenost, nisam mogao da ih orežem; morao sam da govorim suptilno i pažljivo. Ako bih ih zaista orezao, kod njih bi se javile predstave i buntovništvo, tako da bi trebalo da ih nagovaraš i da s njima u zajedništvu još više razgovaraš o istini da bi ih usmeravao. Ako ne bi pregovarao ili ne bi razgovarao u zajedništvu i samo postavljao direktne zahteve, to nikako ne bi funkcionisalo. Na primer, mogao bi da kažeš: „Ovaj obrok je malčice preslan; sledeći put stavi malo manje soli. Nije zdravo jesti preslanu hranu. Kao vernici u Boga, takođe treba da primenjujete zdrav razum i da ne budete neuki; morate da prihvatate pozitivne stvari. Ako mi ne veruješ, možeš da pitaš lekara tradicionalne kineske medicine o tome kakve posledice preterana količina soli ima na bubrege." Takav pristup im je prihvatljiv. Ali ako kažeš: „Ova hrana je preslana, je li ti to pokušavaš nekoga da ubiješ sa solju? Zašto je uvek tako slano? Ne može da se jede koliko je slano! Kako je moguće da si tako neuk? Sledeći put nemoj toliko da posoliš!" tako neće funkcionisati. Kada sledeći put bude kuvao, možda neće staviti ni mrvicu soli. Onda kažeš: „Zašto je ovo tako bezukusno?" „Bezukusno? Zar ti prošli put nije bilo preslano? Ako previše soli šteti bubrezima, zar nije bolje da uopšte ne solimo? Tako neće škoditi bubrezima." Preterana strogost ne pomaže; moraš da pregovaraš i da nagovaraš. Mnogi ljudi su prilično nezgodni; kada razgovaraš s njima, moraš da biraš način i vreme kada ćeš šta da kažeš, kao i da uzmeš u obzir njihovo raspoloženje – moraš malo da pregovaraš. Ponekad, ako slučajno zvučiš malo preoštro, možeš da ih povrediš, pa će se u njima javiti otpor. Na površini se možda neće videti da je bitno, ali u njihovoj nutrini je drugačije. Obično, kada ih zamoliš da nešto urade, oni to urade odmah, ali ako povrediš njihova osećanja, oni rade s manje elana, odugovlače i veoma su bezvoljni. Oni kažu: „Kako mogu da budem dobar prema tebi kada sam loše raspoložen? Biću ljubazniji kada budem dobro raspoložen, ali kada nisam, dovoljno mi je samo da se nekako provučem." Kakvo je to stvorenje? Zar nije teško imati posla s ljudima? (Jeste.) Ljudi su upravo takvi, otporni na razum i izvan svake logike. Kada kasnije razmisle o sebi, možda će da pognu glavu, da priznaju svoje grehe i da gorko plaču, ali i dalje će da reaguju na isti način kada se iznova suoče sa takvim pitanjima i budu orezani. Da li je to neko ko stremi ka istini? (Ne.) Kakva je to osoba? Takva osoba je svojeglava i uopšte ne prihvata istinu. To je vrsta stava koji ljudi imaju prema Bogu kada se suoče sa orezivanjem i kada se suoče sa nedaćama. Ukratko, oni nisu pokorni, ne mogu da prihvate istinu, a kada su povređeni, ophode se prema Bogu u skladu sa svojom plahovitošću. Zar to nije ozbiljan problem? Kada sretnem neke ljude, čak i pre nego što ih orežem, dovoljno je da spomenem nešto što je trenutno bitno, da se oni snuždе, postaju mrzovoljni, zauzimaju negativan stav, pa čak i bacaju stvari. Ne možeš s njima otvoreno da razgovaraš; moraš da okolišaš i da budeš odmeren. Mogu li Ja da govorim na takav zaobilazan način kao što ljudi čine? Mogao ti to da prihvatiš ili ne, Ja moram da kažem ono što je istina – u Božjoj kući stvari moraju da se čine u skladu sa istina-načelima. Na nekim ljudima se spolja ne vidi kada su orezani, ali oni negoduju u sebi. Može li takva osoba dobro da obavlja svoju dužnost? (Ne može.) Ako ne može

pravilno da obavi svoju dužnost i nastavlja da prave greške, crkva mora da postupi s njom u skladu s načelima.

2. Njihovo ponašanje prema Hristu, kad je bio progonjen i nije imao gde da spusti glavu

Ljudi koji u kontinentalnoj Kini veruju u Boga i slede Ga, svakodnevno se nalaze u opasnosti. To je izuzetno surovo okruženje u kojem svakog časa mogu da budu uhapšeni. Svi ste se već imali iskustvo okruženja u kojem ste lovina – a tek Ja? Vi i ja smo živeli u istom okruženju, tako da u tom okruženju nisam imao drugog izbora osim da se često krijem. Bilo je trenutaka kada sam morao da menjam lokacije dva ili tri puta dnevno; bilo je čak i trenutaka kada sam morao da odem negde gde nisam ni sanjao da ću se ikada zadesiti. Najteži su bili oni trenuci kada nisam imao gde da odem – održao bih okupljanje tokom dana, a onda uveče ne bih znao gde je bezbedno. Ponekad sam teško pronađeno utočište morao da napustim već sutradan, jer se velika crvena aždaja već bila ustremila na njega. Šta ljudi koji zaista veruju u Boga misle kada vide takvu scenu? „To što je Bog došao na zemlju u ljudskom telu da spase čoveka je ceh koji je platio. Ovo je jedna od patnji koje je pretrpeo i ona u dobroj meri ostvaruje Njegove reči koje kažu: 'Lisice imaju jazbine, ptice gnezda, a Sin Čovečiji nema gde da nasloni glavu' (Matej 8:20). Stvari zaista tako stoje – a ovaploćeni Hristos lično doživljava takve patnje, isto kao i čovek." Svi koji istinski veruju u Boga mogu da vide koliko je naporno Njegovo delo spasavanja čoveka i zbog toga će voleti Boga i biće Mu zahvalni za ceh koji plaća za dobrobit čovečanstva. Oni sa posebno lošom ljudskošću, koji su zlobni i potpuno odbacuju istinu, kao i oni koji slede Hrista samo iz radoznalosti ili žele da vide čuda, ne razmišljaju na taj način kada vide takve prizore. Oni misle: „Nemaš gde da budeš? Ti si bog koji radi na spasavanju ljudi, a ne možeš ni sebe da spaseš i ne znaš gde ćeš biti sutra. Sada nemaš ni gde da se skloniš – kako mogu da verujem u tebe ili da te sledim?" Što su okolnosti opasnije, to se oni više raduju, misleći: „Srećom, nisam se u potpunosti odrekao svega; srećom, imam rezervni plan. Vidiš? Sada nigde nemaš utočište! Znao sam da će do toga doći – nemaš gde da nasloniš glavu, a čak moram da ti pomognem i da nađeš utočište." Taj čovek se otkrio, zar ne? Da su takvi ljudi bili svedoci prizora razapinjanja Gospoda Isusa, kako bi se ponašali? Kada je Gospod Isus nosio krst prema Golgoti, gde su bili takvi ljudi? Da li su mogli da nastave da Ga slede? (Ne.) Poricali su Božji identitet, Njegovu suštinu, pa čak i Njegovo postojanje. Pobegli su, otišli su da se brinu o svojim poslovima, više nisu sledili Boga. Bez obzira na to koliko su propovedi već čuli, sve su im nestale iz srca, nestale bez traga. Verovali su da je sve što vide pred sobom stvarno i ljudskog porekla, da nije bilo povezano sa Bogom. Pomislili su: „Ova osoba je samo čovek; gde su u njoj božji identitet ili suština? Da je on bog, da li bi se krio i prikrivao ovako, dok ga Sotona proganja, da nema mesta da nasloni glavu, da ne može nigde da pronađe utočište? Da je bog, on bi se odjednom preobrazio i nestao naočigled svih kada bi bio progonjen, tako da niko ne bi mogao da ga vidi, znao bi kako

da se učini nevidljivim – to bi bio bog!" U opasnom okruženju kontinentalne Kine, neka braća i sestre, videvši da sam došao kod njih, rizikovali su svoju bezbednost da Me ugoste i zaštite, dok su drugi pobegli, nestajući bez traga. Nekima je čak bilo i zabavno da sve posmatraju sa strane. Ko su ti ljudi? To su bezvernici, antihristi. Kada su ti ljudi videli da Hrista gone iz jednog grada u drugi, kako su shvatili tu situaciju? Kako su to shvatili? „Hristos je takođe u opasnosti. Ako ga uhapse, to će biti kraj rada crkve i rad božje kuće će stati. To će biti dokaz da je ono što je bog svedočio pogrešno – da to ne dolazi od boga, već od čoveka. Bolje da požurim kući da živim svoj život; odoh da se obogatim!" Tako se ponaša antihrist. Dok je trajao lov na Hrista, kada On nije imao gde da se sakrije, niti gde da nasloni glavu, umesto da se udruže u svojim srcima da pate sa Bogom i da nastave rad crkve sa Njim u takvom okruženju, oni su se pretvorili u posmatrače koji su Ga gledali i ismevali. Čak su podsticali druge da izazovu uništenje, prekidanje i ometanje, a štaviše, kada su neki ljudi videli da nemam gde da se sakrijem i da nemam gde da se smestim, iskoristili su priliku da ometu rad crkve i da prisvoje imovinu Božje kuće. To je isto kao kada je Isus bio razapet, mnogi nevernici i antihristi su mislili: „Sa crkvom je svršeno, božje delo je završeno, Sotona je sve srušio. Bolje da što pre pobegnemo i da podelimo između sebe ovo što je ostalo!" Bez obzira na okolnosti sa kojima se suočavaju, ovi nevernici i antihristi će uvek otkrivati svoje zlobne sklonosti, otkrivajući prave osobine bezvernika. Kad god crkva naiđe na najmanji znak nevolje ili nepovoljnih okolnosti, oni žele odmah da pobegnu, željni da se sva braća i sestre raziđu, povuku i da više ne slede Hrista. Oni iskreno žele da ovaj tok bude pogrešan i da Božje delo ostane nedovršeno. To su prave osobine antihrista. To je stav antihrista prema Hristu u takvim okolnostima.

3. Njihovo ponašanje dok smišljaju predstave o Hristu

Druga stavka su ispoljenja antihrista kada imaju predstave o ljudskom telu ovaploćenog Boga. Na primer, kada vide ovaploćenog Boga kako radi nešto ili izgovara određene reči koje su veoma ljudske, ne opažajući ni najmanji nagoveštaj božanstva, u dubini njihovog srca se javlja otpor i oni smišljaju predstave i osude, misleći: „Bez obzira na to kako je gledam, ta osoba ne izgleda kao bog, već samo kao obična osoba. Ako deluje kao da je čovek, može li ipak da bude bog? Ako je čovek, zar ne bi bilo neverovatno glupo slediti ga ovako?" Oni smišljaju predstave o Hristovom besedništvu i delima, o Hristovom načinu života, o Njegovoj odeći i izgledu, pa čak i o načinu na koji On govori, Njegovom tonu, Njegovom izboru reči i tako dalje – u stanju su da smišljaju predstave o svemu tome. Kada se pojave takve predstave, kako se oni ophode prema njima? Oni gaje te misli i drže ih se, verujući da je razumevanje tih predstava ravno pronalasku rešenja. Oni misle da to „rešenje" dolazi u pravom trenutku, da će kada jednom steknu te predstave steći i prednost, a kada budu imali prednost, lako će se njima baviti. Tako razmišljaju antihristi; oni smatraju da je posedovanje predstava isto što i posedovanje prednosti, tako da mogu da se odreknu Hrista bilo kad i bilo gde i da mogu da poreknu činjenicu

da telo u kojem se Bog ovaplotio poseduje Božju suštinu. Neki ljudi pitaju: „Zašto antihristi gaje takve namere?" Recite Mi, da li se antihristi, oni iz Sotonine grupe, nadaju uspešnom završetku Božjeg dela, ili ne? (Ne nadaju se.) Zašto se ne nadaju tome? Šta ih odaje? Antihristi u svojoj suštini imaju odbojnost prema istini, a sve reči koje je Bog izgovorio su istina; istina koju oni u svojim srcima smatraju potpuno odbojnom i nisu voljni da je slušaju, niti da je prihvate. Božje reči razotkrivanja i suđenja čovečanstvu predstavljaju osudu tih antihrista i zlih ljudi, i za njih su te reči osuda, sud i prokletstvo, te se osećaju neprijatno i nelagodno kada ih čuju. Šta oni misle duboko u sebi? „Sve te reči koje bog izgovara sude mi i osuđuju me. Izgleda da neko poput mene ne može biti spasen; ja sam od vrste koja biva uklonjena i odbačena. Kad već nemam nadu da ću biti spasen, u čemu je poenta verovanja u boga? Ali činjenica je da je on još uvek bog, on je telo u kojem se bog ovaplotio, neko ko je izgovorio mnogo reči i ima mnogo sledbenika. Šta da radim s tim?" To ih uznemirava; ako ne mogu nešto da zadobiju, ne žele ni da drugi to imaju. Ako drugi mogu da ga zadobiju, a oni ne mogu, onda postaju nesrećni, jetki i puni mržnje. Oni se nadaju da ovaploćeni Bog nije Bog i da je delo koje On obavlja lažno i da ga Bog ne bi obavljao. Da je tako, u tome bi našli unutrašnji mir, a problem bi bio rešen u korenu. Oni misle u sebi: „Ako ova osoba nije ovaploćeni bog, zar to ne bi značilo da su oni koji ga slede prevareni? Da je tako, onda bi se pre ili kasnije ti ljudi razišli. Ako bi se razišli i niko od njih ne bi ništa zadobio, onda bih mogao da se opustim i da živim u miru, znajući da nisam ništa zadobio, zar ne?" To je njihov način razmišljanja; ne mogu ništa da zadobiju, pa ne žele ni da drugi nešto zadobiju. Najbolji način da se drugi spreče da nešto zadobiju jeste da se odreknu Hrista, da se odreknu Hristove suštine, da se odreknu dela koje je Hristos obavio i da se odreknu svih Hristovih reči. Tako oni neće biti osuđeni, već će prihvatiti i pomiriti se s tim da ne zadobiju ništa, da više ne moraju da brinu o tom pitanju. To je priroda-suština ljudi poput antihrista. Dakle, da li oni imaju predstave o Hristu? A kada imaju predstave, da li ih razrešavaju? Mogu li da ih otpuste? Ne mogu. Kako se stvaraju njihove predstave? Lako im je da stvore predstave: „Kada govoriš, ja te ispitujem, pokušavajući da shvatim motiv koji stoji iza tvojih reči i odakle one dolaze. Da li su one nešto što si čuo ili naučio, ili ti je neko naložio da ih kažeš? Da li ti je neko nešto prijavio ili podneo žalbu? Koga razotkrivaš?" Tako oni ispituju. Mogu li da shvate istinu? Nikada ne mogu da shvate istinu; opiru joj se u svojim srcima. Oni osećaju odbojnost prema istini, opiru joj se i mrze je, i slušaju propovedi s takvom priroda-suštinom. Osim teorija i doktrina, sve što oni mogu da shvate jesu predstave. Kakve predstave? „Hristos govori tako, ponekad čak i priča viceve; to nije dostojanstveno! Ponekad koristi alegorijske izreke; to nije ozbiljno! Njegov rečnik nije bogat; on nije visoko obrazovan! Ponekad mora da se udubi i razmišlja o izboru reči; nije ništa studirao, zar ne? Ponekad je njegov govor usmeren na nekog konkretnog – na koga? Da li je neko podneo žalbu? Ko? Zašto me hristos uvek kritikuje kada govori? Da li me gleda i posmatra po ceo dan? Da li po ceo dan pomno razmišlja o ljudima? Šta hristos misli u svom srcu? Govor ovaploćenog boga ne zvuči kao gromki glas boga na

nebu sa svojim neupitnim autoritetom – zašto ono što on ispoljava izgleda tako ljudski? Kako god ga ja posmatrao, on je samo čovek. Da li ovaploćeni bog ima nekih slabosti? Da li u svom srcu mrzi ljude? Da li ima neku filozofiju za ovozemaljsko ophođenje u svojoj komunikaciji sa ljudima?" Zar takvih predstava nema u izobilju? (Ima.) Misli antihrista ispunjene su stvarima koje nisu povezane sa istinom, a sve proističu iz Sotoninog razmišljanja i logike, iz Sotonine filozofije za ovozemaljsko ophođenje. Duboko u sebi oni su prepuni zlih namera, ispunjeni stanjem i naravi koji su odbojni prema istini. Oni ne dolaze da traže, niti da zadobiju istinu, već da ispitaju Boga. Njihove predstave mogu da nastanu bilo kada, bilo gde, i oni smišljaju predstave dok posmatraju, dok ispituju. Njihove predstave se stvaraju dok sude i osuđuju, i oni se čvrsto drže tih predstava u svojim srcima. Kada posmatraju ljudsku stranu ovaploćenog Boga, oni smišljaju predstave. Kada ugledaju božansku stranu, postaju radoznali i zapanjeni, što takođe dovodi do smišljanja predstava. Njihov stav prema Hristu i prema telu u kojem se Bog ovaplotio nije stav pokornosti ili istinskog prihvatanja iz dubine njihovog srca. Umesto toga, oni stoje nasuprot Hristu, posmatrajući i ispitujući Njegov pogled, misli i držanje, pa čak i posmatrajući i ispitujući svaki Hristov izraz lica, slušajući svaku vrstu tona, intonaciju govora i izbor reči, i temu Hristove besede i tako dalje. Kada antihristi tako posmatraju i ispituju Hrista, oni to ne rade da bi tražili istinu i da bi je shvatili kako bi mogli da prihvate Hrista kao svog Boga i da prihvate Hrista da bude njihova istina i da postane njihov život. Naprotiv, oni žele da ispitaju tu osobu, da Ga temeljno ispitaju i shvate. Šta pokušavaju da shvate? Oni ispituju kako ta osoba podseća na Boga, i ako zaista podseća na Boga, prihvataju Ga. Ako, bez obzira na to kako Ga ispituju, On ne izgleda kao Bog, onda oni potpuno odustaju od te ideje i nastavljaju da se drže predstava o ovaploćenom Bogu, ili, verujući da nema nade da će primiti blagoslove, oni traže priliku da što pre odu.

Sasvim je normalno da antihristi smišljaju predstave o telu u kojem je Bog ovaploćen. Zbog njihove suštine antihrista, suštine koja je odbojna prema istini, nemoguće im je da otpuste svoje predstave. Kada se ništa ne dešava, oni čitaju knjigu Božjih reči i vide te reči kao Boga, ali kada dođu u kontakt sa ovaploćenim Bogom i otkriju da On ne liči na Boga, oni odmah smišljaju predstave i njihov stav se menja. Kada nisu u kontaktu sa ovaploćenim Bogom, oni samo drže knjigu Božjih reči i smatraju Njegove reči Bogom, i još uvek mogu da imaju nejasnu fantaziju i nameru da prime blagoslove da bi nevoljno uložili neki trud, obavili neke dužnosti i odigrali ulogu u Božjoj kući. Ali, čim dođu u kontakt sa telom u kojem se Bog ovaplotio, njihovi umovi vrve od predstava. Čak i ako nisu orezani, njihov elan za obavljanje dužnosti može značajno da opadne. Tako se antihristi odnose prema Božjim rečima i telu u kojem se Bog ovaplotio. Oni često odvajaju Božje reči od tela u kojem se Bog ovaplotio, odnoseći se prema Božjim rečima kao prema Bogu, a prema telu u kojem se Bog ovaplotio kao prema čoveku. Kada se telo u kojem je Bog ovaploćen ne poklapa sa njihovim predstavama ili ih prekrši, oni se brzo okreću Božjim rečima i molitveno ih čitaju, pokušavajući da na silu potisnu svoje

predstave i zatoče ih. Zatim se klanjaju Božjim rečima kao da se klanjaju Sâmom Bogu, i čini se kao da su njihove predstave razrešene. Međutim, u stvarnosti, njihova unutrašnja neusaglašenost, indignacija i prezir prema Hristu uopšte nisu razrešeni. U svom ophođenju prema Hristu, antihristi neprestano smišljaju predstave i tvrdoglavo ih se drže do kraja života. Kada nemaju predstave, oni ispituju i analiziraju; kada ih imaju, ne samo da ispituju i analiziraju, već ih se i tvrdoglavo drže. Oni ne razrešavaju svoje predstave niti traže istinu; uvereni su da su u pravu. Zar oni nisu Sotonini? (Jesu.) To su ispoljenja antihrista kada imaju predstave o ovaploćenom Bogu.

4. Njihovo ponašanje kad ih unapređuju ili smenjuju

Neki ljudi u crkvi imaju nešto malo kova i nekakvu radnu sposobnost. Kada su unapređeni, puni su elana, aktivno obavljaju svoje dužnosti, preuzimaju odgovornost, spremni su da plate ceh i odani su. Međutim, kada su otpušteni sa svog položaja zato što nisu sposobni da obavljaju posao i kada izgube status, njihov odnos prema Bogu se menja. Dok su imali status, ovako su se obraćali Bogu: „Braća i sestre iz naše porodice su ovakvi, treba da se renovira zgrada naše porodice, da se pospremi dvorište naše porodice…" Sve se vrti oko „naše porodice". Kada su bili unapređeni, postali su deo Božje kuće, bili su naizgled jednodušni sa Bogom, kao porodica, sposobni da se uz Boga brinu o radu Božje kuće uzimajući u obzir Božje srce i da komuniciraju sa Bogom kao jednaki. Kada su unapređeni i kada se nađu na važnom položaju, osećaju se počastvovano, a istovremeno osećaju i svoju odgovornost. Bez obzira na to da li su razgovarali sa Mnom ili sa braćom i sestrama, često su govorili „naša porodica". Kada to čuješ, pomislio bi da ta osoba nije loša, da ima dobro srce, da je dobrodušna, da se prema Božjoj kući odnosi kao prema svom domu, da joj je veoma stalo i da oseća veliku odgovornost prema svemu, i da o svemu razmišlja unapred, delujući kao neko ko stremi ka istini i jedva čeka da plati ceh. Ali da li i dalje tako govore kada su otpušteni? Kada budu otpušteni, raspoloženje im se menja – onaj stav je nestao. Više ne kažu „naša porodica", a kada se od njih traži da nešto urade, više nemaju toliko elana. Šta oni to misle? „Kada si me unapredio, imao sam status i bio sam svim srcem uz tebe. Sada kada više nemam status, nismo više porodica, tako da ćeš morati da radiš sam. Ne pitaj me kako se nešto radi, niti me obaveštavaj o bilo čemu, to više nema nikakve veze sa mnom. Samo ću prenositi poruke i to je sve – učiniću sve što zatražiš od mene, ali više nisam jednodušan s tobom." Zatim se prema tebi ophodi kao da je tuđin. Ako ga zamoliš da nešto uradi, on će to uraditi kao da radi za nekog drugog, površno, otaljavajući. Nekada je možda obavljao pet zadataka, ali sada obavlja samo jedan ili dva, radi samo ono najnužnije, i to nemarno, površno, i to je to. Zašto je tako? On kaže: „Ranije sam bio svim srcem uz tebe, pomagao sam ti u ovome i onome, ophodio se prema tvojim poslovima kao da su moji, kao da su naš zajednički zadatak, radio sam u tvoje ime. Ali onda si me tek tako otpustio a da uopšte nisi uzeo u obzir moja osećanja! Ti ne uzimaš u obzir moja osećanja – kako mogu da radim za tebe? Ako me ponovo unaprediš i daš

mi status, to će biti u redu. Ali ako mi ne daš status, onda zaboravi na sve. Ako želiš da me pozoveš da ponovo radim nešto, to neće funkcionisati dobro kao ranije. Ako me koristiš, moraš da mi daš slavu i status. Ako nema statusa, a ti mi umesto toga samo naređuješ i očekuješ da nešto uradim, gde je u tome priznanje? Trebalo bi da postoji neko objašnjenje!" Bilo šta sada da kažeš, ništa ne vredi. Kada ga zamoliš da nešto uradi, on više nije požrtvovan kao nekad, više ne posvećuje čitavo srce i um; njegov stav se promenio. Ako ga zamoliš da nešto ponovo uradi ili ako ga Božja kuća zamoli da nešto uradi, on to prihvata kao dodatni zadatak, kao nešto što se tiče nekog neznanca, kao da treba da ti bude čast što će on to da učini. Smatra da će se činiti neopravdanim ako on to ne uradi, posebno zato što veruje u Boga. Ali ako to ipak uradi, odradiće ga nevoljno i otaljaće ga. Zašto to radi? On misli: „Pre sam ti u potpunosti verovao, prema tvojim stvarima sam se ophodio kao da su moje, ali onda si me tek tako odbacio i to mi je povredilo srce i samopoštovanje; zanemario si me. Ako ćemo tako, kad si ti već neljubazan prema meni, nemoj da me optužuješ da sam bezosećajan. Ako me ponovo upotrebiš, ne mogu nikako da budem kao ranije, jer je naša veza već prekinuta. Meni nije lako naređivati, da dođem kad me pozovu i da odem kad mi kažu da idem. Ko sam ja? Da ne verujem u boga, da li bih dozvolio drugima da tako manipulišu mnome?" Kada antihristi budu otpušteni i kada izgube status, njihov stav može da pretrpi veoma značajnu promenu. Kada su imali status, iako su Božju kuću nazivali „našom porodicom" i često govorili o njoj, prema poslovima Božje kuće se nisu ophodili kao da su njihovi. Kada budu otpušteni i izgube status, ako Božja kuća od njih traži da obave svoju dužnost, oni nisu voljni da to učine bez pregovaranja, pa čak i tada zahtevaju objašnjenje ili neku vrstu priznanja. Neki čak kažu: „Prošli put si me otpustio, tek tako si me odbacio. Ako želiš da sada nešto uradim, učiniću to samo ako mi se lično obrati čovek koga sveti duh koristi, ili ako sâm ovaploćeni bog dođe da mi se obrati, u suprotnom, zaboravi!" Kako je samo drzak! Recite Mi, da li Božja kuća treba da koristi takve ljude? (Ne treba.) Oni misle da su bitni, ali u stvari, Božja kuća ne ceni takve ljude. Bez obzira na to koliko si talentovan, sposoban ili vešt vođa, Božja kuća te neće koristiti. Neki će možda pitati: „Da li je to zato što nećeš da se pokloniš zlim ljudima?" Ne; to je upravna odluka Božje kuće i njeno načelo u korišćenju ljudi. Ako bi se antihristima dozvolilo da budu na vlasti u Božjoj kući, da li bi to bilo dobro ili loše za braću i sestre, za crkvu? (Bilo bi loše.) Da li Božja kuća može da učini tako lošu stvar? Svakako da ne. Pre nego što je otkriveno da je antihrist, Božja kuća ga je nerado unapredila da pruža uslugu. Kada je otkriveno da je antihrist, da li Božja kuća ipak može da ga unapredi? Ne može. On fantazira i sneva ono što mu je milo. Neki antihristi misle ovako: „Hm, božja kuća ne može da funkcioniše bez mene. Niko u božjoj kući ne može da preuzme taj posao osim mene. Ko bi mogao da me zameni?" Antihristi žele to da tvrde. Hajde da im pokažemo da li Božje delo može da se odvija nesmetano i da se privede kraju bez tih antihrista u Božjoj kući.

Da li sadašnji neometani napredak i razvoj raznih poslova u Božjoj kući ima ikakve veze sa uklanjanjem i izopštavanjem svih vrsta antihrista i zlih ljudi iz crkve? Izuzetno je

povezan! Antihristi to ne shvataju; nisu svesni da upravo zbog toga što su uklonjeni, izopšteni i izolovani, delo Božje kuće može nesmetano da napreduje – oni se čak ponašaju umišljeno i žale se! A zašto se ti zapravo žališ? Misliš da si talentovan i pametan, da imaš kov i radnu sposobnost, ali šta možeš da radiš u Božjoj kući? Ti ljudi samo igraju ulogu Sotoninih slugu, ometaju i sabotiraju Božje delo. Bez njihovog prisustva, crkveni život Božjeg izabranog naroda, život obavljanja dužnosti i njihov svakodnevni život bili bi spokojniji, mirniji i neometani – to je nešto što antihristi ne shvataju. Ti antihristi precenjuju svoje sposobnosti i ne shvataju šta oni zaista jesu. Oni misle da Božja kuća ne može da funkcioniše bez njih, da posao ne može da se obavi i da razni segmenti stručnog rada ne mogu da se završe bez njih. Oni ne razumeju da su pravednost i istina ono što ima moć u Božjoj kući. Zašto oni to ne znaju? Zašto antihristi ne mogu da razumeju tako jednostavnu stvar? To samo pokazuje da antihristi imaju suštinu koja je odbojna prema istini i neprijateljski nastrojena prema njoj. Upravo zato što su odbojni prema istini i neprijateljski nastrojeni prema njoj, oni ne znaju šta je istina, ne znaju šta su pozitivne stvari. Naprotiv, oni misle da je njihovo rđavo, zlobno ponašanje koje se opire Bogu dobro i ispravno, bez ikakvih grešaka. Oni veruju da samo oni shvataju istinu, da su odani Bogu i da su samo oni dostojni da vladaju Božjom kućom. Nisu u pravu! Istina je ta koja ima moć u Božjoj kući. Svi antihristi treba da budu osuđeni, odbačeni i uklonjeni; oni nikako ne mogu da imaju mesto u Božjoj kući i samo mogu da budu zauvek odbačeni.

Neki antihristi poseduju neke darove, malo kova i neke sposobnosti, i vešti su u igranju igara moći. Misle da su oni u Božjoj kući ti koji treba da budu unapređeni i postavljeni na važne položaje. Ali gledajući iz današnje perspektive, nije tako. Ti ljudi su osuđeni, izolovani i odbačeni, a neki su čak i uklonjeni ili izopšteni iz crkve. Nikada nisu zamišljali da će se takve „plemenite" ličnosti poput njih, sa ogromnim sposobnostima i velikim umećem, zapravo spotaknuti u Božjoj kući i biti odbačene. Oni naprosto ne mogu da shvate zašto. Dakle, treba li da nastavimo da radimo na njima? Nema potrebe za time. Možeš li da urazumiš Sotonu? Pokušaj da se Sotonama nešto objasni je kao propovedanje gluvima; postoji samo jedan način da se opišu Sotone – otporni su na razum. To je kao kad neki ljudi kažu: „Bog traži od ljudi da budu pošteni, ali šta je pa dobro u poštenju? Šta fali ako se malo laže, ako se ljudi obmanjuju? Šta fali nepoštenju i lažljivosti? Šta fali neverstvu? Šta fali snalažljivosti, površnosti? Šta fali suđenju bogu? Šta fali predstavama o bogu? Šta fali pobuni protiv boga, zašto je to velika greška? To zapravo i nije pitanje načela!" Neki kažu čak i ovo: „Zar nije vrlo normalno za nekoga ko je sposoban da uspostavi svoje nezavisno kraljevstvo? U ovom svetu se sve svodi na to da velike ribe jedu male ribe, ovo je svet u kojem jaki vrebaju slabe. Ako imaš sposobnost, treba da stvoriš sopstveno kraljevstvo, šta je tu loše? Svako ima onoliko moći koliko njegova sposobnost dozvoljava i treba da upravlja onim brojem ljudi koliko njegova moć dozvoljava!" Drugi kažu: „Šta fali promiskuitetu? U čemu je problem sa promiskuitetom? Šta fali praćenju rđavih trendova?" I tako dalje. Kako se osećate kada

čujete ove reči? (Zgađeno.) Samo ste zgađeni? Kada neko čuje ove reči, oseća: „Svi smo u istoj koži, pa zašto onda neki ljudi ne samo da ne preziru te negativne stvari, već ih čak i gaje? A zašto neki ljudi preziru te stvari? Zašto postoji tako velika razlika između ljudi? Kako to da oni koji imaju odbojnost prema istini i pozitivnim stvarima ne vole pozitivne stvari? Zašto toliko neguju negativne stvari, pa ih čak smatraju blagom? Zašto ne mogu da prepoznaju rđavost i odvratnost tih negativnih stvari?" Takva razmišljanja se javljaju u srcima ljudi. Kada čuju te reči od antihrista, ljudi se osećaju zgroženo u jednom smislu i bez reči u drugom. Priroda takvih ljudi je nepromenljiva; oni se neće promeniti i zbog toga Bog kaže da ne spasava đavole ili Sotone. Božje spasenje je za ljudski rod, a ne za životinje ili demone. Ljudi poput tih antihrista su upravo ono što Bog naziva đavolima i zverima; oni se ne mogu ubrojati u ljudski rod. To je jasno, zar ne?

5. Njihovo ponašanje prema crkvi u promenljivim okolnostima

Odnos antihrista prema Hristu zavisi od njihovog raspoloženja – koliko je aspekata ove stavke upravo podeljeno u zajedništvu? Oni prema Hristu postupaju na poseban način kada se suoče sa orezivanjem, to je jedan aspekt. Šta još? (Kada smišljaju predstave o ovaploćenom Bogu, kada ih unapređuju ili smenjuju i kada je Hrist bio progonjen.) To su ukupno četiri aspekta. Hajde da nastavimo naš razgovor u zajedništvu. Antihristi imaju odbojnost prema istini, tako da veruju u Boga ne da bi zadobili istinu, već da bi primili blagoslove; oni imaju svoje planove, namere i ciljeve. Štaviše, oni vole moć i uticaj, tako da veruju u Boga sa rezervom, čekaju da vide razvoj situacije. Kako to čekaju da vide? Tako što, dok veruju, takođe osmatraju da li broj ljudi u Božjoj kući raste, kako se rad na jevanđelju širi, da li širenje ide glatko ili ne i da li uticaj Božje kuće stalno raste. Pored toga, oni takođe osmatraju da li broj ljudi koji obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući raste, da li ima sve više ljudi koji voljno pružaju uslugu Bogu i da li ima sve više ljudi koji su voljni da učine nešto za Božju kuću. Oni takođe posmatraju društvenu i obrazovnu pozadinu onih koji obavljaju dužnosti u Božjoj kući, kakav je njihov identitet i status u društvu. Zahvaljujući tom osmatranju, oni vide da sve više ljudi veruje u Boga, da se broj ljudi u Božjoj kući povećava, da je sve više ljudi spremno da napusti svoje porodice, poslove i izglede da bi obavljali svoje dužnosti u Božjoj kući. Kada primete sve to, osećaju da više ne mogu da budu ravnodušni i da takođe treba da se posvete radu Božje kuće, da pristupe redovima onih koji obavljaju dužnosti, da postanu članovi, tako da i oni mogu da imaju udela u budućim blagoslovima. Iako mogu da obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući i da tamo imaju određenu ulogu, oni nikada ne odustaju od svojih izgleda i sudbine i u srcu nikada ne prestaju da budu proračunati. Pošto ta grupa, ti antihristi, imaju takve ambicije i naravi, oni odlučuju da će se njihov stav prema Hristu i Bogu menjati kako status i slava Božje kuće budu rasli. Stoga, u procesu obavljanja svojih dužnosti, u jednom pogledu, oni energično planiraju, računaju i upravljaju zarad sopstvenih izgleda i sudbine; u drugom pogledu, oni takođe posmatraju razvoj Božje kuće, njen uticaj u inostranstvu i u zemlji, da li se broj ljudi postepeno povećava, da li se

crkva kontinuirano širi, da li se crkva povezala s nekim poznatim ljudima u društvu, da li je stekla određeni ugled na Zapadu i da li je uspostavila čvrste temelje. Oni stalno gledaju i raspituju se o tim stvarima. Čak i neki ljudi koji ne učestvuju u radu crkve i ne obavljaju svoje dužnosti stalno računaju zarad sopstvenih izgleda i sudbine, pokazujući veliku radoznalost o razvoju crkve. Dakle, i jedni i drugi traže te informacije na veb-sajtu crkve i raspituju se o tim pitanjima u samoj crkvi. Kada saznaju da se delo Božje kuće u inostranstvu nesmetano širi i da je perspektiva sve bolja, da se delo na Zapadu bolje širi i da se situacija poboljšava, oni osete mir u srcu. Da li njihov spokoj ukazuje na istinsku promenu u njima? (Ne.) Iako osećaju mir, njihov odnos prema ovaploćenom Bogu, prema Hristu, ogleda se samo u malo većem „poštovanju" i divljenju, bez istinske pokornosti.

Kada je Hristos delao u kontinentalnoj Kini, antihristi su se često pitali: „Može li ovaploćeni bog da bude uhapšen? Može li da padne u ruke vlasti?" Kada su tako razmišljali, u njima se javilo malo prezira prema ovoj „beznačajnoj osobi". Kada su čuli da ovaploćeni Bog često nema stalno mesto boravka, niti mesto gde bi naslonio Svoju glavu, i da se krije gde god može da ne bi bio uhvaćen, njihova blaga radoznalost i veoma nevoljno „poštovanje" prema ovaploćenom Bogu bili su potpuno razbijeni. Međutim, kada su čuli da je ovaploćeni Bog, Hristos, u Sjedinjenim Državama, u zemlji slobode za kojom ljudski rod žudi, osetili su zavist prema ovaploćenom Bogu – ne poštovanje, već zavist. Ali kada su čuli da je ovaploćeni Bog na Zapadu, da Ga je ljudski rod odbacio, oklevetao, osudio i da Mu je presudio, talasi nemira su se javili u dubinama srca antihrista: „Ti si bog, zašto te ljudi ne prihvataju? Ti si bog, zašto te verski svet ne prihvata, već širi toliko neosnovanih glasina o tebi? Zašto ne izađeš u javnost da se braniš? Treba da angažuješ tim advokata! Pogledaj samo te klevete i uvrede na internetu, glasine koje je stvorio verski svet, zbog kojih je stvorena užasna slika o tebi! Neprijatno nam je da te sledimo i neprijatno nam je da to uopšte pominjemo. Ti si osuđen i na Istoku i na Zapadu, verski svet, ljudski rod i ovaj svet su te osudili. Osećamo se obeščašćeno zato što te sledimo." To je mentalitet antihrista. Dok su se osećali obeščašćeno u svojim srcima, oni su takođe stekli prezir i saosećanje – najnevoljnije saosećanje – prema ovoj „beznačajnoj osobi", kako su Ga videli u svojim očima i srcima. Kako je došlo do tog saosećanja? Mislili su: „Obavljaš tako velik posao bez brige o ličnoj dobiti ili gubitku, što bi se moglo smatrati nesebičnom posvećenošću. Kad istrajavaš u tako velikoj patnji i poniženju, šta želiš da postigneš? Logično razmišljajući, ti si sigurno dobra osoba; u suprotnom, kako bi mogao da izdržiš tako veliko poniženje i da pretrpiš toliko bola? To je prilično žalosno i nije lako; mora da u srcu osećaš da ti je naneta velika nepravda." Tako su osetili malo saosećanja prema Hristu. Razmišljali su: „Da sam to ja, ne bih mogao da podnesem toliku patnju; izneo bih svoje stavove ljudskom rodu. S jedne strane, angažovao bih tim advokata da izbrišu te lažne glasine na internetu, a s druge bih pokazao neka čuda i čudesa u verskom svetu kako bih im omogućio da vide ko je bog – ko je istinit, a ko lažan – da začepe usta onima koji kleveću i osuđuju, da ih kazne i nauče lekciju. Da li bi se usudili da to ponovo urade? Zašto to ne učiniš? Zašto se

nikada ne braniš? Da li zato što ti nedostaje snaga, hrabrost ili smelost? Šta se zaista dešava? Da li je to možda kukavičluk? O, ti imaš toliko toga skrivenog u srcu, trpiš tako veliku nepravdu i ćutiš, još uvek širiš delo i strpljivo i revnosno govoriš ljudima u crkvi, opskrbljujući ih, ali oni uvek imaju predstave i buntovni su. Tvoje srce sigurno pati! S obzirom da sve to možeš da podneseš, zaista si prilično dobra osoba, zaslužuješ saosećanje." Tako je došlo do njihovog saosećanja. To je saosećanje antihrista. Od početka razotkrivanja antihrista do sada, to je jedina vrsta „dobra" koje su učinili. Koliko je dobro obavljeno to „dobro"? Da li je iskreno? (Nije.)

Antihristi slede Hrista i prihvataju reči koje Hristos izgovara već dugi niz godina, ali se nikada nisu osećali počastvovanim što su mogli da prihvate Hrista kao svog Spasitelja u ovom životu, niti su se ikada osećali počastvovanim da pate kao Hristos, da budu osuđeni i odbačeni od sveta baš kao i Hristos. Umesto toga, oni smatraju stradanja Hristova sredstvom i dokazom kojim preziru i poriču Hrista. Oni nemaju volju niti stav da učestvuju u svim tim patnjama sa Hristom. Naprotiv, stoje kao posmatrači, gledaju sva stradanja kroz koja Hristos prolazi, posmatrajući kako se ljudski rod odnosi prema Hristu, i zasnivaju svoj odnos prema Njemu na osnovu tih zapažanja. Kada se Božje ime razglašava i rad na jevanđelju se postepeno širi među celokupnim ljudskim rodom, a izgledi rada na jevanđelju su obećavajući, antihristi se postepeno približavaju ovaploćenom Bogu, osećajući malo poštovanja i zavisti prema Njemu. Istovremeno, oni ulažu veliki trud da se približe Božjoj kući, nastojeći da postanu članovi Božje kuće i da učestvuju u širenju Božjeg dela. Da li je samo to u pitanju? Da li je baš toliko jednostavno? Ne; oni menjaju svoj stav prema Božjoj kući i Hristu na osnovu statusa širenja raznih radnih projekata u Božjoj kući, čineći to u svako doba i na svakom mestu. Ako čuju da među ljudskim rodom, a posebno na Zapadu, određena rasa ljudi kaže: „Ove reči su zaista Božje reči, u njima zaista ima autoriteta! Iz Božjih reči vidimo Božju suštinu, sigurni smo da je ova obična osoba Bog i da je ovaj put istiniti put", antihristi se potajno raduju u svojim srcima: „Sva sreća pa nisam otišao; to je zaista istiniti put! Vidi, čak i zapadnjaci govore gde se nalazi ovaploćeni bog. Trebalo bi više da slušam njegove reči, treba što pre da slušam propovedi!" U tom trenutku, antihristi osećaju da je Božji glas veoma lep, da im veoma uspešno pročišćava duše, i osećaju da ga treba negovati. Međutim, kada se Božja kuća ponekad suočava sa nekim neuspesima u širenju svog dela u inostranstvu i među ljudskim rodom, ili kada je Božje delo ometeno ili pogođeno, kada ga ometaju spoljne sile, ili čak kada se Božja kuća suočava sa nekim poteškoćama, antihriste ponovo hvata nemir u srcu: „Gde je ovaploćeni bog? Da li govori? Šta se radi po tom pitanju? Da li bog rešava stvari? Da li se božji izabrani narod uplašio? Da li je neko napustio božju kuću? Ima li u spoljnom svetu ljudi koji su poznati ili uticajni da govore ili preduzimaju nešto za božju kuću ili da se zalažu za nju? Čuo sam da ih nema. Šta onda treba da radimo? Da li je božja crkva gotova? Da li da izađem dok još mogu?" Da li je to previranje značajno? U tom trenutku, kada ponovo slušaju Božje propovedi, oni pomisle: „Ne govori više o tim praznim rečima niti govori tako uzvišeno. Ne slušam

te sada. Božju kuću bi svet mogao da proguta svakog trenutka; od kakve su koristi te reči? Da li mogu da spasu ljude? Uticaj božje kuće može da nestane u treptaju oka; njen narod će se raspršiti tek tako." Više ne vole da slušaju ono što im govorim. Ima li još poštovanja? Ima li saosećanja? (Nema uopšte.) Šta preostaje? Samo želja da se gleda i ruga. Neki ljudi iza scene govore svašta ružno, govore štetne reči i likuju nad nesrećama Božje kuće: „Mislim da se spremaju nevolje, mislim da ne možeš da budeš postojan. Da li su te istine od bilo kakve koristi? Da li od tvojih reči ima ikakve koristi? Šta sada? Naišli su problemi, zar ne?" Isplivava njihova demonska strana. Zar nije sve što antihristi rade upravo ono što bi đavoli radili? Nedostaje im i najosnovniji ljudski moral; rđavi su do krajnosti, ujedaju ruku koja ih hrani! Oni jedu u Božjoj kući, uživaju u izdržavanju koje im pružaju Božje reči, uživaju Božju zaštitu i milost, ali na prvi znak nevolje oni prelaze na stranu tuđina, izdaju interese Božje kuće i likuju nad njenom nesrećom. Šta su oni, ako ne đavoli? Oni su đavoli od glave do pete! Kada vide da Božja kuća dobija na zamahu, oni se pred ovaploćenim Bogom „ruše" pravo na kolena, kao da su Božji sledbenici. Ali kada vide da je Sotona opkolio i osudio Božju kuću, više se ne klanjaju pred Bogom. Umesto toga, oni stoje ponosni i uspravni, verujući da su previše dostojanstveni da kleknu pred bilo kim, željno čekajući da ti se rugaju. Ton i jačina njihovog glasa kada razgovaraju s tobom takođe postaju jači; počinju da govore naređivačkim tonom, ponašaju se nenormalno, isplivava njihovo demonsko ponašanje, koje se brzo menja. Recite Mi, kada će se ti ljudi ikada bojati Boga? (Nikada.) To je tačno, to je veoma istinita izjava. Ti ljudi su Sotonina sorta; nikada se neće bojati Boga jer ne prihvataju istinu – oni su Sotonini. To je sotonska priroda-suština, gnusno lice antihrista, koji su Sotonini. Oni su uvek spremni da se rugaju Božjoj kući, uvek pokušavaju da ismeju ovaploćenog Boga, stalno pripremaju i prikupljaju materijal sa kojim će poreći Hrista i Božju suštinu, i uvek su spremni da stanu na stranu tuđina i izdaju interese Božje kuće. Što više nevolja zadesi Božju kuću, to su antihristi srećniji i zadovoljniji. Kada braća i sestre mogu normalno da obavljaju svoje dužnosti i kada se posao u Božjoj kući nesmetano obavlja, osećaju se neprijatno i nezadovoljno, oni priželjkuju da nevolje što pre zadese Božju kuću, nadaju se da rad Božje kuće neće ići glatko, da će nailaziti na poteškoće i prepreke. Ukratko, ako sve ide dobro u Božjoj kući i ako braća i sestre mogu normalno da obavljaju svoje dužnosti i postupaju u skladu sa istina-načelima, srca antihrista se ne raduju. Kada braća i sestre slušaju Božje reči, kada primenjuju u skladu s Njegovim rečima, poštuju Boga i Hrista kao velike, i mogu da svedoče i da uzdižu Hrista, to je najnepodnošljivije vreme za antihriste, vreme kada im se najviše sudi i kada podnose najveće muke.

Antihristi se raspituju o raznoraznim vestima u Božjoj kući. Ako dugo ne mogu da spoznaju kako napreduje rad na širenju jevanđelja koji sprovodi Božja kuća, kako se odvijaju različiti profesionalni zadaci u Božjoj kući, da li se odvijaju glatko, da li se broj ljudi u inostranstvu povećava, da li se crkva širi, da li su crkve osnovane u više zemalja, ili ako ne čuju da više ambicioznih pojedinaca ili ljudi od ugleda u društvu ulaze u Božju

kuću, onda se osećaju kao da je verovanje u ovaploćenog Boga dosadno i nezanimljivo. Prestaju da obraćaju pažnju na ovaploćenog Boga i čak razmišljaju o pridruživanju drugim aktivnijim ili uticajnijim veroispovestima. Međutim, ako povremeno čuju neke dobre vesti o Božjoj kući, kao što su video-zapisi svedočenja braće i sestara koji izazivaju interesovanje i privlače značajnu pažnju u nekim organizacijama za ljudska prava, njihova srca se ispunjavaju srećom, nadom i radošću. Na primer, ako Božja kuća privuče pažnju ili o njoj izveštava neka poznata medijska grupacija, oni postaju još više oduševljeni i uzbuđeni: „Izgleda da ova obična osoba uopšte nije prosečna; izgleda da će postići nešto veliko!" Ako sticajem srećnih okolnosti ime crkve pomene neka istaknuta ličnost ili čak neki vođa, antihristi se još više uzvrpolje: „Načinio sam najbolji i najtačniji izbor u životu, a to je da sledim svemogućeg boga. Odlučio sam da od sada nikada više ne napustim svemogućeg boga, da prema njemu postupam kao prema bogu i da ga u srcu poštujem, jer tog boga poštuje taj i taj vođa. Ako ga on poštuje, onda i ja treba da ga poštujem. Lideri spominju i priznaju ovog boga, dakle, zašto bismo uopšte mogli da zažalimo zato što verujemo u njega i zato što ga sledimo? Zar ne bi trebalo da ga sledim još odlučnije? Od sada sam rešen da nikada ne razmišljam o odlasku iz crkve svemogućeg boga. Moram lepo da se ponašam, da izdržim više patnje, da platim veći ceh, da se češće posavetujem sa braćom i sestrama kada radim nešto, i da sledim sve što crkva kaže. Možda u budućnosti, kako se crkva proširi i stekne veći ugled, dobijem visoku titulu i istaknem se!" Kada razmišljaju o tome, u srcu osećaju ushićenje: „Baš sam dobro i tačno izabrao! Kako sam pametan! Ranije sam čak razmišljao o odlasku – kako sam samo bio glup i neuk! Bio sam mlad i impulsivan, sklon pogrešnim odlukama i procenama. Sada, kada sam stariji, postao sam stabilniji i znam kako da se krijem, i konačno vidim nadu. Srećom, nisam otišao, nisam poverovao u te glasine, koje me nisu navele na pogrešan put ili me pokolebale. To je baš bilo opasno! Ubuduće ću morati da budem pažljiviji. Čini se da je ta osoba izvanredna i da moram dobro da se ophodim prema njoj!" Nakon što su se uzbudili i postali impulsivni, kupili su neke proizvode za zdravlje i neke lepe stvari kao priloge, napisavši na njima: „Priloženi predmeti su posvećeni mom voljenom Bogu." Na dnu stoji potpis: „Od srca poklonjeno, s poštovanjem dostavljeno od strane tog i tog, tada i tada." To je bio poseban i vredan poklon, ali postoji priča, postoji skriveni motiv iza nje. Slušajući to, zar ne biste rekli: „Znači to je Tvoje shvatanje priloga koje ljudi daju Bogu"? Nije da Ja to tako shvatam, niti se svi ljudi ponašaju na taj način, i takvi motivi ne stoje iza svih priloga. Međutim, ne može se poreći da neki ljudi zaista daruju pod uticajem i vođeni takvim namerama i sa takvim razlozima. Da li je to objektivno gledište? (Jeste.)

Kada antihristi sve proračunaju u svojoj glavi, njihova primarna briga je lični interes. Sebični su i odvratni, proračunati su u svemu. Što se tiče napredovanja različitih zadataka u Božjoj kući, većina onih koji streme ka istini, kao i većina običnih vernika, ne žele da znaju, niti se raspituju o takvim pitanjima, jer poznavanje tih opštih podataka nema značaja za stremljenje ka istini. To što si ih svestan nije od nikakve koristi; to ne

znači da poseduješ život ili istinu, niti to što ne znaš za njih podrazumeva da si malog rasta. Ova pitanja nisu povezana sa istinom i ne pomažu u razumevanju istine, niti u postizanju bogobojažljivosti. To je nivo koji razumni ljudi mogu da dostignu. Međutim, antihristi se čvrsto drže tih pitanja, tretirajući ih kao vrhovnu istinu. Oni se raspituju i prikupljaju informacije o tim pitanjima. Nakon prikupljanja tih informacija, oni ih ne čuvaju samo za sebe; oni ih šire svuda, verujući da su sva braća i sestre radoznali po tim pitanjima, iako u stvarnosti mnogi ljudi nisu zainteresovani. Ja se retko raspitujem o tim pitanjima. Ako slučajno sretnem nekoga ko se time bavi, možda ću proćaskati o tome, ali ne jurim za ljudima da bih se raspitivao. Postoji samo jedna situacija u kojoj se raspitujem: o tome kako treba obaviti neki posao, o napretku vašeg rada i o tome da li postoje problemi ili propusti. Samo se u tom slučaju raspitujem, ali osim toga, nikada se ne raspitujem iz radoznalosti ili brige. Moja pitanja se odnose samo na posao, a ne na izvor informacija ili na predmet radoznalosti. Antihristi ne vole istinu i imaju veliku želju da se upuste u ta pitanja i za to imaju konkretan razlog. Oni koriste spoljašnje situacije i okruženja, uključujući okolnosti crkve u raznim periodima i među različitim veroispovestima, rasama i etničkim grupama, da sude o ispravnosti ili pogrešnosti Božjeg dela, pa čak i da sude da li je Hristos Bog. Kakva su to stvorenja? Da li ona veruju u Boga? Jasno je da su bezvernici. Bez obzira na to koliko istine u zajedništvu deliš sa drugima, oni ne mogu da je čuju, niti da je shvate. Međutim, oni se veoma detaljno raspituju o spoljnim procenama crkve i o statusu i okolnostima crkve u različitim zemljama, po čemu se praktično ne razlikuju od bezvernika. To su ispoljenja bezvernika sa skrivenim ciljem. Da li oko vas ima takvih ljudi? Možda niste primetili. Svaki put kada prikupimo i razotkrijemo razne suštine antihrista, deo tih ljudi biva osuđen. Kada su jednom razotkriveni, njihove prave osobine se povlače i ne usuđuju se da se pokažu. Pogotovo se posle ovog zajedništva neki ljudi više neće usuditi da postavljaju pitanja. Ali, iako se možda više ne usuđuju da direktno pitaju, oni i dalje ogovaraju iza scene. Prestaju da se raspituju među braćom i sestrama, ali potajno istražuju na internetu. Pored toga, oni se, skoro kao pomahnitali, trude da saznaju šta nevernici, razne veroispovesti i zapadne zemlje misle i govore o našoj crkvi. Zar to nije malo poremećeno? Opsednuti su, ne mogu tome da se odupru. S ljudima koji ne vole istinu i imaju odbojnost prema istini ne može se raspravljati.

Ono što smo upravo razotkrili jeste kako se antihristi, u zavisnosti od okolnosti u kojima se nalazi crkva i od širenja Božjeg dela, odnose prema crkvi i telu u kojem je Bog ovaploćen. To je jedan aspekt načina na koji se antihristi ophode prema Hristu u zavisnosti od svog raspoloženja. Da li se ove stvari o kojima sam govorio dešavaju u crkvi? Da li su to ozbiljna pitanja? Da li su vredna pomena? (Jesu.) Koja je vrednost razgovora u zajedništvu o ovim pitanjima? Da li to znači da se, nakon što to čuju, neki ljudi više neće usuditi da se raspituju o tim pitanjima, više se neće usuditi da budu radoznali u vezi sa situacijom i okolnostima u crkvi? Da li je to jedina vrednost? (Nije.) Koja je onda vrednost u razotkrivanju tih stvari? Koju istinu ljudi treba da shvate iz toga? Ako još niste razmišljali o tome, ne morate da odgovorite. Podeliću to sa vama u

zajedništvu na kraju. Te stvari su vam suviše daleke, tako da bi moglo da vam bude teško da ih odmah artikulišete. Morate da saberete misli i da organizujete svoje reči; možda ne znate odakle da počnete ili možda ne možete jasno to da izrazite. Količina stvari koje ljudi razumeju je isuviše mala, to je veoma žalosno. Nemogućnost da se jasno objasni suština i uzrok stvari je znak da stvari ne mogu da se prozru.

Kada ljudi veruju u Boga na nebu i daju se i obavljaju svoje dužnosti za Boga, moglo bi se reći da im crkva, Božja kuća i Bog u osnovi predstavljaju isti koncept. Obavljanje dužnosti u crkvi smatra se davanjem sebe Bogu; činiti nešto za Božju kuću je isto što i činiti nešto za crkvu, a to takođe znači biti odan Bogu i prihvatiti Božji nalog. O njima se može naizmenično razgovarati i posmatraju se kao jedan koncept. Međutim, kada se Bog ovaploti i pojavi se kao obična osoba, većini ljudi postaje lako da razdvoji crkvu, Božju kuću i Boga (to jest, Hrista). Oni ovako razmišljaju: „Činiti nešto za crkvu je isto što i činiti nešto za Božju kuću, za Boga; činiti nešto za Božju kuću znači obavljati svoju dužnost. Ali kada je u pitanju činjenje nečega za Hrista, nisam baš siguran. Zar to ne podrazumeva služenje osobi? Nekako se čini kao da se radi za neku osobu.” Duboko u srcima mnogih, teško je jasno razlikovati i povezati to troje. Za većinu ljudi, kada obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući, njihov osnovni koncept u vezi sa tim za koga obavljaju svoje dužnosti je sledeći: kada obavljaju svoje dužnosti unutar crkve, oni ih obavljaju zbog entiteta koji ta crkva predstavlja i čija je odrednica. Ko je onda takozvani poglavar crkve? Naravno, to je Bog na nebu, koji je neupitan u svačijem umu. Obavljanje poslova za Božju kuću većina ljudi shvata kao služenje tituli i grupi braće i sestara, i to se svakako može kategorisati kao obavljanje nečije dužnosti; ta nečija dužnost je, naravno, takođe usmerena prema Bogu. Stoga, u ljudskim umovima, crkva, braća i sestre, i Božja kuća mogu da budu izjednačeni, svi su usmereni ka nejasnom Bogu na nebu. Šta to podrazumeva? Za većinu ljudi, u Božjoj kući, bilo da obavljaju svoje dužnosti ili upravljaju poslovima, oni to rade za crkvu kao nematerijalnu ustanovu, za materijalnu grupu braće i sestara, a posebno za nejasnog, nevidljivog Boga na nebu – za to troje oni obavljaju svoje dužnosti. Što se tiče ovaploćenog Boga, ljudi Ga mogu smatrati članom crkve ili najvišim vođom među braćom i sestrama, a naravno, neki razumeju i Hrista kao glasnogovornika ili predstavnika Božje kuće. Stoga je mnogim ljudima veoma nejasan koncept za koga obavljaju svoje dužnosti u crkvi. Na primer, ako se od nekoga traži da učini nešto za braću i sestre ili da pruži neku uslugu, on smatra da je u potpunosti opravdano da to učini. Ili ako se od njega traži da uradi nešto za crkvu ili za Božju kuću, on će to vrlo rado da učini, osećajući da je to njegova neosporna dužnost. Međutim, ako mu ovaploćeni Hristos naloži ili poveri sličan zadatak, on gubi motivaciju: „Da radim za osobu? Nisam došao da verujem u boga da bih služio ljudima; došao sam da obavim svoju dužnost. Nisam ovde da bih služio nekome, nisam ovde da služim ili pružam usluge nekome!” Mnogo je ljudi koji obavljaju svoju dužnost u crkvi. Ako ih zamoliš da učine nešto za crkvu, da učine nešto za Božju kuću ili braću i sestre, oni radosno prihvataju te zadatke, osećajući da imaju solidnu osnovu za to. Kakvu osnovu?

„Prihvatam ovo od boga; to je moja dužnost, moja odgovornost.” Ali kada ih ovaploćeni Bog zamoli da nešto urade, njihova teorijska osnova „prihvatanja od boga” nestaje, i oni postaju bezvoljni i nezadovoljni, nemaju volju da to urade. Oni misle: „Ako je za crkvu, nije problem, jer ja sam neko ko radi za crkvu; ako je za braću i sestre, ni to nije problem, jer svi oni pripadaju božjoj kući, bogu; ako je za božju kuću, jer je ime ’božja kuća’ tako sveto, tako veliko i plemenito, onda je činiti stvari za božju kuću savršeno opravdano i to donosi slavu i priznanje. Ali učiniti nešto za nevažnu osobu kao što si ti, šta je to? Da li je to obavljanje moje dužnosti? Ne izgleda mi ispravno, niti prikladno. To nije obavljanje moje dužnosti, niti je rad. Kako da postupim s tim?” U nedoumici su, nisu sigurni kako da se nose s njom. Razmišljaju: „Ovo nije rad, niti je obavljanje moje dužnosti, a svakako nije od koristi braći i sestrama. Ako me zamoliš da to uradim za tebe, u redu, naprosto ću to uraditi, ali neću biti srećan niti zadovoljan zbog toga. Ne izgleda ispravno, niti prikladno! Ko će se sećati ili znati šta radim za tebe? Može li to da pridobije nečiju naklonost? Da li će mi to doneti neku nagradu? Da li se to računa kao obavljanje moje dužnosti? Da li to treba da radim u skladu sa istina-načelima?” Nemaju volje u srcu, osećaju da je to neprijatnost, da je nepotrebno, kao da prihvataju zadatak koji ne bi trebalo da prihvate. Osećaju se uznemireno i nevoljno to rade, dok se sve vreme nadaju nekoj koristi, pa čak i glasno kažu: „Ne želim to da radim”, pokazujući veliki nedostatak volje. Kažem, ako ne želiš to da uradiš, ne moraš. Ne prisiljavam nikoga da obavlja lične zadatke za Mene. Ako želiš to da učiniš, učini; ako ne želiš, naći ću nekog drugog. Zamoliću nekoga ko je voljan. Zar to nije jednostavno? Sa toliko sledbenika u Božjoj kući, lako je naći nekoga ko je spreman i voljan da obavi posao. Mogu da nađem takvu osobu. Nisi ti jedini; to je veoma lako! Da li je teško naći nekoga u Božjoj kući ko je pouzdan, bezazlen i sposoban da obavlja zadatke? (Ne.) Iako privatno nisam razvio posebno blizak ili dobar odnos ni sa jednim pojedincem, niti sam imao bilo kakva lična prijateljstva ili duboke emocionalne veze, tokom ovih trideset godina svi u Crkvi Svemogućeg Boga su jeli, pili i slušali samo Moje reči. Ti ljudi, bilo u suštini ili duboko u srcu, na površini ili na rečima, veruju u Mene i slede Me. Iako nikome direktno nisam dao posebne pogodnosti ili obećanja, niti sam ikoga direktno pohvalio ili unapredio, svako ko Me je sledio od početka do sada pojeo je i popio mnogo Božjih reči. Kroz ono što sam govorio, bez obzira da li su ti ljudi razumeli neke istine ili su razumeli doktrine sopstvenog vladanja, zar nisu svi zadobili dosta toga? (Jesu.) Gledajući iz te perspektive, ne bi trebalo išta da vam dugujem, zar ne? Ne bi trebalo ovo da kažem, ali danas moram to da pomenem ovde. Zar ne bi trebalo da ste vi oni koji Meni nešto duguju? (Da.) Dakle, ako lično zamolim bilo koga od vas da nešto učini, ne bi trebalo da budete bezvoljni, zar ne? (Voljni smo.) Bez obzira iz koje perspektive, kada vas zamolim da nešto uradite, da li treba da vas nagovaram ili da vam se dodvoravam, ili da vas pridobijem umilnim rečima i obećanjima? (Ne.) Ali neki ljudi nisu voljni, pa kažu: „Zašto ne osećam nikakvo nadahnuće kada učinim nešto za tebe? Ne samo da nema koristi, već je i naporno i problematično!” Kako se osećate kada to čujete? (Ogorčeno.) Kada bi

običnog čoveka, neupadljivog u očima sveta, posetio visoki zvaničnik koji bi mu poverio neki zadatak, pokušao bi da mu laska na sve načine i osećao bi se presrećno i počastvovano, i celog života bi pamtio tu sitnicu. Ako ljudi mogu tako da se ophode prema nekome ko ima takav status, zašto ne mogu da učine isto i za Hrista? Zašto je to za njih neostvarivo? Kako to? (Zato što su ljudi sami po sebi neprijateljski nastrojeni prema Bogu.) To je tačno; to samo dokazuje tu tvrdnju. Ljudi mogu biti u skladu sa visokorangiranim Sotonom, ali u srcu preziru Hrista, opirući se, odbacujući, poričući i napuštajući Ga. Ako bi se od njih tražilo da se klanjaju i obožavaju đavola, oni bi rado pali na kolena, ali kada je reč o Hristu, ovoj običnoj osobi, od koje su toliko dobili, oni nisu voljni ni da stoje uspravno i razgovaraju ili komuniciraju sa Bogom kao jednaki. Šta su takva stvorenja? Oni su đavoli, oni nisu ljudi. Kasnije sam zamolio nekog drugog da obavi zadatak i ta osoba je bila u redu. Osoba koja je prenela poruku o tome rekla je: „Osoba koja je ovog puta preuzela zadatak je baš srećna, veoma je spremna da učini nešto za Boga." Rekao sam: „Dobro, ako je voljna, to je dobro. Ali u čemu je problem sa tako sitnim zadatkom? To se podrazumeva, nema potrebe da se šalje poruka da bi se to zvanično potvrdilo." Šta mislite o ovoj poruci koja je prenesena? Kako se osećate kada je čujete? Da li vam zvuči hladno? (Da.) Zašto vam zvuči hladno? (Zato što je to nešto što ljudi treba da rade, ali oni pokušavaju da se umile Bogu, kao da je činiti nešto za Boga velika usluga Bogu.) Dakle, kakva je osoba koja je to rekla? Kakvog je karaktera? (Lošeg je karaktera, nema savest.) To je nedostatak ljudskosti.

Neki ljudi, čim čuju za Božju blagodat i blagoslove, o Bogu koji se stara o čoveku, budu duboko ganuti i neprekidno zahvaljuju Bogu: „Bog toliko voli čoveka!" Preplavljeni su uzbuđenjem! Kad god se te teme pominju, oči tih ljudi pune se suzama, njihova srca se uznemire i odlučuju da se marljivo daju Bogu. Ali kada se od njih traži da učine nešto za ovog vidljivog i opipljivog ovaploćenog Boga, oni se osećaju neizmerno poniženim, oklevaju i gube volju. O čemu je ovde reč? (Oni veruju u nejasnog Boga, a ne u ovaploćenog Boga. Nejasnog Boga na nebu smatraju velikim, ali ovaploćenog Boga vide kao beznačajnog.) Čuo sam da su neki ljudi više nego voljni da čiste cipele, peru čarape, pa čak i da peru veš braći i sestrama, ali kada se od njih zatraži da učine nešto za Hrista, oni to ne žele. Drugi ne mogu da podnesu to da gledaju i kažu: „Šta nije u redu sa tom osobom? Radije bi činili stvari za braću i sestre nego za Hrista. Kakva je to vrsta osobe?" Neki ljudi, kada im dodelim zadatak i naložim im da postupaju u skladu sa načelima Božje kuće i crkvenim propisima, ne shvataju to ozbiljno. Kažu: „O čemu to govoriš? Moram da zamolim braću i sestre; moram da uzmem u obzir braću i sestre, da bi većina njih imala koristi." Na primer, nekim ljudima sam dodelio odgovornost da zasade voćke i takođe sam im naložio da odu na pijacu kako bi videli koje vrste voćaka su pogodne za gajenje u ovoj oblasti. S jedne strane, voćke moraju da budu pogodne za lokalnu klimu i zemljište, a s druge treba videti za koje voće lokalno stanovništvo smatra da ima visoku nutritivnu vrednost i njega izabrati za sadnju u odgovarajućim količinama. Nakon što sam im to kazao, kako treba da postupe oni koji su Me čuli? (Trebalo bi odmah da sprovedu

ono što si tražio.) Kako bi trebalo to da sprovedu? (Trebalo bi da potraže bitne informacije, da se raspitaju kod stručnih ljudi, da saznaju neke pojedinosti, a zatim da ih primene.) Sprovođenje zadatka na ovaj način je praćenje Mojih uputstava, što znači da treba da uzmu u obzir lokalnu klimu i da provere koje voće je hranljivo. Dakle, da li mislite da su Moja razmatranja bila sveobuhvatna i praktična? Međutim, kako su ih sprovodili oni koji su čuli Moje reči? Tražili su mišljenje sve braće i sestara u lokalnoj crkvi, pitajući svakoga koje voće voli da jede, a zatim su njihove odgovore sabrali da bi srazmerno tome sadili voćke. Tako su to sproveli. Tražili su mišljenje braće i sestara, smatrajući da je ta grupa, ta titula, vrhovna u njihovim srcima. Služenje braći i sestrama je svrha i cilj njihove dužnosti. Oni veruju da je služenje braći i sestrama služenje Božjoj kući, i da je služenje Božjoj kući služenje braći i sestrama. Ako su braća i sestre srećni i zadovoljni, Bog je takođe srećan i zadovoljan. Braća i sestre su potpuni predstavnici Boga, simboli istine i Božji glasnogovornici. Braća i sestre imaju poslednju reč; oni su oslonac u Božjoj kući. Stoga, šta god da se uradi, ne može se odvojiti od te titule ni od grupe braće i sestara. Za svakoga ko radi nešto ili obavlja svoju dužnost u Božjoj kući, samo su braća i sestre pravi objekti njihove službe. Tako su to sproveli; ono što sam rekao nije bilo važno. Ma koliko su Moja uputstva bila podrobna, za njih su to bile samo šuplje doktrine, samo krilatice. Verovali su da je najviša istina to što su dozvolili braći i sestrama da u potpunosti izraze svoje mišljenje, što su im dali dovoljno prava da govore i donose odluke i što su primenili demokratiju u Božjoj kući. Bez obzira na to šta sam rekao, oni su na to gledali ovako: „Ti samo ispaljuješ ćorke, ispunjavaš formu, a posle se to tiče braće i sestara, ne tiče se više tebe. Možeš da se skloniš! Ono što jedemo i pijemo nema nikakve veze s tobom; samo daj pare i to je to. Imamo hranu i piće i to je vrhovna istina. Služiti božjoj kući, služiti braći i sestrama, činiti braću i sestre srećnim, dozvoljavati im da uživaju u punim ljudskim pravima i slobodi, to je najviša istina.” Kakvi su to ljudi? Zar to ne rade antihristi? Prvo ispoljenje antihrista koje ukazuje da gaje odbojnost prema istini je da osuđuju i poriču istinu; onda pronalaze alternativni skup teorija i krilatica za koje veruju da su održive i logične za sprovođenje, javno ismevajući istinu, javno osuđujući i odbacujući Hrista. U tako maloj stvari otkrivaju se antihristi. Da li su to ljudi koji prihvataju istinu? (Nisu.)

Često čujem da neki ljudi kažu: „O, vidi kako su braća i sestre potreseni”; ili: „O, vidi kako su braća i sestre srećni”; ili: „O, vidi koliko su braća i sestre pogođeni; oni baš pate.” Zašto braća i sestre zauzimaju tako visoko mesto u njihovim srcima? Zašto toliko vole braću i sestre? Da bi voleli toliko ljudi, koliko srce treba da im bude? Dobro onda; reći ću nešto, a ti radi kako ti kažem, u redu? Kad već možeš da prihvatiš toliko ljudi, ne bi trebalo da ti bude problem da dodaš samo još jednu osobu kao što sam Ja, zar ne? Zar ne bi trebalo da možeš i Mene da prihvatiš? Naprotiv, oni ne mogu da prihvate ono što Ja kažem, niti mogu Mene da prihvate. Mogu da prihvate svu braću i sestre, mogu da prihvate sve u crkvi, ali naprosto ne mogu da prihvate Hrista. Kakvo je to stvorenje? Da li je to ljudsko biće? Da li je takva osoba dostojna da bude Hristov sledbenik? (Nije.)

Kako onda treba da je okarakterišemo? (Kao đavola, antihrista.) Zar oni ne tumače pogrešno koncept demokratskih izbora u Božjoj kući? Uključujući braću i sestre u poslove Božje kuće, dopuštajući im da izraze svoje mišljenje, dopuštajući im da biraju i smenjuju starešine i dopuštajući im da odlučuju – da li oni misle da su braća i sestre vrhovni autoritet u Božjoj kući? Zar to nije pogrešno shvatanje demokratskih izbora u Božjoj kući? Koje je načelo demokratskih izbora? Da li omogućavanje braći i sestrama da glasaju demokratski znači da oni imaju poslednju reč? Da li to znači da treba da dozvolimo iskvarenoj naravi ljudi da ima poslednju reč? Da li to znači dozvoliti đavolima i Sotoni da imaju vlast? Ne, to znači dozvoliti da istina kako je braća i sestre shvataju u srcima ima vlast, a ne sama braća i sestre, ti prirodni i iskvareni ljudi. To znači ne dozvoliti da plahovitost ima vlast, ne dozvoliti da ljudske predstave imaju vlast, ne dozvoliti da ljudska pobuna i otpor imaju vlast i ne dozvoliti da rđave naravi ljudi imaju vlast – već znači dozvoliti da istina ima vlast. Neki ljudi pitaju: „Zašto na nekim crkvenim izborima pobeđuju antihristi ili zašto crkvene starešine i delatnici donose pogrešne odluke?" To je zato što su ljudi isuviše malog rasta; oni ne shvataju istinu i ne mogu da razaznaju ljude. Međutim, načelo crkvenih izbora zasniva se na istina-načelima; zasniva se na istini. Dakle, ti antihristi – oni koji nemaju duhovno razumevanje – u šta oni pogrešno veruju? Oni misle da se u Božjoj kući braći i sestrama ukazuje čast kao da su značajni, da su braća i sestre uzvišeni, da su i kao titula i grupa braće i sestara časni u Božjim očima. Ali da li su braća i sestre zapravo časni? Poseduju li istinu? Većina braće i sestara ne poseduje istina-stvarnost, u njihovim postupcima nema načela i čak mogu da izazovu haos u različitim radnim projektima Božje kuće. Da Višnji nije intervenisao i blagovremeno ispravljao i rešavao probleme, da li bi ta braća i sestre mogli dobro da obavljaju svoje dužnosti? Ne samo da ne bi mogli dobro da obavljaju svoje dužnosti, već bi mogli da izazovu i mnoga ometanja i prekidanja. Da li ti ljudi poseduju istinu? Da li su dostojni da budu poštovani kao veliki? Nisu. Zašto onda antihristi i dalje tako postupaju? To je njihova urođena priroda. Oni nalaze izgovor da poreknu istinu i osude Hrista – zar to nije njihova urođena priroda? Oni imaju Sotoninu prirodu; ona ih nekontrolisano pokreće!

Današnji razgovor u zajedništvu je usmeren na to kako se antihristi odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja. Svaki aspekt onoga o čemu razgovaramo u zajedništvu povezan je sa raspoloženjem antihrista. Na površini se tako čini, ali, kako to raspoloženje u stvari nastaje? Ono je određeno iskvarenom naravi i suštinom antihrista. Zbog toga što imaju suštinu antihrista, u njima se javljaju svakakve misli, a pod paskom tih različitih misli, u njima se javljaju razne predstave, gledišta, perspektive i stavovi, stvarajući tako razna raspoloženja. Pošto se ta raspoloženja jave, antihristi se prema Bogu na nebu i Bogu na zemlji – Hristu – ophode na razne načine i sa raznim metodama i stavovima. Ti načini, metode i stavovi dovoljni su da se dokaže da antihristi u svojoj suštini gaje odbojnost prema istini, da su neprijateljski nastrojeni prema istini, da se odriču Hrista i da Ga osuđuju. Kad god su suočeni sa stvarima koje sadrže istinu i suštinu i identitet ovaploćenog Boga, oni svesno stoje u suprotnosti sa Bogom, igrajući ulogu

Božjih neprijatelja. Kada se ništa ne dešava, oni uzvikuju Božje ime i u svom govoru se stalno pozivaju i ponavljaju „bože, moj bože". Sve što kažu mora da počne prizivanjem: „Bože, pogledaj", „bože, da li znaš", „bože, slušaj me", „bože, moram nešto da tražim", „bože, ovako stoji stvar", i tako dalje. Dok u svojim srcima prizivaju „boga", oni su puni predstava, neprijateljstva i prezira prema Hristu. Kada se crkva, Božja kuća i Hristos suočavaju sa različitim okruženjima i okolnostima, odnos antihrista prema Hristu i Bogu se više puta menja, prolazeći kroz različite transformacije. Kada Hristos zahteva nešto od njih i ukazuje im dobrotu i ljubaznost, njihov stav deluje prilično nežno i krotko; kada je Hristos strog prema njima, kada ih orezuje, njihov stav prema Hristu postaje odbojan, gadljiv i prezriv, čak Ga i izbegavaju i odbacuju. Kada im Hristos jasno obećava nagrade i blagoslove, oni se potajno raduju u svojim srcima, pa Mu čak i podilaze, dodvoravaju Mu se i laskaju, ne ustručavajući se da žrtvuju svoje dostojanstvo i integritet da bi zadobili tu korist. Međutim, bez obzira na njihov stav, oni Ga nikada zaista ne prihvataju i nemaju istinsku veru u Hrista, a još manje Mu se iskreno pokoravaju. Njihov stav prema Hristu je uvek stav izbegavanja, osude i obazrivog oklevanja, odbacujući Ga iz dubine svog srca. Gde god da su i kakvog god da su raspoloženja, njihova suština ostaje nepromenjena. Čak i ako povremeno pokazuju neke neočekivane promene ili zaokrete, to je sve privremeno. Razlog tome je što je priroda-suština antihrista neprijateljski nastrojena prema Hristu, tako da nikada neće iskreno prihvatiti ovu običnu osobu za svog Gospoda, svog Boga.

Sada smo u suštini pokrili sve što je trebalo da pokrijemo u našem zajedništvu o raznim aspektima načina na koji se antihristi odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja. Poslednje pitanje na koje treba obratiti pažnju, kao što sam vas ranije pitao, jeste koja je vrednost razotkrivanja tih pitanja i koja je istina koju ljudi treba da shvate. Vrednost razotkrivanja tih pitanja može se jednostavno navesti sa dva aspekta. Jedan aspekt je da on razotkriva šta je zaista suština pravih stavova ljudi prema Bogu, omogućavajući im da prepoznaju razna ispoljenja iskvarenosti ljudskog roda. To im je korisno za spoznaju sebe i za spoznaju iskvarenih naravi ljudi. Drugi aspekt je da omogućava ljudima da znaju kakav bi zapravo trebalo da bude ispravan stav prema Bogu. Možda misliš da to kako se ophodiš prema Bogu već jeste ophođenje prema Njemu kao prema Bogu, ali u tome, u stvari, ima mnogo nečistoće, mnogo elemenata koji su Sotonini – to su ispoljenja antihrista, koje Bog ne priznaje, niti prihvata. To je nečistoća koju treba očistiti. Tu postoji vrednost i iz pozitivne i iz negativne perspektive: u najmanju ruku, iz negativne perspektive, ona ti daje do znanja da su te stvari negativne, da su ispoljenja antihrista. Pozitivan aspekt je što ti daje do znanja da Bog ne voli te stvari, On ne prihvata da se tako ophodiš prema Njemu. To podrazumeva da, ma koliko ljudi verovali da je njihovo ophođenje prema Bogu ispravno, dobro, logično, ili koliko god da je u skladu sa ljudskim osećanjima, Bog to ne prihvata. Ako Bog to ne prihvata, šta onda treba da radiš? Da li je u redu da kažeš: „Uradiću to na ovaj način, verujem da je to dobro i držaću se toga; bez obzira da li to prihvataš ili ne, samo postupam ispravno"?

(Nije.) Nećemo raspravljati o tome da li je ovaj stav ispravan u pogledu drugih stvari; u postupanju prema Bogu, ovakvo ponašanje je veoma opasno i treba da ga u potpunosti promeniš. Kakav treba da bude stav ljudi prema stvarima koje Bog ne može da prihvati? Jedini stav koji ljudi treba da imaju je da prihvate sve što dolazi od Boga; bilo da im to izgleda dobro ili loše, bilo da zvuči prijatno ili grubo i neprijatno, treba bezuslovno da prihvate i pokoravaju se, ophodeći se prema tome kao prema istini, da bi se promenili i očistili. Koja je vrednost razotkrivanja ovih pitanja? Zar tome nije pristupljeno i sa negativnog i sa pozitivnog aspekta? Koja je onda istina koju ljudi treba da shvate? (Bog je istina, Bog je Stvoritelj. Bilo da je ovaploćen ili da se pojavljuje na bilo koji drugi način, reči koje On govori su istina i bezuslovno treba da se potčinimo i prihvatimo.) Da li svi mogu da aminuju tu izjavu? (Amin.) I Ja na to kažem amin; bezuslovno prihvatanje i potčinjavanje, to je istina. Bez obzira na to u kojem obliku ili na koji način se Bog pojavljuje i živi među ljudima, bez obzira na to u kojem obliku Bog postoji, Bog je uvek Bog. To je istina, i to je istina koju ljudi najviše treba da shvate. Drugo, stav koji stvoreno biće treba da ima prema Bogu je stav bezuslovne pokornosti. Pored toga, postoji još jedna stvar koju ljudi ne shvataju: zašto ljudi slede Boga? Da li je to da bi im bilo manje dosadno? Da bi imali o čemu da razmišljaju i da se pozabave prazninom koju osećaju u svom duhu? Da li je to da bi razrešili svoju sudbinu? Da li je to da bi se očisti ili da bi pohađali školu istine? Šta ljudi nastoje da razreše time što slede Boga? To je nešto što ljudi treba da znaju. (Oni nastoje da razreše svoju iskvarenu narav.) Tako je. Ljudi slede Boga da bi razrešili svoju iskvarenu narav. Može li čovek sam da razreši svoju iskvarenu narav? Da li slavni ljudi, ljudi koji poseduju znanje i obrazovanje mogu to da razreše? Postoji li neko među ljudskim rodom ko može da razreši taj problem? (Niko to ne može da razreši.) Bog je danas došao da razreši taj problem; samo ovaploćeni Bog, samo Sâm Bog može to da razreši. Zašto ovaploćeni Hristos, koji izgleda kao čovek, može da razreši taj problem? Ljudi imaju jezik, misli i ideje, pa zašto onda ne mogu da ga razreše? U čemu je razlika? (Bog je istina, put i život; ljudi ne poseduju istinu.) Bog je istina, put i život. Samo prihvatanjem te činjenice i prihvatanjem celokupnog tela u kojem je Bog ovaploćen mogu se razrešiti iskvarene naravi ljudi. To podrazumeva da ljudi staju pred Boga da bi razrešili svoju iskvarenu narav, što znači da dolaze kod Boga da bi zadobili istinu. Samo zadobijanjem istine mogu da se razreše iskvarene naravi ljudi. Kako možeš da ih razrešiš a da ne zadobiješ istinu? Da li doktrine mogu da razreše iskvarenu narav? Da li znanje to može? Mogu li predstave i zamisli? Ne mogu. Samo praktični ovaploćeni Bog može da ti pomogne da to razrešiš. Stoga je uzaludno obožavati bilo koju poznatu ličnost, znamenitu osobu ili mudraca; oni ne mogu da reše tvoje stvarne poteškoće, niti da te spasu. Štaviše, učenje bilo kojeg predmeta, zanimanja ili struke ne može da razreši tvoje stvarne poteškoće ili stvarna pitanja. Ako kažeš: „Samo s visine gledam na ovu običnu osobu”, onda tvoj pogled treba da se promeni. Činjenica je takva kakva jeste; tako je Bog postupio. Ako želiš da prihvatiš Boga kao svoj život, treba da prihvatiš svaku rečenicu koju Bog izgovori i svaku aktivnost koju Bog preduzme. Ako priznaješ Boga

kao istinu, onda treba da veruješ i da priznaš nedvosmislenost i apsolutnost činjenice da, bez obzira na to na koji način ili u kojem obliku Bog postoji ili se pojavljuje, On je uvek istina. Kada priznaš tu činjenicu, sa kakvim stavom treba da se ophodiš prema telu u kojem je Bog ovaploćen, prema toj običnoj osobi? Tu leži istina koju treba tražiti.

Razotkrivajući ispoljenja načina na koji se antihristi odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja, koja je osnovna istina koju ljudi treba da shvate? Ukratko opišite nekoliko stavki kako bi bile razjašnjene i kako bi vam ova istina bila jasna. (Saželi smo sve u četiri stavke: prva je da je Bog uvek Bog, i to je istina. Druga je da je stav koji stvoreno biće treba da ima prema Bogu stav bezuslovne pokornosti. Treća je da je Bog istina, put i život, i samo prihvatanjem te činjenice i prihvatanjem celokupnog tela u kojem je Bog ovaploćen mogu se razrešiti iskvarene naravi ljudi. Četvrto, ako ljudi priznaju Boga kao istinu, treba da veruju i da priznaju nedvosmislenost činjenice da, bez obzira na to na koji način ili u kojem obliku Bog postoji ili se pojavljuje, On je uvek istina.) Da li su te četiri stavke suštinske? (Jesu.) Zapravo, svi znaju svaku od tih stavki u smislu doktrine, ali kada je reč o tome koja su načela istine uključena u pitanje kako postupati sa Hristom, ljudi se zbune kada se suoče sa stvarnim situacijama. Oni ne znaju kako da ih primenjuju, a istine koje su ranije shvatali postaju puke doktrine koje se ne mogu primeniti. To dovoljno pokazuje da bez obzira na to koliko doktrina ljudi razumeju, to je beskorisno; bez shvatanja istine, njihovi problemi i dalje ne mogu da se reše.

20. jun 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (4. deo)

II. Prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio

Kada smo prošli put razgovarali u zajedništvu, govorili smo o drugom podnaslovu desetog ispoljenja antihrista – prezir prema telu u kojem se Bog ovaplotio. Gde smo stali u našem zajedništvu? (Kako se antihristi odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja.) Došli smo do tačke „kako se odnose prema Hristu u zavisnosti od raspoloženja". Hajde prvo da razmotrimo o kojim smo aspektima razgovarali. Koliko je situacija raščlanjeno po pitanju „u zavisnosti od raspoloženja"? (Bilo je pet situacija: njihovo ponašanje kada su suočeni sa orezivanjem, njihovo ponašanje prema Hristu kada je bio progonjen, kada smišljaju predstave o ovaploćenom Bogu, kada ih unapređuju ili smenjuju, i kada su suočeni sa različitim okolnostima.) To je otprilike to. Kada slušate sadržaj tih aspekata, da li naprosto čujete reči koje opisuju događaje, ili ih upoređujete sa sobom, zadobijajući i shvatajući istinu kroz te događaje? Iz koje perspektive to slušate? (Kada Bog razotkrije i raščlani ta stanja i ispoljenja, mogu da ih uporedim sa sobom. Ponekad moje ponašanje možda nije potpuno isto kao ispoljenja antihrista, ali su otkrivena narav i priroda-suština iste.) Razotkrivena stanja, ispoljenja i suštine postoje u različitoj meri kod svakoga. Kada ljudi počnu da veruju u Boga, teško im je da primete ispoljenja tih iskvarenih naravi u sebi, ali kako se njihovo iskustvo verovanja u Boga postepeno produbljuje, oni neprimetno postaju svesni određenih naravi i ponašanja. Stoga, bez obzira na to da li se konkretna ispoljenja kojih se dotiče sadržaj o kojem razgovaramo odnose na tebe u ovom trenutku ili si se upuštao u takvo ponašanje u prošlosti, to ne znači da ova pitanja nemaju veze s tobom; to ne znači da nećeš raditi takve stvari u budućnosti, niti da ne poseduješ takvu narav i da se tako ne ponašaš. Već više od godinu dana razgovaramo u zajedništvu i razotkrivamo različita ispoljenja antihrista. S obzirom da već više od godinu dana razgovaramo u zajedništvu o jednoj temi i da još uvek nismo završili, da li mislite da je sadržaj našeg zajedništva konkretan i temeljan? (Temeljan je.) Izuzetno je konkretan i temeljan! Uprkos tome što je zajedništvo dostiglo taj nivo, mnogi ljudi i dalje ispoljavaju svoje prvobitno ponašanje, ne menjajući se ni najmanje. To jest, izgovorene reči i razotkrivena stanja, naravi i suštine ne pomažu im nimalo. Za to vreme, još uvek ima onih koji se i dalje upuštaju u bezobzirno i beskrupulozno ponašanje, postupaju proizvoljno i diktatorski, i ponašaju se svojeglavo i hirovito. Ne menjaju se ili čak postaju neobuzdaniji nakon zadobijanja statusa, otkrivajući se još više. Pored toga, uvek postoje neki ljudi koji budu otpušteni i uklonjeni – šta se tu dešava? (Ti ljudi nikada nisu prihvatili istinu; čuli su toliko propovedi, ali ih u srcu nisu prihvatili.) Jedan od razloga je taj što ti ljudi nikada ne prihvataju istinu; oni osećaju odbojnost prema istini i ne vole pozitivne stvari. Drugi razlog je taj što oni

sami po sebi poseduju suštinu antihrista, nesposobni su da prihvate istinu ili pozitivne stvari. Stoga, iako sam tako podrobno razgovarao u zajedništvu i razotkrivao razne suštine i ispoljenja antihrista, ti antihristi i zli ljudi i dalje deluju neobuzdano i neustrašivo, rade šta god žele. Zar to nije određeno njihovom suštinom? Zaista je nemoguće da ti ljudi promene svoju prirodu; koliko god propovedi da čuju, one na njih ne utiču i kod njih nema kajanja. Sudeći po njihovom svakodnevnom životu, njihovom stavu prema obavljanju dužnosti i načinu na koji ih obavljaju, oni uopšte ne prihvataju istinu i njihova narav se nije ni najmanje promenila; ove reči su kao propovedanje gluvima – od njih nema nikakve koristi. Te reči ne utiču na antihriste, ali da li su one vas donekle sputale? Da li su poslužile da obuzdaju neko ponašanje i podignu merila vaše savesti i morala? (Donekle.) Ako na nekoga nisu imale takav uticaj, da li je taj neko još uvek čovek? Nije; on je đavo. Naravno, kada su čuli te reči, većina ljudi je uspela da stekne određeno razlučivanje o raznim narav-suštinama antihrista i iz dubine duše razvila mržnju prema naravima antihrista, a da su istovremeno zadobili određeno razumevanje i spoznaju o sopstvenim iskvarenim narav-suštinama. To je dobar znak, dobra stvar. Ali da li postoje ljudi koji postaju sve negativniji što više slušaju? Kada čuju te reči, pomisle: „Gotovo je. Svaki put kada se razotkriju ispoljenja, stanja i naravi antihrista, ona se u potpunosti poklapaju sa mojim. Nikada se ne desi da nemaju veze sa mnom. Kada ću moći potpuno da se distanciram od naravi antihrista? Kada ću moći da pokažem neka ispoljenja Božjeg naroda, Božjih voljenih sinova?" Što više slušaju, to postaju negativniji, sve više osećaju da nemaju put koji mogu da slede. Da li je ta reakcija normalna? (Nije.) Da li se osećate negativno? (Ne.) Svaki put kada Me čujete kako razotkrivam ova ispoljenja i pojave antihrista, da li vas to grize ili izaziva nelagodnost? Da li se stidite? (Grize nas, stidimo se.) Ma kakva osećanja imali, činjenica da vas ona ne vode u negativnost je dobra; bili ste postojani. Međutim, nije dovoljno ne biti negativan; to ne postiže svrhu, to nije krajnji cilj. Kroz te reči treba da dosegnete samospoznaju. Ne radi se o razumevanju jednog aspekta ponašanja, već o spoznaji sopstvene naravi i suštine. To razumevanje treba da vam omogući da pronađete način da primenjujete u životu i u procesu obavljanja svoje dužnosti, znajući koja su dela u skladu s ponašanjem antihrista, koja dela otkrivaju antihristovu narav i koji su postupci principijelni. Ako to možeš da postigneš, onda nisi uzalud slušao ove reči; one su imale dejstva na tebe. I u nastavku ćemo da razgovaramo u zajedništvu o četvrtom ispoljenju, o tome kako se antihristi odnose prema ovaploćenom Bogu – samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja.

D. Samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja

Antihristi samo slušaju ono što Hristos kaže, ali bez poslušnosti i pokoravanja; dakle, kako oni to slušaju? Ova fraza u suštini sažima stav sa kojim slušaju: bez povinovanja, bez istinske pokornosti; oni ne prihvataju srcem, već samo slušaju ušima, ne slušaju, niti shvataju srcem. Gledajući to doslovno, ponašanje i narav antihrista u tom pogledu mogu se sažeti ovim osnovnim elementima. Iz perspektive narav-suštine antihrista, takvi ljudi

niti popuštaju niti se pokoravaju bilo čemu što dolazi od Boga ili bilo čemu što Bog ili ljudi smatraju dobrim i pozitivnim, i bilo čemu što je u skladu sa prirodnim zakonima; umesto toga, oni gledaju na takve stvari s visine i imaju svoje perspektive i gledišta. Da li su njihove perspektive u skladu sa pravilima i zakonima pozitivnih stvari? Nisu. Njihove perspektive se svode na dva aspekta: jedan su Sotonini zakoni, a drugi je u skladu sa Sotoninim interesima i Sotoninom priroda-suštinom. Stoga, što se tiče tela u kojem se Bog ovaplotio, perspektive i stavovi antihrista u suštini se svode na dve stvari: jedna je Sotonina logika i zakoni, a druga je Sotonina narav-suština. Hristos je Božji glasnogovornik dok obavlja jednu etapu dela na zemlji, On je izraz i ovaploćenje Boga dok obavlja jednu etapu dela na zemlji. Osim radoznalosti, želje za ispitivanjem i ophođenja prema Njemu kao što bi se ophodili prema nekoj značajnoj osobi tako što bi joj se dodvoravali i laskali joj, antihristi za takvu ulogu nemaju istinitu veru, niti iskreno slede u svojim srcima, a još manje imaju stvarnu ljubav i pokornost. Što se tiče Hrista, lika koji se čini beznačajnim u očima iskvarenog čovečanstva, Njegova pojava je obična i normalna; Njegov govor, ponašanje i nošenje, kao i svi aspekti Njegove ljudskosti, takođe su obični i normalni. Štaviše, oblik, način i metoda dela koje On obavlja izgledaju krajnje obično, normalno i praktično u očima svih. Oni nisu natprirodni, nisu isprazni, nisu nejasni i nisu odvojeni od stvarnog života. Ukratko, spolja, Hrist ne deluje uzvišeno. Njegov govor, postupci i držanje nisu duboki niti apstraktni. Posmatrajući ljudskim očima, ne vide se nikakve tajne, niti išta nerazumljivo; On je naprosto suviše praktičan, suviše normalan. Pre nego što razgovaramo o suštini i prirodi celokupnog dela koje obavlja ovaploćeni Bog, razmotrimo sve što je ljudima spolja vidljivo u vezi sa ovom ulogom ovaploćenog Boga: Njegov govor, ponašanje, nošenje, svakodnevne navike, ličnost, interesi, obrazovni nivo, pitanja do kojih Mu je stalo i o kojima razgovara, Njegov način postupanja i komunikacije s ljudima, kao i stvari o kojima poseduje znanje, i tako dalje. Ništa od toga, po čovekovom mišljenju, nije natprirodno, uzvišeno niti isprazno, već je posebno praktično. Svi ti aspekti su proba za sve koji slede Hrista; ali za one koji istinski veruju u Boga, koji imaju savest i razum, kada jednom shvate neke istine, oni svedu sva ta normalna i praktična spoljašnja ispoljenja Hrista pod kategoriju ovaploćenog Boga da bi shvatili, pronikli i potčinili se. Međutim, antihristi su jedini koji to ne rade; ne mogu to da rade. Duboko u srcu im se čini da tako izuzetno običnoj ličnosti kao što je Hristos nešto nedostaje. Šta tačno nedostaje? Duboko u sebi, antihristi često osećaju da tako obična osoba ne izgleda baš kao bog. Oni takođe često zahtevaju da tako običan čovek govori, postupa i ponaša se na način koji bi, po njima, odgovarao pravom bogu, hristu iz njihove mašte. Stoga, gledajući duboko u srca antihrista, oni nisu voljni da prihvate tako običnu osobu kao svog gospodara, kao svog boga. Što je normalniji, praktičniji i običniji aspekt Hrista, to ga antihristi više preziru, nipodaštavaju, pa Ga čak i gledaju s neprijateljstvom. Stoga, u vezi sa bilo kojim aspektom Hristovog ponašanja, računajući tu i Njegove reči, antihristi duboko u sebi ne mogu da ih prihvate, te im se čak i opiru.

Šta Hristove reči sadrže? Ponekad se radi o pravljenju radnih uređenja, ponekad o ukazivanju na nečije nedostatke, ponekad o razotkrivanju iskvarene suštine određenog tipa osobe, ponekad o analiziranju suštine i svih detalja nekog pitanja kako bi se raščlanili dati problemi, ponekad o procenjivanju ispravnog i pogrešnog, ponekad o određivanju ishoda za određenu vrstu osobe, ponekad o unapređivanju nekih ljudi, ponekad o smenjivanju nekih ljudi, ponekad o orezivanju nekih ljudi, a ponekad o tešenju i podsticanju nekih ljudi. Naravno, pored istina vezanih za ljudsku život-narav o kojoj Hristos govori u toku svog dela, On se često dotiče i najrazličitijih stvari, kao i nekih tema vezanih za ljudsko znanje i razne stručne oblasti. Hristos je normalna i praktična osoba; On ne živi u vakuumu. On razmišlja i ima gledišta o svim pitanjima koja se tiču ljudskog postojanja i života, i principijelno pristupa tim pitanjima. Ako se ti principi odnose na teme opstanka ljudi, život-ulaska ljudi, obožavanja Boga, može li se reći da su sve to istine? (Da.) Reči koje se tiču ljudskog znanja, filozofije i nekih stručnih pitanja o kojima Hristos govori ne mogu se direktno nazvati istinom, već se razlikuju po gledištu, stavu i načelu od onoga što ljudi znaju o ovim temama. Na primer, ljudi mogu da zauzmu stav obožavanja prema nekom saznanju, da žive po njemu, dok Hristos može da raščlani i da razazna sve vrste znanja i da prema njima ispravno postupa. Uzmimo za primer vašu stručnost u određenoj profesiji i vaše vladanje materijom. Šta možete da postignete primenom tog znanja? Kako primenjujete to znanje dok obavljate svoje dužnosti? Da li su tu uključena neka istina-načela? Ako ne shvataš istinu, onda nema načela i tada se u obavljanju svoje dužnosti oslanjaš isključivo na znanje. Iako možda nisam stručnjak u toj profesiji, niti imam duboko razumevanje te materije, samo shvatam opštu ideju i znam neke osnove, Ja znam kako da principijelno primenim to znanje na način koji mu omogućava da efikasno služi Božjem delu. U tome je razlika. Zato što ne prihvataju istinu, antihristi nikada neće uvideti ovu poentu i nikada neće razumeti šta je zaista Hristova suština. Hristos poseduje Božju suštinu – gde se tačno ta izjava ostvaruje i ispoljava, kako ljudi treba da se odnose prema njoj i kakve koristi i dobiti ljudi imaju od nje? Antihristi nikada neće uvideti taj aspekt. Zašto je tako? Postoji najvažniji razlog: bez obzira na to kako antihristi gledaju na telo u kojem se Bog ovaplotio, oni vide samo osobu. Oni mere iz ljudske perspektive, koristeći ljudsko znanje, iskustvo, intelekt, spletke i prevare da bi gledali, ali bez obzira na to kako gledali, oni ne mogu da vide ništa posebno u toj osobi, niti mogu da razaznaju da On ima Božju suštinu. Recite Mi, mogu li oni to da uvide golim okom? (Ne.) A šta ako bi upotrebili mikroskop ili rendgen? Tada bi još manje videli. Neki ljudi pitaju: „Ako se ne može videti golim okom ili mikroskopom, mogu li to videti oni koji su u kontaktu sa duhovnim carstvom?” (Ne.) Oni koji su u kontaktu sa duhovnim carstvom mogu da imaju uvid u to carstvo i da opažaju duhove, pa zašto onda ne mogu da razaznaju ovaploćenog Boga? Da li mislite da Sotona može da vidi Boga u duhovnom carstvu? (Da.) Kao i Bog, Sotona postoji u duhovnom carstvu, ali da li priznaje Boga za Boga? (Ne.) Da li sledi ili veruje u Boga? (Ne.) Sotona može da vidi Boga svakog dana, ali ne veruje u Njega, niti Ga sledi. Dakle,

čak i ako bi oni koji imaju dodir sa duhovnim carstvom mogli da vide Božji Duh, da li bi priznali ovog Duha kao Boga? (Ne bi.) Da li ovo objašnjenje rešava problem u korenu? (Da.) Šta je tu koren? (Oni ne priznaju Boga i ne boje Ga se.) Duboko u sebi, antihristi ne priznaju Boga. Njihovi preci, njihovi koreni, nisu priznavali Boga. Čak i kada vide Boga svojim očima, oni Ga ne priznaju, niti Ga obožavaju. Kako bi onda mogli da obožavaju ovaploćenog Boga, koji izgleda tako obično i beznačajno? Nikako ne bi. Stoga, bez obzira na to koja sredstva antihristi koriste da bi videli, uzaludno je. Od kada je Bog započeo Svoje delo do sada, izgovorio je mnogo reči i učinio tako veliko delo. Zar to nije najveći znak i čudo u ljudskom svetu? Da su antihristi to mogli da priznaju, oni bi odavno poverovali; ne bi čekali do sada. Da li neki ljudi ovako razmišljaju: „Antihristi naprosto nisu videli dovoljno stvarnih Božjih dela, pa zato još nisu uvereni; ako bi Bog pokazao neke znake i čudesa, ako bi im pokazao kakvo je stvarno duhovno carstvo, i ako bi videli stvarnu Božju ličnost i da su se sve Njegove reči ispunile, onda bi priznali i sledili Boga”? Da li je tako? Ako ih tolike godine sukoba sa Bogom u duhovnom carstvu nisu ubedile, da li bi se antihristi iznenada pokorili za samo nekoliko godina? To je nemoguće; njihova priroda-suština je nepromenljiva. Ovaploćeni Bog je učinio toliko mnogo i izgovorio toliko reči, ali ništa ne može da ih osvoji, niti mogu da priznaju Božji identitet i suštinu. To je njihova urođena priroda. Šta nam ta priroda kazuje? Kazuje da će takvi ljudi kao što su antihristi zauvek ratovati protiv Boga, istine i pozitivnih stvari, da će se boriti do gorkog kraja, da nikada neće prestati, do smrti. Zar oni nisu pravedne mete za uništenje? Šta znači „nikada neće prestati, do smrti”? To znači da bi radije umrli nego što bi priznali Božje reči kao istinu, da bi radije umrli nego se pokorili Bogu. To zaslužuje smrt.

Kada je reč o Hristu, ovoj običnoj osobi, antihristi Ga ispituju ne samo spolja, već i iznutra. Stoga, kada Hristos govori i deluje, antihristi se ponašaju na razne načine. Hajde da razotkrijemo njihovu priroda-suštinu kroz različita ispoljenja koja antihristi pokazuju kao odgovor na Hristove reči i dela. Na primer, kada Hristos sa ljudima razgovara u zajedništvu o radu i istina-načelima, On pominje neke specifične primene. To uključuje način na koji ljudi treba posebno da izvrše i sprovedu zadatak tokom procesa obavljanja svoje dužnosti. Uopšteno govoreći, nijedan zadatak nije diskusija o teoriji, izvikivanje krilatica, podstrekivanje svih, a zatim zajedničko polaganje zakletve, i to je kraj; svaki zadatak koji se odnosi na dužnost je složen i podrazumeva određene detalje. Na primer: kako izabrati pravu osobu; kako se nositi i postupati sa različitim ljudskim stanjima; kako se nositi sa različitim problemima koji se javljaju tokom procesa principijelnog obavljanja dužnosti; kako postići skladnu saradnju među ljudima bez proizvoljnog i diktatorskog ponašanja, ili bezobzirnog i hirovitog; i tako dalje, pokrivajući različite teme. Kada ljudi treba da sprovedu neki posao o kojem je Hristos govorio u zajedništvu i da preuzmu odgovornost za konkretne projekte, mogu da naiđu na poteškoće. Izvikivanje krilatica i propovedanje doktrina je lako, ali stvarna primena nije baš jednostavna. U najmanju ruku, ljudi treba da ulože trud, da plate ceh i utroše vreme da stvarno prionu i izvrše te zadatke. To uključuje, u jednom pogledu, pronalaženje odgovarajućih pojedinaca, a u

drugom, sticanje znanja o datom zanimanju, istraživanje opšteg znanja i teorija vezanih za razne stručne aspekte, kao i konkretne metode i pristupe načinu rada. Pored toga, mogli bi da naiđu na probleme koji su teški za rešavanje. Uopšteno govoreći, normalni ljudi se pomalo plaše da čuju o ovim poteškoćama, osećaju određeni pritisak, ali oni koji su odani i pokorni Bogu, kada se suočavaju sa poteškoćama i osećaju pritisak, tiho će se moliti u svojim srcima, moliće Boga da ih usmeri, da ojača njihovu veru, moliće Ga za prosvećenje i pomoć, a tražiće i zaštitu od pravljenja grešaka, kako bi mogli da ispune svoju odanost i da ulože najveći trud kako bi imali čistu savest. Međutim, ljudi poput antihrista nisu takvi. Kada od Hrista čuju o konkretnim radnim uređenjima koja treba da sprovedu i da u radu ima nekih poteškoća, počinju da osećaju unutrašnji otpor i nisu voljni da nastave. Kako izgleda ta nevoljnost? Oni kažu: „Zašto mi se nikada ne dešavaju dobre stvari? Zašto meni uvek zapadnu problemi i zahtevi? Da li važim za besposličara ili roba kome treba naređivati? Ne može se sa mnom tako lako manipulisati! Kažeš to tako olako, zašto ne pokušaš sam da to učiniš?!” Da li je to pokornost? Da li je to stav prihvatanja? Što oni rade? (Opiru se, suprotstavljaju.) Kako nastaju taj otpor i suprotstavljanje? Na primer, ako bi im rekli: „Idi kupi nekoliko kilograma mesa i skuvaj jelo od dinstane svinjetine za sve”, da li bi se tome suprotstavili? (Ne bi.) Ali ako bi im se reklo: „Danas idi i okopaj onu njivu, i dok kopaš, ukloni do kraja kamenje pre nego što dobiješ svoj obrok”, oni bi izgubili volju. Kada to podrazumeva fizičke nedaće, teškoće ili pritisak, njihova ozlojeđenost isplivava na površinu i oni gube volju da nastave; počinju da se opiru i žale se: „Zašto mi se ne dešavaju dobre stvari? Zašto me uvek zaobiđu kada dele jednostavne ili lake zadatke? Zašto mene biraju za težak, zamoran ili prljav posao? Da li je to zato što izgledam bezazleno i lako mi je naređivati?” Tu počinje unutrašnji otpor. Zašto se toliko opiru? Koji „prljav i zamoran posao”? Koje „poteškoće”? Zar sve to nije deo njihove dužnosti? Kome god da je dodeljena, treba da je obavi; šta ima da se bude probirljiv? Da li se radi o tome da im se stvari namerno otežaju? (Ne.) Ali oni veruju da im se stvari namerno otežavaju, da im se namerno priređuju nezgodne situacije, tako da ne prihvataju tu dužnost od Boga i nisu voljni da je prihvate. Šta se tu ustvari dešava? Da li se otpor u njima rađa kada se suoče sa teškoćama, kada moraju da izdrže fizičke teškoće i više ne mogu udobno da žive? Da li je to bezuslovno pokoravanje bez prigovora? Postaju nevoljni i pri najmanjim poteškoćama. Svemu što ne žele da rade, svakom poslu koji doživljavaju kao težak, nepoželjan, ponižavajući ili na koji drugi gledaju s visine, oni pružaju žestok otpor, prigovaraju i odbijaju, ne pokazujući ni trunku pokornosti. Prva reakcija antihrista kada se suoče sa Hristovim rečima, zapovestima ili načelima koja On zastupa – čim im izazove poteškoće ili od njih zahteva da pate ili plate ceh – jeste otpor i odbijanje, uz osećaj odbojnosti u srcu. Međutim, kada je reč o stvarima koje su spremni da urade ili od kojih imaju koristi, njihov stav nije isti. Antihristi žele da se prepuste udobnosti i da se istaknu, ali da li su oduševljeni i rado spremni da prihvate kada se suoče sa stradanjem tela, potrebom da plate ceh, ili čak da rizikuju da uvrede druge? Mogu li onda da postignu apsolutnu

pokornost? Nikako; njihov stav je u potpunosti stav neposlušnosti i tvrdoglavog otpora. Kada se ljudi poput antihrista suočavaju sa stvarima koje ne žele da rade, sa stvarima koje nisu u skladu s njihovim sklonostima, ukusima ili ličnim interesima, njihov stav prema Hristovim rečima postaje stav apsolutnog odbijanja i otpora, bez traga pokornosti.

U nekim ljudima, dok slušaju Hrista kako govori, počinju da se stvaraju misli: „Zašto Hristos ovo govori? Kako On može da se odnosi prema tom pitanju na taj način? Kako On može da ima takvo mišljenje, kako može da definiše nešto na taj način? Je li i to istina? Da li su i to Božje reči? Mislim da nisu. Način na koji Bog govori u Bibliji zabeležen je drugačije, sa određenom vrstom racionalnosti, bez zalaženja u ove detaljne i nebitne stvari. Zašto Hristos tako govori? Uvek se radi o detaljima i raščlanjivanju detalja; može li Bog zaista tako da govori?" Oni nemaju predstave kada čitaju Božje reči i ovako razmišljaju: „Ovo su Božje reči; moram da se oslonim na njih da bih dobio život, spasenje i blagoslove." Međutim, kada zaista komuniciraju sa Hristom, počinju da stvaraju mišljenja o Njegovim gledištima, komentarima i stavovima o nekim pitanjima, kao i o Njegovim načinima postupanja sa određenim ljudima, i ta mišljenja se mogu smatrati ljudskim predstavama. Kada antihristi smišljaju predstave u svojim srcima, da li će se moliti Bogu da ore̊že njihove predstave? Svakako da neće. Oni neprestano mere Hristove reči naspram sopstvenih predstava bez ikakvog traga od pokornog srca. Dakle, kada steknu predstave o Hristu, počinju da osećaju unutrašnji otpor i postepeno postaju neprijateljski nastrojeni prema Hristu. Kada se pojavi takvo neprijateljstvo, da li antihristi i dalje planiraju da se pokore? Da li i dalje planiraju da prihvate? U svojim srcima počinju da se odupiru, misleći: „Hm, sada imam neku prednost nad tobom. Zar ne bi trebalo da si bog? Zar nisu sve tvoje reči istina? Ispostavlja se da i ti logično razmišljaš kada činiš stvari, i sudiš o pitanjima na osnovu onoga što vidiš svojim očima. Tvoja dela nisu u skladu sa božjom suštinom!" U njima počinje da se javlja neposlušnost. Kada se ta neposlušnost pojavi, ona se otkriva spolja. Možda će reći: „Ono što kažeš izgleda ispravno, ali moram da proverim božje reči da vidim šta on kaže o tome. Moram da se molim bogu da vidim kako me vodi. Moram da čekam i tražim, da vidim kako me bog vodi i prosvećuje. Što se tiče onoga što si rekao, to više ne uzimam u obzir i ne može biti osnova za moje postupke." Kakvo je to ispoljenje? (Poricanje Hrista.) Oni poriču Hrista, ali zašto i dalje čitaju „Reč se pojavljuje u telu"? (Bože, mislim da oni samo priznaju nejasnog Boga na nebu i potpuno se odriču Hrista na zemlji.) Antihristi uvek žive u ispraznim rečima i doktrinama, obožavajući uzvišenog, nevidljivog Boga. Stoga, oni veoma poštuju i cene pisane reči koje su zapis onoga što je rekao Hristos, ali smatraju da Hristos, koji je običan koliko god to neko može biti, nema nikakav status u njihovim srcima. Zar to nije kontradiktorno? Kada gaje predstave o Hristu, kažu: „Moram da se molim i tražim da vidim šta kažu božje reči". Priznajući samo Božje reči, ali ne i Hrista, ko su oni? (Antihristi.) Bez obzira na to koliko su značajni ili duboki njihove predstave o Hristovim rečima, kada se te reči nađu na papiru, njihove predstave nestaju. Jednom kada su reči ispisane, oni ih obožavaju kao Boga. Zar to nije ista greška koju

su napravili fariseji i oni u verskim krugovima? Neuspeh u razumevanju istine olakšava nastanak ovih ispoljenja i predstava. Nakon što antihristi steknu predstave, njihova srca se ne mogu pokoriti; nema pokornosti, samo ima otpora.

U kojim okolnostima obični ljudi stiču predstave, ili koja vrsta ljudi je sklona sticanju predstava? Jedna vrsta su oni koji ne shvataju Božje reči, a druga su oni koji nemaju duhovno razumevanje i ne prihvataju istinu; takvi ljudi su skloni sticanju predstava. Kada se predstave pojave, u srcu počinje da im se javlja otpor. Ja mogu, na primer, da na osnovu uslova, okruženja i ljudskih potreba u tom trenutku kažem ljudima da urade nešto na određeni način. Kasnije, kako vreme prolazi i prilike se menjaju, način i metod rešavanja pitanja takođe može da se promeni. Međutim, ta promena daje antihristima priliku da steknu predstave: „Pre si ovako govorio, proglasio si to za istinu i rekao ljudima da tako primenjuju. Konačno smo shvatili i bili smo u stanju da primenjujemo i da se toga pridržavamo, misleći da možemo da se nadamo blagoslovima, a sada nam govoriš da to radimo drugačije – šta to znači? Zar nas ne maltretiraš? Zar nas ne tretiraš kao bića niža od ljudskih? Koji je ispravan način rada?" Svaka promena metode, pristupa ili izjave može da razbesni neke ljude – takvi pojedinci spadaju među one koji uopšte ne shvataju istinu i ne mogu da je sagledaju. Oni sve Božje postupke mere sa starog stanovišta, starim teorijama, nekim ljudskim moralnim merilima, merilima savesti, pa čak i nekim logičkim razmišljanjem i ljudskim znanjem. Kada je sve to u suprotnosti sa onim što je Hristos rekao ili kada se pojave neslaganja, oni ne znaju kako da se nose s tim. Kada nisu sigurni kako da postupe, normalni ljudi bi trebalo da budu u stanju da se prvo smire i prihvate, a zatim da postepeno nastoje da shvate. Međutim, antihristi nisu takvi. Oni se prvo opiru, a zatim se mole pred nejasnim Bogom, prikazujući se kao da primenjuju istinu i da veoma vole Boga. Koja je svrha njihove molitve? Da pronađu dovoljno dokaza da bi mogli da poreknu Hristove reči, da osude i kritikuju ono što je Hristos rekao, da postignu duševni mir. Tako oni rešavaju svoje predstave. Može li to da reši njihove predstave? (Ne.) Zašto ne? (Zato što oni ne prihvataju istinu. Oni ne traže istinu u Božjim rečima, već pokušavaju da poreknu Boga.) Upravo tako, oni ne rešavaju svoje predstave stavom prihvatanja istine ili na način koji prihvata istinu. Njihove predstave nisu odbačene; one opstaju u njihovim srcima. Dakle, takav pristup nikada neće razrešiti njihove predstave, nikada im neće dozvoliti da otpuste svoje predstave. Naprotiv, te predstave se gomilaju tokom vremena; kako vreme prolazi i sve je više godina verovanja u Boga, toliko je više i njihovih predstava i zamisli. Shodno tome, njihov odnos prema Hristu, prema ovoj običnoj osobi, neizbežno postaje sve više opterećen predstavama. Istovremeno, prepreka koja u njihovim srcima postoji prema Hristu i njihova ozlojeđenost prema Njemu takođe su sve veće. Ako te prepreke i predstave drže u sebi dok obavljaju dužnosti, dok prisustvuju skupovima i dok jedu i piju Božje reči, šta oni na kraju mogu da zadobiju? Osim želje za blagoslovima koja je iz dana u dan sve veća, ne zadobijaju ništa.

Da li imate bilo kakve predstave o Hristu? Ljudski zahtevi prema Bogu oblikuju njihove predstave o Hristu. Odakle dolaze ti zahtevi? Oni proizilaze iz ljudskih ambicija,

želja, predstava i zamisli. Dakle, kakve predstave ljudi stiču? Oni veruju da Hristos treba da kaže ovo ili ono, da On treba da govori i deluje na određene načine. Na primer, kada se neko oseća negativno i slabo, može da pomisli: „Zar Bog nije ljubav? Bog je kao majka puna ljubavi, kao saosećajni otac; Bog treba da pruži utehu ljudima. Zaboravite Boga na nebu; On je nedostižan. Sada kada je Bog došao na zemlju, ljudi mogu lako da dođu do Njega. Pošto se osećam negativno, moram da stanem pred Boga i otvorim srce." I dok otvaraju srce, oni liju suze, govore o svojim teškoćama, slabostima i otvoreno razgovaraju o svojoj iskvarenoj naravi. Šta ljudi zaista traže u svojim srcima? Oni žele da ih neko uteši, žele da čuju prijatne reči, žele da Bog izgovori reči koje će ublažiti njihovu tugu, razveseliti ih, doneti utehu i sprečiti ih da se osećaju negativno. Zar nije tako? Posebno u slučaju određene vrste ljudi, koja gaji sledeću zamisao: „Slabost i negativnost su za ljude upravo to, ali Bog samo jednom rečenicom može u potpunosti da okrepi osobu, da sve nevolje i tuge u njenom srcu odmah nestanu. Slabost i negativnost će se rasplinuti kao dim i moći će da budu jaki pred bilo čim, više neće biti slabi ili zaglibljeni u negativnosti, biće postojani u svom svedočenju. Zato pusti Hrista da govori!" Recite Mi, šta da kažem kada se nađem u takvoj situaciji? Kao prvo, moram da shvatim zašto se ta osoba oseća negativno i koju dužnost obavlja; kao drugo, treba u zajedništvu da govorim o načelima kojih treba da se pridržavamo u procesu obavljanja svoje dužnosti. Zar to nije jasno? Za neke koji su bezumni i tvrdoglavi i ne prihvataju istinu, potrebno je reći nešto strogo, što će poslužiti kao podsticaj i ohrabrenje. Istovremeno, potrebno je razotkriti i priroda-suštinu te vrste osobe, da bi ona shvatila kako je to kada si uvek negativan i zašto je ta osoba stalno negativna. Ako kažem da su ljudi koji su uvek negativni oni koji ne prihvataju istinu, koji ne vole istinu, mogu li da pronađu utehu u tome? (Ne.) Pretpostavimo da sam rekao: „Normalno je biti stalno negativan. To je dečije ispoljenje; to je kao da dete nosi teret odrasle osobe i postaje stalno negativno zbog njegove težine. Malog si rasta, mlad si i nemaš mnogo iskustva, pa moraš postepeno da učiš. Štaviše, tvoji roditelji takođe snose odgovornost; nisu te dobro naučili, tako da nisi ti kriv." Tada bi mogli da pitaju: „Pa šta je ta moja iskvarena narav?" „To nije iskvarena narav; samo si mnogo mlad i dolaziš iz dobrog porodičnog okruženja; razmažen si i tetošen. Za nekoliko godina, kada porasteš, biće bolje." Da li bi ga te reči utešile? Ako bih dodao tome srdačan zagrljaj i preneo malo pozitivne energije, zar mu to ne bi ugrejalo srce? Na taj način bi osetio da je doživeo Božju ljubav i toplinu. Ali Hristos obično ne postupa tako. On bi to zapravo mogao da učini sa starijom decom, da im pruži neku vrstu utehe, ali sa odraslima se ne bi tako ponašao; to bi se zvalo pravljenje budalom. Namesto toga, On će govoriti jasno, pokazaće ti put, razjasniće šta se zaista dešava i dozvoliće ti da slobodno odlučuješ. To kakva si osoba određuje put kojim ćeš ići. Gledajući suštinu svega što Hristos čini, On ne obmanjuje i ne poigrava se s ljudima, ali oni to ne mogu da prihvate. Oni se ne suočavaju sa činjenicama, a to je sama Hristova suština; On može samo tako da deluje. Ako ljudi to ne mogu da prihvate, zar to ne stvara sukob između njih i Boga? Ako ne mogu da ostvare svoj cilj i takođe ne

prihvataju istinu, zar to ne stvara prepreku? (Da.) To ostane usađeno u srcima ljudi. Ljudi su prvobitno mislili da je Bog veoma ljubazan, nežan kao neka majka ili baka. Ali sada, videvši da stvari nisu takve i ne osećajući nimalo topline, osećaju se obeshrabreno. Da li njihova zamisao da „samo jedna Hristova rečenica može da me izvuče iz negativnosti" može da se ispuni? „Ukoliko Hristos dođe da reši moje probleme, garantujem da će mi odmah biti toplo oko srca i nikada više neću biti negativan; sve će postati jasno i put će se otvoriti." Da li je ta zamisao realna? Da li taj cilj može da se postigne? (Ne može.) Stoga, po tom pitanju, ako se ljudi uvek oslanjaju na svoje predstave i zamisli, to neće funkcionisati; oni moraju da traže istinu da bi razrešili to pitanje.

Ima ljudi koji neke stvari rade iza scene, i kada Me sretnu, kažu Mi: „Počinio sam greh razvratnosti kada sam bio u pubertetu." Kažem: „Molim te, nemoj to da Mi pričaš. Nasamo se iskreno moli i istinski se pokaj, onda će problem biti rešen i Bog ga se neće sećati. Ne treba to da Mi govoriš kada se sretnemo; ne udubljujem se u te stvari." Kada ih prekinem u priči, počnu da razmišljaju: „Da li si Ti zaista Bog? Moje srce je tako iskreno, ono gori, a Ti si ga polio kofom hladne vode. Samo sam hteo da porazgovaram s Tobom. Zašto nećeš da slušaš? Bilo bi dobro da saslušaš; imam još dosta pojedinosti da Ti ispričam." Ja kažem: „Krajnji cilj ispovedanja grehova je pokajanje, a ne prepričavanje brojnih pojedinosti. Ako si se zaista pokajao duboko u srcu, forma nije važna; prolazak kroz taj proces je beskoristan. To što si Mi objasnio sve detalje i okolnosti ne znači da si se pokajao. Ako si se zaista pokajao, čak i ako ništa ne kažeš, opet si se pokajao. A ako se nisi pokajao, bilo bi uzaludno pričati o tome." Neki ljudi to ne razumeju, misle da želim da čujem sve, kao na primer da su bili razvratni, da su krali ili osuđivali i smeštali drugima pre nego što su počeli da veruju u Boga. Misle da sam spreman da slušam sve te njihove lične priče, da želim da znam i sagledam najdublje misli svih ljudi i sve radnje koje su preduzeli, bile one dobre ili loše. Zar to nije ljudska predstava? Ali greše. Samo treba da znam o iskvarenoj naravi ljudi, njihovoj suštini i putu kojim idu; to je dovoljno da se pozabavim značajnim pitanjem njihovog spasenja. Nema potrebe da znam o sadašnjem ili narednom životu svake osobe; nema potrebe za takvim pojedinostima. Ljudi pretpostavljaju: „Ti si takođe normalan i praktičan. Postoje neke stvari koje ne znaš, pa možda želiš da razumeš porodičnu priču svakog pojedinca, okruženje u kojem je odrastao i njegova posebna iskustva tokom odrastanja, da ih temeljno upoznaš zbog posla koji obavljaš, da ovladaš činjenicama pomoću kojih ćeš im suditi i razotkrivati ih." Da li je to tako? (Nije.) Neki ljudi, noseći u sebi te predstave i zamisli, uvek žele da podele sa Mnom svoja dela iz prošlosti kada Me sretnu, govoreći: „O, kada bi samo znao, moja porodica je…" Ja kažem: „Ne govori o pitanjima svoje porodice; podeli neka iskustva o verovanju u Boga." Drugi kažu: „O, kada bi samo znao, već sam imao toliko i toliko partnera", ili: „Kada bi samo znao kome sam jednom smestio." Da li je korisno govoriti te stvari? (Nije.) Oni misle da je ovaplođeni Bog zaista voljan da zna sve to, da želi da razume sve sramno ponašanje ljudi i razne pojedinosti aspekata ljudskih posrnulih života. Kada se sretnem sa takvim ljudima, kažem im: „Ako

želiš da se ispovediš i pokaješ, moli se pred Bogom nasamo, nemoj Meni da pričaš. Ja sam odgovoran samo za to da te naučim kako da dobro obavljaš svoju dužnost i kako da obožavaš Boga u stvarnom životu, da ti pomognem da postigneš spasenje. Možemo da razgovaramo o svemu što je povezano sa time kada se sretnemo, ali najbolje je da ne pominjemo pitanja koja s tim nemaju veze." Kada to čuju, neki ljudi počinju da razmišljaju: „Bogu zaista nedostaje ljubav, Bog nije tolerantan." Koja vrsta ljudi, po njihovom mišljenju, ima ljubav? Direktor mesnog komiteta, neko ko se konkretno bavi svakodnevnim beznačajnim stvarima drugih ljudi. Da li treba da se bavim takvim stvarima? Uopšte Me nije briga za te stvari! Kako živiš, šta jedeš i šta oblačiš, kako zarađuješ za život, tvoja ekonomska situacija, kako se slažeš sa komšijama – ne mešam se ni u šta od toga. To je stav koji ljudi imaju prema Hristu kada gaje predstave. Naročito kada stiču predstave prema Hristovim rečima ili kada Hristove reči u potpunosti protivreče njihovim predstavama, antihristi ne otpuštaju svoje predstave i ne prihvataju istinu, niti detaljno analiziraju svoje predstave i ne traže istinu; umesto toga, oni se drže svojih predstava i potajno u svom srcu osuđuju ono što Hristos govori.

U ovom poslednjem periodu, Bog obavlja delo suda u poslednjim danima. Kako se Božje jevanđelje o carstvu širi, u Božjoj kući se pojavilo dosta stavki rada koje se odnose na različita zanimanja, kao što su one koje se odnose na rad na izradi muzike, rad na izradi tekstova, rad na produkciji filmova i tako dalje. U toku tog rada, Hrist je takođe bio uključen u neke stavke rada koje se odnose na ta zanimanja, naravno uglavnom pružanjem smernica i određivanjem pravca raznih stavki rada; On radi u tom delokrugu. Neizbežno je da Hristos možda nije upoznat sa nekom oblašću znanja ili opštim informacijama u vezi sa tim oblastima, a možda postoje i neke stvari koje On ne razume. Zar to nije sasvim normalno? Većini ljudi to izgleda savršeno normalno i nije velika stvar jer su svi u procesu učenja, a pod Božjim vođstvom, sve vrste rada mogu samo da budu sve bolje i bolje, sa sve više gotovih proizvoda i visokokvalitetnih rezultata koji se postižu. Ali za antihriste to nije mala stvar. Oni kažu: „Ti baš ništa ne znaš o određenoj oblasti, čak si i neznalica. Odakle ti pravo da se mešaš, da nas usmeravaš i vodiš? Zašto bi tvoja reč bila konačna? Zašto bismo te slušali? Da li je baš ispravno poslušati te? Zar nećemo krenuti pogrešnim putem ili praviti greške u svom poslu ako te budemo poslušali? Nisam baš siguran u to." Kada Hristos daje smernice u radu, neki mu pristupaju sa sumnjičavim stavom: „Hajde prvo da vidimo da li ono što On kaže ima smisla i da li je dovoljno stručno, i da li je bolje od onoga što smo mi smislili. Ako jeste, prihvatićemo to i slediti Njegove smernice; ako nije, uradićemo drugačije, naći ćemo drugi način." Međutim, antihristi u sebi gaje mentalitet potpune neposlušnosti: „Mi smo profesionalci koji već dugi niz godina rade u ovoj oblasti. Ovaj zadatak bismo mogli da završimo zatvorenih očiju. Ako bismo pratili tvoje smernice, samo bismo otaljali posao, zar ne? Zašto bismo te slušali? Zar tvoji predlozi nisu samo formalni? Zar ne bismo ispali nesposobni ako bismo te poslušali? Ali sada svi slušaju i ja ne mogu da ustanem i da ti se usprotivim, jer bi zbog toga mogli da me tretiraju kao antihrista. Dakle, pretvaraću se

neko vreme, praviću se da slušam, otaljaću to, a kasnije nastaviti po svome, ne menjajući ništa." Dakle, ma koliko Hristos u zajedništvu razgovara o istina-načelima, ma koliko jasno objašnjava stvari, antihristi uvek imaju svoje uvrežene ideje i uvek veruju da se razumeju u profesiju, da su stručnjaci u toj oblasti, i stoga ne uspevaju da shvate šta su istina-načela o kojima Hristos razgovara u zajedništvu. Kad god Hristos daje smernice za rad u vezi sa njihovim zanimanjima, to postaje trenutak da antihristi uporede svoje sposobnosti i talente sa Hristom. Što je još gore, ponekad, kada Hristos govori o stvarima koje se odnose na njihova zanimanja, antihristi to vide kao da Hristos pokazuje neznanje i potajno Mu se rugaju i preziru Ga, osećajući, uprkos sebi, još veći otpor i odbojnost prema Hristovom vođstvu u njihovom poslu. U svom srcu nisu nimalo uvereni, pa kažu: „Ti nam govoriš da uradimo ovo i ono, ali šta ti znaš? Da li se uopšte razumeš u različite korake koje ove oblasti sadrže? Da li znaš konkretne detalje o tome kako funkcionišu? Kada nas usmeravaš u snimanju filmova, da li znaš kako da se prirodno ponašaš ili kako da snimiš zvuk?" Kad god su suočeni s tim stvarima, antihristi u svojim srcima ne slušaju revnosno istina-načela koja svako zanimanje sadrži. Umesto toga, oni se tajno sukobljavaju sa Hristom iznutra, čak stojeći kao posmatrači da bi ismevali i rugali se Hristu, dok su im srca ispunjena neposlušnošću. Kada rade svoj posao, oni površno prolaze kroz taj proces, prvo pregledaju beleške o Božjem zajedništvu da bi videli šta je Bog rekao, a onda jednostavno počnu sa radom, i rade na isti način kao i pre. Neki bi mogli da kažu: „Bog nije tako rekao, zašto to radiš?" na šta oni odgovaraju: „Bog nije tako rekao, ali da li bog zna stvarnu situaciju? Zar nismo mi oni koji moraju to da obave? Šta bog zna? Bog je upravo preneo načela, ali mi moramo da se nosimo sa stvarima u skladu sa stvarnom situacijom. Čak i da je bog ovde, i dalje bismo morali to da rešavamo na ovaj način. Mi slušamo božje reči kada se radi o istini, ali kada se radi o poslu i kada nisu o istini, mi odlučujemo." Oni su slušali istina-načela koja je Bog podelio i zabeležili su ih, i svi su prošli kroz taj proces i pregledali su beleške, ali kada je reč o tome kako stvari treba da se urade, ko ima poslednju reč? U njihovom slučaju, nije istina ta koja ima moć, a još manje je ima Hristos. Dakle, ko ima moć? Antihrist ima moć; čovek je taj koji ima poslednju reč. Sa njihove tačke gledišta, istina je kao vazduh, samo doktrine i slogani koji se ležerno pominju i na tome se završi – ljudi i dalje rade šta god treba, kako god to žele. U datom trenutku oni se vrlo lepo slože sa svime i njihov stav deluje izuzetno iskreno, ali kada dođe do stvarnog života, sve se menja; nije onako kako je izgledalo.

Zato što u sebi stalno gaje predstave i otpor prema ovaploćenom Bogu i zato što duboko u sebi nisu uvereni, antihristi u svojim srcima suštinski ne priznaju ovaploćenog Boga; oni veruju samo u Boga na nebu. Isti su kao Pavle: za njega ovaploćeni Isus nije bio u potpunosti uverljiv, te je zato imao mnogo predstava. Stoga on ni u jednom pismu koje je napisao nikada nije svedočio o Isusu, nikada nije svedočio o Isusovim rečima kao istini i nikada nije govorio da li gaji ljubav prema Isusu. To su stvari koje ljudi mogu da vide; Pavle je pravi antihrist. Sada svi možete da prepoznate da je Pavle klasičan primer antihrista. Čak i ako oni koji pripadaju kategoriji antihrista priznaju da su reči koje

je Bog izgovorio istina, mogu li oni da prihvate istinu? Mogu li da se pokore Hristu? Mogu li da svedoče o Hristu? To je već druga priča. Mogu li da se pokore svemu što Hristos čini? Ako Hristos uređuje ili dodeljuje posao, dajući uputstva ljudima kako da ga obavljaju, mogu li antihristi to da poslušaju? To pitanje najjasnije otkriva ljude. Antihristi ne mogu da poslušaju; oni zanemaruju i obesmišljavaju Hristove reči. Stoga, kakvo god konkretno usmerenje Hristos da pruži ili zadatak da dodeli za bilo koji posao, antihristi ga nikada neće sprovesti. Antihristi naprosto nisu voljni da se pokore Hristu. Ma kako On uredio posao, oni nisu voljni da ga sprovedu, jer uvek veruju da su njihove zamisli mudrije i misle da je najbolje da slede sopstvene planove. Ako im kažeš: „Kada se suočiš sa nečim, treba da sarađuješ sa troje ili četvoro drugih, da se savetujete, da u zajedništvu više razgovarate o istina-načelima i da postupate u skladu sa tim načelima ne kršeći ih", da li će oni poslušati? Uopšte ne slušaju; odavno su odbacili te reči u zapećak svog uma i žele da njihova reč bude poslednja. Kažeš im: „Ako postoji pitanje koje ne može da se reši, možeš da tražiš od Svevišnjeg", ali kada zaista postoji problem i svi razmišljaju o traženju od Svevišnjeg, antihristi kažu: „Čemu postavljati pitanje za tako nevažnu stvar? Samo ćemo da uznemirimo svevišnjeg. Sami to možemo da rešimo, nema potrebe da pitamo! Moja reč je poslednja i snosiću posledice ako nešto krene naopako!" Kako te reči lepo zvuče, ali da li oni zaista mogu da snose posledice kada nešto krene naopako? Ako rad crkve pretrpi gubitak, da li mogu da se nose sa posledicama? Na primer, ako su braća i sestre uhapšeni tokom okupljanja zato što su starešine i delatnici bili nemarni prilikom njegove organizacije, i to je dovelo do toga da oni postanu negativni i slabi i da posustaju, ko može da se nosi sa takvom odgovornošću? Da li antihristi stoje iza svoje reči? Ni najmanje! To je stav koji antihristi imaju prema poslu. Recite mi, mogu li antihristi zaista da prihvate i da se pokore rečima koje Hristos izgovara? (Ne.) Kakav je stav u srcu antihrista prema primenjivanju istine i pokoravanju Hristu? Jednom rečju: protivljenje. Stalno se protive. A kakva je narav sadržana u tom protivljenju? Šta je uzrok protivljenja? Uzrok je neposlušnost. Iz perspektive naravi, uzrok je odbojnost prema istini, uzrok je neposlušnost u njihovim srcima, uzrok su oni koji ne žele da se pokore. Dakle, šta antihristi u svojim srcima misle kada Božja kuća traži da starešine i delatnici nauče da skladno sarađuju, umesto da jedna osoba odlučuje, da nauče kako da diskutuju sa drugima? „Mnogo je teško razgovarati o svemu sa ljudima! Ja mogu da odlučujem o tome. Raditi sa drugima, razglabati s njima, raditi stvari prema načelu – to je za mlakonje, to je ponižavajuće!" Antihristi misle da shvataju istinu, da im je sve jasno, da imaju svoje uvide i načine rada, i zato nisu u stanju da sarađuju sa drugima, ni o čemu ne raspravljaju sa ljudima, sve rade na svoj način i nikome ne popuštaju! Iako su antihristi na rečima voljni da se pokore i da sarađuju sa drugima, bez obzira na to koliko su njihovi odgovori naizgled dobri, koliko njihove reči lepo zvuče, oni nisu u stanju da promene svoje buntovno stanje, nisu u stanju da promene svoju sotonsku narav. Međutim, iznutra se žestoko suprotstavljaju – u kojoj meri? Stručnije rečeno, to je fenomen koji se javlja kada se dve stvari različite prirode spoje: javlja se odbojnost, koju

možemo da tumačimo kao „protivljenje”. Upravo je to narav antihrista: protivljenje Svevišnjem. Vole da se protive Svevišnjem i nikoga ne slušaju.

Kada se antihristi suoče sa Hristovim rečima, imaju samo jedan stav: neposlušnost; a njihov jedini pristup je protivljenje. Na primer, Ja kažem: „Naše dvorište je prilično veliko i nema dovoljno hladovine. Zimi ga sunce čitavog obasja te ljudi mogu da uživaju u sunčevoj svetlosti, ali leti bude malo vruće. Hajde da kupimo neko drveće koje brzo raste i koje će u budućnosti davati dovoljno hlada, a koje je relativno čisto i estetski ugodno.” Koliko ovde ima načela? (Tri.) Jedno je da drveće brzo raste, drugo je da bude čisto i da relativno lepo izgleda, a treće je da u budućnosti daje dovoljno hlada, što znači da mora da ima gustu krošnju. Ljudi samo treba da primene ta tri načela; što se tiče količine, mesta gde će da ih zasade i vrste drveća, to sam im takođe rekao. Da li je lako sprovesti taj zadatak? (Jeste.) Da li se to smatra teškim zadatkom? (Ne.) To nije težak zadatak. Zašto nije težak? Postoje mesta koja prodaju sadnice, Božja kuća obezbeđuje sredstva, tako da su svi osnovni uslovi za kupovinu drveća ispunjeni. Ostaje samo da ga ljudi obave; nema ničeg teškog u vezi sa ovim zadatkom. Ali antihrist tu vidi problem: „Šta? Da se kupi drveće? Da se novac troši samo zbog hladovine i da bi okruženje bilo lepše? Nije li to žudnja za telesnom udobnošću? Taj novac je božji prilog, da li sme da se troši tek tako? Šta fali ako je malo vruće? Sunce je stvorio bog; hoće li te sunčanje ubiti? Treba umeti uživati i u suncu i u kiši. Ako ne želiš da budeš na suncu, ostani unutra. Hoćeš da potrošiš novac na tu udobnost – mora da se šališ!” On ovako razmišlja: „Ja nemam poslednju reč u ovoj stvari; ako joj se direktno suprotstavim, to ne bi bilo dobro. Mogao bih da budem osuđen, a drugi se možda ne bi složili. Zato ću to prijaviti grupi za donošenje odluka. Takođe, najbolje bi bilo pustiti braću i sestre da izraze svoje mišljenje. Ako grupa za donošenje odluka odobri, onda ćemo kupiti drveće; ako ne, onda ga nećemo kupiti, čak i ako se braća i sestre slože.” Okuplja sve, pominje to pitanje, a zatim pušta svakoga da diskutuje i izrazi svoje mišljenje. Svi kažu: „Kupovina drveća je dobra stvar; svi će imati koristi.” Antihrist to čuje i kaže: „Kako može da bude dobro? Da li može da bude dobro samo zato što svi imaju koristi? Od čijeg novca svi imaju koristi? To je trošenje božjeg novca; zar to nije rasipanje priloga? Da li je to u skladu sa načelima?” Svi razmišljaju: „Rasipanje priloga u korist svih, zarad interesa ljudi, čini se pomalo neprikladnim.” Nakon žive diskusije, konačna odluka je da se drveće ne kupi. Novac mora da se štedi; bez obzira na to ko naređuje, to ne može da se radi. Posle ovakve diskusije, dolazi se do zaključka. Kakav je zaključak? „Što se tiče hristove zapovesti ovog puta, naša konačna odluka je da joj se suprotstavimo; nećemo da trošimo priloge, niti ćemo da potrošimo ijednu paru od novca božje kuće. Konkretno, to znači da nećemo kupiti drveće, nećemo ozeleneti dvorište.” To je odluka koja je donesena. Nekoliko dana kasnije, primećujem da drveće još nije kupljeno, pa pitam: „Zašto nisi kupio drveće?” „Uskoro ćemo ga kupiti.” Kada dođe lepo vreme i drugo drveće olista, zašto još nisu kupili sadnice? Kada sam se raspitao, saznao sam da su posle razgovora odustali od kupovine sadnica; Moje reči su bile uzaludne. Pošto su se

posavetovali, diskutovali i analizirali, svi su kolektivno odlučili da odbiju Moje naređenje, želeći da kažu: „Mi ovde odlučujemo. Možeš da se skloniš. Ovo je naša kuća i nema nikakve veze s tobom.” Kakav je to pristup? Zar to nije suprotstavljanje? U kojoj meri se suprotstavljaju? Oni imaju osnovu, tvrde da ne troše ni paru od novca Božje kuće, da ne troše Božje priloge. Šta mislite o toj osnovi? Da li su te reči tačne? (Nisu.) Često baš ti antihristi rasipaju i zloupotrebljavaju priloge. Oni žele da imaju poslednju reč, pa smišljaju takve teorije da bi naveli na pogrešan put one koji su nepromišljeni, neuki i nedovoljno razboriti. I zaista, neki ljudi nasedaju na to i postupaju u skladu sa njihovim rečima, dok Hristove reči ometaju i podrivaju antihristi, dovodeći do kašnjenja u sprovođenju. Šta je koren tog problema? Ključ leži u tome što Božji izabrani narod ne može da prozre licemerje antihrista, uvek je naveden na stranputicu površnim izgledom stvari, ne uspeva da dokuči suštinu stvari. Antihristi tiranski izazivaju smetnje među ovim ljudima, dovodeći do toga da oni naivni pripadnici Božjeg izabranog naroda često budu navedeni na stranputicu i da su pod njihovom kontrolom.

Ako nema antihrista da izazivaju smetnje, svako specifično radno uređenje i zapovest koju Hristos izda u crkvi može brzo da se sprovede. Međutim, kada se antihrist umeša, zadatak se odlaže i ne može da se sprovede. Antihristi ponekad, pod nekim izgovorom, kategorički odbijaju Hristova uređenja i zapovesti koje ljudi treba da sprovedu. Kada to čine, oni usvajaju način odlučivanja koji uključuje sve, govoreći: „Ovo je odlučeno glasovima braće i sestara; to je kolektivna odluka, a ne samo moja.” Šta to podrazumeva? To nagoveštava da su odluke braće i sestara u skladu sa istinom, i da kada se pojavi pitanje, kolektivna odluka braće i sestara znači da istina vlada. Ali kada se glavni antihrist protivi onome što Hristos kaže, da li istina vlada? Jasno je da zapravo antihrist vlada. Zar nije besmisleno i varljivo reći da istina vlada kada antihrist kontroliše celu situaciju? Antihristi su veoma vešti u prerušavanju! Kada Hristos od njih traži da nešto sprovedu, a svima je obznanjeno da je to Božji čin, da On postupa iz obzira prema svima i da su svi zahvalni na Božjoj blagodati, to izaziva nezadovoljstvo i nelagodu kod antihrista. Oni onda razbijaju glavu tražeći načine da ometaju i sabotiraju. Međutim, ako je inicijativa njihova i završi se tako što su im svi duboko zahvalni i cene njihov trud, oni je sprovode sa više žara od bilo koga, spremni da podnesu bilo kakvu patnju. Zar ljudi kakvi su antihristi nisu odvratni? (Jesu.) Kakva je to narav? (To je rđava narav.) Antihristi su u stanju da se preruše, pretvaraju se da su dobri ljudi da bi izveli druge na stranputicu i privukli ih, čak se pretvarajući da primenjuju istinu. To je rđavost. Koju istinu ti primenjuješ? Ti odbacuješ reči i zapovesti koje ti je Hristos dao, nesposoban da se pokoriš i sprovedeš ih u delo. Gde je istina za koju tvrdiš da je primenjuješ? Da li veruješ u Boga? Da li se prema Bogu ophodiš kao prema Bogu? Bog u koga veruješ nije tvoj kolega, nije tvoj saradnik, nije tvoj prijatelj; On je Hristos, On je Bog! Zar ne prihvataš to? Zar time što uvek ispituješ i preispituješ Hristove reči, što pokušavaš da razabereš njihovu ispravnost, što odmeravaš njihove prednosti i nedostatke – ne zauzimaš pogrešan stav? Antihristi su vešti u ispitivanju i preispitivanju ljudskih reči, i na kraju to

neprekidno ispitivanje sprovedu i na Hristu. Ukoliko tako ispituju i tako se ophode prema Hristu – da li su oni sledbenici Božji? Zar nisu samo bezvernici? Oni uvek ispituju Hrista, ali da li mogu da shvate Hristovu božansku suštinu? Što više ispituju Hrista, to više postaju sumnjičavi, da bi na kraju došli do zaključka da je Hristos obična osoba. Ima li u njima još istinske vere ili pokornosti? Uopšte je nema. U srcu antihrista, Hristos se smatra običnom osobom. Ophođenje prema Hristu kao prema čoveku izgleda im prirodno, tako da osećaju da mogu da zanemare Hristove reči i zapovesti, ne uzimaju ih k srcu, već ih samo stavljaju na raspravu i ispitivanje na okupljanjima. Na kraju ispadne da je antihrist onaj koji odlučuje kako će stvari da se rade, a ne Bog. Šta je za njih Hristos? Oni Ga vide samo kao običnog vođu, a uopšte se prema Njemu ne odnose kao prema Bogu. Zar to nije iste prirode kao Pavlova vera u Boga? Pavle se prema Gospodu Isusu nikada nije ophodio kao prema Bogu, nikada nije jeo i pio Njegove reči, niti je pokušavao da se pokori Gospodu Isusu. Uvek je smatrao da je hristos za njega život, pokušavajući da zameni Gospoda Isusa, i shodno tome, dobio je Božju kaznu. Pošto si prihvatio da je Hristos ovaploćeni Bog, treba da se pokoriš Hristu. Ma šta Hristos rekao, treba to da prihvatiš i pokoriš se, a ne da ispituješ i raspravljaš o tome da li su Božje reči tačne ili u skladu sa istinom. Božje reči nisu namenjene tebi da ih ispituješ i preispituješ, već da im se pokoriš i da ih primeniš. Kako raditi stvari i kako odrediti korake za sprovođenje – to je obim vašeg razgovora u zajedništvu i vaše diskusije. Zato što, u svojim srcima, antihristi uvek sumnjaju u božansku suštinu Hrista i uvek imaju neposlušnu narav, kada Hristos od njih traži da nešto učine, oni to uvek ispituju i raspravljaju o tome i traže od ljudi da utvrde da li je to ispravno ili nije. Da li je to ozbiljan problem? (Jeste.) Oni ne pristupaju tim stvarima iz perspektive pokoravanja istini; namesto toga, oni im pristupaju protiveći se Bogu. Takva je narav antihrista. Kada čuju Hristove zapovesti i radna uređenja, ne prihvataju ih i ne pokoravaju im se, već počinju da raspravljaju. A o čemu oni raspravljaju? Da li raspravljaju o tome kako da primenjuju pokornost? (Ne.) Oni raspravljaju o tome da li su Hristove reči i zapovesti ispravne ili pogrešne i proučavaju da li treba da se izvrše. Da li je njihov stav da zaista žele da sprovedu te stvari? Ne. Oni žele da podstaknu više ljudi da budu poput njih, da ne rade takve stvari. A da li je ne činiti takve stvari praktikovanje istine pokornosti? Očigledno da nije. Šta onda oni rade? (Protive se.) Ne samo da se oni sami protive Bogu, već traže i kolektivno protivljenje. Takva je priroda njihovih postupaka, zar ne? Kolektivno protivljenje: učiniti da svi budu isti kao oni, učiniti da svi misle isto kao oni, da govore isto što i oni, da odlučuju isto što i oni, kolektivno se protiviti Hristovoj odluci i zapovestima. To je modus operandi antihrista. Verovanje antihrista je sledeće: „Nije zločin ako svi to čine”, i zato podstiču druge da se usprotive Bogu zajedno sa njima, misleći da im u tom slučaju Božja kuća neće moći ništa. Zar to nije glupo? Sposobnost antihrista da se suprotstave Bogu izuzetno je ograničena, oni su sasvim sami. Zato pokušavaju da vrbuju ljude da se kolektivno protive Bogu, misleći u svom srcu ovako: „Izvešću grupu ljudi na stranputicu i naterati ih da razmišljaju i ponašaju se na isti način kao i ja. Zajedno ćemo

odbaciti hristove reči, ometati božje reči i sprečiti ih da se ostvare. A kada neko dođe da proveri moj rad, reći ću da je to bila zajednička odluka – a onda ćemo videti kako ćeš ti s tim izaći na kraj. Neću to učiniti za tebe, neću to sprovesti – i hajde da vidimo šta mi možeš!" Misle da imaju moć, da Božja kuća ne može nikako da ih kontroliše, pa ni Hristos. Šta mislite, da li je lako izaći na kraj s takvom osobom? Kako treba postupati s nekim takvim? Najjednostavniji način je da ga otpustiš i obaviš istragu. Jednom kada se đavo otkrije, eliminiši ga jednim udarcem i to je kraj. Božja kuća ti dozvoljava da budeš starešina, ali ti se ne pokoravaš, pa se čak i usuđuješ da se suprotstaviš Bogu; zar nisi đavo? Božja kuća ti dodeljuje da budeš starešina da bi mogao da obavljaš konkretna poslovna uređenja, tako da se pokoravaš radnim uređenjima Božje kuće, i tako da možeš dobro da obavljaš svoju dužnost. Treba da prihvatiš i pokoriš se Božjim rečima; šta god da Bog kaže, treba da prihvatiš i sprovedeš Njegove reči, a ne da Mu se protiviš. Protivljenje Bogu si pretvorio u svoju dužnost – e pa onda izvini, ali najjednostavnije rešenje je otpustiti te. Božja kuća ima ovlašćenje da te koristi, kao i ovlašćenje da te otpusti. Neki ljudi kažu: „Bio sam dobar starešina, zašto sam otpušten? Zar to nije isto kao da ubiješ magarca čim se žito samelje?" Da li si stvarno dobro radio ako si otpušten? Magarac koji se nepredvidljivo rita i ujeda i nije usredsređen na odgovarajuće zadatke bez obzira na to kako je naučen, zaista će morati da bude ubijen kada „se završi mlevenje žita". Što se tiče dana kada ga treba ubiti, zavisi od toga kakav se pokaže. Recite Mi, da li bi se iko voljno oslobodio dobrog magarca? Tokom mlevenja žita magarac je ključni i najvažniji pomagač. Kada je najpotrebnije, da li bi neko bio dovoljno glup da ubije magarca, zaustavi mlevenje i radije ostane bez žita? Da li iko to radi? (Ne.) Postoji samo jedna situacija u kojoj bi se to dogodilo: magarac neće da sluša dresuru i nastavlja da se besno rita i ujeda, tako da je nemoguće bilo šta samleti. Tada bi morao da prekineš mlevenje i ubiješ magarca, zar ne? (Da.) Oni koji su razboriti po ovom pitanju mogu to jasno da vide. Dakle, kako treba postupati sa antihristima koji su neposlušni, tvrdoglavi i ne sprovode nikakve zadatke? Najjednostavniji način je da ih prvo otpustiš sa njihovih pozicija. Neki ljudi pitaju: „Da li je otkaz kraj?" Čemu žurba? Posmatrajte njihovo ponašanje. Jednom kada budu otpušteni i izgube moć, ako i dalje mogu da rade u Božjoj kući, neće biti izbačeni. Međutim, ako ne službuju i umesto toga dodatno pogoršavaju stvari širenjem predstava, činjenjem zla i stvaranjem smetnji svuda, onda, shodno načelima, moraju biti izbačeni. Sve u svemu, zar te stvari koje se ispoljavaju u antihristima nisu mrske? (Izuzetno su mrske.) A šta ih čini mrskim? Ti antihristi žele da preuzmu vlast u Božjoj kući; oni ne mogu da sprovedu Hristove reči, oni ih neće sprovesti. Naravno, druga vrsta situacije može da iskrsne kada ljudi nisu u stanju da se pokore Hristovim rečima: neki ljudi su lošeg kova, ne mogu da shvate Božje reči kada ih čuju i ne znaju kako da ih sprovedu; čak i ako ih naučiš kako to da rade, oni i dalje ne uspevaju. To je već druga priča. Tema o kojoj sada razgovaramo u zajedništvu je suština antihrista, koja se ne odnosi na to da li su ljudi sposobni da urade nešto, ili kakav je njihov kov; ona se odnosi na narav i suštinu antihrista. Oni se u potpunosti protive

Hristu, uređenju rada Božje kuće i istina-načelima. Nisu pokorni, samo se protive. To čini jednog antihrista.

Razmotrite i razlučite u koju od prethodno pomenutih ispoljenja antihrista spada sledeća situacija. Bio je jedan starešina koji je svakog dana radio od jutra do mraka i delovao prilično odgovorno. Ipak, retko ga se moglo videti, što je ostavljalo utisak da je veoma zauzet i da verovatno nije dokon, pa se činilo da plaća ceh obavljajući svoju dužnost. Kasnije, kada je trebalo nešto da se radi u stambenim prostorijama i u dvorištu, dogovorili smo se da mu neko izda uputstva šta da radi. Kada nas nije bilo, trebalo je da pomogne u izdavanju uputstava i da vodi posao; trebalo je da preuzme inicijativu. Zar to nije razumno i prikladno? Da li treba uvek da budem tu da nadgledam te kućne poslove i zadatke? (Ne.) U većini slučajeva, takvi zadaci koji zahtevaju dosta vremena i energije se zapravo ne dotiču istine. Ljudi samo treba vredno da rade, da se ne upuštaju u destruktivne radnje, da budu popustljivi i da rade ono što se od njih traži – to je jednostavno i lako postići. Kasnije, kada su zadaci te vrste u suštini već bili završeni, ali je i dalje bilo potrebno tekuće upravljanje, odgovornost sam prepustio tom starešini. Rekao sam mu da održava sve čisto i da se postara da održava sve što treba. Sve se uglavnom svodilo na dve stvari: prva je bila da čitav prostor, spolja i iznutra, drži čistim i urednim, a druga, da dobro vodi računa o biljkama; na primer, da zaliva mlade biljke da ne bi uginule, da ih oreže po potrebi u skladu sa godišnjim dobom i njihovim rastom i da ih dohranjuje kada je to potrebno. Samo ta dva zadatka – da li mislite da je to mnogo? Da li su naporni? (Ne.) Ta dva zadatka baš i nisu mnogo; mogu da se obave u šetnji posle obroka. Pored toga, zar ne treba da se brineš i o okruženju u kojem živiš? Tako živi jedno ljudsko biće; te vrste zadataka su od suštinskog značaja za normalan ljudski život. Potrebno je da uređuješ svoje životno okruženje. Ako to ne činiš, onda se ne razlikuješ od životinja. Da li bi i tada mogao da se nazoveš ljudskim bićem? Životinje ne uređuju svoje okruženje; nemaju posebna mesta za svoje telesne potrebe, niti imaju stalna mesta za jelo i spavanje. Ljudi su u tom pogledu superiorni u odnosu na životinje; ljudi uređuju svoje okruženje, brinu o čistoći i imaju merila za svoju okolinu. Dakle, to što sam tražio od njega nije bilo preterano, zar ne? (Tako je.) Kada sam mu dodelio te zadatke, otišao sam negde drugde, a starešina je imao da obavi konkretan posao. Jednog dana sam otišao tamo da vidim kako se održava životni prostor, a na kraju sam osetio tugu, uznemirenost i bes! Šta mislite da se desilo? Šta bi moglo da izazove takve emocije? (On nije izvršio Božja naređenja i uređenja.) Tako je, to jedino tako može da se kaže – nije ih sproveo. Tokom mog odsustva, vreme nije bilo naročito suvo, ali lišće je na mnogim sadnicama požutelo, dok je nešto lišća i opalo. A najveći bes je izazivalo to što su listovi dva poznata cvetajuća stabla prešli iz jarke zelene u ljubičasto-crvenu, gotovo žutu boju. Da li se naljutite kada to čujete? Još veći razlog za ljutnju bilo je to što je ravna betonirana platforma na ulazu bila prepuna korpi, kesa, smeća, iverice od obavljenih radova, eksera, alata – sve je bilo razbacano naokolo, sve je bilo prljavo i neuredno! Ko se ne bi naljutio kada ugleda takvu scenu? Samo jedna vrsta ljudi se ne

bi naljutila – oni koji pripadaju kategoriji životinja, bez merila ili osetljivosti za svoje okruženje, ravnodušni prema mirisu, čistoći ili udobnosti i potpuno nesvesni onoga što je dobro ili loše. Svako sa normalnom ljudskošću, ko ima merila za svoje okruženje i sposobnost da misli, bio bi ljut kada bi video takvo stanje. Tamo je živela velika grupa ljudi, ali nisu mogli da izvedu ni tako mali zadatak. Kakvi su to ljudi? Dao sam im uputstva, a oni su se tako poneli prema njima, to su uradili. Briga o okruženju i briga o tih nekoliko stvari nije naporna, zar ne? To ne ometa nijednu od vaših aktivnosti, zar ne? To ne utiče na tvoja okupljanja, molitve ili čitanje Božje reči, zar ne? Zašto onda ne može da se obavi? Kada sam prisutan, dok nadgledam i posmatram, ti ljudi nešto rade, ali čim odem, prestaju; niko ne preuzima odgovornost. O čemu se ovde radi? Da li oni taj smeštaj smatraju svojim domom? (Ne.) Stalno govore da je Hristovo carstvo njihov topli dom, ali da li to zaista misle? Da li se zaista tako ponašaju? Ne. Oni čak i ne brinu o okruženju u kojem žive. Čak i pošto sam im dao uputstva, niko ne preuzima odgovornost i nikoga nije briga. Kada im se kaže da rade, rade malo, ali čim završe, bezbrižno bacaju alat u stranu, misleći: „Kome je stalo, neka brine o tome, to nije moja stvar. Dokle god imam stan i hranu, dobro mi je.” Kakva je to ljudskost? Kakav je to moral? Da li takva osoba uopšte poseduje trunku normalne ljudskosti? Verovati u Boga toliko godina bez ikakve promene je zaista nezamislivo! Uložio sam mnogo truda da vam sve ovo obezbedim, sve sam tako dobro uredio. Ne živim ovde, ne uživam ni u čemu od toga – sve je to za vas. Ne treba da budete zahvalni; samo se brinite za svoje životno okruženje i to je u redu – zašto je to tako teško? Kasnije sam shvatio da postoji razlog za takvo ponašanje. Ljudi dolaze u Božju kuću, bilo da su napustili svoje porodice i karijere ili da su odustali od studija i budućih izgleda, da obave svoju dužnost, a ne da budu zaposleni za stalno kod Mene. Zašto? Oni ne dobijaju ni dinara, pa zašto bi Me onda poslušali? Zašto bi uređivali okolinu umesto Mene? Zašto bi uložili taj trud umesto Mene? Tako oni razmišljaju. Smatraju da je dovoljno to što dobro obavljaju svoj posao i ispunjavaju svoje dužnosti, da se njihova odgovornost svodi samo na bavljenje pitanjima iz njihovog delokruga rada. Oni bi mogli da uzmu u obzir sve drugo što tražim od njih, dokle god se to odnosi na njihove dužnosti i zanimanja, ali za ostalo treba da nađem nekog drugog da radi. Time žele da kažu sledeće: „Mi smo ljudi carstva; kako mi da obavljamo tako prljav i zamoran posao? Mi smo superiorni ljudi; to što nam stalno nalažeš da radimo nižerazredne i ponižavajuće poslove šteti našem ugledu! Mi smo ljudi sa određenim identitetom, zašto nam stalno otežavaš stvari?” Kada sam to shvatio, stekao sam uvid u razloge zašto većina ljudi prema radu gaji odbojnost, otpor i ne želi da radi, zašto se upoređuju sa drugima i pribegavaju podvalama kako bi izbegli svoje dužnosti kada radi – to je zato što većina ne stremi ka istini. Ne stremiti ka istini je uobičajena izreka, ali u stvarnosti, mnogi ljudi su prirodno skloni da vole lagodnost i da mrze rad. Ako se tome doda i način razmišljanja koji kod njih preovlađuje, a to je da se provlače kroz život, oni veruju da stremljenje ka istini znači sedeti, razgovarati i diskutovati, baš kao u naciji velike crvene aždaje gde ljudi stalno sastanče, čitaju novine i pijuckaju čaj – to za njih

znači verovati u Boga i obavljati svoju dužnost. Čim se pojavi tema rada i službovanja u poljoprivredi, mnogi pomisle da takav život nema nikakve veze sa nama hrišćanima. Hrišćanski život je odvojen od „niskih uživanja". Samim tim, oni veruju da su iznad bilo kojeg običnog zadataka – čišćenje, suzbijanje štetočina, obrađivanje zemlje, orezivanje, sadnja cveća i tako dalje, ništa od toga nema veze s njima; oni su odavno prevazišli te niske načine življenja. Zar to nije stanje u kojem se nalazi većina ljudi? (Jeste.) Da li je takvo stanje lako ispraviti? Neki ljudi, kada se od njih traži da nauče da rukuju mašinama, ne shvataju to ozbiljno i čak ih namerno pogrešno koriste i za samo nekoliko dana ih oštete. Kvare tek kupljene, nove mašine, a cena popravke nije jeftina. Oni misle: „Zar nisi tražio da učim? Sada kada sam pokvario mašinu i nema drugih mašina, imam izgovor da se odmorim, zar ne? Ne moram više da radim, zar ne? Stalno si tražio da učim, i eto rezultata. Da li si to hteo da vidiš?" Popravka nekih mašina košta skoro kao kupovina novih. Neki ljudi se uopšte ne osećaju loše, niti se osećaju krivim kada naprave takvu grešku. Kada uporedite ovo sa prethodno pomenutom predstavom da „ne treba trošiti ni dinara od novca božje kuće, jer je to božji prilog", šta je tu rečeno iskreno, a šta je stvarno ponašanje? Uništavaju mašine, a cena par popravki košta koliko i nova mašina. To rasipničko ponašanje je stvarnost, dok je izjava o nerasipanju priloga lažna, varljiva i navodi na pogrešan put. Pozivajući se na primer o kojem se ranije govorilo, ako bismo ga kategorizovali pod naravi ili suštinom antihrista, na koji aspekt današnjeg razgovora bi se odnosio? Pod kojim aspektom bi bio svrstan? Oni kažu: „Ovde sam da obavim svoju dužnost, a ne da budem zaposlen zastalno kod tebe kao službenik." Da li je ta izjava tačna? Ti si ovde da obaviš svoju dužnost, ali ko je odredio šta ta dužnost podrazumeva, a šta ne? Zar ti zadaci nisu deo onoga što treba da radiš? Kao i u svakodnevnom životu, tvoja je odgovornost da odeš i zaradiš novac da bi izdržavao svoju porodicu. Ako želiš povrće i odlučiš da ga sam uzgajaš, to je tvoj izbor, ali da li to znači da drugi kućni poslovi nisu tvoja odgovornost? Izjava da si ovde da obaviš svoju dužnost je tačna, ali reći da nisi ovde da bi bio zaposlen zastalno je problematično. Šta znači „zaposlen zastalno"? Ko se tako ophodi prema tebi? Niko te ne smatra stalno zaposlenim, a obavljanje tih zadataka ili ulaganje malo truda ne čini te takvim. Ne vidim te kao stalno zaposlenog, niti te Božja kuća koristi kao takvog. Ti obavljaš posao koji je tvoja odgovornost; sve to je u okviru tvoje dužnosti. Na užem planu, radi se o održavanju tvog svakodnevnog života, obezbeđivanju tvog fizičkog blagostanja i normalnih fizioloških funkcija, o staranju da dobro živiš. Na širem planu, svaki zadatak je povezan sa širenjem Božjeg dela. Zašto si onda voljan da obaviš neke od ovih zadataka, ali ne i druge? Zašto si izbirljiv? Zašto smatraš da je ulaganje malo truda, čišćenje i briga o okolini posao stalnog službenika, da je ponižavajući rad? Razlog je u sledećem: kada je reč o Hristovim zapovestima i svim Njegovim zahtevima, ljudi zadatke koje su spremni da obave vide kao deo svoje dužnosti, dok oni koje ne žele da rade ili se opiru smatraju zadacima za stalno zaposlene službenike. Zar to nije krivljenje činjenica? To je odstupanje u ljudskom shvatanju. Šta je uzrok tom odstupanju? Uzrok su opredeljenja

ljudi. A na šta se oslanjaju ta opredeljenja? Ona zavise od toga da li telo pati. Ako telo ne može da uživa u udobnosti, ako trpi teškoće ili umor, ljudi počnu da se opiru. Čak i glamurozne i ugledne zadatke, koje pristanu da urade, nevoljno prihvataju i smatraju ih za obavljanje dužnosti. Može li se taj stav okarakterisati kao suprotstavljanje Hristu? Ljudi se žestoko protive i odbijaju da rade zadatke koje nisu voljni da rade; bez obzira na to koliko su vaši argumenti dobri, oni naprosto odbijaju i protive se. Da li je lako razrešiti ta stanja i probleme ljudi? Sve zavisi od toga koliko neko voli istinu. Ako neko uopšte ne voli istinu i protivi joj se, onda se nikada neće promeniti. Međutim, ako imaš odlučnost da patiš, možeš da se pobuniš protiv tela i možeš da poseduješ istinsku pokornost i stav pokornosti, onda se ta pitanja mogu lako preokrenuti, zar ne? (Tako je.) U životu ne može da se ne radi nikakav posao. Neki kažu: „Carevi u prošlosti nisu radili nikakav posao." Da li je stvarno tako? Većina careva nije provodila sve svoje dane uživajući u palati. Neki su počeli da proučavaju poeziju i književnost u mladosti, radili su od jutra do mraka. Kada bi stupili na presto, oni bi se prerušavali i mešali s ljudima da bi razumeli šta muči narod, a u teškim vremenima su neki čak odlazili i na bojno polje. Iako takvih careva nije bilo mnogo, ipak ih je bilo. Čak i da je bilo careva koji su radili malo ili nimalo, kako neki kažu, bilo ih je vrlo malo. Osoba koja se ne bavi nikakvom prikladnom aktivnošću, ali i dalje priželjkuje da uživa isključivo u najboljem, samo mašta.

Mnogi ljudi smatraju da je bavljenje fizičkim radom nešto nedostojno. Da li je to mišljenje tačno? Postoje i oni koji vide takav trud kao službovanje, koji veruju da se u obavljanje dužnosti računa samo kada starešine i delatnici obavljaju crkvene poslove – da li je takvo razumevanje ispravno? (Nije.) Moraš da shvatiš to pitanje na sledeći način: ljudi treba da izvrše sve ono što Bog od njih zahteva, kao i sve najrazličitije poslove u Božjoj kući – sve se to smatra ljudskim dužnostima. Kakav god posao da ljudi obavljaju, to je dužnost koju treba da izvršavaju. Dužnosti obuhvataju široku lepezu poslova u raznim oblastima, ipak, kakvu god dužnost da obavljaš, jednostavno rečeno to je tvoja obaveza i nešto što treba da učiniš. Sve dok svesrdno težiš tome da to radiš kako treba, imaćeš Božje odobravanje i priznanje da si neko ko istinski veruje u Njega. Bez obzira na to ko si, ako uvek nastojiš da izbegneš svoju dužnost ili se od nje sakriješ, u tom slučaju postoji problem. Ti si, blago rečeno, previše lenj, previše prevrtljiv, dokon si, voliš dokolicu i prezireš rad. Ozbiljno govoreći, nisi spreman da izvršavaš svoju dužnost, nisi odan i nepokoran si. Ako nisi u stanju ni da se fizički potrudiš da uradiš to malo posla, šta onda možeš? Šta si u stanju da uradiš kako valja? Ako je čovek istinski posvećen svojim dužnostima i ima osećaj odgovornosti, onda će, dokle god to Bog zahteva i dokle god je to potrebno Božjoj kući, uraditi sve što se od njega traži, ne rukovodeći se sopstvenim odlukama. Zar jedno od načela obavljanja dužnosti nije u tome da se čovek prihvati onoga što može i što treba da uradi i da to valjano obavi? (Jeste.) Ljudi koji obavljaju fizički rad pod vedrim nebom se ne slažu i kažu: „Vi čitav dan provodite obavljajući dužnost u zatvorenom, zaštićeni od vetra i sunca. Tu nema ničeg teškog, vaša dužnost je mnogo lakša od naše. Stavite se na naše mesto, da vidimo da li možete

da izdržite da radite napolju nekoliko sati, na vetru i kiši." U stvari, svaka dužnost podrazumeva neke teškoće. Fizički rad podrazumeva fizičke teškoće, a mentalni rad podrazumeva mentalne teškoće; svaka ima svoje nedaće. Sve je lakše reći nego učiniti. Kada ljudi zaista preuzmu zadatak, ono što je ključno, u jednom pogledu, jeste njihov karakter, a u drugom da li vole istinu ili ne. Hajde prvo da razgovaramo o karakteru. Ako osoba ima dobar karakter, ona vidi pozitivnu stranu svega i u stanju je da prihvati i shvati stvari iz pozitivne perspektive i na osnovu istine; to jest, njeno srce, karakter i duh su čestiti – to je što se tiče karaktera. Hajde sada da govorimo o drugom aspektu – da li neko voli istinu ili ne. Voleti istinu znači biti sposoban da je prihvatiš, što znači da, bez obzira na to da li razumeš Božje reči ili ne, i bez obzira na to da li razumeš Božju nameru, bez obzira na to da li su tvoje gledište, mišljenje i perspektiva o poslu, o dužnosti koju treba da obavljaš, u skladu sa istinom, ti si ipak u stanju da je prihvatiš od Boga; ako si pokoran i iskren, onda je to dovoljno, to te osposobljava da obavljaš svoju dužnost, i to je minimalni zahtev. Ako si pokoran i iskren, pri izvršavanju zadatka nećeš biti površan, niti ćeš kradom da zabušavaš, već ćeš se potruditi svim srcem i svom snagom. Ako je čovekovo unutrašnje stanje pogrešno i u njemu raste negativnost, izgubiće motivaciju i poželeće da bude površan; on u svom srcu sasvim dobro zna da njegovo stanje nije ispravno, a ipak se i dalje ne trudi da to ispravi tako što će tražiti istinu. Takvi ljudi ne vole istinu i tek su malčice spremni da obavljaju svoju dužnost. Neskloni su tome da se potrude ili da trpe nedaće, uvek nastojeći da kradom zabušavaju. Bog je sve to, zapravo, već pomno preispitao, pa zašto se onda ne obazire na te ljude? Bog jednostavno čeka da se Njegov izabrani narod probudi, da prozre i razotkrije te ljude i da ih eliminiše. Međutim, takvi ljudi i dalje misle u sebi: „Vidi kako sam pametan. Jedemo istu hranu, ali kada završimo posao, vi ste potpuno iscrpljeni, a ja uopšte nisam umoran. Ja sam pametniji. Ja ne rintam; samo budale rintaju." Da li je u redu da poštene ljude posmatraju na taj način? Nije. U stvari, ljudi koji vredno rade kada obavljaju svoju dužnost primenjuju istinu i udovoljavaju Bogu, tako da su oni najpametniji ljudi od svih. Šta ih čini pametnim? Kažu: „Ne činim ništa što Bog od mene ne traži da činim, i činim sve ono što On traži od mene. Radim sve što On traži, ulažem svoje srce i svu svoju energiju u to i nikada ne otaljavam posao. Ne radim ovo ni zbog koga, radim za Boga. Bog me mnogo voli; treba to da radim da bih udovoljio Bogu." To je ispravno stanje uma. Zahvaljujući tome, kada crkva očisti ljude, svi oni koji su prevrtljivi u obavljanju svoje dužnosti biće uklonjeni, dok će oni pošteni ljudi koji prihvate Božje ispitivanje ostati. Stanje tih poštenih ljudi stalno se poboljšava i Bog ih štiti u svemu što ih zadesi. A čime zaslužuju tu zaštitu? Time što su, u svom srcu, pošteni. Ne plaše se teškoća niti iscrpljenosti kada obavljaju svoju dužnost i nisu izbirljivi u vezi sa bilo čim što im je povereno; ne postavljaju pitanja, samo rade kako im se kaže, slušaju, bez sprovođenja bilo kakvih istraga ili analiza ili uzimanja bilo čega drugog u obzir. Oni nisu proračunati i u stanju su sve da poslušaju. Njihovo unutrašnje stanje je uvek vrlo normalno. Kada se suoče sa opasnošću, Bog ih štiti, kada ih zadesi neka bolest ili pošast, Bog ih takođe štiti, a u budućnosti će uživati samo u

blagoslovima. Neki ljudi jednostavno ne mogu da prozru ovo pitanje. Kada vide da pošteni ljudi voljno trpe teškoće i iscrpljenost dok obavljaju svoje dužnosti, oni misle da su ti pošteni ljudi ludi. Reci Mi, da li je to ludost? To je iskrenost, to je prava vera. Bez prave vere ima mnogo stvari koje čovek nikada ne može zaista da razume, niti da objasni. Samo oni koji shvataju istinu, oni koji uvek žive pred Bogom i imaju normalnu povezanost sa Njim, i oni koji se istinski potčinjavaju Bogu i istinski ga se boje, u svojim srcima najjasnije znaju šta se zaista dešava. Zašto oni znaju, a drugi ne? Zato što oni od toga zadobijaju iskustvo kroz primenu istine i zato što su pošteni ljudi. To iskustvo ne može da pruži nijedna osoba, niti iko može da ga ukrade ili oduzme. Zar to nije blagoslov? Obični ljudi ne mogu da zadobiju takvu blagoslovenost. A zašto je tako? Zato što su ljudi previše lažljivi i rđavi; nedostaje im iskrenosti, nisu u stanju da budu pošteni ljudi, a nedostaje im i pošteno srce, tako da je ono što primaju ograničeno. Što se tiče antihrista, o njima ne treba ni pričati. Na osnovu njihovih stavova prema raznim pitanjima, kao i njihove priroda-suštine, a posebno na osnovu njihovog odnosa prema Hristu, ljudi poput antihrista nikada neće dobiti ovaj blagoslov. Zašto je tako? Zato što su im srca isuviše rđava i prepredena! Prema ljudima se odnose različito, u zavisnosti od ličnosti, menjaju boje kao kameleon, a njihove misli ne miruju, ne puštaju sokola dok ne vide zeca, nisu iskreni prema Bogu, nemaju pokornost prema Njemu i samo posluju sa Njim. Koje su posledice takvih stavova i suštine? Radi se o tome da, po bilo kojem pitanju, nisu u stanju da prozru, niti da shvate suštinu raznih ljudi i situacija, kao ni istine sadržane u tim situacijama. Božje reči im stoje na raspolaganju, oni su obrazovani, znaju da čitaju i analiziraju, imaju intelekt i znaju kako da istražuju, pa zašto onda ne mogu da shvate? Bez obzira na to koje doba dožive, čak i da dobace do osamdesete, i dalje neće razumeti. Zašto neće razumeti? Najvažniji razlog je taj što su im oči bile vezane. Neki kažu: „Ali nismo videli da su im oči zastrte.” Srca su im zastrta. Šta znači biti zastrt? Znači da su njihova srca neprosvećena; oni su večno u tami. Ranije je rečeno da je „ljudima srce očvrsnulo”. Dakle, ko je očvrsnuo srca antihrista? U stvarnosti, Bog je taj koji ih nije prosvetio. On ne namerava da ih usavrši niti da ih spase. On samo interveniše u odgovarajuće vreme, u kritičnim, važnim trenucima, da bi ih malo zadržao i sprečio da ne nanesu štetu interesima Božje kuće. Ali u većini slučajeva, kada je reč o Božjim rečima, istini, potčinjavanju Njemu, samospoznaji i spoznaji Njega, On ih nikada ne prosvećuje. Neki bi mogli da kažu: „To nije tačno. Kako možeš da kažeš da ih On ne prosvećuje? Neki koji su okarakterisani kao antihristi su veoma pametni. Ako čuju propoved koja je trajala tri sata, u stanju su da govore šest sati. Zar to nije prosvećenje?” Bez obzira na to koliko sati mogu da govore, čak i trideset, to je samo gomila reči i doktrina. Da li bi fariseji i književnici mogli da govore bolje od tih ljudi? Svi oni su bili majstori za propovedanje i svako od njih je bio rečit, ali kakvo je dobro to donelo? Kada je Bog stigao, oni su se i dalje opirali i osuđivali Ga. Šta im je to donelo? Donelo im je uništenje, propast i veliku nesreću. Spolja se čini da svi u Božjoj kući obavljaju svoju dužnost, pri čemu svaka osoba ima tri obroka dnevno, obavlja svoje dužnosti tokom

dana i odmara se noću. Međutim, posle nekoliko godina, razlike među različitim vrstama ljudi postaju značajne, a ishodi različitih vrsta ljudi se otkrivaju i razlikuju. Neki ljudi rečima objavljuju da veruju u Boga, ali ne slede pravi put, već hitaju ka paklu. Drugi vole istinu i neprekidno teže ka njoj i tako postepeno ulaze u istina-stvarnost. Neki uvek žele da žive udobnim životom i postaju sve lukaviji u obavljanju svojih dužnosti, i na posletku su uklonjeni. Neki mogu da prihvate istinu, da u srcu postanu sve iskreniji i da dožive promenu u svojoj život-naravi, da ih zavole i Bog i ljudi. Neki se uvek usredsređuju na propovedanje reči i doktrina, i nakon sveg njihovog propovedanja, Bog ih uz gnušanje odbacuje i na taj način uništava. Nekima nedostaje duhovno razumevanje, a što više slušaju propovedi, to su više zbunjeni, manje zainteresovani za istinu i manje pokorni, žele da deluju svojevoljno i hirovito, uvek nastoje da zadovolje sopstvene želje i teže slavi, dobitku i statusu – to je opasno. Neki ljudi slede Boga nekoliko godina, i nakon što su jeli i pili Božje reči i iskusili mnoge stvari, uspevaju da shvate mnoge istine, imaju sve više vere u Boga i zaslužuju Njegovo odobravanje. Svi ti ljudi veruju u Boga, žive crkvenim životom i obavljaju svoje dužnosti, pa zašto se, nakon osam ili deset godina, njihovi rezultati razlikuju, u skladu sa osobenostima svakog od njih? Šta to ilustruje? Zar ne postoje razlike u ljudskoj priroda-suštini? (Postoje.)

Evo još jedne stvari koju treba da poslušate i da razmislite o tome kojoj kategoriji ispoljenja antihrista o kojima smo razgovarali ona pripada. U nekim crkvama očigledno postoje zli ljudi koji se ponašaju tiranski i nerazumno. Oni ne mogu da odrade nikakav konkretan posao, ali uvek žele da drže vlast. Šta god da rade, oni ometaju i razaraju i ne pridržavaju se načela, i čime god da se bave, nikada ne žele da plate ceh, ali uvek žele da ih drugi slušaju. Ukratko, sve dok je takva osoba u crkvi, ometaće mnoge druge, a delo Božje kuće i red crkve biće pogođeni i oštećeni. Iako takvi ljudi nisu počinili nikakva očigledna i ozbiljna zlodela, niti su naudili braći i sestrama, kada pogledate njihovu ljudskost, njihovu suštinu, njihova gledišta o raznim pitanjima, kao i njihov odnos prema braći i sestrama, radu Božje kuće i njihovim sopstvenim dužnostima, oni se bez sumnje nalaze u redovima zlih. Kako treba da se nosim s takvim čovekom ako se sretnem s njim pre nego što braća i sestre primete? Da li treba da čekam dok on ne napravi neku krupnu grešku ili izazove veliku nesreću da bih ga uklonio, da ga oteram tek kada „napravi veliku frku”? Da li mora tako? (Ne mora.) Šta onda da radim? U najmanju ruku, trebalo bi da ga razrešim dužnosti. Zatim treba da ga izolujem ili uklonim, sprečavajući ga da obavlja svoju dužnost, da ne bi uticao na druge. U vitalnom radu Božje kuće, prisustvo takvih zlih ljudi nije dozvoljeno – da li je to načelo tačno? Ako nisu otkriveni, nikom ništa, ali kada jesu otkriveni, jasno viđeni i okarakterisani kao zli ljudi, da li je u redu da budu uklonjeni? (Jeste.) Neki ljudi bi mogli da kažu: „To neće proći. Ti si ga prozreo, ali drugi nisu. Njegovo uklanjanje će uticati na druge. Ako ga samo ukloniš jer si ga prozreo, zar to neće značiti da sâm odlučuješ? Zar tako istina vlada? Trebalo bi da se okupimo i razgovaramo u zajedništvu sa braćom i sestrama, da detaljno analiziramo s njima, da ideološki radimo na njima, da prikupimo materijale i dobijemo

odobrenje svih pre nego što nastavimo. Potrebno je da se pridržavaš procedura, a ako se ne pridržavaš, zar ne kršiš radne aranžmane crkve? Zar to ne bi bilo pogrešno? Ti bi prvi trebalo da se pridržavaš radnih aranžmana crkve; ne smeš da ih podrivaš. Štaviše, zar ne bi trebalo sve, bez obzira šta je u pitanju, da se radi s uviđavnošću prema braći i sestrama? Pošto je tako, onda treba da uputiš svu braću i sestre da budu potpuno svesni toga i da im sve bude jasno u vezi sa tim aspektom istine. Ne možeš da ih zbunjuješ; moraš da omogućiš svoj braći i sestrama da mogu da razaznaju." Ako se te procedure ne poštuju i kažem vam da uklonite nekoga, kako biste postupili? Bili biste zbunjeni, zar ne? To što biste se zatekli u komplikovanoj situaciji dokazuje da takva gledišta postoje među vama. Desilo se ono o čemu govorim. U vitalnoj radnoj sredini postojao je đavo sa lošom ljudskošću, koji je, dok je obavljao svoju dužnost, krišom zabušavao, pokušavajući da izbegne nedaće i zamor. On je na svakom koraku prekidao i ometao rad crkve, a kada bi bio orezan, postajao je neposlušan, potpuno je odbacio istinu. Uvek je želeo da bude na položaju i da odlučuje, a istovremeno i da komanduje drugima, i nikada nije uzimao u obzir interese crkve niti se pridržavao načela, delujući isključivo na osnovu svojih sklonosti. Dok je on bio zadužen za posao, zanemario je nekoliko stvari koje sam mu naložio da uradi – Moje reči su mu na jedno uho ušle, a na drugo izašle. Osim što nije obavljao svoje zadatke, još je i ometao. Crkva je važno radno mesto za obavljanje dužnosti – ako je mislio da će doći da živi udobno kao neki beg ili da uživa u ranoj penziji, a ne da obavlja svoju dužnost, onda je pogrešio. Božja kuća nije ni socijalna ustanova ni sklonište. Takav ološ kao što je ovaj čovek nigde i nikome nije dobar; nikada nije odan ni u jednoj od svojih dužnosti, uvek je površan i samo besciljno luta. Zato sam rekao da ga odmah uklonite. Da li bi to bilo lako sprovesti u delo? (Da.) Međutim, za određenu vrstu osobe, čak je i tako jednostavnu stvar teško sprovesti. Tek tri meseca nakon što sam to rekao, ta zla osoba je konačno primorana da ode. Šta je tome bio razlog? Nakon što sam izdao naredbu da se taj čovek ukloni, starešina te crkve je počeo da „sprovodi" zadatak. Kako ga je sproveo? Sazvali su okupljanje da svi glasaju o odluci. Nakon duge rasprave, većina je konačno pristala da ga ukloni, ali je jedan glas bio protiv, pa je stvar stavljena na čekanje. Taj starešina je rekao da treba da rade na osobi koja se ne slaže, da razgovaraju s njom i da traže njen pristanak. U međuvremenu sam dva puta pitao da li je taj čovek uklonjen, a starešina je odgovorio da nije, da još uvek prikupljaju i sažimaju materijale. Iza Mojih leđa takođe je rekao: „Sve dok se jedna osoba ne slaže, ne možemo da ga uklonimo." On je time hteo da kaže da ne želi da ukloni tog čoveka, pa je našao taj besmisleni razlog. U stvari, on je zavaravao druge; plašio se da ne uvredi tog čoveka i nije se usudio da ga ukloni. Na kraju je stigao ultimatum od Višnjeg: „Taj čovek mora da bude uklonjen. Ako on ne ode, ti ćeš morati da odeš. Jedan od vas mora da ode; ti izaberi!" Kada je to čuo, pomislio je: „Ne mogu da odem; nisam dovoljno dugo uživao u svom položaju!" Tek tada je oterao tog đavola. Recite Mi, zašto je taj starešina štitio đavola? Zar to nije pristup jednog antihrista? To je upravo ponašanje jednog antihrista.

Neki ljudi se stalno diče svojom verom u Boga, ali kada ih nešto zadesi, oni traže mišljenje svakog brata i sestre, a da pritom nikada ne traže Hristovo mišljenje. Oni se ne raspituju o tome šta Hristos kaže, koji je Njegov zaključak, zašto On želi to da uradi, ili kako ljudi treba da se pokoravaju. Oni su tražili mišljenje svakog brata i sestre i u stanju su da poštuju sva njihova mišljenja i misli, ali ne prihvataju ni jednu jedinu Hristovu rečenicu i ne pokazuju nameru da se pokore. Na šta se to svodi? Zar oni nisu antihristi? (Jesu.) O čemu se radi u ovoj situaciji? Zašto ne sprovedu to? Zašto im sprovođenje toga tako teško pada? Postoji razlog. Oni misle: „Hristos ima istinu i božju suštinu, ali to je sve zvanični govor, samo doktrine i krilatice. Kada dođe do stvarnih pitanja, ti ne možeš nikoga da prozreš. Tvoje reči su samo izgovorene da ih čujemo, odštampane u knjigama i nemaju nikakve veze sa tvojim stvarnim sposobnostima. Tako da ako ti okarakterišeš nekoga kao zlog ili kao antihrista, to možda neće biti tačno. Zašto ja nisam primetio da je on zao ili antihrist? Zašto se ja ne razumem u ta pitanja?" Zar ne razmišljaju tako? Oni veruju: „Tog čoveka si sreo samo dva puta, čuo si nekoliko njegovih reči, video jednu stvar koju je uradio, i ti kažeš da je zao. Braća i sestre ne misle da jeste; zašto onda ti misliš? Zašto bi tvoje reči imale toliku težinu? Nisam video da taj čovek čini bilo kakva zla dela, niti znam kakve je loše stvari učinio, tako da ne mogu da aminujem tvoje reči. Imam predstave i suzdržan sam u vezi sa tim što radiš. Ali, uprkos tome što imam predstave, ne mogu otvoreno da ih izrazim, pa moram da pribegnem posrednim metodama: pustiću braću i sestre da odluče o tom pitanju glasanjem. Ako se braća i sestre ne slože, onda ništa ne može da se učini – da li stvarno možeš sve njih da orežeš? Pored toga, tek si nekoliko puta komunicirao s tim čovekom i već ga karakterišeš kao zlog. Zašto mu ne pružiš neku priliku? Pogledaj samo kako su samo braća i sestre tolerantni i puni ljubavi. Ne mogu da budem negativac; i ja moram da volim i da pružam ljudima prilike – ne kao ti, koji tako brzo presuđuješ o ljudima. Nije jednostavno ukloniti nekoga – šta ako čovek posle postane slab? Kada se braća i sestre zadese u problemima, hrist treba da ih zaštiti. Trebalo bi da toleriše svaku ludost, pobunu ili neznanje braće i sestara i da ne bude tako odlučan i neljubazan. Zar bog ne treba da bude velikodušno milostiv? Gde je milost nestala? Okarakterisati kao zlog nekoga ko ti se ne sviđa i poželeti da ga odstraniš, to uopšte nije u skladu sa pravilima!" To su predstave, zar ne? (Da.) Kada Hristos nešto učini ili odluči, ako se on ne slaže s tim, sprovođenje postaje teško. Oni odugovlače, koriste razne izgovore i metode da se suprotstave; oni naprosto odbijaju to da sprovedu ili da poslušaju. Evo šta namerava: „Ako ja to ne primenim, onda tvoj zadatak neće biti obavljen!" Ja tebi da kažem, ako to ne sprovedeš, onda ću naći nekoga ko može da bude starešina, a ti možeš da se vratiš odakle si došao! Zar pitanja ne bi trebalo rešavati na taj način? (Da.) Odstranio sam ga tek tako, jednostavno i efikasno – nije bilo potrebe da se konsultujem ni sa kim.

Neki ljudi nikada ne shvate istinu i uvek sumnjaju u Božje reči. Oni kažu: „Da li je kada istina vlada isto što i kada hristos vlada? Hristove reči nisu nužno uvek tačne, jer on ima ljudski aspekt." Ne mogu da prihvate da Hristos vlada. Da Duh Božji vlada, oni

uopšte ne bi imali predstave. U čemu je tu problem? Takvi ljudi ni najmanje ne sumnjaju u Boga na nebu, ali uvek sumnjaju u ovaploćenog Boga. Hristos je izgovorio toliko istine, a ipak Ga ne priznaju za ovaploćenog Boga. Dakle, mogu li da prihvate da je Hristos istina, put i život? To je teško reći. Čak i ako takvi ljudi slede Hrista, mogu li da svedoče o Njemu? Da li su u skladu sa Hristom? Ne postoji definitivan odgovor na ta pitanja. Takođe je neizvesno da li takvi ljudi mogu da slede put do kraja. Neki ljudi u svom srcu u potpunosti prihvataju da u Božjoj kući vlada istina. Ali kako oni shvataju istinu koja vlada? Oni misle da, bez obzira na to šta se radi, dokle god je to u vezi sa Božjom kućom, svi treba da razgovaraju i odlučuju zajedno. Oko čega god se postigne saglasnost, bez obzira na ishod, to treba sprovesti. To je, veruju oni, znak da istina vlada. Da li je to mišljenje tačno? To je kobna zabluda; to je najbesmislenija i najsmešnija izjava. Odakle dolazi istina? Izražena je kroz Hrista. Samo je Hristos istina, dok iskvareno čovečanstvo uopšte ne poseduje nikakvu istinu, pa kako onda ljudi mogu da dođu do istine kroz rasuđivanje? Ako bi ljudi mogli da dođu do istine kroz rasuđivanje, to bi značilo da iskvareno čovečanstvo poseduje istinu. Zar to nije nešto najbesmislenije? Stoga, ako istina vlada, onda Hristos vlada, Božje reči imaju moć, to ne znači da svako treba da ima moć ili pravo glasa. Okupljanje u zajedništvo o istini i Božjim rečima je ispravno; to je crkveni život. Ali kakvo je dejstvo takvog načina primene? Da se svima omogući da shvate istinu i spoznaju Božje reči, da svi uspeju da budu u stanju da se pokore Božjim rečima i da delaju u skladu s njima. Ljudi se okupljaju u zajedništvo o istini upravo zato što je ne shvataju. Ako bi shvatili istinu, mogli bi odmah da se pokore Hristu i Božjim rečima; to bi bila istinska pokornost. Ako jednog dana Božji izabrani narod shvati istinu, svi mogu odmah da se pokore, uzdignu i svedoče o Hristu i to će značiti da je Božji izabrani narod upotpunjen. Štaviše, to će posvedočiti da u Božjoj kući vlada istina, da vlada Hristos. Samo takve činjenice i svedočanstva bi dokazali da je Bog vladao kao car na zemlji i da se pojavilo Hristovo carstvo. Ali kako neki antihristi i lažne starešine shvataju vladavinu istine? U njihovoj verziji, činjenica da istina vlada znači da braća i sestre vladaju. Bez obzira na to kojim se poslom bave, ako mogu temeljno da ga dokuče, oni to rade po svojoj volji; ako ne mogu, razgovaraju u zajedništvu s nekoliko ljudi i prepuštaju grupi da odluči. Da li je to dokaz da se istina primenjuje? Da li je odluka grupe nužno u skladu sa Božjim namerama? Može li takva primena da dovede do vladavine istine? Može li to da posvedoči da Hristos vlada u Božjoj kući? To što oni dopuštaju braći i sestrama da izraze svoje mišljenje, da diskutuju o svojim stavovima i na kraju postignu saglasnost i donesu odluke kao istinu koja vlada, podrazumeva da su braća i sestre glasnogovornici istine, da su sinonim same istine. Da li je takvo shvatanje ispravno? Jasno je da nije, ali neki antihristi i lažne starešine zaista postupaju na taj način i sprovode je kao takvu. Oni smatraju da tako primenjuju demokratiju, da donose demokratsku odluku i da tako treba da se radi, bilo to u skladu sa istinom ili ne. Šta je suština takvog ponašanja? Da li su demokratski donesene odluke automatski usklađene sa istinom? Da li one automatski predstavljaju Boga? Da je demokratija istina, ne bi bilo

potrebe da Bog izražava istinu; zar ne bi bilo dovoljno samo pustiti demokratiju da vlada? Bez obzira na to koliko iskvareno čovečanstvo primenjuje demokratiju, ono ne može da dođe do istine kroz primenu demokratije. Istina dolazi od Boga, od Hristovih izjava. Ma koliko ljudski metod mogao da se uskladi sa ljudskim idejama ili ukusima, on ne može da predstavlja istinu. To je činjenica. Suština pristupa lažnih starešina i antihrista je da, pod maskom vladavine istine, potpuno skrajnu Hrista, da zamene Hrista demokratijom i da zamene Hristovu vladavinu metodom razgovora svih u zajedništvu i demokratskom vladavinom. Da li su priroda i posledice toga lako uočljive? Pronicljivi ljudi bi trebalo da budu u stanju da ih vide. Lažne starešine i antihristi nisu oni koji se pokoravaju Hristu, već oni koji Ga poriču i prkose Mu. Šta god da Hristos podeli u zajedništvu u crkvi, čak i da slušaju i razumeju, ljudi se prema tome odnose kao prema lanjskom snegu i nisu voljni da to sprovedu. Umesto toga, oni obraćaju pažnju na ono što kažu lažne starešine i antihristi; na kraju krajeva, bitno je šta oni kažu. Da li ljudi mogu da primenjuju prema Hristovim rečima zavisi od odluka tih lažnih starešina i antihrista, a većina ljudi je sklono da ih sledi. Antihristi pomno motre na crkveni rad, dozvoljavaju da samo oni donose odluke i ne dozvoljavaju Bogu da ima reč ili da ima vlast. Oni misle: „Hristos je ovde samo da nadgleda posao. Možeš da kažeš svoje i da urediš posao, ali kako će se on sprovesti zavisi od nas. Ne mešaj se u naš posao." Zar antihristi to ne rade? Antihristi uvek govore: „Sva braća i sestre su razgovarali u zajedništvu", ili: „Sva braća i sestre su postigli saglasnost" – da li oni koji govore tako nešto zaista shvataju istinu? Ko su braća i sestre? Zar nisu samo grupa ljudi koju je Sotona duboko iskvario? Koliko istine oni shvataju, koliko istina-stvarnosti poseduju? Mogu li da predstavljaju Hrista? Jesu li oni otelotvorenje istine? Mogu li oni biti glasnogovornici istine? Imaju li oni ikakav odnos prema istini? (Ne.) Pošto nema odnosa, zašto oni koji govore takve stvari uvek smatraju braću i sestre vrhovnim? Zašto ne uzdižu Boga i ne svedoče za Njega? Zašto ne govore i ne postupaju u skladu sa istinom? Nisu li ljudi koji tako govore besmisleni? Posle toliko godina čitanja Božjih reči i slušanja propovedi, oni nimalo ne shvataju istinu i ne mogu da uvide ko su prava braća i sestre. Da nisu slepi? Sada su svi raspoređeni prema svojoj vrsti; mnogi su otkrili svoj pravi karakter, svi su od Sotonine vrste – oni su čistokrvne zveri. Zar vam to nije jasno? Vi uopšte ne posedujete istinu! Neki ljudi nisu voljni da Me slušaju kako detaljno analiziram antihriste. Oni kažu: „O, ne govori uvek o tako nebitnim stvarima kao što su antihristi; to je ponižavajuće. Zašto uvek toliko analiziraš antihriste?" Zar ne bi valjalo detaljno ih raščlaniti? Moraju tako da se raščlane da bi ljudi naučili da razlučuju. U suprotnom, kada se jednom pojave, antihristi će plasirati mnoge jeresi i zablude, mnoge ljude će navesti na stranputicu, pa čak i kontrolisati crkvu i uspostaviti sopstveno nezavisno carstvo. Da li jasno vidite koliko su ozbiljne posledice tog pitanja? Upravo smo razgovarali o tome kako je kada istina vlada. U razgovorima u zajedništvu, ljudi su čuli apsurdne metode i besmislene stavove antihrista. Antihristi uvek žele da sami drže vlast i ne žele da Hristos ima moć, pa vladavini istine daju demokratski oblik, zagovarajući da je vladavina istine kada svi zajedno rešavaju pitanja. Zar u tome nema

Sotoninih smicalica? Da li je istina nešto do čega svako može da dođe promišljanjem? Istinu izražava Bog i ona potiče od Boga. Zašto ne možete direktno da primenjujete Božje reči, direktno da se pokorite Bogu i direktno da se pokorite Božjim uređenjima? Zašto Hristove zapovesti moraju da budu određene kroz rasuđivanje svih? Zar to nije Sotonina zavera? Antihristi često plasiraju skup teorija da bi ljude naveli na stranputicu, i bez obzira na to koji radni zadatak sprovode, oni imaju poslednju reč, potpuno kršeći istina-načela. Gledajući na to iz perspektive ispoljavanja antihrista, kakva je zapravo njihova narav? Da li su to ljudi koji vole pozitivne stvari i istinu? Da li su uistinu pokorni Bogu? (Nisu.) Njihova suština je u tome što imaju odbojnost prema istini i mrze je. Štaviše, toliko su nadmeni da gube svu razumnost, čak i bez osnovne savesti i razuma koje ljudi treba da imaju. Takvi ljudi nisu dostojni da se nazovu ljudima. Za njih se može samo reći da su Sotonin soj; oni su đavoli. Svako ko ni najmanje ne prihvata istinu je đavo – to je van svake sumnje.

Postoje i neki ljudi koji ne zauzimaju ni ponizan ni nadmen stav prema Hristovim rečima. Oni niti izražavaju potpuno prihvatanje, niti se protive. Kada Hristos govori, kada u zajedništvu razgovara o istini, razaznaje pojedinca ili dodeljuje radni zadatak, na površini se čini da oni slušaju i zapisuju, pokazujući ozbiljnost i saradnju. Oni sve pažljivo beleže, podvlače, deluju kao da su vrlo zainteresovani za istinu i da veoma cene ono što Hristos kaže, kao da posebno vole istinu i da su nepokolebljivo verni Hristu. Ali da li se iz tako površnih pojava mogu sagledati stav takvih ljudi prema istini, njihova narav i suština? Ne mogu. Spolja se čini da takvi ljudi zapisuju i slušaju, ali o čemu zaista razmišljaju u svojim srcima? Kada pogledaju svoje beleške, pomisle: „Šta je sve ovo? Nijedan red koji sam zapisao nije koristan, ništa ne izgleda uzvišeno ili usklađeno sa istinom, niti ima bilo čega što mi se čini logičnim. Mogu mirne duše sve da pocepam!” Zar to nije nekakav stav? Video sam mnogo ljudi da klimaju glavom i menjaju izraze lica dok slušaju propovedi i istovremeno hvataju beleške, ali naposletku to uopšte ne shvataju ozbiljno. Ne zapamte šta treba da sprovedu, niti to čuvaju u svojim srcima, niti deluju u skladu sa tim. Što se tiče primene onoga što treba da primene, to je još manje verovatno da će se dogoditi. Ono što treba da sprovedu povezano je sa radom Božje kuće i sa njihovom dužnošću, a ono u šta treba da uđu odnosi se na njihov lični ulazak. Ne sprovode ono što bi trebalo, a još manje ozbiljno shvataju svoj lični ulazak. Oni kažu: „Rečeno je da je svaka hristova rečenica istina, ono u šta ljudi treba da uđu, da je to sve istina, put i život – ali ne vidim nikakvu istinu ili put u onome što svaki put zabeležim, niti osećam da je to život. Pa kako onda može da se ispuni tvrdnja da hristos ima suštinu boga? Kako bi to moglo da se ostvari? Kako bi moglo da se podudara sa onim što vidim? Ne podudara se lako.” Neki ljudi kažu: „Ako je to njihov stav posle propovedi, zašto su onda uopšte hvatali beleške? Činilo se da imaju doličan, ozbiljan i odgovoran stav; šta se dešava?” Postoji samo jedan razlog. Ako neko ko ne voli istinu i izuzetno joj se protivi može da izgleda posebno ozbiljan i pažljiv kada Hristos govori, njegova jedina namera nije ništa drugo nego da samo polovično ispuni formu, a ne da iskreno prihvata. Svaki

put kada pročitaju Božje reči ili dođu u dodir sa Hristom i razgovaraju sa Njim, ono što opažaju nije takozvana uzvišenost, nedokučivost, niti Božja čudesnost, već Njegova praktičnost, normalnost i beznačajnost. Prema tome, sa njihove tačke gledišta i stanovišta, nemoguće im je da povežu reči ove obične osobe sa istinom, putem ili životom. Ma kako oni gledali na tu osobu, oni samo vide čoveka; ne mogu da ga smatraju za Boga ili za Hrista. Dakle, oni nikako ne mogu da smatraju ove izuzetno obične reči istinom koju treba poštovati, primenjivati i koristiti kao smernice za život, cilj postojanja i tako dalje – oni to smatraju uznemirujućim. Oni kažu: „Kako to da ne vidim nikakvu istinu u ovim običnim rečima? Kako svi vi možete da je vidite? Zar to nisu samo obične reči? To je jezik ljudi, ljudski tekst, ljudska gramatika, upotrebljene su čak neke ljudske fraze i rečnik, i raščlanjuju se neke ljudske poslovice i aspekti kulture. Kako te reči mogu da sadrže istinu? Zašto ne mogu da je vidim? Pošto svi kažete da je to istina, onda ću samo da sledim i da oponašam ostale; hvataću beleške jer to svi rade, ali dok ga svi vi smatrate istinom, ja sigurno ne. 'Istina' je tako sveta reč, mora da je nešto izuzetno uzvišeno! Kada je reč o istini, ona uključuje boga, a kada uključuje boga, ne može biti tako obična, tako beznačajna, tako uobičajena. Dakle, bez obzira na to kako ga ispitujem i analiziram, ne mogu da pronađem nikakav nagoveštaj boga u njemu. Ako u njemu nema ni traga od boga, kako može da nas spase? To je nemoguće. Ako njegove reči ne mogu da nas spasu ili da nam pomognu, zašto da ga sledimo? Zašto treba da sprovodimo njegove reči? Zašto treba da živimo po njegovim rečima?" Sada su pokazali svoje pravo lice kao antihristi, zar ne? Od početka do kraja, njihov stav prema telu u kojem je Bog ovaploćen je stav ispitivanja. Nema ni prihvatanja ni pokornosti u načinu na koji se odnose prema Božjim rečima, a još manje ih primenjuju ili doživljavaju. Umesto toga, oni se prema Božjim rečima odnose sa stavom otpora, protivljenja i odbacivanja. Oni nerado beleže nešto kada Hristos razgovara s ljudima, ali duboko u sebi, oni ne prihvataju ništa od toga. Nakon komunikacije sa Hristom, neki ljudi kažu: „Govoriti i biti u zajedništvu sa Bogom licem u lice je zaista prijatno." Antihrist kaže: „I ja ću pokušati. Razgovaraću licem u lice sa hristom i videti kakvi su zaista hristovi izrazi lica, postupci i govor kada on razgovara sa ljudima. Videću šta se od toga može dobiti ili otkriti, da li je korisno za ljude da postave temelje i potvrde svoju veru u njega kao pravog boga." Sa takvim stavom prema Hristu i Njegovim rečima, mogu li oni zaista nešto da primene ili izvedu? Ne mogu. Oni nisu ništa više od posmatrača koji dolaze da gledaju nešto uzbudljivo, oni uopšte nisu ovde da traže istinu. Da li vam se čini da je stav sa kojim se ti ljudi odnose prema Hristu i razgovaraju sa Njim pomalo nalik na grupu komšinica koje ćaskaju na tremu, gde nijedan razgovor ne zahteva ozbiljnost i svi samo govore šta god im padne na pamet? Ti ljudi se prema Hristu ophode na isti način: „Ti izražavaš svoje stavove, ja ću se držati svojih. Hajde da se složimo da se ne slažemo; ne očekuj da ćeš me ubediti, a ja sigurno neću prihvatiti ono što kažeš." Zar to nije takav stav? Kakav je to stav? (Pun prezira i nepoštovanja.) Ti ljudi su čudni. Kad već ne priznaješ Hrista kao telo u kojem je Bog ovaploćen, zašto onda veruješ u Njega i slediš Ga? Ako ne veruješ, zašto naprosto

ne odeš i završiš tu priču? Ko te tera da veruješ? Niko te ne tera da veruješ u Boga; to je tvoj izbor.

Kada neki ljudi slušaju Moj razgovor u zajedništvu o nekoj stvari, oni brzo stiču različita mišljenja: „Ti o tome razmišljaš na taj način, ali ja o tome razmišljam na ovaj način. Ti imaš svoje ideje u vezi sa svakom stvari, a ja imam svoje; svako ima svoje ideje." Kakvo bi stvorenje to reklo? Kada Bog ljude opskrbljuje istinom, da li je to neka vrsta argumenta? Da li su Božje reči akademska teorija? (Nisu.) Nego šta su? (Istina.) Budite malo precizniji. (To su načela i pravac ljudskog ponašanja, neophodni za život ljudi.) Zašto kažemo da Bog ljude opskrbljuje istinom? Da li je ikada rečeno da On daje znanje? (Nije.) Zašto kažemo da su Božje reči za ljude da ih jedu i piju? Božje reči su kao ljudska hrana; one mogu da održe tvoje fizičko telo i omoguće ti da živiš i, štaviše, omogućavaju ti da živiš dobro, omogućavaju ti da živiš sa prividom čoveka. One su život za čoveka! Božje reči nisu oblik znanja, argument ili izreka. Znanje, argumenti i ljudska tradicionalna kultura mogu samo da iskvare ljude. Ljudi mogu da žive sa njima ili bez njih, ali ako neko želi da živi i postane stvoreno biće koje ispunjava standarde i u skladu je s merilom, ne može to da učini bez istine. Dakle, šta je tačno istina? (Ona je kriterijum za vladanje, za delovanje i za obožavanje Boga.) Da, to je preciznije. Da li antihristi dele to mišljenje? Oni ne prihvataju tu činjenicu. Oni se protive, opiru i osuđuju tu činjenicu, tako da ne mogu da zadobiju istinu. U svojim mislima i pogledima oni misle: „Ti si samo obična osoba. Ti kažeš jednu stvar i ljudi odu da primenjuju prema tvojim rečima, pa zašto onda ja ne mogu da kažem nešto ispravno i da ljudi takođe odu da primenjuju? Zašto je ono što ti kažeš uvek tačno, a ono što ja kažem uvek pogrešno? Zašto se tvoje reči smatraju istinom, dok se moje smatraju znanjem i doktrinama?" To se ne zasniva ni na čemu – to je činjenica i ona je određena suštinom. Hristos je telo u kojem je Bog ovaploćen i Njegova suština je Bog. Niko ne može to da porekne; čak i ako antihristi odbijaju da to priznaju ili prihvate, ne mogu to da poreknu. Trenutak kada se čovek okrene od Hrista i odbaci Ga jeste trenutak čovekove propasti. Bez Hrista i Njegovih reči, niko ne može biti spasen. Zar to nije činjenica? (Jeste.) Kakvu pouku mogu te reči i teorije antihrista da donesu ljudima? Ako ih ljudi ne prihvate, da li će pretrpeti bilo kakav gubitak? Ne, neće biti nikakvog gubitka. Reči antihrista nemaju pozitivan uticaj ni na koga, već imaju mnogo negativnih efekata. Da Hristos nije rekao ni jednu jedinu rečenicu i da je samo došao da vodi normalan život koliko god godina pre nego što je otišao, šta bi čovečanstvo zadobilo? Osim nošenja krsta, šta bi još čovečanstvo moglo da zadobije? Oni bi i dalje živeli u grehu, ispovedajući se i kajući se, neraskidivo zarobljeni u grehu, postajući sve izopačeniji, i na kraju, kada bi se Božje delo završilo, svi bi bili uništeni. To bi bio ishod za ljudski rod. Ali Hristos je došao, izrazio sve reči koje je Bog nameravao da kaže čoveku, obezbedio svu istinu koja je čoveku potrebna i otkrio čoveku ono što Bog ima i što jeste. Zar to nije donelo prekretnicu za čoveka? Drugim rečima, zar Hristove reči nisu stvorile prekretnicu za čoveka? (Jesu.) Kakva je to prekretnica? Pre svega, to je prelazak sa ljudi koji se suočavaju sa osudom i uništenjem, na ljude koji

imaju mogućnost i nadu da će biti spaseni. Zar to nije prekretnica? Nada ljudi je stigla; oni vide svitanje i imaju nadu da će biti spaseni i da će preživeti. Kada Bog uništi i kazni ljudski rod, oni mogu da izbegnu uništenje i kaznu. Dakle, za takav ljudski rod koji može da preživi, da li su Hristos i Njegove reči dobra ili loša stvar? (Dobra su stvar.) Njegove reči su dobra stvar. Da su antihristi toliko neprijateljski nastrojeni prema takvom Hristu i da Ga se baš toliko gade, takve obične osobe, određeno je njihovom suštinom.

Postoji još jedno ispoljenje antihrista u njihovom ophođenju prema ovaploćenom Bogu. Oni kažu: „Čim sam video da je hristos obična osoba, u umu su mi se stvorile predstave. 'Reč se pojavljuje u telu' je božji iskaz; ona je istina i ja to priznajem. Imam primerak knjige 'Reč se pojavljuje u telu' i to je dovoljno. Ne moram da imam kontakt sa hristom. Ako imam predstave, negativnosti ili slabosti, mogu da ih razrešim samo čitanjem božje reči. Lako stvorim predstave ako imam kontakt sa ovaploćenim bogom, a to će pokazati da sam duboko iskvaren. Ako me bog osudi, neću imati nadu u spasenje. Dakle, bolje je da sâm čitam božju reč. Bog na nebu je taj koji može da spase ljude." Upravo sadašnje Božje reči i zajedništvo, posebno one reči koje razotkrivaju narav i suštinu antihrista, jesu ono što najviše peče srca antihrista i što je za njih najbolnije. To su reči koje su antihristi najmanje voljni da čitaju. Stoga, antihristi u svojim srcima žele da Bog uskoro napusti planetu zemlju, tako da mogu da vladaju svojom sopstvenom silom na zemlji. Oni veruju da je telo u kojem je Bog ovaploćen, ova obična osoba, za njih suvišno. Uvek razmišljaju: „Pre slušanja hristovih propovedi, osećao sam da sve razumem i da sam u redu u svakom pogledu, ali posle slušanja hristovih propovedi, stvari su drugačije. Sada se osećam kao da nemam ništa, osećam se tako beznačajno i jadno." Stoga, oni odrede da Hristove reči ne razotkrivaju njih, već druge, i misle da nema potrebe da se slušaju Hristove propovedi, da je čitanje knjige „Reč se pojavljuje u telu" dovoljno. U srcima antihrista, njihova glavna namera je da poriču činjenicu da se Bog ovaplotio, da poriču činjenicu da Hristos izražava istinu, misleći da na taj način postoji nada da se oni spasu kroz svoju veru u Boga i da mogu da vladaju kao kraljevi u crkvi, čime zadovoljavaju svoju početnu nameru u verovanju u Boga. Antihristi imaju urođenu prirodu opiranja Bogu; oni su nespojivi sa ovaploćenim Bogom kao vatra i voda, u večnom su neskladu. Oni misle da je svaki dan Hristovog postojanja dan u kojem će im biti teško da zablistaju i da su u opasnosti da budu osuđeni, uklonjeni, uništeni i kažnjeni. Sve dok Hristos ne govori i ne radi, i sve dok se Božji izabrani narod ne ugleda na Hrista, antihristi imaju priliku. Imaju priliku da pokažu svoje sposobnosti. Dovoljan je jedan pokret ruke da mase ljudi prebegnu na njihovu stranu i antihristi će moći da vladaju kao kraljevi. Priroda-suština antihrista je da osećaju odbojnost prema istini i mržnju prema Hristu. Oni se nadmeću sa Hristom oko toga ko je talentovaniji ili sposobniji; nadmeću se sa Hristom oko toga čije reči nose više moći i čije su sposobnosti veće. Dok rade isto što i Hristos, oni žele da postignu da drugi vide da, iako su i oni i On ljudi, Hristove sposobnosti i učenost nisu ništa bolje od običnih ljudi. Antihristi se nadmeću sa Hristom u svakom pogledu, utrkujući se ko je bolji i pokušavajući da iz

svakog ugla poreknu činjenicu da je Hristos Bog, da je On otelotvorenje Božjeg Duha i da je On otelotvorenje istine. Oni takođe razmišljaju o raznim načinima i sredstvima u svakoj oblasti da spreče Hrista da drži vlast među Božjim izabranicima, da spreče da se Hristove reči propagiraju ili sprovode među Božjim izabranicima, pa čak i da spreče da se među Božjim izabranicima ostvari sve što Hristos čini za ljude, što On zahteva od njih i za njih se nada. To je kao kada je Hristos prisutan, oni su prezreni, a crkva ih osuđuje i odbacuje – grupa ljudi je stavljena u zapećak. Iz različitih ispoljenja antihrista vidimo da su po suštini i naravi nepomirljivi sa Hristom – ne mogu biti pod istim nebom kao i On! Antihristi su neprijateljski nastrojeni prema Bogu otkako su se rodili; oni se posebno opiru Hristu i žele da poraze i savladaju Hrista. Oni žele da sav posao koji Hristos čini bude uzaludan i ni za šta, tako da na kraju Hristos neće zadobiti mnogo ljudi, i tako da bez obzira gde dela, neće imati nikakve rezultate. Tek tada će antihristi biti srećni. Ako Hristos izražava istinu, a ljudi su je žedni, traže je, rado je prihvataju, spremni su da se daju za Hrista, da napuste sve da bi propagirali Hristovo jevanđelje, onda antihristi postaju očajni i osećaju da nema nade, da nikada neće imati priliku da zablistaju, kao da su bačeni u pakao. Posmatrajući ova ispoljenja antihrista, da li je tu njihovu suštinu da se bore protiv Boga i da gledaju na Njega sa neprijateljstvom njima usadio neko drugi? Nikako nije; oni su rođeni sa tim. Prema tome, antihristi su vrsta osobe koja od rođenja predstavlja reinkarnaciju đavola, đavola koji je došao na zemlju. Nikada ni u kom slučaju ne mogu da prihvate istinu i nikada neće prihvatiti Hrista, slaviti Hrista ili svedočiti o Hristu. Iako ih naizgled nećete videti da javno sude ili osuđuju Hrista, i mada oni mogu popustljivo da ulože neki trud i plate ceh, čim im se ukaže prilika, kada trenutak bude zreo, pokazaće se nepomirljivost antihrista sa Bogom. Činjenica da se antihristi bore protiv Boga i uspostavljaju nezavisno kraljevstvo postaće javna. Sve te stvari su se dešavale i ranije na mestima gde postoje antihristi, a one su posebno česte u ovim godinama kada Bog vrši Svoje delo suda poslednjih dana; mnogi ljudi su ih iskusili i primetili.

27. jun 2020. godine

Drugi ekskurs

Kako su Noje i Avrâm poslušali Božje reči i pokorili Mu se (1. deo)

I. Noje gradi barku

Danas ću započeti tako što ću vam ispričati nekoliko priča. Poslušajte i vidite temu o kojoj ću govoriti i da li je ona na bilo koji način povezana sa temama o kojima smo prethodno govorili. Ove priče nisu složene, pa bi verovatno svi trebalo da ih razumete. I ranije smo pričali ove priče, to su stare priče. Prva po redu je priča o Noju. U Nojevo vreme, ljudski rod je bio izuzetno iskvaren: ljudi su obožavali idole, opirali su se Bogu i činili su svakakva zlodela. Božjim očima ta zlodela nisu promakla, a reči koje su govorili doprele su do Božjih ušiju, pa je Bog odredio da će ovaj ljudski rod razoriti potopom i da će uništiti ovaj svet. Dakle, da li je sve ljude trebalo istrebiti, da niko ne ostane? Ne. Jednom čoveku se posrećilo, video je naklonost u Božjim očima i on neće biti meta Božjeg razaranja: taj čovek je bio Noje. Noje će preživeti nakon što Bog potopom razori svet. Pošto je odlučio da će okončati ovu eru i razoriti ovaj ljudski rod, Bog je nešto učinio. Šta je to bilo? Jednoga dana je sa neba pozvao Noja. Rekao mu je: „Noje, zlo ovog ljudskog roda je doprelo do Mojih ušiju i odlučio sam da potopom razorim ovaj svet. Treba da od goferovog drveta napraviš barku. Daću ti dimenzije barke, a ti moraš da okupiš sve vrste živih stvorenja i da ih smestiš u barku. Kad barka bude završena i kad se mužjak i ženka od svakog živog stvorenja koje je stvorio Bog nađu unutar nje, Božji dan će doći. Tada ću ti dati znak.” Izgovorivši ove reči, Bog je otišao. A nakon što je čuo Božje reči, Noje je bez propusta počeo da obavlja svaki pojedinačni zadatak koji mu je Bog saopštio. Šta je radio? Tražio je goferovo drvo o kome je Bog govorio i razne materijale neophodne za izgradnju barke. Takođe se pripremao da okupi i odgoji sve vrste živih stvorenja. Oba ova velika poduhvata bila su mu urezana u srce. Otkako mu je Bog poverio izgradnju barke, Noje ni u jednom trenutku u sebi nije razmišljao: „Kad će Bog razoriti svet? Kad će mi On dati znak da će to učiniti?” Umesto da razmišlja o takvim stvarima, Noje je usrdno primio k srcu sve što mu je Bog rekao, a zatim je sve to sproveo u delo. Nakon što je prihvatio ono što mu je Bog poverio, Noje je bez i najmanjeg nagoveštaja nemara pristupio izvođenju i sprovođenju izgradnje barke o kojoj je Bog govorio, tretirajući je kao najvažniju stvar u svom životu. Dani su prolazili, godine su se smenjivale, dan za danom, godina za godinom. Bog nije nadgledao Noja niti ga podsticao, ali je za sve to vreme Noje istrajavao u važnom zadatku koji mu je Bog poverio. Svaka reč i izraz koje je Bog izgovorio bili su upisani u Nojevo srce poput reči isklesanih na kamenoj ploči. Ne obazirući se na promene u spoljnom svetu, na podsmevanje onih oko sebe, na muke koje je to donosilo ili na teškoće s kojima se suočavao, sve vreme je istrajavao u onome što mu je bilo povereno od Boga, nikada ne klonuvši duhom niti razmišljajući o odustajanju. Božje reči su bile upisane u Nojevo srce

i Noje ih je sprovodio u svakodnevnom životu. Noje je pripremio sve materijale neophodne za izgradnju barke, a tačan oblik i specifikacije barke, koje je Bog naložio, postepeno su poprimali svoj oblik sa svakim pažljivim udarcem Nojevog čekića i dleta. I po vetru i po kiši, ma koliko da su ga ljudi ismevali ili ga klevetali, Nojev život se iz godine u godinu odvijao na ovaj način. Bog je krišom posmatrao svaki Nojev postupak, ne izgovorivši mu više nijednu reč, i Noje je ganuo Njegovo srce. Međutim, Noje ovo nije znao niti je to osećao; od početka do kraja, naprosto je gradio barku i okupljao sve vrste živih stvorenja, u nepokolebljivoj odanosti Božjim rečima. U Nojevom srcu, Božje reči su bile najviša instrukcija koju je trebalo da sledi i sprovede i one su bile cilj i pravac ka kojem je stremio celog svog života. Dakle, šta god da mu je Bog rekao, šta god da je Bog od njega tražio ili mu naredio da učini, Noje je to u potpunosti prihvatio i primio k srcu; prema tome se odnosio kao prema najvažnijoj stvari u svom životu i shodno tome je postupao. Ne samo da to nije zaboravio, ne samo da je to čuvao u svom srcu, već je to i sprovodio u svakodnevnom životu, prihvatajući i izvršavajući Božji nalog sopstvenim životom. I tako je, dasku po dasku, barka sagrađena. Svaki Nojev pokret, svaki njegov dan, bili su posvećeni rečima i zapovestima Božjim. Možda nije izgledalo kao da Noje obavlja neki poduhvat koji bi potresao svet, ali je u očima Božjim svaki Nojev pokret, čak i sve što je pokušao da postigne na svakom koraku koji je napravio, svaki rad koji je obavljao rukama – sve je to bilo dragoceno, vredno sećanja i dostojno oponašanja od strane ovog ljudskog roda. Noje se pridržavao onoga što mu je Bog poverio. Bio je nepokolebljiv u svojoj veri da je istinita svaka reč koju je Bog izgovorio; u to nije sumnjao. I kao rezultat toga, barka je bila dovršena i svakojaka živa stvorenja mogla su da u njoj žive. Pre nego što je Bog razorio svet, dao je Noju znak, koji mu je poručio da je potop neizbežan i da bez odlaganja treba da se ukrca u barku. Noje je postupio baš kao što mu je Bog rekao. Kad se Noje ukrcao u barku, kad se velika bujica sručila iz neba, Noje je uvideo da su se Božje reči obistinile, da su se Njegove reči ispunile: svet je zadesio Božji gnev i niko nije mogao ništa od toga da promeni.

Koliko godina je Noju bilo potrebno da sagradi barku? (120 godina.) Šta za današnje ljude predstavlja 120 godina? To je duže od jednog životnog veka obične osobe. Možda čak duže i od života dvoje ljudi. Pa ipak, za ovih 120 godina, Noje je radio jednu istu stvar i to je ponavljao svakog dana. U tom predindustrijskom vremenu, u toj epohi pre informacione komunikacije, u doba kada se sve oslanjalo na dve ljudske ruke i fizički rad, Noje je radio jednu istu stvar svakog dana. Nije odustao niti stao punih 120 godina. Sto dvadeset godina: kako to možemo zamisliti? Da li je iko drugi u ljudskoj rasi mogao da ostane predan jednom poslu 120 godina? (Nije.) Nije iznenađenje da niko nije mogao da ostane privržen tome da obavlja jedan posao 120 godina. Pa ipak, postojao je jedan čovek koji je 120 godina istrajao, bez ikakvih promena, u onome što mu je Bog poverio, nikada se nije požalio ili odustao, bio je nedodirljiv za bilo koje spoljašnje okruženje, da bi na kraju dovršio barku baš onako kako je Bog rekao. Kakvo je ovo bilo postignuće? U ljudskoj rasi, ovo je bilo retko, neuobičajeno – čak jedinstveno. U dugoj plimi ljudske

istorije, među svim ljudskim rasama koje su sledile Boga, ovo je bilo potpuno bez presedana. U smislu veličine i težine korišćenog inženjeringa, nivoa fizičke snage i napora koji je zahtevao, kao i trajanja koje je ovakav posao podrazumevao, ovo nije bio lak poduhvat. Zbog toga je, kada je Noje obavio taj posao, to bio jedinstveni slučaj među ljudima, a on je postao model i uzor svima koji slede Boga. Noje je čuo tek nekoliko poruka i, pošto Bog u to vreme nije izgovarao mnogo reči, Noje sasvim sigurno nije razumeo veliki broj istina. Nije shvatao modernu nauku niti moderno znanje. Bio je krajnje običan čovek, neprimetni pripadnik ljudskog roda. Ipak, u jednom pogledu, bio je posve jedinstven: umeo je da posluša Božje reči, znao je kako da sledi Božje reči i da im se povinuje, znao je koji je pravilan položaj čoveka i bio je u stanju da istinski veruje i pokori se Božjim rečima – ništa više od toga. Tih nekoliko jednostavnih principa bili su dovoljni da omoguće Noju da ostvari sve što mu je Bog poverio i u tome je istrajao ne samo nekoliko meseci, ne tek nekoliko godina ili nekoliko decenija, već duže od jednog veka. Zar to nije neverovatan podatak? Kome bi to moglo poći za rukom osim Noju? (Nikome.) A zašto ne nikome? Neki kažu da je to zbog nerazumevanja istine, ipak, to ne odgovara činjenicama. Koliko je istina Noje razumeo? Zbog čega je Noje bio sposoban za sve to? Današnji vernici pročitali su brojne Božje reči, shvataju nešto istine – pa zašto onda nisu to u stanju da učine? Drugi kažu da je to zbog ljudske iskvarene naravi – zar i Noje nije imao iskvarenu narav? Kako to da je Noje to uspeo da postigne, a današnji ljudi to ne mogu? (Zato što današnji ljudi ne veruju u Božje reči, prema njima se ne odnose kao prema istini niti ih se pridržavaju.) A zbog čega nisu u stanju da se prema Božjim rečima odnose kao prema istini? Zašto su nesposobni da se pridržavaju Božjih reči? (Nemaju bogobojažljivo srce.) Prema tome, kada ljudi ne razumeju istinu i kada nisu čuli mnoge istine, kako da se u njima javi bogobojažljivo srce? (Moraju da imaju ljudskost i savest.) Tako je. U ljudskosti čoveka moraju postojati dve najdragocenije stvari: prva je savest, a druga je razum normalne ljudskosti. Posedovanje savesti i razuma normalne ljudskosti jeste najmanje merilo da neko bude čovek. To je najmanje, najosnovnije merilo da se proceni čovek. To, međutim, nedostaje današnjim ljudima, pa tako, bez obzira na to koliko istina čuju i shvataju, ne uspevaju da imaju bogobojažljivo srce. Dakle, koja je suštinska razlika između današnjih ljudi i Noja? (Nemaju ljudskosti.) I šta čini suštinu kada nema ljudskosti? (Oni su zveri i demoni.) „Zveri i demoni" ne zvuče baš lepo, ali odgovaraju činjenicama. Pristojnije bi možda bilo reći da nemaju ljudskosti. Ljudi bez ljudskosti i razuma nisu ljudi, već su gori čak i od zveri. Noje je bio u stanju da izvrši Božji nalog zato što je, nakon što je čuo Božje reči, mogao čvrsto da ih zadrži u svom srcu. Za njega je Božji nalog bio celoživotni poduhvat i stotinu godina je bio nepokolebljiv u svojoj veri i postojan u svojoj volji. Baš zato što je imao bogobojažljivo srce, zato što je bio pravi čovek i imao je najviše razuma, Bog mu je poverio da sagradi barku. Veoma su retki ljudi sa toliko ljudskosti i razuma kao što je bio Noje i bilo bi teško pronaći još jednog njemu sličnog.

Noje je zapravo bio u stanju da uradi samo jednu stvar. To je bilo vrlo jednostavno: pošto je čuo Božje reči, on ih je sproveo u delo i to je uradio beskompromisno. Nikada

nije sumnjao, niti je odustao. On je nastavio da radi sve što je Bog tražio od njega, izvršio je i sproveo to u delo na način na koji mu je Bog rekao da to uradi bez kompromisa, bez ikakvog razmišljanja o razlozima, o sopstvenoj dobiti ili gubitku. Setio se Božjih reči: „Bog će uništiti svet. Ti moraš da sagradiš barku bez odlaganja, a kada posao bude završen i kada voda nadođe, svi ćete se ukrcati u barku, a svi oni koji se nisu ukrcali će propasti". On nije znao kada će se ostvariti to o čemu je Bog govorio, znao je samo da se mora ispuniti ono o čemu je Bog govorio, da su sve Božje reči istinite, da među njima nema ni jedne jedine lažne reči, a to kada će se one ostvariti i u koje vreme će se materijalizovati, to je na Bogu. Znao je da je njegov jedini zadatak u to vreme bio da čvrsto zadrži u svom srcu sve što je Bog rekao, i da zatim ne gubi vreme, već da to izvrši. Takve su bile Nojeve misli. To je ono što je mislio, i to je ono što je uradio, to su činjenice. Dakle, koja je suštinska razlika između vas i Noja? (Kada čujemo Božju reč, mi ne nastavljamo sa primenom iste.) Ovo je ponašanje, a koja je suštinska razlika? (Nedostaje nam ljudskosti.) Noje je posedovao dve stvari koje su minimum koji čovek treba da poseduje – savest i razum normalne ljudskosti. Vi ne posedujete ove stvari. Da li je pošteno reći da se Noje može nazvati ljudskim bićem, a da vi ne zaslužujete da se tako nazivate? (Jeste.) Zašto ovo kažem? Činjenice su tu: u pogledu onog što je Noje uradio, vi ne biste mogli da uradite ni jedan mali deo toga, a kamoli polovinu toga. Noje je mogao da istraje 120 godina. Koliko godina biste vi mogli da izdržite? 100? 50? 10? Pet? Dve? Pola godine? Ko bi od vas mogao da izdrži pola godine? Izaći i tražiti drvo o kojem je Bog govorio, iseći ga, skinuti koru, osušiti drvo, a zatim ga iseći na razne oblike i veličine – da li biste mogli da izdržite u tom poslu pola godine? Većina vas odmahuje glavom – ne biste mogli tako ni pola godine. A, šta je sa tri meseca? Neki ljudi kažu: „Ja mislim da bi i tri meseca bila teška. Ja sam mali i nežan. U šumi ima komaraca i drugih buba, mrava i buva. Ne bih mogao da podnesem da me oni grizu. Štaviše, cepanje drva svaki dan, obavljanje tog prljavog, zamornog posla, napolju na suncu i vetru, ne bi prošla ni dva dana pre nego što bih izgoreo na suncu. To nije vrsta posla koji želim da obavljam – da li postoji nešto lakše što mi može biti naređeno?" Možeš li ti da biraš šta će ti Bog zapovediti da uradiš? (Ne.) Ako ne možeš da izdržiš ni tri meseca, da li ti poseduješ istinsku pokornost? Da li ti poseduješ stvarnost pokornosti? (Ne.) Ne bi mogao da izdržiš ni tri meseca. Pa, ima li nekog ko bi mogao da izdrži pola meseca? Neki ljudi kažu: „Ne mogu da prepoznam goferovo drvo niti da sečem drveće. Ne znam ni na koju stranu će drvo pasti kada ga posečem – šta ako padne na mene? Osim toga, posle seče drveća, mogao bih da nosim najviše jedno ili dva debla. Više od toga bi značilo smrt za moja leđa i ramena, zar ne?" Ne možete da izdržite ni pola meseca. Dakle, šta možete učiniti? Šta možete postići kada se od vas traži da poslušate Božje reči, da se pokorite Božjim rečima i sprovedete Njegove reči u delo? Osim korišćenja računara i izdavanja naređenja, za šta ste vi još sposobni? Da je ovo Nojevo vreme, da li biste vi bili oni koje je Bog pozvao? Naravno da ne biste! Vi ne biste bili oni koje je Bog pozvao; vi ne biste bili oni na koje je Bog gledao blagonaklono. Zašto? Zato što ti nisi neko ko može da se

pokori nakon što čuje Božje reči. A ako ti nisi takva osoba, da li zaslužuješ da živiš? Kada dođe poplava, da li zaslužuješ da preživiš? (Ne.) Ako ne zaslužuješ, onda ćeš biti uništen. Kakva si ti osoba, ako ne možeš da sprovodiš u delo Božje reči ni pola meseca? Da li si ti neko ko zaista veruje u Boga? Ako, nakon što si čuo Božje reči, ti nisi u stanju da ih izvršiš, ako ne možeš da izdržiš ni pola meseca, ne možeš da izdržiš ni dve nedelje poteškoća, kakav uticaj na tebe ima to malo istine koju razumeš? Ako ona nema čak ni malo uticaja na tebe da te drži pod kontrolom, onda za tebe istina predstavlja samo neke reči i od nje nema nikakve koristi. Kakva si ti osoba ako razumeš sve te istine, ali kada se od tebe traži da primeniš Božje reči i da istrpiš 15 dana poteškoća, ti to ne možeš da izdržiš? U Božjim očima, da li si ti stvoreno biće u skladu sa merilom? (Nisi.) S obzirom na Nojevu patnju i 120 godina istrajnosti, razlika između vas nije tako mala – tu nema poređenja. Razlog zašto je Bog pozvao Noja i poverio mu sve što je želeo da se uradi je to što je, po Božjem mišljenju, Noje bio u stanju da posluša Njegove reči, bio je čovek kome se mogao poveriti veliki poduhvat, čovek od poverenja i neko ko je mogao da pretvori u stvarnost ono što je Bog želeo da bude učinjeno; u Božjim očima, on je bio prava osoba. A vi? Vi ne možete da postignete nijednu od ovih stvari. Nije teško zamisliti šta ste svi vi u Božjim očima. Jeste li ljudska bića? Da li ste podobni da se nazovete ljudskim bićima? Odgovor je jasan: niste! Skratio sam vreme koliko god je to bilo moguće, na 15 dana, samo dve nedelje, i niko od vas nije rekao da to može da uradi. Šta ovo pokazuje? Da vaša vera, odanost i pokornost ne predstavljaju ništa. Ono što vi mislite da su vera, odanost i pokornost, ja vidim kao ništa! Vi se hvalite da ste prilično dobri, ali po Mom mišljenju vama svega u potpunosti manjka!

Ono što je najneverovatnije, najviše vredno divljenja i najvrednije oponašanja u priči o Noju jeste njegovih 120 godina istrajnosti, njegovih 120 godina pokornosti i odanosti. Vidite, da li je Bog pogrešio u svom izboru osobe? (Nije.) Bog je Onaj koji posmatra čovekovo najdublje biće. U tom ogromnom moru ljudi, On je izabrao Noja, pozvao je Noja, i Bog nije pogrešio u Svom izboru: Noje je ispunio Njegova očekivanja, uspešno je izvršio ono što mu je Bog poverio. Ovo je svedočanstvo. Ovo je ono što je Bog hteo, ovo je svedočanstvo! Ali, ima li u vama nagoveštaja toga ili nekog traga o tome? Nema. Jasno je da u vama nema takvog svedočanstva. Ono što je otkriveno u vama, ono što Bog vidi je žig srama; ne postoji nijedna stvar koja, kada se o njoj govori, može dirnuti ljude do suza. Što se tiče Nojevih različitih ispoljenja, posebno njegovog čvrstog verovanja u Božje reči koje je bilo nesumnjivo i nepromenjeno tokom celog jednog veka, što se tiče njegove istrajnosti da izgradi barku koja nije popustila čitav vek, i u pogledu ove njegove vere i volje, niko u modernim vremenima ne može da se uporedi s njim, niko mu nije ravan. Pa ipak, niko ne mari za Nojevu odanost i pokornost, niko ne veruje da u tome postoji nešto što je dostojno negovanja i oponašanja. Šta je, umesto toga, ljudima sada važnije? Ponavljanje slogana i pričanje o doktrinama. Čini se da oni razumeju mnoge istine i da su stekli istinu – ali u poređenju sa Nojem, oni nisu postigli ni stoti, ni hiljaditi deo onoga što je on uradio. Koliko im toga manjka! Ogromna je razlika.

Da li ste otkrili kakve ljude Bog voli posmatrajući priču o izgradnji Nojeve barke? Kakve osobine, kakvo srce i čestitost se nalaze u onima koje Bog voli? Da li vi posedujete sve ovo kao Noje? Ako smatraš da imaš Nojevu veru i karakter, onda bi ti donekle bilo oprošteno kada pregovaraš o uslovima sa Bogom i pokušavaš da se cenjkaš sa Njim. Ako ti osećaš da su ove osobine potpuno odsutne u tebi, onda ću ti reći istinu: ne laskaj sebi – ti nisi ništa. U Božjim očima, ti si manji od crva. A ipak još uvek imaš smelosti da pokušaš da pregovaraš o uslovima i da se cenjkaš sa Bogom? Neki ljudi kažu: „Ako sam manji od crva, kako bi bilo da služim kao pas u Božjoj kući?" Ne, ti nisi sposoban za to. Zašto? Ti ne bi mogao dobro da paziš čak ni na vrata Božje kuće, tako da se, u Mojim očima, ti ne možeš uporediti ni sa psom čuvarom. Da li vam ove reči nanose bol? Da li vam je neprijatno da ovo čujete? Ove reči nemaju za cilj da povrede vaše samopoštovanje; to je izjava zasnovana na činjenicama, tvrdnja zasnovana na dokazima, ni najmanje netačna. Upravo tako se vi ponašate, to je ono što se vidi u vama, baš tako se odnosite prema Bogu, a isto tako se odnosite i prema svemu što vam Bog poveri. Sve što sam rekao je istina i dolazi iz srca. Ovde ćemo završiti razgovor o priči o Noju.

II. Avrâm žrtvuje Isaka

Postoji još jedna priča koju vredi ispričati: priča o Avrâmu. Jednog dana su dva glasnika došla u Avrâmov dom, i on ih je sa oduševljenjem primio. Glasnici su imali zadatak da kažu Avrâmu da će mu Bog darovati sina. Čim je to čuo, Avrâm se obradovao: „Hvala mom Gospodu!" Ali iza njih, Avrâmova žena Sara se cerekala u sebi. Njen podsmeh je značio: „To je nemoguće, stara sam – kako bih mogla da rodim dete? Dobiću sina, to je neka šala!" Sara nije verovala. Da li su glasnici čuli Sarin smeh? (Jesu.) Naravno da jesu, i Bog je to video. I šta je Bog učinio? Neprimećen, Bog je posmatrao. Sara, ta neuka žena, nije verovala u to – ali da li ljudi mogu da poremete ono što Bog odluči da uradi? (Ne mogu.) To ne može poremetiti nijedno ljudsko biće. Kada Bog odluči da nešto učini, neki ljudi mogu reći: „Ne verujem, protivim se, odbijam, prigovaram, imam problem sa tim." Da li njihove reči drže vodu? (Ne.) Dakle, kada Bog vidi da ima onih koji se ne slažu, koji imaju nešto da kažu, koji ne veruju, da li treba da im ponudi objašnjenje? Da li On treba da im objašnjava kako i zašto nešto radi? Da li Bog to čini? On to ne čini. On se ne obazire na ono što te neznalice rade i govore: nije ga briga za njihov stav. U Njegovom srcu, ono što je Bog odlučio da učini je već odavno uklesano u kamenu: to je ono što je On odlučio da uradi. Sve stvari i događaji su pod kontrolom i suverenošću Božjih ruku, uključujući i to kada neko dobije dete, i kakvo je dete – podrazumeva se da je i ovo u Božjim rukama. Kada je Bog poslao glasnike da kažu Avrâmu da će mu dati sina, Bog je, zapravo, odavno isplanirao mnoge stvari koje će kasnije učiniti. Koje će odgovornosti preuzeti njegov sin, kakav će život imati, kakvi će biti njegovi potomci – sve je to Bog odavno isplanirao i tu neće biti grešaka ili izmena. Stoga, može li cerekanje neke glupave žene nešto da promeni? Ne može ništa da promeni. A kada je došlo vreme, Bog je učinio kako je planirao i sve ovo se ispunilo, baš kao što je Bog rekao i odredio.

Kada je Avrâmu bilo 100 godina, Bog mu je podario sina. Pošto je živeo 100 godina bez sina, Avrâmovi dani su bili jednolični i usamljeni. Kako se oseća čovek od 100 godina bez dece, pogotovo bez sina? „Nešto nedostaje u mom životu. Bog mi nije podario sina, i moj život je pomalo usamljen, pomalo žalostan." Ali kakvo je bilo Avrâmovo raspoloženje kada je Bog poslao glasnike da mu kažu da će mu podariti sina? (Ushićenje.) Osim što je bio prepun radosti, bio je ispunjen i iščekivanjem. Zahvalio je Bogu na Njegovim blagodatima, što mu je dozvolio da odgaja dete u godinama koje su mu preostale. Kako je ovo bilo divno, i baš tako se i dogodilo. Dakle, zbog čega je morao da bude srećan? (Imao je potomke, njegova porodična loza bi se nastavila.) To je jedna stvar. Postojala je još jedna, najradosnija stvar – šta je to bilo? (Ovo dete je darovano lično od Boga.) Tako je. Kada običan čovek treba da dobije dete, da li Bog dolazi da mu to kaže? Da li On kaže: „Ja ti lično darujem ovo dete koje sam ti obećao"? Da li je to ono što Bog radi? Nije. Pa šta je to bilo posebno u vezi sa ovim detetom? Bog je poslao glasnike da lično kažu Avrâmu: „U svojoj dobi od 100 godina, ti ćeš dobiti dete, ono koje ti je Bog lično darovao." To je ono što je bilo posebno kod ovog deteta: Bog mu je lično javio i lično On podario dete. Kakva je ovo radosna stvar bila! I zar poseban značaj ovog deteta nije razlog da se probude neke misli u umovima ljudi? Kako se Avrâm osećao kada je bio svedok rođenja ovog deteta? „Konačno imam dete. Božje reči su se ispunile; Bog je rekao da će mi dati dete i zaista je to učinio!" Kada se ovo dete rodilo i kada ga je držao u svom naručju, prvo što je osetio bilo je: „Ovo dete nisam primio iz ljudskih ruku, nego iz Božjih ruku. Ovo dete je došlo u pravo vreme. Njega mi je Bog darovao i ja moram dobro da ga vaspitam, dobro da ga obrazujem i da se postaram da obožava Boga i da se pokorava Božjim rečima, jer on dolazi od Boga." Da li je on mnogo pazio na ovo dete? (Da.) Ovo je bilo posebno dete. Dodajte tome Avrâmove godine i nije teško zamisliti koliko je voleo ovog dečaka. Obožavanje, nežnost i ljubav normalne osobe prema svom detetu nalazili su se i u Avrâmu. Avrâm je verovao rečima koje je izgovorio Bog i svojim očima je bio svedok ispunjenja Njegovih reči. On je takođe bio svedok ovih reči od trenutka kada su izgovorene pa do trenutka kada su se ispunile. Osećao je koliko su Božje reči autoritativne, koliko su čudesna Njegova dela i, što je najvažnije, koliko je Bogu stalo do čoveka. Iako je Avrâm, gledajući dete, osetio složene i snažne emocije, u svom srcu je imao samo jednu stvar da kaže Bogu. Recite Mi, šta mislite da je on rekao? (Hvala Bogu!) „Hvala mom Gospodu!" Avrâm je bio zahvalan, a takođe je izrazio svoju duboku zahvalnost i pohvalu Bogu. Ovo dete je bilo od izuzetnog značaja za Boga i Avrâma. To je zato što je od trenutka kada je Bog rekao da će Avrâmu dati dete, On planirao i odredio da će nešto postići: bilo je važnih stvari, velikih stvari koje je želeo da postigne kroz ovo dete. Takav je bio detetov značaj za Boga. A za Avrâma, usled posebne Božje blagodati za njega, jer mu je Bog darovao dete, u toku istorije čitavog ljudskog roda i u pogledu čitavog čovečanstva, vrednost i značaj detetovog postojanja su bili izuzetni, bili su izvan uobičajenog okvira. I da li je to kraj priče? Nije. Ključni deo tek treba da počne.

Nakon što je Avrâm primio Isaka od Boga, odgajio je Isaka kako mu je Bog zapovedio i tražio. U svom svakodnevnom životu tokom tih neupadljivih godina, Avrâm je vodio Isaka na prinošenje žrtava i pričao Isaku priče o Bogu na nebu. Malo po malo, Isak je počeo da shvata stvari. Naučio je kako da zahvaljuje Bogu i da daje pohvale Bogu, naučio je kako da bude poslušan i da prinosi žrtve. Znao je kada se prinose žrtve i gde je oltar. Zatim dolazimo do ključne tačke ove priče. Jednog dana, u vreme kada je Isak počeo da razume stvari, ali još nije dostigao zrelost, Bog je rekao Avrâmu: „Ne želim jagnje za ovu žrtvu. Ponudi Isaka umesto toga." Da li su za nekoga poput Avrâma, koji je toliko voleo Isaka, Božje reči bile kao grom iz vedra neba? Na stranu to što je Avrâm bio toliko star – koliko bi ljudi u najboljim godinama – u 30-im i 40-im – moglo da podnese da čuje ovakvu vest? Da li bi iko mogao? (Ne bi.) A kakva je bila Avrâmova reakcija nakon što je čuo Božje reči? „Kako? Da li je Bog pogrešio u onome što je rekao? Bog nikada ne greši, pa da li su moje stare uši pogrešno čule? Proveriću ponovo." Pitao je: „Bože, da li Ti tražiš od mene da ponudim Isaka? Da li je Isak žrtva koju Ti želiš?" Bog je rekao: „Da, tako je!" Nakon što je čuo ovu potvrdu, Avrâm je znao da Božje reči nisu pogrešne, niti će se promeniti. To je bilo upravo ono što je Bog mislio. I da li je Avrâmu bilo teško da ovo čuje? (Bilo je.) Koliko teško? U svom umu, Avrâm je pomislio: „Posle svih ovih godina, moje dete je konačno počelo da raste. Ako ga prinesem kao živu žrtvu, to znači da će biti iskasapljen na oltaru kao jagnje na klanju. Biti iskasapljen znači da će on biti ubijen, a njegovo ubistvo znači da ću od danas pa nadalje ostati bez ovog deteta…" Pošto su njegove misli došle do ove tačke, usuđuje li se Avrâm da razmišlja dalje? (Ne.) Zašto ne? Dalje razmišljanje bi mu nanelo još veći bol, kao zarivanje noža u srce. Dalje razmišljanje ne bi značilo razmišljanje o srećnim stvarima – značilo bi agoniju. Dete ne bi bilo odvedeno, pa da ga ne vidi nekoliko dana ili godina, ali da zna da je živo; nije bilo kao da bi Avrâm stalno razmišljao o njemu, a zatim ponovo sreo dete u nekom pogodnom trenutku kada odraste. To nije bio slučaj. Jednom kada bi dete bilo prineseno na oltar, njega više ne bi bilo, nikada ga više ne bi video, bilo bi žrtvovano Bogu, i vratilo bi se Bogu. Stvari bi bile kao što su bile ranije. Pre deteta, život je bio usamljen. I da li bi bilo bolno da su se stvari tako nastavile, da nikada nije imao dete? (Ne bi bilo mnogo bolno.) Imati dete, a zatim ga izgubiti – to je izuzetno bolno. To je strašna stvar! Vratiti ovo dete Bogu značilo bi da od tada pa nadalje, nikada više neće videti dete, njegov glas se više nikada neće čuti, Avrâm ga više nikada neće gledati kako se igra, neće moći da ga odgaja, neće moći da ga nasmeje, ne bi ga video kako raste, ne bi mogao da uživa u svim porodičnim radostima koje proizilazile iz njegovog prisustva. Ostali bi samo bol i čežnja. Što je Avrâm više razmišljao o tome, bilo mu je teže. Ali koliko god da mu je bilo teško, jedno je bilo jasno u njegovom srcu: „Ono što je Bog rekao i što će Bog učiniti nije bila šala, to nije moglo biti pogrešno, a još manje se moglo promeniti. Štaviše, dete je došlo od Boga, tako da je sasvim prirodno i opravdano da se prinese Bogu, a kada Bog to želi, ja sam dužan da ga vratim Bogu, bez kompromisa. Prošla decenija porodične radosti bila je poseban dar u kojem sam obilno

uživao; trebalo bi da zahvalim Bogu, a ne da postavljam nerazumne zahteve od Boga. Ovo dete pripada Bogu, ne treba da polažem pravo na njega, on nije moje lično vlasništvo. Svi ljudi dolaze od Boga. Čak i ako se od mene traži da ponudim svoj život, ne bi trebalo da pokušavam da se raspravljam sa Bogom ili da diktiram uslove, a da ne pričam o tome kada mi je dolazak deteta Bog lično najavio i darovao mi ga. Ako Bog kaže da ga prinesem za žrtvu, onda ću to uraditi!"

Iz minuta u minut, iz sekunde u sekundu, vreme je tako prolazilo, a trenutak žrtvovanja se sve više približavao. Ali umesto da biva sve nesrećniji, Avrâm se osećao sve mirnije. Šta ga je smirilo? Šta je Avrâmu omogućilo da izbegne bol i da ima ispravan stav prema onome što je trebalo da se desi? Verovao je da čovekov stav prema svemu što je Bog učinio treba da bude stav pokornosti, a ne stav pokušavanja da se raspravlja sa Bogom. Kada su njegove misli došle do ove tačke, više nije osećao bol. Vodeći mladog Isaka, prilazio je, korak po korak, bočnoj strani oltara. Na oltaru nije bilo ničega – ne kao što je uobičajeno, kada bi jagnje već čekalo. „Oče, da li si pripremio današnju žrtvu?" upita Isak. „Ako nisi, šta će onda biti žrtvovano danas?" Šta je Avrâm osetio kada je Isak ovo pitao? Da li je moguće da se osećao srećnim? (Nije.) Pa šta je uradio? Da li je mrzeo Boga u svom srcu? Da li se žalio Bogu? Da li se opirao? (Nije.) Ništa od ovoga. Šta ovo pokazuje? Iz svega što se potom dogodilo jasno je da Avrâm zaista nije mislio na ovaj način. Spustio je drva koja će zapaliti na oltar i pozvao Isaka. I kada su u tom trenutku ljudi videli Avrâma koji zove Isaka da priđe oltaru, šta su pomislili? „Ti si jedan starac bez srca. Nemaš ljudskosti. Ti nisi čovek! On je tvoj sin, da li zaista možeš da podneseš tako nešto? Možeš li to zaista da uradiš? Da li si ti zaista toliko okrutan? Da li ti uopšte imaš srca?" Zar to nije ono što ljudi misle? I da li je Avrâm pomislio ove stvari? (Ne.) Pozvao je Isaka da stane pored njega i, ne mogavši da kaže ni reč, izvadio je konopac koji je pripremio i vezao Isaku ruke i noge. Da li ove radnje sugerišu da će ovo prinošenje žrtve biti stvarno ili lažno? Trebalo je da bude stvarno, istinito, a ne za predstavu. Podigao je Isaka na svoja ramena, i bez obzira na to koliko se malo dete opiralo i vikalo, Avrâm nikada nije pomislio da odustane. Odlučno je stavio svog malog sina na ogrevno drvo, da ga spali na oltaru. Isak je plakao, vrištao, borio se – ali Avrâm je vršio radnje za žrtvovanje Bogu, pripremajući sve za žrtvu. Nakon što je Isaka stavio na oltar, Avrâm je izvadio nož koji se obično koristio za klanje jagnjadi i čvrsto ga uhvatio sa obe ruke, a zatim je podigao nož iznad glave i uperio ga u Isaka. Zatvorio je oči, i baš kada je trebalo da zarije nož, Bog se obratio Avrâmu. Šta mu je Bog rekao? „Avrâme, zadrži ruku!" Avrâm nikada nije mogao ni da zamisli da bi Bog mogao da mu kaže tako nešto jer se spremao da Mu vrati Isaka. To nije bilo nešto što se usudio da pomisli. Pa ipak, jedna po jedna, Božje reči su mu se zabijale u srce. Tako je Isak spašen. Tog dana, žrtva koja je zaista prineta Bogu je stajala iza Avrâma; to je bilo jagnje. To je Bog pripremio mnogo unapred, ali Bog nije dao nikakve ranije naznake Avrâmu, već mu je umesto toga rekao da stane baš kada je podigao nož i bio spreman da ga zarije. Ovo niko nije mogao da zamisli, ni Avrâm, ni Isak. Posmatrajući Avrâmovo žrtvovanje Isaka, da li je Avrâm zaista

nameravao da žrtvuje svog sina ili se pretvarao? (On je zaista nameravao da to uradi.) On je zaista nameravao da to uradi. Njegovi postupci su bili iskreni, nije bilo prevare.

Avrâm je ponudio svoje sopstveno telo i krv kao žrtvu Bogu – i kada je Bog zatražio od njega da ponudi ovu žrtvu, on nije pokušao da se raspravlja sa Njim govoreći: „Zar ne možemo da žrtvujemo nekog drugog? Uzmi mene ili bilo koju drugu osobu." Umesto da kaže takve stvari, Avrâm je Bogu dao svog najdražeg i najdragocenijeg sina. A kako je ponuđena ova žrtva? Avrâm je čuo šta je Bog rekao, a onda Ga je samo poslušao i to uradio. Da li bi za ljude imalo smisla to što je Bog dao dete Avrâmu, a nakon što je dete odraslo, tražio od Avrâma da mu vrati dete, i hteo da mu ga oduzme? (Ne bi.) Iz ljudske perspektive, zar to ne bi bilo potpuno nerazumno? Zar ne bi izgledalo kao da se Bog poigrava sa Avrâmom? Bog je jednog dana dao Avrâmu ovo dete, a samo nekoliko godina kasnije, hteo je da mu ga oduzme. Ako je Bog želeo dete, trebalo je samo da ga uzme; nije bilo potrebe da se toj osobi nanese takva patnja tražeći da žrtvuje dete na oltaru. Šta je značilo prinošenje deteta kao žrtve na oltar? To da ga je Avrâm morao zaklati, a zatim svojim rukama spaliti. Da li je ovo nešto što bi osoba mogla da podnese? (Nije.) Šta je Bog mislio kada je tražio ovu žrtvu? Da Avrâm lično treba da uradi ove stvari: da lično zaveže svog sina, stavi ga na oltar, lično on ga ubije nožem, a zatim ga spali kao žrtvu Bogu. Ljudima bi se činilo da ništa od ovoga ne ukazuje na poštovanje čovekovih osećanja; ni jedna od ovih stvari ne bi imala smisla u skladu sa njihovim predstavama, načinom razmišljanja, etičkom filozofijom, moralom i običajima. Avrâm nije živeo u vakuumu, niti je živeo u svetu mašte; živeo je u svetu ljudi. Imao je ljudske misli i ljudska gledišta. A šta je mislio kada ga je sve ovo snašlo? Pored njegove patnje i pored nekih stvari koje su ga zbunjivale, da li je u njemu bilo pobune ili odbacivanja? Da li je verbalno napao i vređao Boga? Ni u jednom trenutku. Upravo suprotno: od trenutka kada mu je Bog zapovedio da ovo uradi, Avrâm se nije usuđivao da se prema tome olako odnosi, nego je odmah počeo da se priprema. I kakvo je bilo njegovo raspoloženje kada je počinjao sa ovim pripremama? Da li je bio zadovoljan, radostan i srećan? Ili je osećao bol, bio tužan i teškog srca? (Osećao je bol i bio je tužan.) Osećao je bol! Svaki njegov korak je bio težak. Nakon što je postao svestan ove stvari i nakon što je čuo Božje reči, Avrâmu se svaki dan činio kao godina; bio je nesrećan, nesposoban za radost, srce mu je bilo teško. Šta je, međutim, bilo njegovo jedno jedino uverenje? (Da se mora pokoriti Božjim rečima.) Tako je, verovao je da se mora pokoriti Božjim rečima. Rekao je sebi: „Blagoslovljeno da je ime mog Gospoda Jahve; ja sam jedan od Božjih ljudi i treba da poslušam Božje reči. Bez obzira da li je ono što Bog kaže ispravno ili pogrešno, i bez obzira na to kako je Isak došao meni, ako Bog traži, onda moram da Mu ga dam; takav je razum i stav koji čovek mora pronaći u sebi." Avrâm nije bio oslobođen bola ili teskoba nakon što je prihvatio Božje reči; osećao je bol i imao je teskobe koje nije bilo lako prevazići! Ipak, šta se na kraju dogodilo? Kao što je Bog želeo, Avrâm je doveo svog sina, malo dete, pred oltar, i Bog je video sve što je uradio. Kao što je Bog posmatrao Noja, tako je posmatrao i svaki Avrâmov pokret i bio je dirnut svime što Avrâm uradio.

Iako se stvari nisu završile onako kako je iko mislio, ono što je Avrâm uradio je bilo jedinstveno u čitavom čovečanstvu. Da li on treba da služi za primer svima koji slede Boga? (Treba.) On je uzor svim ljudima koji slede Boga. Zašto kažem da je on uzor svim ljudima? Avrâm nije razumeo mnoge istine, niti je čuo bilo kakve istine ili propovedi koje je Bog izgovorio njemu lično. On je samo verovao, usvojio Njegove reči i poslušao ih. Šta je njegova ljudskost posedovala što je bilo tako jedinstveno? (Razum stvorenog bića.) Koje reči to odražavaju? (Rekao je: „Blagoslovljeno neka je ime mog Gospoda Jahve; trebalo bi da poslušam Božje reči, i bez obzira da li one odgovaraju ljudskim predstavama ili ne, moram da se pokorim.") U ovome se vidi da je Avrâm posedovao razum normalne ljudskosti. Štaviše, on je takođe posedovao i savest normalne ljudskosti. A u čemu se ta savest ogledala? Avrâm je znao da je Isaka darovao Bog, da je on poklon od Boga, da pripada Bogu, i da bi Avrâm trebalo da ga vrati Bogu kada On zatraži, a ne da se stalno drži njega; takva je savest koju čovek treba da poseduje.

Da li ljudi danas imaju savest i razum? (Nemaju.) U kojim stvarima se to ogleda? Bez obzira koliko blagodati Bog daje ljudima, i koliko god blagoslova ili blagodati uživali, kakav je njihov stav kada se od njih zatraži da se oduže za Božju ljubav? (Otpor, a ponekad i strah od poteškoća i umora.) Strah od poteškoća i umora je konkretna manifestacija nedostatka savesti i razuma. Nalaženje izgovora, pokušavanje da se postave uslovi i sklapanje pogodbi – i to su konkretne manifestacije, zar ne? (Jesu.) Tu su takođe i žaljenje, površno i lukavo obavljanje stvari, kao i žudnja za telesnim udobnostima – sve su to konkretne manifestacije. Ljudi danas nemaju savest, ali i dalje često veličaju Božje blagodati, broje sve te blagodeti, a dok ih broje, dirnuti su do suza. Međutim, nakon što završe sa brojanjem blagodati, to je kraj; oni ostaju površni i dalje, nastavljaju da mehanički otaljavaju posao, nastavljaju da budu varljivi, i dalje su lukavi i zabušavaju, bez ikakvih posebnih naznaka da su se pokajali. Koja je onda poenta tvog brojanja blagodati? Ovo je manifestacija nedostatka savesti. Dakle, kako se manifestuje nedostatak razuma? Kada vas Bog orezuje, vi se žalite, povređeni ste i tada više ne želite da obavljate svoju dužnost i govorite da Bog nema ljubavi; kada malo propatite dok obavljate svoju dužnost, ili kada je okruženje koje vam je Bog postavio pomalo teško, malo izazovno ili naporno, vi to više ne želite da radite. Ni u jednom od različitih okruženja koje je Bog postavio, vi ne tražite da se pokorite, imate obzira samo prema telu i želite samo da se oslobodite stega i podivljate. Da li ovo znači, ili ne znači, da ste lišeni razuma? Vi ne želite da prihvatite suverenost i uređenja Boga, već samo želite da zadobijete koristi od Njega. Kada uložite malo rada i donekle propatite, vi potvrđujete svoje sposobnosti, mislite da ste iznad drugih dok uživate u pogodnostima svog statusa i počinjete da se ponašate kao nadređeni. Nemate želju da obavljate bilo kakav pravi posao, niti ste sposobni da sprovedete bilo kakav pravi posao – samo želite da naređujete i da budete nadređeni. Hoćete da budete zakon sami sebi, da radite šta želite i da bezobzirno činite zlodela. Osim što se raspustite i podivljate, ništa drugo se ne manifestuje u vama. Da li je ovo posedovanje razuma? (Nije.) Ako bi vam Bog dao dobro

dete, a kasnije ti otvoreno rekao da će ti ga oduzeti, kakav bi bio tvoj stav? Da li bi mogao da imaš isti stav kao Avrâm? (Ne bih.) Neki ljudi bi rekli: „Kako ne bih? Moj sin ima dvadeset godina i ja sam ga ponudio Božjoj kući, gde sada i obavlja dužnost!" Da li je ovo žrtva? U najboljem slučaju, ti si jednostavno izveo svoje dete na pravi put – ali takođe imaš i skriveni motiv: plašiš se da bi tvoje dete u suprotnom moglo da propadne u vrtlogu katastrofe. Zar nije tako? Ono što ti radiš se ne naziva žrtvovanjem; to uopšte nije isto što i Avrâmovo žrtvovanje Isaka. Tu jednostavno nema poređenja. Kada je Avrâm čuo šta mu je Bog zapovedio, koliko bi za njega bilo teško da postupi prema ovom uputstvu – ili za bilo kog drugog pripadnika čovečanstva? To bi bila najteža stvar na svetu; nema ničeg težeg. Ovo nije bilo prinošenje žrtve kao kada se nudi nešto poput jagnjeta ili malo novca, to nije bila ovozemaljska imovina ili materijalni predmet, niti je to bila životinja koja nije imala veze sa osobom koja je prinosila žrtvu. To su žrtve koje čovek može da prinese uz kratkotrajno uložen napor – ali žrtva koju je Bog tražio od Avrâma je bila život druge osobe. Osobe koja je bila od Avrâmove krvi i mesa. To mora da je bilo jako teško! Dete je takođe imalo posebno poreklo, jer mu ga je sam Bog podario. Šta je bio Božji cilj kada mu je darovao dete? Cilj je bio da Avrâm dobije sina koga bi odgajio do odraslog doba, koji bi se oženio i dobio decu, i tako nastavio porodično ime. Međutim, sada je ovo dete trebalo da bude vraćeno Bogu pre nego što postane punoletno, pa se te stvari nikada ne bi mogle ostvariti. Dakle, koja je svrha toga što je Bog dao dete Avrâmu? Da li puki posmatrač može da vidi smisao u svemu tome? U svetlu ljudskih predstava, to nema smisla. Iskvareno čovečanstvo je sebično; niko ne bi mogao da vidi smisao u ovome. Ni Avrâm to nije mogao da shvati; nije znao šta je, na kraju krajeva, Bog želeo da uradi, osim da je od njega tražio da žrtvuje Isaka. Dakle, kakav je izbor Avrâm napravio? Kakav je bio njegov stav? Iako nije bio u stanju da shvati sve ovo, ipak je mogao da uradi onako kako je Bog zapovedao; poslušao je Božje reči i pokorio se svakoj reči Njegove zapovesti bez otpora ili traženja izbora, a još manje pokušavajući da diktira uslove ili se raspravlja sa Bogom. Pre nego što je Avrâm uspeo da shvati sve što se dešava, bio je u stanju da posluša i pokori se – što je apsolutno retko i za svaku pohvalu, i izvan mogućnosti bilo koga od vas koji ovde sedite. Avrâm nije znao šta se dešava i Bog mu nije ispričao celu priču; a ipak, on je sve to ozbiljno shvatio, verujući da ljudi treba da se pokore bilo čemu što Bog želi, da ne postavljaju pitanja, da ako Bog ništa više ne kaže, onda to i nije nešto što ljudi treba da razumeju. Neki ljudi kažu: „Morate, pak, da proniknete do suštine stvari, sigurno, zar ne? Čak i ako to uključuje umiranje, morate znati zašto." Da li je to stav koji stvoreno biće treba da ima? Kada ti Bog nije dozvolio da nešto razumeš, da li to treba da razumeš? Kada se od tebe traži da nešto uradiš, ti to i uradiš. Zašto komplikovati stvari? Da je Bog želeo da nešto razumeš, On bi ti to već objasnio; s obzirom da nije, nema potrebe da ti to razumeš. Kada se od tebe ne zahteva da razumeš i kada nisi u stanju da razumeš, sve zavisi od toga kako se ponašaš i da li možeš da se pokoriš Bogu. Ovo je teško za vas, zar ne? U takvim okolnostima, vi se ne pokoravate, a u vama ne ostaje ništa osim prigovaranja, pogrešnog

tumačenja i otpora. Avrâm je bio sušta suprotnost onome što je prikazano u vama. Kao i vi, on nije znao šta će Bog učiniti, niti je znao razloge za Božje postupke; on nije razumeo. Da li je želeo da pita? Da li je želeo da zna šta se dešava? Jeste, ali ako mu Bog nije rekao, gde bi drugo mogao da postavi pitanje? Koga bi mogao da pita? Božje stvari su misterija; ko može da odgovori na pitanja o Božjim stvarima? Ko može da ih razume? Ljudi ne mogu stati na mesto Boga. Pitajte nekog drugog, ali ni on neće razumeti. Možete razmišljati o tome, ali nećete to shvatiti, biće vam nerazumljivo. Dakle, ako nešto ne razumete, da li to znači da ne morate da uradite kako vam Bog kaže? Ako nešto ne razumete, možete li samo da posmatrate, odlažete, čekate priliku i tražite neku drugu opciju? Ako nešto ne možete da razumete – ako vam je to nerazumljivo – da li to znači da ne morate da se pokorite? Da li to znači da se možete držati svojih ljudskih prava i reći: „Ja imam ljudska prava; ja sam nezavisna osoba, pa šta Ti daje pravo da me teraš da radim gluposti? Ja stojim uspravno između neba i zemlje – mogu da Te ne poslušam”? Da li je ovako Avrâm postupio? (Nije.) Pošto je verovao da je on samo obično i neupadljivo stvoreno biće, osoba pod Božjom suverenošću, odlučio je da posluša i da se pokori, da ne tretira olako nijednu od Božjih reči, već da ih sve u celini sprovede u delo. Šta god da Bog kaže, i šta god im Bog naredi, ljudi nemaju drugog izbora; oni moraju da slušaju, a nakon što su čuli, treba da odu i sprovedu to u delo. Štaviše, kada to sprovode u delo, ljudi bi trebalo da se u potpunosti pokore, sa mirom u duši. Ako ti priznaješ da je Bog tvoj Bog, onda bi trebalo da poslušaš Njegove reči, da sačuvaš mesto za Njega u svom srcu i da sprovedeš Njegove reči u delo. Ako je Bog tvoj Bog, onda ti ne treba da pokušavaš da analiziraš ono što ti On kaže; kako god On kaže da jeste, tako i jeste, i nije važno što ti to ne razumeš ili ne shvataš. Važno je da treba da prihvatiš i pokoriš se onome što On kaže. Takav je stav imao Avrâm kada su bile u pitanju Božje reči. Upravo zato što je Avrâm imao ovakav stav, bio je u stanju da posluša Božje reči, bio je u stanju da se pokori onome što mu je Bog zapovedio i mogao je da postane neko ko je pravedan i savršen u Božjim očima. To je bilo uprkos činjenici da je u očima svih tih sujetnih i oholih ljudi Avrâm izgledao glupavo i smeteno, zanemarivši život sopstvenog sina zarad svoje vere, i ležerno ga prinevši do oltara da bude zaklan. Kakav je to neodgovoran čin, mislili su; kakav je to nesposoban i bezdušan otac i koliko je sebičan kad može tako nešto da uradi zarad svoje vere! Tako se Avrâm činio u očima svih ljudi. Ipak, da li ga je Bog tako video? Nije. Kako ga je Bog video? Avrâm je bio u stanju da posluša i pokori se onome što je Bog rekao. U kojoj meri je mogao da se pokori? Učinio je to bez kompromisa. Kada mu je Bog zatražio ono što mu je najdragocenije, Avrâm je vratio dete Bogu, žrtvovao ga je za Boga. Avrâm je poslušao i pokorio se svemu što je Bog tražio od njega. Bilo da se posmatra kroz sočivo čovekovih predstava ili kroz oči iskvarenih ljudi, Božji zahtev je izgledao krajnje nerazuman, ali je Avrâm ipak mogao da se pokori; ovo se svelo na pitanje njegove čestitosti koju je krasila istinska vera i pokornost Bogu. U čemu su se ogledale ta prava vera i pokornost? U samo dve reči: njegovoj poslušnosti. Pravo stvoreno biće ne može da poseduje ništa

dragocenije ili vrednije i ništa ređe i vrednije pohvale. Upravo ta najdragocenija, retka stvar vredna pohvale je ono što danas toliko manjka Božjim sledbenicima.

Ljudi su danas obrazovani i puni znanja. Oni razumeju savremenu nauku i duboko su zaraženi, uslovljeni i pod uticajem tradicionalne kulture i izopačenih društvenih običaja; njihovi umovi su poput kovitlaca, gaje zamršene predstave, a iznutra su u potpunom neredu. Pošto su slušali propovedi tokom mnogo godina, i mada priznaju i veruju da je Bog Suveren nad svim stvarima, oni i dalje imaju preziran i nemaran stav prema svakoj Božjoj reči. Njihov stav prema ovim rečima je da ih ignorišu; to znači da zažmure i ogluše se o njih. Kakav je ovo čovek? On o svemu postavlja pitanje „zašto”; oseća potrebu da sve shvati i da sve temeljno razume. Izgleda da je veoma ozbiljan po pitanju istine; njegovo spoljašnje ponašanje i napori, i stvari kojih se spolja odriče, ukazuju na njegov nepokolebljiv stav prema veri i verovanju u Boga. Međutim, zapitajte se ovo: da li se držite Božje reči i svakog Njegovog uputstva? Da li ih sve primenjujete? Da li ste vi poslušni? Ako u svom srcu nastavljaš da odgovaraš na ova pitanja sa „ne” i „nisam”, kakva uverenja ti onda imaš? S kojim krajnjim ciljem ti zapravo veruješ u Boga? Šta si uopšte dobio svojom verom u Njega? Da li su ove stvari vredne daljeg promišljanja? Da li vredi kopati po njima? (Vredi.) Svi vi nosite naočare; vi ste moderni, civilizovani ljudi. Šta je kod tebe stvarno moderno? Šta je kod tebe civilizovano? Da li to što si „moderan” i „civilizovan” dokazuje da si ti neko ko poštuje Božje reči? Takve stvari ne znače ništa. Neki ljudi kažu: „Ja sam visoko obrazovan i studirao sam teologiju.” Neki kažu: „Pročitao sam klasičnu Bibliju nekoliko puta i govorim hebrejski.” Neki kažu: „Bio sam toliko puta u Izraelu i lično sam dotakao krst koji je nosio Gospod Isus.” Neki kažu: „Bio sam na planini Ararat i video ostatke barke.” Neki kažu: „Video sam Boga” i „Uznesen sam pred Bogom.” Kakva je korist od svega ovoga? Bog ne traži ništa zahtevno od tebe, samo da ozbiljno poslušaš Njegove reči. Ako je ovo mnogo za tebe, onda zaboravi na sve ostalo; ništa što kažeš neće biti od koristi. Vi svi znate priče o Noju i Avrâmu, ali poznavanje priča samo po sebi je beskorisno. Da li ste ikada razmišljali o tome šta je kod ta dva čoveka bilo najređe i za najveću pohvalu? Da li želite da budete kao oni? (Da.) Koliko ovo želite? Neki ljudi kažu: „Toliko želim da budem kao oni; razmišljam o tome kad god jedem, sanjam, obavljam svoju dužnost, čitam Božje reči i učim himne. Molio sam se za to toliko puta, čak sam i zavet napisao. Neka me Bog prokune ako ne poslušam Njegove reči. Samo što ja ne znam kada mi Bog govori; nije kao da mi se On obraća grmljavinom na nebu.” Kakva je korist od svega ovoga? Šta znači kada kažeš: „Toliko želim”? (To je samo pusta želja; to je puka čežnja.) Od kakve je koristi čežnja? To je kao kada kockar svaki dan ide u kazino; čak i kada sve izgubi, on i dalje želi da se kocka. Ponekad možda pomisli: „Još samo jedan pokušaj, a onda obećavam da ću odustati i da se nikada više neću kockati.” On isto misli, bilo da sanja ili jede, ali nakon razmišljanja o tome, ipak se vraća u kazino. Svaki put kada se kocka, kaže da će mu to biti poslednji put; i svaki put kada izađe na vrata kazina, kaže da se nikada više neće vratiti – a rezultat toga je da nakon što celog života pokušava, on i dalje nikada ne uspeva da prekine s tim. Da li

ste vi kao taj kockar? Vi često odlučite da uradite neke stvari, a zatim poričete svoje odluke, vaša druga priroda je da obmanjujete Boga, a to nije lako promeniti.

III. Razotkrivanje načina na koji se ljudi danas odnose prema Božjim rečima

Koja je bila tema priča koje sam upravo ispričao? (O stavovima prema Bogu i o tome kako možemo da poslušamo Božju reč i da se pokorimo Bogu kada se neke stvari dogode.) Šta je bilo glavno čemu su vas ove dve priče naučile? (Treba slušati i pokoriti se, ponašati se u skladu sa zahtevima Božje reči.) Važno je naučiti da slušamo Božje reči i da u praksi primenjujemo poslušnost Božjim rečima. Ti kažeš da si Božji sledbenik, da si stvoreno biće, da si ljudsko biće u Božjim očima. Međutim, u onome što proživljavaš i pokazuješ, nema znakova pokornosti ili praktične primene koja dolazi nakon što čuješ Božje reči. Dakle, da li uz izraze „stvoreno biće", „neko ko sledi Boga" i „ljudsko biće u Božjim očima" treba da ide znak pitanja kada se oni primenjuju na tebe? I, s obzirom na ove znakove pitanja, koliko veliku nadu u spasenje ti imaš? Ovo je nepoznato, šanse su male, a ni ti sam se ne usuđuješ da kažeš. Ranije sam ispričao dve klasične priče o tome kako poslušati Božje reči. Svako ko je čitao Bibliju i sledio Boga dugi niz godina već je upoznat sa ove dve priče. Ali, čitajući ove priče, niko nije izvukao jednu od najvažnijih istina: poslušnost Božjim rečima. Sada kada smo čuli priče o tome kako poslušati Božje reči, hajde da se okrenemo pričama o ljudima koji nisu poslušali Božje reči. Kad se pomene neposlušnost Božjim rečima, to mora da su priče o današnjim ljudima. Nešto od onoga što kažem možda vam nije prijatno čuti i možda vam vređa ponos i samopoštovanje, a pokazaće se da vam nedostaju čestitost i dostojanstvo.

Postoji komad zemlje na kojem sam zamolio neke ljude da posade povrće. Svrha je bila da ljudi koji obavljaju dužnost mogu da uzgajaju organsku hranu i da ne moraju da kupuju povrće koje nije organsko i koje je tretirano pesticidima. Ovo je bila dobra stvar, zar ne? U jednom pogledu, svi žive zajedno, kao velika porodica, i svi zajedno mogu da veruju u Boga, držeći se na distanci od trendova i sukoba u društvu. Stvaranje takvog okruženja omogućava svima da se skrase kako bi obavljali svoje dužnosti. To je kada gledamo iz sužene perspektive. Iz šire perspektive, pogodno je saditi povrće koje će jesti oni koji obavljaju dužnost i koji imaju ulogu u širenju Božjeg jevanđelja. Kada kažem: „Posadite povrće koje će jesti ljudi koji u blizini obavljaju svoju dužnost", zar ove reči nisu lako razumljive? Kada sam zamolio jednu određenu osobu da to uradi, on je razumeo i posadio je povrće koje se obično jede. Mislim da je nešto poput sadnje povrća jednostavna stvar. Svi obični ljudi to mogu. To nije tako teško poput propovedanja jevanđelja ili poput nekih drugih segmenata rada crkve. Zato nisam obraćao previše pažnje na to. Nešto kasnije, otišao sam tamo i video da svi jedu povrće koje su sami posadili; čuo sam da ponekad nešto i preostane, i da su time hranili piliće. Rekao sam: „Posadili ste sve ovo povrće i imali ste dobar prinos. Da li ste nešto od toga poslali u crkve? Da li su ljudi u drugim crkvama mogli da jedu povrće koje smo posadili?" Neki

ljudi su rekli da ne znaju odgovor na to. Neki su rekli da su ljudi na drugim mestima kupovali svoje sopstveno povrće i da nisu jeli ovo odavde. Svako je govorio drugačije. Niko nije mario za to; sve dok su oni sami imali nešto povrća za jelo, osećali su da nema problema. Nije li to grozno? Kasnije sam odgovornoj osobi rekao: „Potpuno je razumno da vi jedete ono što uzgajate, ali i drugi ljudi moraju da jedu. Da li je tačno da ste posadili toliko da niste mogli sve da pojedete, a da druga mesta i dalje moraju da kupuju povrće? Zar ti nisam rekao da se ovo povrće ne sadi samo da biste ga vi jeli – morate ga poslati i u druge obližnje crkve?" Da li vi mislite da bi stalno trebalo da im govorim šta da rade i da postavljam izričita pravila kada je u pitanju ova mala stvar? Da li je trebalo da napravim veliku pompu oko toga, da ih sve zajedno pozovem na skup i održim propoved? (Nije.) Ni ja ne mislim tako. Da li je moguće da ljudima može da manjka i ovo malo razumevanja? Da im manjka, onda ne bi bili ljudi. Zato sam toj osobi ponovio: „Požuri i pošalji povrće u druge crkve. Idi i uradi to." „U redu", rekao je, „Videću." Takav je bio njegov stav. Nešto kasnije, ponovo sam otišao tamo i video ogromne zasade povrća u polju, povrća svih vrsta koje se mogu zamisliti. Pitao sam ljude koji su ih posadili da li su imali veliku berbu. Rekli su da je bilo toliko plodova da nisu mogli sve da pojedu, a nešto je i istrulilo. Ponovo sam pitao da li su ih poslali u obližnje crkve. Odgovorili su da ne znaju, da nisu sigurni. Rekli su to na vrlo neodređen i površan način. Bilo je jasno da ovu stvar niko nije shvatio ozbiljno. Dokle god su imali hranu za jelo, nisu marili ni za koga drugog. Još jednom sam otišao da potražim odgovornu osobu. Pitao sam ga da li su poslali povrće. Rekao je da jesu. Pitao sam kako je prošla isporuka. Rekao je da je povrće isporučeno. Da li vam zvuči kao da je u ovom trenutku postojao problem? Stav ovih ljudi nije bio ispravan. Oni nisu imali stav odanosti i odgovornosti kada su obavljali svoju dužnost, što je grozno – ali je ono što je usledilo bilo još strašnije. Kasnije sam pitao braću i sestre u obližnjim crkvama da li su primili neku isporuku povrća. „Poslato je", odgovorili su, „ali je ono bilo u gorem stanju od povrća koje biste našli bačeno na pijaci. Nije bilo ničega osim trulog lišća pomešanog sa peskom i šljunkom. To povrće nije bilo jestivo." Kako se osećate kada ovo čujete? Ima li gneva u vašem srcu? Jeste li besni? (Jesmo.) I kad ste svi besni, da li mislite da bih i ja bio ljut? Oni su nerado poslali povrće, i taj su posao jako loše uradili. A ko je bio uzrok ovog lošeg učinka? Među njima je bio jedan zao čovek koji je sprečio da povrće bude poslato. Šta je on rekao nakon što sam naredio da se povrće isporuči? „Pošto mi ti kažeš da to uradim, pomešaću trulo lišće i povrće koje mi ne želimo da jedemo i poslaću im to. To se računa kao isporuka, zar ne?" Saznavši ovo, naredio sam da se ovo demonsko đubre od čoveka izbaci. Kakvo je ovo bilo mesto, kad se on usudio da se ponaša kao tiranin? Ovo je Božja kuća. To nije društvo i nije slobodno tržište. Ako ovde dobijaš napade besa i ponašaš se kao tiranin, onda ovde nisi dobrodošao i ne mogu da podnesem da te vidim pod Svojim nosom. Požuri i gubi se! Udalji se od Mene što više možeš, vrati se odakle si došao! Da li mislite da je bilo ispravno da Ja ovako postupim? (Jeste.) Zašto? (Ovakvim ljudima nedostaje ljudskosti.) Zašto onda neki ljudi kojima nedostaje ljudskosti nisu oterani? Neki

ljudi nemaju savest ni razum i ne tragaju za istinom, ali ne čine zlodela, ne ometaju rad crkve, ne utiču na vršenje dužnosti drugih ljudi, niti utiču na crkveni život. Ovakvu osobu za sada treba zadržati da pruža usluge, ali, kada počini zlo i kada krene da prekida rad i da smeta, onda nije kasno da joj se pokažu vrata. Pa zašto sam morao da izbacim ovo đubre od čoveka? Želeo je da se ponaša kao tiranin i da donosi odluke u Božjoj kući. Uticao je na normalne živote braće i sestara, kao i na rad Božje kuće. Neki ljudi su rekli da je previše sebičan, previše lenj, da je svoju dužnost obavljao površno. Da li je to bio slučaj? Želeo je da se suprotstavi svoj braći i sestrama, svima koji vrše dužnost, pa i Bogu. Hteo je da preuzme Božju kuću. Hteo je da donosi odluke u Božjoj kući. Ako je želeo da donosi odluke, onda je trebalo da uradi nešto dobro. Ali, on nije učinio ništa dobro. Sve što je učinio štetilo je interesima Božje kuće i povredilo je Božji izabrani narod. Da li biste mogli da tolerišete nekog ko je ovakav? (Ne bismo.) A kad niko od vas to ne bi mogao, da li mislite da bih ja mogao? Danas ima ljudi koji su još uvek nezadovoljni činjenicom da je zao čovek uklonjen. Oni ne mogu da ga prozru, ali se i dalje u svojim umovima bore protiv Mene. Danas ima ljudi koji, na pomen te osobe, još uvek ne smatraju da sam ovo uradio kako treba, koji misle da Božja kuća nije pravedna. Kakva je ovo banda? Da li znate kako je ovaj čovek brao zelje koje je uzgajao? Obično iščupaš celu biljku da bi jeo, zar ne? Da li neko samo kida lišće? (Ne.) Pa, ovaj čudan momak nije dozvolio drugima da iščupaju celu biljku; rekao im je da samo pokidaju lišće. Ovo je bio prvi put da sam naišao na tako nešto. Zašto mislite da je to uradio? Zašto nije dozvolio ostalima da čupaju celu biljku? Kada bi izvukli celu biljku, onda bi njiva ostala prazna i zemlja bi se morala izorati i ponovo zasaditi. Da bi se rešio te muke, zamolio je druge da otkinu lišće. Kada je rekao ljudima da to urade, niko se nije usudio da mu se suprotstavi. Bili su kao njegovi robovi – radili su sve ono što im je rekao. Tamo je on donosio odluke. Dakle, da li mislite da je prihvatljivo da se takvog čoveka ne otarasite? (Nije.) Dozvoliti ovakvoj osobi da ostane bilo bi zlo. Kada povremeno i pokaže neko dobro ponašanje, to je zato što u to nisu uključeni njegovi vlastiti interesi. Pažljivo pogledajte šta sve on čini: ne postoji nijedna stvar koja ne ometa i ne šteti interesima drugih, niti ijedna stvar koja ne šteti interesima Božje kuće. Ova osoba je rođena kao demon, postavlja se protiv Boga i antihrist je. Može li se takvoj osobi dozvoliti da ostane u Božijoj kući? Da li zaslužuje da obavlja svoju dužnost? (Ne.) A ipak, i dalje neki ljudi pokušavaju da odbrane ovakvu osobu. Koliko su oni smeteni? Zar ovo nije odvratno? Da li pokušavaš da pokažeš da u tebi ima ljubavi? Ako u tebi ima ljubavi, onda se ti pobrini za njega; ako u tebi ima ljubavi, neka tebi naudi – ali ne dozvoli da šteti interesima Božje kuće! Ako u tebi ima ljubavi, onda, kada se on ukloni, ti pođi s njim – šta radiš ovde još uvek? Da li su ovi ljudi poslušni i pokorni? (Nisu.) Rođeni su kao banda demona. Taj čovek nije poslušao ništa što sam rekao. Da sam rekao na zapad, on bi krenuo na istok, a da sam rekao na istok, on bi krenuo na zapad. Bio je uporan da Mi se suprotstavi u svemu. Zašto mu je bilo tako teško da Me makar malo posluša? Da li je to što sam ga zamolio da pošalje povrće drugoj braći i sestrama značilo da će biti lišen svog dela? Da li sam ga lišio prava da jede to

povrće? (Nisam.) Pa, zašto ga onda nije poslao? Nije morao sam da ga nosi, to nije zahtevao nikakav napor sa njegove strane. Ali, ne samo da drugima nije dao nimalo dobrog povrća, nego im je poklonio trulo povrće. Koliko on mora biti loš da to uradi? Može li se on smatrati osobom? Rekao sam mu da pošalje povrće, a ne otpatke. Nešto tako jednostavno, tako lako, što može da obavi pokretom ruke, a on ni to nije mogao da uradi. Da li je ovo osoba? Ako čak ni ovako nešto ne možeš da uradiš, kako možeš da tvrdiš da si pokoran Bogu? Ti ukrštaš rogove, uzvraćaš, a ipak pokušavaš da živiš na račun Božje kuće. Može li se tako nešto ikada ostvariti? Čak i danas ima onih koji nisu zaboravili: „Jednom si nam povredio osećanja. Jednom si izbacio nekolicinu od nas, ali se mi nismo složili s tim; želeli smo da ti ljudi ostanu, ali ti nisi hteo da im daš šansu. Da li si ti pravedni bog?" Da li mislite da bi demoni ikada rekli da je Bog pravedan? (Nikada.) Njihova usta mogu reći da je Bog pravedan, ali kada Bog deluje, to im ne odgovara; ne mogu da nateraju sebe da pohvale Božju pravednost. To su demoni i licemeri.

Šta pokazuje čak i tako mala stvar kao što je isporuka povrća? Da li je ljudima lako da se pokore Bogu i da poslušaju Božje reči? (Nije.) Ljudi jedu hranu koju im je Bog dao, žive u kućama koje im je Bog dao, koriste stvari koje im je Bog dao, ali kada Bog od njih zatraži da podele višak svog povrća sa drugima, da li su pokorni? Mogu li ove reči u njima uroditi plodom? Mogu, u ljudima. Mogu se izvršiti u ljudima. Ali, u demonima, Sotonama i antihristima, te reči nikada neće uroditi plodom. Taj čovek je pomislio u sebi: „Ako pošaljem ovo povrće, da li će se neko setiti ovog mog dobrog dela? Ako drugi jedu ovo povrće i kažu da je to božija blagodat, da me je bog zamolio da to uradim, ako svi budu zahvalni bogu, ko će meni zahvaliti? Ja sam heroj iza kulisa, ja sam se trudio. Ja sam bio taj koji je posadio povrće. Trebalo bi meni da zahvališ. A ako to ne uradiš, ako ne znaš da sam ja to uradio, onda možeš samo da sanjaš da ćeš da jedeš povrće koje sam ja uzgajao!" Nije li upravo to pomislio? I nije li ovo zlo? To je takvo jedno zlo! Kako bi zla osoba mogla da primenjuje istinu i da se pokorava Božjim rečima? Ova osoba je rođena kao demon i kao Sotona. On se suprotstavlja Bogu, opire se istini i prezire je. On nije u stanju da posluša Božje reči, pa da li uopšte ima potrebe da ih posluša? Nema. Dakle, kako bi trebalo rešiti takvu stvar? Treba takvog čoveka izbaciti i pronaći nekoga ko može da sluša i da zauzme njegovo mesto. To je to, tako je jednostavno. Da li je rešavanje stvari na ovaj način prikladno ili nije? (Prikladno je.) I ja tako mislim. Ako ne ode, izazvaće probleme i naškodiće svima ostalima. Neki ljudi kažu: „Da li si Ti nezadovoljan jer nije poslušao Tvoje reči? Sve što je učinio bilo je pokazivanje neposlušnosti prema Tebi – da li je to bilo tako ozbiljno? Ti si ga odbacio zbog nečeg tako trivijalnog, a on zapravo nije učinio ništa loše. Samo je poslao neko pokvareno povrće, a bilo je i par slučajeva kada ništa nije poslao i kada Te nije poslušao. To je mala stvar, zar ne?" Da li je to slučaj? (Nije.) Pa, kako vi mislite da ja gledam na ovo? Nije mogao da Me posluša ni kada je u pitanju bilo nešto tako sitno, ali je ovde pokušao da ometa stvari na nerazuman način. Ovo je Božja kuća, ništa ovde nije pripadalo njemu. Svaka travka, svako drvo, svaki brežuljak, svaka vodena površina ovde – on nije imao

ovlašćenja da kontroliše ništa od toga niti da donosi odluke o bilo kojoj od ovih stvari. Pokušao je da donosi odluke, da ometa stvari na nerazuman način. Šta je on bio? Ništa njegovo ne bi bilo uzeto ni iskorišćeno, niti bi bilo šta što je njemu pripadalo bilo poslato drugima; sve što se od njega tražilo bilo je da se pokrene i da kako valja ispuni obaveze, ali ni to nije mogao da uradi. Pošto on to nije mogao, ja ga nisam priznao za vernika, pa je morao da izađe iz Božje kuće; morao je da bude uklonjen! Da li je bilo razumno da to uradim? (Jeste.) Ovo su upravne odluke Božje kuće. Kad bih naišao na tako zlu osobu koja čini zlodela i kad je ne bih uklonio, kad ne bih izrazio nikakav stav prema njoj, šta mislite koliko bi ljudi onda bilo povređeno? Zar ovo u Božjoj kući ne bi izazvalo rasulo? I zar upravne odluke Božje kuće ne bi tada postale prazne reči? Dakle, šta je propisano upravnim odlukama Božje kuće u pogledu ovih antihrista i zlih demona koji su neposlušni, izazivaju ometanja, koji nerazumno koče stvari i bestidno se ponašaju? Uklonite ih i proterajte iz Božje kuće. Uklonite ih iz redova braće i sestara. Oni se ne ubrajaju u članove Božje kuće. Šta mislite o ovakvom postupanju sa njima? Kada se ljudi ove vrste uklone, sav posao će se odvijati glatko. Demoni i Sotone nastoje da iskoriste čak i nešto tako minorno kao što je konzumiranje povrća. Oni pokušavaju da donose odluke čak i u vezi sa tim, i da rade šta žele. Sve o čemu smo pričali minorne su stvari, ali, kako god bilo, sve se to dotiče najelementarnije od svih istina. Najelementarnija istina jeste poslušati Božje reči. Kakva je narav onih koji ni to ne mogu? Da li oni poseduju savest i razum normalnih ljudi? Ne, nimalo. To su ljudi kojima nedostaje ljudskosti.

Pored povrća, ljudi u svakodnevnom životu takođe moraju da konzumiraju meso i jaja. Zato sam nekim ljudima rekao da zadrže nekoliko pilića i da ih hrane žitom, povrćem i sličnim stvarima. Pilići bi trebalo da budu iz slobodnog uzgoja. Tako bi kokoške nosile bolja jaja od onih koja se prodaju na pijacama. Samo pileće meso bi takođe bilo organsko; u najmanju ruku, ne bi sadržalo hormone i ne bi bilo štetno za ljude kada ga jedu. Te kokoške možda neće dati mnogo jaja ili mesa, ali bi kvalitet bio zagarantovan. Razumete li šta mislim? (Da.) Onda Mi recite, koliko informacija sadrži ovo što sam upravo rekao? Prvo, uzgoj pilića na ovaj način bi nam doneo organska jaja za jelo. Bez obzira koliko takvih jaja bismo mogli da pojedemo, u najmanju ruku, ne bismo morali da jedemo jaja koja sadrže antibiotike. To se tražilo od jaja. Drugo, od mesa se tražilo da ne sadrži hormone, tako da ljudi ne bi imali nikakvih nedoumica oko toga da li da ga jedu. Da li je bilo previše tražiti ijednu od ovih stvari? (Nije.) Zahtevi koje sam izneo ne samo da nisu bili preterani, već su bili i praktični, zar ne? (Jesu.) Nešto kasnije, ljudi su kupili i othranili piliće. Kada su koke počele da daju jaja, mi smo ih jeli; međutim, osećao se slab ukus antibiotika, slično kao u jajima kupljenim u supermarketu. Malo sam razmislio o tome: da li su kokama davali hranu koja je sadržala antibiotike? Kasnije sam ljude koji su brinuli o pilićima upitao kakvu su hranu pilići jeli, a oni su mi rekli da su jeli prah od kostiju. „Ne treba nam da ove kokoške rano nose jaja. Hranite ih uobičajenim organskim metodama koje važe za slobodni uzgoj. Neka nose jaja normalno”, rekao sam. „Ne držimo ih da bismo dobili mnogo jaja, već samo da bismo mogli da jedemo

organska jaja. To je sve što nam je potrebno." Šta sam mislio kada sam to rekao? Govorio sam im da ne hrane kokoške ničim što sadrži antibiotike, hormone i slično. Kokoškama je trebalo davati drugačiju hranu od one koju jedu kokoške na drugim mestima. Na drugim mestima, kokoške potpuno odrastu za samo tri meseca, nose jaja svaki dan i koriste se kao mašine za nošenje jaja sve do dana kada ih zakolju. Da li ta praksa daje dobra jaja? I da li je meso ukusno? (Nije.) Tražio sam da kokoške budu slobodne, da im se omogući da se kreću napolju, da jedu insekte i korov, a da ih zatim hrane nekim žitaricama, zrnevljem i slično. Iako bi to proizvelo manje jaja, kvalitet bi bio bolji; to bi bilo dobro i za kokoške i za ljude. Da li je to što sam tražio bilo lako ostvariti? (Bilo je.) I da li je bilo lako razumeti? Da li je bilo teško poslušati ovo što sam rekao? (Bilo je lako razumeti. Ovo nije bilo teško.) Nije mi delovalo da je bilo ikakvih poteškoća. Bilo je lako. Nisam postavljao nikakve zahteve u vezi sa brojem proizvedenih jaja, već samo u vezi sa njihovim kvalitetom. Ljudi sa normalnim razumom i normalnim načinom razmišljanja ovo bi razumeli čim bi čuli. Osetili bi da je ovo jednostavno, da je izvodljivo, i ubrzo zatim bi ga sproveli u delo. To se zove poslušnost. Da li su to učinili ljudi koji su gajili kokoške? Da li su bili sposobni za to? Mogućnost da to urade bi značila da poseduju razum normalne ljudskosti. Nemogućnost da to urade bi značila da postoji problem. Ubrzo nakon što sam to rekao, vreme se promenilo i zahladnelo je. Na osnovu normalnih zakona prirode, to bi uzrokovalo da kokoške prestanu da nose jaja. Ali, desilo se nešto što nam mnogo govori: kada je postalo hladnije, kokoške nisu nosile manje, već više jaja. Svakog dana je bilo jaja za jelo, ali žumanca nisu bila tako žuta kao nekada, a belanca su postajala sve tvrđa. Jaja su postajala sve manje ukusna. Šta se dešavalo? Rekao sam: „Šta se, zaboga, dešava? Već je dovoljno teško ovim kokoškama da prežive zimu, šta to radite pokušavajući da ih sada naterate da nose jaja za ishranu ljudi? To je malo okrutno!" Kada sam kasnije otišao i pitao, otkrio sam da su kokoške i dalje dobijale hranu koja je kupljena negde drugde – hranu koja je garantovala da će nastaviti da nose jaja, bez obzira na to da li je proleće, leto, jesen ili zima. „Kokoške normalno ne nose jaja tokom ovog godišnjeg doba. Možemo da se snađemo bez jaja. Samo nastavite da brinete o kokoškama. Kada dođe proleće, ponovo će početi da nose jaja i ona će biti dobrog kvaliteta", rekao sam. „Ne budi proždrljiv. Nisam tražio od tebe da ih nateraš da stalno nose jaja, niti da i dalje obezbeđuješ jaja tokom zime. Pošto to nisam tražio od tebe, zašto si nastavio da im daješ tu hranu koju si kupio? Zabranjeno ti je da ih ponovo hraniš time." Da li sam bio jasan? Prvo, nisam zahtevao da mora biti jaja za jelo bez obzira na godišnje doba. Drugo, rekao sam mu da ne daje kokoškama tu hranu, da ne ubrzava proces nošenja jaja. Da li je bilo teško ostvariti ovaj mali zahtev? (Nije.) Ali, rezultat toga je bio da sam nešto kasnije pojeo nekoliko jaja koja su naše kokoške ponovo snele. Rekao sam Sebi: kako je smetena ova ekipa, kako to da nisu poslušali ono što sam rekao? Kokoške su i dalje nosile jaja, tako da definitivno nisu promenili hranu – to je ono što se dešavalo.

Šta možete da zaključite iz onoga što se desilo sa uzgojem pilića? (Da se ljudi ne pokoravaju i da nisu poslušni Božjim rečima.) Neki ljudi su rekli: „Poslušnost božjim

rečima – to znači slediti božiju volju. Moramo ih poslušati kada su u pitanju velike i uzvišene stvari, to su one stvari koje se tiču božje volje, izvršenja božijeg dela, kao i njegovog glavnog dela. Sve o čemu si govorio odnosi se na trivijalne stvari iz svakodnevnog života, koje nemaju nikakve veze sa tim da sledimo božju volju – tako da ne moramo da radimo onako kako ti kažeš. Ono o čemu govoriš nije povezano sa našom dužnošću, niti sa našim pokoravanjem i poslušnošću božjim rečima, tako da imamo opravdanja da ti se usprotivimo, da izaberemo hoćemo li te poslušati ili ne. Štaviše, šta ti znaš o normalnom ljudskom životu, o porodičnim stvarima? Ti ne razumeš, pa nemaš pravo da govoriš o tome. Nemoj nam pričati gluposti – ne moramo da te poslušamo u vezi sa ovim." Nije li to ono što su oni mislili? I da li je bilo ispravno razmišljati na taj način? (Nije.) Gde je bila greška? (Slediti Božju volju znači da se ne prave razlike između velikih i malih tema. Sve dok su to Božje reči, ljudi treba da ih poslušaju, treba da se pokore i da ih sprovedu u delo.) Neki ljudi su rekli: „Pokoravam se božjim rečima koje su istina. Ne moram da budem poslušan onima koje nisu istina. Ja se pokoravam samo istini. 'Slediti božji put' znači pratiti, biti poslušan i pokoriti se onom delu reči koje dolaze iz božjih usta i koje su istina. Reči koje se tiču života ljudi i koje nisu povezane sa istinom mogu se zanemariti." Da li je takvo shvatanje ispravno? (Nije.) Pa, kako vi gledate na istinu i na Božje reči? Zar oni nisu pravili razliku između Božjih reči i istine? I nije li ovo pretvorilo istinu u puku figuru? Zar oni nisu smatrali istinu veoma šupljom? Božije stvaranje svih stvari, Božje stvaranje oblika i boja lišća na drveću, oblika i boja cveća, postojanje i razmnožavanje svih stvari – ima li sve ovo neke veze sa istinom? Ima li neke veze sa čovekovim spasenjem? Da li je struktura ljudskog tela povezana sa istinom? Ništa od ovoga nije povezano sa istinom, ali svi oni dolaze od Boga. Ako se ništa od ovoga ne tiče istine, možeš li da ne priznaš njihovu tačnost? Možeš li da porekneš njihovu tačnost? Možeš li da uništiš zakone Božjeg stvaranja kako ti se prohte? (Ne možeš.) Dakle, kakav bi trebalo da bude tvoj stav? Moraš da se pridržavaš tih zakona. Kada postoje stvari koje ne razumeš, ispravno je da se pouzdaš u ono što je došlo iz Božjih usta. Ti ne treba da ih proučavaš niti da pokušavaš da ih razumeš veoma duboko – samo treba da ne kršiš njihove zakone. Upravo to znači verovati i pokoriti se. Kada je reč o navikama, o zdravom razumu, o pravilima svakodnevnog života i o drugim stvarima koje Bog zahteva u svakodnevnom životu ljudi, a koje se ne dotiču čovekovog spasenja, iako možda te stvari nisu u istom rangu sa istinom, sve su to pozitivne stvari. Sve pozitivne stvari dolaze od Boga, pa ljudi treba da ih prihvate – ove reči su tačne. Osim toga, budući da su ljudi, koji razum i savest treba da se nađe u njima? Pod jedan, oni treba da nauče kako da budu poslušni. Da budu poslušni čijim rečima? Da poslušaju reči đavola i Sotone? Da poslušaju reči ljudi? Da poslušaju reči velikih ljudi, izuzetnih ljudi? Da poslušaju reči antihrista? Ništa od toga. Trebalo bi da budu poslušni Božjim rečima. Koja načela i specifične postupke pronalazimo u praktikovanju poslušnosti Božjim rečima? Ne moraš da analiziraš da li su te reči tačne ili nisu, i ne treba da pitaš za razlog. Ne treba da čekaš da ih razumeš pre nego što ih primeniš u praksi. Umesto

toga, prvo bi trebalo da ih saslušaš, primeniš, izvršiš i pridržavaš ih se, što bi takođe trebalo da bude tvoj prvi stav. Samo tada ćeš biti stvoreno biće, jedno prikladno i pravo ljudsko biće. Ako su čak i ovi najelementarniji standardi ljudskosti izvan tvojih mogućnosti i ako Bog ne priznaje da si ti čovek, možeš li tada da staneš pred Njega? Da li si dostojan da čuješ Božje reči? Da li si dostojan da čuješ istinu? Da li si dostojan spasenja? Ti ne ispunjavaš uslove ni za jednu od ovih stvari.

Da li su ljudi o kojima sam upravo govorio u priči o kokoškama i jajima bili poslušni i da li su se pokorili? (Nisu.) Kako su se odnosili prema Božjim rečima? Kao prema povetarcu koji duva pored njihovih ušiju, dok su u mislima imali određeni stav: „Ti kaži šta imaš da kažeš, a ja ću učiniti ono što moram. Ne zanimaju me tvoji zahtevi! Dovoljno je da ti obezbedim jaja za jelo – koga briga kakva jaja jedeš. Želiš da jedeš organska jaja? Nema šanse. Samo ti sanjaj! Tražio si od mene da uzgajam kokoške i ja ih ovako gajim, ali ti, povrh toga, imaš nove zahteve – da li imaš pravo da govoriš o tome?" Da li su to ljudi koji su poslušni i koji se pokoravaju? (Nisu.) Šta oni pokušavaju da urade? Pokušavaju da se pobune! Božja kuća je mesto gde Bog govori i radi, mesto gde vlada istina – ako ovi ljudi nisu poslušali i nisu se pokorili Božjim rečima koje im je Bog rekao u lice, da li oni mogu da primenjuju Božju reč iza Njegovih leđa? Tek to nije verovatno! Od malo verovatnog do još manje verovatnog: u pogledu ove dve stvari, da li je Bog njihov Bog? (Nije.) Dakle, ko je njihov bog? (Oni sami.) Tako je – oni sebe tretiraju kao boga, veruju u sebe. U tom slučaju, zašto se oni još uvek motaju ovde? Pošto su oni sami sebi bog, šta oni rade time što mašu zastavom vere u Boga? Zar ovo nije obmanjivanje drugih ljudi? Zar ne obmanjuju sami sebe? Ako je to stav koji ti ljudi imaju prema Bogu, da li su u stanju da budu poslušni? (Zaista nisu.) Čak i po pitanju nečeg tako sitnog, oni ne mogu da poslušaju Božju reč ili da se pokore Bogu; Božje reči nemaju uticaja na njih, ne prihvataju ih i ne mogu da im se pokore. Mogu li se takvi ljudi spasiti? (Ne mogu.) Pa koliko su oni daleko od spasenja? Predaleko, ni blizu! Iznutra gledano, da li je Bog spreman da spase one koji se ne pokoravaju Njegovim rečima, koji Mu se suprotstavljaju? Definitivno nije. Čak ni ljudi koji ovo mere na osnovu sopstvenih misli, ne bi bili voljni da to urade. Kada bi ovakvi đavoli i Sotone zauzeli stav protiv tebe, sa namerom da ti se suprotstave u svakom pogledu, da li bi ih spasio? Nemoguće. Niko ne želi da spašava takve ljude. Sa takvima niko ne želi da se sprijatelji. Što se tiče uzgoja pilića – nešto tako minorno je učinilo da se razotkrije ljudska priroda; u nečemu tako malom, ljudi nisu bili u stanju da poslušaju ono što sam rekao. Zar ovo nije ozbiljan problem?

Hajde da pričamo o jednoj temi koja se tiče ovaca. Naravno, to i dalje ima veze s ljudima. Stiglo je proleće. Vreme je bilo toplo i cveće je cvetalo. Zelenilo je bujalo, trava je bila zelena. Sve je počelo da zrači životom. Ovce su cele zime jele seno i nisu više htele da ga jedu, pa su iščekivale da trava ozeleni, te da mogu da je svežu jedu. Pogodilo se da je to takođe bio i period kada su se ovce jagnjile, što je značilo da je ovcama bilo još potrebnije da jedu zelenu travu. S većom količinom i boljim kvalitetom trave, ovce bi davale više mleka, i jagnjad bi brže rasla. Ljudi bi takođe bili srećni da to vide, radovali

su se tome: lepo debelo jagnje koje je do dolaska jeseni spremno za jelo. A s obzirom na to da su ljudi imali čemu da se raduju, da li je trebalo da smisle načine da jaganjcima daju više dobre trave za jelo, da ih nahrane da budu jaki i debeli? Zar nije trebalo ovako da razmišljaju: „Trava u polju trenutno nije dobra. Jaganjci će sporo rasti ako je budu jeli. Gde ima dobre trave?" Zar nije trebalo da se malo potrude oko toga? Ali, ko zna o čemu je mislio onaj koji je čuvao ovce. Jednog dana sam otišao da vidim ovce. Video sam da su jaganjci dobro, poskočili su ugledavši ljude i uspinjali su se odupirući se prednjim nogama o potkolenice ljudi, u želji da razgovaraju sa njima. Nekim jaganjcima su izrasli rogovi, pa sam ih držao za njihove male rogove i igrao se s njima. Ti jaganjci su bili dobro, ali su bili vrlo mršavi i suvi. Razmišljao sam o tome kako su jaganjci mekani i kako njihova vuna nije gusta, ali su i dalje topli, i pomislio sam kako bi bilo bolje da se malo ugoje. Razmišljajući o tome, upitao sam osobu koja je čuvala ovce: „Da li je ova trava lošeg kvaliteta? Da li je nema dovoljno na pašnjaku gde ovce pasu? Da li bi trebalo izorati zemlju i posejati neku novu travu, kako bi imale dovoljno da pasu?" Rekao je: „Nema dovoljno zelene trave za jelo. Trenutno, ovce još uvek jedu seno." Kada sam to čuo, rekao sam: „Zar ne znaš koje je godišnje doba? Zašto ih još uvek teraš da jedu seno? Ovce su se ojagnjile, trebalo bi da jedu dobru, zelenu travu. Zašto ih još uvek teraš da jedu seno? Da li ste razmišljali o tome kako da ovo rešite?" On je pronašao gomilu izgovora. Kada sam mu rekao da izore polje, rekao je da ne može – kad bi to uradio, ovce ne bi imale šta sada da jedu. Šta vi mislite nakon što ste čuli sve ovo? Da li osećate neki teret? (Ja bih razmišljao o načinu na koji mogu da pronađem dobar pašnjak sa travom, ili da pokosim nešto trave na drugom mestu.) To je jedan od načina da se ovo reši. Moraš da razmišljaš o rešenju. Nemoj samo da napuniš stomak i da zaboraviš na sve ostalo – ovce takođe treba da se nahrane. Kasnije sam rekao nekolicini drugih ljudi: „Da li se ovo polje može izorati? Čak i ako posejete travu u jesen, ovce će moći da jedu zelenu travu sledeće godine. Štaviše, postoje još dva pašnjaka, pa da li se ovce mogu svakodnevno odvoditi tamo da pasu svežu travu? Ako se naizmenično vode na ova dva pašnjaka, zar ovce ne bi mogle da pasu svežu travu?" Da li je bilo lako izvesti ono što sam rekao? (Bilo je.) Neki su ljudi rekli: „Lakše je to reći nego uraditi. Uvek govoriš da je lako nešto uraditi – kako je to tako lako? Ima toliko ovaca, i kada trče okolo, uopšte nije lako zadržati ih u stadu." Samo čuvanje ovaca je za njih bilo veoma zamorno, pronašli su toliko izgovora i poteškoća, ali su se na kraju složili. Nekoliko dana kasnije sam otišao da pogledam ponovo. Trava je toliko narasla da je bila skoro do visine struka. Pitao sam se kako je mogla toliko da poraste kada su je ovce jele. Nakon što sam postavio neka pitanja, saznao sam: ovce uopšte nisu ovde puštene na pašu. Ljudi su opet imali izgovor: „Nema zaklona na tom polju, ovcama je bilo pretoplo." Rekao sam: „Pa zašto im jednostavno ne sagradite staju? Ima samo nekoliko ovaca. Čemu vi ovde služite? Zar ne treba da se bavite ovim jednostavnim stvarima?" Odgovorili su: „Ne možemo naći nikoga ko bi je sagradio." Rekao sam: „Ima ljudi koji rade druge stvari, zašto nema nikoga da obavi ovaj posao? Da li ste tražili nekoga? Sve što vas zanima

jeste da jedete ovčetinu, a ne i da gajite ovce. Kako možete biti tako sebični? Želite da jedete jagnjetinu, ali jaganjcima ne date da jedu travu – kako možete biti tako nemoralni!" Kada su bili primorani, sagradili su staju i ovce su počele da pasu zelenu travu. Da li je bilo lako dati im da pasu malo sveže trave? Nešto tako jednostavno je ovim ljudima bilo tako teško da sprovedu. Na svakom koraku su pronalazili izgovore. Kada su imali izgovor i kada bi se pojavile bilo kakve poteškoće, oni su odustajali i čekali da Ja dođem i to rešim. Stalno sam morao da pratim šta se dešava, da pazim na to, stalno sam morao da vršim pritisak na njih – nisam mogao da ne vršim pritisak na njih. Zašto bi trebalo da Ja brinem o nečemu tako običnom kao što je ishrana ovaca? Kad sve pripremim za vas, zašto vam toliko teško da poslušate nekoliko Mojih reči? Da li Ja od tebe tražim da se popneš na planinu noževa ili da plivaš u moru vatre? Ili je to preteško da se sprovede u delo? Zar to nije tvoja odgovornost? Sve je to u tvojoj moći da postigneš, to je u okviru tvojih sposobnosti. Ne tražim previše. Kako to da nisi u stanju da to ostvariš? U čemu je problem? Da li sam tražio od tebe da sagradiš barku? (Nisam.) A kolika je razlika između onoga što sam tražio da ti uradiš i izgradnje barke? Razlika je ogromna. Zadatak koji je trebalo da izvršiš trajao bi samo jedan ili dva dana. Potrebno je samo par reči. To se moglo ostvariti. Izgradnja barke je bila ogromna obaveza, obaveza od 100 godina. Da ste vi rođeni u istoj epohi kao Noje, usudio bih se reći da nijedan od vas ne bi bio sposoban da posluša Božje reči. Kada je Noje pokazao poslušnost pred Božjim rečima, kada je sagradio barku, korak po korak, onako kako mu je Bog zapovedio, vi biste bili oni ljudi koji su stajali sa strane i sputavali Noja, zadirkivali ga, rugali mu se i smejali. Vi ste zaista takva vrsta osobe. Potpuno ste lišeni stava poslušnosti i pokornosti. Naprotiv, ti zahtevaš da ti Bog pokaže posebnu blagodat, da te posebno blagoslovi i prosvetli. Kako možeš da budeš tako besraman? Šta vi kažete, koja od stvari o kojima sam upravo govorio je Moja obaveza? Koju od njih moram da uradim? (Nijednu od njih.) Sve ove stvari su pitanja za ljude. Nisu Moj posao. Trebalo bi da mogu da vas ostavim same. Pa zašto onda Ja moram da se uključujem? Ne radim to zato što je to Moja dužnost, već za vaše sopstveno dobro. Niko od vas se ne brine o ovome, niko od vas nije preuzeo ovu odgovornost, niko od vas nema ove dobre namere – tako da Ja moram više da se potrudim oko ovoga. Sve što je potrebno jeste da budete poslušni i da sarađujete; veoma je jednostavno, ali vi čak ni to ne možete da uradite. Da li ste vi uopšte ljudi?

Dogodio je još jedan ozbiljniji incident. Postojalo je mesto gde se gradila zgrada. Zgrada je bila prilično visoka i pokrivala je dosta veliku površinu. Unutra je bilo postavljeno relativno puno nameštaja, a da bi se on mogao lako pomerati, bila su potrebna najmanje jedna dupla vrata visine barem 2,5 metra. Normalni ljudi bi razmislili o svemu ovome. Ali, neko je bio uporan da se postave samo jedna vrata visine nepunih 2 metra. Ignorisao je sve druge predloge, bez obzira od koga su dolazili. Da li je on bio smetenjak? On je bio prava bitanga. Kasnije, kada Mi je neko ispričao o tome, Ja sam rekao tom čoveku: „Moraš da postaviš dupla vrata, i moraju biti viša." On je nevoljno pristao. U stvari, pristao je samo naizgled, ali šta je rekao kada je ostao sam? „Koja je

svrha da vrata budu tako visoka? Šta je problem sa tim da budu niža?" Kasnije sam otišao da pogledam ponovo. On je samo postavio još jedna dodatna vrata, ali je visina ostala ista. A, zašto je visina ostala ista? Da li je bilo nemoguće napraviti viša vrata? Ili bi vrata na kraju dodirivala plafon? U čemu je bila stvar? Problem je bio u tome što on nije hteo da posluša. Ono što je zaista mislio bilo je: „Da li ti ovde donosiš odluke? Ja sam šef ovde, ja donosim odluke. Drugi ljudi rade kako ja kažem, a ne obrnuto. Šta ti znaš? Da li se razumeš u građevinarstvo?" Da li to što se Ja ne razumem u građevinarstvo znači da ne mogu da vidim kako izgledaju proporcije? Kad su vrata tako niska u visokoj zgradi i kad neko viši od 190 centimetara prođe kroz njih, ako se ne sagne, udariće glavom u okvir. Kakva su to vrata? Nije mi bilo potrebno da razumem građevinarstvo – reci Mi, da li je Moj stav vezan za ovo bio razuman? Da li je bio praktičan? Ali, takva praktičnost je bila nepojmljiva toj osobi. Sve što je znao bilo je da se pridržava propisa, govoreći: „Sva vrata odakle ja dolazim su ovakva. Zašto bih pravio tako visoka vrata kao što si ti rekao? Ti si mi rekao da to uradim, i ja sam ih ovako napravio. Ako ti ja nisam koristan, onda zaboravi na mene! Ja ovako radim stvari i neću te poslušati!" Kakva je to osoba? Da li mislite da bi on još mogao biti koristan u Božjoj kući? (Ne bi.) Šta bi trebalo učiniti pošto on ne može biti koristan? Iako takvi ljudi čine neki simbolični napor u Božjoj kući i ne bivaju odmah izbačeni, iako ih braća i sestre mogu tolerisati, a i ja ih mogu tolerisati, kada je u pitanju njihova ljudskost – zaboravimo na to da li razumeju istinu ili ne – radeći i živeći u okruženju kao što je Božja kuća, koja je verovatnoća da će tu ostati? (Nema je.) Da li treba da ih izbacimo? (Ne.) Da li će verovatno ostati u crkvi na duži rok? (Neće.) Zašto ne? Ostavimo po strani to da li oni mogu razumeti ono što im se govori. Njihova narav, takva kakva jeste, čini da nakon što ulože neki simboličan trud, oni počnu da se umišljeno ponašaju i pokušavaju da donose odluke. Može li to proći u Božjoj kući? Oni su ništa, a ipak misle da su prilično dobri, da su stub i oslonac u Božjoj kući, gde bezobzirno čine nedela i pokušavaju da donose odluke. Sigurno će naići na probleme i neće dugo ostati. Sa ljudima poput ovih, čak i ako ih Božja kuća ne izbaci, nakon što tu provedu neko vreme, primetiće da se u Božjoj kući uvek govori o istini, o načelima; oni nemaju interesovanja za to, njihov način rada ovde nije od koristi. Bez obzira gde idu i šta rade, nesposobni su da sarađuju s drugima i uvek žele da donose odluke. Ali, to ne funkcioniše i oni shvataju da su ograničeni u svakom pogledu. Kako vreme prolazi, većina braće i sestara dolazi do razumevanja istine i načela. Dok se ti ljudi trude da rade šta im se prohte, dok pokušavaju da budu šefovi i da donose odluke, i ne ponašaju se prema načelima, mnogi ljudi im upućuju prezirne poglede – da li oni to mogu da podnesu? Kada dođe vreme, osetiće da nisu usklađeni sa tim ljudima, da prirodno ne pripadaju ovde, da su na pogrešnom mestu: „Kako sam to slučajno upao u božju kuću? Moje razmišljanje je bilo previše pojednostavljeno. Mislio sam da ću, ako uložim malo truda, moći da izbegnem katastrofu i da ću biti blagosloven. Nikada mi nije palo na pamet da to neće biti slučaj!" Oni prirodno ne pripadaju Božjoj kući; nakon nekog vremena, gube interesovanje, postaju ravnodušni i nema potrebe da ih neko izbaci – sami se povlače.

Neki ljudi kažu: „Da li postoji nešto u šta Ti ne zabadaš Svoj nos? Svuda se guraš, zar ne? Samo uspostaviš Svoj ugled, učiniš da se Tvoje prisustvo oseti i obavestiš ljude o Svojoj svemoći time što se mešaš u tuđe poslove, zar ne?" Reci Mi, da li bi bilo u redu da se ne brinem o tim stvarima? U stvarnosti, Ja ne želim da se bavim tim stvarima, to je odgovornost starešina i delatnika, ali, ako se ne budem bavio time, pojaviće se problemi i to će loše uticati na posao koji treba da se uradi. Da li bih Ja morao da se uključim u takve stvari kad biste vi mogli da ih rešite, kad biste radili onako kako sam tražio? Kad se Ja ne bih bavio vama, vi ne biste nimalo proživeli u ljudskom obličju, niti biste dobro živeli. Ne biste mogli ništa sami da uradite. Čak i u tom slučaju, vi Mi i dalje niste poslušni. Pričaću vam o nečemu izuzetno jednostavnom: o neverovatno malom pitanju higijene i brige o vašem životnom okruženju. Kako se ponašate u vezi sa tim pitanjem? Ako negde odem i ne najavim vam dolazak unapred, prostor će biti izuzetno neuredan, a vi ćete morati da ga odmah očistite, što će vas uzrujati i stvoriće vam nelagodu. Ako bih vam unapred najavio da dolazim, situacija ne bi bila tako loša – ali, mislite li da Ja ne znam šta se dešava iza kulisa? Ovo su sve sitnice, neki od najjednostavnijih i najosnovnijih aspekata normalne ljudskosti. Ali, vi ste tako lenji. Da li ste zaista sposobni da dobro obavljate svoju dužnost? Proveo sam deset godina u nekim mestima u kontinentalnoj Kini podučavajući ljude kako da slože pokrivače i da ih suše na suncu, kako da čiste kuće i kako da potpaljuju peći u svojim kućama. Ali, ni nakon deset godina podučavanja, nisam uspeo da ih naučim. Da li je to zato što nisam sposoban za podučavanje drugih? Ne, ti ljudi su jednostavno previše pokvareni. Kasnije sam prestao da podučavam. Kada bih otišao negde i naišao na pokrivač koji nije složen, samo bih se okrenuo i otišao. Zašto bih to uradio? Jer mi je to mesto bilo smrdljivo i odvratno. Zašto bih ostajao na mestu gorem od svinjca? Odbijam to da uradim. Čak je i te male stvari veoma teško promeniti. Da sam se odlučio da pređem na viši nivo, da sledim put Boga i Božju volju, iskreno govoreći, vi ne biste prišli ni blizu. Koja je glavna poenta koju danas iznosim? Poslušnost Božjim rečima je veoma važna i ne smete je zanemariti. Poslušnost Božjim rečima ne znači da treba da analiziraš, proučavaš, diskutuješ ili istražuješ Božje reči, niti da istražuješ razloge u njihovoj pozadini i da pokušavaš da dođeš do nekog zaključka. Umesto toga, treba da primeniš Njegove reči i sprovedeš ih u delo. Kada ti Bog govori, kada ti naređuje da izvršiš zadatak ili ti nešto poverava, ono što Bog potom želi da vidi jeste da ti preduzimaš korake i da to sprovodiš u delo, korak po korak. Bogu nije važno da li ti razumeš ovu stvar ili ne, niti Ga zanima da li si u svom srcu radoznao ili imaš bilo kakve sumnje u vezi s tim. Ono što Bog gleda jeste da li ti to radiš, da li imaš stav poslušnosti i pokornosti.

Slučajno sam razgovarao s nekim ljudima o kostimima za predstave. Osnovno načelo je bilo da boja i stil kostima treba da budu pristojni, dostojanstveni, ukusni i elegantni. Nije trebalo da izgledaju kao neki čudni komadi odeće. Štaviše, nije bilo potrebe da se troši previše novca. Nije bilo neophodno da potiču od određenog dizajnera, a kamoli da se ide u prodavnice skupih brendova da bi ih kupili. Moje mišljenje je bilo da u tim kostimima izvođači treba da izgledaju elegantno, pristojno i dostojanstveno, da

ostavljaju dobar utisak. Nije bilo ograničenja u vezi sa bojom, osim da se izbegne sve što izgleda previše bezizrazno ili tamno na sceni. Većina drugih boja je bila u redu: crvena, narandžasta, žuta, zelena, plava, teget, ljubičasta – nije bilo pravila za boju. Otkud ovo načelo? Božja kreacija sadrži svaku boju. Cveće se pojavljuje u boji, kao i drveće, biljke i ptice. Zato ne smemo gajiti nikakve predstave ili pravila o bojama. Nakon što sam ovo rekao, bojao sam se da Me neće razumeti. Ponovo sam im postavio ovo pitanje i umirio sam se tek kad su svi koji su Me čuli rekli da razumeju. Preostalo je da sprovedu posao prema načelu o kojem sam govorio. Da li je to bila jednostavna stvar? Da li je to bilo nešto važno? Da li je to bio veći ili manji poduhvat od izgradnje barke? (Manji.) U poređenju sa Avrâmovim žrtvovanjem Isaka, da li je to bilo teško? (Nije.) Nije bilo apsolutno nikakvih poteškoća i bilo je jednostavno – to je bilo samo pitanje odeće. Ljudi su izloženi odeći od trenutka kada se rode; to nije bila teška tema. Ljudi su mogli još lakše da obavljaju stvari kada sam definisao određeno načelo. Ključno je bilo to da li su se pokorili i da li su bili voljni da to urade. Nakon nekog vremena, kad su snimljeni neki programi i filmovi, primetio sam da su svi kostimi glavnih likova bili plavi. Razmislio sam o tome: „Da li postoji problem sa umovima ljudi koji snimaju ove emisije? Bio sam veoma jasan u onome što sam rekao. Nisam postavio pravilo da kostimi moraju biti plavi, i da onome ko ne nosi plavo neće biti dozvoljeno da izađe na scenu. Šta nije u redu sa tim ljudima? Šta ih je podsticalo na to i dominiralo njima? Da li su se trendovi u spoljnjem svetu promenili i da li ljudi sada nose samo plavu? Ne. Spoljnji svet nema pravila o bojama i stilovima, ljudi nose razne boje. Zbog toga je čudno da takva situacija nastane u našoj crkvi. Ko vrši konačne provere kostima? Ko kontroliše ovu stvar? Da li ima nekoga ko vuče konce?" Zaista je postojao neko ko je vukao konce; kao rezultat toga, bez obzira na stil, svi kostimi su, bez izuzetka, bili plavi. Ono što sam Ja rekao nije imalo nikakav uticaj. Već su odlučili da sva odeća mora biti plava – ljudi neće nositi ništa osim plave boje. Plava je predstavljala duhovnost i svetost; bila je zaštitni znak Božje kuće. Ako njihovi kostimi nisu bili plavi, predstava ne bi dobila dozvolu da se izvede, a oni se ne bi usudili da to urade. Rekao sam da je s tim ljudima gotovo. Ovo je bila tako jednostavna stvar, objasnio sam svaku tačku veoma jasno i nakon toga sam se pobrinuo da ih svi razumeju; samo kada smo svi postigli dogovor, Ja sam zatvorio tu temu. A kakav je bio konačni rezultat? To što sam rekao moglo je otići u vetar. Niko to nije smatrao važnim. I dalje su radili i ponašali se kako su želeli; niko nije ispunio ono što sam rekao, niko to nije ostvario. Šta su zapravo mislili kada su rekli da su razumeli? Ovi ljudi su samo hteli da Mi udovolje. Po ceo dan su tračarili kao one sredovečne dame na ulici. Tako su razgovarali i sa Mnom i takav su stav imali. Stoga se u Mom srcu pojavio jedan osećaj: stav koji su ovi ljudi imali prema Hristu bio je njihov stav prema Bogu, i taj stav je zabrinjavao; bio je to opasan znak, loš signal. Da li želite da znate na šta on ukazuje? Trebalo bi da znate. Moram vam ovo reći i vi Me morate pažljivo saslušati: sudeći po onome što se pokazuje u vama, na osnovu vašeg stava prema Božjim rečima, mnogi od vas će utonuti u katastrofu; neki od vas će biti uvučeni u katastrofu kako bi bili kažnjeni, a neki da bi se oplemenili, ali katastrofu nije moguće izbeći. Oni koji budu

kažnjeni odmah će umreti, propašće. Međutim, za one koji se u katastrofi oplemene, ako kroz to razviju sposobnost da budu poslušni i da se pokore, da ostanu postojani i dođu do svedočanstva, tada će najteži test biti završen. U suprotnom, za njih nema nade u budućnosti, biće u opasnosti i više neće imati šanse. Da li Me jasno čujete? (Da.) Da li vam se ovo čini kao nešto dobro za vas? Kratko rečeno, Meni to ne sluti ni na šta dobro. Osećam da je to loš znak. Dao sam vam činjenice; na vama je da izaberete. Neću više govoriti o tome, neću se ponavljati, neću to ponovo spominjati.

Tema o kojoj sam danas besedio u zajedništvu jeste kako se odnositi prema Božjim rečima. Poslušnost i pokornost Božjim rečima veoma su važni. Od velikog značaja je da budeš sposoban da to izvršavaš, sprovodiš i praktično primenjuješ. Neki ljudi kažu: „Čak i danas, mi još uvek ne znamo kako da se odnosimo prema Hristu." Kako se odnositi prema Hristu veoma je jednostavno: tvoj odnos prema Hristu jeste tvoj odnos prema Bogu. U Božjim očima, tvoj odnos prema Bogu je tvoj odnos prema Hristu. Naravno, stav koji imaš prema Hristu je stav koji imaš prema Bogu na nebu. Tvoj odnos prema Hristu je najrealniji od svih – on se može videti i to je upravo ono što Bog pažljivo ispituje. Ljudi žele da razumeju kako da se odnose prema Bogu na način na koji On želi, i to je jednostavno. Postoje tri tačke: prva tačka je biti iskren; druga je poštovanje, učiti kako poštovati Hrista; i treća – ujedno i najvažnija tačka – jeste poslušnost Njegovim rečima. Biti poslušan Njegovim rečima: da li to znači slušati ušima, ili nečim drugim? (Srcem.) Da li imaš srce? Ako imaš srce, onda slušaj njime. Samo ako slušaš srcem, razumećeš i moći ćeš praktično da primeniš ono što čuješ. Svaka od ovih triju tačaka veoma je jednostavna. Njihovo doslovno značenje bi trebalo da bude lako razumljivo, a logički govoreći, trebalo bi da bude lako sprovesti ih – ali, način na koji ih sprovodite i to da li ste sposobni da ih sprovedete, zavisi samo od vas; neću vam dalje objašnjavati. Neki ljudi kažu: „Ti si samo obična osoba. Zašto bismo bili iskreni prema tebi? Zašto bismo te poštovali? Zašto bismo poslušali tvoje reči?" Imam Svoje razloge. Takođe ih ima tri. Pažljivo slušajte i razmislite da li ono što govorim ima smisla. Ako ima, trebalo bi da to prihvatite; ako osećate da nema smisla, ne morate prihvatiti i možete potražiti neki drugi put. Razlog broj jedan je da, otkako si prihvatio ovu etapu Božjeg dela, ti jedeš, piješ, uživaš i molitveno čitaš svaku reč koju sam rekao. Broj dva je da sam priznaš da si sledbenik Svemogućeg Boga, da si jedan od Njegovih vernika. Može li se reći da priznaješ da si sledbenik običnog tela u kojem je Bog ovaploćen? Može. Ukratko, broj dva je da priznaš da si sledbenik Svemogućeg Boga. Razlog broj tri je najvažniji od svih: među svim ljudima, samo vas Ja vidim kao ljude. Da li je ova tačka važna? (Jeste.) Koju od ove tri tačke vi ne možete da prihvatite? Šta kažete, da li je neka od ovih tačaka o kojima sam upravo govorio netačna, neobjektivna, neistinita? (Nije.) Dakle, ukupno ima šest tačaka. Neću ulaziti u detalje o svakoj od njih; razmislite sami o njima. Već sam nadugačko govorio o ovim temama, tako da bi trebalo da možete da razumete.

4. jul 2020. godine

Treći ekskurs

Kako su Noje i Avrâm poslušali Božje reči i pokorili Mu se (2. deo)

Na poslednjem okupljanju, razgovarali smo o desetoj tački različitih manifestacija antihrista: „Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće." O kojim detaljima smo konkretno razgovarali? (Bog je uglavnom besedio o tome kako se odnositi prema Božjoj reči.) Da li je to povezano sa desetom tačkom? (Jeste. Jer, u tački „Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće", jedno od ponašanja antihrista je u tome da samo slušaju ono što Hristos kaže, ali mu nisu poslušni i ne pokoravaju mu se. Oni nisu poslušni Božjim rečima, niti ih prakično primenjuju. Na poslednjem okupljanju, Bog je besedio o tome kako se odnositi prema Božjoj reči, kako poslušati Božju reč, a zatim kako primeniti i izvršiti Božju reč.) Sve ovo je razumljivo, zar ne? Tokom našeg prethodnog okupljanja, ispričao sam dve priče: jedna je bila priča o Noju, a druga o Avrâmu. To su dve klasične priče iz Biblije. Mnogi ljudi znaju i razumeju ove priče, ali nakon što su ih razumeli, veoma malo ljudi zna kako da se odnosi prema Božjim rečima i zahtevima. Dakle, koji je bio glavni cilj našeg razgovora o ovim dvema pričama? Cilj je bio da se ljudima pokaže kako treba da se odnose prema Božjim rečima i zahtevima, kao osobe i kao stvorena bića – i da znaju kakvu poziciju stvoreno biće treba da zauzme, kakav stav treba da ima kada se suoči sa Božjim zahtevima i kada sluša Božje reči. Ovo su glavne stvari. Ovo je istina koju je trebalo da ljudi spoznaju i razumeju kroz poslednji zajednički razgovor na temu ove dve priče. Dakle, nakon što smo razgovarali o ovim dvema pričama, da li vam je sada jasno kako da se pokorite Hristu i da poslušate Njegove reči, kakav stav ljudi treba da imaju i kakva bi trebalo da bude njihova perspektiva i pozicija prema Hristu, kao i odnos prema rečima koje je Hristos govorio? Da li vam je sada jasno kako bi ljudi trebalo da se odnose prema rečima i zahtevima koji dolaze od Boga, i koje istine unutar njih treba da razumeju? (Prva stvar je da budu iskreni prema Hristu, druga je da nauče da poštuju Hrista, a treća stvar je da budu poslušni Njegovim rečima, tako što će Božje reči slušati srcem.) Sećate se pravila. Da nisam govorio o ovim pravilima, da li biste mogli da sami dođete do njih iz ove dve priče koje sam ispričao? (Jedina stvar koju možemo da zaključimo je da moramo da se pokorimo svemu što Bog kaže.) Sve što vi možete da izvučete iz toga su jednostavni, dogmatski i teorijski načini delovanja; i dalje niste sposobni da unutar ovoga razumete ili spoznate istine koje bi ljudi trebalo da traže i razumeju. Hajde, zato, da detaljno u zajedništvu razgovaramo o pričama o Noju i Avrâmu.

I. Nojev stav prema Božjim rečima

Hajde da prvo razgovaramo o priči o Noju. Na poslednjem okupljanju smo naširoko obuhvatili uzroke i ishode priče o Noju. Zašto nismo bili konkretniji? Zato što većina ljudi

već zna uzroke, ishode i specifične detalje ove priče. Ako postoje neke pojedinosti koje vam nisu jasne, možete ih pronaći u Bibliji. Ono o čemu mi sada razgovaramo nije u vezi sa posebnim pojedinostima ove priče, već razgovaramo o sledećim pitanjima: kako je Noje, glavni lik ove priče, tretirao Božje reči, koje aspekte istine ljudi treba da razumeju iz ove priče, kao i kakav je bio Božji stav, šta je On mislio i kakva je bila Njegova procena Noja nakon što je video svaki potez koji je Noje napravio. Ovo su detalji o kojima bi trebalo da razgovaramo. Božji stav prema Noju i Njegova procena onoga što je Noje učinio dovoljni su da nam kažu koje standarde Bog postavlja za čovečanstvo, za one koji ga slede, za one koje On spašava. Da li postoji istina koja se može tražiti u ovome? Tamo gde postoji istina koja se može tražiti, tamo je vredi i analizirati, razmatrati i detaljno razgovarati o njoj. Nećemo prolaziti kroz specifične detalje Nojeve priče. Ono o čemu ćemo danas razgovarati jeste istina koja se može pronaći u Nojevim različitim stavovima prema Bogu, kao i o zahtevima i namerama Boga koje ljudi treba da razumeju iz Božje procene Noja.

Noje je bio običan čovek koji je obožavao i sledio Boga. Kada su Božje reči došle do njega, njegov stav nije bio da se polako kreće, da to odlaže ili da ne žuri. Umesto toga, on je Božje reči slušao sa velikom ozbiljnošću, slušao je svaku izgovorenu Božju reč sa velikom budnošću i pažnjom, marljivo prateći i pokušavajući da zapamti sve što mu je Bog zapovedio, ne usuđujući se da bude nepažljiv ni u najmanjoj stvari. U njegovom stavu prema Bogu i prema Božjim rečima nalazilo se bogobojažljivo srce, čime se pokazalo da je Bog imao mesto u Nojevom srcu i da je on bio pokoran Bogu. Pažljivo je slušao šta Bog govori, kao i sadržaj Božjih reči i ono što je Bog tražio od njega da uradi. Pažljivo je slušao – ne s analizom, već s prihvatanjem. U njegovom srcu nije bilo odbijanja, netrpeljivosti ili nestrpljenja; umesto toga, on je u svom srcu mirno, pažljivo i pozorno beležio svaku reč i stvar koja se odnosila na Božje zahteve. Nakon što mu je Bog dao sva uputstva, Noje je detaljno zabeležio, vlastitim sredstvima, sve što je Bog rekao i što mu je poverio. Tada je odložio svoje vlastite poslove, prekinuo sa rutinama i planovima svog starog života i počeo da se priprema za sve što mu je Bog poverio da uradi, počeo da priprema sve potrebne zalihe za barku koju mu je Bog rekao da izgradi. Nije smeo da zanemari nijednu od Božjih reči, niti bilo šta što je Bog tražio, nijedan detalj onoga što je od njega zahtevano u Božjim rečima. Sopstvenim sredstvima je zabeležio glavne tačke i pojedinosti svega što mu je Bog tražio i poverio, a zatim je razmišljao i promišljao o njima, iznova i iznova. Nakon toga, Noje je krenuo u potragu za svim materijalima koje mu je Bog tražio da pripremi. Naravno, nakon svakog uputstva koje mu je Bog dao, on je na svoj način pravio detaljne planove i uređenja za sve što mu je Bog poverio i naložio da učini – a zatim je, korak po korak, sprovodio i realizovao svoje planove i uređenja, kao i svaki detalj i pojedinačni korak onoga što je Bog tražio. Tokom celog tog procesa, sve što je Noje radio – bilo to nešto veliko ili malo, izvanredno ili ne u očima ljudi – bilo je upravo ono što mu je Bog naložio da učini, bilo je ono što je Bog rekao i zahtevao. Iz svih postupaka koje je Noje preduzeo nakon što je prihvatio Božji

nalog, očigledno je da njegov stav prema Božjim rečima nije bio samo puko slušanje i ništa više od toga – a pogotovo nije bio slučaj da Noje, nakon što čuje te reči, odabere da ih u delo sprovodi onda kad je raspoložen, kada je okruženje pravo ili trenutak povoljan. Umesto toga, on je ostavio po strani svoje sopstvene poslove, prekinuo rutinu svog života i, od tog trenutka pa na dalje, najveći prioritet u njegovom životu i postojanju postala je izgradnja barke koju je Bog naredio. Taj posao je Noje sproveo u delo. Njegov stav prema Božjem nalogu i prema Božijim rečima nije bio ravnodušan, površan ili hirovit, a još manje je bio stav odbijanja. Umesto toga, pažljivo je slušao Božje reči i svim srcem se trudio da ih zapamti i da o njima razmišlja. Njegov stav prema Božjim rečima bio je stav prihvatanja i pokornosti. Za Boga, ovo je jedini stav prema Njegovim rečima koji pravo stvoreno biće treba da ima i to je stav koji On želi. Nije bilo odbijanja, nije bilo površnosti, nije bilo samovolje u ovom stavu, niti je on bio uprljan ljudskom namerom; to je, potpuno i bez ostatka, bio stav koji stvoreno ljudsko biće treba da ima.

Nakon što je prihvatio Božji nalog, Noje je počeo da planira kako da napravi barku koju mu je Bog poverio. Tražio je razne materijale, kao i ljude i alate potrebne za izgradnju barke. Naravno, to je uključivalo mnogo stvari; nije bilo tako lako i jednostavno kao što deluje iz priče. U tom predindustrijskom dobu u kome je sve rađeno ručno, fizičkim radom, nije teško zamisliti koliko je bilo teško izgraditi takvu barku, takvog diva, koliko mu je bilo teško da završi zadatak izgradnje barke koji mu je Bog poverio. Naravno, način na koji je Noje planirao, pripremao, dizajnirao i pronalazio različite stvari, poput materijala i alata, nije bio jednostavan, a možda ni Noje nikada ranije nije video tako veliki čamac. Nakon što je prihvatio ovaj nalog, čitajući Božje reči između redova i sudeći prema svemu onome što je Bog rekao, Noje je znao da ovo nije jednostavna stvar, a nije ni lak zadatak. Ovo nije bio jednostavan niti lak zadatak – šta je on podrazumevao? Naime, to je značilo da će, nakon što je prihvatio ovaj nalog, Noje poneti težak teret na svojim plećima. Štaviše, sudeći po tome da je Bog lično pozvao Noja i da ga je lično uputio u to kako da napravi barku, ovo nije bila obična stvar, to nije bila mala stvar. Sudeći po detaljima svega što je Bog rekao, ovo nije bilo nešto što bi bilo koji običan čovek mogao da podnese. Činjenica da je Bog pozvao Noja i poverio mu izgradnju barke pokazuje važnost koju je Noje imao u Božjem srcu. Kada je reč o ovoj stvari, Noje je, naravno, mogao da razume neke od Božjih namera – i, nakon što ih razumeo, Noje je shvatio kakav će život voditi u godinama koje dolaze i bio je svestan nekih od poteškoća sa kojima će se suočiti. Iako je Noje shvatio i razumeo koliko je teško ostvariti ono što mu je Bog poverio i koliko će velike nevolje doživeti, on nije imao nameru da odbije, već je bio duboko zahvalan Bogu Jahveu. Zašto je Noje bio zahvalan? Zato što mu je Bog neočekivano poverio nešto tako značajno i lično mu ispričao i objasnio svaki detalj. A još je važnije bilo to što je Bog takođe ispričao Noju celu priču, od početka do kraja, o tome zašto treba da napravi barku. Ovo je bila stvar Božjeg plana upravljanja, to je bila Božja stvar, ali ga je Bog upoznao sa ovom stvari, pa je tako Noje osetio njenu važnost. Ukratko, sudeći po ovim raznim znakovima, sudeći po tonu Božjeg govora i

različitim aspektima onoga što je Bog preneo Noju, Noje je mogao da oseti važnost zadatka izgradnje barke koji mu je Bog poverio, mogao je da to ceni u svom srcu i nije smeo da shvati olako, niti je smeo da zanemari bilo koji detalj. Stoga, kada je Bog završio sa davanjem Svojih uputstava, Noje je sačinio svoj plan i počeo da radi na organizaciji svega potrebnog za izgradnju barke, tražeći radnu snagu, pripremajući razne materijale i, u skladu sa Božijim rečima, postepeno sakupljajući različite vrste živih bića za barku.

Ceo proces izgradnje barke bio je pun poteškoća. Ostavimo, na trenutak, po strani to kako je Noje izlazio na kraj sa udarima vetra, vrelim suncem i kišom koja ga je šibala, sa žestokim vrućinama i ljutim mrazevima, sa četiri godišnja doba, iz godine u godinu. Hajde, prvo, da govorimo o tome kako je izgradnja barke bila kolosalni poduhvat, o Nojevoj pripremi različitih materijala i bezbrojnim poteškoćama s kojima se suočavao tokom izgradnje barke. Šta su te poteškoće obuhvatale? Suprotno opažanjima ljudi, neki fizički zadaci se nisu uvek uspešno završavali iz prve i Noje je morao da se suoči sa mnogim neuspesima. Nakon što bi nešto završio, ako je to izgledalo pogrešno, on bi ga rasklopio i nakon što bi završio s rasklapanjem, morao bi da pripremi materijal i da sve ponovo uradi. To nije bilo kao u modernoj epohi, gde se sve radi s elektronskom opremom i, kada se jednom postavi, rad se dalje obavlja prema zadatom programu. Kad se danas takav rad obavlja, on je mehanizovan, pa kad jednom uključite mašinu, ona može da završi sav posao. Ali, Noje je živeo u doba primitivnog društva, gde se sav rad obavljao ručno, a sve poslove ste morali obaviti svojim rukama, koristeći svoje oči i um, vlastitu marljivost i snagu. Naravno, najviše od svega, ljudi su morali da se oslanjaju na Boga; trebalo je da traže Boga svuda i uvek. U procesu suočavanja sa svim vrstama poteškoća, i u danima i noćima provedenim u izgradnji barke, Noje je morao da se suoči ne samo sa raznim situacijama tokom izvođenja ovog kolosalnog poduhvata, već i sa različitim okruženjima oko njega, sa podsmehom, ogovaranjem i verbalnim zlostavljanjem drugih. Iako nismo lično doživeli te scene u trenutku kada su se dogodile, zar nije moguće zamisliti neke od različitih poteškoća s kojima se Noje suočavao i koje je proživeo, kao i razne izazove na koje je nailazio? Tokom izgradnje barke, Noje se najpre suočio s nerazumevanjem vlastite porodice, s njihovim gunđanjem, pritužbama, pa čak i sa omalovažavanjem. Druga stvar je bilo klevetanje, podsmeh i osuda od strane ljudi oko njega – njegovih rođaka, prijatelja i svakojakih drugih ljudi. Ali, Noje je imao samo jedan stav, koji je podrazumevao da on bude poslušan Božjim rečima, da ih sprovede do samog kraja i da nikada ne odustane od njih. Šta je Noje odredio? „Dokle god sam živ, dokle god mogu da se krećem, neću napustiti Božji nalog.” Ovo je bila njegova motivacija dok je sprovodio veliki poduhvat izgradnje barke, a to je bio i njegov stav kada su mu predočene Božje zapovesti, nakon što je čuo Božje reči. I kada se suočio sa svim vrstama problema, s teškim situacijama i izazovima, Noje se nije povukao. Dok su neki od njegovih težih inženjerskih poduhvata često propadali i trpeli štetu, iako se Noje u svom srcu osećao uzrujano i zabrinuto, setio bi se Božjih reči, prisetio bi se svake reči koju mu je Bog zapovedio i kako ga je Bog uzdigao, pa bi tada često osetio i nalet

motivacije: „Ne smem da odustanem, ne smem da odbacim ono što mi je Bog zapovedio i poverio da uradim. Ovo je Božji nalog i, pošto sam ga prihvatio, pošto sam čuo Božji glas i reči koje je Bog izgovorio, pošto sam ovo prihvatio od Boga, onda treba da se pokorim u potpunosti, jer je to ono što bi ljudsko biće trebalo da postigne.” Stoga, bez obzira na to s kojim se teškoćama suočavao, bez obzira na to s kakvim se podsmehom ili klevetama susretao, bez obzira na to koliko je njegovo telo bilo iscrpljeno i umorno, on nije napustio ono što mu je Bog poverio, već je stalno imao na umu svaku reč onoga što je Bog rekao i zapovedio. Bez obzira na to kako se njegova okolina menjala i sa kolikom se poteškoćom suočavao, verovao je da ništa od toga neće trajati zauvek, da samo Božje reči nikada neće nestati i da će se sigurno ostvariti samo ono što je Bog zapovedio da se uradi. Noje je imao istinsku veru u Boga i pokornost kakvu je i trebalo da poseduje, i nastavio je da gradi barku koju mu je Bog rekao da izgradi. Dan za danom, godinu za godinom, Noje je bivao stariji, ali njegova vera se nije smanjivala i nije bilo promene u njegovom stavu i odlučnosti da izvrši Božji nalog. Iako je bilo trenutaka kada je njegovo telo bilo umorno i iscrpljeno, kada se razboleo, kada je bio slab u svom srcu, njegova odlučnost i upornost da izvrši Božji nalog i da se pokori Božjim rečima nisu opadali. Tokom godina Nojeve gradnje barke, on je upražnjavao slušanje i pokoravanje rečima koje je Bog rekao, i takođe je primenjivao važnu istinu potrebnu stvorenom biću i običnom čoveku da bi izvršio Božji nalog. Po svemu sudeći, čitav proces se zapravo svodio na jednu stvar: na izgradnju barke, na sprovođenje onoga što mu je Bog rekao da valjano i do kraja uradi. Ali, šta je bilo potrebno da se ova stvar uradi valjano i da se uspešno privede kraju? To nije zahtevalo ljudsku revnost niti ljudske parole, a još manje neke zakletve date iz prolaznog hira, niti takozvano divljenje ljudi prema Stvoritelju. Te stvari se nisu zahtevale. U svetlu Nojeve izgradnje barke, takozvano divljenje ljudi, njihove zakletve, njihova revnost i vera u Boga u njihovom duhovnom svetu, ništa od toga nije od koristi. U svetlu Nojeve prave vere i istinske pokornosti Bogu, ljudi deluju tako siromašno, žalosno, a nekoliko doktrina koje razumeju deluju tako prazno, bledo, slabo i nemoćno – da ne pominjemo kako su sramotne, vredne prezira i podle.

Noju je trebalo 120 godina da izgradi barku. Ovih 120 godina nije bilo 120 dana, 10 godina, niti 20 godina, već je to bio decenijama duži period od očekivanog životnog veka obične osobe danas. Imajući u vidu koliko je vremena bilo potrebno i koliko je bilo teško završiti ovaj poduhvat, kao i obim preduzetog inženjerskog rada, da li bi barka ikada bila završena da Noje nije imao pravu veru, da je njegova vera bila samo misao, nada, ushićenje ili neka vrsta nejasnog i apstraktnog verovanja? Da je njegova pokornost Bogu bila samo verbalno obećanje, da je to bila samo beleška napisana olovkom, poput onih koje vi danas zapisujete, da li bi se barka mogla izgraditi? (Ne bi.) Da je njegovo pokorno prihvatanje Božjeg naloga bilo samo puka volja i odlučnost, želja, da li bi se barka mogla izgraditi? Da je Nojeva pokornost Bogu bila samo prolazak kroz formalnosti odricanja, davanja sebe i plaćanja cene, da je značila samo više rada, plaćanje veće cene i teorijsku odanost Bogu, ili da je bila samo u vidu neke parole, da li bi se barka

tada mogla izgraditi? (Ne bi.) Ovo bi bilo preteško! Da je Nojev stav prema prihvatanju Božjeg naloga bio neka vrsta trgovine, da ga je Noje prihvatio samo zato da bi bio blagosloven i nagrađen, da li bi barka mogla biti izgrađena? Sigurno da ne! Revnost jedne osobe može trajati 10 ili 20 godina, 50 ili 60 godina, ali kada je on blizu smrti i kada uvidi da ništa nije stekao, taj čovek će izgubiti veru u Boga. Ova revnost koja traje 20, 50 ili 80 godina ne postaje pokornost niti prava vera. To je vrlo tragično. Međutim, istinska vera i istinska pokornost koji se nalaze u Noju upravo su ono što nedostaje ljudima danas; to su stvari koje ljudi danas ne vide i koje nipodaštavaju, omalovažavaju ili čak preziru. Priča o Noju koji gradi barku uvek izaziva bujicu rasprava. Svi mogu da govore o tome, svako ima nešto da kaže. Ali, niko ne razmišlja o tome i ne pokušava da shvati šta je to bilo u Noju, kakav je put primene on imao, kakav je stav prema Bogu i pogled na Božje zapovesti posedovao, i kakav je bio njegov karakter kada je slušao i primenjivao Božje reči. Zato ja kažem da su ljudi danas nesposobni da ispričaju priču o Noju, jer kada neko ispriča ovu priču, on se prema Noju odnosi kao prema običnoj legendarnoj figuri, ili čak kao prema običnom starcu sede brade. U svojim mislima, ljudi preispituju da li je zaista postojala takva osoba, kakav je on zapravo bio, i ne pokušavaju da cene način na koji je Noje došao do toga da pokaže te manifestacije nakon što je prihvatio Božiji nalog. Danas, kada ponovo razmatramo priču o Nojevoj izgradnji barke, mislite li da je to veliki ili mali događaj? Da li je to samo obična priča o jednom starcu koji je izgradio barku u davno prošlim vremenima? (Nije.) Noje je, od svih ljudi, jedini bio bogobojažljiv, pokoravao se Bogu i ispunio Božji nalog, čime je zaslužio da se ugledamo na njega. Bog ga je odobrio i trebalo bi da bude uzor onima koji danas slede Boga. A šta je bilo najvrednije kod njega? On je imao samo jedan stav prema Božjim rečima: da sluša i prihvati, da prihvati i pokori se, da se pokori do smrti. Taj stav, koji je bio najvredniji od svih, doneo mu je Božje odobrenje. Kada su u pitanju bile Božje reči, on nije bio površan, nije se olako odnosio prema njima, niti ih je ispitivao, analizirao, opirao se ili odbacivao u svojoj glavi, da bi ih zatim potisnuo negde na kraj pameti. Umesto toga, iskreno je slušao, malo po malo prihvatao te reči u svom srcu, a zatim razmišljao kako da ih sprovede u delo, kako da ih primeni, da ih primenjuje onako kako je prvobitno i trebalo, bez ikakvih odstupanja. I dok je razmišljao o Božjim rečima, rekao je u sebi: „Ovo su Božje reči, to su Božja uputstva, Božji nalog, i moja je dužnost da se pokorim. Ne smem da izostavim nijedan detalj, ne smem da idem protiv bilo koje Božje želje, niti smem da previdim ijedan detalj onoga što je On rekao, inače ne bih bio dostojan da se zovem čovekom, već bih bio nedostojan Božjeg naloga i Njegove uzvišenosti. Ako u ovom životu ne uspem da završim sve što mi je Bog rekao i poverio, iza mene će ostati žal. I ne samo to, biću nedostojan Božjeg naloga i Njegovog uzdizanja mene, neću imati hrabrosti da se vratim pred Stvoritelja.” Sve o čemu je Noje mislio i razmišljao u svom srcu, svako njegovo gledište i svaki njegov stav, sve je to odredilo da je na kraju on bio u stanju da sprovede Božje reči u delo, da učini da Božje reči postanu stvarnost, da ih ostvari, da učini da se one ispune i ostvare zahvaljujući njegovom napornom radu i da

se pretoče u stvarnost kroz njega, tako da Božji nalog ne propadne. Sudeći po svemu što je Noje mislio, po svakoj ideji koja se pojavila u njegovom srcu i na osnovu njegovog stava prema Bogu, Noje je bio dostojan Božjeg naloga, bio je čovek kome je Bog verovao i onaj na koga Bog blagonaklono gleda. Bog posmatra svaku ljudsku reč i delo, posmatra njegove misli i ideje. U Božjim očima, to što je Noje mogao ovako da razmišlja znači da nije bio pogrešno izabran. Noje je mogao da preuzme na sebe Božji nalog i Božje poverenje, bio je sposoban da ispuni Božji nalog: bio je jedini izbor među svim ljudima.

U Božjim očima, Noje je bio Njegov jedini izbor za ostvarenje tako velikog poduhvata kao što je izgradnja barke. Dakle, šta je to krasilo Noja? Dve stvari: istinska vera i istinska pokornost. U Božjem srcu, ovo su standardi koje On zahteva od ljudi. Jednostavno, zar ne? (Jeste.) Noje je, kao „jedan jedini izbor" posedovao ove dve stvari – stvari koje su tako jednostavne, ali se nisu mogle naći ni u kome drugom osim u Noju. Neki ljudi kažu: „Kako to može biti? Odrekli smo se svojih porodica i karijera, napustili smo posao, izglede i obrazovanje, napustili smo svoje imanje i decu. Pogledajte koliko je velika naša vera, koliko volimo Boga! Zašto smo mi inferiorni u odnosu na Noja? Kad bi nam Bog rekao da sagradimo barku – pa, moderna industrija je veoma razvijena, zar nemamo pristup drvetu i mnoštvu alata? I mi možemo da radimo pod vrelim suncem ako koristimo mašine; i mi možemo da radimo od jutra do mraka. Šta je toliko posebno oko izvršavanja ovako malog posla? Noju je trebalo 100 godina, a mi bismo to uradili i za kraće vreme, da se Bog ne bi unervozio – nama bi trebalo samo 10 godina. Rekao si da je Noje bio jedini izbor, ali danas ima mnogo savršenih kandidata; ljudi poput nas koji su napustili svoje porodice i karijere, koji poseduju pravu veru u Boga, koji se zaista daju za Boga – svi su oni savršeni kandidati. Kako možeš reći da je Noje bio jedini izbor? Ti nas baš nipodaštavaš, zar ne?" Da li u ovim rečima leži neki problem? (Da.) Neki ljudi kažu: „U Nojevom vremenu, nauka i tehnologija su bile još uvek veoma nerazvijene. On nije imao struju, moderne mašine, čak ni najjednostavnije električne bušilice i motorne testere, pa ni eksere. Kako je uopšte uspeo da napravi barku? Danas imamo sve te stvari. Zar ne bi bilo izuzetno lako za nas da izvršimo ovaj nalog? Kad bi nam se Bog obratio s neba i rekao da napravimo barku – ne da bismo mogli da napravimo jednu barku, nego bismo lako napravili i 10 njih. To ne bi bilo ništa za nas, mačji kašalj. Bože, zapovedi nam šta god Ti želiš. Šta god da Ti zatreba, reci nam. Nas ima toliko mnogo da uopšte ne bi bilo teško da napravimo barku! Mogli bismo napraviti 10, 20, pa i 100 barki. Koliko god želiš." Da li su stvari tako jednostavne? (Nisu.) Čim kažem da je Noje bio jedan jedini izbor, neki ljudi žele da Mi se suprotstave, teško ih je ubediti: „Ti misliš dobro o ljudima iz drevnih vremena jer ih više nema. Današnji ljudi su Ti pred nosom, ali ne možeš da vidiš šta je tako dobro u njima. Slep si na sve dobre stvari koje su današnji ljudi učinili, na sva njihova dobra dela. Noje je uradio samo jednu malu stvar; da li je to zato što u to vreme nije bilo industrije, pa je sav fizički rad bio težak i Ti zato misliš da je ono što je on uradio vredno pamćenja, smatraš ga primerom, modelom, i slep si za patnje današnjih ljudi i za cenu koju danas plaćamo za Tebe i za našu veru?" Da li je to slučaj? (Nije.) Bez obzira

na doba ili epohu, bez obzira na uslove u kojima ljudi žive, ovi materijalni objekti i opšte okruženje ne znače ništa, nisu važni. Šta je važno? Ono što je najvažnije nije doba u kojem živiš, niti da li si ovladao nekom tehnologijom, pa ni koliko Božjih reči si pročitao ili čuo. Ono što je najvažnije jeste pitanje da li ljudi poseduju istinsku veru, da li imaju istinsku pokornost. Ove dve stvari su najvažnije i nijedna od njih ne sme da zafali. Da vi živite u Nojevo vreme, ko bi od vas mogao da ispuni ovaj nalog? Usuđujem se da kažem da vi to ne biste mogli da postignete čak i kad biste svi zajedno radili. Ne biste mogli ni polovinu toga da uradite. Čak i pre nego što bi se pripremile sve zalihe, mnogi od vas bi već pobegli, žaleći se na Boga i sumnjajući u Njega. Mali broj vas bi mogao da se izbori sa velikim poteškoćama, da ne odustane zahvaljujući svojoj upornosti, revnosti i mislima. Ali, koliko dugo biste mogli da istrajete? Kakva motivacija vam je potrebna da biste nastavili dalje? Koliko godina biste izdržali bez istinske vere i istinske pokornosti? To zavisi od vašeg karaktera. Ljudi boljeg karaktera i sa malo savesti mogli bi da izdrže osam ili deset godina, dvadeset ili trideset, možda čak i pedeset. Ali, nakon pedeset godina, pomislili bi: „Kada će Bog doći? Kada će stići poplave? Kada će se pojaviti znak koji je dao Bog? Proveo sam ceo život radeći jednu stvar. Šta ako ne dođe do poplava? Puno sam patio tokom svog života, izdržao sam pedeset godina – to je sasvim dovoljno. Bog se neće sećati i neće me osuditi ako sada odustanem. Dakle, živeću svoj život. Bog ne govori niti reaguje. Ceo dan gledam u plavo nebo i bele oblake i ništa ne vidim. Gde je Bog? Onaj koji je nekada grmio i govorio – da li je to bio Bog? Da li je to bila varka? Kada će ovo da se završi? Bog nije zabrinut. Bez obzira koliko zovem u pomoć, sve što čujem je tišina, i On me ne prosvetljuje niti me vodi kada se molim. Zaboravi na to!” Da li bi i dalje imali istinsku veru? Kako vreme prolazi, verovatno bi postajali sumnjičavi. Razmišljali bi o promeni, tražili izlaz, ostavili bi po strani Božji nalog i napustili svoju prolaznu revnost i prolazne zavete; u želji da kontrolišu svoju sudbinu i da vode svoje živote, Božji nalog bi smetnuli s uma. I kada bi, jednog dana, Bog lično došao da ih podstakne, kada bi ih upitao o napretku u izgradnji barke, oni bi rekli: „O! Bog zaista postoji! Dakle, zaista ima Boga. Moram da počnem da gradim barku!” Kad Bog ne bi progovorio, kad ih ne bi požurio, oni to ne bi smatrali hitnom stvari; mislili bi da to može da sačeka. Ovakvo hirovito razmišljanje, ovaj stav nevoljnog otaljavanja – da li je to stav koji ljudi sa istinskom verom treba da pokažu? (Nije.) Imati takav stav je pogrešno i to znači da oni nemaju istinsku veru, a još manje istinsku pokornost. Da Bog lično razgovara sa tobom, tvoja trenutna revnost bi ukazala na tvoju veru u Boga, ali da te Bog skloni u stranu i da te ne požuruje, ne nadgleda i ne postavlja ti pitanja, tvoja vera bi nestala. Vreme bi prolazilo, i kada ti se Bog ne bi obratio ili ukazao, kada ne bi vršio nikakav pregled tvog rada, tvoja vera bi potpuno nestala. Ti bi želeo da živiš svoj život i da se baviš svojim poslom, a Božji nalog ti više ne bi bio ni na kraj pameti. Tvoja revnost, zakletve i odlučnost u tom trenutku ne bi značile ništa. Da li mislite da bi Bog smeo da poveri veliki poduhvat nekom takvom? (Ne bi.) Zašto ne? (Takvi ljudi ne ulivaju poverenje.) Tačno. Rečju: ne ulivaju poverenje. Ti ne poseduješ istinsku veru. Ti ne

ulivaš poverenje. I stoga, nisi pogodan za to da ti Bog poveri bilo šta. Neki ljudi kažu: „Zašto nisam pogodan? Izvršiću bilo koji nalog koji mi Bog poveri – ko zna, možda ću uspeti!" U svakodnevnom životu, ti možeš da radiš stvari nepažljivo i nije važno ako tvoji rezultati budu nešto lošiji. Ali, stvari poverene od Boga, ono što Bog želi da bude ostvareno – zar su one ikada jednostavne? Ako bih ih poverio nekom glupanu ili prevarantu, nekome ko je površan u svemu što radi, nekome ko postupa nepošteno i nakon prihvatanja naloga, svuda i u svako vreme, zar to ne bi odložilo veliki poduhvat? Ako bi vam dali da birate, ako bi trebalo da poverite nekome veliki poduhvat, kakvoj osobi biste ga poverili? Kakvu osobu biste izabrali? (Osobu od poverenja.) Ako ništa drugo, ova osoba mora da bude pouzdana, da ima karakter; koje god da je vreme i kolike god da su poteškoće na koje nailazi, u izvršavanje poverenog zadatka mora da uloži celo svoje srce i svu energiju, i da ti položi račun o tome. Ako bi ljudi birali kakvom će čoveku poveriti zadatak, to tek važi za Boga! Dakle, koga bi Bog izabrao za ovaj veliki događaj kao što je uništenje sveta poplavama, događaj koji je zahtevao da se izgradi barka i da neko dostojan opstanka zaista i preživi? Prva stvar, On bi teoretski izabrao nekoga ko je pogodan da ostane i da živi u narednoj epohi. U stvarnosti, ova osoba najpre mora biti u stanju da posluša Božje reči, mora imati istinsku veru u Boga i odnositi se prema svemu što Bog kaže kao prema Božjoj reči – bez obzira o čemu se radilo, bez obzira da li se to poklapa sa njegovim sopstvenim predstavama, da li mu se dopada, da li je u skladu sa njegovom voljom. Ma šta Bog tražio od njega da uradi, on nikada ne bi smeo da negira Božji identitet, već sebe uvek mora da smatra stvorenim bićem i da na poslušnost Božjim rečima gleda kao na obavezu. To je vrsta osobe kojoj Bog poverava ovaj poseban zadatak. U Božjem srcu, Noje je bio baš takva osoba. On nije bio samo neko dostojan da ostane u novoj epohi, već je bio i neko ko može da ponese tešku odgovornost, ko može da se pokori Božjim rečima, bez kompromisa, do samog kraja, neko ko će posvetiti svoj život ispunjenju onoga što mu je Bog poverio. To je ono što je On pronašao u Noju. Od trenutka kada je Noje prihvatio Božji nalog do trenutka kada je završio svaki pojedinačni zadatak koji mu je poveren – tokom ovog perioda, Nojeva vera i njegov stav pokornosti prema Bogu zasigurno su igrali ključnu ulogu. Bez ova dva elementa, delo se ne bi moglo obaviti i ovaj nalog se ne bi mogao ostvariti.

Da je, tokom prihvatanja Božjeg naloga, Noje imao svoje ideje, planove i predstave, kako bi se promenio ceo poduhvat? Prvo, u susretu sa svim pojedinostima koji mu je Bog preneo – sa specifikacijama i vrstama materijala, sredstvima i metodama za izgradnju cele barke, kao i sa razmerama i dimenzijama cele barke – kada je Noje sve to čuo, da li je pomislio: „Koliko godina bi bilo potrebno da se izgradi nešto tako veliko? Koliko truda i poteškoća bi bilo potrebno da se pronađu svi ovi materijali? Bio bih iscrpljen! Sigurno bi mi takva iscrpljenost skratila život, zar ne? Pogledajte koliko sam star, a Bog mi ne dopušta da se odmorim i traži od mene da uradim nešto tako zahtevno – da li bih mogao to da podnesem? Pa, uradiću to, ali imam keca u rukavu: manje-više ću učiniti kako Bog kaže. Bog je rekao da pronađem neku vrstu vodootpornog bora. Čuo

sam za mesto gde mogu da ga nađem, ali je ono poprilično udaljeno i veoma opasno. Potrebno je da uložim mnogo truda da bih ga pronašao i pribavio, pa što ne bih negde u blizini pronašao sličnu vrstu drveta kao zamenu za taj bor, neku vrstu koja je manje-više ista? To bi bilo manje rizično i zahtevalo bi manje truda – to bi takođe bilo u redu, zar ne?" Da li je Noje imao takve planove? Ako jeste, da li bi to bila istinska pokornost? (Ne bi.) Na primer: Bog je rekao da barka bude visoka 100 metara. Čuvši ovo, da li bi on pomislio: „Stotinu metara je previše, niko ne bi mogao da se popne na nju. Zar ne bi bilo smrtno opasno penjati se i raditi na njoj? Zato ću napraviti barku malo nižom, recimo 50 metara. To će biti manje opasno i lakše ljudima da se popnu. To bi bilo u redu, zar ne?" Da li bi Noje imao takve misli? (Ne bi.) Dakle, da je imao ovakve misli, mislite li da bi Bog izabrao pogrešnu osobu? (Da.) Nojeva prava vera i pokornost Bogu omogućili su mu da ostavi po strani svoju volju. Čak i da je imao takve misli, nikada ne bi postupio u skladu sa njima. U tom pogledu, Bog je znao da je Noje čovek od poverenja. Prvo, Noje ne bi unosio nikakve promene u pojedinosti koje je odredio Bog, niti bi dodavao bilo kakve svoje ideje, a još manje bi menjao ijedan detalj koji je Bog odredio zarad svoje lične koristi. Umesto toga, izvršio bi svako slovo Božje zapovesti, i bez obzira na to koliko je bilo teško nabaviti materijale za izgradnju barke, bez obzira na to koliko je rad bio težak ili iscrpljujuć, on bi dao sve od sebe i uložio svu svoju energiju da ga ispravno završi. Nije li upravo zato ulivao poverenje? I da li je to bila prava manifestacija njegove istinske pokornosti Bogu? (Jeste.) Da li je ta pokornost bila potpuna? (Jeste.) Nije bila ukaljana ničim, nije sadržala nijednu njegovu sklonost, nije bila pomešana sa ličnim planovima, a još manje sa ličnim predstavama ili interesima; umesto toga, bila je to čista, jednostavna, potpuna pokornost. I da li je to bilo lako postići? (Nije.) Neki ljudi se možda ne bi složili: „Šta je tu tako teško? Zar to ne znači da samo ne treba da razmišljam, da budem kao robot, da radim sve što Bog kaže – zar to nije lako?" Kada dođe vreme za delovanje, javljaju se poteškoće; ljudske misli se stalno menjaju, ljudi uvek imaju svoje sklonosti pa su zato skloni da sumnjaju u ostvarenje Božje reči. Lako im je da prihvate Božje reči kada ih čuju, ali postaje teško kada dođe vreme za akciju; čim nastupe poteškoće, oni su skloni da budu negativni i nije im lako da se pokore. Onda je očigledno da su Nojev karakter i njegova prava vera i pokornost zaista vredni divljenja. Dakle, da li vam je sada jasno kako je Noje reagovao i kako se pokorio kada se suočio sa Božjim rečima, zapovestima i zahtevima? Ova pokornost nije bila uprljana ličnim idejama. Noje je od sebe zahtevao apsolutnu pokornost, poslušnost i sprovođenje Božjih reči, bez skretanja s puta ili izvođenja nekih mudrolija, bez pokušavanja da ispadne pametan, bez visokog mišljenja o sebi i verovanja da može da daje predloge Bogu, da može da dodaje sopstvene ideje Božjim zapovestima, i bez dodavanja svojih dobrih namera. Zar to nije ono što treba praktikovati kada se pokušava postići apsolutna pokornost?

Koliko je vremena bilo potrebno Noju da izgradi barku nakon što mu je Bog zapovedio da to učini? (Sto dvadeset godina.) Tokom ovih 120 godina, Noje je uradio jednu stvar: izgradio je barku i prikupio razne vrste živih stvorenja. Iako je to bila samo

jedna stvar, a ne mnoštvo različitih zadataka, ta jedna stvar je uključivala ogroman rad. Koja je bila svrha toga? Zašto je sagradio ovu barku? Koji je bio cilj i značaj toga? Cilj je bio da svaka vrsta živih stvorenja preživi kada Bog uništi svet potopom. Noje je uradio to što je uradio da bi, pre Božjeg uništenja sveta, pripremio opstanak svake vrste živih stvorenja. A da li je to za Boga bila veoma hitna stvar? Iz tona Božjeg govora i iz suštine onoga što je Bog naredio, da li je Noje mogao da čuje da je Bog nestrpljiv i da je Njegova namera hitna? (Da.) Recimo, na primer, da vam se kaže: „Kuga dolazi. Počela je da se širi u spoljnjem svetu. Treba da uradite jednu stvar i budite brzi u tome: požurite i kupite hranu i maske. To je sve!" Šta čujete u ovome? Da li je hitno? (Jeste.) Kada bi to trebalo da se uradi? Da li bi trebalo da čekate do sledeće godine, do godine posle toga, ili nekoliko godina od sada? Ne – ovo je hitan zadatak, važna stvar. Ostavite sve ostalo po strani i prvo se pobrinite za ovo. Da li to čujete iz ovih reči? (Da.) Šta bi trebalo da urade oni koji su pokorni Bogu? Trebalo bi da odmah ostave po strani svoj trenutni zadatak. Ništa drugo nije važno. Bog je veoma nestrpljiv u vezi sa onim što je upravo zapovedio da se uradi; ne bi trebalo da se gubi vreme kada je u pitanju obavljanje i izvršavanje ovog zadatka koji je hitan za Boga i koji ga preokupira; trebalo bi ga završiti pre nego što se posvetimo drugim poslovima. Ovo je pravo značenje pokornosti. Ali, ako ti ovo analiziraš misleći, „Kuga dolazi? Širi se? Ako se širi, neka se širi – ne širi se na nas. Ako se i širi na nas, suočićemo se s tim kada za to dođe vreme. Kupovina maski i hrane? Maske su uvek dostupne. I nije važno da li ih nosite ili ne. Za sada još imamo hrane, zašto se brinuti oko toga? Šta je tu hitno? Sačekajte dok kuga ne stigne ovde. Trenutno imamo važnija posla." Da li je to pokornost? (Nije.) Šta je ovo? Ovo se kolektivno naziva pobunom. Konkretno, to je ravnodušnost, protivljenje, analiza i ispitivanje, kao i prezir u srcu, mišljenje da se ovo nikada ne može desiti i neverovanje da je to stvarno. Da li u takvom stavu ima istinske vere? (Nema.) Njihov sveukupni status je sledeći: u vezi sa Božjim rečima i u svom stavu prema istini, oni neizbežno zastupaju stav o odugovlačenju, ravnodušnosti, nemaru; u svom srcu, oni ovo uopšte ne vide kao važno. Misle: „Slušaću ono što Ti govoriš u vezi sa istinom i slušaću Tvoje uzvišene propovedi – neću oklevati da ih zabeležim kako ih ne bih zaboravio. Ali, ono što govoriš o kupovini hrane i maski ne odnosi se na istinu, pa to mogu da odbacim, mogu da se rugam tome u svom srcu i mogu da Te tretiram sa stavom ravnodušnosti i nepoštovanja. Dovoljno je da slušam svojim ušima, ali ono što mislim u svom srcu nije Tvoja briga, to nije Tvoja stvar." Da li je to bio Nojev stav prema Božjim rečima? (Nije.) Šta nam pokazuje da on nije bio takav? Moramo da porazgovaramo o tome; to će te naučiti da je Nojev stav prema Bogu bio potpuno drugačiji. A postoje i činjenice koje to dokazuju.

U toj predindustrijskoj epohi, kada je sve moralo da se obavlja i završava ručno, svaki manuelni posao je bio veoma naporan i zahtevao je mnogo vremena. Kada je Noje čuo Božji nalog, kada je čuo sve stvari koje je Bog opisao, osetio je ozbiljnost ovog zadatka i težinu situacije. Znao je da će Bog uništiti svet. A zašto će to učiniti? Zato što su ljudska bića bila tako zla, nisu verovala u Božju reč, već su je i negirala, i Bog je

prezirao takav ljudski rod. Da li je Bog prezirao te ljude samo dan ili dva? Da li je Bog, naprasno, rekao: „Danas mi se ne sviđa ovaj ljudski rod. Uništiću ove ljude, pa ti prioni na posao i napravi Mi barku”? Da li je to slučaj? Nije. Nakon što je čuo Božje reči, Noje je shvatio šta je Bog mislio. Bog nije mrzeo taj ljudski rod samo dan ili dva; želeo je da ga uništi kako bi ljudska bića mogla da počnu sve ispočetka. Ali, ovaj put, Bog nije hteo da iznova stvara drugi ljudski rod; umesto toga, dao je Noju da bude te sreće da preživi kao gospodar naredne epohe, kao praotac čovečanstva. Kada je shvatio ovaj aspekt Božje namere, Noje je mogao da oseti, iz dubine svog srca, neodložnu nameru Boga, mogao je da oseti da je to Bogu hitno – i tako, kada je Bog govorio, osim što je pažljivo, budno i marljivo slušao, Noje je osetio nešto u svom srcu. Šta je to osetio? Hitnost, emociju koju bi trebalo da oseća istinsko stvoreno biće nakon što je razumelo neodložne namere Stvoritelja. Šta je, dakle, Noje mislio u svom srcu kad mu je Bog naredio da sagradi barku? Pomislio je: „Od danas pa nadalje, ništa nije važnije od izgradnje barke, ništa nije značajnije i hitnije od toga. Čuo sam reči iz Stvoriteljevog srca, osetio sam Njegovu neodložnu nameru, tako da to ne smem da odlažem; najbrže što mogu, moram da sagradim barku o kojoj je Bog govorio i koju je tražio.” Kakav je bio Nojev stav? Bio je to stav nekoga ko se ne usuđuje da bude nemaran. I na koji način je pristupio izgradnji barke? Bez odlaganja. Najbrže što je mogao sproveo je i izvršio svaku pojedinost o kojoj je Bog govorio i koju je naložio, čineći to uz svu svoju energiju, bez i najmanje površnosti. Sve u svemu, Nojev stav prema Stvoriteljevom naređenju bio je pokornost. Za to nije bio nezainteresovan i nije bilo nikakvog otpora u njegovom srcu, niti ikakve ravnodušnosti. Umesto toga, marljivo je nastojao da shvati nameru Stvoritelja dok je pamtio svaku pojedinost. Kad je shvatio Božju neodložnu nameru, odlučio je da ubrza stvar, da najbrže što može dovrši ono što mu je Bog preneo. Šta je značilo to „najbrže što može”? Značilo je da, u najkraćem mogućem roku, dovrši posao za koji bi prethodno trebalo mesec dana, da ga obavi možda tri ili pet dana pre planiranog roka, bez ikakvog otezanja ili i najmanjeg odugovlačenja, ubrzavajući ceo taj projekat najbolje što je mogao. Naravno, pri obavljanju svakog dela posla, on bi se maksimalno trudio da na najmanju meru svede gubitke i greške, da izbegne ponavljanje ijednog posla; ujedno bi svaki zadatak i postupak završio dobro i u roku, garantujući njegov kvalitet. To je bilo pravo ispoljavanje u kome nema nikakvog otezanja. Prema tome, šta je bio preduslov da Noje bude u stanju da ne odugovlači? (Čuo je Božju naredbu.) Da, to su bili preduslov i kontekst za ovo. Dakle, zašto je Noje bio u stanju da ne odugovlači? Neki ljudi kažu da je Noje posedovao istinsku pokornost. Pa, šta je on to posedovao što mu je omogućilo da postigne takvu istinsku pokornost? (Bio je obziran prema Božjem srcu.) Tako je! To znači imati srce! Ljudi koji imaju srce u stanju su da budu obzirni prema Božjem srcu; oni bez srca samo su prazne ljušture, budale, ne znaju da budu obzirni prema Božjem srcu. Mentalitet im je ovakav: „Baš me briga koliko je Bogu ovo hitno, uradiću to kako mi se prohte – kako bilo, nisam besposlen ni lenj.” Ovakav stav, ovakva negativnost, potpuni nedostatak inicijative – takav nije neko ko je obziran prema Božjem srcu, niti taj shvata kako da bude

obziran prema Božjem srcu. U tom slučaju, da li on poseduje istinsku veru? Sasvim sigurno ne. Noje je bio obziran prema Božjem srcu, imao je istinsku veru i zato je mogao da izvrši Božji nalog. Stoga, nije dovoljno samo prihvatiti Božji nalog i biti spreman da uložiš neki napor. Moraš da budeš i obziran prema Božjim namerama, da daš sve od sebe i budeš odan – a to zahteva da imaš savest i razum; to je ono što ljudi treba da imaju, i što je imao Noje. Šta vi kažete, u to vreme, koliko godina bi bilo potrebno da se izgradi tako velika barka da je Noje odugovlačio, da nije osećao da je hitno, da nije bio nespokojan ni efikasan? Da li bi barka mogla biti završena za 100 godina? (Ne bi.) Bilo bi potrebno da nekoliko generacija neprekidno gradi barku. S jedne strane, izgradnja čvrstog objekta poput barke bi trajala godinama; pored toga, dugo bi trajalo i prikupljanje svih živih stvorenja i briga o njima. Da li je bilo lako prikupiti ova stvorenja? (Nije.) Nije bilo. I tako, nakon što je čuo Božje zapovesti i shvatio da je Božja namera hitna, Noje je osetio da to neće biti ni lako ni jednostavno. Shvatio je da mora da ispuni zadatak u skladu sa Božjim željama i da izvrši nalog koji mu je Bog poverio, kako bi Bog bio zadovoljan i umiren, kako bi sledeći korak Božjeg dela glatko protekao. Takvo je bilo Nojevo srce. A kakvo je to srce bilo? To je bilo srce koje je imalo obzira prema Božjim namerama. Sudeći po Nojevom ponašanju u izgradnji barke, on je sigurno bio čovek velike vere i nije sumnjao u Božju reč tokom stotinu godina. Od čega je on zavisio? Zavisio je od svoje vere i pokornosti Bogu. Noje je mogao da se pokori u potpunosti. Koji su detalji njegove potpune pokornosti? Njegova obzirnost. Da li imate ovakvo srce? (Nemate.) Možete da govoriti doktrine i iznosite slogane, ali ne možete praktično da delujete, a kada se suočite s teškoćama, ne možete da primenite Božje zapovesti. Kada govorite, govorite vrlo jasno, ali kada dođe do praktičnog delovanja i kada se suočite s nekom poteškoćom, vi postajete negativni. Kada osetite malo patnje, počinjete da se žalite i samo želite da odustanete. Da nije bilo jake kiše više od osam ili deset godina, postali biste negativni i sumnjali biste u Boga, a da li biste nastavili da budete negativni i da je prošlo još 20 godina bez jake kiše? Noje je više od 100 godina gradio barku i nikada nije postao negativan niti sumnjao u Boga, već je prosto nastavio da gradi barku. Ko bi osim Noja mogao to da uradi? Šta vama manjka? (Nemamo normalnu ljudskost ili savest.) Tako je. Ne posedujete Nojev karakter. Koliko istina je Noje razumeo? Da li mislite da je razumeo više istina od vas? Čuli ste toliko propovedi. Tajne Božjeg ovaploćenja, unutrašnja istina o tri faze Božjeg delovanja, Božji plan upravljanja; ovo su najviše i najdublje tajne izražene čovečanstvu. Sve to vam je jasno, pa kako onda još uvek ne posedujete Nojevu ljudskost i još uvek niste kadri da postupate onako kako Noje jeste bio kadar? Vaša vera i ljudskost su tako inferiorni u odnosu na Nojeve! Može se reći da vi nemate pravu veru, a ni minimalnu savest ili razum koji bi ljudi trebalo da poseduju. Iako ste slušali mnoge propovedi, pa na površini deluje kao da razumete istine, kvalitet vaše ljudskosti i vaša iskvarena narav ne mogu se trenutno promeniti slušanjem dodatnih propovedi ili razumevanjem istina. Bez rasuđivanja o ovim stvarima, ljudi osećaju da i nisu toliko inferiorni u odnosu na svece iz prošlosti, misleći: „Sada i mi

prihvatamo Božji nalog i slušamo Božju reč iz Božjih usta. Takođe, ozbiljno shvatamo svaku stvar koju Bog traži da uradimo. Svi zajedno razgovaraju o ovim stvarima, a zatim rade na planiranju, raspoređivanju i sprovođenju stvari. Kako smo mi drugačiji od svetaca iz prošlosti?" Da li je razlika koju sada vidiš velika ili ne? Ogromna je, prvenstveno u pogledu karaktera. Današnji ljudi su tako iskvareni, sebični i ogavni! Neće ni prstom mrdnuti ako im to ne donosi korist! Činiti dobra dela i pripremati dobra dela vrlo je naporno za njih! Oni su spremni da obave dužnost, ali nemaju snagu volje, spremni su da pate, ali ne mogu to da izdrže. Oni žele da plate cenu, ali ne mogu to da urade, spremni su da primene istinu, ali ne mogu to da ostvare i žele da vole Boga, ali ne mogu to da sprovedu u delo. Reci Mi, koliko je manjkava ovakva ljudskost! Koliko istine oni moraju da razumeju i da poseduju da bi se iskupili za sve ovo?

Upravo smo razgovarali o Nojevom razmatranju Božjih namera, što je bio dragocen deo njegove ljudskosti. Ima još nečega – šta je u pitanju? Nakon što je čuo Božje reči, Noje je saznao jednu činjenicu; takođe je saznao kakav je Božji plan. Plan nije bio da se samo jednostavno napravi barka koja će služiti kao spomenik, ili da se stvori zabavni park, ili da se napravi neka velika zgrada kao obeležje – to nije bio slučaj. Na osnovu onoga što je Bog rekao, Noje je znao jednu činjenicu: Bog je mrzeo ovaj ljudski rod, koji je bio rđav, i odredio je da će te ljude uništiti potopom. Oni koji će preživeti do naredne epohe biće, međutim, spašeni od poplava upravo ovom barkom; ona će im omogućiti da prežive. A šta je bila ključna tačka u ovoj činjenici? Da će Bog uništiti svet potopom, da je imao nameru da Noje izgradi barku i preživi, i da svaka vrsta živog bića preživi, ali da ljudska vrsta bude uništena. Da li je ovo bilo nešto važno? Ovo nije bila neka beznačajna porodična stvar, niti neka sitnica koja se tiče pojedinca ili plemena; umesto toga, to je uključivalo veliki poduhvat. Kakvu vrstu velikog poduhvata? Onu koja se odnosila na Božji plan upravljanja. Bog je nameravao da učini nešto veliko, nešto što se tiče čitavog čovečanstva, i što se odnosilo na Njegovo upravljanje, na Njegov stav prema čovečanstvu i prema njegovoj sudbini. Ovo je treća informacija koju je Noje saznao kada mu je Bog poverio ovaj zadatak. A kakav je bio Nojev stav kada je čuo ovo iz Božjih reči? Da li je to bio stav vere, sumnje ili potpune neverice? (Stav vere.) U kojoj meri je verovao? I koje činjenice dokazuju da je verovao? (Kada je čuo Božje reči, počeo je da ih sprovodi u delo i napravio je barku kao što je Bog rekao, što znači da je njegov stav prema Božjim rečima bio stav vere.) Iz svega što se u Noju prikazalo – od nivoa izvršenja i sprovođenja zadatka nakon što je Noje prihvatio ono što mu je Bog poverio, do činjenice šta je na kraju postignuto – može se videti da je Noje imao apsolutnu veru u svaku reč koju je Bog izgovorio. Zašto je imao apsolutnu veru? Kako to da nije sumnjao? Kako to da nije pokušavao da analizira, da nije ispitivao sve ovo u svom srcu? S čim je ovo povezano? (Sa verom u Boga.) Tačno, to je bila Nojeva prava vera u Boga. Stoga, kada je reč o svemu što je Bog govorio i o svakoj Njegovoj reči, Noje nije samo slušao i prihvatao; umesto toga, posedovao je pravo znanje i veru u dubinama svog srca. Iako mu Bog nije rekao razne detalje, recimo kada će stići poplavne vode ili koliko godina će

proći pre nego što se to dogodi, kolika će biti razmera tih poplava ili šta će biti nakon što Bog uništi svet, Noje je verovao da je sve što je Bog rekao već postalo činjenica. Noje nije tretirao Božje reči kao priču, kao mit, kao neku izreku ili pisani sastav, već je u dubinama svog srca verovao i bio siguran da će Bog to učiniti, i da niko ne može da promeni ono što Bog odluči da ostvari. Noje je smatrao da ljudi mogu imati samo jedan stav prema Božjim rečima i prema onome što Bog želi da postigne, a to je da prihvate tu činjenicu, da se pokore onome što Bog zapoveda i da dobro obavljaju zadatke koje Bog od njih traži da obave – to je bio njegov stav. I upravo zbog toga što je Noje imao takav stav – da ne analizira, ispituje, sumnja, već samo da veruje iz dubine svog srca i da zatim odluči da obavi ono što Bog traži i da dâ svoj doprinos onome što je Bog želeo da bude ostvareno – upravo zbog toga su činjenica izgradnje barke, kao i prikupljanje i opstanak svake vrste živih stvorenja uspešno realizovani. Da je Noje bio sumnjičav kada je čuo Boga kako kaže da će uništiti svet potopom; da se nije usudio da u potpunosti poveruje u to, jer to nije video i nije znao kada će se to dogoditi, i jer je bilo mnogih nepoznanica, da li bi to uticalo na njegov pristup i na uverenje da treba da napravi barku, da li bi se oni promenili? (Da.) Kako bi se promenili? Dok je gradio barku, možda bi hvatao prečice, možda bi ignorisao Božje tehničke opise ili ne bi prikupio svaku vrstu živog stvorenja unutar barke, kao što je Bog tražio. Bog je rekao da mora biti po jedan mužjak i jedna ženka, na šta bi on mogao reći: „Za neke od njih je dovoljno samo imati ženku. Ne mogu da pronađem neke od njih, pa zaboravite na njih. Ko zna kada će se desiti poplava koja će uništiti svet.” Veliki poduhvat izgradnje barke i prikupljanja svake vrste živih stvorenja trajao je 120 godina. Da li bi Noje izdržao tih 120 godina da nije posedovao pravu veru u Božje reči? Apsolutno ne bi. Sa ometanjem iz spoljnog sveta i sa raznim pritužbama njegovih članova porodice, za nekoga ko ne veruje da su Božje reči činjenica, čin izgradnje barke bi bilo veoma teško ostvariti, pogotovo ako bi trajao 120 godina. Prošli put sam vas pitao da li je 120 godina dug period. Svi ste rekli da jeste. Pitao sam vas koliko biste vi mogli da izdržite, a kada sam na kraju pitao da li biste mogli da izdržite 15 dana, niko od vas nije rekao da bi mogao, i Moje srce je potonulo. Vi ste daleko inferiorniji od Noja. Niste vredni ni jedne dlake sa njegove glave, nemate čak ni jednu desetinu njegove vere. Kako ste bedni! S jedne strane, vaša ljudskost i integritet su isuviše niski. S druge strane, može se reći da vaše stremljenje ka istini u suštini i ne postoji. Stoga niste sposobni da proizvedete pravu veru u Boga, niti imate pravu pokornost. Kako ste uspeli da izdržite do sada – zašto, dok ja besedim, vi još uvek sedite i slušate? U vama se nalaze dva aspekta. S jedne strane, većina vas još uvek želi da bude dobra; ne želite da budete loši ljudi. Želite da krenete dobrim putem. Imate to malo odlučnosti, imate malo dobrog stremljenja. U isto vreme, većina vas se boji smrti. Do koje mere se bojite smrti? Ima, među vama, onih koji se, na najmanji znak problema u spoljnjem svetu, dodatno trude da izvrše svoju dužnost; a kada se situacija smiri, prepuštaju se udobnostima i mnogo manje se trude oko svoje dužnosti; uvek žele da udovolje svom telu. U poređenju sa pravom Nojevom verom, ima li istinske vere u onome

što se prikazuje u vama? (Nema.) I ja mislim tako, takođe. Čak i ako postoji nešto malo vere, ona je poražavajuće mala i nije u stanju da izdrži test kušnje.

Ja nikada nisam pravio radne aranžmane, ali često sam čuo da su počinjali rečima sličnim ovima: „U ovom trenutku, mnoge zemlje se nalaze u ozbiljnom haosu, svetski trendovi postaju sve rđaviji i Bog će kazniti ljudski rod. Trebalo bi da ispunimo svoje dužnosti u skladu sa merilom, radeći to i to, i da Bogu ponudimo svoju odanost." „Ovih dana, pošasti postaju sve teže, okruženje sve nepovoljnije, katastrofe sve ozbiljnije, ljudi se suočavaju sa pretnjom bolesti i smrti, i samo ako verujemo u Boga i ako se više molimo Bogu, izbeći ćemo epidemije, jer je samo Bog naše utočište. Danas, suočeni sa takvim okolnostima i sa takvim okruženjem, trebalo bi da pripremimo dobra dela radeći to i to, i da se opremimo istinom radeći to i to – ovo je imperativ." „Ove godine, najezda štetočina je bila posebno teška, čovečanstvo će se suočiti sa glađu i uskoro ćemo se suočiti sa pljačkama i društvenim nestabilnostima, tako da oni koji veruju u Boga treba često da dolaze pred Njega da se mole i da traže Božju zaštitu. Takođe, moraju da održavaju normalan crkveni život i normalan duhovni život." I tako dalje. A zatim, kada se završi uvod, počinju konkretni aranžmani. Svaki put, ovi uvodi su igrali pravovremenu i odlučujuću ulogu u verovanju ljudi. Stoga se pitam, da li bi se radni aranžmani sproveli da nije bilo ovih uvoda i izjava? Bez ovih uvoda, da li bi radni aranžmani bili radni aranžmani? Da li bi bilo razloga da se oni izdaju? Odgovor na ova pitanja je da bi sigurno bilo razloga. Sada želim da znam sledeće: s kakvom svrhom ljudi veruju u Boga? Koji je značaj njihove vere u Boga? Da li oni razumeju ili ne razumeju činjenice koje Bog želi da ostvari? Kako bi ljudi trebalo da se odnose prema Božjim rečima? Kako bi trebalo da se odnose prema svemu što Stvoritelj zahteva? Da li su ova pitanja vredna razmatranja? Ako bi se na ljude gledalo prema standardima koje je Noje postavio, Moje mišljenje je da nijedan od njih ne bi zaslužio titulu „stvorenog bića". Ne bi bili dostojni da izađu pred Boga. Ako bi vera i pokornost ljudi danas bili mereni Božjim stavom prema Noju i na osnovu standarda po kojima je Bog izabrao Noja, da li bi Bog mogao biti zadovoljan njima? (Ne bi.) Oni su daleko od toga! Ljudi uvek kažu da veruju u Boga i da ga obožavaju, ali kako se ta vera i obožavanje prikazuju u njima? U stvari, prikazuju se kao njihova zavisnost od Boga, u vidu njihovih zahteva prema Njemu, kao i u vidu njihove istinske pobune protiv Njega, pa čak i kao prezir prema ovaploćenom Bogu. Može li se sve to smatrati prezirom čovečanstva prema istini i otvoreno kršenje načela? To je, zapravo, tako – to je njegova suština. Svaki put kada radni aranžmani sadrže ove reči, dolazi do uvećanja „vere" među ljudima; svaki put kada se izdaju radni aranžmani, kada ljudi shvate zahteve i značaj radnih aranžmana i kada su u stanju da ih sprovedu, oni onda veruju da je došlo do podizanja njihovog nivoa pokornosti, da sada poseduju pokornost – a, u stvari, da li oni zaista poseduju veru i pravu pokornost? I kakve su to navodne vera i pokornost kada se mere prema standardu koji je Noje postavio? U suštini, to je neka vrsta trgovine. Kako bi se to moglo smatrati verom i istinskom pokornošću? Šta je ta takozvana prava vera kod ljudi? „Poslednji dani su pred nama – nadam se da

će Bog uskoro delovati! Pravi je blagoslov to što ću biti ovde kada Bog uništi svet, što ću imati sreće da preživim i što neću trpeti razaranje. Bog je tako dobar, toliko voli ljude, Bog je tako velik! Toliko je uzvisio čoveka, Bog zaista jeste Bog, samo Bog može da učini takve stvari." A njihova takozvana prava pokornost? „Sve što Bog kaže je ispravno. Uradi sve što On traži; ako ne, upašćeš u katastrofe i za tebe će sve biti gotovo, niko neće moći da te spase." Njihova vera nije prava vera, a njihova pokornost takođe nije prava pokornost – to su samo laži.

Danas, bukvalno svako na svetu zna za Nojevu izgradnju barke, zar ne? Ali, koliko ljudi zna za internu priču? Koliko ljudi razume Nojevu pravu veru i pokornost? I ko zna – i kome je stalo – do toga kakva je Božja procena Noja? Niko ne obraća pažnju na ovo. Šta to pokazuje? To pokazuje da ljudi ne streme ka istini i da ne vole pozitivne stvari. Prošli put, nakon što sam u zajedništvu besedio o pričama ovih dveju ličnosti, da li se neko vratio Bibliji da pročita detalje tih priča? Da li ste bili dirnuti kada ste čuli priče o Noju, Avrâmu i Jovu? (Jeste.) Da li zavidite toj trojici? (Da.) Da li želite da budete poput njih? (Da.) Dakle, da li ste u zajedništvu vodili detaljne razgovore o njihovim pričama i o suštini njihovog ponašanja, o njihovom stavu prema Bogu i o njihovoj veri i pokornosti? Odakle bi trebalo da krenu ljudi koji žele da budu poput ovakvih ljudi? Prvi put sam pročitao priču o Jovu pre mnogo vremena i takođe sam donekle razumeo priče o Noju i Avrâmu. Svaki put kada čitam i kada u svom srcu razmišljam o onome što su njih trojica pokazala, o tome šta je Bog rekao i učinio njima, kao i o njihovim raznim stavovima, osećam kao da ću zaplakati – ganut sam. Šta je vas ganulo kada ste ih čitali? (Nakon što sam odslušao Božju besedu, konačno sam shvatio da je Jov, dok je prolazio kroz kušnje, mislio da Bog pati zbog njega i, pošto nije želeo da Bog pati, proklinjao je dan svog rođenja. Svaki put kada ovo pročitam, osećam da je Jov zaista vodio računa o Božjim namerama i veoma sam ganut time.) Šta još? (Noje je prolazio kroz velike teškoće dok je gradio barku, a ipak je mogao i da vodi računa o Božjim namerama. Avrâm je u stotoj godini dobio dete i bio je ispunjen radošću, ali, kada mu je Bog tražio da svoje dete prinese kao žrtvu, mogao je da posluša i da se pokori, dok mi to ne možemo. Mi nemamo ljudskost, savest niti razum Noja ili Avrâma. Pun sam divljenja kada čitam njihove priče, i oni su uzori kojima treba da težimo.) (Poslednji put kada si Ti besedio, pomenuo si da je Noje mogao da izdrži 120 godina u izgradnji barke i da je savršeno ispunio ono što mu je Bog zapovedio i nije izneverio Božja očekivanja. Kada uporedim ovo sa svojim stavom prema dužnosti, vidim da ja uopšte nisam istrajan. To čini da se osećam krivim, a i ganut sam time.) Svi ste ganuti, zar ne? (Da.) Za sada nećemo besediti na ovu temu; razgovaraćemo o svemu ovome nakon što završimo sa pričama o Noju i Avrâmu. Reći ću vam koji delovi priče su mene emotivno ganuli i videćemo da li su isti delovi ganuli i vas.

Upravo smo razgovarali o Nojevoj pravoj veri u Boga. Utvrđene činjenice o njegovoj izgradnji barke dovoljne su da pokažu njegovu pravu veru. Nojeva prava vera se pokazuje u svakom njegovom postupku, u svakoj njegovoj misli i u stavu s kojim se

odnosio prema onome što mu je Bog zapovedio. To je dovoljno da pokaže Nojevu pravu veru u Boga – veru koja ne sadrži ni malo sumnje i koja je potpuno neukaljana. Bez obzira da li je ono što mu je Bog tražio da uradi bilo u skladu sa njegovim sopstvenim shvatanjima, bez obzira da li je to bilo ono što je on planirao da uradi u životu, bez obzira u kakvom se sukobu to nalazilo sa stvarima u njegovom životu i, pogotovo, bez obzira na to koliko je ovaj zadatak bio težak, on je imao samo jedan stav: da ga prihvati, pokori se i sprovede u delo. Na kraju, činjenice pokazuju da je barka koju je Noje sagradio spasila svaku vrstu živih stvorenja, kao i Nojevu vlastitu porodicu. Kada je Bog poslao potop i počeo da uništava ljudski rod, barka je nosila Nojevu porodicu i razne vrste živih stvorenja, ploveći po vodi. Bog je uništio zemlju tako što je poslao potop u trajanju četrdeset dana, a preživeli su samo Nojeva porodica od osam ljudi i različita živa bića koja su ušla u barku, dok su svi ostali ljudi i živa bića uništeni. Šta se može videti iz ovih činjenica? Pošto je Noje imao pravu veru i pravu pokornost Bogu – kroz njegovu istinsku saradnju s Bogom – sve što je Bog želeo da učini je ostvareno; sve je postalo stvarnost. To je ono što je Bog cenio kod Noja, i Noje nije razočarao Boga; ispunio je važan nalog koji mu je Bog dao i završio sve što mu je Bog poverio. Noje je Božji nalog mogao da ispuni zahvaljujući Božjim naredbama, s jedne, i zahvaljujući Nojevoj pravoj veri i apsolutnoj pokornosti Bogu, s druge strane. Upravo zato što je Noje posedovao ove dve najcenjenije stvari, Bog ga je voleo; i upravo zbog toga što je Noje imao pravu veru i apsolutnu pokornost, Bog ga je video kao nekoga ko treba da preživi i kao nekoga ko je dostojan da preživi. Svi osim Noja su bili objekat Božjeg prezira, što ukazuje na to da su svi oni bili nedostojni da žive u Božjoj kreaciji sveta. Šta bi trebalo da vidimo iz Nojeve izgradnje barke? S jedne strane, videli smo Nojevu plemenitu prirodu; on je posedovao savest i razum. S druge strane, videli smo Nojevu pravu veru i pravu pokornost Bogu. Sve ovo je vredno oponašanja. Upravo zbog Nojeve vere i pokornosti Božjem nalogu, Noje je postao voljen u Božjim očima, postao je stvoreno biće koje je Bog voleo – što je bila srećna i blagoslovena stvar. Samo takvi ljudi su podobni da žive u svetlu Božjeg lica; u Božjim očima, samo su oni podobni da žive. Ljudi koji su pogodni da žive: šta to znači? To znači da su oni dostojni da uživaju u svemu onome što je Bog darovao čovečanstvu, da su dostojni da žive u svetlu Božjeg lica, dostojni da prime Božje blagoslove i obećanja. Ljudi poput ovih su voljeni od Boga, oni su prava stvorena ljudska bića i baš njih Bog želi da pridobije.

II. Avrâmov stav prema Božjim rečima

Hajde sada da pogledamo koje su to stvari kod Avrâma dostojne toga da se potonje generacije ugledaju na njih. Glavni Avrâmov postupak pred Bogom bio je upravo onaj s kojim su potonje generacije dobro upoznate i dobro ga poznaju: žrtvovanje Isaka. Svaki aspekt onoga što je Avrâm ispoljio u ovoj situaciji – bilo da se radi o njegovom karakteru, o njegovoj veri ili njegovoj pokornosti – dostojan je toga da se potonje generacije ugledaju na njega. Dakle, koje su to tačno bile specifične manifestacije koje je on pokazao, a na koje se vredi ugledati? Naravno, te razne stvari koje je on pokazao nisu

bile besmislene, a još manje apstraktne, i sigurno ih niko nije izmislio, već postoji dokaz za sve njih. Bog je Avrâmu darovao sina. Bog mu je lično rekao za to, i kada je Avrâm imao 100 godina, rodio mu se sin po imenu Isak. Očigledno da poreklo ovog deteta nije bilo obično, on nije bio nalik nijednom drugom detetu – Bog ga je lično darovao. Kada lično Bog daruje neko dete, ljudi onda misle da će Bog sigurno da uradi nešto veliko sa njim, da će mu Bog poveriti nešto veliko, da će Bog da postigne neke izuzetne stvari sa njim, da će učiniti da dete bude izuzetno, i tako dalje – Avrâm i drugi ljudi su imali velika očekivanja u pogledu ovih stvari. A ipak, stvari su se odvijale drugačije i Avrâmu se dogodilo nešto što niko nije mogao da očekuje. Bog je Avrâmu darovao Isaka, a kada je došlo vreme za žrtvovanje, Bog je Avrâmu rekao: „Ne treba ništa da prineseš danas, samo Isaka – to je dovoljno." Šta je to značilo? Bog je Avrâmu dao sina, a kada je taj sin bio na pragu da odraste, Bog je hteo da ga uzme nazad. Drugi ljudi bi na to gledali ovako: „Ti si bio Taj koji je darovao Isaka. Ja nisam verovao u to, ali Ti si insistirao na tome da mi podariš ovo dete. Sada tražiš da se ono prinese kao žrtva. Zar to ne znači da ga Ti sad uzimaš nazad? Kako možeš da uzmeš ono što si dao ljudima? Ako želiš da ga uzmeš, onda ga uzmi. Možeš ga jednostavno uzeti nazad na tih način. Nema potrebe da mi nanosiš takav bol i patnju. Kako možeš da tražiš da ga žrtvujem svojom rukom?" Da li je to bio veoma težak zahtev? Bio je izuzetno težak. Kada bi čuli ovaj zahtev, neki ljudi bi rekli: „Da li je ovo zaista Bog? Ovakvi postupci su tako nerazumni! Ti si bio Taj koji mi je dao Isaka, a sada ga tražiš nazad. Da li su Tvoji postupci zaista uvek opravdani? Da li je sve što radiš uvek ispravno? Ne mora da znači. Životi ljudi su u Tvojim rukama. Rekao si da ćeš mi dati sina, i upravo to si učinio; imaš taj autoritet, baš kao što imaš autoritet da ga uzmeš nazad – ali, zar način na koji ga uzimaš i ova stvar nisu pomalo neopravdani? Ti si mi dao ovo dete, pa bi trebalo da mu dozvoliš da odraste, da postigne velike stvari i da vidi Tvoje blagoslove. Kako možeš da tražiš da umre? Umesto što zahtevaš njegovu smrt, bolje da mi ga uopšte nisi ni dao! Zašto si mi ga uopšte dao? Ti si mi dao Isaka, a sada mi govoriš da ga prinesem kao žrtvu – zar mi tako ne nanosiš dodatni bol? Zar mi ne otežavaš stvari? Pre svega, s kojom si mi svrhom uopšte dao ovog sina?" Koliko god pokušavali, oni ne mogu da shvate logiku iza ovog zahteva; kako god da to sroče, zvuči im neodrživo, i nijedna osoba nije u stanju da to razume. A da li je Bog Avrâmu rekao razloge za to? Da li mu je rekao razloge toga i Svoju nameru? Da li je? Nije. Bog je samo rekao: „Tokom sutrašnjeg prinošenja žrtve, prinesi Isaka", to je bilo sve. Da li je Bog dao objašnjenje? (Nije.) Dakle, kakva je bila priroda ovih reči? Posmatrano u smislu Božjeg identiteta, ove reči su bile naređenje koje je trebalo izvršiti, koje je trebalo poslušati i pokoriti mu se. Ali, gledano u smislu onoga što je Bog rekao i same stvari, zar ljudima ne bi bilo teško da urade ono što treba da urade? Ljudi misle da stvari koje treba da urade moraju biti razumne i u skladu sa ljudskim osećanjima i sa univerzalnim ljudskim senzibilitetima – ali, da li se išta od toga odnosilo na ono što je Bog rekao? (Nije.) Da li je trebalo da Bog da neko objašnjenje i da izrazi Svoje misli i Svoj cilj ili, pak, da otkrije išta od onoga što se nalazilo između

redova Njegovih reči, kako bi ljudi mogli da razumeju? Da li je Bog uradio nešto od ovoga? Nije to učinio, niti je imao plan da to uradi. Ove reči su sadržale ono što je Stvoritelj zahtevao, što je On naredio i što je očekivao od čoveka. Ove vrlo jednostavne reči, ove nerazumne reči – ova naredba i zahtev, bezobzirni prema ljudskim osećanjima – bile bi jednostavno shvaćene kao teške, naporne i nerazumne od strane drugih ljudi, od bilo koje osobe koja bi posmatrala ovu scenu. Ali, za Avrâma, koji je zapravo bio uključen u to, njegovo prvo osećanje nakon što je to čuo bila je srceparajuća bol! On je dobio ovo od Boga darovano dete, proveo je sve te godine podižući ga i uživao u svim tim godinama porodične sreće, ali, jednom rečenicom, jednom Božjom naredbom, ova sreća, ovo živo ljudsko biće, biće izgubljeno i oduzeto. Ono s čime se Avrâm suočavao nije bio samo gubitak porodične sreće, već bol večne usamljenosti i čežnja nakon gubitka ovog deteta. Za starog čoveka, to je bilo nepodnošljivo. Nakon što je čuo takve reči, svaki obični čovek bi prolio reke suza, zar ne? Štaviše, on bi u svom srcu proklinjao Boga, žalio bi se na Boga, pogrešno bi Ga razumeo i pokušao bi da se raspravlja s Bogom. Običan čovek bi pokazao sve ono što je u stanju da uradi, sve svoje sposobnosti, kao i sve svoje buntovništvo, grubost i nerazumnost. Ipak, iako je Avrâm bio jednako povređen, on to nije uradio. Kao bilo koja normalna osoba, odmah je osetio tu bol, imao je osećaj kao da mu je srce probodeno i odmah je osetio usamljenost zbog gubitka sina. Ove Božje reči nisu uzimale u obzir ljudska osećanja, bile su ljudima nezamislive i nespojive sa ljudskim predstavama; one nisu izgovorene iz perspektive ljudskih osećanja; nisu uzele u obzir ljudske teškoće niti emocionalne potrebe ljudi, i sigurno nisu uzele u obzir ljudsku bol. Bog je hladnokrvno uputio ove reči Avrâmu – da li je Bog mario za to koliko su ove reči bile bolne za njega? Spolja gledano, činilo se da je Bog bezosećajan i ravnodušan; sve što je Avrâm čuo bile su Božja zapovest i Njegov zahtev. Ovaj zahtev bi svakome delovao nespojivo sa ljudskom kulturom, konvencijama, senzibilitetima, pa čak i sa ljudskom moralnošću i etikom; prešao je moralnu i etičku granicu i išao protiv čovekovih društvenih normi i pravila za ophođenje s ljudima, kao i protiv ljudskih osećanja. Postoje čak i oni koji veruju u sledeće: „Ove reči nisu samo nerazumne i nemoralne – štaviše, one samo stvaraju probleme bez dobrog razloga! Kako je Bog mogao da izgovori ove reči? Božje reči treba da budu razumne i pravedne, i treba da u potpunosti uvere čoveka; ne bi trebalo da stvaraju probleme bez dobrog razloga, i ne bi trebalo da budu neetične, nemoralne ili nelogične. Da li je Stvoritelj doista izgovorio te reči? Da li je Stvoritelj mogao da izgovori takve stvari? Da li je Stvoritelj mogao da tretira ljude koje je On stvorio na ovaj način? Nema šanse da je to slučaj.” Ipak, ove reči su zaista došle iz Božjih usta. Sudeći po Božjem stavu i po tonu Njegovih reči, Bog je odlučio šta želi i tu nije bilo prostora za raspravu, a ljudi nisu imali pravo da biraju. On čoveku nije dao pravo na izbor. Božje reči su bile zahtev, bile su naredba koju je On uputio čoveku. Za Avrâma, te Božje reči su bile beskompromisne i neupitne; predstavljale su beskompromisni zahtev koji je Bog postavio pred njega i nisu bile podložne raspravi. A kakav je izbor napravio Avrâm? Ovo je ključna tačka o kojoj ćemo u zajedništvu razgovarati.

Nakon što je čuo Božje reči, Avrâm je počeo da se priprema, osećao je teskobu i kao da ga pritiska neki težak teret. Tiho se molio u svom srcu: „Gospode moj, Bože moj. Sve što Ti činiš je dostojno hvale; dao si mi ovog sina, i ako želiš da ga uzmeš nazad, onda treba da Ti ga vratim." Iako je Avrâm jako patio, zar ove reči nisu jasno izražavale njegov stav? Šta ljudi ovde mogu da vide? Mogu da vide slabost normalne ljudskosti, emocionalne potrebe normalne ljudskosti, kao i Avrâmovu racionalnu stranu, ali i njegovu stranu prave vere i pokornosti Bogu. Šta je bila njegova racionalna strana? Avrâm je bio sasvim svestan da je Isak od Boga dat, da Bog ima vlast da ga tretira kako god želi, da ljudi ne bi trebalo da donose sud o tome, da sve što je Stvoritelj rekao predstavlja Stvoritelja, i da se Božji identitet i priroda Njegovih reči ne menjaju, bez obzira da li to čoveku deluje razumno ili ne, da li se poklapa sa ljudskim znanjem, kulturom i moralom ili se ne poklapa. On je jasno znao da, ako ljudi ne mogu da razumeju, shvate ili protumače Božje reči, onda je to njihov problem, da nema razloga da im Bog objašnjava ili pojašnjava te reči, i da ljudi ne bi trebalo da se pokore samo kada razumeju Božje reči i namere, već da bi prema Božjim rečima trebalo da imaju samo jedan stav, bez obzira na okolnosti: da saslušaju, da ih zatim prihvate i pokore im se. Ovo je bio jasno prepoznatljiv Avrâmov stav prema svemu što je Bog tražio od njega, i u njemu je sadržana razumnost normalne ljudskosti, kao i prava vera i prava pokornost. Šta je, iznad svega, Avrâm trebalo da uradi? Da ne analizira šta je tačno a šta pogrešno u Božjim rečima, da ne ispituje da li su one izrečene u šali ili sa namerom da ga kušaju, ili nešto drugo. Avrâm nije ispitivao takve stvari. Kakav je bio njegov neposredni stav prema Božjim rečima? Njegov stav je bio takav da se Božje reči ne mogu razmatrati koristeći logiku – bilo da su razumne ili ne, Božje reči su Božje reči, i ne bi trebalo da bude prostora da ljudi svojim stavom biraju ili preispituju Božje reči; razum koji ljudi treba da imaju i šta treba da urade jeste da slušaju, da prihvate i pokore se. U svom srcu, Avrâm je vrlo jasno znao koji su identitet i suština Stvoritelja, i koju poziciju bi stvoreno ljudsko biće trebalo da zauzme. Upravo zato što je Avrâm posedovao takvu razumnost i ovakav stav, uprkos ogromnom bolu koji je nosio, on je prineo Isaka Bogu bez ikakvih sumnji ili oklevanja, vraćajući ga Bogu kako je On želeo. Pošto je Bog to tražio, on je osećao da mora da Mu vrati Isaka i da ne treba da pokušava da se raspravlja s Njim, niti da ima svoje želje ili zahteve. Upravo ovo je stav koji stvoreno biće treba da ima prema Stvoritelju. Najteža stvar u tome bila je i najdragocenija stvar kod Avrâma. Ove reči koje je Bog izgovorio bile su nerazumne i bezobzirne prema ljudskim osećanjima – ljudi ih ne mogu shvatiti ni prihvatiti. Bez obzira na to u kom dobu ili kome se to događa, ove reči nemaju smisla, nisu izvodljive – a ipak je Bog tražio da se to uradi. Pa, šta treba učiniti? Većina ljudi bi preispitivala te reči, a nakon nekoliko dana razmišljanja, pomislili bi: „Božje reči su nerazumne – kako Bog može da postupa na ovaj način? Zar to nije jedan vid mučenja? Zar Bog ne voli čoveka? Kako može da muči ljude na ovaj način? Ne verujem u Boga koji muči ljude na ovaj način i mogu da izaberem da se ne pokorim tim rečima." Ali, Avrâm to nije uradio; izabrao je da se pokori. Iako svi veruju da je ono što je Bog

rekao i zahtevao bilo pogrešno, da Bog ne bi trebalo da postavlja takve zahteve ljudima, Avrâm je mogao da se pokori – i to je bilo najdragocenije kod njega, upravo ono što drugim ljudima nedostaje. Ovo je Avrâmova istinska pokornost. Pored toga, nakon što je čuo šta je Bog zahtevao od njega, prva stvar u koju je bio siguran bila je da Bog nije ovo rekao u šali, da to nije bila igra. A pošto Božje reči nisu bile te stvari, šta su onda bile? Po Avrâmovom dubokom verovanju, istina je da nijedan čovek ne može da promeni ono što Bog odredi da se mora učiniti, da u Božjim rečima nema šale, iskušavanja ili mučenja, da je Bog dostojan poverenja i da je sve što On kaže istina – bilo da se to čini razumnim ili ne. Zar to nije bila Avrâmova prava vera? Da li je rekao: „Bog mi je rekao da prinesem Isaka. Nakon što sam dobio Isaka, nisam se kako valja zahvalio Bogu – da li Bog, na ovaj način, traži moju zahvalnost? Onda moram valjano da pokažem svoju zahvalnost. Moram da pokažem da sam spreman da prinesem Isaka, da sam spreman da se zahvalim Bogu, da poznajem i da se sećam Božje blagodati, i da neću zabrinuti Boga. Bez sumnje, Bog je rekao ove reči da bi me ispitao i proverio, pa bi trebalo da samo otaljam posao. Obaviću sve pripreme, a zatim ću pored Isaka povesti i ovcu, pa ako u trenutku žrtvovanja Bog ništa ne kaže, prineću ovcu kao žrtvu. Dovoljno je da samo otaljam posao. Ako Bog zaista traži da prinesem Isaka, onda bi trebalo samo da ga dovedem i pretvaram se da ga prinosim oltaru; kada dođe trenutak, Bog bi mi možda ipak dopustio da žrtvujem ovcu, a ne svoje dete”? Da li je Avrâm ovo mislio? (Nije.) Da je to pomislio, ne bi bilo patnje u njegovom srcu. Da je razmišljao o takvim stvarima, kakav bi integritet imao? Da li bi posedovao istinsku veru? Da li bi posedovao istinsku pokornost? Ne, ne bi.

Sudeći po bolu koji je Avrâm osećao i koji je nastao kada se pokrenulo pitanje žrtvovanja Isaka, jasno je da je on potpuno verovao u Božju reč, da je verovao svakoj reči koju je Bog rekao, u dubini srca razumeo sve što je Bog rekao upravo onako kako je Bog to mislio i nije sumnjao u Boga. Da li je ovo istinska vera ili nije? (Jeste.) Avrâm je imao istinsku veru u Boga, i to ilustruje jednu stvar: da je Avrâm bio pošten čovek. Njegov jedini stav prema Božjim rečima bio je stav poslušnosti, prihvatanja i pokornosti – pokorio bi se svemu što je Bog rekao. Ako bi Bog rekao da je nešto crno, čak i ako Avrâm to ne bi mogao da vidi kao crno, verovao bi da je ono što je Bog rekao istina i bio bi uveren da je to crno. Ako bi mu Bog rekao da je nešto belo, bio bi uveren da je to belo. Tako je jednostavno. Bog mu je rekao da će mu podariti dete, i Avrâm je pomislio: „Imam već 100 godina, ali ako Bog kaže da će mi dati dete, onda sam zahvalan svom Gospodu, Bogu!” On nije imao previše drugih ideja, već je naprosto verovao u Boga. Šta je bila suština ovakve vere? Verovao je u suštinu i identitet Boga, a njegovo poznavanje Stvoritelja bilo je stvarno. Nije bio poput onih ljudi koji kažu da veruju da je Bog svemoguć i da je Stvoritelj čovečanstva, dok u svojim srcima gaje ovakve sumnje: „Da li su ljudi zapravo nastali od majmuna? Kaže se da je bog stvorio sve stvari, ali ljudi to nisu videli svojim očima”. Ma šta Bog govorio, ti ljudi su uvek na pola puta između vere i sumnje, i oslanjaju se na ono što vide da bi odredili da li su stvari istinite ili lažne. Sumnjaju u sve što ne mogu da vide svojim očima, i stoga, kad god čuju Boga da govori, oni stavljaju

upitnike iza Njegovih reči. Pažljivo, marljivo i oprezno ispituju i analiziraju svaku činjenicu, svaku temu i zapovest koju Bog iznosi. Oni misle da, u svojoj veri u Boga, treba da ispituju Božje reči i istinu sa naučnim i istraživačkim stavom, da vide da li su te reči zapravo istina, jer bi, u suprotnom, bili podložni prevari i obmani. Ali, Avrâm nije bio takav, nego je Božju reč slušao čistog srca. Međutim, ovom prilikom, Bog je tražio od Avrâma da za Njega žrtvuje svog sina jedinca, Isaka. To je Avrâmu nanelo bol, ali se on ipak odlučio da se pokori. Avrâm je verovao da su Božje reči nepokolebljive i da će Božje reči postati stvarnost. Podrazumeva se da stvoreni ljudi treba da prihvate Božju reč i da joj se pokore, te pred Božjom reči stvoreni ljudi nemaju pravo izbora, a pogotovo ne bi trebalo da analiziraju ili ispituju Božju reč. Ovo je bio stav koji je Avrâm imao prema Božjoj reči. Iako je Avrâm jako patio i iako su njegova ljubav prema sinu i nespremnost da ga se odrekne izazvale u njemu ekstremni stres i bol, on je ipak izabrao da svoje dete vrati Bogu. Zašto je nameravao da vrati Isaka Bogu? Da Bog nije tražio od Avrâma da to učini, ne bi ni bilo potrebe da on preuzme inicijativu da vrati sina, ali, pošto je Bog to tražio, morao je da vrati sina Bogu, nije imao izgovora i nije trebalo ni da pokuša da se raspravlja s Bogom – ovakav stav je Avrâm imao. On se Bogu pokorio s ovakvim čistim srcem. To je ono što je Bog hteo i to je ono što je Bog želeo da vidi. Avrâmovo ponašanje i ono što je postigao kada je reč o žrtvovanju Isaka bilo je upravo ono što je Bog želeo da vidi, a ova stvar je bila Božje iskušenje i Božja provera Avrâma. Ipak, Bog nije tretirao Avrâma kao što je tretirao Noja. Avrâmu nije rekao razloge za to, nije opisao proces niti mu je ispričao sve o tome. Avrâm je znao samo jednu stvar, a to je da mu je Bog tražio da vrati Isaka – to je bilo sve. Nije znao da ga Bog na ovaj način proverava, niti je bio svestan šta Bog želi da postigne sa njim i s njegovim potomcima nakon što je bio podvrgnut ovom testu. Bog nije rekao Avrâmu ništa od ovoga, već mu je samo dao jednu jednostavnu zapovest, jedan zahtev. Iako su ove Božje reči bile veoma jednostavne i nisu uzimale u obzir ljudska osećanja, Avrâm je ispunio Božja očekivanja čineći ono što je Bog želeo i zahtevao: ponudio je Isaka kao žrtvu na oltaru. Svaki njegov pokret je pokazivao da njegovo prinošenje Isaka nije bila samo gluma, da to nije radio na površan način, već je bio iskren i činio je to iz dubine svog srca. Iako nije mogao da podnese da se odrekne Isaka, iako ga je to bolelo, suočen sa onim što je Stvoritelj tražio, Avrâm je izabrao metod koji nijedna druga osoba ne bi izabrala: potpunu pokornost onome što je Stvoritelj tražio, pokornost bez kompromisa, bez izgovora i bez ikakvih uslova – ponašao se baš onako kako je Bog tražio od njega. A šta je to Avrâm posedovao u sebi kada je mogao da uradi ono što je Bog tražio? S jedne strane, u njemu je postojala istinska vera u Boga; bio je siguran da je Stvoritelj Bog, njegov Bog, njegov Gospod, Onaj koji ima suverenost nad svim stvarima i koji je stvorio čovečanstvo. To je bila istinska vera. S druge strane, imao je čisto srce. Verovao je svakoj reči koju je Stvoritelj izgovorio i bio je sposoban da jednostavno i direktno prihvati svaku reč koju je On izgovorio. I s treće strane, bez obzira na to koliko je teško bilo ono što je Stvoritelj tražio, koliko bola bi mu to nanelo, stav koji je on izabrao bila je pokornost. Tu nije bilo pokušaja da se raspravlja

sa Bogom, da Mu se opire ili da Ga odbije, već potpuna i totalna pokornost, ponašanje i praktična primena u skladu sa onim što je Bog tražio, u skladu sa svakom Njegovom reči i sa naređenjem koje je izdao. Baš kao što je Bog tražio i želeo da vidi, Avrâm je ponudio Isaka kao žrtvu na oltaru, ponudio ga je Bogu – i sve što je uradio dokazalo je da je Bog izabrao pravu osobu, i da je u Božjim očima on bio pravedan.

Koji je aspekt naravi Stvoritelja i Njegove suštine otkriven kada je Bog tražio od Avrâma da prinese Isaka kao žrtvu? Onaj aspekt koji pokazuje da Bog pravedne ljude, ljude koje On prepoznaje, tretira u potpunosti prema standardima koje On zahteva, što je potpuno u skladu sa Njegovom naravi i suštinom. Ne može biti kompromisa u ovim standardima; oni ne mogu biti zadovoljeni u većoj ili manjoj meri. Ovi standardi moraju biti tačno ispunjeni. Nije bilo dovoljno da Bog vidi pravedna dela koja je Avrâm činio u svom svakodnevnom životu; Bog nije video Avrâmovu istinsku pokornost prema Njemu, i zbog toga je Bog učinio ono što je učinio. Zašto je Bog želeo da vidi istinsku pokornost u Avrâmu? Zašto je podvrgao Avrâma ovom konačnom testu? Zato što je Bog, kao što svi znamo, želeo da Avrâm bude otac mnoštva nacija. Da li je „otac mnoštva nacija" titula koju bi bilo koja obična osoba mogla da ponese? Nije. Bog ima Svoje neophodne standarde, a standardi koje zahteva od svakoga koga želi i čini savršenim istovetni su onima koje zahteva od svakoga koga vidi kao pravednog: to su istinska vera i potpuna pokornost. S obzirom na to da je Bog želeo da učini tako veliku stvar kroz Avrâma, da li bi On ishitreno nastavio i učinio to bez sagledavanja ove dve stvari u njemu? Ni u kom slučaju. Stoga, nakon što mu je Bog dao sina, bilo je neizbežno da Avrâm prođe takav test; to je bilo ono što je Bog odredio da će učiniti i što je već isplanirao da učini. Samo kad su stvari krenule kako je Bog želeo, i kad je Avrâm ispunio Božje zahteve, Bog je počeo da planira sledeći korak Svog dela: da Avrâmove potomke učini brojnim poput zvezda na nebu i poput zrnca peska na morskoj obali – da ga učini ocem mnoštva nacija. Dok je ishod Božjeg zahteva da Avrâm žrtvuje Isaka bio nepoznat i tek trebalo da se ostvari, Bog nije delovao brzopleto; ali, kada se to ostvarilo, ono što je Avrâm posedovao je ispunilo Božje standarde, što je značilo da će on primiti sve blagoslove koje je Bog planirao za njega. Iz žrtvovanja Isaka se može videti da Bog, u svom planu upravljanja, ima očekivanja i zahteve prema ljudima za bilo koje delo koje On čini u njima, za bilo koju ulogu koju od njih zahteva ili za bilo koji nalog koji zahteva da oni prihvate. Postoje dve vrste rezultata za Božja očekivanja od ljudi: jedan rezultat je da ćeš biti uklonjen ako ne možeš da učiniš ono što On traži od tebe; drugi rezultat je da će Bog, ako možeš to da učiniš, nastaviti da kroz tebe ostvaruje ono što želi u skladu sa Svojim planom. U stvarnosti, nije previše teško postići istinsku veru i potpunu pokornost, koje Bog zahteva od ljudi. Ali, bilo da su lake ili teške, ovo su dve stvari za koje Bog smatra da moraju biti prisutne kod ljudi. Ako možeš da ispuniš ove kriterijume, onda će Bog smatrati da si u skladu sa merilom, i Bog neće tražiti ništa više; ako ne možeš, to je druga stvar. Činjenica da je Bog od Avrâma tražio da žrtvuje svog sina pokazuje da On nije smatrao da je Avrâmovo dotadašnje posedovanje bogobojažljivog srca i istinske vere u Njega bilo sve što je potrebno, da je to manje-više

bilo dovoljno. To nikako nije bio način na koji Bog postavlja Svoje zahteve; On postavlja zahteve na Svoj način i u skladu sa onim što ljudi mogu da ostvare, i o tome nema pregovora. Zar to nije Božja svetost? (Jeste.) Takva je svetost Boga.

Čak i dobra osoba poput Avrâma, koja je bila čista, imala istinsku veru i posedovala razumnost, morala je da prihvati Božje iskušenje – nije li, u očima čovečanstva, to iskušenje bilo donekle bezobzirno prema ljudskim osećanjima? Ali, upravo je ovaj nedostatak obzirnosti prema ljudskim osećanjima otelotvorenje Božje naravi i suštine, a Avrâm je bio podvrgnut ovoj vrsti iskušenja. Kroz ovo iskušenje, Avrâm je pokazao Bogu svoju beskompromisnu veru i beskompromisnu pokornost Stvoritelju. Avrâm je prošao test. Avrâm se obično nije susretao sa nekim previranjima u svom životu, ali, nakon što ga je Bog ovako proverio, njegova uobičajena vera i pokornost pokazale su se stvarnim; to nije bila samo spoljašnjost, to nije bio slogan. To što je Avrâm još uvek bio sposoban da se beskompromisno pokori u toj okolnosti – nakon što je Bog rekao takve reči i postavio takav zahtev pred njega – zasigurno je značilo jednu stvar: u Avrâmovom srcu, Bog je bio Bog i uvek bi bio Bog; identitet i suština Boga bili su nepromenljivi bez obzira na bilo koje promenljive faktore. U njegovom srcu, ljudi bi zauvek ostali ljudi, bez prava da se suprotstavljaju, da pokušavaju da se raspravljaju ili takmiče sa Stvoriteljem, i bez prava da analiziraju reči koje je Stvoritelj izgovorio. Avrâm je verovao da, kada govorimo o rečima Stvoritelja ili o bilo čemu što je Stvoritelj tražio, ljudi nisu imali pravo na izbor; jedina stvar koju je trebalo da urade bila je da se pokore. Avrâmov stav mnogo govori – on je imao istinsku veru u Boga, a u toj istinskoj veri rođena je i istinska pokornost, tako da, bez obzira na to šta mu je Bog učinio ili šta je od njega tražio, bez obzira na to koje je delo Bog izvršio, bilo da je to nešto što je Avrâm video, čuo ili lično doživeo, ništa od toga nije moglo da utiče na njegovu istinsku veru u Boga, a još manje na njegov pokorni stav prema Bogu. Kada je Stvoritelj rekao nešto što nije uzimalo u obzir ljudska osećanja, nešto što je postavljalo neopravdani zahtev čoveku, ma koliko su te reči ljudima bile mrske, ma koliko su im se opirali, analizirali ih i ispitivali, čak i prezirali, Avrâmov stav je ostao nepokolebljiv pred okruženjem spoljnog sveta. Njegova vera i pokornost Bogu nisu se menjale i nisu bile samo reči izgovorene iz njegovih usta, niti formalnosti. Umesto toga, on je koristio činjenice da dokaže da je Bog u koga on veruje Stvoritelj, da je Bog u koga on veruje Bog na nebu. Šta mi vidimo iz svega što se manifestovalo u Avrâmu? Da li vidimo njegove sumnje u Boga? Da li je on imao sumnji? Da li je ispitivao Božje reči? Da li ih je analizirao? (Nije.) Neki ljudi kažu: „Ako nije ispitivao niti analizirao Božje reči, zašto je bio ožalošćen?” Da li mu ti ne dozvoljavaš da se oseća ožalošćeno? On je osetio veliku žalost, a ipak je mogao da se pokori – da li si ti u stanju da se pokoriš čak i kada se ne osećaš ožalošćeno? Koliko tačno pokornosti imaš u sebi? To što takva ožalošćenost i bol nisu uticali na Avrâmovu pokornost dokazuje da je ta pokornost bila istinska, da nije bila laž. Ovo je bilo svedočenje stvorenog ljudskog bića o Bogu pred Sotonom, pred svim stvarima, pred svim stvorenjima, i ovo svedočenje je bilo tako moćno, tako dragoceno!

U pričama o Noju i Avrâmu, kao i u priči o Jovu, šta je to tačno u njihovom ponašanju i govoru, u njihovom stavu i u svakoj reči i delu, u trenutku kada su ih zadesile Božje reči i dela, što je toliko ganulo potonje generacije? Ono što je najviše ganulo ljude u vezi sa stavom ove trojice ljudi prema Božjim rečima, u vezi sa njihovim ponašanjem, govorom i stavom nakon što su čuli Božje reči i ono što im je Bog zapovedio i zahtevao, bilo je to koliko je njihova iskrenost prema Bogu, Stvoritelju, bila čista i postojana. Danas bi se za ovu čistotu i postojanost moglo reći da su glupost i opsednutost; ali, za Mene, njihova čistota i postojanost bile su najpotresnije i najdirljivije stvari kod njih, a pogotovo su to bile stvari za koje drugi ljudi osećaju da su im van domašaja. Kod ovih pojedinaca sam zaista cenio i posvedočio kako izgleda jedna dobra osoba; iz njihovog ponašanja i govora, kao i njihovog stava kada su se suočili sa Božjim rečima, i kada su slušali Božje reči, vidim kakvi su ljudi koje Bog smatra pravednima i savršenima. A koji je to najupečatljiviji osećaj koji imam nakon što sam pročitao i razumeo priče ovih ljudi? To je duboko sećanje, vezanost i obožavanje ovih pojedinaca. Nije li to osećaj ganutosti? Zašto se ovako osećam? Tokom duge istorije čovečanstva, nikada se nije pojavila istorijska knjiga koja bi se fokusirala na beleženje, hvaljenje i širenje priča o ova tri čoveka, niti je iko koristio priče o njima da obrazuje buduće generacije, tretirajući ih kao ljude dostojne toga da se na njih ugledaju potonje generacije. Ali, postoji jedna stvar koju ljudi ovoga sveta ne znaju: u različitim vremenima, svaki je od ove trojice muškaraca čuo nešto drugačije od Boga, svaki je dobio drugačiji nalog od Boga, svakome je Bog postavio različite zahteve, svako je učinio nešto drugačije za Boga i izvršio drugačiji rad koji mu je Bog poverio – a opet, svi oni su delili jednu zajedničku stvar. Šta je to bilo? Svi su ispunili Božja očekivanja. Nakon što su čuli Boga kako govori, mogli su da prihvate ono što im je Bog poverio i što je tražio od njih, a nakon toga su mogli da se pokore svemu što je Bog rekao, mogli su da se pokore baš svakoj stvari za koju su čuli da je Bog zahtevao od njih. Šta su oni učinili da bi ispunili Božja očekivanja? Od svih ljudi, oni su postali uzori po pitanju slušanja, prihvatanja i pokoravanja Božjim rečima, kao i kada govorimo o snažnom svedočenju o Bogu pred Sotonom. Pošto su bili uzori čovečanstvu, a savršeni i pravedni u Božjim očima, koju najvažniju informaciju nam sve ovo govori na kraju? Da je to tip čoveka koga Bog želi, čoveka koji je sposoban da razume ono što Bog kaže, koji koristi svoje srce da sluša, dokuči, shvati, razume, pokori se i sprovede reči Stvoritelja; takvog čoveka Bog voli. Bez obzira na to koliko su veliki testovi i kušnje kojima ga Bog podvrgava pre nego što On potvrdi njegova pravedna dela, kada glasno svedoči o Bogu, on postaje ono najdragocenije u Božjim rukama, postaje onaj koji će zauvek živeti u Božjim očima. To je činjenica koju nam ovo govori. Ovo je ono što želim da vam kažem kroz besedu o pričama o Noju i Avrâmu, i ono što treba da razumete. Podrazumeva se da oni koji još uvek ne razumeju reči Stvoritelja, koji još uvek ne znaju da je slušanje reči Stvoritelja njihova odgovornost, obaveza i dužnost, koji nisu svesni da prihvatanje i pokoravanje rečima Stvoritelja predstavlja stav koji bi trebalo da imaju stvoreni ljudi, bez obzira na to koliko godina slede Boga – takvi ljudi su oni koje će Bog

ukloniti. Bog ne želi takve ljude, On se gnuša takvih ljudi. Dakle, koliko ljudi je na kraju sposobno da sluša, prihvati i potpuno se pokori rečima Stvoritelja? Onoliko koliko ih je sposobno za to. Oni koji slede Boga već dugi niz godina, a ipak preziru istinu, drsko krše načela i nisu sposobni da prihvate i pokore se Božjim rečima, bilo da su one izgovorene u telu ili u duhovnom carstvu, na kraju će se suočiti sa jednim ishodom: biće uklonjeni.

Prošlo je trideset godina otkako se Bog ovaplotio i došao da dela na zemlji. Izgovorio je mnoge reči i izrazio mnoge istine. Bez obzira na to kako govori, koje metode koristi da bi govorio, bez obzira na to koliko sadržaja izgovara, On ima samo jedan zahtev od ljudi: da budu sposobni da slušaju, prihvate i pokore se. Međutim, ima mnogo onih koji ne mogu da shvate ili da ispune ovaj najjednostavniji zahtev. To veoma zabrinjava i pokazuje da je čovečanstvo duboko iskvareno, da ima velikih poteškoća da prihvati istinu i da se ne može lako spasiti. Čak i sada, u kontekstu u kome ljudi priznaju da je Bog stvorio čoveka, kao i činjenicu da je Bog u telu Sâm Bog, ljudi se i dalje protive i prkose Bogu i odbacuju Božju reč i Njegove zahteve. Oni čak ispituju, analiziraju, odbacuju i ravnodušni su prema rečima koje izgovara Božje ovaploćenje, ne razumeju kako bi trebalo da stvorena bića tretiraju Božju reč i kakav stav treba da imaju prema Božjoj reči. To je zaista tužno. Čak i sada, ljudi ne znaju ko su, u kom položaju treba da stoje ili šta treba da rade. Neki ljudi se čak neprestano žale na Boga, govoreći: „Zašto Bog uvek izražava istine u Svom delu? Zašto uvek zahteva da prihvatimo istinu? Kada Bog govori i deluje, treba da se posavetuje sa nama, a ne da nam stalno otežava stvari. Nemamo razloga da Mu se apsolutno pokorimo, želimo ljudska prava i slobodu, trebalo bi da podizanjem ruku glasamo o zahtevima koje Bog postavlja pred nas, te da svi raspravljamo o tome i da postignemo saglasnost. Božja kuća treba da uvede demokratiju i trebalo bi da svi zajedno donosimo konačne odluke.” Čak i sada, mnogi ljudi imaju ovo stanovište, pa iako to ne govore otvoreno, nose to u svojim srcima. Ako Ja nemam pravo da tražim išta od tebe, ako nemam pravo da tražim da poslušaš ono što kažem i ako nemam pravo da zahtevam tvoju apsolutnu pokornost onome što kažem, ko onda ima to pravo? Ako veruješ da Bog na nebesima ima pravo da to čini, i da Bog na nebesima ima pravo da ti se grmljavinom obraća s neba, onda sjajno! To znači da neću morati da budem strpljiv i ozbiljan niti da rasipam reči pričajući tebi – ne želim ništa više da ti kažem. Ako veruješ da Bog na nebesima ima pravo da ti se obraća sa neba, iz oblaka, onda samo napred, slušaj, idi i traži Njegove reči – čekaj da ti se Bog sa nebesa obrati na nebu, u oblacima, usred vatre. Ali, jedna stvar ti mora biti jasna: ako taj dan zaista dođe, onda je došlo i vreme tvoje smrti. Bilo bi bolje da taj dan ne dođe. „Bilo bi bolje da taj dan ne dođe” – šta znače ove reči? Bog je postao čovek kako bi se lično, licem u lice, obratio čoveku na zemlji, kako bi izneo istine i rekao ljudima sve što treba da rade, a opet, ljudi su prezrivi i lakomisleni; oni se, u svojim srcima, tajno protive i suprotstavljaju Bogu. Oni ne žele da slušaju, verujući da Bog na zemlji nema pravo da pokuša da upravlja ljudima. Da li ovakav stav koji ljudi imaju čini Boga srećnim, ili Ga uznemirava? (Uznemirava Ga.) A šta će Bog učiniti kada je uznemiren? Ljudi će se suočiti sa Božjim

gnevom – vi to razumete, zar ne? Božji gnev, a ne Božje iskušenje; to su dva različita pojma. Kada Božji gnev zadesi ljude, oni su u opasnosti. Da li mislite da je Bog gnevan prema onima koje voli? Da li je On besan na one koji su dostojni da žive u svetlosti Božjeg lica? (Nije.) Na kakve osobe je Bog gnevan? Na one koji Ga prate mnogo godina, a ipak još uvek ne razumeju Njegove reči, koji još uvek ne znaju da treba da slušaju Božje reči, koji nemaju svest da treba da prihvate Božje reči i da im se pokore. Bog oseća odbojnost i netrpeljivost prema takvim ljudima i ne želi da ih spase. Razumete to, zar ne? Pa, kakav bi trebalo da bude stav ljudi prema Bogu, prema ovaploćenom Bogu, i prema istini? (Trebalo bi da slušamo, prihvatamo i pokorimo se.) Tako je. Morate slušati, prihvatati i pokoriti se. Ništa nije jednostavnije od toga. Nakon što saslušate, morate prihvatiti u svom srcu. Ako niste u stanju da nešto prihvatite, morate nastaviti da tragate sve dok ne budete sposobni za potpuno prihvatanje – zatim, čim to prihvatite, morate se pokoriti. Šta znači pokoriti se? To znači primeniti i implementirati. Ne odbacujte stvari nakon što ih čujete, tako što ćete spolja obećati da ćete ih uraditi, zabeležićete ih, staviti na papir, saslušati svojim ušima, ali ih nećete primiti k srcu, već samo po starom nastaviti da, kada dođe vreme za akciju, radite šta vam je volja, a ono što ste zapisali smetnućete s uma i tretirati kao nevažno. Ovo nije pokornost. Istinska pokornost Božjim rečima znači slušati ih i razumeti ih srcem, istinski ih prihvatiti – prihvatiti ih kao neizbežnu odgovornost. Ne radi se samo o tome da neko kaže da prihvata Božje reči; umesto toga, to je prihvatanje Njegovih reči iz srca, tako što se Njegove reči pretoče u praktične postupke i implementiraju se bez ikakvog odstupanja. Ako ono što misliš, ono čega se dohvatiš da uradiš i cena koju plaćaš skupa služe ispunjenju Božjih zahteva, onda to znači da ti implementiraš Božje reči. Šta se podrazumeva pod „pokornošću”? Podrazumeva se praktična primena i implementacija, pretvaranje Božjih reči u stvarnost. Ako reči koje Bog govori i Njegove zahteve zapišeš u beležnicu i staviš ih na papir, ali ih ne zabeležiš u svom srcu, već radiš po svojoj volji kada dođe vreme za delovanje, ako naizgled deluje da si učinio ono što je Bog tražio, ali si to uradio po svojoj volji, onda to nije slušanje, prihvatanje i pokoravanje Božjim rečima. To je preziranje istine, to je drsko ruganje načelima i zanemarivanje uređenja Božje kuće. To je pobuna.

Jednom sam nekome poverio da nešto uradi. Dok sam mu objašnjavao taj zadatak, on je u beležnicu pažljivo zapisivao uputstva. Primetio sam kako to pažljivo beleži – delovalo je kao da oseća breme zbog datog posla i ima pažljiv i odgovoran stav. Nakon što sam mu poverio taj posao, iščekivao sam da me obavesti o napretku; prošle su dve nedelje i od njega još uvek nije bilo nikakvog odgovora. Stoga sam preuzeo na Sebe da ga pronađem i pitam ga kako napreduje zadatak koji sam mu dao. On je rekao: „O, ne! Pa ja sam na to zaboravio! Kaži mi još jednom šta je to bilo.” Kako se osećate zbog njegovog odgovora? Takav je stav on imao kad je izvršavao posao. Pomislio sam: „Ovoj osobi se zaista ne može verovati. Gubi se što pre od Mene! Ne želim više da te vidim!” Tako sam se Ja osećao. Prema tome, reći ću vam jednu stvar: reči Božje ne smete nikada povezivati sa lažima jedne varalice – Bogu je to odvratno. Ima nekih koji kažu da su dobri

koliko i njihova reč, da je za njih njihova reč zakon. Ako je tako, kad su u pitanju Božje reči, mogu li, kad ih čuju, da učine ono što te reči poručuju? Mogu li da ih implementiraju s onom pažnjom s kojom obavljaju svoje lične poslove? Svaka rečenica Božja je važna. On ne govori šale radi. Ono što On kaže ljudi moraju da implementiraju i izvrše. Kad Bog govori, da li se On konsultuje sa ljudima? Svakako da ne. Postavlja li ti pitanja nudeći razne odgovore? Naravno da ne. Ako možeš da shvatiš da su Božje reči i nalog naređenja, koja čovek mora da izvrši kako glase i da ih implementira, onda imaš obavezu da ih implementiraš i izvršiš. Ako misliš da su Božje reči obična šala, samo usputne napomene koje čovek, prema svojoj želi, može da sprovede ili ne, i kao takve ih posmatraš, onda ti nedostaje poprilično razuma i nepodoban si da se nazoveš osobom. Bog ti se više nikada neće obratiti. Ako, kad je reč o Božjim zahtevima, Njegovim naredbama i Njegovom nalogu, čovek uvek pravi sopstvene izbore i prema njima ima površan stav, onda je on od one sorte koje se Bog gnuša. Ako je u stvarima koje ti naređujem i direktno poveravam potrebno da te uvek Ja nadzirem i podstičem, da te sve vreme pratim, ako zbog tebe brinem i moram da postavljam dodatna pitanja, ako zahtevaš od Mene da na svakom koraku sve za tebe proveravam, u tom slučaju treba da budeš eliminisan. Među onima koji su trenutno uklonjeni iz Božje kuće ima mnogo ovakvih ljudi. Ja ih podučavam po pitanju nekoliko stvari i onda ih pitam: „Da li ste sve zabeležili? Da li je to jasno? Imate li neka pitanja?" Na šta oni odgovaraju: „Sve sam zabeležio, nema nikakvih problema, nema potrebe za brigom!" Oni veoma lako pristaju da to urade, čak stave ruku na srce i zaklinju Mi se. Ali, da li oni zapravo sprovedu u delo sve te stvari nakon što se s tim slože? Ne, oni jednostavno nestanu bez traga i više ne čujemo nikakve vesti o njima. Oni istog trenutka čine ono što im se sviđa, delujući brzo i odlučno. Lako se slože sa stvarima koje im poverim, ali ih onda jednostavno ignorišu, a kada ih kasnije upitam za te stvari, otkrijem da ništa nisu uradili. Ovakva osoba nema nimalo savesti ni razuma. Ona je ništarija i nije vredna obavljanja dužnosti. Gora je od svinje ili psa. Kada neko drži psa čuvara, i kada je ta osoba odsutna, pas može da pomogne u čuvanju kuće i dvorišta ako naiđu neki nepoznati ljudi. Ima mnogo ljudi koji nisu ni približno dobri kao psi u obavljanju dužnosti. Za neke ljude uvek mora da postoji neko drugi ko će ih nadgledati kako bi oni obavili čak i mali deo svoje dužnosti, i uvek moraju da imaju nekoga ko će ih orezati i paziti na njih pre nego što bilo šta urade. Da li je ovo obavljanje dužnosti? Ovi ljudi su lažovi! Ako nisu planirali da urade taj posao, zašto su se uopšte složili s tim? Zar to nije namerno obmanjivanje ljudi? Ako su mislili da će zadatak biti težak, zašto to nisu ranije rekli? Zašto su obećali da će to sprovesti, a zatim to nisu uradili? Ako obmanjuju druge ljude, ti drugi im ne mogu ništa, ali ako obmanjuju Boga, koje su posledice? Ovakve ljude treba izdvojiti i ukloniti! Zar ne mislite da su ljudi koji preziru istinu i drsko se rugaju načelima loši ljudi? Svi oni su loši ljudi, svi su demoni, i treba ih ukloniti! Baš zato što ovi ljudi deluju samovoljno, krše načela, buntovni su i neposlušni, uspostavljaju svoje sopstveno kraljevstvo, lenji su i neodgovorni, oni nanose velike gubitke crkvi! Ko može priuštiti da nadomesti takve gubitke? Niko ne može poneti takvu odgovornost. Ovi ljudi se žale, ništa

ih ne može ubediti niti zadovoljiti kada bivaju orezani. Zar ovi ljudi nisu nerazumni demoni? Zaista im se ne može pomoći i davno je trebalo da budu uklonjeni!

Da li razumete koja je poenta priča o Noju i Avrâmu, o kojima smo danas razgovarali u zajedništvu? Da li su Božji zahtevi prema čoveku visoki? (Nisu.) Ono što Bog zahteva od čoveka jeste ono što bi trebalo da bude najosnovnije u stvorenom ljudskom biću; Njegovi zahtevi uopšte nisu visoki, već su najpraktičniji i najrealniji. Ljudi moraju imati istinsku veru i potpunu pokornost da bi ih Bog odobrio; samo oni koji poseduju ove dve stvari zaista bivaju spašeni. Ali, za one koji su duboko iskvareni, koji preziru istinu i protive se pozitivnim stvarima, kao i za one koji su neprijateljski nastrojeni prema istini, ne postoji ništa teže od ove dve stvari! To mogu postići samo oni koji imaju čisto i otvoreno srce prema Bogu, koji poseduju ljudskost, razum i savest, i koji vole pozitivne stvari. Da li se ove stvari nalaze u vama? U kome se nalaze istrajnost i čistota koju bi ljudi trebalo da poseduju u odnosu prema Bogu? Što se tiče starosti, svi vi koji sedite ovde mlađi ste od Noja i Avrâma, ali u pogledu čistote, vi se ne možete uporediti s njima. Čistota, inteligencija i mudrost ne nalaze se u vama; sitne prevare vam, pak, s druge strane, ne manjkaju. Pa, kako se ovaj problem može rešiti? Da li postoji način da se ispune Božji zahtevi? Da li postoji put? Gde početi? (Slušanjem Božjih reči.) Tako je: time što ćemo učiti da slušamo i pokoravamo se. Neki ljudi kažu: „Ono što Bog kaže ponekad nije istina i nije lako pokoriti se. Ako bi Bog rekao nekoliko reči istine, bilo bi lako pokoriti se.” Da li su te reči tačne? (Nisu.) Šta ste vi otkrili u pričama o Noju i Avrâmu o kojima smo danas govorili? Poslušnost Božjoj reči i pokornost Božjim zahtevima čovekova su obavezujuća dužnost. I, ako Bog kaže nešto što se ne slaže sa ljudskim predstavama, čovek to ne bi trebalo da analizira niti da ispituje. Ma koga da Bog osudi ili ukloni, ma kod kolikog broja ljudi da podstakne predstave i otpor, Božji identitet, Njegova suština, Njegova narav i Njegov status zauvek su nepromenjivi. On je zauvek Bog. Pošto ti nemaš sumnji da je On Bog, tvoja jedina odgovornost, jedina stvar koju treba da uradiš jeste da budeš poslušan prema onome što On kaže i da praktično postupaš u skladu sa Njegovom rečju; ovo je put praktične primene. Stvoreno biće ne bi trebalo da ispituje, analizira, raspravlja, odbacuje Božje reči, ne bi trebalo da im protivreči, da se protiv njih buni niti da ih negira; Bog se toga gnuša i to nije ono što On želi da vidi u čoveku. Kako se zapravo treba odnositi prema Božjim rečima? Kako ih treba primenjivati? U stvari, vrlo je jednostavno: nauči da budeš poslušan prema njima, slušaj ih srcem, prihvati ih srcem, razumi ih i shvati srcem, a zatim idi, srcem ih primenjuj i implementiraj. Ono što u srcu čuješ i shvataš treba da bude blisko povezano sa tvojom primenom. Ne razdvajaj te dve stvari; sve – što primenjuješ, čemu se pokoravaš, što činiš svojim rukama, sve za čim trčiš – treba da bude u skladu sa Božjim rečima, i tada treba da ih primeniš u skladu sa Njegovim rečima i da ih implementiraš svojim postupcima. Upravo to je pokoravanje rečima Stvoritelja. Ovo je put primene Božjih reči.

18. jul 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (5. deo)

III. Prezir prema Božjim rečima

Danas nastavljamo naš prethodni razgovor u zajedništvu, u kom je bilo reči o desetom ispoljavanju antihrista – istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće. Ova stavka je podeljena u tri odeljka. O prva dva smo razgovarali u zajedništvu, a danas ćemo razgovarati o trećem: antihristi preziru reči Božje. Ranije smo razgovarali o nekim ispoljavanjima i izrekama o ovom aspektu, kao što je to da antihristi sumnjaju u Božje reči, da im ne veruju i da su ispunjeni znatiželjom prema njima, da im nedostaje element vere i da su ispunjeni samo sumnjom, proveravanjem i nagađanjem. Ukratko, antihristi Božje reči ne posmatraju kao istinu, niti ih primenjuju. Kad se suoče sa raznim stvarima, oni ne tragaju za načelima primene prema Božjim rečima. U svom srcu često gaje sumnju, otpor i poricanje prema Božjim rečima. Za sve ovo se može reći da su ispoljavanja antihrista koji preziru reči Božje. Danas ćemo u zajedništvu dodatno razgovarati o detaljnijim i konkretnijim stavovima i postupcima antihrista prema Božjim rečima, kako bismo raščlanili tačan način na koji oni preziru Božje reči. U vezi sa načinom na koji antihristi preziru Božje reči, razgovor ćemo nastaviti stavku po stavku. Zar na taj način neće biti jasnije? (Hoće.) Kad bih sada besedio uopšteno i kad bi vi posedovali određenu moć razumevanja, dovoljan kov i duhovno razumevanje i često dobijali svetlost iz Božjih reči, onda bi vam ono o čemu sam ranije besedio zapravo bilo dovoljno. Međutim, većina ljudi ne poseduje kov da shvati Božje reči; oni ne dosežu onaj nivo na kome prema Božjim rečima mogu da se odnose kao prema istini koju treba shvatiti. Stoga moramo da razgovaramo stavku po stavku. Ova tema je konkretno podeljena na nekoliko manjih celina.

A. Antihristi proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči

Prva stavka govori o tome da antihristi proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči. Prethodno smo o ovom aspektu razgovarali kroz nekoliko konkretnih primera, premda ne i kroz namensko, detaljno raščlanjivanje, već samo uzgred. Koja su ispoljavanja antihrista koji proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči? Kad je reč o ovoj stavki, kako se antihristi ponašaju? Sa stanovišta njihove prirode, činjenica da antihristi mogu da ispolje takvo ponašanje i da usvoje takve postupke prema Božjim rečima ukazuje na to da oni u svom srcu ne veruju da su Božje reči istina, da su svete i neuvredljive. Bez obzira na to koji aspekt reči istine Bog izražava, bilo da se on ljudima čini jednostavnim ili dubokim, to su i dalje Božje reči, to je istina i neraskidivo je povezano sa čovekovim život-ulaskom, preobražajem naravi i spasenjem. Međutim, antihristi to ne vide na taj način; oni u svom srcu toga nisu svesni, niti imaju takvu svest ili razumevanje. Oni ne

veruju da su Božje reči istina, niti prepoznaju veliku važnost Božjih reči za čovekov život-ulazak. Naprotiv, oni veruju da Božje reči, spolja posmatrano, deluju samo kao ljudske reči i krajnje obično. Tako važno izgledaju jedino zato što su ih svi koji slede Boga, Božju kuću i crkvu označili kao „Božje reči". Dok u stvarnosti, spolja posmatrano, Božje reči izgledaju poput uobičajenih izraza koje ljudi često izgovaraju. Ove reči doslovno sadrže elemente ljudskog jezika, sadrže logiku, misao i dikciju ljudskog jezika, uključujući neke žargonske izraze, idiome, izreke, pa čak i dvodelne poslovice. Antihristi ne vide Božje reči kao nešto tako grandiozno, nedokučivo ili duboko kao što bi se moglo zamisliti, kao nešto nalik legendarnim svetim spisima sa nebesa. Za njih su one samo jednostavne i obične. Stoga, nakon opsežne provere, oni u svom srcu naposletku stižu do definicije: ove reči su samo običan jezik, prilično praktičan, nešto što vernici treba da pročitaju, reči koje mogu da pomognu u čovekovom ponašanju i veri. Posle mnogo čitanja, ovo je zaključak do kojeg dolaze. Čak i neki antihristi i egoisti uzimaju Božje reči i čitaju brojna poglavlja i stranice u jednom dahu. Neki čak za mesec dana pročitaju knjigu „Reč se pojavljuje u telu" od početka do kraja i u njihovom umu i mislima ona ostavi određene duboke utiske. Oni stiču opšte shvatanje pojedinih duhovnih termina, tona i načina Božjeg govora, pa čak i sadržaja Božjih reči u različitim etapama. Nakon čitanja, oni kažu: „Božje reči nisu ništa posebno. Sve sam ih pročitao u jednom dahu i shvatio sam opšti sadržaj božjeg šest hiljada godina dugog plana upravljanja. Dakle, božje reči nisu toliko duboke. Uzdizati božje reči na nivo istine, poput nečega bitnog za ljudski život-ulazak, deluje malo preterano." Prema tome, kako god da oni posmatraju ove reči, konačna definicija Božjih reči u njihovom srcu poručuje da one nisu toliko duboke ili teške za razumevanje kao što ljudi to zamišljaju. Svako ko je obrazovan i ima oči može da ih razume. Nakon opsežnog čitanja, oni ne samo da ne uspevaju da prepoznaju ili shvate različite istine o život-ulasku koje bi ljudi trebalo da shvate iz Božjih reči, zadobijajući iz njih prosvećenje, potporu i pomoć, već takođe smatraju da su Božje reči daleko od istine i svetih spisa sa nebesa. Nakon što dođu do tog zaključka, antihristi još više preziru Božje reči. Smatraju da su Božje reči samo to, da je Bog samo to i da je istina samo to. Uz takav stav i razumevanje, unutrašnji stav antihrista prema Božjim rečima i prema knjizi „Reč se pojavljuje u telu" navodi ih da još više preziru Božje reči i istinu. Oni koriste svoje znanje i intelekt, uzdajući se u svoje sećanje i pamet, da brzo dokuče sadržaj i takozvana načela tih reči, kao i ponešto od tona, stila i dikcije koji se u njima koriste, pri čemu ovo poslednje sadrži uobičajene izraze i idiome. Shodno tome, oni smatraju da su sve postigli i da sve imaju. Takvo shvatanje i stav ih navode da još i više u svom srcu bezobzirno preziru i dovode u pitanje Božje reči i da dodatno sumnjaju u Božji identitet i suštinu.

Posmatrano iz ugla prirode antihrista, može se primetiti da oni imaju odbojnost prema istini, da preziru pozitivne stvari, da preziru Božju poniznost i skrivenost i da preziru Božju vernost, stvarnost i divotu. Ovaj niz preziranja navodi antihriste da nesvesno i prirodno preduzimaju neke odvratne postupke koje Bog mrzi i osuđuje. Ti postupci obuhvataju proizvoljno prepravljanje i tumačenje Božjih reči. Na šta se odnosi

to prepravljanje? Antihristi ne veruju da u Božjim rečima ima istine, ne veruju da Božje reči mogu ljudima da daruju život, a još manje veruju da su te reči temelj na koji se čovek oslanja radi opstanka i da one predstavljaju smer i put za čovekov napredak. Prema tome, oni ne shvataju zašto Bog govori na te načine, niti znaju zašto Bog te reči izgovara u određenom kontekstu, a još manje su upućeni u razlog zbog koga Bog izgovara ovaj konkretan sadržaj. Kad je reč o tome kako je nastao ovaj sadržaj, šta Bog misli i šta Bog ima za cilj da posmatra, postigne i realizuje u ljudima dok izgovara ove reči, kao i – unutar ovih reči – o svemu što Bog ima za cilj da postigne, Njegovim namerama i istini, antihristi su sasvim neupućeni i potpune neznalice – kad je reč o tome, oni su laici. Stoga, u svom srcu oni često smatraju da Bog ovu izjavu nije trebalo da saopšti na taj način, da ta rečenica treba da dođe iza ove, da ovu rečenicu treba ovako preformulisati, da ovaj pasus treba da ima ovaj ton ili tu intonaciju, da ovaj izbor reči nije tačan i da je taj izraz bezobziran i da ne priliči Božjem identitetu, pa tako formiraju svoja mišljenja. U njihovim očima, Božje reči nisu tako dobre poput dela bilo koje slavne ili velike ličnosti na svetu. Smatraju da Božji govor nije dovoljno rigorozan, da je preopširan i da neke reči, ako se pažljivo prouče, strogo uzevši nisu u skladu sa ljudskim gramatičkim i leksičkim pravilima. „Kako može biti istine u tim rečima? Kako to mogu biti božje reči? Kako one mogu biti istina?" Antihristi u svom srcu kalkulišu i razmišljaju dok istovremeno sumnjaju i osuđuju. Uz takav stav, takve misli i takav ugao posmatranja o Božjim rečima, antihristi oštre svoje đavolske kandže.

Sećam se da je pre nekoliko godina došlo do incidenta u timu za himne. Želeli su da komponuju muziku za bitan odlomak Božjih reči koji će se pevati u crkvi. Tokom komponovanja, uvideli su da dužina Božjeg govora i broj reči ne odgovaraju melodiji; u svakom stihu je bilo previše reči. Osim toga, zbog melodije čitave pesme, kad bi se primenila na Božje reči, izgledalo je kao da ima previše reči i da su one predugačke. Dakle, koje je bilo njihovo rešenje? Pronašli su način: izmenili su neke izraze i dikciju Božjih reči ne menjajući njihovo očigledno značenje – na primer, idiom od četiri slova pretvorili su u reč od dva slova ili su izbrisali rečenice koje su delovale predugačko, nepotrebno i besmisleno. Poštujući ovo načelo, izmenjenu verziju Božjih reči uklopili su sa muzikom i raspodelili su ih u crkvi za pevanje. Većina ljudi, onakvi smeteni kakvi jesu, mislila je da je to himna Božjih reči, ali ko je mogao da zna da taj pasus nisu uopšte činile Božje reči? Bio je to pasus koji su antihristi proizvoljno izmenili i skratili, petljali su po njemu i promenili ga. Kasnije, kad je ova himna pripremana za program, upitao sam iz kog poglavlja Božjih reči je ta himna odabrana. Rekli su Mi da je to prvi pasus određenog poglavlja. Pronašao sam taj pasus, uporedio ga sa onim u pesmarici i bio sam potpuno šokiran. Pasus u pesmarici je samo po nazivu bio izabrani segment iz tog poglavlja Božjih reči, ali je do neprepoznatljivosti bio izmenjen. Ton govora je nestao, mnoge važne reči su izostavljene, sadržaj govora je bio ispremeštan, pa je čak i redosled reči bio obrnut. Da Mi nije rečeno da je ovaj pasus izvučen iz određenog poglavlja Božjih reči, mislim da niko ne bi mogao da prepozna iz kog poglavlja je on došao; uopšte nije

odgovarao originalu. Spolja posmatrano, ovi ljudi su izvršavali svoju dužnost: uklapanjem Božjih reči sa muzikom kako bi ih svi pevali i u sebi doživeli, Božje reči su mogle neprekidno da vode i usmeravaju ljude i to je ljudima moglo da pomogne da uđu u Božje reči. Kakvo je divno ovo delo bilo! Međutim, budući da srce antihrista nije nimalo bogobojažljivo, oni su se prema Božjim rečima ophodili kao da su to reči koje obični ljudi izgovaraju u konverzaciji, pa su ih proizvoljno brisali i prepravljali. Ne postavljajući nijedno pitanje i bez ičije dozvole ili saglasnosti – ili još manje ičijeg odobrenja – oni su u potpunosti promenili Božje reči, a ljude su ipak naveli da veruju da oni izvršavaju svoju dužnost, da su Božje reči uklopili sa muzikom. Kakvo je ovo ponašanje i kakav je ovo metod? Kakvu narav imaju ljudi koji se prepuštaju takvom ponašanju i takvom metodu? Ima li u srcu onih koji koriste takav metod, koji se uz takav stav odnose prema Božjim rečima, zapravo ikakvog straha zbog načina na koji se ophode prema Božjim rečima? Cene li oni Božje reči? Da li Božje reči posmatraju kao istinu? Sudeći prema njihovom nepoštovanju i ležernom odnosu prema Božjim rečima, oni ne samo da ih ne cene, već se prema Božjim rečima takođe odnose kao da su igračke, ležerno ih menjajući kako im se ćefne. Zar njihov stav prema Božjim rečima ne ukazuje na njihov stav prema Samom Bogu? (Da.) Potpuno je isti. Božje reči predstavljaju Samoga Boga; one su izraz Božji, izraz Njegove naravi i otkrovenje Njegove suštine. Ako su ljudi bez imalo poštovanja i tako ležerni prema Božjim rečima, podrazumeva se kako se onda oni ophode prema Samom Bogu. To više nego dovoljno govori.

Spolja posmatrano, ljudi slede Boga, radi Njega sve napuštaju, daju se i podnose muke, ali je njihov stav prema Božjim rečima tako ležeran i pun nepoštovanja. Antihristi bi mogli čak i da lepo ukrase knjigu „Reč se pojavljuje u telu”, uviju je u tkaninu i čuvaju je na najbezbednijem mestu. Ali šta to može da dokaže? Može li to da dokaže da cene Božje reči, da imaju bogobojažljivo srce? Mogu li ovi površni postupci da prikriju njihov stav nepoštovanja prema Božjim rečima? Ne mogu. Kad god čitaju Božje reči, oni uvek razmišljaju o tome da izmene neke od pojmova, izraza i tonova u njima. U kojoj meri su pojedini antihristi drski? Kad u Božjim rečima pronađu nešto što se ne podudara sa njihovim predstavama ili misle da je formulacija nepravilna ili gramatički netačna, ili čak smatraju da je neki znak interpunkcije pogrešan, oni će na sva zvona obznanjivati i preuveličavati ovu stvar, u želji da ceo svet dozna za pogrešno postavljen znak interpunkcije, za neprikladan izbor reči ili naizgled nerazumnu izjavu u Božjim rečima. Oni to šire podrugljivim i prezrivim tonom. Čini se da u tim trenucima konačno pronalaze ono što smatraju dokazom da u Božjim rečima postoje greške, ono što im ide u prilog, određeni nedostatak, pa konačno sebe u svom srcu mogu da uvere da i u Božjim rečima ima grešaka i da Bog nije savršen. Nije li ovo narav antihrista? Antihristi imaju za cilj da u Božjim rečima pronađu mane i greške; ovo je neprijateljski stav, a ne stav pokornosti i prihvatanja. Kad govorimo o antihristima koji proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči, može li se upravo pomenut incident koji se dogodio u timu za himne smatrati prepravljanjem Božjih reči? (Da.) Recite Mi, kakva osoba bi tako proizvoljno menjala

Božje reči? Plaši li se ona uopšte Boga? (Ne.) Kakva je ovo narav? Pre svega, da li se ta osoba prema Božjim rečima ophodi kao da su Božje reči? (Ne.) Kako se onda ophodi prema Božjim rečima? Posmatra ih kao ljudske reči. Možda bi bilo prihvatljivo menjati članke o iskustvenim svedočenjima ljudi ako su te reči nesuvisle ili nesavršene, ali se usuditi to isto učiniti sa Božjim rečima, kakva je priroda toga? Nije li ovo samovoljno i nesmotreno ponašanje u kome nema bogobojažljivog srca? Usuditi se proizvoljno komentarisati i menjati Božje reči, menjati ih kad god ne odgovaraju nečijim sopstvenim idejama ili gledištu – da li je priroda toga ozbiljna? (Jeste.)

Ko se još bavi prepravljanjem Božjih reči? Tokom procesa propovedanja jevanđelja, neki od potencijalnih primalaca jevanđelja dolaze u kontakt s Božjim rečima i imaju različite predstave, između ostalog, o Božjem tonu, stilu, perspektivi iz koje On govori, pa čak i o formulacijama i zamenicama koje koristi. Različiti ljudi imaju različite predstave; oni iz različitih veroispovesti imaju različit ukus i zahteve. Neki pripadnici tima za jevanđelje kažu: „Teško je na ovaj način propovedati jevanđelje! Neke božje reči su previše oštre; neke od njih deluju kao da bog proklinje ljude. Nisu uopšte nežne, nedostaje im ljubavi i sve su iz svakodnevnog jezika. Neke su posebno usmerene na određene etničke grupe, dok druge otkrivaju tajne – ljudima ništa od toga nije prihvatljivo! Ove reči su postale kamen spoticanja za to da potencijalni primaoci jevanđelja prihvate božje novo delo. Šta treba da uradimo?” Neko kaže: „Imam rešenje. Pošto potencijalni primaoci jevanđelja zbog tih reči ne mogu da prihvate božje novo delo, zašto ih samo ne obrišeš? Obeleži sve reči i sav sadržaj koji ljudi nisu spremni da prihvate, makar to bila i jedna rečenica, i ukloni ih uoči štampanja. Tako, kad potencijalni primaoci jevanđelja to pročitaju, neće biti nijedne reči koja vređa njihov ponos ili povređuje njihova osećanja, niti bilo čega što je u suprotnosti sa njihovim predstavama. Sve božje reči biće prikladne, primaoci neće imati nikakve predstave i moći će glatko da prihvate božje novo delo.” U timu za jevanđelje neki su to zapravo i uradili i, ne raspitujući se kod Višnjeg niti tražeći Njegovu saglasnost, štampali su i naširoko distribuirali brošure koje sadrže ove skraćene i prepravljene reči Božje. Radi sopstvenog komfora u radu, da bi pridobili više ljudi, da bi pokazali svoju radnu sposobnost i da bi delovalo da su odani u svojoj dužnosti, oni su osmislili ovu metodu, pa su je čak i sproveli u delo štampajući knjigu. Ali je ta knjiga sasvim drugačija od knjige „Reč se pojavljuje u telu”. Zar ova metoda ne predstavlja prepravljanje Božjih reči? (Predstavlja.) Da li većina ljudi uviđa da je prepravljanje Božjih reči način opiranja Bogu? (Da.) Ima li većina ljudi ovu svest? Danas, nakon tolikog razgovora u zajedništvu, vi spremno to možete da potvrdite. Ali, da ste jevanđelje propovedali pre tri ili pet godina, da li biste bili svesni toga da nijedna reč ili rečenica Božja ne treba da budu izmenjeni? Da li biste imali tako bogobojažljivo srce? (Ne.) Dakle, u kom kontekstu bi vam nedostajala ova svest? Da li biste se u kontekstu potpunog nedostatka bogobojažljivog srca usudili da proizvoljno prepravljate Božje reči? Ako nekome u potpunosti nedostaje bogobojažljivo srce, on će se usuditi da proizvoljno prepravlja Božje reči, menjajući izvorno značenje, način Božjeg govora i željeni efekat

određenog pasusa Božjih reči, brišući namere, srž i naglasak onoga što taj pasus izražava – sve to se podvodi pod prepravljanje.

U jednom slučajnom susretu pre nekoliko godina, neko iz tima za jevanđelje postavio je pitanje: „Kad određenoj etničkoj grupi svedočim o božjem novom delu, oni osećaju odbojnost prema delovima u kojima ih bog razotkriva, nisu spremni da ih slušaju i o tim delovima imaju predstave. Pa tako ove reči postaju prepreka u njihovom prihvatanju božjeg novog dela. Razmišljamo da promenimo te reči. Kad ih promenimo, oni će moći da ih prihvate i više neće imati predstave o božjem novom delu niti o ovom ovaploćenju božjem." Šta mislite o ovom pitanju? Da nije bilo ove prilike da se susretnemo i razgovaramo o radu na jevanđelju, oni bi možda preuzeli na sebe da te reči izmene. Prema njihovim zamislima, možda bi troje, petoro, desetoro ili čak i više ljudi iz te etničke grupe tada moglo da prihvati Božje novo delo. Ali, na stranu sad to; oni koji propovedaju jevanđelje stalno žele da menjaju Božje reči kako bi ih uskladili sa ljudskim predstavama. Uvek žele da obrišu reči u kojima Bog razotkriva iskvareni ljudski rod i sudi mu, u kojima On razotkriva suštinu iskvarenog ljudskog roda. Kakva je priroda takvog ponašanja? Da li ovakvo postupanje odražava bogobojažljivo srce? (Ne.) Prema Mom mišljenju, nije reč o tome da ljudi određene etničke grupe ili veroispovesti imaju predstave o Božjim rečima, već su u osnovi ljudi koji propovedaju jevanđelje ti koji imaju predstave. Božje reči su im neprihvatljive; ti ljudi im se duboko u sebi opiru i prema njima imaju odbojnost, ne žele da slušaju ove reči od Boga i one im se ne dopadaju. Smatraju da bi, ako su ovo zaista božje reči, one trebalo da budu pune ljubavi, a ne da ljude razotkrivaju do takve ogoljenosti i tako otvoreno, kao da ih šamaraju po licu. Stoga, ako će propovedati jevanđelje, oni strogo zahtevaju da se te reči uklone. Kako bi propovedao jevanđelje i zadobio ljude, može li Bog makar jednom da učini ustupke, da govori taktičnije i prijatnije? Kako bi što više ljudi naveo da prihvate Božje novo delo, kako bi što više ljudi izveo pred Boga, može li Bog da promeni Svoju strategiju i način govora, da napravi kompromis i popusti iskvarenom ljudskom rodu, da poklekne, izvini se i moli za oproštaj? Dakle, problem u osnovi leži u delatnicima jevanđelja, a ne u ljudima bilo koje određene veroispovesti. I bez promene ijedne reči ili rečenice Božjih reči, i uprkos tome što Božje reči mogu sve ljude da nateraju da stvaraju predstave, ipak je mnogo onih koji postepeno dolaze pred Boga i prihvataju Njegovo novo delo. Da li su ih njihove predstave sprečile da prihvate Božje novo delo? Nisu uopšte. Da ove reči koje Bog izgovara nisu ono što je čoveku potrebno i ne odražavaju stvarno čovekovo stanje, onda bi bilo razumljivo da ljudi ne prihvate Božje reči, a Bog bi mogao da razmisli o tome da promeni sadržaj i način Svog govora. Međutim, svaka reč i rečenica koje Bog izgovara odražavaju stvarno čovekovo stanje i povezane su sa čovekovim život-ulaskom i spasenjem. Ako ljudi imaju predstave i ne mogu da prihvate ove reči, to dokazuje da su ljudi rđavi, prljavi i toliko duboko iskvareni, te da nisu dostojni da dođu pred Boga. To ne dokazuje da su Božje reči pogrešne ili da one nisu istina.

Šta treba učiniti u vezi sa iskvarenim ljudskim rodom koji ima predstave o Božjim rečima i delu? Oni koji propovedaju jevanđelje su zalivani Božjim rečima i slušali su ih

dugi niz godina. Da ne spominjem koliko istine razumete, u teorijskom smislu reči, vizije Božjeg dela, Božje namere, svrhu Božjeg plana upravljanja dugog šest hiljada godina, delo Božjeg spasenja čoveka – zar niste shvatili, upamtili i dokučili sve ove aspekte istine? Da si svim ovim opremljen, da li bi se i dalje plašio toga da će ljudi imati predstave? Ako se toga plašiš, treba da preuzmeš inicijativu i da pojasniš potencijalnim primaocima jevanđelja; da im svedočiš o Božjim namerama, da im jasno objasniš istinu! Ako nakon dugogodišnjeg slušanja Božjih reči to i dalje ne umeš da im objasniš ili pojasniš, onda si sasvim beskoristan! Ti izvršavaš ovu dužnost i svakodnevno se baviš ovim temama, ovim sadržajem, ovim pitanjima – zašto bi i dalje pomišljao da takvu ogavnu metodu kao što je prepravljanje Božjih reči koristiš da bi propovedao jevanđelje i zadobijao ljude? Spolja posmatrano, ovo može izgledati samo kao jedan pogrešan postupak, ogavno sredstvo, prikaz nesposobnosti, ali je suštinski to nesumnjivo ispoljavanje suštine antihrista – ništa manje. Pripadnici Božjeg naroda jesu oni koji čuvaju Božju reč, koji cene Božju reč, koji se plaše Božje reči, koji poštuju svaku reč i rečenicu koje Bog kaže, kao i način na koji On govori, perspektivu iz koje On govori i ono što On kaže u svakom pasusu. Jedino se Božji neprijatelji često rugaju Njegovim rečima i nipodaštavaju ih. Preziru ih. Prema Božjim rečima se ne odnose kao da su istina, kao da su reči koje izražava Stvoritelj. Kao takvi, u svom srcu često žele da prepravljaju Božje reči i tumače ih proizvoljno. Pokušavaju da koriste svoje metode, svoje načine promišljanja i logiku svog razmišljanja da izmene Božje reči, kako bi ih upodobili ukusima iskvarenih ljudi, gledištima iskvarenih ljudi i načinima razmišljanja i filozofiji iskvarenih ljudi, u nastojanju da na kraju od što većeg broja ljudi zadobiju priznanje. Božja reč je Božja reč, ma koji deo Božjih reči da je u pitanju, kako god da se izgovara i iz koje god perspektive da se ona izgovara. Kako bi iskvareni ljudski rod brže razumeo, bolje prepoznao i lakše zadobio reč Božju, tako da u Njegovim rečima shvati istinu, Bog često koristi ljudske jezike, ljudske metode, kao i načine, ton govora i verbalnu logiku koji su ljudima mnogo lakši za shvatanje, ne bi li objasnio Svoje namere i ljudskom rodu govorio o onome u šta treba da uđu. Ipak, antihristi upravo te neupadljive metode, ovaj neupadljiv ton i različite neupadljive reči iskorišćavaju da Boga osude i poreknu da je Njegova reč istina. Zar nije tako? (Jeste.) Ovi antihristi često koriste znanje i dela slavnih ljudi, čak i govore, dikciju i držanje slavnih ljudi, kako bi ih poredili sa Božjim rečima. I što ih više upoređuju, sve više smatraju da su Božje reči previše plitke, previše jednostavne, previše svakodnevne. Stoga sve više žele da izmene Božje reči, da ih „poprave”, kao i da „poprave” ton, stil kojim Bog govori i perspektivu iz koje govori. Kako god da Bog govori, odnosno koliku god korist da Njegove reči čoveku donose, antihristi u svom srcu Božje reči nikada ne posmatraju kao istinu. Oni u Božjim rečima ne tragaju za istinom, načelima primene niti za putem život-ulaska. Umesto toga, oni neprekidno pristupaju Božjim rečima iz perspektive ispitivanja, uz stav proučavanja, uz stav temeljnog ispitivanja i istraživanja. Nakon celokupnog ispitivanja i istraživanja, oni i dalje smatraju da ima brojnih Božjih reči koje treba izmeniti i dopuniti. Dakle, od dana kad su prvi put došli u dodir sa Božjim

rečima, pa sve do danas – nakon vere od 10, 20 ili 30 godina – antihristi duboko u sebi i dalje ne veruju da Božje reči sadrže život, istinu, vrata do carstva ili put u nebesa o kome ljudi govore. Oni to ne mogu da uvide i ne mogu to da otkriju. Prema tome, šta osećaju? Pitaju se zašto, što više veruju, sve više smatraju da su Božje reči previše svakodnevne. Pitaju se zašto, što više veruju, postaju sve manje zainteresovani za Božje reči. Počinju da sumnjaju da li su Božje reči zaista istina. Kakav je ovo znak? Dobar ili loš znak? (Loš znak.) Pravo je čudo da su i u ovoj meri verovali u Boga! Njihova je vera dospela u ćorsokak, istinu su u potpunosti izgubili iz vida. Zar to nije kraj njihove vere?

Da li ste primetili ovu činjenicu? Od dana kad su svi počeli da veruju u Boga, da čitaju Njegove reči, napuštaju svoje porodice, karijere, studije i izglede u svetu, svi su imali istu polaznu poziciju. Ali, neprimetno, tokom trke, neki ljudi su zaostajali i više nisu želeli da izvršavaju svoju dužnost. Kuda su otišli? Neki su degradirani i prebačeni u grupe B, drugi u obične crkve, a neki su jedva uspeli da ostanu u crkvama sa skraćenim radnim vremenom. Oni koji ne žele da izvršavaju svoju dužnost u Božjoj kući i postaju predmet uklanjanja, koji više ne ispunjavaju uslove da izvršavaju svoju dužnost – zašto su završili tu gde su danas? Ako ljudskim očima pokušaš da sagledaš njihov stav prema Bogu, ne možeš da ga vidiš jer ne znaš šta im je u srcu. Da li Boga vole ili mrze, da li Mu se opiru ili pokoravaju, ne možeš to da utvrdiš. Pa, kako onda određuješ narav-suštinu nekog čoveka? Lako je: samo pogledaj njegov stav prema Božjim rečima. Ova grupa ljudi ima jednu zajedničku karakteristiku u vezi sa sopstvenim stavom prema Božjim rečima: bez obzira na situaciju, oni ne osećaju potrebu za Božjim rečima radi potpore. Sa kakvim god teškoćama da se suoče, oni ne tragaju za načelima niti traže istinu u Božjim rečima. Ovi ljudi retko čitaju Božje reči, pa čak osećaju odbojnost kad neko molitveno čita Božje reči ili kad u zajedništvu razgovara o tome kako ih shvata. Kako pokazuju odbojnost? Oni razmišljaju: „Znam već sve to što govoriš; nema potrebe da to kažeš. Ranije sam već pročitao te reči božje; sve razumem.” Ako sve razumeju, zašto su uklonjeni? Zašto su degradirani i prebačeni u grupe B? Šta se događa? Osnovni problem je u tome što ovi ljudi suštinski ne prihvataju Božje reči; preziru ih i prema njima su neprijateljski nastrojeni. Može li neko ko Božje reči prezire i prema njima je neprijateljski nastrojen da ih primenjuje? Kad im kažeš: „Ako si se suočio sa nekom situacijom, treba da čitaš Božje reči!”, kakav je njihov stav? Kakve su njihove konkretne reakcije? (Rekli bi da praktični problemi zahtevaju praktična rešenja; da nema potrebe za čitanjem Božjih reči.) Oni smatraju da je čitanje Božjih reči nejasan pristup, a da praktični problemi zahtevaju praktična rešenja. Takav je ton antihrista. Šta hoće da kažu? „Ljudi imaju svoje sopstvene načine; koja je svrha da se čitaju božje reči? Misliš li da božje reči mogu sve da reše?” Kad čovek naiđe na neku poteškoću, oni pretpostavljaju da je to samo poteškoća, a nikako odraz unutrašnjeg stanja ili naravi tog čoveka. Oni to ne uviđaju niti to priznaju kao činjenicu. Oni smatraju: „Ljudske poteškoće su poput mašine kojoj nedostaje neki šraf; samo ubaci taj šraf i stvar je rešena. Zašto tragati za božjim rečima? Sve to je lažna duhovnost. Ja to nikad ne bih radio; glupo je!

Misliš li da božje reči mogu sve da reše? Uopšte nije tako.” Ovo je očito neko ko ne prihvata istinu. Osim toga, kad se neki ljudi suoče s problemima, a ti s njima razgovaraš u zajedništvu kako bi im pomogao, čitajući im odlomak Božjih reči, nakon što te saslušaju, oni odgovore: „Znam već napamet taj odlomak, mnogo puta sam ga izdeklamovao. Zašto mi ga čitaš? Razumem ga bolje od tebe i beskoristan je, neće mi rešiti problem!” U čemu je ovde problem? (Oni ne prihvataju istinu.) Ne prihvataju istinu i odbijaju da prihvate sopstvenu pokvarenost, a to je zabrinjavajuće. Ne priznaju sopstvenu iskvarenost, pa smatraju da je čitanje Božjih reči samo mlaćenje prazne slame, da je beskorisno. Žele da pronađu brzo rešenje, čudesni lek da reše svoje probleme, a suština ovog problema je odbijanje da se prihvati istina.

Možete li da navedete neke primere kad je reč o ovom ispoljavanju proizvoljnog prepravljanja i tumačenja Božjih reči? (Tokom proizvodnje 20. video priloga horskog albuma, Bog je naložio da se sveti spisi na ekranu navode jedan po jedan. U to vreme, neka braća i sestre su ustanovili da su neki sveti spisi predugački, pa su obrisali neke rečenice. Kasnije je Bog otkrio ovaj problem i prilično ga je strogo i detaljno analizirao, rekavši da je to huljenje na Božje reči.) Kad su u pitanju izvorne reči Božje zabeležene u Bibliji, to su Božje reči i ljudi ne smeju da ih menjaju, a isto važi i za proročanstva nekih proroka; i to su Božje reči, nadahnute su Bogom i takođe ih ne treba menjati. Prema Mom mišljenju, iako te reči nisu u svom izvornom jeziku, već predstavljaju prevod, značenje prevedenog teksta je uglavnom tačno nakon mnogih godina revidiranja. To treba da ti je jasno. Stoga, ove reči, ako se koriste u običnom razgovoru u zajedništvu, ne moraju u potpunosti da se navode; može se preneti suština. Međutim, stvarne činjenice ne treba menjati. Pri citiranju, moraju se navoditi kompletne izvorne rečenice. Kako zvuči ovo načelo? (Dobro.) Zašto to treba raditi na ovaj način? Neki ljudi kažu: „Sve to je bilo u prošlosti, moramo li da budemo baš toliko ozbiljni?” Ne, ovde je reč o stavu, o načinu razmišljanja. Bilo da su u prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti, Božje reči su Božje reči i ne treba ih poistovećivati sa ljudskim rečima. Prema Božjim rečima ljudi treba da se ophode uz rigorozan stav. Nakon što je originalni tekst Biblije preveden na različite jezike, moguće je da neka značenja nisu sasvim u skladu sa izvornikom ili je moguće da postoje odstupanja između iste rečenice u prevodu i originalnom tekstu. Prevodioci bi mogli da dodaju: „Napomena: to i to” ili da u zagradama dodaju „Ili prevedeno kao…” Mislite li da su svi ljudi koji su prevodili originalni tekst Biblije verovali u Boga? (Nisu nužno.) Sasvim sigurno nisu bili ljudi koji su se bojali Boga i klonili zla, pa zašto su onda mogli da se sa takvom preciznošću nose sa ovim zadatkom? Nevernici to nazivaju profesionalizmom, ali oni koji veruju u Boga to treba da zovu posedovanjem bogobojažljivog srca. Ako nemaš čak ni to malo bogobojažljivog srca, jesi li i dalje neko ko veruje u Boga?

Prema Božjim rečima morate imati pobožan stav, pa kad se okupite i u zajedništvu razgovarate o Božjim rečima, nakon što ih pročitate, možete da im dodajete svoja lična iskustva dok govorite o sopstvenom znanju i o onome što ste naučili iz ovih iskustava.

Međutim, prema Božjim rečima ne smeš da se odnosiš kao da su tvoja lična dela i da ih tumačiš kako ti se prohte. Božjim rečima nije potrebno da ih ti objašnjavaš, niti bi ti jasno ili razumljivo mogao da ih objasniš. Dovoljno je da imaš neko manje prosvećenje i prosvetljenje ili iskustvo, ali bi bio nemoguć pokušaj da se objasni istina, kao i pokušaj da svoje objašnjenje koristiš kako bi ljudima omogućio da shvate Božje namere. Ovo je pogrešan način rada. Na primer, neki ljudi u Božjim rečima pročitaju da Bog voli poštene ljude. Bog je jednom prilikom rekao ljudima: „Samo recite 'da' kada nešto tvrdite, i 'ne' kada nešto poričete. Što je više od ovoga, od Zloga je" (Matej 5:37). I danas Božje reči pozivaju ljude da budu pošteni. Dakle, kakav bi ispravan stav trebalo zauzeti prema Božjim rečima i zahtevima? Potražite u Božjim rečima: Bog je rekao: „Samo recite 'da' kada nešto tvrdite, i 'ne' kada nešto poričete." Kako se onda tačno ponašaju oni koji su pošteni u Božjim očima? Kako pošteni ljudi govore, kako postupaju, kako pristupaju svojoj dužnosti i kako skladno sa drugima sarađuju? U Božjim rečima ljudi treba da potraže ova načela i puteve primene i da postanu pošteni ljudi kakve On zahteva. Ovo je ispravan stav, stav koji bi trebalo da poseduju oni koji tragaju za istinom. Pa, kako se ponašaju oni koji ne tragaju za istinom niti vole istinu i koji nemaju bogobojažljivo srce i Njegove reči? Nakon čitanja Božjih reči, oni razmišljaju: „Bog zahteva da ljudi budu pošteni; to je ono što je gospod Isus rekao ranije. Danas bog još jednom ponavlja da ljudi budu pošteni. Jasno mi je – zar pošteni ljudi nisu naprosto oni koji su bezazleni? Zar to nije nalik onome što ljudi kažu da bezazleni ljudi uvek prevagnu, da dobri ljudi spokojno žive i da je greh prevariti one koji su bezazleni? Čuj, bog otklanja nepravde koje su pretrpeli bezazleni." Da li su ove reči istina? Da li su to istina-načela koja su prepoznali u Božjim rečima? (Ne.) Pa, šta su ove reči? Da li bi se mogle nazvati jeresima i zabludama? (Mogle bi.) Oni koji nemaju nikakvo duhovno razumevanje i ne vole istinu, Božje reči uvek povezuju sa onim za šta se, među ljudskim rodom, veruje da je milozvučno i ispravno. Zar to ne umanjuje vrednost Božjih reči? Zar se time istina ne opisuje kao svojevrsna parola među čovečanstvom, kao argument za način sopstvenog vladanja? Bog ljude poziva da budu pošteni, ali ovi ljudi zanemaruju to kako se ponašaju oni koji su pošteni, kako da se bude pošten i koja su pravila poštenja, bestidno izjavljujući da Bog od ljudi traži da budu bezazleni, te da su ljudi koji su bezazleni, nikogovići i budale svi redom pošteni. Nije li ovo pogrešno tumačenje Božjih reči? Oni pogrešno tumače Božje reči, a za sebe, ipak, misle da su veoma pametni, ujedno razmišljajući da Božje reči nisu ništa više od sledećeg: „Istina nije toliko duboka, zar ona nije samo u tome da se bude bezazlena osoba? Prilično je jednostavno biti bezazlena osoba: ne kradi, ne psuj ljude niti druge udaraj. 'Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave; popusti kad god možeš.' U svemu budi popustljiv prema drugima, budi strog prema sebi, ali tolerantan prema drugima, budi dobra osoba i dobri ljudi spokojno žive." Oni mnogo govore, ali ništa od toga nije u skladu sa istinom; to su samo jeresi i zablude. Reklo bi se da to ima neke veze sa rečima Božjim, deluje kao da je sa njima pomalo povezano, ali nakon što čovek dobro razmisli i tu stvar razazna, uviđa da su to samo izjave koje

navode na pogrešan put, da nisu ništa osim zabluda koje ometaju ljudske misli. Na primer, Bog kaže da u Njegovoj suštini postoji ljubav, da On voli čoveka. Božja ljubav prema čoveku se ljudima iskazuje kroz ono što On kaže, u načinu na koji se On ophodi prema čoveku, kroz Njegovu mukotrpnu nameru da spasi čoveka i u bezbroj aspekata načina na koji On deluje u čoveku, baš kao što su pokazivanje Njegovog spasavanja čoveka, Božja namera i načini na koje On spasava čoveka istovremeno učinjeni očiglednim kako bi ljudi upoznali Božju ljubav. Šta misle oni ljudi kojima nedostaje duhovno razumevanje? „Bog je bog koji voli čoveka, bog svakog čoveka želi da spase i ne želi da ikoga zadesi propast. Bog je rekao da je zabludeli sin koji se vratio vredniji od zlata." Da li je Bog ovo rekao? Jesu li ovo Božje izvorne reči? (Nisu.) Šta oni još kažu? „Spasiti jedan život važnije je od izgradnje pagode na sedam nivoa" i „Buda je blagonaklon." Zar oni stvari ne okreću naglavačke? Jasno je da se oni samo pretvaraju da su produhovljeni, da shvataju Božje reči i da vole istinu; očito su tuđinci, laici i budale bez ikakvog duhovnog razumevanja. Upoznao sam mnogo takvih ljudi – oni su naprasiti ljudi, odvažni u govoru, ali lišeni pameti; misli i ono što nastaje u njihovom umu nije ništa više od jeresi, zabluda i prevara. Oni koji poseduju najveće moći navođenja drugih na stranputicu i koji su u stanju da ove jeresi i zablude i neke naizgled zdrave teološke argumente često koriste da druge navode na pogrešan put, primoravajući ih da se povinuju onome što govore i da to primenjuju – ti ljudi su antihristi. Kad ih pogledate, oni deluju vrlo produhovljeno, često pred drugima citiraju odlomke Božjih reči, a kad završe sa njihovim proizvoljnim tumačenjem, onda izbacuju iz sebe neke jeresi i zablude. Takvi ljudi se mogu pronaći u svakoj crkvi. Oni ljudima pomažu i predvode ih pod parolom citiranja Božjih reči i razgovora u zajedništvu o njima, dok zapravo ono što u ljude usađuju nije ono što Božje reči zahtevaju od čoveka, niti su to istina-načela sadržana u Božjim rečima, već jeresi i zablude do kojih dolaze kroz obrađivanje i tumačenje Božjih reči i uobrazilje zasnovane na njima, koje navode ljude da se udaljavaju od reči Božjih i da umesto toga budu njima poslušni, izazivajući tako ometanja i navodeći ljude na pogrešan put. Na primer, ima onih koji kažu: „U obavljanju dela svog plana upravljanja od šest hiljada godina, bog je iskusio napuštanje i otpor od celog ljudskog roda; bog je bog, a njegovo srce ne poznaje granice! Kao što ljudi kažu: 'Srce premijera je dovoljno veliko da u njega uplovi čamac' i 'Osveta je najslađa kad se posluži hladna'. Kako je samo bog velikodušan!" Po svemu sudeći, oni deluju kao da ljudima svedoče o Bogu, o onome što Bog ima i što jeste, ali koju poruku zapravo šalju? Je li to istina? Je li to zaista suština Božja? (Ne.) O kome oni svedoče? Oni svedoče o premijeru. Oni Boga upoređuju sa premijerom, sa gospodinom – zar to nije bogohuljenje? Mogu li se takve reči pronaći u Božjim rečima? (Ne.) Pa, otkud su potekle ove reči? Od Sotone. Antihristi ne samo da ne svedoče o Bogu, već ujedno izvrću činjenice i hule na Boga, navodeći često na pogrešan put one koji nemaju utemeljenje, kojima nedostaje istinska vera u Boga i koji nisu u stanju da shvate istinu. Ti ljudi su mali rastom, nemaju utemeljenje i nemaju sposobnost da shvate istinu, pa su ovim jeresima i zabludama navedeni na

stranputicu. Antihristi se prema jeresima i zabludama odnose kao da su duhovne izreke, pa jedna od stvari koje kažu o Božjoj ljubavi glasi: „Bog svakog čoveka želi da spase i ne želi da ikoga zadesi propast." Kad govore o onome što Bog zahteva od čoveka, još jedna od stvari koje govore glasi: „Dobri ljudi spokojno žive." A kad je reč o tome da Bog ne pamti ljudske prestupe i da On ljudima daje priliku da se pokaju, oni kažu: „Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave; popusti kad god možeš." Mogu li se takve reči pronaći u rečima Božjim? (Ne.) Zašto se toliko naljutim čim čujem ove reči? Zašto me one toliko iznerviraju? Zašto se toliko iznerviram? Koliko godina ovi ljudi čitaju Božje reči? Da li su glupi ili su poludeli? Gde se u Božjim rečima takve stvari pominju? Kad je to Bog zahtevao da ljudi budu bezazleni? Kad je to Bog zahtevao da se ljudi pridržavaju izreke „Pogubljenjem se dobiju samo odrubljene glave; popusti kad god možeš"? Da li je to ono što Bog radi? Gde se, u ovim jeresima i zabludama za koje se oni zalažu, može uspostaviti ikakva veza sa onim što Bog zahteva od ljudskog roda, sa Njegovim namerama i istina-načelima? Među njima nema nikakve veze. Na primer, Bog ljudima dopušta da imaju težnju, rešenost i stremljenja, ali ono što antihristi poručuju glasi: „Bog nas podstiče da imamo težnje. Postoji izreka koja to dobro prenosi: 'Vojnik koji ne želi da postane general nije dobar vojnik.'" Ova izreka je svojevrsni društveni trend, društveno gledište – da li ju je primereno koristiti u Božjoj kući? Je li korisna? (Nije.) Sa kojim je Božjim rečima ova izjava usklađena? Je li povezana sa Božjim rečima? (Nije.) Pa, zašto je onda antihristi izgovaraju? Kad to govore, cilj im je da ljude navedu da u sebi duboko osete kako su oni veoma produhovljeni, da poseduju razumevanje Božjih reči i prosvećenje iz njih, da imaju sposobnost da shvate istinu, te da oni nisu neuk, običan svet. No, da li se time postiže njihov očekivani cilj? Nakon što čujete ove reči, da li u svom srcu osećate odobravanje ili odbojnost? (Odbojnost.) Na koji način to u vama stvara osećaj odbojnosti? (Antihristi povezuju Sotonine zablude sa Božjim rečima, pogrešno ih tumačeći. Svim rečima koje oni izgovaraju nedostaje duhovno razumevanje.) Antihristi izgovaraju jedino reči koje odražavaju nedostatak duhovnog razumevanja, navodeći ljude da, nakon što ih čuju, osete odvratnost i odbojnost. Očito je da oni ne shvataju Božje reči, da ne mogu da ih dokuče i nedostaju im kov i sposobnost da shvate Božje reči, ali se ipak pretvaraju kako ih razumeju i bestidno ih drugima tumače, izgovarajući nebitne i amaterske reči koje se ljudima gade, ne nudeći pritom nikakvu pouku, već umesto toga uznemirujući ljudske misli. Ovo je zaista odvratno! Šta treba da uradite kad naiđete na takve ljude? (Moramo da raščlanimo lažne delove onoga što govore.) Kako bi to trebalo da učinite? Zapravo je prilično jednostavno. Kaži im: „Nakon što si ih pročitao, tvoje mi shvatanje Božjih reči nije ništa posebno." Oni odgovaraju: „Ne mislim tako, smatram da je ono dobro." A ti kažeš: „Bez obzira na sve, ti misliš da je dobro, dakle, prema tvom rezonovanju, znači li to da su Božje reči istovetne ljudskim jeresima i zabludama? Ako se slažeš sa tim jeresima i zabludama, zašto uopšte čitaš Božje reči? Ne moraš da ih čitaš. Ovaj tvoj problem je sada ozbiljan – ti Božje reči posmatraš kao filozofiju rđavog ljudskog roda za ovozemaljsko ophođenje,

kao metode za postupanje sa stvarima i gledištima rđavog ljudskog roda. Prema tvom mišljenju, pošteni ljudi o kojima Bog govori isto su što i bezazleni ljudi, velike budale i glupaci. Svaku reč koju Bog izgovara ti tumačiš koristeći ljudske izraze, poistovećujući je sa zabludama i izrekama koje je rezimirao rđav ljudski rod. Da li time onda pokušavaš da kažeš da su Božje reči ljudske reči, ljudski jezik i ljudske jeresi i zablude? Shvatajući Božje reči na ovaj način, ti ih ne razumeš; huliš na njih i huliš na Boga." Da li biste svi bili u stanju da jasno izrazite ove reči? Da Božje reči znače ono što antihristi govore, zašto onda Bog ne bi naprosto direktno izgovorio te reči? Kad Bog ljudima kaže da budu pošteni, zašto im On naprosto ne kaže da budu bezazleni, da budu dobri ljudi i na tome se zaustavi? Je li to puka razlika u formulaciji? (Ne.) Božje reči su istina i u njima leži put koji ljudi treba da primenjuju. Ako ljudi postupaju i žive prema Božjim rečima, oni mogu postati ljudi koji se boje Boga i klone zla, ljudi koji su u skladu sa Božjim namerama. U međuvremenu, postupanje i život prema onome što ljudi govore čoveka pretvaraju u potpunog smetenjaka, u pravog pravcatog Sotonu. Da li vam je ovo jasno? Kakav bi bio rezultat kad biste postupali i praktično delovali prema onome za šta Bog kaže da znači biti pošten čovek? A kakav bi bio rezultat kad biste postupali i živeli prema onome što ljudi nazivaju dobrom ili bezazlenom osobom? Zar rezultat ne bi bio različit? (Bio bi.) Dakle, koji je rezultat kad se živi kao poštena osoba? (Imaš normalnu ljudskost, u stanju si da obožavaš Boga, nazivaš stvari pravim imenom i u stanju si da sa Bogom budeš iskren i otvoren. Ako se neko ponaša kao bezazlena ili dobra osoba kako je definišu ljudi, on postaje sve lukaviji i veštiji u sopstvenom prerušavanju, govori samo milozvučne reči, živi prema Sotoninoj filozofiji za ovozemaljsko ophođenje i postaje pravi pravcati Sotona.) Vidiš, postoji razlika, zar ne? Kad čovek postupa i živi prema onome što Bog naziva poštenom osobom, njegovo srce postaje sve čistije; njegovo srce je u stanju da prema Bogu bude otvoreno i on je u stanju da svoje srce bez prerušavanja, varanja ili krivotvorenja preda Bogu. Njegovo srce se ne krije od Boga, već je prema Njemu naprosto otvoreno; to o čemu u sebi razmišlja spolja se otkriva i proživljava, a ono što se spolja otkriva i proživljava dosledno je onome što se nalazi u njemu. To je ono što Bog želi; to je istina. S druge strane, koja su načela ponašanja i načela primene za one koje ljudi nazivaju bezazlenim ili dobrim? Zapravo, sve to je maska. Oni spremno ne izgovaraju ono što misle, niti drugima dozvoljavaju da to uvide. Oni brzopleto ne povređuju tuđe samopoštovanje ili interese, ali je to nepovređivanje drugih takođe u cilju samoočuvanja. Iznutra su oprezni, a spolja zamaskirani, delujući naročito pobožno, tolerantno, strpljivo i saosećajno. Ali niko ne može da vidi o čemu u sebi razmišljaju; u njima postoje iskvarenost, otpor i buntovništvo, ali drugi to ne mogu da primete. Spolja posmatrano, oni se pretvaraju kako bi delovali naročito poučno, nežno i ljubazno. Koliko god loših stvari da čine, odnosno koliko god da su iznutra buntovni ili rđavi, niko to ne može da zna. Spolja posmatrano, oni su takođe voljni da drugima pomognu i da daju siromašnima, uvek su spremni da odreaguju, pravi su pravcati Lej Feng. Smeše se u svakom trenutku i drugima pokazuju svoju najbolju stranu i, ma koliko suza u samoći

prolivali, pred drugima će uvek biti nasmejani, tako da se ljudi osećaju poučeno. Zar ljudi ovo ne nazivaju dobrom osobom? Kad ovu dobru osobu uporedimo sa poštenom osobom, koja od njih je pozitivna? Koja poseduje istina-stvarnost? (Poštena osoba.) Pošteni ljudi poseduju istina-stvarnost, voljeni su od Boga i ispunjavaju Božje standarde koje On zahteva, dok to nije slučaj sa dobrim i bezazlenim ljudima; oni su upravo od one vrste ljudi koje Bog osuđuje i s gnušanjem odbacuje. Kad poštene ljude koje Bog zahteva antihristi proizvoljno tumače samo kao dobre ili bezazlene ljude, zar to nije svojevrsna neprimetna osuda onoga što je Bog rekao? Nije li to huljenje na Božje reči? Nije li to huljenje na istinu? Ovo je očita činjenica. Antihristi ne shvataju Božje reči, još manje shvataju šta je istina, a ipak pribegavaju pogrešnim argumentima i slepo primenjuju sopstvena tumačenja, pretvarajući se da razumeju onda kad su neupućeni, sumanuto pogrešno tumačeći Božje reči prema sopstvenom nahođenju, ometajući druge i navodeći ih na stranputicu. Da li biste se vi ovako ponašali? Pretvarati se da razumeš Božje reči onda kad ih očito ne razumeš i, na temelju svog doslovnog shvatanja, koristiti sopstveni rečnik, izraze i gledišta da protumačiš i ograničiš Božje reči – to je narav jednog antihrista.

Koja je suštinska razlika između reči Božjih i čovekovih i između istine i doktrine? Božje reči dovode do toga da se ljudima razvijaju razum i savest, da ljudi načelno postupaju i da u onome što proživljavaju bude sve više stvarnosti pozitivnih stvari. S druge strane, za reči čovekove može delovati kao da savršeno odgovaraju ljudskim ukusima i predstavama, ali one nisu istina, prepune su zamki, iskušenja, jeresi i zabluda, pa ako ljudi postupaju prema ovim rečima, ono što oni proživljavaju sve više će se udaljavati od Boga i od merila Božjih. Da stvari budu još ozbiljnije, način na koji ljudi žive postajaće sve više zao i sličniji Sotoni. Kad ljudi žive i postupaju u potpunosti prema jeresima i zabludama čoveka, kad su sasvim prihvatili ove argumente, oni žive poput Sotone. A zar to što žive poput Sotone ne znači da oni jesu Sotone? (Da.) Dakle, oni su „uspešno" postali žive Sotone. Neki ljudi kažu: „Ja u to ne verujem. Samo želim da budem bezazlena osoba koja se drugima dopada. Želim da budem neko koga većina ljudi smatra dobrim, a zatim ću videti da li će bog u meni uživati ili neće." Ako ne veruješ u ono što Bog kaže, idi i pogledaj – proveri da li su Božje reči istina ili su istina čovekove predstave. Ovo je razlika u suštini između reči Božjih i reči čovekovih. Ovo je suštinska razlika između istine i jeresi i zabluda. Koliko god se činilo da jeresi i zablude odgovaraju ljudskim ukusima, one nikada ne mogu postati njihov život; istovremeno, koliko god reči Božje izgledale neokićeno, koliko god bile svakidašnje, koliko god bile u suprotnosti sa ljudskim predstavama, njihova je suština istina, te ako je ono što ljudi čine i proživljavaju u skladu sa načelima Božjih reči, na kraju, jednoga dana, oni će postati istinska stvorena bića koja su u skladu s merilom i biće u stanju da se boje Boga i klone zla. Nasuprot tome, ako ljudi ne deluju praktično prema Božjim rečima i ne postupaju prema Božjim zahtevima, oni ne mogu da postanu stvorena bića koja su u skladu s merilom. Njihove postupke i put kojim idu Bog će samo s gnušanjem odbacivati; to je činjenica. Da li ste

kroz ovaj razgovor u zajedništvu stekli novo razumevanje ili koncept Božjih reči? Šta su Božje reči? One su istina, put i život – u tome nema nikakve laži. Jedino se antihristi, oni koji urođeno imaju odbojnost prema pozitivnim stvarima i koji ih mrze, prema Božjim rečima ophode s prezrenjem, Božje reči ne smatraju istinom i poriču činjenicu da su Božje reči istina, put i život. Oni Božje reči neće nikada prihvatiti kao svoj život; oni su grupa ljudi za koju nema spasa. Posle takvog razgovora u zajedništvu, neki shvataju da se ova ispoljavanja svode na prepravljanje Božjih reči i njihovo proizvoljno tumačenje, a to su ispoljavanja antihrista. Da li biste rekli da su time obuhvaćeni i oni koji organizuju Božje reči? (Da.) Da li su? Šta se podrazumeva pod proizvoljnim prepravljanjem? (Podrazumeva se proizvoljno brisanje ili dodavanje nečega, menjanje izvornog značenja Božjih reči. To je proizvoljno prepravljanje. Ako se Njegove reči organizuju prema načelima, onda to nije proizvoljno prepravljanje.) Tako je, to je ono što morate da shvatite. Uz ovakvo shvatanje, nećete imati nikakvih briga kad organizujete Božje reči, zar ne? Možete li sada pravilno da dokučite načela? Kad se od tebe zatraži da organizuješ, to nije poziv da proizvoljno prepravljaš. Ima i onih koji obavljaju prevodilački posao – od ovih ljudi se traži da direktno prevode Božje reči i da izvorno značenje Božjih reči i Božje sopstvene reči prevode na drugi jezik, a ne da tokom prevoda tumače Božje reči. Nisi kvalifikovan da tumačiš i moraš na to da obratiš pažnju i da budeš oprezan. Dobro dokučiti načela, razumeti šta je proizvoljno prepravljanje a šta nije – dobro shvati ova načela i teško da ćeš napraviti takve greške. Ako ova načela ne razumeš i stalno želiš da pri organizovanju dodaješ ili menjaš značenje, sve vreme osećajući da način na koji Bog kaže ovo nije idealan ili da način na koji On kaže ono deluje pogrešno, misleći da to treba da se kaže na određeni način, zbog takvih misli bićeš sklon da napraviš grešku koja se sastoji u proizvoljnom prepravljanju. Kad je reč o prevodiocima koji kažu: „Znam šta znači ova rečenica Božjih reči, pa ću je prevesti na osnovu tog značenja. Nakon što se tako prevede, zar to čitalac neće razumeti i time je stvar rešena? Neće biti potrebe da traga ili da molitveno čita; dobiće direktno prosvećenje i svetlost” – zar to nije greška? Ovim se krše načela; ovo je proizvoljno tumačenje Božjih reči. Ukratko, nikad se prema Božjim rečima nemojte ophoditi kao što biste se ophodili prema ljudskim rečima, kao da su roman, delo poznate ličnosti ili nešto povezano sa akademskim radovima. Osim što ne treba da ih prepravlja niti da ih proizvoljno tumači, čovek, kad ih jede i pije i molitveno čita, Božjim rečima treba da pristupi sa stavom traganja, prihvatanja i pokornosti. Tek tada čovek može videti istinu, shvatiti Božje namere, pronaći u Božjim rečima put za primenu i rešiti svoje iskvarene naravi i različite teškoće sa kojima se susreće u izvršavanju svoje dužnosti i u životu. Postizanje ovog rezultata dokazuje da je tvoj stav prema Božjim rečima ispravan. Na ovom mestu završavamo naš razgovor u zajedništvu o prvom ispoljavanju antihrista koji preziru reči Božje – proizvoljno prepravljanje i tumačenje Božjih reči.

B. Antihristi se odriču Božjih reči ako one nisu u skladu s njihovim predstavama

Drugo ispoljavanje je u tome da se antihristi odriču Božjih reči ako one nisu u skladu s njihovim predstavama. U Božjem delu, od početka pa sve do sada, Bog je izgovorio mnoge reči. Raspon tih reči je širok, a njihov sadržaj izdašan, obuhvatajući aspekte povezane sa ljudskim namerama i gledištima, kao i njihovo služenje Bogu. Naravno, ima ih još i više koje su povezane sa ljudskim iskvarenim naravima, a još veći deo je povezan sa Božjim namerama i Božjim zahtevima prema ljudskom rodu. Među ovim rečima, Bog je usvojio raznovrsne načine govora. U okviru tih različitih načina govora, neki tonovi govora su ljudima isprva relativno bliski, nakon čega sledi sud ljudskom rodu i njegovo razotkrivanje, kao i osvajanje ljudskog roda, a zatim se ljudima postepeno saopštavaju razni aspekti istine. Sadržaj tih reči je mnogoznačan, ali ma koliko on bio širok, to je sve što je iskvarenom ljudskom rodu potrebno. Osim manjeg dela veoma posebnog sadržaja, većina ovih reči se izgovara prema obrascima ljudskog jezika, kroz ton, formulacije i korišćenjem jezičke logike koje svi ljudi mogu da prihvate. Ukratko, stilovi i metode ovih oblika jezika i govora svi su uobičajeni i vrlo ih je lako shvatiti. Dokle god čovek ima normalne misli, normalan um i razum, on može da razume ove reči Božje. Iz toga sledi: dokle god su čovekove misli normalne, nakon što pročita ove reči, on može pronaći put primene, spoznati sebe, shvatiti Božje namere i pronaći načela primene. Dokle god čovek ima srce i poseduje normalne misli, ove reči Božje mogu ljudima da pomognu i usmeravaju ih kroz razne teškoće u životu, a mogu ljudima i da omoguće da shvate sopstvene iskvarene naravi. Najveći deo sadržaja u Božjim rečima je ovakav, ali postoji deo koji se izgovara iz ugla božanstva, iz ugla Duha. Ovaj deo sadržaja je vrlo poseban. U očima celokupnog ljudskog roda, ovaj deo Njegovih reči veoma je dubok i teško razumljiv. Izgleda poput tajne, a ujedno deluje i kao proročanstvo. U svakoj rečenici, svakom pasusu i svakom poglavlju govora, ljudima je veoma teško da razaznaju ono što Bog misli, teško je pronaći kontekst Božjih reči i Božjih zahteva prema čoveku, kao i istina-načela za kojima ljudi tragaju. Dakle, koji je to deo Njegovih reči? To je deo „Božje reči celoj vaseljeni" i njegovi dodaci. Ljudima je vrlo teško da shvate ovaj deo Njegovih reči. Ostavimo zasad po strani pitanje zašto Bog izgovara ovaj deo koji je ljudima teško da shvate i umesto toga hajde da popričamo o tome koji je deo teme o kojoj ćemo razgovarati u zajedništvu – „Antihristi se odriču Božjih reči ako one nisu u skladu s njihovim predstavama" – povezan sa delom koji sam pomenuo. Kad je reč o najuobičajenijim, lako razumljivim i složenim ali jednostavno izraženim rečima koje Bog izgovara, kao i o Božjim upozorenjima i podsetnicima čoveku, ohrabrenjima i rečima utehe čoveku, rečima razotkrivanja i suda čoveku i rečima koje čoveka opskrbljuju i usmeravaju, oni koji uopšte ne streme ka istini, oni koji su obožavali reč „Bog" i koji bi radije verovali u nejasnog boga, oni smatraju da ove reči ne izgledaju kao Božje reči. Za njih su one previše uobičajene, previše jednostavne – samo obična priča. Oni smatraju

da je svako poglavlje predugačko. Ne žele da čitaju te reči. Misle da ovim rečima nedostaju dubina i tajnovitost, te da stoga nisu vredne čitanja. Stoga, ove reči, prema njihovom mišljenju, nisu reči Božje. To kažu zato što sadržaj, vrsta i stil ovih reči ne odgovaraju njihovom ukusu. Pa, kakav je njihov ukus? Oni žele da čitaju duboke tekstove, reči koje, kako god da ih čitaju, ljudima ostaju neshvatljive, poput nerazgovetne knjižurine sa nebesa; oni to žele da čitaju. Antihristi preziru onu vrstu reči koje pruža Bog koje se izgovaraju na način, tonom i u stilu koji odgovara ljudskom ukusu. Prema ovim rečima, oni su puni predstava, prezira i podsmeha. Stoga ovi ljudi ne čitaju, ne gledaju niti slušaju ove uobičajene, lako razumljive reči koje ljudima mogu da obezbede život. U svom srcu su neprijateljski nastrojeni, odbojni i odbijaju da prihvate ove reči. Zašto mogu da odbijaju ove reči, da prema njima imaju odbojnost i budu neprijateljski nastrojeni? Jedan razlog je sasvim siguran: oni veruju da se ove reči izgovaraju iz perspektive Boga u telu, pa te reči smatraju ljudskim rečima. Šta je pojam ljudskih reči? Prema mišljenju antihrista, jedino su reči Božje, jedino su nebeski sveti spisi vredni da ih oni čitaju. Jedino duboke, nedokučive i tajanstvene reči zaslužuju da ih oni čitaju. Ovi uobičajeni i lako razumljivi ljudski tekstovi ne zaslužuju da ih oni čitaju, ne mogu da zapadnu njihovom „pronicljivom" oku i oni ih preziru. Ove reči oni uopšte ne čitaju, a kamoli da prihvataju istinu u njima.

Osvrnite se oko sebe i pogledajte ko ne čita Božje reči; ko ustaje i odlazi kad neko u zajedništvu razgovara o Božjim rečima; ko, nakon što čuje da se čitaju Božje reči ili da se u zajedništvu razgovara o istini, zeva, proteže se, vrpolji se, postaje nestrpljiv i traži izgovore da ode ili da pravi prekide, da promeni temu razgovora – takvi ljudi su u opasnosti. Možeš da pričaš o teologiji, svakakvim zabludama ili svim ljudskim gledištima, oni će to sedeći odslušati. Ali čim počneš da propovedaš Božje reči, molitveno ih čitaš ili u zajedništvu o njima razgovaraš, odnosno da uzdižeš Božje reči, oni se odmah menjaju, otkrivajući nenormalno ponašanje, demonsko ponašanje. Kad čuju da se čitaju Božje reči, oni postaju nemirni i iznervirani, i čim čuju da neko u zajedništvu razgovara o istini, oni zauzimaju protivnički stav, ustaju i odlaze. Kakva je priroda ovoga? Kakva je ovo narav? Takvi su antihristi. Neki bi mogli reći: „Kako možeš da ih označiš kao antihriste? Možda su novi vernici koji se nisu zainteresovali za Božje reči niti su okusili slatkoću Božjih reči. Zar ne prihvataš mogućnost da novi vernici mogu biti mali rastom?" Ako su oni novi vernici koji su mali rastom i nezainteresovani za Božje reči, zašto ne osećaju odbojnost kad razgovaraš o drugim stvarima? Ako raspravljaš o velikim katastrofama, budućnosti ljudskog roda, tajnama ili o Knjizi otkrivenja, posmatraj mogu li da sede mirno. Tada se drugačije ponašaju. Iz perspektive priroda-suštine antihrista, oni su neprijateljski nastrojeni prema istini. Kako se otkriva ova priroda-suština neprijateljske nastrojenosti prema istini? Tako što kad čuju Božje reči, oni osećaju odbojnost, pospanost i otkrivaju različite izraze prezira, nestrpljenja i nevoljnosti da slušaju. Tako se otkriva njihovo demonsko ponašanje. Spolja posmatrano, čini se kao da oni izvršavaju svoju dužnost i sebe priznaju za sledbenike Božje. Pa, zašto postaju neposlušni kad se o istini

razgovara u zajedništvu, kad se u zajedništvu razgovara o Božjim rečima? Zašto tada ne mogu da sede mirno? Kao da Božje reči donose mač. Da li su ih Božje reči probole? Da li su ih Božje reči osudile? Ne. Većina ovih reči služi da bi se ljudi nahranili i, nakon što ih čuju, ljudi mogu da se probude, da pronađu način da žive i okrepe se kako bi živeli sa ljudskim obličjem. Pa, zašto neki ljudi odreaguju nenormalno kad čuju ove reči? Ovo je đavo koji otkriva svoje pravo ponašanje. Oni ne osećaju odbojnost kad govoriš o teologiji, jeresima, zabludama ili o Knjizi otkrivenja. Čak i ako govoriš o tome kako biti bezazlen, kako biti onaj koji hoće da ugodi drugima ili ako pričaš junačke priče, oni ne osećaju odbojnost. Ali čim čuju da se čitaju Božje reči, osećaju odbojnost, ustaju i žele da odu. Ako ih podstičeš da slušaju kako treba, postaju protivnički nastrojeni i ljutito te gledaju. Zašto takvi ljudi ne mogu da prihvate Božje reči? Ne mogu da sede mirno kad čuju Božje reči – o čemu se ovde radi? To dokazuje da je njihov unutrašnji duh nenormalan, da je to duh koji ima odbojnost prema istini i protivnički je nastrojen prema Bogu. Čim čuju Božje reči, u sebi postaju uznemireni i u njima se uskomeša demon, onemogućavajući im da sede mirno. Ovo je suština antihrista. Prema tome, spolja posmatrano, antihristi preziru reči Božje koje se ne slažu sa njihovim predstavama. Ali, na šta se zapravo odnosi ovo „ne slažu se sa njihovim predstavama”? To jasno pokazuje da oni osuđuju ove reči, da ne priznaju da one dolaze od Boga i ne priznaju ih kao istinu ili kao način života koji spasava ljude. Neslaganje sa njihovim predstavama samo je puk izgovor, površinska pojava. Šta znači to da se ne slažu sa njihovim predstavama? Zar postoji osoba koja nema predstave o svim ovim rečima koje Bog izgovara? Može li svako da ih prihvati kao Božje reči, kao istinu? Ne – svaka osoba, u većoj ili manjoj meri, na nekom nivou, ima određene misli, predstave ili gledišta koji su u sukobu sa Božjim rečima ili su im oprečni. Ipak, većina ljudi ima normalnu racionalnost i ta racionalnost može da im pomogne da prevladaju stav koji se pojavljuje kad se suoče sa Božjim rečima koje se ne slažu sa njihovim predstavama. Njihova racionalnost im poručuje: „Čak i ako se to ne slaže sa mojim predstavama, to su i dalje Božje reči; čak i ako se to ne slaže sa mojim predstavama, to nerado slušam, smatram da je pogrešno i smatram da je u sukobu sa mojim mislima, te reči su ipak istina. Polako ću ih prihvatati, pa jednog dana kad sve ovo prepoznam, otpustiću svoje predstave.” Njihova racionalnost im poručuje da prvo ostave po strani svoje sopstvene predstave; njihove predstave nisu istina i ne mogu da zamene Božje reči. Njihova racionalnost im poručuje da Božje reči prihvate sa stavom pokornosti i poštenja, umesto da se sopstvenim predstavama i gledištima opiru Božjim rečima. Tako, kada čuju Božje reči, oni mogu da prihvate one koje se slažu sa njihovim predstavama i da sede i slušaju u tišini. Za one koje se ne slažu sa njihovim predstavama, oni takođe tragaju za rešenjima, nastojeći da ostave po strani svoje sopstvene predstave i usklade se s Bogom. Ovo je normalno ponašanje većine racionalnih ljudi. Međutim, to „ne slažu se sa njihovim predstavama” koje pominju antihristi nije isto kao kod običnih ljudi. U slučaju antihrista, u tome postoje ozbiljni problemi; to je nešto sasvim oprečno Božjim postupcima, rečima, suštini i naravi, nešto

što je od sotonske narav-suštine. U njihovom slučaju, to je osuda, huljenje na Božje reči i ruganje Božjim rečima. Oni smatraju da ovaj uobičajeni i lako razumljiv ljudski jezik kojim Bog govori nije istina i ne može da postigne efekat spasavanja ljudi. Upravo je to ono na šta antihristi misle pod „ne slažu se sa njihovim predstavama". Dakle, koja je suština toga? To je zapravo osuda Boga, poricanje Boga i bogohuljenje.

Antihristi smatraju da kad Bog stoji iz perspektive ljudi, iz perspektive trećeg lica, koristeći obrasce, strukturu i dikciju ljudskog jezika da govori ljudima, te reči nisu dovoljno duboke, ne ispunjavaju uslove da se definišu kao Božje reči, pa bi pre umrli nego što bi ih prihvatili. Neki ljudi kažu: „Kažeš da ih oni ne prihvataju, ali oni takođe jedu i piju Božje reči, ponekad imaju duhovne posvećenosti i ponekad, kad s nama u zajedništvu razgovaraju, čak citiraju Božje reči. Kako bi to objasnio?" To je sasvim druga stvar; to je samo na površini, ali u suštini, antihristi definišu Božje reči na sledeći način: „Reči koje izgovara ovaploćeni sin čovečji ne poistovećuju se sa istinom, a još manje sa božjim rečima, pa ne moram da ih prihvatam, jedem i pijem niti da im se pokoravam." Međutim, kad je reč o onom delu koji izražava telo u kome je ovaploćeni Bog iz perspektive Duha, iz perspektive božanstva – „Božje reči celoj vaseljeni" – to je nešto što antihristi mogu da vide, ali ne mogu da dosegnu. To je deo Božjih reči za koje su veoma zainteresovani. Šta označava ova zainteresovanost? Znači da antihristi sline nad ovim rečima, razmišljajući: „Upravo zbog ovog dela govora si ti, beznačajna, neugledna osoba, neko ko je niko i ništa u našim očima, postao bog. To je tako nepravično, nema pravde!" Međutim, postoji jedan aspekt koji smatraju „vrednim da se proslavi". Upravo zbog izražavanja ovog dela Božjih reči udovoljeno je njihovoj želji i ambiciji da se dive Bogu na nebesima i poštuju Ga. To im otvara novi horizont i oni kažu: „Divno, bog je zaista bog! Ovaj bog je onaj sa trećeg neba, najveći od svih. Zaista je dostojan da bude bog; izgovoriti takve reči nije nimalo jednostavan podvig. Ljudi ne mogu da razumeju nijednu rečenicu, ove reči su previše duboke, čak i više od proročanstava proroka!" Svaki put kad antihristi čitaju ove reči, srce im je ispunjeno zavišću i ljubomorom, ispunjeno divljenjem prema Bogu na nebesima. Svaki put kad čitaju ove reči, smatraju da su oni ti koji najviše vole Boga; svaki put kad čitaju ove reči, osećaju da su najbliži Bogu. Ove reči u najvećoj meri zadovoljavaju njihovu znatiželju prema Bogu. Iako u ovom delu Božjeg govora ne mogu uopšte da shvate koje su Božje namere, kontekst svake rečenice koju izgovara Bog, ono što se želi postići kao konačan efekat ili značenje izraženo među redovima, oni ipak željno iščekuju ovaj deo Njegovih reči. Zašto? Budući da je ovaj deo teško razumeti, on u sebi ne sadrži osećaj ljudskosti viđen kod ovaploćenog Boga, on se ne izgovara iz perspektive ljudskosti ili iz perspektive trećeg lica. U ovom delu oni vide Božju veličinu, Njegovu nedokučivost i takođe Ga doživljavaju kao nešto što mogu da vide, ali ne mogu da dosegnu. I što je to više slučaj, oni više veruju da Bog na nebesima postoji i da je Bog na zemlji previše beznačajan, da je u Njega teško verovati i da nije dostojan vere. Nije preterano reći da su zbog ovog dela Njegovih reči neki ljudi prihvatili Božje delo u poslednjim danima. Neki su pristupili

Božjem delu u poslednjim danima posebno zbog ovih reči, a neki su ovde samo da čekaju ispunjenje ovog dela Njegovih reči. Povrh toga, kroz ove reči, neki su potvrdili postojanje Boga na nebesima i time još više preziru poniznost i beznačajnost Boga na zemlji. Što više čitaju ovaj deo Njegovih reči, sve više osećaju da Bog na zemlji, ovaploćeni Bog, govori previše plitko. Oni kažu: „Tvoje se reči previše lako shvataju. Zašto ne kažeš nešto što ne možemo da razumemo? Zašto ne govoriš o nekim tajnama? Zašto ne govoriš jezikom trećeg neba? Zašto ne govoriš božanskim jezikom? Dozvoli nam da proširimo svoje vidike i svoje umove. Kad bi tako govorio i ponašao se, zar naša vera ne bi bila veća? Zar ne bismo prestali da ti se opiremo? Kad bi tako govorio i tako nas predvodio, zar tvoj status ne bi bio veći? Kako bismo onda mogli da te preziremo?" Zar ovo nije donekle nerazumno? To je sasvim neracionalno! Da li ljudi do kojih ne dopire razum imaju normalnu ljudskost, imaju li razmišljanje normalne ljudskosti? (Ne.) Prema tome, da li ovi tipovi antihrista, ova grupa ljudi koji ovako reaguju na Božje reči, poseduju normalnu racionalnost? (Ne.) Ponekad kad naiđem na ljude koji razgovaraju, Ja im se pridružim da bih sa njima razgovarao. Ali, na Moje iznenađenje, oni raspravljaju o takvim uzvišenim temama da ne mogu da se ubacim niti uključim u taj razgovor. Oni kažu: „Očito je da nisi stvoren za ovo. Ne možeš da govoriš jezikom trećeg neba. Mi govorimo jezikom trećeg neba, koji obični ljudi ne mogu da razumeju. Pa šta ako si bog? Ipak ne možeš da razumeš, pa ne moramo da ti dozvolimo da se uključiš." Recite Mi, šta bi trebalo da uradim u takvim situacijama? Ljudi treba da nauče da budu razumni. Kad ih vidim da govore tim uzvišenim i moćnim jezikom trećeg neba, a Ja ne mogu da dostignem taj nivo, onda bi trebalo samo da odem odatle umesto da od Sebe pravim budalu. Neki antihristi otvoreno propovedaju ove jeresi, zablude i isprazne nepraktične reči koje očito potiču od Sotone, od arhanđela. Reči koje govore zvuče prefinjeno i na visokom nivou, nedostižno većini normalnih ljudi. Šta znači biti nedostižan? Znači da čim to čuješ, prepoznaješ da je to đavolska priča i da treba da ih odbaciš.

Koja je suština antihrista koji se odriču Božjih reči koje nisu u skladu s njihovim predstavama? Da li ste jasno uvideli? Oni zapravo čak ni ne čitaju ove reči Božje. Isprva, iz čiste radoznalosti, oni letimično prelete preko Božjih reči. Nakon letimičnog uvida, oni razmišljaju: „Većina ovih reči nije vredna čitanja, u njima nema ničeg praktičnog, vrednog niti suštinskog, ničeg što je vredno opsežnog istraživanja." Nastavljaju da čitaju i nailaze na deo „Božje reči celoj vaseljeni". Smatraju da ovaj deo ima aromu božanskog jezika, sa uzvišenošću i dubinom, i da je vredan čovekovog istraživanja i izučavanja – to odgovara njihovom ukusu. Šta sada iščekuju? „Ko može da objasni ovaj deo? Koja je tačno božja namera? Šta svaki pasus božjih reči znači i kako će se ispuniti?" To je ono što antihristi najviše žele da otkriju, ali sami to ne mogu da shvate. Mislite li da im treba reći? (Nema potrebe.) Zašto nema? Da li đavoli zaslužuju da čuju Božje reči? Zaslužuju li da znaju Božje tajne? (Ne.) Božje tajne se otkrivaju onima koji Mu veruju, koji Ga slede i koji Mu se pokoravaju, a skrivene su od đavola i Sotona; oni su nedostojni. Prema tome, ako jednog dana Bog odluči da otkrije tajne i suštinu ovog dela Svojih reči, kao i korene

i kontekst ovih reči, to će biti otkriveno Božjem izabranom narodu, to će mu biti obelodanjeno, ali nikad Sotonama ili đavolima. Ako ste vi oni koji streme ka istini i posreći vam se da ostanete do samoga kraja, imaćete priliku da shvatite sadržaj ovog dela Njegovih reči. Mnogo je tajni u Božjim rečima, kao i u Njegovom delu. Na primer, sadašnje Božje ovaploćenje; iako – manje-više i u većoj ili manjoj meri – postoje neka ne tako očita proročanstva o tome u Bibliji i prethodnim predviđanjima, sva ova proročanstva su prilično tajnovita. Sadašnje Božje ovaploćenje, u celom ljudskom rodu i tokom čitavog, šest hiljada godina dugog plana upravljanja, predstavlja najveću tajnu i najtajanstveniju stvar. Ljudi ne znaju, anđeli ne znaju, nijedno Božje stvorenje ne zna; čak ni Sotona, najsposobniji, ne zna ništa o tome. Zašto ne zna? Da je Bog želeo da mu kaže, zar mu ne bi bilo previše lako da sazna? Dakle, zašto ne zna? Jedno je sigurno: Bog ne želi da on to zna. Čak i ako postoji mnogo znakova, mnogo proročanstava i mnogo činjenica koje upućuju na ovaj događaj, ukazujući na njegov nastanak i predskazujući ga, sve dok Bog ne želi da on to zna, Sotona to nikada neće znati. To je činjenica. Bog će mu to reći direktno kad bude želeo da on to zna. Ako mu Bog to ne kaže i o tome ne govori, čak i ako se pojave te činjenice i proreknute stvari, Bog može da ga zaslepi i on to neće moći da zna. Da li je Sotonina sposobnost velika? Nije kad se posmatra na ovaj način. Kad je reč o tako značajnom činu kao što je Božje ovaploćenje, bilo da je reč o ljudskom svetu, materijalnom svetu ili duhovnom svetu, zar ne bi postojali neki nagoveštaji toga? Kad bi se svi ti nagoveštaji posmatrali zajedno, bilo bi lako primetiti ovaj čin koji Bog namerava da izvrši. Pa, zašto onda Sotona ne zna za to? Zašto, nakon toliko godina Božjeg delovanja u narodu velike crvene aždaje, on ne razume važnost ovog čina koji je Bog izvršio? Dok shvati, taj čin je već izvršen, Sotona ne može u njega da se upliće, a rezultati i plodovi ovog čina su već postignuti. Do tada, nije li već prekasno da Sotona otkrije istinu? Zar se ovim ne ispunjava izreka: „Sotona će uvek biti poraženi neprijatelj u Božjim rukama”? Upravo je to slučaj. Antihristi pogrešno veruju da dokle god se Božje reči ne slažu sa ljudskim predstavama ili ukusima, oni mogu da ih poriču i onda Bog prestaje da bude Bog. Oni misle da Božje ovaploćenje ne može da postigne ništa značajno, niti da to može postati činjenica. Nije li ovo ozbiljna greška? Pogrešno su se preračunali i upali u sopstvenu klopku. Zašto su upali u sopstvenu klopku? Način na koji Bog govori i deluje da bi spasao ljude upravo je u korišćenju ovih neupadljivih reči koje se ne slažu sa ljudskim predstavama niti deluju grandiozno. Upravo su implicitnim sadržajem ovih skromnih reči obuhvaćeni Božje namere, istina, put i život. Ove reči su dovoljne da spasu ovaj iskvareni ljudski rod i ostvare Božji plan upravljanja. U međuvremenu, oni koji osuđuju ove obične reči biće uklonjeni, osuđeni i na kraju kažnjeni. Oni pogrešno misle: „Neću da prihvatim ove tvoje reči, za mene nemaju vrednost! Tvoje reči se ne slažu sa mojim predstavama, nisu u skladu sa mojim predstavama, gledištima ili načinom razmišljanja, pa mogu da ih odbacim, mogu da im se opirem i da ih osuđujem, a onda ti nećeš ništa postići!” Oni greše. Time što ne prihvataju reči Božje, antihristi upadaju u sopstvenu klopku; Bog

nikada nije ni nameravao da ih oni prihvate, a zašto? Zato što su oni od Sotone i đavoli. Bog nikada nije planirao da ih spase niti da ih promeni; to je činjenica. Prema tome, šta je krajnja činjenica? Time što antihristi poriču, osuđuju i odbijaju Božje reči, Bog ih osuđuje i s gnušanjem odbacuje. Šta iz ovoga treba da vam bude jasno? To što se Božje reči ne slažu sa ljudskim predstavama i uobraziljama nije razlog da ih ti ne prihvatiš. To što Božje reči sadrže delove koji se ne slažu sa tvojim predstavama ne znači da one nisu istina i to nije razlog da ih porekneš. Naprotiv, što se više Božje reči ne slažu sa tvojim predstavama, tim više svoje predstave treba da ostaviš po strani da bi stremio ka istini. Što se više Božje reči ne slažu sa tvojim predstavama, one više predstavljaju ono što nemaš, što ti nedostaje, što treba da dopuniš i posebno ono čemu treba da stremiš da promeniš i da u to uđeš. Ovo je ono što treba da shvatite.

Antihristi sebe smatraju veličanstvenim, velikim i plemenitim. Ako će čitati Božje reči, oni moraju da odaberu božanske izjave, reči koje izgovara Bog sa trećeg neba ili da čitaju neke duboke reči Božje koje su prostom i običnom svetu teške za razumevanje i temeljno sagledavanje. Ono što žele u Božjim rečima nisu istina niti put primene, već da udovolje svojoj znatiželji, svojim praznim mislima i svojim ambicijama i željama. Dakle, ako oko sebe zapaziš neke ljude koji zanemaruju uobičajenije i lakše razumljive delove Božjih reči, reči Božje koje se izgovaraju iz perspektive ljudskosti, ili da ih, čak i kad su aranžirane uz muziku, oni ne pevaju, već koji umesto toga selektivno gledaju, slušaju ili čitaju Božje reči, takvi ljudi imaju problem. Neki bi mogli upitati: „Kakav problem? Postoji li problem u njihovom razmišljanju ili je to psihološki problem?" Nijedan od ta dva; takvi ljudi imaju problem u svojoj naravi. Da li ste primetili da neki ljudi, kad pevaju himne Božjih reči, ne pevaju one povezane sa istinama o svakodnevnom životu, da nisu radi da pevaju himne o samospoznaji, one koje razotkrivaju ljudske iskvarene naravi, verske predstave i pogrešne stavove o verovanju u Boga, kao ni one u kojima Bog zahteva od ljudi da budu pošteni? Naročito kad su u pitanju reči i sadržaj o Božjem ovaploćenju, himne koje svedoče o poniznosti i skrivenosti Božjoj, koje veličaju ovaploćenog Boga i svedoče o Njemu, iz njih oni neće otpevati ni reč i osećaju odbojnost čim neko drugi počne da ih peva. Ali kad pevaju o svedočenju o Bogu na nebesima, o veličanju Boga, Duha Božjeg, o svedočenju o Božjoj pravednoj naravi, transcendentnosti, delima, upravnim odlukama i gnevu, oni pevaju sa velikim oduševljenjem, pa čak otkrivaju neopisiv izražaj. Kad pevaju takve himne, postaju bizarni; crte lica im se izobliče i pojavljuje se njihovo zlo držanje. Kad pevaju o Božjoj pravednoj i veličanstvenoj naravi, oni udaraju po stolu i lupaju nogama do pomahnitalosti; kad je reč o Božjem gnevu koji se oslobađa i spušta velike nesreće na ceo ljudski rod, oni pevaju stisnutih zuba, zajapurenih i nadutih lica. Zar ne postoji problem u duhu takvih ljudi? Na primer, Bog kaže: „Kad ispustim veliki gnev, sve zemlje biće uzdrmane"; kad se ova izjava aranžira uz muziku, prelazi iz prvog u treće lice i glasi: „Kad Bog ispusti veliki gnev, sve zemlje biće uzdrmane". Normalan mentalitet je da su ovo Božje reči, da je ovo shvatanje Božje naravi kroz pevanje Njegovih reči, i shvatanje Božje naravi i mentaliteta i konteksta u

kom Bog govori iz trećeg lica, iz ljudske perspektive. Ovo su razum i reakcija normalne ljudskosti. Međutim, kako antihristi to pevaju? Oni to ne promene u treće lice, već se njihov način razmišljanja razlikuje od onog kod normalnih ljudi. Kad normalni ljudi pevaju „Bog", oni razmišljaju: „Ovo su Božja dela, Božje reči; ovo je ono što Bog kaže." A kad pevaju antihristi? Njihov način razmišljanja je sledeći: „Ovo je ono što sam ja uradio, što sam ja rekao, gnev koji ću ja ispustiti, narav koju ću ja otkriti." Zar se to ne razlikuje? Iako se ne usuđuju da pred svima otvoreno pevaju „Kad ispustim veliki gnev, sve zemlje biće uzdrmane", tako pevaju u svom srcu. Smatraju da su oni ti koji ispuštaju gnev i dovode do toga da sve zemlje budu uzdrmane, pa te reči pevaju sa iskrenom emocijom. Zar ovo ne ukazuje na problem u njima? Razlog zašto antihristi ne priznaju Boga je, od početka do kraja, u tome što oni žele da budu Bog. Žele da se ustoliče dok poriču Boga, navodeći ljude da veruju da su oni Bog i da ih priznaju kao Boga ljudskog roda. Upravo se o tome radi. Prema tome, kad čitaju odlomak u kome Bog govori u Svom božanstvu, ljudi sa razumom normalne ljudskosti ga shvataju i molitveno čitaju iz perspektive trećeg lica, razmišljajući o Božjim namerama. Međutim, antihristi su drugačiji. Dok pevaju ili čitaju ove reči, u njima nastaje poriv da izraze takvu narav, da sami žive u takvoj naravi i suštini. Cilj im je da zamene Boga, kroz nastojanje da oponašaju Božji ton govora, način, dikciju i narav u okviru Božjih izjava, ton Njegovog govora, sve Njegove izraze i naravi koje On otkriva. Oni su pravi pravcati antihristi. Pošto ne mogu da govore kao što Bog čini, ne mogu da izraze Božju narav i njihovo oponašanje ne uspeva, kad Bog govori u Svom božanstvu, antihristi napokon vide svoju priliku da Boga oponašaju i da pokušaju da budu Bog. Božje izjave iz perspektive Njegovog božanstva pružaju antihristima tragove i smernice, dozvoljavajući im da saznaju kako Bog govori, ton koji On koristi da se obrati čoveku, kao i način, perspektivu i intonaciju koje On koristi da se obrati čoveku. Ovo im je jedan od ciljeva dok cene i veličaju Božje reči izgovorene u Njegovom božanstvu. Stoga je u svakodnevnom životu često moguće videti neke ljude kako oponašaju Božji ton da bi drugima držali predavanja pod izgovorom da su odgovorni za posao Božje kuće ili za život braće i sestara. Čak i doslovno citiraju Božje reči kako bi ljudima držali predavanja, kako bi ih osuđivali, orezivali i razotkrivali. Svrha u osnovi njihovih postupaka, kad se ispitaju iz korena i konteksta brojnih činjenica, ne potiče iz iskrene odanosti, osećaja za pravdu ili odgovornosti – već oni pokušavaju da izvrše Božje delo iz Božjeg položaja i iz Božje perspektive i imaju za cilj da zamene Boga. Neki ljudi kažu: „Oni nikada nisu rekli da žele da zamene Boga." Nema potrebe da oni to kažu; to se može zaključiti samo na osnovu posmatranja suštine, korena i motivacije njihovih postupaka; može se utvrditi da su ovo ometanje i metode antihrista. Bez obzira na ispoljavanje, želeti da budeš Bog, gajiti ovu nameru na bilo koji način – da li je to nešto što bi osoba sa razumom normalne ljudskosti trebalo da uradi? (Ne.) Može li se takva osoba samo na osnovu ovoga okarakterisati kao antihrist? (Da.) Samo ta stavka je dovoljna. Koliko god da je veliki tvoj rast, ako uvek želiš da budeš Bog i bezobzirno oponašaš Boga, zahtevajući da te drugi posmatraju i prema tebi se ophode kao da si

Bog, takvi postupci, ponašanja i naravi predstavljaju suštinu antihrista. I sama ta stavka je dovoljna da se neko okarakteriše kao antihrist. To nije antihristova narav niti naznaka antihristovog ponašanja, već ispoljavanje posedovanja suštine antihrista.

Recite Mi, šta je po prirodi ozbiljnije: želeti da budeš Bog ili imati ambicije i želje da uvek tragaš za statusom? (Želeti da budeš Bog.) Ljudi imaju ambicije, nadmene naravi i vole da ističu svoj status, ponekad uživajući u koristima koje ovaj status donosi, čuvajući ga – ovo je iskvarena narav i može se promeniti. Međutim, želeti da budeš Bog, oponašati ton Božjeg govora, oponašati način Božjeg govora, pa čak i citirati u potpunosti Božje reči, doslovno ih deklamujući kako bi se drugi naveli da pogrešno smatraju da neko može da govori i ponaša se kao Bog, tonom i načinom govora toliko sličnim Božjim, da bi se na kraju drugi doveli u pogrešno uverenje da je taj Bog ili da je skoro pa isti kao Bog, pa se čak neki prema njemu ophodili kao da je Bog – ovo je zaista ozbiljno; to je nerešiv problem, neizlečiva bolest. Želeti da budeš Bog, da li je to beznačajna stvar? Božji identitet je određen Njegovom suštinom. Suština i narav tela u kome je Bog ovaploćen se ne postižu Njegovim ličnim naporima niti ih je odnegovalo društvo, narodi, ljudski rod ili bilo koji pojedinac, nije ih odnegovao čak ni Sâm Bog. Umesto toga, Bog urođeno poseduje Božju suštinu. Nisu Mu potrebni ljudska pomoć ni potpora, niti ikakve promene u okruženju ili vremenu. Bog ima Svoj identitet kao Bog, tako da je Njegova suština još odavno predodređena; to je nešto urođeno. Njegova sposobnost da izražava istinu nije nešto što je On naučio od ljudi, niti je nešto što su oni odnegovali. Antihristi ne uspevaju da u potpunosti sagledaju ovo pitanje. Oni glupo veruju da ispunjavaju uslove da budu Bog ako toliko dobro umeju da oponašaju ton i način Božjeg govora da ih ljudi smatraju sličnijim Bogu. Povrh toga, izgovarajući neke prazne, nepraktične, nerazumljive nazovi reči Božje koje ljude čine zbunjenim i izgubljenim, oni smatraju da bi ljudi mogli da ih posmatraju kao Boga i da bi mogli imati priliku da postanu Bog. Nije li ovo opasna stvar?

U srcu antihrista uvek se komešaju želja i ambicija da postanu Bog. Dok odbacuju i osuđuju Božje reči, oni takođe oponašaju ton Njegovog govora. Kakav ogavan, rđav, bestidan i podao čin! Opsednuti su i poremećeni željom da budu Bog. Zar to nije odvratno? (Jeste.) Da li iko od vas ima želju da bude Bog? Biće osuđen svako ko želi da bude Bog! Propašće svako ko želi da bude Bog! To je činjenica, a ne neko preterivanje ili pokušaj da te uplašim. Ne veruješ u to? Isprobaj. Razmišljaj u tom pravcu, a zatim postupi prema tome, pa vidi možeš li to iznutra da podneseš, proveri kakav je unutrašnji osećaj. Ako se u sebi osećaš srećno, ponosno i zadovoljno takvim postupcima, onda ništa ne valjaš i u opasnosti si. Ali ako zbog takvog postupanja osetiš samoprekor, grižu savesti, prevelik stid da se suočiš sa drugim ljudima ili Bogom, onda imaš neku savest, neku racionalnost normalne ljudskosti. Mnogi ljudi teže tome da budu Bog. Ne shvatajući šta je Božje ovaploćenje, ne znajući ton i način Božjeg govora, ne uspevajući da dokuče te informacije, oni bi mogli biti zainteresovani za tu ideju i imati ambicije i planove, ali pošto ne znaju kako da tome pristupe, oni se ne usuđuju da postupe nepromišljeno. U

najboljem slučaju, pretvaraju se da su duhovni, da su spaseni, sveti ili podobni za spasenje. Međutim, čim dobiju određene informacije o Bogu, u njima kreću da se rađaju ambicije i oni počinju da deluju. Šta oni rade? Očito ispoljavanje je da čitaju više dubokih i nedokučivih reči koje Bog izgovara. U tim rečima, oni se upoznaju sa stavom, načinom, tonom i dikcijom Božjeg govora, a zatim nastoje da ih oponašaju, duboko ih proučavajući. Što su s njima više upoznati tim bolje, sve do tačke kad mogu da osete ton i način Božjeg govora čak i zatvorenih očiju. Oni ih usrdno pamte, i istovremeno primenjuju i uvežbavaju među ljudima, oponašajući ovaj stil, način, ton i dikciju u svom govoru, a zatim duboko proživljavaju da li im takvo postupanje i govor pružaju osećaj da su Bog. I što su više upoznati s tom primenom i u njoj veštiji, oni sebe nesvesno postavljaju u Božji položaj. Iznenada, jednog dana, neko kaže: „Osećaj i ton njegovog govora deluju tako blisko Božjim. Kad s njim razgovaraš osećaš se kao da si s Bogom; njegove reči imaju aromu Božjeg govora." Nakon što slučajno čuje takva zapažanja, srce mu je ispunjeno bezgraničnim zadovoljstvom, osećanjem da je napokon ostvario svoju želju, da je napokon postao Bog. Zar time sada s njim nije svršeno? Zašto odabrati put uništenja kad ima i drugih puteva kojima se može ići? Zar ovo nije traganje za smrću? Opasno je čak i gajiti takve misli – još i više pretvoriti ove misli u dela. Ako nečiji postupci izmaknu kontroli i on ovaj pravac prati do kraja, odlučan da u tome uspe i to ostvari, onda on postaje meta potpunog uništenja. Neki antihristi zapravo rade i teže u tom pravcu. Da li ste takve ljude videli ili sa njima dolazili u kontakt? (Dok sam bio u kontinentalnoj Kini, upoznao sam jednu ženu koja je oponašala ton Božjeg govora i često pomišljala da bude Bog. U to vreme, dvoje ili troje ljudi ju je smatralo Bogom, a jedan čovek je, kad bi je ugledao, pred njom čak klečao i klanjao se.) Bez obzira na to u kojoj meri čovek pokušava da bude Bog, to je ćorsokak. Da li ste to prozreli? Izražavanje svih Božjih reči ljudskom rodu i Njegovo opskrbljivanje tim rečima imaju za cilj da ljudima pomognu da shvate Božje namere i tako postignu spasenje. Ako ljudi pogrešno veruju da pošto je Bog izrazio ove poruke, oni iz njih treba da izvuku pojedinosti o tome kako se postaje Bog i tako streme tome da budu Bog, oponašaju Boga i postaju Bog, onda je za njih svršeno. Ovo je put koji vodi uništenju; to ne smeš nikad da oponašaš. Neki ljudi kažu: „Pomalo je teško ne oponašati boga. Svaki put kad čujem kako bog govori, pomislim kako zvuči dostojanstveno i impozantno govoriti iz božjeg identiteta. Zašto to zvuči tako prijatno i očaravajuće? Zašto, kad bog govori, razmišljam o tome kako mora da je sjajno biti bog? Toliko drugačije zvuči kad govori osoba sa božjim identitetom." Tako, nesvesno, počinju da oponašaju ponešto od Božjeg tona i dikcije. I premda, u svojim ličnim željama, tako eksplicitno možda ne žele da budu Bog ili da postanu Bog, šta je u korenu tog njihovog oponašanja? Da li je to zato što cene istinu i Božje reči? (Ne.) Pa šta je onda to? (To potiče iz želje da se bude Bog.) Kad ne bih imao ovaj identitet ili status i govorio ove reči, da li bi Me iko oponašao? Niko se ne bi bavio Mnome, niko o Meni ne bi imao visoko mišljenje; zar to nije činjenica? I kad nisam imao ovaj identitet i status, ja sam sa ljudima pričao i razgovarao u zajedništvu. Ko Me je onda uzimao

zaozbiljno? Čim su videli da sam mlad, da mi nedostaju napredno obrazovanje ili kvalifikacije i da nemam nikakav društveni status, niko iz Moje sopstvene crkve ili drugih crkava, niti iko od ljudi koji izvršavaju svoje dužnosti i komuniciraju sa Mnom, nije Me zaista uzimao zaozbiljno. Čak i kad sam govorio ispravno ili iskreno, niko nije obraćao pažnju. Zašto? Bez identiteta ili statusa, nisi impozantan; šta god da kažeš nije važno, čak i ako je to ispravno ili istina. Moglo bi se čak dogoditi da ljudi poreknu sve što kažeš, tvrdeći da je sve to pogrešno. Da li bi te tada iko oponašao? Neku sasvim prosečnu i običnu osobu, bez identiteta ili statusa – ko bi se gnjavio time da te oponaša? U očima ljudi, takva osoba nije impozantna i nije vredna divljenja; imaš sreće ako te ne maltretiraju. Koja bi bila svrha da te oponašaju? Da li bi te oponašali samo da bi drugi mogli da ih gledaju s visine, da ih maltretiraju i diskriminišu? Koga ljudi oponašaju? Oponašaju one koji su u njihovim očima impozantni i imaju veličinu, one sa statusom i identitetom. Ljudi oponašaju ove pojedince. Zašto jedna te ista osoba, čim stekne određeni identitet i status, u očima drugih deluje drugačije kad izgovara iste stvari? Kako najednom deluje impozantno i vredno toga da je oponašaju? Šta ljudi zapravo oponašaju? Ono što prihvataju, oponašaju i obožavaju nisu istina ni pozitivne stvari, već spoljna veličina, spoljni status. Zar nije tako? Kad ne bih imao identitet ili status, ma koliko da govorim u skladu sa istinom ili koliko duhovnih reči da izgovorim, da li bi te reči mogle da se prošire među vama? Ne; niko se time ne bi gnjavio. Ali čim imam Svoj identitet i status, neke od reči koje često govorim, Moji žargonski izrazi, Moja dikcija, Moj način i stil govora – mnogi ljudi počinju to da oponašaju. Gadi Mi se kad to čujem. U kojoj meri Mi se gadi? Povraća Mi se kad to čujem. Gadi Mi se svako ko Me oponaša, muka Mi je od svakog ko Me oponaša, čak u toj meri da ih osuđujem! Koja namera i cilj su u pozadini toga da ljudi oponašaju te stvari? Da oponašaju ton Božjeg govora, da okuse kakav je osećaj biti Bog; nije li to činjenica? Radi se o tome da žele status, da žele da govore sa pozicije statusa, da govore i postupaju uz ton i način nekoga sa identitetom i statusom, da izgledaju kao da i oni imaju status, identitet i vrednost – zar to nije sve? Ako oponašaš običnu osobu, to nije veliki problem; u najgorem slučaju to je nadmena narav. Ali ako oponašaš ton i način Božjeg govora, tu nastaje nevolja. Da ti kažem, nagazićeš na nagaznu minu.

U Božjim rečima postoji rečenica: Bog je Bog koji se gnuša zla. Na šta se odnosi „gnušati se zla”? Božji identitet i status su jedinstveni. Božja svetost, pravednost, autoritet i ljubav su svojstva koja ne poseduje nijedno stvoreno ni nestvoreno biće; pokušaj da se to oponaša je bogohuljenje. Pošto ne poseduješ ova svojstva, zašto bi nastojao da ih oponašaš? Pošto ih ne poseduješ, zašto bi pokušavao da budeš Bog? Kroz oponašanje, zar ne gajiš nameru da budeš Bog, da postaneš Bog? Ili Boga oponašaš zato što Ga obožavaš, zato što Mu zavidiš na Njegovoj divoti i suštini? Nikako; za to ti nedostaju karakter i rast. Ti samo želiš da udovoljiš žudnji da budeš Bog, da stekneš ljudsko divljenje i poštovanje, da među ljudima dobiješ tretman poput Boga. Nije li ovo sramotan čin? Potpuno je sraman! Oponašanje je samo po sebi odvratno, a težiti

da se bude Bog nije samo odvratno, nego zaslužuje osudu. Stoga vam danas svečano kažem da bez obzira na to šta sam rekao, bez obzira na to šta sam uradio, bez obzira na to šta kažem ili činim što u vašem srcu pobuđuje poštovanje, zavist ili ljubomoru, jednu stvar morate upamtiti: nikada Me ne oponašajte. Morate da otpustite nameru da oponašate, morate da se pobunite protiv mentaliteta oponašanja i da izbegnete da uvredite Božju narav. Ovo je ozbiljna stvar! Iskvareni čovek koji Božji ton govora, način govora i narav uzima kao da su beznačajna stvar sa kojom se tobože slaže, da bi njima svojevoljno manipulisao i poigravao se, Bogu je odvratan. Ako to radiš, onda vređaš Božju narav – nikada nemoj to da radiš! Čak i ako ne mogu da te čujem da oponašaš način i ton govora ovaploćenog Boga, zgrožen sam već i zbog samog saznanja da imaš takvu narav i takve misli. Ako oponašaš ton Duha Božjeg, u nameri da se obratiš celom ljudskom rodu ili javnosti, zar ne tražiš smrt? To je nešto povodom čega svi treba da budu oprezni; nikada to nemoj da radiš! Neki ljudi su se nekada pitali: „Šta znači uvrediti Božju narav?" Danas ću ti reći jednu stvar: oponašanje tona i načina Božjeg govora, kao i niza stvari povezanih sa Božjim identitetom i statusom, bilo da su spoljne ili unutrašnje, sve to predstavlja uvredu Božje naravi. Ovo morate u potpunosti zapamtiti i nikad nemojte učiniti ovaj prestup! Ako ipak učinite ovaj prestup i možete odmah da se popravite, protiv sebe pobunite i preobrazite, onda i dalje postoji nada. Međutim, ako uporno nastavljaš ovim putem, bićeš okarakterisan kao antihrist, i dozvoli Mi da ti kažem istinu: u Božjim očima onda nema mesta za povratak – s tobom će biti sasvim svršeno. Upamti, Bog je Bog koji se gnuša zla. Prema svakom aspektu koji ima veze sa Božjim identitetom i suštinom moraš da se odnosiš s najvećim oprezom i to ne smeš da shvataš olako. Ako se Božji način govora i ton izražavaju iz usta iskvarenog čoveka, za Boga je to ogromna sramota i bogohuljenje, nešto što Bog nikako ne može da toleriše. Ljudi nikada ne smeju da učine ovaj prestup. Razumete li? Učiniš li ovaj prestup, umireš! Ako ne slušaš i ne veruješ Mi, samo probaj, pa kad na sebe zaista navučeš nesreću, ne okrivljuj Mene da ti nisam rekao.

15. avgust 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (6. deo)

III. Prezir prema Božjim rečima

Danas nastavljamo razgovor u zajedništvu o desetoj stavki raznih ispoljavanja antihrista: „Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće", usredsređujući se na njen treći deo, a to je da oni preziru Božje reči. Na poslednjem okupljanju razgovarali smo od dva aspekta ovog dela. Koji su to aspekti bili? (Prvi je bio da antihristi proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči. Drugi je bio da se antihristi odriču Božjih reči ako one nisu u skladu s njihovim predstavama.) Oba aspekta se odnose na to da antihristi preziru Božje reči. Prezir antihrista prema Božjim rečima očit je na brojne načine; to je povezano sa njihovom suštinom, njihovim stavom prema Bogu i načinom na koji se odnose prema svim aspektima povezanim sa Bogom. Božjim rečima je obuhvaćen vrlo raznovrstan sadržaj, pa prezir antihrista prema Božjim rečima nije samo jednostavan stav koji imaju prema Njegovim rečima. Oni Njegove reči preziru iz više razloga, a ne iz samo jednog. Na poslednjem okupljanju u zajedništvu smo razgovarali o dva konkretna ispoljavanja načina na koji antihristi preziru Božje reči. Danas ćemo razgovarati o još jednom ispoljavanju.

C. Antihristi krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju

Antihristi preziru Božje reči – da li oni istinski veruju u ono što Bog kaže, u celokupan sadržaj koji Bog izgovara? (Ne.) Za to postoje pravi dokazi. Oni istinski ne veruju, pa kakav je njihov stav prema tome da li sve reči koje Bog izgovara odgovaraju stvarnosti, da li mogu da se ostvare odnosno da li su one zasnovane na činjenicama? Da li istinski veruju ili u svom srcu sumnjaju i neodlučno osmatraju? Oni u svom srcu čvrsto sumnjaju i neodlučno osmatraju. Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o ovom ispoljavanju antihrista: oni krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju. Šta znači „krišom posmatrati"? Zašto koristiti izraz „krišom posmatrati"? (Bože, krišom posmatrati znači osmatrati u tajnosti, viriti.) Ovo objašnjenje je u osnovi tačno. Svi sad razumeju značenje izraza „krišom posmatrati"; on znači gledati i u tajnosti neodlučno osmatrati, potajno gledati a da te drugi ne spaze, delovati u senci, a ne na otvorenom ili omogućavajući drugima da to primete; reč je o podmukloj radnji. Jasno je, osoba koja izvodi tu radnju ne radi to u javnosti, već potajno. Prema tome, iz ovih ispoljavanja i objašnjenja, kakvo je to ponašanje kad antihristi krišom posmatraju Božje reči? (Prezir prema istini.) Zbog čega je očigledno da je to prezir prema istini? Zašto antihristi ne mogu samo iskreno, opravdano i javno da čitaju Božje reči? Zašto moraju krišom da posmatraju? Da li je posmatranje krišom zaista vrsta radnje? Na osnovu njegovog objašnjenja, jasno je da posmatranje krišom nije nešto što se čini otvoreno; nije nešto što se može razaznati iz

spoljašnjih pojava, izraza ili postupaka. Umesto toga, sve ove misli su skrivene, zadržane u srcu, drugima neprimetne i teško je razaznati šta ti ljudi misle na osnovu njihovih izraza lica i postupaka – to zovemo krišom posmatrati. Ovo je stav prema Božjim rečima koji se ne može otvoreno ispoljiti u javnosti; jasno je da je pogrešan. To je stav ophođenja prema Božjim rečima iz ugla treće strane, sa neprijateljskim gledištem, sa stanovišta neodlučnog osmatranja, ispitivanja, sumnje i opiranja. Na osnovu ovih ponašanja, može li se reći da to što antihristi krišom posmatraju hoće li se Božje reči ostvariti predstavlja ispoljavanje prezira prema Božjim rečima koje je po svojoj prirodi ozbiljno? (Da.) To što antihristi krišom posmatraju hoće li se Božje reči ostvariti odražava njihovu narav i njihov istinski stav prema Božjim rečima, koji se otkriva u njihovom srcu, mislima i mišljenjima koja drže u tajnosti.

Koje Božje reči antihristi krišom posmatraju? Prema njihovom mišljenju, koje od Božjih reči su dostojne njihovog tajnog, detaljnog ispitivanja i analiziranja? Odnosno, za koji konkretan sadržaj koji Bog izgovara su antihristi naročito zainteresovani, dok u svom srcu istovremeno u njega sumnjaju i neodlučno ga osmatraju? U koje Božje reči antihristi smatraju da je vredno uložiti vreme i energiju da bi se one krišom posmatrale? (U neka Božja proročanstva, tajne i reči povezane sa izgledima, sudbinom i odredištem ljudi.) Proročanstva, odredišta, tajne – to su stvari za koje je većina ljudi najviše zabrinuta, a još i više jesu stvari koje antihristi ne mogu nikada da otpuste u dubini svog srca. Konkretno, kojim Božjim rečima se antihristi relativno bave i često ih krišom posmatraju u svom srcu? Budući da je time obuhvaćeno to da li će se ove reči obistiniti, da li će se one ostvariti, da li će oni videti kako uistinu postaju činjenice, antihristi su sasvim sigurno zabrinuti zbog obećanja koja je Bog dao ljudskom rodu, zar ne? (Tako je.) Tu su i reči koje se odnose na proklinjanje i kažnjavanje ljudi, kažnjavanje zlih ljudi, kažnjavanje svih onih koji se okreću protiv Božjih reči. A zatim su tu proročanstva o katastrofama – nije li i to oblast interesovanja antihrista? (Jeste.) I šta još? (Reči o tome kada će Bog otići sa zemlje.) Kada će Bog otići sa zemlje, kada će se Bog slaviti, kada će Božje veliko delo biti završeno, kada će Bog okončati ovaj ljudski rod, zar ne? (Tako je.) Koliko stavki ima ukupno? (Četiri.) Prva stavka su Božje reči koje se tiču obećanja i blagoslova datih čoveku. Druga su Božje reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka. Treća su Božje reči koje proriču katastrofe. Četvrta su Božje reči o tome kada će On napustiti Zemlju i kada će Njegovo veliko delo biti završeno. A postoji još jedna, najvažnija stavka, kategorija Božjih reči koje antihristi posebno žele da krišom posmatraju, a to su Božje reči o Njegovoj naravi, Njegovom identitetu i Njegovoj suštini. Zašto dodajem ovo poslednje? Antihristi ne veruju da će se Božje reči ostvariti; oni često krišom posmatraju Božje reči, pa šta uglavnom izaziva njihove sumnje, navodeći ih da krišom posmatraju Božje reči? Njihova glavna neverica je u Boga. Antihristi su u osnovi bezvernici, oni su đavoli; sumnjaju u Božje postojanje, ne veruju da Bog postoji u ovom svetu, ne veruju u Božje postojanje, niti u išta što Bog radi. Prema tome, oni sasvim sumnjaju u Božju narav, identitet i suštinu. S obzirom na sopstvenu sumnju, šta će učiniti? Ako mogu da

sumnjaju u Božji identitet i suštinu, kad su u pitanju reči koje se odnose na Božju narav, identitet i suštinu, hoće li ih oni samo pročitati bez zapažanja ili reakcije? Mogu li u ove reči snažno da veruju i da ih prihvate? (Ne.) Na primer, ako neko stalno pretpostavlja da je usvojen, može li on verovati da su mu roditelji uistinu biološki roditelji? Može li verovati u iskrenost ljubavi, zaštite i svih žrtava njegovih roditelja učinjenih zarad njegovih izgleda? (Ne.) Kad u sve ovo sumnja i u to ne veruje, zar neće u tajnosti raditi neke stvari? Na primer, ponekad bi mogao da prisluškuje razgovore svojih roditelja da vidi da li govore o njegovom poreklu. Obično će na to takođe obraćati naročitu pažnju i roditelje neprekidno ispitivati o mestu svog rođenja, o tome ko je bio na porođaju i koliko je bio težak na rođenju – uvek će se raspitivati o tim stvarima. Ako ga roditelji udare ili dovode u red, to će samo još više produbiti njegove sumnje. Ma šta da njegovi roditelji rade, uvek će biti na oprezu i sumnjičav. Koliko god da se njegovi roditelji prema njemu lepo ophode, on ne može da otpusti ovaj oprez u svom srcu. Prema tome, zar se sav taj oprez, sve te unutrašnje aktivnosti, misli i stavovi ne odvijaju u tajnosti? Kad jednom posumnja u to da su mu roditelji zaista biološki roditelji, verovatno će neke stvari raditi iz prikrajka. Dakle, pošto je suština antihrista kao ona kod bezvernika, oni sasvim sigurno ne veruju u Božju narav, identitet i suštinu, ne priznaju ih niti ih prihvataju. S takvim stavom neverice, nepriznavanja i neprihvatanja, da li u svom srcu oni zaista veruju u reči koje se odnose na Božju narav, identitet i suštinu i da li ih prihvataju? Svakako da ne. Dokle god to uključuje reči o Božjoj naravi, identitetu i suštini, oni u svom srcu gaje sumnju, protive se i neodlučno osmatraju. Hajde da zasad detaljno ne govorimo o ovom aspektu.

Pet ispoljavanja antihrista koji krišom posmatraju Božje reči o kojima smo upravo raspravljali u osnovi je prilično sveobuhvatno i reprezentativno. Postoji konkretan sadržaj i težište Božjih reči koje antihristi krišom posmatraju. Kad su u pitanju brojne reči povezane sa život-ulaskom, reči u kojima Bog teši ljude, objašnjava neke tajne ili razotkriva čovekovu iskvarenu narav i tako dalje, da li je antihristima stalo do ovih reči? (Nije.) Za njih su ove reči beznačajne. Zašto? Zato što antihristi ne vole istinu, ne veruju da su Božje reči istina i ne nameravaju da prihvate Božji sud i grdnju, kao ni Božje spasenje. Oni nemaju takve planove, pa reči povezane sa promenama u ljudskoj naravi i sa život-ulaskom smatraju nevažnim, kao da one nisu vredne da se čitaju, da se o njima razmišlja niti da se uzimaju zaozbiljno. Ove reči ih ne zanimaju. Oni razmišljaju: „Kakve veze ove reči imaju sa našim izgledima i sudbinom? Kakve veze imaju sa našim odredištem? Te reči su o beznačajnim stvarima, nisu vredne da se čitaju niti slušaju. Ako je neko zaista uznemiren, pa pri ruci nema nijedno drugo rešenje, on bi te reči samo privremeno mogao da pročita da ispuni prazninu u srcu ili da savlada neke posebno izazovne prepreke i da reši neke nepremostive poteškoće – to je sve. Kazati da te reči mogu da promene čovekovu narav, zar bi to moglo biti tako jednostavno?” U osnovi, oni nemaju nameru da promene svoju narav, nikakav plan da prihvate Božje reči kao život, put ili istinu. Ono što žele jesu njihovi izgledi i odredište, kao i moć. Stoga takve reči ne uzimaju zaozbiljno, niti na njih obraćaju pažnju. Iz toga sledi da, iz perspektive antihrista,

ove reči naprosto nisu vredne njihovog ispitivanja, a još manje zaslužuju da oni ulože sopstveno vreme da bi analizirali i istražili da li su te reči istina odnosno da li mogu da promene ljude. Za antihriste su značajne sve reči koje su povezane sa njihovom sudbinom i odredištem, njihovim sopstvenim identitetom, statusom, svim njihovim ličnim interesima i tome slično, one su im od najveće važnosti. Neki ljudi kažu: „Pošto antihristi smatraju ove delove Božjih reči tako važnim i poklanjaju im takvu pažnju, kako se može reći da oni krišom posmatraju Božje reči? Zar to nije donekle pogrešna optužba? Nije li to nešto neprikladno, nešto u šta je pomalo teško poverovati?" (Nije. Antihristi ne veruju da će se Božje reči zasigurno obistiniti i ostvariti, oni ne veruju da Bog misli ono što kaže i da će ono što On kaže biti učinjeno. Oni ne čitaju Božje reči uz mentalni stav vere i priznanja, već osmatraju mogu li se Božje reči zaista ostvariti.) Je li tako? (Da.) Antihristi cene ove reči jer one mogu da udovolje njihovim željama. Povrh toga, ako se ove reči ostvare, to bi udovoljilo njihovim ambicijama. Ako ove reči dokuče i njih se budu držali, nakon što se te reči ostvare, oni su se kladili na pravu stvar, pa će Božje sledbeništvo za njih biti pravi potez. Međutim, činjenica da antihristi ove reči cene ne znači da duboko u sebi mogu da ih prihvate kao istinu, kao da one dolaze od Boga, niti se može reći da u svom srcu ove reči prihvataju kao Božje reči. Naprotiv, dok ove reči cene, oni u svom srcu prema njima gaje sumnje, samo neodlučno osmatraju. Osim toga, može se reći da za njih ove reči mogu postati dokaz i odlučujući faktor da u svakom trenutku, u svako vreme i na svakom mestu poreknu Boga i poreknu ovu etapu Božjeg dela. Oni neprekidno i pažljivo osmatraju ne bi li proverili da li se kroz svaki korak Božjeg dela i svaki period kroz koji Bog predvodi ljude ove reči ispunjavaju i ostvaruju. Jasno, antihristi su neprekidno usredsređeni na to da li se Božje reči obistinjuju. Tokom ovog perioda, njihov neprijateljski stav prema Bogu, otpor prema Bogu i ispitivanje i analiziranje Boga se ne menjaju. Neprijateljski su nastrojeni prema Bogu i preispituju Ga, u svom srcu uvek krišom posmatrajući svaki postupak i reč Božju; u isto vreme, oni takođe nastoje da osude Boga i Božje delo. Nije li ovo dosledno ispoljavanje antihrista koji se Bogu opiru? (Jeste.) Na osnovu ovih ispoljavanja antihrista, postoji li ikakav nagoveštaj prihvatanja Božjih reči? Bilo kakav nagoveštaj pokornosti? Imalo ophođenja prema Bogu kao da je Bog? (Ne.) U nastavku našeg razgovora, u zajedništvu ćemo govoriti o svakoj od ovih stavki ponaosob.

1. Posmatranje krišom Božjih reči koje se tiču obećanja i blagoslova datih čoveku

Prva stavka je da antihristi krišom posmatraju Božje reči koje se tiču obećanja i blagoslova. Otkako je Bog započeo Svoje delo i progovorio, On je ljudskom rodu, Svom izabranom narodu i onima koji slušaju Njegove reči govorio mnogo o tome koje blagoslove i blagodat će darovati ljudima, koje blagoslove On ljudima obećava i tako dalje. U različitim periodima, prilikama ili kontekstima, Bog Svojim sledbenicima govori o blagoslovima i obećanjima, obaveštavajući ih da ako postignu određene stvari, Bog će

ih na konkretne načine blagosloviti, da će dobiti određene blagoslove i obećanja i tako dalje. Bez obzira na period kada je Bog izgovorio ove reči odnosno na to kome je Bog dao takva obećanja, te reči su izgovorene u određenim kontekstima i u određenom okruženju. Osim toga, obećanja i blagoslovi koje Bog daruje ljudima povezani su sa njihovim pozitivnim ispoljavanjima, kao što su stremljenje ka istini, promene naravi i istinska pokornost Bogu. Podrazumeva se da za Božja obećanja i blagoslove date ljudima postoje uslovi. Ljudi ne odlučuju o tim uslovima, niti se ti uslovi određuju prema ljudskim predstavama i uobraziljama; umesto toga, ti uslovi se određuju prema Božjim merilima i zahtevima, obuhvatajući određena načela i pravila. Kad je reč o tome kako se Božje reči obistinjuju, ispunjavaju i ostvaruju kod različitih ljudi, Bog to nipošto ne čini nasumično – već za to postoji osnova. Kad različiti ljudi čine isto delo, Bog se prema tome može odnositi na različite načine. Na primer, moglo bi da postoji dvoje ljudi i da svaki od njih vodi crkvu; jedan čovek često dobija prosvećenje i prosvetljenje i često trpi disciplinovanje, što vodi bržem razvoju rasta. Nasuprot tome, drugi čovek bi mogao biti relativno otupeo i spor u reagovanju, što dovodi do sporijeg napretka. Iz ljudske perspektive, to dvoje ljudi koji obavljaju isti posao i pokazuju slična ponašanja treba da dobiju iste blagoslove i tretman od Boga. Međutim, kad je reč o život-ulasku koji doživljavaju i dobijaju u izvršavanju svojih dužnosti i svojim životima, odnosno spoljnoj blagodati koju dobijaju, postojaće jasne razlike. Ove „jasne razlike”, naravno, nisu neizbežne. Dakle, kako Bog raspoređuje ove takozvane blagoslove i različite tretmane odnosno prosvećenje, prosvetljenje i druge koristi koje ljudi dobijaju od Boga? Bog ima različite načine postupanja sa različitim ljudima. Neki su ljudi lenji, sujetni, takmičarski nastrojeni i zavidni i, iako gledano spolja jesu spremni da sebe daju i da istrpe određene muke, naprosto ne mogu da prihvate niti da primenjuju istinu. S druge strane, neki ljudi su vredni; iako imaju iste iskvarene naravi, relativno su pošteni i ponizni. Mogu da prihvate istinu i mogu da prihvate da budu orezani. Oni usrdno prihvataju i shvataju sve što Bog kaže i svako okruženje koje Bog za njih postavlja, dok se prema tome istovremeno odnose ozbiljno. Tako, spolja posmatrano, dvoje ljudi bi moglo da izvršava isti posao i učinak posla bi im mogao biti sličan, ali će Bog darovati različite blagoslove i različita prosvećenja i prosvetljenja na osnovu njihovih različitih naravi i stremljenja. Gledano spolja, osoba koja dobija prosvećenje i prosvetljenje mogla bi više da pati i da često trpi disciplinovanje, ali je i njen dobitak veći. Nasuprot njoj, otupela i priglupa osoba trpi mnogo manje disciplinovanja, mnogo manje pati, pa je tako i njen život-rast sporiji i ona manje dobija. U osnovi, koja osoba zaista dobija Božje blagoslove i obećanja? (Ona koja više pati i češće dobija disciplinovanje.) Može izgledati da osoba koja dobija Božja obećanja i blagoslove biva disciplinovana, često se suočava sa preprekama, otkriva iskvarenost i biva razotkrivena, ali ona često dobija Božje prosvećenje i prosvetljenje. S druge strane, osoba koja ne biva disciplinovana živi udobnim, radosnim i slobodnim životom. Kad je lenja, ne suočava se s disciplinovanjem; kad je zavidna, ne suočava se s disciplinovanjem; kad je u svom poslu neodgovorna, ne suočava se s disciplinovanjem – čak se prepušta

prednostima statusa i živi sasvim zadovoljno. Koju osobu više vole ljudi koji imaju duhovno razumevanje, koji čisto shvataju stvari i koji vole pozitivne stvari? Oni više vole osobu koja trpi disciplinovanje, koja se često suočava sa preprekama i može da primi prosvećenje i prosvetljenje; smatraju da je ta osoba istinski blagoslovena od Boga. Oni koji streme ka istini želeli bi da budu takva osoba. Spremni su da sve vreme žive pred Bogom, čak i ako to znači da će često dobijati Božje disciplinovanje i grdnju. Oni veruju da je ovo Božji blagoslov i istinsko Božje obećanje. Sticanje ovih iskustava i dobitaka potvrđuje postojanje blagoslova i obećanja o kojima Bog govori. Međutim, kako antihristi to posmatraju? Antihristi Božja obećanja i blagoslove ne odmeravaju prema tome koliko istine neka osoba razume, koliko istine je stekla odnosno koliko pozitivnih stvari je dobila. Umesto toga, oni mere koliko je dobijeno iz perspektive telesnih koristi i materijalnih interesa. Šta mislite, kojoj osobi antihristi zavide? (Osobi koja ne trpi disciplinovanje.) Antihristi zavide osobi koja je lenja i nije odana, koja se ne suočava ni sa kakvim disciplinovanjem i uživa u prednostima statusa. To što antihristi zavide takvim pojedincima dokazuje da postoji problem u načinu na koji posmatraju stvari; to je određeno njihovom priroda-suštinom.

Kako antihristi krišom posmatraju da li se ispunjavaju Božje reči koje se tiču obećanja i blagoslova datih čoveku? Kad se u Božjim rečima navodi koga On blagoslovi, ko dobija Njegova obećanja i ko može da dobije obećanja od Boga, kako to antihristi posmatraju? Oni kažu: „Ljudi koji zarad boga plaćaju cenu dobijaju prosvećenje i prosvetljenje, dobijaju božju disciplinu i usmeravanje i to se smatra dobijanjem blagoslova? Zar je biti disciplinovan božji blagoslov? Samo bi budale to pomislile! Zar se time ne trpi gubitak? Zar se time ne narušava čovekov ugled? I to se naziva božjim blagoslovom? Zar se tako ostvaruju i ispunjavaju božje reči? Ako je tako, onda ne želim da budem takva osoba, ne želim da stremim patnji i plaćanju cene. Ne prihvatam ovaj način božjeg delovanja; kakva je to istina? Kako bi se to moglo smatrati spasavanjem ljudi?” U njihovom srcu nastaje protivljenje; oni ne prihvataju da Bog na ovaj način blagoslovi i vodi ljude, ne prihvataju da Bog na ovaj način ljudima daruje život i ne prihvataju da Bog na ovaj način u ljude unosi istinu. Naravno, u blizini antihrista bi mogli da postoje i takvi ljudi koji, otkako veruju u Boga, imaju uspešan posao, zaradili su više novca, kupili su automobil i kuću, a njihov se materijalni život poboljšao, jer su se obogatili. Kad to primete, antihristi razmišljaju na ovaj način: „Otkako veruju u boga, dobili su blagoslove i uživali su u božjoj blagodati. Na osnovu ovih činjenica, čini se da se božja obećanja i blagoslovi dati čoveku kod takvih ljudi ostvaruju; božje reči su se obistinile. Reklo bi se da božje reči zaista nose autoritet; u redu je prihvatiti ovu etapu božjeg dela, čovek može da dobije velike blagoslove, sve će ići glatko i čovek može da dobije blagodat od boga.” Kad takvim činjenicama posvedoče, antihristi u svom srcu privremeno neznatno priznaju Božja obećanja i blagoslove i u njih poveruju. Naravno, uz to priznanje i veru trebalo bi da ide napomena u zagradi koja kaže: „pod uslovom da se dodatno potvrdi”. U svom svakodnevnom životu, antihristi neprekidno osmatraju i skupljaju različite dokaze kako bi potvrdili da se

Božji blagoslovi i obećanja kod mnogih ljudi ostvaruju i obistinjuju. Dok osmatraju, ovi antihristi prikupljaju te dokaze, nastojeći da ustanove koji su to ljudi dobili Božje blagoslove i obećanja, šta su ti ljudi uradili, njihove stavove prema Bogu, način na koji slede Boga i njihova gledišta. Naravno, tokom ovog perioda neprekidnog osmatranja i prikupljanja dokaza, antihristi nastoje i da imitiraju ponašanje, postupke i gledišta onih koji su dobili Božje blagoslove i obećanja. Ako i sami dobiju neke materijalne blagoslove, tretman i užitak, oni u sebi priznaju: „Božji blagoslovi i obećanja nisu prazne reči; mogu da se ispune. Čini se da je ovaj bog zaista bog, da zaista ima neku sposobnost. On ljudima može da daruje blagoslove i obećanja, da im donese neke koristi i zadovolji neke njihove potrebe za određenim interesima. Izgleda da bi u njega trebalo da nastavim da verujem i da ga sledim; ne smem da zaostanem niti da usporim." Od početka do kraja, antihristi neodlučno osmatraju. Ipak, primećuje li neko kad to čine? Da li oni u javnosti neodlučno osmatraju, govoreći svima: „Ne verujem u ove božje blagoslove i obećanja"? (Ne.) Spolja gledano, ne možeš to da zaključiš. Zapažaš ih među svima ostalima, kako napuštaju svoje poslove, brakove, porodice i tako dalje, i zajedno sa svima ostalima kako izvršavaju svoje dužnosti, ustaju rano i kasno odlaze na počinak, podnose muke i plaćaju cenu. Ne izgovaraju reči koje dovode do ometanja niti govore negativne reči, ne iznose osude, ne čine loše stvari i ne izazivaju prekide. Ipak, i dalje postoji nešto: koliko god da spolja prikriveno deluju, njihova unutrašnja gledišta i misli preovlađuju u njihovom ponašanju i na njega utiču. Neodlučno osmatranje i posmatranje krišom Božjih reči koji se odvijaju duboko u njima ne mogu se sakriti od Boga. Dakle, koji se aspekti antihrista mogu sakriti od ljudi, ali ne i od Boga? Ljudi mogu jedino da vide ponašanje drugih, oni vide jedino ono što drugi otkrivaju – s druge strane, Bog ne gleda samo u to, već, što je najvažnije, posmatra ljudsko srce i najdublje misli. Čovekova ponašanja i otkrovenja relativno su površni, ali su dubine čovekovog srca carstvo koje je teško uočiti, u kome su skrivene njegove najdublje misli i brojni elementi njegove prirode. Kad antihristi krišom posmatraju takve Božje reči kao što su Njegova obećanja i blagoslovi, gledano spolja, oni mogu da posvećuju svoje vreme i da plaćaju fizičku cenu, ali im srce nije sasvim posvećeno Bogu. Koja konkretna ispoljavanja pokazuju da im srce nije sasvim posvećeno Bogu? Ma šta da rade i koju god dužnost da obavljaju, oni u nju ne ulažu svu svoju energiju i ne izvršavaju je bez zadrške, već jedino sa ciljem da se pobrinu da nema očiglednih grešaka i da je osnovni pravac celog tog procesa ispravan. Zašto to mogu da urade? Duboko u svom srcu, u svom najdubljem biću, oni razmišljaju o sledećem: „Da li će se božje reči obistiniti ili neće određuje da li bog može da me spase i da li je on zaista moj bog. Bude li ovo pitanje ostalo bez odgovora, biće vredno ispitati čak i stvarnost božjeg identiteta i suštine." Uz takve misli duboko u sebi, mogu li antihristi da i dalje imaju iskreno srce prema Bogu? Ove misli duboko usađene u njihovom srcu ih ometaju, neprekidno ih upozoravajući: ne predaj svoje iskreno srce bogu, nemoj da daš sve od sebe, u svemu što radiš samo otaljavaj i ne budi glup; zadrži nešto od boga, pobrini se da za sebe sačuvaš izlaz i svoj život ili svoje najvažnije stvari ne poveravaj ovom još

uvek nepoznatom bogu. Tako razmišljaju u svom srcu. Da li ste to primetili? (Ne.) Tokom okupljanja i u komunikaciji sa drugima, ovi antihristi spolja umeju da budu ljubazni, da se normalno druže, pa čak i da u zajedništvu razgovaraju o nekim svojim uvidima, shvatanjima i iskustvima i mogu spolja da pokazuju neka plitka, osnovna ponašanja i ispoljavanja koja jedan vernik treba da ima; međutim, ne dolazi do rasta niti se ostvaruje napredak u pogledu njihovog straha od Boga, kao ni u iskrenosti prema Njemu. Bez obzira na cenu koju ovi ljudi plaćaju ili na to koliko godina u Božjoj kući izvršavaju svoju dužnost, jedno je sigurno: njihov život ne raste – oni nemaju život. U kojim oblastima se ispoljava taj nedostatak života? Kad se susretnu sa raznim situacijama, oni uopšte ne tragaju za načelima; zadovoljni su samo ako se tekući posao nastavi, kao merilo svog praktičnog delovanja nikada ne uzimaju načela o kojima Bog govori, samo površno prihvataju kontrolu, nadzor i vođstvo od drugih ljudi, a ne prihvataju Božje ispitivanje. To znači da se njihova načela i metode delovanja, kao i njihov stav prema Božjim rečima, neće promeniti sve dok ne budu jasno potvrdili za koga se Božja obećanja i blagoslovi zaista obistinjuju, za koju grupu ljudi se ispunjavaju i sve dok ne potvrde da mogu zaista i sami da od Boga dobiju obećanja i blagoslove koje Bog daje čoveku. U izvesnom smislu, oni sebe neprekidno podsećaju, dok u sebi takođe tajno planiraju svoju raspravu sa Bogom. Šta je u težištu njihove rasprave sa Bogom? Oni razmišljaju: „Tvoja obećanja i blagoslovi se nisu ostvarili. Nisam video da se ostvaruju i ne mogu da vidim kako radiš, pa ne mogu da potvrdim tvoj identitet. Ako ne mogu da potvrdim tvoj identitet, kako onda te tvoje reči mogu da smatram istinom, kao božje reči?" Zar u sebi ovu stvar ne raspravljaju sa Bogom? Oni kažu: „Ako blagoslovi za koje obećavaš da ćeš ih ljudima darovati i ceo različit sadržaj tvojih obećanja datih ljudima ne mogu da proverim, onda moja vera u tebe ne može da bude stoprocentna. Uvek će u njoj biti nekih nečistoća i ja ne mogu u potpunosti da verujem." Ovo je stav antihrista. Da li je takav stav zastrašujuć? (Jeste.) Po svojoj prirodi, ta vrsta stava je donekle slična izreci nevernika: „Ne puštaj sokola dok ne vidiš zeca." Oni kažu: „Ti si bog, treba da imaš moć da ispuniš svoja obećanja i blagoslove. Ako ono što kažeš ne može da se ispuni, a ljudi koji u tebe veruju ne mogu da uživaju u velikim blagoslovima, ne mogu da uživaju u slavi, bogatstvu i časti, ne mogu da uživaju u blagodati i ne mogu da od tebe dobiju zaklon, zašto onda ljudi treba da te slede?" U očima antihrista i prema njihovim mišljenjima i stavovima, mora biti neke koristi u tome da se sledi Bog; oni ne bi ni prstom mrdnuli ako od toga nemaju koristi. Nema svrhe da veruju u Boga i obavljaju svoju dužnost ako na osnovu toga ne mogu da uživaju u slavi, bogatstvu ili statusu, ako ništa od onoga što rade i od dužnosti koju obavljaju ne može da im pribavi divljenje od strane drugih. Prve koristi koje treba da steknu jesu obećanja i blagoslovi koji se pominju u rečima Božjim, kao i uživanje u slavi, bogatstvu i statusu unutar crkve. Antihristi smatraju da čovek, sa svojom verom u Boga, mora da bude nadmoćniji od ostalih, da mora da bude predmet divljenja, da mora da bude poseban – u najmanju ruku, da oni koji veruju u Boga moraju da uživaju u ovim stvarima. U suprotnom, postavlja se pitanje da li je Bog u kojeg veruju istiniti Bog. Zar

nije logika antihrista da kao istinu uzimaju reči: „Oni koji veruju u boga moraju uživati božje blagoslove i blagodat”? Pokušajte da analizirate te reči: jesu li one istina? (Nisu.) Sada je jasno da te reči nisu istina, da su lažne, da predstavljaju logiku Sotone i da nikakve veze sa istinom nemaju. Je li Bog ikada rekao: „Ako ljudi veruju u Mene, sigurno će biti blagosloveni i nikada neće trpeti nevolje”? Koji pasus u Božjim rečima govori o tome? Bog nikada nije izgovorio takve reči niti je to uradio. Kad je reč o blagoslovima i nevoljama, postoji jedna istina za kojom treba tragati. Koje mudre izreke ljudi treba da se drže? Jov je rekao: „Zar da iz Božje ruke prihvatimo dobro, a nesreću da ne prihvatimo?” (Knjiga o Jovu 2:10). Jesu li te reči istina? To su reči jednog čoveka; one se ne smeju uzdizati na nivo istine, ali one na određeni način odgovaraju istini. Na koji način one odgovaraju istini? To da li su ljudi blagosloveni ili trpe nevolje, sve to je u Božjim rukama i sve to potpada pod Božju suverenost. To je istina. Da li antihristi u to veruju? Ne, ne veruju. Oni to ne priznaju. Zašto oni to ne priznaju i zašto u to ne veruju? (Oni u Boga veruju da bi bili blagosloveni – jedino što žele jeste da budu blagosloveni.) (Zato što su isuviše sebični i što isključivo streme ka telesnim interesima.) U svojoj veri, antihristi jedino žele da budu blagosloveni i ne žele da podnose nevolje. Kad vide nekoga ko je blagosloven, ko je na dobitku, ko je primio blagodat i ostvario veća materijalna zadovoljstva i velike koristi, oni misle da je Bog za to zaslužan; ukoliko ne primaju takve materijalne blagoslove, onda to nije Božjih ruku delo. To ima sledeće implikacije: „Ako ti zaista jesi bog, onda možeš samo da blagosloviš ljude; treba da sprečiš ljudske nevolje i da ne dozvoliš da ljudi pate. Jedino u tom slučaju ima vrednosti i smisla da ljudi veruju u tebe. Ako su ljudi, nakon što počnu da te slede, i dalje opsednuti nevoljama, ako i dalje pate, koja je onda svrha verovanja u tebe?” Oni ne priznaju da su sve stvari i svi događaji u Božjim rukama, da Bog nad svime ima suverenost. A zašto oni to ne priznaju? Zato što se antihristi plaše da ne istrpe nevolje. Oni samo žele da izvuku neku korist, da steknu prednost i da uživaju u blagoslovima; oni ne žele da prihvate Božju suverenost ili orkestraciju, već samo žele da imaju koristi od Boga. To je to sebično i prezira dostojno stanovište antihrista. Ovo je niz ispoljavanja koja antihristi pokazuju u vezi sa Božjim rečima kao što su Njegova obećanja i blagoslovi. Sve u svemu, ova ispoljavanja prvenstveno obuhvataju perspektive antihrista koje leže u pozadini njihovog stremljenja, kao i njihove stavove, procene i shvatanje ove vrste stvari koju Bog čini za ljude. Iako Božje reči ne smeju otvoreno da kleveću niti da im se suprotstavljaju, duboko u njima, njihov pristup ovim vrstama reči od Boga i načinu na koji Bog ovako nešto čini odražava klevetu, sumnju, osudu i selektivnost. Kad se reči Božjih obećanja i blagoslova u nekim ljudima ostvare, oni hvale Božju moć i veličaju Njegovo ime i Njegovu ljubav. Međutim, kad se ono što Bog čini ne slaže sa njihovim predstavama i uobraziljama o obećanjima i blagoslovima, antihristi u svom srcu odmah poriču Božje postojanje, kao i ispravnost svega što Bog čini, i još više poriču Božju suverenost i činjenicu da On orkestrira i uređuje ljudsku sudbinu. Sva ova ispoljavanja antihrista možda spolja neće biti otkrivena i oni možda neće širiti svoja gledišta koristeći eksplicitan rečnik, ali se ne menja

perspektiva iz koje u svom srcu neodlučno osmatraju i krišom posmatraju ove reči od Boga. Bez obzira na to kako drugi u zajedništvu razgovaraju o pitanjima život-ulaska ili o načinu na koji ljudi mogu biti spaseni, antihristi neće ostaviti po strani svoj mentalitet i stav da krišom posmatraju da li će se takve reči Božje kao što su Njegova obećanja i blagoslovi obistiniti i kako će se one ispuniti. Antihristi bi mogli da tapšu i da kliču, veličajući Božju moć kad se Božja obećanja i blagoslovi ispune. Međutim, istoga časa kad se Božja obećanja i blagoslovi ne ispune ili se ne obistine prema njihovim predstavama, oni u svom srcu Boga potajno proklinju i psuju i kleveću Njegovo ime. Prema tome, u svakodnevnom životu, čak i onda kad je sve spokojno i nema nikakvih problema, stanja nekih ljudi se sumanuto kolebaju. Kad su srećni, oni mogu da budu na sedmom nebu, ali kad su neraspoloženi, mogu da potonu sve do ivice očaja. Njihova raspoloženja su nestalna i nepredvidiva, izazivajući kod ostalih zbunjenost o tome šta se zapravo događa. Kad su srećni, oni govore: „Bog je zaista bog. Bog je tako veliki, božji autoritet zaista postoji, bog ljude toliko voli!" Ali kad su nesrećni, njima postaje izuzetno teško čak i da izgovore reč „bog". Isti čovek koji naglas veliča Božje ime takođe je i onaj koji u svom srcu Boga kleveće, poriče, na Njega huli, psuje Ga i proklinje. Da bi izvršavao svoju dužnost, on ustaje rano i odlazi kasno na počinak, plaćajući cenu koju većina drugih ne može da plati, ali je takođe i onaj koji kroz svoje dužnosti daje oduška svojim frustracijama, izdaje interese Božje kuće, namerno ometa posao i svesno zanemaruje svoje dužnosti i posao. Gledano spolja, sve to je jedna te ista osoba, ali sudeći prema njenim ponašanjima i naravima, zbog takvih oprečnih ispoljavanja deluje kao da je reč o dvoje različitih ljudi. Ovo predstavlja problem. Na osnovu ovih ispoljavanja antihrista očigledno je da oni u osnovi ne prihvataju Božje reči kao istinu niti kao reči Božje. Osim toga, sudeći prema suštini antihrista, oni Božje reči neće nikada posmatrati kao istinu niti kao istina-načela kojih tokom svog života treba da se pridržavaju. Ovo je prva stavka o antihristima koji krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju – oni krišom posmatraju Božje reči koje se tiču obećanja i blagoslova. Za antihriste su Božja obećanja i blagoslovi neraskidivo povezani sa materijalnim tretmanom, duhovnim tretmanom, životnim okruženjem i drugim takvim stvarima u kojima uživaju u ovom životu, pa zato ovom aspektu posvećuju posebnu pažnju. Oni ispunjenje Božjih reči koje se tiču obećanja i blagoslova koriste kao merilo da izmere veličinu Božje sile i verodostojnost Božjeg identiteta. U tajnosti o ovome razmišljaju i o tome promišljaju – na to se misli kad se kaže da krišom posmatraju. Antihriste uopšte ne zanimaju različite istine o život-ulasku o kojima Bog govori. Međutim, čim se pomenu Božje reči koje se tiču obećanja i blagoslova, oči im zaiskre od gramzivosti, a njihova požuda pokaže svoje lice. Oni spolja kažu: „Treba bezuslovno da se dajemo za boga, treba da izvršavamo svoje dužnosti prema božjim zahtevima", ali na šta su im oči zapravo usmerene? Oči su im usredsređene na takve reči Božje kao što su Njegova obećanja i blagoslovi. Kad ih se jednom dokopaju, ne otpuštaju ih. Tako se antihristi ponašaju prema Božjim rečima koje se tiču obećanja i blagoslova datih čoveku.

2. Posmatranje krišom Božjih reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka

Druga stavka je da antihristi krišom posmatraju Božje reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka. O proklinjanju i kažnjavanju koji se pominju u Božjim rečima antihristi imaju isto gledište i stav kao i u slučaju prve stavke. Kako krišom posmatraju ovakve reči? Kad uvide koju vrstu ljudi Božje reči imaju za cilj da proklinju i koju vrstu ljudi imaju za cilj da kažnjavanju, koje reči je Bog izgovorio da bi takve ljude prokleo, koji način Bog koristi da bi takve ljude kaznio, kao i koji metod i reči Bog koristi da bi proklinjao koju vrstu ljudi, oni u svom svakodnevnom životu započinju osmatranje, posmatrajući kako se ove Božje reči ispunjavaju, i da li su se već ispunile. Na primer, postoji crkveni starešina koji se upušta u proneveru finansijskih sredstava Božje kuće, koji proizvoljno muči i tlači braću i sestre, u crkvi se ponaša tiranski i bezobzirno, postupa bez ikakvih načela, ne traga za Božjim namerama i s drugima skladno ne sarađuje. U Božjim rečima se navodi da za takvog čoveka postoje kletve i kazna. Antihrist osmatra: „Bog takve ljude ne voli, on ih s gnušanjem odbacuje. Ali kako s gnušanjem odbacuje ovog čoveka? Ovaj čovek svakog dana živi prilično udobno i tlači braću i sestre, a da za to ne dobija nikakav prekor; braća i sestre to naprosto moraju da istrpe. Pa, kako se ove reči božje ostvaruju? Ne vidim kako bi mogle da se ostvare; možda je to da bog takve ljude proklinje samo obična rečenica. Božje reči treba da nose autoritet i, nakon što bog progovori, ljudi u svom srcu treba da osete nelagodu i prekor. Moram da posmatram i proverim da li taj čovek u srcu oseća nelagodu, moram s njim da porazgovaram i o tome ga ispitam.” Pa tako, antihrist tog čoveka pita: „Kako u poslednje vreme doživljavaš stvari?” „Prilično dobro. Bog nas vodi. Crkveni život nije loš, sva braća i sestre su kročili na pravi put, svi vole da čitaju božje reči, a i rad na jevanđelju dobro napreduje.” „Kad se posao ne odvija glatko, zar se ne osećaš potišteno? Zar ne postaješ negativan? Da li te bog dovodi u red? Da li u sebi osećaš prekor?” „Ne, zašto bi trebalo da osećam ikakav prekor kad se posao tako dobro obavlja? Naprotiv, bog me blagosilja.” Antihrist razmišlja: „Bog nije prokleo takvog čoveka, što znači da se reči u kojima je bog rekao da zle ljude proklinje, da proklinje one koji se opiru bogu, nisu ispunile! Ovaj starešina je počinio tolika očita dela opiranja bogu i prekidanja crkvenog posla; trebalo bi da su ga zadesile božje kletve. Kako je moguće da se to nije dogodilo? Teško je reći da li se božje reči koje se tiču kletvi prema ljudima mogu ispuniti ili ne, pa ću nastaviti da osmatram.” U Božjim rečima postoji jedna rečenica: „Otpor vodi u smrt!” U očima antihrista, mnogo je ljudi koji se opiru Bogu. Na primer, kad su neki ljudi prvi put došli u dodir sa ovom etapom Božjeg dela i nisu razumeli istinu, izgovorili su neke bogohulne i klevetničke reči protiv Boga, odbijajući ovu etapu Božjeg dela. Antihrist u sebi razmišlja: „Jesu li ovo ljudi koji se opiru bogu? Ako jesu, u tom slučaju, prema božjim rečima, otpor vodi u smrt. Ali nakon toliko godina, čini se da niko od tih ljudi nije umro; božje reči se nisu ostvarile! I da ne umru, trebalo bi makar da su ti ljudi slomili ruku ili da su ostali bez noge ili da kod

kuće trpe neke nevolje, recimo, da izgube člana porodice ili da im se sruši kuća ili da dožive saobraćajnu nesreću. Nijedna od tih nesreća se nije dogodila, pa kako se može reći da otpor vodi u smrt? Moguće je da imamo lošu sposobnost razumevanja, pa još uvek ne znamo kako se božje reči ostvaruju i ispunjavaju. Ljudi ne znaju hoće li se božje reči ostvariti ili ne; teško je reći." Kroz ove vidljive činjenice i svojom sopstvenom mentalnom analizom, kao i na osnovu sopstvene „jedinstvene" perspektive, antihrist sagledava da li se ove reči Božje ostvaruju ili ne i kako se one ostvaruju. On uz ovo pitanje uvek stavlja ogroman znak pitanja; po ovom pitanju ne zna konačan ishod, kako da ove događaje objasni, niti kako da ove pojave sagleda. Naravno, o tome se često moli: „O, bože, molim te, prosveti me, dozvoli mi da shvatim kako proklinješ i kažnjavaš ljude i kako se tvoje reči ostvaruju, kako bih mogao da steknem srce koje te se boji, kako bih mogao da te se plašim i da ne činim stvari kojima ti se opirem." Da li je ova molitva korisna? Hoće li Bog na nju obratiti pažnju? (Neće.) Bog se time ne bavi; On ove molitve posmatra kao besmisleno zujanje mušica i buba. Zašto Bog na takve molitve ne obraća pažnju? Zato što je svaka rečenica koju taj antihrist izgovara ispunjena proverom, provokacijom, klevetom i bogohuljenjem. Iako Bog takvu osobu nije otvoreno oborio niti ju je osudio, sve što ta osoba čini, njene misli, gledišta i stavovi u Božjim očima su osuđeni. Sva ova ispoljavanja antihrista su skrivena u srcu; ove stvari on radi prikriveno i krišom ih u tajnosti posmatra. Naravno, Bog i u Svom srcu tu osobu osuđuje i proklinje.

Kad su u pitanju Božje reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka, antihristi u njih ne veruju niti ih razumeju; oni često ispituju i analiziraju: „Kako se tačno ove reči ostvaruju? Mogu li zaista da se obistine? Za koga će se one ostvariti? Da li one koje bog proklinje i kažnjava zaista sustižu kletve i kazna? Može li se to videti ljudskim okom? Zar bog ne bi trebalo da omogući da se sve to vidi ljudskim okom?" U svom srcu o ovim stvarima stalno razmišljaju, posmatrajući ih kao značajne i važne u svom svakodnevnom životu. O njima razmišljaju kad god imaju vremena ili im se za to ukaže prilika. Dokle god je okruženje pravo i takvi se događaji zbivaju, odnosno kad god se radi o takvim temama, njihov stav i gledište se jasno otkrivaju. Oni ove Božje reči ispituju i kleveću, nastojeći da ih shvate iz ljudske perspektive i na ljudski način, dok istovremeno proveravaju mogu li ove reči da se ispune, da li su se u svakodnevnom životu ostvarile i postigle praktično dejstvo. Zašto to rade? Zašto u svom srcu mogu da pametuju i da neumorno razmišljaju o ovim stvarima? Zato što u srcu antihrista, bez obzira na broj istina koje Bog izražava, one nisu dovoljne da dokažu Božji identitet ili suštinu. Božji identitet i suštinu jedino može da dokaže činjenica da li se Božje reči ostvaruju i ispunjavaju. Drugim rečima, ostvarenje i ispunjenje Božjih reči antihristima je jedini kriterijum za proveru Božjeg identiteta i suštine. Isto tako, ostvarenje Božjih reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka njima je takođe postao kriterijum za proveru Božjeg identiteta i suštine. Ovo su najvažnija misao i gledište antihrista u odmeravanju Boga. Koristeći ljudske perspektive i metode shvatanja i oslanjajući se na ljudsko poimanje, antihristi proveravaju i procenjuju Božje reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja ljudi.

Kada, uprkos svemu, ne mogu da zapaze činjenice i ne mogu da vide spektakl kakav bi želeli da vide, oni u svom srcu iznova poriču Božji identitet i suštinu. I što manje mogu da vide, sve više pojačavaju sopstveno poricanje Boga, i sve više dovode u pitanje da li je bilo vredno ono što su uložili i što su dali. Međutim, kad se antihristi uvere u to da neki zli ljudi u Božjoj kući koji kleveću Boga ili ometaju posao Božje kuće, odnosno oni koji na Boga hule i opiru Mu se, dobijaju različito odmerene kazne ili kletve, i primete šta se tim ljudima dešava, oni prema Bogu osete strahopoštovanje, najednom smatrajući: „Bog je zaista moćan. Šta god da kaže, to se ostvaruje. Taj čovek je ranije bio sasvim dobro, da bi odjednom umro, zato što je koliko juče svojim rečima uvredio boga! Još jedan čovek, koji je bio snažan poput vola, najednom se razboleo jer je poslu božje kuće prouzrokovao značajne gubitke i to nije priznao, pa su ga stigle božje kletve. Porodicu jedne žene, zato što je u crkvi učinila neki prestup i neka zla dela, zadesile su nesreće i otad u njenoj kući nema mira. Još jedan čovek, koji je oduvek hulio na boga, sada je poludeo i tvrdi da je bog. Ovo je opsednutost demonima; bog je tog čoveka predao Sotoni, smeštajući ga u prebivalište nečistih demona. Naterati tog čoveka da trpi opsednutost zlim duhovima nije nešto što bi ljudi mogli da učine; jedino bog ima autoritet da to učini. Bog ima suverenost nad svime – tog čoveka je predao zlim duhovima i oni su ga zaposeli, dovodeći do toga da izgubi razum i osećaj za stid, pa eno ga kako go trči ulicom. Pogledajte šta se ovim ljudima dogodilo, kazne i kletve koje podnose; šta su svi oni uradili?” Kad to rezimiraju, antihristima srce zastane: „U ove ljude spadaju oni koji su svojim rečima vređali boga, oni koji su otvoreno hulili na boga i osuđivali ga i oni koji su u božjoj kući namerno izazvali ometanja i prekide. Čini se da iz protivljenja bogu ništa dobro neće proisteći! Bog je zaista moćan! Uvrediš li druge ljude, oni povodom toga ne mogu mnogo da ti naude, ali ako uvrediš boga, stvar postaje ozbiljna. Za svoje ponašanje moraš da budeš odgovoran; cena je previsoka! Najmanje što bi moglo da ti se dogodi jeste da poludiš i bog će te predati nečistim demonima, što sasvim sigurno znači odlazak u pakao; u najgorem slučaju, bog će poništiti tvoje telesno postojanje u ovom životu, uništavajući te, a u budućem svetu – podrazumeva se – nećeš imati odredište, nećeš moći da uđeš u carstvo i nećeš dobiti blagoslove. Sudeći po različitim načinima na koje su se ti ljudi opirali bogu, moram da budem pažljiviji i da za sebe uspostavim neka načela. Kao prvo, ne smem u javnosti svojim rečima da vređam boga; ako baš moram, treba to da učinim tiho u svom srcu. Kao drugo, čak i ako imam želju i ambiciju da budem bog, drugima to ne smem da otkrijem niti da im stavim do znanja. Kao treće, moram da obuzdam svoje ponašanje i poteze, i da ne činim ništa što izaziva prekide. Ako poslu božje kuće izazovem gubitke i naljutim boga, to bi bilo strašno! U najblažem slučaju mogao bih da izgubim život; u ozbiljnijem slučaju, bio bih proklet i bačen u bezdan, i to bi bio moj kraj.” Kad primete da se ove stvari događaju, antihristi smatraju da su se Božje reči ostvarile i da je Bog tako veliki i moćan. Kroz ove događaje se ispunjava veličina i moć Božja i antihristi to prepoznaju. Nisu li svi ti misaoni procesi u srcu antihrista, kao i načela za delovanje koja su rezimirali nakon što su ove stvari

uvideli, aktivnosti njihovog unutrašnjeg sveta? Sve ono što u svom srcu rade u odnosu na Boga poznato je kao posmatranje iz prikrajka.

Antihristi ne kažu otvoreno: „Bog ljude ne proklinje, božje reči se nisu obistinile", niti otvoreno govore: „Bog je kaznio tog i tog, bog je prokleo tog i tog. Božje reči su se ostvarile, bog je zaista veliki." Umesto toga, oni povodom ovih stvari spletkare, planiraju i o njima razmišljaju duboko u svom srcu. Sa kojim ciljem razmišljaju? Razmišljaju šta da urade ako se Božje reči ostvare, a šta da urade ako se Božje reči ne ostvare ili ne ispune. Kad krišom posmatraju, cilj im nije da shvate Božje postupke, da shvate Božju narav, a još manje da zadobiju istinu i budu ljudska bića koja su u skladu sa merilom – nego da se pozabave svim ovim stvarima, da se suprotstave Božjim kletvama i kažnjavanju, koristeći ljudske metode i strategije. To su planovi koje antihristi prave u svom srcu. Može li ovaj niz misli usmerenih prema Božjim rečima da dokaže da su oni neprijateljski nastrojeni prema Bogu? Može li to da dokaže da neprekidno kleveću Boga i da na Njega hule? (Da.) Naravno da može! To je ono što antihristi rade. Ako se Božje reči ostvare, oni imaju spremne protivmere; ako se Njegove reči ne ostvare, i za to imaju protivmere – njihove se protivmere menjaju u zavisnosti od ostvarivosti ili neostvarivosti Božjih reči. Ako se Božje reči ostvaruju, antihristi se lepo vladaju, oprezno se bave zadacima u Božjoj kući, drže se neupadljivo, nisu drski ni bezobrazni, vodeći računa da ne učine ništa pogrešno. Ako se Božje reči ne ostvaruju, oni će sasvim otvoreno postupati površno. U svakom slučaju, bilo da se u njihovim očima Božje reči posmatraju kao ostvarive ili neostvarive, njihovo srce neće Boga nikad posmatrati kao Boga, njihovo se srce nikad ne može sasvim predati Bogu. Svoje dužnosti i postupke ne izvršavaju srcem, već posežući za spletkama, trikovima i pretvaranjem, uz obmanu, prikrivanje i tajnovitost. Ono o čemu u dubini svog srca promišljaju, o čemu razmišljaju i u šta sumnjaju nikada otvoreno ne razmenjuju sa drugima niti sa Bogom. Umesto toga, svoje sopstvene misli i ideje tvrdoglavo smatraju istinom, ispravnim i dobrim pravcem i ciljem koje treba sprovesti i primenjivati. U očima antihrista, veoma je važno da li se Božje reči koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja čoveka ostvaruju, jer to određuje način njihovog postupanja i ponašanja u svakodnevnom životu, način na koji se odnose prema poslu i način na koji se ophode prema braći i sestrama; to takođe određuje koja će ponašanja otkriti, kao i koje će postupke i ispoljavanja imati. Kad se Božje reči ostvaruju, antihristi se lepo i bezazleno vladaju, obuzdavajući svoje aktivnosti, nastojeći da ne učine ništa što izaziva ometanja ili prekide i nastojeći da ne izgovaraju reči koje prekidaju i ometaju, one koje kleveću Božje reči ili kleveću Njegovo delo. Ako se ove reči Božje ne ostvaruju, osećaju se slobodno da bez ikakvih skrupula osuđuju i proklinju Božje delo. Na ovaj način, antihristi se u dubini svog srca neprekidno protive Bogu i na Njega galame – da li bi bilo moguće da ne budu otkriveni i uklonjeni? Taj njihov stav, narav i suština jesu stav, narav i suština onog koji je pravi neprijatelj Božji. Iako ne mogu da rade šta im se prohte, antihristi uopšte ne kriju šta misle, šta planiraju, o čemu razmišljaju, odnosno kakva gledišta imaju u dubini svog srca, jer se Boga ne boje. Zbog čega se ne boje Boga? Oni

ne veruju u postojanje Božje niti veruju da Bog posmatra najdublje odaje čovekovog srca. Stoga, prema logici antihrista, njihova najsjajnija strategija opstanka sastoji se u sledećem: „Ono što radim i pokazujem, što je drugima vidljivo, može postati standard da se odmeri kakav sam čovek. Ali ono o čemu u svom srcu razmišljam, šta planiram i nameravam, kakav je moj unutrašnji svet, da li boga klevećem i na njega hulim, da li boga osuđujem ili u boga verujem i veličam ga – ako to ne kažem, niko od vas to neće znati. Izvolite, osudite me ako možete! Ako to ne kažem, niko od vas ne može čak ni da se ponada da će saznati šta u svom srcu mislim ili planiram, odnosno kakvi su moj stav i gledište prema bogu, pa niko ne može da me optuži ni za kakav greh.” Ovo je plan antihrista. Oni smatraju da je ovo najviše načelo ponašanja za život i rad među ljudima. Dokle god njihovo ponašanje nije pogrešno i u njihovim postupcima nema nikakvih mana, niko ne može da se upliće u ono što oni misle u svom srcu. Zar antihristi nisu veoma pametni? (Nisu.) Kako to da nisu pametni? Tako dobro se prerušavaju. Kad se mole, to rade na uličnim ćoškovima, a reči koje pred drugima izgovaraju sve redom su ispravne, u njima se ne može pronaći nijedna greška. Što duže veruju, postaju sve produhovljeniji. Ono što zaista misle u svom srcu izgovaraju samo iza zatvorenih vrata okruženi svojom porodicom, a neki to ne govore čak ni svojoj porodici, pa niko ne može da ih prozre. Jednu stvar ipak zaboravljaju: kakva je korist od toga da li ljudi mogu da ih prozru ili ne? To je beznačajno; nijedan čovek ne može da određuje sudbinu drugog čoveka. Nije važno da li ljudi mogu da ih prozru ili ne; to je nebitno i to ništa ne određuje. Važno je da Bog ne posmatra samo spoljno ljudsko ponašanje, već On posmatra i dubine njihovog srca. I baš zato što antihristi ne veruju da Bog posmatra najdublje odaje čovekovog srca i to ne znaju, oni glupavo i apsurdno razmišljaju: „Niko ne može da se upliće u ono o čemu razmišljam u svom srcu, ni ljudi a ni bog.” Bog može da posmatra najdublje odaje čovekovog srca, pa su tako tvoje misli povezane sa načinom na koji te Bog određuje. Bog ljude ne osuđuje samo na osnovu njihovog spoljnog ponašanja, već, što je još važnije, na osnovu njihovih unutrašnjih misli. U ovome antihristi ispadaju budale; dok krišom posmatraju Božje reči, oni zaboravljaju jednu važnu stvar: i Bog tajno posmatra njihove misli. Oni krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju, pa zaključak do koga dolaze jeste da treba da poreknu Božje reči i Njegovo postojanje. Posmatrajući ih u tajnosti, Bog zapaža stav koji duboko u svom srcu imaju prema Bogu i Božjim rečima; On pronalazi sve dokaze o tome kako Boga kleveću i na Njega hule, kako poriču i osuđuju Boga, a takođe posmatra spoljno ponašanje koje nastaje pod kontrolom svih ovih misli i gledišta. Na osnovu njegovih misli i ponašanja, kako Bog na kraju određuje ovog čoveka? Kao antihrista, kao neprijatelja Božjeg, kao čoveka koji nikada ne može biti spasen. Ovo je rezultat. Da li su antihristi pametni? Daleko su od svake pameti; sami su na sebe navukli propast. Veruju da su izrazito sposobni da razmišljaju, da je njihovo razmišljanje vrlo logično i da su naročito vešti u spletkarenju. Nakon spletkarenja, imaju spremne protivmere i metode za različite neočekivane događaje i za svakakve stvari koje Bog čini, što uvek vodi najboljim rezultatima i dobicima. Često se osećaju zadovoljni

sobom i sebi se dive, ceneći svoje sopstvene sposobnosti i veštine. Smatraju da su najpametniji ljudi na svetu: mogu da shvate koji je izvor Božjih reči, na koga su one usmerene, kakav je kontekst u pozadini Božjih reči, koji stav treba da usvoje nakon što se Božje reči ostvare i koje protivmere treba da primene ako se Božje reči ne ostvare. Sebi često čestitaju na tome što su tako pametni i savršeni, što su inteligentniji od prosečnih ljudi. Na čemu to sebi čestitaju? Smatraju da je ispitivanje, analiziranje i nadmetanje sa Bogom, kao i posmatranje krišom Božjih reči u dubini sopstvenog srca vrlo uzbudljivo i nešto što im pruža snažan osećaj ostvarenosti. Stoga se sebi zaista dive i sebi čestitaju na tome što su takvi ljudi. Zar antihristi nisu budale? Nadmetanje sa drugim ljudima moglo bi zaista da ti omogući da odrediš ko je od vas nadmoćniji u odnosu na ostale, a moglo bi čak da te navede da osetiš sopstveno preimućstvo i da imaš osećaj postojanja. Ali kad se nadmećeš sa Bogom, kad krišom posmatraš Božje reči, Božje postupke, sve što Bog radi, kako se to zove? I koje su posledice time obuhvaćene? To je poigravanje sopstvenim životom! Možeš krišom da posmatraš filmske zvezde, pevače, slavne ličnosti, velikane – svakog drugog, ali nipošto krišom ne smeš da posmatraš Boga. Radiš li to, biraš pogrešnu metu da je krišom posmatraš. U današnjem svetu naprednih informacija i raznih alata koji omogućavaju protok informacija, posmatranje krišom kretanja druge osobe, njenih misli i gledišta, i njenog svakodnevnog života, možda se ne smatra sramnim. Međutim, za čoveka koji veruje u Boga i sledi Boga, koji se drži Božjih reči i jede ih i pije svakodnevno, neprekidno krišom posmatrati sve Božje postupke, sve Božje reči i celokupno Božje delo duboko u svom srcu, to predstavlja nečuven prkos! Ljudi imaju iskvarene naravi; kad pred Bogom otkriješ svoju iskvarenost, Bog može da ti pruži istinu da shvatiš i znaš, dajući ti vremena da postigneš preobražaj. Bog može da oprosti ljudsku iskvarenost, prestupe i grehove i neće ih upamtiti. Jedino što Bog ne može da oprosti niti da toleriše jeste to da antihristi nemaju uopšte pokorno srce, da Boga uvek preispituju, kao i njihovo stalno, neprekidno posmatranje iz prikrajka Božjeg dela i Božjih reči, u svako vreme i na svakom mestu. Šta pokušavaš da uradiš? Želiš li da proveriš ispravnost Božju? Za koga to misliš da sprovodiš proveru? Želiš da analiziraš izvor i motiv razloga zbog koga Bog čini ove stvari? Šta misliš ko si? Uz sve ovo, ti sebe ne smatraš nekim kome ovde nije mesto? Može li Bog da bude predmet tvog posmatranja iz prikrajka? Može li Bog da bude predmet tvog preispitivanja? Legitimno je da prihvatiš Božje ispitivanje, da prihvatiš Božje usmeravanje, da prihvatiš Božji sud i grdnju, da prihvatiš da te On orezuje i sve takve pozitivne praktične postupke koji podrazumevaju promenu naravi. Čak i kad ponekad Boga pogrešno razumeš, kad si slab i negativan i na Boga se žališ, Bog ti to neće zameriti niti će te osuditi. Ali ovo: da uvek krišom posmatraš Boga, da uvek nastojiš da razaznaš ispravnost Božjih reči i Božjeg dela – to je nešto što Bog neće nikako oprostiti niti tolerisati; ovo je Božja narav. Istinski iskvareni ljudi nisu zveri; oni se ovako ne protive Bogu, nemaju takva gledišta i stavove, niti se prema Bogu ophode na ovaj način. Postoji samo jedno stvorenje, jedna uloga, koja može drsko i javno da se

suprotstavi Bogu, a to je Sotona. Bog ne pamti prestupe i iskvarenost ljudi, ali Bog neće nikad oprostiti Sotonino protivljenje, suprotstavljanje, bogohuljenje i klevetanje Boga. Bog spasava jedino iskvarene ljude, ne i Sotonu. Antihristi, nepromenljivi u svojoj prirodi i sa suštinom antihrista, mogu da predstavljaju Sotonu, dok umesto Sotone stoje nasuprot Bogu, krišom posmatrajući Božje reči. Koji je Božji stav prema njima? To je stav kletve i osude. Antihristi ne mogu da odole a da se ovako ne ponašaju, pa se poigravaju sopstvenim životom.

3. Posmatranje krišom Božjih reči koje proriču katastrofe

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o dve stavke u vezi sa antihristima koji krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju: prva stavka je obuhvatila reči Božje koje se tiču obećanja i blagoslova, a druga je bila o rečima Božjim koje se tiču proklinjanja i kažnjavanja ljudi. Hajde da u nastavku pogledamo treću stavku, reči Božje koje proriču katastrofe. Kao i u slučaju prethodne dve stavke, stav antihrista prema ovakvim rečima je isti: oni su radoznali, žele da ispituju, da shvate, kao i da vide dan kad će se te reči ostvariti, da budu svedoci pojavljivanja tih činjenica. U svom odnosu prema ovakvim rečima, u dubinama svog srca antihristi takođe kuju zavere, smišljajući protivmere i gajeći razne sumnje. Oni osmatraju i proveravaju da li se ovakve reči ostvaruju kako bi usvojili odgovarajuće protivmere. Kad antihristi čitaju reči koje proriču katastrofe, srce im je ispunjeno iščekivanjem dana kad će se te katastrofe ispuniti, a oni sami su prepuni raznih uobrazilja. Nadaju se da će se Božje reči ostvariti i istovremeno se nadaju da će im dolazak katastrofa proširiti vidike, udovoljavajući njihovim željama i žudnjama. Zašto je to tako? Zato što su sve katastrofe koje Bog proriče povezane sa ostvarenjem velikog Božjeg dela, danom slavljenja Božjeg, uznesenjem svetaca, ljudskim rodom koji ulazi u predivno odredište i tako dalje. Stoga su antihristi još i više ispunjeni iščekivanjem i radoznalošću u pogledu ovog dela Božjih reči koje proriču katastrofe. U odnosu na prethodne dve stavke, antihristi su još više zainteresovani za ovakve reči. U svom srcu, antihristi veruju da ako neko može da donese katastrofu, poput zemljotresa, pošasti, najezde insekata, poplave, klizišta ili drugih elementarnih katastrofa, onda je to stvorenje veoma moćno biće koje poseduje veliku sposobnost i dostojno je da ga oni slede, da ga obožavaju i njemu veruju. Stoga, i ostvarenje takvih reči kao što su Božja proročanstva o katastrofama, antihristi na isti način posmatraju kao standard za odmeravanje da li je Bog zaista Bog. Ovakvo logičko razmišljanje, ideju i gledište doslovce čuvaju u svom srcu, verujući da je ovo gledište ispravan, valjan i mudar potez. Dakle, od dana kad su počeli da slede Boga, od trenutka kad su ugledali reči Božje koje proriču katastrofe, antihristi su u svom srcu time zaokupljeni. Zabrinuti su zbog onoga što se govori u Božjim rečima – kad dođu poslednji dani, kad se dovrši veliko Božje delo, kako će Bog grditi ljudski rod, kakve će katastrofe Bog doneti kako bi kaznio i uništio ljudski rod, koji metod će Bog koristiti da bi ljudski rod zadesile katastrofe i kako će samo oni koji slede Boga i zadobiju Njegovo odobravanje te katastrofe moći da izbegnu i iz njih se izbave, te neće

morati da istrpe muke takvih katastrofa. Antihristi smatraju da su reči Božje koje proriču katastrofe veoma važne, u svom srcu ih analiziraju, a u svom umu pamte i deklamuju. Pamte svaku reč koja je povezana sa katastrofama i, takođe, razmišljaju kada i kako će se Božja proročanstva o katastrofama ostvariti. Oni razmišljaju šta će im se dogoditi ako se ta proročanstva zaista obistine i šta će uraditi ako se ona ne obistine. Otkako su videli ova proročanstva, antihristi kao da su otkrili nešto čemu treba da teže, pravac i cilj, u svojoj veri u Boga. Dok čekaju da katastrofe nastupe, oni se na svaki način takođe pripremaju. Ne bi li ih Bog zaštitio kad nastupe velike katastrofe, oni propovedaju jevanđelje, napuštaju svoje poslove i porodice. Istovremeno, kako bi preživeli trenutak kad ih pogode katastrofe, oni se Bogu često ponizno mole, nadajući se da će se Božje reči uskoro ostvariti, da će se sve što Bog namerava da postigne ostvariti brzo, da će Bog uskoro steći slavu i uživati u počinku, kao i da bi oni sami uskoro mogli da uživaju u blagoslovima carstva nebeskog. Na osnovu svih ovih gledišta antihrista, iz svih reči i molitvi koje često izgovaraju, čini se da antihristi ne mogu da dočekaju ostvarenje velikog Božjeg dela i što brži Božji počinak. Međutim, bez ljudskog znanja o tome, u pozadini tih nada leže zlokobne namere antihrista. Oni se nadaju da kroz takve molitve i lažan izgled mogu da izbegnu katastrofe i Boga pretvore u svoje utočište. Dok se za sve ovo pripremaju, takođe se nadaju da će katastrofe nastupiti brzo i da će se reči Božje koje proriču katastrofe uskoro ostvariti. U granicama onoga što mogu da podnesu, oni nastavljaju da plaćaju cenu, da se daju, pate i trpe kao i ranije, razbijajući glavu kako da povodom toga upriliče dobru predstavu koju svi mogu da vide. Žele da svi priznaju koliko su veliku cenu platili da bi propovedali jevanđelje, koliko diskriminacije i proganjanja su istrpeli i koliko ih je samo koštalo iščekivanje ovog dana. Nadaju se da će ih Bog, nakon što vidi patnju koju su istrpeli i cenu koju su platili, poštedeti svake katastrofe kad ona nastupi. Istovremeno, zbog cene koju su platili, nadaju se da će im se dovoljno posrećiti da postanu jedni od onih koji će imati dobro odredište i koji će nakon katastrofa biti blagosloveni. Duboko u sebi, antihristi ćutke i neprimetno sve to preračunavaju. Konačno, jednog dana, usled nekog manjeg incidenta, antihristi se suoče s preprekom i čini se da su njihovi postupci i ponašanje osuđeni. To znači da njihove nade i fantazije samo što se ne raspršе, njihove želje su na korak od toga da se ne ostvare. U tom trenutku, koja je prva misao koja se rađa u dubini srca antihrista? „Toliko sam dao, toliko sam propatio, tolike dane sam trpeo, tolike godine sam verovao, a opet nisam video da se ostvarila ijedna od božjih reči koje proriču katastrofe. Hoće li bog zaista doneti katastrofe? Hoće li bog ikada ispuniti ono za šta smo se molili i što smo čekali? Gde je tačno bog? Hoće li nas on zaista spasti ili neće? Postoje li uopšte katastrofe o kojima je bog govorio? Ako ne postoje, odavde bi svi samo trebalo da odemo. U ovog boga se ne može verovati, nema nikakvog boga!” Ovo je krajnja granica antihrista. Manja prepreka, možda neka nenamerna reč osude i razotkrivanja od nekog drugog, dotakne njihovu bolnu tačku i u njima nastaje erupcija besa, više ne mogu da se uzdržavaju niti pretvaraju. Prvo što učine jeste da prasnu od besa, upirući prstom u Božje reči i govoreći:

„Ako se tvoje reči ne ostvaruju, ako se katastrofe o kojima si govorio ne dogode, više neću verovati u tebe. Jedino sam zbog ovih reči koje proriču katastrofe prvobitno propovedao jevanđelje, platio cenu i izvršavao svoju dužnost. Da nije tih reči, uopšte ne bih verovao u tebe! Zbog ovih reči, zbog predstojećih katastrofa, verovao sam da si bog. Ali sada, nakon tolike patnje, katastrofe o kojima si govorio nisu nastupile. Među nevernicima je toliko onih koji čine zlo, a ipak niko od njih nije kažnjen – nijednog od njih nisu zadesile katastrofe. Još uvek žive u grehu, uživaju u svom životu, dok ja tolike godine činim ustupke, jedino iščekujući dan kad će se ostvariti tvoje reči koje proriču katastrofe. I šta si ti uradio, bože? Ti nisi nikada, iz obzira prema našem nestrpljivom iščekivanju, pokazao nikakva znamenja niti čuda, nikada nisi doneo nijednu katastrofu, da nam dozvoliš da vidimo, da osnažiš našu veru, da učvrstiš našu odanost. Zašto ne radiš takve stvari? Zar nisi bog? Da li je toliko teško doneti katastrofe da bi se kaznio ovaj zao svet, ovaj zao ljudski rod? Kroz ostvarenje ovih stvari želimo samo da učvrstimo svoju veru, ali ti naprosto ništa ne preduzimaš. Ako ti ništa ne preduzimaš, onda mi više ne možemo da verujemo u boga; nećemo moći ništa da zadobijemo i nema svrhe da se veruje u boga. Više nema potrebe da verujemo, nema potrebe da izvršavamo svoje dužnosti, nema potrebe da propovedamo jevanđelje.” Nakon što naiđu na malu prepreku, suoče se sa manjom nedaćom ili nezadovoljstvom u životu, u svakom trenutku i na svakom mestu antihristi mogu da pokažu svoje pravo lice i mogu se razotkriti njihove najdublje misli, a to je prilično zastrašujuće. Kada će katastrofe nastupiti, da li će se ostvariti Božje reči koje proriču katastrofe, kako i kada će se one ostvariti, sve to određuje Bog. Kad Bog ljudima saopštava ove stvari, to je zato da im ukaže poštovanje, da se prema njima odnosi ljudski – nije predviđeno da ljudi ove reči koriste kako bi nad Bogom stekli preimućstvo i Boga osuđivali. Antihristi pogrešno veruju da pošto je Bog ove reči izgovorio, On ljudima treba da omogući da tokom svog života vide njihovo ostvarenje; u suprotnom, Božje reči bi bile nevažeće. Bog čije reči mogu da postanu nevažeće ne treba da se smatra bogom, nije dostojan da bude bog i nije dostojan da bude njihov bog; ovo je logika antihrista.

Od početka do kraja, antihristi su samo želeli da iskoriste ove reči Božje koje proriču katastrofe. Te reči su ih nadahnule, navele na pomisao da koriste dobra ljudska ponašanja i sve svoje žrtve i patnje tela u zamenu za blagoslov izbegavanja katastrofa. Za sve to vreme, njihov jedini cilj bio je da izbegnu katastrofe i dobiju blagoslove. Onoga ko je izrazio ove reči oni nikada nisu istinski posmatrali kao Boga. Od početka do kraja, antihristi su uvek stajali nasuprot Bogu, neprekidno proveravajući i odmeravajući Boga kao sredstvo da krišom posmatraju Božje reči. Ako se Božje reči ostvaruju i proširuju vidike antihrista, ostvarujući se u skladu sa njihovim ukusom, gledištima i potrebama, oni Boga onda posmatraju kao Boga. Ali ako se to odvija suprotno njihovim željama, gledištima i potrebama, onda se Onaj koji je izgovorio te reči za njih ne smatra Bogom. Ovakvo je gledište antihrista. Naravno, duboko u sebi, oni nikada nisu priznali da je Bog Stvoritelj, niti su prepoznali činjenicu da Bog ima suverenost nad svim stvarima. Nakon

što su prošli kroz niz borbi, strpljivo ih istrpeli i proživeli borbu misli, antihristi su izvukli pouku: „Čovek ne sme lakomisleno da ograničava božje reči, niti ispunjenje božjih reči čovek može lakomisleno i neozbiljno da koristi kao standard da izmeri njegov identitet i suštinu. Nismo dovoljno prekaljeni i treba i dalje da nastavimo sa trpljenjem, kako bismo proširili svoj um. Kao što kaže izreka: 'Srce premijera je dovoljno veliko da u njega uplovi čamac'; 'Nada poslednja umire.' Kakve veze ima ako se ove reči ne ispune? Velika stvar! Trudio sam se sve ove godine; možda će se, ako izdržim još nekoliko, božje reči ostvariti, pa ću nešto dobiti. Izdržaću još malo. Kockaću se još jednom. Ne mogu da se naljutim; inače će sav moj pređašnji trud biti uludo proćerdan i sva patnja koju sam istrpeo biće uzaludna. Bio bi to takav gubitak! Ako sad razotkrijem svoje misli, ustajući da poreknem, osporim i optužim boga, to ne bi bio mudar potez. Moram i dalje da plaćam cenu, podnosim nedaće i nastavim da trpim. Ne sme se zaboraviti izreka: 'Spasen je onaj ko istrpi do kraja'. Ova izreka je istinita u svim vremenima i nastavlja da bude vrhovna istina. Moram da se pridržavam ove izreke i neprekidno je držim uklesanu u svom srcu." Nakon perioda negativnosti i tišine, antihristi su se napokon ponovo „uspravili".

Tokom procesa izvršavanja svojih dužnosti u Božjoj kući, antihristi preuzimaju svakakve poslove dok služe u različitim ulogama. Reklo bi se da spolja nije nastupila nikakva promena, ali što više veruju u Boga, što Ga više slede, antihristi sve više u sebi cepidlače oko Božjih reči koje proriču katastrofe. Zašto je to tako? Što su duže verovali u Boga, to znači da su više žrtvovali, više toga su napustili i manje je načina da se vrate u sekularni svet. Prema tome, kad je reč o ovim rečima koje proriču katastrofe, antihristi nesvesno sve više razmišljaju: „Nadam se da je sve ovo istina. Sve ovo se mora ostvariti." Oni ovo „mora" i ovu čvrstu veru smatraju svojom iskrenom verom u Boga. Ova takozvana iskrena vera nagoni ih da izvršavaju svoje dužnosti, da pate i plaćaju cenu, da trpe, a zatim da istrpe još malo, baš kao što bi nevernici rekli: „Da bi pobedio, moraš sve da staviš na kocku." I dok se drže takve vere, antihristi krišom posmatraju dan kad će se Božje reči ostvariti. Napokon, taj dan stiže – u ovom svetu neprekidno nastupaju katastrofe i nedaće, događaju se u raznim krajevima sveta, u različitim zemljama i među različitim etničkim grupama. Ove katastrofe, velike i male, odnose brojne živote, menjaju životno okruženje mnogih ljudi, menjaju životnu sredinu, preobražavaju brojne različite strukture i načine života u društvu i tako dalje. Međutim, uprkos svemu, u očima antihrista, Božje reči se u manjoj meri ipak ostvaruju, a to im pruža najveću ispunjenost u dubini srca. Osećaju da posle svih ovih godina nisu trpeli ni čekali uzalud i da napokon svedoče danu i fazi kad se Božje reči ostvaruju. Ali osećaju da ne smeju da budu obeshrabreni niti da odustanu; moraju da nastave da trpe i čekaju. Bez obzira na to koliko trpe ili čekaju, šta antihriste iznutra najviše zabrinjava? Zabrinjava ih sledeće: „Ostvarila su se proročanstva o gladi, pošastima i zemljotresima, ali kada će se ostvariti proročanstva o velikim katastrofama?" S jedne strane, antihristi veruju da se deo Božjih reči sporo i postepeno ostvaruje, dok s druge strane u to sumnjaju: „Zar ove katastrofe nisu samo prirodne katastrofe? Katastrofe se tokom istorije sve vreme

događaju. Da li je pojava ovih katastrofa ispunjenje božjih reči? Ako nije, šta su one? Ne bi trebalo ovako da razmišljam; onaj koji veruje u boga treba da veruje u božje reči. No, da li se božje reči tako lako ispunjavaju? Kako je bog to uradio? Zašto ga nisam video da to radi? Zašto ne znam za to? Ako je to božjih ruku delo, njegovi vernici to treba da vide, bog treba da im dâ vizije. Ali mi nismo videli božju ruku, niti smo čuli božji glas. Da li je moguće da su ovi događaji onda puka slučajnost? Ne bi trebalo ovako da razmišljam; zbog takvih misli mogao bih da oslabim. I dalje moram da verujem da je sve ovo ispunjenje božjih reči; naprosto ću to smatrati božjom suverenošću, božjim rečima koje se ostvaruju, a ne slučajnostima. Time ću osećati veći mir u srcu." Oni smatraju da je ovaj način razmišljanja veoma pametan i da su datu situaciju dobro proanalizirali, da su u stanju da u Boga ne sumnjaju dok istovremeno sopstvenu veru stabilizuju, a ujedno primiruju neodoljivu nelagodu i žudnje u svom srcu. Dok čine privremene ustupke i kompromise, antihristi čekaju dolazak velikih katastrofa. „Kada će nastupiti velike katastrofe? Kad one nastupe, sveci će biti uzneseni u vazduh, ali gde će se to tačno dogoditi? Kako će se to odvijati? Hoće li oni poleteti ili će ih podići božja ruka? Kad nastupe velike katastrofe, hoće li ljudi i dalje imati svoja fizička tela? Hoće li i dalje na sebi imati svoju trenutnu odeću? Hoće li svi nevernici biti mrtvi? Kakvo će biti to stanje ili situacija? Ljudima je to nezamislivo. Bolje mi je da zasad o tome ne razmišljam. Samo ću verovati da će se božje reči sigurno ostvariti. Ipak, mogu li one zaista da se ostvare? Kad će doći taj dan?" U sebi uporno postavljaju ova pitanja, iznova podgrevajući sumnju. Pošto su ove katastrofe blisko i neposredno povezane sa njihovim izgledima i sudbinom, antihristi smatraju: „Moram stalno da budem budan kad je reč o ispunjenju proročanstva o trenutku spuštanja velikih katastrofa. U svakom trenutku to moram da imam na umu kako ne bih ispustio svoju priliku i propustio da dobijem blagoslove." Koja je, dakle, njihova perspektiva? „Moram na sve strane da propovedam jevanđelje, da marljivo izvršavam svoje dužnosti, izbegavam da izazivam prekide ili ometanja ili da pravim greške, da se držim neupadljivo i ne nastupam nadmeno. Dokle god ne napravim greške i ne izbace me iz crkve, to bi trebalo da bude dovoljno. Sigurno ću uspeti da stignem do utočišta; to je božje obećanje – ko bi to mogao da oduzme?" Kad se postepeno spuste manje katastrofe i ceo ljudski rod zadese katastrofe, antihristi duboko u sebi pronalaze mir i određeni spokoj. Istovremeno, ne mogu da dočekaju dolazak velikih katastrofa i dana kad će sveci biti uzneseni. Bez obzira na to, antihristi nastavljaju da krišom posmatraju Božje reči koje proriču katastrofe. Prema Božjem mišljenju, takvo posmatranje krišom slično je Sotoninom posmatranju iz prikrajka. Bog to vidi kao sumnju, poricanje, klevetu i analizu Božje ispravnosti. To je dovođenje u pitanje Božjeg identiteta, sumnja u Božji autoritet i svemoć i sumnja u Božju vernost. Bog ne dozvoljava da se takve stvari događaju, niti On dozvoljava da takvi ljudi postoje, a sasvim sigurno On takve ljude neće spasti. Antihristi smatraju da su njihove protivmere, smišljene u tajnosti i sračunate u njihovom srcu, najpametnije i najskrivenije. Malo im je poznato da Bog sve njihove misli vidi i osuđuje. Evo šta Bog kaže: „Mnogi će mi govoriti u onaj

dan: ’Gospode, Gospode! Nismo li prorokovali u tvoje ime, u tvoje ime izgonili zle duhove, i u tvoje ime činili mnoga čuda?’ Onda ću im ja reći: ’Nikada vas nisam poznavao. Odlazite od mene vi, koji činite bezakonje!’” (Matej 7:22-23). Bog u Svom srcu tiho poručuje ovim ljudima: odlazite od Mene vi, koji činite bezakonje. Vi krišom posmatrate Moje postupke, krišom posmatrate Moje reči. Takvi ljudi nikada ne mogu biti spaseni. To što ostvarenje Božjih reči koje proriču katastrofe antihristi posmatraju kao svoj sopstveni cilj kome treba da streme i kao standard da ispitaju Božju ispravnost predstavlja užasavajuću stvar; to je ujedno i zlo delo.

Kad je reč o tome da li će se određeni aspekti Božjih reči ostvariti, kako će se ostvariti, i kada i gde će se ostvariti, Bog ima Svoje sopstvene načine. Jedino Božjom blagodati ljudi imaju tu veliku sreću da ove reči čuju od Boga. Cilj sa kojim Bog izgovara te reči nije u tome da ih ljudski rod koristi da Boga obavezuje, da ispituje Božju ispravnost niti da potvrđuje Božji identitet. Bog ove reči izgovara samo zato da bi ljudskom rodu saopštio da On namerava da izvrši takve stvari, ali Bog nikada nikome nije rekao: „Učiniću to ovako, ovim ljudima, u ovo vreme i na ovaj način.” U onome što Bog nije rekao ljudskom rodu nalazi se jasan znak: ljudski rod ne mora da zna niti je podoban da zna. Prema tome, ako ljudi nastoje da stalno krišom posmatraju ove stvari, da po njima stalno duboko kopaju, da ove stvari stalno koriste da nad Bogom steknu preimućstvo, da Mu sude i osuđuju Ga, kad se te pojave budu događale, ljudski rod će neprimetno stajati nasuprot Bogu. Kad stojiš nasuprot Bogu, Bog te više ne posmatra kao ljudsko biće. Pa, šta si onda? U Božjim očima, ti si Sotona, neprijatelj, đavo. Ovo je deo Božje naravi koji ne toleriše čovekovu uvredu. Ako ljudi to ne shvataju i često prave problem povodom reči koje je Bog prorekao, nastojeći da nad Bogom steknu preimućstvo, dopusti Mi da ti kažem da je to onda poigravanje sopstvenim životom. Ljudi u svakom trenutku treba da znaju ko su i na koji način, sa kakvim razumom i iz koje perspektive treba da se ophode prema Bogu i prema svemu u vezi sa Bogom. Jednom kad ljudi izgube svoj identitet i položaj kao stvorena bića, njihova se suština menja. Kad bi postao životinja, Bog bi mogao da te zanemari, jer bi bio beznačajna stvar. Ali kad bi postao đavo i Sotona, onda bi se našao u opasnosti. Postati đavo i Sotona znači postati neprijatelj Božji, a onda za tebe nikad neće biti nade za spasenje. Prema tome, svima vama ovde želim da poručim: nemojte krišom posmatrati Božje postupke, nemojte krišom posmatrati Božje reči, nemojte krišom posmatrati Božje delo i nemojte krišom posmatrati ništa što ima veze sa Bogom. Ti si čovek, stvoreno biće, pa nemoj analizirati Božju ispravnost. Ne posmatraj Boga kao predmet sopstvene analize i ispitivanja, niti kao predmet koji iz prikrajka posmatraš. Ti si stvoreno biće, čovek, pa je Bog tvoj Bog. Šta god da Bog kaže ono je što treba da prihvatiš. Šta god ti Bog kaže, treba da prihvatiš. A kad je reč o onome što ti Bog ne govori, onim stvarima koje obuhvataju tajne i proročanstva, stvarima u vezi sa Božjim identitetom, jedno je sigurno: njih ne moraš da znaš. Saznanje o tome neće koristiti tvom život-ulasku. Prihvati onoliko koliko možeš da shvatiš. Ne dozvoli da ovo budu prepreke u tvom stremljenju ka promeni naravi i

stremljenju ka spasenju. Ovo je pravi put. Ako čovek stoji nasuprot Bogu i nastavlja da krišom posmatra stvari koje se odnose na Boga i ako uporno odbija da se promeni, tvrdoglavo se toga drži, prema Bogu se odnosi na ovaj način i uz takav stav, nada za spasenje mu postaje vrlo tanka. Antihristi krišom posmatraju Božje reči koje proriču katastrofe – hajde da na ovom mestu zaključimo naš razgovor u zajedništvu o ovoj stavki. I pređimo sada na sledeću stavku.

4. Posmatranje krišom Božjih reči o tome kada će On napustiti Zemlju i kada će Njegovo veliko delo biti završeno

Četvrta stavka je da antihristi krišom posmatraju Božje reči o tome kada će On napustiti Zemlju i kada će Njegovo veliko delo biti završeno. O ovome, u Božjim rečima nema previše toga. Ako sadržaj neke teme ljude naročito zanima, koliko god da su ove reči neupadljive ili prikrivene, oni će ih među ovim ograničenim rečima pronaći. Nakon što ih pronađu, oni ih podvlače olovkom, smatrajući ih važnim rečima za čitanje. Kad god za to imaju priliku, oni ove reči razmenjuju sa drugima i čitaju ih kako bi sebe upozorili i utešili. Naravno, kad je reč o antihristima, za njih znatno veća briga nije u tome kad će Bog napustiti Zemlju odnosno kad će Njegovo veliko delo biti završeno, već je ona u činjenicama koje Bog namerava da ostvari u pozadini tih reči. Ono čemu se antihristi u svom srcu najviše nadaju jeste to da će tokom svog života lično posvedočiti velikom spektaklu Božjeg napuštanja Zemlje. To bi značilo da je Bog kojeg su sledili Onaj pravi, da nisu odabrali pogrešnog boga niti da su izabrali pogrešan predmet sopstvenog sledbeništva. I dok se to potvrđuje, oni smatraju da im se izgledi da budu blagosloveni znatno povećavaju. Osim toga, ako tokom svog života mogu da posvedoče spektaklu Božjeg napuštanja Zemlje i spektaklu okončanja velikog Božjeg dela, to znači da će njihova vera postati još snažnija i da će bez ikakvih bojazni slediti Boga. Videti ovaj prizor značilo bi da su njihove pređašnje slutnje i nerazumevanje Boga, kao i klevete, osude i odbijanja od strane drugih, ostali za njima, oni ih više ne bi sputavali. S jedne strane, antihristi ne mogu da dočekaju dolazak ovog dana, a s druge, oni posmatraju šta Bog trenutno radi na Zemlji, da li je Njegovo delo blizu završetka, da li su reči koje On treba da kaže gotovo dovršene, da li ljudi koji Ga slede imaju iskrenu odanost i da li su ti ljudi upotpunjeni. Osmatrajući ljude koji sada slede Hrista, antihristi primećuju da većina njih ima slabu veru, da u izvršavanju svojih dužnosti često prave greške, te da mnogi često bivaju orezani jer su pri izvršavanju svojih dužnosti otkrili iskvarene naravi. Neki su čak poslati u grupe B, izolovani su ili izbačeni. Na osnovu ovih znakova, antihristi smatraju: „Dan kada se veliko božje delo završava i dalje deluje daleko, a to je veoma frustrirajuće! Ali, kad je nestrpljiv, šta čovek može da učini? Koji se problem time može rešiti?” Pošto antihristi ne veruju u Božje reči, ne prihvataju istinu, manjka im duhovnog razumevanja i ne shvataju istinu, oni ne mogu da izmere da li je dejstvo Božjeg dela na ljude normalno ili nije. Oni ne mogu da shvate da li je ono što je Bog učinio na ljudima zaista postiglo neko dejstvo; da li Božje reči mogu zaista da spasu

i preobraze ljude; da li su se, prihvatajući ove reči, ljudi promenili, da li su zaista nešto stekli ili dobili Božje odobravanje; kao ni to da li ovi ljudi mogu da uđu u carstvo nebesko i dobiju blagoslove – i ne mogu da shvate niti objasne činjenice koje posmatraju rođenim očima. Svaki događaj koji vide, svaki događaj o kome u svom umu razmišljaju, obavijen je maglom, a nju je nemoguće rasterati. „Sve ove stvari su neuhvatljive i teško ih je prozreti, teško ih je razumeti. Da li zaista postoje događaji božjeg odlaska sa Zemlje i završetka velikog božjeg dela? Mogu li se oni zaista ostvariti?" S jedne strane, antihristi sebe primoravaju da veruju da je Bog kojeg slede Bog, ali istovremeno ne mogu a da ne posumnjaju: „Je li on bog? On je čovek, zar ne? Nije dobro ovako razmišljati. Većina ljudi veruje da je on bog, pa bi trebalo da i ja verujem. Ali ne, ne mogu sebe da nateram da u to poverujem! Gde to mogu da vidim da je on bog? Može li on da završi veliko božje delo? Može li on da izvrši božje delo? Može li da predstavlja boga? Može li da dovrši božji plan? Može li da spase ljudski rod? Može li ljude da odvede na prelepo odredište?" Sve ove misli i još više njih nalik ovima postaju nerešive, poput brava u dubinama srca antihrista koje se ne mogu razvaliti. Oni razmišljaju: „Šta treba da uradim? Ipak, postoji vrhovno načelo: čekaj i istrpi; spasen je onaj ko istrpi do kraja. Iako ne stremim ka istini, imam sopstvena pravila. Ako drugi ne odlaze, neću ni ja. Ako drugi slede, i ja ću slediti. Radiću što i drugi. Ako svi kažu da je on bog, onda ću ga i ja nazivati bogom. Ako svi prestanu da veruju i odbace boga, slediću njihov primer. Zakon nije moguće sprovoditi ako ga svi krše, zar ne?" Kad vide da širenje Božjeg dela dostiže svoj vrhunac, potajno se u svom srcu raduju: „Na svu sreću pa nisam otišao kad sam najviše sumnjao i bio najslabiji. Vidi šta mi je sad moja vera donela. Taj dan je skoro tu i sve više i više ljudi sledi boga. Naročito u inostranstvu, ljudi iz različitih zemalja istražuju istiniti put i broj vernika je sve veći i veći. Božja kuća izrađuje sve više video priloga, filmova, himni i svedočenja, privlačeći sve veću pažnju. Nijedan čovek ne može da postigne takve rezultate; jedino božje delo to može da postigne. Ovaj običan čovek je najverovatnije hristos, bog. Pošto je on hristos, bog, njegove će se reči onda sigurno ostvariti. Ako se njegove reči ne ostvare, onda on nije bog. Sudeći prema logičkom razmišljanju, ovaj zaključak ima smisla, tačan je. Ako je on bog, doći će dan kad on napušta Zemlju; ako je on bog, on može da završi svoje veliko delo. Sudeći prema svim ovim znacima, ljudi u crkvi koji slede boga kreću se u pozitivnom smeru, prema dobrom cilju. Sve je sasvim idealno, sve ovo je vrlo pozitivno. Bolje je nego slediti svetovne trendove; nema nade u stremljenju ka njima, to jedino vodi tome da ljudi trpe maltretiranje i, konačno, to vodi uništenju. Ako čovek veruje u boga i može da posvedoči danu kad on napušta Zemlju i završetku njegovog velikog dela i može da učestvuje u božjoj slavi – kakva bi to samo čast bila!" Dok o ovome razmišljaju, u sebi misle: „Kako sam toliko pametan? Odabrao sam ovaj put; čini se da sam vrlo inteligentan i da imam snažan intelekt." Oni to ne pripisuju Božjoj blagodati, već sopstvenoj inteligenciji, sopstvenoj pameti. Kakva je ovo samo komična pomisao!

Antihristi razmišljaju: „Pitanje božjeg napuštanja Zemlje i završetka velikog božjeg dela razlikuje se od takvih pitanja kao što su božja obećanja i blagoslovi, njegove kletve

i kažnjavanje i njegova proročanstva o katastrofama – ova stvar se ne može požurivati; ljudi treba da imaju 120 odsto izdržljivosti i 200 odsto strpljenja da sačekaju dolazak tog dana. Jer kad taj dan dođe, sve će biti ostvareno. Ako sad ne mogu da izdržim, ne mogu da podnesem usamljenost i ne mogu da podnesem ovu patnju, onda ću kad taj dan dođe biti izostavljen. Sada smo u završnici; nakon toliko patnje, ispao bih prava budala ako ne bih izdržao još samo malo!" Stoga, za antihriste, postoji samo jedan način da vide dolazak tog dana: da poslušno i strpljivo sačekaju, da ne požuruju stvari i da nauče da izdrže. Oni razmišljaju: „Pošto sam odabrao da se kockam, treba da naučim da izdržim, jer ova izdržljivost nije mala stvar. Ako izdržim do kraja, kad ova stvar bude završena, ono što dobijam biće veliki blagoslov! Ako tokom ovog perioda ne izdržim, suočiću se sa velikom nesrećom. Ova se stvar može završiti na dva načina; može doneti veliki blagoslov ili veliku nesreću." Vidiš, antihristi nisu glupi, zar ne? Fali im duhovnog razumevanja i ne veruju u istinu, bezvernici su – ali kako onda ovu stvar mogu da analiziraju tako precizno i tako detaljno? Da li je ovakva analiza prikladna? (Nije.) Recite Mi, da li ljudi treba da imaju tako „ozbiljan" stav prema Božjim rečima? Neki ljudi kažu: „Ovo je velika stvar koja obuhvata čovekove izglede i sudbinu i tiče se završetka velikog božjeg dela. Ne može se olako uzeti. Ljudi moraju da izračunaju tačnu godinu i mesec kad će bog napustiti Zemlju. Osim toga, moraju se analizirati metod i prizor božjeg odlaska koji se otkrivaju između redova božjih reči. Ako čovek to ne shvata ozbiljno i ako to temeljno ne analizira, propuštanje tako dobre stvari dovelo bi do beskrajnog žaljenja; takav se događaj više nikada ne bi mogao videti. Posebno kad se završi veliko božje delo i dođe dan i čas božjeg slavljenja, ljudi moraju da znaju još više." A na to neko pita: „Kako možemo da znamo ako Bog to ne govori?" „Onda se moraš moliti bogu da ti to otkrije u snu, baš kao Jovan u Knjizi otkrivenja. Ako dobiješ viziju, i u svom snu ili viziji vidiš dan kad se završava veliko božje delo, to će u trenu iz korena osnažiti tvoju veru. Tvoje strpljenje, tvoje čekanje, više neće biti formalnost ili nešto što tek tako radiš; umesto toga, rado ćeš čekati i ovako trpeti iz dubine svog srca. To bi bilo tako sjajno!" Da li je ovaj pristup prihvatljiv? (Nije.)

Bez obzira na to koliko je godina ovaploćeni Bog potreban ljudskom rodu, konačno će doći dan kad će Njegovo delo u telu biti završeno. To znači da će ova osoba na kraju napustiti ljudski rod; to je samo pitanje vremena. Delo Božjeg šest hiljada godina dugog plana upravljanja bliži se kraju. A da li će ovaj kraj potrajati deset, dvadeset, pedeset, osamdeset ili stotinu godina, u to ne treba da ulazimo. To je naprosto Božji način govora. Šta znači kad se kaže da je to Božji način govora? To znači od koliko se godina zapravo sastoji Božji koncept „kraja" – Božji koncept vremena sasvim je drugačiji od ljudskog koncepta. Da li je za nas korisno da ispitamo koliko je to tačno godina? Ne, nije. Zašto nije? Zato što je sve to u Božjim rukama, to nije nešto što ljudi mogu da dobiju zato što traže, niti je nešto što, kad ljudi saznaju, oni mogu da upotrebe kako bi ograničili Boga. Bog radi kako se Njemu prohte. Jedina stvar koju Božji sledbenici treba da rade jeste da streme ka istini, da dobro izvršavaju svoje dužnosti, da zadobiju život, zapute se putem

na kome se boje Boga i klone zla i da postanu stvorena bića koja su zaista u skladu s merilom. Time će veliko Božje delo zaista u potpunosti biti završeno, a Bog će počinuti. Šta znači Božji počinak? On znači da će ljudski rod počinuti. Jednom kad ljudski rod ima mesto za počinak, Bog može da počine. Božji počinak je počinak ljudskog roda. Kad ljudski rod bude imao normalno životno okruženje i red, to Bogu donosi počinak. A kad je reč o tome kada će ljudski rod imati takvo životno okruženje, kada će dostići ovaj korak i kada će Bog završiti Svoje veliko delo i ući na mesto Svog počinka, sve to je u okviru Božjeg plana; On ima raspored. Koju eru zahvata ovaj raspored Božjeg plana, koju godinu, mesec, sat i minut, jedino Sâm Bog to zna. Ljudi ne moraju da znaju, a da ti kažem nema koristi. Čak i da ti se kaže tačna godina, mesec, sat i minut, da li bi to moglo da postane tvoj život? Da li je to život? To ne može da zameni život. Jedino što stvorena bića treba da čine jeste da slušaju Božje reči, prihvate Božje reči i pokore se Božjim rečima, postajući ljudi koji se boje Boga i klone zla. Stalno želeti da ispituješ Božje reči, krišom posmatrati da li se Božje reči ostvaruju, proveravati, analizirati i ispitivati tačnost Božjih reči – to nije ono što stvoreni ljudi treba da rade. Oni koji su istrajni u tome da idu ovim putem i da rade ove stvari očigledno nisu stvorena bića koja Bog želi. Oni ne postupaju prema Njegovim zahtevima, ne žive prema pravilima i propisima koje je Bog uspostavio za ljude. U Božjim očima, oni su neprijatelji Božji; oni su đavoli i Sotone, nisu predmeti spasenja od Boga. Dakle, kad je reč o tome kad će Bog napustiti Zemlju, kad će Njegovo veliko delo biti završeno i kad će doći dan Božjeg slavljenja, kakvo bi trebalo da bude ispravno gledište ljudskog roda prema ovim rečima Božjim i ovom pitanju? Čovek treba da veruje da će se ove stvari koje je Bog rekao zasigurno ostvariti i da se istovremeno nada završetku velikog Božjeg dela, dolasku Božjeg carstva, Bogu koji će se u slavi pojaviti mnoštvu ljudi i koji će što pre ući u počinak. Ovo je ono čemu stvoreni ljudi, oni koji slede Boga, treba da se nadaju i za šta treba da se mole. Činiti to je primereno i to nije posmatranje iz prikrajka. Međutim, večito koristiti ostvarivanje Božjih reči u vidu sopstvenog preimućstva da bi Bogu pretio, da bi Bogu postavljao uslove, to se naziva posmatranjem iz prikrajka i to je ono što rade Božji neprijatelji; na temelju ostvarivanja Božjih reči, neprijatelji stalno odlučuju i o tome da li će platiti cenu, hoće li sve napustiti i da li će izvršavati svoju dužnost. Prema Božjim rečima, Božjem identitetu i svakom delu onoga što Bog kaže istinska stvorena bića treba da se odnose iz perspektive stvorenih bića, a ne iz perspektive Sotone, zlih đavola ili Božjih neprijatelja.

5. Posmatranje krišom Božjih reči o Njegovoj naravi, identitetu i suštini

Sledećom stavkom o kojoj ćemo u zajedništvu razgovarati obuhvaćene su Božje reči o Njegovoj naravi, identitetu i suštini. Ove reči pokrivaju toliko toga; najveći deo sadržaja Božjih reči odnosi se na Njegovu narav, identitet i suštinu. S jedne strane, način i ton Božjeg govora, kao i sâm sadržaj, omogućavaju ljudima da uvide Božju narav, da uvide Njegov identitet i suštinu. S druge, Bog ima jasne reči kojima ljudskom rodu poručuje, ljudskom rodu otkriva Svoju narav, identitet i suštinu. Kad je reč o ova dva dela sadržaja,

s jedne strane, između redova Božjih reči, iz sadržaja Božjih reči i prirode Božjih reči, kao i iz Božjeg tona i publike kojoj je Njegov govor upućen, čovek može da ustanovi Božju narav, identitet i suštinu. S druge strane, Bog jasnim rečima ljudima poručuje kakvu narav ima, kakvi su Mu identitet i suština. Ova dva dela sadržaja jesu nešto što antihristi suštinski zanemaruju; oni iz ovoga neće shvatiti Božju narav, identitet i suštinu i sasvim sigurno neće poverovati u bilo šta od svega ovoga što je povezano sa Bogom. Budući da su bezvernici, oni ne veruju da reči koje se izgovaraju iz Božjih usta mogu da predstavljaju Božji identitet i suštinu. Ipak, postoji jedna stvar koju ne mogu da poreknu: Božje reči su ljudima jasno obelodanile kakvu narav Bog ima, kakav identitet Bog ima i kakva je Njegova suština – ovaj deo Njegovih reči oni ne mogu da poreknu. Samo zato što ne mogu da ga poreknu, znači li to da ga istinski prihvataju i iskreno priznaju? Oni ove reči ne priznaju. Naprotiv, kad je reč o sadržaju o Božjoj naravi – Njegovoj pravednosti, svetosti, ljubavi, autoritetu i drugim svojstvima koja podrazumevaju ono što On ima i što jeste – o kojima Bog govori, osim što iskazuju prezir, nepoštovanje i nemar, antihristi te reči takođe krišom posmatraju. Na primer, kad Bog kaže da je On pravedan, antihrist će tada to početi da preispituje: „Ti si pravedan? Ne postoji niko na svetu ko se usuđuje da tvrdi da je pravedan. Pošto se ti usuđuješ da to kažeš, hajde da to proverimo. Na koje si ti to načine pravedan? Koji su to tvoji postupci bili pravedni? Ne dam se u to lako ubediti! Ako se ova izjava zaista obistini, ako zaista izvršiš neki pravedan čin koji me u to uveri, onda ću se složiti da si pravedan. Ali ako me ne uveriš time što učiniš, nemoj mene da kriviš što sam grubo iskren. Nipošto neću priznati da imaš pravednu narav!” Konačno stiže dan koji su iščekivali: određeni starešina, uprkos tome što je platio visoku cenu i mnogo propatio, konačno je okarakterisan kao lažni starešina i otpušten je jer nije bio u stanju da izvršava pravi posao. Nakon što je otpušten, postao je negativan, prepun pogrešnog razumevanja, žalio se i izrekao brojne reči ogorčenja i osude. Kad ova stvar dođe do ušiju antihrista i on je zapazi, on kaže: „Ako čak i neko poput tebe može da bude otpušten, onda za ljude poput mene postoje i gore stvari. Ako za tebe nema nade da budeš spasen, ako ti nisi u skladu sa božjim namerama, ko onda može biti u skladu sa božjim namerama? Ko još onda može da bude predmet božje pažnje?” S jedne strane, antihrist uzima u odbranu ovog lažnog vođu i za njega zahteva pravdu; s druge, on takođe prihvata reči ogorčenja i osude koje je izrekao taj lažni starešina. U isto vreme, on se u svom srcu sa Bogom potajno nadmeće: „Je li bog pravedan? Zašto je onda otpustio nekog ko je patio i platio cenu zarad crkvenog posla? Ovaj čovek ti je najodaniji. Ne znam nikog drugog ko je od njega odaniji; ne znam nikog ko je više patio ili platio veću cenu. Rano ustaje i kasno odlazi na počinak, trpi bolest, ostavlja po strani sopstvena osećanja prema svojoj porodici i ostavlja po strani telesnu udobnost i izglede tela, rizikujući svoj život da bi radio za tebe. Prethodno je čak bio i u zatvoru i nije se prepustio izdaji. A ti ga, ipak, samo tako otpuštaš, samo tako ga otkrivaš – da li si zaista pravedan? Gde je dokaz za tvoju pravednost? Zašto ga ja ne vidim?” Antihrist je u Božjem delu konačno stekao određeno preimućstvo kojim će osporiti pravednost Božje

naravi. U sebi razmišlja: „Ako je bog pravedan, onda većina ljudi neće moći da se izvuče; ako je bog pravedan, onda ljudi zaista moraju da budu oprezni i život će im postati poprilično težak. Danas, nakon što sam u božjem delu konačno stekao preimućstvo, mogu da dokažem da bog nije pravedan, a to olakšava stvari." S tim na umu, potajno se u svom srcu raduje.

Pripadnici Božjeg izabranog naroda, dok slede Boga, oduvek su trpeli tlačenje, hapšenja i brutalni progon od strane velike crvene aždaje. U crkvama širom sveta često postoje pripadnici Božjeg izabranog naroda koje hapse i progone. Neki često pokleknu ili izdaju Boga i zbog toga napuste crkvu. Međutim, ima mnogo i onih koji su, dok ih hapse i progone, postojani u svom svedočenju. Bog koristi usluge velike crvene aždaje da otkrije one bezvernike koji su se ušunjali u Božju kuću u potrazi za blagoslovima, dok istovremeno usavršava one izabranike koji iskreno veruju u Boga. Ovo su Božja svemoć i mudrost. Ali kako antihristi posmatraju ovo pitanje? Oni su prema Bogu uvek sumnjičavi: „Zašto bog ne spasi svoj izabrani narod od hapšenja i progona velike crvene aždaje?" Oni sumnjaju u ovaploćenog Boga, u svom srcu stalno gaje predstave o Bogu: „Zašto pripadnici božjeg izabranog naroda treba da trpe tolika premlaćivanja i mučenja? To je zbog njihove vere, zato što ne žele da budu Jude. Ali gde je bog kad oni trpe mučenje? Zašto ih bog ne spase? Zar bog ne voli ljude? Gde je ta božja ljubav? Da li je moguće da bog može da podnese da dozvoli da one koji u njega veruju Sotone i zli demoni tako divljački ponižavaju, i da oni trpe tako preterano mučenje? Je li ovo božja ljubav? Gde je tačno božja zaštita za ljude? Zašto ja ne mogu da je vidim? Čini se da treba da budem pažljiviji. Bog ne samo da ne može da ljude sačuva od iskušenja ili opasnosti – naprotiv, što više čovek stremi, što ima veću rešenost i što više sledi boga, sve više će se suočavati sa kušnjama i sve su veći izgledi da će trpeti bol i mučenje. Pošto je to način kako bog postupa, onda i ja imam svoje protivmere. Ovi ljudi trpe takav tretman zato što su se žrtvovali; ako ne platim takvu cenu, ako ne stremim na ovaj način, zar neću izbeći ove kušnje? Bez tih kušnji, zar neću izbeći takvu patnju? Ako tako ne budem patio, zar neću živeti u udobnosti? Ako ću svejedno dobiti blagoslove, zašto bih bio toliko glup pa da dozvolim da moje telo podnosi svakakve muke i bol? Bog kaže da voli ljude, ali ja ne mogu da prihvatim ovaj način božje ljubavi! Svi vi to možete da tumačite kako želite; mene se to ne tiče, neću to prihvatiti. Moram da se pritajim, moram malo da vrdam, moram da budem pažljiv i na oprezu; ne smem da dozvolim da me bog uhvati i uposli." Antihristi u svom srcu taje ovakve stvari, a sve one predstavljaju pogrešno razumevanje Boga, protivljenje Bogu, osudu Boga i otpor prema Bogu. Oni nemaju nikakvo znanje o Božjem delu. Dok krišom posmatraju Božje reči, krišom posmatraju Božju narav, identitet i suštinu, oni dolaze do takvih zaključaka. Duboko u svom srcu antihristi drže zakopane ove stvari, opominjući sebe: „Oprez je majka sigurnosti; bolje je podviti se ispod radara; grom uvek u najviše drvo udara; i usamljeno je na vrhu! Bez obzira na sve, nikad ne budi to najviše drvo, nikada se ne penji previsoko; ko visoko leti, nisko pada." Oni ne veruju da su reči Božje istina i ne veruju da je Njegova narav pravedna i

sveta. Sve ovo posmatraju kroz ljudske predstave i uobrazilje, a Božjem delu pristupaju iz ljudske perspektive, sa ljudskim mislima i ljudskim lukavstvom, koristeći logiku i razmišljanje Sotone da bi opisali Božju narav, identitet i suštinu. Očigledno, antihristi ne samo da ne prihvataju niti priznaju Božju narav, identitet i suštinu, već su i prepuni predstava, protivljenja i buntovništva prema Bogu i nemaju ni trunku stvarnog znanja o Njemu. Definicija antihristâ o Božjem delu, Božjoj naravi i Božjoj ljubavi puna je pitanja – puna sumnji, a oni su prepuni skepticizma i povodom toga prepuni poricanja i klevete; pa, šta je onda sa Njegovim identitetom? Božja narav predstavlja Njegov identitet; uz takav odnos prema Božjoj naravi kao što je njihov, i njihov odnos prema Božjem identitetu je više nego jasan – direktno poricanje. Ovo je suština antihrista.

Bez obzira na to kom delu Božjih reči antihristi pristupaju, bez obzira na to kom delu Božjih postupaka oni pristupaju, da li su to Božji postupci u svim stvarima ili kod konkretnih pojedinaca, oni uvek koriste ljudske perspektive i Sotoninu logiku, kao i metode znanja i logike, da bi donosili svoje zaključke i sudove, umesto da im pristupaju kao istini i uz prihvatanje. Prema tome, kad su u pitanju reči o Božjoj naravi, identitetu i suštini i kad je reč o telu u kome je Bog ovaploćen i Božjem Duhu, pristup antihrista zapravo je isti, nema nikakve razlike. Uopšteno govoreći, sve što podrazumeva Samog Boga, sve što je o Stvoritelju, predmet je njihovog posmatranja krišom, a zatim nagađanja, provere i analize, da bi to konačno dovelo do zaključaka o poricanju i do klevete. Nezavisno od toga iz kog ugla ili na koji način antihristi pristupaju ovim rečima Božjim, zašto su zaključci koje na kraju izvode uvek osuda i kleveta? Zašto na kraju dolaze do takvih zaključaka? Da li je zaista moguće da među stvorenim ljudskim rodom nema nikoga ko može da prihvati Božje reči kao istinu? Je li to neizbežan ishod? Da li je to zbog Boga? (Nije.) Pa, šta je onda tačno razlog? (To je zato što ljudi imaju prirodu koja se opire Bogu.) Svi imaju prirodu koja se opire Bogu. Zašto neki ljudi, nakon što pročitaju ove reči, mogu da ih prepoznaju kao istinu i prihvate ono što Bog kaže, dok neki mogu samo da ih poriču, osuđuju i kleveću? Ovo jasno pokazuje problem, ukazujući na to da je suština u ljudima različita. U svom odnosu prema Božjim rečima, antihristi ih suštinski i subjektivno istinski ne prihvataju. Ispoljavaju protivljenje i proveravaju: „Kažeš da si bog, onda moram da vidim na koje to načine ličiš na boga. Kažeš da poseduješ narav božju i da imaš božanstvo, onda moram da vidim koje to tvoje reči potvrđuju da poseduješ božanstvo i da imaš narav božju, koji to tvoji postupci potvrđuju da imaš identitet i suštinu božju. Da li si izvodio znamenja i čuda ili si isceljivao bolesne i izgonio demone? Da li si nekog prokleo i taj je trenutno umro? Da li si nekoga podigao iz mrtvih? Šta si to tačno učinio što može da potvrdi da poseduješ narav božju, identitet i suštinu božju?” Antihristi stalno žele da vide ove stvari, stvari koje su izvan istine, puta i života, koristeći ove stvari da potvrde Božji identitet, da potvrde da je Onaj kojeg slede Bog. Sama ova polazna tačka je pogrešna. Koja je najosnovnija stvar koja može da predstavlja identitet i suštinu Božju? (Bog je istina, put i život.) Ovo je najosnovnija stvar. Zašto antihristi ne uspevaju da shvate čak ni ovu najosnovniju stvar? Ovo je tema o kojoj moramo da razgovaramo. Antihristi preziru istinu i

pozitivne stvari; imaju odbojnost prema istini i svim pozitivnim stvarima; mrze istinu i pozitivne stvari. U svim Božjim rečima, oni ne uviđaju koje su reči istina ili pozitivne stvari. Mogu li njihove demonske oči to da vide? Ako to ne vide, mogu li to da priznaju? Njihov neuspeh da ove reči vide kao istinu znači da oni ne mogu da priznaju Božji identitet i suštinu. To je sigurno. U svom pristupu Božjim rečima o Njegovoj naravi, identitetu i suštini, antihristi koriste isti pristup kao i u slučaju ostalih reči Božjih, preračunavajući se, kujući zavere i razmišljajući u svom umu. Ako se trenutno obistini nešto što Bog kaže iz Svog identiteta kao Boga, njihov se stav odmah menja; ako Bog, kao Bog, kaže ili uradi nešto što njima daje preimućstvo, oni takođe imaju odgovarajuću protivmeru i njihov se stav ponovno odmah menja. Oni su ti koji osuđuju Boga, a ujedno su i oni koji kažu da je Bog poput Boga. Kad je reč o tome da li Bog poseduje narav, identitet i suštinu Božju, oni o tome donose zaključke iz svog ugla, u potpunosti na osnovu onoga što vide rođenim očima i na osnovu sopstvene mentalne analize.

U proteklih godinu ili dve, crkva je izradila nekoliko video priloga o iskustvenim svedočenjima. Različiti ljudi dali su razna iskustvena svedočenja, što je pomoglo nekim ljudima sa klimavim temeljom i onima koji su bili donekle sumnjičavi da uspostave kakav-takav temelj. Naravno, to je odigralo i određenu ulogu u stabilizaciji antihrista. Ovi pojedinci koji su svedočili dolaze iz raznih starosnih grupa, različitih društvenih slojeva, a neki su čak i iz različitih zemalja i etničkih grupa. Iz iskustvenih svedočenja koja su sa drugima podelili, očito je da su se posredstvom Božjih reči promenili, da su zadobili istinu i život i da su, kroz prihvatanje Božjih reči, kroz prihvatanje ove faze Božjeg dela, shvatili mnoge istine, potvrđujući da telo u kome je Bog ovaploćen poseduje Božji identitet i suštinu. Naravno, nakon slušanja ovih iskustvenih svedočenja, antihristi su duboko u sebi osetili nešto potajnog oduševljenja: „Na svu sreću nisam javno osuđivao boga. Na svu sreću nisam brzopleto porekao boga. Sudeći prema svedočenjima tako mnogo ljudi, ovaj put izgleda ispravno. Ovaj hristos, ovaj običan čovek, mogao bi nakon svega ipak biti bog. Možda su moji ulozi ipak bili stavljeni na pravo mesto. Ako nastavim ovim putem i ako još više ljudi svedoči o ovom čoveku, ako više ljudi dođe pred ovog čoveka i ako više ljudi potvrdi identitet i suštinu ovog čoveka, onda će nade i izgledi da dobijem blagoslove biti sve veći.” Dok neodlučno osmatraju, antihristi i dalje sebe neprestano ohrabruju i podstiču: „Ne požuruj stvari. Ostani strpljiv. Moraš samo da izdržiš. Spasen je onaj ko istrpi do kraja. Sudeći prema raznim trenutnim znakovima, prema sadašnjim razmerama i zamahu crkve, sve više ljudi je u stanju da ustane i svedoči o ovom bogu, potvrđujući da je ovaj put ispravan. Pa, zašto bih bio toliko glup da se ishitreno izdvajam i to poreknem? Nemoj to da radiš, ne budi glup. Sačekaj još kojih tri ili pet godina. Ako više ljudi, više uglednih i obrazovanih ljudi, ljudi koji imaju društveni status, ponudi jače dokaze koji potvrđuju da je ovaj običan čovek hristos, odnosno ako se više ljudi sa ugledom i statusom u svetu pridruži crkvi i ako se razmere crkve globalno prošire, zar onda neću nešto dobiti? Zar onda neću steći veliku prednost? Ako crkva ima moć, zar je neću imati i ja? Nipošto ne smem da odem! Ako je sve ovo tačno, ako je ovaj čovek

zaista bog i ako ga sada odbacim ili poreknem, onda ću propustiti sve ove blagoslove. Sve što imam moram da uložim na ovog čoveka. Nije me briga ko je on po svom identitetu i suštini, koga njegova narav predstavlja. Mene zanima da li ga sve više i više ljudi sledi, da li se povećavaju moć i razmere crkve. Ako se to razvija u dobrom smeru i pod normalnim okolnostima može da bude čak i veće, onda ne moram da brinem o svojim izgledima. Ako je on zaista telo u kome se nalazi ovaploćeni bog kako je proreknuto u Bibliji, onda ću biti izdašno blagosloven, naći ću se u velikoj prednosti." Svaki put kad na ovo pomisle, antihristi u svom srcu pronađu neku utehu i radost: „Šta kažeš na to? Čak i ne verujući da su božje reči istina, i dalje mogu da dobijem blagoslove. Čak i ne verujući da su svi božji postupci pravedni, i dalje mogu da ostanem postojan. Čak i ne verujući da bog može da spasi ljude, i dalje mogu da preživim. Čak i ne verujući da bog posmatra najdublje odaje čovekovog srca, i dalje mogu normalno da izvršavam svoje dužnosti u crkvi. Ne verujem u božju svemoć i autoritet, ne verujem da sve što bog radi ima smisla i ne verujem da bog ima suverenost nad svim stvarima i sudbinom celog ljudskog roda – ni u šta od toga ne verujem, pa šta? Ne verujem u božji identitet i suštinu, pa ipak i dalje mogu u crkvi da otaljavam stvari. Zar bog nije pravedan? Samo ću da taljigam, vucaraću se ovako po crkvi, samo ću istrpeti. Ko mi šta može? Zar ne mogu ipak da istrpim do kraja i budem spasen?" Šta mislite, mogu li puste želje antihrista da se ispune? (Ne mogu.) Kad dođe dan u kome će zaista videti Božju pravednu narav, gde će oni biti? Kad budu naterani da istinski priznaju Božji identitet i suštinu, da priznaju da je Bog pravedan, kad im se pokaže da je Bog zaista pravedan, gde oni treba da budu? Mogu li zaista da budu spaseni? Može li ta njihova izdržljivost da bude zaista delotvorna? Mogu li zaista da otaljavaju? Mogu li njihova izdržljivost, njihovi kompromisi, njihovo postojano podnošenje muka, njihova oštroumna inteligencija, zaista da negiraju njihovo zlo delo što su krišom posmatrali da li se Božje reči obistinjuju? Mogu li njihove puste želje, protivmere, urote, zavere i sve što su u svom srcu planirali, uz njihovo posmatranje krišom stvari koje se tiču Boga, istinski da zamene njihovo stremljenje ka istini? Može li im to omogućiti da budu spaseni? (Ne.) Dakle, sudeći prema ovim ispoljavanjima, zašto antihristi, koji su tako oštroumni i koji sve stvari rešavaju ne prepuštajući ništa slučaju, koji sve rade u najstrožoj tajnosti, na kraju završe ovako? Postoji samo jedan razlog: ne suočavaju se bespogovorno sa Božjim rečima, ne prihvataju Božje reči kao istinu, ne pokoravaju se Božjim rečima, već umesto toga krišom posmatraju Božje reči. Ovo je razlog zašto antihristi na kraju ovako završe. Svi ste to razumeli, zar ne? Iako vam nisam rekao kako da postupate ili kako da se odnosite prema Božjim rečima, kroz navođenje ovih činjenica i detaljnu analizu gledišta antihrista i njihovog stava prema Božjim rečima, svi vi znate koji su stavovi prema Božjim rečima i prema shvatanju Božjih reči najispravniji i predstavljaju one stavove koje stvorena bića treba da imaju, te da je usvajanje ovih stavova ono što stvoreno biće treba da uradi.

22. avgust 2020. godine

Deseta stavka: Istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće (7. deo)

III. Prezir prema Božjim rečima

Danas ćemo nastaviti razgovor u zajedništvu o desetoj stavki različitih ispoljavanja antihrista – istinu preziru, drsko se rugaju načelima i zanemaruju uređenja Božje kuće. Prošli put smo razgovarali zaključno sa trećim odeljkom ove velike teme, a ona je da antihristi preziru Božje reči. Naš razgovor i detaljna analiza ovog odeljka bili su podeljeni u tri podteme. Koje su to podteme? (Prva je da antihristi proizvoljno prepravljaju i tumače Božje reči; druga je da se antihristi odriču Božjih reči ako one nisu u skladu s njihovim predstavama; i treća je da antihristi krišom posmatraju da li se Božje reči ostvaruju.) Da li ove tri podteme čine celinu onoga što je obuhvaćeno time da antihristi preziru Božje reči? (Trebalo bi da ima još nečega.) Koje još izjave i ispoljavanja postoje? (Antihristi se sa nepoštovanjem ophode prema Božjim rečima.) Da li je ophođenje prema Božjim rečima sa nepoštovanjem jedno od njihovih ispoljavanja da preziru Božje reči? Zar ophođenje prema Božjim rečima sa nepoštovanjem nije tumačenje preziranja Božjih reči? Ovde nam nisu potrebna tumačenja, već različita ispoljavanja i praktični postupci u kojima antihristi preziru Božje reči koje možeš da vidiš i dotakneš, i za koje si čuo. Čini se da baš i ne razumete različita ispoljavanja načina na koji antihristi preziru Božje reči. Moguće je da na izvestan način doslovno razumete tri stavke o kojima sam prethodno besedio, ali ne možete da se dosetite kroz koja još ispoljavanja antihristi preziru Božje reči, zar ne? Trebalo je da se setite sva tri ispoljavanja o kojima smo prethodno razgovarali u zajedništvu. Da li su ponašanja i ispoljavanja antihrista u preziranju Božjih reči otvorena i javna? Da li ona predstavljaju ono što ispravni ljudi treba da rade? (Ne.) Ovo nisu ispoljavanja koja treba da postoje u normalnoj ljudskosti; nisu pozitivna, već negativna. Suština u osnovi ovih nekoliko ponašanja upućuje na Sotonu, na demone, na Božje neprijatelje. U načinu na koji se antihristi ophode prema Božjim rečima nema nikakve pokornosti, prihvatanja, doživljavanja, nikakvog ostavljanja po strani sopstvenih predstava ni prihvatanja Božjih reči uz jednostavnost i otvorenost – umesto toga, antihristi prema Božjim rečima oblikuju razne sotonske stavove. Narav koja se kroz ova ispoljavanja i ponašanja antihrista otkriva upravo je ono što Sotona otkriva u duhovnom carstvu. Ni u jednoj situaciji, ni u jednom vremenskom dobu, ni u jednoj grupi ljudi, ova ponašanja nisu pozitivna. Rđava su i negativna, i nisu ispoljavanja niti ponašanja koja bi stvoreno biće ili normalna osoba trebalo da imaju. Stoga ih karakterišemo kao ispoljavanja antihrista. Nakon razgovora u zajedništvu o ove tri stavke, većina ljudi mogla bi da pomisli da su ova tri ispoljavanja ono čime su verovatno obuhvaćeni svi osnovni stavovi antihrista prema Božjim rečima. Ipak, postoji jedna stavka koju ste prevideli: ophođenje antihrista prema Božjim rečima daleko je od toga da je ograničeno isključivo

na ova tri pristupa. Postoji još jedno ispoljavanje i ponašanje koje takođe ilustruje da antihristi preziru Božje reči. Koje je to ispoljavanje? Da se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba. Pogledamo li doslovno značenje ovoga, u mislima nekih ljudi već naviru slike koje upućuju na određene pojedince, s tim da konkretna i istinska ispoljavanja toga i dalje nisu sasvim jasna; još uvek su vrlo neodređena i uopštena. Stoga ćemo danas u zajedništvu razgovarati o tome kako se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba.

D. Antihristi se ophode prema Božjim rečima kao da su roba

Antihristi se ophode prema Božjim rečima kao da su roba; moglo bi se reći da se i prema samoj istini antihristi ophode kao da je roba. Šta znači to da se prema njima ophode kao da su roba? To znači iznositi samo neke verbalne tvrdnje, razmetati se, a zatim na prevaru zadobiti poverenje ljudi, njihovu podršku i odobravanje radi sticanja slave, dobitka i statusa. Božje reči i istina time postaju njihove odskočne daske. Ovo je stav antihrista prema istini. Oni istinu iskorišćavaju, njome se poigravaju i po njoj gaze, a to je određeno priroda-suštinom antihrista. Dakle, šta su tačno Božje reči i istina? Kako tačno treba da definišemo istinu? Recite Mi, šta je istina? (Istina je kriterijum čovekovog vladanja, njegovih postupaka i obožavanja Boga.) Ovo je tačna i konkretna definicija istine. Kako svi vi razumete ovu izjavu? Kako ovu izjavu treba da primenjuješ u svom svakodnevnom životu i tokom života? Kako ovu izjavu treba da doživiš? Recite ono što vam trenutno pada na pamet i što razumete bez ikakvog filtriranja ili obrađivanja. Iskazana jezikom vašeg iskustva, šta je istina? Šta su Božje reči? (Istina može da promeni čovekove poglede na život i njegove vrednosti, omogućavajući mu da proživi obličje normalne ljudskosti.) Iako to nije sveobuhvatno, sve što si rekao prenosi iskustveno shvatanje istine; to su uvidi i shvatanja koje si iskusio i rezimirao iz svakodnevnog života. Da li bi još neko želeo nešto da podeli sa drugima? (Istina može da pročisti naše iskvarene naravi, omogućavajući nam da postupamo prema načelima i da stvari obavljamo u skladu sa Božjim namerama.) Ova izjava je prilično dobra i oštroumna. Nastavite. (Istina je život, put do večnog života. Jedino stremljenjem ka istini i živeći prema njoj čovek može da zadobije život.) (Istina ljudima omogućava da se boje Boga i klone zla, da postanu istinski ljudi.) Obe ove izjave sadrže načela primene za ljudski svakodnevni život. Iako su ta objašnjenja relativno duboka i uzvišena, veoma su praktična. (Istina može razotkriti iskvarene naravi u nama, promeniti naša pogrešna gledišta o raznim stvarima i omogućiti nam da proživimo obličje istinskog čoveka.) Ove izjave su praktične i obuhvataju vrednost i značaj istine za ljude, kao i dejstva koja istina može imati na ljude. O ovome što ste svi vi pomenuli, ranije smo često razgovarali. Iako postoje razlike između onog što svaka osoba naglašava, sve to je povezano sa prethodno objašnjenom i definisanom izjavom o istini – istina je kriterijum kojim se sve meri. Može li se istina izjednačiti sa Božjim rečima? (Da.) Božje reči su istina. Na osnovu iskustvenog shvatanja koje ste sa drugima podelili u zajedništvu, možemo li reći da je

istina stvarnost svih pozitivnih stvari? (Da.) Istina je stvarnost svih pozitivnih stvari. Ona može biti život neke osobe i pravac kojim ona ide; može dozvoliti nekome da odbaci svoju iskvarenu narav, da počne da se boji Boga i kloni se zla, da postane neko ko se pokorava Bogu i ko je stvoreno biće u skladu s merilom, neko koga Bog voli i koga Bog smatra prihvatljivim. Imajući u vidu dragocenost istine, kakav stav i perspektivu treba imati prema Božjim rečima i istini? To je sasvim očito: za one koji istinski veruju u Boga i imaju bogobojažljivo srce, Njegove reči su njihova pokretačka snaga. Ljudi treba da čuvaju Božje reči, da ih jedu i piju, da u njima uživaju i prihvataju ih kao svoj život, kao pravac kojim idu, kao podesnu pomoć i opskrbu; ljudi treba praktično da deluju i doživljavaju u skladu sa izjavama i zahtevima istine i da se pokoravaju svakom zahtevu i načelu koje im istina daje. Samo tako čovek može da zadobije život. Stremljenje ka istini je, pre svega, sprovođenje Božjih reči u delo i njihovo doživljavanje, a ne njihovo podvrgavanje proučavanju, analizi, nagađanju i sumnji. Budući da istina predstavlja podesnu pomoć i opskrbu za ljude i budući da može biti njihov život, oni prema istini treba da se odnose kao prema najdragocenijoj stvari. Zato što se u istinu moraju pouzdati da bi živeli, da bi udovoljili Božjim zahtevima, da bi se Boga bojali i klonili se zla i da bi u svom svakodnevnom životu pronašli put praktičnog delovanja, da bi dokučili načela praktičnog delovanja i postigli pokornost prema Bogu. Ljudi se, takođe, moraju oslanjati na istinu kako bi odbacili svoju iskvarenu narav, kako bi postali neko ko je spasen i stvorena bića koja su u skladu s merilom. Bez obzira na to iz koje perspektive ili na koji način se on izražava, ljudski stav prema istini nikako ne treba da bude stav da se prema Božjim rečima i istini odnose kao prema nekom proizvodu ili čak kao prema robi koji se mogu neobavezno razmenjivati. To je ono što bi Bog želeo najmanje da vidi, i ujedno su poslednja vrsta ponašanja i ispoljavanja koja bi istinsko stvoreno biće trebalo da ima.

S kojom svrhom i namerom se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba? S kojim ciljem to zapravo rade i koji im je motiv? Kad neki trgovac nabavlja robu, on se nada da će mu ta roba doneti koristi i značajnu sumu novca koju priželjkuje. Prema tome, kad se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba, oni se nesumnjivo ophode prema Božjoj reči kao da je materijalna stvar koja se može razmenjivati za razne koristi i novac. Oni ne cene, ne prihvataju, ne primenjuju niti doživljavaju Božje reči kao istinu, ne posmatraju Božje reči kao način života koga bi trebalo da se pridržavaju, niti kao istinu koju moraju da primenjuju kako bi odbacili svoje iskvarene naravi. Umesto toga, oni se prema Božjim rečima ophode kao da su roba. Za trgovca, najveća vrednost robe je u tome da je razmeni za novac, za željeni profit. Otud, kad se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba, njihova namera i motiv su u osnovi isti. Antihristi se ophode prema Božjim rečima kao da su roba, u smislu da ih ne koriste da bi ih jeli, pili i u njima uživali, niti da bi ih doživljavali ili primenjivali, već kao dobra u svojim rukama kojima se trguje i koja se prodaju bilo kada i bilo gde, a nude se onima od kojih može da se dobije profit. Kad se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba, to doslovno znači da se prema Božjim rečima ophode kao da su artikli, koji se u

transakcijama koriste da bi se razmenili za novac; oni kupovinu i prodaju Božjih reči pretvaraju u sopstvenu profesiju. Posmatrajući ovo bukvalno, to istoga časa postaje jasno. Takvi postupci i ponašanja antihrista su sramotni, izazivaju ljudsko gađenje i gnušanje. Prema tome, koja su konkretna ispoljavanja da se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba? To je ključna stvar o kojoj ćemo razgovarati u zajedništvu. Antihristi imaju neka vrlo očita ispoljavanja ophođenja prema Božjim rečima kao da su roba. Kako bi vam to bilo što jasnije i razumljivije, o svakom od njih ćemo, ipak, raspravljati ponaosob. Zašto imam ovakav pristup? Na osnovu Mog dugogodišnjeg iskustva u radu i govoru, većina ljudi ima zbrkane misli i nema sposobnost da samostalno razmišlja. S obzirom na to, smislio sam najjednostavniji i najdelotvorniji metod, a on je u tome da svako pitanje ili temu – ma šta da je posredi – objašnjavam i pojašnjavam stavku po stavku, kako bih vam pomogao da o tome dobro promislite i razmislite. Da li je to prikladan način? (Jeste.) Neki ljudi kažu: „Sve to je baš sjajno, pošteđuje nas muke da razbijamo glavu razmišljajući previše o tome. Suviše smo zauzeti i za to nemamo vremena! Svoju energiju i misli trošimo na velike stvari, a ne na ova beznačajna, tričava pitanja. To što od nas tražiš da razmišljamo o ovim sitnicama deluje pomalo kao da nas potcenjuješ i da nedovoljno koristiš naš veliki talenat.” Da li je tako? (Nije.) Pa šta je onda u pitanju? (Naš kov je toliko loš da ponekad ne možemo da shvatimo istinu, pa nam je potrebno da Bog sa nama u zajedništvu razgovara o svakoj pojedinosti, reč po reč, rečenicu po rečenicu, kako bismo nešto od istine razumeli.) Vidiš, nehotice sam opisao pravo stanje stvari, otkrivajući šta se zaista događa sa svima vama, ali tako stoje stvari. I da to nisam razotkrio, svejedno bi bilo tako. Osim ovog načina rada, drugi ne postoji. Budem li o velikim temama govorio samo jednostavno i uopšteno, govoriću uzalud i Moj će trud biti protraćen. A to je samo gubljenje vremena, zar ne? Vratimo se glavnoj temi. Kad je reč o temi da se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba, podelićemo je na nekoliko podtema kako bismo, korak po korak, objasnili i pojasnili na koji način antihristi to rade i koji su konkretni primeri i ispoljavanja koji u dovoljnoj meri dokazuju da antihristi preziru Božje reči, a ujedno potvrđuju da antihristi zaista poseduju takvu suštinu. Razgovor u zajedništvu o ovoj stavki podelićemo na dva glavna dela.

1. Ophođenje prema Božjim rečima kao da su sredstvo za sticanje statusa, ugleda i dostojanstva

Prvi značajan aspekt ispoljavanja da se antihristi ophode prema Božjim rečima kao da su roba jeste u tome da ove reči uobičajeno koriste kao sredstvo za sticanje sopstvenog statusa, ugleda, dostojanstva, još i više za sticanje materijalnog zadovoljstva, a ponajviše novca. Kad dođu u dodir sa Božjim rečima, antihristi pomisle: „Božje reči su sjajne. Svaka rečenica je racionalna i ispravna; ove reči ljudi ne mogu da izgovore i one se u Bibliji ne mogu pronaći.” U protekla dva doba Bog nije izgovorio ove reči. Ni u Starom ni u Novom zavetu nema tako eksplicitno i jasno izgovorenih reči. U Bibliji je zabeležen samo vrlo ograničen deo Božjih reči. Posmatrajući šta Bog sada govori,

sadržaj je vrlo izdašan. Antihristi u svom srcu zatim osećaju ljubomoru i zavist, pa u sebi počinju da spletkare: „Ovaj običan čovek može toliko toga da kaže; kad ću i ja moći da izgovorim te reči? Kad ću i ja, poput ovog čoveka, moći beskrajno da izgovaram božje reči?" U svom srcu osećaju takav poriv i želju. Sudeći prema ovom porivu i želji, u njihovom srcu, antihristi osećaju zavist prema ovim rečima koje izgovara Bog i poštuju ih. Koristim reči „zavist" i „poštuju"; s obzirom na formulaciju ova dva pojma, želim da kažem da antihristi Božje reči ne posmatraju kao istinu i ne nameravaju da ih prihvate, već zavide na izdašnosti tih reči, na opsežnosti njihovih delova, kao i na dubini ovih reči, što odražava dubine koje su ljudima nedostižne – i još više zavide na tome što su ovo reči koje oni sami ne mogu da izgovore. Na osnovu ovih aspekata „zavisti", očito je da antihristi ove reči Božje ne smatraju izrazima božanstva, kao istinu ili kao život i istinu da Bog namerava da spasi i opskrbi ljudski rod. S obzirom na to da na ovim rečima antihristi mogu da zavide, jasno je da, u svom srcu, takođe žele da postanu oni koji takve reči izražavaju. Po tom osnovu, mnogi antihristi su u tajnosti uložili ogroman trud, svakodnevno se moleći, svakodnevno čitajući ove reči, beležeći, napamet učeći, rezimirajući i organizujući. U ove reči koje izgovara Bog uložili su veliki trud, praveći beskrajno mnogo zabeleški i zapisujući brojna zapažanja tokom svojih duhovnih pobožnosti, kao i moleći se nebrojeno puta da te reči upamte. Sa kojom svrhom sve ovo rade? Da bi jednog dana mogli iznenada da dobiju inspiraciju i da bi bili u stanju da beskonačno izgovaraju reči koje bi Bog rekao, kao kad se podigne ustava na brani; nadaju se da bi, poput Božjih reči, i njihove reči ljudima mogle da obezbede ono što im je potrebno, da ljudima obezbede život, da obezbede ono što ljudi treba da postignu i da ljudima postavljaju zahteve. Tako da, poput tela ovaploćenog Boga, oni mogu da stoje iz Božje perspektive i statusa i da govore iste stvari kao Bog, Njegovim tonom i načinom govora, baš kako bi oni to želeli. U ovo su antihristi uložili mnogo truda i nije preterano reći da neki od njih čak neretko potajno vade beležnice da zapišu reči koje žele da kažu, reči za koje čekaju da im ih Bog dâ. Međutim, šta god da rade, želje antihrista ostaju uvek neispunjene, želje im se nikad ne ostvaruju. Ma koliko truda da ulažu, ma koliko da se mole, koliko god da beleže Božje reči odnosno kako god da ih uče napamet i organizuju, sve to je uzalud. Bog kroz njih ne progovara ni jednu jedinu rečenicu, niti im je Bog omogućio da makar i jednom čuju Njegov glas. Koliko god da za tim žude i zbog toga postaju zabrinuti, naprosto ne mogu da izgovore nijednu rečenicu Božjih reči. Što su zabrinutiji i ljubomorniji i što im više ne polazi za rukom da ostvare svoj cilj, u sebi se sve više nerviraju. Zbog čega se nerviraju i zašto su tako zabrinuti? Uviđaju da Božje reči sve više i više ljudi dovode pred Boga da prihvate Božji sud i grdnju i prihvate Njegovu reč kao život, ali nema nijedne osobe koja njih neizmerno obožava ili im se divi, kad se nađe u njihovom prisustvu. Zbog toga su zabrinuti i iznervirani. U toj svojoj iznerviranosti i zabrinutosti, ono čega antihristi mogu da se dosete i da o tome razmišljaju i dalje glasi: „Zašto ovi ljudi izvršavaju svoju dužnost u božjoj kući? Zašto je drugačije kad dođu u božju kuću u odnosu na svet nevernika? Zašto, nakon što dođu u božju kuću,

većina ljudi počne lepo da se ponaša i postaju sve bolji? Zašto se u božjoj kući većina ljudi daje i plaća cenu bez ikakve naknade, pa čak i kad budu orezani, oni ne odlaze, a neki ne odlaze čak ni kad ih uklone ili izbace? U suštini, jedini razlog jesu božje reči, u pitanju su efekat i uloga koje ima knjiga 'Reč se pojavljuje u telu'." Kad antihristi uvide ovu činjenicu, još i više počinju da zavide na Božjim rečima. Stoga, nakon što su uložili ogroman trud i još uvek nisu u stanju da govore Božje reči niti da postanu Božji glasnogovornici, antihristi pomeraju svoje težište na Božje reči: „Iako ne mogu da izgovaram reči mimo onih koje je bog rekao, ako mogu da govorim reči koje su dosledne božjim rečima – čak i ako su to samo doktrine ili šuplje priče – dokle god one ljudima zvuče ispravno, dokle god deluju u skladu sa ovim rečima božjim, zar među ljudima ne bih mogao da osiguram svoje mesto? Zar među njima ne mogu da stojim postojano? Ili ako bih reči iz knjige 'Reč se pojavljuje u telu' često propovedao i objašnjavao, upotrebljavajući često ove reči da ljudima pomažem i sve što kažem i propovedam zvuči kao da dolazi iz božjih reči i ispravno je, zar time moj status među ljudima ne bi postajao sve stabilniji? Zar među njima neću steći veći ugled?" Razmišljajući na ovaj način, antihristi smatraju da su pronašli način da ostvare svoje želje za sticanjem statusa, većeg ugleda i priznanja, i vide nadu da to i postignu. Čim uoče nadu, antihristi u svom srcu osećaju potajno zadovoljstvo: „Kako sam samo pametan! Niko drugi to nije shvatio; zašto drugima to nije poznato? Tako sam pametan! Ipak, ma koliko bio pametan, o tome nikom ne smem da govorim; dovoljno je da to znam u svom srcu." Imajući na umu takav cilj i plan, antihristi počinju da u Božje reči ulažu ozbiljan napor. Razmišljaju: „Ranije sam samo ovlaš posmatrao božje reči, ležerno sam ih slušao i govorio sam prvo što mi padne na pamet. Sad moram da promenim strategiju; to više ne mogu da radim, to je gubljenje vremena. Raniji pristup mi nije doneo nikakve rezultate; bilo bi zaista glupo da tako nastavim!" Dakle, oni se priberu, rešeni da u Božje reči ulože trud i da u najboljem svetlu prikažu svoje sposobnosti. Koje radnje antihristi preduzimaju kako bi svoje sposobnosti prikazali u najboljem svetlu? Oni ispituju Božji način govora i ton Njegovog govora, ispitujući takođe konkretan sadržaj Božjih reči u svakoj fazi i svakom periodu. Istovremeno se pripremaju kako da objasne ove reči Božje, a kad Božje reči propovedaju, kako da ih izgovaraju i objašnjavaju na način zbog koga će steći ljudsko divljenje i obožavanje. I tako, malo po malo, antihristi su u Božje reči zaista uložili mnogo truda. Ipak, jedno je sigurno: pošto su motivi u pozadini njihovog truda pogrešni i njihove namere zle, reči koje govore, ma koliko ih drugi slušali, samo su doktrine, samo su preslikane reči i rečenice Božjeg govora. Prema tome, koliki god trud da ulažu u Božje reči, sami antihristi ne postižu nikakve lične dobitke. Šta znači to da nemaju dobitke? To znači da se ne ophode prema Božjim rečima kao da su one istina. Oni ih praktično ne primenjuju, već ih samo propovedaju, pa niko u antihristima ne vidi nikakvu promenu. Njihove se pogrešne misli i gledišta ne menjaju, ne menja se njihov pogrešan pogled na život, uopšte ne shvataju svoje sopstvene iskvarene naravi i nimalo ne uspevaju da sebe uporede sa različitim stanjima čoveka koja je Bog opisao. Dakle, koliko god da ispituju

Božje reči, u antihristima su uočljiva samo dva ishoda: kao prvo, iako su reči Božje o kojima govore ispravne, pa čak i njihova objašnjenja tih reči nisu pogrešna, u antihristima ne možeš da vidiš nikakvu promenu. Kao drugo, koliko god da poletno zagovaraju i propovedaju Božje reči, oni ne postižu nikakvu samospoznaju. To je jasno uočljivo. Razlog zašto antihristi ispoljavaju takvo ponašanje je u tome što, iako Božje reči često zagovaraju i drugima propovedaju, oni sami ne prihvataju da su Božje reči istina. Oni sami ove reči nisu prihvatili; jedino žele da ih iskoriste da ostvare svoje skrivene motive. Nadaju se da će propovedanjem Božjih reči steći status i koristi kakve žele, a ako bi se ljudi prema njima odnosili i obožavali ih kao da su bog, onda bi to bilo idealno. Iako još uvek ne mogu da postignu ovaj cilj ili rezultat, to je krajnji cilj svakog antihrista.

Antihristi su u Božje reči uložili veliki trud; kad ovo čuju, neki ljudi bi to mogli pogrešno da razumeju i da se upitaju: „Znači li to da je antihrist svaki onaj koji ulaže trud u Božje reči?" Ako to tumačiš na ovaj način, nemaš duhovno razumevanje. Koja je razlika između truda koji ulažu antihristi u Božje reči i truda koji ulažu oni koji streme ka istini? (Namera i svrha su drugačije. Antihristi ulažu trud u Božje reči radi sopstvene koristi i statusa, da bi zadovoljili lične ambicije.) Kakav to trud ulažu antihristi u Božje reči? Oni uče napamet delove Božjih reči koji se slažu sa njihovim predstavama, uče kako da Božje reči objasne pomoću ljudskog jezika i zapisuju neke duhovne beleške i shvatanja. Takođe sažimaju, rezimiraju i organizuju razne Božje izjave, poput onih za koje ljudi smatraju da se relativno slažu sa ljudskim predstavama, onih za koje se lako zapaža da imaju ton Božjeg govora, nekih reči o tajnama i nekih Božjih reči koje su neko vreme popularne i često se propovedaju u crkvi. Osim što ih uče napamet, organizuju, rezimiraju i beleže svoja zapažanja, jasno je da postoji još mnogo toga, uključujući neke neobične aktivnosti. Nema cene koju antihristi neće platiti da bi stekli status, zadovoljili svoju ambiciju i postigli svoj cilj da kontrolišu crkvu i da budu bog. Često rade do kasno u noć i bude se u cik zore, uvežbavajući svoje propovedi po čitavu noć sve do u sitne sate, a uz to pribeleže i tuđe briljantne izjave – sve to skupa kako bi se opremili doktrinom koja im je potrebna da bi držali uzvišene propovedi. Svakodnevno razmišljaju o tome kako da upriliče ove uzvišene besede, premišljajući se koje bi Božje reči bilo najkorisnije da odaberu, koje će to reči nadahnuti divljenje i hvalu među Božjim izabranim narodom, a onda te reči uče napamet. Zatim razmatraju kako da te reči protumače na način koji pokazuje njihovu pronicljivost i briljantnost. Da bi Božju reč zaista utisnuli u svoje srce, trude se da po nekoliko puta slušaju Njegovu reč. Sve to čine uz svu prilježnost studenata koji se bore za svoje mesto na fakultetu. Kad neko drži dobru propoved ili neku koja donosi određeno prosvetljenje ili neku koja nudi određenu teoriju, antihrist će ih prikupiti i objediniti i od njih napraviti sopstvenu propoved. Nema tog truda koji će antihristu biti prevelik. Koji onda motiv i namera stoje u pozadini ovog njegovog truda? Da bude u stanju da propoveda Božje reči, da ih govori jasno i s lakoćom, da njima tečno vlada, kako bi drugi mogli da vide kako je antihrist od njih produhovljeniji, kako više ceni Božje reči, kako više voli Boga. Na taj način antihrist može da stekne divljenje i

obožavanje nekih ljudi u svom okruženju. Antihrist oseća da to vredi uraditi, da je to vredno svakog truda, cene ili teškoće. Nakon što su u periodu od dve, tri, pet godina ulagali ovaj napor, antihristi postepeno postaju sve upućeniji u način Božjeg govora i sadržaj i ton Njegovih reči; neki antihristi mogu čak da oponašaju Božje reči ili da izdeklamuju nekoliko rečenica tih reči čim otvore usta. Naravno, to za njih nije najvažnije. Šta je najvažnije? Budući da po svojoj volji mogu da oponašaju i deklamuju Božje reči, njihov način govora, ton, pa čak i intonacija sve više liče na one kod boga, sve više i više su kao hristovi. Zbog toga se antihristi raduju u svom srcu. Zbog čega se raduju? Sve više osećaju kako bi bilo divno biti bog, uz toliko mnogo ljudi koji ih obožavaju i okružuju – kako bi veličanstveno to bilo! Sva ova dostignuća pripisuju Božjim rečima. Smatraju da su Božje reči te koje su im dale ovu priliku, koje su ih nadahnule, a još više smatraju da su zahvaljujući Božjim rečima naučili da oponašaju Božji način govora i Božji ton. Zbog toga se na kraju sve više i više osećaju poput boga, sve više se približavajući identitetu i statusu božjem. Više od svega, izrazito divnom smatraju svoju sposobnost da oponašaju Božji način govora i ton, da govore i žive s Božjim načinom govora i intonacijom, smatraju da su to trenuci u kojima najviše uživaju. Antihristi su dostigli ovu tačku – da li biste rekli da je ovo opasno? (Da.) U čemu se krije ta opasnost? (Oni žele da budu bog.) Želeti da budeš bog je opasno, baš poput Pavla, koji je rekao da je hristos za njega život. Kad jednom izgovori takve reči, čovek se ne može iskupiti. Antihristi se ophode prema Božjim rečima kao da su one put do toga da postanu bog. Šta su tokom ovog procesa antihristi učinili? Uložili su mnogo truda, potrošili su mnogo energije i vremena na Božje reči. Tokom ovog perioda, ispitivali su i analizirali Božje reči, neprekidno ih čitajući, učeći napamet i organizujući. Čak su oponašali Božji način govora i ton dok su čitali Njegove reči, naročito često korišćene rečenice u Božjem govoru. Kakva je suština svih ovih postupaka? Ovde to opisujem kao suštinu trgovca koji kupuje robu po veleprodajnim cenama; odnosno, antihristi koriste najjeftiniji način da Božje reči pretvore u materijalnu stvar koju poseduju. Kad Božje reči čitaju, oni ih ne prihvataju kao istinu, niti kao put na koji ljudi treba da zakorače i da ih kao takve posmatraju. Umesto toga, oni ove reči, način i ton govora na sve načine nastoje da nauče napamet, u pokušaju da sebe pretvore u one koji takve reči izražavaju. Nakon što se osposobe da Božji ton i način govora oponašaju i nakon što se osposobe da ovaj način i ton govora u potpunosti koriste u svom govoru i postupcima, antihristima dok žive među ljudima nije cilj da odano izvršavaju svoju dužnost, da stvari obavljaju prema načelima niti da budu odani Bogu. Umesto toga, oponašajući Božji ton i način govora i propovedanjem ovih reči Božjih, oni žele da zagaze duboko u ljudska srca i da postanu predmet ljudskog obožavanja. Teže tome da se popnu na presto u ljudskim srcima i da tamo vladaju kao carevi, da manipulišu ljudskim mislima i ponašanjem i time postignu cilj da kontrolišu ljude.

Ako antihriste koji ulažu trud u Božje reči u opisu poredimo sa trgovcima koji jeftino kupuju Božje reči kao robu, nije li onda to što antihristi oponašaju Božje reči, što koriste Božji način govora i ton da propovedaju Njegove reči isto što i prodavanje reči Božje kao

da je roba? (Jeste.) Nijedan trgovac robu ne nabavlja da je kasnije ne bi prodavao. Svrha s kojom nabavlja ova dobra i poseduje ih jeste u tome da od tih artikala dobije veći profit, da ih razmeni za više novca. Stoga, veliki trud koji antihristi ulažu u Božje reči i njihov stav prema njima nisu ništa drugo do njihovo ponašanje nalik trgovcima koji ih nabavljaju služeći se najjeftinijim, najisplativijim i najcelishodnijim sredstvima, pretvaraju ih u sopstveno vlasništvo, a zatim ih prodaju po visokoj ceni i stiču željene koristi. A koje su to koristi? To su veliko poštovanje od strane ljudi, njihovo obožavanje, divljenje i posebno njihovo sledbeništvo. Prema tome, u crkvi se uobičajeno može zapaziti pojava da čovek koji u osnovi ne primenjuje Božje reči i koji sebe ne poznaje ima mnogo sledbenika, mnogo onih koji se na njega oslanjaju i koji ga obožavaju. Koji je razlog za to? Razlog je taj što je ovaj čovek slatkorečiv, rečit i što s lakoćom ljude navodi na pogrešan put. On Božje reči ne primenjuje, ne izvršava stvari prema načelima, a osim toga crkveni posao ne izvršava i ne sprovodi uređenja koja dolaze od Višnjeg. Ali zašto, ipak, na neke ljude ostavlja dobar utisak? Kad njega zaista nešto zadesi, zašto ga tako mnogo ljudi štiti i staje mu u odbranu? Zašto ga, kad je starešina, neki ljudi brane? Zašto se neki ljudi tako silovito protive njegovom smenjivanju? To da čovek prepun mana, prepun Sotonine iskvarene naravi i koji nikad ne primenjuje istinu u crkvi ipak može da ima takav tretman isključivo je zato jer je taj čovek isuviše vešt u svom govoru, previše dobar u pretvaranju i izrazito vičan tome da ljude navodi na stranputicu – antihristi su upravo takvi ljudi. Možemo li u tom slučaju takve ljude nazvati antihristima? Da, takvi ljudi su sasvim sigurno antihristi. Oni često čitaju Božje reči, često ih uče napamet i propovedaju, često koriste Božje reči da drugima drže predavanja i da ih orezuju, i preuzimaju Božju perspektivu i stavove kako bi ljudima držali pridike, navodeći ih da im budu sasvim poslušni i pokorni, i ostavljajući ljude sasvim bez teksta nakon što ih čuju kako izgovaraju te velike doktrine. Ipak, takvi ljudi jesu upravo oni koji sebe nikad ne spoznaju i koji stvari nikad ne rešavaju prema načelima. Ako se nađu u ulozi starešine, njima nadređene starešine postaju neefikasne. U crkvi koja je pod njihovim rukovodstvom postaje nemoguće shvatiti pravo stanje stvari. Uz njihovo prisustvo, radni aranžmani Božje kuće, načela i zahtevi koje je uspostavila Božja kuća, ne mogu se sprovesti. Zar takvi ljudi nisu antihristi? Da li Božje reči oni posmatraju kao istinu? (Ne, ne posmatraju ih.) Uložili su trud u čitanje Božjih reči i neke od njih mogu da izdeklamuju. Na okupljanjima, tokom razgovora u zajedništvu, oni često pominju Božje reči, a u svoje slobodno vreme slušaju snimke recitovanja Božjih reči. Kad drugima govore, samo oponašaju Božje reči i ne govore ništa drugo. Sve što propovedaju i govore je besprekorno. Zbog spolja naizgled tako savršenog čoveka, takozvane ispravne osobe, radni aranžmani, zahtevi i načela Božje kuće koji do njega stignu nailaze na prepreku. Ljudi koji su mu podređeni, osim njega, nikog ne priznaju. Osim što njega poštuju, i nejasnog boga na nebesima, oni koji su mu podređeni ne slušaju nikog drugog i sve druge ignorišu. Zar ovo nije antihrist? Kojim sredstvima se poslužio kako bi sve ovo postigao? Iskorišćavao je Božje reči. Oni koji su zbunjeni u svojoj veri, kojima fali duhovno razumevanje, koji su neuki, oni zbrkanih

misli, kao i oni koji ne streme ka istini, bezvernici i oni poput trske koju njiše vetar, posmatraju antihrista kao duhovnu osobu. Reči i doktrine koje propoveda antihrist smatraju istina-stvarnošću i antihrista posmatraju kao predmet svog sledbeništva. I dok slede antihrista, oni veruju da slede Boga. Svoje sledbeništvo antihrista koriste da zamene sledbeništvo Božje. Neki ljudi čak kažu: „Naš starešina još nije govorio ni besedio; čak i ako čitamo Božje reči, sami ne možemo da ih razumemo." „Naš starešina nije ovde – Bogu se zbog nečega molimo, ali ne možemo da dobijemo svetlost; čitamo Božje reči, ali ne možemo da shvatimo put. Moramo da sačekamo da se naš starešina vrati." „Naš starešina je ovih dana zauzet i nema vremena da rešava naše probleme." Bez svog gospodara, ovi ljudi ne znaju kako da se mole niti kako da jedu i piju Božje reči, oni ne uče kako da tragaju i da se u Boga uzdaju, kao ni da u Božjim rečima samostalno pronađu put primene. Bez svog gospodara, oni su poput slepaca, kao da im je srce iščupano. Umesto sopstvenih očiju, srca i pluća, imaju svog gospodara. Veruju da njihov gospodar zna najbolje da jede i pije Božje reči. Kad njihov gospodar nije tu, oni nisu zainteresovani da sami jedu i piju Božje reči i moraju da sačekaju da im se gospodar vrati da im molitveno čita i rastumači Božje reči kako bi sami mogli da ih shvate. Duboko u sebi, ovi ljudi veruju da je njihov gospodar njihov glasnik koji može da im pomogne da dođu pred Boga. Postignu li takvo „dejstvo", za antihriste je to vredno najveće radosti u dubini njihovog srca: „Sve ove godine truda konačno su mi se isplatile; vreme koje sam uložio na kraju nije bilo uzaludno. Onima koji su istrajni trud se zaista isplati – uz dovoljno istrajnosti čak se i od gvozdene šipke može napraviti igla. Ovaj se trud isplatio!" Pošto čuju da njihovi sledbenici bez njih ne mogu da žive, duboko u sebi antihristi ne osećaju nikakvu krivicu. Umesto toga, potajno se raduju i razmišljaju: „Božje reči su sasvim sigurno sjajne. Moja odluka u prošlosti je bila ispravna; valjan je bio trud uložen svih ovih godina, pa je moj pristup tokom ovih godina potvrđen i doneo je plodove." Potajno osećaju zadovoljstvo. Ne samo da ne osećaju krivicu, žaljenje niti mržnju zbog svojih zlih postupaka, već postaju još više ubeđeni i uvereni da je njihov pristup ispravan. Stoga, u narednom periodu, u svom budućem životu, planiraju da kao i ranije proučavaju Božji način govora i ton, da tome pristupe još marljivije nego ranije i da još opširnije i dublje oponašaju Božji način govora i izbor reči.

Kad antihristi čitaju Božje reči, njihovo težište i namere potpuno su suprotni nego kod onih koji streme ka istini. Oni koji streme ka istini, bez obzira na Božji način govora, jedino su zainteresovani za to da shvate Božje namere, istina-načela i ono čega ljudi treba da se pridržavaju i šta treba da slede. Nasuprot njima, antihristi ove stvari potiskuju u pozadinu svog uma i zanemaruju ih, osećajući čak odbojnost prema rečenicama koje se na njih odnose, i potajno se opiru rečenicama i pojmovima koji se tiču tih stvari. Nakon što postignu određene „rezultate", oni nastavljaju da se dublje i pedantnije upuštaju u ispitivanje Božjeg načina govora i tona, u nijanse Njegove intonacije, u Njegov izbor reči, ne preskačući čak ni pojedinosti o Njegovom korišćenju gramatike i uobičajene sintakse, upotrebljavajući isti pristup kao i ranije. Da bi se što više približili svom cilju, antihristi u

svom srcu potajno donose odluku da još jače, intenzivnije i dublje ispituju Božje reči, ispitujući svrhe i ciljeve u pozadini Božjeg govora, pa čak ispitujući i način na koji se Bog – Govornik koji se obraća ljudskom rodu i celoj vaseljeni – izražava. Antihristi neumorno ispituju svaki aspekt Božjeg govora, u pokušaju da oponašaju Božji govor i da sebe predstave kao nekoga ko poseduje Božju suštinu, ko poseduje ono što Bog ima i što On jeste i ko poseduje Božju narav. Čini se da se sve ovo odvija tako prirodno i glatko; oni rade i postupaju u pravcu svojih ciljeva kao da se to samo po sebi podrazumeva i – takođe, baš kao da se to samo po sebi podrazumeva i da toga nisu ni svesni – preobražavaju se u boga, u predmet divljenja i sledbeništva za druge. Oni ispituju kako Božje reči dotiču ljudska srca i razotkrivaju njihove iskvarene naravi, kako Božje reči razotkrivaju razna ljudska stanja, i još više kako Božje reči kod ljudi postižu dejstvo. Sa kojom svrhom sve ovo ispituju? Da bi ušli u ljudska srca, da bi dokučili njihovo stvarno stanje i da bi ih, dok temeljno sagledavaju njihove unutrašnje misli, naveli na pogrešan put i kontrolisali. Kad Božje reči razotkrivaju ljudske iskvarene naravi i udaraju na njihove slabe tačke, antihristi razmišljaju: „Ove reči, ovaj način, toliko su sjajni i predivni! I ja želim da ovako govorim, želim da koristim ovaj način govora i da se prema ljudima na ovaj način ophodim.” Tokom svog dugogodišnjeg čitanja Božjih reči i upoznavanja sa njima, svoju želju i žudnju da postanu bog antihristi sve više smatraju svojim jedinim ciljem vere u Boga. Prema tome, koliko god Božje reči govorile o tome da se od ljudi zahteva da streme ka istini i da stvari izvršavaju prema načelima, kao i o svim ostalim stvarnostima pozitivnih stvari, antihristi to ne prihvataju i to zanemaruju. Oni nepopustljivo streme sopstvenom cilju, radeći ono što žele prema sopstvenim motivima za postupanje, kao da niko drugi nije važan. Nijedna rečenica Božjih reči ne dotiče njihovo srce niti menja njihov pogled na život i njihovu filozofiju za ovozemaljsko ophođenje, a još manje ih ijedna rečenica, ijedna propoved ili ijedna izjava od Boga nagoni da steknu pokajničko srce. Bez obzira na to šta Božje reči razotkrivaju, bez obzira na to koje čovekove iskvarene naravi razotkrivaju, antihristi jedino ispituju Božji način govora, Njegov ton i dejstva koja kod ljudi Božje reči treba da postignu i tome slično – sve same stvari koje nisu povezane s istinom. Prema tome, što su više izloženi Božjim rečima, sve je snažnija unutrašnja želja antihrista da budu bog. Koliko je snažna ova želja? Dostiže tu tačku da čak u sopstvenim snovima deklamuju Božje reči, razgovarajući često sami sa sobom i vežbajući da propovedaju Božje reči korišćenjem Njegovog načina govora i tona. U dubini svog srca, oni neprekidno ponavljaju Božji način govora i ton, kao da su zaposednuti. Takvi su antihristi. Koliko god da su konkretne, ozbiljne ili iskrene Božje reči, koliku god pomoć ili nadahnuće da nude ljudima, antihristi prema svemu tome ostaju ravnodušni i sve to zanemaruju. Oni ove Božje reči ne cene. Gde im je srce? Oni su usredsređeni na to kako da oponašaju Božje reči na način koji će ljude navesti da ih obožavaju. I što im je ova želja snažnija, sve više se nadaju da će čuti Božji glas i moći da shvate svrhu, želju i misli u pozadini svake rečenice koju Bog izgovara – čak i Njegovo najdublje razmišljanje. Što su intenzivnije žudnje i želje antihrista, oni sve više žele da

oponašaju Božji način govora i sve više teže tome da se brzo, u što kraćem roku, preobraze da budu što sličniji bogu, da poseduju božji način govora i ton. I ne samo to, neki čak žele da u svojim postupcima usvoje božji stil i držanje. Antihristi se nalaze u takvom stanju, živeći svakodnevno prema ovim mislima, idejama, namerama i motivima. Šta oni rade? Sebe svakodnevno primoravaju da idu putem ka tome da postanu bog, da postanu hristos. Smatraju da je ovaj put ispravan, da je to svetao put. Dakle, bilo da je to na okupljanjima ili na druženjima, koliko god da drugi u zajedništvu razgovaraju o svom shvatanju Božjih reči i o svojim osećanjima o doživljavanju Božjih reči, antihriste ništa ne može da dotakne niti da promeni njihove ciljeve i želje. Oni koračaju putem ka tome da postanu hristos, ka tome da postanu bog, kao da su zaposednuti, kao da su pod kontrolom nekog nevidljivog bića, kao da nose nevidljive okove. Kakav je ovo način razmišljanja? Zar nije podao? (Jeste.)

Čitajući Božje reči, antihristi upijaju svaki njihov aspekt kao sopstvenu imovinu, ophodeći se prema njima kao da su roba koja može da im donese veće koristi i više novca. Kad se ova roba proda, kad se ovim stvarima razmeću, oni dobijaju koristi koje žele. I što više to čine, u sebi osećaju veće zadovoljstvo; što više to rade, sve veća je i jača njihova želja da budu bog. Kakav je ovo stav, kakva je ovo situacija? Zašto je tako snažna želja antihrista da budu bog? Je li to nešto čemu ih je neko naučio? Ko ih je podstakao ili uputio? Da li to Božje reči zahtevaju? (Ne.) To je put koji su antihristi sami izabrali. I premda nemaju nikakvu spoljnu pomoć, poriv im je tako snažan – zašto je to tako? To je određeno njihovom priroda-suštinom. Antihristi neumorno, bez oklevanja i bez izvinjenja ovim putem koračaju bez ikakve spoljne pomoći; koliko god da ih osuđuješ, nema svrhe; koliko god da ih detaljno analiziraš, oni to ne shvataju niti razumeju; kao da su zaposednuti. Ove stvari su određene njihovom prirodom. Odnos antihrista prema Božjim rečima, spolja posmatrano, deluje kao da u njemu nema otpora ni klevete. Oni se trude – čak i više od prosečne osobe. Ako ne znaš o čemu u sebi razmišljaju niti znaš koji put slede, sudeći prema njihovom spoljnom izgledu, reklo bi se da je način na koji se ophode prema Božjim rečima ispunjen čežnjom – makar bi se ovaj izraz mogao upotrebiti da se to okarakteriše. No, može li se suština nekog čoveka sagledati samo na osnovu njegovog spoljnog izgleda? (Ne.) Pa, odakle se može sagledati? Iako deluje kao da oni čeznu za Božjim rečima, često ih čitajući i slušajući, pa čak i učeći napamet i, iako sudeći prema ovim spoljnim postupcima, oni ne treba da budu okarakterisani kao antihristi, da li u stvarnim situacijama oni zaista primenjuju Božje reči? (Ne.) Nakon što pročitaju Božje reči i nauče ih napamet, kad se suoče sa stvarnim situacijama, oni bi ponekad mogli da citiraju pasus Božjih reči ili da izdeklamuju nekoliko Njegovih rečenica, katkad čak i tačno. Ipak, posmatrajte šta rade nakon što citiraju Božje reči, kojim putem idu i kakve odluke donose kad se nađu u raznim situacijama. Ako to podrazumeva njihov status ili nešto što bi moglo da ugrozi njihov ugled ili imidž, oni prema Božjim rečima neće nipošto postupati. Štitiće svoj sopstveni imidž i status. Učine li nešto pogrešno, oni to nikako neće priznati. Umesto toga, pronaći će svakakve načine

da to prikriju ili da problem izbegnu, uopšte to ne pominjući, pa čak i svaljujući krivicu na druge za nešto što su sami učinili umesto da priznaju svoju sopstvenu grešku. Oni ulažu trud u čitanje Božjih reči i u očuvanje svog statusa, ali kad je reč o stavljanju po strani sopstvenih interesa i podnošenju fizičke patnje kako bi se primenjivala istina i postupalo prema istina-načelima, posmatrajte koje odluke donose. Ako treba da postupaju prema načelima, da zaštite interese Božje kuće, koga god time povredili ili uvredili, hoće li to učiniti? Neće nipošto. Njihova prva odluka je uvek da zaštite sebe. Čak i ako znaju ko je pogrešio odnosno ko je učinio zlo, tu osobu neće razotkriti. Možda će se u svom srcu čak potajno radovati. Bude li zle ljude neko razotkrivao, oni će te zlikovce čak uzimati u odbranu i za njih iznalaziti razna opravdanja. Jasno je da su antihristi ljudi koji uživaju u tuđoj nesreći. Bez obzira na situaciju sa kojom se suoče, posmatrajte kakve odluke donose i kojim putem idu. Ako odluče da postupaju prema istina-načelima, u tom slučaju je to što su jeli i pili Božje reči urodilo plodom. U suprotnom, koliko god da jedu i piju Božje reči odnosno koliko god da ih dobro nauče napamet, beskorisno je – oni Božje reči i dalje ne posmatraju kao istinu. Osim toga, da li antihristi poznaju sebe? (Ne.) Neki ljudi kažu: „Ali antihristi čak priznaju sopstvenu nadmenost i samopravednost, govoreći da su đavoli i Sotone." Oni ove stvari samo govore, ali šta zaista rade kad se nađu u nekoj stvarnoj situaciji? Ako neko sarađuje sa antihristom i kaže nešto ispravno, nešto što je u skladu sa istina-načelima i što protivreči pogrešnoj stvari koju je rekao antihrist, i ako ta osoba odbije da se složi sa onim što kaže antihrist, taj antihrist će smatrati da su mu imidž i status ugroženi. Kakvu odluku u tom slučaju donosi? Da li bi mogao da odluči da sebe zanemari kako bi tu drugu osobu saslušao i postupio prema istina-načelima? Nipošto to ne bi mogao. Pa, jesu li te ispravne reči koje govore od ikakve koristi? Da li one odražavaju njihovu stvarnost, njihov pravi rast, njihove odluke ili put kojim idu? Ne, te reči se ne rađaju iz njihovog iskustva; to su naprosto reči koje su naučili. To što izlazi iz njihovih usta samo su doktrine, varljive reči. Čim su uključeni njihov status ili lični interes, prvi izbor antihrista je uvek u tome da sebe sačuvaju i zaštite, da druge otupe i navedu ih na stranputicu, da izbegnu da preuzmu ikakvu odgovornost ili da priznaju ikakav prestup. Uzimajući u obzir ove suštine antihrista, da li oni streme ka istini? Čitaju li Božje reči da bi razumeli istinu i stigli do tačke u kojoj mogu da primenjuju istinu? Ne. S obzirom na namere i ciljeve s kojima čitaju Božje reči, antihristi neće nikada dostići njihovo razumevanje. Razlog za to je što Božje reči ne čitaju kao istinu koju treba razumeti, već kao sredstvo za ostvarenje sopstvenih ciljeva. I premda antihristi izričito ne navode: „Želim da budem bog, želim da budem hristos", njihov cilj da postanu hristos očit je iz suštine njihovih postupaka i suštine načina na koji se ophode prema Božjim rečima. Kako se to može sagledati? Oni koriste Božje reči i ono što vide da Bog otkriva, kao što su Božje odlike i biće i tako dalje, da bi ljude navodili na stranputicu, da bi na pogrešan put navodili one koji ne shvataju istinu, neuke, one malog rasta, one koji ne streme ka istini, bezvernike, pa čak i neke zle ljude. Oni ove ljude drže u uverenju da oni sami poseduju istinu, da su ispravni ljudi i da su ličnosti dostojne divljenja i oslonca.

Antihristima je cilj da ove ljude navedu da u njih polože svoje nade i da se njima obraćaju, a kad se to dogodi, u sebi osećaju zadovoljstvo.

Antihristi nikad ne priznaju da je Bog jedinstven; nikad ne priznaju da su Božje reči istina, niti ikad priznaju da samo Bog može da izrazi istinu. Sudeći prema njihovom stavu prema Božjim rečima, trudu koji ulažu u Božje reči i njihovoj želji da budu bog, da postanu hristos, antihristi smatraju da je čoveku lako da postane bog, da je to nešto ljudima dostižno. Oni kažu: „Ovaploćeni bog se naziva hristom samo zato što može da izgovori nešto božjih reči, zar ne? Nije li on samo glasnogovornik božjih reči? Nije li reč samo o tome da ima mnogo sledbenika? Prema tome, ako neki drugi čovek među ljudima takođe ima isti status i ugled, ako i njega podjednako mnogo ljudi obožava i na njega se ugleda, zar ne može i on da uživa u hristovom tretmanu, u božjem tretmanu? Mogućnost da se uživa u hristovom tretmanu, da se uživa u tretmanu nekoga ko ima božji identitet i suštinu, zar to čoveka ne čini bogom? Ima li ičeg teškog u tome?" Dakle, želja antihrista da budu bog je suštinska; oni imaju istu ambiciju i suštinu kao i Sotona. Baš zato što su antihristi i zato što poseduju suštinu antihrista oni prema Božjim rečima ispoljavaju ovakve reakcije. Antihriste usrećuje to što se Bog ovaplotio; ljudi mogu da čuju Njegove reči i mogu istovremeno da Ga vide. On je običan čovek koji se može dotaći i videti, i baš zato što ovaj običan, beznačajan i neupadljiv čovek može toliko da govori i otud se naziva Bogom, antihristi uviđaju da im se konačno ukazala prilika da i sami postanu bog. Da ovaj običan čovek ne govori, antihristi bi smatrali da su im prilično tanke nade da postanu bog ili hristos. Međutim, upravo zato što je ovaj običan čovek izgovorio Božje reči i izvršio Božje delo, predstavljajući Boga koji među njima spasava ljude, antihristi to vide kao svoju šansu, kao priliku koja se može iskoristiti i to im pruža više naznaka da oponašaju Božji govor, Njegov ton i način govora, pa čak i Njegovu narav, pretvarajući sebe postepeno sve više u nekog nalik bogu, sve više u nekog nalik hristu. Pa tako, u dubini svog srca, antihristi osećaju da sve više i više postaju nalik bogu, da su sve sličniji bogu. Osećaju tako veliku zavist prema Bogu koga drugi poštuju, slede i u koga se u svim stvarima uzdaju, prema Bogu koga ljudi u svemu traže i na Njega se ugledaju. Oni zavide na identitetu i ličnoj vrednosti Hrista. O čemu u svom srcu antihristi razmišljaju? Zar dubine njihovog srca nisu mračne i rđave? Nisu li dubine njihovog srca ogavne, pogane i sramne? (Jesu.) One su krajnje odbojne!

Neki ljudi kažu: „Slušali smo Te kako neprekidno govoriš o antihristima, ali kako to da nikada nismo videli takvu osobu? Da li nam samo pričaš priče? Govoriš o stvarima u koje je teško poverovati?" Mislite li da takvi ljudi postoje? (Da.) Koliko njih ste upoznali? Jeste li i vi sami jedni od njih? (I mi pokazujemo ova stanja i otkrivamo takve aspekte. Oni nisu tako ozbiljni kao kod antihrista, ali im je priroda-suština ista.) Smatrate li da je opasno imati ovakva stanja? (Da.) Ako znate da je to opasno, morate da se promenite. Da li je lako promeniti se? Zapravo to može biti podjednako lako i teško. Ako Božje reči uzimaš kao istinu koje se treba pridržavati, jednostavno kao što je Gospod Isus rekao: „Samo recite 'da' kada nešto tvrdite, i 'ne' kada nešto poričete", onda zaista možeš da

se pokaješ. Na primer, Bog ti kaže da nešto primeniš, uz reči: „Nakon jela, oliži činiju da izgleda kao da je oprana. Time se štedi hrana i ujedno je higijenski." Da li je ovo uputstvo jednostavno? Može li se lako primeniti? (Da.) Ako Bog uputi takav zahtev, samo tih nekoliko rečenica, ne ulazeći u ljudske poteškoće ili njihova stanja, niti govoreći o iskvarenim naravima i ne praveći razliku između različitih okolnosti, kako bi ti sproveo i primenio ovu jednu stvar? Za tebe su ove rečenice Božje reči, one su istina i nešto čega treba da se pridržavaš. Ono što treba da radiš jeste da svakodnevno, nakon svakog jela, poštuješ Božji zahtev – u tom slučaju slediš Božji put, posmatraš Božje reči kao istinu, kao nešto što treba da poslušaš. Postaješ osoba koja primenjuje Božje reči i u ovoj najjednostavnijoj stvari odbacio si narav antihrista. S druge strane, nakon što čuješ ovih nekoliko reči, s njima bi prećutno mogao da se saglasiš i da ih zapamtiš, s tim da kad, nakon jela, u činiji zapaziš nekoliko preostalih zrnaca pirinča, pomisliš: „Zauzet sam drugim stvarima!" i da činiju ostaviš takvom kakva jeste. Pri sledećem obroku, ponavljaš to isto. Tih nekoliko uputstava od Boga imaš na umu, ali nema tog dana u kome zaista nameravaš da ih primeniš. I kako vreme prolazi, te reči zaboravljaš. Dakle, ne samo da Božje reči nisi primenjivao, već si ih i odbacio. Kakvom te to osobom čini? Ako ne primenjuješ ove reči, jesi li neko ko sledi Božji put nakon što čuje Njegove reči? Jesi li neko ko stremi ka istini? Jasno je da nisi. Ako neko ne stremi ka istini, može li se on okarakterisati kao antihrist? Ne primenjivati istinu, da li je to nužno isto što i biti antihrist? (Nije.) Ova vrsta ljudi posmatra Božje reči poput vetra koji im samo para uši, kao nešto nevažno, ne primenjuju ih i o njima mnogo ne razmišljaju – oni ih naprosto zaboravljaju. To nije antihrist. A tu je još jedna vrsta ljudi koji, nakon što čuju ova uputstva od Boga, pomisle: „Da oližem činiju nakon jela? Kako ponižavajuće! Pa nisam prosjak, a osim toga, nije baš da nema nikakve hrane. Sasvim sigurno to neću uraditi! Oni koji su spremni da oližu svoje činije samo neka izvole." Kad neko kaže: „Ovo je Božji zahtev", oni razmišljaju: „Čak i ako to jeste božji zahtev, neprihvatljivo je. Bog ne bi trebalo da zahteva takve stvari. Ove reči nisu istina! Bog izgovara i one reči koje nisu vredne pažnje, koje su nelogične i nisu toliko velike. Svi božji zahtevi prema ljudima nisu nužno istina. Ovaj konkretan zahtev mi baš i ne izgleda kao istina. Gospod Isus je rekao: 'Onaj ko sledi volju Moga Oca, koji je na nebesima, Mi je i brat i sestra i majka.' Ovakve reči su istina! Olizati činiju nakon jela da bude higijenski? Dovoljno bi bilo oprati je vodom. Zašto bi od nas tražio da ližemo činije? Ovaj zahtev se ne uklapa u moje predstave ili uobrazilje; i nigde ne bi bio prihvatljiv. Da me natera da oližem činiju – malo sutra! Zar se tako definiše higijena? Svoju činiju perem vodom i koristim dezinfekciono sredstvo – za mene je to higijena!" Nakon što čuje ove reči, ova vrsta ljudi ima sopstvene misli i unutrašnji otpor; čak se prepuštaju podsmehu i kleveti. Pošto ove reči dolaze od Boga, ne usuđuju se da ih otvoreno osuđuju, ali to ne znači da o njima nemaju nikakvo mišljenje niti predstave. Kako se ispoljavaju njihova mišljenja i predstave? Oni ove reči ne prihvataju niti primenjuju; o njima imaju sopstvene misli i u stanju su da ih osuđuju i da o njima formiraju predstave. Dakle, kad završe s jelom i zapaze da neki ljudi olizuju svoje

činije, oni će se od toga suzdržati, gajeći u sopstvenom srcu čak i prezir prema onima koji praktično postupaju prema Božjim rečima. Oni spolja otkrivaju ruganje i podsmeh, pa čak i stav koji se ogleda u tome da tuđe ponašanje žele da isprave. Ne samo da ne postupaju prema onome što Bog govori, već se ponašaju upravo suprotno, upuštajući se u postupke koji su tome direktno oprečni. Svoje postupke koriste da poreknu Božje zahteve, da se opiru onome što je Bog rekao, a nastoje i da svojim postupcima privuku više pažnje, ubeđujući više ljudi da je pogrešno ono što Bog govori i da je samo njihov način ispravan, navodeći više ljudi da se opiru Božjim rečima i da ih osuđuju. Oni naprosto ne postupaju kako je Bog naložio; svaki put nakon jela, oni ne samo da vodom isperu svoju činiju, već je i više puta operu dezinfekcionim sredstvom i deterdžentom za sudove, a zatim sterilišu u uređaju za dezinfekciju. I dok to rade, oni nesvesno daju i određene izjave, poručujući svima: „Lizanjem činije se zapravo ne uklanjaju mikrobi, a to se ne postiže ni pranjem vodom. Jedino se korišćenjem dezinfekcionog sredstva, u kombinaciji s visokom temperaturom, činija može temeljno sterilisati. To je higijenski." Oni ne samo da odbijaju da prihvate ono što Bog kaže i da praktično postupaju kako Bog nalaže, nego čak koriste sopstvene reči i postupke da bi se opirali onome što Bog nalaže, da bi to osuđivali i ocenjivali. Da stvari budu još ekstremnije, oni koriste određena mišljenja koja smatraju ispravnim kako bi podstakli i na prevaru naveli više ljudi da im se pridruže u opiranju Božjim zahtevima, u njihovoj osudi i oceni. Kakvu ulogu oni ovde igraju? Ta uloga nije u tome da navedu što više ljudi da slušaju Božje reči i bezuslovno se pokore Bogu, ni da razreše ljudske predstave kad one nastanu, niti da reše protivrečnosti između ljudi i Boga ili ljudske iskvarene naravi kad se te protivrečnosti pojave. Umesto toga, oni više ljudi podstiču i na prevaru navode da osuđuju Boga, da im se pridruže u analizi i ispitivanju ispravnosti Božjih reči. Spolja deluju kao da su zagovornici pravde, kao da se bave onim što izgleda ispravno. Ipak, da li ovo ispravno ponašanje dolikuje nekome ko sledi Boga? Da li je to ljudski osećaj za pravdu? (Ne.) Onda, šta je tačno, kod ove vrste ljudi, suština koja se nalazi u osnovi njihovog ponašanja? (Oni imaju suštinu antihrista, đavolâ.) Ti pojedinci ne samo da se prema Božjim rečima ne ophode kao prema istini, već, što je još sramnije, mogu da se prerušavaju u duhovne ljude, koristeći često Božje reči da druge podučavaju i da time sebe ulepšavaju i stiču divljenje. Oni sami Božje reči ne primenjuju, niti ih posmatraju kao istinu koju treba doživeti i sprovoditi. Ipak, oni često strogo i svečano drugima govore: „Bog je rekao da nakon jela oližete svoje činije; to je dobra navika i time se štedi hrana." Uz svaku reč i rečenicu, oni viju barjak na kome piše „bog je rekao", „ovo je božja reč" ili „ovo je istina", ali oni sami to uopšte ne prihvataju niti primenjuju. Osim toga, oni stvaraju različite osude i pogrešna tumačenja Božjih reči. To je ono što antihristi rade.

Pošto smo upravo analizirali ispoljavanja ova tri tipa ljudi, koji od tih tipova je najproblematičniji? (Poslednji tip.) Ovaj tip ljudi sâm ne primenjuje Božje reči i prepun je svakakvih otpora i osuda prema Božjim rečima. Osim toga, ti ljudi Božje reči koriste da

druge navode na stranputicu i da ostvare sopstvene ciljeve. Takvi ljudi su antihristi. Bez obzira na aspekt Božjih reči, čak i ako se te reči slažu sa njihovim predstavama, oni Božje reči ne posmatraju kao istinu; to posebno važi za one reči Božje koje su potpuno oprečne ljudskim predstavama, tradicionalnoj kulturi i filozofiji – antihristi ovim rečima pridaju još manju važnost. Zašto bi propovedali Božje reči ako ih ne smatraju važnim? Oni Božje reči žele da iskoriste kako bi ispunili sopstvene ciljeve. Među tri navedena tipa ljudi, poslednji tip je najopasniji. Šta je sa prvim tipom ljudi? (Oni slušaju Božje reči i primenjuju ih.) Mislite li da su bez mozga svi oni koji slušaju i primenjuju Božje reči? Gledano spolja, zar nije pomalo glupo biti strogo poslušan prema svemu što Bog kaže i što ljude primorava da rade? (Nije.) Oni koji primenjuju Božje reči su najpametniji. Drugi tip ljudi se usredsređuje na postupke; oni ne primenjuju istinu, već samo postupaju shodno svojoj volji i donekle službuju. Ne obraćaju pažnju na značenje niti na zahteve i merila Božjih reči. Oni ne shvataju Božje namere niti Njegov unutrašnji glas, već se usredsređuju samo na činjenje. Oni razmišljaju: „Znam da nam Ti želiš dobro. Sve što kažeš je ispravno. Treba da se pokorimo onome što kažeš i da to primenjujemo; Ti se samo usredsredi na to da govoriš, a svi mi ćemo slušati." Ali u stvarnosti, oni ne shvataju ozbiljno ono što Bog kaže niti detaljne zahteve koje Bog ima prema ljudima. Samo se ponašaju nepromišljeno. Nepromišljeno ponašanje ponekad može da dovede do divljeg i beskrupuloznog ponašanja, do toga da izazove prekide i ometanja; može da dovede do opiranja Bogu. Opiranje Bogu u velikoj meri ponekad dovodi do velikih nevolja, a to sa svoje strane može dovesti do uništenja. Ovo je najozbiljnija posledica za one koji ne streme ka istini, a neki ljudi mogu dostići ovu tačku. Treći tip ljudi, antihristi, nepokolebljivi su sledbenici Sotone. Oni nikada, bez obzira na sve, ne primenjuju istinu. Čak i ako je ispravno ono što kažeš, oni to neće slušati, a kamoli onda kad imaju sopstvene predstave. Oni su zakleti neprijatelji Božji, zakleti neprijatelji istine. Gledano spolja, najlukavije i najpronicljivije deluju ovi ljudi. Oni sve razaznaju i ispituju, o svim stvarima promišljaju i nastoje da ih otkriju. Ipak, nakon tolikog ispitivanja, na kraju ispituju Samog Boga, stvarajući predstave i mišljenja o Njemu. Šta god da Bog uradi, ako to nije u skladu sa njihovim viđenjem stvari, oni to bez izuzetka osuđuju; odbijaju da to primenjuju, bojeći se da bi to moglo da im našteti. S druge strane, oni koji spolja izgledaju glupi, kao da im manjka inteligencije, rade upravo ono što Bog kaže. Izgledaju izuzetno jednostavno i pošteno, razmenjuju sa drugima otvoreno čak i ono što ne treba razmenjivati, prijavljuju čak i ono što se ne mora prijavljivati, pokazujući ponekad čak i donekle naivno ponašanje. Šta to pokazuje? To pokazuje da je srce takvih ljudi otvoreno prema Bogu, da prema Njemu nije zatvoreno ni zabarikadirano. Rasprava o ovom jednostavnom primeru ima za cilj jedino da vam pomogne da shvatite šta je antihrist i kakav je zapravo njegov stav prema Božjim rečima. Cilj je u tome da vam pomogne da razaznate kakva su tačno vrsta ljudi antihristi, a koji tip ljudi ne primenjuje istinu i pritom nisu antihristi. Da steknete takvu pronicljivost. Naveo sam ovaj primer samo kako bih vam olakšao da bolje shvatite temu o kojoj danas razgovaramo u zajedništvu. Nije reč o tome da od vas zaista

tražim da nakon jela oližete svoje činije. Niti sam odredio da je lizanje činije isto što i higijena ili štednja hrane. Ne morate to da radite; ne smete to pogrešno da shvatite.

Danas smo u zajedništvu razgovarali o dodatnoj stavki u vezi sa načinom na koji antihristi preziru Božje reči: antihristi se ophode prema Božjim rečima kao da su roba. Kad je reč o robi, to podrazumeva prodaju, trgovinu, profit i novac. To što se antihristi prema Božjim rečima ophode kao da su roba nešto je što nipošto nikada ne bi trebalo da se radi, to je krajnje grešno. Zašto? Na samom početku okupljanja, svako je u zajedništvu sopstvenim rečima sa drugima podelio svoje shvatanje Božjih reči i istine, rezimirajući to najjednostavnijim izrazima. Sve u svemu, Božje reči su istina. Za ljudski rod, istina je od suštinske važnosti. Istina može biti čovekov život, ona ljude može spasti i vratiti ih iz mrtvih i čoveku omogućiti da postane stvoreno biće koje je u skladu s merilom. Vrednost istine za ljudski rod ne može se izmeriti rečima, materijalnim stvarima niti novcem. Zaslužuje da se neguje i čuva i dostojna je da čoveku bude smernica, pravac i cilj u njegovim postupcima, ponašanju, životu i celokupnom postojanju. Iz istine, između ostalog, ljudi treba da steknu put primene, kao i put da se boje Boga i klone zla. Za ljude je istina isto što i sâm život. Zajedno sa istinom, u istom dahu se ne sme pominjati nijedan materijalni predmet ni bogatstvo. U ovom materijalnom svetu ili u čitavom vaseljena-svetu, ne postoji ništa što je vredno da se uporedi sa istinom, niti bilo šta što s njom može da se izjednači. Iz ovoga je jasno da je ljudskom rodu, kome je potrebno spasenje, istina najdragocenija imovina i da je ona neprocenjiva. Ipak, zapanjuje činjenica da postoje pojedinci koji se prema ovoj neprocenjivoj stvari ophode kao da je roba koja se prodaje i razmenjuje za profit. Mogu li se takvi pojedinci okarakterisati kao đavoli, kao Sotone? Nego šta! U duhovnom carstvu, takvi pojedinci su đavoli i Sotone; među ljudima, oni su antihristi.

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o nekim ispoljavanjima načina na koji se antihristi prema Božjim rečima ophode kao da su roba namenjena prodaji radi sticanja ličnih koristi. Naravno, to je izgovoreno u određenom smislu i ne odgovara u potpunosti doslovnom značenju – nije jasno uočljivo da se oni prema Božjim rečima ophode kao da su roba namenjena prodaji. Ipak, sudeći prema njihovom ponašanju, pristupu i njihovoj suštini, oni su se prema Božjim rečima već ili sa najvećom sigurnošću zaista ophodili kao da su roba, kao da su materijalna stvar koju treba posedovati. Kad se Božje reči nađu u njihovom vlasništvu, oni ih posmatraju kao artikal u svojoj maloj radnji, prodajući ga u pogodnom trenutku svakome kome je on potreban i stičući od njega profit. Kakve koristi od toga stiču antihristi? U te koristi se ubrajaju njihov ugled, da ih drugi izrazito poštuju i obožavaju, da im upućuju poglede divljenja, da im drugi nude zaštitu, kao što je zaštita njihovog statusa i obraza. Čak i kad budu smenjeni i uklonjeni, ljudi će ustajati u njihovu zaštitu i uzimati ih u odbranu. Ovo su koristi koje antihristi izvlače iz Božjih reči. Ove koristi jesu upravo ono što antihristi žele i čemu streme, o čemu su dugo spletkarili u svom srcu. Ovo je suština antihrista. Njihovim postupcima i ponašanjem upravlja i gospodari njihova priroda, a iz ovih ispoljavanja može se uvideti priroda-suština antihrista.

2. Prodaja knjiga sa Božjim rečima zarad lične koristi

U nastavku ćemo u zajedništvu razgovarati o drugom aspektu, a to je stvarno ponašanje i pristup antihrista koji se prema Božjim rečima ophode kao da su roba. Ovaj pristup obuhvata onaj tip antihrista koji se prema raznim vrstama knjiga sa Božjim rečima ophodi kao da su roba. Kad dobije ove knjige sa Božjim rečima, on smatra da je stekao kapital da zaradi novac, budući da poseduje imovinu koja mu je za to potrebna. Ove knjige, u kojima su odštampane Božje reči, postaju njegova imovina, roba koju namerava da prodaje i predmeti koje koristi za ostvarenje prekomernog profita. Antihristi zadržavaju ove knjige, a ne raspodeljuju ih prema načelu koje nalaže Božja kuća, već nastoje da neprimereno steknu profit u skladu sa sopstvenim namerama. Koje je načelo raspodele knjiga u Božjoj kući? Da se one raspodeljuju svima koji vole da čitaju Božje reči i koji su žedni istine, kao i da se to čini besplatno. Bez obzira na to koliko ljudi ih dobija odnosno koliko knjiga se raspodeli, to je uvek besplatno. Kad se u hrišćanstvu veruje u Boga, Biblija nije besplatna; ona mora da se kupi. Ali sada, ove reči Božje i ove knjige Božja kuća besplatno raspodeljuje, a to je ključno. Međutim, problem nastaje kad antihristi dođu u posed ovih knjiga i ne raspodeljuju ih besplatno, shodno načelu. U uobičajenim okolnostima, oni koji imaju imalo bogobojažljivo srce ove bi knjige, shodno načelu, raspodeljivali besplatno, ne naplaćujući novac za njih niti nastojeći da neprimereno stiču prekomerni profit. Međutim, jedino antihristi, nakon što te knjige pribave, pomišljaju da im se ukazala poslovna prilika. Otud nastaju njihova ambicija i pohlepa: „Davati tako debele, fine knjige besplatno – zar to nije gubitak? Nije li glupo da se od njih ne zaradi neki novac? Osim toga, ove se knjige ne mogu kupiti nigde drugde, a većina ljudi koji veruju u boga želela bi da ih čita, bez obzira na cenu.” Kad jednom shvate da ljudi imaju takav mentalitet, antihristima počinju da padaju na pamet određene misli: „Ne smem da ispustim ovu priliku da zaradim novac; takve prilike teško nailaze. Pri raspodeli knjiga, ljude treba da podelim u kategorije i da naplaćujem više imućnima, umerenu cenu za one prosečne, a manju cenu za siromašne ili da im ih uopšte ne raspodeljujem, da pritom dajem popust onima koji mi laskaju i naplaćujem više onima sa kojima se dobro ne slažem.” Da li je to u skladu sa propisima Božje kuće za raspodelu knjiga? (Nije.) Ovo se naziva poslovanjem. Antihristima padaju na pamet ovakve zamisli; ostavimo po strani činjenicu da li knjige raspodeljuju prema propisima i načelima Božje kuće, pa porazgovarajmo prvo o tome kako se oni ophode prema Božjim rečima. Nakon što se knjige sa Božjim rečima nađu u njihovim rukama, da li ih oni cene? (Ne.) Oni nisu zainteresovani za način života ili istinu o kojima se govori u Božjim rečima; ne cene ih niti su u pogledu njih imalo radoznali. Samo površno prelistavaju ove knjige, nehajno ih listaju i ovlaš pregledaju njihove stranice: „U njoj se samo govori o tome kako bog obavlja delo suda nad ljudima, kako je osvojio grupu ljudi i kako ljudima daje dobro odredište. Kad je reč o budućnosti ljudskog roda, takvih pojedinosti tamo nema, pa ova knjiga nije toliko zanimljiva. Iako ova knjiga nije previše zanimljiva, mnogi ljudi su voljni da je

pročitaju. To je dobro; od toga mogu da zaradim.” Kad im knjige sa Božjim rečima dopadnu šaka, one postaju roba, što nagoveštava da će mnogi ljudi, makar deo ljudi, morati da potroše novac da kupe ove knjige. Pod maskom da veruju u Boga, da obavljaju posao Božje kuće i da su zaduženi za raspodelu knjiga sa Božjim rečima, antihristi se ubacuju i besplatnu raspodelu ovih knjiga od strane Božje kuće pretvaraju u transakciju, u kupoprodaju. Kad je reč o Bogu, Njegove izgovorene reči se daju besplatno svakome ko pažljivo sluša Njegove reči; one su besplatne i ne zahtevaju nikakvu razmenu. Od ljudi se samo zahteva da prihvate, primenjuju i doživljavaju Božje reči, da postignu pokornost ovim rečima i postanu ljudi koji se boje Boga i klone zla. Bog je tada zadovoljan, Njegov je cilj ostvaren, a Njegove reči nisu izgovorene uzalud. On u tome pronalazi utehu. Ovo je Božja želja i ujedno cilj Njegovog šest hiljada godina dugog dela upravljanja koje se obavlja nad čovekom, najlepša želja Stvoritelja za stvorena bića. Onima koji Ga slede Bog besplatno i neprekidno daje Svoje reči, ono što On ima i što jeste i Svoje namere. Ovo je tako čist, sveti čin, tako veličanstveno delo; u sebi ne sadrži nikakvu transakciju. Za svakog čoveka koji pažljivo sluša Božje reči i za njima žudi, svaka rečenica koju Bog izgovara je neprocenjiva. Ljudi od Boga besplatno dobijaju istinu i Njegove reči i duboko u svom srcu Bogu žele da se oduže, da udovolje Njegovim namerama i omoguće Mu da oseti utehu, kako bi Njegovo veliko delo uskoro moglo da se dovrši. Ovo je prećutni sporazum koji treba da postoji između Stvoritelja i stvorenog ljudskog roda. Međutim, antihristi ovu stvar pretvaraju u transakciju. Oni iskorišćavaju priliku što Bog govori i što dela, kao i ljudsku potrebu da budu opskrbljeni Božjim rečima, da bi težili ličnom dobitku, pribavljanju novca i koristi koje ne bi trebalo da dobiju. Zar zbog takvog ponašanja čovek ne zaslužuje da bude proklet? Iz kojih Božjih izjava si video ili čuo da Bog ljudskom rodu govori u zamenu za naknadu? Koliko naplaćuje za rečenicu, koliko za pasus, za propoved, za knjigu ili za jedan slučaj orezivanja ili suda i grdnje, ili oplemenjivanja ili opskrbe životom? Da li je Bog ikad izgovorio takve reči? (Nije.) Bog nikada nije rekao takve stvari. Svaka rečenica, pasus i tekst koje je izgovorio Bog, svaki slučaj orezivanja, grdnje i suda, kušnje i oplemenjivanja koje ljudi od Boga dobijaju, kao i njihova opskrba i hranjenje Božjim rečima, i tako dalje – sve to, šta se od toga može izmeriti novcem? Šta od toga ljudi mogu da dobiju u zamenu za novac ili materijalne stvari ili plaćanjem telesne cene? Ništa od toga. Sve što Bog čini, sve istine koje Bog izražava su neprocenjive. Upravo zato jer su neprocenjive, jer niko ne može da koristi novac niti bilo koje materijalne stvari u zamenu za Božje odlike i biće, Bog kaže da Svoje reči ljudima daje besplatno. Ipak, antihristi ne mogu da uvide neprocenjivu i dragocenu prirodu istina i onoga što Bog ima i što jeste a što On izražava; umesto toga, oni nastoje da od tih reči neprimereno pribave prekomerni profit, a to je krajnje sramno!

Pojedini antihristi, da bi mučili ljude, da bi uspostavili sopstveni ugled i prestiž i primorali druge da osećaju njihov užas i moć, uskraćuju Božje reči, ne raspodeljuju ih braći i sestrama koji su im potčinjeni. Pa tako, u pojedinim crkvama u kojima ovi zli ljudi i antihristi drže vlast, braća i sestre su bez Božjih reči koje bi čitali odnosno bez Božjih

propovedi koje bi slušali. Zar takvi ljudi na zaslužuju da budu prokleti? Kako su se ophodili prema Božjim rečima? Kao da su njihova lična svojina. Bog Svoje reči daje onima koji iskreno veruju u Boga i slede Ga; one nisu date isključivo jednom pojedincu i sasvim sigurno nisu u ličnoj svojini nijednog pojedinca. Božje reči se izgovaraju celom ljudskom rodu i niko ne može da iz bilo kog razloga ili pod bilo kojim izgovorom uskrati Božje reči. Ipak, antihristi igraju upravo takvu ulogu, kršeći normu da bi to činili. Nakon što dobiju snimke najnovijih propovedi, neki antihristi ih prvo sami preslušaju, i pošto otkriju neku novu svetlost i postojanje nekog sadržaja koga nisu bili svesni, odlučuju da ovu seriju propovedi ne raspodeljuju onima za koje su zaduženi. Bez ičijeg znanja, oni uskraćuju snimke propovedi. Koja je svrha tog uskraćivanja? Svrha je da se tokom okupljanja razmeću, što je istovetno bavljenju prodajom. Kroz ovaj čin razmetanja, kad ljudi koji su im potčinjeni čuju sadržaj koji nikada ranije nisu čuli, sve te nove stvari, oni o antihristima počinju da imaju visoko mišljenje i time je cilj antihrista ostvaren. Neosporno je da u crkvama širom sveta sasvim sigurno postoje neki ljudi koji pravovremeno ili u potpunosti ne raspodeljuju propovedi razgovora u zajedništvu ili snimke; takvi ljudi zasigurno postoje. Osim toga, neki antihristi raspodeljuju knjige sa Božjim rečima na temelju ljudskih stavova prema njima samima, dajući ih onima koji su im bliski ili im laskaju. Iako su knjige besplatne, ne može svako lako da ih dobije; u rukama antihrista načelo besplatne i pravovremene raspodele dovedeno je u pitanje, u zavisnosti od različitih uslova. Oni bi nevoljno mogli da daju knjige onima koji su uz njih ili ih slušaju, ali ne nužno i blagovremeno; kad je reč o onima koji se ne slažu sa njihovim gledištima ili im se čak protive, antihristi bi mogli selektivno da im daju knjige ili da im ih uopšte ne daju. Antihristi ne samo da nastoje da u raspodeli knjiga sa Božjim rečima neprimereno stiču prekomerni profit, već to koriste i kao način da privuku ljude, zadobiju ih, kao i da druge tlače i muče – kadri su za svakakva zlodela. Ljudima su čak u stanju i da prete, govoreći im da bi onima koji o njima loše govore, koji ih na izborima ne izaberu ili protiv njih glasaju, mogli da uskrate Božje reči, kao vid mučenja takvih ljudi. Stoga se, iz straha da blagovremeno neće moći da dobiju knjige sa Božjim rečima ili snimljene propovedi, neki ljudi užasavaju ovih antihrista. Čak i ako antihristi čine zlo, a sami ti ljudi trpe nepravedan tretman, oni se ne usuđuju da ih prijave, iz straha da će ih antihristi tlačiti i mučiti, da će izgubiti kontakt sa Višnjim i da će propustiti zalivanje i opskrbu od Višnjeg. Postoje li takvi ljudi? Naravno, i te kako postoje. Antihristi se upuštaju u svakakva loša dela; ne samo da se bore za moć i profit, formiraju klike i uspostavljaju svoja nezavisna carstva, već to ne zaobilazi ni raspodelu Božjih reči. Iskorišćavaju sve ono što im omogućava da neprimereno pribavljaju koristi i stiču status i moć; ništa toga nije pošteđeno, pa ni Božje reči. Da li se nešto slično dogodilo i u vašoj crkvi, u vašem okruženju? Onima koji su im potčinjeni, neki antihristi prete rečima: „Ako me ne izabereš, ako me prijaviš višnjem, ako ti se ne dopadam, ako cinkariš i ja to saznam, više nećeš dobiti nijedan snimak propovedi. Prekinuću ti snabdevanje, ostaćeš bez hrane, ostaviću te da umreš od žeđi i od gladi!” Zar ova narav antihrista nije podmukla? Izrazito je podmukla! Oni su u stanju da urade svakakve loše stvari.

Ako naiđete na takve antihriste, kako ćete se sa njima nositi? Da li se usuđujete da ih prijavite Višnjem? Da li se usuđujete da se ujedinite i odbacite ih? (Da.) Sada kažeš da se usuđuješ, ali kad se zaista susretneš s njima, možda se ne bi usudio; ustuknuo bi, razmišljajući: „Mali sam rastom, mlad sam, slab i usamljen. Ako se antihristi zaista udruže da me maltretiraju, zar sa mnom ne bi bilo svršeno? Gde je Bog? Ko bi slušao moje pritužbe? Ko bi se bavio mojim pritužbama i osvetio me? Ko bi ustao u moju odbranu?" Zašto imaš tako malu veru? Postaješ plašljiv kad se suočiš sa antihristom, a šta bi bilo kad bi ti Sotona lično zapretio – da li bi tada prestao da veruješ u Boga? Šta bi učinio da ti antihrist ne dâ Božje reči? A šta kad bi te naterao da mu novcem platiš za knjige sa Božjim rečima? Šta bi bilo ako bi ti svaki put kad ti daje knjige sa Božjim rečima antihrist zagorčavao život i govorio grubosti? Da li je tu situaciju lako rešiti? Dopusti da ti kažem jednu mudru strategiju: kad god se približi vreme za raspodelu knjiga, pozovi tog antihrista u stranu, pa mu poletno uputi milozvučne reči, energično ga hvali i udeli mu komplimente kako bi stekao njegovo poverenje. Kad ti raspodeli knjige sa Božjim rečima i snimke propovedi, pronađi priliku da ga prijaviš Višnjem. Ako nema načina da ga prijaviš Višnjem, potraži priliku da se udružiš sa pronicljivom braćom i sestrama da biste tog antihrista ograničili i sputali. Ovim se zaista otklanja šteta po crkvu i to je najviše u skladu sa Božjim namerama. Neki bi mogli da pitaju šta ako antihrist otkrije ovaj plan? Ako ovaj put nisi siguran, sačekaj sledeću priliku. Kad stekneš hrabrost i stvore se pravi uslovi, tad treba da deluješ. Ukratko, ako se plašiš da će antihrist preseći tvoju ishranu, onda nemoj u početku da praviš veliku predstavu. Ne izlaži se riziku i ne dozvoli antihristu da te prozre. Kad stekneš dovoljan rast, kad imaš prikladne ljude, prave ljude i više ljudi koji mogu da stanu uz tebe u protivljenju tom antihristu, koji mogu da razaznaju i odbace tog antihrista, tada možeš da raskrstiš sa antihristom. Kako vam zvuči ova strategija? (Dobro.) Neki bi mogli reći: „Zar to nije obmanjivanje drugih? Zar Bog ne želi da budemo pošteni ljudi? Ovo ne izgleda pošteno." Da li je ovo obmanjivanje drugih? (Nije.) Ovo je poigravanje s đavolom. Kad je reč o postupanju sa antihristom, svaki metod je dozvoljen, jer on je đavo.

Plašite li se antihrista? Pretpostavimo da u tvojoj blizini, u tvojoj crkvi, zaista postoji antihrist. Primetio si ga; ima moć i status i mnogo ljudi ga podržava. Ima kliku, nekoliko odanih sledbenika. Da li bi ga se plašio? Neki kažu da bi ga se plašili. Je li u redu plašiti se? Za takav strah postoji makar jedan dobar i ispravan razlog. Zašto to kažem? Ako ga se plašiš, to makar pokazuje da u svom srcu veruješ da je on zao, da može da te muči i da ti naudi, da on nije dobra osoba niti neko ko stremi ka istini – da makar u svom srcu o njemu imaš takvo razumevanje i razlučivanje. Iako možda nećeš moći da ga okarakterišeš kao antihrista ili da razaznaš da je on antihrist, barem znaš da on nije dobra osoba, neko ko stremi ka istini, ispravna ili dobrodušna osoba, ili poštena osoba, pa ga se plašiš. Osim demona, kakvih se još ljudi najčešće plaše normalni i obični ili bezazleni ljudi? (Zlih ljudi.) Svi se plaše zlih ljudi. U svom srcu makar znaš da je taj čovek zao. Na temelju toga, posmatraj njegovo ponašanje prema Božjim rečima i prema istina-načelima; posmatraj

da li primenjuje istinu i razaznaj njegova različita ponašanja, pa kroz njegova ponašanja shvati i razaznaj njegovu suštinu. Ako konačno možeš da utvrdiš da je on antihrist, tvoj strah će tada obuhvatiti još jednu komponentu – pronicljivost prema njemu. Iako ga se u svom srcu možda plašiš, nećeš biti na njegovoj strani i u svom srcu ćeš ga odbaciti – da li je to dobra ili loša stvar? (Dobra je.) Ako od tebe zatraži da zajedno sa njim činiš zlo, hoćeš li to prihvatiti? Da li ćeš u svom srcu prema tome imati razboritost? Ako od tebe zatraži da mu se pridružiš u vređanju Boga ili Njegovom osuđivanju, da li ćeš to prihvatiti? Ako od tebe zatraži da se s njim udružiš da mučite druge i da određenim pojedincima ne dajete knjige sa Božjim rečima, da li ćeš to prihvatiti? Iako ne možeš biti stoprocentno siguran da nećeš prihvatiti da radiš ove stvari, makar ćeš u svom srcu imati razboritost o njegovim postupcima. Možda nevoljno ili pod prinudom s njim uradiš neke stvari, ali će to biti samo zato što si bio prisiljen i to neće biti dobrovoljno; makar nećeš biti glavni izvršilac, već ćeš u najgorem slučaju biti pomagač u njegovim zločinima. Iako ga ti lično možda nećeš razotkriti niti provocirati, nećeš postupati kao njegov sledbenik niti kao saučesnik. U izvesnoj meri, ovo je odbacivanje antihrista. Većina ljudi, zbog svog straha od zlih ljudi i antihrista, u stanju je da samo čini ustupke kako bi sebe zaštitila, tako da je već dovoljno dobar i sâm uspeh ako to učiniš kao neku prolaznu, privremenu meru. Ipak, da li se dostizanje ovog nivoa podvodi pod to da si postojan u svom svedočenju? Da li se računa kao da se pridržavaš istina-načela? Da li se računa kao da si porazio Sotonu? U Božjim očima se ne računa. Pa, kako možeš početi da budeš postojan u svom svedočenju? Svima vama nedostaje put i samo činite ustupke kako biste sebe zaštitili: „Oni čine zlo, ali se ja ne usuđujem da im se pridružim u činjenju zla; plašim se da ću biti kažnjen. Oni su zli ljudi; čine loše stvari da muče ljude. Ipak, u redu je sve dok i sâm nikoga nisam mučio. Za to zlo neću biti okrivljen.” Ako, u najboljem slučaju, možete ovo da učinite, i to samo je već prilično dobro; samo si onaj koji hoće da ugodi drugima, držiš se umerenog pristupa i nisi sposoban da svedočiš. Šta, dakle, treba da se učini da bi svedočio? U doktrinarnom smislu, trebalo bi da odbaciš zle ljude, da odbaciš i razotkriješ antihriste i da sprečiš antihriste da divljaju čineći loše stvari u Božjoj kući i da nanose gubitke Božjoj kući. Ipak, znate li konkretno kako da to uradite? (Da to prijavimo Višnjem i kažemo Mu za to.) Da li je to sve što po pitanju odgovornosti i obaveza možete da ispunite? Je li to celokupno svedočanstvo u kome možete da budete postojani, celokupan rast koji imate? Osim da prijavite antihrista, šta još možete da učinite? (Prvo možemo da prikupimo činjenice o antihristovom upornom ponašanju i zlodelima, a zatim, na temelju ovih činjenica, da sa braćom i sestrama u zajedništvu razgovaramo o razaznavanju antihrista. Nakon što braća i sestre postanu pronicljivi u odnosu na tog antihrista, svi oni mogu da preduzmu mere da razotkriju antihrista i nakon toga možemo da ga izbacimo iz crkve.) Ovi koraci i postupci su ispravni, ali šta je sa nekim posebnim slučajevima? Ti govoriš iz ugla starešine, ali šta ako se neki običan vernik susretne sa antihristom? Zar to nije kao da jajetom nasrćeš na stenu? Šta biste uradili u takvim situacijama? Dozvolite Mi da vam ispričam priču o evidentiranju i

prijavljivanju prihoda i rashoda. Neki čovek je bio zadužen za vođenje računa, jednog za spoljnu upotrebu, a drugog za internu upotrebu. Jednog dana došlo je do neslaganja od dvesta dolara na internom računu. Kasnije je došao nadzornik da proveri račune i uočio je to neslaganje; rekao je: „Ugasi interni račun. Zadrži samo ovaj eksterni, pa tako neće biti nikakvog dokaza." Jedan od tamošnjih ljudi se tome usprotivio, rekavši: „To je prilog. Koliko god da je novca u pitanju, to je Božji novac; ne možeš to da uradiš." Nadzornik je na to oćutao, dok je neki drugi čovek prokomentarisao: „Šta je dve stotine dolara? Kad se antihristi upuštaju u proneveru, to su desetine hiljada odjednom." I tako su ovi ljudi rešili tu stvar. Ipak, nakon toga, jedan čovek je osećao da je ovaj pristup pogrešan i prijavio je to višoj grupi za odlučivanje. Grupa za odlučivanje je saopštila da dve stotine dolara nisu značajna suma i da su previše zauzeti da bi se time bavili. Kad je to prijavljeno crkvenim starešinama, ni oni se time nisu pozabavili, već su čitavu tu stvar zanemarili. Čovek koji je to prijavio osećao se uznemireno, govoreći: „Kako svi ovi ljudi mogu da budu ovakvi? Kako prema prilozima Bogu mogu da budu tako neodgovorni? Tako se otvoreno upuštaju u prevaru!" Zbog toga je bio uznemiren. Jednoga dana, kad sam te ljude posetio, taj čovek Mi je prijavio ovaj problem, uz reči da je čovek koji vodi knjige bio nemaran, da je na računu napravio haos i da je na kraju došlo do neslaganja. Iako ovaj problem nije bio previše ozbiljan, stavovi svih uključenih ljudi su se razlikovali. Ti takozvani nadzornici i starešine problemom se nisu pozabavili. Ne samo da nisu otpustili tog knjigovođu, već su pronašli i izgovor da ga zaštite. Čovek koji je prijavio ovaj problem nastavio je da ga i dalje prijavljuje; ipak, mnogi ljudi se na njega nisu obazirali. Recite Mi, kakav je mentalitet imao ovaj čovek kad je prijavio problem? Da je imao isti stav kao i drugi čovek – onaj koji je rekao: „To je samo dvesta dolara, zašto podižeš toliku galamu oko toga? Kad se antihristi upuštaju u proneveru, to su desetine hiljada odjednom" – da li bi ga ipak prijavio? Ne bi. Da je rekao: „To nije moj novac; ko god hoće da se bavi proneverom neka to i radi – on će za to biti odgovoran. Osim toga, ja nisam ništa proneverio, pa ne treba da snosim ovu odgovornost"; ili „Već sam to prijavio grupi za odlučivanje i crkvenim starešinama i svi su me ignorisali, pa sam učinio što je do mene i neću time više da se gnjavim" – da je imao ovakav stav, da li bi to i dalje mogao tako neumorno da prijavljuje? Sasvim sigurno ne bi; većina ljudi bi se, u najboljem slučaju, zaustavila nakon što to prijavi grupi za odlučivanje. Ali baš u trenutku kad je ovaj čovek to prijavio grupi za odlučivanje, čuo je Moju besedu o pričama o Noju i Avramu. Bio je dirnut nakon što ju je čuo, razmišljajući: „Nakon što je čuo Božje reči, Noje ih se pridržavao dugi niz godina bez popuštanja. A ja nailazim na ovu manju teškoću i ne mogu da budem istrajan – to nije ono što čovek treba da radi!" Pa je nastavio uporno da prijavljuju sve dok to na kraju nije stiglo do Višnjeg i onda se Višnji pozabavio ovim problemom. Mislite li da među vama postoji mnogo takvih ljudi? Ako biste se susreli sa takvom situacijom, koliko vas bi bilo istrajno poput ovog čoveka? Da li biste i vi smatrali da dvesta dolara nije mnogo, da to nije velika stvar i shodno tome mislili da nema potrebe tako čvrsto se pridržavati načela ili biti toliko ozbiljan, te da možete da sačekate dok se

ne pojavi neko veliko neslaganje, pa da to prijavite? Da li biste razmišljali: „Kako bilo, ja sam ispunio svoju odgovornost. Na starešinama je hoće li se time baviti ili neće. Ja sam samo običan vernik, imam tek toliku moć i tek toliko mogu da učinim. To sam prijavio, ispunio sam svoju obavezu; ostalo me se ne tiče”? Zar ne biste tako razmišljali? A da vas neko tlači, ne biste se usudili da to prijavite, zar ne? Tokom procesa prijavljivanja problema, ovaj se čovek suočio sa tlačenjem, pri čemu su neki ljudi u njega upirali prstom i osuđivali ga, pronalazeći uvek načine da ga muče. Koliko zlonamerni moraju biti ovi ljudi! Sećam se tih nekoliko osoba – zašto ih se sećam? Jeli su hranu Božje kuće i uživali u svim istinama kojima je Bog opskrbljivao, a ipak su imali takav stav prema prilozima Bogu. Mogu li se oni smatrati ljudima Božje kuće? Nisu dostojni toga! Od njih se nije tražilo da budu postojani u svom svedočenju jer nemaju taj karakter. Ali pošto nisu mogli da urade ni ono što je trebalo, da li su i dalje zasluživali da ostanu u Božjoj kući? Treba li takvi ljudi da budu upamćeni? Da li vam se dopadaju takvi ljudi? (Ne.) Pa, kakvi vam se ljudi dopadaju? (Oni koji se pridržavaju načela, oni koji su do kraja istrajni u tome da zaštite interese Božje kuće.) Zgrožen sam tim ništarijama koje se uplaše pred nečim strašnim, ali zato pred bezazlenim ljudima ne povijaju kičmu. Gade mi se i oni koji ujedaju ruku koja ih hrani, oni koje istina ne zanima i posebno oni koji su tolike godine slušali propovedi ali nisu shvatili nimalo istine niti su se i najmanje promenili, a ipak se duboko u svom srcu opiru Bogu i pred Njim su na oprezu. Ako ne bude jasnih slučajeva da su ti ljudi učinili zlo, oni možda ne budu okarakterisani kao antihristi, ali mi se gade. U kojoj meri mi se gade? Podjednako kao i antihristi. Zašto? Antihristi se ophode prema Božjoj reči kao da je roba namenjena prodaji, trgovini i razmeni, da se iz nje stekne profit. Iako ovakav tip čoveka iz Božjih reči možda ne stiče profit, na osnovu stava koji ima u ophođenju prema Božjim rečima možemo posredno da zaključimo da je on isti kao antihristi, da ne sledi Božji put niti da uopšte poseduje jednostavan i najosnovniji stav kakav treba da ima prema prilozima Bogu, te da on ujeda ruku koja ga hrani. Kakvo je ovo stvorenje? On je Juda koji izdaje Gospoda i svoje prijatelje. O čemu razmišljate nakon što ste čuli ovu priču? Možete li u takvim situacijama da se pridržavate načela i da zadržite svoj stav? Ako si ništarija, uvek se povlačiš, uvek uplašen pred silom antihrista, bojiš se da će te oni mučiti, plašiš se da njihova sila može da ti naudi i uvek si u svom srcu uplašen, nedostaje ti mudrost da na ovo odreaguješ, čineći uvek ustupke antihristima, ne usuđujući se da ih prijaviš ili razotkriješ, ili da se s drugima ujediniš kako bi ih odbacio, onda nisi neko ko može da bude postojan u svom svedočenju o Bogu – ništarija si, stvorenje koje ujeda ruku koja ga hrani. Kad se antihristi prema Božjim rečima ophode kao da su roba, upotrebljavajući ih da neprimereno za sebe pribave prekomerni profit, da ti prete i prekinu tvoju ishranu, ako u takvim situacijama i dalje ne možeš da ih odbaciš, da li si ti pobednik? Zaslužuješ li da budeš Hristov sledbenik? Ako ti čak nedostaje sposobnost da dobiješ reči i duhovnu hranu koju ti Bog besplatno daje, i ne možeš čak ni da jedeš i piješ ove stvari niti da u njima uživaš, koliko te to čini bezvrednim?

Činjenice o kojima sam upravo besedio neka su od ispoljavanja antihrista koji se prema Božjim rečima ophode kao da su roba. Antihristi ne jedu i ne piju Božje reči i ne prihvataju istinu, već samo prelistavaju i ovlaš pregledaju Božje reči kako bi se njima okitili. Ophode se prema Božjim rečima kao prema sopstvenoj imovini i ličnom vlasništvu, kako bi mogli da se upuštaju u transakcije da pribave novac i koristi kakve oni žele, i tako mogli da kontrolišu slobodu pripadnika Božjeg izabranog naroda da čitaju, jedu i piju Božje reči. Takvi antihristi su zli ljudi, đavoli, bezvernici; slika su i prilika nevernika! Koji god takav da se pojavi u Božjoj kući treba da bude izbačen, da zauvek bude izbačen! Usuđujete li se da odbacite takve ljude kad na njih naiđete? Usuđujete li se da se ujedinite i da ih razotkrijete? Oni treba da budu razotkriveni; treba da budu odbačeni. U Božjoj kući vlada istina. Ako takav rast ne poseduješ, to dokazuje da Božje reči i istina u tebi nisu postali život. Ako si plašljiv, plašiš se Sotona, bojiš se zlih ljudi, radije bi da činiš ustupke kako bi sebe očuvao umesto da se boriš protiv antihrista, pa čak i ako to znači da ne jedeš i ne piješ Božje reči niti da ih zadobijaš, onda zaslužuješ da umreš od gladi i niko te u tom slučaju neće sažaljevati. Ako se susretnete sa takvim situacijama, koje odluke treba da donosite i kako treba praktično da postupate? Treba odmah da ih razotkrijete. Božje reči nisu roba; obezbeđuju se svim pripadnicima Božjeg izabranog naroda, nisu privatno vlasništvo nijednog pojedinca. Niko nema pravo da uskraćuje Božje reči niti da ih zadržava kao svoje vlasništvo. Božje reči treba da se raspodeljuju besplatno i bez ikakve naknade svim izabranicima koji slede Boga. Svako ko ih uskraćuje, ko nastoji da iz njih neprimereno stiče prekomerni profit ili ko u vezi sa Božjim rečima ima lične planove zaslužuje da bude proklet. To su ljudi protiv kojih pripadnici Božjeg izabranog naroda treba da ustanu kako bi ih razotkrili i odbacili, takvi ljudi treba da budu uklonjeni i isključeni.

Da li ove dve stavke o kojima sam danas besedio u dovoljnoj meri ilustruju način na koji antihristi preziru Božje reči? (Da.) Antihristi se prema Božjim rečima nikada ne ophode kao prema istini, niti ih neguju, čuvaju ili posmatraju kao reči Stvoritelja. Umesto toga, oni na svakom koraku pokazuju svoje nečuvene, ogavne, pogane namere. Samo žele da iskoriste Božje reči da bi postigli svoje nečuvene ciljeve, i bilo da je reč o materijalnim ili nematerijalnim stvarima, Božje reči žele da iskoriste da za sebe neprimereno pribave profit, da dobiju novac i materijalne stvari ili da postignu sopstveni cilj da ljude navode da im se dodvoravaju, da se na njih ugledaju, da ih obožavaju i njih slede. Bog se od ovih stvari zgražava i ljudi treba da ih odbace. Kad god bilo ko takve pojedince otkrije ili otkrije da se takve stvari događaju, on treba da ustane da ih razotkrije i odbaci, da spreči da ti ljudi stoje postojano među Božjim izabranim narodom. Neki kažu da bi prijavili Višnjem kad bi se suočili sa takvim stvarima, ali je to previše pasivno i sporo. Ako te stvari samo prijaviš Višnjem, onda si tako bezvredan! Pojeo si i popio toliko Božjih reči i čuo toliko propovedi, a znaš jedino da prijavljuješ – to znači da si rastom i previše mali! Sigurno imaš i druge metode da se nosiš sa antihristima? Prijaviti to Višnjem je poslednje sredstvo, korak koji se preduzima samo

kad je krajnje neophodno. Ako si brojčano nadjačan, nadmašen i nedostaje ti pronicljivost, i nisi siguran da li je neko antihrist, možda se nećeš usuditi da razotkriješ njegova različita ispoljavanja i postupke. Ali ako si siguran da je on antihrist i ipak se ne usuđuješ da ustaneš da se protiv njega boriš, odbaciš ga i poraziš, zar nisi tako bezvredan? Ne koristiš onaj delić istine koji razumeš. Jesi li siguran da je ono što razumeš i čuješ istina? Ako jesi, zašto se ne usuđuješ da autoritativno i pravedno ustaneš i boriš se protiv antihrista? Nije baš da su antihristi državni organi – zbog čega ih se plašiš? Osim ako ne postoji opasnost da bi mogli da te predaju državnim organima ako ih grubo razotkriješ – pod tim okolnostima, treba da budeš pažljiv, da ih ne provociraš i da koristiš mudre metode da potajno kritikuješ i diskredituješ antihriste, postepeno ih uklanjajući. Zar nije impresivnije tiho ih uklanjati? (Jeste.) U redu, to bi bilo sve u današnjem razgovoru u zajedništvu. Doviđenja!

12. septembar 2020. godine

Jedanaesta stavka: Ne prihvataju orezivanje, niti imaju pokajnički stav kada počine išta pogrešno, već umesto toga šire predstave i javno donose sud o Bogu

Danas ćemo u zajedništvu razgovarati o jedanaestoj stavci raznih manifestacija antihrista: „Ne prihvataju orezivanje, niti imaju pokajnički stav kada počine išta pogrešno, već umesto toga šire predstave i javno donose sud o Bogu.” Konkretan sadržaj ove stavke odnosi se na to kako antihristi reaguju na orezivanje; tačnije, odnosi se na njihov stav kada se suoče s tim, i šta dalje rade i koje manifestacije pokazuju dok gaje taj stav. Da li smo već razgovarali o sadržaju koji se tiče toga kako antihristi reaguju na orezivanje? (Da, to smo razmatrali tokom razgovora o tome kako se antihristi odnose prema svojim izgledima i sudbini.) Dakle, kakav je stav antihrista prema orezivanju? Zar nismo tada razgovarali o poznatim izrekama koje antihristi izgovaraju kada su orezani? (Da.) Oni imaju dve poznate izreke za tu vrstu situacije. Jedna je: „Bog je pravedan, i ja verujem u boga, a ne u neku osobu!”, a druga je: „Ti si previše zelen da bi me orezivao. Da u boga ne verujem, ni za koga me ne bi bilo briga!” Takođe, antihristi mrze svakoga ko ih orezuje, a osim toga, čim budu orezani, sumnjaju da će biti eliminisani. Na kraju smo takođe razgovarali o tome kako oni ne samo da odbijaju da prihvate orezivanje, već i šire predstave svuda. Zar to nije ono o čemu smo razgovarali? (Jeste.)

I. Razlozi zbog kojih se antihristi orezuju

Upravo sam se nakratko osvrnuo na naš raniji razgovor o tome kako antihristi reaguju na orezivanje kada se njihovi lični interesi dovedu u pitanje. Danas ćemo razgovarati i detaljno analizirati tu temu iz drugog ugla. Razmotrićemo koje konkretne naravi pokazuju antihristi kada ih orezuju, kakav je njihov stav, kao i koja su njihova konkretna gledišta, pa ćemo na osnovu tih gledišta detaljno analizirati njihovu narav. Budući da se to tiče teme orezivanja, najpre hajde da razgovaramo o razlozima zbog kojih se antihristi orezuju. Orezivanje nije nešto što se radi bez osnova, pa u kom kontekstu i pod kojim okolnostima će se to dogoditi antihristu? Da li bi se to dogodilo samo zato što je ta osoba antihrist? Neki ljudi govore: „Svako ko ima status, svako ko je u centru pažnje, na kraju će biti orezan.” Da li je to tačno? (Nije.) Onda, šta to antihristi rade što dovodi do toga da budu orezani? Da li će biti strogo orezani ako naprave neku običnu grešku? Zar ne treba o tome razgovarati u zajedništvu? (Treba.) Zašto se antihristi orezuju? Teoretski gledano, antihristi imaju nadmene naravi, ne pokoravaju se istini, ne vole Božje reči niti pozitivne stvari, osećaju odbojnost prema istini, mrze istinu i neprijatelji su Boga, pa zato treba da budu orezani ili čak nemilosrdno razotkriveni. Da li je ta izjava tačna? Na osnovu njihovih manifestacija i otkrivenja, oni se mogu okarakterisati kao antihristi, pa zaslužuju da budu orezani, pa i čak nemilosrdno razotkriveni; bez

obzira na to kako su orezani, nisu vredni sažaljenja, treba ih odbaciti, i svako ima pravo da ih podvrgne orezivanju. Da li je to tako? (Nije.) Da li ste sigurni? Zašto se antihristi orezuju? Upravo sam naveo nekoliko razloga za to. Neki od vas možda smatraju da ti razlozi nisu ispravni, ali niste sigurni u to zato što vi samo razumete doktrine, a ne možete da prozrete suštinu toga. Činjenica da to niste prepoznali pokazuje da niste pronikli u suštinu pitanja zašto se antihristi orezuju. U vezi s tim pitanjem većina ljudi samo razume doktrine, i u svom srcu zna da antihrist treba da bude orezan i nemilosrdno razotkriven, ali ljudima nedostaje sposobnost raspoznavanja u pogledu stvarnog ponašanja antihrista; to ukazuje da ne mogu da prozru suštinu tog pitanja niti suštinu antihrista. Oni koji ne poseduju istina-stvarnost razumeju samo doktrine, slepo primenjuju pravila, pa zato ne bi mogli prozreti delovanje antihrista čak i kada bi se ono dešavalo pred njihovim očima.

Zašto bi antihristi mogli da budu orezani? Razlog je veoma jednostavan – to je zbog njihovih različitih manifestacija, kao i zbog različitih praktikovanja i ponašanja koja se otkrivaju iz njihove suštine. A koja su to praktikovanja, ponašanja i manifestacije? Prvo, antihristi uspostavljaju svoja nezavisna carstva. Zbog svoje suštine antihrista, oni se nadmeću sa Bogom za Njegov izabrani narod i bore se za teritoriju i za srca ljudi – sve ovo je uspostavljanje njihovih nezavisnih carstava. Kada neko uspostavlja svoje nezavisno carstvo, da li on obavlja svoju dužnost? (Ne.) On radi za sebe, upravlja svojom sferom uticaja i svojim autoritetom, pokušava da stekne isključivu kontrolu nad svojom teritorijom, da formira svoju frakciju, da Božji izabrani narod navede na pogrešan put kako bi Ga odbacili i sledili njega umesto da slede Boga. To nije ispunjavanje svoje dužnosti, već direktno suprotstavljanje Bogu. Kada antihrist ispoljava te manifestacije, kada čini te stvari, da li treba da bude orezan? (Treba.) Da li je to jedan od razloga zbog kojeg se antihristi orezuju? Da li je to jedna od njihovih konkretnih manifestacija? (Jeste.) Zašto onda to niste rekli malopre? Zar te reči nisu i na vašim usnama i u vašim mislima? (Jesu.) Da li je ta manifestacija u sukobu sa teoretskim razlozima koje sam upravo spomenuo? Koja je razlika između njih? (Ti razlozi su bili prilično opšti, dok je manifestacija koju je Bog upravo spomenuo detaljna – to je praktična manifestacija antihrista.) Razlozi koji su ranije spomenuti bili su opšti, to su bile samo neke doktrine; to uopšte nisu bili konkretni razlozi zbog kojih su antihristi orezani. Ta manifestacija je jedan od stvarnih razloga. Prva manifestacija je da oni pokušavaju da uspostave svoja nezavisna carstva. Druga manifestacija je njihova podmukla manipulacija. To je iste prirode kao pokušaj uspostavljanja svog nezavisnog carstva, ali konkretna praktikovanja su drugačija. Dakle, šta se podrazumeva pod podmuklom manipulacijom? Da li je to pozitivan ili negativan izraz? Da li on ima pohvalne ili pogrdne konotacije? (Pogrdne konotacije.) Šta se obično smatra podmuklom manipulacijom? Koje vrste manifestacija to obuhvata? (Antihristi rade stvari potajno kako bi učvrstili svoj status. Na primer, tokom crkvenih izbora, oni potajno lobiraju za glasove.) To je jedan od primera takve manifestacije. Ukratko, ta vrsta manifestacije znači raditi određene stvari prikriveno, bez razgovora sa drugima, bez transparentnosti, manipulisati situacijom svima iza leđa,

posebno ne dozvoljavajući da za to saznaju Višnji ili više starešine. Antihristi rade neke stvari potajno, znajući vrlo dobro da su te stvari protivne načelima i da nisu u skladu sa istinom, da te stvari nanose štetu Božjoj kući i da se Bog gnuša takvih stvari Oni i dalje uporno rade takve stvari, koriste Sotonine smicalice i ljudske taktike kako bi manipulisali situacijom, a zatim deluju u tajnosti. Koji ciljevi se kriju iza činjenja stvari u tajnosti? Jedan cilj je da preuzmu vlast, a drugi cilj je da ostvare svoje interese. Kako bi postigli te ciljeve, antihristi rade stvari koje krše istina-načela, crkvena pravila, Božje namere, a još više od toga i njihovu sopstvenu savest. U njihovim postupcima nema nikakve transparentnosti – oni kriju stvari od svih, ili ih govore samo malom broju saučesnika unutar svoje sfere uticaja, kako bi kontrolisali situaciju i zamazali oči višim starešinama i Božjem izabranom narodu. Podmukla manipulacija znači da oni donose određene odluke i orkestriraju određene stvari, dok većina ljudi nije uopšte svesna toga, a nakon što se te stvari dogode, većina ljudi ne zna odakle one potiču ni ko ih je započeo ni šta se zapravo desilo. Zašto je većina ljudi u mraku? Zbog rđavosti i zlobnosti antihrista. Oni svojim postupcima namerno obmanjuju braću i sestre, više starešine i Višnjeg. Koliko god pokušavao da pronikneš u te stvari ili koga god pitao, niko ne zna uzrok toga, a posebno kad je reč o događajima iz daleke prošlosti, većina ljudi i dalje nema ni najmanju predstavu o tome šta se zapravo dešavalo. Ovo je podmukla manipulacija. To je uobičajena taktika koju koriste antihristi. Kada požele nešto da urade, oni to tajno smišljaju i planiraju, bez razgovora sa bilo kim drugim. Oni kuju planove u svojoj glavi ako nemaju nikoga kome veruju; ako imaju saučesnike, onda će sa njima u tajnosti smišljati i planirati, a svako unutar njihove sfere uticaja može da postane meta njihove manipulacije, njihovih spletki. Koja je glavna karakteristika ovakvog praktikovanja? To je nedostatak transparentnosti, pri čemu većina ljudi nema pravo da zna šta se dešava, dok se antihristi poigravaju tim zbunjenim ljudima, manipulišu njima i navode ih na pogrešan put. Zašto se antihristi upuštaju u podmukle manipulacije i ne postupaju otvoreno ili transparentno niti svima omogućavaju uvid u dešavanja? To je zato što oni savršeno dobro i jasno znaju da ono što rade nije u skladu sa načelima niti pravilima Božje kuće, kao i da bezobzirno čine nedela. Antihristi znaju da bi, ukoliko bi većina ljudi bila svesna toga što oni rade, neki od njih ustali protiv njih i suprotstavili im se, a ako bi više starešine to saznale, bili bi orezani i otpušteni, čime bi ugrozili svoj status. Zbog toga oni u nekim stvarima koje rade pribegavaju metodi podmukle manipulacije i ne dozvoljavaju drugim ljudima da saznaju za njih. Da li su posledice njihove podmukle manipulacije korisne za rad crkve i Božji izabrani narod? Da li su poučne za sve? Naravno da nisu. Većina ljudi je navedena na pogrešan put i obmanuta, te uopšte nema koristi od toga. Da li je ta metoda podmukle manipulacije koju koriste antihristi u skladu sa istina-načelima? Da li je to postupanje u skladu sa Božjim zahtevima? (Nije.) Dakle, kada se otkriju te manifestacije antihrista koji se bave podmuklim manipulacijama, da li te antihriste treba orezati? Da li ih treba razotkriti i odbaciti? (Treba.) Upuštanje u podmukle manipulacije je jedna od konkretnih manifestacija antihrista.

Koje druge manifestacije su uobičajene kada antihristi deluju? (Antihristi ugnjetavaju i muče ljude zarad očuvanja svog statusa.) Mučenje drugih ljudi je najuobičajenija stvar za antihriste, i to je jedna od njihovih konkretnih manifestacija. Radi očuvanja svog položaja, antihristi stalno zahtevaju da ih svi slušaju i da slede njihove upute. Ako otkriju da ih neko ne sluša ili da je prema njima neprijateljski nastrojen i da pruža otpor, oni će primeniti taktike ugnjetavanja i mučenja na tu osobu kako bi je potčinili. Antihristi često ugnjetavaju one čija se mišljenja razlikuju od njihovih. Oni često ugnjetavaju ljude koji streme ka istini i koji odano obavljaju svoju dužnost. Oni često ugnjetavaju relativno pristojne i čestite ljude koji im ne laskaju niti im se ulizuju. Oni ugnjetavaju one koji se ne slažu s njima ili koji im se ne pokoravaju. Antihristi ne postupaju prema drugima na osnovu istine-načela. Oni nisu u stanju da se prema ljudima odnose pravedno. Kad nekoga ne vole, kada im se čini da im se neko nije srcem pokorio, antihristi traže prilike i izgovore, čak izmišljaju razne razloge da bi tu osobu napali i mučili, pri čemu idu toliko daleko da se pozivaju na rad crkve kao izgovor kako bi ih potisnuli. Antihristi popuštaju tek kad ljudi postanu poslušni i ne usude se da im kažu ne; popuštaju kada ljudi priznaju njihov status i moć, kada ih pozdravljaju sa osmehom, kada im izraze podršku i poslušnost i kada se ne usuđuju da imaju bilo kakve stavove o njima. U svakoj situaciji, u svakoj grupi, reč „pravednost" ne postoji u ophođenju antihrista prema drugima, niti postoji reč „ljubav" u njihovom odnosu prema braći i sestrama koji istinski veruju u Boga. Oni svakoga ko predstavlja pretnju njihovom statusu smatraju bodljom u oku i trnjem u bokovima, te će tražiti prilike i izgovore kako bi ih mučili. Ako ta osoba ne popusti, oni je muče i ne prestaju dok je ne pokore. Antihristi koji to rade drastično odstupaju od istina-načela i neprijatelji su istine. Dakle, da li oni treba da budu orezani? I ne samo to – ništa manje od razotkrivanja, prepoznavanja i karakterizacije za njih neće biti dovoljno. Antihrist se ophodi prema svima u skladu sa svojim ličnim sklonostima, namerama i ciljevima. Pod autoritetom antihrista, svi ljudi koji imaju osećaj za pravdu, koji mogu pravedno da govore, koji se usuđuju da se bore protiv nepravde, koji se pridržavaju istina-načela, koji su istinski talentovani i učeni, koji mogu da svedoče o Bogu, suočiće se sa ljubomorom antihrista, te će biti ugnjetavani, isključeni, pa čak i zgaženi pod nogom antihrista, do te mere da se više ne mogu podići. To je mržnja kojom antihrist postupa prema dobrim ljudima i onima koji streme ka istini. Može se reći da su gotovo većina onih na koje je antihrist ljubomoran i koje ugnjetava pozitivne ličnosti i dobri ljudi. Većina njih su ljudi koje će Bog spasiti, koje Bog može da upotrebi, koje će Bog usavršiti. Kad antihristi primenjuju takve taktike ugnjetavanja i isključivanja na one koje će Bog spasiti, upotrebiti i usavršiti, zar oni nisu protivnici Boga? Zar oni nisu ljudi koji se opiru Bogu? Dok su ljubomorni na one koji streme ka istini i dok ih napadaju i isključuju, antihristi direktno ometaju rad crkve i život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Ta vrsta antihrista ne odnosi se neprijateljski samo prema ovaploćenom Bogu, već i onima koji slede Boga i onima koji streme ka istini. To je pravi antihrist. Da li Božji izabrani narod treba da bude u stanju da prepozna tu vrstu manifestacije antihrista? Da li oni treba da razotkriju i

odbace antihriste? Može li se vrsta naravi koju imaju antihristi rešiti kroz razgovor o istini? Njihova narav je ta koja mrzi istinu i Boga, i oni apsolutno neće prihvatiti istinu niti joj se pokoriti. Stoga, jedini način da se nosimo sa takvim pravim antihristima jeste da ih razotkrijemo, da ih prepoznamo, a potom da ih se gnušamo i odbacimo ih. To je u potpunosti u skladu sa istina-načelima i sa Božjim namerama. To što antihristi na taj način muče Božji izabrani narod jasno pokazuje da se oni suprotstavljaju Bogu i da se nadmeću sa Bogom za Njegov izabrani narod. Antihristi zavide onima i mrze one koje ne mogu da navedu na pogrešan put i koje ne mogu da kontrolišu. Oni ne mogu da pridobiju te ljude, ali takođe ne dozvoljavaju ni Bogu da ih pridobije. Zar na taj način ne igraju ulogu Sotone u crkvi, koji se nadmeće sa Bogom za Božji izabrani narod i koji im donosi štetu i propast? Antihristi žele da Božji izabrani narod koji teži istini drže pod svojom kontrolom, čime sprečavaju Boga da ih pridobije, a žele takođe da sve one koji slede Boga navedu na pogrešan put i da ih nateraju da slede njih, dok im uništavaju šanse za spasenje. Samo tada će antihristi postići svoj cilj. Zar antihristi koji povređuju ljude do smrti nisu zakleti neprijatelji Boga? Vi treba da ste u stanju da ih prepoznate.

Koje druge manifestacije imaju antihristi? (Oni se protive radnim aranžmanima i jednostavno rade stvari na svoj način.) Postoje izvesne sličnosti između toga i uspostavljanja svog nezavisnog carstva i podmukle manipulacije, ali raditi stvari na svoj način je takođe još jedna konkretna manifestacija. Kako antihristi rade stvari na svoj način? (Višnji izdaje radne aranžmane koji zahtevaju da Božji izabrani narod raspoznaje lažne starešine i antihriste, ali neki antihristi ne sprovode te radne aranžmane. Umesto toga, oni koriste izgovor „možete da raspoznate druge tek kad budete u stanju da raspoznaju sami sebe", kako bi naterali sve da spoznaju sebe, čime sprečavaju braću i sestre da raspoznaju lažne starešine i antihriste.) To je suprotstavljanje radnim aranžmanima Višnjeg, kao i obavljanje stvari na svoj način. Šta još? (Antihristi imaju svoje ideje o radnim aranžmanima Višnjeg. Na prvi pogled se čini kao da su oni u stanju da sprovedu te aranžmane i da razgovaraju sa braćom i sestrama, ali nikada ne nastavljaju da se interesuju o tim stvarima, niti da se raspituju o njima, već ih jednostavno zanemare nakon toga.) Kada antihristi rade stvari na svoj način, to prvenstveno znači da će, bez obzira na to kakav rad Višnji uređuje ili kakav rad Višnji zahteva da sprovode oni koji su ispod, oni to staviti na stranu, ignorisati, neće prenositi i neće sprovoditi, a zatim će raditi ono što žele, ono što su voljni da rade i ono što će im koristiti. Na primer, kada se izdaje knjiga Božje reči, crkvena načela o distribuciji knjiga nalažu da svako ko živi uobičajen crkveni život treba da ima svoj primerak. Ali, kada antihrist to vidi, on pomisli: „Knjiga za svakoga? Zar to ne bi bilo loše za mene? Ne može da bude jedna knjiga po osobi – moram da sprovedem i da implementiram taj rad na osnovu toga šta svaka osoba konkretno misli o meni. Ne bi trebalo da je reč samo o življenju uobičajenog crkvenog života, već o tome ko obično daje više priloga. Bez izuzetka, ljudi koji ne daju nikakve priloge ili koji su siromašni ne bi trebalo da dobiju knjigu. Ako me mole za jednu knjigu i sakupe nešto novca, onda ću, na osnovu toga kako se ponašaju, odlučiti da li ću

im dati knjigu ili neću.” Da li je to postupanje u skladu sa načelima? Šta antihristi rade? Rade stvari na svoj način. Raditi stvari na svoj način znači uspostavljati svoja pravila mimo postojećih radnih aranžmana, postupati prema tim pravilima u svojoj lokalnoj crkvi, uopšte ne implementirati radne aranžmane i načela koje zahteva Božja kuća i umesto toga postupati u skladu sa svojim ciljevima i namerama. Oni su tobože podelili knjige, i čini se da je taj zadatak završen. Ali na čemu je to bilo zasnovano? To nije bilo zasnovano na radnim aranžmanima Božje kuće niti na crkvenim načelima, već na svojim ličnim pravilima, svojim ličnim pristupima. To znači raditi stvari na svoj način. Antihristi uopšte ne pokazuju nikakvu pokornost prema radnim aranžmanima Božje kuće; nisu u stanju da ih strogo sprovode niti da ih izvršavaju. Umesto toga, oni tajno uspostavljaju svoja brojna pravila i propise koje primenjuju i koje sprovode u svojoj lokalnoj crkvi. To nije samo uspostavljanje svog nezavisnog carstva, već je to i više od toga, raditi stvari na svoj način. Drugim rečima, kada sprovode radne aranžmane u svojoj lokalnoj crkvi, ti aranžmani su njihovi, nešto drugačije od radnih aranžmana koji je izdao Višnji i koji su sprovedeni u drugim crkvama. Spolja gledano, oni su odradili formalnosti, dobili su radne aranžmane i pročitali ih, ali imaju svoje metode za to kako se ti radni aranžmani konkretno sprovode. Prosto ne mare za radne aranžmane Božje kuće i otvoreno ih krše. To se zove raditi stvari na svoj način. Zašto antihristi rade stvari na svoj način? (Oni žele da imaju vlast unutar crkve i žele da imaju poslednju reč o svemu.) Tačno. Oni samo žele da imaju vlast; traže i grabe svaku moguću priliku da dobiju vlast i kontrolišu druge, da nateraju druge da slede njihove upute, da ih slušaju i da ih se plaše. Žele da koriste svoje različita praktikovanja da kontrolišu druge, da svima stave do znanja da na tom mestu vlast imaju jedino oni i niko drugi, da ih je jednostavno nemoguće zaobići i preskočiti, i da ih niko ne može nadmašiti. Oni prvenstveno žele da kontrolišu Božji izabrani narod i da preuzmu vlast. Veoma je jasno da antihristi koji se ponašaju na taj način ne postupaju u skladu sa istina-načelima niti u skladu sa zahtevima Božje kuće. To nije nešto što starešina ili svako ko normalno obavlja svoju dužnost treba da radi. Dakle, kada antihristi ispoljavaju tu manifestaciju, da li treba da budu orezani? Da li treba da budu razotkriveni i odbačeni? (Treba.)

Koje su neke od ostalih manifestacija antihrista? (Antihristi kradu priloge, troše novac Božje kuće za svoje uživanje i uživaju u posebnim privilegijama.) Uživanje u posebnim privilegijama je jedna konkretna manifestacija. U trenutku kada antihristi steknu status, više ih ništa ne zaustavlja – oni vide druge ljude kao stvari koje treba pregaziti i u svemu što rade žele da ukradu pažnju, da izvuku maksimalnu korist. Oni se trude da steknu prednost u svemu što rade, kao i kada govore. Koje god mesto da zauzmu, žele da ono bude posebno. Kakav god tretman da uživaju u Božjoj kući, žele da to bude bolje od onoga što bilo ko drugi dobija. Žele da ih svi cene više i da imaju bolje mišljenje o njima nego o bilo kome drugom. Kada nemaju status, žele da ga prigrabe, a čim steknu status postaju neverovatno nadmeni. Svako ko im se obraća mora netremice da gleda u njih, niko ne može da hoda rame uz rame sa njima, već mora da ostane korak ili dva iza; niko

ne sme da im se obraća preglasno ili preoštro, da koristi pogrešne reči niti da ih gleda na pogrešan način. Oni će cepidlačiti oko svega i imaće nešto da kažu o svemu. Niko ne sme da ih uvredi niti kritikuje; umesto toga, svi moraju da budu puni poštovanja prema njima, da im se dodvoravaju i da im laskaju. Kada antihristi steknu status, oni će se ponašati proizvoljno i samovoljno gde god da idu, i praviće se važni kako bi ih drugi cenili. Oni ne samo da uživaju u statusu i da veoma cene poštovanje drugih, već su im i materijalna zadovoljstva posebno važna. Žele da odsedaju kod domaćina koji im pružaju najbolji tretman. Bez obzira na to ko im je domaćin, oni imaju posebne zahteve u vezi s tim šta jedu, a ako hrana nije dovoljno dobra, naći će priliku da orezuju svog domaćina. Oni odbijaju da prihvate bilo kakva ispodprosečna zadovoljstva – njihova hrana, odeća, smeštaj i prevoz moraju biti iznad proseka, prosečno im jednostavno nije dovoljno. Ne mogu da prihvate stvari koje su iste kao one koje dobijaju obična braća i sestre. Ako drugi ustaju u 5 ili 6 ujutru, oni će ustajati u 7 ili 8 ujutru. Najbolja hrana i stvari moraju da budu rezervisani za njih. Čak i priloge koje ljudi daju, oni moraju prvo da pregledaju, i zadržaće sve što je lepo ili vredno, ili sve što im privuče pažnju, a ostatke će ostaviti crkvi. A postoji još jedna, najodvratnija stvar koju antihristi rade. Šta je to? Kada steknu status, njihov apetit raste, vidici im se šire i nauče da uživaju, nakon čega požele da troše novac, da kupuju, te stoga žele da prisvoje sav novac koji crkva koristi za svoj rad, da ga raspodeljuju kako se njima sviđa, da ga kontrolišu prema svojim željama. Antihristi posebno uživaju u ovakvoj vrsti vlasti i u ovakvom tretmanu, a kada imaju vlast, žele da stave svoj potpis na sve, na sve čekove i razne ugovore. Oni žele da uživaju u tom osećaju neprestanog škrabanja svog potpisa olovkom, trošenja novca kao da je voda. Kada antihristi nemaju status, niko ne može da vidi te manifestacije u njima, niti da su oni ovakva vrsta osobe, niti da imaju ovakvu narav, niti da bi činili takve stvari. Ali čim steknu status, sve ovo biva otkriveno. Ako su izabrani ujutru, oni do popodneva postaju neverovatno nadmeni, nosom paraju oblake, glava im otiče i nemaju obzira prema običnim ljudima. Promena se dešava veoma brzo. Ali zapravo, oni se nisu promenili – oni su samo razotkriveni. Ponašaju se umišljeno, a šta nameravaju da rade? Žele da žive na račun crkve, da se prepuste privilegijama statusa. Kad god neko iznese trpezu ukusne hrane, oni počnu da je halapljivo gutaju, dok zahtevaju lekovite dodatke ishrani da bi održali to svoje smrdljivo telo. Antihristi često uživaju u posebnim privilegijama; razlike su samo u stepenu ozbiljnosti. Kada bilo koja osoba koja se drži telesnih zadovoljstava postane starešina želi da uživa u posebnim privilegijama. To je narav antihrista. U trenutku kada steknu status, antihristi postaju potpuno drugačiji. Sva zadovoljstva i poseban tretman koji dolaze uz status drže čvrsto i sigurno na oku, u svojim rukama, i neće ih pustiti, neće olabaviti stisak ni nad jednim delićem toga niti dozvoliti da im išta izmakne. Koja od tih manifestacija i praktikovanja antihrista je u skladu sa istina-načelima? Nijedna. Svaku od njih je mučno i odvratno gledati; ne samo da njihova praktikovanja i manifestacije nisu u skladu sa istina-načelima, već antihristi sigurno ne poseduju ni najmanju trunku savesti, razuma niti osećaja stida. Kada antihristi

imaju status, osim toga što bezobzirno čine zlodela i žele da steknu vlast i status, oni ne samo da ne čine ništa što bi koristilo radu crkve ili život-ulasku braće i sestara, već uživaju u privilegijama statusa, u telesnim zadovoljstvima i u tome što se ljudi ugledaju na njih i što ih obožavaju. Neki antihristi čak nalaze ljude da im služe, tako što im drugi služe čaj koji piju, drugi im peru odeću koju nose, pa čak i imaju određenu osobu koja im trlja leđa kada se kupaju i drugu koja ih poslužuje kada jedu. Još gore, neki čak imaju unapred određen jelovnik za svaki od tri dnevna obroka, a osim toga, žele da uzimaju dodatke ishrani i da im se kuvaju razne vrste supa. Da li antihristi imaju stida? Ne, nemaju ga! Da li biste rekli da je donekle blago samo orezati takvu osobu? Da li će ih orezivanje naterati da osete stid? (Neće.) Dakle, kako se taj problem može rešiti? To je veoma jednostavno. Nakon orezivanja, razotkrijte ih i dajte im do znanja šta su oni. Bez obzira da li se oni tome pokore ili ne, trebalo bi ih otpustiti i svi bi trebalo da ih se gnušaju i da ih odbace. Kada otkrijete antihrista, možete li ga odbaciti? Da li se usuđujete da ustanete, da ga prijavite i da ga razotkrijete? (Da.) Da li se zaista usuđujete ili ne? Sada kada imaš druge koji te podržavaju, usudićeš se da ustaneš i da ih razotkriješ, ali bez podrške, da li ćeš i dalje imati tu hrabrost? Sada si na sigurnom, bez vladavine velike crvene aždaje, pa misliš: „Čega ima da se plašim? Zar nisu oni samo antihristi? Sa Bogom kao našom podrškom imam hrabrosti da razotkrijem antihrista i ne plašim se!" Međutim, to je drugačije u zemlji velike crvene aždaje. Ako razotkriješ antihrista i on izgubi svoj status, onda će se usuditi da te muči, da te izda i da te preda u ruke vlasti. Da li bi se i tada usudio da ga razotkriješ? (Možda i ne bih.) Možda i ne bi. Tvoj stav će se odmah promeniti; u tom okruženju, ne bi se usudio da razotkriješ antihrista. Dakle, da li je ispravno ne usuditi se da ga razotkriješ? To nije ispravno, nemaš svedočanstvo, i to znači da nisi pobednik; to nije nešto što sledbenik Boga treba da kaže. Pretpostavimo da ćutiš, ali tvoje srce neprestano viče: „Ti antihriste, ti đavole i Sotono, razotkriću te. Koristiću mudrost da te se gnušam i odbacim i da te očistim iz crkve! Nisi dostojan da boraviš u Božjoj kući, ti si đavo, ti si Sotona! Iako te ne razotkrijem javno svojim rečima, gnušam te se i odbacujem te iz dubine duše. Potražiću više braće i sestara koji razumeju istinu i zajedno ćemo te odbaciti. Nećemo prihvatiti tvoje starešinstvo niti tvoju manipulaciju!" Da li je to ispravan način delovanja? (Jeste.) Okruženje može da bude neprijateljsko, a javno razotkrivanje antihrista može da te dovede u opasnost, ali ne smeš da se odrekneš ili da napustiš Božji nalog, istina-načela i svoju dužnost. Kada je reč o tim antihristima koji uživaju u posebnim privilegijama, koji bez stida u uživaju u prednostima svog statusa, treba da ih se gnušamo i odbacimo ih i da im ne dozvolimo da postanu paraziti u Božjoj kući, da dalje povređuju braću i sestre niti da ih navode na pogrešan put. Treba da ih očistimo. Resursi Božje kuće nisu namenjeni za izdržavanje tih parazita. Oni nisu dostojni da jedu u Božjoj kući niti su dostojni da uživaju u svemu što se nalazi u Božjoj kući. Zašto je to tako? Zato što su oni đavoli i zaslužuju da ih se gnušamo i da ih odbacimo. To je još jedna manifestacija antihrista – uživanje u posebnim privilegijama, besramno uživanje u posebnim privilegijama. Bez ikakvog doprinosa, čim dođu na starešinski položaj, oni prigrabe vlast,

predaju se uživanju u prednostima svog statusa i primoravaju braću i sestre da im kuvaju i kupuju ukusnu hranu, dok otimaju njihovu teško stečenu imovinu i iznuđuju njihov novac i stvari. Za njih je to nešto što se podrazumeva, neprocenjiva prilika, šansa koja se neće ponoviti. Zar to nije način na koji razmišlja đavo? Kakvo besramno razmišljanje. Braća i sestre treba ovakvu vrstu osobe da orežu, da je razotkriju i da je odbace.

Koje su još neke manifestacije antihrista? Da li je obmanjivanje onih koji su iznad i ispod sebe konkretna manifestacija? (Jeste.) Antihristi su u suštini rđavi; oni ne poseduju iskreno srce, ljubav prema istini niti ljubav prema pozitivnim stvarima. Oni često žive na mračnim mestima – ne postupaju iskreno, ne govore istinito i u sebi gaje rđavo i lažljivo srce, kako prema drugim ljudima tako i prema Bogu. Oni žele da obmanu druge, a i da obmanu Boga. Neće prihvatiti nadzor drugih, a još manje Božje ispitivanje. Kada su među drugim ljudima, nikada ne žele da iko zna šta oni u dubini duše misle i šta planiraju, kakva su osoba, kakav stav imaju prema istini i tako dalje; ne žele da drugi znaju bilo šta od toga, a takođe žele da nasamare Boga, da Ga drže u mraku. Zbog toga, kada antihristi nemaju status, kada nemaju priliku da manipulišu situacijom u grupi ljudi, onda niko zaista ne može da shvati šta se krije iza njihovih reči i postupaka. Ljudi će se pitati: „O čemu oni razmišljaju svakog dana? Da li postoje neke namere iza njihovog obavljanja dužnosti? Da li otkrivaju iskvarenost? Da li osećaju ljubomoru ili mržnju prema drugima? Da li imaju predrasude prema drugim ljudima? Kakvi su njihovi stavovi o onome što drugi govore? Šta misle kada se suoče sa određenim stvarima?” Antihristi nikada ne dopuštaju drugima da saznaju šta se zaista dešava sa njima. Čak i ako izgovore nekoliko reči o svom mišljenju o nečemu, biće nejasni i dvosmisleni, izbegavaće odgovore, pa drugi neće moći da shvate šta oni pokušavaju da prenesu i neće znati šta žele da kažu niti šta pokušavaju da izraze, ostavljajući sve u nedoumici. Nakon što takvi ljudi steknu status, postaju još tajnovitiji u svom ponašanju prema drugim ljudima. Oni žele da zaštite svoje ambicije, svoju reputaciju, svoj imidž i svoje ime, svoj status i dostojanstvo i tako dalje. Zbog toga ne žele da otvoreno govore o tome kako nešto rade niti o svojim motivima za to što rade. Čak i kada naprave grešku, kada otkriju iskvarenu narav ili kada su motivi i namere iza njihovih postupaka pogrešni, oni ne žele da se otvore i dozvole drugima da to saznaju, i često se pretvaraju da su nevini i savršeni kako bi prevarili braću i sestre. A sa Višnjim i sa Bogom, oni govore samo stvari koje lepo zvuče i često koriste taktike obmane i laži kako bi održali svoj odnos sa Višnjim. Kada izveštavaju Višnjem o svom radu i kada razgovaraju sa Višnjim, oni nikada ne govore ništa neprijatno, tako da niko ne može otkriti nijednu njihovu slabu tačku. Nikada neće spomenuti šta su radili dole, neće spomenuti bilo kakve probleme koji su se pojavili u crkvi, neće spomenuti probleme niti greške u svom radu, ni stvari koje ne mogu da razumeju niti da prozru. Nikada ne pitaju Višnjeg o tim stvarima niti traže pomoć od Njega, već umesto toga samo predstavljaju sliku i privid kompetentnosti u svom radu, da su sposobni u potpunosti preuzeti svoj deo posla. Ne prijavljuju Višnjem nikakve probleme koji postoje u crkvi, i bez obzira koliko haotične stvari mogu da budu u crkvi, bez obzira na veličinu grešaka

koje su se pojavile u njihovom radu ili bez obzira na to šta su tačno radili dole, oni to stalno prikrivaju, tako što se trude da nikada ne dozvole Višnjem da nasluti ili da čuje bilo kakve vesti o tim stvarima; čak idu toliko daleko da prebacuju ljude koji su povezani sa tim stvarima ili koji znaju istinu o njima na udaljena mesta kako bi prikrili ono što se zaista dešava. Kakva su to praktikovanja? Kakvo je to ponašanje? Da li je to vrsta manifestacije koju bi trebalo da ima osoba koja teži istini? Vrlo jasno rečeno, nije. To je ponašanje demona. Antihristi će učiniti sve što je u njihovoj moći da sakriju, da zataškaju sve što bi moglo uticati na njihov status ili reputaciju, dok skrivaju te stvari od drugih ljudi i od Boga. To je obmanjivanje onih koji su iznad i ispod njih. Često će govoriti onima koji su ispod njih: „Višnji imaju tako visoko mišljenje o meni i toliko me cene. Višnji su mi dodelili te i te zadatke, poverivši mi tako važan posao. Zaista dobro brinu o meni, daju mi direktive za moj rad i zaista su preuzeli odgovornost i za moj život. Višnji su me orezali zbog tih i tih stvari, a ja sam to prihvatio na takav i takav način i moje razumevanje toga je takvo i takvo. Pogledajte koliko me bog voli – lično me je orezao i lično me je usmeravao u mom radu.” A prema Višnjem, oni se pretvaraju da preuzimaju veliku odgovornost za svoj rad, da svim srcem brinu za braću i sestre i da su posvetili svoje srce i svu svoju snagu. Međutim, oni nikada neće izustiti ni reč o bratu ili sestri koji iznose drugačiju ideju ili mišljenje, niti o bilo kakvim greškama ili odstupanjima u njihovom radu. Čine sve što je u njihovoj moći da održe dobar odnos sa onima koji su ispod njih, dok se istovremeno trude svim silama da od Višnjeg sakriju razne istine o sebi, užasnuti time da mogu da budu odbačeni ako Višnji sazna šta se zaista dešava sa njima. Zar to nije obmanjivanje onih koji su iznad i ispod njih? Onog trenutka kada antihrist prigrabi vlast, on čini apsolutno sve što može da sakrije istinite činjenice o sebi, tako da niko ne može prozreti njegovo pravo stanje, njegovu stvarnu situaciju, njegovu stvarnu ljudskost niti radne sposobnosti. Koriste sve vrste taktika i načina da sakriju te stvari, kako bi stekli čvrsto uporište i zauvek uživali u svojoj vlasti i prednostima statusa. Obmanjivanje onih koji su iznad i ispod čoveka je nešto što čine samo antihristi. Da li je to u skladu sa istina-načelima? Da li je to manifestacija koju bi trebalo da poseduje neko ko služi Bogu? Da li je to manifestacija koju bi trebalo da poseduje neko ko stremi ka istini? (Nije.) Dakle, kada antihrist poseduje ovakvu manifestaciju, ovakvu narav, da li treba da bude orezan? (Treba.)

Upravo smo govorili o šest razloga zbog kojih se antihristi orezuju. Prvi je uspostavljanje njihovih nezavisnih carstava; drugi je upuštanje u podmuklu manipulaciju; treći je mučenje drugih; četvrti je obavljanje stvari na svoj način; peti je uživanje u posebnim privilegijama; i šesti je obmanjivanje onih koji su iznad i ispod njih. Da li postoje još neke manifestacije? (Širenje jeresi i zabluda kako bi se braća i sestre naveli na pogrešan put.) (Nikada ne uzdižu Boga i ne svedoče o Njemu, već umesto toga uvek svedoče o sebi i izgovaraju reči i doktrine kako bi ljude naveli na pogrešan put.) (Osuda, napad i mržnja prema čoveku kojeg koristi Sveti Duh.) Među te tri stvari, koja je po svojoj suštini najbliža onim šest razloga o kojima smo već razgovarali? (Stalno uzdizanje sebe i svedočenje o sebi, a nikada svedočenje o Bogu.) Ta manifestacija je relativno ozbiljne

prirode. Odmah posle nje je napadanje i osuđivanje čoveka kojeg koristi Sveti Duh, a zatim širenje zabluda da bi se ljudi naveli na pogrešan put. Trebalo bi da postoje i neke druge konkretne manifestacije antihrista, ali ove uglavnom predstavljaju sve, tako da danas ne moramo ulaziti u nepotrebne detalje o svakoj od njih. To nije fokus današnjeg razgovora u zajedništvu; umesto toga, današnji fokus je na tome kako antihristi ne prihvataju orezivanje niti imaju pokajnički stav kada počine išta pogrešno, već umesto toga šire predstave i javno donose sud o Bogu. Drugim rečima, stav antihrista nakon što su orezani, koren tog stava i šta je zapravo suština njihove naravi – to je ključna tačka o kojoj bi trebalo da razgovaramo. Druge stvari koje smo upravo razmatrali su manje teme koje su donekle povezane s tim. Pošto smo o njima ranije dovoljno detaljno razgovarali, danas smo samo razgovarali o njima na širok i opšti način, dok smo sumirali razne manifestacije antihrista o kojima smo prethodno razgovarali u zajedništvu. Antihristi poseduju te manifestacije, te naravi i suštine, i činili su takve stvari, tako da moraju da budu orezani i odbačeni. Međutim, da li bi pravi antihrist, neko ko poseduje suštinu antihrista, priznao te stvari koje je učinio ili da bi priznao da su te njegove manifestacije zapravo manifestacije antihrista? (Ne, ne bi.) Zar si ikada video da Sotona i đavoli priznaju da se protive Bogu? Oni nikada neće priznati da se protive Bogu, i bez obzira na to kakve greške su napravili, nikada neće priznati da su pogrešili. Dakle, hajde da počnemo temu današnjeg razgovora iz perspektive te suštine antihrista.

II. Kako se antihristi ponašaju kada ne prihvataju orezivanje

A. Odbijaju da priznaju da su pogrešili

Bez obzira na to koliko veliku grešku su antihristi napravili, i bez obzira na to koliko zla su počinili, nakon što budu orezani, prvo ponašanje kojem pribegavaju je da odbijaju da priznaju da su pogrešili, pri čemu očajnički koriste sofizam da bi se opravdali. To je njihov nedostatak pokajničkog stava kada počine išta pogrešno, što se pominje u jedanaestoj manifestaciji antihrista. Antihristi nemaju stav pokajanja, pa šta oni duboko u sebi misle? Zašto nemaju pokajnički stav? (Zato što veruju da nisu pogrešili.) Tačno. Antihristi apsolutno poriču da su učinili išta pogrešno. Dakle, da li su oni u stanju da priznaju da su antihristi? To je još teže. Ako ste u stanju da napravite listu činjenica kako biste razotkrili antihriste, da li će oni biti u stanju da to prihvate? Bez trunke sumnje, oni će biti još manje u stanju da to prihvate. Kroz ove vrste manifestacija, u stanju smo da vidimo da je suština antihrista ta da se protive i izdaju Boga i da je njihova narav takva da osećaju odbojnost prema istini, da mrze istinu i da apsolutno nemaju ljubavi prema istini. Stoga, kada su razotkriveni i orezani, antihristi pre svega pronalaze različite razloge u sopstvenu odbranu, pronalaze svakakve izgovore u pokušaju da se skinu sa udice, čime postižu svoj cilj da izbegnu sopstvenu odgovornost i svoj cilj da im bude oprošteno. Antihristi se najviše plaše toga da će Božji izabrani narod proniknu u njihov karakter, njihove slabosti i mane, njihovu Ahilovu petu, njihov stvarni kov, kao i radnu

sposobnost – pa se stoga svim silama upinju da se lažno predstave kako bi prikrili svoje nedostatke, probleme i iskvarene naravi. Kada su im zlodela demaskirana i razotkrivena, njihova prva pomisao nije da priznaju ili da prihvate ovu činjenicu, niti da učine sve što je u njihovoj moći da se iskupe za svoje greške ili da ih nadomeste, već umesto toga nastoje da smisle različite metode koje bi upotrebili da ih prikriju, da zbune i navedu na stranputicu one koji su upućeni u njihove postupke, da ne dozvole pripadnicima Božjeg izabranog naroda da vide pravo lice stvari, da im ne dozvole da saznaju koliko su njihovi postupci naudili kući Božjoj i u kojoj meri su prekinuli i ometali rad crkve. Naravno, ono čega se najviše plaše jeste da Višnji to ne otkrije, jer kada Višnji to dozna, sa njima će se obračunavati u skladu sa načelom, za njih će sve biti završeno, predstoji im da budu odbačeni i isključeni. Stoga, kada je njihovo zlodelo razotkriveno, antihristima nije prva stvar da razmisle o tome u čemu su pogrešili, u čemu su prekršili načela, zašto su učinili to što su učinili, kakvom su se naravi rukovodili, kakve su im bile namere, u kakvom su stanju bili u tom trenutku, da li je to učinjeno zbog svojeglavosti ili zbog lažiranja njihovih namera. Umesto da to detaljno analiziraju, a još manje da o tome razmišljaju, oni razbijaju glavu u potrazi za načinom da prikriju stvarne činjenice. Istovremeno, daju sve od sebe da pred pripadnicima Božjeg izabranog naroda objasne svoje postupke, da im se opravdaju, da ih prevare, čineći da veliki problemi izgledaju kao mali, a da mali problemi nisu problemi, da se na blef iz toga izvuku, ne bi li se zadržali u kući Božjoj, bezobzirno čineći nedela i zloupotrebljavajući svoju moć, i nastavili da ljude navode na stranputicu i kontrolišu ih, da ih navode da se na njih ugledaju i da čine ono što im kažu, kako bi antihristi zadovoljili svoje ambicije i želje. Od početka do kraja, šta antihristi zapravo rade? Sve što antihristi rade jeste da razbijaju glavu pokušavajući da kažu nešto, da učine nešto, i zaokupljaju se poslom zarad svog statusa i ugleda, umesto da dođu pred Boga da se mole i da priznaju svoje greške i prestupe, kao i da spoznaju svoje namere i iskvarene naravi. Oni takođe ne priznaju štetu koju greške koje su napravili nanose radu crkve i braći i sestrama. Umesto toga, nastavljaju da mahnito pretražuju iznova u dubini svog srca: „Gde sam tačno pogrešio? Gde nisam bio oprezan, pa sam time dozvolio nekome da stekne prednost nada mnom? Gde nisam uložio dovoljno truda niti potpuno razmotrio stvari, pa sam time dozvolio da nešto pođe po zlu, i da se pretvori u izvor kritike ili u sredstvo koje se može iskoristiti protiv mene?” Antihristi razmišljaju o tim stvarima i analiziraju ih iznova i iznova, ne mogu da jedu ni da spavaju. Ali oni nikada ne razmišljaju o sebi niti spoznaju sebe, a još manje se mole Bogu i priznaju da su učinili nešto pogrešno, i ne traže odgovore na osnovu Božje reči, ne tragaju za istinama koje bi trebalo da sprovode u delo niti tragaju za istina-načelima kojih bi trebalo da se pridržavaju. Još manje traže braću ili sestre koji razumeju istinu da bi im se otvorili u razgovoru u zajedništvu i da bi tragali za istinom sa njima kako bi rešili probleme. Kada se suoče sa određenom stvari, oni ne tragaju niti se pokoravaju, već pokušavaju da koriste sva sredstva koja im stoje na raspolaganju kako bi sakrili svoje probleme, misleći da što manje ljudi zna o njima, to bolje, i da je očuvanje njihovog ugleda i statusa najbolja politika. Srca

antihrista su tako mračna i ispunjena su buntovništvom i rđavošću, bez najmanje namere da se pokore Bogu. Antihristi uvek traže načine da spreče da njihov ugled i status budu narušeni. Bez obzira na to ko s njima razgovarao o istini da bi ih podržao i da bi im pomogao, oni to ne prihvataju, misleći u sebi: „Ja sve razumem, ne treba mi vaša pomoć! Čak i kada imam problema, bolji sam od vas. Mislite da mi možete pomoći sa ono malo što vi razumete? Stvarno precenjujete svoje sposobnosti u ovom slučaju!" Antihristi su toliko nadmeni i samopravedni. Oni čine toliko loših stvari, a ipak odbijaju da priznaju da su pogrešili ili da imaju bilo kakvih problema. U svojim srcima, oni su suviše nepopustljivi i jednostavno neće da saslušaju ništa što im iko govori. Jedino što ne mogu da izbace iz glave jeste kakav će uticaj njihovi postupci imati kasnije na njihov ugled i status. To je ono što ih najviše brine i ono što ih najviše zaokuplja.

Bez obzira na to koliko pogrešnih stvari antihristi činili, bez obzira na to kakve pogrešne stvari činili, bilo da nenamenski koriste, da rasipaju ili da zloupotrebljavaju Božje priloge, ili ako remete i ometaju rad crkve, praveći veliki nered i izazivajući Božji gnev, oni uvek ostaju smireni, pribrani i potpuno bezbrižni. Bez obzira na to kakvo zlo antihristi čine ili kakve posledice to donosi, oni nikada odmah ne dolaze pred Boga da priznaju svoje grehe i da se pokaju, niti dolaze pred braću i sestre sa stavom da se ogole i otvore kako bi priznali svoje greške, kako bi spoznali svoje prestupe i iskvarenost, i kako bi zažalili zbog svojih loših dela. Umesto toga, oni razbijaju glavu da nađu razne izgovore kako bi izbegli odgovornost i prebacili krivicu na druge da bi povratili sopstveni obraz i status. Ono što ih brine nije rad crkve, već da li su njihov ugled i status oštećeni ili pogođeni na bilo koji način. Oni uopšte ne razmatraju niti razmišljaju o tome kako da nadoknade gubitke nanete Božjoj kući zbog svojih prestupa, niti pokušavaju da nadoknade svoj dug prema Bogu. Drugim rečima, oni nikada ne priznaju da su u stanju da učine nešto pogrešno niti da su napravili grešku. U srcima antihrista, proaktivno priznavanje grešaka i pružanje iskrenog prikaza činjenica je nesposobnost i glupost. Ako njihova zla dela budu otkrivena i razotkrivena, antihristi će priznati samo trenutnu neopreznu grešku. Oni nikada neće priznati sopstveno zanemarivanje dužnosti i neodgovornost, pa će pokušati da prebace odgovornost na nekog drugog kako bi uklonili mrlju sa liste svojih dela. U ovakvim trenucima, antihriste ne zanima kako da nadoknade gubitke nanete Božjoj kući, kako da se otvore, kako da priznaju svoje greške ili kako da daju objašnjenje o tome Božjem izabranom narodu. Oni su zaokupljeni time da nađu načine da veliki problemi izgledaju kao mali, a mali problemi kao beznačajni. Oni daju objektivne razloge kako bi ih drugi razumeli i saosećali sa njima. Svim silama se trude da povrate svoj ugled u umovima drugih ljudi, da minimiziraju izuzetno negativan uticaj svojih prestupa na sebe, da ne dopuste da Višnji ima loš utisak o njima, i da osiguraju da ih Višnji nikada ne pozove na odgovornost, da ih otpusti, da detaljno analizira situaciju niti da se uhvati u koštac sa njima. Da bi povratili svoj ugled i status, kako njihovi sopstveni interesi ne bi bili povređeni, antihristi su spremni da podnesu bilo koju količinu patnje i smisliće svaki mogući način kako bi rešili bilo koju poteškoću. Od samog početka

svog prestupa ili greške, antihristi nikada nemaju nameru da snose bilo kakvu odgovornost za pogrešne stvari koje čine. Nikada nemaju nameru da priznaju, da u zajedništvu razgovaraju o tome, da razotkriju ili da detaljno analiziraju motive, namere i iskvarene naravi koje se kriju iza pogrešnih stvari koje čine, te zasigurno nikada nemaju nameru da nadoknade štetu koju nanose radu crkve i gubitak koji nanose život-ulasku Božjeg izabranog naroda. Stoga, bez obzira iz kog ugla gledate na stvar, antihristi su ljudi koji tvrdoglavo odbijaju da priznaju svoja loša dela i radije bi umrli nego što bi se pokajali. Antihristi su besramni i bezobrazni do te mere da za njih više nema nade za iskupljenje, i oni nisu ništa manje nego žive Sotone. Bez obzira na to koliko velike greške naprave unutar crkve, oni se prse i hodaju uzdignute glave, potpuno su ravnodušni prema tome, verujući da nisu učinili ništa pogrešno i bez imalo namere da se pokaju. Oni nikada ne liju suze zbog nedela koja su počinili niti ikada osećaju tugu ili kajanje zbog tih stvari. Nasuprot tome, oni osećaju bol ili tugu ako se nenamerno razotkriju, čime omogućavaju većini ljudi da vidi njihova prava lica i da ih odbace. Nakon što su napravili greške i nakon što su njihovi postupci naneli štetu Božjem izabranom narodu i radu crkve, svaka reč koju izgovore i sve što rade nije da bi se iskupili za te greške ili nadoknadili gubitke, već da bi sakrili sopstvene namere i smišljali sve moguće načine da se brane, da izvedu predstavu i šou. Njihov cilj je da navedu što više ljudi da vidi da ono što su učinili nije bilo namerno, da su samo bili neoprezni na trenutak, kako bi dobili njihov oproštaj, kako bi ih naveli da govore u njihovo ime, i kako bi stekli poverenje i naklonost Božjeg izabranog naroda, i time postigli svoj cilj potpunog povratka.

Neki antihristi, nakon što budu orezani, ne razmišljaju o sebi da bi razumeli zašto su orezani, da bi otkrili gde je zaista ležala njihova greška u onome što je razotkriveno, i kako bi to trebalo da se iskupe ubuduće. Umesto toga, oni iskorišćavaju to što su orezani, razgovaraju u zajedništvu sa drugima o tome kako su prihvatili orezivanje, kako su iz toga naučili lekciju, kako su bili u stanju da se pokore i kako su stekli naklonost Višnjeg nakon što su s Njim imali bliži susret. Istovremeno, ovi antihristi takođe stvaraju lažnu sliku o sebi tako što razgovaraju u zajedništvu o tome kako su prihvatili orezivanje da bi širili svoje nezadovoljstvo i predstave o Višnjem. Na taj način ostavljaju utisak na ljude da Višnji nema načela prema kojima orezuje ljude, da to čini nasumično i da je nemilosrdan, da ne uzima u obzir ljudska osećanja i slabosti, te da su se, uprkos svemu tome, oni u potpunosti pokorili, da su i dalje bili u stanju da daju sve od sebe u poslu koji im je poveren, da nisu postali negativni, slabi ili oni koju pružaju otpor, niti da su odustali od svoje dužnosti. Kada antihrist govori sve te stvari, to ne samo da ne navodi ljude da se pokore istini i da voljno prihvate orezivanje, već naprotiv, izaziva kod njih predstave i mišljenja o Bogu, te ih navodi da budu oprezni prema Njemu, dok istovremeno razvijaju zavist, divljenje i poštovanje prema samom antihristu. Kada se proizvedu ta dva rezultata, najveći propusti koji ljudi prave jesu da previđaju koje su prestupe antihristi počinili, šta su pogrešno uradili, i činjenicu da su naneli gubitke radu crkve i Božjoj kući jer nisu bili sposobni u svom poslu i bezobzirno su činili nedela. Ovo je jedna od taktika

antihrista – lažna protivoptužba, kako bi druge naveli na pogrešan put. Oni nikada ne spominju činjenicu da su naneli toliko nevolja radu Božje kuće i takve velike gubitke životima braće i sestara zato što su bili nemarni u svojoj dužnosti, zato što su bili nerazumni i neznalice, zato što su pokušavali da uspostave svoje nezavisno carstvo. Nikada ne priznaju niti detaljno analiziraju te stvari, nikada ne pominju istinite činjenice o tim stvarima, nikada ne spominju razlog zbog kojeg su bili otpušteni, niti razlog zbog kojeg su bili orezani. Samo govore o tome kako ih je Višnji orezao, koliko je okrutno bilo orezivanje Višnjeg, koliko je oštro Višnji govorio sa njima, koliko su plakali, kako su bili žrtveni jarci i koliko su patili, kako su uprkos svemu to izdržali kao i uvek, nastavljajući da bez greške obavljaju svoju dužnost. Od početka do kraja, da li antihristi ikada imaju i najmanju nameru da priznaju svoja loša dela? Nemaju. Kada glupavi i neuki ljudi, koji ne znaju stvarnu situaciju i ne razumeju istinu, čuju o tome, pomisle: „Višnji nema nikakvih načela prema kojima orezuje ljude. Bez obzira na to koliko dobro neko radi svoj posao ili bez obzira na to koliku cenu plaća, svejedno će biti orezan, a nakon toga ne sme da pokaže nikakvu slabost, on mora samo da se pokori.” Nakon jednog kruga antihristovog razgovora u zajedništvu i navođenja na pogrešan put, i nakon što uloži značajan trud u ono što radi, rezultat koji postiže jeste da u srcima ljudi izazove pogrešno razumevanje i oprez prema Bogu. Stoga, kada budu orezani, ljudi će osećati više antipatije i otpora, umesto da bolje razumeju Božje srce ili da se sa radošću pokore i prihvate orezivanje, nakon čega bi upoznali svoju iskvarenu narav, svoju glupost i neznanje, i nakon čega bi spoznali ko su oni zaista. Tokom tog antihristovog razgovora, da li on ikada pominje šta je pogrešno učinio? Da li ikada pokazuje makar malo stava kojim priznaje svoja loša dela? Ni najmanje. Tokom celog procesa, on nikada ne priznaje sopstvenu grešku. Da li ste ikada čuli da je neki antihrist, nakon što je otpušten, priznao da je njegova greška nanela gubitak Božjoj kući? (Nismo.) Da je ta osoba zaista bila antihrist, ne bi to priznala. Ranije smo govorili o nekoliko antihrista, poput one „žene vođe” i nekoliko drugih poznatih antihrista, čija su dela dovela do gubitka desetina hiljada Božjih priloga, ali na kraju nikada nisu priznali da su učinili išta pogrešno. Oni nisu izustili ni reč o tome šta su pogrešno učinili, već su se samo žalili na to kako drugi nisu sarađivali sa njima. Svu odgovornost, loša dela i krivicu prebacili su na tuđa pleća, dok su sebi pripisali zasluge za sve dobre stvari, za sve što je ispravno urađeno i za sve ispravne odluke. Tokom svih tih incidenata, iako su antihristi bili glavni i odgovorni, tvrdili su da su sve greške počinili drugi ljudi. Ako je to slučaj, šta su oni onda radili? Antihristi nanose gubitke Božjoj kući, a drugi ljudi moraju da preuzmu odgovornost za to. Pa ipak, kad god se postigne i najmanji uspeh, antihristi se odmah pojavljuju, tvrdeći da su to oni uradili, željni da to saznaju svi u crkvi, čak i nevernici. Kada naprave i najmanju grešku, oni žurno traže žrtvenog jarca da na njega prebace odgovornost. Velike probleme predstavljaju kao male, a male probleme beznačajne, pri čemu pokušavaju da svaki problem saseku u korenu. Sve to rade da niko ne bi saznao o tome, da bi svi što pre to zaboravili, i da niko ne bi znao šta se zapravo dogodilo. Tako mogu odmah da povrate

poštovanje drugih i da brzo povrate svoj prvobitni status i moć. Kada antihrist učini nešto pogrešno, bez obzira na to koliko ga ljudi praktično orezuju ili bez obzira na to koliko pogađaju u srž problema, on će pružati otpor, protiviće se i potpuno će odbijati da to prihvati. Čak i ako postoje svedoci ili dokazi, on će tvrdoglavo odbijati da prizna svoje greške i u svom srcu neće priznati niti prihvatiti to. Antihrist će reći: „Čak i ako sam pogrešio u ovome, i drugi ljudi su bili umešani. Zašto se oni ne orezuju, već samo ja? Zašto se samo ja pozivam na odgovornost, a ne i ostali?" Bez obzira na to koliko je orezivanje u skladu sa istinom i stvarnošću, antihristi će osećati da su nepravedno optuženi, da im se čini nepravda, da ne bi trebalo tako da se postupa prema njima nakon što su toliko propatili i platili toliku cenu, i da ne bi trebalo da se tako okomljuju na njih zbog jedne male greške. Oni veruju da ne bi trebalo da prihvate takvu vrstu orezivanja. Ako ih običan brat ili sestra orezuje, odmah će uzvratiti i pružiti otpor, doživeće izliv besa i pokazaće svoju plahovitost, a možda će se čak i usuditi da dignu ruku na njih. Ako ih Višnji orezuje, nerado će ćutati, ali će iznutra osećati da im je naneta neverovatna nepravda. Nezadovoljni su i nevoljni, i često će iznositi iskrivljene argumente, govoreći: „Pretpostavljam da je to samo moja loša sreća što ste vi saznali za ovo. Zapravo, mnoge starešine na svim nivoima i braća i sestre su činili takve strašne stvari za koje vi ne znate, a ja sam taj koji je uhvaćen. Eto koliko je loša moja sreća!" Bez obzira na to kako Višnji ili braća i sestre orezuju antihriste, oni to ne mogu tek tako da prihvate, ne mogu da priznaju istinu o tome i da preuzmu odgovornost. Kao da bi ih priznavanje odgovornosti i onoga što se zaista dogodilo ubilo. Oni nikada neće priznati da su pogrešili, da su odgovorni za određene stvari, a još manje da je to nanelo veliki gubitak Božjoj kući. Zar to nije narav antihrista? (Jeste.) To je narav antihrista.

Nakon što antihristi budu orezani zbog toga što su pogrešili, oni to ne prihvataju i ne pokoravaju se iz dubine srca, niti razumeju istinu i istina-načela kojih bi trebalo da se pridržavaju, niti priznaju da je i on u stanju da učini nešto pogrešno. Njihova glavna karakteristika je da nisu ubeđeni, da ne prihvataju i da ne priznaju. Antihristi se ponašaju tako uglavnom zato što veruju da su savršeni ljudi, da nisu u stanju da učine nešto pogrešno. Za njih je onaj ko ih optužuje za grešku taj koji greši – to je osoba koja ima pogrešno gledište, koja gaji drugačiju perspektivu i stav po tom pitanju. Antihristi misle da svako ko ih orezuje čini to zato što još nije video njihove vrline, da im otežava stvari, da pronalazi greške u njima i da ih namerno uzima na zub. Zar to nije vrsta naravi koju ima antihrist? (Jeste.) Antihrist neće prihvatiti da bude orezan zbog toga, niti će pokazati ikakvo kajanje, prvenstveno zato što sebe nikada nije video kao nekog ko može da pogreši – on veruje da je savršen i da jedino on nije u stanju da pravi greške. To podrazumeva da antihristi definitivno veruju da su pravedni, da su sveci. Kad bi oni zaista priznali da su iskvarena osoba, onda bi trebalo da priznaju da poseduju iskvarenost, da su u stanju da čine pogrešne stvari i da kao ljudska bića neizbežno prave greške. Neki ljudi se čine prilično bezazlenim, ali postoji nešto u njihovoj ljudskoj naravi što ljudi u svojim predstavama smatraju vrlinama, a to su takmičarski duh i izuzetna želja da

nadmaše druge. Ti ljudi imaju odličnu samokontrolu i veoma visoke zahteve prema sebi. Vrlo su strogi prema sebi; u svemu što rade zahtevaju savršenstvo i samo najbolje, ne dopuštajući ni najmanju grešku niti previd. Istovremeno, oni nesvesno veruju da ne mogu pogrešiti, jer su izuzetno oprezni u svemu što čine, odlični su u razmišljanju o stvarima i to čine krajnje temeljno; sve rade besprekorno, dok svaku stvar razmatraju detaljno i savršeno. Zbog toga veruju da nikada neće pogrešiti. Kada bivaju orezani, ono što im je najteže da prihvate jeste činjenica da su u stanju da naprave grešku. Zato takvi ljudi ne znaju kako da razmišljaju o sebi, niti će to ikada učiniti. Oni vide takmičarski duh i želju da nadmaše druge u svojoj ljudskosti kao pozitivne stvari, i pridržavaju ih se kao da su istina-načela. Misle da, ako rade stvari i obavljaju svoje dužnosti na osnovu tih načela, nikada neće pogrešiti, a čak i ako se greške dogode, to vide kao stvar perspektive, kao različita mišljenja ljudi, i smatraju da to zasigurno ne znači da je ono što su uradili pogrešno. Stoga, nije bitno ko ih orezuje, nije bitno da li se orezivanje ili ono što je razotkriveno slaže sa činjenicama – oni to neće prihvatiti. Ako otkriju da su zaista učinili nešto pogrešno, hoće li to priznati? (Neće.) Oni to neće priznati, odmah će zaćutati i biće poslednji koji će to ikada pomenuti. Više nikada to neće pomenuti. Ako se antihristi suoče sa nekim ko razotkriva neke greške ili mane u njihovom radu, i vide da ne mogu da se sakriju od toga, pretvaraće se da nastavljaju da istražuju ko je napravio grešku, i neočekivano, nakon stalnog pretraživanja, otkriva se da su oni bili odgovorni. Ako neko kaže: „Ti si to uradio, a ne neko drugi; samo si to zaboravio”, kako bi antihrist odgovorio na to? Šta bi trebalo da uradi normalna osoba u tim okolnostima? Normalna osoba, koja oseća stid, trebalo bi da pocrveni u licu, da se oseća posramljeno i neprijatno, i da odmah to prizna, govoreći: „Zaboravio sam na to. Ja sam to uradio, to je bila moja greška. Hajde odmah da smislimo kako da to nadoknadimo i ispravimo, da se greška ne bi nastavljala.” Osoba koja ima stid, savest i razum odmah bi priznala svoju grešku, a zatim bi je rešila i ispravila. S druge strane, antihrist je besraman. Onog trenutka kada neko otkrije da je on taj koji je počinio grešku, onog trenutka kada ga neko razotkrije i sazna za to, on će odmah promeniti ploču i smišljati razne načine da izbegne priznanje svoje greške, da izbegne prihvatanje činjenice da je on taj koji je napravio tu grešku – govoriće očigledne laži i braniti svoj slučaj. Svima oko njega će to biti neprijatno i neugodno, ali antihrist neće osećati ništa. On će velike probleme prikazati kao male, a male probleme kao beznačajne, a zatim to nikada više neće pominjati. U tom slučaju, njihova glupost je razotkrivena, te će oni otvoreno poricati svoju grešku i lagati pred tolikim ljudima, pokušavajući da izbegnu odgovornost, a da im lice ne pocrveni od stida i da im srce ne preskoči. Da li antihristi imaju ikakav stid? (Nemaju.)

Neki antihristi, odmah nakon što su otpušteni, puni su pritužbi; osećaju gubitak, osećaju da više nemaju status, da ih niko ne poštuje niti da im služi, i da više ne mogu uživati u prednostima statusa. Oni osećaju da sve cene koje su platili i da sva njihova prošla patnja nisu vredni toga, i njihova srca su ispunjena osećajem nepravde. Međutim, ne osećaju ni trunku krivice zbog manifestacija koje su pokazali kada su bili orezani, niti

zbog bilo čega što su pogrešno učinili. Osećaju da je to nepravedno, njihova srca su puna pritužbi i prigovora, kao i pogrešnih razumevanja prema Bogu. Oni ne samo da odbijaju da priznaju svoju grešku i ne samo da nemaju nameru da se iskupe za svoju krivicu, ili da prihvate to što su orezani, da prihvate to otpuštanje, već naprotiv, misle: „Bog nije pravedan. Bez obzira na to koliko je neko patio ili bez obzira na to koliko veliku nepravdu je pretrpeo, on nema gde to da ispriča. To je tako bolno! Čak se ni na boga ne može osloniti, nemam na koga da se oslonim. Čak i ako u budućnosti nastavim da obavljam dužnost u božjoj kući, moraću da postupam s krajnjim oprezom – nikome se ne može verovati." Oni su puni odbrambenog stava i pogrešnog razumevanja prema Bogu. Kakva je to vrsta naravi? Bez obzira na to koliko su stvari pogrešno uradili, koliko su veliku štetu naneli radu crkve ili koliko su ugrozili rad crkve, oni misle da se te stvari mogu jednostavno zanemariti i neće preuzeti nikakvu odgovornost niti priznati bilo kakvu grešku sa svoje strane. Umesto toga, oni će uzeti svaku mrvu pritužbe koju imaju, bilo koju sitnu, bezvrednu cenu koju su platili će preuveličati do krajnosti, verujući da ih je Božja kuća izneverila i da ih je Bog pogrešno optužio. Gubitak koji je njihova greška nanela Božjoj kući je potpuno nebitan u njihovim umovima. Oni misle: „Nema potrebe to računati niti se time zamarati. Ko bi to nazvao gubitkom? Koji starešina ionako ne rasipa neke od priloga? Kako sam ja jedini? Koji starešina nikada ne nanosi nikakve gubitke božjoj kući? Koji su božji prilozi? Taj novac pripada svima, pa ako je drugim ljudima dozvoljeno da ga troše, zašto meni nije? Drugim ljudima je dozvoljeno da ga rasipaju, a meni nije? Ako govorimo o gubicima nanetim božjoj kući, drugi ljudi nanose mnogo više gubitaka nego ja. Zašto sam samo ja tako oštro orezan i otpušten? Kada je reč o nepostupanju u skladu sa načelima i nesmotrenom činjenju nedela, neki ljudi su u tome mnogo gori od mene, pa zašto oni nisu otpušteni kada su orezani? Kada je reč o plaćanju cene, ja sam platio veću cenu od većine ljudi. Kada je reč o iskrenosti, čija se može uporediti s mojom? Šta je sa propovedima? Održao sam ih više nego bilo ko drugi. A što se tiče razumevanja istine, ko je razume onoliko koliko ja? Kada je reč o prihvatanju orezivanja od strane višnjeg, ko to prihvata više od mene? Kada je reč o ostavljanju, ko je ostavljao više nego ja? Kada je reč o pomaganju braći i sestrama i o rešavanju njihovih problema, ko to čini više od mene? Kada je reč o trudu i radu u crkvi, niko mi ne može parirati. Kada je reč o tome za koga braća i sestre glasaju, koga podržavaju i odobravaju, ko dobija više glasova od mene?" Vidiš, to su poređenja koja antihristi prave. Kada se tek suoče sa orezivanjem, antihristi govore samo o stvarima koje su u to uključene. Ako bi ti priznao sve greške koje si počinio i sva istina-načela koja si prekršio, ako bi mogao da prihvatiš i pokoriš se orezivanju, ako bi od tada postupao u skladu sa načelima i dao sve od sebe da nadoknadiš gubitak koji si naneo radu crkve, da li bi Božja kuća i dalje istraživala tvoje probleme? Da li bi te to osudilo? Da li bi te to bacilo u pakao? Ima li potrebe da se toliko trudiš da objašnjavaš sebe i da se pravdaš? Ima li potrebe da nastaviš da se žališ na svoje nevolje na ovako zaobilazan način? Zar je zaista moguće da nemaš iskvarenu narav i da nisi u stanju da praviš greške? Nakon što si čuo toliko

propovedi, zar još uvek nemaš pojma kakav si zapravo? Nakon što budeš malo orezan, ti osećaš da ti je naneta nepravda – da nisi učinio nikakvo zlo, ko bi bio voljan ili ko bi želeo da te oreže? Osim toga, da nisi bio starešina koji snosi odgovornost, ko bi bio voljan da te oreže? Bog daje ljudima pravo na slobodan izbor, dozvoljavajući im da žive crkvenim životom. Kada je reč o tome kojim putem će ljudi ići i čemu će težiti, to je njihova lična stvar. Niko se neće mešati u to. Ali trenutno, kao starešina u Božjoj kući, kao nadzornik, ako napraviš grešku, gubici koji to nanesu Božjoj kući neće biti mala stvar, a ako izgovoriš nešto pogrešno, uticaj koji to ima na Božji izabrani narod takođe neće biti mala stvar, jer je odgovornost koju ti nosiš drugačija od odgovornosti običnog čoveka. Zato je savršeno normalno da te Višnji orezuje. Da li bi Višnji to činio da ti nemaš taj status ili da nisi preuzeo tu odgovornost? Koliko je običnih vernika Višnji orezao? Zbog toga što ti nosiš veliku odgovornost, a obim tvog rada je takođe veoma veliki, kad god napraviš grešku, uticaj je veoma velik, pa je sigurno da ćeš biti orezan. To je sasvim normalno. Ako ne možeš da prihvatiš čak ni to da budeš orezan, da li si onda uopšte kvalifikovan da budeš starešina? Ti si nekvalifikovan za to, nisi kvalifikovan da te braća i sestre izaberu – nisi dostojan toga! Kada napraviš grešku, nemaš čak ni hrabrosti da preuzmeš odgovornost za nju, da je priznaš. Nemaš čak ni toliko razuma, pa kako onda možeš da budeš starešina? Ti si nekvalifikovan i nedostojan!

Upravo zato što poseduju suštinu antihrista, antihristi ne mogu da priznaju da su pogrešili, i zato, kada budu orezani, nisu voljni da preuzmu odgovornost niti da tragaju za istina-načelima. S obzirom na to da nisu voljni da urade te stvari, i odbijaju da priznaju svoja loša dela, da li su u stanju da sprovedu istinu u delo? Da li su u stanju da sprovedu radne aranžmane Božje kuće? Apsolutno ne. Stoga, kada je antihrist starešina, osim što radi za sebe, on ne može učiniti ništa što bi koristilo delu Božje kuće i nikada neće postupati u skladu sa istina-načelima, niti će ikada obavljati posao u skladu sa radnim aranžmanima Božje kuće. Bilo da je antihrist orezan zbog male greške ili zbog velike greške koja je nanela velike gubitke radu crkve, on nije u stanju da prizna svoju grešku i ne može da prizna da je počinio prestup i da u tom slučaju duguje Bogu. Naprotiv, bez obzira na okolnosti, antihristi bi radije umrli nego priznali da imaju bilo kakve veze sa gubicima koji su time nastali. Neće priznati da snose najveću odgovornost, da su njihovi postupci bili pogrešni, da su izabrali pogrešan put, niti će priznati svoju grešku namernog činjenja zla uprkos tome što su dobro znali istinu. Još manje će priznati da imaju neizbežnu odgovornost po tom pitanju. Neće priznati da su imali pogrešne namere kada su delovali, da nisu mogli sarađivati ni sa kim, da su postupali samovoljno i proizvoljno, da su se prepustili prednostima statusa, da su bili nemarni u svojoj dužnosti i da su naneli gubitke radu Božje kuće. Umesto toga, nakon što su pogrešili, oni će na svakom koraku objašnjavati koliko su patili, da su bili u zatvoru ali da nikada nisu postali Jude, koliku su cenu platili i kakve su velike doprinose dali radu Božje kuće. Oni će širiti i objavljivati ove stvari svuda. Osim što će javno isticati svoje doprinose i cenu koju su platili, oni će takođe širiti da je Božja kuća pogrešila i da je bila nepravedna u njihovom orezivanju, kao i u

načinu na koji se ophodila prema njima. Osim toga što nemaju pokajnički stav, oni će svuda iznositi sud o Bogu i o tome kako se Božja kuća ophodila prema njima. Ako sve više ljudi poveruje u ono što antihrist govori, ako sve više ljudi pokuša da ga brani, da prizna i da prihvati cenu koju je platio za Božju kuću, i da poveruje da je Božja kuća bila nepoštena i da je nepravedno postupila prema njemu, tada će on postići svoj cilj. Antihrist nikada neće posustati u tome što radi, a kamoli se suzdržati od toga. On nema srce koje se boji Boga, a kamoli nameru da se pokaje. Nakon što učini nešto pogrešno, ne samo da odbija da to prizna, već naprotiv, pokušava da izbegne odgovornost, dok se istovremeno više brine o svom budućem odredištu. Kada antihristi vide da je njihovo odredište ugroženo ili čuju da Božja kuća više neće negovati ljude poput njih, oni će u dubini svog srca osetiti još veću mržnju prema ljudima koji su ih orezali i razotkrili, i prema ljudima koji su ih osramotili. Tokom celog procesa njihovog orezivanja, antihristi se uopšte neće pokajati. Ako zaista otkriju da njihov status i odredište neće biti sigurni, da se njihove želje i ambicije nikada neće ostvariti, onda više neće biti zadrške i početi tajno da šire svoje predstave i negativnost. Oni će osuđivati braću i sestre ili višerangirane starešine koji su ih orezali, a takođe će osuđivati i napadati čoveka kojeg koristi Sveti Duh, govoreći da on nije imao razloga da ih ореže i da im uopšte nije dozvolio da sačuvaju obraz. Oni su naprosto nerazumni. Takve osobe ne mogu da shvate istinu niti da imaju makar malo bogobojažljivog srca, bez obzira na to koliko propovedi čuju; ne mogu da poseduju čak ni savest niti razum koji bi trebalo da imaju, bez obzira na to koliko godina veruju u Boga. Oni su zaista jadni i odvratni! Od trenutka kada antihrist bude oštro orezan zbog bezobzirnog činjenja nedela, on nikada ne priznaje da je pogrešio. Umesto toga, on je ispunjen osećajem nepravde dok se žali i osuđuje Božju kuću zbog nepravednog postupanja prema njemu. Na kraju, počinje otvoreno da širi svoje predstave, ne ustručavajući se da glasno negoduje protiv Božje kuće, te konačno biva izopšten. Da li postoji makar malo normalne ljudskosti u ponašanju antihrista u bilo kojoj od tih faza? Šta je sa savešću i razumom? Da li ima ikakvih manifestacija ljubavi prema istini i pozitivnim stvarima? Da li ima makar malo bogobojažljivog srca? Ne, ništa od toga nije prisutno. Antihrist je krajnje odvratan, bez trunke stida i potpuno nerazuman! Kada više ne može da uživa u prednostima statusa, on sebe otpisuje kao beznadežan slučaj i počinje da se ponaša nepromišljeno. Bez obzira na to koliko je nekompetentan u svom poslu i bez obzira na to koliko mu nedostaje radne sposobnosti, on i dalje želi da uživa u prednostima statusa i u poštovanju od strane drugih. Antihristi smatraju status i ugled važnijim od svog života, pa bez obzira na to koliko veliku grešku naprave, ne osećaju nikakvu krivicu. Da li su oni uopšte ljudi? Oni su vuk u jagnjećoj koži. Spolja imaju ljudsku kožu i izgledaju kao osoba, ali iznutra nisu ljudska bića. Zaista su gnusni – oni su gadni i odvratni!

B. Odbijaju da priznaju da im je narav iskvarena

Kada antihristi budu orezani, oni ne samo da se ne kaju, već takođe šire predstave i otvoreno osuđuju. Prvi glavni razlog za to je da oni odbijaju da priznaju da su pogrešili.

Koji je drugi razlog? Antihristi ne priznaju da im je narav iskvarena. Zar to nije ozbiljnije i konkretnije od odbijanja da priznaju da su učinili išta pogrešno? Minimum znanja koje treba da poseduje svako ko prihvata Božje delo, svako ko prihvata Njegov sud i grdnju, jeste da najpre prizna da su ljudi iskvareni, da ih je Sotona iskvario, da nemaju razum i ljudskost, da ne poseduju istinu niti poznaju Boga i da su vrsta koja se protivi Bogu. Samo antihristi nikada ne bi priznali da su suviše duboko iskvareni i da iskvareni ljudi pripadaju Sotoni, a još manje bi ikada priznali da su oni đavoli i Sotone. Posebno u trenucima kada je većina ljudi u stanju da razmišlja o sebi, da spozna sebe i da prihvati orezivanje, antihristi ne mogu čak ni da priznaju da im je narav iskvarena – to je ozbiljan problem. Zašto kažem da je to ozbiljno? Budući da antihristi nisu u stanju da priznaju istinu i ne veruju da su Božje reči istina, oni iz dubine svog srca odbijaju da prihvate sve što je rečeno u Božjim rečima. Neki ljudi kažu: „Kako možeš reći da oni odbijaju da to prihvate? Priznali su da su đavoli i Sotone, da su Božji neprijatelji." Kako se to računa kao priznanje? Čak i nevernik bi mogao reći da nije dobra osoba, ali da li se to računa kao priznanje iskvarene naravi? Ne računa se. Istinsko priznanje posedovanja iskvarene naravi znači prvo spoznati kakva ste osoba. Takođe znači da budete u stanju da se povežete sa različitim iskvarenim naravima koje je Bog opisao u različitim stepenima, kao i da dalje priznate različite iskvarene naravi koje otkrivate dok ste u različitim stanjima. Zar to nisu neke konkretne manifestacije? (Jesu.) Ali antihristi ne poseduju te stvari, zato što ne priznaju Božje reči, već ih preziru. Zato oni samo saslušaju Božje reči koje razotkrivaju iskvarene naravi čovečanstva, i to je sve; nikada ne razmišljaju o sebi, ne analiziraju sebe detaljno, niti porede sebe sa tim rečima u dubini svog srca. Drugim rečima, oni ne analiziraju detaljno i ne upoređuju svoje različite manifestacije, namere, misli i perspektive u odnosu na te Božje reči; uopšte ne čine te stvari. Šta znači to što oni ne čine te stvari? To znači da su za njih te reči koje je Bog izgovorio samo jedan način opisivanja stvari, drugačija perspektiva – one su za njih jednostavno drugačiji način opisivanja čovekovih naravi, ličnosti, postupaka i suštine, a nikako nisu kriterijum za određivanje čovekovih naravi. To je tačan način da se opiše kako antihristi ne smatraju Božje reči za istinom. Antihristi u svojim umovima imaju samo približno razumevanje Božjeg razotkrivanja raznih iskvarenih naravi čovečanstva, ali to nikada ne prihvataju duboko u svojim srcima. Pošto to ne prihvataju, kada ih nešto zadesi, da li su u stanju da koriste Božje reči da sputaju svoju narav, da promene svoja praktična delovanja i da isprave svoje pogrešne perspektive? Apsolutno ne. Antihristi ne prihvataju istinu, što znači da ne priznaju da im je narav iskvarena. Uzmimo za primer nadmenost – Božje reči koje razotkrivaju tu narav govore o nekim načinima na koje se ona manifestuje i otkriva u čoveku. Osoba koja teži istini i koja priznaje da su Božje reči istina, upoređivaće svoje ponašanje i narav sa tim Božjim rečima. Ona će iznova upoređivati te stvari, a zatim priznati: „Ja imam nadmenu narav. To je narav koju sam otkrio kada sam ovo učinio. Ove moje misli, postupci i stavovi su nadmeni. Ovi moji načini na koje se ophodim prema drugima, na koje obavljam posao i na koje pristupam mojoj dužnosti

su nadmeni.” Zar to nije priznavanje da su Božje reči istina? (Jeste.) Oni posmatraju Božje reči kao standard i koriste ih za poređenje sa svojim ponašanjem, a kada pronađu vezu, nesvesno priznaju da imaju iskvarenu narav, da je sve što Bog kaže istinito i da uopšte nije lažno. Nećemo za sada razmatrati da li ljudi mogu da koriste Božje reči kako bi ispravili svoju iskvarenu narav nakon što su priznali da je imaju. Hajde prvo da razgovaramo samo o tome da li ljudi priznaju da im je narav iskvarena. Kada je reč o priznanju, većina ljudi koja poseduje racionalnost, savest i normalno razmišljanje mogu da dobiju prosvećenje i prosvetljenje iz Božje reči, a zatim nesvesno da prihvate i da kažu „amin” na Božje reči, da priznaju da su Božje reči istina i samim tim da priznaju da su iskvarena ljudska bića i da imaju iskvarene naravi i da zato dođu da se poklone pred Bogom. Nakon što priznaju da im je narav iskvarena, imaće ispravan, odgovarajući stav prema Bogu i istini, a posebno prema orezivanju. Drugim rečima, dok priznaju da im je narav iskvarena, kada budu orezani, biće u stanju da se nesvesno i podsvesno pokore tom orezivanju iz srca i biće voljni da ga prihvate. Čak ima i nekih ljudi koji žude za tim da ih drugi sputaju i disciplinuju orezivanjem, i oni vrlo prirodno razvijaju pozitivna osećanja prema orezivanju; imaju pozitivan stav prema tome. To su normalni ljudi. Jedini nenormalni ljudi su antihristi; takvi ljudi ne prihvataju Božje reči, često s prezirom frkću na njih i protive im se, sude im i osuđuju ih u svojim srcima. Stoga, oni imaju isti stav prema Božjem razotkrivanju i karakterizaciji čovekovih iskvarenih naravi. Koji je to stav? Uzmimo, na primer, da Bog kaže da ljudi imaju nadmenu narav i da govori o njenim konkretnim manifestacijama. Kada antihristi čuju o tim konkretnim manifestacijama, oni ne samo da odbijaju da to prihvate, već idu korak dalje i preziru te konkretne manifestacije o kojima Bog govori. Zašto bi to radili? Zato što slede logiku Sotone, to jest, Sotonin stav prema istini i pozitivnim stvarima. Oni govore: „Ti to nazivaš nadmenošću, ali među onima koji su sposobni, ko nije razmetljiv? Među ljudima sa liderskim talentom, ko ne govori nametljivo? Među ljudima sa statusom, ko nije pomalo razmetljiv? Nijedna od tih stvari nije previše značajna. Sve te stvari su savršeno normalne u neverničkom svetu, ali vi ovde pravite od muve slona. Takođe, da li se delovanje bez razgovora sa drugima zaista računa kao nadmenost? Da li je to stvarno samovolja? Ljudi koji su sposobni treba da donose odluke, a sposobnost monopolizacije vlasti naziva se kompetentnost. Kakva je korist od razgovora sa vama, običnim ljudima? Šta vi znate? Dakle, ja nisam nadmen, samo sam kompetentan i sposoban. To se zove liderska sposobnost, i to je urođeni talenat. Ja imam toliko veliku nadarenost da mogu učiniti sve. Bez obzira na okolnosti ili na grupu u kojoj se nalazim, mogu da preuzmem kontrolu – to znači biti talentovani pojedinac! Talentovane pojedince ne treba gaziti, niti ih treba razotkrivati. Umesto toga, bez obzira u kojoj se grupi nalaze, treba ih preporučivati, uzdizati ih i davati im važne uloge! Pošto su sposobni, talentovani pojedinci sa liderskim sposobnostima treba da imaju držanje vođe, poglavara. Ako sakriju te stvari, zar to nije pretvaranje?” Oni koriste to iskrivljeno rasuđivanje i te jeresi da sude i osude Božje razotkrivanje nadmene naravi. Dakle, bez obzira na to šta ti

govoriš, nikada neće priznati razne manifestacije iskvarenih naravi koje je Bog opisao i definisao. Oni misle: „Ono što je bog rekao je samo jedan način opisivanja stvari. To je prilično pozitivno, pravoverno i tradicionalno, ali ne može se definisati kao istina. To odgovara samo nekim ljudima. Primera radi, neki ljudi su prilično bezazleni i nemaju nikakav talenat, niti su sposobni ni pametni, a povrh toga nemaju nikakve liderske sposobnosti. Ako nemaju odgovarajućeg partnera, oni moraju da se konsultuju sa drugima kada deluju, a ako to ne učine, ne mogu da preuzmu svoj posao – to je vrsta osobe kojoj odgovaraju božje reči." Ovakvi argumenti su sve sotonske jeresi i zablude.

Antihristi nikada ne veruju da su Božje reči istina, pa svaki put kada ih čuju, oni samo otaljavaju; baš kao fariseji, koriste Božje reči kako bi održali privid. Oni ne prihvataju Božje reči duboko u svojim srcima, niti čine Božje reči svojim životom i ciljem za svoje praktično delovanje. Zbog toga, kada antihristi pogreše, neće priznati da su učinili nešto pogrešno kada ih orezuješ i kada ih razotkrivaš zbog toga, a još manje će to prihvatiti kada ih orezuješ u vezi sa naravi i suštinom koju su otkrili po tom pitanju. Baš kao što odbijaju da priznaju da su učinili išta pogrešno, kada antihristi otkriju iskvarenu narav, uvek će imati neki razlog, neki izgovor, neko objašnjenje kako bi porekli da imaju iskvarenu narav. Primera radi, kada otkriju nadmenu narav po određenom pitanju, kažu da su bili u žurbi, da su loše izabrali reči i da su malo podigli glas. Kada neko kaže da su bili lažljivi po drugom pitanju i da nisu bili otvoreni, oni kažu da većina ljudi ima loš kov, a da su rekli šta se dešava, drugi ih ne bi razumeli i pogrešno bi shvatili ono što su rekli, i zato nisu bili otvoreni. Bez obzira na to kakvu iskvarenu narav otkriju, uvek mogu da nađu izgovore i objašnjenja. Sve u svemu, bez obzira na to kakvu iskvarenu narav otkriju, bez obzira na to koliko je ona očigledna ili ozbiljna, nikada neće priznati da je to iskvarena narav. Antihristi često lažu, govoreći jedno ljudima u lice, a drugo iza njihovih leđa, pa niko ne može da utvrdi i niko ne zna kada govore istinu, a kada lažu. Međutim, nikada neće priznati da su lažljivci, radije nego poštene osobe. Naprotiv, oni se često pravdaju i objašnjavaju kako su potpuno bezazleni, kako su posebno iskreni prema drugima i, kada druga osoba ima bilo kakve poteškoće, kako žele da joj pomognu zbog dobrote svog srca. Antihristi ne samo da ne priznaju da im je narav iskvarena, već uvek pokušavaju da se prikažu u boljem svetlu, hvaleći se kako su dobre, ljubazne osobe. Ne samo da ne priznaju da im je narav iskvarena, već se istovremeno i hvale kako su odlični u radu na ljudima, kako su vešti u pridobijanju ljudske naklonosti i u osvajanju ljudskih srca. Hvale se kako su strateški vešti i sposobni kada je reč o postupanju i govoru među ljudima, kako niko ne može da ih nadmaši i prevaziđe, kako niko nije kompetentniji za njihov posao. Kada antihrist plati malu cenu, kada je u stanju da propoveda neke uzvišene doktrine i teorije, kao i da nakratko učini nešto što ljude navodi na pogrešan put i što navodi većinu ljudi da ga cene, onda će pomisliti da je uspešno prikrio svoju iskvarenu narav i da je uspeo da navede ljude da je zanemare. Dakle, na osnovu tih manifestacija antihrista, kao i na osnovu te vrste razumevanja i stava koji gaje prema svojoj iskvarenoj naravi, kada budu orezani, njihova prva reakcija će biti da se tome

suprotstave i odupru, da učine sve što mogu da očiste svoje ime. Osim toga što odbijaju da priznaju gubitke koje su naneli radu crkve, oni će takođe odbiti da priznaju iskvarenu narav koju su otkrili po tom pitanju, kao i grešku koju su počinili pod uticajem svoje iskvarene naravi. Imajući u vidu tu manifestaciju i suštinu antihrista, da li je moguće da oni postignu promenu svoje naravi? (Nije.)

Sreo sam neke antihriste koji prave greške u svom poslu, koji su lenji, koji ne izvršavaju svoje obaveze i zanemaruju konkretne zadatke, a pri tom i dalje naređuju ljudima, bezobzirno čine nedela i rade stvari na svoj način. Kada takvi antihristi budu orezani zbog toga, naizgled se čine vrlo poslušnim, ali u tajnosti se uopšte ne kaju. Sudeći po njihovom stavu koji nije pokajnički, oni ni najmanje nisu prihvatili orezivanje. Sudeći po tome što ne prihvataju orezivanje, oni nikada nisu ispitali kakva sve otkrivenja iskvarenih naravi oni poseduju. Umesto toga, nakon što su orezani, oni nastavljaju da rade šta im je volja, rade stvari na svoj način, upuštaju se u podmuklu manipulaciju, obmanjuju one koji su iznad i ispod njih, uspostavljaju svoja nezavisna carstva i uživaju u posebnim privilegijama, a da se pri tom ni najmanje ne menjaju. Zašto se ni najmanje ne menjaju? Upravo zato što antihristi nimalo ne priznaju da im je narav iskvarena, niti prihvataju istinu. Dakle, oni koriste to što imaju veliku moć i maksimalno iskoriste tu moć. Onda koriste to vreme da rade šta god žele, da se svim silama trude da čine loše stvari i da ometaju rad Božje kuće i podrivaju normalan red Božje kuće. Dok uživaju u svim vrstama materijalnih pogodnosti iz Božje kuće, oni uopšte ne čine nikakva dobra dela. Osim što obavljaju neki površan posao, šta oni rade krišom? Oni sazivaju okupljanja, propovedaju reči i doktrine, pa čak se i mešaju u stvari koje ih se ne tiču – osim toga, samo naređuju ljudima. Ne obavljaju ni jedan od konkretnih poslova koji im je Višnji dodelio, i ne pojavljuju se lično kako bi pružili detaljna uputstva, nadzor ili smernice. Oni jednostavno naređuju ljudima oko sebe s visine, a povremeno, kad stvarno nemaju drugog izbora, pojaviće se na radnom mestu da obave neke stvari i da daju neka uputstva. To je samo privremeno pokazivanje entuzijazma, a ubrzo nakon toga nema ih nigde. Kada oni nekoga unaprede ili postave na neku funkciju, niko ne sme da kaže da ta osoba nije dobra niti da se tome usprotivi, a antihristi nikada neće proveravati ili nadgledati rad te osobe. Bez obzira na to koliko loše stvari čini osoba koju su unapredili ili koju su postavili, oni ne dozvoljavaju nikome da je razotkrije, niko ne može da je otpusti i nikome nije dozvoljeno da je prijavi. Svako ko prijavi tu osobu postaće njihov protivnik. Bez obzira na to koliko velike gubitke osoba koju oni koriste nanese radu crkve, bez obzira na to koliko velika ometanja izazove, antihristi će dati sve od sebe da je zaštite, a ako u tome ne uspeju, onda će pohitati da se ograde od te osobe i da se brzo odreknu odgovornosti. Šta god antihristi radili, bilo da je to u lice drugim ljudima ili iza njihovih leđa, potpuno im nedostaje bogobojažljivo srce. Oni su bezvernici, demoni i žive Sotone. I dalje besramno žele da zauzmu položaj i da uživaju u prednostima statusa; oni su paraziti koji besplatno žive na račun Božje kuće. Ima čak i onih koji se, kada budu orezani i vide da neće biti u stanju da zadrže svoj status, osećaju obeshrabreno, razočarano i

potišteno. Zašto se osećaju potišteno? Zašto se osećaju obeshrabreno? Zato što ne mogu da zadrže svoj status, nestala im je prilika da uživaju u posebnim privilegijama i posebnom tretmanu, niko ih više ne ceni, a njihovi dani igranja sa vlašću su završeni. Oni će morati da počnu sve sami da rade – više neće imati priliku da samo stoje i da izdaju naređenja. Ne osećaju kajanje niti uznemirenost zbog štetnih posledica koje je izazvala njihova iskvarena narav. Umesto toga, oni su uznemireni, liju suze i osećaju gubitak zbog toga što više ne mogu da uživaju u prednostima statusa. Ima čak i onih koji, nakon što su otpušteni, bezobrazno iznova traže još jednu šansu. Recite Mi, može li se takvim ljudima dati još jedna šansa? Šta oni nameravaju da urade sa tom šansom? Da žive na račun crkve, da budu paraziti i da postupaju bezobzirno. Kad bi im se dala još jedna šansa, da li bi spoznali svoju iskvarenu narav? Da li bi bili u stanju da spoznaju sebe? (Ne bi.) Kad bi dobili još jednu šansu, da li bi osećali malo stida? Da li bi se njihov karakter promenio? Da li bi, uz još jednu šansu, počeli da rade stvari u skladu sa istina-načelima i više ne bi pokušavali da uspostave svoja nezavisna carstva? (Ne bi.) Ne bi učinili ništa od toga – zar nisu gotovi? Ako biste vi bili orezani i ako bi to bila tako ozbiljna stvar da Višnji nije imao drugog izbora nego da vas otpusti, o čemu biste razmišljali? (O tome da zaista treba da budem otpušten, jer mi je narav toliko rđava, učinio sam toliko mnogo stvari koje krše načela i koje su protivne Bogu, počinio sam toliko zla i naneo sam toliko gubitaka radu crkve. Treba da budem otpušten.) Osoba koja poseduje razum najpre bi razmišljala o sebi: „Šta sam zapravo radio tokom tog vremena? Zašto sam orezan? Da li sam orezan zbog tih stvari koje sam činio i da li su reči koje je ta osoba izgovorila dok me orezivala zaista tačne? Kako da ih prihvatim? Kako da pristupim tom orezivanju?” Onda bi ispitali šta su zaista učinili, da li je u njihovim postupcima bilo primesa ljudske volje, da li je u njima bilo savesti i razuma, da li je ono što su uradili bilo u skladu sa istina-načelima, koliko je toga što su uradili bilo u skladu sa Božjim zahtevima, a koliko stvari su uradili po svojoj volji. Osoba sa razumom treba da ispita te aspekte, a ne da se opterećuje time da li je izgubila svoj status, da li je Božja kuća bila pravedna prema njoj, šta će ljudi misliti o njoj ako nema status ili kakve će izglede i odredište imati. Osoba sa razumom ne bi se opterećivala takvim stvarima.

Koliko su neki antihristi besramni? Ako, nakon što su ti antihristi otpušteni, braća i sestre više nisu toliko puni poštovanja prema njima, ako nisu toliko topli ili ljubazni, i umesto toga su hladni i ignorišu ih, ti antihristi neće biti u stanju da to podnesu. Zašto su toliko osetljivi na te stvari, a nisu toliko osetljivi na svoju iskvarenu narav? Da li je to deo njihove naravi? Da li oni imaju dostojanstvo? Da li imaju stida? (Nemaju.) Dve najdragocenije odlike čovečanstva jesu stid i pravednost. Nema ni traga od tih stvari kod antihrista. Antihristi su besramni, i bez obzira na to koliko iskvarene naravi otkrivaju ili koliko zla počine, oni apsolutno ništa ne osećaju, ne osećaju nikakvu krivicu, ali još uvek žele da produže svoj boravak i da besplatno žive na račun Božje kuće. Nakon što su orezani i razotkriveni, nakon što su otpušteni i nakon što više nemaju nikakav status, oni i dalje žele da ih braća i sestre poštuju s uvažavanjem i učtivošću. Zar to nije nerazumno?

Da li vam ta manifestacija antihrista zvuči odvratno? (Da, zvuči.) Svaka osoba oseća gubitak kada je orezana, posebno ako je otpuštena i ako je izgubila svoj status. Oseća da je dovedena u nezgodnu situaciju i da je pomalo osramoćena pred drugima i previše postiđena da se suoči sa bilo kim. Međutim, osoba koja zna za stid neće iznositi iskrivljene argumente. Šta znači ne iznositi iskrivljene argumente? To znači biti u stanju odnositi se prema svemu na ispravan način, bez razmišljanja i priče o stvarima na iskrivljen način, već umesto toga iskreno priznati stvari koji su učinjene pogrešno, te odnositi se prema situaciji pravično i racionalno. Šta znači pravično i racionalno? To znači da, pošto si orezan zbog nečega, mora postojati problem sa onim što si učinio – ostavimo po strani koju iskvarenu narav imaš, recimo samo da ako si pogrešio po tom pitanju, onda sigurno snosiš neku odgovornost za to; a pošto imaš odgovornost, trebalo bi da je preuzmeš na sebe i da priznaš da si to učinio. Kada to priznaš, treba da ispitaš sebe i da se zapitaš: „Koju iskvarenu narav sam otkrio u tome? Ako me nije vodila iskvarena narav, da li su onda moji postupci bili zatrovani ljudskom voljom? Da li je to izazvano glupošću? Da li je to imalo ikakve veze sa mojom težnjom, sa putem kojim idem?" Biti u stanju da ovako ispitaš sebe jeste imati racionalnost, znati za stid, gledati na stvari na pravedan, objektivan način, na način koji je veran činjenicama. Upravo je to ono što antihristi nemaju. Kada bivaju orezivani, oni prvo pomisle: „Kako možeš toliko nemilosrdno da orezuješ dostojanstvenog starešinu poput mene pred toliko ljudi, čak otkrivajući moju sramotnu tajnu? Gde je moj ugled kao starešine? Zar ga nisi uništio time što si me orezao? Ko će me od sada slušati? Ako me niko ne sluša, kako mogu da imam bilo kakav status kao starešina? Zar to ne bi značilo da sam samo figura? Kako ću onda uživati u prednostima statusa? Zar više neću moći da uživam u onome što braća i sestre nude?" Da li je ta ideja ispravna? Da li je to u skladu sa istinom? Da li je to opravdano? (Nije.) To je nedostatak razuma i iznošenje iskrivljenih argumenata. Šta podrazumevaš pod ugledom? Šta je starešina? Sigurno nisi lišen iskvarenosti? Šta misliš pod „otkrivanjem tvoje sramotne tajne"? Šta je tvoja sramotna tajna? To je tvoja iskvarena narav. Tvoja iskvarena narav je ista kao i kod bilo koga drugog – to je tvoja sramotna tajna. Nema ničeg drugačijeg kod tebe, nisi superiorniji od drugih. Božja kuća je samo videla da imaš malo kova i da možeš da obaviš neki posao, pa te je unapredila i gajila, i dala ti poseban teret, malo više da poneseš. Ali to uopšte ne znači da, kada imaš status, više nemaš iskvarenu narav. Ipak, antihristi se hvataju za to, govoreći: „Sada kada imam status, ne treba da me orezujete, posebno ne pred toliko ljudi, što bi omogućilo većini da sazna moju pravu situaciju." Zar to nije iskrivljen argument? Gde se taj pristup može primeniti? U društvu, kada nekoga uzdižeš, moraš da ga hvališ kao savršenog i da mu stvoriš sliku savršenstva, bez i najmanje mane. Zar to nije obmanjujuće? Da li bi Božja kuća to radila? (Ne bi.) To je ono što Sotona radi, i takođe ono što antihristi zahtevaju. Sotona je lišen razuma, a antihristi su, slično tome, lišeni razuma po tom pitanju. Ne samo to, već iznose iskrivljene argumente i postavljaju preterane zahteve. Da bi zaštitili svoj status, oni traže od Višnjeg da vodi računa o tome kako ih orezuje i u kojim prilikama

ih orezuje, i kakav ton koristi. Da li je to neophodno? Ti si iskvareno ljudsko biće i bivaš orezan zbog nečega što je stvarno i istinito – kakva je potreba da se to radi na poseban način? Zar tvoje uzdizanje ne bi štetilo braći i sestrama? Da li bi ti, jedna zla osoba, trebalo da budeš uzdignut i da ti se štiti status, kako bi mogao bezobzirno da činiš nedela među onima koji su ispod tebe i da uspostavljaš svoje nezavisno carstvo? Da li bi to bilo pravedno prema braći i sestrama? Da li je to pokazivanje odgovornosti prema njima? To nije način pokazivanja odgovornosti prema njima. Dakle, antihrist koji se ponaša na taj način, razmišlja na taj način i postavlja takve zahteve, samo iznosi iskrivljene argumente i namerno izaziva nevolje, potpuno lišen stida. Kada bude orezan zbog nečega što je pogrešno učinio, antihrist ne priznaje da mu je narav iskvarena, niti ispituje koja iskvarena narav ga je navela da učini tako nešto. Nakon što iznesu gomilu iskrivljenih argumenata, antihristi ne samo da odbijaju da ispitaju sebe, već razmišljaju i o protivmerama. „Ko je to prijavio? Ko je to dojavio višnjem? Ko je prijavio starešinama da sam ja to uradio? Moram da saznam ko je to bio i da ga naučim pameti. Moram da ga ukorim na okupljanjima i da mu pokažem koliko sam strašan." Kada su orezani, antihristi će učiniti sve što mogu da se odbrane, da nađu izlaz, razmišljajući: „Ovog puta sam bio neoprezan i razotkriven sam, pa moram da dam sve od sebe da se to ne ponovi sledeći put i da isprobam drugačiji pristup kako bih obmanuo i one koji su iznad i braću i sestre koji su ispod, tako da niko od njih ne bude svestan. Kada uradim nešto dobro, trebalo bi da požurim da istupim i pripišem sebi zasluge, ali kada napravim grešku, moram brzo da prebacim odgovornost na nekog drugog." Zar to nije besramno? To je krajnje besramno! Kada normalna osoba bude orezana, duboko u svom srcu, priznaje sebi: „Nisam dobar – imam iskvarenu narav. Nema se više šta reći. Moram da razmislim o sebi." Ta osoba u tišini odlučuje da postupi prema onome što Bog zahteva ako ponovo naiđe na ovakvu situaciju. Bez obzira da li to mogu postići ili ne mogu, u svakom slučaju, kada su orezani, antihristi to prihvataju u svom srcu na racionalan način, a njihova racionalnost im govori da su zaista učinili nešto pogrešno i da, pošto imaju iskvarenu narav, moraju to da priznaju. Oni se pokoravaju u srcu, bez ikakvog otpora, pa čak i ako se osećaju malo povređeno, njihov glavni stav je pozitivan. U stanju su da ispitaju sebe, da osete kajanje i da odluče da se potrude da ubuduće ne ponove istu grešku po tom pitanju. S druge strane, antihrist ne samo da ne oseća kajanje, već pruža otpor u srcu i ne samo da nije u stanju da se okane zla koje čini, već čak pokušava da nađe drugi način da nastavi da bezobzirno čini nedela, nastavljajući sa svojim zlim ponašanjem. Kada su orezani, oni ne ispituju svoju iskvarenu narav, izvor svog lošeg dela, svoje namere ili različita stanja i perspektive koje su se pojavile u njima kada je otkrivena njihova iskvarena narav. Nikada ne ispituju te stvari niti razmišljaju o njima, i ne prihvataju kada im neko drugi daje predloge i savete ili kada ih razotkriva. Umesto toga, pojačavaju svoje napore u pronalaženju raznih načina, sredstava i taktika da obmanjuju one koji su iznad i ispod njih, kako bi mogli da zaštite svoj status. Pojačavaju svoje napore u ometanju Božje kuće i koriste svoj status kako bi činili zlo. Za njih zaista nema nade!

Kada antihristi preuzmu bilo koji deo posla, oni su površni i žmure na zle ljude i na one koji ometaju rad Božje kuće, ili čak mogu da ih prikrivaju, da im popuštaju i da ih štite. Nakon što budu otpušteni, da li će se antihristi promeniti kada budu obavljali neku drugu dužnost? (Neće.) Zašto je to tako? (Zbog problema sa njihovom priroda-suštinom.) Nakon što počine tako tešku grešku, oni se i dalje ne kaju i još uvek gaje predstave i pritužbe u svom srcu, pa da li je moguće da budu imalo iskreni u bilo kojoj dužnosti koju obavljaju? Bezobzirno čine nedela u svojoj dužnosti, čak i pre nego što imaju ikakve predstave i pritužbe, pa kada gaje te stvari, da li je moguće da budu iskreni u svojoj dužnosti? (Nije moguće.) A bez iskrenosti, hoće li biti površni? Hoće li bezobzirno činiti nedela? (Hoće.) Neki od vas možda nisu uvereni, zato dobro pogledaj, i doći će dan kada ćeš biti uveren. Antihrist nikada ne može da se promeni, i bez obzira gde je postavljen, uvek će biti loš. Nakon što je neko ko teži istini orezan zbog otkrivanja iskvarene naravi, on prolazi kroz neke promene. Njegovo stanje postaje sve bolje i bolje, njegov stav postaje sve proaktivniji, njegova perspektiva postaje sve pozitivnija, ciljevi i smer njegove težnje postaju sve ispravniji, sve više razvija bogobojažljivo srce, a njegova ljudskost čini se sve dostojnija poštovanja. Nasuprot tome, što je antihrist više orezan, to sve više raste njegovo unutrašnje ogorčenje, postaje sve oprezniji, sve više se u srcu oseća povređenim, a njegove predstave, mržnja i žalbe prema Bogu postaju sve veći. Kada nije orezan, njegovo telo je u stanju da plati malu cenu, ali kada je mnogo orezan, nema čak ni malo iskrenosti. Antihrist je zaista izgubljen slučaj! Posmatrajte ovo – svako ko je ovakav uvek propoveda da bi podržao druge, ali uopšte ne deluje praktično niti ima ikakvog ulaska – ovo je jedna karakteristika. Druga karakteristika je da, bez obzira na posao koji obavlja, kada stekne status, može da istupi i da pokaže određeni entuzijazam, ali uvek je površan i bezobzirno čini nedela u svom radu. Kada izgubi status, ogoljava se, otpisuje svoju situaciju kao beznadežnu, pa čak postupa drsko i bezobzirno, i ponaša se kao bezakonički divljak, potpuno lišen bogobojažljivog srca. Među celim čovečanstvom, ta vrsta osobe je klasičan antihrist. On je u stanju da vrlo jasno i logično detaljno analizira stanje drugih ljudi, na način koji je lako razumeti i koji ostavlja utisak na vas da i on ima takvo razumevanje sebe. Ali kada napravi neku grešku, kada otkrije iskvarenu narav i kada ti pokušaš da ga razotkriješ i detaljno analiziraš, pogledaj kakav stav ima. On će biti potpuno nespreman da to prihvati i razmišljaće o svakom mogućem načinu da to opovrgne i da odbrani sebe, ne priznajući ništa. Niko neće moći da ga dotakne, a svako ko ga pogodi u živac ili razotkrije neki njegov problem, naći će se u nevolji i biće tretiran kao njegov neprijatelj.

Kada antihrist ima status, u stanju je da podnese malo teškoća i plati malu cenu da bi ga zaštitio. On je takođe u stanju da pokaže ljubazno lice, saosećanje za sve pod kapom nebeskom, kao da želi da spase svakoga – licemerno lice. Međutim, onog trenutka kada izgubi svoj status, sva njegova dobronamernost nestaje, a ipak i dalje želi da se drži toga i da uživa u podršci, poštovanju i posebnoj pažnji koju je uživao u prošlosti. Antihristi su naprosto krajnje besramni! U kojoj god grupi da se antihrist nalazi,

on ne pruža ni najmanju pomoć ili pouku nikome, a ipak još uvek želi da uživa u podršci i poštovanju svih ostalih. Bez obzira na to ko drugi priznaje da ima iskvarenu narav, antihrist neće progovoriti i neće reći da je i on ima, niti će govoriti o tome koju je iskvarenu narav otkrio u prošlosti. On nikada detaljno ne analizira sebe, a kada je sateran uza zid, reći će samo nešto poput ovog: „Da, ja sam demon, ja sam Sotona", i to je sve. Samo izgovori nekoliko takvih zvučnih, praznih reči. Ako ga pitaš: „Koje konkretne manifestacije i otkrovenja demonskog i sotonskog poseduješ? Kakve motive i namere imaš kada deluješ?", onda neće reći ništa. Zar antihristi nisu Sotona? Otkako je došla na vlast, velika crvena aždaja je počinila bezbrojna zla i tokom svoje vladavine je neprestano priznavala i ispravljala svoja loša dela, sve vreme konstantno pojačavajući zlostavljanje svog naroda. Kada vidiš kako ona priznaje svoja loša dela, možda pomisliš da će se pokajati i okrenuti novi list, da ima stav priznanja, te da verovatno neće ponovo počiniti takve greške. Ali sudeći po onome što se dešava nakon toga i kako se stvari razvijaju, velika crvena aždaja priznaje svoja loša dela samo zarad zaštite ugleda i statusa, pripremajući teren da zadrži vlast i da čini još strašnije stvari kojima tlači svoj narod. Antihristi su isti – oni poseduju istu priroda-suštinu kao đavoli, Sotona i velika crvena aždaja. Oni su vešti u prerušavanju i po navici su lažovi; ne znaju za stid, osećaju odbojnost prema istini i pozitivnim stvarima, i ni najmanje ne prihvataju istinu. Osim toga, oni govore samo stvari koje zvuče lepo, a rade sve vrste loših stvari. Među braćom i sestrama antihristi često govore prave stvari i rade stvari koje na površini izgledaju ispravno, ali kada se od njih zatraži da izričito postupaju u skladu sa Božjim rečima i istina-načelima kako bi sprovodili radne aranžmane Božje kuće, onda neće učiniti ništa od toga, već će nestati bez traga. Ako ih ostavite bez nadzora ili podsticaja, oni će bezobzirno činiti nedela i uspostaviti svoje nezavisno carstvo. Da bi ostvarili svoj cilj zadržavanja vlasti, podneće svaku teškoću i platiti bilo koju cenu. Iz toga možemo videti da antihristi imaju još jednu vrstu priroda-suštine, a to je da su sebični i ogavni. Osim što plaćaju malu cenu kada rade nešto za sebe, ako se od njih zatraži da nešto učine ili da kažu nešto za braću i sestre, za kuću Božju, bez ikakve naknade, da li će oni biti toliko dobrog srca? Da li će preuzeti taj teret? (Neće.) Dakle, kada je reč o stvarima koje je Višnji zatražio od njih da sprovedu, kada dođe vreme da se proveri taj posao, oni neće sprovesti ništa od toga. Zašto je to tako? Zato što bi to zahtevalo od njih da se umaraju i pate; morali bi da plate cenu, a verovatno ne bi imali mnogo koristi od toga. Dakle, oni to jednostavno neće uraditi. Ako bi većina ljudi imala koristi od toga, ako bi većina ljudi dobila neke pogodnosti, da li bi antihrist bio voljan da plati cenu za to? Ne bi. Kada bi to bilo nešto zbog čega bi ih većina ljudi poštovala i po čemu bi ih se sećala, nešto zbog čega bi ih obožavala i hvalila, i ako bi se to dobro delo koje su učinili pamtilo generacijama, kako bi oni postupili? Smesta bi skočili na noge i učinili to radosnije nego iko drugi. To je besramno, zar ne? Sotona, đavo, istinski je besraman. Počinio je nebrojena zla, a ipak želi da mu svi budu duboko zahvalni, da ga ljudi blisko slede i obožavaju. Toliko tlači ljude, a ipak želi da ga oni hvale. Antihristi su isti. Nije važno

koliko je propovedi antihrist čuo niti koliko doktrina razume, ako od njega zatražiš da obavi određeni posao ili dužnost a da pri tom ne bude površan, on to ne može. Ako ga zamoliš da se uzdrži od uspostavljanja svog nezavisnog carstva ili od bezobzirnog činjenja nedela, on to ne može. Ako ga zamoliš da se uzdrži od uživanja u pogodnostima statusa, od prepuštanja udobnosti, od uživanja u statusu i u posebnim privilegijama, on to ne može. Ako ga zamoliš da ne muči druge ili da ne laže, on to ne može. Ako ga zamoliš da ne rasipa priloge i da štiti interese Božje kuće, on to ne može. Ako ga zamoliš da ne svedoči o sebi, on to nikada neće biti u stanju da učini; ako ga zamoliš da plati malu cenu za Božji izabrani narod a da zauzvrat ne dobije ništa ili da obavi malo posla u tajnosti, on to neće biti u stanju da učini. Šta su antihristi u stanju da učine? Oni su u stanju da bezobzirno čine nedela, da uspostavljaju svoje nezavisno carstvo, da svedoče o sebi, da rasipaju priloge, da žive na račun crkve, da muče druge, da uzvikuju slogane, da govore doktrine, da šire jeresi i zablude kako bi ljude naveli na pogrešan put i tako dalje – njima je lako da čine te stvari. Ima li takvih oko vas? Čim se domognu vlasti, čim steknu i najmanji delić moći, žele da se dočepaju novčanika Božje kuće; bez obzira na to šta kupuju, žele da nabave stvari koje su visokog kvaliteta, koje su skupe i markirane, i o tome ne razgovaraju ni sa kim niti slušaju šta bilo ko drugi ima da kaže. Čim im se da malo moći, oni u njoj uživaju. Kada im se da malo moći, žele da formiraju klike i rade stvari po svome, i odbijaju da slušaju Višnjeg ili bilo koga drugog. Kada im se da malo moći, osećaju se kao da su postali bog, i žele da svedoče o sebi kako bi ih drugi podržali, i požele da formiraju frakciju, da formiraju svoju grupu. Kada im se da malo moći, žele da braća i sestre budu čvrsto kontrolisani u njihovim rukama. Ako rad u Božjoj kući zahteva da neko bude udaljen od njih, to će biti veoma teško. Moraju to da odobre, i neko će morati o tome da razgovara sa njima, ali neće prihvatiti stav te osobe koji im se ne dopada. Žele da ceo svet zna da imaju moć i uticaj, i svi moraju da budu puni poštovanja i uvažavanja prema njima. To je opštepoznata činjenica. Antihrist nikada neće priznati da ima iskvarenu narav. Posmatrajte ovo – vidite da li oni koji ne priznaju da imaju iskvarenu narav mogu da se pokaju nakon što učine nešto pogrešno i otkriju iskvarenu narav, i u kom pravcu se razvijaju i kakav put na kraju biraju, kako se ponašaju dok obavljaju svoju dužnost i dok komuniciraju sa drugima, kako se odnose prema statusu i koji su njihovi načini i metode za obavljanje stvari. Da li ćete biti u stanju da to razlučite? Ako možete da dođete do zaključaka o tim stvarima, onda imate određeno rasuđivanje.

C. Odbijaju da priznaju da su Božje reči istina i kriterijum po kojem se sve ocenjuje

Postoji i treći razlog zbog kojeg antihristi odbijaju da prihvate orezivanje i zbog kojeg nemaju pokajnički stav kada počine išta pogrešno, a to je da odbijaju da priznaju da su Božje reči istina i kriterijum po kojem se sve ocenjuje. O prethodna dva razloga smo relativno detaljno razgovarali u zajedništvu; treći razlog se malo razlikuje od prva dva u doslovnom značenju. Ali, u suštini, prva dva razloga su povezana sa razlogom zbog

kojeg antihristi odbijaju da priznaju da su Božje reči istina, pa naš razgovor može da bude kratak i sažet. Kada je antihrist orezan, i ti sa njim razgovaraš o istini, o istina-načelima i načelima za činjenje stvari, da li će on biti u stanju to da prihvati nakon što sasluša? (Neće.) Bez obzira na to kada antihrist čuje istinu, on će uvek imati isti stav prema njoj – osudu i otpor. Šta su istina-načela? Oni su standard po kojem se ocenjuje kako nešto treba činiti. Sve dok se to u potpunosti čini u skladu sa istinom Božjih reči, ono što osoba čini biće principijelno. To je činjenje stvari u skladu sa načelima. Ako je tvoj razgovor u skladu sa istina-načelima, antihrist to apsolutno neće prihvatiti. Što je tvoj razgovor pozitivniji, praktičniji, pravedniji, ispravniji i zasnovan na činjenicama, to će biti neprihvatljiviji za antihrista. On će odgovoriti iskrivljenim argumentima, odbijajući da prihvati istinu ili činjenice. Ako mu kažeš kako da postupa da bi ispunio svoje odgovornosti po tom pitanju, on će ti govoriti o tome kako je patio i platio cenu; ako mu kažeš kako da postupa u skladu sa istina-načelima, on će ti govoriti o tome koliko je puteva prešao, koliko je patio i koliko je pričao. Ako mu kažeš kako da bude poštena osoba, kako da postupa i obavlja dužnost iskrenim i čistim srcem, on neće biti zainteresovan i ignorisaće te. Kada deluje, on će se fokusirati samo na taktike, šeme i smicalice. Sve u svemu, antihrist ima svoj poseban skup jedinstvenih načela za svoje postupke, te bez obzira na to koliko su ona pogrešna, niska, smešna i apsurdna u očima drugih ili u očima Božjim, on se nikada neće umoriti od pridržavanja tih metoda i načela. On neće prihvatiti Božje reči kao istina-načela, niti će se odreći svojih načela, pa bez obzira na to da li ga orezuješ, razotkrivaš ili otpuštaš, njegovi kriterijumi, perspektive i pogledi za ocenjivanje stvari nikada se neće promeniti. Neki od tih kriterijuma su iz ljudske nauke, neki su iz znanja, neki su iz tradicionalne kulture, a neki su iz zlih trendova ovog sveta, ali bez obzira na to koliko pogrešne te stvari mogu da budu, antihrist ne može da ih napusti. On će prihvatiti bilo koje zle trendove i bilo koje izreke i perspektive koje su popularne u društvu, ali Božje reči ili istina nikada neće biti njegov kriterijum za ocenjivanje svih stvari i događaja, za ocenjivanje svega. Dok sledi Boga i dok besplatno živi na račun Božje kuće, on poriče i osuđuje istinu. Dok poriče i osuđuje istinu, poštuje i gleda sa divljenjem na sve vrste jeresi i zabluda iz sveta. Jedine stvari koje ne može da prihvati su Božje reči i istina. Sudeći po toj suštini antihrista, iako prisustvuju okupljanjima, iako čitaju Božje reči i obavljaju dužnost tokom svog verovanja, jedno je sigurno – njihova narav se nikada neće promeniti, niti će se promeniti njihove perspektive koje potiču iz sveta i zlih trendova. Ako zatražiš od antihrista da govori o život-ulasku ili da promeni narav, zapitaćeš se zašto njegove reči zvuče toliko bizarno, odvratno i neugodno. Zvučaće kao reči stranca, i on je jednostavno smetena osoba koja nema duhovno razumevanje, ali se pretvara da je duhovna i da poseduje život. To je zaista krajnje odvratno! Može li neko ko nikada nije priznao Božje reči kao istinu niti je prihvatio Božje reči kao svoj život da poseduje život? To je šala, zar ne? Pogledajte oko sebe i proverite da li postoji neko ko stalno govori: „Ta i ta poznata ličnost je ovo rekla; u toj i toj knjizi je ovo rečeno; u toj i toj televizijskoj drami je ovo rečeno; u tom i tom

remek-delu je ovo rečeno” ili „naša tradicionalna kultura je ovakva; tamo odakle ja dolazim, mi ovako kažemo; u našoj porodici imamo ovo pravilo” i tako dalje i tako dalje. Pogledajte ko uvek ima čitavu gomilu ovakvih stvari da kaže, ko ostaje nepomičan nakon što čuje Božje reči, te izgovara samo smetene reči, apsurdne reči i reči koje nemaju duhovnog razumevanja kada pokušava da razgovara o svom shvatanju Božjih reči, i ko, iako nema poimanje niti razumevanje Božjih reči, pokušava na silu da ih sastavi i da se pretvara da je duhovan. To je krajnje odvratno! Ti ljudi veruju u Boga već mnogo godina, slušali su propovedi i prisustvovali okupljanjima godinama, ali je ipak neverovatno da i dalje ne znaju da imaju iskvarenu narav i nisu otkrili da imaju pogrešne perspektive, niti da su njihove pogrešne perspektive u potpunosti suprotne i kontradiktorne Božjim rečima. Koji je razlog za to? To je treći razlog zbog kojeg antihristi odbijaju da prihvate orezivanje i svoj nedostatak pokajničkog stava kada pogreše: odbijaju da priznaju da su Božje reči istina i kriterijum po kojem se sve ocenjuje. To je koren problema.

Zašto antihristi odbijaju da prihvate orezivanje? Zašto se, kada se suoče sa nečim, ne pokaju, već umesto toga šire razne predstave i čak osuđuju Boga? Razlozi su vrlo jasni: prvo, antihristi ne priznaju da mogu da pogreše; drugo, nikada ne priznaju da im je narav iskvarena; treće, odbijaju da priznaju da su Božje reči istina i kriterijum po kojem se sve ocenjuje. Ako svi oni koji ne prihvataju orezivanje, svi oni koji jasno otkrivaju iskvarenu narav kada prave greške, svi oni koji često nanose štetu Božjem izabranom narodu, svi oni koji odlažu život-ulazak nebrojenog Božjeg izabranog naroda i nanose gubitke u radu Božje kuće nemaju kajanje niti pokajnički stav kada budu orezani, onda je jedna stvar sigurna, a to je da poseduju sve ove tri manifestacije antihrista. Je li tako? (Tako je.) Postoje ukupno tri razloga zbog kojih antihristi odbijaju da prihvate orezivanje. Pročitajte ih ponovo. (Prvo, antihristi ne priznaju da mogu da pogreše; drugo, nikada ne priznaju da im je narav iskvarena; treće, odbijaju da priznaju da su Božje reči istina i kriterijum po kojem se sve ocenjuje.) Postoje ukupno tri razloga. Detaljno smo razgovarali o prva dva razloga. Poslednji se malo razlikuje, ali suštinski, prva dva su povezana sa tim da antihristi odbijaju da priznaju da su Božje reči istina, pa o tom razlogu nećemo detaljnije razgovarati. U redu, hajde da ovde završimo naš današnji razgovor. Doviđenja! (Doviđenja, Bože!)

19. septembar 2020. godine

Dvanaesta stavka: Oni žele da se povuku kada nemaju nikakav status ili nadu da će dobiti blagoslove

Današnji razgovor u zajedništvu o različitim ispoljavanjima antihrista je na dvanaestoj stavki: oni žele da se povuku kada nemaju nikakav status ili nadu da će dobiti blagoslove. Ta stavka se bavi i antihristovim naravima i jedna je od njihovih konkretnih ispoljavanja. Sa površnog stanovišta, ako nema status i nema nade da će dobiti blagoslov, antihrist će želeti da se povuče. Kada jednom izgubi te dve stvari, želeće da se povuče. Čini se da je površno značenje vrlo lako razumeti – ne deluje mnogo složeno ili apstraktno, ali koja su to ovde specifična ispoljavanja? Drugim rečima, koje vrste situacija uzrokuju da antihrist želi da se povuče zbog uticaja na njegov status ili zbog nade da će dobiti blagoslove? Da li je to nešto što je vredno iscrpnog razgovora? Ako bi vas zamolili da podelite sa nama besedu o ovome, šta biste imali da kažete o njegovim specifičnim detaljima i ispoljavanjima? Neki ljudi bi mogli da kažu: „Toliko puta smo razgovarali o tome. Antihristi vole status i moć, uživaju u visokom prestižu, a cilj njihove vere je da budu blagosloveni, krunisani i nagrađeni. Ako su te nade propale i izgubljene, onda će izgubiti interesovanje da veruju u Boga i više neće želeti da imaju veru.” Da li bi vaš razgovor o tome bio jednostavan poput ovih nekoliko reči? (Da.) Da je to slučaj, kada bi ovaj razgovor mogao da se završi sa tih nekoliko izjava, onda ovaj aspekt antihristovih ispoljavanja ne bi zaslužio poseban odeljak u našoj seriji razgovora o ispoljavanjima antihrista, niti bi se doticao bilo kakve posebne priroda-suštine. Međutim, pošto se ta stavka odnosi na suštinu i narav antihrista, kao i na njihove lične težnje i stanovište u vezi sa postojanjem, onda mora da je u pitanju složena tema. Dakle, šta je tačno uključeno? Odnosno, koje stvari sa kojima se antihristi susreću uključuju njihov status i njihovu nadu da će dobiti blagoslov? Kakva su njihova stanovišta, misli i stavovi u vezi sa tim stvarima? Naravno, biće preklapanja između našeg razgovora o ovim pitanjima i naših prethodnih razgovora o antihristovim stanovištima o raznim pitanjima, ali fokus današnjeg razgovora je drugačiji i prilazi problemu iz drugog ugla. Danas ćemo posebno razgovarati o ispoljavanjima koja se pojavljuju kada antihristi izgube svoj status i svoje nade da će dobiti blagoslove, čime se može dokazati da antihristi imaju pogrešno stanovište u svojoj težnji i da njihova vera u Boga nije istinita; ona takođe mogu dokazati da ti ljudi zaista poseduju suštinu antihrista.

I. Kako se antihristi odnose prema orezivanju

Najpre treba da vidimo koja ponašanja antihristi ispoljavaju prilikom orezivanja, kako se snalaze u takvim situacijama, kakvi su im stavovi, misli i stanovišta u vezi sa orezivanjem i šta oni tada konkretno govore i rade – te stvari zavređuju da ih raščlanimo i analiziramo. U zajedništvu smo popriličan broj puta razgovarali o temama koje se tiču orezivanja; radi se o uobičajenoj temi koja vam je svima poznata. Većina ljudi određeni

preobražaj doživljava tek nakon višestrukog orezivanja – oni su tada u stanju da tragaju za istinom i da pri obavljanju dužnosti postupaju u skladu s načelom, a njihova vera tek tada počinje iznova da se rađa i da prolazi kroz izvesnu promenu nabolje. Može se reći da se svaki primer grubog orezivanja datoj osobi urezuje u srce i da tamo ostavlja neizbrisiv trag. Naravno, i kod antihrista svaki primer grubog orezivanja ostavlja neizbrisiv trag, ali – u čemu se ogledaju razlike? Stav antihrista prema orezivanju i razne njegove manifestacije u vezi s tim, kao i sve njegove misli, stanovišta, ideje i tome slično, koje proističu iz jedne takve situacije, potpuno su drugačiji nego kod običnog čoveka. Prilikom orezivanja nekog antihrista, prvo što će on uraditi jeste da će se iz dubine duše opirati tome i da će to odbacivati. On će se protiv toga boriti. Zašto je to tako? Zato što antihristi, zbog same svoje priroda-suštine, osećaju odbojnost prema istini, mrze je i uopšte je ne prihvataju. Sasvim prirodno, antihristova suština i njegova narav sprečavaju ga da prizna vlastite greške ili da prizna da mu je narav iskvarena. Na osnovu te dve činjenice, stav antihrista prema orezivanju ogleda se u njegovom celovitom i potpunom odbacivanju i prkosu prema njemu. On iz dna duše mrzi i opire se orezivanju i ne pokazuje ni najmanji znak prihvatanja ili pokoravanja, a kamoli bilo kakvog iskrenog razmišljanja o sebi ili kajanja. Prilikom orezivanja, antihrist ne razmatra ko je taj koji ga orezuje, na šta se to orezivanje tačno odnosi, koliki je njegov deo krivice za to, koliko je očigledna njegova greška, koliko je zla počinio, niti kakve su posledice tog zlodela po rad crkve – njega ništa od toga ne zanima. Što se antihrista tiče, osoba koja ga orezuje je naprosto neko ko ga izdvaja ili mu pronalazi greške da bi ga mučio. Pritom, antihrist može čak pomisliti da je izložen maltretiranju i ponižavanju, da se prema njemu ne ophode kao prema ljudskom biću, te da ga omalovažavaju i nipodaštavaju. Nakon orezivanja, antihrist nikada ne razmišlja o tome kakvu je grešku zapravo počinio, koju je iskvarenu narav razotkrio, niti o tome da li je tragao za načelima kojih treba da se pridržava, da li je postupao u skladu sa istina-načelima, te da li je ispunio svoje obaveze u vezi sa materijom zbog koje je podvrgnut orezivanju. On ništa od toga ne ispituje i ne preispituje, ne kontemplira o tome, niti o tim pitanjima uopšte razmišlja. Umesto toga, on se prema tome što je orezan ponaša po svojoj volji i plahovito. Svaki put kada ga orezuju, antihrist kipti od besa, neposlušnosti i ozlojeđenosti i ne želi da sluša ničije savete. On odbija da prihvati vlastito orezivanje i nije u stanju da se vrati pred Boga kako bi samog sebe spoznao i razmislio o sebi, kako bi se pozabavio postupcima kojima je prekršio načela, poput površnosti ili divljanja prilikom obavljanja dužnosti, niti pak koristi ovu priliku da bi razrešio svoju iskvarenu narav. Umesto toga, iznalazi izgovore da bi odbranio i opravdao sebe, a u stanju je čak i da kaže neke stvari da bi druge ljude potpalio i izazvao razdor među njima. Ukratko, konkretne manifestacije koje antihristi pokazuju prilikom orezivanja svode se na neposlušnost, nezadovoljstvo, otpor i prkos, a pritom se u njihovim srcima rađaju i sledeće pritužbe: „Platio sam tako visoku cenu i toliko posla obavio. Mada u nekim stvarima nisam sledio načela, niti sam tragao za istinom, ja nisam sve ovo učinio zarad sebe! Čak i ako sam u izvesnoj meri naškodio

radu crkve, nisam to učinio namerno! Ko je taj što nikada ne greši? Ne možete se stalno hvatati za moje greške i neprekidno me orezivati, a da pritom ne pokažete nimalo obzira prema mojim slabostima, mom raspoloženju i mom samopoštovanju. Božja kuća uopšte ne voli ljude i tako je nepravedna! Štaviše, orezujete me zbog tako sićušne greške – zar to onda ne znači da mi niste naklonjeni i da želite da me uklonite?" Prvo što antihristima pada na pamet kad ih orezuju nije da razmisle o sebi u vezi sa greškama koje su počinili ili sa iskvarenom naravi koju su razotkrili, nego da se raspravljaju, objašnjavaju i pravdaju, iznoseći pritom razna nagađanja. Kakva nagađanja? „Platio sam tako visoku cenu obavljajući svoju dužnost u božjoj kući, a sad me orezuju. Izgleda da nema mnogo nade da ću dobiti blagoslove. Da li je moguće da bog ne želi da nagrađuje ljude, pa on koristi ovaj metod da bi ih razotkrio i uklonio? Zašto bih se uopšte trudio ako već nema nikakve nade da ću dobiti blagoslove? Zašto bih trpeo nedaće? Pošto ne mogu da se nadam blagoslovima, možda je bolje da prestanem da verujem! Zar se svrha verovanja u boga ne sastoji u sticanju blagoslova? Ako za to nema nade, zašto bih uopšte davao sebe? Možda naprosto treba da prestanem da verujem i da jednom zasvagda završim s tim? Ako ne verujem, možeš li i dalje da me orezuješ? Ne možeš da me orezuješ ako ne verujem." Antihristi nipošto ne mogu da prihvate od Boga da ih orezuje. Oni ne mogu da budu poslušni, niti mogu to da prihvate sa ispravnim gledištem i stavom. Ne mogu da kroz orezivanje preispituju sebe, niti mogu da razumeju svoje iskvarene naravi, kako bi one mogle da budu očišćene. Umesto toga, oni nagađaju, te zlonamerno i pristrasno proučavaju svrhu vlastitog orezivanja. Pažljivo motre na razvoj situacije, slušaju kakvim tonom ljudi govore, posmatraju kako ih ljudi iz okruženja gledaju, kako im se obraćaju i kakve stavove imaju, pa na osnovu toga zaključuju ima li za njih ikakve nade da dobiju blagoslove ili će pak zaista biti razotkriveni i uklonjeni. Jedno prosto orezivanje izaziva toliku količinu kontemplacije i tako velika previranja u srcima antihrista. Kad god ih podvrgnu orezivanju, njihova prva reakcija je odvratnost, dok u svom srcu osećaju odbojnost prema orezivanju, odbacuju ga i bore se protiv njega, a zatim počinju da analiziraju jezik i izraze lica ljudi oko sebe, da bi se na kraju prepustili nagađanjima. Oni upošljavaju svoj mozak, svoje misli i svoju bednu oštroumnost da bi posmatrali kako se situacija razvija, kako ih ljudi iz okruženja gledaju i kakvi su stavovi viših starešina prema njima. Na osnovu toga, oni prosuđuju koliko za njih još ima nade da budu blagosloveni, da li je preostala ijedna trunka nade da će dobiti blagoslov ili su zaista razotkriveni i uklonjeni. Kad ih sateraju u ćošak, antihristi ponovo počinju da istražuju Božje reči, nastojeći da u njima pronađu tačnu osnovu, tračak nade i slamku za koju će se uhvatiti. Ako im, nakon orezivanja, neko pruži utehu i podršku, ako im srcem punim ljubavi pomogne, oni će zbog toga pomisliti da ih ljudi još uvek smatraju članovima Božje kuće, poverovaće da još ima nade da prime blagoslove i da je njihova nada još uvek jaka, pa će odagnati svaku pomisao na povlačenje. Međutim, čim se situacija promeni i čim uvide da njihove nade u vezi sa primanjem blagoslova bivaju sve mršavije i da nestaju, njihova prva reakcija biće: „Ako ne mogu da primim blagoslove, neću više ni da verujem u boga.

Onaj ko voli da veruje u boga neka slobodno veruje u njega, ali ja ni u kom slučaju neću prihvatiti da me ti orezuješ, jer je sve što govoriš dok me orezuješ pogrešno. Neću ni reč da čujem, ne želim to da slušam i ne prihvatam da me orezuješ, uprkos tvojoj tvrdnji da je to nešto najkorisnije za čoveka!" Kad vide da se njihove nade u vezi s primanjem blagoslova raspršuju kao dim, da će status za kojim su tako dugo težili, kao i njihovi snovi o ulasku u carstvo nebesko uskoro da propadnu i da nestanu, antihristi ni ne pomišljaju da promene način stremljenja ili ciljeve ka kojima teže, već razmišljaju samo o odlasku i povlačenju, ne žele više da veruju u Boga i misle da više nema nikakve nade da će, u svojoj veri u Boga, biti blagosloveni. Čim nestanu njihove fantazije i nade u vezi sa nagradama, blagoslovima i krunama koje su hteli da zadobiju kad su prvi put poverovali u Boga, antihristi gube motivaciju da i dalje veruju u Boga, kao i motivaciju da daju sebe za Boga i da obavljaju svoju dužnost. A kad im ponestane motivacije, oni više ne žele da ostanu u crkvi, niti da se na taj način smušeno provlače kroz crkveni život, već bi da napuste svoju dužnost i da odu iz crkve. To je sve o čemu antihristi razmišljaju dok ih orezuju, a njihova priroda-suština je u celosti razotkrivena. Sve u svemu, ni u onome što govore ni u onome što rade antihristi nikada ne prihvataju istinu. A kakva je to narav koja ne prihvata istinu? Zar to nije narav koja oseća odbojnost prema istini? Radi se upravo o tome. Sam po sebi, jednostavni čin orezivanja prilično je lako prihvatiti. Kao prvo, osoba koja ih orezuje nema nikakve zle namere; kao drugo, sudeći po stvarima zbog kojih se antihristi orezuju, sasvim je izvesno da oni mora da su se suprotstavili uređenjima Božje kuće i istina-načelima, te da su u svom radu počinili neku grešku ili previd, usled čega je došlo do ometanja ili prekida u radu crkve. Podvrgnuti su orezivanju zbog onečišćenja svoje ljudske volje, zbog svoje iskvarene naravi i zbog toga što, usled nerazumevanja istina-načela, bezobzirno postupaju. To je sasvim normalna stvar. Širom sveta, u svakoj velikoj organizaciji, svaka grupa ili kompanija ima svoja pravila i propise, a svako ko prekrši ta pravila i propise mora biti kažnjen i zauzdan. To je savršeno normalno i savršeno ispravno. Antihrist, međutim, smatra da mu drugi ljudi, time što ga na prikladan način zauzdavaju zbog kršenja pravila i propisa, zapravo zagorčavaju život, muče ga, traže mu mane i stvaraju mu probleme. Je li to stav prihvatanja istine? Sasvim je očigledno da nije. A da li neka ovakva osoba, čiji je stav takav da ne prihvata istinu, uopšte može da izbegne greške i izazivanje prekidanja i ometanja prilikom obavljanja svoje dužnosti? Naravno da ne može. Da li je takva osoba pogodna za obavljanje neke dužnosti? Strogo govoreći, nije pogodna. Malo je verovatno da će takva osoba moći kompetentno da obavi bilo koji zadatak.

Obavljanje dužnosti je prilika koju Bog daje Svom izabranom narodu kako bi se sami obučavali, ali ljudi ne znaju to da cene. Umesto toga, prilikom orezivanja imaju izlive besa; oni se bore i bune protiv toga; neposlušni su i ogorčeni. Kao da su sveci koji nikada nisu pogrešili. Ko od iskvarenih ljudi ne greši? Sasvim je normalno praviti greške. Božja kuća te jednostavno verbalno orezuje, ne smatra te odgovornim niti te osuđuje za to, a još manje te proklinje. Ponekad to orezivanje može biti prilično grubo, reči mogu da

zvuče oštro ili neprijatno i tvoja osećanja mogu biti povređena. Oni koji su naneli štetu finansijama ili opremi Božje kuće biće disciplinovani od strane Božje kuće upotrebom novčanih kazni ili traženjem nadoknade – da li se to smatra grubim? Ili se to može razmotriti kao ispravno? Od tebe se ne traži da daš duplu nadoknadu, niti se od tebe iznuđuje, samo treba da vratiš isti iznos. Zar to nije veoma ispravno? To je mnogo lakše od kazni koje se izriču u nekim zemljama sveta. U nekim gradovima bićeš strogo kažnjen ako samo pljuneš na zemlju ili baciš komadić papira. Da li bi mogao da prkosiš tome ili da odbiješ da platiš kaznu? Ako odbiješ, verovatno ćeš biti poslat u zatvor, a tamo će verovatno biti još oštrijih zakonskih kazni. Takav je sistem. Neki ljudi to ne razumeju i misle da je taj način orezivanja ljudi od strane Božje kuće suviše grub i da je takav način održavanja reda među ljudima suviše oštar. Ako se takvi ljudi orežu na malo oštriji način, pa im se povredi ponos i uzburka njihova sotonska priroda, oni to smatraju nepodnošljivim, kao i da nije u skladu sa njihovim predstavama. Smatraju da, pošto je to Božja kuća, ne treba tako postupati prema ljudima, da Božja kuća treba da ispoljava toleranciju i strpljenje na svakom koraku i da dozvoli ljudima da se ponašaju bezobzirno i da rade šta im je volja. Smatraju da je sve što ljudi rade dobro i da Bog treba to da upamti. Da li je to razumno? (Ne.) Koju priroda-suštinu ljudi poseduju? Da li su oni zaista ljudi? Finije rečeno, oni su Sotone i đavoli. Grublje rečeno, to su životinje. Ljudi ne znaju pravila ponašanja, veoma su podli, a uz to i lenji, vole dokolicu i imaju odbojnost prema teškom radu, žele da kao mahniti rade loše stvari. Ono što najviše zabrinjava je to što mnogi koji obavljaju dužnost u Božjoj kući uvek žele da sa sobom ponesu i svetovnu filozofiju za ovozemaljsko ophođenje, metode i zle trendove. Oni čak ulažu svoju energiju u istraživanje, učenje i oponašanje tih stvari, a kao rezultat toga stvaraju haos i nemir u nekim poslovima Božje kuće. To je nepodnošljivo za sve; čak i neka braća i sestre koji su novi u veri kažu da ti ljudi nisu pobožni, da su njihovi postupci deo svetskih trendova i da nisu nimalo slični postupcima hrišćana – čak ni ti novi vernici ne mogu prihvatiti postupke tih ljudi. Ti ljudi plaćaju malu cenu, imaju malo entuzijazma i malo elana i dobre volje, u Božju kuću unose sve gluposti koje su naučili i primenjuju ih na svoju dužnost i rad, a kao rezultat, izazivaju prekidanja i ometanja u radu crkve i na kraju budu orezani. Neki ljudi to ne razumeju: „Zar Bog ne kaže da će On pamtiti dobra dela ljudi? Pa, zašto me onda orezuju što sam izvršio svoju dužnost? Zašto to ne mogu da razumem? Kako se ispunjavaju Božje reči? Da li je moguće da su sve to samo prazne visokoparne reči?” Zašto onda ne razmisliš o tome da li su tvoji postupci dobra dela koja zaslužuju da budu upamćena? Šta Bog traži od tebe? Da li su dužnost koju si vršio, posao koji si obavio i ideje i predlozi koje si dao u skladu sa pristojnošću svetaca? Jesu li u skladu s postavljenim standardima Božje kuće? Da li si razmišljao o svedočanstvu Božjem i o imenu Božjem? Da li si razmotrio ugled Božje kuće? Da li si razmotrio pristojnost svetaca? Da li priznaješ da si hrišćanin? Ti nisi razmotrio ništa od ovoga, pa šta si onda zapravo uradio? Da li su tvoji postupci vredni pamćenja? Ti si napravio nered u crkvenom radu, a Božja kuća te je samo orezala, a da nije ukinula tvoju podobnost za

obavljanje dužnosti. To je najveća ljubav, najistinitija ljubav. Pa ipak, ti se osećaš iznervirano. Imaš li ikakvog razloga za to? Ti si krajnje nerazuman!

Ima ljudi koji u Boga veruju samo dve ili tri godine, a njihovi postupci, način govora i smejanja, gledišta koja otkrivaju, pa čak i njihovi izrazi lica i pokreti kada razgovaraju sa drugima su neprijatni i to pokazuje da su oni apsolutni bezvernici i nevernici. Te ljude treba držati pod kontrolom, treba ih orezati i postaviti pravila za njih, da znaju šta je normalna ljudskost, šta je pristojnost svetaca, kakav hrišćanin treba da bude, kao i da nauče kako da se vladaju i kako mogu da imaju ljudsko obličje. Ima nekih koji veruju u Boga osam ili 10 godina, pa čak i duže, ali sudeći po njihovim mislima i stanovištima, rečima i postupcima, kao i po načinu ponašanja prema stvarima i idejama koje im dolaze kada im se nešto dogodi, jasno je da su oni apsolutni nevernici i bezvernici. Ti ljudi su slušali dosta propovedi i imaju izvesno iskustvo i uvid; poprilično su komunicirali sa svojom braćom i sestrama i trebalo bi da imaju svoj stil svakodnevnog govora, a ipak većina njih nije u stanju da podeli svedočanstvo, a kada razgovaraju i izražavaju svoje stavove, njihov jezik je previše pojednostavljen i ne mogu ništa jasno da objasne. Oni su zaista osiromašeni, patetični i slepi – očigledno imaju krajnje jadan izraz lica. Kad takav neko vrši svoju dužnost i preuzme iole odgovornosti, uvek bude orezan. To je neizbežno. Zašto će biti orezani? To je zato što njihovi postupci previše krše istina-načela; ne mogu da dostignu savest ni razum normalnih ljudi, a govore i ponašaju se kao nevernici, kao da je nevernik unajmljen da dođe da radi u Božjoj kući. Dakle, kakav je kvalitet rada koji su ovi ljudi ostvarili u obavljanju svojih dužnosti? Koja je njegova vrednost? Postoji li neki njihov deo koji je pokoran? Zar nemaju previše problema i samo uzrokuju prekidanja i ometanja? (Da.) Zar onda ne bi trebalo orezati te ljude? (Da.) Neki ljudi pišu scenarije o životu hrišćana, o tome kako protagonista prolazi kroz progon, nevolju i razne situacije i kako doživljavaju Božje reči. Međutim, tokom cele priče, protagonista se retko kad moli, a ponekad kada se suoči sa nečim, ne zna ni šta da kaže u molitvi. Ranije su neki ljudi pisali istu staru stvar, molitvu za molitvom; kada bi protagonista naišao na nešto, molio bi se: „O, Bože, sada sam tako uznemiren! Tako sam jadan, tako krajnje jadan! Molim Te, vodi me i prosveti.” Oni su samo pisali trivijalne reči poput ovih, ali suočen sa drugačijim događajem, drugačijom situacijom, drugačijim raspoloženjem, protagonista nije znao kako da se moli i nije imao šta da kaže. Zbog toga se pitam, ako ti ljudi prikazuju svoje protagoniste kako se ne mole kada naiđu na probleme, da li oni sami imaju naviku da se mole? Ako se ne mole kada se s nečim susreću, na šta se onda oslanjaju u svakodnevnom životu i obavljanju svoje dužnosti? O čemu razmišljaju? Imaju li Boga u svojim srcima? (Oni nemaju Boga u svojim srcima. Oni se oslanjaju na sopstveno razmišljanje i talente u stvarima koje rade.) Rezultat toga je da su orezani. Šta mislite kako ću Ja proceniti tu stvar? Takve ljude treba orezati. Ti ljudi, koji ne napreduju, koji imaju pameti, ali im nedostaje srca, godinama su vernici, a ipak nemaju pojma šta da kažu u molitvama kada naiđu na problem; nemaju šta da kažu Bogu, ne znaju da se povere Bogu, niti s Bogom otvoreno razgovaraju. Bog je Onaj koji ti je najbliži, Onaj koji

najviše zaslužuje tvoje poverenje i da se osloniš na Njega, a ipak nemaš šta da Mu kažeš – pa za koga čuvaš svoje najskrivenije misli? Bez obzira o kome se radi, ako nemaš šta da kažeš Bogu, kakav si onda čovek? Nisi li ti osoba koja je najviše lišena ljudskosti? Ako u scenariju nema ništa o ljudskosti protagoniste, njegovom životu kao vernika i kako on doživljava Božje reči, i tako dalje, ako je to samo prazna ljuštura scenarija, što onda želiš da pokažeš ljudima snimajući taj film? Kakva je korist od tog scenarija koji pišeš? Da li svedočiš za Boga ili za ono malo znanja i obrazovanja koje imaš? Najbolji konkretan dokaz svedočenja o Bogu je kako se čovek moli i traga i kako se menjaju njegove ideje, stavovi, stanovišta i misli o Bogu, kada ga nešto zadesi ili kada naiđe na teškoće. Nažalost, neki ljudi uopšte nemaju razumevanja za to. Oni još uvek, nakon nekoliko godina vere, ne znaju kako da se mole – nije ni čudo što još uvek nisu napredovali. Njihove profesionalne veštine se nisu poboljšale i nisu napredovali u svom život-ulasku. Zar takve ljude ne treba orezati? I tako, postoji preduslov za orezivanje ljudi. Ako odbijete da prihvatite orezivanje ili ako niste orezani, posledica toga, kao i vaš ishod, biće opasni. Srećni ste što sada imate ljude da vas orezuju i disciplinuju. Ta divna, korisna stvar, je nešto što antihristi ne mogu da prihvate. Oni misle da kada su orezani, to znači da su gotovi, da više nemaju nade, da mogu da vide kakav će im biti ishod. Oni misle da orezivanje pokazuje da više nisu cenjeni i da više nisu miljenici Višnjeg i da će verovatno biti isključeni. Tada gube motivaciju u svojoj veri i počinju da prave planove da izađu u svet i zarade mnogo novca, da prate svetske trendove, da jedu, piju i vesele se, a njihove spletke počinju da izlaze na videlo. To ih dovodi u opasnost, a njihov sledeći korak će ih dovesti do toga da pređu prag, da odu iz Božje kuće.

Kada antihrist ima status i moć u Božjoj kući, kada to može da iskoristi i ovajdi se od toga na svakom koraku, kada se ljudi na njega ugledaju i laskaju mu i kada misli da su blagoslovi i nagrade, kao i prelepo odredište na dohvat ruke, tada je on naizgled preplavljen verom u Boga, u Božje reči i Njegova obećanja čovečanstvu, kao i u delo i izglede Božje kuće. Međutim, čim su orezani, kada je njihova želja za blagoslovom ugrožena, tada razvijaju sumnje i pogrešna razumevanja prema Bogu. U tren oka, njihova očigledno obilna vera nestaje i nigde je više nema. Jedva čak mogu da skupe energiju da hodaju ili pričaju, gube interesovanje za obavljanje svojih dužnosti i gube sav entuzijazam, ljubav i veru. Izgubili su i ono malo dobre volje koju su imali i ne obaziru se ni na koga ko s njima razgovara. U trenu se pretvaraju u sasvim drugu osobu. Oni su razotkriveni, zar ne? Kada se takva osoba drži svoje nade da će biti blagoslovena, čini se da ima bezgraničnu energiju, da je odana Bogu. Oni mogu da ustaju rano i rade do kasno u noć i u stanju su da pate i plate cenu. Ali kada izgube nadu da će biti blagosloveni, oni su poput izduvanog balona. Žele da promene svoje planove, da nađu drugi put i da odustanu od svoje vere u Boga. Postaju obeshrabreni, razočarani u Boga i puni pritužbi. Da li je to izraz nekoga ko teži i voli istinu, nekoga ko ima ljudskost i integritet? (Ne.) Oni su u opasnosti. Kada naiđete na tu vrstu osoba, ako su u stanju da pruže uslugu, budite nežni kada ih orezujete i pronađite milozvučne reči kojima ćete ih

pohvaliti. Laskajte im i naduvajte ih kao balon, pa će onda biti poletni. Možeš reći stvari poput: „Tako si blagosloven, imaš sjaj u očima, vidim da imaš bezgraničnu energiju i sigurno ćeš biti glavni oslonac u Božjoj kući. Božje carstvo nikada ne bi moglo da bude bez tebe i rad Božje kuće bi pretrpeo gubitak bez tebe. Ali imaš samo jednu malu manu. Možeš to da prevaziđeš uz malo truda, a kada se to popravi sve će biti u redu, tada će najveća kruna od svih sigurno biti tvoja." Kada takva osoba učini nešto pogrešno, možeš je orezati u lice. Kako to treba da uradiš? Samo reci: „Ti si tako pametan. Kako si mogao da napraviš tako elementarnu grešku? To nije trebalo da se desi! Ti si najboljeg kova, najobrazovaniji si u našem timu i najprestižniji si među nama. Nije trebalo da ti budeš taj koji je napravio takvu grešku – kako neprijatno! Pazi da više ne pogrešiš tako ili će to sigurno biti bolno za Boga. Ako to ponovo učiniš, to će ugroziti tvoju reputaciju. Neću ti to reći pred svima – dajem ti to do znanja u tajnosti, tako da braća i sestre ne bi stekli nikakvu ideju o tebi. Samo pokušavam da se pobrinem za to da ne izgubiš obraz i uzimam u obzir tvoja osećanja, zar ne? Vidiš, zar Božja kuća nije puna ljubavi?" Onda kaže: „Da." „Pa, šta je sledeće?" A on odgovara: „Nastavi da dobro obavljaš posao!" Šta misliš o tome da tako postupaš sa njima? Takve osobe samo žele da steknu blagoslove službujući, nikada ne traže istina-načela u svojim rečima ili postupcima i uopšte ne prihvataju istinu. Oni nikada ne razmišljaju o tome da li treba da govore to što govore ili da rade to što rade, ne vode računa o posledicama onoga što rade, ne mole se, ne razmišljaju, ne tragaju niti razgovaraju. Oni samo rade stvari prema sopstvenim idejama, rade šta hoće. Kada neko nečim što kaže ili učini ošteti njihov ponos ili interese, razotkrije njihove mane ili probleme ili im da razumnu sugestiju, tada se puše od besa, zameraju i žele da se osvete, a u ozbiljnijim slučajevima, žele da napuste svoju veru i odu da prijave crkvu velikoj crvenoj aždaji. Imamo način da se nosimo s tom vrstom osoba; naime, da izbegnemo da ih orežemo, a umesto toga da ih mazimo.

Upravo smo razgovarali o tome da kada se antihristi orezuju, oni to uvek povezuju sa svojom nadom da će dobiti blagoslov. Takav stav i pogled su pogrešni i opasni. Kada neko ukaže na mane ili probleme antihrista, oni osećaju da su izgubili nadu da će dobiti blagoslove; a prilikom orezivanja, disciplinovanja ili prekoravanja, takođe osećaju da su izgubili nadu da će dobiti blagoslove. Čim im nešto ne ide kako treba ili nije usklađeno sa njihovim predstavama, čim su razotkriveni i orezani, osećajući da je njihovo samopouzdanje pretrpelo udarac, odmah razmišljaju o tome da li još ima nade da će dobiti blagoslove. Zar nisu previše osetljivi? Nisu li previše željni da steknu blagoslove? Reci Mi, zar takvi ljudi nisu jadni? (Jesu.) Jadni su, zaista! I na koji način su jadni? Da li je to da li neko može dobiti blagoslove u vezi sa njegovim orezivanjem? (Ne.) To nije povezano. Zašto onda antihristi osećaju da su izgubili nadu da će dobiti blagoslove kada su orezani? Zar to nema veze sa njihovom težnjom? Čemu oni teže? (Dobijanju blagoslova.) Nikada ne odustaju od svoje želje i namere da dobiju blagoslove. Oni su nameravali da dobiju blagoslove od početka svog verovanja u Boga i, iako su slušali mnogo propovedi, nikada nisu prihvatili istinu. Nikada nisu odustali od svoje želje i

namere da steknu blagoslove. Oni nisu ispravili ili promenili svoje poglede na verovanje u Boga, a njihova namera u vršenju dužnosti nije pročišćena. Oni uvek sve rade držeći se svoje nade i namere da dobiju blagoslove, i na kraju, kada su njihove nade da će dobiti blagoslove propale, oni eksplodiraju od besa i ogorčeno se žale, konačno razotkrivajući ružno stanje svoje sumnje u Boga i njihovo poricanje istine. Zar se ne udvaraju smrti? To je neizbežna posledica toga što antihristi ni najmanje ne prihvataju istinu, niti prihvataju da budu orezani. U svom iskustvu Božjeg dela, sav Božji izabrani narod može znati da su Božji sud, grdnja i Njegovo orezivanje, Njegova ljubav i blagoslovi – ipak antihristi veruju da je to samo nešto što ljudi govore i ne veruju da je to istina. Dakle, oni ne vide orezivanje kao lekciju iz koje treba nešto naučiti, niti tragaju za istinom ili razmišljaju o sebi. Naprotiv, veruju da se orezivanje rađa iz ljudske volje, da je to namerna patnja, opterećena ljudskim namerama i da svakako nije od Boga. Oni biraju da se opiru i da to zanemare, pa čak i proučavaju zašto bi se neko tako ponašao prema njima. Uopšte se ne pokoravaju. Oni sve što se dešava u vršenju njihove dužnosti povezuju sa dobijanjem blagoslova i nagrada, a dobijanje blagoslova smatraju najvažnijom težnjom u svom životu, kao i krajnjim i najvišim ciljem svog verovanja u Boga. Oni se doživotno drže svoje namere da dobiju blagoslove, bez obzira na to kako Božja kuća besedila o istini, i ne otpuštaju je, misleći da je vera u Boga koja nije zarad sticanja blagoslova idiotizam i ludost, da je to veliki gubitak. Misle da je svako ko odustane od svoje namere da dobije blagoslov prevaren, da bi samo budala odustala od nade da će dobiti blagoslov, a da prihvatanje orezivanja predstavlja idiotizam i nesposobnost, nešto što pametan čovek ne bi uradio. Tako razmišlja i rezonuje antihrist. Dakle, kada se antihrist orezuje, on se u srcu veoma opire, i vešt je u izvrtanju činjenica i pretvaranju; ni najmanje ne prihvata istinu, niti se pokorava. Umesto toga, prepun je neposlušnosti i prkosa. To lako može dovesti do suprotstavljanja Bogu, donošenja suda o Bogu i borbe protiv Boga, a na kraju do razotkrivanja i uklanjanja.

II. Kako se antihristi odnose prema prilagođavanju svojih dužnosti

Antihristi imaju neverovatno tvrdoglav stav kada je u pitanju dobijanje blagoslova. Drže se svoje namere da dobiju blagoslove kao za goli život, a kada su orezani, opiru se i pokušavaju svim silama da to ospore i da se odbrane. Iz toga možemo utvrditi da antihristi uopšte ne prihvataju istinu. Kada ih smene ili kad su im dužnosti prilagođene, veoma su osetljivi po pitanju dobijanja blagoslova. Zašto su osetljivi na to? Zato što su srca takvih ljudi ispunjena željom i ambicijom da dobiju blagoslove. Sve što rade je zarad dobijanja blagoslova i ni zbog čega drugog. Njihova najveća želja u životu je da dobiju blagoslove. Zbog toga, kada ih smene ili kad im se dužnosti prilagode, osećaju da im je nada da će dobiti blagoslov nestala i prirodno odbijaju da se pokore i nastavljaju da se raspravljaju u svoje ime. Oni uzimaju u obzir samo svoje interese, a ne vode računa o radu Božje kuće. Na primer, neki ljudi veruju da su vešti u pisanoj reči, pa uporno zahtevaju da obavljaju dužnost koja je u vezi sa tim. Naravno, Božja kuća ih neće

razočarati, Božja kuća neguje talentovane pojedince i kakve god talente ili vrline ljudi imali, Božja kuća će im dati prostora da ih iskoriste, pa tako crkva uređuje da rade posao pisanja tekstova. Ali nakon nekog vremena, otkriva se da oni u stvari ne poseduju tu veštinu i da nisu u stanju da tu dužnost obavljaju kako treba; oni su potpuno neefikasni. Njihov talenat i kov ih čine krajnje nesposobnim za taj posao. Dakle, šta treba učiniti u takvim okolnostima? Da li je moguće da ih jednostavno trpite i kažete: „Ti imaš strast i iako nemaš mnogo talenta i prosečnog si kova, sve dok si voljan i nemaš odbojnost prema teškom radu, Božja kuća će te trpeti i pustiti te da i dalje obavljaš tu dužnost. Nije važno ako to ne uradiš dobro. Božja kuća će zažmuriti na jedno oko i nema potrebe da budeš zamenjen”? Da li je to načelo po kojem Božja kuća rešava stvari? Očigledno nije. U takvim okolnostima, oni se obično raspoređuju na odgovarajuće dužnosti na osnovu njihovog kova i sposobnosti; to je jedna strana toga. Ali nije dovoljno zavisiti samo od toga, jer u mnogim slučajevima ljudi sami ne znaju za koju dužnost su podobni, pa čak i ako misle da su dobri u tome, to ne mora nužno biti tačno i tako moraju da isprobaju i da se obučavaju tokom određenog vremenskog perioda; prava stvar je odlučiti na osnovu toga da li su efikasni ili ne. Ako se neko vreme obučavaju, a ne daju rezultate niti napreduju, a potvrdi se da ih ne vredi negovati, treba im prilagoditi dužnost i preurediti za njih odgovarajuću dužnost. Preuređivanje i prilagođavanje ljudskih dužnosti na ovaj način je ispravna stvar, a i u skladu je sa načelom. Ali neki ljudi nisu u stanju da slušaju uređenja Božje kuće i umesto toga uvek slede svoje telesne sklonosti u obavljanju svojih dužnosti. Na primer, pretpostavimo da neko kaže: „Moj najveći san je bio da budem književnik ili novinar, ali zbog porodičnih okolnosti i drugih razloga nisam uspeo da ga ostvarim. Ali sada u Božjoj kući radim na izradi tekstova. Konačno sam dobio ono što sam želeo!” Međutim, njegovo razumevanje istine jednostavno nije dovoljno dobro, ne poseduje mnogo duhovnog razumevanja, a nije dorastao ni radu na izradi tekstova, pa je nakon što je neko vreme obavljao svoju dužnost, premešten na drugu. On se žali: „Zašto jednostavno ne mogu da radim posao koji želim? Ne dopada mi se nijedan drugi posao!” Šta je ovde problem? Božja kuća je prilagodila njegovu dužnost u skladu sa načelima, pa zašto on ne može da prihvati promenu? Nije li to problem sa njegovom ljudskošću? On ne može da prihvati istinu i ne pokorava se Bogu – to je jednostavno nedostatak razuma. On uvek obavlja svoju dužnost na osnovu svojih ličnih sklonosti i uvek želi da donosi sopstvene izbore. Nije li to iskvarena narav? Da li ti činjenica da uživaš u nečemu garantuje da to možeš dobro da obavljaš? Da li činjenica da uživaš u obavljanju određene dužnosti znači da je možeš obavljati na način koji je u skladu s merilom? Samo zato što uživaš u nečemu ne znači da ti to odgovara i možda nećeš moći da prozreš šta ti odgovara. Stoga, moraš da poseduješ razum i naučiš da budeš poslušan. Dakle, kada se tvoja dužnost prilagodi, kako treba da primenjuješ poslušnost? S jedne strane, moraš verovati da je Božja kuća prilagodila tvoju dužnost na osnovu istina-načela, a ne na osnovu tvojih sklonosti ili predrasuda bilo kog starešine ili delatnika. Moraš da veruješ da je prilagođavanje tvoje dužnosti odlučeno na osnovu

tvojih talenata, sposobnosti i drugih stvarnih okolnosti i da nije proisteklo iz ideja jedne osobe. Treba da naučiš da budeš poslušan kada ti prilagode dužnost. Pošto si se neko vreme obučavao za svoju novu dužnost i pošto si njenim obavljanjem postigao rezultate, uvidećeš da si prikladniji za obavljanje baš te dužnosti i shvatićeš da je lični odabir dužnosti prema sopstvenim sklonostima bio greška. Zar se time ne rešava problem? Najvažnije od svega jeste da Božja kuća uređuje da ljudi obavljaju određene dužnosti ne prema njihovim sklonostima, već prema potrebama rada i tome da li osoba koja tu dužnost obavlja može da ostvari rezultate. Smatrate li da bi Božja kuća trebalo da uređuje dužnosti prema ličnim sklonostima? Da li treba koristiti ljude na osnovu uslova zadovoljenja njihovih ličnih sklonosti? (Ne.) Šta je od toga u skladu sa načelima Božje kuće za upotrebu ljudi? Šta je u skladu sa istina-načelima? To je odabir ljudi prema potrebama rada u Božjoj kući i rezultatima tih ljudi u obavljanju njihovih dužnosti. Ti imaš neke sklonosti i interesovanja i određenu želju da obavljaš svoje dužnosti, ali zar bi tvojim željama, interesovanjima i sklonostima trebalo dati prednost nad radom u Božjoj kući? Ako tvrdoglavo insistiraš i kažeš: „Ja moram da obavljam taj posao. Ako mi to ne dozvole, ne želim da živim, ne želim da obavljam svoju dužnost. Ako mi ne dozvole da obavljam taj posao, neću imati elana da radim bilo šta drugo, niti ću u tome davati sve od sebe”, zar to ne pokazuje da u tvom stavu prema obavljanju dužnosti postoji problem? Zar to nije potpuni nedostatak savesti i razuma? Da bi zadovoljio svoje lične želje, interesovanja i sklonosti ne ustručavaš se da ugrožavaš i usporavaš rad crkve. Zar je to u skladu sa istinom? Kako bi se trebalo odnositi prema stvarima koje nisu u skladu sa istinom? Neki kažu: „Čovek bi trebalo da žrtvuje svoje lično radi zajedničkog.” Da li je to ispravno? Da li je to istina? (Nije.) Kakva je to vrsta izjave? (To je sotonska zabluda.) To je pogrešna izjava, prikrivena izjava koja navodi na pogrešan put. Ako izraz „Čovek bi trebalo da žrtvuje svoje lično radi zajedničkog” primeniš u kontekstu obavljanja svojih dužnosti, onda se opireš Bogu i huliš na Njega. Zašto je to huljenje na Boga? Zato što Bogu namećeš sopstvenu volju, a to je bogohuljenje! Pokušavaš da trampiš žrtvovanje svog ličnog ja za usavršavanje i blagoslove od strane Boga i nameravaš da se nagodiš sa Bogom. Bogu nije potrebno da ti žrtvuješ bilo šta svoje. Bog zahteva da ljudi primenjuju istinu i pobune se protiv tela. Ako ne možeš da primenjuješ istinu, u tom slučaju se buniš protiv Boga i opireš Mu se. Loše si obavio svoju dužnost jer su ti namere bile pogrešne, tvoji pogledi na stvari bili su pogrešni i tvoje izjave su bile u potpunoj suprotnosti sa istinom. Ipak, Božja kuća te nije lišila prava da obavljaš dužnost; tvoje dužnosti su jednostavno prilagođene jer nisi bio prikladan za prethodnu dužnost i prebačen si na onu koja je pogodna za tebe. To je potpuno normalno i lako se razume. Trebalo bi da prema tom pitanju imaš ispravan stav. Kako da imaš ispravan stav po tom pitanju? Kada se to dogodi, prvo moraš da prihvatiš način na koji te procenjuje Božja kuća. Iako ti se subjektivno može sviđati tvoja dužnost, ti joj zapravo nisi dorastao niti si vešt u tome, tako da ne možeš da obavljaš taj posao. To znači da treba da budeš premešten na drugu dužnost. Treba da budeš poslušan i da prihvatiš svoju novu

dužnost. Prvo vežbaj neko vreme – ako i dalje misliš da nisi dovoljno dobar i da ti nedostaje kov, trebalo bi da kažeš crkvi: „Nisam dorastao ovoj dužnosti. Ako se ovo nastavi, to će ometati rad." To je veoma razuman način delovanja! Šta god da radiš, ne pokušavaj da se zadržiš na toj dužnosti. To će ometati rad. Ako na vreme pokreneš to pitanje, crkva će za tebe urediti odgovarajuću dužnost na osnovu tvoje situacije. Božja kuća ne primorava ljude da obavljaju dužnosti. Nije li iskustvo prilagođavanja tvoje dužnosti dobra stvar za tebe? Pre svega, može ti omogućiti da razumno pristupiš sopstvenim sklonostima i željama. Možda si u prošlosti imao sklonost prema tome i voleo književnost i pisanje, ali rad na izradi tekstova zahteva i duhovno razumevanje. U najmanju ruku, moraš razumeti duhovnu terminologiju. Ako ti nedostaje čak i najmanje razumevanje istine, nešto malo veštine s pisanom reči neće biti dovoljno. Moraćeš da postigneš duhovno razumevanje, da razumeš duhovni rečnik i da poseduješ jezik duhovnog života stečenog kroz period iskustva. Tek tada ćeš u Božjoj kući moći da radiš na izradi tekstova. Prolazeći kroz iskustvo i kroz određene stvari, otkrićeš da ti nedostaje jezik životnog iskustva, videćeš svoj ogroman nedostatak, znaćeš svoj pravi rast i omogućićeš Božjoj kući i svojoj braći i sestrama da jasno vide tvoj kov i rast. To je dobra stvar za tebe. U najmanju ruku, to će ti pokazati koliko je visok ili nizak tvoj kov i omogućiće ti da se pravilno ophodiš prema sebi. Ti više nećeš imati uobrazilje o sopstvenom kovu i sklonostima. Znaćeš svoj pravi rast, videćeš tačnije i jasnije za šta si, a za šta nisi i bićeš postojaniji i praktičniji dok obavljaš svoju dužnost. To je jedan aspekt toga. Drugi, koji je najvažniji, jeste da bez obzira na to koji stepen razumevanja stekneš ili da li možeš da razumeš te stvari, kada Božja kuća napravi uređenje za tebe, moraš, u najmanju ruku, prvo usvojiti stav poslušnosti, umesto da budeš izbirljiv ili probirljiv ili da imaš sopstvene planove i izbore. To je razum koji moraš imati više od svega. Ako nisi u mogućnosti da razmisliš o tome koji zagađivači postoje u obavljanju tvoje dužnosti, to je u redu. Sve što je važno je da imaš pokornost u svom srcu i da možeš da prihvatiš istinu, da ozbiljno shvatiš svoju dužnost i pokažeš svoju odanost, kao i da, kada se pojave problemi ili kada otkriješ iskvarenost, možeš da razmišljaš o sebi, da razumeš svoje mane i nedostatke i da tragaš za istinom da bi rešio svoje probleme ili otkrovenje iskvarenosti. Na ovaj način, a da toga nisi ni svestan, tvoj život i rast će, kako budeš obavljao svoju dužnost, postepeno rasti i doći ćeš do toga da svoju dužnost obavljaš na način koji je u skladu s merilom. Sve dok se iskreno daješ za Boga i nikada ne prestaješ da tragaš za istinom, kako bi rešio svoje probleme, dok doživljavaš Božje delo, dobićeš Njegove blagoslove i On se neće loše ophoditi prema tebi.

Kada su njihove dužnosti prilagođene, ako je odluku donela crkva, ljudi treba to da prihvate i da budu poslušni, moraju da razmisle o sebi, da shvate suštinu problema i sopstvene nedostatke. To je veoma korisno za ljude i to je nešto što bi trebalo da se upražnjava. Kada je u pitanju nešto tako jednostavno, obični ljudi to mogu da prokljuve i pravilno tretiraju, a da ne naiđu na previše poteškoća ili nepremostivih prepreka. Kada se izvrše prilagođavanja njihovih dužnosti, ljudi bi u najmanju ruku trebalo da se pokore,

da imaju koristi od razmišljanja o sebi i da imaju tačnu procenu o tome da li je njihovo obavljanje dužnosti u skladu s merilom. Ali to nije tako za antihriste. Bez obzira na to šta im se desi, ono što oni ispoljavaju se razlikuje od normalnih ljudi. U čemu se ogleda ta razlika? Oni nisu poslušni, ne odrađuju svoj deo posla samoinicijativno, ni najmanje ne tragaju za istinom. Umesto toga, oni osećaju odbojnost prema prilagođavanju, opiru mu se, analiziraju ga, razmatraju i razbijaju glavu nagađajući: „Zašto mi nije dozvoljeno da obavljam ovu dužnost? Zašto sam premešten na nevažnu dužnost? Da li je to način da me razotkriju i isključe?" Misli o tome šta se dogodilo im se stalno vrzmaju po glavi, beskrajno ih analiziraju i razmišljaju o tome. Kada se ništa ne desi, oni su sasvim u redu, ali kada se nešto desi, u srcima počne da im se uzburkava kao u olujnim vodama, a glave su im pune pitanja. Možda, spolja gledano, izgleda kao da su bolji od drugih u razmišljanju, ali u stvari, antihristi su samo rđaviji od normalnih ljudi. Kako se ispoljava ta rđavost? Njihova razmatranja su ekstremna, složena i tajnovita. Ono što normalnom čoveku, čoveku sa savešću i razumom, ne bi palo na pamet, uobičajeno je za antihrista. Kada se izvrši jednostavno prilagođavanje njihove dužnosti, ljudi na to treba da odgovore sa stavom poslušnosti, da rade kako im Božja kuća kaže i da rade ono što mogu, i ma šta god radili, da to rade onako kako je u njihovoj moći, svim srcem i svom snagom. Ono što je Bog učinio nije greška. Takvu jednostavnu istinu mogu da primenjuju ljudi sa malo savesti i razuma, ali to je izvan sposobnosti antihrista. Kada dođe do prilagođavanja dužnosti, antihristi će odmah ponuditi argumente, sofizam i prkos, a duboko u sebi odbijaju da to prihvate. Šta im je u srcu? Sumnje i nedoumice; onda ispituju druge koristeći sve vrste metoda. Oni, svojim rečima i svojim delima, ispituju teren, pa čak i beskrupuloznim sredstvima primoravaju i mame ljude da govore istinu i da govore iskreno. Pokušavaju da to reše: zbog čega je tačno njihova dužnost prilagođena? Zašto im nije bilo dozvoljeno da obavljaju svoju dužnost? Ko je zapravo vukao konce? Ko je pokušavao da im zabrlja stvari? U svojim srcima, oni se stalno pitaju zašto, pokušavaju da shvate šta se zaista dešava, kako bi mogli da pronađu s kim da se raspravljaju ili da poravnaju račune. Oni ne znaju da izađu pred Boga da bi razmislili o sebi, da pogledaju koji je u njima problem, ne traže razlog u sebi, ne mole se Bogu niti razmišljaju o sebi i govore sledeće: „U čemu je bio problem sa tim kako sam obavljao svoju dužnost? Da li sam bio površan i bez načela? Da li je uopšte bilo nekog efekta?" Umesto da sebi postavljaju ta pitanja, oni neprestano u svojim srcima ispituju Boga: „Zašto je moja dužnost prilagođena? Zašto se ovako ophode prema meni? Zašto su tako bezobzirni? Zašto su nepravedni prema meni? Zašto ne misle na moj ponos? Zašto me napadaju i isključuju?" Svako ovo „zašto" predstavlja živopisno otkrovenje antihristove iskvarene naravi i karaktera. Niko ne može zamisliti da će zbog tako male stvari kao što je prilagođavanje dužnosti, antihristi napraviti takvu pometnju, izazvati takvu gužvu i pokušati svim sredstvima koja su im na raspolaganju da stvore tako velike talase. Zašto bi jednostavnu stvar učinili tako komplikovanom? Postoji samo jedan razlog: antihristi nikada ne slušaju uređenja Božje kuće i oni uvek usko povezuju svoju dužnost, slavu,

dobit i status sa svojom nadom da će dobiti blagoslove, povezuju i sa svojim budućim odredištem, kao da kad jednom izgube svoj ugled i status, nemaju nade da će dobiti blagoslove i nagrade, što im se čini kao da time gube svoj život. Oni misle: „Moram da budem oprezan, ne smem da budem nemaran! Ne mogu se osloniti na božju kuću, braću i sestre, starešine i delatnike, pa čak ni na boga. Ne mogu da verujem nikome od njih. Osoba na koju se najviše možeš osloniti i koja je najviše vredna poverenja si ti sam. Ako ne praviš planove za sebe, ko će brinuti o tebi? Ko će razmatrati tvoju budućnost? Ko će razmotriti da li ćeš primiti blagoslove ili ne? Zbog toga moram pažljivo da pravim planove i proračune radi sebe. Ne smem da pogrešim niti da budem čak i malo nemaran, inače, šta ću ako neko pokuša da me iskoristi?" Zato se oni čuvaju starešina i delatnika Božje kuće, bojeći se da će ih neko raspoznati ili prozreti, i da će tada biti smenjeni, da će im san o blagoslovima biti pokvaren. Oni misle da moraju da zadrže svoj ugled i status da bi imali nadu da će dobiti blagoslove. Za antihrista je biti blagosloven veće od nebesa, veće od života, važnije od traganja za istinom, od promene naravi ili ličnog spasenja, i važnije od toga da dobro obavljaju svoju dužnost i da budu stvoreno biće koje je u skladu sa merilom. Oni misle da biti stvoreno biće koje je u skladu sa merilom, dobro obavljati svoju dužnost i biti spasen, jesu beznačajne stvari koje gotovo da nisu vredne ni pomena niti opažanja, dok je sticanje blagoslova jedina stvar u čitavom njihovom životu koja se nikada ne zaboravlja. Na šta god da naiđu, ma koliko veliko ili malo, oni to vezuju za blagoslov, neverovatno su oprezni i pažljivi i uvek sebi ostavljaju izlaz. Dakle, kada se njihova dužnost prilagodi, ako je to unapređenje, antihrist će misliti da ima nadu da će biti blagosloven. Ako se radi o degradaciji, od vođe tima do pomoćnika vođe tima, ili od pomoćnika vođe tima do običnog člana grupe, predviđaju da će to biti veliki problem i misle da je njihova nada da će dobiti blagoslov slaba. Kakvo je to stanovište? Da li je to ispravan stav? Apsolutno ne. Taj pogled je apsurdan! Da li će neko zadobiti Božje odobravanje ili ne, ne zasniva se na tome koju dužnost obavlja, već na tome da li poseduje istinu, da li se iskreno pokorava Bogu i da li je odan. To su najvažnije stvari. Tokom perioda Božjeg spasavanja ljudi, oni moraju da trpe mnoge kušnje. Naročito u obavljanju svoje dužnosti, oni moraju proći kroz mnoge neuspehe i uspone i padove, ali na kraju, ako shvate istinu i budu istinski pokorni Bogu, biće neko ko ima Božje odobravanje. Po pitanju prilagođavanja njihove dužnosti, vidi se da antihristi ne razumeju istinu i da uopšte nemaju sposobnost razumevanja.

Od svih onih koji obavljaju dužnost, uvek će biti onih koji ništa ne rade dobro. Nisu dobri u pisanju članaka, jer ne razumeju istinu, a ne shvataju čak ni duhovnu terminologiju niti jezik koji hrišćani često koriste. Možda imaju veštine pisanja i određeno obrazovanje, ali nisu dorasli zadatku. Ako im date da lektorišu dokumenta, nakon nekog vremena postaje jasno da ni u tome nisu dobri. Nedostaje im kov i uvek nešto propuste, pa im ponovo prilagođavate dužnost. Oni kažu da imaju kompjuterske veštine, ali nakon što neko vreme obavljaju dužnost u toj oblasti, ni u tome ne budu dobri. Čini se da su dobri kuvari, pa tražite od njih da spremaju hranu za braću i sestre. Ispostavi se da svi

kažu da su obroci koje spremaju ili preslani ili suviše bljutavi i da količinski prave previše ili premalo. Pošto nisu naročito vešti u spremanju hrane, vi im organizujete da propovedaju jevanđelje, ali čim čuju da će se pridružiti timu za jevanđelje, oni se obeshrabre i misle: „To je to. Izbačen sam na marginu i nema nade da ću biti blagosloven. Ne preostaje mi ništa drugo osim da plačem." Zatim, sa negativnim i potištenim raspoloženjem, oni tonu i izopačavaju se i ne mogu svoje misli da zadrže na propovedanju jevanđelja i svedočenju o novom Božjem delu. Umesto toga, oni stalno razmišljaju: „Kada mogu da se vratim na dužnost rada na izradi tekstova? Kada ću ponovo moći da idem uzdignute glave? Kada ću moći ponovo da razgovaram sa višnjim ili da učestvujem u donošenju odluka na višem nivou? Kada će svi biti svesni da sam ponovo starešina?" Čekaju nekoliko godina bez ponovnog vraćanja na položaj, a onda počinju da razmišljaju: „Nema svrhe verovati u boga. Ja sam poput onih ljudi koji doživljavaju mnogo prepreka na putu da bi postali zvaničnici u svetu, zar ne?" Pri pomisli na te brojne neuspehe, oni postaju još potišteniji i osećaju se potpuno obeshrabreni. Kažu: „Posle svih ovih godina verovanja, ni jednom nisam uspeo da budem glavni starešina. Nakon što sam konačno uspeo da služim kao vođa tima, smenili su me, a ni na drugim dužnostima nisam dobro obavio posao. Zaista sam jako loše sreće – nikad mi ništa ne ide. To je isto kao da se borite sa brojnim neuspesima na putu da postanete službenik. Zašto me božja kuća ne unapredi? Moj status i reputacija su zaista dotakli dno. Niko se i ne seća ko sam, a višnji me nikada ne pominje. Moji slavni dani su prošli. Šta da radim u vezi sa tim što nemam uspeha? Toliko volim boga i zaista volim crkvu i božju kuću, pa zašto onda nisam uživao u uspehu? Nema svrhe verovati u boga. Zaista sam želeo da ostvarim svoje velike planove ovde u božjoj kući, da iskoristim svoju energiju i prednosti, ali bog me jednostavno ne postavlja na važne pozicije niti me vidi. Nema svrhe." Šta misle pod tim što stalno dižu buku oko toga da nema svrhe? Oni misle da nema svrhe obavljati svoju dužnost, težiti promeni naravi, slušati istinu i slušati propovedi, čitati Božje reči i tražiti istina-načela. Pa, šta za njih ima smisla da rade? Imati službeni položaj, dobiti blagoslove, ispuniti svoju želju i ambiciju za blagoslovom, pokazati se na svakom koraku, biti vredan divljenja i imati prestiž. Za njih, ništa drugo nema svrhu. Kada osete da nema svrhe, kada su obeshrabreni, tada im noge same krenu prema vratima. Oni žele da napuste Božju kuću, da se povuku. To znači da su u opasnosti. Postoje neki ljudi koji obavljaju dužnost, posebno oni koji obavljaju neupadljivu dužnost koja ih dovodi u česte kontakte sa nevernicima, a neki članovi te grupe su jednom nogom unutra a drugom napolju. Šta to znači? To znači da se ti ljudi mogu povući u bilo kom trenutku, a ako im se sruši poslednja linija odbrane, onda će njihova druga noga napraviti odlučujući korak i oni će se potpuno otrgnuti od Božje kuće i potpuno napustiti crkvu. Kada je reč o prilagođavanju vlastitih dužnosti, poput toga gde su premešteni, koju dužnost obavljaju, da li ta dužnost zadovoljava njihove lične želje, da li im omogućava da budu cenjeni i koji je položaj i rang njihove nove dužnosti, sve je to povezano sa namerom i željom tih ljudi da dobiju blagoslove. Na osnovu stava i pogleda koje antihristi gaje prema prilagođavanju vlastitih

dužnosti, u čemu leži njihov problem? Da li je to veliki problem ili ne? (Jeste.) U čemu je problem? (Oni povezuju normalno prilagođavanje svojih dužnosti sa svojim statusom u crkvi i sa tim da li mogu ili ne mogu dobiti blagoslov. Kada se njihove dužnosti prilagode, umesto prihvatanja uređenja Božje kuće i poslušnosti tome, oni misle da gube svoj status i da ne mogu više da dobiju blagoslove, a onda osećaju da nema svrhe verovati u Boga i žele da napuste Božju kuću.) Njihova najveća greška je u tome što prilagođavanje vlastitih dužnosti povezuju sa dobijanjem blagoslova. To je bila apsolutno poslednja stvar koju je trebalo da urade. Zapravo, ne postoji nikakav odnos između ove dve stvari, ali pošto su srca antihrista ispunjena željom da dobiju blagoslov, bez obzira na to koju dužnost obavljaju, oni će to povezati sa tim da li mogu dobiti blagoslov ili ne, što znači da je za njih nemoguće da dobro obavljaju dužnost i jedino što mogu je da budu razotkriveni i isključeni. Jednostavno, oni sami sebi stvaraju probleme i stavljaju sebe na put propasti.

Kako treba da se odnosite prema pitanju obavljanja svoje dužnosti? Morate imati ispravan stav, što je preduslov da dobro obavljate svoju dužnost. To koja dužnost vam odgovara treba da bude zasnovano na vašim vrlinama. Ako ponekad dužnost koju ti je uredila crkva nije nešto u čemu si dobar ili nije nešto što želiš da radiš, ti možeš da pokreneš to pitanje i rešiš ga kroz komunikaciju. Ali ako ti možeš da obavljaš dužnost i to je dužnost koju treba da obavljaš, ali ne želiš da je obavljaš samo zato što se plašiš patnje, onda postoji problem sa tobom. Ako si voljan da poslušaš i možeš da se pobuniš protiv svog tela, onda se za tebe može reći da si relativno razuman. Međutim, ako stalno pokušavaš da kalkulišeš koje su dužnosti prestižnije i pretpostavljaš da će neke dužnosti naterati druge da te gledaju sa nipodaštavanjem, to dokazuje da imaš iskvarenu narav. Zašto imaš takve predrasude o svom shvatanju dužnosti? Zar zaista možeš dobro da obavljaš onu dužnost koju izabereš na osnovu sopstvenih ideja? To nije nužno tako. Ono što je ovde najvažnije je da rešiš svoju iskvarenu narav, a ako to ne učiniš, nećeš moći dobro da obavljaš svoju dužnost, čak i ako je to ona u kojoj uživaš. Neki ljudi obavljaju svoje dužnosti bez načela, a njihovo obavljanje dužnosti je uvek zasnovano na sopstvenim sklonostima, tako da nikada nisu u stanju da reše poteškoće, uvek su površni u svakoj dužnosti koju obavljaju i na kraju budu isključeni. Mogu li se takvi ljudi spasiti? Ti moraš da izabereš dužnost koja ti odgovara, da je dobro obavljaš i da budeš u stanju da tragaš za istinom da bi rešio svoje iskvarene naravi. Tek tada ćeš moći da uđeš u istina-stvarnost. Ako uvek težiš telesnom zadovoljstvu i nastojiš da izgledaš dobro u svojoj dužnosti, nećeš moći dobro da je obavljaš. Ako ne možeš dobro da obavljaš nijednu dužnost, onda ćeš morati da budeš isključen. Neki ljudi su nezadovoljni bez obzira na to koju dužnost obavljaju, svoje dužnosti uvek doživljavaju kao privremene, površni su i ne tragaju za istinom kako bi rešili iskvarenu narav koju otkrivaju. Kao rezultat toga, oni godinama obavljaju svoje dužnosti bez sticanja ikakvog život-ulaska. Oni postaju službenici i bivaju isključeni. Zar nisu to sami sebi prouzrokovali? Zli ljudi i antihristi nikada nemaju ispravan stav u svojim dužnostima. Šta misle kada im prilagode dužnosti?

„Mislite li da sam samo služitelj? Kada me koristite, terate me da vam služim, a kada završite sa mnom, samo me pošaljete dalje. Pa, tako neću pružati uslugu! Želim da budem starešina ili delatnik, jer je to jedini ugledan posao ovde. Ako mi ne dozvolite da budem starešina ili delatnik, a i dalje želite da naporno radim, možete jednostavno da zaboravite na to!" Kakav je to stav? Da li se pokoravaju? Na osnovu čega pristupaju tome što im je dužnost prilagođena? Na osnovu naprasitosti, sopstvenih ideja i iskvarene naravi, zar ne? A kakve su posledice takvog pristupa? Pre svega, da li će moći da budu odani i iskreni na svojoj sledećoj dužnosti? Ne, neće. Hoće li imati pozitivan stav? U kakvom će stanju biti? (Stanju malodušnosti.) Šta je suština malodušnosti? To je antagonizam. A šta je krajnji rezultat antagonističkog i malodušnog raspoloženja? Može li neko ko se tako oseća dobro da obavlja svoju dužnost? (Ne.) Ako je neko uvek negativan i neprijateljski nastrojen, da li je sposoban da izvrši dužnost? Bez obzira na to koju dužnost obavlja, ne može dobro da je obavi. To je začarani krug i neće se dobro završiti. Zašto je to tako? Takvi ljudi nisu na dobrom putu; oni ne tragaju za istinom, nisu pokorni i ne mogu pravilno da razumeju stav Božje kuće i njen pristup prema njima. To je nevolja, zar ne? To je sasvim prikladno prilagođavanje njihove dužnosti, ali antihristi kažu da se to radi da bi ih mučili, da se prema njima ne postupa kao prema ljudskom biću, da Božjoj kući nedostaje ljubavi, da se prema njima postupa kao da su mašine, da ih pozivaju kada su potrebni, a guraju u stranu kada nisu. Nije li to izvrnuti argument? Da li neko ko tako kaže ima savest ili razum? Nemaju ljudskost! Oni izvrću savršeno ispravnu stvar; oni potpuno odgovarajuću primenu izvrću u nešto negativno – zar to nije rđavost antihrista? Može li neko ko je ovako rđav da shvati istinu? Apsolutno ne. To je problem antihrista; šta god da im se desi, oni će o tome razmišljati izvrnuto. Zašto razmišljaju na izvrnut način? Zato što je njihova priroda-suština tako rđava. Priroda-suština antihrista je pre svega rđava, praćena njihovom zlobom, a to su njihove glavne karakteristike. Rđava priroda antihrista ih sprečava da bilo šta ispravno shvate, a umesto toga sve izvrću, idu u krajnost, cepidlače i ne mogu da se snađu kako treba ili da tragaju za istinom. Zatim, oni aktivno uzvraćaju i traže osvetu, čak šireći predstave i dajući oduška negativnosti, podstičući i mameći druge da ometaju rad crkve. Oni potajno šire neke žalbe, sude o tome kako se Božja kuća ophodi prema ljudima, o nekim njenim administrativnim pravilima, kako određene starešine rade stvari i osuđuju te starešine. Kakva je to vrsta naravi? Zlobna je. Ne samo da antihristi pružaju otpor i da su prkosni, oni mame još više ljudi da budu prkosni zajedno sa njima, da stanu uz njih i bodre ih. Takva je priroda-suština antihrista. Oni čak ne mogu ispravno da se odnose prema jednostavnom prilagođavanju svoje dužnosti, niti da je prihvate i pokore joj se razumno. Umesto toga, oni prave zbrku i daju razne izgovore za sebe, od kojih su neki nepristojni i izazivaju odbojnost i gnušanje kod drugih. Nakon širenja nekih zabluda i jeresi, antihristi će pokušati da spasu situaciju u kojoj su i nateraju druge da veruju u njih. Da li će antihristi moći da se vrate, ako te mere ne uspeju? Ako ne mogu da nastave ovim putem, da li će moći da tragaju za istinom? Da li će imati bilo kakvu volju da se pokaju?

Apsolutno ne. Oni će reći: „Ako vi mene sprečite da dobijem blagoslove, neću dozvoliti da ih iko od vas dobije! Ako ne mogu da dobijem blagoslove, prestaću da verujem!" U prošlosti sam govorio o tome kako su antihristi potpuno nerazumni; priroda-suština iza ove nerazumnosti je da su ti ljudi izuzetno rđavi i opaki. Stavka o kojoj sada besedimo su ispoljavanja i otkrovenja koja u potpunosti pokazuju ovu priroda-suštinu i to je najautentičniji dokaz ove priroda-suštine. Neki od ovih ljudi se naljute ako im se obaveze makar jednom prilagode, a neki od njih, nakon što su više puta premeštani i nakon što prelaze sa jedne dužnosti na drugu, ne mogu nijednu od njih dobro da obavljaju, pa na kraju misle da nema nade za dobijanje blagoslova i žele da se povuku. Ukratko, bez obzira na to kako su njihove dužnosti prilagođene, ako dođe do bilo kakvog prilagođavanja, ti ljudi će analizirati, suditi i razmišljati o njima u svojim srcima i biće sigurni samo ako otkriju da prilagođavanja nisu povezana sa sticanjem blagoslova. Čim otkriju da su prilagođavanja i najmanje povezana sa sticanjem blagoslova ili da utiču na njihovu nadu da će dobiti blagoslove, oni će odmah prkosno ustati, razotkrivajući svoju priroda-suštinu. Ako ne uspeju u tom prkosu i budu razotkriveni i odbačeni, oni će za sebe pripremiti rezervne planove i napustiti Božju kuću čvrsto i bez oklevanja, ne verujući više da postoji Bog i ne priznajući više da veruju u Boga. Njihov svakodnevni životi će se odmah promeniti i iz njih će nestati svako obličje vernika u Boga. Odmah će nastaviti da piju, puše, nose neobičnu odeću i jaku šminku i da se oblače do perfekcije. Pošto nisu mogli da uživaju u ovim stvarima kao vernici u Boga, požuriće da nadoknade ovo izgubljeno vreme. Kada razmatraju povlačenje, odmah će razmisliti o svom sledećem koraku, o tome kako mogu vredno da rade u svetu da bi napredovali, našli mesto za sebe i živeli dobar život, kao i o tome gde im je izlaz. Uskoro će pronaći izlaz za sebe, locirati sebi mesto među tim zlim trendovima i unutar tog zlog sveta i odrediti šta će da rade, bilo da je to posao, politika ili neki drugi poduhvat, koji će im omogućiti da žive boljim životom u odnosu na druge, donositi im sreću i radost dok su živi, učiniti njihovo telo udobnijim, omogućiti im da u potpunosti uživaju u životu i da učestvuju u zabavi i dokolici.

Kada je antihrist orezan i kada je njegova dužnost prilagođena, ono o čemu razmišlja je primanje blagoslova koji su veoma blisko povezani sa njima. Kada pomisle da im za to više nije preostala nada, poželeće da se povuku, da odu iz Božje kuće i da se vrate nazad u život nevernika. Na osnovu toga, očigledno je da je priroda-suština čoveka izuzetno važna, pa zar i njihova težnja i izbori nisu takođe važni? Razlika je samo u jednoj misli: jedna ispravna odluka i ti na kraju možeš da nastaviš da prihvataš Božje spasenje, dok jedan pogrešan izbor može za treptaj oka da te pretvori u nevernika, u nekoga ko nema nikakve veze sa Božjom kućom, sa Božjim delom ili njihovom dužnošću. Samo jedna misao, jedan trenutak ili jedna sitnica može potpuno da promeni nečiju sudbinu. Jedan slučajni izbor, jedna usputna mala misao ili jednostavno stanovište mogu promeniti nečiju sudbinu i odrediti gde će završiti u sledećem trenutku. Kada se ljudi nisu susreli ni sa kakvim problemom, kada se nisu suočili ni sa jednom odlukom, osećaju da razumeju mnoge istine, da imaju rast i da mogu da ostanu

postojani. Ali, kada se suočiš sa odlukom, glavnim načelom ili sa velikim problemom, izbor koji napraviš, tvoj stav prema Bogu i tvoje stanovište i stav prema toj stvari će odrediti tvoju sudbinu i to da li ostaješ ili odlaziš. Izbori koje antihristi imaju tendenciju da naprave i njihove najdublje subjektivne želje u njihovim srcima, u suprotnosti su sa istinom; u tim stvarima nema pokornosti, samo antagonizma, nema istine niti ljudskosti, samo ljudske iskvarene naravi, kao i ljudske zablude i jeresi. Te stvari će često dovesti do pomisli kao što su napuštanje Božje kuće i uranjanje u zle trendove i u bilo kom trenutku ih mogu navesti na razmišljanje: „Ako nema nade da ću biti blagosloven, zašto ne bih napustio božju kuću? Ako je tako, neću nastaviti da verujem niti da obavljam svoju dužnost. Ako se božja kuća tako ophodi prema meni, onda više neću priznavati da postoji bog.” Te vrste nečuveno buntovnih misli, te jeresi i zablude, te rđave ideje, često su prisutne i zadržavaju se u srcu antihrista. Zbog toga, čak i ako se ne povuku na pola puta dok slede Boga, veoma im je teško da idu tim putem do samog kraja, a većina će, zbog velikog zla koje su učinili i prekida i ometanja koje su izazvali, biti uklonjena i izopštena iz crkve. Čak i ako mogu da nateraju sebe da izdrže do kraja, u stvari, iz antihristove priroda-suštine možemo videti da je neizbežno da će se povući iz crkve. Možda čak duboko u sebi misle: „Apsolutno ne mogu ostaviti božju kuću iza sebe. Čak i ako imam takve misli, ne mogu da odem. Ostaću ovde čak do smrti. Držaću se božje kuće; slediću boga do kraja.” Bez obzira na to što ih subjektivna volja primorava da ne napuštaju Božju kuću i što insistiraju da se moraju držati svoje subjektivne volje, na kraju su osuđeni na to da ih se Bog gnuša i odbacuje ih, kao i da svojevoljno napuste Božju kuću, jer imaju odbojnost prema istini i rđavi su do srži.

III. Kako se antihristi odnose prema smenjivanju s dužnosti

Upravo smo u zajedništvu razgovarali o dva ispoljavanja antihrista, jedno je kada su suočeni sa orezivanjem, a drugo kada se vrše prilagođavanja njihovih dužnosti. Fokus našeg razgovora bio je na tome kakav stav imaju antihristi kada ih takve stvari zadese i kakve odluke donose. Naravno, bez obzira na to kakvo je gledište i stav antihrista kada su orezani ili kada su njihove dužnosti prilagođene, oni uvek povezuju te stvari sa tim da li će dobiti blagoslove ili ne. Ako su sigurni da neće biti blagosloveni, da nemaju nikakvu nadu, onda će se prirodno povući. Običnom čoveku, nekome ko nema ambicije i želje, ni orezivanje niti prilagođavanje dužnosti nije zapravo velika stvar. Ni jedno ni drugo neće imati veliki uticaj na njih. Oni nisu lišeni prava da vrše dužnost, niti im je oduzeta nada da će biti spaseni, tako da za običnog čoveka nema potrebe da preterano reaguje, da bude uplašen ili povređen, niti da počne da pravi rezervne planove. Međutim, to nije tako za antihrista. On to vidi kao veoma ozbiljne stvari, jer ih povezuje sa blagoslovom, što na kraju dovodi do raznih vrsta buntovnih misli i ponašanja, a to zauzvrat dovodi do ideja i planova za povlačenje i napuštanje Boga. Antihristi mogu čak da dođu na ideju o povlačenju kada ih zadese stvari poput ovih, stvari koje su krajnje obične. Dakle, neko ko ima status i odgovoran je za važan posao u Božjoj kući, kakav bi stav imao kada bi

se suočio sa smenjivanjem? Kako bi to podneo i kakav bi izbor napravio? Takve stvari su još ilustrativnije. Za antihrista, status, moć i prestiž su najvažnije vrste interesa i stvari koje on izjednačava sa sopstvenim životom. Zato, kada antihrista smene, kada izgubi titulu „starešine" i više nema status, što znači da je izgubio moć i prestiž, da više neće imati poseban tretman poštovanja, podrške i divljenja, to antihrist, koji status i moć vidi kao sam život, smatra apsolutno neprihvatljivim. Kada antihrista smene, on isprva reaguje kao da ga je udario grom, kao da se nebo srušilo i kao da mu se svet raspao. Ono u šta su mogli da polažu svoje nade je nestalo, kao i njihova šansa da žive uz sve prednosti statusa, zajedno sa željom koja ih tera da pomahnitaju, radeći loše stvari. To je ono što im je najneprihvatljivije. Njihova prva misao je: „Sada kada je moj status nestao, kako će me ljudi videti? Šta će braća i sestre iz mog rodnog grada misliti o meni? Kako će me videti svi oni koji me poznaju? Hoće li mi se i dalje ulagivati? Hoće li biti tako prijateljski nastrojeni prema meni? Hoće li me podržavati na svakom koraku? Hoće li me i dalje pratiti? Da li će i dalje voditi računa o svim stvarima koje mi trebaju u životu? Kada razgovaram sa njima, da li će i dalje biti ljubazni i dočekivati me sa osmehom? Kako ću se snaći bez svog statusa? Kako ću ići putem koji sledi? Kako da steknem uporište među drugim ljudima? Sada kada sam izgubio status, ne znači li to da imam manje nade da budem blagosloven? Da li ću moći da dobijem velike blagoslove? Da li ću dobiti neku veću nagradu ili veliku krunu?" Na pomisao da su im nade da će biti blagosloveni uništene ili da su se ozbiljno smanjile, čini im se da će im glava eksplodirati, kao da im neko čekićem udara po srcu i bolno je kao da ih neko nožem seče. Kad treba da izgube blagoslov ulaska u carstvo nebesko za kojim su toliko čeznuli dan i noć, to im se čini kao strašna vest koja se pojavila niotkuda. Nemati nikakav status, za antihrista je isto što i nemati nikakvu nadu da će biti blagosloven i on postaje nalik hodajućem lešu, njegovo telo nalik praznoj ljušturi, lišeno duše, bez ičega da ga vodi kroz život. Nemaju nikakvu nadu niti imaju čemu da se raduju. Kada se antihrist suoči sa razotkrivanjem i smenjivanjem, prvo što mu padne na pamet je da je izgubio svaku nadu da će biti blagosloven. Dakle, da li bi tada jednostavno odustali? Da li bi bili spremni da se pokore? Da li bi iskoristili tu priliku da se odreknu svoje želje za blagoslovima, da otpuste status, da dobrovoljno budu redovni sledbenici i da rado služe za Boga, kao i da dobro obavljaju svoju dužnost? (Ne.) Može li to biti prekretnica za njih? Da li bi ih ta prekretnica naterala da se razvijaju u dobrom smeru i na pozitivan način ili bi ih naterala da se razvijaju u gorem smeru i na negativan način? Na osnovu antihristove priroda-suštine, očigledno je da smenjivanje apsolutno nije početak njihovog odustajanja od želje za blagoslovima, niti je početak njihove ljubavi prema istini i njihovog traganja za istinom. Umesto toga, oni će se još više truditi da se bore za priliku i nadu da budu blagosloveni; oni će se uhvatiti za svaku priliku koja im može doneti blagoslov, koja im može pomoći da se vrate na scenu i omogućiti im da povrate svoj status. Zato će antihrist, suočen sa smenjivanjem, osim što će biti uzrujan, razočaran i neprijateljski nastrojen, kopati rukama i nogama da ga ne smene i nastojaće da preokrene situaciju, da je promeni. Da

bi zadržali nadu da će biti blagosloveni i da zadržati svoj status, prestiž i moć u istom stanju, bore se svim silama. Kako se bore? Kroz pokušaje da se opravdaju, kroz davanje opravdanja, smišljajući izgovore i pričajući o tome kako su uradili to što su uradili, šta ih je navelo da pogreše, kako su ostajali budni cele noći da pomognu drugima i da razgovaraju sa njima i šta je bio uzrok njihovog nemara u toj stvari. Oni će u potpunosti razjasniti i objasniti svaki deo te stvari, kako bi mogli da spasu situaciju i izbegnu nesreću da budu smenjeni.

U kojim kontekstima i stvarima su antihristi najskloniji da skinu masku i otkriju svoju sotonsku prirodu? To je kada su razotkriveni i smenjeni, odnosno kada gube status. Primarno ispoljavanje koje antihristi pokazuju je da daju sve od sebe da se opravdaju i upuste u sofizam. Bez obzira na to kako sa njima razgovaraš o istini, oni se opiru i odbijaju da prihvate ono što kažeš. Kada se suoče sa Božjim izabranim narodom koji razotkriva sve činjenice njihovog zlodela, oni uopšte ne priznaju te stvari, bojeći se da će, ako to urade, biti proglašeni krivim po optužnici i biti uklonjeni ili izbačeni. Dok odbijaju da priznaju optužbe protiv njih, oni čak svoje greške i odgovornosti prebacuju na tuđa leđa. Ta činjenica dovoljno pokazuje da antihristi nikada ne prihvataju istinu, ne priznaju svoje greške, niti istinski spoznaju sebe, a to još više dokazuje da je njihova priroda nadmena i samopravedna, da imaju odbojnost prema istini, da mrze istinu i da uopšte ne prihvataju istinu, tako da im nema spasa. Oni koji imaju trunku humanosti i nešto razuma mogu da priznaju i prihvate sopstvene greške, da pognu glavu kada se suoče sa činjenicama i da žale zbog zlih stvari koje su učinili; antihristi, međutim, nisu sposobni za takve stvari. To pokazuje da antihristi uopšte ne poseduju savest ili razum i da su potpuno bez ljudskosti. U svojim srcima, antihristi uvek izjednačavaju to koliko je visok ili nizak njihov status sa tim koliko će veliki ili mali biti njihovi blagoslovi. Bilo da se radi o Božjoj kući ili bilo kojoj drugoj grupi, za njih su status i klasa ljudi razgraničeni, kao i njihovi konačni ishodi; to, koliko je visok nečiji status i kolika je moć koju poseduje u Božjoj kući u ovom životu, je ekvivalentno veličini blagoslova, nagrada i krune koje će primiti u budućem svetu – te stvari su povezane. Da li takav pogled pije vodu? Bog to nikada nije rekao, niti je On ikada tako nešto obećao, ali to je vrsta razmišljanja koja se javlja kod antihrista. Za sada se nećemo udubljivati u razloge zbog kojih antihristi imaju takve misli. Međutim, u pogledu njihove priroda-suštine, rođeni su sa ljubavlju prema statusu, a takođe se nadaju da će imati slavan status i visok prestiž u ovom životu, da će posedovati moć, a žele i da nastave da uživaju u svemu tome u budućem svetu. Dakle, kako će sve ovo postići? U umovima antihrista, oni će to postići radeći neke stvari za koje su sposobni i stvari koje žele i vole da rade dok imaju status, moć i prestiž u ovom životu, a zatim razmenjujući te stvari za buduće blagoslove, krune i nagrade. To je filozofija antihrista za ovozemaljsko ophođenje i to je način na koji oni veruju u Boga i gledište koje imaju u svom verovanju u Boga. Njihove misli, pogledi i način na koji veruju u Boga nemaju apsolutno nikakve veze sa Božjim rečima i obećanjima – oni su potpuno nepovezani. Reci Mi, ti antihristi nisu baš čisti u glavi, zar ne? Nisu li oni krajnje rđavi?

Oni ignorišu i odbijaju da prihvate bilo šta što govore Božje reči, smatraju da je način na koji misle i način na koji veruju u Boga ispravan i u tome nalaze zadovoljstvo, uživajući i diveći se sebi. Oni ne tragaju za istinom i ne istražuju da li Božje reči govore takve stvari niti da li je Bog dao takva obećanja. Antihristi uzimaju zdravo za gotovo da su prirodno pametniji od drugih ljudi, prirodno mudri, talentovani i veoma nadareni; osećaju da treba da budu istaknuta figura među drugim ljudima, da treba da budu šefovi, da drugi treba da se ugledaju na njih, da treba da imaju vlast, da vladaju nad drugima, kao da bi svi koji veruju u Boga trebalo da budu pod njihovom kontrolom i da svi treba da budu tu da ih oni vode. To su sve stvari koje žele da zadobiju u ovom životu. U budućem svetu, oni takođe žele da zadobiju blagoslove koje drugi ljudi ne mogu i to smatraju samo po sebi razumljivim. Pošto antihristi imaju takve misli i poglede, zar ih to ne čini dosta besramnim? Nisu li oni pomalo gluvi za razum? Na osnovu čega ti misliš na taj način? Na osnovu čega želiš da budeš visoko cenjen od strane drugih? Na osnovu čega želiš da upravljaš drugima? Na osnovu čega želiš da imaš moć i da budeš na visokom položaju među ljudima? Da li je Bog unapred odredio te stvari ili ti poseduješ istinu i ljudskost? Da li si kvalifikovan da potvrdiš svoj status i vodiš druge samo zato što imaš određeno obrazovanje i znanje i zato što si donekle visok i zgodan? Da li te to čini kvalifikovanim za izdavanje naređenja? Da li te to čini kvalifikovanim da kontrolišeš druge ljude? Gde u Božjim rečima On kaže: „Ti si privlačan, poseduješ snagu i talente i zato treba da vodiš druge ljude i da imaš stalan status”? Da li ti je Bog dao tu moć? Da li je to Bog predodredio? Ne. Kada te braća i sestre izaberu da budeš starešina ili delatnik, da li ti daju status? Da li je to blagoslov koji zaslužuješ u ovom životu? Neki ljudi tumače uživanje u tim stvarima kao stostruko primanje u ovom životu i misle da, sve dok imaju status i moć i mogu da izdaju naređenja i upravljaju mnogim ljudima, moraju biti okruženi svitom sledbenika, kao i da uvek imaju ljude koji ih služe i vrte se oko njih gde god da krenu. Na osnovu čega želiš da uživaš u tim stvarima? Braća i sestre te biraju da budeš starešina da bi mogao da obavljaš tu dužnost, a ne da bi navodio ljude na pogrešan put, da bi bio visoko cenjen i da bi se braća i sestre ugledali na tebe, a još manje da bi imao moć i uživao u prednostima statusa, već da bi mogao da obavljaš svoju dužnost u skladu sa radnim aranžmanima i istina-načelima. Štaviše, Bog nije predodredio da neko koga su braća i sestre izabrali da bude starešina ne može biti smenjen. Da li misliš da si neko koga koristi Sveti Duh? Misliš li da niko ne može da te smeni? Dakle, šta je sporno oko tvog smenjivanja? Ako nisi izbačen, onda je to iz sažaljenja i što ti je data šansa da se pokaješ, ali ti i dalje nisi zadovoljan. Oko čega se raspravljaš? Ako želiš da se povučeš i ne veruješ više u Boga jer su ti nade da ćeš biti blagosloven propale, onda samo napred i povuci se! Misliš li da Božja kuća ne može da se snađe bez tebe? Da će bez tebe svet prestati da se okreće? Da se bez tebe delo Božje kuće ne može ostvariti? Pa, pogrešno misliš! Gubitak bilo koje osobe neće sprečiti da se svet okreće, ili da sunce izađe – samo je Bog neophodan, a nijedno ljudsko biće nije – crkveni rad će nastaviti da funkcioniše kao i obično. Ako neko misli da crkva ne

može bez njih i da Božja kuća ne može bez njih, zar nije antihrist? Navikao si da uživaš u prednostima statusa, zar ne? Navikao si da uživaš u tome da se drugi ugledaju na tebe, da budeš visoko cenjen i da ti se ulaguju, zar ne? Koliko si kvalifikovan da uživaš u tome da se drugi ugledaju na tebe? Koliko si kvalifikovan da te drugi pozdravljaju sa osmehom? Da li i ti želiš da ti se ljudi klanjaju i da te obožavaju? Ako je tako, zar to ne znači da si potpuno bez srama? Kada neki ljudi budu smenjeni sa dužnosti, oni se više uzrujavaju i više pate nego da im je umro član porodice. Sve iskopaju i raspravljaju se sa Božjom kućom, kao da niko drugi ne bi mogao da vodi crkvu, kao da su do sada jedino oni podržavali crkveni rad – to je velika greška. Božji izabrani narod koji ne napušta Boga je učinak koji se postiže Božjim rečima; oni prisustvuju okupljanjima i žive crkvenim životom jer veruju u Boga i imaju istinitu veru u Boga. Nije da Božji izabrani narod ostaje postojan i ide normalno na okupljanja zato što su ti ljudi razumeli istinu i dobro ih zalili. Crkvene starešine se smenjuju, iznova i iznova, mnoge lažne starešine i lažni delatnici bivaju smenjeni, a Božji izabrani narod prisustvuje skupovima i jede i pije Božje reči kao i obično – to nema apsolutno nikakve veze sa ovim lažnim starešinama i lažnim delatnicima. Koja je svrha iznošenja tih argumenata? Zar samo ne iznosiš apsurdne i smetene argumente? Ako zaista poseduješ istina-stvarnost i rešio si mnoge probleme Božjeg izabranog naroda u vezi sa život-ulaskom, onda će Božji izabrani narod to znati u svom srcu; ako ne poseduješ istina-stvarnost i ne možeš da razgovaraš o istini da bi rešio probleme, onda normalan razvoj crkvenog rada nema nikakve veze sa tobom. Toliko je lažnih starešina i lažnih delatnika koji, kada budu smenjeni, nastavljaju da traže izgovore, kao da su toliko doprineli crkvi, a zapravo nisu radili nikakav stvaran posao, i normalan poredak crkvenog života nije sačuvan zahvaljujući njihovom održavanju; bez njih, Božji izabrani narod nastavlja normalno da prisustvuje okupljanjima i da obavlja svoje dužnosti kao i obično. Ako ne poseduješ istina-stvarnost i ne možeš da radiš bilo kakav stvaran posao, onda bi trebalo da budeš smenjen da bi bio sprečen da nastaviš da utičeš i da odlažeš i crkveni rad i život-ulazak Božjeg izabranog naroda. Božja kuća neće koristiti lažnog starešinu ili lažnog delatnika poput tebe – da li si mislio da Božja kuća nema moć da te smeni? Ti si napravio takav nered u svom radu, prouzrokovao si takve nevolje i tako velike gubitke u crkvenom radu, izazvao si da se Višnji toliko zabrine; koristiti tebe je tako problematično i čini da ljudi osete gađenje, odbojnost i gnušanje. Tako si glupav, neuk i tvrdoglav da ne zaslužuješ čak ni da budeš orezan, tako da Božja kuća želi da te izbaci, da te odmah isključi i završi sa tim. Pa ipak, ti i dalje želiš da ti Višnji da još jednu šansu da ostaneš starešina? Zaboravi! Kada je reč o lažnim starešinama i antihristima koji su bez savesti i razuma, koji počine zlo i uzrokuju ometanja, kada oni jednom budu isključeni, isključeni su zauvek. Ako možeš da radiš stvaran posao, bićeš korišćen; ako ne možeš da radiš stvaran posao, a još i činiš zlo i uzrokuješ ometanja, tada ćeš odmah biti isključen – to je načelo Božje kuće za korišćenje ljudi. Neki antihristi se ne predaju i kažu: „Smenjujete me jer ne radim stvaran posao – zašto mi ne date priliku da se pokajem?" Nije li to uvrnuti argument? Ti si smenjen jer si

počinio mnogo zla, a smenjen si tek nakon što si toliko puta bio orezan i još uvek apsolutno odbijaš da se pokaješ, pa koje druge argumente možeš da izneseš? Težio si slavi, dobiti i statusu i nisi radio stvaran posao, doveo si crkveni rad u zastoj, a bilo je toliko nagomilanih problema i nisi ih rešio – koliko Višnji mora da brine zbog tebe? Dok te je Višnji podržavao i pomagao u tvom radu, ti si krišom radio stvari; radio si toliko stvari koje krše načela, stvari koje nisu pogodne za gledanje, iza leđa Višnjeg, samovoljno si trošio Božji prilog da kupiš toliko stvari koje ne bi trebalo da kupuješ, nanoseći toliku štetu interesima Božje kuće i donoseći tako veliku katastrofu crkvenom radu! Zašto nikada ne govoriš o tim zlim delima? Kada Božja kuća želi da te smeni, ti potpuno besramno kažeš: „Možete li mi dati još jednu šansu?" Da li Božja kuća treba da ti pruži još jednu šansu da bi ti i dalje divljao radeći loše stvari? Zar si lišen bilo kakvog osećaja stida da tražiš od Božje kuće da ti da još jednu šansu? Može li ti se dati još jedna šansa kada uopšte ne poznaješ svoju prirodu, a još manje ako nemaš nimalo kajanja u srcu? Takvi ljudi su besramni i ne znaju za sram – to su zli ljudi i antihristi!

Neke starešine i delatnici uopšte ne mogu da rade nikakav stvarni posao, a ne mogu ni nakon što im Višnji neko vreme pomaže i usmerava ih. Ne mogu ni opšte poslove dobro da obavljaju, a to pokazuje da im previše nedostaje kov. Višnji takođe mora redovno da ispituje i pregleda sve aspekte rada i traži od braće i sestara da brzo prijave sve probleme; Višnji takođe treba da sprovede proveru, da daje smernice i da besedi o načelima u vezi sa svim aspektima rada. Nakon što Višnji završi besedu o načelima, neki ljudi i dalje ne znaju kako da obavljaju stvari i obavljaju ih loše, a neki čak i pomahnitaju radeći loše stvari; bez obzira na posao koji obavljaju, oni nikada ne tragaju za Višnjim, nikada ne prijavljuju nikakve probleme Višnjem, umesto toga samo rade stvari krišom – u čemu je tu problem? Kakva je priroda tih ljudi? Da li oni vole istinu? Da li ih vredi negovati? Zaslužuju li i dalje da budu starešine i delatnici? Prvo, oni ne tragaju pre nego što nešto urade; drugo, oni ne prave nikakve izveštaje dok to rade; i treće, ne daju povratne informacije nakon što to urade. Ponašaju se tako sramotno, a ipak ne žele da budu otpušteni i ne popuštaju nakon što su otpušteni – zar tim ljudima nema pomoći? Recite Mi, nije li većina ljudi kojima je nemoguće pomoći potpuno besramna i gluva za svaki razum? Ne rade ništa dobro, a lenji su i prepuštaju se udobnosti; kada obavljaju bilo kakav posao, samo pomeraju usta da izdaju komande, a kada jednom progovore, više ništa drugo ne rade. Oni nikada ne nadgledaju, ne proveravaju niti prate rad i osećaju antipatiju i ogorčenost prema svakome ko radi te stvari i žele da nateraju tu osobu da pati – zar to nisu klasični antihristi? To je sramota antihrista; oni ne znaju šta su, ponašaju se tako sramotno, a ipak žele da budu blagosloveni; oni i dalje žele da se nadmeću sa Božjom kućom i Višnjim i još žele da se svađaju – zar se, čineći tako, ne udvaraju smrti? Kada takav ološ od ljudi bude smenjen, oni budu vrlo ogorčeni i neposlušni. Zaista su bez stida i bez i trunke razuma! Dok obavljaju svoju dužnost, divljaju, radeći loše stvari, prekidaju i ometaju crkveni rad, a kada budu smenjeni, ne samo da odbijaju da priznaju svoje greške, već i odgovornost prebacuju na tuđa pleća i

traže da neko drugi preuzme krivicu umesto njih, govoreći: „Oni su to uradili, ja nisam jedini odgovoran za ovo. Svi su zajedno razgovarali o toj stvari, a ja nisam bio taj koji je vodio." Oni uopšte ne preuzimaju odgovornost, kao da će preuzimanjem odgovornosti biti osuđeni i isključeni i da će potpuno izgubiti svaku nadu da će biti blagosloveni. Stoga bi radije umrli nego da priznaju svoje greške i priznaju da su direktno odgovorni i umesto toga insistiraju na tome da odgovornost prebace na tuđa leđa. Sudeći po njihovom načinu razmišljanja, oni će se boriti protiv Boga do samog kraja! Da li su to ljudi koji prihvataju istinu? Da li su to ljudi koji prihvataju Božji sud i grdnju? To što su u stanju da se bore protiv Božje kuće na ovaj način pokazuje da nešto ozbiljno nije u redu sa njihovom naravi. Kada je u pitanju način na koji pristupaju svojim greškama, pre svega, ne tragaju za istinom, a drugo, ne razmišljaju o sebi; oni takođe prebacuju odgovornost i kada ih Božja kuća na određen način okarakteriše i razreši njihove dužnosti, oni se bore protiv Božje kuće i šire svoje žalbe i negativnosti svuda gde idu, pokušavajući da pridobiju simpatije Božjeg izabranog naroda. Oni veruju u Boga, ali se usuđuju da Mu se protive – zar se ne udvaraju smrti? Ti ljudi su zaista gluvi za svaki razum! Pa šta ako budu razrešeni dužnosti i izgube status? Nisu izopšteni, a njihovo pravo na život nije oduzeto; oni mogu da se pokaju, da počnu iznova i ponovo ustanu bilo da su propali i pali. Antihristi ne mogu da prihvate čak ni tako jednostavnu stvar – ti ljudi zaista ne mogu biti spaseni! Naravno, kada neki antihristi budu smenjeni, oni naizgled nevoljno slušaju i ne deluju previše malodušno niti pokazuju ikakav antagonizam, ali da li to znači da prihvataju istinu i da se pokoravaju Bogu? Ne, ne rade to. Antihrist ima antihristovu narav i suštinu i to je ono što ih razlikuje od normalnog čoveka. Iako naizgled ne govore ništa nakon što su otpušteni, u svom srcu nastavljaju da se opiru. Oni ne priznaju svoje greške i koliko god vremena prošlo, nikada neće moći istinski da spoznaju sebe. To je odavno dokazano. Postoji još nešto o antihristu što se nikada ne menja: bez obzira gde obavljaju stvari, oni žele da budu drugačiji, da se drugi ugledaju na njih i da ih poštuju; čak i ako nemaju legitimno mesto i titulu crkvenog starešine ili vođe tima, oni i dalje žele da budu daleko iznad drugih u smislu svog položaja i vrednosti. Bez obzira na to da li umeju da rade posao, kakvu ljudskost ili životno iskustvo imaju, oni će smisliti svakakva sredstva i uložiti puno truda kako bi pronašli prilike da se pokažu, da obezbede naklonost ljudi, da osvoje njihova srca, da ih namame i navedu na pogrešan put, da bi stekli njihovo poštovanje. Zašto antihristi žele da im se ljudi dive? Iako su otpušteni, misle da je „oslabljeni medved je i dalje jači od jelena" i da ostaju orao koji leti iznad kokošaka. Nije li to nadmenost i samopravednost antihrista i šta je kod njih drugačije? Ne mogu da se pomire sa tim da budu bez statusa, da budu običan vernik i običan čovek, da jednostavno dobro obavljaju svoju dužnost sa nogama na zemlji, da ostanu na svom mestu ili da samo dobro obavljaju posao, pokazujući svoju odanost i dajući sve od sebe u poslu koji im zapadne. Te stvari nisu ni blizu da ih zadovolje. Oni nisu voljni da budu takva osoba niti da rade takve stvari. Koja je njihova „velika težnja"? To je da ih drugi poštuju, da se ugledaju na njih i da imaju moć. Dakle, čak i ako nema određenu titulu u imenu, antihrist

će se boriti za sebe, govoriti za sebe i pravdati se, čineći sve što mogu da se ispolje, plašeći se da ih ljudi neće primetiti ili da niko neće na njih obratiti pažnju. Oni će iskoristiti svaku priliku da postanu poznatiji, da povećaju svoj prestiž, da nateraju više ljudi da vide njihove talente i vrline i pokažu da su superiorniji od drugih. Dok rade ove stvari, antihristi su spremni da plate bilo koju cenu da bi se razmetali i hvalili, da bi naterali sve da misle da su, čak i ako nisu vođe, i nemaju status, ipak superiorniji od običnih ljudi. Tada će antihristi postići svoj cilj. Oni nisu voljni da budu obična osoba; oni žele moć i prestiž i da budu daleko iznad drugih. Neki ljudi kažu: „Ovo je nezamislivo. Kakva je korist od statusa, prestiža i moći?" Nekome sa razumom, moć i status su beskorisni i nisu stvari kojima treba da se teži. Ali antihristima koji gore od ambicije, status, moć i prestiž su od vitalnog značaja; niko ne može da promeni njihovo gledište i niko ne može da promeni način na koji žive i njihove ciljeve postojanja – to je priroda-suština antihrista. Stoga, ako vidiš nekoga ko proaktivno obavlja svoju dužnost i štiti svoj status kada ga ima, a i dalje želi da učini sve što može da zaštiti sopstvenu reputaciju kada nema status – osobu te vrste nije moguće spasiti i ona je skroz na skroz antihrist.

Pre i posle razrešenja antihrista, kada i dalje ne uspevaju da steknu status, kao ni moć i prestiž koji žele uprkos nizu napora, oni neće otpustiti status niti svoju želju za blagoslovima. Oni neće ostaviti te stvari po strani i okrenuti se tome da teže ka istini ili da dobro obavljaju svoju dužnost na prizeman i pristojan način. Oni se nikada neće istinski pokajati za ono što su pogrešili, već će umesto toga ponavljati procene poput: „Ima li nade da ću steći status u budućnosti? Bez statusa, ima li ikakve nade da ću biti blagosloven? Da li će moja želja za blagoslovima biti zadovoljena? Kojeg sam ranga u božjoj kući, u crkvi? Gde sam ja u hijerarhiji?" Kada zaključe da nemaju veliki ugled u crkvi, da na njih većina ljudi ne gleda blagonaklono i da ih mnogi čak koriste kao negativan primer učenja, osećaju da im je prestiž u crkvi potpuno uništen, da nemaju podršku većine ljudi, da ih ne može odobriti većina ljudi i da njihova nada da će biti blagosloveni praktično ne postoji. Kada sve ovo uvide, kada dođu do ovih zaključaka u svojoj proceni, neće biti mišljenja i stava da treba da odlože svoje namere i želje i da se istinski pokaju Bogu ili da se potpuno predaju službovanju za Boga i obavljaju svoju dužnost odano. To nije ono što im je u mislima – a šta je onda? „Pošto neću ostvariti svoje težnje niti imati bilo kakav status u božjoj kući, u crkvi, zašto bih onda nastavio da idem ovom slepom ulicom? Ljudi mogu imati koristi od promene lokacije. Stvari bi mogle izgledati bolje za mene ako odem negde drugde. Zašto ne bih otišao sa ovog mesta koje mi je slomilo srce? Zašto ne bih ostavio ovo mesto gde ne mogu da ispunim svoje težnje, gde je teško da ostvarim svoje težnje?" Kada antihrist pomisli na te stvari, zar to ne znači da se sprema da napusti crkvu? Da li biste želeli da neko takav ode ili da ostane? Treba li ih ubediti da ostanu? (Ne treba ih ubeđivati i neće ostati čak i ako ljudi pokušaju da ih ubede.) Niko ih ne može naterati da ostanu – to je istina. Šta je uzrok ovome? Uzevši sve u obzir, antihristi ne vole istinu, pa će im ostajanje u Božjoj kući samo naneti bol. To bi bilo kao da pokušavate pridobiti prostitutku, drolju, da pomaže svom mužu i školuje

svoju decu, da bude čestita žena, dobra supruga i dobra majka. Da li bi mogla da radi te stvari? (Ne.) To je pitanje nečije prirode. Dakle, ako vidiš da antihrist želi da se povuče, onda šta god da radiš, ne pokušavaj da ga ubediš u suprotno, osim ako ne postoji određena situacija u kojoj kaže: „Iako sam antihrist, želim da službujem za božju kuću. Nateraću sebe da ne činim nikakvo zlo i pobuniću se protiv Sotone." Da li ih u tom slučaju treba oterati kao muvu? (Ne.) U tom slučaju možemo pustiti stvari da idu svojim prirodnim tokom, ali se mora primeniti jedna procedura: više ljudi mora da nadgleda i pazi na tog antihrista i na prvi znak nevolje, poput one da žele da počine zlo, moraju brzo da se očiste. Ako ne mogu da podnesu da ih drugi nadgledaju i paze, a smatraju da se prema njima loše postupa i nisu voljni da službuju, kako onda treba postupati sa takvom osobom? Trebalo bi da im pomognete na njihovom putu i kažete: „Ti si talentovan i treba da odeš u svet nevernika i da ostvariš svoje velike planove. Ti si riba koja je prevelika za ovaj ribnjak, crkva ti ne odgovara. Ti ne možeš da raširiš svoja krila ovde; ovaj posao je nedostojan tvojih talenata. Ako se vratiš u svet, možda ćeš biti unapređen, zaradićeš mnogo novca i postaćeš bogat. Možda ćeš postati slavna ličnost!" Brzo ih ohrabri da odu. Ako teže bogatstvu i statusu i žude za prednostima statusa, onda neka se vrate u svet da rade i zarađuju novac, da bi potom postali zvaničnici i uživali u svom telesnom životu. Neki bi možda mogli da se zapitaju da li je postupanje na ovaj način s njima postupanje bez srca punog ljubavi. Zapravo, čak i ako im ne kažeš takve stvari, antihristi će u svojim srcima pomisliti: „Hm, jednog dana unapređen, a sledećeg smenjen. Dobio sam status, a ipak me posmatraju, nadgledaju i orezuju – kako to boli! Nije mi teško da pronađem tu vrstu statusa. Da ne verujem u boga bio bih bogat i do sada bih skočio na društvenoj lestvici; barem bih na opštinskom nivou bio na nekoj funkciji. Rođen sam da budem zvaničnik. Izvanredan sam bez obzira šta radio u svetu; sve radim dobro, mogu da izgradim ime u bilo kojoj industriji i preduzimljiv sam." Čak i ako im ti ne kažeš takve stvari, oni će ih reći i zato treba brzo da izgovoriš neke prijatne reči koje žele da čuju i ohrabriš ih da brzo napuste crkvu – to će svima koristiti. Antihristi teže statusu, moći i prestižu; oni ne žele da budu obični ljudi, već uvek žele da budu daleko iznad drugih, sve dok konačno ne unište svoj ugled i položaj i ne budu prokleti od Boga. Dakle, da li ste voljni da budete obični ljudi? (Da.) Biti običan čovek je zapravo smisleno. Ne težiti za slavom i dobiti, nego se zadovoljiti pravim životom, živeti u miru i radosti, biti utemeljen u srcu – to je pravi put u životu. Ako neko uvek želi da bude superioran i da bude daleko iznad drugih, onda je to jednako tome da se ispeče na vatri i stavi u mlin za meso – takvi traže nevolju. Zašto imaju takva osećanja? Da li je dobro biti daleko iznad drugih? (Ne, nije.) To nije dobro. Pa ipak, antihristi insistiraju da izaberu taj put. Šta god da radite, ne idite tim putem!

Kada obična, iskvarena osoba, još nema utemeljenje u svojoj veri u Boga, kada nije razvila pravu veru u Boga i nema mnogo vere i rasta – kada se takva osoba suoči sa neuspehom, misliće loše o sebi i misliće da je Bog ne voli, da je se gnuša. Gledajući sebe kako udaraju u zid i podbacuju na svakom koraku, nesposobni da udovolje Bogu,

osećaće se obeshrabreno; takođe, osetiće neku slabost i negativnost, a ponekad će im pasti na pamet da napuste crkvu. Ali to nije isto što i prkositi. To je vrsta misli koju neko dobije kada je očajan i obeshrabren i to je potpuno drugačija stvar od antihristovog povlačenja. Kada antihrist hoće da se povuče, radije će umreti nego da se pokaje, ali kada je obična iskvarena osoba obeshrabrena i razmišlja o napuštanju crkve, uz pomoć i zajedništvo drugih, uz svoju aktivnu saradnju, uz molitvu i traganje, kao i uz čitanje Božjih reči, te Božje reči mogu postepeno uticati na njih, promeniti ih, uticati na to da li ostaju ili odlaze, kao i na njihovu odluku i njihov um. U isto vreme, Božje reči im takođe mogu pomoći da postepeno razviju pokajanje, pozitivan stav i rešenost da istraju, omogućavajući im da postepeno postanu jaki. To je ispoljavanje procesa život-ulaska za normalnu osobu. S druge strane, antihristi će se boriti do gorkog kraja. Oni se nikada neće pokajati i radije će umreti nego priznati da su pogrešili, radije će umreti nego spoznati sebe, radije će umreti nego odustati od želje za blagoslovima. Oni ne poseduju ni najmanji deo život-ulaska. Dakle, nekom takvom, ko nije voljan da služi ili ko to ne radi dobro, samo ga posavetujte da napusti crkvu. To je mudra odluka i najmudriji način da se reši takva stvar. Čak i ako im ne savetuješ da to učine, da li ćeš moći da ih nateraš da ostanu? Možeš li da promeniš njihov metod težnje ili njihovo gledište? Nikada nećeš moći da promeniš te stvari. Postoje neki ljudi koji su podsticani da ostanu, a pomaže ih i podržava Božja kuća, jer su njihova negativnost, slabost i iskvarene naravi koje su otkrili zajedničke svim običnim iskvarenim ljudima i spadaju u okvire normalnosti. Kroz razgovor o Božjim rečima, uz pomoć i podršku drugih, oni postepeno mogu da postanu jaki, da steknu rast, razviju veru u Boga i budu iskreni u vršenju svoje dužnosti. To je vrsta osobe kojoj treba da pomognemo i koju nagovaramo da ostane. Međutim, za antihriste koji ne žele da služe ili koji ne služe dobro, ohrabri ih da odu, jer, mnogo pre nego što im ti savetuješ da odu, oni su to već želeli ili su bili na ivici da u bilo kom trenutku odu. To su različita ispoljavanja i misli koje antihristi imaju kada se suoče sa otpuštanjem i žele da se povuku.

IV. Ponašanje antihrista kada nisu unapređeni

Postoji još jedan tip ljudi koji ne stremi ka istini. Pošto ljudi ove vrste ne streme ka istini, oni ne obavljaju važne dužnosti i samim tim retko doživljavaju orezivanje u Božjoj kući; nikada nisu doživeli da budu smenjeni sa svojih dužnosti, i naravno, veoma retko im prilagođavaju dužnosti. Međutim, kada ni nakon nekoliko godina verovanja u Boga još uvek nisu unapređeni, počinju često da procenjuju koliko ima nade da će biti blagosloveni. Naročito kada vide Božje reči koje govore: „Oni koji ne streme ka istini ne mogu postići spasenje", osećaju da su njihove nade da će biti blagosloveni veoma slabe i počinju da razmišljaju o povlačenju. Neki od tih ljudi koji nikada ne streme ka istini poseduju neka znanja i prednosti, a pošto nisu unapređeni, osećaju se nezadovoljno i počinju da se žale; žele da se povuku, ali se plaše da će izgubiti priliku da budu blagosloveni, ali ako se ne povuku, i dalje neće biti unapređeni – osećaju se zaglavljeni

između čekića i nakovnja. Šta vi mislite o tome? Iako ovi ljudi ne streme ka istini, neki među njima su relativno vredni i ambiciozni; bez obzira na to koju dužnost obavljaju, uvek su voljni da steknu relevantna stručna znanja, uvek žele da budu unapređeni u Božjoj kući i žude za danom kada će moći da se istaknu i time zadobiju status i razne prednosti koje žele. Naizgled, čini se da su ljudi ove vrste u blizini drugih ljudi tihi, neprimećeni, marljivi i savesni, a ipak su im srca ispunjena ambicijom i željom. Koji je njihov moto? Prilike favorizuju one koji su spremni. Oni naizgled prolaze potpuno neprimećeni i ne pokazuju se, ne takmiče se i ne grabe se za stvari, a ipak u srcu imaju „veliku težnju". Zato, kada vide da je neko unapređen i da postaje starešina ili delatnik u crkvi, osećaju se malo više uznemireno i razočarano. Bez obzira na to ko je unapređen, negovan ili mu je dodeljena neka važna uloga, za njih to uvek dođe kao udarac. Čak i kada je neko veoma cenjen, hvaljen i podržavan od strane braće i sestara, oni su ljubomorni i nesrećni u svom srcu, a neki od njih će nasamo čak pustiti suzu, često se pitajući: „Kada ću ja biti veoma cenjen i nominovan? Kada će me višnji poznati? Kada će starešina videti moje vrline, moje zasluge, moje darove i talente? Kada ću biti unapređen i negovan?" Osećaju se uznemireno i negativno, ali ne žele da nastave ovako, pa nasamo podstiču sebe da ne budu negativni, da imaju snagu volje da istraju, da budu neustrašivi pred neuspesima i da nikada ne odustaju. Često upozoravaju sebe: „Ja sam osoba sa velikom težnjom. Ne smem biti voljan da budem prosečna, normalna osoba, ne smem biti voljan da se zadovoljim užurbanim, osrednjim životom. Moja vera u boga mora biti izuzetna i mora doneti velika ostvarenja. Ako nastavim da živim ovako tih i prosečan život, onda je to tako kukavički i zagušujuće! Ne mogu biti takva osoba. Radiću duplo više, dobro ću iskoristiti svaki trenutak, više ću čitati i recitovati božje reči, sticaću znanje i više ću proučavati ovu profesiju. Moram da postignem sve što drugi ljudi mogu da urade, i moram biti u stanju da besedim o stvarima o kojima drugi ljudi mogu da besede." Posle nekog vremena napornog rada, dolaze crkveni izbori, ali oni još uvek nisu izabrani. Svaki put kada crkva traži nekoga da ga neguje, unapredi i dodeli mu važnu ulogu, oni ne budu izabrani; svaki put kada pomisle da se nadaju da će biti unapređeni, na kraju budu razočarani, a svako razočaranje uzrokuje da se osećaju utučeno i negativno. Oni veruju da je u njihovoj veri u Boga blagoslov veoma udaljen od njih, pa se u njihovom umu javlja ideja o povlačenju. Međutim, nisu voljni da se povuku, već žele da se još jednom žestoko trude i bore. Što se više trude i bore na ovaj način, to više žude da ih neko preporuči, da budu unapređeni. Tu žudnju osećaju sve više i više, a ono što na kraju dobiju zauzvrat je i dalje razočaranje; eto, tako ih muči njihova sujeta i želja da budu blagosloveni. Svako razočaranje im se čini kao da su spaljeni i kaljeni u vatri. Ne mogu da dobiju ono što žele; žele da se povuku, ali osećaju da ne mogu; ne mogu da zgrabe ono što žele da zgrabe, a sve što im preostaje je razočaranje, utučenost i beskrajno čekanje. Oni žele da se povuku, ali se plaše da će izgubiti velike blagoslove i što više žele da očajnički zgrabe blagoslove, manje su u stanju da ih zgrabe. Rezultat toga je da padaju u stanje u kojem se neprestano bore između nade u blagoslove i patnje

zbog razočaranja i to ih jako boli. Ali da li će se moliti Bogu zbog toga? Ne, neće. Oni misle: „Od kakve je koristi molitva? Braća i sestre me ne hvale i starešine nemaju visoko mišljenje o meni, pa može li bog da napravi izuzetak i da mi da važnu ulogu?" Oni znaju da će im polaganje nade u druge doneti razočaranje, kao i da nije bezbedno da u Boga polažu nadu da će biti blagosloveni. Pošto su videli kako Božje reči govore: „Oni koji ne streme ka istini ne mogu postići spasenje", osećaju se utučeno i razočarano. U crkvi na njih niko ne obraća pažnju i ne vide nikakvu nadu. Kada pogledaju svoje lice i dalje ne vide nikakvu nadu da će dobiti blagoslov, pa misle: „Da se povučem ili da ostanem? Zar zaista nema nade da ću biti blagosloven?" Godine prolaze dok oklevaju i razmišljaju o tim stvarima iznova i iznova, a još uvek nisu u stanju da budu unapređeni ili postavljeni na važnu poziciju. Žele da se nadmeću za status, ali smatraju da to nije baš razumno ili ispravno; neprijatno im je da to urade, ali ako se ne nadmeću za status, kada će uopšte dobiti unapređenje ili neku važnu ulogu? Oni razmišljaju o ljudima koji, kao i oni, veruju u Boga, prisustvuju okupljanjima i zajedno sa njima obavljaju dužnosti. Toliko njih je unapređeno i dodeljene su im važne uloge, dok oni sami ne mogu da dobiju važnu ulogu koliko god se trudili; zbunjeni su i nedostaje im put kojim bi išli napred. Nikada ne besede niti bilo kome otvoreno govore o svojim idejama, svojim stanjima, svojim mislima i pogledima, svojim devijacijama i nedostacima – potpuno su zatvoreni. Čini se da govore prilično razumno i postupaju donekle racionalno, ali su njihove unutrašnje ambicije i želje veoma intenzivne. Oni se žestoko trude i bore, trpe patnju i plaćaju cenu da bi ostvarili svoje ambicije i želje i u stanju su da sve daju zarad nade da će biti blagosloveni. Međutim, kada ne mogu da vide rezultat koji žele da postignu, postaju ispunjeni neprijateljstvom i gnevom prema Bogu, Božjoj kući, pa čak i prema svima u crkvi. Mrze sve jer ne vide koliko se oni trude, jer ne vide njihove vrline i dobre strane, a mrze i Boga što im ne pruža prilike, što ih ne unapređuje i što im ne daje važnu ulogu. Mogu li oni voleti svoju braću i sestre sa takvom ogromnom ljubomorom i mržnjom koja se rađa u njihovim srcima? Mogu li oni da slave Boga? Mogu li se odreći svojih ambicija i želja kako bi prihvatili istinu, dobro obavili svoju dužnost stojeći čvrsto na zemlji i kako bi bili prosečna osoba? Mogu li doneti takvu odluku? (Ne.) Ne samo da nemaju tu rešenost, već nemaju čak ni želju da se pokaju. Nakon što su se toliko godina skrivali na taj način, njihova mržnja prema Božjoj kući, prema braći i sestrama, pa i prema Bogu, postaje sve jača i jača. Koliko jaka postaje njihova mržnja? Nadaju se da njihova braća i sestre nisu u stanju da dobro obavljaju svoje dužnosti, nadaju se da će doći do zastoja u radu Božje kuće i da će Božji plan upravljanja propasti, a čak se nadaju i da će velika crvena aždaja uhvatiti njihovu braću i sestre. Oni mrze svoju braću i sestre, a mrze i Boga. Oni se žale da Bog nije pravedan, proklinju svet jer nema Spasitelja, a njihovo demonsko lice je potpuno razotkriveno. Ovakav tip osobe je obično jako dobro prikriven i oni umeju vrlo dobro da se zamaskiraju naizgled, pretvarajući se da su ponizni, nežni i puni ljubavi, dok su u stvari vuk u jagnjećoj koži. Nikada ne otkrivaju svoju tajnu zlobnu nameru, niko ne može da prozre kroz njih i niko ne zna kakvi su u stvari ili šta misle. Oni koji se neko

vreme druže sa njima mogu da vide da su oni veoma ljubomorni ljudi, da se uvek takmiče sa drugima i da stavljaju sebe u centar pažnje, da su toliko nestrpljivi da nadmaše druge i da zaista žele da osvoje prvo mesto u svemu što rade. Tako izgledaju spolja, ali da li su zaista takvi? U stvari, njihova želja za blagoslovima je još jača; oni se nadaju da, dok oni tiho naporno rade, dok se daju i plaćaju cenu, drugi mogu da vide njihove dobre strane i njihove radne sposobnosti i da im se na taj način može dati važna uloga u Božjoj kući. I šta je rezultat toga što im je data važna uloga? To što svako može mnogo da ih ceni i što konačno mogu da ostvare svoju veliku težnju; oni mogu biti izvanredna figura među ostalima, neko koga svi mnogo cene i na koga se ugledaju, a sve njihove godine napornog rada, plaćanje cene i stremljenja će biti vredni toga – to su ambicije i želje koje ovi ljudi gaje duboko u svom srcu.

Ljudi ove vrste ne streme ka istini, a ipak uvek žele da budu unapređeni i da im se dâ važna uloga u Božjoj kući. U svom srcu veruju da što više neka osoba ima radne sposobnosti, što više važnih pozicija dobija, što je više unapređuju i cene u Božjoj kući, to su veće šanse da dobije blagoslove, krunu i nagrade. Oni veruju da ako neko nema radnu sposobnost ili ako nema konkretnu jaču stranu, onda nije kvalifikovan da bude blagosloven. Smatraju da nečiji darovi, jače strane, sposobnosti, veštine, stepen obrazovanja, radna sposobnost, pa čak i takozvane vrline i zasluge u njihovoj ljudskosti koje su cenjene u spoljnom svetu, kao što su rešenost da nadmaši druge i nesalomiv stav, mogu poslužiti kao prednost za primanje blagoslova i nagrada. Kakav je to standard? Da li je to standard koji je u skladu sa istinom? (Ne.) To nije u skladu sa standardima istine. Dakle, nije li to Sotonina logika? Nije li to logika rđavog doba i rđavih svetskih trendova? (Jeste.) Sudeći po logici, metodama i kriterijumima kojima se ovakvi ljudi služe u procenjivanju stvari, kao i po njihovom stavu i pristupu tim stvarima, reklo bi se da nikada nisu čuli niti čitali Božje reči, kao da su potpuno neuki po tom pitanju. Ali, u stvari, oni svaki dan slušaju, čitaju i molitveno čitaju Božje reči. Pa zašto se njihovo stanovište nikada ne promeni? Jedno je sigurno – ma koliko slušali ili čitali Božje reči, nikada u svom srcu neće biti sigurni da su Božje reči istina i da su one kriterijum za merenje svega; tu činjenicu neće shvatiti niti prihvatiti iz srca. Zato, koliko god njihovo gledište bilo apsurdno i iskrivljeno, oni će ga se zauvek držati, i koliko god da su Božje reči ispravne, odbaciće ih i osuditi. To je zlobna priroda antihrista. Čim ne uspeju da dobiju važnu ulogu, a njihove želje i ambicije ostanu neispunjene, otkriva se njihova zla ćud, pokazuje se njihova zlobna priroda i žele da poreknu postojanje Boga. U stvari, čak i pre nego što poreknu postojanje Boga, oni poriču da su Božje reči istina. Upravo zato što njihova priroda-suština negira istinu i poriče da su Božje reči kriterijum po kome se sve meri, oni su u stanju da budu neprijateljski nastrojeni prema Bogu i da razmišljaju o poricanju, izdaji i odbacivanju Boga, kao i napuštanju Božje kuće, kada ni posle svog tog njihovog kalkulisanja, spletkarenja i teškog rada nisu postavljeni na važnu poziciju. Iako se ne čini da se sa drugima bore za moć i profit ili da idu svojim putem, ili da otvoreno uspostavljaju svoje nezavisno carstvo ili upravljaju sopstvenim statusom, možemo videti

iz njihove priroda-suštine da su antihristi skroz na skroz. Oni misle da je svaka njihova težnja ispravna i šta god da govore Božje reči, njima te reči nisu vredne ni pomena ni slušanja, a svakako ni upotrebe. Kakva su stvorenja takvi ljudi? Božje reči uopšte nemaju uticaja na njih; ne pokreću ih, ne dodiruju njihova srca niti ih privlače. Dakle, šta oni vrednuju? Darove, talente, sposobnosti, znanje i strategije koje ljudi poseduju, kao i njihove ambicije, velike planove i poduhvate. To su stvari koje oni cene. Šta su sve te stvari? Da li su to stvari koje Bog ceni? Ne. To su stvari koje iskvarena ljudska bića poštuju i cene, a to su takođe stvari koje Sotona ceni i obožava. Oni su upravo u suprotnosti sa Božjim putem, Njegovim rečima i onim što On zahteva od ljudi koje spasava. Ali takvi ljudi nikada nisu mislili da te stvari potiču od Sotone, da su rđave i da su protiv istine. Umesto toga, oni neguju sve te stvari, drže ih se čvrsto i odlučno i gledaju na njih kao da su one iznad svega ostalog, koristeći ih da njima zamene stremljenje ka istini i prihvatanje istine. Nije li to nečuveno buntovno? I na kraju, šta će biti jedini ishod njihove nečuvene buntovnosti, toga što su tako nerazumni? Ti ljudi će biti van spasenja i niko neće moći da ih promeni. Oni su predodređeni za takav ishod. Reci Mi, nisu li to ljudi koji samo potajno prikupljaju svoju snagu i čekaju svoje vreme? Načelo kojeg se drže je da je pravo zlato predodređeno da na kraju zasija, da moraju da nauče da tajno prikupljaju snagu, čekaju svoje vreme i čekaju pravu priliku, a u međuvremenu se pripremaju, planiraju svoju budućnost i svoje želje i snove. Sudeći po načelima kojih se drže, njihovim načelima opstanka, ciljevima kojima teže i onim za čim žude u svojoj unutrašnjoj suštini, ti ljudi su skroz na skroz antihristi. Neki ljudi kažu: „Ali zar antihristi ne osnivaju svoja nezavisna carstva i ne bore se za status?” Pa, da li su ljudi poput ovih sposobni da uspostave nezavisno carstvo nakon što steknu moć? Da li su sposobni da muče ljude? (Da.) Kada bi bili na vlasti, da li bi bili sposobni da rade stvari u skladu sa istina-načelima? Da li bi bili sposobni da streme ka istini? Da li bi mogli da dovedu ljude pred Boga? (Ne.) Šta bi se desilo kada bi ovakvi ljudi dobili važan položaj? Unapređivali bi ljude koji su talentovani, rečiti i obrazovani, bez obzira na to da li ti ljudi mogu da obavljaju posao; oni bi unapređivali ljude koji su slični njima, dok bi držali potisnute sve one prave ljude, koji imaju duhovno razumevanje, koji streme ka istini i koji su pošteni. Kada se dogodi takva situacija, zar se kod takvih ljudi ne razotkriva suština antihrista? Zar to ne postaje veoma očigledno? Ima ljudi koji nisu baš razumeli kada sam na početku rekao da su antihristi svi oni koji žele da se povuku kada ne dobiju važnu ulogu i nemaju nadu da će biti blagosloveni. Ali, da li sada možete da vidite da su oni antihristi? (Da.)

Kada neki ljudi budu smenjeni sa svog položaja starešine i čuju da Višnji govori da neće biti negovani ili korišćeni ponovo, osećaju se neverovatno tužno i gorko plaču, kao da su isključeni – kakav je to problem? Da li to što ih ne neguju ili ne koriste ponovo znači da su isključeni? Znači li to da oni tada ne mogu postići spasenje? Da li su im slava, dobit i status zaista toliko važni? Ako su oni neko ko teži ka istini, onda bi trebalo da razmišljaju o sebi kada izgube svoju slavu, dobit i status i da osete istinsko kajanje; treba da izaberu put težnje ka istini, da okrenu novi list, a ne da se toliko nerviraju ili

plaču. Ako znaju u svom srcu da ih je Božja kuća smenila zato što ne rade stvarni posao i ne teže ka istini, i čuju kako Božja kuća govori da neće ponovo biti unapređeni niti korišćeni, onda bi trebalo da osećaju stid što Bogu duguju i što su Boga izneverili; trebalo bi da znaju da ne zaslužuju da ih Bog koristi, pa se tako može smatrati da imaju trunku razuma. Međutim, oni postaju negativni i uznemireni kada čuju da ih Božja kuća neće negovati ili ponovo koristiti, a to pokazuje da teže slavi, dobiti i statusu i da nisu neko ko teži ka istini. Njihova želja za blagoslovima je toliko jaka, a oni toliko cene status i ne rade stvarni posao, tako da bi trebalo da budu smenjeni i trebalo bi da razmisle o svojoj iskvarenoj naravi i da je shvate. Trebalo bi da znaju da je put kojim idu pogrešan, da idu putem antihrista težeći statusu, slavi i dobiti, da ne samo da ih Bog neće odobriti, već će i uvrediti Njegovu narav, i da će ih Bog kazniti ako počine neko zlo. Zar nemate i vi taj problem? Zar ne biste bili nesrećni ako bih sada rekao da nemate duhovno razumevanje? (Da.) Kada neki ljudi čuju starešinu višeg nivoa kako kaže da nemaju duhovno razumevanje, osećaju da nisu sposobni da razumeju istinu, da ih Bog sigurno ne želi, da nemaju nade da će biti blagosloveni; međutim, uprkos činjenici da su tužni, oni su i dalje u stanju da normalno obavljaju svoju dužnost – takvi ljudi imaju malo razuma. Kada neki ljudi čuju kako neko za njih kaže da nemaju duhovno razumevanje, postaju negativni i više ne žele da obavljaju svoju dužnost. Oni misle: „Kažete da nemam duhovno razumevanje – zar to ne znači da nema nade da ću biti blagosloven? Pošto u budućnosti neću dobiti nikakve blagoslove, u šta još da verujem? Neću prihvatiti da me nateraju da pružam uslugu. Ko bi se trudio za tebe ako ne dobija ništa zauzvrat? Nisam toliko glup!” Da li takvi ljudi poseduju savest i razum? Oni uživaju u tolikoj Božjoj blagodati, a ipak ne znaju kako da se oduže, a ne žele ni da pružaju usluge. Takvi ljudi su gotovi. Oni ne mogu ni da pružaju usluge do kraja i nemaju pravu veru u Boga; oni su bezvernici. Ako imaju iskreno srce za Boga i istinsku veru u Boga, onda bez obzira na to kako ih procenjuju, to će im samo omogućiti da spoznaju sebe istinitije i tačnije – treba da pristupe tom pitanju na ispravan način i ne dozvole da to utiče na njih da slede Boga ili da vrše svoju dužnost. Čak i ako ne mogu da dobiju blagoslove, i dalje bi trebalo da budu voljni da pružaju usluge Bogu do kraja; takođe, trebalo bi da budu srećni da to čine bez prigovora i trebalo bi da dozvole Bogu da ih orkestrira u svemu – samo tada će posedovati savest i razum. Hoće li osoba dobiti blagoslov ili doživeti nesreću u Božjim je rukama; Bog je suveren nad tim i uređuje to, i to nije nešto što ljudi mogu da traže ili da rade na tome. Zapravo, zavisi od toga da li ta osoba može da sluša Božje reči, da prihvati istinu i da dobro obavlja svoju dužnost u skladu sa Božjim zahtevima – Bog će uzvratiti svakoj osobi u skladu sa njenim delima. Ako neko ima malo iskrenosti, kao i svu snagu koju može da sakupi posvećuje dužnosti koju treba da obavlja, onda je to dovoljno i zaslužiće Božje odobravanje i blagoslov. Nasuprot tome, ako neko ne obavlja svoju dužnost na način koji je u skladu s merilom, pa čak i čini svakakva zla, a ipak želi da primi blagoslove od Boga, zar takvom ponašanju ne fali razuma? Ako smatraš da nisi dovoljno dobro postupio, da si uložio mnogo truda, ali da još uvek nisi u stanju da

rešavaš stvari prema načelima i osećaš da duguješ Bogu, a On te ipak blagosilja i pokazuje ti milost, zar to ne znači da ti Bog pokazuje naklonost? Ako Bog želi da te blagoslovi, to je nešto što niko ne može da ti oduzme. Možda misliš da nisi baš dobro postupio, ali po Božjoj proceni, On kaže da si iskren i da si dao sve od sebe, pa želi da ti pokaže milost i blagoslovi te. Ništa što Bog radi nije pogrešno i ti moraš da hvališ Njegovu pravednost. Bez obzira na to šta Bog radi, to je uvek ispravno; čak i ako imaš predstave o tome šta Bog čini i veruješ da svojim postupcima ne pokazuje nikakvu obzirnost prema ljudskim osećanjima i da to nije po tvojoj volji, ti treba i dalje da slaviš Boga. Zašto bi to radio? Vi ne znate zašto, zar ne? To je zapravo vrlo lako objasniti: to je zato što je Bog Bog, a ti si čovek; On je Stvoritelj, ti si stvoreno biće. Ti nisi kvalifikovan da zahtevaš od Boga da postupa na određeni način ili da se On ophodi prema tebi na određeni način, dok je Bog kvalifikovan da tebi postavlja zahteve. Blagoslovi, blagodati, nagrade, krune – kako i kome se sve to daje zavisi od Boga. Zašto to zavisi od Boga? Te stvari pripadaju Bogu; oni nisu imovina u zajedničkom vlasništvu čoveka i Boga koja se može ravnopravno podeliti između njih. One pripadaju Bogu i Bog ih daruje onima kojima je obećao da će ih darivati. Ako Bog ne obeća da će ih darovati tebi, ti i dalje treba da Mu se pokoriš. Ako iz tog razloga prestaneš da veruješ u Boga, koje probleme će to rešiti? Hoćeš li prestati da budeš stvoreno biće? Možeš li pobeći od Božje suverenosti? Bog i dalje ima suverenost nad svim stvarima i to je nepromenljiva činjenica. Identitet, status i suština Boga nikada se ne mogu izjednačiti sa identitetom, statusom i suštinom čoveka niti će se te stvari ikada promeniti – Bog će zauvek biti Bog, a čovek će zauvek biti čovek. Ako je osoba u stanju da to razume, šta onda treba da uradi? Trebalo bi da se pokori Božjoj suverenosti i uređenjima – to je najracionalniji način da se stvari odvijaju, a osim toga, ne postoji drugi put koji se može izabrati. Ako se ne pokoriš, onda si buntovan, a ako si prkosan i raspravljaš se, onda si nečuveno buntovan i trebalo bi da budeš uništen. To što si u stanju da se pokoriš Božjoj suverenosti i uređenjima pokazuje da imaš razum; to je stav koji ljudi moraju da imaju i samo takav stav treba da imaju stvorena bića. Na primer, recimo da imaš malu mačku ili psa – da li su ta mačka ili taj pas kvalifikovani da zahtevaju da im kupuješ razne vrste ukusne hrane ili zabavne igračke? Da li postoje mačke ili psi koji su toliko nerazumni da postavljaju zahteve svojim vlasnicima? (Ne.) A, postoji li ijedan pas koji bi odlučio da ne bude sa svojim vlasnikom nakon što vidi da pas u tuđoj kući ima bolji život od njega? (Ne.) Njihov prirodni instinkt je da misle: „Moj vlasnik mi daje hranu i smeštaj, tako da moram da čuvam kuću svog vlasnika. Čak i ako mi moj vlasnik ne daje hranu ili mi daje hranu koja nije baš ukusna, ipak moram da pazim na njegov dom.” Pas ne gaji nikakve neprimerene misli da ode van tog mesta. Bez obzira na to da li je njegov vlasnik dobar prema njemu ili ne, pas je tako srećan kad god se njegov vlasnik vrati kući, neprestano maše repom, beskrajno radostan. Bez obzira na to da li ga vlasnik voli ili ne i da li mu kupuje ukusne stvari za jelo ili ne, on se uvek ponaša isto prema svom vlasniku – i dalje čuva njegov dom. Sudeći po tome, zar ljudi nisu gori od pasa? (Da.) Ljudi uvek postavljaju zahteve

Bogu i uvek se bune protiv Njega. Šta je koren tog problema? To je da ljudi imaju iskvarene naravi, ne mogu da ostanu na mestu stvorenih bića i tako gube svoje instinkte i postaju Sotone; njihovi instinkti se pretvaraju u sotonski instinkt da se protive Bogu, da odbace istinu, da čine zlo i da se ne pokore Bogu. Kako se njihovi ljudski instinkti mogu povratiti? Moraju se navesti da imaju savest i razum, da rade ono što čovek treba da radi, da obavljaju dužnost koju treba da obavljaju. To je kao kada pas čuva dom, a mačka lovi miševe – bez obzira na to kako se njihov vlasnik ophodi prema njima, oni koriste svu snagu koju imaju da urade te stvari, bacaju se na te zadatke, ostaju na svom mestu i u potpunosti koriste svoje instinkte, pa ih njihov vlasnik voli. Kada bi ljudi uspeli to da urade, onda Bog ne bi imao potrebu da kaže sve ove reči ili izgovara sve ove istine. Ljudi su tako duboko iskvareni, lišeni su razuma i savesti i imaju nizak nivo integriteta. Njihove iskvarene naravi uvek izazivaju nevolje, razotkrivaju se u njima, utiču na njihove izbore i razmišljanja, čineći ih buntovnim protiv Boga i nesposobnim da Mu se pokore, tako da uvek imaju svoje subjektivne želje, ideje i sklonosti, pa istina nikada ne može preuzeti kontrolu u njima niti postati njihov život. Sve to je razlog zašto Bog mora da im sudi, da ih kuša i oplemenjuje Svojim rečima – zato da bi mogli biti spaseni. S druge strane, antihristi uvek imaju negativne uloge među ljudima. Oni su demoni i sotone skroz na skroz; oni ne samo da ne prihvataju istinu, već ni ne priznaju da imaju iskvarene naravi, a i silno su grabežljivi, želeći da dobiju blagoslove, krunu i nagrade od Boga. Koliko daleko idu u svojoj borbi? Do te mere da su apsolutno besramni i potpuno nerazumni. Ako se, nakon činjenja svakojakih zlih stvari, razotkriju i isključe, oni će u svojim srcima gajiti ljutnju. Proklinjaće Boga, proklinjaće starešine i delatnike, a mrzeće crkvu i sve prave vernike. Time se u potpunosti otkriva ružno lice svih zlih ljudi i antihrista.

Dvanaesta stavka različitih ispoljavanja antihrista glasi: oni žele da se povuku kada nemaju nikakav status ili nadu da će dobiti blagoslove. Govorićemo jednostavnim rečima o tome šta znači povlačenje. Bukvalno značenje povlačenja je povlačiti se sa jednog mesta na drugo – to je poznato kao „povlačenje”. U Božjoj kući uvek ima ljudi koji ne vole istinu, dobrovoljno napuštaju crkvu i braću i sestre jer imaju odbojnost prema tome da prisustvuju okupljanjima i da slušaju propovedi i nisu voljni da obavljaju svoju dužnost – to se zove povlačenje. To je povlačenje u bukvalnom smislu te reči. Međutim, kada je neko zaista definisan u Božjim očima kao da se povukao, zapravo se ne radi samo o tome da je napustio Njegovu kuću, da se više ne može videti ili da je obrisan sa crkvenih spiskova. Činjenica je da ako čovek nikada ne čita Božje reči, onda bez obzira na jačinu njegove vere i bez obzira na to da li se on prepoznaje kao vernik u Boga, to dokazuje da u svom srcu ne priznaje da Bog postoji niti da su Njegove reči istina. Za Boga, ta osoba se već povukla i više se ne računa kao član Njegove kuće. Oni koji ne čitaju Božje reči su jedna vrsta ljudi koji su se povukli. Drugi tip su ljudi koji nikada ne učestvuju u crkvenom životu i koji nikada ne učestvuju u aktivnostima koje se odnose na crkveni život, kao što je kada braća i sestre pevaju himne, molitveno čitaju Božje reči i razgovaraju u zajedništvu o svom ličnom iskustvenom razumevanju. Bog te ljude vidi

kao da su se već povukli. Postoji još jedna vrsta: oni koji odbijaju da obavljaju dužnosti. Kakav god zahtev da im postavi Božja kuća, kakav god posao im da da obave, koju god dužnost im da da izvrše, u velikim i malim stvarima, čak i u nečemu tako jednostavnom kao što je da povremeno prenesu poruku – oni to ne žele da učine. Oni, samoproglašeni vernici u Boga, ne mogu da obavljaju čak ni one poslove za koje bi se mogla zatražiti pomoć nevernika. To je odbijanje prihvatanja istine i odbijanje izvršavanja dužnosti. Koliko god da ih braća i sestre podstiču, oni to odbijaju i ne prihvataju; kada im crkva odredi neku dužnost, oni je ignorišu i navode brojne izgovore da je odbiju. To su ljudi koji odbijaju da obavljaju dužnosti. Za Boga, takvi ljudi su se već povukli. Njihovo povlačenje nije zbog toga što ih je Božja kuća uklonila ili obrisala sa svojih spiskova, već zato što oni sami nemaju istinitu veru – oni sami ne priznaju da su vernici u Boga. Svako ko se uklapa u jednu od ove tri kategorije je neko ko se već povukao. Da li je to tačna definicija? (Da.) Ako ne čitaš Božje reči, da li se smatraš vernikom u Boga? Ako ne živiš crkvenim životom, ako ne komuniciraš ili se ne družiš sa svojom braćom i sestrama, da li se računaš kao vernik? Još manje. Osim toga, ako odbiješ da izvršiš svoju dužnost, a čak ni ne ispuniš svoje obaveze kao stvoreno biće, onda je to još ozbiljnije. To su tri tipa ljudi za koje Bog smatra da su se već povukli. Ne radi se o tome da su oni proterani ili uklonjeni iz Božje kuće; naprotiv, oni su se svojevoljno povukli i svojevoljno odustali. Njihovo ponašanje u potpunosti otkriva da ne vole niti prihvataju istinu i da su klasični primeri ljudi koji samo žele da se najedu hleba i koji se nadaju blagoslovima.

17. oktobar 2020. godine

Trinaesta stavka: Oni kontrolišu crkvene finansije, kao i srca ljudi

I. Antihristi kontrolišu ljudska srca

Danas ćemo razgovarati u zajedništvu o trinaestoj stavki koja se tiče različitih načina ispoljavanja antihrista – oni kontrolišu blagajnu crkve, kao i srca ljudi. Sudeći po raznovrsnim načinima na koje se antihristi ispoljavaju, svaka od ovih stavki dotiče se njihove naravi i suštine koja ima odbojnost prema istini, zlobna je i rđava. Trinaesta stavka nije izuzetak. „Oni kontrolišu blagajnu crkve, kao i srca ljudi" – na osnovu ovog načina ispoljavanja, možete videti da antihristi nisu samo ambiciozni, već i pohlepni; u svojim srcima gaje mnogo potreba. Da li su te potrebe opravdane? (Ne, nisu.) Da li je kontrolisanje srca ljudi nešto pozitivno? Očigledno, sama reč „kontrola" čoveku kazuje da to nije nešto pozitivno. U kom pogledu to nije pozitivno? Zašto je pogrešno sprovoditi kontrolu? Da li vi želite da kontrolišete srca ljudi? (Ne.) Iako to ne želite, biće situacija kada nećete moći da postupite na drugačiji način. To se zove „narav"; to se zove „suština". Potreba antihrista da kontrolišu ljudska srca nije opravdana, niti je taj postupak pravedan i razuman; to je nešto negativno. Šta znači „kontrolisati srca ljudi"? Kontrolisanje srca ljudi nije nešto apstraktno; naprotiv, to je nešto prilično konkretno i specifično, što uključuje određene metode, ponašanje i jezik, kao i određene misli, gledišta, namere i motive. Prema tome, kako antihristi konkretno ispoljavaju kontrolu nad ljudskim srcima i kako se ta kontrola konkretno definiše? (Antihristi ispoljavaju spoljašnju patnju i plaćanje cene i to koriste kako bi osvojili odobravanje i poštovanje drugih i kako bi postigli cilj navođenja drugih na pogrešan put.) Antihristi koriste određene vrste ponašanja i ispoljavanja da bi osvojili naklonost ljudi, čime stiču mesto u ljudskim srcima i navode ih da ih poštuju. Kada antihristi osvoje poštovanje drugih, taj ishod prirodno spada u navođenje ljudi na pogrešan put. Ali, u svojim srcima, antihristi nemaju istinsku subjektivnu želju da koriste ta sredstva kako bi naveli druge na stranputicu; ono što oni žele jeste da budu poštovani – to je njihov cilj. Ima li još nešto? (Antihristi koriste male usluge kako bi naveli ljude na pogrešan put i pridobili ih, i ističu svoje sposobnosti i talente kako bi naterali druge da ih poštuju, da im se dive i da slušaju njihove naredbe. To sve rade da bi postigli svoj cilj pridobijanja ljudi i da bi stekli kontrolu nad njima.) To je jedan aspekt. (Antihristi se pretvaraju da su duhovni. Kada su orezani, ne razumeju to, ali se pretvaraju da su razumeli i da su sposobni da to i poslušaju kako bi drugi pomislili da oni marljivo streme ka istini i da imaju prilično veliku sposobnost duhovnog razumevanja. Oni se predstavljaju kao ljudi koji streme ka istini i razumeju je zato što žele da ih drugi ljudi poštuju i da se ugledaju na njih.) To je još jedan aspekt. Antihristi uvek žele da drugi vide koliko su oni duhovni i koliko su sposobni da streme ka istini i da joj se pokore. U stvarnosti, nemaju ni najmanje razumevanja, ali se ipak pretvaraju da imaju duhovnost kako bi naterali druge da ih poštuju i ugledaju se na njih. Takva sredstva

koriste da kontrolišu srca ljudi. Ima li još nešto? (Antihristi govore o rečima i doktrinama kako bi se pokazali i istakli, da bi drugi ljudi mislili da oni razumeju istinu i da poseduju rast, i da bi ih zbog toga poštovali, obožavali i slušali. Tako kontrolišu ljude.) To je konkretan način ispoljavanja, ali reći da „oni govore o rečima i doktrinama" nije u potpunosti precizno. Antihristi nisu svesni da govore o rečima i doktrinama; oni veruju da su stvari o kojima pričaju stvarnost, da su to uzvišene teorije i propovedi i to koriste da navedu ljude na pogrešan put. Da antihristi znaju da su to samo reči i doktrine, prestali bi da pričaju o njima. Ima li još nešto? (Antihristi drsko idu protiv načela, koriste moć koju imaju na raspolaganju i prividno tačne duhovne teorije da na prevaru zadobiju svačije poverenje i tako postignu svoj cilj – sticanje kontrole nad ljudima.) (Antihristi prekidaju vezu između Božjeg izabranog naroda i Višnjeg. Ne sprovode radne aranžmane, drže apsolutnu moć u svojoj nadležnosti i pokušavaju da uspostave svoja carstva i da kontrolišu ljude.) To je još jedan konkretan način ispoljavanja. Tačnije rečeno, oni obmanjuju Višnjeg, skrivaju stvari od onih koji su ispod njih i pokušavaju da zadobiju naklonost ljudi, ne dopuštaju drugima da sagledaju pravu situaciju i na prevaru stiču njihovo poverenje kako bi postigli svoj cilj kontrolisanja srca ljudi. Njihov cilj je da obmanu Višnjeg i sakriju stvari od onih koji su ispod njih zato što žele da spreče Višnjeg i braću i sestre da vide istinu o njima, kako bi im Višnji i braća i sestre verovali, i da bi, naposletku, braća i sestre obožavali isključivo njih – tada će ostvariti svoj cilj kontrolisanja srca ljudi. Ima li još nešto? (Antihristi sastavljaju gomilu naizgled ispravnih pravila koja ljudi treba da poštuju i koriste umesto istine, tako da ljudi poveruju da je poštovanje tih pravila isto što i primena istine. Na taj način antihristi stiču kontrolu nad srcima ljudi i vode ljude pred sobom.) Trebalo bi ih opisati kao antihriste koji sastavljaju gomilu pravila i propisa namesto istina-načela, pretvarajući se da su duhovni i da razumeju istinu kako bi ih ljudi slušali i kako bi, na taj način, postigli svoj cilj kontrolisanja srca ljudi. Da pravila koja su sastavili koriste životu crkve i da koriste ljudima u obavljanju dužnosti, da se ne protive istina-načelima i da ne nanose štetu interesima Božje kuće, tada u tome ne bi bilo ničeg pogrešnog. U ophođenju sa raznim vrstama ljudi u crkvi neophodno je, osim razgovora o istini, postaviti neka administrativna pravila kako bi se među ljudima održao red. Ako ta administrativna pravila nisu u suprotnosti sa istina-načelima, već, naprotiv, koriste ljudima, tada su to pozitivne stvari i to nije kontrolisanje srca ljudi. Ako se ta pravila predstavljaju kao istina-načela, onda postoji problem. Da li su antihristi, dakle, sposobni da formulišu pravila koja koriste ljudima i koja su u skladu sa istina-načelima? (Ne, nisu.) Pokušajte da ukratko sažmete kako bi ovo trebalo reći. (Antihristi formulišu neka pravila koja nisu u skladu sa istina-načelima i pretvaraju se da su duhovni i da razumeju istinu kako bi ih ljudi poslušali i kako bi ostvarili svoj cilj kontrolisanja srca ljudi.) To je relativno prikladno. Ima li još nešto? (Antihristi vole da iznose bombastične ideje kako bi pokazali svoju pamet i uvide i kako bi naveli ljude da ih poštuju. Na primer, nakon što su svi već porazgovarali o nekoj temi i nakon što su odlučili šta da urade u vezi sa tim, antihristi će izneti skup teorija kako bi pobili predloge svih ostalih i naterali sve ostale da ih slušaju,

iako njihovo mišljenje jedva da je išta pametnije. Zatim, kako vreme prolazi, bez obzira na to o čemu se radi, niko se neće usuditi da razgovara o istini ni da traži istina-načela, i osetiće da donošenje konačne presude moraju da prepuste antihristima, te će kraju antihristi ostvariti svoj cilj kontrolisanja ljudi.) Antihristi na svakom koraku iznose bombastične ideje, pobijajući predloge drugih, praveći se važni i uveravajući druge da su veoma pametni, te na taj način navode druge na pogrešan put i preuzimaju kontrolu nad njima, čime ujedno postižu svoj cilj. U prošlosti smo mnogo razgovarali o načinu na koji antihristi ispoljavaju kontrolu nad drugim ljudima i kako navode ljude na pogrešan put. Kada antihristi to rade, oni koriste širok spektar taktika, načina ispoljavanja i metoda. Ponekad koriste svoje ponašanje, ponekad reči, a u drugim slučajevima koriste određena gledišta da navedu ljude na pogrešan put. Ukratko, u pozadini svih tih stvari koje antihristi rade postoje ciljevi; nijedan od tih postupaka nije čist i otvoren i nijedan nije u skladu sa istinom. Sve to rade da bi naveli ljude na pogrešan put i da bi naterali ljude da ih poštuju i obožavaju. Šta god da antihristi naizgled urade ili kažu, sve je to samo fasada – sve je to lepo ponašanje i stvari koje ljudi smatraju dobrim – ali u stvari, ako bi čovek istražio suštinu tih stvari, motivi i ciljevi koji čine osnovu pristupa antihrista su bez izuzetka neizrecivi, u suprotnosti su sa istinom i Bog ih se užasava.

Sudeći po načinu na koji kontrolišu srca ljudi, ljudskost antihrista je ogavna i sebična, njihova narav je odbojna prema istini, rđava i zlobna. Antihristi koriste sve vrste ogavnih i podmuklih trikova da bi postigli svoje ciljeve, bez ikakvog osećaja stida – to je karakteristika njihove rđave prirode. Uz to, bez obraćanja ikakve pažnje na to da li su ljudi voljni ili ne, oni uvek žele da kontrolišu ljude, da manipulišu njima i da nad njima vladaju, a da ih prethodno o tome ne obaveste ili pribave njihov pristanak. Žele da sve ono o čemu ljudi razmišljaju i sve ono čemu u svojim srcema teže bude podložno njihovim manipulacijama, žele da ljudi u svojim srcima odvoje mesto za njih, da ih obožavaju i da u svemu gledaju na njih sa divljenjem. Svojim rečima i stavovima žele da ograniče ljude i utiču na njih, i da njima manipulišu i kontrolišu ih na osnovu svojih sopstvenih želja. Kakva je to narav? Nije li to zloba? To je kao da ti tigar zgrabi vrat u svoje čeljusti – koliko god se ti trudio da dođeš do daha i da se pomeriš, ne možeš da uradiš to što želiš, već se nalaziš pod čvrstim smrtonosnim stiskom njegovih oštrih čeljusti. Koliko god se trudio da se oslobodiš, ne možeš, i iako moliš tigra da olabavi svoje čeljusti, to je nemoguće, nema mesta za pregovore. Antihristi imaju baš takvu narav. Pretpostavimo da sa njima započneš razgovor, govoreći: „Zar ne možeš da prestaneš da smišljaš načine kako da kontrolišeš ljude? Zar ne možeš da se ponašaš pristojno i da budeš sledbenik? Zar ne možeš da se ponašaš pristojno i da obavljaš svoju dužnost i držiš se svog položaja?" Da li bi oni mogli na to da pristanu? Da li bi ti, svojim dobrim ponašanjem ili koristeći svoje shvatanje istine, mogao da ih odvratiš od toga da nastave istim putem? Postoji li iko ko bi mogao da promeni njihov stav? Sudeći po zlobnoj naravi antihrista, niko ne bi mogao da promeni njihove misli i gledišta, niti bi iko mogao da promeni njihovu želju da kontrolišu srca ljudi. Niko ne može da ih promeni i

sa njima nema pregovora – to se zove „zloba”. Ambicija i želja antihrista da kontrolišu ljude jeste ispoljavanje njihove suštine. Kad bi pokušao da ih preobratiš dobrim ponašanjem, da li bi to uspelo? Kad bi koristio svoje praktično iskustvo prihvatanja orezivanja, suda i grdnje da im pomogneš i da ih podržiš – da li bi oni mogli da se promene? Da li bi prestali da rade to što rade? (Ne, ne bi.) Da li ste ranije sreli takvog čoveka? (Da. Kod takve vrste čoveka, bez obzira na to gde obavlja svoje dužnosti, i premda može i po nekoliko puta da padne i da posrne, ili da se čak razboli u svrhu disciplinovanja, njegova želja za statusom se ne može promeniti. Gde god da ode, on želi da zadobije status i moć.) Ako ga promena mesta ili grupe ne bi preobrazila, kako bi bilo da se sačeka da bude stariji – da li bi se tada bar malo promenio? Da li bi se makar malo odrekao svoje težnje za moći i autoritetom, da li bi ta težnja makar malo oslabila? (Ne bi. To nema nikakve veze sa godinama; njegova narav se ne može promeniti.) Zlobna narav upravlja antihristima i kontroliše ih, pa se oni ne mogu promeniti. Čini se da je zlobna narav antihrista nešto što je više ljudi videlo i iskusilo na sopstvenoj koži. Antihristi koji kontrolišu ljudska srca su stvarnost i to je potkrepljeno stvarnim dokazima – to je prilično ozbiljna stvar. Ljudi poput njih nisu sposobni da zaborave ili ostave po strani pitanje kontrolisanja srca ljudi. Takva je priroda-suština antihrista. Subjektivno gledano, oni nisu u stanju da to ostave po strani; sa objektivne strane, niko nije u stanju da ih preobrati – oni su antihristi, do srži. Recite Mi, da li postoje antihristi koji, nakon što su izbačeni i više nisu u društvu braće i sestara, gube želju da kontrolišu srca drugih? Da li bi se antihristi promenili na osnovu promena u njihovom okruženju ili geografskom položaju? (Ne, ne bi.) Ne bi se promenili čak i da se promene vreme i mesto – to je određeno njihovom priroda-suštinom. Kontrolisanjem srca ljudi, antihristi zapravo pokušavaju da imaju vlast nad ljudima – da imaju moć da povlače poteze, da donose odluke i da kontrolišu ljude i manipulišu srcima ljudi – takva moć je ono što žele da steknu. Da bi kontrolisali srca ljudi, antihristi će koristiti raznovrsne načine i sredstva kako bi naveli ljude da ih poštuju, kako bi prevarili ljude i naveli ih na pogrešan put i kako bi se pred ljudima pretvarali, a čak će koristiti i određene načine i sredstva kako bi prikrili svoje iskvarene naravi i karakter i kako bi sprečili ljude da raspoznaju ili prozru njihovu suštinu koja je odbojna prema istini i njihovu suštinu antihrista. Spolja se predstavljaju kao ljudi koji su duhovni i savršeni, bez mana ili nedostataka ili bilo kakvih tragova iskvarene naravi, te tako stižu i do svojih ciljeva, a to je da ih drugi ljudi poštuju, da gledaju na njih sa divljenjem, da ih obožavaju i dive im se, pa čak i da se na njih oslanjaju. Postizanje tih ciljeva je, u suštini, posledica njihovog kontrolisanja srca ljudi. U okviru našeg razgovora o svim naravima antihrista i načinima na koje se ispoljavaju, razgovorom je potpuno preovladala tema antihrista koji kontrolišu srca ljudi i koji se bore za moć i profit. Pošto smo već umnogome razgovarali o toj temi, neka za danas ostane na tome.

II. Antihristi kontrolišu crkvenu blagajnu

Glavna stavka o kojoj ćemo danas razgovarati jeste da, pored toga što pokušavaju da kontrolišu ljudska srca, i pored njihove ambicije i želje za moći, antihristi imaju još jedan smrtonosan način ispoljavanja. Odnosno, ispoljavaju i veliku želju za crkvenom blagajnom, želju koju možemo nazvati pohlepom. Pored njihove ljubavi prema statusu, antihristi gaje i posebnu ljubav prema novcu. Imaju ogromno i neograničeno interesovanje i zadovoljstvo u vezi sa novcem; to definišemo kao antihristi koji kontrolišu crkvenu blagajnu. Antihristi koji pokušavaju da kontrolišu crkvenu blagajnu i koji pokušavaju da kontrolišu ljudska srca su isti – oba poduhvata su podjednako nezakonita i nerazumna. Jasno je da je to nešto nečasno. Imati ambiciju i želju za kontrolom ljudskih srca već je dovoljno odvratno i užasno nečasno, a uz to, antihristi žele da kontrolišu i blagajnu crkve – to je nešto još ogavnije što se po pitanju njih dešava. Pa, kada antihristi, dakle, nastoje da kontrolišu crkvenu blagajnu, kako se to konkretno ispoljava? Da li bi to bilo lakše razaznati nego kada nastoje da kontrolišu ljudska srca? Kada antihristi nastoje da kontrolišu ljudska srca, ljudi mogu da razaznaju neke od pristupa i naravi koje pri tom koriste. Ali, ako su antihristi vrlo tajnoviti i lukavi, i ako iza toga stoje neke izjave, taktike ili sotonski trikovi koje oni javno ne otkrivaju, već samo u sebi razmišljaju o njima, tada te stvari neće biti lako uočljive. Ipak, pokušaj kontrole crkvene blagajne bi trebalo da se ispoljava na neke konkretne načine i kroz određene pristupe. Da li mislite da je te pristupe lako razaznati? Kada vidite te stvari svojim očima i čujete o njima svojim ušima, da li možete da razaznate da su to dela antihrista? (Ako su to očigledna ponašanja, onda da. Na primer, antihristi će se raspitivati ko je zadužen za čuvanje priloga i tome slično.) To bi bilo lako uočljivo jer su finansije osetljiva stvar, i većina ljudi se ne bi raspitivala o njima, osim ako to nisu pohlepni ljudi koji imaju određene planove u vezi sa tim novcem; u tom slučaju bi se interesovali i raspitivali o toj vrsti informacija. Hajde da onda razgovaramo o tome šta antihristi konkretno ispoljavaju kada pokušavaju da kontrolišu crkvenu blagajnu.

Kada se radi o temi antihrista koji kontrolišu blagajnu crkve, većina ljudi će u svojim mislima to povezati sa primerima prevare ili zloupotrebe crkvene imovine koje su videli u prošlosti, zar ne? Ili možda ima nekih ljudi koji su mladi ili koji veruju u Boga tek neko vreme, pa ne brinu previše o tim stvarima i uopšte o tome ne razmišljaju. Hajde da zato detaljno o tome porazgovaramo, kako biste mogli da razumete neka od pitanja, pravila, kao i tabue u vezi sa blagajnom crkve. Neki ljudi kažu: „Nikada se nisam interesovao niti raspitivao o pitanjima crkvene blagajne. Nemam tu vrstu pohlepe. To nema veze sa mnom i to je prilično osetljiva tema u crkvi, tako da mi je svejedno da li o tome znam nešto ili ne.” Da li je takav stav ispravan? (Ne, nije.) Zašto nije? Bez obzira na to šta biste mogli da pomislite, tema o kojoj danas razgovaramo dotiče se naravi antihrista, i sa stanovišta detaljnog analiziranja i rašlanjivanja njihove naravi, bilo bi korisno da svako od vas to razume i da to jasno shvati. Iskoristićemo ovu temu da detaljno analiziramo

narav antihrista, pa hajde prvo da razgovaramo o tome kako antihristi postupaju prema imovini crkve, šta tačno crkvena imovina znači i kome, po njihovom mišljenju, pripada, kao i kako antihristi gledaju na tu imovinu i kako je raspoređuju u svojim mislima. Pre svega, kako antihristi definišu novac i razne stvari koje su crkvena braća i sestre priložili? Sudeći po njihovom karakteru, antihristi su pohlepni i njihova pohlepa je ogromna, pa prema toj imovini neće biti ravnodušni. Naprotiv, biće veoma zainteresovani za nju, pažljivo će pratiti i ispitivati koliko crkvene imovine ima, ko je zadužen za njeno čuvanje, gde se ona nalazi i koliko ljudi to zna. Kada je reč o osnovnim informacijama o crkvenoj blagajni, antihristi će za to prvo pokazati najveće interesovanje, posvećujući tome posebnu pažnju, raspitujući se unaokolo i pokušavajući da na najbolji način dođu do tih informacija. Da nisu pohlepni i da nemaju skrivene namere, da li bi ih te stvari zanimale? (Sigurno da ne bi.) Antihristi se razlikuju od ljudi sa normalnom ljudskošću u tome što njihova briga ima skriveni motiv. Njihova briga nema veze sa čuvanjem te imovine, već oni žele da je prisvoje ili da je koriste po sopstvenoj volji. Dakle, prvi način na koji antihristi ispoljavaju kontrolu nad crkvenom blagajnom jeste prioritetno prisvajanje i korišćenje crkvene imovine.

A. Prioritetno prisvajanje i korišćenje crkvene imovine

Čim antihristi steknu status, duboko u njima se rađa pogrešna i bestidna ideja: ako postanu starešine, to bi trebalo da im donese ne samo pravo da poznaju crkvenu blagajnu, već i potpunu moć da je kontrolišu. Koji je njihov cilj u preuzimanju kontrole nad blagajnom crkve? Njihov cilj je da steknu moć da prioritetno prisvajaju i koriste crkvenu imovinu. Šta znači prioritetno prisvajanje i korišćenje crkvene imovine? To znači da, sve dok su oni zaduženi za crkvu, novac i stvari koje braća i sestre prilože pod njihovim nadzorom potpadaju pod njihovo upravljanje, korišćenje i vlasništvo. Da li je ta ideja ispravna ili neispravna? Očigledno je neispravna, ali to je način razmišljanja antihrista. Nakon što postanu starešine, prvo što urade je da počnu da ulažu trud i da kuju planove u vezi sa blagajnom. Prvo, otkriju ko upravlja blagajnom, koliko ljudi upravlja blagajnom, koliko novca ima u knjigama i da li su ljudi koji upravljaju tom blagajnom njihova desna ruka i pouzdani saradnici. Ako nisu, žurno ih smene pod nekim izgovorom, a zatim postave svoje saradnike umesto njih. Da li se zaustave na tome da samo smene ljude koji su zaduženi za upravljanje blagajnom? Ne, to nije tako jednostavno. Njihove ambicije daleko su izvan toga; oni moraju sasvim jasno da se upoznaju sa brojkama koje se tiču crkvene imovine. Pored toga što pozivaju ljude da daju priloge, kako antihristi postupaju sa tom imovinom? Uzimaju novac od crkve kada treba da kupe novu odeću, pa ponovo uzimaju novac kada idu kod lekara, a ako nemaju odeće, onda biraju nekoliko boljih komada od onog što su braća i sestre donirali. Nakon što izaberu, i dalje nisu završili; oni moraju da isprobaju svaki komad odeće, zadržavajući najbolje za sebe i ostavljajući crkvi samo najlošije komade koje ne žele. Ukratko, koristiće novac crkve da pokriju svoje obroke i troškove, pa čak i troškove putovanja od

samo 0,2 juana, a neki od njih će čak otići tako daleko da će iskoristiti crkveni novac za kupovinu luksuznih predmeta, zdravstvenih suplemenata, kozmetike i raznih stvari za ličnu upotrebu. Čim antihristi dođu na rukovodeće pozicije, i pre nego što obave ijedan posao, vrlo su preduzimljivi kada je u pitanju uživanje u crkvenoj imovini, i to im postaje prioritet. Nakon što antihristi počnu da uživaju u toj imovini, njihovo celokupno duhovno gledište i kvalitet života potpuno se menjaju i postaju sasvim drugačiji u odnosu na to kakvi su bili pre. U svakoj prilici, priuštiće sebi novu frizuru i masažu, ugađaće sebi, brinuće o svom zdravlju, praviće sebi supu od bilja – a čak će i razni električni aparati koje koriste biti napredniji. Čim postanu starešine, antihristi prave spisak bogatih ljudi u crkvi i onih koji su sposobni da daju priloge. Ti bogati ljudi će zatim početi da prosipaju svoj novac, a oni koji često daju priloge postaju dragoceni članovi crkve i miljenici u očima antihrista. Kada antihristi uđu u crkvu, to je isto kao kada lisica uđe u vinograd – vinograd je osuđen na propast. Lisica ne samo da će pojesti dobre grozdove, već će uništiti čitavo mesto.

Po mišljenju antihrista, novac i stvari koje su braća i sestre priložili, poznate svima kao „prilozi", predstavljaju „javno" vlasništvo crkve. To ne znači da je to javno vlasništvo namenjeno zajedničkoj upotrebi, već da je to zajednički prilog kome su svi doprineli, ali čije se pravo na upotrebu iz praktičnih razloga dodeljuje starešinama. Iz perspektive antihrista, oni su dužni da prioritetno prisvajaju i koriste crkvenu imovinu jer su oni starešine, oni stoje na čelu, i sve u crkvi, a posebno dobre stvari, moraju da pripadaju njima i da budu pod njihovim autoritetom. Antihristi veruju: „Reći da su novac i stvari koje braća i sestre prilažu nešto što se daje bogu samo je površno izražavanje. Koliko od tih stvari bog može da iskoristi? Može li bog da siđe s neba da deli te priloge sa ljudima? Pa zar ne bi trebalo ljudi da odluče kako će se ti prilozi trošiti, raspoređivati i koristiti?" Takva je besramna ideja koju antihristi imaju o crkvenoj imovini. Šta je još besramnije? Oni kažu: „Bog na nebu ne može da uživa u novcu i stvarima koje su ljudi priložili na zemlji, pa kako bi te stvari trebalo da se raspodele i koriste? Zar ne bi starešine crkve trebalo da pomognu u konzumiranju i korišćenju tih stvari i uživanju u njima? To bi bilo kao da ih koristi bog na nebu." I tako, antihristi, sasvim prirodno, priloge braće i sestara pretvaraju u svoje lično vlasništvo. Savršeno su svesni ko je šta i kada priložio – te stvari se moraju njima prijaviti i oni moraju znati za njih. Ne opterećuju se drugim pitanjima. Postoji jedna stvar koja je njima od najveće važnosti osim toga što se čvrsto drže svoje vlasti – a to je kontrola crkvene blagajne. To je ono zbog čega im se isplati da budu starešine. U načinu na koji antihristi gledaju na crkvenu imovinu i postupaju sa njom, da li postoji ijedan aspekt koji je u skladu sa istinom ili sa Božjim zahtevima? (Ne, ne postoji.) Od samog početka do danas, da li je Bog ikada rekao koji čovek treba da poseduje i koristi priloge koje su Mu braća i sestre dali? Da li je Bog ikada izjavio da crkvene starešine i delatnici, apostoli i proroci treba da imaju autoritet da prioritetno prisvajaju i koriste crkvenu imovinu? Da li je Bog rekao da upotreba i vlasništvo crkvene imovine pripada onome ko postane starešina? (Ne, nije.) Zašto onda antihristi imaju

ovako pogrešno shvatanje? Pošto Božje reči ne sadrže izričite odredbe o crkvenoj imovini, zašto antihristi gaje takvo mišljenje o njoj? (Oni nemaju bogobojažljivo srce.) Da li je to tako jednostavno? Reći u ovom kontekstu da oni nemaju bogobojažljivo srce samo su prazne reči. Te reči ne dotiču narav antihrista. Da li antihristi žude za crkvenom imovinom kada nisu na poziciji starešinstva? (Da.) Možeš li onda reći da oni gube svoja bogobojažljiva srca nakon što postanu starešine? Nije valjda da imaju bogobojažljiva srca pre nego što postanu starešine? Može li čovek to da kaže? (Ne može.) To objašnjenje, stoga, ne pije vodu. Antihristi žude za crkvenom imovinom: zašto je to tako? (Oni imaju rđavu narav.) (Po prirodi su pohlepni.) (Po prirodi iznad svega teže profitu.) Da li je narav-suština antihrista to što iznad svega teže profitu? (Nije.) To je samo ispoljavanje njihovog karaktera. Dakle, hajde da detaljno analiziramo unutrašnju narav antihrista. (Ona je rđava i zlobna.) Ona je pre svega zlobna, a zatim i rđava. Šta znači zlobna? To znači da će oni nasilno prisvojiti stvari koje ne bi trebalo da budu njihove niti bi trebalo njima da pripadaju, bez obzira na to da li se drugi ljudi sa tim slažu ili šta o tome misle: to je zlobna narav. Urođena priroda-suština antihrista, tih đavola i Sotona, jeste da se takmiče sa Bogom za sve. Unutar crkve, pored toga što se bore sa Bogom oko Njegovog izabranog naroda, antihristi takođe pokušavaju da otmu priloge koje su Mu ljudi dali. Spolja gledano, izgleda da su antihristi pohlepni, ali u stvarnosti, to rade zato što imaju narav i suštinu antihrista. Njihova želja da prisvoje i da proždiru novac i stvari koje su ljudi priložili Bogu – u svojoj suštini, to jeste zloba. To je isto kao kada bi ti, na primer, kupio novu, modernu i kvalitetnu jaknu, a neki čovek to vidi i kaže: „Ova tvoja jakna je bolja od moje. Ova koju ja nosim je iznošena i poderana i nije moderna. Kako to da je tvoja tako lepa?" Kad završi s pričom, on ti nasilno skine jaknu i dâ ti svoju oštećenu. Ne bi smeo da odbiješ da se s njim zameniš – takav čovek bi te naterao da patiš, pretukao bi te i čak bi te mogao ubiti. Da li bi se usudio da mu se suprotstaviš? Ne bi se usudio da mu se suprotstaviš, a on bi protiv tvoje volje uzeo ono što ti pripada. Pa, kakva je narav tog čoveka? To je zlobna narav. Da li postoji razlika između toga i naravi antihrista koji prisvajaju i koriste crkvenu imovinu? (Ne, ne postoji.) Mišljenje antihrista o imovini je da, čim postanu starešine i „funkcioneri" i čim imovinu crkve imaju u svojim rukama, ona njima i pripada. Bez obzira na to ko je dao prilog ili šta je priložio, antihristi će to prisvojiti za sebe. Šta znači prisvojiti nešto? To znači da, nakon što antihristi steknu kontrolu nad crkvenom imovinom – koja bi trebalo da se pravilno koristi i raspodeli u skladu sa crkvenim pravilima – jedino oni imaju isključivo pravo da je koriste. Čak i kada je ta imovina potrebna za rad crkve ili je potrebna delatnicima u crkvi, antihristi ne dozvoljavaju da se koristi. Samo njima je dozvoljeno da je koriste. Što se tiče toga kako se crkvena imovina koristi i raspoređuje, antihristi imaju poslednju reč; ako oni žele da ti koristiš tu imovinu, možeš je koristiti, a ako oni to ne žele, onda ne možeš. Ako nema dovoljno priloga u fondovima crkve i ako antihristi, nakon što prisvoje priloge, sve potroše na svoje lične troškove, oni ne mare za to što više nema novca za rad crkve. Ne uzimaju u obzir ni rad crkve ni redovne troškove crkve. Sve što oni žele jeste da prisvoje te

fondove i troše ih samo za sebe, kao da je to njihova vlastita zarada. Zar to nije sramotan način delovanja? (Da, jeste.) U nekim crkvama koje se nalaze u relativno bogatim oblastima, antihristi misle: „Ovo mesto je prilično lepo. Kada su u pitanju troškovi, mogu da se bahatim i da radim šta god hoću, nema potrebe da se pridržavam crkvenih pravila i načela. Mogu da trošim novac kako god želim. Otkako sam postao starešina, konačno mogu da uživam u životu i da trošim novac bez potrebe da preračunavam troškove. Ako poželim nešto da kupim, samo treba to da kažem, ne moram o tome da brinem, a svakako ne moram ni sa kim da porazgovaram o tome." Kada je reč o trošenju crkvenog bogatstva, antihristi su ti koji imaju svu moć, ponašaju se neodgovorno i rasipaju novac kao vodu. Pored toga što ne rade ništa u skladu sa crkvenim načelima ili radnim aranžmanima, antihristi se na isti način ophode prema crkvenoj imovini, bez ikakvih načela. Da li je moguće da oni ne razumeju načela? Ne, oni vrlo dobro poznaju načela koja regulišu raspodelu i trošenje crkvene imovine, ali ne mogu da obuzdaju sopstvenu pohlepu i želje. Kada žive kao obični ljudi bez statusa, onda su ponizni i žive jednostavnim životom, ali čim postanu starešine, smatraju da su postali veoma važni. Počinju da paze na to kako se oblače i šta jedu – više ne jedu običnu hranu, a nauče i da prepoznaju kvalitet i poznate brendove kada je u pitanju odeća. Sve mora biti vrhunskog kvaliteta; tek tada osećaju da to odgovara njihovom identitetu i statusu. Čim antihristi postanu starešine, ponašaju se kao da im sva braća i sve sestre nešto duguju i kao da svi moraju da im donose poklone. Oni moraju da imaju prednost ako se pojavi neka dobra stvar, a od braće i sestara se očekuje da svoj novac troše na njih. Antihristi veruju da starešinstvo znači da treba da imaju pravo na prioritetno prisvajanje i korišćenje crkvene imovine. Ne samo da tako misle, već se tako i ponašaju. Štaviše, oni to rade toliko ekstremno da izazivaju gađenje kod drugih ljudi. Posmatrano iz tog ugla, kakav to karakter antihristi imaju? Nakon što postanu starešine, oni žele da prisvoje priloge i da imaju prioritet u njihovom korišćenju, a da pri tom ne rade ništa. Kakav čovek je sposoban da uradi tako nešto? Samo razbojnik, tiranin ili lokalni siledžija bi tako nešto uradio.

Jedan starešina je počinio sledeće delo. Pokušajte da razlučite šta je uradio i detaljno to analizirajte. Jednog dana sam dobio paket kineskih biljnih dijetetskih suplemenata. Pomislio sam: „Nisam nikoga zamolio da Mi ovo kupi, pa odakle je poslato? Ko je to kupio? Kako to da ne znam ništa o tome?" Raspitavši se, kasnije sam saznao da je to bio jedan starešina koji je, ne pitajući Višnjeg, samoinicijativno odlučio da to kupi. Rekao je da je taj predmet potreban Višnjem. Čuvši to, braća i sestre ispod njega su rekli: „Pošto Višnji želi da se to kupi, onda je to jednostavno, možemo samo da iskoristimo crkveni novac za to. Šta god Višnji želi da kupi, u redu je, naročito pošto je to za Boga – nemamo šta tome da prigovorimo." Što se tiče novca koji je potrošen – čiji je to novac bio? (Novac iz Božjih priloga.) Kako je mogao biti tako širokogrud kada je u pitanju trošenje Božjih priloga? Da li je ovu kupovinu Višnji odobrio? Bez Mog pristanka, on je u tajnosti sam doneo odluku i kupio lek. I dok je obavljao tu kupovinu, nije se zaustavio da razmisli: „Da li će ovo Višnjem biti korisno? Da li je ono što kupujem primereno? Koju količinu bi

trebalo da kupim? Da li će mi Višnji dozvoliti da potrošim ovaj novac?" Da li je postavio ova pitanja? (Nije.) Odmah je kupio taj predmet, a da ništa nije pitao. Otkud tolika velikodušnost? Kakav je to primer lične odanosti? On je iskoristio Božji novac da kupi nešto za Boga, smatrajući to svojom obavezom, učinio je sve što je bilo potrebno i prevazišao je sve prepreke kako bi to kupio i kako bi udovoljio Bogu. Šta, u ovom slučaju, znači udovoljiti Bogu? To znači: „Mogu prijatno da te iznenadim, a da te ništa ne pitam. Vidiš, imam tu sposobnost! Da li si znao da mogu to da uradim? Šta misliš? Nije li to lepo iznenađenje? Zar nisi srećan? Da li se osećaš utešeno?" Čiji novac si potrošio? Da li je bio tvoj? Ako je ono što si potrošio bio Božji novac, da li si dobio Božji pristanak? Potrošio si novac koji si ukrao od Boga, a zatim si rekao da želiš da priredi Bogu lepo iznenađenje: kakva je to logika? I sa čijim novcem si bio tako velikodušan? (Sa novcem koji pripada Božjoj kući.) Biti velikodušan sa novcem koji pripada Božjoj kući znači biti velikodušan sa Božjim prilozima. Zar to nije odvratno? (Jeste.) Možda ćete osetiti odvratnost nakon što ovo čujete, ali čovek koji je u to bio uključen nije uopšte osetio odvratnost, već je bio prilično zadovoljan sobom. Nakon što je predmet bio dostavljen, razmišljao je: „Zašto nema odgovora? Učinio sam ovo predivno delo za tebe, pa zašto mi se nisi zahvalio? Kako ti se dopada predmet? Jesi li zadovoljan? Da li bi želeo da ti kupim još u budućnosti? Kakvu ocenu mi daješ? Da li ćeš me od sada stavljati na važnu poziciju? Da li si zadovoljan onim što sam uradio? Potrošio sam tvoj novac da uradim nešto za tebe – šta misliš o mojoj ljubaznosti? Jesi li srećan? Ah, molim te reci nešto. Zašto nema odgovora?" Da li je trebalo da mu odgovorim? (Nije.) Zašto ne? Taj incident se dogodio pre dosta vremena, ali sve ovo vreme nisam prestajao da zbog toga osećam odvratnost – osećam odvratnost svaki put kada pogledam tu stvar koju je kupio. Recite Mi, da li je razumno osećati odvratnost? Da li bi bilo korisno detaljno analizirati ovaj incident? (Da, bilo bi.) Kakvo je to ponašanje? Da li je to izraz odanosti? Ljubaznosti? Ili bogobojažljivosti? (Ništa od toga.) To se zove ulizivanje i poigravanje sa nekim, i znači sledeće: „Trošim tvoj novac da kupim nešto kako bih ti udovoljio i ostavio dobar utisak na tebe, kako bi me ti video u povoljnijem svetlu." Taj starešina je želeo da Mi ugodi, da Mi laska i dodvorava Mi se, ali na kraju nije uspeo i prozreli su ga. Koje greške je počinio? Pre svega, to nije bilo nešto što sam mu ja naložio da uradi za Mene; nisam poslao nikakvu poruku da to uradi. Drugo, ako je to želeo da uradi iz dobrote svog srca, trebalo je prvo da pita i da dobije pristanak pre nego što nastavi. I, dok je to sprovodio, zar nije trebalo da se raspita o stvarima koje imaju veze sa tim i koje je trebalo da zna? Na primer, koju količinu da kupi, u kojoj vrednosti, koji kvalitet robe da kupi, kako da se novac potroši – zar nije trebalo o tome da se raspita? Raspitati se o tim stvarima značilo bi postupiti u skladu sa istina-načelima. Kakva je, dakle, priroda njegovog neuspeha da se o tome raspita? U manjoj meri, mislio je da je veoma pametan, a šire gledano, to je proizvoljno postupanje i nepromišljeno ponašanje, bez obzira prema Bogu! Nikada nisam tražio da kupi taj predmet, pa zašto je od svojih dobrih namera napravio predstavu? Zar nije tražio nevolju? Štaviše, njegov najveći problem bio je način na koji

antihristi gledaju na imovinu, a to je tema o kojoj danas razgovaramo i koju detaljno analiziramo. On je verovao da je, kao starešina te crkve, kvalifikovan da uživa u prilozima koje Božji izabrani narod u crkvi daje Bogu, i da ima moć da koristi i poseduje te Božje priloge, te da ima poslednju reč u vezi s njima. On je imao moć kralja u toj crkvi i postao je lokalni tiranin. Mislio je: „Ne moram da te obavestim niti da te pitam o stvarima koje kupujem, sam ću to rešiti za tebe. Bez obzira na to da li se slažeš ili ne, sve dok osećam da bi bilo dobro to tako da uradim, i sve dok ja želim to tako da uradim, onda ću to tako i uraditi.” Kakva je on to stvar? Zar on nije antihrist? Antihristi su upravo toliko besramni. Kada je ovaj čovek dobio status i postao starešina, želeo je da postane kralj, da preuzme imovinu crkve. Mislio je da samo on donosi odluke o crkvenoj imovini i da ima moć da je preuzme i da je iskoristi. Čak je mislio da ima poslednju reč o tome da li će kupiti stvari za Mene, kao i šta će kupiti. Ali, da li je Meni potrebno da Mi ti kupuješ stvari? Šta god da koristim i kako god to da koristim, da li je tvoje uplitanje potrebno? Zar to nije nedostatak razuma? Zar to nije besramno ponašanje? Zar si zaboravio ko si? Zar to nije isto što i arhanđel koji je, nakon što je dobio status, želeo da bude ravnopravan sa Bogom? Koliko grešaka je napravio čovek koji je to učinio? Prva je bila da je raspolagao crkvenom imovinom kao sa svojom ličnom; druga je bila da je samoinicijativno doneo odluku da Mi kupuje neke stvari; treća je bila da, nakon što je sam doneo tu odluku, nije obavestio Višnjeg o tome, nije tražio Njegov pristanak niti Ga je o tome izvestio. Svaka greška je sama po sebi bila prilično ozbiljna. Ovaj antihrist je izgleda sve to vrlo glatko izveo. Čim bi nešto izrekao, njegove sluge bi poslušno izvršavale njegove naredbe. Nisu se ni zaustavili da pitaju: „Trošimo toliko novca da kupimo ovaj predmet – da li je Bog to naručio? Da li novac može da se iskoristi na taj način? Da li bi to bilo primereno? Ko je zapravo to naručio?” Te sluge to uošte nisu pitale. Da li su preuzeli bilo kakvu odgovornost? Da li su pokazali bilo kakvu odanost? Ne, nisu pokazali odanost i trebalo bi da budu isključeni. To je jedan od ranijih primera čoveka koji je koristio priloge prema svojim sopstvenim željama i bez ikakvih načela. Trošiti Božje priloge da bi se kupile stvari za Boga, bez Mog odobrenja: učiniti tako nešto znači počiniti ozbiljnu grešku.

Evo još jednog primera. Voleo bih da saslušate šta su ovi ljudi uradili i da vidite da li vam to deluje frustrirajuće. Tokom okupljanja u crkvi, stolica na kojoj sam sedeo bila je previše mekana, i kada bih seo na nju, spustio bih se dosta nisko. Sto je takođe bio toliko visok da sam morao da držim leđa potpuno uspravno, a kad bih dugo tako sedeo, to bi Me umorilo. Zato sam ih zamolio da kupe stolicu koja je malo viša i koja ima nešto tvrđe sedište. Zar to nije nešto što je lako uraditi? (Da, jeste.) To je zapravo vrlo jednostavno. Prvo, trebalo je da izmere visinu stolice na kojoj sam tada sedeo, a zatim da potraže onu koja je viša za pet centimetara ili možda malo više, i da potom provere koliko je sedište mekano i pronađu onu koja ima malo tvrđe sedište. Pre svega, mogli su da pogledaju u prodavnicama, pa ako ne nađu ništa primereno, mogli su dalje da potraže na internetu. Zar to nije nešto što se lako može rešiti? Da li to predstavlja bilo kakve poteškoće? Potrošiti novac na kupovinu ne može se nazvati izazovom, a osim toga, ako nekoliko

ljudi udruži svoje ideje, to bi trebalo da bude lak zadatak. Posle nekog vremena, otišao sam na drugo okupljanje u tu crkvu i pitao ih da li su kupili novu stolicu. Rekli su: „Pogledali smo, ali nismo videli ništa stvarno prikladno i nismo znali kakvu stolicu želiš." To Me je prenerazilo. Pomislio sam: „Kako ja to shvatam, ovde postoji ogroman izbor prodavnica koje prodaju sve i svašta, svih nivoa kvaliteta, tako da kupovina jedne stolice ne bi trebalo da bude tako težak zadatak. Ne očekujem previše." Ali osoba zadužena za kupovinu je rekla: „Nije lako to kupiti; nema ni jedne jedine stolice koja odgovara specifikacijama koje si želeo. Možda možeš jednostavno da se zadovoljiš ovom koja je već ovde." Pomislio sam u sebi: „Pa dobro, ako niste kupili, onda je to u redu, uštedećemo malo novca, tako da ću se za sada zadovoljiti ovom." Posle nekog vremena, otišao sam na drugo mesto gde je bilo nekoliko prilično lepih stolica koje su bile udobne za sedenje, i na prvi pogled se moglo videti da su starinskog stila i dobrog kvaliteta. Zato sam to fotografisao i zamolio ih da fotografiju iskoriste kao vodič za kupovinu stolice, ne postavljajući nikakve uslove u vezi sa bojom, i rekao sam im da, ako nema u prodavnicama, potraže na internetu. Čak sam precizirao da treba da traže na mestima koja prodaju kancelarijski materijal. Nakon toga su mi odgovorili: „Tražili smo na internetu, ali nije bilo nijedne. Svi proizvođači su rekli da je to zastareo model i da danas više niko ne pravi stolice u tom stilu, pa nismo nijednu mogli da kupimo." To Me je opet prenerazilo i pomislio sam: „Ovi ljudi stvarno ne znaju da rešavaju stvari i zaista se ne možeš osloniti na njih. Dobili su da urade samo taj jedan mali zadatak, a dva puta su rekli da nisu mogli da kupe ono što sam tražio, i odbili su Me." Zamolio sam ih da nastave da traže i da vide da li postoji nešto na drugim sajtovima. U međuvremenu, dok sam čekao, naišao sam na jednu stolicu u magacinu crkve. Stolica, koja je imala sunđerasti jastuk prekriven šarom ružičastih cvetova, nije bila u potpunosti dovršena. Imala je savršeno prav naslon, savršeno prave naslone za ruke, savršeno prave noge i savršeno ravno sedište. Svaki deo stolice bio je prav; sve na njoj je bilo pod pravim uglom i sa četvrtastim ćoškovima. Rekao sam: „Da li je neko sam napravio ovu stolicu?" Jedna osoba je u žurbi odgovorila: „Zar tebi nije trebala stolica? Napravili smo ovu za tebe i upravo smo se spremali da ti kažemo i zamolimo te da je isprobaš." Bili su tako strašno ljubazni, pa sam pomislio: „Naravno, probaću je." Čvrsto sam seo na stolicu i osetio intenzivnu nelagodnost, kao da sam seo na kamen, jer je sunđer u jastuku bio izuzetno tvrd. Čovek koji je stajao pored Mene je rekao: „U redu je. Može se malo omekšati. Nije još gotova. Poboljšaćemo je, pa ćeš je ponovo testirati." Testirati je ponovo? Sedenje na malom drvenom taburetu bilo bi bolje od te stolice; barem se ne bih osećao kao da sedim na kamenu. Rekao sam: „Ne, to neće ići. Nastavite da tražite ako možete. Ako ne možete ništa da nađete, onda zaboravite na to." Tako sam ih zamolio da nastave da traže. Ljudi koji su napravili stolicu možda nisu to razumeli. Možda su pomislili: „Ukazali smo ti toliku ljubaznost, birajući materijal, stil i veličinu, i ručno smo ti napravili stolicu. Zašto ne ceniš ovaj čin ljubaznosti? A povrh svega toga, kažeš da se osećaš kao da sediš na kamenu, da je stolica tvrda. Kako to da si tako izbirljiv? Šta god da ti napravimo, trebalo bi to da

koristiš i kraj priče. A ti i dalje insistiraš da kupimo stolicu. Rekli smo ti nekoliko puta da stil koji želiš ne može nigde da se nađe, ali ti i dalje insistiraš da je kupimo. Zar to ne iziskuje novac? Kako bi bilo da malo uštedimo? Napraviti stolicu mnogo je ekonomičnije; materijali nisu skupi. Šta god možemo sami da napravimo, trebalo bi da napravimo, umesto da kupujemo. Kako to da ne znaš šta znači štedeti?" Recite Mi, da li bi bilo bolje da koristim tu stolicu ili ne? (Bilo bi bolje da ne.) Kada su videli da neću koristiti stolicu koju su napravili, bacili su je u stranu i ni oni je nisu koristili. Recite Mi, da li bih povredio njihova osećanja kada je ne bih koristio? (Ne, ne bi.) Tokom svih ovih godina, nikada nisam sedeo na stolici sa jastukom koja je bila tako tvrda – bilo je to pravo iskustvo. Takva je bila velika „ljubaznost" koju su Mi ovi ljudi ukazali. Posle nekog vremena, ko zna kakvim neočekivanim spletom okolnosti, zapravo Mi je kupljena stolica, tako da su Mi ti ljudi ipak ukazali neku „ljubaznost". To je bio prvi put da sam ih zamolio da Mi nešto kupe, čuli su to direktno od Mene, a način na koji su obavili zadatak bio je odvratan. Ta kupovina jedne stolice bila je toliko teška i mukotrpna, sve je moralo da ide preko njih i da se sa njima raspravi, a uz to sam morao da vodim računa o njihovom raspoloženju. Da su bili dobro raspoloženi, možda bi Mi je kupili, a da nisu, možda ne bi, i onda ne bih mogao da je koristim. „Želiš da koristiš udobnu stolicu, ali tek treba da je nabavimo, pa možeš samo da sanjaš o tome. Koristi ovu koju je stolar napravio. Kada budemo imali udobne stolice, moći ćeš i ti jednu da koristiš." Zar ti ljudi nisu baš takvi? Kakvi su to ljudi? Zar to nisu ljudi slabog karaktera? Samo sam ih zamolio da od datih priloga nešto kupe, sve što je trebalo da urade jeste da malo upotrebe svoje ruke i oči, ali navesti ih da obave taj zadatak je bilo tako teško i mukotrpno. Šta bi bilo da sam ih zamolio da potroše svoj novac? Isprva nisam rekao čiji novac će biti potrošen – da li su pomislili da sam mislio da treba da potroše svoj novac, te su se zbog toga toliko uplašili da su odbili da obave kupovinu? Da li je to mogao biti razlog? Kada te zamolim da nešto kupiš, zar je moguće da te teram da potrošiš svoj novac? Ako crkva ima sredstva, onda idi i kupi, a ako nema, nemoj. Ni pod razno te ne bih naterao da potrošiš svoj novac. Pa, zašto je onda bilo potrebno toliko truda da ih navedem da obave taj mali zadatak? Ti ljudi nemaju ljudskost! Kada ne pokušavaju nešto da urade i kada ne razgovaram sa njima, deluje da su ljubazni i razumni, ali kada počnu da izvršavaju zadatak, ta ljubaznost i razumnost nestaju. Ti ljudi su smeteni! Kako uopšte mogu da se slažem sa njima?

Evo još jednog primera koji uključuje temu priloga. Postoji jedno mesto koje ima malu kuhinju, gde su svi kuhinjski pribori i posuđe za zajedničku upotrebu, i ponekad, zimi, ljudi tamo ne mogu da izbegnu da dobiju grip. Rekao sam im da kupe sterilizator ili ozonizator kako bi sterilisali kuhinjske pribore i zajedničko posuđe. To bi bilo bezbedno i higijenski. Da li je to bio veliki zahtev? (Ne, nije.) Poverio sam nekom ovaj zadatak i ubrzo sam čuo da je kupljen ozonizator. Moje brige su nestale i kasnije se više nisam bavio tim pitanjem. Ali izgleda da je nešto pošlo naopako. Ispostavilo se da mašina koju je ta osoba kupila nije bila ozonizator, već mašina za sušenje vazduha. To je bila prevara, a pritom je mašina bila izuzetno lošeg kvaliteta, bez ikakvog sterilizujućeg

efekta. Da li je osoba koja je bila zadužena za taj zadatak to znala? (Trebalo je to da zna.) Ali taj nitkov verovatno nije to znao. Zašto? Čovek kome sam poverio taj zadatak ga nije sam izvršio, već je pronašao posrednika da to obavi umesto njega, tako da nikada nije saznao kakav je predmet tačno kupljen, niti da li je bio dobrog ili lošeg kvaliteta. Šta mislite o načinu na koji je taj posao obavljen? Da li je to urađeno savesno ili ne? Da li je taj čovek bio imalo pouzdan? Da li je zaslužio da se na njega oslonimo? (Ne, nije.) Kakav je to bio čovek? Da li je to bio čovek sa integritetom ili ljudskošću? (Ne.) To je bio smeten čovek, pravi nitkov. I to nije kraj priče. Ubrzo nakon toga, čovek koji je bio zadužen za taj zadatak počeo je da razmišlja: „Odlično je koristiti ozonizator za sterilizaciju. Pošto mnogo ljudi koristi naše trpezarije, možda bi trebalo da kupimo ozonizator i za taj prostor. Ti si kupio jedan, pa ćemo i mi kupiti nekoliko. Ti si kupio mali za tvoju malu kuhinju, a mi ćemo kupiti velike za naše velike trpezarije.” Kada mu je ta ideja pala na pamet, razgovarao je o tome sa nekoliko drugih nitkova, i odluka je doneta. Ispostavilo se da su, nakon što su ozonizatori bili kupljeni, braća i sestre rekli da, pošto svi koriste svoje sopstveno posuđe i ne dele nikakve pribore, nema potrebe za sterilizacijom i da bi sterilizacija bila suvišna. Na kraju, mašine su ostavljene da stoje beskorisne, i čak i sada nekoliko mašina stoji u skladištu, još uvek neotpakovane. Šta mislite o načinu na koji je to sve obavljeno? Da li je to urađeno na razuman način? Zar to nije bio slučaj nekoga ko ima previše vremena na raspolaganju i ništa pametno da radi, te nalazi nasumične načine da potroši novac? Pomislivši da je Višnji dao naredbu za te kupovine, neki ljudi su čak rekli: „Nema prigovaranja! Moramo to prihvatiti od Boga. Bog toliko voli ljude da nam čak kupuje stvari koje nam ne trebaju. On je voljan da potroši ogromne sume na nas. Bog je predobar prema nama!” Ali sada znaju da su te kupovine bile rezultat tajnih operacija gomile nitkova. Rasipali su priloge na taj način, a da niko nije preuzeo odgovornost, niko nije ništa ispitao, niko nije proverio da li su te kupovine bile primerene niti je izvestio o kupovinama nakon što su obavljene. Na osnovu čega je taj čovek kupio te stvari? Na osnovu toga što sam ga zamolio da kupi sterilizator za malu kuhinju. Da li sam ga zamolio da kupi to isto za sve trpezarije? Nikada mu nisam poverio takav zadatak. Pa, koji je bio njegov motiv da kupi mašine za sve trpezarije? Zar nije postupao prema prilozima kao prema svojoj ličnoj imovini, raspoređujući ih kako je hteo? Da li je imao autoritet da ih raspoređuje? (Nije.) Pre kupovine tih mašina nije Me pitao: „Pošto smo kupili jedan za malu kuhinju, da li bi trebalo da kupimo nekoliko i za velike trpezarije?” Uz to, nakon kupovine nije izvestio koliko je ozonizatora kupljeno, koliko su ukupno koštali, niti je izvestio da braći i sestrama uopšte nisu bili potrebni. To je sve obavljeno na odvratan način. I smeten kakav je bio, i dalje je bio prkosan nakon što je bio orezan. Kako bi trebalo postupati s takvim čovekom? (Izopštiti ga iz crkve.) S obzirom na prirodu ovog događaja, ne bi bilo preterano izopštiti ga iz crkve jer je to pitanje koje se tiče priloga, a time što je dirnuo u priloge, prekršio je upravne odluke. To je bilo nepromišljeno ponašanje! Da li je mislio da je novac njegov? Da li je imao autoritet da ga koristi i rasipa? Kada sam poverio ljudima da Meni nešto kupe, stvorili su sve vrste

poteškoća i bilo im je veoma teško da izvrše zadatak, a pored toga sam morao i da raspravljam sa njima o svemu. Što se tiče onoga što nisam poverio ljudima da urade ili da kupe, oni su te stvari kupili ni ne trepnuvši, bez ikakvog plana ili konsultovanja većine da li bi te stvari bile korisne – samo su rasipali novac kako im volja. Pre nekog vremena, zbog nekih posebnih okolnosti, ljudima je rečeno da kupe količinu hrane za šest meseci do godinu dana, iz straha da neće biti dovoljno. To im je kratko i jednostavno objašnjeno, te su se u roku od nedelju dana javili da su obavili kupovinu za tri dana, kupivši i organske proizvode i one koji su na putu da dobiju organski sertifikat. Kako su to uradili? Zar nisu obavili odličan posao? Nije bilo potrebe da im išta dalje govorim, stvar je bila rešena. Taj zadatak su sami veselo i spremno obavili, i pokazali su da su posebno vešti, brzi, pametni i promišljeni. Nisu samo kupili hranu koja im je bila potrebna, već i svakodnevne potrepštine. Te svakodnevne potrepštine su uključivale sve što im je bilo potrebno, uspeli su da kupe sve što možeš da zamisliš, čak i stvari poput bombona, semenki lubenice i drugih grickalica. Pomislio sam kako ti ljudi zaista znaju kako da žive; znaju kako da troše novac, a i usuđuju se da ga troše. Bili su sposobni i imali su izuzetno jake veštine preživljavanja, jače nego kod divljih životinja, i kretali su se veoma brzo, brže nego što sam očekivao. Bili su u stanju da pomere planine i mora da bi preživeli – nije bilo ničega što nisu mogli da urade. Iz tog slučaja sam shvatio da ti ljudi nisu potpuno bez mozga niti su potpuno nesposobni da obave zadatke, već da je uglavnom zavisilo od toga za koga su zadatke obavljali. Ako su obavljali zadatke za sebe, delovalo je da su posebno aktivni, pametni, brzi i efikasni – niko nije trebalo da ih opominje i nisam morao da brinem o njima. Ali kada su obavljali dužnost u Božjoj kući, bilo im je teško da obave bilo koji zadatak, nikada nisu mogli da pronađu načela i uvek bi zabrljali. Ispostavilo se da je za to postojao razlog i da je postojala ogromna razlika između toga kada su radili stvari za sebe i kada su radili stvari za Božju kuću. Za sada, nećemo govoriti o tome kakvu su narav ili suštinu posedovali ti ljudi. Dva potpuno različita stava koja su ti ljudi gajili prema obavljanju stvari otkrila su da su imali istinski slab karakter. Koliko slab karakter? Dozvolite Mi da vam to definišem, ti ljudi nisu bili ljudi, oni su jednostavno bili grupa zveri! Da li im taj opis odgovara? (Da, odgovara im.) Može biti teško prihvatiti te reči i može biti uznemiravajuće čuti ih, ali to je upravo način na koji su ti ljudi obavljali zadatke i oni su baš ta vrsta bića. To što kažem zasnovano je na činjenicama i nije neutemeljena kleveta. Kada Božja kuća koristi neke ljude, uzimajući u obzir da su mladi, donekle slabog kova i da im nedostaje utemeljenosti i rasta, neprestano će im pomagati i razgovaraće sa njima o istini i načelima. Ali, na kraju, loša narav je prosto loša narav, zver je prosto zver, i ti ljudi se nikada neće promeniti. Ne samo da neće primeniti istinu, već će postajati sve gori, kada im se ponudi prst uzeće celu šaku, i neće posedovati ni trunku stida koji je deo normalne ljudskosti. Kada nešto kupuju ili obavljaju zadatak za Božju kuću, nikada ne traže savet kako da te stvari kupe što jeftinije i uštede novac, a da pritom dobiju nešto praktično. Nikada to ne rade. Samo naslepo troše novac, nemarno kupuju stvari i samo nabavljaju neke beskorisne proizvode. Ali, kada dođe vreme da treba da obave neki

zadatak za Mene ili da Mi nešto kupe, počnu ozbiljno da shvataju stvari i razmišljaju kako da smanje troškove, kako da potroše manje, a dobiju više. Misle da se na taj način drže načela i primenjuju istinu. Da li ti ljudi imaju i trunku razuma? Čak im je nejasno čiji je to novac i na koga bi trebalo da se potroši. Zar se ne ponašaju poput nitkova? Da li postoje takvi ljudi među vama? Svi oni koji ne razgovaraju sa finansijskim osobljem ili sa braćom i sestrama sa kojima rade kada kupuju vredne ili skupe stvari za crkvu, koji prosto nastavljaju da rasipaju priloge kako im volja, koji znaju da moraju da štede novac i paze na troškove budžeta kada troše svoj novac, ali proizvoljno rasipaju novac kada troše Božje priloge – takvi ljudi su jednostavno previše grozni! Oni su previše odvratni! Zar ne? (Da.) Takve stvari Mi se gade kad god pomislim na njih. Te zveri su čak na nižem stupnju nego psi čuvari. Da li zaslužuju da žive u Božjoj kući?

Bio jednom jedan starešina koji bi sve predmete koje su braća i sestre na različitim mestima priložili Bogu uzimao kod sebe na „čuvanje", uključujući dragocene predmete, običnu odeću, jestive proizvode za negu zdravlja i drugo. Stavljao je na leđa torbe poznatih brendova, obuvao kožne cipele, nosio prstenje, ogrlice i mnogo toga drugog – sve što je mogao da koristi uzimao bi za sebe i koristio, a da niko za to nije dao saglasnost. Jednog dana, brat Višnji ga je upitao zašto nije predao sve predmete koje su braća i sestre sa različitih mesta priložili Bogu. On je odgovorio: „Braća i sestre su rekli da su te stvari dali crkvi, nisu rekli da su to prilozi za boga." Čak je posebno naglasio da su date crkvi, bez reči sugerišući da, pošto je on punomoćni predstavnik crkve, Bog može da prestane da se nada da će dobiti te stvari, da one nisu za Boga, već su date na korišćenje crkvi. Da se konkretnije izrazimo, on je hteo da kaže: „Te stvari su date da bih mogao ja da ih koristim, nisu priložene za boga. Šta ti tražiš? Da li si kvalifikovan da to tražiš?" Da li vas ljuti kada to čujete? (Da, ljuti nas.) Slušajući to, svako bi se naljutio. Recite Mi, da li iko veruje da se stvari koje braća i sestre daju crkvi prilažu crkvenim starešinama? Da li iko kaže da, kada stvari prilažu crkvi, oni ih prilažu određenom crkvenom starešini? Da li iko ima takvu nameru? (Ne.) Osim ako, kada prilažu, ne napišu: „Molim vas prosledite ovo tom i tom." Samo tada taj predmet postaje privatno vlasništvo tog starešine. U suprotnom, sve što prilažu, bilo da je to novac ili su to predmeti, braća i sestre daju Bogu. Stvari priložene Bogu kolektivno se nazivaju prilozima. Kada su označene kao prilozi, one su namenjene Bogu na korišćenje. Kada su za Božju upotrebu, kako ih Bog koristi? Kako Bog raspoređuje te stvari? (On ih daje crkvi da ih koristi u svom radu.) Tako je. Postoje načela i određeni detalji koji se tiču njihove upotrebe u radu crkve, uključujući životne troškove za one koji obavljaju svoje dužnosti puno radno vreme u crkvi, kao i za razne troškove rada crkve. Tokom perioda Božjeg ovaploćenja, ta upotreba uključuje dve stavke: svakodnevne troškove Hrista i sve troškove rada crkve. Sad, da li, u okviru ove dve stavke, postoji ona koja kaže da se prilozi mogu pretvoriti u lične plate, nagrade, troškove i naknade? (Ne, ne postoji.) Prilozi ne pripadaju nijednoj osobi. Božja kuća mora da organizuje upotrebu i raspodelu priloga i oni se prvenstveno koriste za rad crkve. To ne uključuje da crkveni starešina, ko god

on bio, ima autoritet da prisvoji priloge ili da ih koristi. Pa, kako se prilozi onda tačno koriste? Oni moraju biti raspodeljeni prema načelima koja upravljaju upotrebom crkvene imovine. Sa te tačke gledišta, zar nije sramotno što antihristi uvek žele da prioritetno prisvajaju i koriste priloge? Antihristi uvek misle da novac i predmeti koje su braća i sestre priložili pripadaju onome ko je na poziciji starešine. Zar to nije besraman način razmišljanja? (Jeste.) Izuzetno je besraman! Ne samo da su antihristi rđavi i zlobni u svojoj naravi, već im je karakter podao i nizak i nemaju nimalo stida.

Kroz razgovor i priču o ovim temama i stvarima, ljudima će biti jasne istine koje treba da razumeju i primene. Međutim, ako o tome ne razgovaramo, neke istine će ljudi neizbežno razumeti samo na bukvalnom i doktrinarnom nivou i njihovo razumevanje biće isprazno. Ako u naš razgovor o istini uključimo nešto iz stvarnog života, ljudima će biti mnogo lakše da sagledaju stvari, i njihovo razumevanje istine biće konkretnije i praktičnije. Zbog toga, razgovor o tim stvarima nikako nema za cilj da bilo koga ocrni niti da mu oteža stvari. To su događaji koji su se zaista desili, i štaviše, u vezi su sa temom o kojoj razgovaramo. Dakle, određeni ljudi su postali živi nastavni materijali, oni su figure i likovi u tipičnim primerima o kojima razgovaramo i koje detaljno analiziramo. To je potpuno normalno. Istina je, po definiciji, povezana sa rečima, mislima, stavovima, postupcima i naravima koje se otkrivaju tokom ljudskog života. Ako bismo razgovarali samo o bukvalnom značenju istine i samo to objašnjavali, odvajajući je od stvarnog života, da li bi ljudi ikada mogli da zadobiju istinsko razumevanje istine? Postupajući na taj način, ljudima bi bilo mnogo teže da razumeju istinu i bilo bi im teško da uđu u istina-stvarnost. Iznošenje nekoliko tipičnih primera o kojima ćemo razgovarati i koje ćemo detaljno analizirati biće korisnije za razumevanje istine, za razumevanje načela koja bi trebalo primeniti, kao i Božjih namera i puta koji bi ljudi trebalo da slede. Zbog toga, bez obzira na sve, ovaj metod je za ljude i primeren i koristan. Ako te stvari nemaju dodira sa istinom niti sa naravi antihrista koju detaljno analiziramo, ne bih želeo da pričam o njima. Ali naravi i suštine ljudi koji su to učinili jesu povezane sa temom o kojoj razgovaramo, pa moramo o njima razgovarati kada je to potrebno. Ovaj razgovor nema za cilj da ljude uguši, da im oteža, niti da ih javno ponizi; naprotiv, cilj je da se detaljno analizira ljudska narav i suština, i što je još važnije, da se detaljno analizira narav antihrista unutar ljudskih bića. Ako, kad god se naš razgovor dotakne ove teme, jedino što vama padne na pamet jeste da je ta i ta osoba uradila to i to, i ako ne razmišljate o tome u kakvoj je to vezi sa istinom i ljudskim iskvarenim naravima, da li to dokazuje da ste razumeli istinu? (Ne.) Ako samo pamtite jednu stvar ili jednu određenu osobu, i ako u sebi gajite pristrasnost, subjektivno mišljenje i predrasude prema toj osobi, može li se reći da ste došli do razumevanja istine? To nije razumevanje istine. Pa, pod kojim onda uslovima se može smatrati da ste došli do razumevanja istine? Skoro svaki put kada razgovaramo o različitim načinima na koje se ispoljava suština antihrista i kada to detaljno analiziramo, iznosim po nekoliko priča koje služe kao tipični primeri i razgovaram sa vama o tome gde su greške u tim pričama i o tome koji put ljudi treba da slede. Ako nakon takvog

razgovora i dalje ne razumete, to znači da postoji problem sa vašom sposobnošću razumevanja, da je vaš kov preslab i da vam nedostaje duhovno razumevanje. Pod kojim uslovima se, stoga, može smatrati da imate sposobnost razumevanja, da posedujete duhovno razumevanje i da ste razumeli istinu iz primera o kojima smo razgovarali? Pre svega, morate biti u stanju da se uporedite sa primerima o kojima razgovaramo i da dođete do samospoznaje, da vidite da li i vi imate takvu vrstu naravi i da li biste, ako biste imali status i autoritet, mogli da radite takve stvari, i da li i vi posedujete takve misli i stavove ili otkrivate takvu vrstu naravi. To je jedan aspekt. Pored toga, u primerima o kojima razgovaramo, morate da tražite istina-načela koja treba da razumete i kojih treba da se pridržavate na pozitivan način. To znači da treba da pronađete put koji treba da primenite, i da u tim okolnostima znate koji stav treba da zauzmete i kako da postupate na ispravan način i u skladu sa Božjim namerama. Takođe, kroz detaljnu analizu, morate biti u stanju da prepoznate da je vaša narav ista kao i narav antihrista, treba da uspostavite tu vezu i da znate kako da je razrešite. Na taj način, doći ćete do razumevanja istine, bićete osoba koja poseduje duhovno razumevanje i koja ima sposobnost da razume istinu. Ako, nakon što završite sa slušanjem priče, zapamtite sve detalje, sve uzroke i posledice, i ako budete u stanju da ih objasnite, ali ne razumete istina-načela koja ljudi treba da primene i u koja treba da uđu, i ako, kada se suočite sa određenom situacijom, ne znate kako da primenite te istine kako biste prozreli ljude i stvari i spoznali sebe, to onda znači da vam nedostaje sposobnost razumevanja. A čovek kome nedostaje sposobnost razumevanja jeste čovek kome nedostaje duhovno razumevanje.

Daću vam još jedan primer. Radi se o jednom čoveku koji je tek bio izabran za starešinu. Pre nego što je zaista razumeo i dokučio stvarnu situaciju različitih aspekata rada, odnosno, pre nego što se zaista posvetio svakom od različitih aspekata rada, počeo je privatno da se raspituje: „Koji ljudi su zaduženi za čuvanje priloga datih bogu u našoj crkvi? Dostavite mi listu njihovih imena. Takođe, dajte mi sve šifre i brojeve računa. Želim da shvatim koliko novca tu ima.” Nije ga interesovao nijedan aspekt rada. Ono što ga je najviše interesovalo i ono o čemu je pridavao najveći značaj, bila su imena ljudi koji čuvaju priloge, kao i brojevi računa i šifre. Zar nešto nije krenulo naopako? On je želeo da se dokopa tih priloga, zar ne? Kada naiđete na takvu situaciju, šta bi trebalo da uradite? Pošto je postao starešina, da li to znači da crkvena imovina treba da mu se preda, da on ima pravo da zna da ona postoji i da ima moć da je kontroliše? (Ne, ne treba mu dati te informacije.) Zašto ne? Zar ne bi ti bio okrivljen za neposlušnost kad mu ne bi dao te informacije? (To što je taj čovek ispoljio je dokaz da nešto nije u redu sa njim, i zato, kako bismo zaštitili priloge date Bogu, ne možemo mu dati te informacije.) Tačno. Pošto nešto nije u redu sa njim, ne možete mu ih dati. Vaš odgovor dokazuje da Moj prethodni razgovor sa vama nije bio uzaludan i da ste ga razumeli. Zašto mu ne možete dati te informacije? Odgovornosti i dužnost starešine ne sastoje se u tome da se fokusira na priloge ili da pokušava da dođe do bilo kakvih informacija u vezi sa njima. To nije ni dužnost ni odgovornost starešine. U svim crkvama postoje ljudi koji su određeni

da upravljaju prilozima i čuvaju ih. Štaviše, crkva ima stroga pravila i načela koja regulišu korišćenje priloga. Niko nema moć da prioritetno koristi priloge, a još manje ima moć da prioritetno prisvaja priloge. To važi za sve bez izuzetka. Zar to nije činjenica? Zar to nije ispravno? (Da, jeste.) Kada antihristi žele da prioritetno prisvoje i koriste priloge, to je samo po sebi pogrešno. Oni misle da bi, kao starešine, trebalo slobodno da uživaju u korišćenju priloga: da li je to istina? Taj novac pripada Bogu – zašto ga zloupotrebljavaju? Zašto uživaju u korišćenju tog novca kako im se prohte? Da li su kvalifikovani za to? Da li se Bog slaže s tim da oni koriste priloge na taj način? Da li bi Božji izabrani narod to odobrio? To što antihristi otimaju priloge i rasipaju ih, to je nešto što je određeno njihovom zlobnom naravi, to je način razmišljanja koji proističe iz njihove pohlepe i to nije nešto što je propisano Božjom rečju. Taj antihrist je oduvek želeo da stekne kontrolu nad svim prilozima, kao i nad svim informacijama o ljudima zaduženim za njihovo čuvanje i nad svim brojevima računa i šiframa. Zar to nije ozbiljan problem? Da li je želeo da zna osnovne činjenice o Božjim prilozima, da ih valjano čuva, a zatim da ih raspodeli na razuman način, čuvajući ih netaknute i ne dopuštajući nikome da ih slobodno i nepromišljeno troši? Da li je imao na umu to da učini? Da li čovek može da uoči neki znak dobre namere iz njegovih postupaka? (Ne može.) Ako čovek, dakle, zaista ne žudi za prilozima, šta će učiniti ako bude izabran za starešinu? (Najpre će proveriti efikasnost različitih aspekata rada u crkvi, kao i kako se prilozi čuvaju i da li je mesto gde se čuvaju bezbedno. Međutim, neće se raspitivati o brojevima računa, o šiframa niti o iznosima priloga.) Tako je, ali postoji još jedna stvar. Nakon što je čovek koji zaista ne žudi za prilozima izabran za starešinu, proveriće da li je mesto gde se prilozi čuvaju bezbedno, kao i da li su ljudi koji su zaduženi za njihovo čuvanje prikladni i pouzdani, da li bi oni proneverili priloge i da li se prilozi čuvaju u skladu sa načelima. Prvo će to sve razmotriti. Što se tiče osetljivih informacija kao što su količina priloga i šifre, ljudi koji nisu pohlepni – pristojni i čestiti ljudi – kloniće se toga. Ali čovek koji je pohlepan to neće izbegavati, već će koristiti izgovor: „Ja sam starešina. Zar ne bi trebalo da preuzmem svaki aspekt rada? Sve ostalo je predato meni, zašto nisu i prilozi?" Koristeći moć koju ima, želeće da preuzme kontrolu nad blagajnom crkve pod tim izgovorom. To je problem. Neće obavljati svoj posao niti će pravilno ispunjavati svoje odgovornosti, niti će upravljati blagajnom crkve u skladu sa normalnim procedurama i načelima. Umesto toga, imaće svoje planove u vezi sa tim. Svako ko je sposoban da misli kao normalno ljudsko biće može to da vidi. Čim je taj starešina počeo to da radi, neko je to prijavio i zaustavili su ga. Nakon toga, ta osoba Mi je podnela izveštaj, pitajući da li je to ispravno i Ja sam rekao da jeste. To se zove zaštita interesa Božje kuće; te informacije se ne smeju dati takvom čoveku. Imati želju za kontrolom novca Božje kuće, a da pri tom nisi nimalo posla odradio – zar to nije nalik velikoj crvenoj aždaji? Kada velika crvena aždaja uhapsi braću i sestre, prvo što uradi nije da ih bije, jer se plaši da neće moći jasno da govore nakon što budu pretučeni do besvesti – prvo ih pita gde se čuva crkveni novac, ko ga čuva i koliko novca ima. Tek tada će pitati ko su starešine crkve. Njegov cilj je da prosto ugrabi novac. Ono

što je taj starešina uradio i ono što velika crvena aždaja radi po prirodi je isto. On nijedan posao nije istražio niti je za ijednu stvar preuzeo teret, i obraćao je pažnju samo na blagajnu – zar to nije podlo? Dela tog podlog čoveka bila su toliko očigledna! Pre nego što je njegov status bio iole osiguran, želeo je da ugrabi novac. Zar nije bio previše nestrpljiv? Nije ni slutio da su drugi počeli da ga razotkrivaju, te je uskoro bio smenjen. Što se tiče čoveka koji se ponaša na tako očigledan način, ovo morate da zapamtite: smenite ga što pre. Nema potrebe da dalje raspoznajete bilo šta o njemu, kao što su njegove naravi, ljudskost, obrazovanje, porodično poreklo, koliko dugo veruje u Boga, da li ima temelje, kakva su njegova životna iskustva – ništa od toga ne morate da razotkrivate; ta jedna stvar je dovoljna da se utvrdi da je takav čovek antihrist. Trebalo bi svi da se udružite i da ga zajedno smenite i uklonite. Ne treba vam takav čovek na poziciji starešine. Zašto? Ako mu dopustite da vas vodi, protraćiće koliko god novca crkva da ima i sve će proneveriti, i tada će doći do zastoja u radu crkve i biće nemoguće nastaviti sa radom. Ako naiđete na takvog čoveka koji je opsednut otimanjem novca, čija je pažnja uvek nepromenljivo usmerena na bogatstvo i koji je pohlepan, i ako znakovi njegove prave prirode još nisu isplivali na površinu, a svi su ga smeteno izabrali misleći da ima neki dar, da ima neku radnu sposobnost, da je sposoban da povede sve ljude do ulaska u istina-stvarnost, i nisu očekivali da će, čim postane starešina, početi da trpa novac u svoje džepove, onda treba da požurite i svrgnete ga sa te pozicije. To je potpuno ispravno. Posle možete da izaberete nekog drugog. Crkva se neće raspasti ako na jedan dan nema starešinu. Božji izabrani narod veruje u Boga, a ne u nekog određenog starešinu. Recite Mi, da li se ponekad desi da braća i sestre nešto pogrešno procene? Pre nego što je taj čovek postao starešina, bilo je nemoguće uvideti da je pohlepan. U interakciji sa drugima, nije pokušavao nikog da iskoristi, trošio je svoj novac kada je kupovao stvari, a čak je davao i milostinju. Ipak, prva stvar koju je uradio kada je postao starešina bilo je da zatraži informacije o blagajni crkve. Većina ljudi ne može da potisne tu vrstu rđavog nagona – prosto neverovatno! Kako je mogao da se promeni preko noći? Nije se promenio preko noći, već je jednostavno bio takvo stvorenje od samog početka, jedina razlika je u tome što ranije nije bio u okolnostima koje bi ga razotkrile, a sada ga je ova situacija razotkrila. S obzirom da je taj čovek razotkriven, zašto biste i dalje bili milostivi prema njemu? Samo ga dobro udarite da ga oterate, što dalje to bolje! Da li smete to da učinite? (Da.) Kada je reč o ljudima koji stalno smišljaju planove u vezi sa imovinom crkve, nemojte ih birati ako ih niste u potpunosti razumeli. Ako, u trenutku neznanja, izaberete takvog čoveka a da ga niste u potpunosti razumeli, a zatim otkrijete da je on pohlepno stvorenje i Juda, treba što pre da ga izbacite i uklonite. Nemojte biti milostivi i nemojte oklevati. Ima onih koji kažu: „Iako je taj čovek pohlepan, u svim ostalim aspektima je u redu. Može da vodi ljude ka razumevanju Božje reči i može da povede ljude da normalno obavljaju svoje dužnosti.” Ali on je takav samo na kratko. Kako vreme prolazi, više neće biti takav. Neće proći ni nekoliko dana, a njegov demonski lik će se pojaviti. Sve naravi i načini ispoljavanja antihrista o kojima smo u prošlosti razgovarali

će se, malo po malo, razotkriti u njemu. Zar tada već neće biti kasno da ga smenite? Rad crkve će već pretrpeti. Ako ne veruješ u ono što sam rekao i oklevaš, nemoj da počneš da kukaš kada ti bude žao. Najpre osmotri kako se čovek odnosi prema prilozima: to je najjednostavnija, najdirektnija i najjasnija strategija pomoću koje možeš da prozreš da li čovek ima suštinu antihrista. Što se tiče tema o kojima smo ranije razgovarali, morali smo da prepoznamo naravi antihrista kroz neka ispoljavanja, otkrivenja, stavove, reči i dela, i da vidimo da li imaju suštinu antihrista na osnovu njihovih naravi. Po pitanju problema o kom smo upravo razgovarali, nema potrebe to sve raditi: jednostavno je, lako i jasno doći do rešenja, i zahteva manje napora i vremena. Sve dok čovek to ispoljava – i stalno ima želju da prioritetno prisvaja priloge ili da ih prisilno oduzima – možete da budete sigurni da je on, sto posto, antihrist. Može da bude okarakterisan kao antihrist i ne može da služi kao starešina, već braća i sestre moraju da ga smene i odbace.

Upravo smo razgovarali o načinima na koje antihristi ispoljavaju prioritetno prisvajanje i korišćenje priloga, i iskoristili smo to da objasnimo i detaljno analiziramo naravi i suštinu koje antihristi izražavaju u pokušaju da kontrolišu blagajnu crkve. To je prva stavka. Prisvajanje i korišćenje – to su prvi i najosnovniji pristupi koje antihristi imaju po pitanju ckvene imovine. U okviru ove stavke, nismo konkretno razgovarali o tome kako antihristi prisvajaju i koriste crkvenu imovinu. Razgovaraćemo o tome u više detalja u okviru sledeće stavke, koja se tiče toga kako se antihristi bave traćenjem, nenamenskim korišćenjem, pozajmljivanjem, zloupotrebom i krađom priloga.

B. Traćenje, nenamensko korišćenje, pozajmljivanje, zloupotreba i krađa priloga

1. Traćenje priloga

Antihristi misle da im status i autoritet daju moć da prioritetno prisvajaju i koriste priloge. Pa, kada steknu tu moć, kako onda raspoređuju i koriste priloge? Da li to rade u skladu sa pravilima crkve ili u skladu sa načelima koja regulišu potrebe rada crkve? Mogu li oni to da urade? (Ne, ne mogu.) Činjenica da oni ne mogu to da urade dotiče se mnogih stvari. Kada antihristi steknu status, oni ne mogu da izbegnu obavljanje određenih stvari koje uključuju rad crkve, a deo tog rada uključuje izdvajanje i raspodelu crkvene imovine. U tom slučaju, koja su načela po kojima pristupaju raspodeli crkvene imovine? Da li je to štedljivost? Da li je to pedantnost u planiranju troškova kako bi uštedeli gde god je to moguće? Da li se trude da u svemu uzmu u obzir Božju kuću? Ne. Ako mogu da stignu do nekog mesta biciklom, oni ipak troše novac na autobus. A kad im postane neprijatno i nezgodno da stalno koriste autobus ili iznajmljeni automobil, oni počnu da razmišljaju o korišćenju novca Božje kuće za kupovinu automobila. Dok kupuju automobil, prevrću očima na jeftine modele prosečnih performansi i naročito biraju automobil visokih performansi, model poznatog brenda uvezen direktno iz inostranstva koji košta preko milion juana. Oni misle: „To nije ništa strašno, a u svakom slučaju, božja

kuća plaća, a novac božje kuće je novac svih nas. Nema ničeg teškog u tome da svi zajedno kupimo automobil. Božja kuća je tako velika, celokupna vaseljena pripada bogu, pa zar je tako strašno ako božja kuća kupi automobil? U Sotoninom svetu, automobili koje ljudi voze koštaju po nekoliko miliona juana, pa je naša crkva prilično štedljiva s obzirom da kupuje automobil za samo milion juana. Osim toga, automobil nije samo za mene, čitava crkva će ga koristiti." Čim antihristi otvore usta, ode više od milion juana, a da nisu ni trepnuli niti im je srce zadrhtalo, niti su iole osetili grižu savesti. Nakon što kupe auto, počinju da uživaju u njemu. Više ne hodaju do mesta gde bi mogli da idu peške, ne idu biciklom do mesta gde bi mogli da ga voze, niti više iznajmljuju automobil da odu mesta do kojih mogu stići iznajmljenim automobilom; umesto toga, insistiraju na korišćenju svog automobila. Prave se važni, kao da su sposobni da obavljaju veliki posao. Antihristi vrlo rasipnički troše novac, sve što kupuju mora da bude najbolje, napredno i najmodernije. Na primer, razlika u ceni između osnovnih i naprednih modela određene vrste mašina i opreme može da varira za nekoliko desetina hiljada juana. U takvim situacijama, antihristi će hteti da kupe napredni model, i sve dok ne troše svoj novac, to im uopšte neće smetati. Da moraju da plate iz svog džepa, ne bi mogli da priušte ni neki osnovni jeftini model, ali kad kažete da Božja kuća plaća, tada će hteti onaj napredni. Zar to nisu zveri? Zar nisu nerazumni? Zar to nije traćenje priloga? (Jeste.) Ljudi koji traće priloge imaju lošu ljudskost, oni su sebični i ogavni! Čim antihristi steknu moć da koriste priloge, oni žele da ih prisvoje za sebe, koristeći ih bez ikakvog obzira prema načelima i insistirajući na kupovini naprednih stvari prilikom svake nabavke. Kada kupuju naočare, žele one napredne, koje blokiraju plavo svetlo i ultraljubičaste zrake i koje imaju najjasnija sočiva, a kada kupuju računar, žele napredni i najnoviji model. Bez obzira na to da li bi im raznovrsni alat i oprema bili od koristi u njihovim dužnostima, čim se pokrene tema kupovine takvih stvari, oni žele napredne stvari. Zar to nije traćenje priloga? Znaju da budu štedljivi kada je njihov novac u pitanju, bilo koji predmet će im odgovarati dokle god da je praktičan, ali kada je u pitanju kupovina za Božju kuću, tada praktičnost i ušteda novca prestaju da budu važni. Razmišljaju samo o tome da to mora biti poznati brend, to mora da ističe njihov status, te kupuju ono što je najskuplje. Zar to nije traženje vlastite propasti? Trošiti priloge kao vodu – zar to nije ono što antihristi rade? (Jeste.)

Bio je jedan čovek koji je otišao u kupovinu četkica za zube zajedno sa Višnjim bratom. Bratu je kupio četkicu koja je koštala nešto više od jednog dolara, a sebi je uzeo uvezenu četkicu koja je koštala više od petnaest dolara. Sad, zar ne biste rekli da je postojala neka razlika između Višnjeg brata i ovog običnog brata, neka nejednakost u pogledu njihovog statusa? (Da.) U logičkom smislu – da ne pominjemo stvari kao što su status, položaj ili način na koji Bog vrši raspodelu, već da samo razgovaramo o činjenici da je brat Višnji vredno radio sve ove godine – zar on ne bi trebalo da koristi nešto što je boljeg kvaliteta? Ali on nije bio zahtevan po tom pitanju. Koja je načela sledio? Biti štedljiv gde god je to moguće. Ta vrsta predmeta nije ništa prefinjeno, pa nije vredno

koristiti tako skupu stvar i nema potrebe trošiti toliko novca na to, biće dovoljna i obična četkica. Sad, između ova dva čoveka postoji određena nejednakost kada su u pitanju identitet, položaj i status, a kupljen je predmet prosečnog kvaliteta za onoga koji bi trebalo da koristi bolji, dok je predmet najboljeg kvaliteta kupljen za onog koji bi trebalo da koristi prosečni. U čemu je tu bio problem? Ko je od njih dvojice imao problem? Onaj koji je koristio dobar predmet bio je čovek sa problemom. Nije bio svestan sebe i nije imao osećaj srama, i kupio bi najbolji i najskuplji predmet sve dok je kuća Božja to plaćala. Da li je taj čovek imao i trunku razuma? S obzirom da je to učinio dok je išao u kupovinu sa bratom Višnjim – donoseći te odluke pred njim – šta bi tek učinio da je išao u kupovinu sam? Koliko bi se tada rasipao? Otišao bi mnogo dalje i to ne bi bila razlika od samo desetak dolara; osmelio bi se da kupi predmete koliko god oni da koštaju, da potroši bilo koju sumu novca na njih. Na taj način je trošio priloge i novac Božje kuće; zar nije tražio svoje sopstveno razorenje? Ima onih koji misle: „Uradio sam tako veliki posao za božju kuću, preuzeo sam mnoge rizike, izdržao mnoge teškoće i nekoliko puta sam bio u zatvoru. S pravom bi trebalo da uživam u posebnom tretmanu.” Taj tvoj izraz „s pravom”, da li je to istina? U kojoj Božjoj reči je On propisao da čovek koji je bio u zatvoru ili je izdržao teškoće, ili je godinama putovao zarad Njega, treba s pravom da uživa u posebnom tretmanu, da s pravom prvi prioritetno koristi i prisvaja priloge i da ih traći po svojoj volji, i da je to upravna odluka? Da li je Bog ikada izgovorio ijednu reč u tom smislu? (Ne, nije.) Šta je onda Bog rekao o tome kako ta vrsta čoveka, zajedno sa starešinama, delatnicima i svim ljudima koji obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući, treba da koristi priloge? Trebalo bi da ih koristi za normalne troškove i za normalne izdatke; niko nema posebno pravo da koristi ili da prisvaja priloge. Bog neće dozvoliti da Njegovi prilozi postanu privatno vlasništvo bilo kog pojedinca. Istovremeno, Bog nije propisao da ljudi treba da traće novac na korišćenje i raspodelu priloga. Kakav čovek traći novac? Kakvu narav ima čovek koji traći novac? To je nešto što čine zveri, tirani, nasilnici, gangsteri i ogavne bitange koji nemaju osećaj srama, to je nešto što čine antihristi. Svako ko ima barem malo ljudskosti i makar malo oseća sramotu, ne bi se spustio na taj nivo. Postoje neki ljudi koji, nakon što postanu starešine crkve, veruju da im to daje autoritet da koriste priloge i imovinu crkve. Oni žele i usuđuju se da kupe sve i svašta, i žele da traže sve i svašta. Sve što kupe i sve u čemu uživaju, oni osećaju da su to i zaslužili; štaviše, nikada se ne trude da se raspitaju o ceni. A ako im neko kupi neki jeftin i običan predmet, na tu osobu će čak biti ogorčeni i naljutiće se. To su antihristi.

2. Nenamensko korišćenje priloga

Još jedan način na koji antihristi ispoljavaju pokušaj da kontrolišu blagajnu crkve jeste nenamensko korišćenje. Trebalo bi da je termin „nenamensko korišćenje” lako razumljiv. Da li nenamensko korišćenje znači uzeti imovinu crkve i dati je braći i sestrama ili je rasporediti za crkveni rad kako bi se upotrebila na pravi način? (Ne, ne znači to.) Šta onda znači „nenamensko korišćenje”? (Znači ne trošiti imovinu na primeren način,

već je koristiti svojevoljno ili u tajnosti.) Iako je ispravno reći „koristiti je u tajnosti”, to nije naročito konkretan izraz. Ako čovek koristi crkvenu imovinu u tajnosti kako bi pokrio troškove života onih koji obavljaju svoje dužnosti puno radno vreme, u tome nema ničeg pogrešnog i to nije nenamensko korišćenje. Nenamensko korišćenje se osuđuje i nije u skladu sa načelima. Na primer, neke crkvene starešine preuzmu kontrolu nad crkvenim novcem, i kada nemaju sredstava da njihova deca odu na fakultet, a ni kod kuće nemaju toliko novca, oni dođu pred Boga da se mole, govoreći: „O bože, dopusti mi da prvo priznam grešku i da te molim za oproštaj. Ako moraš nekoga da kazniš, onda molim te, kazni mene, a ne moje dete. Znam da to nije ispravno, ali trenutno sam u teškoj situaciji, pa moram to da učinim. Uvek si darežljiv u svojoj blagodati, pa se samo nadam da ćeš mi ovog puta progledati kroz prste i dati mi svoj blagoslov. Nedostaje mi dvadeset ili trideset hiljada juana za školarinu mog deteta, i čak i nakon što sam nekako skrpio novac i pozajmio sa svih strana, još uvek nemam dovoljno. Mogu li da iskoristim tvoj novac da platim školarinu svog deteta?” A potom, nakon što završe molitvu, osećaju se prilično smireno i, misleći da je Bog to odobrio, uzimaju novac za ličnu upotrebu. To je nenamensko korišćenje, zar ne? Ako se novac ne koristi za ono za šta bi trebalo da se koristi, već se koristi na nekom drugom mestu, pri čemu se krše načela koja upravljaju upotrebom priloga u Božjoj kući, to se zove „nenamensko korišćenje”. Kada im član porodice oboli i treba mu novac, ili kada im ponestane sredstava u poslovnim transakcijama, oni počnu da kuju planove o prilozima i u srcu se mole, govoreći: „O bože, molim te oprosti mi, nisam nameravao to da uradim, moja porodica stvarno prolazi kroz teškoće. Tvoja ljubav je beskonačna poput okeana i beskrajna poput neba i ti ne pamtiš ljudske prestupe. Nakon što potrošim ovaj novac, vratiću ti duplo kada porodični posao donese zaradu, pa te molim da mi dozvoliš da ga iskoristim.” Tako koriste priloge namenjene Bogu. Bez obzira da li je u pitanju rođak ili prijatelj kome je potreban novac, dok god te starešine imaju novac u svojim rukama, daće im ga, a da pri tom neće postupati u skladu sa načelima niti će tražiti saglasnost drugih, a kamoli da će razmišljati o činjenici da su to prilozi namenjeni Bogu. Umesto toga, sami će doneti odluku, uzeće novac iz crkve i koristiće ga u druge svrhe. Zar to nije nenamensko korišćenje? (Jeste.) To je nenamensko korišćenje. Sad, neki ljudi vrate novac u celosti nakon što su u tajnosti nenamenski koristili priloge; da li to znači da više nisu krivi za greh nenamenskog korišćenja priloga? Da li to znači da mogu biti oslobođeni krivice? Ili, ako su u trenutku nenamenskog korišćenja imali svoje razloge za to, ako je postojao određeni kontekst ili teškoća, i nisu imali drugu opciju osim da nenamenski iskoriste novac, mogu li za to da dobiju oproštaj i da izbegnu osudu? (Ne, ne mogu.) U tom slučaju, greh nenamenskog korišćenja priloga je ozbiljan! Da li je to išta drugačije od onoga što je Juda uradio? Zar ljudi koji nenamenski koriste priloge ne pripadaju istoj vrsti ljudi kao Juda? (Pripadaju.) Kada njihova deca idu na fakultet, kada neko iz njihove porodice obavlja poslovne aktivnosti, kada starijoj osobi treba medicinska pomoć, ili kada nemaju đubriva za poljoprivredne aktivnosti, u svim tim situacijama oni žele da troše crkveni novac. Neki čak

uništavaju priznanice za priloge koje su dali braća i sestre, a zatim trpaju novac u svoje džepove i troše ga kako žele, a da ne osećaju ni trunku stida niti im srce iole brže zakuca. Neki čak prihvate priloge od braće i sestara na sastancima, a zatim, čim se sastanak završi, odu i tim novcem kupuju stvari. A ima neke braće i sestara koji im ipak dopuštaju da zadrže novac, iako su ih svojim očima videli kako nenamensko koriste priloge, a da niko za to ne preuzima odgovornost i niko ne istupa da to zaustavi. Svi se boje da ne uvrede te starešine, te samo nemo posmatraju dok oni troše. Pa dobro, da li si taj novac priložio Bogu ili nisi? Ako daješ milostinju drugim ljudima, trebalo bi jasno reći da taj novac ne nudiš Bogu i tada ga Bog neće upamtiti. Zatim, što se tiče toga kome taj novac pripada, ko ga troši i kako se troši, te stvari nemaju nikakve veze sa Božjom kućom. S druge strane, ako je taj tvoj novac zaista priložen Bogu, a neki čovek ga je potrošio i protraćio pre nego što je crkva imala priliku da ga upotrebi, a tebi nije ni najmanje stalo do toga, nisi se trudio da to zaustaviš niti da prijaviš, onda, u tom slučaju, u tebi postoji problem, umešan si u greh tog čoveka, i kada on bude osuđen, ni ti nećeš moći da se izvučeš.

3. Pozajmljivanje priloga

Sve što uključuje proizvoljno korišćenje priloga, nepravilnu potrošnju i trošenje priloga neizbežno se odnosi na upravne odluke i ima kvalitet kršenja istih. Prilikom upravljanja imovinom crkve, ima onih koji bi mogli reći: „Imovina crkve samo tu stoji. Danas banke imaju razne investicione programe, poput obveznica i fondova, koji daju dobre kamate. Ako uzmemo novac od crkve i uložimo ga, i na tome malo zaradimo, zar ne bismo time doneli korist božjoj kući?" Onda, bez ikakvog razgovora, bez pristanka bilo koga u crkvi, oni odluče da sami daju novac na zajam. Koja je svrha toga? Lepo rečeno, to je zarađivanje određene kamate za Božju kuću, briga o Božjoj kući; ali u stvarnosti, ti ljudi gaje sebičan motiv. Oni žele da pozajme novac bez ičijeg znanja, a da zatim, na kraju, vrate glavni iznos Božjoj kući, dok će kamatu zadržati za sebe. Ta osoba, u tom slučaju, gaji nelojalnu nameru, zar ne? To se zove pozajmljivanje priloga. Može li se pozajmljivanje priloga smatrati pravilnim korišćenjem istih? (Ne, ne može.) Ima drugih koji kažu: „Bog voli čovečanstvo, božja kuća je topla. Ponekad, kada našoj braći i sestrama nedostaje novac, zar ne možemo da im pozajmimo božje priloge?" Neki ljudi tada sami donose odluku, a neki antihristi čak vrše pritisak na braću i sestre i podstiču ih, govoreći: „Bog voli čovečanstvo, bog daje život, on daje čoveku sve, pa ne bi bilo strašno ako pozajmimo malo novca, zar ne? Pozajmljivanje novca našoj braći i sestrama da prebrode hitne potrebe, da im pomognemo da prođu kroz životne poteškoće, zar to nije božja namera? Ako bog voli čovečanstvo, kako ljudi ne mogu voleti jedni druge? Hajde, pozajmi im novac!" Kada to čuje, velika većina neupućenih ljudi kaže: „Naravno, ako ti tako kažeš. U svakom slučaju, ovaj novac pripada svima, pa ćemo na to gledati kao da svi nekom pomažemo." I tako, jedan čovek koji uzvikuje velike ideje i gomila ulizica koji mu se dodvoravaju, na kraju dovedu do toga da novac ode. Dakle, da li važi ono što si rekao da je „taj novac priložen Bogu"? Ako važi, onda taj novac već pripada

Bogu i sada je osvećen, i bilo bi pravilno koristiti ga prema načelima koja je uspostavio Bog. Ako ne važi, ako novac koji prilažeš ne važi, kako to onda postupaš u vezi sa tim prilogom? Da li je to samo igra? Da li se šališ sa Bogom i varaš Ga? Nakon što si stvari koje želiš da priložiš postavio na oltar, ti počinješ da žališ za njima jer su te stvari tamo postavljene, a Bog ih ne koristi i izgleda kao da Mu zapravo i ne trebaju. Pa kada tebi zatrebaju, ti ih uzimaš i koristiš za svoje potrebe. Ili si možda priložio previše te, osetivši kajanje, uzimaš nešto od toga nazad. Ili možda nisi jasno razmišljao kada si davao prilog, a sada kada si otkrio da ti te stvari zapravo trebaju, uzimaš ih nazad. Kakva je priroda takvog ponašanja? Taj novac i te stvari-kada ih neko priloži Bogu, to je isto kao da ih je postavio na oltar; a šta su stvari koje su postavljene na oltar? To su prilozi. Čak i ako je to samo kamen ili zrno peska, zemička na pari ili čaša vode, čim je postavljen na oltar, taj predmet pripada Bogu, a ne čoveku, i nijedan čovek više ne sme da ga dotakne. Bilo da taj predmet priželjkuješ za sebe ili misliš da možeš opravdano da ga iskoristiš, nijedan čovek nema pravo na njega. Ima onih koji kažu: „Zar bog ne voli čovečanstvo? Šta bi se desilo kada bi i čovečanstvu dao udela? Trenutno ti nisi žedan i ne treba ti voda, ali ja jesam, pa zašto ne bih mogao malo da popijem?" Ali tada moraš da vidiš da li se sa tim Bog slaže. Ako se Bog slaže, to dokazuje da ti je dao pravo i da imaš pravo to da koristiš; ali ako se Bog ne slaže, onda nemaš pravo to da koristiš. U situaciji kada nemaš pravo, kada ti Bog nije dao pravo, korišćenje nečega što pripada Bogu bilo bi kršenje velikog tabua, što je ono što Bog najviše prezire. Ljudi uvek govore da Bog ne toleriše uvrede koje čovek počini, ali nikada nisu shvatili kakva je zapravo Božja narav, ili šta od onoga što rade nesumnjivo vređa Njegovu narav. Po pitanju Božjih priloga, mnogi ljudi ih stalno imaju na umu, žele da ih koriste ili raspodele po svojoj volji, da ih upotrebljavaju, poseduju, pa čak i da ih traće po sopstvenoj volji; ali kažem ti, gotov si, ti zaslužuješ smrt! Takva je Božja narav. Bog nikome ne dozvoljava da takne Njegovu imovinu; takvo je Njegovo dostojanstvo. Postoji samo jedna situacija u kojoj Bog daje ljudima pravo da koriste priloge, a to je pravilna upotreba priloga prema crkvenim pravilima i prema načelima koja regulišu njihovu upotrebu. Bogu je prihvatljivo ako se čovek drži unutar tih granica, ali svako odstupanje van tih granica bila bi uvreda Božje naravi i kršenje upravnih odluka. To pravilo je toliko strogo da ne ostavlja prostora za pregovore i ne postoji drugi način. Stoga, oni koji se upuštaju u radnje kao što su traćenje, nenamensko korišćenje ili pozajmljivanje priloga okarakterisani su kao antihristi u Božjim očima. Zašto se prema njima postupa sa takvom strogošću da su okarakterisani kao antihristi? Ako neko ko veruje u Boga može da ode toliko daleko da se usudi da dodirne, koristi ili da svojevoljno traći predmete koji pripadaju Bogu i koji su osvećeni, kakav je to čovek? Takav čovek je Božji neprijatelj. Samo bi Božji neprijatelji imali takav stav prema Njegovim stvarima; nijedan običan iskvareni čovek ne bi to uradio, čak ni životinja ne bi to uradila; tako nešto bi počinili samo Božji neprijatelji, Sotona i velika crvena aždaja. Da li preterujemo kad to kažemo? Ne, to je činjenica i u potpunosti je tačno. Kako Sotonina sorta može da dodiruje stvari koje pripadaju Bogu? Takvo je Božje dostojanstvo!

4. Zloupotreba priloga

Postoje neki ljudi koji, pod raznim izgovorima, traže novac i stvari od Božje porodice, govoreći: „Našoj crkvi nedostaje jedna stolica, pa hajde da nam je kupite. Neki od braće i sestara u našoj crkvi nemaju računar koji mogu da koriste za obavljanje svojih dužnosti, pa hajde nam kupite 'mekintoš' računar. Često kontaktiramo ljude tokom rada, pa ne možemo da funkcionišemo bez telefona, pa hajde nam kupite 'ajfon'. Ali ne možemo imati samo jedan, to bi bilo previše nezgodno, jer ponekad moramo da stupimo u kontakt sa različitim ljudima. Uz to, jedna linija je previše podložna praćenju, pa će obavljanje posla biti moguće samo ako imamo nekoliko linija." I tako neki od tih ljudi imaju po četiri ili pet mobilnih telefona i nose po dva ili tri laptopa odjednom; izgledaju vrlo impresivno, ali je njihov radni učinak slab. Kako su došli do svih tih stvari? Sve su ih dobili na prevaru. Ranije smo pričali o jednoj glupoj ženi koja je bila tipični antihrist. Kada je Božja kuća renovirala crkvenu zgradu, ona se udružila sa jednim čovekom da zloupotrebom iskoriste novac crkve, prouzrokujući značajne gubitke Božjoj kući. Kada je taj čovek sprovodio renovaciju, on je uzeo deo za sebe, baš kao što bi to učinio neki neverni izvođač radova, kupujući najskuplje stvari i trošeći mnogo dodatnog novca. Kada su neki ljudi primetili da nešto nije u redu, ta glupa žena mu je pomogla da to prikrije i sakrije, i zajedno su na prevaru uzeli novac od Božje kuće. Na kraju su uhvaćeni i oboje su bili izopšteni. Time su sami sebi navukli propast i uništili svoje živote. Da li im je kukanje iole pomoglo? Pošto se sve tako završilo, zašto su se uopšte ponašali tako na početku? Kako to da ta glupa žena nije promislila dok je zloupotrebljavala priloge? Da li je bilo preterano to što ju je Božja kuća izopštila i što ju je naterala da vrati novac? (Ne, nije.) To je i zaslužila! Takva osoba ne zaslužuje sažaljenje. Za nju nema milosti. A onda, tu je i starešina o kojoj smo ranije razgovarali. U tajnosti je uzela dobar deo crkvenog novca i pozajmila ga neverniku. Kasnije je i njen slučaj bio rešen. Možda ima onih koji u sebi misle: „Zar nije samo pozajmila malo novca? Neka ga vrati i gotovo. Zašto je ukloniti? To znači da jedna prilično dobra osoba u tren oka postane nevernik, i mora da ode da zarađuje za život. Tako je jadna!" Da li je ta osoba jadna? Zašto umesto toga ne kažeš da je odvratna? Zašto ne sagledaš to što je uradila? To što je učinila je dovoljno da ti se zgadi do kraja života, a ti je sažaljevaš! Kakvi su to ljudi koji je sažaljevaju? Sve su to glupaci i ljudi koji pokazuju bezrezervnu ljubaznost prema svima.

5. Krađa priloga

I poslednje ispoljavanje antihrista koji kontrolišu blagajnu crkve jeste krađa priloga. Neki neupućeni ljudi, kada daju priloge, drže se načela „neka leva ruka ne zna šta radi desna", a onda sredstva koja prilažu stave u ruke osobi za koju nisu ni sigurni da joj mogu verovati. Oni kažu: „Suma koju ovog puta prilažem prilično je velika, pa nemoj da iko drugi za to sazna, i nemoj je upisivati u knjigu blagajne. To činim pred Bogom, a ne pred drugim ljudima. Dovoljno je da Bog zna za to. Ako bi braća i sestre saznali, verovatno bi me obožavali. Tako da, to radim u tajnosti da bih izbegao njihovo

poštovanje.” Nakon što to učine, osećaju se prilično zadovoljno sobom, misleći: „Dao sam svoj prilog principijelno, diskretno i hladnokrvno, van svake evidencije i bez znanja bilo koga od braće i sestara.” Ali, tako nepromišljen postupak otvorio je prostor pohlepnim ljudima da to iskoriste. Čim je prilog predat, antihrist kojem su ga dali odlazi i polaže ga u banku, kao da je taj novac njegov. Čak će osobi koja daje prilog reći: „Sledeći put kada daješ prilog, moraš to da uradiš na isti način. Način na koji to radiš je ispravan i u skladu sa načelima; kada daje prilog, čovek to treba da radi neupadljivo. Božja kuća je rekla da se ne pozivaju ljudi da daju priloge. To znači da traži od ljudi da budu neupadljivi, da ne govore o svojim prilozima čak ni nakon što ih daju, niti da otkrivaju iznos koji su dali, a još manje da govore kome su ga dali.” Da li čovek koji je dao taj prilog ume da prozre ljude? Zašto bi napravio tako glup potez? Bez ideje o tome koliko ljudsko srce može da bude rđavo i opako, položio je svu svoju veru u tu osobu, a na kraju mu je novac ukraden. To je slučaj u kom je neko antihristu dao priliku da ukrade novac. Ali, da li postoji slučaj u kom je antihrist u stanju da ukrade novac a da mu to nije omogućeno? Da li postoje slučajevi gde neko, dok se bavi računima, namerno upiše pogrešan iznos ili upiše manji iznos, te, malo po malo, potajno izvuče novac kada ljudi ne obraćaju pažnju? Ima dosta takvih ljudi. Takvi ljudi pohlepno žude za bogatstvom, slabog su i zlobnog karaktera, i sposobni su da učine bilo šta ako imaju priliku. Postoji izreka: „Prilike favorizuju one koji su spremni.” Ljudi koji nisu pohlepni ne obraćaju pažnju na te stvari, ali pohlepni ljudi to uvek rade. Njihov um neprestano kuje planove i u potrazi je za prilikama koje mogu da iskoriste kada je reč o novcu, smišljajući kako mogu da iskoriste situaciju i potajno troše novac.

Bila je tu jedna glupa žena. Jednom, dok sam razgovarao sa njom, pomenuo sam da crkva želi da odštampa neke knjige i pitao sam je da li zna nešto o štampanju. Odgovorila je izrekavši gomilu teorija i odmah dodala: „Obično štampari daju proviziju kada štampaju knjige. Ako posao prepustimo neverniku, sigurno će se desiti nešto sumnjivo, a i ta osoba će sigurno sebi obezbediti dobru zaradu sa strane.” Dok je govorila, počela je da se osmehuje od uha do uha. Oči su joj zasijale, obrve su joj se podigle, a obrazi zarumeneli, i postala je srećna i uzbuđena. Pomislio sam: „Ako ti možeš da obaviš ovaj posao štampanja, onda ga preuzmi, i reci Mi onoliko koliko znaš o tome. Zašto se toliko raduješ?” Ali, kad sam počeo da razmišljam o tome, shvatio sam – ovde se radi o nekom profitu. Uopšte je nije zanimalo kako će štampanje biti obavljeno, koje će se knjige štampati, kakvog će kvaliteta biti ili kako da pronađe štampariju – sve što ju je zanimalo bilo je da se ugradi. Ništa još nije bilo urađeno, a već je govorila o uzimanju procenta. Pomislio sam: „Siromaštvo te sigurno izluđuje. Kako možeš da se nadaš da ćeš dobiti procenat za štampanje knjiga za Božju kuću? Kada se radi distribucija knjiga, Božja kuća ne zaradi ni dinar, sve se deli besplatno, a ti hoćeš da uzmeš svoj deo?” Zar se ta žena nije igrala sa životom? Pre nego što je Božja kuća uopšte pristala da joj poveri taj posao, dok sam se samo raspitivao, ona je već govorila o uzimanju procenta. Ako bi joj zaista poverili posao, ne bi se zaustavila na uzimanju procenta i vrlo lako bi mogla da

uzme sav novac – koliko god da joj daš, za toliki iznos bi te prevarila, toliko bi ukrala. Da li preterujem? Ta luda žena zaista je bila prava napast, zar ne? Ako Mene pitaš, ona je bila kriminalac i gangster koji bi se usudio da ugrabi svaki mogući novac. Hajde da za trenutak ostavimo po strani pitanje da li se Bog sa tim slaže i da samo pitamo braću i sestre da li ona to rešava savesno, da li oni mogu da prihvate način na koji ona postupa i da li Božji izabrani narod može da joj oprosti.

Zatim, tu su neki ljudi koje Mi je odbojno i spomenuti. Kada preuzmu neki posao za Božju kuću, udružuju se sa nevernicima kako bi podigli cenu, primoravajući Božju kuću da plati preveliku sumu i da pretrpi gubitak. Ako kažeš da na to nećeš nasesti ili da se nećeš složiti sa njihovim predlogom, oni se uznemire i pokušavaju na sve moguće načine da te ubede ili da te odgovore i da uzmu novac od crkve. Kada je novac isplaćen nevernicima, a oni dobili svoju zaradu, i kada je njihov ugled takođe porastao, srećni su kao da su upravo dobili na lutriji. To je svrstavanje na stranu otpadnika, rasipanje priloga i odsustvo svakog truda da zadobiju i najmanju korist za Božju kuću. Zašto su one glupe žene koje su bile zadužene za štampanje knjiga bile otpuštene? Zato što su nanele gubitak Božjoj kući i zato što su se ponašale nepromišljeno. Kada su pregovarale sa nevernicima, spustile su cenu što je više moguće, do te mere da je cena bila niža čak i od troškova proizvodnje, toliko niska da je postala odbojna i da nevernici više nisu želeli da posluju sa njima. Na kraju su nevernici nevoljno pristali, ali je kvalitet bio znatno kompromitovan. Recite Mi, da li postoji ijedna osoba koja bi rado poslovala sa gubitkom? Ljudi u ovom svetu moraju da prežive, i kada posluju, moraju da zarade dovoljno novca da pokriju svoje troškove života i rada, pored troškova proizvodnje. Te žene nisu dozvolile da ti nevernici bilo šta zarade, pregovarale su na nerazuman način i ubijale cenu što su više mogle, sve vreme misleći da štede novac za Božju kuću. Pa, kako se to na kraju završilo? Druga strana je na kraju smanjila kvalitet štampe i poveza. Da nisu na tome nadoknadili deficit, zar ne bi pretrpeli gubitak? Da su morali da pretrpe gubitak, da li bi obavili posao? Da li bi mogli sebi da priušte da te žene izvuku bolji kraj u pogodbi? Ne, to bi bilo nemoguće. Kad bi dozvolili da te žene izvuku bolji kraj, to ne bi bilo poslovanje, to bi bila dobrotvorna akcija. Te glupe žene nisu mogle to da prozru, obavile su zadatak za Božju kuću na taj način i napravile su potpuni haos. Na kraju su još bile pune izgovora, govoreći: „Razmišljala sam o Božjoj kući. Štedela sam novac za Božju kuću. Ušteđen dinar je ušteđen dinar, a dva ušteđena dinara su zarađen dinar!” Pričale su gluposti! Da li su znale šta su industrijski standardi? Da li su znale šta znači ustaljena praksa i razumnost? I tako, koji je bio konačan rezultat? Neke od knjiga su bile veoma lošeg kvaliteta, stranice su počele da ispadaju nakon nekoliko okretanja i cela knjiga bi se raspala, što ju je činilo nemogućom za čitanje, tako da nije bilo druge nego da se sve ponovo štampa. Da li je to uštedelo novac ili je koštalo više? (Koštalo je više.) To je bila katastrofa koju su te glupe žene prouzrokovale.

Činjenica da antihristi postupaju prema prilozima bez ikakvih načela i ljudskosti predstavlja jasan dokaz njihove rđave i opake naravi. Sudeći po načinu na koji pristupaju

prilozima i svemu što pripada Bogu, narav antihrista zaista je protivna Bogu. Oni sa krajnjim prezirom gledaju na priloge koji pripadaju Bogu, poigravajući se njima i postupajući s njima kako im se prohte, ne pokazujući ni trunku poštovanja i postupajući bez ikakvih granica. Ako tako postupaju prema stvarima koje pripadaju Bogu, kako li onda postupaju prema Sâmom Bogu? Ili prema rečima koje On izgovara? Odgovor je očigledan. To je priroda-suština antihrista, suština antihrista kojom dominiraju rđavost i zloba; to je pravi antihrist. Zapamtite ovo – kada je reč o nekome ko je sposoban da traći, nenamenski koristi, pozajmi, zloupotrebi ili ukrade priloge, nema potrebe osmotriti bilo šta drugo što ta osoba ispoljava. Sve dok ispoljava makar jednu od tih kategorija, to je dovoljno da ta osoba bude okarakterisana kao antihrist. Ne morate se raspitivati niti istraživati, a još manje ih ispitivati da biste videli da li su oni ta vrsta ljudi i da li bi u budućnosti bili sposobni tako nešto da urade. Sve dok se uklapaju makar u jednu od tih kategorija, osuđeni su da budu antihristi, da budu Božji neprijatelji. Svi pažljivo osmotrite – bilo da je to starešina koga ste već izabrali ili starešina koga ste odlučili da izaberete ili neko od ljudi za koje smatrate da su prilično dobri, ko god pokazuje takvo ponašanje ili takvu sklonost, sasvim je izvesno da je to antihrist.

Da li ste izvukli neku vrstu pouke iz ovoga o čemu sam danas govorio? Da li ste zadobili razumevanje istine? Ne možete jasno da govorite o tome, pa ću vam reći kakvu pouku treba da izvučete. Ne smeš da kuješ nikakve planove u vezi sa stvarima koje ljudi prilažu Bogu. Kakve god da su te stvari, bile one vredne ili ne, bilo da ih možeš iskoristiti ili ne, bilo da su dragocene ili ne – ne smeš da kuješ nikakve planove u vezi sa njima. Izađi i zaradi novac ako si sposoban – zarađuj koliko god hoćeš, niko se neće u to mešati, ali nikako ne smeš da kuješ nikakve planove o Božjim prilozima. Trebalo bi da imate tu vrstu budnosti; trebalo bi da imate tu vrstu razumnosti. Gore navedeno je jedna pouka. Druga pouka je da svako ko se upusti u traćenje, nenamensko korišćenje, pozajmljivanje, zloupotrebu i krađu priloga pripada Judinom soju. Ljudi koji su tako postupili i koji su počinili takva dela već su uvredili Božju narav i Bog ih neće spasiti. Ne bi smeo da imaš nikakva pusta maštanja u vezi s tim. Ja sam to tako postavio i Bog će te stvari sprovesti. To je odlučeno i nema mesta za pregovore. Neki će reći: „Nenamensko korišćenje koju sam ja izvršio dogodilo se u određenom kontekstu – bio sam mlad i neuk kada sam neoprezno potrošio taj novac, ali nisam prevario božju kuću za previše novca, samo sam ukrao dvadeset do trideset, ili trideset do pedeset juana.” Ali nije stvar u iznosu; problem je u tome što, kada to činiš, objekat tvojih postupaka je Bog. Dotakao si se Božjih stvari, a to je neprihvatljivo. Božje stvari nisu zajednička imovina, one ne pripadaju svima, one ne pripadaju crkvi, one ne pripadaju Božjoj kući. One pripadaju Bogu i te pojmove ne smeš mešati. Bog ne misli tako niti ti je rekao: „Moje stvari i prilozi pripadaju crkvi i crkva treba da ih rasporedi”. A još manje: „Svi prilozi koji se daju Meni pripadaju crkvi, Božjoj kući i pod nadležnošću su braće i sestara. Ko god želi da ih koristi, samo treba to da prijavi.” Bog tako nešto nije rekao, On to nikada nije rekao. Pa, šta je Bog rekao? Nešto što je priloženo Bogu pripada Bogu i onog trenutka

kada je ta stvar stavljena na oltar, ona zauvek pripada Bogu i nijedan čovek nema pravo ni moć da je neovlašćeno koristi. Kovati planove o prilozima i baviti se nenamenskim korišćenjem zloupotrebom, krađom, pozajmljivanjem i traćenjem priloga – sve te radnje osuđuju se kao uvrede Božjoj naravi, kao postupci antihrista, i ravne su grehu huljenja na Svetog Duha, što ti Bog nikada neće oprostiti. Takvo je dostojanstvo Boga i ljudi ne smeju to da potcenjuju. Kada opljačkaš ili nešto ukradeš od drugih ljudi, zakon te može osuditi na jednu do dve godine, ili tri do pet godina, i nakon što odležiš u zatvoru tri do pet godina, više nećeš biti kriv ni za kakav zločin. Ali, kada uzmeš i koristiš Božje stvari, Božje priloge, to je večni greh u Božjim očima, greh koji se ne može oprostiti. Uputio sam ti ove reči i ko god ih prekrši, moraće da snosi posledice. Kada dođe vreme, bolje ti je da se ne žališ da ti nisam rekao. Svoje reči sam ti danas i ovde jasno izložio, ukucao sam ih poput eksera u dasku, i to će se i ostvariti. Na tebi je da li ćeš verovati u to ili ne. Ima onih koji kažu da se ne boje. Pa, ako se ne bojiš, sačekaj da vidiš kako će se stvari odigrati. Nemoj čekati da budeš kažnjen, jer će tada biti prekasno da plačeš, škrgućeš zubima i udaraš se po grudima.

24. oktobar 2020. godine

Četrnaesta stavka: Prema Božjoj kući se ophode kao da je njihovo privatno vlasništvo

Na poslednjem okupljanju, u zajedništvu smo razgovarali o tome da antihristi, pored toga što kontrolišu ljudska srca, kontrolišu i finansije crkve. Koje su bile glavne tačke o kojima smo razgovarali? (Razgovarali smo o dve glavne tačke: prva tačka je bila to što je za njih prioritetno prisvajanje i korišćenje crkvene imovine, dok je druga tačka bila njihovo traćenje, nenamensko korišćenje, pozajmljivanje, zloupotreba i krađa priloga.) Razgovarali smo o tim dvema glavnim tačkama. Danas ćemo razgovarati o četrnaestoj stavki različitih manifestacija antihrista: prema Božjoj kući se ophode kao da je njihov lični prostor. Hajde da u toj stavci pogledamo kakva su ispoljavanja antihrista, kojima se dokazuje da oni imaju suštinu antihrista. Oni se prema Božjoj kući ophode kao da je njihov lični prostor: na prvi pogled, ova dva izraza – „Božja kuća" i „lični prostor" – ne daju nikakvu naznaku o zlu koje antihristi mogu da učine. Reći da se „antihristi prema Božjoj kući ophode kao prema vlastitom domu" ne daje nikakav nagoveštaj na šta se tačno taj „dom" odnosi, da li je to nešto pozitivno ili negativno, da li se koristi kao kompliment ili, pak, pežorativno. A da li zamena reči „dom" izrazom „lični prostor" ukazuje na određene probleme? Pre svega, šta nam govori izraz „lični prostor"? (Antihristi žele da imaju poslednju reč.) Šta još? (Oni se ophode prema Božjoj kući kao da je njihova sfera uticaja, negujući poslušnike i ljude iz sopstvenog domaćinstva, a zatim preuzimaju kontrolu nad crkvom.) To je takođe manifestacija antihrista. Ima li još nešto? Da li površinsko značenje tog izraza ukazuje da je to sfera uticaja antihrista, da je to mesto na kojem antihristi imaju moć i vlast, mesto na kojem antihristi sve kontrolišu, monopolizuju i drže pod kontrolom, mesto na kojem antihristi donose sve odluke? (Da.) Možemo da pročitamo takvo značenje iz tog izraza; zato što kada smo ranije razgovarali o različitim manifestacijama antihrista, mnogo smo razgovarali o detaljnom analiziranju i razotkrivanju suštine antihrista. Među tim manifestacijama najvažniji su pokušaji antihrista da kontrolišu ljude i da vladaju – iako, naravno, postoje i razne druge manifestacije.

Dakle, nakon što smo razgovarali o opštem značenju izraza „lični prostor" koji koriste antihristi, hajde da razgovaramo o tome šta se tačno podrazumeva pod „Božjom kućom". Da li vi imate predstavu o tome šta je Božja kuća – možete li je precizno definisati? Grupa okupljene braće i sestara – da li je to Božja kuća? Da li se okupljanje ili skup ljudi koji slede Hrista i Boga smatra Božjom kućom? Da li se okupljanje koje takođe uključuje crkvene starešine, đakone i razne vođe timova smatra Božjom kućom? (Ne.) Šta je zapravo Božja kuća? (Samo crkva u kojoj Hrist vlada je Božja kuća.) (Samo okupljanje ljudi koji uzimaju Božje reči kao svoja načela primene može se smatrati Božjom kućom.) Da li su te dve definicije tačne? Vi ne možete to da objasnite. Čak i nakon svih propovedi koje ste saslušali, ne možete da date tako jednostavnu definiciju. Očigledno je da vi nemate naviku da ove duhovne izraze i rečnik shvatate ozbiljno niti da im posvećujete potrebnu pažnju. Kako ste samo nemarni! Zato dobro razmislite: šta je, tačno, Božja

kuća? Ako se definiše teoretski, Božja kuća je mesto na kojem vlada istina, skup ljudi čija su načela primene Božje reči. U tom slučaju, problem je što se antihristi ophode prema kući Božjoj kao da je njihov lični prostor; oni se prema okupljanju braće i sestara koji slede Boga ophode kao da je njihova sfera uticaja, kao da je mesto na kojem oni sprovode vlast i kao da je objekat nad kojim iskazuju moć. To je doslovno značenje koje se može razaznati iz ophođenja antihrista prema Božjoj kući kao da je njihov lični prostor. Bez obzira iz kog ugla to objašnjavate ili posmatrate, ophođenje antihrista prema kući Božjoj kao prema ličnom prostoru otkriva njihovu priroda-suštinu, iz koje pokušavaju da navedu ljude na pogrešan put i da ih kontrolišu, kao i da imaju apsolutnu moć. Božja kuća je mesto na kojem Bog deluje i govori, na kojem Bog spasava ljude, na kojem Božji izabrani narod doživljava Božje delo, biva pročišćen i dostiže spasenje, na kojem se Božja volja i namere mogu nesmetano sprovoditi, kao i mesto na kojem se Božji plan upravljanja može primenjivati i ostvarivati. Ukratko, Božja kuća je mesto na kojem Bog ima vlast, na kojem vladaju Božje reči i istina; to nije mesto na kojem bilo koji pojedinac ima moć i radi za sebe kako bi ostvario svoje želje ili grandiozne planove. Međutim, ono što antihristi čine upravo je suprotno onome što Bog želi: oni ne obraćaju pažnju i ne mare za ono što Bog želi da učini, ne interesuje ih da li se Božje reči ostvaruju među ljudima, niti da li Božje reči i istina-načela mogu biti shvaćeni, sprovedeni u delo i doživljeni među ljudima; oni samo vode računa o tome da li oni sami imaju status, moć i poslednju reč; da li se njihove namere, ideje i želje mogu realizovati među ljudima. Drugim rečima, vode računa o tome koliko ljudi, unutar njihove sfere uticaja, sluša njihove reči, koliko im se ljudi pokorava i kakvu sliku, reputaciju i autoritet oni sami imaju – upravo su to ključne stvari kojima pokušavaju da upravljaju, i upravo je to ono do čega im je najviše stalo u srcu. Bog govori i deluje među ljudima, On spasava ljude, predvodi ih i snabdeva. On usmerava njihov dolazak pred Boga, razumevanje Njegovih namera, postepen ulazak u istina-stvarnost i postepeno dostizanje pokoravanja Bogu. Sve što antihristi čine upravo je suprotno tome. Bog vodi ljude da dođu pred Njega, a antihristi se oko tih ljudi nadmeću sa Bogom i pokušavaju da ih dovedu pred sebe. Bog vodi ljude da uđu u istina-stvarnost, da razumeju Božje namere i da se, korak po korak, pokore Božjoj vrhovnoj vlasti; antihristi pokušavaju da kontrolišu ljude, korak po korak, da se domognu njihovog kretanja i da ih čvrsto stave pod svoju vlast. Ukratko, sve što antihristi čine ima za cilj da Božje sledbenike pretvore u vlastite sledbenike. Nakon što pod svoju kontrolu stave smetene ljude koji ne teže istini, oni idu korak dalje i svim sredstvima pokušavaju da pod kontrolu stave one koji su u stanju da slede Boga i da odano vrše svoju dužnost. Time antihristi navode sve u crkvi da slušaju ono što oni govore, kao i da žive, da deluju, da se vladaju i da sve čine prema njihovim željama, te da na kraju slušaju sve što oni kažu, da se pokore njihovim željama i da ispunjavaju njihove zahteve. Drugim rečima, šta god Bog želi da učini, kakav god efekat Bog želi da postigne, to je rezultat koji i antihristi žele da postignu. Rezultat koji oni žele da postignu nije da navedu ljude da dođu pred Boga i da Ga obožavaju, već da dođu pred njih i da njih obožavaju. Sve u

svemu, kada antihristi dođu na vlast, oni pokušavaju da kontrolišu svaku osobu i svaku stvar unutar svoje sfere uticaja. Nastoje da kontrolišu onu sferu koju mogu da kontrolišu. Trude se da crkvu, Božju kuću i one koji slede Boga pretvore u sferu u kojoj sprovode svoju moć i u kojoj su u stanju da vladaju. To jest, Bog vodi ljude pred Sebe, dok antihrist navodi ljude na pogrešan put i takođe želi da dovede te ljude pred sebe. Cilj antihrista u svemu tome jeste da Božje sledbenike pretvore u svoje sledbenike, i da Božju kuću i crkvu pretvore u svoju kuću. Budući da antihristi poseduju te motive i suštinu, kakve konkretne manifestacije i ponašanje imaju, a koji ukazuju na to da su ti antihristi zaista antihristi, da su neprijatelji Boga, da su demoni i Sotone koji su neprijateljski nastrojeni prema Bogu i istini? U nastavku ćemo detaljno analizirati koje konkretne manifestacije i pristupi antihrista dokazuju da se oni prema Božjoj kući ophode kao da je njihov lični prostor.

I. Antihristi monopolizuju moć

Prva manifestacija antihristovskog ophođenja prema Božjoj kući kao da je njihov lični prostor jeste nešto o čemu smo često razgovarali, a to je ujedno i suštinska manifestacija svojstvena antihristima: antihristi najviše od svega vole status. Zašto najviše vole status? Šta predstavlja status? (Moć.) Tako je – to je ključno. Samo uz status mogu da imaju moć, a samo uz moć mogu lako da obave poslove; samo uz moć ima nade da se njihove razne želje, ambicije i ciljevi realizuju i postanu stvarnost. Dakle, antihristi su veoma kulavi, oni su vrlo pronicljivi u takvim stvarima; ako žele da od Božje kuće naprave svoj lični prostor, prvo moraju da monopolizuju moć. Ta se manifestacija ističe. Među tim antihristima koje ste sreli, o kojima ste čuli ili koje ste videli svojim očima, koji od njih nije pokušao da monopolizuje moć? Bez obzira na to koje načine koriste – bilo da su to lukavost i lažljivost, spoljašnja smirenost i srdačnost ili primena zlonamernih i posebno nečasnih načina, ili čak nasilja – antihristi imaju samo jedan cilj: da steknu status i da potom iskoriste moć. Dakle, prva stvar o kojoj želim da razgovaram jeste to što antihristi, pre svega ostalog, pokušavaju da monopolizuju moć. Želja antihrista za moći prevazilazi takvu želju kod običnih ljudi; ona nadmašuje želju običnih ljudi iskvarene naravi. Obični ljudi iskvarene naravi samo žele da ih drugi visoko uvažavaju i da imaju dobro mišljenje o njima; vole da dominiraju u razgovoru, ali nisu toliko povređeni ako nemaju moć i obožavanje ljudi; mogu da se snađu bez obzira da li to imaju ili ne; imaju izvesnu naklonost prema moći i čeznu za njom, ali ne u istoj meri kao antihristi. A koja je to mera? Bez moći, oni su u stalnom stanju anksioznosti, ne mogu da nađu mir, pate od slabog apetita i nesanice, svaki dan im donosi samo dosadu i nemir, a u srcima im se čini kao da postoji nešto što ne uspevaju da postignu, i takođe kao da postoji nešto što su izgubili. Obični iskvareni ljudi su srećni kada imaju moć, ali nisu preterano uznemireni njenim nedostatkom; mogu da se osećaju pomalo razočarano, ali su zadovoljni i time što su obični ljudi. Ako antihristi moraju da budu obični, oni ne mogu da prežive, ne mogu da nastave dalje, kao da su izgubili životni pravac i svrhu, ne znaju kako da nastave putem – životom – koji je pred njima. Osećaju da im je život samo uz status ispunjen svetlošću,

da im je samo uz status i moć život slavan, spokojan i srećan. Zar to nije drugačije nego kod normalnih ljudi? Kada steknu status, antihristi postaju neuobičajeno uzbuđeni. Drugi to vide i misle: „Zašto su drugačiji nego pre? Zašto toliko zrače i sijaju? Zašto su toliko srećni?" Kada se raspitaju, ispostavi se da je to zato što imaju status, moć i poslednju reč, zato što mogu da naređuju ljudima i da koriste svoju moć, zato što imaju ugled i sledbenike. Kada imaju status i moć, nešto se menja u mentalitetu antihrista.

Želja antihrista za moći ukazuje na to da njihova suština nije obična; to nije obična iskvarena narav. I zato, bez obzira na to među kojim se ljudima nalaze, antihristi će pokušati da pronađu način da se istaknu, da se pokažu, da se reklamiraju, da svakog nateraju da vidi njihove zasluge i vrline i da obrati pažnju na njih, te da sebi obezbede određeni položaj u crkvi. Kada se održavaju crkveni izbori, antihristi osećaju da im se otvorila prilika: to im je prilika da se reklamiraju, da ostvare svoje želje, da zadovolje svoje prohteve. Oni čine sve što mogu da budu izabrani za starešinu, čine sve što mogu da steknu moć, verujući da će im sticanje moći olakšati da obave poslove. Zašto će to biti lakše? Kada antihristi nemaju moć, sasvim je moguće da ti u njihovom spoljašnjem izgledu ne možeš da otkriješ njihove ambicije, želje i suštinu, zato što ih oni skrivaju i pretvaraju se, pa ne možeš da ih prozreš. Ali, šta je prvo što oni čine kada steknu status i dobiju moć? Pokušavaju da osiguraju svoj status, da prošire i učvrste moć u svojim rukama. A koje metode koriste da učvrste svoju moć i da osiguraju svoj status? Antihristi imaju mnoge metode; oni ne bi propustili takvu priliku, ne bi sedeli skrštenih ruku kad su već preuzeli vlast. Za njih je dolazak takve prilike vreme velike radosti – baš kao što su to i momenti kada primene svoju prevrtljivost i kada u potpunosti iskažu svoje sposobnosti. Nakon što je antihrist izabran, on najpre pažljivo ispituje svoju najužu porodicu i rodbinu, proveravajući ko mu je bliski srodnik, ko mu se ulizuje, ko mu je blizak, kao i ko se slaže sa njim i ko govori istim jezikom. Takođe proverava ko je čestit, ko neće stati na njegovu stranu, ko ga prijavljuje ako učini nešto što je protiv pravila i načela Božje kuće – to su oni koje će on iskoreniti. Nakon što ih je proverio, antihrist razmišlja: „Većina mojih rođaka ima dobar odnos sa mnom, slažemo se, govorimo istim jezikom; ako postanu moji podređeni i ako mogu da ih iskoristim, zar se moj uticaj neće povećati? I zar to neće učvrstiti moj status unutar crkve? Kao što kaže izreka: 'Unapređuj sposobne ne izbegavajući rodbinu'. Svi neverujući zvaničnici moraju da se oslanjaju na pomoć svojih bliskih prijatelja i saradnika – sada, kada sam i ja zvaničnik, moram da učinim isto, to je dobra ideja. Prvo moram da unapredim svoju rodbinu. Moja žena i deca se podrazumevaju; prvo što ću učiniti jeste da im obezbedim određene položaje. Šta će moja žena da radi? Briga o prilozima u crkvi je vitalna i važna uloga – finansijska moć mora da bude u našim rukama. Tek tada ću moći slobodno i lako da trošim novac. Taj novac ne sme dospeti u ruke stranca; ako se to desi, onda će na kraju biti njegov, a troškovi će biti nadzirani i kontrolisani, što nije zgodno. Da li je osoba koja trenutno upravlja računima na mojoj strani? Spolja se čini da je ta osoba u redu, ali ko zna šta joj je u mislima. Ne, moram da smislim način da je zamenim i da omogućim svojoj ženi da

upravlja računima." Antihrist porazgovara o tome sa svojom ženom, koja kaže: „To je odlično! Sada kada si crkveni starešina, ti imaš poslednju reč o crkvenim prilozima, zar ne? Ti odlučuješ ko je zadužen za njih." Antihrist kaže: „Ipak, u ovom trenutku nema dobrog načina da se otarasimo osobe koja trenutno upravlja računima." Njegova žena razmisli malo, pa kaže: „Što to ne bi bilo lako? Reci da je suviše dugo na tom položaju. To je loše; moglo bi da bude neplaćenih računa, neurednih računa ili slučajeva pronevere. Greške se lako dešavaju kada je neko dugo zadužen za nešto; kako vreme odmiče, on oseća da ima kapital i prestaje da sluša druge ljude. Štaviše, osoba koja upravlja računima prilično je stara, lako biva smetena i često zaboravlja stvari. Ako ikada dođe do nekog propusta, to će dovesti do gubitaka. To je izuzetno važna uloga – ta osoba mora biti smenjena." A ko treba da kaže da ona mora biti smenjena? Bilo kakav razgovor o smeni te osobe ne sme doći iz usta njega kao crkvenog starešine; braća i sestre moraju biti ti koji će predložiti antihristovu ženu. Nakon što njegova žena to predloži, crkveni prilozi će njoj biti povereni. Ali, crkveno načelo nalaže da čuvanje priloga ne može da obavlja jedna osoba, već se to mora raditi zajednički, dvoje ili troje ljudi, čime se izbegava mogućnost da jedna osoba iskoristi rupu u sistemu i proneveri finansijska sredstva Božje kuće. Zato antihrist preporučuje svoju rođaku da se pridruži u čuvanju priloga, govoreći da je ona dugogodišnja vernica, da je dala mnoge priloge, da uživa dobar ugled i da joj se može verovati. Svi kažu: „Obe pripadaju tvojoj porodici. Neko izvan tvoje porodice takođe mora da bude uključen." Zato antihrist preporučuje jednu smetenu stariju sestru da pomogne u upravljanju i kontroli finansija. Antihrist najpre stavlja finansije pod kontrolu svoje porodice, nakon čega njegova porodica konkretno upravlja načinom na koji se taj novac troši i upravlja određenim prilivima i odlivima – kontrola nad svim ovim je u njegovim rukama.

Nakon što je monopolizovao finansijsku moć i preuzeo kontrolu nad imovinom, da li je antihrist postigao svoj cilj? Još nije. Najvažnije je kontrolisanje nadzornika raznih crkvenih poslova, njihovo pridobijanje na svoju stranu i preuzimanje komande. Antihrist oseća da je upravo to najvažnije; to se odnosi na to da li ljudi u svakom timu na nižim položajima rade ono što on kaže, kao i da li njegova moć prodire do najnižih nivoa. Dakle, kako on to radi? Uvodi sveobuhvatne reforme. On najpre razgovara u zajedništvu i kaže da je rad svakog tima imao te i te greške. Primera radi, pojavili su se određeni problemi u timu za video-produkciju, pa antihrist kaže: „Te probleme je izazvao nadzornik. Ti ogromni propusti u njegovom radu i veliki problemi koje je izazvao dokaz su da nadzornik nije u skladu sa merilom, te bi ga trebalo zameniti; ako se to ne učini, taj posao se ne može pravilno obaviti. Dakle, ko će ga zameniti? Da li vi imate nekoga na umu – ima li kandidata? Ko je u timu najbolji u onome što radi?" Svi razmišljaju o tome, i neko kaže: „Postoji brat koji je veoma dobar, ali ne znam da li je pogodan." Antihrist odgovara: „Ako niste sigurni, on ne može biti izabran. Ja ću vam preporučiti nekoga. Moj sin – on ima 25 godina i diplomirao je računarstvo, specijalizovao se za specijalne efekte i video-produkciju. On je novi vernik i ne teži mnogo istini, ali su njegove profesionalne veštine bolje od svih vaših.

Da li je iko od vas stručnjak u toj oblasti?" Svi odgovaraju: „Nismo ono što biste nazvali stručnjacima, ali već dugo obavljamo svoju dužnost i razumemo načela ovog rada u Božjoj kući. Da li on razume?" „Nije važno ako ne razume; može da nauči." Ovo svima zvuči ispravno i oni se slažu sa onim što antihrist govori, svi se slažu da promovišu koga god on želi, pa je još jedna važna uloga pod njegovom kontrolom. Zatim antihristu pada na pamet da je delo jevanđelja važno za Božju kuću, a da njegov nadzornik nije neko ko je na njegovoj strani. On mora biti smenjen. Kako ga smeniti? Na isti način: pronalaženjem mana. Antihrist kaže: „Koji je krajnji ishod bio sa prošlim mogućim primaocem jevanđelja?" Neko odgovara: „Nakon što su verovali mesec dana, čuli su neku negativnu propagandu i poverovali u to, pa više nisu verovali." Antihrist pita: „Kako su mogli tek tako da prestanu da veruju? Da li je to zato što niste jasno razgovarali o istini vizija? Ili je to zato što ste lenji, ili ste se plašili nepovoljnog okruženja i bojali se da sebe dovedete u opasnost, pa niste jasno razgovarali o stvarima? Ili je to zato što se niste blagovremeno brinuli o njima? Ili niste uspeli da im pomognete da reše svoje poteškoće?" On postavlja čitav niz pitanja, jedno za drugim. I bez obzira na to kako drugi odgovaraju ili kakvo objašnjenje daju, to nema nikakve veze; antihrist insistira na tome da nadzornik tima za širenje jevanđelja ima previše problema, da su njegove greške suviše ozbiljne, da je neodgovoran i nekvalifikovan za posao, pa ga prisilno otpušta. A kada nadzornik bude otpušten, antihrist kaže: „Ta i ta sestra je ranije takođe propovedala jevanđelje i ima iskustva – mislim da bi ona bila dobra." Čuvši to, ljudi kažu: „Ona je tvoja starija sestra! Možda ume lepo da priča, ali njena ljudskost nije dobra. Ona ima veoma lošu reputaciju, ne može se koristiti," i braća i sestre se ne slažu s tim. Antihrist kaže: „Ako se ne složite, jevanđeoski tim će biti raspušten. Ne smete više da propovedate jevanđelje, niste sposobni da pravilno obavljate tu dužnost. Ili to, ili izaberite odgovarajućeg vođu tima, a moja sestra će biti pomoćni vođa tima!" Braća i sestre biraju nekoga, a antihrist nevoljno pristaje, pod uslovom da njegova starija sestra bude postavljena za pomoćnog vođu tima. Uz tako postignut konsenzus, tim za širenje jevanđelja uspeva da opstane.

Bez obzira na to gde se nalaze ili kakav je posao u pitanju, antihristi moraju da ubace svoje poslušnike, ljude koji su na njihovoj strani. Čim antihristi postanu starešine i steknu status, njihov prvi zadatak nije da provere kako članovi svakog tima napreduju u svom život-ulasku niti da saznaju kako napreduje njihov rad, pa ni kako se mogu rešiti razne poteškoće na koje su naišli u svom radu i da li postoje neki nerešeni problemi ili izazovi. Umesto toga, oni posmatraju kadrovsku situaciju, ko je vođa svakog tima, ko je protiv njih u svakom timu i koji ljudi će u budućnosti biti pretnja njihovom statusu. Oni su prilično dobro informisani o takvim stvarima, ali nikada ne pitaju o situaciji u vezi sa radom crkve. Nikada ne pitaju o stanju braće i sestara, o njihovom život-ulasku, niti o tome kako napreduje crkveni život, a još manje žele da se brinu o tome. Međutim, oni su itekako svesni ljudi zaduženih za svaki tim: da li su to njihovi sledbenici, da li se slažu sa njima i da li predstavljaju pretnju njihovoj moći ili statusu. Znaju sve te detalje i veoma su ih

jasno razradili. Kada je reč o onima u grupi koji su relativno čestiti i govore istinito, antihristi veruju da se od takvih osoba treba čuvati i da im ne treba davati nikakav status. Nasuprot tome, favorizuju one koji su vešti u laskanju, koji znaju kako da se umiljavaju, koji govore ugodne reči kojima podilaze drugim ljudima i koji mogu da slede naredbe kada nešto rade. Antihrist je naklonjen njima i planira da ih unapredi i da ih postavi na važne pozicije. Čak razmišlja o tome da ih vodi sa sobom gde god da ide, pri čemu im omogućava da slušaju više propovedi i da ih oblikuje u svoje sledbenike. Kada je reč o onima u crkvi koji teže istini, koji imaju osećaj za pravdu i koji se usuđuju da govore istinito, koji dosledno uzdižu Boga i svedoče o Njemu, koji se ne klanjaju rđavim silama, statusu ili autoritetu – antihristi se čuvaju od njih, gnušaju ih se, diskriminišu ih i isključuju ih u svojim srcima. Međutim, prema onima koji im laskaju, posebno prema članovima vlastite porodice, prema svojim daljim rođacima – prema onima koji mogu da se vrte oko njih odnose se kao prema svojima i tretiraju ih kao porodicu. Svi oni pod vlašću antihrista koji su u stanju da se vrte oko njih, da slede njihove znakove i uputstva kada rade nešto i da ih sprovode prema njihovim željama – ti ljudi nemaju savesti niti razuma, ni ljudskosti, a još manje bogobojažljivo srce. Oni su gomila bezvernika. Bez obzira na to kakve loše stvari čine, antihrist ih neguje, štiti ih i smatra ih svojom porodicom, dovodeći ih pod svoju vlast – na taj način se formira lični prostor antihrista.

A ko čini antihristov lični prostor? Pre svega, antihrist je glava, vođa, kralj koji poseduje apsolutni autoritet, a čija je reč neprikosnovena u tom prostoru. Ljudi koji su s njim u krvnom srodstvu, njegova uža porodica, njegovi poslušnici, ortaci, vatreni obožavaoci, drugi koji rado slede i izvršavaju njegova naređenja, i još oni koji se rado druže s njim i pridružuju se njegovim zlodelima, kao i oni koji, bez obzira na to kako su regulisani aranžmani i upravne odluke Božje kuće, bez obzira na to šta govore Božje reči i istina-načela, rado se ubijaju od posla za njih, rizikuju sebe za njih i trude se za njih – to su članovi antihristovog ličnog prostora. Kada se sve uzme u obzir, možemo zaključiti da su oni okoreli sledbenici antihrista. A šta rade svi ti članovi antihristovog ličnog prostora? Da li oni obavljaju svoju dužnost i svaki posao u skladu sa pravilima i načelima Božje kuće? Da li postupaju onako kako Bog zahteva i da li tretiraju Njegove reči i istinu kao najviše od svih načela? (Ne.) Kada takvi ljudi postoje u crkvi, mogu li istina i Božje reči da napreduju bez prepreka? Ne samo da ne mogu, već zbog uznemiravanja, obmanjivanja i sabotaže antihristove bande, Božje reči, istina koju On izražava i zahtevi koje On postavlja ljudima ne mogu da se ostvare u crkvi; oni ne mogu da budu primenjeni. Kada postoji lični prostor antihrista, Božji izabrani narod ne može da ima normalan crkveni život, niti može normalno da obavlja svoju dužnost, a još manje može da radi stvari u skladu sa istina-načelima; svaki posao u crkvi je pod kontrolom antihrista. Tamo gde je to u blažoj meri, ometanje antihrista izaziva haos, ljudi su u stanju anksioznosti, posao ne napreduje, a ljudi ne znaju kako da dobro obavljaju svoj posao niti kako da pravilno obavljaju svoju dužnost; u svemu vlada haos. U ozbiljnim slučajevima, sav posao staje, i niko ne pokazuje nikakvu brigu ili pažnju. Čak i ako

nekoliko ljudi može da primeti da postoji problem, oni ne mogu da razluče da je tu nevolju izazvao antihrist. Oni su takođe ometeni i dezorijentisani zbog antihrista, ne znajući ko je u pravu ili ko greši; čak i ako ima onih koji mogu da uoče određene probleme i koji žele da progovore ili da preuzmu odgovornost za posao, oni nisu u stanju da se prihvate posla. Antihrist ugnjetava svakoga ko pokuša da ga razotkrije, ili svakoga ko ima osećaj za pravdu i pokuša da preuzme posao. Do koje mere ide u njihovom ugnjetavaju? Ako se ne usudiš da pustiš glas, ako moliš za milost, ako se ne usudiš da ga prijaviš, ako se ne usudiš da o njemu obavestiš višerangirane, ili da ukažeš na probleme u njihovom radu, da razgovaraš o istini, ili da izgovoriš reč „Bog", onda će te antihristi poštedeti. Ako se pridržavaš načela i ako ih razotkriješ, oni će učiniti sve što je u njihovoj moći da te muče, upotrebiće sva sredstva da te osude i potisnu, pa će čak podsticati članove svog ličnog prostora, zajedno sa ostalim neodlučnima, i onim ljudima koji su beskičmenjaci, kukavice i koji se plaše sila antihrista, da te odbace i potisnu. Na kraju, neki male vere i malog rasta biće bačeni na kolena pred antihristom. To antihrista čini srećnim; postigao je svoj cilj. Kad dobije moć, da bi monopolizovao tu moć i osigurao svoj položaj, on ne samo da sve važne poslove u crkvi daje svojim rođacima i onima koji su u dobrim odnosima s njim, već istovremeno regrutuje i druge koji nisu s njim u srodstvu da mu služe i da za njega rade do iznemoglosti, s ciljem da u budućnosti zadrži svoj status i da uvek ima moć u svojim rukama. Po mišljenju antihrista, što je više ljudi u njihovom ličnom prostoru, to su njihove sile veće, a samim tim i njihova moć. A što je njihova moć veća, to se njih više plaše oni koji bi mogli da im se suprotstave, koji bi mogli da kažu „ne" i koji bi se usudili da ih razotkriju. Takvih ljudi je takođe sve manje. Što ih se ljudi više plaše, to više kapitala imaju da se nadmeću sa Božjom kućom i sa Bogom; više se ne boje Boga i ne plaše se da će se Božja kuća obračunati sa njima. Sudeći prema antihristovoj želji za moći, prema onome što on sa njom čini, i prema njegovim raznim ponašanjima, u suštini, antihrist je neprijatelj Boga; on je Sotona i đavo.

Šta antihrist radi nakon što uspostavi svoj lični prostor? Da li je strašno zabrinut o tome kako napreduje crkveni rad širenja jevanđelja? Da li ga to brine, ili da li se raspituje o tome? On samo obavlja inspekcijski obilazak, izvršavajući formalnosti, površno se izvlačeći sa nekoliko reči i ništa više. Koji je cilj njegovog inspekcijskog obilaska? Sa kojim ciljem kreće na ta različita mesta da vidi kako napreduju braća i sestre? Da li je to zato što mu je stalo do toga kako napreduje njihov život-ulazak? Ne. On traži da vidi da li neko unutar njegovog kruga uticaja ima nameru da mu se suprotstavi, da li ima nekoga ko ga gleda popreko, da li ima nekoga ko se usuđuje da mu kaže „ne" ili da li se neko usuđuje da ne popusti i da ne uradi kako on kaže; mora da vidi svojim očima, mora lično da upozna situaciju. To je jedan od aspekata. Štaviše, nakon što antihrist uspostavi svoj lični prostor, on sebe postavlja za zakonitog kralja, a ako kažeš da je tiranin, da je glavni nasilnik i vođa razbojnika, nije ga briga, sve dok ima status i moć. U svojoj sferi uticaja, unutar svog ličnog prostora, sva moć je u njegovim rukama, on sam donosi odluke. Istovremeno, uživa u obožavanju, divljenju i poštovanju svoje klike, kao i u njihovom

laskanju, dodvoravanju, pa čak i u svim onim osećajima superiornosti i posebnim tretmanima koje mu pružaju. Da li misliš da antihrist, kada monopolizuje svoju moć, to čini samo da bi govorio sa visokog položaja? Da li to čini samo da zadovolji takvu želju? Nije. On želi nešto značajnije: želi sav tretman koji dolazi sa statusom i moći koje uživa u svom ličnom prostoru. Kada antihrist uspostavi svoj lični prostor, kada ima svoje okorele sledbenike, njegovi dani prolaze u većoj udobnosti nego dani drevnih careva. Ne mora ništa da radi: jednom rečju, njegova želja se ispunjava; jednom rečju, stvari koje želi mu se donose. Primera radi, antihrist kaže: „Danas je lepo vreme; zašto mi se toliko jede piletina?" Pre podneva, neko je već skuvao pileći paprikaš. Tokom ručka u podne, antihrist kaže: „Mi vernici ne smemo da pijemo alkohol, ali može li neko osveženje?" Čuvši reči svog starešine, sledbenici antihrista šalju nekoga da žurno ode i da kupi piće. Zar on ne dobija šta god poželi? Samo treba da ispruži ruku, da otvori usta, i stvari će mu biti donete, a sve njegove želje ispunjene. Njegovi dani prolaze u velikom komforu. Onda antihrist kaže: „Hladno je danas. Prošlogodišnji džemper su pojeli moljci, neprikladno je da ga nosim – ne izgleda dobro. Ne znam gde je ovogodišnji džemper." Kada neko ponudi da mu kupi nekoliko džempera, antihrist kaže da ne bi trebalo olako da ih kupuje, da on mora da se prilagodi ispravnosti svetaca, i da novac mora biti potrošen u skladu sa načelima. Ubrzo nakon što je to rekao, neko je otišao da mu kupi nekoliko džempera. Kada džemperi stignu, antihrist oseća da će, ako ništa ne kaže, sve to delovati nameštено, pa kaže: „Ko je to kupio? Zar to nije kršenje načela? Zar me to ne bi stavilo u pogrešnu poziciju? Ko ih je kupio? Daću im novac." On traži od svoje žene da prvo uzme nešto novca iz crkvenih priloga i kaže da će to vratiti kasnije kada bude imao novca. U stvarnosti, on to kaže olako; nema apsolutno nikakvu nameru da to vrati. Antihrist zaista dobija sve što poželi, uživajući u svemu što mu je servirano. A u svom srcu, da li on ima ikakav osećaj samoprekora nakon što uživa u tim stvarima? Da li oseća prigovor savesti? (Ne.) Kako bi on uopšte mogao da oseća grižu savesti? Upravo je to ono što on želi, ono za čim žudi dan i noć – kako bi to mogao da odbije? Tu prednost ne sme da protraći, ako je ne iskoristi, onda će ona da istekne i neće imati smisla; kada je iskoristi, on će i dalje reći nešto što lepo zvuči, pa osoba koja troši novac to čini drage volje, i ne usuđuje se da o tome bilo šta misli.

U svom ličnom prostoru, antihristi ne samo da dobijaju razne posebne tretmane i usluge od svojih podređenih, već i obučavaju ljude iz tog prostora da ih u potpunosti slušaju. Primera radi, ako antihrist zatraži da svi ustanu u 5 sati ujutru, svi moraju biti budni pre 5 ujutru. Oni koji se kasno probude suočiće se sa orezivanjem – oni moraju da promatraju antihristove izraze lica. Tokom obroka, niko se ne usuđuje da sedne za sto dok antihrist ne sedne, a pre nego što on počne da koristi štapiće za jelo, niko drugi to ne sme da učini. Šta god on odluči da uradi, to mora da bude učinjeno; kako god on odluči da se nešto uradi, drugi to moraju da slede, a neposlušnost se ne toleriše. U svom ličnom prostoru, antihrist je vođa, kralj, i njegova reč je konačna – ko god ne uspe da se povinuje, biće mučen. Njihovi podređeni su obučeni da bez pogovora slede njihova

naređenja, ne usuđujući se da im se ni najmanje suprotstave, verujući da je sve što oni zapovede opravdano i vredno – verujući da je to njihova dužnost i obaveza. Pod oznakom verovanja u Boga i izvršavanja svojih dužnosti, podređeni bespogovorno slušaju antihrista, drže ga kao kap vode na dlanu i tretiraju ga kao svog kralja i gospodara. Ako neko ima svoje mišljenje ili stav o antihristu, i ako se to stanovište razlikuje od antihristovih stavova, antihrist će se svim silama potruditi da ga opovrgne, omalovaži, detaljno analizira, osudi, pokudi i potisne, i smiriće se tek kada ta osoba postane sasvim poslušna. Antihristi cvetaju u svom ličnom prostoru, u kojem im je izuzetno prijatno. Sav novac koji braća i sestre prilažu odlazi antihristu, i sve što antihristu nedostaje oni moraju da obezbede. Braća i sestre moraju odmah da ispune potrebe antihrista kako bi on ostao srećan i zadovoljan. Antihrist je obučio te ljude da postanu praktično robovi. Njihovo najčešće propovedanje vrti se oko toga kako su patili i bili odani, naglašavajući kako ljudi treba da ih razumeju i slušaju kako bi ugodili Bogu i kako bi bili u skladu sa istina-načelima. Antihrist propoveda uzvišene propovedi, uzvikuje parole i predstavlja doktrine koje se u potpunosti poklapaju sa ljudskim predstavama i zamislima kako bi zaslužio obožavanje i divljenje drugih. Istovremeno, on efikasno sprečava da se protiv njega pojavi bilo kakva sumnja, nedoumica ili raspoznavanje, a takođe sprečava ljude da imaju pomisli o njegovom razotkrivanju ili raspoznavanju, ili da imaju vlastite zamisli o izdaji. To osigurava da će njegova moć trajati večno, da će biti učvršćena u crkvi bez ikakvih promenljivih faktora. Zar antihrist ne razmišlja poprilično unapred? Pa, koja je onda svrha svih tih postupaka? Jednom rečju, to je moć. Bilo da su u pitanju oni unutar njegovog ličnog prostora ili oni izvan njega, bilo da su u pitanju njegovi okoreli sledbenici ili braća i sestre koji ga prepoznaju, čega se antihrist najviše plaši i o čemu brine? Plaši se da bi ti pojedinci mogli da razumeju istinu, da bi mogli doći pred Boga, da bi mogli da ga raspoznaju i da ga odbace. Toga se on najviše plaši. Kada ga svi odbace, on postaje zapovednik bez vojske, gubi svoj status i ugled, a i moć mu biva oduzeta. Stoga, on veruje da svoju moć može da učvrsti jedino tako što će osigurati svoj lični prostor, što će zaključati svoje okorele sledbenike, što će potpuno navoditi na pogrešan put i kontrolisati one koji ga slede, držeći ih čvrsto u šaci. Na taj način, on se čvrsto drži posebnog tretmana koji želi da uživa, posebnog tretmana koji mu moć donosi. Neki antihristi su posebno lukavi u svom ponašanju i ophođenju, vešti u pridobijanju ljudi. U ličnom prostoru kojim antihrist upravlja, postoje oni koji obavljaju poslove za njega, oni koji udovoljavaju njegovim materijalnim potrebama, i oni koji prikupljaju informacije ili sređuju situaciju za njega – razne vrste pojedinaca. Ako unutar sfere uticaja antihrista nema nikoga ko je dobrog kova, nikoga ko teži istini i nikoga ko se pridržava istina-načela, antihrist može da održava dugoročnu kontrolu nad crkvom, a ljudi unutar te crkve biće u potpunosti iskvareni i navedeni na pogrešan put do te mere da se više ne mogu vratiti. Čak i ako bi Višnji poslao nekog da ispita rad, to bi bilo uzaludno. Crkva je postala neprobojna i neosvojiva pod kontrolom antihrista – njihova čvrsta tvrđava. Bez obzira na to ko razotkriva i detaljno analizira antihrista, ili bez obzira na to ko u zajedništvu razgovora

o istina-načelima, oni koji su navedeni na pogrešan put neće to slušati. Umesto toga, oni će stati na stranu antihrista, suprotstavljajući se istini i osuđujući razotkrivanje i detaljno analiziranje antihrista.

Antihrist, njegovi okoreli sledbenici i članovi njegovog ličnog prostora uvek razgovaraju i ispituju stvari u vezi sa Božjom kućom: ko je gde premešten? Ko je smenjen? Višnji je izdao još jedan razgovor i propoved o razotkrivanju toga i toga – da li bi trebalo da to objavimo? I kako ćemo to objaviti? Kome ćemo to prvo objaviti, a kome posle toga? Da li treba da intervenišemo i uklonimo neke osetljive informacije ili da napravimo izmene? Ko je nedavno bio u kontaktu sa strancima? Da li je Višnji nekog poslao dole? Da li je iko od tih ljudi imao kontakt sa našim ljudima na nižim položajima? Oni često zajedno razgovaraju o takvim stvarima; često se udružuju i kuju zavere, raspravljajući o protivmerama, spletkama i načinima da odgovore na sve radne aranžmane Višnjeg. Isto tako, oni često razgovaraju i ispituju okolnosti braće i sestara koji su ispod njih. Antihrist i članovi njegovog ličnog prostora provode ceo dan kujući zavere zajedno, kao prst i nokat. Kada su zajedno, oni ne razgovaraju o istini, niti o Božjim namerama, a još manje o radu crkve, ili kako da ispune svoju dužnost i da unaprede rad crkve, kako da usmere braću i sestre ka ulasku u stvarnost Božjih reči, ili kako da odgovore na spoljašnje situacije. Oni nikada ne razgovaraju o tim ispravnim stvarima, već ispituju ko se kome približava, o kome ti ljudi pričaju kada su zajedno, da li su pričali o starešinama iza njihovih leđa. Takođe, obraćaju pažnju na to čija je porodica bogata i da li daje ikakve priloge. To su stvari o kojima razgovaraju u tajnosti, i stalno osuđuju braću i sestre, kao i radne aranžmane Višnjeg – uvek čine sve što mogu da izigraju braću i sestre i Višnjeg. Sramno je ono što u tajnosti rade: ako to nije štetno za crkvu, onda je štetno za braću i sestre. Stalno kuju zavere ili prave pometnju oko braće i sestara koji su dobrog kova i koji teže istini, stalno pokušavaju da ponize dobre ljude ili da ukaljaju njihovo ime. Kad god antihristi nešto rade, uvek o tome razgovaraju sa ljudima iz svog tabora – tu su uvek umešane spletke i zavere. Ništa što kaže antihristova grupa ne pije vodu kad se analizira; ako se uradi pažljiva analiza, svuda se nailazi na probleme. Sa ljudima izvan antihristovog ličnog prostora, oni se suzdržavaju i oprezni su, dok unutar antihristovog prostora, ništa nije zabranjeno: osuđuju braću i sestre, osuđuju rad Božje kuće i više starešine – pa čak i Boga. Sve je dozvoljeno. Ali, kada je prisutan neko izvan tog prostora, oni prikrivaju svoje reči, zastajkuju, suzdržavaju se, pa čak i govore tajnim jezikom koji oni spolja ne mogu razumeti. Njihov pogled ima određeno značenje, imaju lukav osmeh koji nešto znači, čak i frktanje i kašalj koji nešto znače – sve su to njihove tajne šifre. Ponekad češu glavu, ponekad diraju uši, ponekad lupkaju nogama, ponekad trljaju ruke; sve to nešto znači. To su uobičajene manifestacije antihristove grupe, razni oblici ponašanja koje ispoljavaju nakon što su monopolizovali moć u crkvi. Sudeći po njihovim raznim ponašanjima i manifestacijama, i detaljno analizirajući ih iz perspektive njihove ljudskosti, šta su ti ljudi? Zar oni nisu sledbenici lažljivosti i rđavosti? (Jesu.) Da li ti ljudi imaju ikakvog osećaja za pravdu? Da li imaju ikakvu savest ili moral? Da li su

iskreni? Ne. Ti ljudi nemaju stida. Oni troše ono što braća i sestre prinose, i smatraju da ih to sleduje; istovremeno, oni sebi daju slobodu i divljaju u Božjoj kući, nanoseći štetu braći i sestrama – i ne žive samo privremeno na račun crkve, već to čine svakodnevno, iz generacije u generaciju. Zar to nisu đavoli koji jedu ljudsko meso i piju ljudsku krv? Oni nemaju stida! Antihrist i njegova grupa stalno razgovaraju o „državnim poslovima". A da li su njihovi razgovori iza zatvorenih vrata sramni? (Jesu.) O čemu oni pričaju? Da li razgovaraju o radu crkve? Da li su opterećeni radom crkve? Na nekim mestima, crkva je pod nadzorom, a braću i sestre progone i prate velika crvena aždaja, vlada, pa čak je i većina braće i sestara stavljena pod kontrolu vlade i suočava se sa opasnošću od hapšenja i zatvaranja. Da li je antihriste briga? Da li pokušavaju da smisle način da zaštite braću i sestre, da im pomognu da izbegnu progon i patnju u zatvoru? Da li nasamo razgovaraju o tome kako da zaštite crkvene knjige, imovinu i slično, kako da zaštite crkvu od gubitaka? Ako se u crkvi pojavi Juda, da li oni reaguju brzo, hitro organizujući sigurno mesto za ugroženu braću i sestre kako bi ih zaštitili? Da li bi oni radili takve stvari? (Ne bi.) Kada ljudi imaju moć, mogu da čine dobre stvari, a mogu da čine i loše stvari. Dakle, šta antihrist čini kada ima moć? (Loše stvari.) Kakve loše stvari čini? (On nalazi načine da muči svakoga ko ga ne sluša. Kada Božja kuća pošalje neke starešine i delatnike da se raspitaju o radu, oni će naći način da ih izbegnu ili način da steknu prednost nad njima i da im sude, da ih osude, kao i da nađu razloge da ih oteraju, da ih spreče da se raspituju o radu i da ih spreče da u tome otkriju probleme.) Neki antihristi čine upravo suprotno: plašeći se da će braća i sestre prijaviti njihove probleme, oni motre na starešine koje je poslao Višnji, goste ih dobrom hranom i pićem, te ih sprečavaju da dođu u kontakt sa braćom i sestrama na nižim položajima. Kada se starešine raspituju o braći i sestrama, oni odgovaraju: „Svi su dobro. Trenutno naš rad na širenju jevanđelja napreduje glatko. Rešili smo sve probleme koji su nastali zbog nepovoljnog okruženja i izbacili smo Jude koji su nas izdali. Uhvatili smo se u koštac sa onima koji su pokušali da ometaju rad crkve i sve smo ih uklonili, a knjige božjih reči se dostavljaju uobičajeno. Uopšte nema nikakvih problema." Govoreći to, antihristi takođe prijavljuju nekoliko stvari o drugim ljudima. Kada Višnji pošalje nekoga da ih ispita, ako misle da ih je neko prijavio, oni će namerno prijaviti probleme te osobe kako bi skrenuli pažnju viših starešina i kako bi ih naveli da pomisle da osoba koja je prijavila antihrista ima probleme. Na taj način, oni sprečavaju starešine da saznaju šta se zapravo dešava sa radom crkve i da otkriju antihristove probleme, i naposletku izbegavaju vlastitu smenu i izlaze iz opasnosti. Cilj antihrista u zaštiti ličnog prostora jeste da učvrste svoju moć i da je učine delotvornom, pa tako oni neguju mnoštvo pristalica, poslušnika, okorelih sledbenika i saučesnika. Cilj odgoja takvih ljudi jeste da antihristi potpuno monopolizuju moć, te da spreče da ona oslabi ili da im bude oduzeta.

Antihristi se prema Božjoj kući ophode kao da je njihov lični prostor, a prvo što urade nakon preuzimanja starešinstva jeste da monopolizuju moć. Da li ste se vi setili nekih primera kako antihristi monopolizuju moć? (Ranije je postojao jedan crkveni starešina

koji je bio antihrist. Kad god bi neko ukazao na njegove probleme ili kad god bi ga neko razotkrio, on bi tu osobu ugnjetavao i oduzimao joj knjige Božjih reči. Otišao sam u određene grupe koje su se okupljale u njegovim crkvama da bih saznao više o toj situaciji. Taj antihrist, plašeći se da njegova zla dela mogu izaći na videlo, pokušao je da me otera i da iskoristi priliku da me optuži za tajno prisustvovanje okupljanjima bez njegove dozvole. Kasnije su više starešine poslale nekoga da to istraži, a antihrist me je oklevetao, govorio loše o meni, pa me je čak stavio u kućni pritvor, naredivši braći i sestrama da se ne druže sa mnom. U to vreme, taj antihrist je, u saradnji sa jednim starešinom i jednim delatnikom, kontrolisao osam crkava. Na kraju, nakon nekoliko meseci razgovora i razlučivanja, braća i sestre su najzad proterale tu grupu antihrista.) Tako antihristi deluju. Šta god da oni rade u crkvi, usmereno je ka tome da se dočepaju moći i da kontrolišu ljude. Posebno su osetljivi na svakoga ko predstavlja pretnju njihovom statusu i moći. Njihov njuh za takve stvari izuzetno je izoštren, i oni odmah shvataju da su te stvari nepovoljne za njih i da ugrožavaju njihov položaj. Zar to nije rđavo? Zašto su antihristi toliko osetljivi na takve stvari? Zašto drugi to ne primećuju? To je povezano sa njihovom prirodom; samo antihristi mogu da budu svesni tih stvari. To potvrđuje jednu činjenicu: antihristi imaju tu vrstu suštine. Njihova žeđ za moći je izuzetna, i oni poseduju jedinstvenu žudnju. Kada neko dođe u crkvu u kojoj oni vladaju, proučavaće tu osobu, razmišljajući: „Da li ova osoba predstavlja pretnju mom položaju i ugledu? Da li je ovde da me unapredi ili da me ukloni? Da li je ovde da istražuje moje probleme ili da uobičajeno razgovara o poslu?” Prvo pokušavaju da otkriju te stvari. Oni su posebno osetljivi na takva pitanja jer imaju posebnu naklonost i žudnju za položajem i moći; oni žive za moć i status. Oni misle da će, ako izgube moć, ako imaju manji broj sledbenika i ako postanu zapovednici bez vojske, život izgubiti smisao. Stoga, kada je reč o statusu i moći koju su stekli, bilo da su zaduženi za tri, pet ili deset crkava, antihristi veruju u parolu: što više, to bolje. Oni apsolutno neće predati svoju moć drugim ljudima. Smatraju da im to s pravom pripada, da je to nešto za šta su se borili, da je to nešto što su stekli putem prevrata i strategije. Ako drugi žele da to dobiju, moraju da budu spremni da daju svoje živote u zamenu za to. To je poput velike crvene aždaje – ako bi neko predložio demokratske promene da okonča njenu diktaturu, pozivajući Komunističku partiju da sprovede poštene izbore, šta bi velika crvena aždaja rekla? „Demokratija? Morao bi da je zameniš za glave dvadeset miliona ljudi! Komunistička partija je stekla svoju moć krvlju nebrojenih pojedinaca. Ako želiš da zgrabiš vlast, moraćeš da je platiš krvlju i životima tolikog broja ljudi!” Antihristi su isti takvi. Ako želiš da se oni odreknu vlasti, nije dovoljno da sa njima razgovaraš o istini da bi popustili; oni će se boriti i sukobiti sa tobom. Bez obzira na to koliko podle bile njihove metode ili sredstva, oni moraju da zaštite svoju moć. Ako se svi Božji izabranici ne probude i ujedine da razotkriju i uklone antihriste, oni to neće učiniti. Zar antihristi naprosto nisu suviše rđavi? To u potpunosti potvrđuje i prikazuje rđavu i zlobnu narav antihrista. Bez obzira da li su oni nad kojima vladaju voljni ili nisu, da li se istinski pokoravaju ili ne, da li su spremni da slušaju i da

slede, antihriste to ne zanima. Oni na silu koriste svoju moć da ugnjetavaju i da kontrolišu ljude. Niko ne sme da se suprotstavi: svako ko se ne pokori biće kažnjen. To su antihristi.

Upravo smo razgovarali o određenim konkretnim primenama i manifestacijama monopolizacije moći od strane antihrista. Zar iz tih primena i manifestacija ne možemo videti da antihristi poseduju zlobnu i rđavu narav i suštinu? Da li iko može da ih promeni? Da li će ih ubeđivanje, uticanje na njihove emocije, iznošenje istine Božjih reči, orezivanje, ili pokušaj da ih promenite kroz iskrena osećanja naterati da odustanu od primene monopolizovanja moći? (Neće.) Neki ljudi kažu: „Antihristi su samo ljudi sa iskvarenom naravi. Ljudi imaju ljudske emocije. Ako im se emocionalno obratiš, ako im logično objasniš stvari i razjasniš prednosti i nedostatke, onda kada shvate razloge, možda neće postupati na takav način. Možda će priznati svoje greške, možda će se pokajati i prestati da koračaju putem antihrista. Možda neće uspostaviti svoj lični prostor unutar Božje kuće, niti će privući svoje okorele sledbenike kako bi monopolizovali moć u Božjoj kući i upuštali se u te aktivnosti koji nisu u skladu sa ljudskošću i moralom.” Da li se na antihriste može uticati na taj način? (Ne može.) Da li je iko ikada promenio antihrista? Neki kažu: „Možda ih majka nije pravilno vaspitala od malih nogu, možda su bili razmaženi. Sada, ako njihova majka porazgovara s njima, ili ako osoba s najvećim ugledom u porodici, ili ona koja je najduže vernik, pokuša da ih ubedi, možda će oni prestati da čine ono što antihristi obično čine.” Da li je to istina? (Nije.) Zašto nije? (Ubeđivanje ne funkcioniše; što više govorite, to oni više negoduju. Ako ih tada razotkriješ i ako ih podvrgneš orezivanju, oni će te mrzeti.) Tačno. Zar nisu već dosta slušali Božje reči i istinu? Neki antihristi veruju već deset ili dvadeset godina bez ikakve promene. Dosta su čitali Božje reči, pa zašto onda nije došlo ni do kakve promene? Zato što su im srca ispunjena zlom – čak ni Bog ih ne spasava, pa mogu li onda ljudi da ih promene pomoću ono malo znanja i doktrine koje imaju? U ljudskom društvu, države imaju obrazovanje, a u društvu postoje zakoni, što podstiče ljude da uče da budu dobri i da izbegavaju činjenje zločina. Ali, zašto to ne može da promeni ljude? Da li su državno obrazovanje i sistemi imali ikakav pozitivan uticaj na društvo? Da li te stvari koje promoviše država imaju ikakav obrazovni značaj ili vrednost za čovečanstvo? Da li su delotvorne? (Nisu.) Da li su pravna odeljenja svake zemlje, poput maloletničkih popravnih domova i zatvora, koji su najviša i najstroža mesta za disciplinovanje ljudi, promenili suštinu ljudi? Uzmimo za primer neke silovatelje, lopove i nasilnike – oni idu u zatvor i izlaze iz njega toliko puta da postaju povratnici – da li se na kraju promene? Ne, niko ne može da ih promeni. Suština čoveka se ne može promeniti. Slično tome, ni suština antihrista se ne može promeniti. Primena monopolizacije moći predstavlja suštinu antihrista, a ta suština se ne može promeniti. Kakav je Božji stav prema toj nepromenljivoj vrsti osobe? Da li On čini sve što je u Njegovoj moći da ih promeni i da ih spase, a zatim da postigne preobražaj njihove prirode? Da li Bog sprovodi to delo? (Ne.) Sada kada razumete da Bog ne sprovodi tu vrstu dela, kako vi treba da se ophodite prema antihristima? (Odbacite ih.) Prvo, raspoznajte ih i detaljno analizirajte; kada ih

prozrete, odbacite ih. Ne odbacujte nekoga samo na osnovu vaših predstava i uobrazilja, misleći da su arogantni, samopravedni i nalik antihristu. To neće biti dobro; ne smete da budete slepi. Kroz kontakt, istragu i prosuđivanje, postepeno ustanovite i potvrdite da je neko antihrist. Prvo, raspoznajte ih i detaljno ih analizirajte pred svima, raspoznajte ih, a zatim se ujedinite sa onima u crkvi koji teže istini i koji imaju osećaj za pravdu kako biste ih odbacili. Prvo ih raspoznajte i detaljno analizirajte, a zatim ih odbacite – to je najbolji pristup u postupanju sa antihristima. Šta bi trebalo da učiniš ako si neke antihriste, vešte u licemerju i prilično lažljive, kroz kontakt s njima istražio i prozreo, potvrđujući da su zaista u pitanju antihristi, ali braća i sestre ih ne poznaju dobro, te im i dalje nedostaje pravo rasuđivanje, pa kada ti govoriš o njima i kada ih sa braćom i sestrama detaljno analiziraš, oni ne samo da ne veruju ili ne priznaju da su to antihristi, već čak kažu: „Ti imaš predrasude prema njima; to je tvoje lično mišljenje”? Ako ti kažeš: „U svakom slučaju, ja sam ih prepoznao, oni me neće navesti na pogrešan put niti ograničiti, neću slušati šta govore i sigurno im neću biti poslušan. Da li ćete ih vi prozreti ili ne – to nije moja briga. Rekao sam vam o njihovim manifestacijama i stvarima koje čine, pa bez obzira na to da li vi u to verujete ili ne, bez obzira na to da li ste to saslušali ili niste, moja odgovornost je u svakom slučaju ispunjena. Ako vas oni navedu na pogrešan put i ako vas kontrolišu, ako slušate šta govore i ako ih sledite, onda zaslužujete da snosite posledice i s pravom ste nesrećni!” – da li je ovaj pristup prihvatljiv? Da li se to računa kao ispunjavanje vaše odgovornosti? Da li se to računa kao odanost Bogu? (Ne.) Šta onda treba da učinite? Takve stvari su neizbežne; takva pitanja će se definitivno pojaviti. Neki ljudi, bez obzira na to koliko propovedi saslušali, ne mogu da razumeju istinu, i nisu u stanju da povežu manifestacije antihrista sa propovedima koje su slušali, niti da ih razluče. Kada je jasno kao dan da je neko antihrist, oni jednostavno ne mogu da ga prozru i još uvek su na pogrešnom putu. Ako ih antihrist lično ne povredi, potisne, izgrdi, oreže ili se ponaša loše pred njima, oni neće priznati da je zaista u pitanju antihrist. Čak i ako drugi iznose činjenice ili predoče dokaze, oni neće poverovati. Moraju svojim očima da vide šta antihristi čine i lično da dožive zlostavljanje antihrista pre nego što to mogu da priznaju. Šta treba učiniti u toj situaciji? (Pustite ih da slede antihriste i da iskuse zlostavljanje; probudiće se tek nakon što budu zlostavljani.) Zar to nije malo grubo? (To nije grubost prema njima. Takvi ljudi ne mogu da razumeju istinu kroz razgovor, pa mogu da steknu svest i da se probude samo kroz lično iskustvo zlostavljanja. Stoga, to je jedini način ophođenja prema takvim ljudima.) To je načelo. Neki ljudi ne razumeju kada im govoriš na pozitivan način; njima nedostaje sposobnost da to shvate. Na primer, ako im kažeš: „Ta oblast je opasna; ako hodaš noću sam, možda ćeš naići na pljačkaše. To se dogodilo nekolicini ljudi. Nemoj ići u šetnju noću; vrati se rano!” Oni ne veruju u to i insistiraju da šetaju noću bez pratnje. U tom slučaju, pusti ih da hodaju sami, ali ih potajno zaštiti, tako što ćeš se zapravo pobrinuti da ne upadnu u nevolju. To je ispunjavanje tvoje odgovornosti. Kada se pojavi stvarna nevolja, možeš da ih zaštitiš, da sprečiš da im se dogodi bilo kakva nevolja i da im pomogneš da nauče lekciju i da je

zapamte. Na kraju će poverovati da je ono što si rekao bilo ispravno. Stoga, ti ljudi, koje su antihristi naveli na pogrešan put i koji ne mogu da ih razaznaju bez obzira na to koliko se o istini razgovara, moraju da dožive ozbiljnu štetu, da nauče lekciju i da je zapamte kako bi razvili sposobnost rasuđivanja. Oni koji su smeteni i koji ignorišu savete ne mogu da prozru rđavost i zlobu antihrista, već ih tretiraju kao braću i sestre, tako se i ophode se prema njima, pomažu im s ljubavlju i odnose se prema njima iskreno, govoreći im iz srca. Zbog toga oni postaju žrtve antihrista. Neki ljudi moraju da budu povređeni ne jednom, već nekoliko puta, pre nego što razviju sposobnost rasuđivanja. Onda, kada razgovaraš sa njima i kada ih podržavaš, oni ti veruju. To je delotvorna metoda, i neki ljudi moraju da pate po tom pitanju. Ranije je postojala izvesna smetena osoba koja nije imala moć rasuđivanja i koja nije dobro prihvatila kada je Božja kuća smenila antihrista. Zla dela antihrista bila su očigledna, i čak su bili okarakterisani kao antihristi. Svi su to priznali osim te smetene osobe, i niko nije mogao da u zajedništvu razgovara s njom. Na kraju je i ona otišla za antihristom. Nakon nekog vremena, pretrpevši tešku štetu, vratila se u suzama, priznajući da je antihrist zaista bio užasan. U stvari, antihrist je oduvek bio tako loš, ali pošto je taj čovek imao dobar osećaj u vezi sa antihristom i želeo je da mu se dodvori, tolerisao je i prilagođavao se svemu što je antihrist činio. Kada je antihrist izgubio status, on je počeo da se ophodi prema antihristu kao prema sebi ravnom, i počeo je da ima mišljenja o nekim stvarima koje je antihrist činio. Njegova perspektiva se promenila, te je počeo da uviđa probleme. Na kraju, čak i kada su ga zamolili da ponovo sledi antihrista, on je to direktno odbio – bio je spreman da umre radije nego da sledi antihrista, zato što je doživeo veliku štetu i prozreo antihrista. Zapravo, ono što je on prozreo bilo mu je već ranije saopšteno, ali je odbijao to da prihvati ili prizna. Nije se moglo pomoći. Takvi ljudi moraju da idu zaobilaznim putem i da pretrpe više teškoća – njihova patnja je zaslužena. Zašto kažem da je zaslužena? Mislim na sledeće: kada imaš blagoslove, ali odbijaš da uživaš u njima, te insistiraš na patnji, tu se ništa ne može, moraš prvo da izdržiš teškoće i da patiš. To je zaslužena patnja.

Kada monopolizuju moć, antihristi prvenstveno poveravaju važne zadatke onima koji ih bezuslovno slušaju. Oni zatim obučavaju one pojedince koji se još uvek kolebaju, koji imaju povodljiv um, pridobijajući ih na svoju stranu. Kad ti pojedinci prođu primerenu obuku i kada postanu članovi ličnog prostora antihrista, antihrist može biti siguran. Kada je reč o ostalima, koje antihrist ne može da iskoristi, on ih potpuno napušta, isključujući ih iz svog prostora. Svi oni koji ga bezuslovno slušaju smatraju se njegovim okorelim sledbenicima, vernim članovima njegovog ličnog prostora. On te pojedince smatra svojim sledbenicima, pristalicama i ljudima od poverenja. Njihova moć vlada unutar te grupe; to jest, efektivno se sprovodi kroz nju. Stoga se može reći da kada antihristi monopolizuju moć, pretvarajući Božju kuću u svoj lični prostor, oni ulažu značajan napor. Oni preduzimaju razne radnje i plaćaju značajnu cenu za to, ali je rezultat te cene neprijateljstvo sa Bogom, sa istinom, i sa svom braćom i sestrama koji teže istini. Koja je vrednost i značaj te moći? Ona leži u činjenici da antihristi stiču kapital da se bore

protiv Boga i Njegove kuće, da uspostavljaju svoje uporište, da formiraju nezavisna carstva i da samostalno koriste veliku moć.

II. Antihristi manipulišu okolnostima

Ranije smo u zajedništvu razgovarali o prvoj manifestaciji antihrista koji se prema Božjoj kući ophode kao da je njihov lični prostor: o monopolizovanju moći. Kada je reč o monopolizovanju moći, prvenstveno smo razgovarali o konkretnim načinima na koje antihristi stiču moć, o tome kako učvršćuju svoj status nakon što ga steknu i o tome kako dalje konsoliduju tu moć, i na kraju, o tome kako tu moć koriste. Osim monopolizovanja moći, drugo konkretno praktično delovanje antihrista koji se prema Božjoj kući ophode kao da je njihov lični prostor jeste manipulisanje okolnostima. Doslovno značenje manipulisanja okolnostima treba da bude lako razumljivo, pa na šta se odnose te „okolnosti”? Nakon što antihrist monopolizuje moć, nakon što uspostavi svoj lični prostor i okupi svoje okorele sledbenike, poslušnike i sferu uticaja, može li on dozvoliti drugima da se mešaju u njegov posao? Da li može dozvoliti drugima da se uključe ili da se mešaju u poslove i sferu uticaja koju on nadgleda? (On to ne dozvoljava.) Moć je za antihrista život. U njegovoj sferi uticaja, sve mora biti po njegovom diktatu. Bez obzira na to šta se dešava unutar njegove sfere uticaja, on mora da manipuliše ljudima i stvarima koji su u to uključeni i da ih kontroliše, kao i konačni ishod tih stvari. Sve mora da bude u skladu sa njegovim željama i da udovoljava njegovim potrebama, a da mu pritom ne nanese nikakve gubitke. Na primer, ako se on ne meša, ne upliće ili ne manipuliše određenom stvari, već pusti da se ona normalno razvija sama od sebe, onda bi mogao da stekne lošu reputaciju ili bi neko mogao da ga prijavi i da ga suoči sa otpuštanjem. U tom slučaju bi njegov status mogao biti ugrožen i moć koju poseduje bi tada mogla nestati. Stoga, sve vrste stvari, velike i male, koje se dešavaju unutar crkve, antihrist mora sam da rešava. Te stvari uključuju njegov ugled i status, kao i njegovu moć. Kada je reč o stvarima koje nisu povezane sa njegovom moći, on može da izabere da ih ne gleda ili da zažmuri na njih. Posebno kada je reč o Božjoj kući, o život-ulasku braće i sestara, o crkvenom životu i raznim sličnim stvarima, sve dok one ne dotiču njegov status i moć i sve dok ne uključuju njegovu komunikaciju sa Višnjim, on se ne zamara njima, ne istražuje ih, niti se brine o njima. Primera radi, broj ljudi koje tim za širenje jevanđelja pridobija svakog meseca ključan je za njega, zato što to utiče na njegov status. Ako prijavljeni broj svakog meseca može da osigura njegov status, on će učiniti sve što je u njegovoj moći da dostigne tu cifru kako bi zaštitio svoj status, dok su druge stvari nebitne za njega. Na primer, recimo da oblast koju antihrist nadgleda treba da pridobije sto ljudi mesečno pod uobičajenim okolnostima. Međutim, ako broj pridobijenih ljudi, zbog nepovoljnih okolnosti, zbog posebnih situacija koje su se desile tog meseca, ili zbog nekih ljudi koji su još uvek u fazi ispitivanja, bude manji od sto, onda antihrist ulaže napor po tom pitanju i postaje zabrinut. Zbog čega je on zabrinut? Da li se oseća opterećenim i zabrinutim zato što vidi da se širenje Božjeg jevanđelja ne odvija glatko? Da li je to zato

što oni koji propovedaju jevanđelje nemaju breme i rade površno, pa se brine kako da ih zaliva i kako da to reši? Ili je zabrinut zbog nedostatka ljudstva za propovedanje jevanđelja i brine kako bi ga mogao prilagoditi i uvećati? Ne, on nije zabrinut zbog tih stvari. On je zabrinut kako da podigne taj broj na sto, a da Višnji ne otkrije njegove nepoštene metode. Ako je stvaran broj samo osamdeset umesto sto, a antihrist to uistinu prijavi, Višnji bi mogao poslati nekoga da istraži i da sazna više o toj situaciji. Dakle, kako antihrist može da prijavi broj tako da Višnji ne reaguje? On prijavljuje devedeset osam ljudi. Neko kaže: „Ne možeš tako da lažiraš; to je varanje, to je neprihvatljivo." Antihrist odgovara: „U redu je. Ja donosim odluke; ako se išta desi, preuzeću odgovornost za to." Zašto je on prijavio baš taj broj? Da li se iza toga krije neko dublje značenje? Da li je to pažljivo razmotrio? Jeste. Prijaviti sto ljudi kada je stvarni broj samo osamdeset preveliko je odstupanje, koje bi otežalo prikrivanje laži kasnije. Međutim, ako prijavi devedeset osam, Višnji će videti da je to ispod sto, ali to deluje kao verodostojan broj, te Višnji neće zatražiti proveru, što osigurava bezbednost antihristovog statusa. Ponekad, ako pridobije sto ljudi, antihrist se usudi da prijavi dvesta. Ako Višnji pošalje nekoga da to istraži, on ima načine da se nosi s tim. Antihrist tvrdi da dodatnih sto ljudi trenutno istražuje istiniti put i da će biti pridobijeni sledećeg meseca. Ako Višnji ne pošalje nikoga da to proveri, antihrist onda pronalazi način da istakne svoj doprinos. Ponekad, ako nije pridobio ni jednu osobu tokom celog meseca, on čak lažno prijavljuje da je pridobio trideset ili pedeset ljudi, a zatim smišlja način da to nadoknadi sledećeg meseca. Ukratko, kada je reč o prijavljivanju broja ljudi pridobijenih propovedanjem jevanđelja, antihrist to može da falsifikuje, može da laže o njima, da vara i da koristi nepoštene metode. Kako se brojka prijavljuje i koja brojka se prijavljuje direktno nalaže antihrist. Zar to nije manipulisanje okolnostima?

Antihrist koristi svoj status i svoju moć da stalno remeti i ometa obavljanje dužnosti Božjeg izabranog naroda. On potiskuje i isključuje svakoga ko deluje na osnovu načela i ko efikasno obavlja svoju dužnost. S kojom svrhom on tako postupa? Svrha je manipulisanje okolnostima; on uspostavlja totalnu kontrolu, pokoravajući one koji su ispod njega i obmanjujući Višnjeg. Koji je njegov cilj u manipulisanju okolnostima? Da spreči otkrivanje istine, da spreči ljude da saznaju istinu, da prevari Višnjeg, da prikrije stvarno stanje svog rada, kao i da prikrije da li je uopšte obavio neki stvarni posao i kako ga je obavio. Njegov cilj u manipulisanju okolnostima jeste da, između ostalog, prikrije činjenice, da sakrije istinu i da sakrije svoje zle namere, kao i da sakrije svoja zla dela, svoje divlje prkosne postupke i istinu o tome kako ne radi i ne može da radi nikakav stvarni posao. Primera radi, kada je Božjoj kući potrebna određena suma novca, i kada se raspituje kod antihrista o tome koliko priloga Njegova crkva čuva, on prvo pita koliko je potrebno Božjoj kući. Ako kažeš da ti treba nekoliko hiljada, on tvrdi da ima samo nekoliko stotina; ako kažeš da ti treba desetine hiljada, on će reći da ima samo nekoliko hiljada. U stvarnosti, on drži desetine hiljada juana u crkvenim prilozima i ne želi da ih se odrekne. Zar on ne gaji zle namere? Šta on želi da uradi? Želi da prisvoji te priloge

za vlastitu upotrebu. Da li se to računa kao manipulisanje okolnostima? (Da.) Antihrist manipuliše okolnostima do te mere da se ne odriče čak ni priloga. Ako pitaš da li njegova crkva ima nekoga ko je vešt u pisanju, muzici ili video-produkciji, on bi mogao reći: „Imamo nekoga ko je vešt u pisanju, a ima sedamdeset osam godina. Bivši je novinar sa ozbiljnim stomačnim problemima." U stvarnosti, ta osoba je u svojim tridesetim godinama, u punoj snazi i ne pati ni od kakvog ozbiljnog stomačnog oboljenja. Zašto antihrist ne popušta stisak? Zašto daje lažne informacije? On želi da manipuliše okolnostima. On veruje da bi puštanje takvog talenta uticalo na njegovu vladavinu; takođe želi da zadrži te talentovane pojedince. Da li ti talentovani ljudi zaista pripadaju njemu? (Ne.) Onda, zašto ih ne pušta? Zašto ne ustupi te vešte ljude kada su potrebni u radu Božje kuće, već čak ide toliko daleko da lažira informacije? On želi da navede ljude na pogrešan put kako bi osigurao svoj status – on zaista manipuliše okolnostima. On ne pita da li su te osobe voljne da obavljaju te dužnosti, niti istinito predstavlja okolnosti tih ljudi Božjoj kući. Umesto toga, on ih zadržava za svoje potrebe, a čak i kada ih ne koristi, i dalje ih uskraćuje Božjoj kući. Primera radi, ako je Božjoj kući potreban video producent iz crkvenih redova, antihrist to vidi i pomisli: „Da ustupim nekoga ko je vešt u produkciji video materijala – zar bih mogao da propustim tako dobru priliku? Svako vuče vodu na svoju vodenicu: moja ćerka, sin i nekoliko rođaka razumeju ponešto o video-produkciji, pa ću ih ustupiti bez obzira na to da li ispunjavaju zahteve božje kuće ili ne." Kada se ukaže dobra prilika, kao što je ustupanje ljudi, antihrist daje prednost svojim rođacima i prijateljima, pri čemu ne ostavlja ništa za strance. Zar to nije manipulisanje okolnostima?

Na osnovu gore pomenutih primera, na šta se tačno odnosi antihristovo manipulisanje okolnostima? Zar to ne znači da antihrist uspostavlja potpunu dominaciju, pri čemu kontroliše i manipuliše svima i svime? Sve je u njegovim rukama, i on ima poslednju reč u svemu; on je taj koji kontroliše situaciju, koji upravlja i koji manipuliše iz senke. To je manipulisanje okolnostima. Kada Višnji pošalje nekoga u crkvu antihrista da izvidi situaciju, pa ta osoba poželi da razgovara sa nekoliko ljudi i da vidi kako braća i sestre napreduju u svom život-ulasku i u obavljanju svojih dužnosti, kao i da proveri da li su materijali poput knjiga Božjih reči i snimaka propovedi podeljeni svakom čoveku iz Božjeg izabranog naroda, antihrist kaže: „Nema problema, odvešću vas u domove dvoje braće i sestara." Ko su to dvoje ljudi? Zar nisu oboje iz antihristovog prostora? (Da, jesu.) To dvoje ljudi su njegova mlađa sestra i mlađi brat njegove žene. Nakon što osobu koju je poslao Višnji antihrist odvede u ta dva doma, to dvoje ljudi kažu: „Naš crkveni život je odličan, i imamo sve vrste video-snimaka propovedi, razgovora i svedočanstava. Naš crkveni starešina je već nekoliko dana odsutan zbog crkvenog posla i još se nije vratio kući." Ko god da je taj ko dolazi u njegovu crkvu, on ne može da shvati ni delić stvarne situacije. Antihrist prikriva sve u vezi sa stvarnom situacijom u crkvi: probleme koji su se pojavili, zle ljude koji prekidaju i ometaju, one koji površno obavljaju svoje dužnosti, zadatke u kojima je došlo do propusta i tako dalje. Ono što vidiš kada odeš tamo samo

su prizori koji izgledaju prijatno – sve je to lažna slika. Samo je jedna stvar vredna pažnje: ako osoba koju je poslao Višnji pita da li postoji odgovarajuće mesto za čuvanje crkvenih priloga i da li neke od tih priloga treba preuzeti, antihrist brzo izjavljuje da crkveni prilozi ne iznose mnogo. Kada je u pitanju sav ostali rad, antihrist govori pozitivno, jedino u situaciji koja se tiče priloga, on prekida razgovor pre nego što druga osoba uopšte progovori. Antihrist kontroliše crkveno osoblje koje je pogodno za obavljanje svih vrsta dužnosti, dok istovremeno pruža priliku nekim ljudima koje on favorizuje ili onima koji ne ispunjavaju uslove da obavljaju dužnost u Božjoj kući, posebno određenim osobama sa lošom ljudskošću i u kojima deluje zao duh, ili drugima koji u osnovi nemaju duhovno razumevanje, čija je ljudskost odvratna, koji svoje dužnosti obavljaju površno, koji nemaju temelj u svojoj veri u Boga i koji su poput nevernika. Osim što površno obavljaju svoje dužnosti, ti ljudi takođe ometaju i prekidaju, pri čemu krše red, a neki ne mogu da podnesu teškoće i žele da napuste Božju kuću. Neki čak šire neosnovane glasine i propagiraju predstave, a drugi ne izvršavaju svoje dužnosti kako treba, već provode dane gledajući televizijske drame ili gomilu drugih besmislenih video-snimaka. I šta se na kraju dešava? Neki od tih ljudi bivaju udaljeni. Među onima koji su udaljeni, više od devedeset pet posto ima lošu ljudskost. Koliko je loša njihova ljudskost? Izuzetno loša – nedostaje im ljudskost, a neki uopšte ne veruju u Boga. Odakle su došli ti ljudi? Zar ih nije sve obezbedila crkva? Budući da ih je obezbedila crkva, mora da postoji problem sa ljudima koji su ih obezbedili. Ne može se isključiti mogućnost da su neki od tih ljudi antihristi, a da pojedinci koji su poslati mogu da budu rođaci, poslušnici ili okoreli sledbenici antihrista. Zar to nije slučaj? Može li osoba koja zaista ima ljudskost i trunku savesti da se prema važnom pitanju obezbeđivanja talentovanih pojedinaca odnosi s pažnjom? Može li da bude malo odgovorna? Može li da isključi neke od svojih sebičnih motiva? Osoba koja ima ljudskost i savest apsolutno može to da postigne, a postoji samo jedna vrsta ljudi koja to ne može – to su antihristi. Oni žele da sve dobre stvari zadrže za sebe, te kategorički odbijaju i odbacuju saradnju s drugima u bilo čemu što im ne ide u korist – takvi su antihristi.

Pored stalne želje antihrista da uspostave potpunu kontrolu i da diktiraju stvari u crkvi, postoji jedan još odvratniji aspekt njihovog manipulisanja okolnostima. Da li antihristi udruženi sa svojim okorelim sledbenicima mogu da se pokore uređenjima Božje kuće, da pravilno obavljaju svoje dužnosti, da podržavaju rad Božje kuće i da ispunjavaju svoje odgovornosti i obaveze? (Ne, ne mogu.) Zato sam rekao da se oni udružuju. Kada se kaže da se udružuju, postaje očigledno da sve što zajedno govore i rade uključuje zakulisne dogovore. Naizgled, ti ljudi deluju prijateljski, poštuju starije i izuzetno su ljubazni, učtivi su i puni poštovanja jedni prema drugima, kao i pristojni i dobrog karaktera. U stvarnosti, sve je to površno, dvolično i licemerno. Zašto mogu da budu toliko učtivi i da pokazuju najveće poštovanje i pristojnost jedni prema drugima? Postoji razlog za to. Svrha njihovog udruživanja nije da uče jedni od drugih kako bi nadomestili svoje slabosti niti da se međusobno podržavaju u ulasku u istina-stvarnost kako bi sledili

Božju volju i dobro obavljali crkveni posao. Umesto toga, udružuju se radi međusobnog iskorišćavanja, zavisnosti i pomoći. Oni se udružuju jer više ljudi znači više moći, a više moći olakšava rešavanje stvari i omogućava lakše rešavanje privatnih stvari. Dakle, kada su zajedno, oni deluju veoma prijateljski, kao da su bliska porodica. Starije osobe oslovljavaju učtivo, a one svojih godina zovu „sestro" ili „brate", izgovarajući te reči s naklonošću i pune društvenih konvencija. Ako neko nije upoznat s činjenicama date situacije, mogao bi čak i da pohvali njihovu ljubav, međusobnu pomoć i oslanjanje jednih na druge; čini se da su u teškim trenucima spremni da pruže ruku i da pomognu jedni drugima, i prilično srećno i zadovoljno govore: „Svi smo mi porodica; verujemo u istog boga." Dok govore, razmenjuju poglede pune ljubavi, što dodatno potvrđuje da su zaista porodica i bliska grupa. Dakle, šta tačno rade kada se udružuju? Na primer, jedna od starijih sestara je generalna direktorka u jednoj kompaniji i ima brojne društvene veze i kontakte. Ona je mnogo učinila za ljude u antihristovom prostoru, i većini je činila neke usluge, pa je nazivaju svojom „starijom sestrom". Kad god se nekome nešto dešava kod kuće, recimo da im se sin upisuje na fakultet ili da im ćerka traži posao, zasigurno će se konsultovati s njom i od nje tražiti pomoć da to reše. Ako je neko hospitalizovan, a u crkvi postoji osoba koja radi u bolnici i koja može da mu pomogne da nabavi uvozne lekove, antihrist tu osobu odmah smatra bliskim poverenikom i delom porodice. Oni se udružuju da bi obavljali takve zadatke, da iskoriste jedni druge i da stvaraju situacije u kojima svi dobijaju. Stoga, kada su zajedno, čini se kao da su u izuzetno dobrim i skladnim međusobnim odnosima, kao da su izuzetno srećni i da se nikada ne svađaju. Međutim, iza te usklađenosti, svaka osoba potajno gaji skrivene motive, i razmišlja o tome kako da iskoristi drugu stranu, kako da upotrebi druge, i kako istovremeno može nekome pomoći, okoristiti se od toga i uzvratiti uslugu nekom drugom. Kad antihrist uspostavi svoj prostor i stekne svoje okorele sledbenike, on ima svoj tim i svoju „porodicu" koja mu pomaže u svim svakodnevnim sitnicama. Primera radi, kada je reč o pronalaženju posla, o odlasku na fakultet, o dobijanju unapređenja, o suočavanju sa ozbiljnom bolešću, o selidbi, pa čak i o pronalaženju nekoga ko će posredovati i platiti jemstvo za nečiji izlazak iz zatvora – postoji neko ko se bavi svim tim stvarima. Iz perspektive antihrista, zar ti „članovi porodice" nisu korisni? Zar se na njih ne može osloniti? Zar ne mogu da se oslanjaju jedni na druge i da se uzajamno pomažu? (Mogu.) Stoga, ono što vidimo unutar takvog prostora nije interakcija ljudi koji se vode Božjom rečju kao svojim načelom, niti ljudi koji postupaju prema svojoj savesti, koji žive prema Božjoj reči, koji obožavaju Boga, koji normalno komuniciraju jedni s drugima, koji iskreno razgovaraju u zajedništvu, koji otvaraju svoja srca i koji se razotkrivaju, koji razgovaraju o svojim iskvarenim naravima i spoznaju ih, ili koji uče jedni od drugih kako bi nadomestili svoje nedostatke – ničega od toga nema. Ta banda, taj prostor, jeste prostor antihristove bande na kojem istina nema moć, na kojem Sveti Duh ne deluje i na kojem Božje reči ne postoje u srcima ljudi. Umesto toga, antihristova grupa ovde živi zadovoljno, udobno i sa užitkom, tretirajući ga kao svoj dom. U stvarnosti, to nije ni Božja kuća niti crkva; to je društvo, antihristova banda.

Antihristi pretvaraju crkvu u svoj vlastiti prostor, pri čemu ga transformišu u društvenu grupu i u svoju bandu. Oni se upuštaju u destruktivna i zlonamerna dela, a govore i deluju isključivo koristeći taktike i metode nevernika. Svaki od njih je slatkorečiv, lakomislen u govoru, pun grubosti, podmukao i rđav, te odbija da prihvati istinu. Spolja se pretvaraju da su uglađeni, civilizovani, učtivi, disciplinovani, pa čak i lepo vaspitani, dobrog kova i karaktera. Međutim, svaki od njih je zapravo podmuklog, lukavog, niskog i rđavog karaktera. Oni se udružuju jedni s drugima, uspostavljaju veze, takmiče se za uticaj, veličaju rasipništvo i naglašavaju zajedničke i lične odnose u društvu. Obraćaju pažnju na to ko ima veći uticaj, viši status i više ugleda u društvu, kao i na to ko ima najbolje strategije. Iz njihovog govora i ponašanja ne možeš razaznati nikakvo iskreno verovanje; a tek što se ne vidi ni najmanje mesto za Božje reči i istinu u njihovim srcima. Njihovo verovanje je puka igra i prevara. Ti rđavi karakteri pretvorili su crkvu u društvenu grupu, u prostor u kojem se rđavi karakteri udružuju, gde bez prestanka govore ovakve zvučne reči: „Mi verujemo u boga, obavljamo svoje dužnosti u božjoj kući, sledimo boga na ovaj način, doprinosimo dobrobiti naše braće i sestara na ovaj način, pomažemo im i podržavamo ih na ovaj način, i volimo jedni druge na takav i takav način”. Svim tim rđavim načinima kojima navode ljude na pogrešan put i hvataju ih u zamku, uz još razne niske metode, oni nanose štetu braći i sestrama, a ipak veruju da obavljaju svoju dužnost, da pomažu braći i sestrama, da slave Boga i da svedoče o Njemu. Oni slabo razumeju da iza tih postupaka i ponašanja leži suština antihrista koji manipulišu okolnostima. Antihristi zarobljavaju one koji slede Boga pod svoju vlast, pretvarajući crkvu u vlastiti prostor, u društvenu grupu, u organizaciju ljudi pod Sotoninom vlašću. Može li se takva organizacija i dalje smatrati crkvom? Jasno je da ne može. Zar ponašanje antihrista nije krajnje odvratno? Da li ste ikada videli antihristovu bandu poput ove? Šta osećaš kada si među njima? Spolja deluju učtivo i ljubazno – ali, kada s njima razgovaraš o istini i o Božjim namerama, stav koji pokazuju je posebno odbojan i nezainteresovan, u suprotnosti s njihovom spoljašnjom učtivošću i ljubaznošću. Kada sa antihristima razgovaraš o istini, oni te doživljavaju kao stranca, a kada razgovaraš o radu crkve, taj im je osećaj još jači. Kada nastaviš da razgovaraš o istina-načelima koja treba primenjivati prilikom obavljanja dužnosti, oni se osećaju frustrirano i nezainteresovano, i tada otkrivaju svoje demonsko obličje, češu se po glavi, zevaju, a oči im suze. Zar to nije nenormalno? Zašto se njihovo demonsko obličje pojavljuje čim počneš da govoriš o istini? Zar svako od njih nema mnogo ljubavi u srcu? Kako mogu da izgube interesovanje kada počneš da govoriš o istini? Zar se time ne otkrivaju? Zar nemaju veliki entuzijazam i odanost prema obavljanju spoljašnjih zadataka? A ako su odani, zar ne poseduju stvarnost? Ako imaju stvarnost, onda bi trebalo da budu srećni kada čuju da ljudi govore o istini, trebalo bi da žude za njom. Zašto je njihovo stanje uvek nenormalno, čak do te mere da bivaju opsednuti zlim duhovima? To pokazuje da su njihove uobičajene skladne interakcije, kao i njihova učtivost i ljubaznost, potpuno lažne. Upravo Božje reči suda, i istine koje On izriče, u potpunosti ih otkrivaju. Tada iz njih izbija bes, i stanje im je sasvim

drugačije od uobičajenog, pa počinju da čine zlo i da ometaju. Tada ih Bog predaje Sotoni i više se ne brine o njima. U svojim bezbrojnim đavolskim postupcima, antihristi su pokazali svoje pravo lice.

Antihristi koji manipulišu okolnostima zaista su stvarnost. U blažim slučajevima, jedna osoba manipuliše određenim brojem ljudi; u težim slučajevima, jedna grupa manipuliše određenim brojem ljudi i svim ostalim stvarima. Broj stvari i okolnosti kojima jedna osoba može da manipuliše ograničen je; stoga, da bi proširili svoje snage i osigurali svoj položaj, antihristi moraju da obuče tim ljudi. Potrebno im je da privuku i kontrolišu grupu ljudi koja će im asistirati, koja će osigurati njihov status i moć, i pomoći im da manipulišu okolnostima. Kada antihristi uspostave svoju bandu, njihova sfera uticaja se širi, što im omogućava da manipulišu većim brojem stvari, a njihovo uplitanje postaje obuhvatnije. Kao posledica toga, broj žrtava se povećava. Šta treba da učinite ako se susretnete sa bandom, antihrista sposobnom da manipuliše okolnostima? Da li ste ikada videli takvu bandu? Glavne članove te grupe obično čini četiri ili pet pojedinaca, ili više od deset. Svaki je odgovoran za različite zadatke. Na primer, postoje oni koji su specijalizovani za kadrovske promene, koji upravljaju finansijama, koji se bave Višnjim i koji odmah prikrivaju stvari za antihrista šta god da se desi; postoje i oni koji daju savete iz senke, koji smišljaju loše stvari kako bi naudili ljudima, koji su specijalizovani za širenje glasina, koji seju razdor, koji pomažu zlikovcima da čine zlo, koji prikupljaju informacije, pa čak i oni koji pribavljaju koristi i pružaju im medicinsku negu. Ukratko, u ovoj grupi, za svaku ulogu postoji neko ko će je igrati. Antihristi zanemaruju pojedince koji nemaju uticaj, koji su bezazleni i jednostavni, i kojima nedostaje sposobnost da se rešavaju stvari u društvu. Umesto toga, oni naročito ciljaju vernike sa statusom, ugledom, uticajem i iskustvom u svojstvu zvaničnika ili u vođenju velikih poslova u društvu – ljude koji su videli svet, koji su sposobni da završe posao i koji mogu da im pribave dobre stvari. Na primer, ako neki automobil košta 400.000 juana, sposobna osoba koja ume da posluje na tržištu mogla bi da nabavi polovni automobil za antihrista po upola nižoj ceni, koji će biti jednako dobar kao i onaj novi. Da li će antihrist uključiti takvu osobu u svoju grupu ako se zbliži s njom? (Hoće.) Antihristi dovode ljude poput ovih. Koji je njihov cilj? Oni teže da transformišu Božju kuću, mesto Božjeg dela, u društvenu grupu i da osiguraju da se Božje delo i istina ne mogu sprovesti među ljudima – žele da ostvare vlastite ciljeve. Ako obična vernica veruje u Boga svim srcem i dušom, ako može da se odrekne svoje porodice i karijere, ako je bezazlena i jednostavna, i ako nema sposobnost da rešava stvari, da li bi antihrist želeo nju? (Ne bi.) Ako njen muž i sin mogu da zarađuju novac u poslu, ako imaju uticaj u društvu, i ako se niko ne usuđuje da ih maltretira, da li starija žena poput nje ima ikakvu vrednost za antihrista? Iako ona možda nema suštinsku vrednost u očima antihrista, njena porodica je ta koja je veoma vredna. Ona ne oskudeva u novcu, njen dom može da ugosti braću i sestre, a ako se nešto desi, može da traži od svoje porodice da pomogne u rešavanju situacije. Takva osoba je vredna antihristu. Antihrist čini sve što je moguće da privuče takvu osobu i da je navede

na pogrešan put kako bi je pridobio na svoju stranu i iskoristio. Antihrist tačno procenjuje ljude koji su mu korisni. On ne mari niti ceni one koji imaju iskrenu veru, koji iskreno veruju u Boga ili imaju dobar karakter, i koji su odani u obavljanju dužnosti, a kada su pastirski čuvani i zalivani, mogu da napreduju i da iskreno plate cenu. Što si ti pravedniji i što više savesti i razuma imaš, to oni osećaju veću odbojnost prema tebi. Ako govoriš istinito i direktno, oni osećaju odbojnost i gađenje prema tebi. Kada te vide, oni te zaobilaze u širokom luku. Ako stupiš u interakciju s njima, oni razmenjuju površnu ljubaznost, ali iz srca govore jedino ako si im vredan. Oni preferiraju ljude koji su im vredni, one koji su korisni za njihovu moć i status. Ako neka osoba može da im bude od koristi, da im pomogne da sprovode stvari, da prikrivaju istinite činjenice, da čine loše stvari dok pronalaze odgovarajuće izgovore za njih, i da braću i sestre navode na pogrešan put, a da to niko ne primeti, da niko to ne može da razotkrije ili prozre, ta osoba postaje predmet njihovog iskorišćavanja i regrutovanja. Ako čovek, bez obzira na to s kim razgovara, uvek govori laskave reči, peva hvale onima sa autoritetom, prati svakoga ko ima status i ne pokazuje nikakvo rasuđivanje prema bilo kome, da li ga antihrist koristi? Takav čovek ima vrednost za antihrista, ali se on prema njemu ophodi oprezno. On ne veruje potpuno onima koji mu laskaju i ne dopušta im da znaju određene stvari. Ako su sastanci rangirani po hijerarhiji, antihrist isključuje takve pojedince iz važnijih okupljanja. Okupljanja manjeg značaja ili obična okupljanja mesta su na kojima takvi kolebljivi pojedinci mogu da učestvuju. To je zato što bi, ako se pojavi neki drugi starešina, ti kolebljivi pojedinci mogli da izdaju i razotkriju antihrista u bilo kom trenutku. Antihrist je prevrtljiv u ophođenju sa takvim ljudima, pa ih koristi u zavisnosti od situacije. Stoga, kada je reč o manipulisanju okolnostima, antihrist je veoma oprezan. On pristupa takvim stvarima sistematično i odmereno, te pažljivo razmatra kako da deluje i koje ljude da upotrebi. U svom umu pravi razliku između onih koji su bliski poslušnici i onih koji su obični poslušnici.

Kada antihrist dođe u kontakt sa strancem, kao što je neki viši starešina ili neko ko mu nije dobro poznat, on prvo ispituje karakter te osobe, ispituje da li ona ima određene težnje ili hobije, da li ima istinsku veru, koliko godina veruje u Boga, da li poseduje istina-stvarnost ili sposobnost da ga raspozna, i da li nosi breme za život-ulazak. On procenjuje i posmatra svaki aspekt, a zatim koristi razne metode da izvuče reči iz te osobe i da je testira. Ako vidi da je osoba smetena, spušta gard i ignoriše je. Međutim, ako osoba deluje pronicljivo i ako ju je teško prozreti, oseća da mora biti oprezan. Antihristova kontrola nad okolnostima znači da on želi da preuzme kontrolu nad svime, da želi da ima poslednju reč u svemu, uključujući i to da sve vrste ljudi budu pod njegovom kontrolom. Pravila Božje kuće za njih postaju beznačajna, kao parče starog papira, a Božje upravne odluke i narav za njih uopšte ne postoje, kao da su vazduh. Njihove ambicije i želje prevazilaze kontrolisanje i navođenje ljudi da ih slušaju; idu toliko daleko da kontrolišu svaki događaj koji doživljava svaka osoba, kao i sve što se dešava pred njihovim očima, i unutar i izvan njihove sfere uticaja. Koja je svrha te kontrole? Da osiguraju svoju moć i status, kao i svoj ugled. Jedna fraza najbolje opisuje antihristovo

manipulisanje okolnostima: sve je pod njihovom kontrolom. Stoga se antihrist ne usuđuje da previdi bilo koju stvar, bila ona velika ili mala. On se ne usuđuje da išta previdi, želi da učestvuje i da se meša u sve što je povezano sa njegovim statusom ili sferom uticaja, te ne propušta nijednu pogodnost. Želi da bude aktivno uključen u mnoga pitanja unutar crkve i da prati kako se stvari razvijaju. Primera radi, ako ga neki ljudi zaista ne slušaju ili mu se ne pokoravaju, već uvek imaju mišljenje o njemu, antihrist pronalazi načine da ih muči. Ali, ako ne može da nađe izgovor za njihovo orezivanje, šta on tada radi? Pronalazi način da kontroliše knjige i snimke propovedi poslate iz Božje kuće. Na osnovu poslušnosti određuje ko će odmah primiti te materijale. Ako ga tokom tog perioda ne slušaš ili pokažeš nepovoljno ponašanje, on tvrdi da su resursi ograničeni i neće ih poslati tebi. Antihrist prati tvoje ponašanje. Ako dobro razmisliš, ako prozreš i ako shvatiš psihologiju antihrista; ako dobrovoljno priznaš svoje greške i približiš se antihristu, on će naći izgovor da kaže: „Ovog puta, božja kuća je poslala dovoljno resursa za sve, i ti si uključen." Međutim, ako vidi da se ponovo distanciraš nakon nekog vremena, on će te ipak mučiti. Neće te čak ni obavestiti kada stigne novi materijal, jednostavno ti neće dati ništa, a možda čak nađe izgovor da ti oduzme ono što si prvobitno imao. Posebno kada antihrist otkrije da neko možda zna za njegova tajna nedela i da bi mogao da ga prijavi, on preduzima preventivne mere, proaktivno priznaje svoje greške i saopštava drugima svoju samospoznaju. Za to najpre koristi blag pristup. Kada antihrist vidi da blag pristup ne funkcioniše i kada oseti određenu nesigurnost u svom srcu, misleći da bi ta osoba ipak mogla da ga prijavi, on će uložiti velike napore da okupi što više ljudi kako bi tu osobu opkolili i nasilno joj zapretili. To se nastavlja sve dok ta osoba ne popusti i ne da do znanja da ga neće prijaviti – tek tada antihrist odustaje. U nekim slučajevima, antihrist čak može prvi da razotkrije druge. Pošto se boji da bi drugi mogli da ga razotkriju i prijave, on preduzima preventivne mere, namerno stiče prednost nad drugom osobom, iznosi lažne optužbe i postavlja joj zamku. Kasnije, nalazi izgovor da izoluje i izopšti tu osobu, prekidajući njenu komunikaciju sa Višnjim i sa crkvom. Sada se antihrist oseća sigurno i više ne mora da brine. Zar to nije manipulisanje okolnostima? (Jeste.) Može se reći da antihristovi postupci u takvim stvarima nisu samo jedan ili dva izolovana slučaja, niti korišćenje samo jedne ili dve metode. Kako bi manipulisao okolnostima, obezbedio svoj status i osigurao da njegov prostor ne bude ugrožen, antihrist čini mnoga zla dela. Primera radi, on menja kadrovske sisteme i uređenja unutar crkve. Kako bi kontrolisao više ljudi, seje razdor među braćom i sestrama, pri čemu navodi braću i sestre da napadaju i osuđuju jedni druge. Čak podstiče svoje sledbenike da opkole braću i sestre koji imaju više osećaja za pravdu; takođe tvrdi pred braćom i sestrama da ga Višnji visoko uvažava. Štaviše, antihrist piše pisma Višnjem u kojima se hvali svojim odličnim radom i tvrdi da je stekao samospoznaju, da može dobrovoljno da razotkrije svoje probleme i tako dalje. On piše pisma i izveštava o svojim problemima, sve u pokušaju da zadobije naklonost Višnjeg. Koristi razna sredstva i metode da manipuliše okolnostima, da kontroliše svoje okorele sledbenike, da obmanjuje braću i sestre, a istovremeno da obmanjuje i Božju kuću. To su

razne prakse koje antihristi koriste kako bi kontrolisali okolnosti unutar crkve. Naravno, postoji još mnogo konkretnih praktičnih delovanja, ali ona neće biti navedena ovde. Ukratko, te stvari koje se odnose na to kako antihristi kontrolišu crkvu uobičajene su, a uobičajena su i različita praktična delovanja koja oni ispoljavaju.

III. Antihristi ispituju ljudska srca i preuzimaju kontrolu nad njima

Osim monopolizovanja moći i manipulisanja okolnostima, koji još postupci potvrđuju da se antihristi ophode prema Božjoj kući kao prema vlastitom prostoru? Kada je reč o monopolizovanju moći, u zajedništvu smo prvenstveno razgovarali o nekim aspektima kadrovskih pitanja, dok se manipulisanje okolnostima uglavnom odnosi na kontrolisanje razvoja događaja. Antihristovo monopolizovanje moći jeste jedna spoljna akcija, a i manipulisanje okolnostima je takođe nešto spoljašnje što ljudi mogu da vide – ove aspekte je lako kontrolisati. Međutim, postoji jedna stvar koju je svakome izuzetno teško kontrolisati. Koja je to stvar? (Kontrola ljudskih srca i misli.) Reci Mi, da li je to tačno? (Da, jeste.) Biblija kaže: „Srce je varljivo više od sveg drugog” (Knjiga proroka Jeremije 17:9), što znači da je ljudsko srce najteže kontrolisati. Da li bi antihristi pokušali da kontrolišu ono što je najteže kontrolisati? Možda bi rekli: „Pošto je ljudsko srce najvarljivije i najteže kontrolisati, neću da ga kontrolišem. Neka misle šta hoće; dokle god imam moć, dokle god imam kontrolu nad ljudima, to je dovoljno. Kontrolisaću samo njihove postupke i ponašanje, a njihovim mislima neka upravlja Bog; nemam ja tu sposobnost, pa se time neću ni zamarati”? Da li bi antihristi napravili ovakav kompromis? (Ne, ne bi.) Sudeći po suštini antihrista, njihova je ambicija da kontrolišu celokupnu ličnost. Najteže im je da kontrolišu upravo ljudsko srce, a to je ujedno i ono što najviše žele da kontrolišu. Oni hvataju ljude u zamku svoje moći, preuzimajući potpunu kontrolu nad svime: u kom pravcu se događaji odvijaju, koliko je ljudi uključeno, o kojim stvarima je reč, ceo tok razvoja tih događaja i njihovi ishodi – sve se razvija prema onome što su oni pokrenuli i prema željama njihovog srca. Postoji ipak još jedno pitanje, a to je: šta ljudi misle u svojim srcima? Šta misle o njima? Da li imaju ili nemaju dobar utisak o njima? Da li ih vole ili ne vole? Da li u svojim srcima veruju da su to antihristi? Da li razaznaju i preziru njihove postupke? Kada ljudi spolja pokazuju poštovanje prema antihristima i laskaju im, šta oni zaista misle u svojim srcima? Da li je ono što im je u srcima zaista u skladu sa njihovom spoljašnjom pojavom? Da li su ti ljudi iskreno poslušni njima? To je pitanje koje antihriste veoma muči. Što ih više muči, to više traže odgovore. To je treća manifestacija antihristovog ophođenja prema Božoj kući kao prema vlastitom prostoru – ispitivanje ljudskih srca i preuzimanje kontrole nad njima.

Da li je lako ispitivati ljudska srca i preuzeti kontrolu nad njima? Ispitivanje i preuzimanje kontrole nad njima predstavljaju dva različita stepena delovanja ili ponašanja kada se nešto radi. Kada antihrist ima moć i kad kontroliše ceo tok razvoja događaja i njegov ishod, kada on kontroliše te stvari, onda ono što ljudi koji su mu podređeni ili u njegovoj sferi uticaja zaista misle u svojim srcima – to jest da li ga tretiraju kao Boga ili

kao savršenu osobu, da li gaje mržnju, mišljenja ili predstave o njemu, i da li ga raspoznaju – ono što ljudi istinski misle u svojim srcima, sve te stvari je veoma teško dokučiti. Šta antihrist onda radi? On posmatra one koji su mu podređeni, te daje neke pogodnosti ili, pak, izgovara nekoliko milozvučnih reči svakome ko je lišen rasuđivanja i koga je lako iskoristiti. Ti ljudi su poput gumene lopte: što ih više udaraš, to više odskakuju i skupljaju više energije. Antihrist takve osobe koristi kao pijune. Za šta ih koristi? On koristi te pijune da za njega ispituju srca ljudi. Može da kaže pijunu: „U poslednje vreme, sestra Li i njena ćerka daju manje priloga našoj crkvi. Ranije su davale prilično mnogo, ali sada ne dolaze često. Šta one rade u poslednje vreme? Da li su imale kontakt sa strancima? Da li im se nešto dešava kod kuće? Idi, pogledaj i ponudi im podršku." Ta osoba posećuje dom sestre Li i razgleda unaokolo, razmišljajući: „Nema nepoznatih lica ovde. Izgleda da dve sestre vode prilično miran život. Ne izgleda kao da su naišle na bilo kakve poteškoće. Zašto ne dolaze na naša okupljanja? Da istražim još malo." Ta osoba pita: „Da li ste u poslednje vreme imali neku novu svetlost kod kuće? Osećam se slabo u poslednje vreme; porazgovarajte malo sa mnom." Videvši da je osoba došla da traži istinu i pomoć, sestre se upuštaju u razgovor s njom i kažu: „U poslednje vreme smo stekle novo prosvetljenje da vernici u Boga ne bi trebalo da slede druge ljude niti da se uvek oslanjaju na njih; kada se suočimo sa izazovima, trebalo bi da dođemo pred Boga u molitvi; to je najveća mudrost. Ljudi su nepouzdani, čovek se samo na Boga može osloniti; On može ljudima da podari istinu, život i put kojim treba da idu – ljudi to ne mogu učiniti. Nekada sam se uvek oslanjala na druge, ali kasnije, u razgovoru sa sestrom…" Posetilac odgovara: „U razgovoru sa sestrom? Gde je ta sestra? Ona nije član crkve?" Sestre kažu: „Ona nije baš strankinja; ona je sestra iz naše crkve koja se vratila nakon što je nekoliko godina obavljala dužnost na drugom mestu." Posetilac upita: „Zar to ipak nije kontakt sa strancem? Ti si se brzopleto družila sa strancima; moraš to da prijaviš crkvi!" Prikupivši ove informacije, ta osoba otkriva dva ključna podatka: prvo, te dve sestre ne žele da budu bliske sa starešinom i pokazale su određeno rasuđivanje prema njemu; drugo, imale su kontakt sa nekim izvan date crkve, i ta osoba im je nešto rekla; detalji su nejasni, sestre ne žele ništa da kažu o tome, namerno to prikrivaju, što znači da njihova odanost starešini slabi i da su počele da budu oprezne prema njemu. Kada se ta osoba vrati i podnese svoj izveštaj antihristu, da li je antihrist srećan što to čuje? Da li bi pomislio: „Odlično, moji podređeni su konačno pokazali neko rasuđivanje prema meni"? (Ne, ne bi.) Šta bi on pomislio? „To je loše. Te dve sestre su nekada bile poslušne, bile su iskrene vernice u crkvi i dale su mnogo priloga. Otkako je ta nepoznata osoba počela da komunicira s njima, postale su pomalo neposlušne. Da li će nastaviti da daju priloge u budućnosti? To je problematično i rizično." Antihrist se oseća uznemireno. Zašto je uznemiren? (Ljudi ga razaznaju i više ga ne slušaju.) Upravo tako, srca ljudi više nisu pod njegovom manipulacijom i kontrolom; oni doživljavaju promenu u srcu i on se zato oseća uznemireno. Ranije su te dve sestre bile bezazlene i jednostavne, bile su prilično poslušne i nedostajala im je sposobnost raspoznavanja; šta

god da je rekao, prihvatale su bez razmišljanja. Sada, kada su doživele promenu u srcu, kada su razvile rasuđivanje i kada se drže na distanci, moguće je da ga odbacuju, a možda čak nameravaju i da ga prijave – to priziva nevolju. Nije li to konkretna manifestacija načina na koji antihristi ispituju ljudska srca i preuzimaju kontrolu nad njima?

Kada antihrist primeti bilo šta neobično, on odmah šalje svoje poslušnike ili sledbenike da ispitaju situaciju i da otkriju njene uzroke. Ako nema promene, ako su ljudi ostali isti i nisu doživeli promenu u srcu, tada se on oseća umireno; više nije uznemiren niti napet. Međutim, ako otkrije nešto neobično, nešto što mu je nepoznato, što nije pod njegovom manipulacijom, što nije onako kako je zamišljao, onda je to problematično. Antihrist se zabrine i uznemiri, te će u žurbi preduzeti neke mere. Koji je cilj njegovih mera? On želi da ljudi budu njegovi istomišljenici, da nema promena u njihovom srcu. Ljudi moraju da mu otkrivaju svoje misli i da mu stalno podnose izveštaje, čime izražavaju odanost, odlučnost i iskrenost. On mora neprestano da kontroliše promenljive misli i ideje u srcima ljudi, kao i pravac i načela njihovog razmišljanja. Čim primeti da neko gaji neslaganje, mora odmah da preduzme mere kako bi tog čoveka promenio. Ako se on ne može promeniti i ako mu ne može postati prijatelj, onda će mu postati neprijatelj. Koje su posledice postajanja antihristovim neprijateljem? Biće podvrgnuti mučenju i ugnjetavanju. To je jedan pristup. Postoji i drugi pristup. Antihrist je uvek sumnjičav prema onima oko sebe, nikada ne može u potpunosti da ih proceni, te se boji da bi ljudi mogli da ga prozru i prijave, i pita se u svom srcu: „Da li si video kada sam ukrao priloge i radio stvari po svome? Ako si to video, da li si to mogao da prozreš? Da li bi me prijavio?" Neki antihristi su čak i seksualno promiskuitetni iza kulisa, i razmišljaju: „Ko zna za te stvari? Šta misle oni koji znaju za to? Da li da se pretvaram na neki način, da stvorim lažan utisak, pa da testiram te ljude, da izmamim njihove najdublje misli i da vidim šta iskreno misle?" Da li bi antihristi činili takve stvari? Rđavim ljudima poput antihrista takvo postupanje je druga priroda; oni su prirodno nadareni za to – rade to izvanredno. Antihrist okuplja ljude i kaže: „Danas sam sve vas pozvao ovde samo da bismo ispitali moje nedostatke u radu koji sam u poslednje vreme obavljao u crkvi i da razgovaramo o mojoj spoznaji iskvarenih naravi koje sam otkrio. Govorite otvoreno, ne ustručavajte se. Neću vas osuditi. Hajde da razgovaramo otvoreno, od srca, i licem u lice. Ako sam nešto učinio, promeniću se; ako nisam, prihvatiću to kao upozorenje da ubuduće to ne činim. Sve u božjoj kući je otvoreno, neskriveno i ogoljeno. Mi sve činimo pred bogom, i nema potrebe da iko bude na oprezu u odnosu na druge. Braćo i sestre, budite spokojni. Ja ću početi ispitivanjem samog sebe. U poslednje vreme, zbog svoje lenjosti i žudnje za telesnim udobnostima, nisam dobro obavljao posao. Širenje jevanđelja nije išlo dobro u poslednje vreme, i nisam obraćao mnogo pažnje na crkveni život. Bio sam zauzet radom na jevanđelju i nisam mogao da nađem vremena za druge stvari. Naravno, ja sam odgovoran. Oslanjajući se na svoje zamisli, mislio sam da će braća i sestre sami regulisati crkveni život i da neću morati mnogo da brinem. Svi ste vi odrasli, a božje reči su vrlo jasne, pa sam se svim srcem posvetio širenju jevanđelja.

Međutim, ni u tome nisam bio dobar. Moram da priznam svoje greške pred braćom i sestrama, da tražim vaš oprost i da molim za božji oprost. Evo, dozvolite mi da se poklonim pred svima vama." Svi to vide i pomisle u sebi: „On se promenio; ne čini se tako lukavim kao pre. Zašto je danas toliko iskren? Nešto nije u redu. Ne treba da donosim brzoplete zaključke; videću šta će sledeće reći." Antihrist nastavlja, govoreći da prepoznaje da je on sam đavo, Sotona, priznaje da nije obavio nikakav stvarni posao, izražava spremnost da bude na raspolaganju Višnjem i da prihvati svaku kritiku ili ukor od braće i sestara. On ide još dalje i kaže: „Čak i ako me otpuste i ne dozvole mi da vodim crkvu, spreman sam da budem jedan od najnižih. Preporučujem da sestra Li iz naše crkve i njena ćerka preuzmu moj posao." On je već izabrao svog naslednika. Zar njegov stav nije prilično iskren? Da li uopšte ima potrebe za sumnjom? Dok to govori, on čak počinje da plače. Zatim dovodi svoju ženu i kaže: „Tokom tog vremena, ni ti nisi obavljala nikakav stvarni posao, već si samo prekidala i ometala, pa čak i slepo orezivala braću i sestre. I ti bi trebalo da budeš otpuštena." Antihrist upire prstom u sebe, a zatim u svoju porodicu, izazivajući kod ljudi osećaj da je on iskren. Kada svi to čuju, neko kaže: „Zapravo, mi smo vas već odavno prepoznali. Vi se ne konsultujete s nama; vas nekoliko tajno raspravlja o stvarima i zajedno donosi odluke. To nije u skladu sa načelima rada u Božjoj kući. Štaviše, vi ste među sobom odlučili ko će biti starešina bez našeg znanja – mi čak nemamo ni pravo da to znamo. Osoba koju ste izabrali ne samo da ne obavlja stvaran posao, već i ometa, a vi je ne otpuštate." Braća i sestre jedno za drugim iznose svoja mišljenja. Kada antihrist to sasluša, on pomisli: „Loše stoje stvari! Međutim, dobro je što svi odjednom iznose svoje prave misli. To će koristiti mom budućem radu. Da nisu progovorili i da su mi umesto toga zaboli nož u leđa, direktno napisavši prijavu višnjem bez mog znanja, onda bih bio gotov, zar ne? Srećom, upotrebio sam ovu taktiku, pametan sam i imam brze reflekse, te sam na vreme doznao njihove stavove." Zatim nastavlja, izjavljujući sladunjavo: „Hvala vam, braćo i sestre, na vašem poverenju i na tome što ste danas iskreno kritikovali moje greške. Svakako ću ih promeniti u budućnosti. Ako to ne učinim, neka kazna i prokletstva padnu na moju glavu." Antihristovo ispitivanje ljudskih srca i preuzimanje kontrole nad njima nije ograničeno samo na prisluškivanje i provirivanje kroz vrata. U ozbiljnim situacijama, on ima keca u rukavu. Kakvog keca? On primenjuje demokratiju i slobodu, pri čemu daje ljudima dovoljno slobode govora, dozvoljava im punu slobodu da izraze svoje stavove i najdublje misli, ohrabruje ljude da iskažu svoja najdublja osećanja, čak i ako su to prigovori. Zatim se okomi na slabosti onih koji imaju drugačije ideje od njega ili drugačija mišljenja o njemu i zbriše ih sve odjednom. Kako vam zvuči ovaj pristup antihrista? Izuzetno je rđav! Zar ne podseća pomalo na pristup velike crvene aždaje? Oni su u suštini ista grupa, dele istu priroda-suštinu. Zar velika crvena aždaja ne postupa baš tako? Gledati kako antihrist postupa isto je kao gledati ružno lice velike crvene aždaje.

Antihristi su vešti u korišćenju prijatnih i ispravnih reči, kojima ljude mame i navode da im se povere. Nakon što ispitaju i izvuku istinske situacije iz ljudi, koji je rezultat? Da

li će se antihristi pokajati zato što su im ljudi rekli te istinite reči? Da li će dići ruke, prestati da čine zlo, odreći se svoje moći, napustiti svoju želju za moć i raspustiti svoj prostor? Nikada. Umesto toga, oni će pojačati svoje napore. Nakon što učine sve što mogu da bi preuzeli kontrolu nad ljudskim srcem, zadržavaju one koji se slažu s njima i rešavaju se svih onih koji se ne slažu. Ne možemo isključiti mogućnost da su, u crkvi, neka braća i sestre uklonjena, izopštena ili da su im knjige Božjih reči oduzete pod takvim okolnostima. Tim pojedincima je učinjena nepravda. Šta ta oštećena braća i sestre treba da urade? Da li treba da prestanu da veruju u Boga zato što se u Božjoj kući pojavio antihrist koji ih je ovako mučio i verovanje učinio nemogućim? Mogu li to da urade? (Ne, ne mogu.) Da li je prikladno praviti kompromise ili pognuti glavu pred antihristima ili pred mračnim i rđavim silama? Da li je to put koji vi treba da izaberete? (Ne, nije.) Pa, koji onda put vi treba da izaberete? (Da razotkrijete i prijavite antihriste.) Kada otkriješ da je neko antihrist, dozvoli Mi da ti kažem: ako je njihov uticaj značajan, i mnoge starešine i delatnici slušaju njih a ne tebe, i ako ih razotkriješ, vrlo je moguće da ćeš biti izolovan ili uklonjen. Tada moraš pažljivo da razmotriš svoju strategiju. Ne suprotstavljaj im se sam; šanse nisu na tvojoj strani. Počni tako što ćeš stupiti u kontakt sa nekolicinom ljudi koji razumeju istinu i imaju sposobnost rasuđivanja, te zatraži razgovor s njima. Ako se usaglasite, obratite se još dvojici starešina ili delatnika koji mogu da prihvate istinu i da postignu dogovor. Zajedničkim delovanjem nekolicine ljudi razotkrijte antihrista i suočite se s njim. Na ovaj način imate šansu za uspeh. Ako je uticaj antihrista prevelik, možete takođe da napišete prijavu Višnjem. To je najbolji pristup. Ako nekoliko starešina i delatnika zaista pokuša da vas potisne, možete im reći: „Ako ne prihvatite naše razotkrivanje i prijavu, iznećemo to pitanje Višnjem i On će se pobrinuti za vas!” Time povećavate svoje šanse za uspeh, jer se oni neće usuditi da deluju protiv vas. Kada se suočavaš sa antihristima, moraš da usvojiš ovaj pouzdan pristup – nikada ne deluj sam. Ako nemaš podršku nekolicine starešina i radnika, tvoji napori su osuđeni na propast ukoliko ne napišeš prijavu i predaš je Višnjem. Antihristi su izuzetno podmukli i lukavi. Ako nemaš dovoljno dokaza, uzdrži se od delovanja protiv njih. Ubeđivanje ili rasprava s njima beskorisni su, beskorisno je i pokazivanje ljubavi u pokušaju da ih promeniš, a ni razgovor s njima o istini neće uspeti; nećeš moći da ih promeniš. U situaciji kada ne možeš da ih promeniš, tvoj najbolji smer delovanja nije iskren razgovor s njima, niti ubeđivanje i čekanje da se pokaju. Umesto toga, razotkrij ih i prijavi bez njihovog znanja, dopusti da se Višnji pobrine za njih, te ohrabri više ljudi da ih razotkriju, da ih prijave i da ih odbace, što će na kraju dovesti do toga da budu iskorenjeni iz crkve. Zar to nije dobar pristup? Ako im je cilj da izmame tvoje unutrašnje misli, da te ispitaju i da vide da li možeš bilo kako da ih razaznaš, šta bi trebalo da uradiš ako si ih već prepoznao kao antihriste? (Ne bi trebalo da govorim iskreno sa njima, već da za sada sledim njihove reči, ne dopuštajući im da otkriju da sam ih prepoznao, a zatim bi trebalo da ih u tajnosti razotkrijem i prijavim.) Kakav je ovaj pristup? (Dobar.) Moraš da prozreš spletke đavola i Sotone, kao i da izbegneš aktiviranje njihovih zamki ili upadanje u njihove jame. Kada

se suočavaš sa Sotonama i đavolima, moraš da koristiš mudrost i da se uzdržiš od iskrenog razgovora sa njima. To je zato što iskreno možeš da govoriš samo Bogu i istinskoj braći i sestrama. Nikada ne bi trebalo iskreno da govoriš Sotonama, đavolima ili antihristima. Jedino je Bog dostojan da razume šta je u tvom srcu, da ima suverenost nad njim i da ga istražuje. Niko, a posebno ne đavoli i Sotone, nije kvalifikovan da kontroliše ili ispituje tvoje srce. Stoga, ako đavoli i Sotone pokušaju da iz tebe izvuku istinu, imaš pravo da kažeš „ne", da odbiješ da odgovoriš i da zadržiš informacije – to je tvoje pravo. Ako kažeš: „Ti đavole, želiš da izvučeš reči iz mene, ali neću ti govoriti istinu, neću ti reći. Prijaviću te – šta mi možeš? Ako se usudiš da me mučiš, prijaviću te; ako me mučiš, Bog će te prokleti i kazniti!" Da li to funkcioniše? (Ne, ne funkcioniše.) Biblija kaže: „Budite mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi" (Matej 10:16). U takvim situacijama, moraš da budeš mudar kao zmija; treba da budeš mudar. Naše srce je pogodno samo da ga Bog istražuje i poseduje, pa treba da bude dato samo Njemu. Samo je Bog dostojan našeg srca, dok Sotone i đavoli to ne zaslužuju! Prema tome, da li antihristi imaju pravo da znaju šta je u našim srcima ili o čemu razmišljamo? Oni nemaju to pravo. Koji je njihov cilj kada pokušavaju da izvuku istinu iz tebe i da te ispituju? Njihov cilj je da te kontrolišu; moraš to jasno da prepoznaš. Zato nemoj iskreno da razgovaraš s njima. Moraš naći načine da ujediniš više braće i sestara, pa da ih zajedno razotkrijete i odbacite, da ih svrgnete s njihovog položaja, kao i da im nikada ne dozvolite da uspeju. Iskorenite ih iz crkve, uskratite im svaku priliku da ponovo ometaju i da vladaju u Božjoj kući.

Antihristovo ispitivanje ljudskih srca i preuzimanje kontrole nad njima jesu surova stvarnost. Sudeći po suštini antihrista, očigledno je da im je bavljenje takvim aktivnostima prirodno i prilično uobičajeno. U raznim crkvama, antihristi često šalju svoje poverenike da se infiltriraju među braću i sestre, da istražuju podatke i da sakupljaju interne informacije. Ponekad se informacije koje prikupljaju odnose na kućne trivijalnosti ili na neobavezne razgovore među ljudima, koji uopšte nisu važni. Međutim, antihristi uvek dižu buku oko tih stvari, podižući ih čak na nivo misli i gledišta, kako bi odmah shvatili promene u razmišljanjima i stavovima ljudi. Cilj je da lako mogu da preuzmu kontrolu nad okolnostima i situacijom svake osobe, reagujući odmah na svaku promenu. Antihristi su posebno precizni u svojim postupcima koji se tiču moći i statusa. Do koje mere su precizni? Kada je reč o tome kakav stav svaki pojedinac ima o postupanju po raznim pitanjima, kao i prema materijalnim stvarima, novcu, statusu, verovanju u Boga, obavljanju dužnosti i napuštanju posla – oni žele da sve to znaju kao svoj dlan. Kada to znaju kao svoj dlan, antihristi ne koriste istinu da bi obezbedili ljudima ono što im je potrebno, da bi promenili pogrešne stavove ljudi ili rešili probleme. Umesto toga, oni to koriste da služi vlastitom statusu, moći i prostoru. To je svrha antihrista u ispitivanju ljudskih srca i preuzimanju kontrole nad njima. Za antihriste, sve što rade čini se smislenim i vrednim, ali upravo te navodno smislene i vredne stvari Bog osuđuje. Upravo one izdaju Boga i u neprijateljstvu su s Njim.

7. novembar 2020. godine

Petnaesta stavka: Ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu (1. deo)

I. Antihristi ne veruju u postojanje Boga

Danas ćemo razgovarati u zajedništvu o stavci petnaest različitih manifestacija antihrista – oni ne veruju u postojanje Boga i poriču suštinu Hristovu. Ova stavka razotkriva dve manifestacije odnosa antihrista prema Bogu i Hristu koje predstavljaju suštinu antihrista. Obe manifestacije se odnose na samog Boga, uključujući u jednom smislu Duha Božjeg, a u drugom ovaploćenog Boga. Antihristi ne veruju u postojanje Boga, niti priznaju Njegovo ovaploćeno telo. To su stavovi koje antihristi gaje prema Bogu i oni predstavljaju osnovne manifestacije odnosa antihrista prema Bogu. Za sada nećemo razgovarati o suštini te dve osnovne manifestacije, već hajde da prvo razgovaramo o tome kako se manifestuje neverovanje antihrista u postojanje Boga, odnosno koje su to misli, gledišta, stavovi i konkretna ponašanja, manifestacije i pristupi koje antihristi imaju prema Bogu, a koji dokazuju da ne veruju u Njegovo postojanje. Ima li konkretnih manifestacija tog neverovanja? Neki će reći: „Neverovanje antihrista u postojanje Boga jednostavno znači da oni ne priznaju tu činjenicu i da poriču postojanje Boga. U svojim srcima veruju da Boga nema i da su Duh Božji, sâm Bog i Stvoritelj nevidljivi i nepostojeći. Za njih je titula 'Bog' ništavna i plod ljudske mašte. Nije li jednostavno razgovarati u zajedništvu o tome i dati objašnjenje? Kako se to odnosi na suštinu antihrista? Kako se to može konkretno manifestovati? Zar se ovde od muve ne pravi slon? Da li je to zaista tako složeno?" Da li je taj način razmišljanja ispravan? Ako bi se od vas tražilo da razgovarate u zajedništvu na temu antihrista koji ne veruju u postojanje Boga, kako biste o tome razgovarali i analizirali tako nešto? Na primer, uzmite u obzir osobu koja je posebno lažljiva. Možeš li govoriti o konkretnim manifestacijama njene lažljivosti? Ako samo kažeš: „Ova osoba je veoma lažljiva i uvek laže a da ne izgovori ni jednu istinitu reč", da li će to onda biti kraj razgovora u zajedništvu? Koja su konkretna stanja i manifestacije lažljivosti? Kako bi analizirao lažljivost te osobe? Koje pristupe koristi u vladanju i rešavanju stvari u svom svakodnevnom životu? Koje metode koristi da se nosi sa svetom? Kakav je karakter te osobe? Kakav stav ima prema ljudima, događajima i stvarima? Kako se može dokazati da je ta osoba veoma lažljiva? Zar nema nekih specifičnosti? Naravno da ima specifičnosti. Ne radi se samo o tome da kažete šta je lažljivost ili koji postupci su lažljivi i ne radi se samo o objašnjavanju tog pojma, umesto toga moraš da analiziraš specifične manifestacije te osobe, njeno ponašanje, misli, gledišta, metode koje koristi za rešavanje stvari, njen karakter i tako dalje. Glavna karakteristika lažljive osobe jeste da ona nikada ne otvara svoje srce u razgovoru s bilo kim, kao i da se ne poverava čak ni najboljem prijatelju. Krajnje je nedokučiva. U stvari, takva osoba ne mora obavezno da bude stara, niti mora da bude neko ko je u životu mnogo prošao; čak i ako ima veoma malo iskustva, ona je krajnje nedokučiva. Veoma

je lukava za svoje godine. Zar takva osoba nije po prirodi lažljiva? Ona se tako vešto skriva da niko nije u stanju da je prozre. Ma koliko reči da izgovori, teško je razlučiti šta je od toga istina a šta laž i niko ne može sa sigurnošću da kaže kada govori istinu a kada laže. Osim toga, takva osoba je naročito vešta u prerušavanju i sofistici. Istinu često skriva, ostavljajući lažan utisak na ljude, tako da ljudi mogu da vide samo njenu lažnu pojavu. Predstavlja se kao uzvišena, dobra, čedna i bezazlena osoba, koju svi odobravaju i koja se svima dopada, tako da je naposletku svi obožavaju i na nju se ugledaju. Ma koliko vremena da provodiš s takvom osobom, nikad ne znaš šta zaista misli. Svoja gledišta i stavove prema svakojakim ljudima, događajima i stvarima ona skriva duboko u srcu. Nikada nikome ne priča o tome. O tim stvarima nikada ne razgovara, čak ni s ljudima kojima najviše veruje. Istinu o sebi i ono što joj leži na srcu ona ne poverava čak ni Bogu, tokom molitve. Povrh svega toga, ona nastoji da se preruši u osobu dobre ljudskosti, koja je veoma produhovljena i posvećena stremljenju ka istini. Niko nije u stanju da sagleda kakva joj je narav i o kakvoj se osobi zapravo radi. To su manifestacije lažljivosti. Na primer, uzmite u obzir lenju osobu. Koje su specifične manifestacije lenjosti? Neki bi rekli: „Lenjost je kada ne radite ništa, kada samo sedite po ceo dan bez želje da se pomerite ili brinete o bilo čemu, niti da razgovarate". Da li su to specifične, suštinske manifestacije lenjosti? (Ne, to su samo neke površne pojave.) Koje su onda suštinske manifestacije lenjosti? Pre svega, postoje dve glavne manifestacije: prvo, nespremnost takvih osoba da izdrže bilo kakve poteškoće, da nose teret ili preuzmu odgovornost bilo šta da rade, kukanje kad god im telo pati od male nelagodnosti ili se susretne sa nekom malom poteškoćom ili malo umora; drugo, averzija prema obavljanju bilo kakvog posla, želja za životom punim užitaka, davanje prednosti dokolici i prezir prema radu, traćenje svog vremena i gluvarenje, neprestano kukanje i skrivanje tamo gde ih niko ne može naći kad god moraju da rade. To su dve glavne manifestacije lenjosti; nećemo ovde raspravljati o specifičnim manifestacijama. Uzmimo, na primer, proždrljivu osobu. Koje su specifične manifestacije proždrljivosti? To je nešto u ljudskom rodu što bi trebalo da bude lako analizirati i razabrati, zar ne? (Neprestana težnja za fizičkim zadovoljstvima, želja da se uvek jede ukusna hrana, zadovoljavanje svoje žudnje za ukusnim jelima.) (Nezasitan apetit kada je u pitanju slasna hrana.) To su manifestacije proždrljivosti. Zar nema ljudi koji, kada čuju da neko mesto ima ukusnu hranu, ulažu velike napore da ga pronađu? Na primer, recimo da se negde otvara novi restoran koji nudi raznovrsna ukusna jela, ali je malo skup i daleko je, pa je do tamo potrebno sat vremena vožnje. Većina ljudi bi pomislila da se ne isplati putovati tako daleko samo zbog obroka. Ali kada bi ljudi koji vole da jedu čuli za taj restoran, pomislili bi: „Sat vremena vožnje nije puno. Nije li smisao života u jelu, piću i zabavi? Idemo da jedemo!" Međutim, kada bi od te iste osobe zatražili da se vozi sat vremena radi stvarnog posla, počela bi da razmišlja: „Zar se neću umoriti do tamo? Da li vredi provesti toliko vremena u putu radi posla? Šta ako naiđem na loše ljude? Šta ako ostanem bez goriva? Šta ću tamo jesti? Hoće li biti gotove hrane? Šta ako ne mogu da se prilagodim lokalnoj

sredini? Šta ako ne mogu da spavam noću?" Ona previše razmišlja kada je u pitanju njen stvarni posao, svuda vidi poteškoće. Ali kada je u pitanju slasna hrana, spremna je da prevaziđe sve prepreke; svaka prepreka postaje nevažna i ona prestaje da razmišlja. To su konkretne manifestacije proždrljivosti. To sad samo ukratko pominjem. Neću to dalje obrazlagati.

Vratimo se na temu današnje besede. Koje su manifestacije neverovanja antihrista u postojanje Boga? Koje specifične misli, gledišta i stanja otkrivaju? Kada ih nešto zadesi, koje stavove, gledišta i ideje imaju koji dokazuju da zaista ne veruju u postojanje Boga? Zar ovo nije vredno razgovora u zajedništvu? Antihristi ne veruju u postojanje Boga; koji su detalji i specifične manifestacije tog neverovanja? (Šta god da se desi, oni ne veruju da je to Bog orkestrirao i uredio i ne mogu to da prihvate od Boga.) (Ne veruju da Bog nagrađuje dobro a kažnjava zlo, pa drsko čine zlo.) To su neke specifične manifestacije. Antihristi ne veruju u postojanje Boga. To neverovanje u postojanje Boga je poricanje. Šta to oni poriču što dokazuje da poriču postojanje Boga? (Oni poriču Božji identitet Stvoritelja.) (Oni poriču da Bog kontroliše sve i da ima suverenitet nad svim stvarima.) (Poriču da su Božje reči istina i poriču da Božje delo suda i grdnje može pročistiti iskvarenost ljudi i spasiti ih od Sotone.) Koja od ovih izjava je reprezentativna i važnija? Negiranje Božjeg identiteta i Njegovog suvereniteta nad svim stvarima – zar to nije reprezentativno? Nisu li to suštinski problemi? (Jesu.) U određenom smislu, verovanje u postojanje Boga je priznanje Božjeg identiteta i suštine. Štaviše, to je prihvatanje i priznavanje činjenice da Bog ima suverenitet nad svim stvarima, povrh temelja verovanja u Božji identitet i suštinu. Nije li to potpuno verovanje u postojanje Boga? Nisu li te dve stvari ključne? (Jesu.) To su dva najvažnija pitanja. Stoga, da bismo analizirali neverovanje antihrista u postojanje Boga, najpre treba da analiziramo dve stvari: prvo, to što antihristi odbijaju da priznaju Božji identitet i suštinu; i drugo, to što antihristi odbijaju da priznaju Božji suverenitet nad svim stvarima. Ostali aspekti su sadržani u te dve tvrdnje. Prethodno smo razgovarali o tome kako antihristi ne priznaju da je Bog istina, da su Božje reči istina, niti da Bog može da spasi ljude. Ovo je takođe činjenica. Ovde, međutim, govorim o tome da antihristi u osnovi ne veruju u Boga i da u osnovi ne veruju u Božje postojanje. Analiza toga iz perspektive antihrista koji ne priznaju Božji identitet i suštinu, i odbijaju da priznaju Božji suverenitet nad svim stvarima, biće upečatljivija i reprezentativnija.

A. Odbijaju da priznaju Božji identitet i suštinu

Počnimo tako što ćemo razgovarati u zajedništvu o prvoj tvrdnji: antihristi odbijaju da priznaju Božji identitet i suštinu. Šta je Božji identitet? Bog je Stvoritelj za sva stvorena bića, a šta je onda Njegov identitet u odnosu na sve stvari? (Suveren svih stvari.) Ova titula je takođe tačna, ali šta je pravi Božji identitet? Kada se obraćaš Bogu, možeš li Ga direktno nazvati „Suverenom svih stvari"? To je kao što je tebi identitet tvoje majke osoba koja te je rodila i odgojila, ali možeš li svoju majku nazvati „onom koja me je rodila i

odgojila”? (Ne.) Kako je ti zoveš? (Mama.) To je tvoj naziv za tvoju majku. Dakle, titula Stvoritelja, Suveren svih stvari, jeste Bog, i samo se sâm Bog može nazvati Bogom. Za sve stvorene i nestvorene stvari, Bog je Bog; Njegov identitet je Suveren svih stvari, a njegova titula je Bog. Onaj koji nosi ovu titulu je sâm Bog, On je Bog. Samo On, koji je dostojan titule Boga, poseduje Božji identitet i suštinu. Hajde da za sada ne govorimo o reči „suština”, već o identitetu. Sâm Bog, koji poseduje Božji identitet, čini stvari Božje, izražava Božju narav, vodi čitavo čovečanstvo i drži suverenitet nad celim čovečanstvom i svim stvarima koristeći Božje metode. Oni koji veruju u Boga i priznaju Božji identitet, imaju pogled na sve što Bog čini koji se u potpunosti razlikuje od pogleda antihrista. Oni koji mogu ispravno da razumeju sve što Bog čini usred svega, iz ovoga će videti metode Njegovog delovanja i biće još uvereniji u Njegovo postojanje među svim stvarima. Nasuprot tome, stanovište antihrista, njihov način i ugao gledanja na sve ove stvari potpuno su suprotni od onih koji veruju u postojanje Boga. Zbog toga bi antihristi radije umrli nego verovali u Božje postojanje, ili verovali da je Onaj koji je sposoban da čini sve te stvari Onaj koji poseduje Božji identitet i da je samo On dostojan da se naziva Bogom i da ga ljudi oslovljavaju imenom Bog.

Ako ljudi posmatraju i razumeju mnoge stvari koje postoje usred svega i u čitavom čovečanstvu, bilo da su vidljive golim okom ili ne, kroz Božje reči i s razumom normalne ljudskosti, otkriće da Bog vodi čovečanstvo usred svih stvari, i da On zaista postoji. Zakoni svih stvari i razvoj svih stvari se orkestriraju i uređuju unutar nevidljivog, neopisivog skupa pravila, a ko je sposoban da sve ovo orkestrira i uredi? Ni neka velika ličnost, niti neki heroj, a svakako ne prirodna formacija. Pre će biti Onaj koji je nevidljiv i neopipljiv, mada čovek može da Ga nazre; Onaj koji je suveren nad svim ovim. Ko je to? Bog. Nije li verovanje u postojanje Boga minimum razumnosti koju ljudi treba da poseduju? Nije li to najminimalnije, najosnovnije gledište i ugao iz kojeg ljudi treba da gledaju na stvari? Antihristima, međutim, nedostaje ta razumnost i zato nemaju to gledište i ne posmatraju stvari iz tog ugla. Dakle, što se tiče stvari koje je Bog orkestrirao, a koje čovečanstvo može samo da nazre i koje Bog nije izričito saopštio čovečanstvu jasnim jezikom, antihristi ih smatraju slučajnim, delom ljudskih ruku, prirodno formiranim, ili čak nečim što su ljudi izmislili i izmanipulisali. Kakogod da svedočiš o postojanju Boga, ma koliko činjenica da navedeš da dokažeš da je Bog među svim stvarima, da Bog poseduje Božji identitet i da samo Onaj koji poseduje Božji identitet može da čini te stvari, i da sve stvari uredno uređuje, te da je takav Suveren Onaj koji poseduje Božji identitet, da li će antihristi to videti na taj način? Da li bi antihristi to razumeli na taj način? (Ne.) Bez obzira na to koliko činjenica izneseš da to dokažeš, antihristi to neće ni verovati ni priznati. Čak i ako naočigled ne kažu ništa, pa čak i ako ne mogu da iznesu nikakav dokaz koji bi to opovrgao, duboko u sebi, oni se ne slažu i odbijaju da to priznaju nebrojeno mnogo puta, a iza toga stavljaju niz znakova pitanja. Oni misle da su ljudi koji veruju u Božji identitet budale i da su zavedeni, kao i da bi to mogli da čine i misle samo oni kojima nedostaje zrelo razmišljanje. Po njihovom mišljenju, čovekovu slobodnu volju

treba da kontroliše sâm čovek i da je slobodno izražava. Oni misle da ljudi treba da formiraju mišljenje o događajima koji se dešavaju usred svih stvari kakogod žele, i da te događaje treba posmatrati kroz naučne metode i sa naučne tačke gledišta, da ljudi ne treba da budu tako sujeverni, niti da koriste Božji suverenitet da objasne sve, kao ni da prilaze svemu koristeći Božji suverenitet. Na primer, u crkvi su mnoga braća i sestre doživeli brojna znamenja i čuda koja je učinio Bog od kada su primili Njegovo spasenje. Oni svedoče o tome kako ih je tada Bog vodio, kako im je Bog kroz ove događaje pokazao da On zaista postoji i da je te događaje zaista On izveo, kao i o neizmernim blagoslovima i blagodatima koje su primili kroz te događaje. Dokazi postoje, kako u svedočenjima, tako i u fizičkim dokazima. Vera onih koji veruju u Božje postojanje ojačana je tim svedočenjima i fizičkim dokazima, ali da li se stav antihrista, koji ne veruju u Božje postojanje, menja nakon što ih čuju? (Ne.) Kako znate? Jer, bez obzira koliko iskreno govoriš ili koliko ljudi može lično da potvrdi tvoje svedočenje, antihristi neće verovati. Reći će: „Osim ako to sâm ne doživim, ako nisam video, onda ne postoji. To što ste doživeli bila je samo koincidencija, slučajnost. Zar svako ne doživljava opasne ili slučajne događaje u svom životu? Da li pojava ovih koincidencija i slučajnosti dokazuje da je to učinio bog? Je li to dokazuje da je onaj ko to radi bog? Možda je to samo tvoja mašta, možda si samo imao sreće da tu bude neki dobrotvor da ti pomogne, ili možda jednostavno nije bilo tvoje vreme da umreš pa si se srećno izvukao”. Eto, da li oni priznaju stvari koje je Bog učinio među tim ljudima? (Ne.) Oni ne priznaju i ne veruju u stvari koje je Bog učinio među braćom i sestrama, niti veruju da Bog može da učini takva dela, a ni da su se stvari koje su braća i sestre doživeli zaista dogodile. Oni misle: „Kako takve stvari mogu da postoje u svetu? Ako i postoje, samo su plod ljudske mašte. Kao što izreka kaže: ’Ono o čemu razmišljaš tokom dana, sanjaćeš noću’. Sve su to samo iluzije.” Kada antihristi čuju o tome kako su braća i sestre videli neka znamenja i čuda, neke posebne Božje blagoslove i blagodati i neke stvari koje su van domašaja običnih ljudi, oni ne veruju. Dakle, mogu li antihristi verovati u prosvećenje i vodstvo koje braća i sestre zadobijaju dok doživljavaju Božje reči? Oni ni u to ne veruju. Oni ne veruju da Bog prosvećuje, prosvetljuje i vodi ljude. Oni misle da sve to dolazi iz ljudskog uma, iz čovekove analize i razumevanja zasnovanih na znanju i da to proizvodi ta iskustvena svedočenja. Oni veruju: „Ako ljudi duboko razmišljaju i svojski se trude u tom pravcu, zar neće steći neko znanje? I ja kad bih se potrudio i duboko razmišljao i promišljao o tome, onda bih, poput pisanja članka, takođe mogao da dođem do nekog iskustvenog svedočenja”. Dakle, kada je reč o iskustvenim svedočenjima braće i sestara u kojima svedoče o tome kako ih je Bog vodio, kako ih je prosvetio i prosvetlio, kako im je sudio, grdio ih, orezivao i disciplinovao i kako je Bog postavio situacije da pokuša da ih oplemeni, kao i kako su na osnovu toga došli do razumevanja Božjih namera i tako dalje, antihristi ne priznaju niti veruju ni u jedno od tih dela Božjih. Oni misle da su sve te stvari nemoguće. Antihristi ne priznaju niti veruju u te događaje koji se dešavaju među braćom i sestrama. Da li to potvrđuje da je odbijanje da priznaju Božji identitet suština

antihrista? U stvari, ovo nije najsnažniji dokaz da je suština antihrista odbijanje da priznaju Božji identitet.

Hajde da nakratko izađemo iz okvira crkve i braće i sestara i da ispitamo kakvo je gledište antihrista na razne stvari među grupama ljudi i u stvarnom životu. Koje su to stvari? (Rađanje, starenje, bolest i smrt ljudi, kao i društvene promene, politički zaokreti i pojava katastrofa. Antihristi ne vide Božji suverenitet ni u jednoj od ovih stvari.) (Antihristi ne veruju da su ljudske sudbine u Božjim rukama, već žele da stvore prelepu domovinu vlastitim rukama.) To su konkretne manifestacije koje se tiču suštine problema. Mogu li antihristi da vide da su ljudska sudbina, život i smrt i sva iskustva kroz koja svaka osoba prolazi u životu pod Božjim suverenitetom? Oni to ne mogu da vide. Na primer, u društvu postoji poznata izreka: „Oni koji grade mostove i popravljaju puteve na kraju oslepe, dok se potomci ubica i palikuća množe". Da li je ova izreka suštinsko pravilo za nešto? Je li to istina? Da li je to filozofska teorija? (Ne.) Odakle onda dolazi ta izreka? Sigurno ne od onih koji veruju u Boga; to je površna pojava u životnim uslovima raznih ljudi tokom ljudskog razvoja. Ljudi veruju da svetu nedostaje pravednost, da što više dobrih dela čovek čini, veća je verovatnoća da će oslepiti i da će se češće suočavati sa odmazdom, a da što više zla čovek čini, više će napredovati i uspeti u svetu. Da li su zakonitosti razvoja raznih stvari među čovečanstvom na bilo koji način usklađeni sa tom izrekom? Postoji i izreka: „Dobri umiru mladi dok zli dožive duboku starost". Kakvi ljudi su smislili ovu izreku? Te vrste izreka ljudi znaju kao narodne umotvorine. Kakvi ljudi mogu da izgovore te umotvorine? Veruju li oni u Boga? Da li su to ljudi koji veruju u postojanje Boga? (Ne.) Postoje određene vrste cinika koji su neuspešni u društvu i među ljudima, koji se svuda suočavaju sa preprekama, teškim sudbinama i neostvarenim težnjama i koji ne napreduju ma gde da odu. Oni misle da su donekle kompetentni i sposobni, a ipak nisu bili u stanju da se proslave, da procvetaju, da nadmaše druge, niti da odaju počast svojim precima. Gde god da odu, oni su isključeni, maltretirani i ugnjetavani, a nisu sposobni da se oslobode svega toga. Na kraju zaključuju: „Ne postoji pravednost ni u društvu ni među ljudima, ne postoji tako nešto kao što je nagrađivanje dobra i kažnjavanje zla, kao ni odmazda. Loši ljudi rade loše stvari i prođu nekažnjeni, dok dobri ljudi koji su učinili mnogo dobrih stvari, poput davanja donacija i pomoći siromašnima, na kraju prolaze bez nagrade. Dakle, nemojte biti dobri; uzaludno je. Dobri ljudi na kraju postanu slepi – umesto toga, čovek mora biti zla osoba." Pošto su neuspešni u svetu i među grupama ljudi, oni se žale na nedostatak pravednosti i pravde u svetu i na odsustvo spasitelja u svetu. Smatraju da su im svi naneli nepravdu jer niko ne vidi njihove prednosti i stručnost i niko ih ne postavlja na važne funkcije. Oni onda formulišu tu vrstu uvrnute teorije da bi se žalili na čovečanstvo i svet. U stvarnosti, da li postoje razlozi za ta razna dešavanja? Da li postoje uzročno-posledične veze? Apsolutno! Antihristi dele isto gledište kao i ti ljudi; oni ne veruju da je Bog suveren nad svim stvarima, niti veruju da je pravedno sve nad čime Bog – koji ima identitet Božji – suvereno vlada. Stoga, antihristi ne samo da ne priznaju da sve što Bog čini predstavlja

Njegov identitet, oni takođe veruju u izopačene teorije i jeresi koje kruže društvom. Oni veruju da su te izopačene teorije i jeresi istinite i da samo oni koji su u stanju da napreduju u ovom svetu, koji su obožavani i koje drugi slede, mogu da se nazovu bogovima njihovog srca i da poseduju božji identitet u njihovom srcu. Na primer, u kineskim legendama postoje ličnosti poput Carice majke Zapada, Cara od žada, Osam besmrtnih, Guanjin i Bude – njih antihristi istinski obožavaju u svojim srcima. U tim legendama, Car od žada je najveći. On ima moć da kazni grešnike u nebeskom carstvu tako što ih proteruje dole u svet smrtnika. Kada antihristi čuju to, oni osećaju veliko divljenje prema njemu, misleći: „Car od žada je zaista bog! On ima držanje, ponašanje i sposobnosti boga!" Te legende, zajedno sa takozvanim besmrtnicima kojima šira javnost prinosi darove, ostavile su dubok utisak na ljude. Oni misle: „Ovi takozvani besmrtnici imaju velike sposobnosti i moći. Zaslužuju titulu bogova. U stanju su da u nebeskom carstvu daju izjavu o razrešavanju svih nepravednih i nezadovoljavajućih stvari koje se dešavaju u svetu, a ako neko traži pravdu, on može dobiti odgovor od njih. Na primer, istorijske ličnosti kao što su Bao Gong i Guan Gong podržavaju pravdu za čovečanstvo u duhovnom carstvu. Kada je nekoj osobi učinjena nepravda, a sudovi su nepravedni, treba da iznese svoj slučaj pred Bao Gonga ili Guan Gonga i garantovano će dobiti pravdu." Ljudi veruju da ti likovi iz narodnih priča mogu da sprovode pravdu za čovečanstvo, da kazne zle ljude i da isprave svu nepravdu na svetu, omogućavajući onima koji pate i muče se da prestanu da liju suze. Oni misle da siromašni ljudi na dnu društva, oni nesposobni i maltretirani, samo treba da prinose darove, da veruju u te ličnosti i da ih slede kako bi izbegli svu svoju patnju i rešili sva zlostavljanja i ugnjetavanja sa kojima se suočavaju. Slično tome, u svojim srcima i umovima, antihristi veruju da bogovi treba da budu kao takozvani Bodisatva i Buda i da rešavaju sve ljudske patnje i spasavaju ljude iz mora bede. Na primer, čovek čija je majka bila smrtno bolesna i kojoj medicina više nije mogla da pomogne, bio je veoma sinovski odan i nije želeo da mu majka umre, pa je svakog dana palio tri štapića tamjana i prinosio ukusnu hranu i piće statui Bodisatve Guanjin. Zatim se zavetovao: ako bi se bolest njegove majke izlečila i ako bi poživela još 30 godina, on bi se zauzvrat svojevoljno odrekao 30 godina vlastitog života, postao bi vegetarijanac do kraja svojih dana i uzdržao bi se od toga da ikada više oduzme život ijednom živom stvorenju. Nakon paljenja tamjana, klanjanja i davanja zaveta, kao i prinošenja svog iskrenog srca, bolest njegove majke je izlečena. Je li to značilo da je Bodisatva čula njegov zavet? Je li to značilo da će njegova majka živeti dodatnih 30 godina, a on 30 godina manje? Ne. Ali zato što je verovao, bio je ubeđen da je to istina. Tada je počeo da ispunjava svoj zavet postavši vegetarijanac. Jednog dana se zapitao: „Moja majka je izlečena, a njena dugovečnost više nije problem, pa da li bi mogao da prekršim svoj zavet u budućnosti? Mogu li da jedem pileći batak? Ako želim da ga pojedem, mogu." Odmah nakon što je pojeo pileći batak, osećao se dobro i u srcu je osećao mir, ali sutradan je povraćao i dobio dijareju. Bio je bolestan nekoliko dana bez poboljšanja. Četvrtog dana se zapitao: „Da li je ovo kazna od Bodisatve? Zar

mi ne dozvoljava da jedem meso? Izgleda da su stvarno važile reči koje sam ranije izgovorio – ne mogu da jedem meso!" Kada je na to pomislio, brzo je zapalio još tri štapića tamjana, prineo mnogo ukusne hrane i priznao svoj greh. Njegova bolest je izlečena sledećeg dana. Kada je video da je Bodisatva tako efikasna, još čvršće je verovao: „Kada ljudi deluju, Bodisatva gleda. Ne smem da pokušavam da je prevarim, moram da se držim svog zaveta ili da se suočim sa njenom kaznom!" Od tada je bio još ubeđeniji da je titula „Bodisatva" sveta i neprikosnovena. Dnevno je palio tri štapića tamjana i prinosio darove tokom blagdana i praznika. Vremenom se u takvoj osobi učvrstilo verovanje da su statue kojima ljudi prinose darove poput Cara od žada, Guanjin Bodisatve, Guan Gonga i tako dalje, bogovi. Njihov status u srcu takve osobe postao je još neprikosnoveniji, bez ikakvih nedoumica i sumnji. Čak i ako antihristi nisu tako nešto iskusili niti prinosili darove tim statuama ili glinenim figurama koje drže kod kuće, oni i dalje povremeno čuju ili se susreću sa takvim stvarima u svojim društvenim krugovima. Na primer, oni čuju o tome kako je Buda izlečio nečiju bolest ili delio pravdu kažnjavajući zle ljude, ili kako je neko postao bogat nakon što je feng šui majstor preuredio neke stvari u njihovoj kući, ili kako se neko konsultovao sa feng šui majstorom ili jin i jang učiteljom u vezi sa grobnicama i izborom groblja te su njihovi potomci postali visoki zvaničnici ili su uživali u velikom uspehu u karijeri, i tako dalje. Te stvari ostavljaju utisak na umove antihrista da bogovi treba da poseduju sposobnosti i moći poput tih takozvanih buda i careva sa kojima se ljudi susreću i vide u svom svakodnevnom životu. Oni čak misle da bi bogovi trebalo da budu poput onih statua kojima ljudi prinose darove i da pokazuju neka znamenja i čuda među ljudima kako bi prizvali užas i zaprepašćenje. A ako bog to ne čini, onda misle da ga ne treba smatrati bogom. Sa takvim gledištima i razumevanjima bogova, šta je koncept boga postao za antihriste? U njihovim mislima, istinski bog, i onaj koji poseduje božji identitet, jeste biće poput Cara od žada koji, u bilo koje vreme i na bilo kom mestu, može da pošalje nebeske vojnike da proteraju one koji su prekršili nebeske zakone u svet smrtnika. Ili, statua kojoj ljudi prinose darove i koja im može omogućiti da se obogate i postanu visoki zvaničnici – za antihriste se takva bića takođe smatraju dostojnim posedovanja identiteta bogova. Antihristi imaju ovakvu unutrašnju percepciju i razumevanje o identitetu bogova. Dakle, kada Bog deluje u zemlji u kojoj leži velika crvena aždaja, gde se neka braća i sestre hapse, gde je crkva oštećena, a Božje delo se remeti i ometa, šta antihristi misle? „Ako je to bog, zašto bi se crkvi dešavale takve stvari? Kada se braća i sestre hapse, bog bi trebalo da prikaže vizije na nebu i da pusti gromove i gnev, zbog čega bi se zla policija koja hapsi braću i sestre iz straha razbežala kao uplašeni pacovi. Kako to da nikad nisam čuo za takve događaje? Budući da ti ljudi slede boga i da su božji izabrani narod, zašto ih bog ne spasi i ne zaštiti? Velika crvena aždaja tako besomučno i surovo progoni one koji slede boga. Zašto bog ne siđe na zemlju i ne donese pravdu čovečanstvu? Zašto bog ne sprečava veliku crvenu aždaju? Zašto ne kazni veliku crvenu aždaju? Nije valjda da bog sa božjim identitetom može samo da obezbeđuje istinu i govori o njoj? U poređenju sa Carem od

žada, Bodisatvom Guanjin i Budom, izgleda da bog nema velike sposobnosti i veštine. Kažu da bog ima moć i autoritet, ali gde su ta moć i autoritet? Da li je onaj ko može da pruži samo istinu i kome nedostaju moć i autoritet boga zaista bog? Kada su braća i sestre pred hapšenjem, bog treba da podigne zid ispred zle policije, ili da ih oslepi i osakati i navede da polude ili da postanu glupi. Pre nego što se opasnost približi, bog treba da svima jasno stavi do znanja o predstojećem riziku, treba da čuju glas, da dožive snažan osećaj i da imaju jasnu misao. Zašto bog ne čini takve stvari? Zašto ne daje nikakve nagoveštaje kada se takva situacija približi? Kad ljudi trpe hapšenja, mučenja i progon, zašto bog ne zaustavi ili ne kazni te đavole i zlu policiju? Kad braći i sestrama stave lisice, kad ih udare pendrecima, zašto bog ništa ne čini? Da su to bili Car od žada ili Bodisatva Guanjin, oni nikada ne bi dopustili da njihovi sledbenici tako pate. Oni bi sigurno intervenisali i pomogli, oslepili bi zlu policiju, izobličili im lica, naterali bi ih da polude, učinili da im ruke i noge istrunu, smrtno bi ih razboleli i naterali ih da se međusobno ubijaju. Zašto bog to ne učini? Gde je bog tačno? Da li on uopšte postoji? Kada naiđu nevolje, bog ne spasava ljude čak i ako mu se mole, niti postavlja okolnosti da izbegnu opasnost. Kada zla policija muči te bespomoćne ljude, zdrav razum nalaže da bog treba da interveniše i pomogne, a ne samo da stoji skrštenih ruku, jer bogovi ne vole da vide nepravdu u svetu i bogovi bi trebalo da spasavaju ljude od bede i da sva bića izbave od patnje. Zašto ovaj bog u koga sad verujem uopšte ne radi takve stvari? Da li bog u koga verujem zaista postoji?" Nakon što su doživeli mnoge stvari, antihristi su stalno zbunjeni i sumnjičavi. Tokom svoje vere u Boga, odlaze čak i kod gatara i jin i jang majstora na proricanje, da vide šta im budućnost donosi, da provere da li će biti uhapšeni, da li će im posao ići glatko, da li će neki zlikovac pokušati da im se osveti, i da li postoji način da izbegnu zatvor ako je to njihova sudbina.

Na putu vere, odnosno dok veruju i slede Boga, kod antihrista se uvek rađaju predstave o Božjem identitetu i suštini i uvek se pitaju zašto Bog samo govori a ne pokazuje znamenja i čudesa. Iako antihristi takođe čitaju Božje reči, njihova namera nije da traže ili prihvate istinu, već ih čitaju sa stanovišta proučavanja i prosuđivanja. Kao rezultat toga, odnosno što više ispituju, oni ne samo da ne uspevaju da razviju istinsku veru, već umesto toga postaju još sumnjičaviji i gaje više predstava o ovaploćenom Bogu. Njihova glavna predstava je da veruju da hrist treba da poseduje natprirodnu ljudskost. Oni misle: „Ako hrist ima normalnu ljudskost i ne čini nikakva znamenja ni čudesa kako se može dokazati da je on bog?" U srcima antihrista bog je samo duh božji i bog je samo telo koje može da pokazuje znamenja i čuda. Ako telo poseduje samo normalnu ljudskost i ne čini znamenja i čuda, onda čak i ako može da izrazi istinu, ono se ne smatra bogom. Stoga nije iznenađujuće što antihristi uvek sumnjaju u suštinu ovaploćenog Boga. Ma koliko mu se stvari dešavalo, tip čoveka koji je antihrist nikada ne pokušava da se njima bavi tragajući za istinom u Božjim rečima, a kamoli da stvari nastoji da posmatra kroz Božje reči – a to je u potpunosti zbog toga što ne veruje da je svaka Božja reč istina. Ma koliko se u Božjoj kući razgovaralo o istini, antihristi za to

ostaju neprijemčivi i, samim tim, imaju pogrešan stav sa kakvom god situacijom da se suoče. Oni tvrdoglavo odbijaju da sopstvene predstave ostave po strani naročito kada je reč o tome na koji način pristupaju Bogu i istini. Bog u koga veruju je bog koji izvodi znamenja i čuda, natprirodni bog. Svakog koji je u stanju da izvodi znamenja i čuda – bilo da je reč o Bodisatvi Guanjin, Budi ili Mazu – oni nazivaju bogovima. Oni veruju da su samo oni koji mogu da izvode znamenja i čuda bogovi koji poseduju identitet bogova, a da oni koji ne mogu, ma koliko istina izražavali, nisu nužno bogovi. Oni ne razumeju da je izražavanje istine Božja velika moć i svemogućnost; naprotiv, oni misle da je samo izvođenje znamenja i čuda velika moć i svemoć bogova. Dakle, što se tiče praktičnog dela ovaploćenog Boga – izražavanja istine da osvoji i spasi ljude, zalivanja, pastirskog čuvanja i vođenja Božjeg izabranog naroda, omogućavajući im da zaista iskuse Božji sud, grdnju, kušnju i oplemenjivanje i da dođu do razumevanja istine, da odbace svoje iskvarene naravi i postanu ljudi koji se pokoravaju Bogu i obožavaju Ga i tako dalje – za antihriste je sve to delo čoveka, a ne Boga. Prema razmišljanju antihrista, bogovi treba da se kriju iza oltara i da navedu ljude da im prinose darove, da jedu hranu koju su im ljudi prineli, da udišu dim tamjana koji im pale i da im pruže pomoć kada su u nevolji, pokazujući da su vrlo moćni; da im bez odlaganja pruže pomoć u granicama onoga što je njima razumljivo i da zadovolje njihove potrebe onda kada ljudi traže pomoć i kada su ozbiljni u svojim molbama. Za antihriste je samo takav bog istinski bog. U međuvremenu, sve što Bog danas radi nailazi na njihov prezir. Šta je razlog tome? Sudeći po priroda-suštini antihrista, ono što je njima potrebno nije delo zalivanja, pastirskog čuvanja i spasenja koje Stvoritelj vrši nad stvorenim bićima, već blagostanje i ispunjenje njihovih želja u svemu, da ne budu kažnjavani u ovom životu i da odu u raj u svetu koji dolazi. Njihovo gledište i potrebe potvrđuju suštinu njihove mržnje prema istini. Antihristi vole rđavost, natprirodno i čuda, pa čak obožavaju postupke i đavolske reči Sotone i zlih duhova – dakle negativne i rđave stvari – kao božanske i kao istinu. Oni ih prihvataju kao predmete doživotnog obožavanja i težnje i kao stvari koje bi trebalo da budu cenjene i propagirane u svetu. Shodno tome, njihove predstave i stavovi o Božjem identitetu nikada se neće promeniti dok budu sledili Boga. Ako takvi ljudi ne mogu da ostvare svoje ambicije u Božjoj kući, ako nisu unapređeni ili iskorišćeni i ne uspeju da postignu brz i veliki uspeh, oni će biti spremni da izdaju Boga bilo kad, u svakom trenutku i na svakom mestu. Neki od ovih ljudi veruju 10 godina, neki 20, i čovek bi pomislio da imaju temelj i da ne bi napustili Boga, ali zapravo, oni su spremni da izdaju Boga i da se vrate u sekularni svet u svakom momentu. Čak i ako ne napuste crkvu, njihova srca su se već udaljila od Boga i izdala Ga. Kad god okolnosti dozvole ili se ukaže prilika, oni će otići i verovaće u lažne bogove i zle duhove. Ako imaju priliku da steknu meteorski uspeh, da postanu visoki funkcioneri, da se proslave i da uživaju u slavi i bogatstvu, neće oklevati da napuste crkvu i da slede trendove sekularnog sveta. Neki antihristi se pitaju: „Ako je on bog, zašto trpi progon i gonjenje velike crvene aždaje? Ako je on bog, zašto ne prikaže znamenja i čuda da bi uništio veliku crvenu aždaju? Velika crvena aždaja je zarobila i progonila toliki

božji izabrani narod. Zašto ih bog ne zaštiti i ne izbavi od progona Sotone?" To je baš kao što su fariseji judaizma mislili: „Ako je Isus bog, kako je mogao biti razapet? Zašto nije mogao da se spase?" Antihristi to nikada ne razumeju jer ne prihvataju istinu, niti veruju da će Božje reči sve ostvariti. Oni veruju samo u ono što vide i nemaju veru ni u vrednost ni u značaj svega što je prikazano delima koje je Bog učinio. Oni ne veruju da je svaka reč koju Bog izrazi istina i da će se svaka Njegova reč ispuniti i ostvariti; oni ne veruju da se Božja mudrost sprovodi na osnovu Sotoninih spletki, niti da Bog koristi veliku crvenu aždaju da Mu služi kao kontrast koji otkriva Njegovu svemoć i mudrost. Oni ne veruju da je Bog suveren nad svime i da Božje reči sve ostvaruju, pa da li antihristi i dalje veruju u Boga? Ne veruju. Antihristi su ljudi koji poriču i opiru se Bogu; oni su potpuni bezvernici.

Koji su osnovni razlozi zašto antihristi odbijaju da priznaju Božji identitet? Jedan je da Bog ne ispravlja svu nepravdu u svetu, ne sprovodi pravdu za čovečanstvo, niti odmah kažnjava one koji čine zlo, kao što antihristi u svojim predstavama zamišljaju da bi trebalo; da se svakodnevno dešavaju mnogi nepravedni događaji među svim stvarima nad kojima Bog drži suverenitet, a ipak se čini da je Bog prema njima ravnodušan i da ne progovara ni jednu jedinu reč niti čini išta kao odgovor na to. U očima antihrista, ništa se od onoga što vide da se dešava u svetu, u okviru stvari sa kojima se oni susreću, ne uklapa u njihove predstave i ne bi trebalo da se dešava. Zašto misle da se te stvari ne bi smele dešavati? Oni misle: „Ako bog postoji, zašto ne vodi računa o tim stvarima? Ako bog postoji, zašto toliko zlih ljudi i dalje dobro živi? Zašto bogati postaju bogatiji, a siromašni siromašniji? Zašto bogati ljudi svaki dan jedu raskošna jela i toliko uživaju, dok mnogi još uvek moraju da prose za hranu? Zašto bezazlene ljude maltretiraju, ugnjetavaju i iskorišćavaju? Zašto neki ljudi službuju i znoje se, radeći više od osam sati dnevno za tako malu platu, dok drugi za sat vremena zarađuju više nego što bi jedan čovek mogao da zaradi za ceo životu? Zašto se bog ne pozabavi ovim društvenim i svetskim nepravdama? Zašto se jedni rađaju sa srebrnom kašikom u ustima, a drugi u siromaštvu i iscrpljenosti? Zašto neki ljudi mogu celog života da uživaju u slavi i bogatstvu i brižnoj ljubavi svoje porodice, a drugi ne mogu bez obzira što su rođeni u istoj društvenoj sredini?" To su večno nerešive zagonetke u srcima antihrista. Oni misle da, pošto veruju u Boga, treba da predaju Bogu sve stvari koje ne mogu da prozru i koje ne razumeju i sve te zagonetke koje ne mogu da reše kako bi im On obezbedio rešenja, a da bi oni trebalo da nađu odgovore u Božjim rečima. Međutim, posle tri do pet godina verovanja u Boga, oni ne mogu da nađu te odgovore i posle osam do 10 godina verovanja, oni i dalje ne mogu da ih nađu. Posle 20 godina verovanja, pitaju se: „Zašto još uvek nisam dobio nijedan odgovor? Zašto bog nije rešio te probleme? Zašto se bog ne ponaša kao Bodisatva Guanjin ili Car od žada? Bog ima autoritet i moć, kao i božji identitet, tako da on treba da radi te stvari! Zašto se, naročito u crkvi, zli ljudi često pojavljuju i ometaju i prekidaju rad, dok neki čak i kradu priloge bez ikakvih posledica? Neki ljudi često lažu, a neki šire predstave i neosnovane glasine, a da ne dožive božju

disciplinu ili kaznu; drugi naglo prestaju da veruju u boga i odlaze u društvo da rade, te posle nekoliko godina postanu bogati, a da ih nikada ne zadese teška vremena. Neki vernici žive gore od ljudi koji ne veruju u boga. Štaviše, oni koji veruju u boga pate, mnogi od njih su proganjani, nemaju mogućnosti da se vrate svojim domovima i žive u siromaštvu i bedi. Nije valjda to smisao verovanja u boga? Nije valjda to vrednost sleđenja boga? Nije valjda to svakodnevni život koji bog želi da podari ljudima? Kada se ljudi susretnu sa stvarima koje ne mogu da dostignu, zašto bog ne učini nešto čudesno da im pomogne da razumeju i da odmah shvate? Postoje mnoge stvari koje ljudi ne razumeju i ne znaju zašto se bog ponaša tako kako se ponaša. Zašto bog ne upali svetiljku da osvetli ljudska srca? Zašto ljudima ne da inspiraciju? Kada ljudi počine zlo i ometaju i prekidaju rad, bog ne ustaje i ne proklinje te zle ljude direktno, niti ih tera da se suoče sa kaznom. Nisam video mnogo slučajeva gde bog radi takve stvari. Ponekad je ljudima potrebno božje prosvećenje, prosvetljenje i opskrba, pa zašto onda ne mogu da osete ili vide boga? Gde je bog?" Svako to „zašto" ostaje bez odgovora u srcima antihrista. Oni ne razumeju zašto se te stvari i pojave nikada ne menjaju, ne preokrenu, a još manje poboljšaju. Smatraju da verovanje u Boga treba potpuno da preobrazi ljude, odnosno da bi njihov ceo život, držanje, misli, a posebno kvalitet života, njihove sposobnosti i veštine, trebalo da se razvijaju u pozitivnom pravcu. Zašto ne mogu da vide ove promene nakon 10 ili 20 godina posmatranja? Stvari o kojima ljudi maštaju ili sanjaju u svojim predstavama nikada se ne razreše niti ostvare nakon što počnu da veruju u Boga. Dakle, šta je smisao verovanja u Boga? Kakvu vrednost ima verovanje i sleđenja Boga? Ta pitanja ostaju nerešena i bez odgovora u srcima antihrista i ne ostvaruju se niti ispunjavaju onako kako to antihristi zamišljaju, tako da bog kojeg antihristi imaju na umu nikada ne postoji. I naravno, Onaj koji poseduje Božji identitet je zauvek osporavan u umovima antihrista.

Kod antihrista je verovanje u Boga suviše okaljano. U stvarnosti, antihristi istinski ne veruju u Boga; sve je to pretvaranje. Oni veruju u Boga kao što nevernici obožavaju đavole i idole. Teško prihvataju sve što Bog čini i uvek gaje sumnje i pitanja. Oni te sumnje i pitanja kriju u svojim srcima i ne usuđuju se da ih iznesu, a vešti su i u pretvaranju, pa koliko god godina verovali u Boga, ostaju okoreli bezvernici. Oni mere Boga i sve Njegove postupke svojim fantazijama, svojim raznim zamislima i predstavama o Bogu, kao i nekim tradicionalnim ljudskim znanjem i predstavama o moralu. Oni koriste te stvari kao merilo Božjeg identiteta, kao i da li On postoji ili ne. I kakav je konačni rezultat? Oni poriču postojanje Boga i ne priznaju identitet i suštinu ovaploćenog Boga. Nije li merilo po kojem antihristi određuju da li ovaploćeni Bog poseduje identitet i suštinu Boga pogrešno? Iskreno rečeno, antihristi poštuju znanje i slavne, velike ličnosti, tako da nikada nemaju prigovore ili bilo kakvu odbojnost prema stvarima koje dolaze od tih slavnih, velikih ličnosti. Dakle, zašto preziru Hrista kada vide da je On normalna i obična osoba i zašto počnu da osećaju odbojnost i mržnju kada vide da Hrist izražava toliko mnogo istina? To je zato što ono što poštuju i obožavaju uopšte nije pozitivno, ni jedan jedini deo. Šta

vole antihristi? Oni vole bizarnost, rđavost, čuda i natprirodne stvari, dok su normalnost i praktičnost Boga, Božja istinska ljubav prema čoveku, Božja mudrost, odanost, svetost i pravednost osuđivani u očima antihrista. Na primer, da bi braća i sestre razvili sposobnost rasuđivanja i naučili lekciju u praksi, Bog je postavio situaciju. O kakvoj situaciji je reč? Uredio je da među njima živi neko ko je bio opsednut demonom. U početku, način na koji je taj čovek govorio i radio stvari bio je normalan, kao i njegova razboritost; uopšte nije delovao problematično. Ali nakon jednog perioda saradnje, braća i sestre su otkrili da je sve što je govorio bilo besmisleno i bez prave strukture i reda. Kasnije su se desile izvesne natprirodne stvari: uvek bi braći i sestrama govorio da je video ovu ili onu viziju i primio takvo i takvo otkrivenje. Jednog dana mu se, na primer, otkrilo da mora da napravi zemičke na pari – morao je – a sutradan je slučajno morao da izađe, pa je poneo lepinje sa sobom. Kasnije mu je u snu otkriveno da mora da krene na jug; neko ga je tamo čekao, udaljen desetak kilometara. Otišao je da pogleda, a upravo tamo je bila jedna osoba koja se izgubila; svedočio je toj osobi o Božjem delu poslednjih dana i oni su to prihvatili. Stalno je primao otkrivenja, stalno je čuo neki glas, natprirodne stvari su se uvek njemu dešavale. Kada se radilo o tome šta će da jede, gde će da ide, šta će da radi, s kim će da komunicira, on redovno nije sledio životne zakone normalne ljudskosti, niti je tražio reči Božje kao temelj ili načelo, kao ni ljude sa kojima će da razgovara. Uvek se oslanjao na svoja osećanja i čekao glas, ili otkrivenje, ili san. Da li je taj čovek bio normalan? (Ne.) Činilo se da je imao ustaljen ritam što se tiče tri obroka koja je svakodnevno jeo, kao i dnevnu rutinu, a ipak je uvek čuo glasove. Neki ljudi su ga prepoznali i rekli da su to manifestacije zaposednutosti zlim duhom. Braća i sestre su ga malo-pomalo raspoznavali sve dok jednog dana nije doživeo erupciju mentalne bolesti, počeo da priča ludosti, a zatim pobegao gol i razbarušene kose, psihotičan. Time je stvar bila konačno rešena. Zar sada braća i sestre nisu stekli uvid u konkretne manifestacije zlog duha na delu i demonske opsednutosti, kao i sposobnost raspoznavanja istih? Naravno, neki od njih su se i ranije susreli sa takvim stvarima, i već su znali da rasuđuju o njima, dok drugi dugo nisu verovali u Boga i nisu prošli tako nešto, pa su stoga verovatno bili zavedeni. Ali bez obzira na to da li su bili zavedeni ili su imali sposobnost raspoznavanja, da Bog nije postavio takvo okruženje, da li bi mogli imati istinsku sposobnost raspoznavanja o delu ili zaposednutosti zlim duhom? (Ne.) Dakle, koja je bila svrha i značaj Boga koji je postavio to okruženje i učinio te stvari? Trebalo je da im omogući da praktično steknu sposobnost rasuđivanja i nauče lekciju, kao i da znaju kako raspoznati one koji imaju delo zlih duhova ili koji su opsednuti demonima. Kada bi se ljudima samo reklo šta je delo zlog duha – kao kada nastavnik predaje iz knjige i samo govori o teorijama iz udžbenika, a da ne natera svoje učenike da rade bilo kakve praktične vežbe ili obuku – ljudi bi razumeli samo neke doktrine i iskaze. Možeš jasno objasniti šta je delo zlog duha i koje su njegove konkretne manifestacije samo kada tome lično svedočiš, odnosno kada to vidiš svojim očima i čuješ svojim ušima. A onda kada ponovo sretneš takve ljude, moći ćeš da ih prepoznaš i odbaciš; moći ćeš da

pristupiš takvim stvarima i da se sa njima nosiš na pravi način. Dakle, nije li ono što dobijaš u takvom okruženju mnogo praktičnije od onoga što dobijaš prisustvom na okupljanjima i slušanjem propovedi po ceo dan? Ljudi koji poseduju normalno razmišljanje i razumnost i streme ka istini imaće ispravno razumevanje načina na koje Bog čini ove stvari. Neće se žaliti govoreći: „Zašto Bog dozvoljava da se zli duhovi pojave u crkvi? Zašto me Bog nije unapred upozorio? Zašto On ne očisti zle duhove?" Oni se zbog toga neće žaliti, nego će biti zahvalni, hvaliće Boga zbog Njegovog odličnog i mudrog dela i govoriti o tome koliko Bog voli čoveka! Međutim, antihristi ne prihvataju istinu, a u isto vreme njihova srca su ispunjena predstavama i uobraziljama o Bogu, osim toga, oni se zaista klanjaju đavolima i idolima u svojim srcima i upoređuju i mere sve što istiniti Bog čini sa onim što čine njihovi idoli. Dakle, kada naiđu na takve situacije, prvo se zapitaju: „Je li ovo božje delo? Kako možete biti tako glupi? Kako je bog mogao dozvoliti da se zli duhovi pojave u crkvi?" Nije li to pogrešno shvatanje? Prvo, oni poriču da je to Božje delo, a takođe misle: „Bog to definitivno ne bi uradio. Bogovi ne žele da ljudi pate. Kada Bodisatva Guanjin vidi ljude kako pate, njene statue liju suze; ona želi da izbavi sva bića od patnje, da svaku osobu dovede pod ime Bude i da ih oslobodi od svih patnji ljudskog sveta. Bogovi treba da budu saosećajni, da brinu o svom izabranom narodu i da ne dozvoljavaju da se zli duhovi pojave u crkvi. Ovo svakako ne može biti božje delo." Kada se takve stvari dogode, antihristi u svojim srcima prvo još više sumnjaju u Božji identitet, dok istovremeno ne žele da prihvate Božja dela nebrojeno mnogo puta, pa im čak i sude i osuđuju ih. Oni se takođe podsmevaju braći i sestrama koji to prihvataju od Boga, govoreći: „Vi budale i dalje verujete da je sve božje delo. Jedan bog se ne bi tako ponašao! Bog treba da čuva i brine o svojim jaganjcima i da ih štiti svojim rukama. Bogovi su utočišta za ljude; ljudi ne bi trebalo da trpe sve te nevolje. Ljudima ne bi trebalo da se dešavaju ikakve negativne i loše stvari, tako bogovi rade." Srca antihrista su ispunjena sumnjama, poricanjima, predstavama i osudom Boga. Shodno tome, šta god da Bog učini u njihovim očima je pogrešno i nije ono što bi Bog trebao da čini, a to je za njih dokaz i sredstvo da osude i poriču Boga. U tome se potpuno razotkriva priroda-suština njihovog opiranja Bogu. Na primer, kada braća i sestre trpe mučenje i progon KPK-a, policija zagreva električne žigove dok se ne usijaju i pritiskaju ih uz njihova tela, što izaziva toliku bol da se oni onesvešćuju i ledi krv u žilama svih prisutnih. Šta antihristi misle kada vide ovu scenu? „Ove Sotone i đavoli su previše okrutni! Nemaju ljudskosti, nemaju ni sažaljenja ni samilosti. Njihove metode su previše surove, ne mogu da podnesem to da gledam! Da sam tamo, rashladio bih žigove, pretvorio ih u pamuk i pustio ih da nežno, toplo i blago dodiruju ljudska tela, kao ruka boga koja miluje svoja jaganjca, čineći da ljudi osete njegovo saosećajno srce, njegovu ljubav i toplinu i inspirišući ih da imaju više vere i odlučnosti da ga slede. Ali ljudska bića su samo ljudska bića – nemoćni smo da bilo šta uradimo dok gledamo kako naša braća i sestre i sunarodnici toliko pate. A gde je bog? Zašto bog smesta ne zaustavi ruke ovih Sotona i đavola? Zašto ne ohladi usijane žigove? Kada žigovi dodirnu braću i sestre,

zašto bog ne učini da oni ne osećaju bol? Da je to Bodisatva Guanjin, ona bi to sigurno uradila; ona ne želi da vidi kako živa bića zlostavljaju i ubijaju jedni druge, ne želi da vidi da iko od njih trpi čak i malo maltretiranja ili boli. Ona ima na umu sva bića, njeno srce je šire od neba, a njena ljubav je bezgranična. To je pravi bog! Zašto se bog ne ponaša tako? Ja nisam bog, nemam tu sposobnost. Da sam ja bog, ne bih dozvolio da moj narod ovako pati." Ma šta da ih zadesi, antihristi imaju svoje stavove, tvrdnje, mišljenja, pa čak i „briljantne ideje". Šta god da im se desi, oni to nikada ne povezuju sa Božjim rečima, nikada ne traže istinu da bi razumeli Boga, da bi svedočili o Bogu, da bi potvrdili Božji identitet, kao i gde i kako se suština Boga koji poseduje identitet Boga izražava – antihristi ne postupaju na taj način. Umesto toga, oni na svakom koraku mere i takmiče se sa Bogom koristeći gledišta Sotone, raznih zlih duhova ili Bodisatve Guanjin i Bude. Šta je krajnji rezultat toga? Antihristi negiraju Boga na svakom koraku, poričući Njegove postupke i suštinu, smisao i vrednost svega što čini i kako to izgrađuje ljude. Oni poriču rezultat koji Bog namerava da postigne kod ljudi delujući na taj način, kao i postojanje Božjih namera. Negirajući značaj i vrednost svega što Bog čini, zar antihristi ne poriču Božji identitet? (Poriču.) Ove manifestacije i suština antihrista, misli koje otkrivaju, njihov gnev, kao i zahtevi, nezadovoljstvo i pitanja koja imaju o Bogu kada ih stvari zadese, i tako dalje, sve su to konkretne manifestacije antihrista koji ne priznaju Božji identitet. To su činjenice.

Koju ste suštinu antihrista uočili kroz ovaj razgovor u zajedništvu i analizu koje smo upravo uradili o manifestacijama i izvorima kojima antihristi poriču Božji identitet? Jeste li primetili da su antihristi cinični prema ovom svetu i da vole pravičnost i pravednost? Da li su antihristi ljudi koji poseduju blagonaklonu ljudskost, saosećanje, milost, veliku ljubav i koji mrze rđavost? (Ne.) Kakvi su onda ljudi antihristi? (Oni su zli ljudi koji imaju odbojnost prema istini i mrze je, koji se suprotstavljaju Bogu na svakom koraku.) To je jedan aspekt. Šta još? Zar antihristi u potpunosti ne odobravaju društvenu izreku: „Oni koji grade mostove i popravljaju puteve na kraju oslepe, dok se potomci ubica i palikuća množe"? Ne znači li to da oni žale zbog stanja u svetu i sažaljevaju čovečanstvo? Kakva je priroda njihovog slaganja sa ovom izrekom? Zar ova izreka ne sadrži nešto nalik pritužbi na nepravednost Neba? Iako ne mogu ništa da učine povodom toga, antihristi gaje takvu ogorčenost i emocije i žale se da je Nebo nepravedno: „Zar se ne kaže da je nebo pravično i da nebo ima oči? Zašto onda oni koji čine dobro na ovom svetu ne ubiraju nagrade, a zli napreduju? Gde je pravičnost u ovom svetu? Kako je došlo do nepravde u ovom svetu? To je zato što je nebo slepo i nepravično!" Implicitno značenje ovoga je da kod Boga ne postoji pravičnost i da su samo Buda i Guanjin pravični. Prema tome, srca antihrista ispunjena su ogorčenošću, pritužbama, poricanjem i osudom onoga što istiniti Bog čini. Šta je izazvalo sve to? Koji je razlog tome? Izazvano je suštinom antihrista. Kakva je to suština? Konkretno rečeno, srca antihrista su puna predstava i zamisli o definiciji boga; ne znaju niti razumeju kako tačno istiniti Bog deluje i spasava ljude. Njihova procena svega što Bog čini zasniva se na njihovim vlastitim predstavama i uobraziljama. I na čemu se one zasnivaju? One su u potpunosti zasnovane na raznim

jeresima i zabludama koje su čovečanstvu usadili Sotona i đavolski kraljevi. Bez obzira na to koliko su te jeresi i zablude rđave ili pristrasne, one su u skladu sa ljudskim predstavama, psihološkim zahtevima i emocionalnim potrebama i upravo te stvari postaju antihristovi standardi za sopstveno vladanje i merilo za sve stvari, kao i njihov standard po kojem se meri Bog; antihristi greše u samom korenu. Drugi važniji razlog je taj što antihristi vole moć i raskoš. Na primer, recimo da je osoba rođena u palati i da svakodnevno uživa u vrhunskom tretmanu, jede najbolju hranu i nosi najbolju odeću, ne mora ništa da radi i dobija šta god želi. Da li ljudi koji veruju u Boga streme ovakvom životu? Normalna osoba će osetiti mrvicu zavisti ili ljubomore, ali će tada pomisliti: „Ovo je sve odredio Bog. Gde god nas Bog postavi, tu živimo. Takav život nam neće nužno odgovarati. Može li se verovati u Boga u takvom okruženju? Može li se razumeti istina i zadobiti spasenje? Teško. Ono što nam je Bog dao je dovoljno; sve dok možemo da verujemo u Boga i dok smo u takvim uslovima da možemo da čitamo Božje reči, vršimo svoju dužnost i na kraju postignemo spasenje, to je najradosnija stvar.” Ali, da li bi antihristi tako mislili? (Ne bi.) Oni bi pomislili: „Zašto moj otac nije bio car? Da je moj otac bogat čovek ili car, moj život bi zaista bio vredan življenja. Zašto je njegov otac car? Zašto živi bezbrižnim životom, ne brinući o hrani ili odeći, dobijajući šta god želi, dok su mu novac i moć uvek na raspolaganju? Nebo je nepravično! Nije toliko sposoban, a nema ni talenta, ni obrazovanja, ni mozga. Na osnovu čega je dobio sve te stvari? Zašto ih ja ne mogu dobiti? Ako ja ne mogu da dobijem te stvari, a drugi mogu, mrzeću ih! A ako ne mogu da ih mrzim, onda ću mrzeti nebo zato što je nepravično i što mi je uredilo lošu sudbinu. Mrzeću svoju lošu sreću, mrzeću podlu osobu koja mi blokira put i mrzeću loš feng šui u svojoj kući!” Šta im prolazi kroz glavu? Jednom kada se mržnja pojavi u srcima antihrista, iz usta im mogu izaći svakojaki pogrešni argumenti.

Na površini, antihristi deluju tako dobroćudno, ali zapravo nijedna od stvari koje obožavaju i kojoj streme nije pozitivna. Poslovice i izreke koje propovedaju mogu zvučati kao da žale zbog stanja u svetu i sažaljevaju čovečanstvo i kao da gaje dobru volju u svojim srcima, ali su zapravo okoreli đavoli i Sotone. Ako steknu moć i uzdignu se u ovom svetu, da li su sposobni da čine zlo? Jesu li sposobni da budu dobri ljudi? Oni su lisci puni strašnih grehova. Pošto ne mogu da steknu moć i ne napreduju mnogo u svetu, pomalo se osećaju kao da im je učinjena nepravda i onda počinju da veruju u Boga i da Ga slede. Međutim, oni u suštini uopšte ne žele da streme ka istini, a pogotovo ne vole pozitivne stvari, već imaju averziju prema njima, a vole zle sile, moć, luksuzan život i zle trendove u svetu. Samim tim, oni preziru sve što je izrazio i uradio Bog koji poseduje Božji identitet i suštinu, i takvim stvarima sude, osuđuju ih i klevetaju. Bez obzira koliko je Božje delo vredno ili značajno za ljude, oni ga ne priznaju niti ga prihvataju. Oni ne samo da ne prihvataju Božji identitet i suštinu, već žele i da imitiraju boga, pretvarajući se da su spasitelj koji može da izbavi sva bića od patnje, koji može osigurati da oni koji grade mostove i popravljaju puteve ne oslepe, da ubice i palikuće budu kažnjeni i da ne mogu imati potomke koji se razmnožavaju, a da ljudi koji su na dnu društvene lestvice i

trpe patnje više ne pate i da imaju gde da reše svoje pritužbe. Oni žele da eliminišu sav bol na svetu i izbave ljude od bede. Antihristi zaista gaje „univerzalnu ljubav" i beskonačnu „veliku ljubav" u dubini svog srca! Kad se sve sabere i oduzme, koji je tačno razlog zašto antihristi ne priznaju Božji identitet i suštinu? Kažu: „Šta god bog uradio, on nije nalik bogu. Ja sam najsličniji bogu; najkvalifikovaniji sam da budem bog. To je zato što ono što bog čini ne odgovara mom ukusu niti je u skladu sa ukusima i potrebama masa; samo ja mogu da razumem potrebe i umove masa, samo ja mogu da izbavim sva bića od patnje i samo ja mogu biti spasitelj čovečanstva." Njihove ambicije i suština su razotkriveni, zar ne? Šta je zapravo pravi oblik antihrista koji poseduju takve ambicije i suštinu? To je arhanđel, đavolji Sotona. Oni poriču Božji identitet i ne veruju u postojanje Boga jer i sami žele da budu bog. Veruju da su njihove misli ono što bog treba da misli, a da su njihove manifestacije, narav i suština velike ljubavi ono što bog treba da poseduje. Misle da je bog samo neko ko poseduje takvo gledište da žali zbog stanja u svetu i sažaljeva čovečanstvo videvši sve nepravde u svetu. Oni misle da Bog u koga veruju nema te osobine, da su samo oni takvog uma i tako velikog srca, te poseduju tu vrstu vrline i veliku ljubav. To je suština antihrista, razne manifestacije i suština njihovog odbijanja da priznaju Božji identitet. Prema tome, ako poštuješ antihriste kao bogove i obožavaš ih, oni se neće ljutiti na tebe. Ako ih slediš, govoreći da poseduju identitet i suštinu bogova, da imaju isti um i veliku ljubav kao Buda i da su bogovi, biće srećni i potpuno zadovoljni tobom. Ovo je suština antihrista. Nije li ta suština koju antihristi pokazuju rđava? Ma koliko da veličaš Božje ime i Njegova čudesna dela i svedočiš o svemu što je Bog učinio i o ceni koju je platio za spasenje čoveka, oni će biti prkosni u srcu, govoreći: „Ne mogu to da podržim. Ja to ne vidim tako; to su sve puste želje i ljudska mašta." Kada svedočiš o Bogu, Njegovoj mudrosti, Njegovoj svemoći, Njegovoj mukotrpnoj nameri da spasi čovečanstvo i o ceni koju je On platio i kada svedočiš o Njegovoj suštini, Njegovom identitetu i svemu što je Stvoritelj učinio za čovečanstvo, samo jedna vrsta ljudi se oseća nelagodno, a to su antihristi. A šta oni misle? „Zašto uvek pričaš o bogu? I ja sam te puno puta zalivao i podržavao te. Voleo sam te, pomagao ti, kupovao lekove kada si bio bolestan i podržavao te, razgovarao s tobom i pravio ti društvo kada su te drugi napustili. Zašto mene ne hvališ?" Čim neko svedoči o Bogu ili Ga hvali, antihristi se uznemire i mrze ih iz zavisti. Šta normalni vernici Božji osećaju kada čuju da Ga neko hvali? Prvo će reći „Amin" na ono što je ta osoba rekla i na iskustveno svedočenje koje su sa njima podelili. Osim toga, pažljivo će slušati, misleći: „Bog je tako delovao na njih – Bog je tako velik, On zaista voli čoveka! I ja ću tragati za istinom ako budem naišao na slične situacije u budućnosti. Oni povređuju Boga takvim ponašanjem; i ja sam se tako ponašao u prošlosti, samo nisam bio svestan toga. Dužan sam Bogu! Bog koji se ponaša na ovaj način je koristan za ljude, a ja to nisam shvatao. Izgleda da sam manjeg rasta od te osobe, da moje razumevanje nije čisto i da sam lošeg kova. Molim se Bogu da me prosveti i vodi, budući da sam osoba malog rasta. Kako to da ta osoba nije postala slaba pred kušnjama? Imala je vođstvo Božjih reči. Da sam se

ja suočio sa takvim okolnostima, postao bih slab i možda bih čak i posrnuo. Bog je bio blagonaklon prema meni tako što je primetio moj mali rast i nije me suočio sa takvom situacijom. Sve što Bog čini je dobro!" Ali antihristi su nesrećni kada to čuju: „Šta? Sve što bog radi je dobro? Gde je ta dobrota? Ako je sve što bog čini tako dobro, zašto su ljudi negativni i slabi? Ako je sve što bog čini dobro, zašto su neki ljudi izbačeni? Ako je sve što bog čini dobro, zašto se stalno prekida i ometa propovedanje jevanđelja i vršenje dužnosti? Toliko sam dobrih dela učinio; naprezao sam se, davao priloge i pridobijao ljude kada sam propovedao jevanđelje. Zašto me niko ne hvali? Zašto mi bog nije dao nešto zauzvrat, neku nagradu? Ako je ljudima neprijatno da me hvale u lice, u redu je ako to samo rade iza mojih leđa. Zašto me niko ne hvali niti mi odaje priznanje? Zar nemam nikakve zasluge?" Uznemire se. Ako neko hvali običnog čoveka, antihristi neće ništa naročito osećati. Ali čim neko svedoči o Božjoj velikoj moći, velikoj ljubavi i mudrosti, ili o Božjem identitetu, antihristi osećaju mržnju i ljubomoru. Kad god je neko voljan da se pokori Bogu, da bude istinsko stvoreno biće i da bude osoba koja neće prekoračiti svoje granice i pokorava se vrhovnoj vlasti Stvoritelja, antihristima se to ne sviđa, pa govore: „Zašto se ti tako voljno i aktivno pokoravaš bogu? Zašto ti je tako teško da slušaš bilo šta što kažem? Ono što ja kažem nije pogrešno!" Vole da im ljudi budu sledbenici, da ih hvale na svakom koraku, da su im imena tih antihrista uvek na usnama, da ih čuvaju u srcu, da čak i sanjaju o njihovoj dobroti i snazi i hvale ih svima koje sretnu. Ako se razbole i ne pojave se, ljudi će reći: „Šta ćemo bez tebe? Bez tebe smo zbunjeni; ne možemo da nastavimo da verujemo niti da živimo!" Kada bi antihristi čuli ovo, bili bi presrećni, a da bi to čuli bili bi spremni da podnesu bilo kakvu patnju ili da danima ne jedu niti spavaju. Ali ako ih niko ne hvali, ne uzima ih za uzor, ne obožava ih niti ih ne shvata ozbiljno, oni se osećaju uznemireno i gaje mržnju u svojim srcima – ovo je tipičan antihrist. Ukratko, antihristi nikada neće priznati Božji identitet. Oni ne prihvataju Božji identitet i suštinu, a kamoli ono što je učinio na njima Onaj koji poseduje Božji identitet i suštinu, i ne priznaju niti prihvataju dela koja je Bog učinio među ljudima.

B. Odbijaju da priznaju Božju suverenost nad svim stvarima

Sledeće, hajde da razgovaramo u zajedništvu o drugoj manifestaciji iz „Oni ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu", a to je da antihristi odbijaju da priznaju Božju suverenost nad svim stvarima. Za antihriste, Stvoritelj koji poseduje Božji identitet jednostavno ne postoji, On je samo mit. Da li onda antihristi mogu da priznaju činjenicu da Stvoritelj ima suverenitet nad svim stvarima? Podrazumeva se da oni ne priznaju tu činjenicu. Oni je ne priznaju, a to je takođe zasnovano na činjenicama. Antihristovo verovanje, znanje i shvatanje Boga zasnivaju se na ljudskim predstavama i uobraziljama, na nekim ljudskim percepcijama i shvatanjima idola, kao i na jeresima i zabludama koje ti idoli koriste da zavedu ljude. Da li su predstave, uobrazilje, jeresi, zablude i druge stvari u srcima antihrista u skladu ili u suprotnosti sa činjenicom da Bog ima suverenitet nad svim stvarima? Oni su, naravno, u suprotnosti sa tom činjenicom. Idoli kojima ljudi

prinose darove dovode ih u zabludu, iznoseći neke jeresi i zablude koji su u skladu sa ljudskim predstavama, uobraziljama i ukusima, kako bi stekli čvrsto uporište među čovečanstvom, kao što su „Buda je blagonaklon", „Nebo neguje živa bića", „Spasiti jedan život važnije je od izgradnje pagode na sedam nivoa" i „Ono što je suđeno mora se desiti, a ono što nije suđeno ne treba forsirati". Šta još? (Bog je metar iznad tebe.) Gde je metar iznad tebe? To je u vazduhu, gde živi Sotona. Šta je ovaj „bog"? (To je Sotona.) A koja je ono izreka koju budisti često koriste? (Dobro se dobrim vraća, a loše rđavim; te stvari će biti uzvraćene kada za to dođe vreme.) Ljudi ove relativno pozitivne izreke i filozofske teorije koje se često izgovaraju u svetu smatraju istinom, ali u stvari, da li su te reči istina? Postoji li ikakva veza između njih i istine? (Ne.) Kao „Dobro se dobrim vraća, a loše rđavim; te stvari će biti uzvraćene kada za to dođe vreme" – šta znači „dobro se dobrim vraća"? Na šta se odnosi „dobro"? Da li je to pravda, istina ili malo čovekove dobre volje? (To je čovekova dobra volja.) Da li se malo čovekove dobre volje zaista dobrim vraća? Ne mora da znači. „Oni koji grade mostove i popravljaju puteve na kraju oslepe" – gradnja mostova i popravka puteva su dobra dela, zašto onda oni na kraju oslepe? Da li postoji nagrada za ta dela? (Ne.) „Loše rđavim" – ubijanje i podmetanje požara su loši, pa da li se vraćaju rđavim? (Ne.) Zašto ne? „Dok se potomci ubica i palikuća množe" – ove reči pobijaju „loše rđavim". „Te stvari će biti uzvraćene kada za to dođe vreme" – šta znači „kada za to dođe vreme"? Šta znači to „kad dođe"? Kada ljudi ne razumeju istinu, oni te reči i izreke smatraju pozitivnim stvarima i istinama. Ljudi praznih srca i bez izvora duhovne hrane uzimaju te takozvane ispravne reči kao svoju duhovnu hranu, kao neku vrstu duhovne utehe, da bi se utešili: „U redu je, ima nade u životu, još uvek ima pravičnosti i pravednosti u ovom svetu i još uvek postoji neko ko će podržati pravdu. Još uvek je moguć pravičan ishod, a na kraju će biti doneta izjava o razrešavanju svega toga." Da li te izreke predstavljaju istinsko razumevanje Božjeg suvereniteta nad svim stvarima? Jesu li to istinske manifestacije ljudi koji priznaju činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima? (Ne.) Da li su izreke ili poslovice koje ljudi govore povezane sa činjenicom da je Bog suveren nad svim stvarima? (Ne.) Zašto ne? (Ove reči nisu istina.) Vaš odgovor to dokazuje na teorijskom nivou, ali šta je osnovni uzrok? Osnovni uzrok teško da je tako jednostavan kao ta doktrina, teško da se može objasniti samo u toj jednoj rečenici. Budući da pitanje Božjeg suvereniteta nad svim stvarima nije tako jednostavno, kako ga treba razumeti? Kao što smo ranije razgovarali u zajedništvu, antihristi ne priznaju Božju suverenost nad svim stvarima. Bez obzira na to šta antihristi posmatraju, oni to uvek pažljivo istražuju i analiziraju iz perspektive posmatrača i materijaliste kome su novac i moć život. Ako čovek bilo šta posmatra iz takve perspektive i sa takvog stanovišta, neće li se promeniti suština problema? Zar ona neće biti drugačija? Šta će biti krajnji rezultat ako neko posmatra zakone i pravila razvoja svih stvari iz perspektive materijaliste? Zar materijalistički pogled na svet neće proizvesti ljudske filozofije, strategije, metode i pristupe za ovozemaljsko ophođenje? Zar neće proizvesti pravila igre? (Hoće.) To je rezultat i tu je suština problema.

Kako materijalista gleda na moć? On veruje da ako osoba želi da stekne moć ona, prvo, treba da ima strategije, drugo, treba da bude u stanju da manipuliše svim vrstama ljudi, treće, treba da bude okrutna i četvrto, mora da bude promenljiva. Nije li to gledište materijaliste? Ima li u tome ikakvog nagoveštaja pokoravanja Božjem suverenitetu? (Nema.) Kako su materijalisti došli do tih shvatanja moći? Zar ta shvatanja nije proizvela suština antihrista? (Jeste.) Koja suština antihrista? Recite Mi, da antihristi nemaju rđavu suštinu, da li bi smislili reči „biti u stanju da manipuliše ljudima"? Da li bi mislili da „trebaju da imaju strategije"? Da li bi rekli da „moraju biti promenljivi"? Da nemaju opaku suštinu, da li bi rekli da „treba da budu okrutni"? (Ne bi.) To određuje suština antihrista. Da li su različite misli koje proizvodi njihova suština samo ideje koje postoje u njihovim glavama, ili su njihova načela za ovozemaljsko ophođenje i njihovo vladanje u svakodnevnom životu isti? (Njihova načela za ovozemaljsko ophođenje su ista.) Oni stalno prave sažetke u svom svakodnevnom životu i među grupama, tako da njihove strategije postaju sve zrelije i iskusnije, da bi na kraju postale dijabolične. Šta znači dijaboličan? To znači biti dovoljno okrutan, dovoljno nemilosrdan i dovoljno zloban. Da li ih njihove manifestacije okrutnosti, nemilosrdnosti i zlobe mogu naterati da se pokore Božjoj suverenosti i uređenju? Ni slučajno. Stoga, bez obzira da li su mladi ili stari, antihristi sve rade na osnovu sopstvenih filozofija, zakona, pravila igre, strategija i iskustva. Je li sve ovo u skladu ili je u suprotnosti sa činjenicom da je Bog suveren nad svim stvarima? (U suprotnosti.) Kada antihristi sprovode sve te zakone koje su proizveli kroz svoje sažetke, koji je njihov princip i cilj? Koja je njihova motivacija? Kažu: „Ako hoćeš da dobiješ ono što želiš, moraš da naučiš da radiš šta god je potrebno i da budeš spreman na sve, da budeš dovoljno okrutan, dovoljno nemilosrdan i dovoljno zloban, kao što kaže izreka: 'Nema gospode među uskogrudima, pravi čovek mora da bude nemilosrdan'". Šta ovo znači? To znači: „Kakva suverenost boga? Kakvo čekanje na uređenja neba? Ne postoje takve stvari! Koji zvaničnik ili monarh nije došao do tog položaja svirepim i brutalnim sredstvima? Zar se ovi položaji ne stiču borbom i ubijanjem?" Posmatrajući ovo njihovo gledište, da li antihristi priznaju činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima? (Ne.) U svetu nevernika, antihristi imaju takav pogled na ovaj zakon opstanka. Dakle, dok su u crkvi, da li će koristiti iste strategije u svom delovanju? Da li će se pridržavati istih životnih pravila? To se neće ni najmanje promeniti. Čak i kada antihristi dođu u crkvu, oni se nikada ne obuzdavaju niti reformišu, oni to apsolutno ne čine. Kažu: „Ako želite da nadmašite druge, morate naučiti da imate strategije. Kada su svi tu, posebno kada su u blizini ljudi na položaju, morate dati sve od sebe da se pokažete i dozvolite onima koji su glavni, starešinama i onom višnjem da to vide. Tada ćete imati šansu da budete unapređeni i postavljeni na važne pozicije i imaćete priliku da nadmašite ostale. Pored toga, morate naučiti da se ponašate drugačije kada ste u blizini ljudi u poređenju sa onim kada niste, morate naučiti da se bavite obmanama. Radite dobre stvari pred ljudima, a u tajnosti radite užasne, loše, mračne stvari i stvari koje ljudi ne vole. Nikada ne dozvolite da vas neko prozre. Ljudima morate pokazati svoju najbolju

stranu i morate se dobro maskirati. Bez obzira koliko ste istinski loši, morate to dobro prikriti. Ne gubite podršku ljudi. Jednom kada izgubite njihovu podršku, prekasno je – tada nećete imati nikakvu šansu." Antihristi žive po takvim strategijama i zakonima opstanka i u crkvi.

Kako antihristi gledaju na svedočenja braće i sestara koji su doživeli i spoznali Božju suverenost nad svim stvarima? Antihristi kažu: „Ljudi imaju mozak, misli i obrazovanje, pa su uređivanjem i sastavljanjem proizveli ta iskustvena svedočenja. U stvari, ljudi su sva ta iskustvena svedočenja zamislili i ona su sva lažna i sva su nemoguća. Mogao bih i ja da dam iskustveno svedočenje kad bih ga izmislio. Mogao bih da napišem 10 ili 20 članaka o iskustvenom svedočenju. Samo neću time da se zamaram. Mislite li da ne mogu da prozrem vaše sitne planove? Zar ne radite to samo da bi se pravili važni? Vi to nazivate lepim imenom kao svedočenje o bogu, svedočenje o božjem imenu i svedočenje o božjoj suverenosti nad svim stvarima i kažete da svedočite za boga, ali u stvari, to radite samo da biste svedočili za sebe i da biste nadmašili ostale." Oni ne priznaju verodostojnost svih tih svedočenja o delu koje je Bog učinio nad ljudima. Kada su u pitanju različita okruženja i situacije u spoljnom svetu i uslovi u svakoj zemlji, antihristi ne mogu da sagledaju kako Bog deluje, a kada je reč o tome da Bog održava, menja ili postavlja okruženja spoljnog sveta, oni ne mogu da sagledaju smisao toga što On čini. Oni veruju da su reči: „'Bog je suveren nad svim stvarima' samo prazna, visokozvučna izjava. U stvarnosti, bez obzira u koju zemlju odeš, ti se moraš povinovati vladi te zemlje, zar ne? Ti si podložan ograničenjima vlade i zakona te zemlje, zar ne? Ne znači li to da izjava da je bog suveren nad svim stvarima pada u vodu? Bez obzira na to kako on sprovodi svoju suverenost, može li on nadjačati vladu i zakone bilo koje zemlje?" Dakle, čim su okruženje i situacija u spoljnom svetu nepovoljni za crkvu i rad crkve, antihristi se potajno raduju i smeju se tome, otkrivajući svoja demonska lica. Kada rad crkve teče nesmetano, a Bog ga blagosilja i vodi, i kada sve ide kako treba, kada nema mešanja od strane okruženja spoljnog sveta, a stanje braće i sestara postaje sve bolje i bolje, srca antihrista su nemirna i nestrpljiva i u njima se pojavi neverovatna zavist, nelagodnost i mržnja. Zašto osećaju mržnju? Oni ne veruju da Bog može biti suveren nad svim ovim. Crkva je Božja kuća, to je mesto gde Bog vrši svoje delo upravljanja, gde Bog spasava čovečanstvo, gde se Božja volja sprovodi neometano i gde se Božje reči mogu ostvariti i potvrditi u ljudima. Kada crkva radi dobro, to pokazuje stvarnost Božjeg autoriteta i potvrđuje činjenicu da Božja suverenost nad svim stvarima postoji i da je istinita. Čim ova činjenica postoji i čim je potvrđena, to je antihristima šamar u lice. Nakon što dobiju šamar u lice, da li antihristi osećaju radost, mir i utehu u svojim srcima, ili se osećaju prkosno i ogorčeno? (Osećaju se prkosno i ogorčeno.) O čemu razmišljaju u svojim srcima? Oni mrze Boga i poriču Boga. Ako na površini deluje kao da stanje crkve, kao i braće i sestara nije baš dobro, jer su ti ljudi proganjani, ugnjetavani, isključeni i bez ikakvog statusa u društvu, antihristi su prilično srećni i zadovoljni u srcima, ali kada Božje delo i crkveni život napreduju i neprestano se razvijaju, antihristi nisu srećni. Zašto nisu

srećni? Zato što to suviše protivreči njihovim predstavama, to je nešto što nisu očekivali. Božja suverenost i Božje reči ispunjeni su i ostvareni, potkopavajući njihove stavove, pa su tužni. Na osnovu razmišljanja i stavova koje antihristi pokazuju, kao i njihovog osećanja nezadovoljstva, zar ne gaje isto stanovište kao velika crvena aždaja? Nije li njihova priroda-suština ista kao kod velike crvene aždaje? Potpuno je ista.

Što se tiče celog sveta, svih stvari, kao i zakona i pravila kojih se pridržavaju sva stvorena bića, antihristi misle: „Priroda i godišnja doba nastali su davno. Ako je dugo hladno, postaće vruće; ako je dugo vruće, postaće hladno. Kada dođe vreme da lišće opadne, ono će opasti kada dune vetar. Nije li sve to sasvim normalno? Kako je to božja suverenost? Kako je to zakon koji je uspostavio bog? Šta mogu božji zakoni? Ljudi su pobili toliko životinja bez mnogo posledica; čovečanstvo i dalje nastavlja da živi kao i pre, zar ne? Kažu da je bog suveren nad svim stvarima, pa kako ja ne vidim kako to bog ima suverenitet nad njima? Kažu da je bog suveren nad svim stvarima, ali zašto zli ljudi uvek napreduju, dok dobri nikada ne dobijaju prednost?” Na kraju zaključuju da: „Nema spasitelja na ovom svetu; čovečanstvo je to koje upravlja svetom. Ovim svetom vladaju velike ličnosti i lideri zemalja sveta, a ti ljudi su oni koji menjaju pejzaž ovog sveta. Bez tih velikih i sposobnih ljudi, svet bi bio osuđen na propast. Što se tiče toga da je bog suveren nad svim stvarima, ja to ne mogu da vidim. Kako je bog suveren nad njima? Zašto ne mogu to da osetim? Zašto to ne mogu da razumem? Zašto božja suverenost nad svim stvarima sadrži mnoge stvari koje su u suprotnosti sa ljudskim predstavama?” Oni to ne mogu ni priznati ni prihvatiti. Kada je u pitanju Božja suverenost nad svim stvarima, načina na koji je Bog suveren nad svim stvarima, naravi koju Bog otkriva u svojoj suverenosti nad svim stvarima, Božjih načela delovanja, Božja suština i tako dalje, ljudi koji streme ka istini mogu da shvate samo delić toga tokom svog života. Ipak, to je dovoljno da se pokore Stvoriteljevoj suverenosti i uređenju, da se pokore svim rečima koje je Stvoritelj izgovorio i da priznaju Stvoritelja kao Boga. Čak i ako neki ljudi mogu da shvate delić toga, nemoguće je da u potpunosti razumeju, jer se mnoga Božja dela vrše iz Njegovog statusa i identiteta i uvek će postojati nesklad između tih dela i misli i spoznaje stvorenih ljudski bića. A ono malo što ljudi mogu da razumeju kroz stvari koje doživljavaju tokom života, mogu da shvate samo oni koji streme ka istini, oni sa uvidom i sposobnošću da shvate istinu. Što se tiče onih lošeg kova, kojima nedostaje uvid i uopšte ne vole istinu, njima je nedostižan čak i taj delić razumevanja. Često se kaže da su Božje misli više od ljudskih. To znači da ljudi uvek zaostaju za Stvoriteljevim mislima, a njihovo sticanje delića razumevanja je Božja blagodat. Što se tiče onih koji streme ka istini, to mogu da postignu samo oni koji prihvataju završnu fazu Božjeg dela, nakon što čuju mnoge Božje reči i razumeju i iskuse mnoge istine – to zahteva celoživotni trud. Što se tiče antihrista, koji u osnovi poriču Božji identitet, oni po svojoj suštini ne vole istinu niti pozitivne stvari, a još manje vole bilo šta što se tiče Božjeg identiteta i suštine, tako da nikada neće stići dotle da priznaju činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima. Priznavanje te činjenice izgrađeno je na temelju razumevanja i stremljenja ka istini, ali

antihristi poriču istinu, imaju odbojnost prema istini, mrze Boga, a još više Božji identitet i suštinu. Dakle, za njih će činjenica da Bog ima suverenitet nad svim stvarima uvek biti nepostojeća. Šta znači „nepostojeća”? To znači da ovi glupani nikada neće uvideti niti razumeti činjenicu da Bog ima suverenitet nad svim stvarima. Prema tome, oni je ne mogu ni shvatiti. Mnoge stvari su sadržane u činjenici da je Bog suveren nad svim stvarima, i dotiču mnoge istine, kao i Božju mudrost i Božji identitet i suštinu. Kako Bog orkestrira svim stvarima usred svega nad čim je suveren? Kako to Njegov um planira i sprovodi u smislu metoda, vremena i Božjeg razmatranja tih stvari? Sudeći na temelju ovih aspekata, Božja suverenost nad svim stvarima nije jednostavna stvar; radi se o prilično složenim odnosima. Glupani poput antihrista koji jednostavno nemaju duhovno razumevanje i ne prihvataju istinu, nikada neće razumeti način na koji Bog drži suverenitet nad svim stvarima. Oni to nikada neće razumeti, pa mogu li onda to priznati? (Ne mogu.) Neki kažu: „Oni to ne priznaju jer ne mogu da razumeju. Kad bi mogli da razumeju, zar to ne bi i priznali?” Ovo je samo zaključak; zaključci se samo slažu sa logikom, oni nisu nužno u skladu sa činjenicama. Dakle, šta je istina u tim činjenicama? Antihristi nikada neće priznati činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima. Hajde da za sada ne pričamo o antihristima, već o arhanđelu, Sotoni, đavolu, velikoj crvenoj aždaji. Ona progoni Božji izabrani narod, oštećuje crkvu i ometa Božje delo. Kada joj Bog pošalje katastrofe i natera je da počne da juri naokolo u panici, izbezumljena, ne znajući šta će, ona nije u stanju da se izbori i konačno izgovara molbu za milost: „Nikada se više neću boriti protiv neba.” Koju informaciju možemo izvući iz te izjave? Velika crveni aždaja priznaje postojanje Neba i Boga, ali se njena priroda ne menja; iako priznaje Božje postojanje, ona se i dalje protivi Bogu i suprotstavlja Mu se. Kada ne može da pobedi Boga, moli za milost, govoreći da se više neće boriti sa Nebom. Ali, da li je ona zaista poražena i moli za milost? Ne, kad se oporavi, nastaviće da se bori; to je njena priroda, a njena priroda se ne menja. Antihristi imaju istu prirodu.

Kako antihristi gledaju na Božju suverenost nad sudbinom čovečanstva u okviru Njegove suverenosti nad svim stvarima? Ovde se radi o veoma mikroskopskoj materiji. Kada je reč o Božjoj suverenosti nad svim stvarima, koncept „sve stvari” je makroskopski i suviše širok; antihristi ne mogu to da prihvate, oni su slepi za to i ne mogu to da prozru. Dakle, da li se antihristi pokoravaju tome da Bog ima suverenitet nad njihovim sopstvenim sudbinama? Da li oni to shvataju? Da li oni to razumeju? Mogu li to priznati? Još manje. Antihristi veruju da su sve dobre stvari u njihovom stvarnom životu obezbedili sopstvenim naporima. Na primer, ako se upišu na fakultet, oni to pripisuju dobrom uspehu u učenju, verujući da su rođeni da pohađaju prestižni fakultet. Ako žive dobro i dobro zarađuju, oni smatraju da su stvoreni za bogaćenje, jer su im gatare govorile da će imati prosperitetni život i da će imati sreću da postanu službenici i da finansijski dobro stoje. Kada stvari krenu naopako, ili ne kako su se nadali, i pate, oni počinju da se žale: „Zašto mi stvari idu tako loše? Zašto je moja sudbina tako loša? Imam užasnu sreću!” Oni tumače i posmatraju te stvari iz ljudske perspektive. Ako sve ide glatko, pa postanu

veliki i moćni, oni se razmeću na svakom koraku, zauzimaju žestok i preteći stav, i vladaju se drsko i nadmeno; ali kada stvari ne idu kako su oni zamislili, oni okrivljuju Boga i druge ljude i pokušavaju da nađu način da preokrenu stvari i da se izvuku iz situacije. Kažu da je sve što Bog odredi i čini dobro, ali kada su sami, oni razbijaju glavu pokušavajući svim sredstvima da preokrenu stvari, da se izvuku iz situacije ili da je promene, govoreći: „Odbijam da verujem da je moja sudbina tako loša, da sam tako užasne sreće. Odbijam da verujem da je svet toliko nepravedan, da sposobna osoba poput mene neće na kraju ugledati svetlost dana, da moje vreme da zablistam nikada neće doći. U stvari, sudbina je samo prazna školjka, to je samo izreka; sve zavisi od sopstvenih napora i borbe. Kao što izreka kaže: 'Čovek mora da podnese najveće teškoće da bi postao najveći od svih ljudi.' Ovo je najuzvišenije verovanje; nikada ne bih smeo da ga zaboravim, moram da ga iskoristim da se motivišem." Iznova i iznova govore da je sve što Bog čini dobro, da je Bog suveren nad svime i da se pokoravaju Božjim orkestracijama i uređenjima, ali na kraju kažu: „Čovek mora da podnese najveće teškoće da bi postao najveći od svih ljudi." Na površini, oni govore duhovne reči, ali u tajnosti, načela koja primenjuju, praktikuju i slede su Sotonine filozofije za ovozemaljsko ophođenje, logika i razmišljanje. Ima li u tome ikakvog pokoravanja? (Ne.) Ovako antihristi gledaju, razumeju i pristupaju činjenici da je Bog suveren nad svim stvarima. Na osnovu tih manifestacija i primera, da li antihristi priznaju i veruju u činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima, ili sumnjaju i osuđuju? (Sumnjaju i osuđuju.) Bez obzira na to šta govore, na osnovu njihovih stvarnih manifestacija, antihristi suštinski preziru činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima i ne veruju u nju. Neki antihristi čak daju apsurdne izjave: „Kako možete da ne težite ničemu i da samo pasivno čekate božju suverenost? Zar ne morate sami da kuvate obroke? Možete li samo da čekate otvorenih usta da pite padnu s neba? Bez obzira na to koliki suverenitet bog ima, ljudi i dalje moraju naporno da rade i da nešto preduzmu, zar ne?" Antihristi ne samo da odbijaju da priznaju činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima, oni je takođe poriču i pogrešno tumače. Koja je svrha njihovog pogrešnog tumačenja? Oni traže osnovu i opravdanje da se beskrupulozno bore za sve pogodnosti koje žele. Na osnovu različitih manifestacija antihrista, kakvo je njihovo istinsko gledište na činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima? Neverica, poricanje i osuda – to je njihovo istinsko gledište.

U dve tačke o kojima smo danas razgovarali u zajedništvu, prvenstveno smo detaljno analizirali manifestaciju antihrista koji ne veruju u postojanje Boga. Nakon što ste slušali ovaj razgovor, da li ste stekli neko razumevanje? Koji ljudi imaju takve probleme? Koji tip osobe poseduje narav antihrista, ali ne i suštinu antihrista i može da se promeni? Koji ljudi imaju iste probleme, ali poseduju suštinu antihrista i ne mogu da se promene, već zauvek ostaju neprijatelji Božji i nisu predmet spasenja nego uništenja? Da li i vi pokazujete te manifestacije? Mislite li da možete da se promenite? Možete li da prihvatite istinu i da je iskoristite da promenite i zamenite te misli? (Možemo.) Koji ljudi ne mogu da se promene? Postoji tip osobe koja, kada vidi nevernike koji žive luksuznim životom,

koji žive u velikim kućama sa uređenim enterijerom poput palate i imaju nekoliko luksuznih automobila, dođe u iskušenje i jadikuje: „Sjajno je biti bogat, biti službenik, biti sposoban! Zašto je tako sposoban? Zašto je tako srećan? Kako je zaradio svoj novac?" Kad god vide da neko ima društveni status, posebno im laskaju, dodvoravaju im se i pokušavaju da im ugode, spremni da učine sve za njih, da postanu servilni preko svake mere. Oni posebno vole zle trendove u društvu i često žele da budu deo njih i tužni su kada ih vera u Boga spreči u tome. Štaviše, osećaju se kao da ih je svet napustio; osećaju se usamljeno, bespomoćno, da nema šta da ih održi, da ne mogu da nađu utehu i često se osećaju kao da im je srce slomljeno. Drugi tip osobe oseća veliko divljenje kada vidi one sa novcem i moći kako uživaju u uspehu dok se bave svojim poslovima u društvu i često to javno hvali, govoreći: „Ubili su osobu, ali zato što imaju novac i veze, proveli su samo par dana u zatvoru i izašli. To je prava sposobnost!" Oni veoma poštuju i ugledaju se na takve ljude u društvu. Još jedan tip osobe posvećuje posebnu pažnju i veoma joj je stalo do osetljivih političkih tema u društvu, pa čak i jako želi da se uključi i baci na neki posao koji se tiče politike. Takvi i slični ljudi duboko u sebi imaju isti stav prema Bogu kao i antihristi: ne veruju u postojanje Boga, ne priznaju Božji identitet niti činjenicu da Bog ima suverenitet nad svim stvarima. Ti ljudi pripadaju istoj bandi kao i antihristi. Oni ne pripadaju crkvi niti Božjoj kući i na kraju će biti očišćeni. Oni ne mogu da se slažu sa onima koji veruju u Boga i put kojim hodaju je u neskladu sa Božjim zahtevima. Svi ti ljudi su opasni; čak i ako još nisu učinili nikakvo zlo i još uvek nisu otvoreno poricali i osuđivali Boga niti Mu sudili i nisu otvoreno obmanjivali ljude niti se borili za status u crkvi, oni poseduju suštinu antihrista jer u osnovi ne priznaju Božji identitet, a još manje činjenicu da Bog ima suverenitet nad svim stvarima. Oni su deo rđavih sila i deo Sotonine bande. Oni poštuju rđavost i svaku jeres ili zabludu koju promovišu đavoli i Sotona, kao i svaki zli trend koji se pojavi, postane popularan i širi se u svetu. Oni ne pripadaju Božjoj kući niti crkvi i nisu predmeti Božjeg spasenja. Ti ljudi su istinski neprijatelji Božji, oni su antihristi.

14. novembar 2020. godine

Petnaesta stavka: Ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu (2. deo)

Danas ćemo nastaviti da razgovaramo u zajedništvu o petnaestoj stavci raznih manifestacija antihrista: oni ne veruju u postojanje Božje i poriču suštinu Hristovu. Tokom našeg poslednjeg razgovora, podelili smo ovu temu na dva dela. Prvi deo su različite manifestacije neverovanja antihrista u Božje postojanje, koje smo dalje podelili na dve stavke: prvo, antihristi poriču Božji identitet i suštinu; drugo, antihristi poriču Božji suverenitet nad svim stvarima. Prošli put smo prvenstveno razgovarali o tome kako antihristi ne priznaju Božju suštinu niti Njegovu narav, i kako antihristi ne priznaju da je sve što Bog čini istina i da predstavlja Njegov identitet, kao i kako antihristi svakako ne prihvataju smisao i istinu iza svega što Bog čini. Antihristi obožavaju Sotonu, oni Sotonu smatraju Bogom i koriste sve Sotonine izjave i gledišta kao temelj i merilo za Božji identitet, suštinu i sve što On čini. Dakle, u svojim srcima, oni stalno uzdižu i obožavaju ono što Sotona čini, veličaju i hvale Sotonine postupke i koriste Sotonu da zauzme mesto Božjeg identiteta i suštine. Što je još gore, na osnovu njihovog priznavanja svega što Sotona čini, oni na svakom koraku preispituju i formiraju predstave i sudove o Božjim rečima i delu, te na kraju osuđuju Njegove reči i delo. Prema tome, u procesu sleđenja Boga, antihristi ne prihvataju Božje reči kao svoj život, svoju istinu niti svoj životni pravac i cilj. Umesto toga, oni se na svakom koraku suprotstavljaju Bogu i mere Božji identitet i suštinu sa stvarima kao što su njihove predstave i zamisli, Sotonina logika i razmišljanja, kao i Sotonina narav i metode. U procesu sleđenja Boga, oni neprestano imaju nedoumice i sumnje u Boga, posmatraju Ga i neprestano Mu sude, a u srcu Ga preziru, osuđuju i poriču. Sve te stvari koje antihristi rade, kao i njihove različite manifestacije, zaista dokazuju da oni nisu Božji sledbenici, istinski vernici niti ljubitelji istine i pozitivnih stvari, već da su neprijatelji istine i Boga. Kada ti ljudi dođu u Božju kuću, u crkvu, oni nisu tu da bi primili Božje spasenje niti da bi došli pred Boga i prihvatili Njegove reči kao život. Pa, šta su tu došli da učine? Kada ti ljudi dođu u Božju kuću, kao prvo, oni bar pokušavaju da umire svoju radoznalost; kao drugo, žele da prate taj trend; i kao treće, žele blagoslove. To su njihove namere i svrha dolaska i to je to. Sudeći na osnovu priroda-suštine antihrista, oni ne nameravaju da ikad prihvate Božje reči kao svoj život, ne planiraju da ikad uzmu Božje reči kao načela primene niti kao svoj životni pravac i cilj, i ne planiraju da ikad promene niti napuste sopstvene stavove, kao ni da preobraze i napuste sopstvene predstave i dođu pred Boga da se potpuno pokaju i poklone se pred Njim i prihvate Ga kao svog Spasitelja. Nemaju takve namere. Oni se samo hvale pred Bogom kako su veliki, sposobni, moćni, nadareni i talentovani, kako mogu da postanu stub i kičma Božje kuće i tako dalje, želeći time da ostvare svoj cilj i budu visoko cenjeni u Božjoj kući, priznati od Boga i unapređeni u kući Božjoj kako bi utolili svoje ambicije i želje. I ne samo to, već žele i da zadovolje svoju ambiciju, želju i plan „da dobiju stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći". Da li su ikada napustili te ambicije,

želje i planove? Mogu li subjektivno da razumeju, napuste i reše ta pitanja? Oni ne planiraju da to ikada urade. Bez obzira na to šta Božje reči govore ili razotkrivaju, čak i ako mogu da povežu Njegove reči sa sobom, čak i ako znaju da su njihovi planovi, misli i namere suprotni Božjim rečima, a ne u skladu sa njima, da se protive istina-načelima i da su manifestacije naravi antihrista, oni se i dalje čvrsto drže svojih stavova, ambicija i želja i ne planiraju da se ikad promene, preokrenu svoje stavove, napuste svoje ambicije i želje i dođu pred Boga da prihvate Njegovo razotkrivanje, sud, grdnju i orezivanje. Ti ljudi nisu samo nepopustljivi u svom srcu, već su i nadmeni i uobraženi – nadmeni su do te mere da su potpuno nerazboriti. Pritom, u dubini srca osećaju jaku odbojnost i mržnju prema svakoj reči koju je Bog izgovorio; oni mrze Božje razotkrivanje priroda-suštine iskvarenog čovečanstva i Njegovo razotkrivanje raznih iskvarenih naravi. Oni mrze Boga i istinu bez razloga, čak mrze i one koji streme ka istini i one koje Bog voli. To u potpunosti pokazuje da je narav antihrista zaista rđava. Njihova ničim izazvana mržnja, neprijateljstvo i otpor prema Bogu i istini, kao i njihova osuda i poricanje Boga i istine takođe nam pokazuju da antihristi zaista imaju zlobnu narav.

Razne naravi antihrista su tipični primeri onih koje poseduje iskvareno čovečanstvo, a ozbiljnost raznih naravi antihrista prevazilazi one koje poseduje bilo koji običan iskvareni pojedinac. Bez obzira na to koliko duboko ili konkretno Bog razotkriva iskvarene naravi čovečanstva, antihristi to poriču i odbacuju, ne prihvatajući to ni kao istinu ni kao delo Božje. Oni samo priznaju i veruju da je jedini način da se neko konačno ne pokoleba i da se ističe i održi na nogama u ovom društvu i usred zlih trendova do samog kraja taj da bude dovoljno zao, nemilosrdan, rđav, zlokoban i zloban. To je logika antihrista. Stoga, antihristi gaje neprijateljstvo i mržnju prema pravednoj i svetoj suštini Boga, prema Božjoj vernosti i svemoći, kao i prema drugim pozitivnim stvarima poput tih. Kako god ljudi svedočili o Božjem identitetu, suštini i svekolikom Njegovom delu i koliko god to konkretno i iskreno činili, antihristi to ne prihvataju, ne priznaju da je to delo Božje, da u tome postoji istina koju treba tražiti niti da je to najbolji obrazovni materijal i svedočenje za ljudsko znanje o Bogu. Nasuprot tome, koju god sitnicu da Sotona učini, svesno ili nesvesno, antihristi se klanjaju, diveći se tome. Kada je reč o stvarima koje Sotona čini, antihristi ih jednoobrazno prihvataju, veruju u njih, obožavaju ih i slede, bez obzira na to da li ih čovečanstvo smatra plemenitim ili prostim. Međutim, postoji jedna stvar koja uznemiruje antihriste: Buda je rekao da može učiniti da ljudi pređu u Čistu zemlju, a antihristi misle: „Čini se da je ta Čista zemlja inferiorna u odnosu na carstvo nebesko i nebo o kojima govori bog – nije baš idealna. Iako je Sotona moćan i može doneti beskonačne prednosti ljudima i namiriti sve njihove ambicije i želje, ono što ne može da učini jeste da čoveku dâ obećanje, omogućavajući ljudima da uđu u carstvo nebesko i da zadobiju večni život. Sotona se ne usuđuje da iznese takvu tvrdnju niti to može da ostvari". Duboko u svojim srcima, antihristi osećaju da je to nezamislivo, a u isto vreme veoma žale zbog toga. I tako, dok nerado slede Boga, oni i dalje smišljaju kako da steknu veće blagoslove i ko bi mogao da zadovolji njihove želje i ambicije. Oni

kalkulišu i kalkulišu i na kraju nemaju drugog izbora osim da naprave kompromis i ostanu u Božjoj kući. Na osnovu ovih manifestacija antihrista, kakvo je njihovo gledište i stav prema Bogu? Da li imaju i trunku istinskog verovanja? Imaju li istinsku veru u Boga? Da li makar malo priznaju Božje postupke? Mogu li iz dubine srca reći „amin" činjenici da su Božje reči istina, život i put? Bog je učinio tako veliko delo među čovečanstvom – mogu li antihristi u dubini srca da hvale Božju veliku moć i pravednu narav? (Ne mogu.) Upravo zato što antihristi poriču Božji identitet, suštinu i sva Njegova dela, oni neprestano uzdižu i svedoče o sebi tokom procesa sleđenja Boga i pokušavaju da pridobiju naklonost i srca ljudi, pa čak i pokušavaju da kontrolišu i zarobe srca ljudi i da se takmiče sa Bogom oko Njegovih izabranika. Sve te manifestacije dokazuju da antihristi nikada ne priznaju Božji identitet i suštinu niti priznaju da su čovečanstvo i sve stvari pod suverenitetom Stvoritelja. To je ono što smo prošli put detaljno analizirali vezano za stavove, manifestacije i otkrivanja koje antihristi imaju po pitanju Božjeg postojanja. Pošto antihristi imaju tvakva gledišta i manifestacije u vezi sa Božjim postojanjem, kakav je onda njihov stav prema Hristu, Božjem ovaploćenom telu? Mogu li oni zaista da veruju u Njega, da Ga priznaju i slede i da Mu se pokore? (Ne mogu.) Sudeći po tome kako se antihristi odnose prema postojanju Boga, oni gaje takav stav prema Božjem duhu, pa je suvišno reći da mora da je njihov odnos prema Božjem ovaploćenom telu još odvratniji od njihovog stava prema Njegovom duhu, sa izraženijim i ozbiljnijim manifestacijama.

II. Antihristi poriču suštinu Hrista

Danas ćemo razgovarati u zajedništvu o tome kako se antihristi odnose prema Hristu, Božjem ovaploćenom telu, na osnovu njihovog neverovanja u Božje postojanje. Opšte je priznata činjenica da antihristi ne veruju u Božje postojanje. Nakon svih ovih razgovora, razotkrivanja i detaljnog analiziranja, da li ste stekli neko konkretno razumevanje naravi i manifestacija antihrista? Bez obzira da li prihvataju dela ovaploćenog Boga ili činjenicu da je Bog postao telo, u stvarnosti, oni poriču Božje postojanje. Dakle, kakvi su oni tačno ljudi? Tačnije rečeno, oni su oportunistički bezvernici, oni su fariseji. Neki od njih su očigledno zli, dok drugi deluju ponizno, sa prefinjenim, dostojanstvenim i plemenitim ponašanjem – oni su tipični fariseji. Kada su u pitanju ove dve vrste ljudi – oni koji deluju da su zli i oni koji deluju da su pobožni, a ne zli – ako u osnovi ne veruju u Božje postojanje, možemo li reći da su bezvernici? (Da.) Danas razgovaramo u zajedništvu o tome koja gledišta i stavove bezvernici imaju prema Hristu, koje manifestacije pokazuju prema različitim aspektima Hrista i kako možemo steći razumevanje suštine antihrista kroz ove manifestacije.

A. Odnos antihrista prema Hristovom poreklu

Kada je reč o Hristu, koji je obična osoba sa posebnim identitetom, do kojih stvari je ljudima obično najviše stalo? Prvo i najvažnije, zar mnogima nije stalo do Njegovog porekla? To je središte pažnje ljudi. Dakle, hajde da prvo razgovaramo o tome kakav je

odnos antihrista prema Hristovom poreklu. Pre nego što razgovaramo u zajedništvu o tome, hajde da pričamo o tome kako je Bog isplanirao različite aspekte porekla Njegovog tela kada se ovaplotio. Kao što je dobro poznato, u Doba blagodati Hristos je začet od Svetog Duha i rođen je od device. Rođen je u krajnje običnoj, normalnoj porodici, koja bi se u današnjem smislu zvala domaćinstvo običnih građana. On nije rođen u bogatoj, uglednoj niti velikoj porodici zvaničnika – On je štaviše rođen u štali, što je bilo naročito nezamislivo i van svih očekivanja. Posmatrajući svaki aspekt porekla Božjeg prvog ovaploćenog tela, porodica u kojoj se Bog ovaplotio bila je sasvim obična. Marija, Njegova majka, takođe je bila obična, a ne izuzetna osoba, i svakako nije posedovala nekakve posebne moći niti neobične, jedinstvene talente. Međutim, vredi napomenuti da ona nije bila bezvernik niti nevernik, već Božji sledbenik. Ovo je veoma važno. Josif, Marijin muž, bio je drvodelja. Drvodelja je jedna vrsta zanatlije i imao je prosečna primanja, ali nije bio imućan niti je imao mnogo novca. Ipak, daleko od toga da je bio siromašan i mogao je da zadovolji sve osnovne potrebe svoje porodice. Gospod Isus je rođen u takvoj porodici; sudeći po današnjim merilima po pitanju prihoda i uslova života, Njegova porodica se jedva mogla smatrati srednjom klasom. Da li bi se takva porodica smatrala plemenitom ili skromnom među čovečanstvom? (Skromnom.) Prema tome, porodica u kojoj je rođen Gospod Isus bila je daleko od toga da je bila slavna, bogata ili istaknuta, a još dalje od onoga što se danas smatra višim staležom. Kada deca iz bogatih porodica ili porodica višeg staleža izađu napolje, ljudi ih obično okružuju i skupljaju se oko njih, ali porodica Gospoda Isusa bila je suprotna tome. Rođen je u porodici bez luksuznih uslova za život ili uglednog statusa. Bila je to sasvim obična porodica koja je prolazila nezapaženo i koju su ljudi ignorisali i niko im nije pevao hvalospeve niti se skupljao oko njih. Je li Hristos, u takvim uslovima i u društvenom okruženju tog vremena, bio u poziciji da stekne visoko obrazovanje ili da na Njega utiču različiti životni stilovi, razmišljanja, stavovi visokog društva i tako dalje, i da Ga zaraze? Jasno je da nije. Dobio je skromno obrazovanje, kod kuće je čitao Sveto pismo, slušao priče svojih roditelja i sa njima prisustvovao crkvenim službama. Poreklo Gospoda Isusa i okruženje u kom je odrastao nisu ni u jednom pogledu bili ni prestižni ni plemeniti kao što bi ljudi pomislili. Sredina u kojoj je odrastao bila je ista kao i kod običnog čoveka. Njegov svakodnevni život bio je jednostavan i običan, Njegovi uslovi za život su bili slični uslovima prosečne osobe, nisu bili ništa posebno i nije imao posebne, superiorne uslove života viših slojeva društva. To su bili uslovi u kojima je rođeno prvo Božje ovaploćeno telo i sredina u kojoj je On odrastao.

Iako je ovog puta pol ovaploćenog Boga potpuno drugačiji od prethodnog, Njegovo porodično poreklo je isto tako obično i bez istaknutog statusa. Neki pitaju: „Koliko obično?" U sadašnje doba, obično znači uobičajeno životno okruženje. Hristos je rođen u radničkoj porodici, to jest porodici koja se oslanja na platu za život i koja može da pokrije svoje osnovne potrebe, ali koja nije tako dobrostojeća kao one imućne. Hristos je komunicirao sa običnim ljudima i bio je izložen životima običnih ljudi; živeo je u takvoj

sredini, tu nije bilo ničeg posebnog. Generalno, da li su deca iz radničkih porodica u poziciji da nauče umetničke veštine? Imaju li priliku da se izlože raznim gledištima koja preovlađuju u visokom društvu? (Ne.) Ne samo da nisu u poziciji da nauče razne veštine, oni čak nemaju priliku da dođu u kontakt sa ljudima, događajima i stvarima u visokom društvu. Iz ove perspektive, porodica u kojoj se ovoga put Bog ovaplotio je sasvim obična. Njegovi roditelji su ljudi koji dane provode na pošten način, čija sredstva za život zavise od rada i poslova i koji imaju prosečne uslove za život. Takvi uslovi su najčešći u savremenom društvu. Iz perspektive nevernika, nije bilo nikakvih izvanrednih uslova u okruženju u kojem se Hristos rodio, niti je u Njegovom porodičnom poreklu ili kvalitetu života bilo ičeg vrednog hvalisanja. Neke poznate ličnosti su rođene u porodicama učenjaka; svi njihovi preci bili su prosvetni radnici i vodeći intelektualci. Odrastali su u tom okruženju, uz prateći stil i držanje porodice učenjaka. Da li je Bog izabrao slično porodično poreklo za Svoje ovaploćeno telo? Nije. I ovoga puta, ovaploćenom Bogu nedostaje ugledno porodično poreklo i istaknuti društveni status, a pogotovo superiorno životno okruženje – Njegova porodica je sasvim obična. Hajde da još ne raspravljamo o tome zašto je ovaploćeni Bog izabrao da odraste u takvoj porodici, sa takvim poreklom i u takvom životnom okruženju; za sada nećemo govoriti o značaju toga. Recite Mi, zar neke ljude ne zanima da li je Hristos pohađao fakultet? Reći ću vam istinu: napustio sam školu pre polaganja prijemnog ispita i otišao od kuće sa 17 godina. Dakle, da li sam pohađao fakultet? (Ne.) Da li su za vas ovo loše ili dobre vesti? (Mislim da saznanje o tome ništa ne menja, da je nebitno da bi se sledio Bog.) To je ispravno gledište. Nikada ranije nisam ovo spomenuo, ne zato što sam to želeo da sakrijem ili prikrijem, već zato što nema potrebe da se o tome govori jer su te stvari potpuno irelevantne da bi se Bog poznavao i sledio. Iako pozadina rođenja ovaploćenog Boga, Njegovo porodično okruženje i okruženje u kome je odrastao nemaju uticaja na poznavanje Boga niti na poznavanje ovaploćenog Boga i zapravo nisu povezani s tim stvarima, zašto se ovde bavim tim problemima? Ovo se tiče jednog od antihristovih gledišta na Hrista koje danas analiziramo. Bog nije izabrao istaknuti status, plemeniti identitet niti ugledno porodično i društveno poreklo za Svoje ovaploćeno telo, a kamoli superiorno, bezbrižno, imućno, luksuzno okruženje u kojem će da odraste. Bog takođe nije izabrao porodično poreklo koje bi Mu omogućilo da stekne visoko obrazovanje ili da bude izložen visokom društvu. Uzimajući u obzir ove aspekte izbora koji je Bog napravio kada se ovaplotio, da li bi te stvari uticale na delo koje je Hristos došao da obavi? (Ne.) Posmatrajući proces, prirodu i rezultate Njegovog kasnijeg delovanja, ti aspekti ni na koji način ne utiču na Božji plan delovanja, niti na korake i rezultate, već, naprotiv, postoji određena prednost u tim aspektima Njegovog izbora, to jest Njegov izbor da se rodi u takvom okruženju korisniji je za spasenje Božjeg izabranog naroda, jer 99% njih potiče iz sličnih sredina. Ovo je jedan aspekt značaja porekla ovaploćenog Boga koji ljudi treba da razumeju.

Upravo sam govorio jednostavnim, uopštenim rečnikom o poreklu i okruženju Hristovog rođenja da biste stekli opšte znanje o tome. A sada, hajde da detaljno analiziramo kako se

antihristi odnose prema poreklu ovaploćenog Boga. Prvo, antihristi potajno preziru okruženje i poreklo Hristovog rođenja i osećaju prkos. Zašto ga preziru i osećaju prkos? Zato što u sebi gaje misli i predstave. Kakav je njihov pogled na to? „Bog je stvoritelj, on je svevišnji među svim stvarima, on je iznad neba i iznad čovečanstva i svih drugih stvorenih bića. Ako je on bog, onda treba da se uzdigne na najviše mesto među čovečanstvom." Šta misle kada kažu da se uzdigne na najviše mesto? Oni misle da on treba daleko da nadmašuje sve ostale, da treba da se rodi u uglednoj, plemenitoj velikoj porodici i da ne oskudeva ni u čemu; da treba da se rodi pod srećnom zvezdom, da poseduje apsolutnu moć, kao i autoritet i uticaj, da bude naročito imućan i milijarder. Istovremeno, trebalo bi da bude visoko obrazovan, da nauči sve što ljudi treba da znaju na ovom svetu. Na primer, kao prestolonaslednik, on bi trebalo da ima individualnu nastavu, da pohađa elitne škole i da uživa u životu višeg staleža. Ne bi trebalo da bude dete iz obične porodice. Pošto je hristos ovaploćeno telo, njegovo obrazovanje treba da nadmaši obrazovanje svih drugih, a njegovi materijali za učenje treba da se razlikuju od onih koje imaju obični ljudi. Oni misle da, pošto hristos dolazi da vlada kao kralj, on treba da nauči veštinu vladanja, da nauči kako da upravlja čovečanstvom i kontroliše ga, kao i da proučava „Tridese šest ratnih lukavstava" i da nauči više jezika i neke umetničke veštine, kako bi te stvari mogao da iskoristiti u svom budućem delovanju i kako bi mogao da upravlja svim tipovima ljudi u budućnosti. Za njih bi samo takav hristos bio plemenit, veliki i sposoban da spasava ljude jer bi imao dovoljno znanja i talenata, kao i dovoljnu sposobnost da čita misli ljudi kako bi mogao da ih kontroliše. Antihristi gaje takve predstave o poreklu Božjeg ovaploćenog tela i drže se tih predstava dok prihvataju ovaploćenog Boga. Prvo, oni ne ostavljaju po strani svoje predstave kako bi iznova iz dubine srca došli do razumevanja i shvatanja onoga što Bog čini. Oni ne poriču sopstvene predstave i gledišta niti shvataju zablude koje gaje, ne dolaze do spoznaje Hrista i Božjeg ovaploćenog tela niti prihvataju sve što Hristos govori i čini sa stavom i načelom pokoravanja istini. Umesto toga, oni sve što Hristos kaže mere svojim sopstvenim predstavama i gledištima. „Ova hristova izjava je nelogična; ta je loše sročena; postoji gramatička greška u ovome; vidi se da hristos nije visoko obrazovan. Zar ne govori kao običan čovek? Kako hristos može tako da govori? Nije on kriv. Zapravo, on takođe želi da bude ugledan, da ga drugi cene, ali to jednostavno nije moguće – on ne potiče iz dobre porodice. Njegovi roditelji su bili samo obični ljudi, a to kakvi su oni bili uticalo je na to da on bude ista vrsta čoveka. Kako je bog mogao to da uradi? Zašto hristove reči i maniri ne deluju naročito elegantno i plemenito? Zašto on nema govor i manire učenjaka i prefinjenih intelektualaca u društvu, princeza i prinčeva iz viših slojeva društva? Zašto hristove reči i dela deluju nespojivo s njegovim identitetom?" Antihristi gaje takvo gledište i takav ugao posmatranja kada je reč o tome kako vide Hrista, kako vide sve Njegove reči i delo i kako se On ophodi prema ljudima, kao i kada je reč o Njegovom govoru i načinu ponašanja, stoga se u njihovim srcima neizbežno pojavljuju predstave. Oni ne samo da se ne pokoravaju Hristu, već i ne

tretiraju Njegove reči ispravno. Kažu: „Može li tako običan čovek, takav plebejac, biti moj spasitelj? Može li me blagosloviti? Može li mi on doneti ikakve prednosti? Mogu li se moje želje i težnje ispuniti? Ova osoba je isuviše obična, do te mere da na nju gledaju s visine." Što više antihristi doživljavaju Hrista kao običnog i prosečnog i misle da je Hristos vrlo normalan, to se više osećaju uzvišenim i plemenitim. Pritom neki antihristi čak prave poređenja: „Ti si mlad i ne znaš kako da se oblačiš niti kako da razgovaraš s ljudima. Ti ne znaš kako da izvučeš stvari iz ljudi. Zašto si tako direktan? Kako je išta što kažeš nalik bogu? Kako išta što kažeš pokazuje da si bog? Kako su tvoji postupci, govor, ponašanje, maniri i oblačenje nalik bogu? Mislim da ni u jednom od tih aspekata ne ličiš na boga. Hristos treba da ima više obrazovanje, da poznaje Bibliju od korice do korice, da bude rečit, ali ti se uvek ponavljaš i ponekad koristiš neodgovarajuće reči." Nakon što su sledili Hrista dug niz godina, antihristi ne samo da nisu prihvatili Božje reči i istinu u svojim srcima, već oni nisu prihvatili ni činjenicu da je Hristos ovaploćeno telo Božje. To je isto kao da ne prihvataju Hrista kao svog Spasitelja. Umesto toga, oni u svojim srcima još više preziru ovaploćeno telo Boga, tu običnu osobu. Zato što ne vide ništa posebno u Hristu, zato što je Njegovo poreklo bilo sasvim obično i prosečno i zato što se čini da nije u stanju da im donese bilo kakvu korist u društvu ili među čovečanstvom niti da im omogući da uživaju u ikakvoj prednosti, oni počinju da Ga bezobzirno i otvoreno osuđuju: „Zar nisi samo dete takve i takve porodice? Šta je onda loše u tome što te osuđujem? Šta mi možeš? Da si imao uglednu porodicu ili roditelje zvaničnike, možda bih te se plašio. Zašto da te se plašim takvog kakav si? Dakle, čak i ako jesi hristos, ovaploćeno telo o kojem svedoči bog, ja te se ne bojim! I dalje ću da te osuđujem iza leđa i da te slobodno komentarišem. Kad god budem imao priliku, proučavaću tvoju porodicu i rodno mesto." Ovo su omiljene stvari oko kojih antihristi dižu galamu. Oni nikada ne traže istinu, a stalno osuđuju sve što se ne uklapa u njihove predstave i zamisli i tome se opiru. Ti ljudi dobro znaju da je istina ono što Hristos izražava, pa zašto onda ne streme ka istini? Stvarno su nerazumni!

Antihristi posebno obožavaju moć i status. Da je Hrist došao iz bogate, moćne porodice, ne bi se usudili da kažu bilo šta. Ali pošto je On iz obične porodice bez moći, oni Ga se uopšte ne boje, osećaju da mogu opušteno da Ga posmatraju i da sude Bogu, Hristu, i potpuno su nonšalantni po tom pitanju. Da istinski priznaju i veruju da je ova osoba ovaploćeno telo Boga, da li bi mogli da se tako ponašaju? Da li bi neko sa iole bogobojažljivim srcem to uradio? Zar se ne bi obuzdao? (Da, bi.) Kakvi ljudi mogu da se ponašaju na ovaj način? Nije li to ponašanje antihrista? (Jeste.) Ako priznaš da je suština Hrista Sâm Bog i da je osoba koju slediš Bog, kako treba da se odnosiš prema svemu što je u vezi sa Hristom? Zar ljudi ne bi trebalo da imaju načela? (Trebalo bi.) Zašto se onda usuđuju da krše ta načela bez i najmanje sumnje? Nije li to manifestacija neprijateljstva prema Hristu? Pošto je Hrist rođen u običnoj porodici, pored toga što su nezadovoljni Njime, antihristi istovremeno gaje i neprijateljstvo prema Njegovoj porodici i njenim članovima. I dok se to neprijateljstvo javlja u njima, oni ne staju niti se odmaraju,

već se motaju oko Hristove kuće i raspituju se kad god im se ukaže prilika, kao da se bave legitimnim zanimanjem: „Da li se hrist vratio? Da li se neki deo porodičnog života promenio od hristovog pojavljivanja?" Oni zabadaju nos u te stvari na svakom koraku. Zar takvi ljudi nisu vredni prezira? Nisu li odvratni? Nisu li ogavni? Izuzetno su ogavni i podli! Ostavimo za sada po strani to kakva je njihova vera u Boga i samo razmislimo: kakvog karaktera moraju biti ljudi koji mogu da rade takve stvari i koji mogu da gaje tako podle misli? Moraju biti niskog karaktera. Svi su oni bednici, ogavni i podli do krajnjih granica! Ako ne veruješ u Hrista, možeš Mi jasno reći: „Ne ličiš na boga; ti si samo osoba. Osuđivao sam te iza leđa – šta mi možeš? Poricao sam te – šta mi možeš?" Ako ne veruješ, neću te prisiljavati na to i niko neće insistirati na tome da veruješ. Ali nema potrebe da se tajno upuštaš u te sitničave postupke. Čemu oni služe? Mogu li da ti pomognu da povećaš svoju veru? Mogu li da ti pomognu da napreduješ u životu ili da bolje razumeš Boga? Oni ne služe nijednoj od tih stvari, pa zašto se onda baviš njima? U najmanju ruku, oni koji se upuštaju u takve postupke imaju krajnje prezrivu ljudskost; oni ne veruju u suštinu Hrista niti priznaju Njegov identitet. Ako ne veruješ, onda nemoj da veruješ. Odlazi! Zašto odugovlačiš svoj boravak u Božjoj kući? Ne verovati u Boga, a ipak i dalje želeti blagoslove i gajiti ambicije i želje – to je ogavnost antihrista. Takvi ljudi, budući da su tako izrazito ogavni, sposobni su za takve „izuzetne" postupke. Bio sam odsutan od kuće preko 20 godina, a ti ljudi su 20 godina „brinuli" o njoj; bio sam odsutan 30 godina, a oni su se „brinuli" o njoj 30 godina. Pitao sam se zašto su tako „ljubazni" i besposleni. Našao sam odgovor na ovo pitanje, a to je da oni žele da se suprotstave Bogu do kraja. Oni ne veruju u Božju suštinu niti u sve ono što je On učinio. Na površini, oni deluju radoznalo i zabrinuto, ali u suštini oni prate i traže prednost, a iznutra su neprijateljski raspoloženi, poriču i osuđuju. Zašto ti ljudi i dalje veruju? Koja je svrha njihovog verovanja u Boga? Trebalo bi da prestanu da veruju i da brzo odu odavde! Božjoj kući takvi ljudi nisu potrebni. Ne trebaju da se sramote! Da li biste vi radili iste stvari pod sličnim okolnostima i uslovima? Ako biste mogli, onda ste isti kao oni, grupa antihrista odlučnih da se suprotstave Bogu do kraja i nemilosrdni do smrti, koji pokušavaju da nađu prednost, kao i dokaze o Bogu kako bi poricali Njega, Njegovu suštinu i Njegov identitet.

Šta god da Bog uradi, On nikada ne greši. Bilo da je rođen u običnom, prosečnom okruženju i kontekstu ili u uglednom, u tome ne bi bilo greške niti ičega što bi ostavilo prostora ljudima da nađu nešto što bi mogli da iskoriste protiv Njega. Ako pokušavaš da pronađeš bilo kakvu manu ili dokaz u Božjem ovaploćenom telu da dokažeš da On nije Hrist ili da Mu nedostaje Božja suština, kažem ti, ne moraš se truditi da pokušavaš i ne moraš se truditi da veruješ. Samo idi – zar tako nećeš biti pošteđen truda? Zašto sebi da toliko otežavaš život? Tvoj pokušaj da pronađeš manu ili dokaz u Hristu da bi Ga optužio, poricao ili osuđivao nije tvoje legitimno zanimanje niti dužnost i odgovornost. Bez obzira na to u kojoj je porodici Hrist rođen, u kakvom je okruženju odrastao, ili na ljudskost koju poseduje, to je bio izbor Sâmog Boga, Stvoritelja, i nema nikakve veze ni

sa kim. Sve što Bog čini je ispravno, to je istina, i urađeno je za dobrobit čovečanstva. Da Bog nije rođen u običnoj porodici već u palati, da li bi ti, običan čovek, priprost čovek sa dna društvene lestvice, i dalje imao ikakve šanse da komuniciraš sa Bogom? Ne bi imao priliku. Dakle, ima li nešto loše u tome što je Bog izabrao takav način da se rodi i odraste? Ovo je ljubav koja nema premca na svetu, to je nešto najpozitivnije. Međutim, antihristi vide najpozitivniju stvar koju je Bog učinio kao znak da Ga je lako maltretirati i poigravati se sa Njim i žele da Ga stalno prate i traže nešto što bi mogli da iskoriste protiv Njega. Šta pratiš? Ako ne možeš čak ni da imaš poverenja u Hristov karakter i ljudskost, a slediš Ga kao Boga, zar tako ne potkopavaš sopstveni stav? Zar sam sebi ne otežavaš stvari? Zašto bi igrao tu igru? Je li ti zabavno? Posle sam primetio da većina ljudi koji su kasnije prihvatili Svemogućeg Boga mogu ispravno da postupaju po tom pitanju. Neki su bili radoznali kada su komunicirali sa Mnom, ali Ja sam izbegavao i ignorisao takve ljude. Ako možeš da prihvatiš istinu, mi smo jedna porodica. Ako ne možeš i stalno pokušavaš da se raspitaš o Mojim ličnim stvarima, onda idi. Ne priznajem te; mi nismo porodica, već neprijatelji. Ako, nakon što su čuli toliko Božjih reči i tolike godine primali Njegovo delo i pastirstvo, ljudi još uvek gaje takve misli o Božjem ovaploćenom telu, pa čak i deluju u skladu s njima, mora se reći da takvi ljudi imaju narav koja je antagonistička prema Bogu. Oni su rođeni neprijatelji Božji, nesposobni da prihvate pozitivne stvari.

Pre dve hiljade godina, Pavle je učinio sve da se odupre Gospodu Isusu tako što Ga je bezumno progonio, sudio Mu i osuđivao Ga. Zašto? Pošto je Gospod Isus rođen u prosečnoj porodici, bio je običan član stanovništva i nije dobio takozvano obrazovanje niti su na Njega delovali ili uticali pisari i fariseji. U Pavlovim očima, takva osoba nije bila dostojna da se nazove Hristom. Zbog čega? Zbog toga što je imao skroman identitet, bez nekog naročitog društvenog položaja i zato što je bio pripadnik niže klase u ljudskom društvu, pa stoga nije bio dostojan da se naziva Hristom niti Sinom živog Boga. Zbog toga se Pavle usudio da uloži sve napore da se odupre Gospodu Isusu, koristeći svoj uticaj, harizmu, kao i vladu da Ga osudi i odupre Mu se, da razruši Njegovo delo i uhapsi Njegove sledbenike. Dok se opirao Gospodu Isusu, Pavle je verovao da brani Božje delo, da su njegovi postupci pravedni i da on predstavlja pravednu silu. Mislio je da se ne opire Bogu već običnom čoveku. Upravo zato što je smatrao da je Hristovo poreklo skromno a ne veličanstveno, usudio se da beskrupulozno i nepromišljeno osuđuje i osudi Hrista, a u srcu je osećao poseban mir i postojanost što se tiče njegovih postupaka. Kakvo je stvorenje on bio? Čak i ako nije shvatio da je Gospod Isus bio ovaploćeno telo Božje i čak i ako nije znao da su Njegove propovedi i reči došle od Boga, da li je tako običan čovek zaslužio njegov svestrani napad? Je li zaslužio tu vrstu zlonamernog napada? Zar je zaslužio da Pavle izmišlja glasine i laži da obmane druge i da se takmiči sa Njim za ljude? Nisu li Pavlove laži bile neosnovane? Da li je bilo koji od postupaka Gospoda Isusa uticao na Pavlove interese ili status? Ne. Gospod Isus je propovedao i držao propovedi među nižim društvenim slojevima, a u isto vreme, dosta ljudi Ga je

sledilo. To je bio potpuno drugačiji svet u odnosu na životno okruženje osobe poput Pavla, pa zašto je onda Pavle progonio Gospoda Isusa? To je njegova suština antihrista na delu. Pomislio je: „Bez obzira koliko su ti propovedi veličanstvene, tačne ili prihvaćene, ako ja kažem da nisi hrist, onda nisi hrist. Ako mi se ne sviđaš, proganjaću te, proizvoljno optuživati i naterati te da platiš zbog toga." Pošto te stvari koje je Hrist posedovao u sklopu Svoje normalne ljudskosti nisu zadovoljavale Pavlove zahteve i nisu bile učinjene niti posedovane u skladu sa Pavlovim predstavama i zamislima, antihristi poput Pavla bili su sposobni da Ga beskrupulozno osuđuju, poriču i osude. Šta se na kraju dogodilo? Nakon što ga je Gospod Isus oborio, Pavle je konačno priznao: „Ko si ti, gospodine?" Gospod Isus je tada rekao: „Ja sam Isus kome se ti opireš." Od tada, Pavle više nije verovao da je Isus običan čovek niti neko ko je bio drugačiji od Hrista zbog Svog skromnog porekla. Zašto? Pošto je svetlost Gospoda Isusa mogla da oslepi ljude, On je imao autoritet i Njegove reči su mogle da obore ljude, kao i da obore njihove duše. Pavle je pomislio u sebi: „Da li bi ova osoba koja se zove Isus zaista mogla biti bog? Može li on biti sin živog boga? On može da obori ljude, pa mora da je bog. Ali postoji samo jedna stvar – onaj koji obara ljude nije ova obična osoba koja se zove hrist, već duh božji. Dakle, bez obzira na sve, sve dok se zoveš Isus, neću ti se klanjati u znak obožavanja. Obožavam samo boga na nebu, duha božjeg." Nakon što je oboren, Pavle je nešto spoznao. Iako je to što je oboren bila loša stvar, to ga je navelo da shvati da osoba koja se zove hrist ima poseban identitet i da je velika čast postati hrist, kao i da ko god postane hrist može da postane sin živog boga, da se približi bogu i promeni svoj odnos sa bogom, što tu običnu osobu čini posebnom i transformiše njen identitet u identitet sina božjeg. Pomislio je: „Iako si ti, Isuse, sin živog boga, šta je tu tako impresivno? Tvoj otac je bio siromašni drvodelja, a majka obična domaćica. Odrastao si među običnim ljudima i tvoja porodica je imala nizak društveni status, a ti lično nemaš posebne sposobnosti. Da li si ikada propovedao u hramu? Da li te pisari i fariseji priznaju? Kakvo si obrazovanje dobio? Da li tvoji roditelji poseduju visok stepen znanja? Nemaš ništa od tih stvari, ali svejedno si sin živog boga. Dakle, pošto ja imam tako visok stepen znanja i komuniciram sa ljudima u visokom društvu, a moji roditelji su veoma učeni, obrazovani i imaju određeno poreklo, zar meni ne bi bilo lako da postanem hrist?" Šta je time hteo da kaže? „Ako neko poput Isusa može biti hrist, zar ja, Pavle, nisam još sposobniji da budem hrist, sin živog boga, pošto sam tako izvanredan, harizmatičan, obrazovan i posedujem visoki društveni status? Dok je Isus bio živ, samo je propovedao, čitao sveto pismo, širio put pokajanja, posvuda hodao, isceljivao bolesne, izgonio demone i činio mnoga znamenja i čuda. To je sve, zar ne? Posle toga je postao sin živog boga i uzneo se na nebo. Koliko to može biti teško? Ja, Pavle, pun sam znanja i imam plemeniti društveni status i identitet. Ako budem više hodao među ljudima, kao što je Isus činio, ako povećam svoju slavu, dobijem više sledbenika i donesem korist većem broju ljudi i ako mogu da izdržim teškoće, platim cenu, snizim svoj društveni položaj, držim više propovedi, radim više i pridobijem više ljudi, neće li se onda moj identitet promeniti?

Neću li se iz sina čovečjega pretvoriti u sina božjeg? Zar sin božji nije hrist? Šta je tako teško biti hrist? Nije li hrist sin čovečji koji je rođen od čoveka? Pošto je Isus mogao da postane hrist, zašto ne mogu ja, Pavle? Previše je lako! Šta god je Isus uradio, ja ću uraditi; šta god je rekao, ja ću reći; kako god da je hodao među ljudima, ja ću učiniti isto. Neću li onda imati isti identitet i položaj kao Isus? Zar neću ispuniti uslove za božje odobravanje, baš kao što je to učinio Isus?" Prema tome, nije teško videti iz Pavlovih poslanica njegovo razumevanje i percepciju Isusovog identiteta. Verovao je da je Gospod Isus običan čovek koji je radom i plaćanjem cene, a posebno nakon raspeća, dobio odobravanje Oca nebeskog i postao Sin živog Boga – da se Njegov identitet kasnije promenio. Stoga, u glavama ljudi poput Pavla, Isus nikada nije priznat kao telo koje je Bog zaodenuo na zemlji, kao ovaploćeno telo Božje među ljudima. Oni nikada ne prihvataju suštinu Hrista.

Današnji antihristi su poput Pavla. Prvo, oni dele iste misli, ambicije i metode, kao i još jednu stvar – zajedničku crtu gluposti. Odakle proizlazi njihova glupost? Proizilazi iz njihovih ambicija i želja. Kada antihristi gledaju na ovaploćeno telo Božje, bez obzira iz kog ugla, oni ne vide suštinu Boga u Hristu. Kako god gledali, oni iz toga ne mogu zadobiti istinu niti razumeti Božju narav. Kako god gledali, uvek veruju da je Hrist običan čovek. Po njima, da je Hrist sišao direktno sa neba naočigled svih, on ne bi bio običan; misle da bi bilo zaista neobično i neverovatno da se hrist, koji uopšte nema poreklo niti korene, pojavi tako iz vedra neba među ljudima! Stvari koje ljudi ne mogu da dokuče, koje su neverovatne, upravo su ono što utoljava ambicije, želje i radoznalost antihrista. Oni bi radije sledili takvog hrista nego običnog čoveka koji može da izrazi istinu i da im podari život. Nakon što su Ga posmatrali neko vreme, antihristi nisu verovali da ima ičeg više u svemu što Hrist čini upravo zato što je rođen od čoveka i zaista jeste obična osoba, odnosno normalna, praktična osoba koja ne privlači dovoljno pažnje niti govori na način koji potresa nebo i zemlju. Nakon što su izdvojili neke obrasce, oni počinju da oponašaju Hrista. Imitiraju Njegov ton, Njegov način govora i Njegovu intonaciju. Neki čak imitiraju određene reči koje On koristi, pa čak i Njegovo disanje i kašalj. Neki ljudi pitaju: „Da li je to oponašanje posledica neznanja?" Nije. Šta je uzrok? Kada antihristi vide da tako običan čovek kao što je Hrist, koji samo izgovara neke obične reči, ima toliko sledbenika i toliko ljudi koji Mu se pokoravaju, zar se tada u dubini njihovih srca ne pojavljuju neke misli povodom toga? Da li se vesele Bogu, raduju zbog Njega i hvale Ga, ili su ozlojeđeni, ogorčeni, neprijateljski raspoloženi, zavidni i ljubomorni? (Zavidni su i ljubomorni.) Oni misle: „Kako si postao bog? Zašto ja nisam bog? Koliko jezika govoriš? Možeš li činiti znamenja i čuda? Šta možeš doneti ljudima? Koje darove i talente poseduješ? Koje sposobnosti imaš? Kako si naveo toliko ljudi da te slede? Ako su tvoje sposobnosti sve što je bilo potrebno da navedeš toliko ljudi da te slede, onda će mene, sa mojim sposobnostima, slediti još više ljudi." Znači antihristi žele na to da usredsrede svoje napore. Oni se, dakle, u potpunosti slažu sa Pavlovim mišljenjem da je san da postaneš hrist ostvariv.

Kada Bog kaže ljudima da budu poslušni ljudi i poslušna stvorena bića, antihristi osećaju poseban prezir prema tim rečima, govoreći: „Sve što bog kaže je dobro i ispravno, ali to što ne dozvoljava da postanemo hrist je pogrešno. Zašto ljudi ne mogu postati hrist? Nije li hrist samo neko sa božjim životom? Dakle, ako prihvatimo božje reči, primimo njegovo zalivanje i pastirsko čuvanje i posedujemo božji život, zar ne možemo i mi da postanemo hrist? Ti si obična osoba rođena od ljudi, kao i mi. Na osnovu čega ti možeš da budeš hrist, a mi ne možemo? Zar nisi postao hrist kasnije u životu? Ako patimo i platimo cenu, čitamo više božjih reči, posedujemo božji život, govorimo iste reči koje govori bog, radimo ono što bog želi da uradi i oponašamo ga, zar ne možemo i mi da postanemo hrist? Šta je tu tako teško?" Antihristi nisu zadovoljni time da slede Hrista i da postanu obični Hristovi sledbenici, niti da budu stvorena bića pod vrhovnom vlašću Stvoritelja. Njihove želje i ambicije ih podstiču: „Ne budite običan čovek. Slediti hrista i biti mu poslušan na svakom koraku je manifestacija nesposobnosti. Osim hristovih reči i božjih obećanja, trebalo bi da imate veća stremljenja kao da nastojite da postanete sin božji, prvorođeni sin, sâm hrist, da vas bog puno koristi, ili da budete stub u božjem carstvu. Kakvi su to sjajni i inspirativni ciljevi!" Šta mislite o tim idejama? Da li ih vredi podržati? Da li su one nešto što normalni ljudi treba da poseduju? (Ne.) Upravo zato što antihristi imaju takvo shvatanje Hristovog identiteta i suštine, oni ne shvataju ozbiljno sopstvene reči niti dela otpora, osuđivanja, testiranja, poricanja i osude Hrista. Oni misle: „Šta je tu tako strašno ako nekog osuđuješ? Ti si samo osoba, zar ne? Ti priznaješ da si osoba, pa šta je loše u tome da te osuđujem, procenjujem ili da ti sudim? Šta je loše u tome da te pratim ili proučavam? Imam slobodu da radim te stvari!" Oni to ne vide kao opiranje Bogu niti suprotstavljanje Njemu, što je veoma opasno gledište. Stoga, mnogi antihristi su se na taj način suprotstavljali Hristu 20 ili 30 godina, stalno se takmičeći sa Njim u svojim srcima. Reći ću ti istinu – ti si slobodan da radiš šta god želiš, ali ako se, kao Božji sledbenik, tako beskrupulozno odnosiš prema ovaploćenom telu Božjem, onda je jedno sigurno: ti ne maltretiraš osobu, ti se otvoreno buniš protiv Boga i suprotstavljaš Mu se – ti se protiviš Bogu. Sve što se dotiče Božje suštine, naravi, dela, a posebno Božjeg ovaploćenog tela, odnosi se na upravnu odluku. Ako se tako beskrupulozno ponašaš prema Hristu i tako Ga beskrupulozno osuđuješ i sudiš Mu, onda da ti kažem, tvoj kraj je već određen. Ne očekuj da će te Bog spasiti. Bog ne može da spasi nekoga ko se otvoreno buni protiv Njega i beskrupulozno Mu se suprotstavlja. Takva osoba je Božji neprijatelj, ona je Sotona i đavo, i Bog je neće spasiti. Požuri i idi kod onoga za koga misliš da te može spasiti. Božja kuća te neće obuzdavati, njena vrata su širom otvorena. Ako misliš da te Pavle može spasiti, idi kod njega; ako misliš da sveštenik može, idi kod njega. Ali jedno je sigurno: Bog te neće spasiti. Ono što ti radiš je tvoja sloboda, ali to da li će da te Bog spasi je Njegova sloboda i On ima poslednju reč. Da li Bog ima tu moć? Ima li On to dostojanstvo? (Ima.) Ovaploćeni Bog živi među ljudima, On svedoči da je Hrist, dolazi da obavi delo poslednjih dana. Neki ljudi prepoznaju Božju suštinu i slede Ga svim srcem, tretiraju Ga kao Boga i pokoravaju Mu se kao Bogu. Drugi

žele da Mu se tvrdoglavo opiru do samog kraja: „Koliko god ljudi veruje da si ti hrist, ja neću verovati. Bez obzira šta kažeš, neću te svim srcem smatrati bogom. Tek kada vidim da bog zaista govori i svedoči o tebi, kada mi bog na nebu lično gromoglasnim glasom kaže: 'Ovo je moje ovaploćeno telo, moj voljeni, moj dragi sin', priznaću te i prihvatiću te kao boga. Tek kada lično čujem i vidim boga na nebu kako govori i svedoči o tebi, prihvatiću te, inače to nije moguće!" Nisu li takvi ljudi antihristi? Kada taj dan zaista dođe, čak i ako priznaju Hrista za Boga, biće to njihov dan kazne. Oni su se opirali Bogu, bunili protiv Njega i bili neprijateljski nastrojeni prema Njemu na svakom koraku – da li se ti postupci mogu otpisati jednim potezom? (Ne mogu.) Dakle, ovde postoji izjava koja je istinita, a to je da će Bog uzvratiti svakom čoveku prema njegovim delima. Ti ljudi ne samo da će se suočiti sa odmazdom, već nikada neće čuti Boga kako im lično govori. Da li to zaslužuju? Bog želi da svedoči ljudima o Sebi, da se prikaže ljudima i istinskim stvorenim bićima, otkrivajući se kao stvarna ličnost, govoreći i izgovarajući reči. On se ne javlja đavolima niti im govori i izgovara reči. Dakle, antihristi nikada neće imati priliku da vide Božju stvarnu ličnost niti da svojim ušima čuju Njegove reči i izjave. Oni nikada neće dobiti tu priliku. Da li će im onda biti teško u budućnosti? (Da.) Zašto? Antihristi, ova bestidna bića, protive se Bogu i bune se protiv Njega na svakom koraku i preziru, sude, pa čak se i podsmevaju svemu onome što On čini. Dakle, kako će se Bog odnositi prema njima? Hoće li se prema njima odnositi ljubazno i oprostiti im? Hoće li ih blagosloviti? Hoće li im dati Svoje obećanje? Hoće li ih On spasiti? Praktično govoreći, mogu li takvi ljudi dobiti Božje prosvećenje i vođstvo? U ovom životu, oni neće primiti Božje prosvećenje i prosvetljenje niti Njegov prekor i disciplinu, kao ni Njegovu opskrbu života. Oni neće biti spaseni i u svetu koji dolazi, platiće visoku cenu za svoja zla dela, uvek i doveka. Ovo je njihov ishod. Antihristi će imati isti ishod kao Pavle.

B. Odnos antihrista prema Hristovoj normalnosti i praktičnosti

Upravo smo razgovarali u zajedništvu i detaljno analizirali prvu manifestaciju antihrista koji poriču suštinu Hrista, a to je kakav je odnos antihrista prema Hristovom poreklu, kakve stavove i shvatanja gaje i kakve postupke preduzimaju. Analizirali smo različite manifestacije antihrista da bismo identifikovali suštinu takvih ljudi. Što se tiče još jednog aspekta Hrista – Njegove normalnosti i praktičnosti, kakve stavove imaju antihristi, kakve postupke preduzimaju i kakve naravi i suštine pokazuju? Sada ćemo analizirati drugu manifestaciju antihrista koji poriču suštinu Hrista, a to je odnos antihrista prema Hristovoj normalnosti i praktičnosti. Kada je u pitanju normalnost i praktičnost, većina ljudi bi trebalo da ima određene ideje i shvatanja. Na primer, kada ne pijete vodu i ne jedete tri dana, ali ne osećate ni glad ni žeđ već se zapravo osećate fizički jačim i energičnijim nego ranije – da li se to računa kao normalnost i praktičnost? Normalni ljudi se osećaju umorno nakon što pešače četiri ili pet kilometara; ako Hrist ne oseća umor ni posle 40 kilometara pešačenja niti Ga noge bole, nego je čak lak kao pero i ima više energije, da li se to može smatrati normalnim i praktičnim? Ako se Hrist ne prehladi kada je izložen

hladnoći i nikada se ne razboli ni pod kojim okolnostima, ako Njegove oči mogu da emituju svetlost koja je nekoliko desetina puta jača od bilo koje jake svetlosti kojoj su izložene, ako Mu se oči ne umore i ne postane kratkovid ma koliko dugo gledao u kompjuter, ako Ga sunčeva svetlost ne zaslepi bez obzira koliko dugo gleda u nju i ako Mu ne treba baterijska lampa kada hoda noću, iako drugima treba, i ako Njegove oči bivaju sve svetlije kako dan odmiče – da li se sve to smatra normalnim i praktičnim? Ništa od toga nije ni normalno ni praktično, to je nešto opšte poznato s čim se ljudi često susreću. Normalnost i praktičnost znači osećati žeđ nakon što dugo niste pili vodu, osećati se umorno nakon što ste puno pričali, osećati bol u nogama nakon što ste dugo pešačili i osećati se tužno i prolivati suze nakon što čujete tužne i srceparajuće vesti – to je normalnost i praktičnost. Dakle, kako tačno glasi precizna definicija normalnosti i praktičnosti? Definicija glasi da je normalnost i praktičnost ono što je u skladu sa normalnim potrebama i instinktima tela i ne prelazi tu granicu. Ono što je u skladu sa sposobnostima i opsegom normalne ljudskosti, racionalnošću normalne ljudskosti i emocijama normalne ljudskosti, kao što su sreća, bes, tuga i radost, spada u okvire normalnosti i praktičnosti. Hrist je telo koje je Bog zaodenuo na zemlji; On, kao i svaki normalan čovek, ima normalan govor i ponašanje, normalnu životnu rutinu i raspored. Ako ne spava tri dana i tri noći, spavaće Mu se i poželeće da spava čak i na nogama; ako ne jede ceo dan, osetiće glad; i ako dugo pešači, biće umoran i neće želeti ništa drugo nego da se uskoro odmori. Na primer, Ja se takođe osećam umorno nakon tri ili četiri sata okupljanja i razgovora u zajedništvu sa vama i Meni je isto potreban odmor. To je normalnost i praktičnost tela, ono se u potpunosti poklapa sa karakteristikama tela i raznim manifestacijama i instinktima normalne ljudskosti, uopšte nije natprirodno. Dakle, takvo telo ima mnogo manifestacija i otkrivenja ljudskosti, a spoljašnji način života i životna rutina ljudskosti tog tela ne razlikuju se od onoga što svaki običan, normalan čovek ispoljava i otkriva, u potpunosti su isti. Bog je stvorio ljudski rod, a Božje ovaploćeno telo poseduje iste osobine i normalne, praktične životne instinkte kao i ljudski rod, On uopšte nije natprirodan. Ljudi ne mogu da prođu kroz zidove ili zatvorena vrata, a ovaploćeni Bog je isti. Neki ljudi kažu: „Zar ti nisi ovaploćeni bog? Zar ti nisi hrist? Zar ti ne poseduješ suštinu boga? Da li te zaista mogu zaustaviti zaključana vrata? Trebalo bi da možeš da prođeš kroz zatvorena vrata. Ljudi osećaju umor nakon pet kilometara pešačenja, ali ti ne bi trebalo da osećaš umor čak ni nakon 40 kilometara pešačenja; ljudi jedu tri obroka dnevno, ali ti bi trebalo da možeš da ne jedeš 30 dana, da pojedeš obrok samo kada želiš i da ne jedeš kada ne želiš, a da opet možeš da propovedaš na okupljanjima i da živiš energičnije od drugih. Razbolevanje je deo ljudskog života, ali to ne bi trebalo da važi za tebe. Pošto si ti hristos, trebalo bi da imaš stranu koja se razlikuje od običnih ljudi, samo tada bi bio dostojan da se nazivaš hristom, samo bi to dokazalo da poseduješ suštinu boga.” Da li je ovo tačno? (Ne.) Zašto nije tačno? To su ljudske predstave i zamisli, a ne istina.

Božje ovaploćeno telo je normalno i praktično – sve aktivnosti kojima se bavi Njegova normalna ljudskost, pa i Njegov svakodnevni život, govor i držanje, sve su to

realnosti pozitivnih stvari. Na početku, kada je Bog stvorio ljude, On ih je obdario tim normalnim, praktičnim instinktima; tako da Božje ovaploćeno telo isto tako nikada ne bi prekršilo te zakone. To je razlog i osnova zašto su Hristova normalnost i praktičnost pozitivne stvari. Bog je stvorio ljude i načinio je sve njihove manifestacije i instinkte tačno po Svojim željama. Bog je dao čoveku te instinkte i to su zakoni čovekovog svakodnevnog života – da li bi Bog učinio da Njegovo ovaploćeno telo bude protiv ovih zakona normalnosti i praktičnosti? Jasno je da ne bi. Bog je stvorio čovečanstvo i Bog je takođe suština ovaploćenog tela – Oni potiču iz istog izvora, pa su načela i svrha Njihovog delovanja takođe isti. Zbog Hristovih manifestacija normalnosti i praktičnosti, On se, naravno, u očima masa čini kao krajnje obična osoba. Njemu u mnogim stvarima nedostaje moć predviđanja i dalekovidosti koje ljudi zamišljaju da On poseduje i On ne može da učini da stvari nestanu niti da se pojave, kako ljudi zamišljaju, a još manje može da nadmaši obične ljude, da prevaziđe sposobnosti i instinkte tela, ili da prevaziđe normalno razmišljanje ljudi i radi neke stvari koje niko ne može da uradi, kao što ljudi zamišljaju. Suprotno tim zamislima, čovek nije mogao golim okom da uoči da je ta obična osoba otkrila ili ispoljila i jedan jedini nagoveštaj Boga od početka Njegovog dela do danas. Osim Njegovog govora i dela, čovek golim okom nije mogao da uoči bilo kakav nagoveštaj Boga niti otkrivenja identiteta i suštine Boga u bilo kojoj od Njegovih normalnih ljudskih aktivnosti. Kako god ljudi gledali na Njega, On im se uvek čini kao običan čovek. Zašto? Razlog je jednostavan: ono što čovek vidi je tačno; Božje ovaploćeno telo je zaista normalna, praktična osoba, normalno, praktično telo. Takvo, spolja normalno i praktično telo, doživljava progon i gonjenje velike crvene aždaje kao i ostali ljudi, bez ijednog mesta gde bi mogao glavu da spusti ili gde bi mogao da se odmori. U tome se On ne razlikuje od bilo kog drugog čoveka i nije izuzetak. Dok doživljava takav progon, On se takođe skriva gde god može; On ne može da postane nevidljiv niti da pobegne pod zemlju; On ne poseduje natprirodne moći kako bi izbegao te opasnosti. Jedino što On može da uradi jeste da unapred dobije informacije o njima, a zatim da brzo pobegne. Kada se ljudi suoče sa opasnim situacijama, oni osećaju uznemirenost i strah, da li mislite da Hristos oseća strah? Mislite li da oseća uznemirenost? (Da.) U pravu ste; kako znate? (Svaka normalna osoba bi osećala uznemirenost u toj situaciji.) Tako je. Ovo ste vrlo dobro sročili. Vi zaista razumete normalnost i praktičnost, ovo ste savršeno shvatili. Hristos će takođe osećati uznemirenost i strah u tim situacijama, ali da li će pokazati kukavičluk? Hoće li se uplašiti vladajuće stranke? Hoće li On napraviti kompromis? Neće. On će samo osećati uznemirenost i strah, i poželeće da brzo pobegne iz te jazbine demona. Sve su to manifestacije Hristove normalnosti i praktičnosti. Naravno, postoji još dosta manifestacija Hristove normalnosti i praktičnosti, kao što je povremena zaboravnost, zaboravljanje imena ljudi nakon što ih dugo ne vidi, i tako dalje. Normalnost i praktičnost su samo osobine, instinkti, znaci i obeležja normalne, obične osobe. Upravo zato što Hristos poseduje normalnu, praktičnu ljudskost, instinkte za preživljavanje i sve karakteristike tela, On može normalno da

govori i radi, da normalno komunicira sa ljudima, da vodi ljude na normalan i praktičan način, kao i da upućuje i pomaže ljudima u obavljanju njihovih dužnosti na normalan i praktičan način. Upravo zbog Hristove normalnosti i praktičnosti, svi stvoreni ljudi više osećaju praktičnost Božjeg dela, imaju koristi od tog dela i dobijaju opipljivije i korisnije prednosti. Hristova normalnost i praktičnost su obeležja normalne ljudskosti, oni su neophodni da bi se Njegovo ovaploćeno telo uključilo u sve normalne poslove, aktivnosti i ljudski život i, što je još važnije, oni su nešto što je potrebno svima koji slede Boga. Međutim, antihristi ne shvataju Hristovu normalnost i praktičnost na ovaj način. Antihristi veruju da je Hristos samo obična osoba jer je normalan i praktičan i zato što je previše sličan čoveku – što znači da On nije dostojan da se naziva sinom božjim, otelovljenjem boga među ljudima niti hristom, jer je previše normalan i praktičan, praktičan do te mere da ljudi ne mogu da vide bilo kakav nagoveštaj niti suštinu boga u Njemu. Antihristi kažu: „Može li takav bog spasiti ljude? Da li je takav bog dostojan da se naziva hristom? Ovaj bog se previše razlikuje od boga! Nedostaje mu više elemenata čovekove predstave o bogu: prvo, nije natprirodan, poseban niti misteriozan; drugo, ne poseduje supermoći niti sposobnost da pokaže moćnu silu; treće, po izgledu ne liči na boga, ne poseduje božji identitet, dostojanstvo niti suštinu, i tako dalje. Ako se nijedan od ovih elemenata ne može videti u njemu, kako on može biti bog? Da li to što izgovori tih nekoliko reči i obavlja to malo posla znači da je on bog? U tom slučaju, suviše je lako postati bog, zar ne? Kako obično, normalno telo može biti bog?” To je nešto što antihristi nikada neće moći da prihvate.

Dok sam proživljavao progon velike crvene aždaje u kontinentalnoj Kini, Ja sam, zajedno sa više braće i sestara, često morao da se krijem gde god da smo išli, bez ikakve lične slobode. Ponekad, kada bismo čuli vesti o opasnosti, morali bismo brzo da bežimo. Pod tim okolnostima, niko od ljudi koji su bili sa Mnom nije postao slab. Šta je bio razlog tome? Da li su bili glupi? Da li su bili maloumni? Nisu, to je bilo zato što su čvrsto verovali da su prepoznali suštinu ovaploćenog Boga. Oni ne samo da nisu imali predstave ili osude povodom Hristove normalnosti i praktičnosti, već su pokazivali obzir i razumevanje prema ovim osobinama i shvatali su ih na ispravan način. Kakvu god patnju da je Hristos trpeo, oni su je trpeli zajedno s Njim i bez obzira na to kakav je progon i gonjenje Hristos doživljavao, oni su Ga i dalje sledili bez prigovora, nikada ne oslabivši zbog tih okolnosti. Samo je na nekim mestima gde bih odlazio bilo određenih pojedinaca koji su – znajući da sam pobegao u žurbi da izbegnem opasna okruženja i da verovatno nemam gde drugde da odem niti da možda mogu naći drugo mesto da odmorim – mislili u sebi: „Hm! Tvrdiš da si hristos, božje ovaploćeno telo, a pogledaj u kakvom si jadnom stanju. Kako ti možeš biti dostojan da budeš hristos? Na koji način ličiš na boga? Misliš da možeš spasiti druge? Trebalo bi da požuriš i da prvo spasiš sebe! Može li sleđenje tebe doneti blagoslove? To se čini nemogućim! Ako tvoje reči mogu spasiti druge, zašto onda ne mogu spasiti tebe? Pogledaj se sad, nemaš gde ni glavu da spustiš, a pomoć moraš da tražiš od nas ljudi, od moćnih ljudi. Ako si bog, ne bi trebalo da budeš tako

jadan. Ako si božje ovaploćeno telo, trebalo bi da imaš mesto koje možeš nazvati domom!" Dakle, takvim ljudima te stvari nikada ne ulaze u glavu. Ako jednog dana vide da se jevanđelje o carstvu širi u inostranstvu i da ga mnogi ljudi u raznim zemljama prihvataju i ako vide da je velika crvena aždaja pala, da Božji sledbenici hodaju uzdignute glave i da ih više niko ne progoni, da oni vladaju i poseduju moć i da se niko ne usuđuje da ih maltretira, sigurno bi potpuno promenili svoj uobičajeni stav i više ne bi gajili predstave o Bogu koji vlada u telu. Zašto bi došlo do tako nagle promene? Ti pojedinci se oslanjaju isključivo na ono što vide svojim očima; oni ne veruju da su Božje reči istina, da je On svemoguć niti da će se sve što kaže ostvariti. Da li takvi ljudi veruju u Boga? U šta oni veruju? (U moć.) Da li Hristos ima moć? Među iskvarenim ljudskim rodom Hristos nema moć. Neki ljudi kažu: „Zar bog nema autoritet? Ako je hristova suština bog, zašto onda on ne poseduje božji autoritet? Autoritet je mnogo veći od moći, pa zar i on ne bi trebalo da ima moć?" Šta je cilj dela ovaploćenog Boga? Koja je odgovornost ovaploćenog Boga? Da se razmeće svojom moći? (Ne.) Stoga, kao i svaka normalna osoba, On trpi odbacivanje, uvrede, klevete i neprijateljstvo od ovog sveta – Hristos mora da trpi sve te stvari, On nije izuzet od njih.

Oni koji istinski streme ka istini, ne samo da nemaju predstave o Hristovoj normalnosti i praktičnosti – naprotiv, oni takođe češće vide Božju divotu u tim osobinama i kroz njih bolje razumeju pravu suštinu Boga i pravu suštinu Stvoritelja. Njihovo razumevanje Boga postaje dublje, praktičnije, iskrenije i tačnije. S druge strane, antihristi često nisu voljni da slede takvog Hrista zbog Njegove sveukupne normalnosti i praktičnosti, misleći da mu nedostaju natprirodne sposobnosti i da se ne izdvaja od običnih ljudi, štaviše, doživljava ista životna okruženja kao i ljudski rod. Antihristi ne samo da nisu u stanju da sve to rado prihvate i da na osnovu toga shvate Božju narav, nego osuđuju i čuvaju se od toga, štaviše, oni iznose optužbe po tom pitanju. Na primer, kada neko uradi nešto što se kosi sa načelima, ako Ja ne pitam za to i niko Mi o tome ne kaže, onda Ja neću znati za to – nije li ovo manifestacija koja spada u okvire normalnosti i praktičnosti? (Jeste.) Oni koji poseduju ispravno razumevanje i normalnu ljudskost bi Mi objasnili stvari jasno i temeljno, a zatim bi Mi dozvolili da se pozabavim njima kako god smatram da treba. Antihristi čine sasvim suprotno; posmatraju Me svojim očima i testiraju Me tako što iz Mene izvlače stvari. Zatim misle u sebi: „Pošto ne znaš za tu stvar, to olakšava njeno rešavanje – imao sam plan kako da postupim s tobom u slučaju da znaš za to, a imao sam i drugi plan kako da postupim s tobom u slučaju da ne znaš; ako bi se radilo o velikom problemu, potrudio bih se da zvuči kao mali problem, a onda bih ga sveo na ništa tako što bih te držao u potpunom mraku i dozvolio da se stvari smire – pošto nisi svestan problema, nema potrebe i ne moraš da znaš za njega u budućnosti. Ja ću se pobrinuti za to. Kada jednog dana saznaš za to, već će se sve odviti onako kako sam nameravao i šta ćeš tada moći da mi uradiš?" Koji se ljudi na ovaj način odnose prema Hristu? Jesu li oni dobri ljudi? Da li su to ljudi koji streme ka istini? Da li poseduju ljudskost i integritet? (Ne.) Bilo je nekih starešina koji su činili određene stvari;

samovoljno su unapređivali pojedince u crkvi, rasipali priloge, obavljali prekomerne, neselektivne kupovine i bez obzira na to koliko novca je potrošeno ili koji su se značajni problemi pojavili, oni nisu ni reč rekli o tome. Išao sam tamo mnogo puta i nikada Me nisu konsultovali niti pitali o tim stvarima, jednostavno su sami donosili odluke; nisu Mi dozvolili ni da sprovedem ikakvo ispitivanje i bio sam primoran da izvlačim informacije iz njih. Tretirali su Me kao autsajdera: „Kad si već tu, samo ćemo ti podneti izveštaj i reći ono šta možeš i sam da vidiš. Što se tiče stvari koje smo uradili iza tvojih leđa, bolje ti je da ne pokušavaš da saznaš za bilo koju od njih. Nećemo ti dozvoliti da se mešaš niti da se raspituješ". Bez obzira koliko sam ih puta posetio, nikada Mi nisu dozvolili da se raspitujem. U strahu da ne počnem da postavljam pitanja, namerno su prikrivali istinu lažnim rečima koje fino zvuče, pribegavajući varljivosti. Udružili su se, postigli konsenzus i razmenjivali značajne poglede; održavali su ujedinjeni front i nisu prijavljivali međusobne probleme, štiteći jedni druge. Kada sam saznao za stvari koje rade iza Mojih leđa i želeo da ih pozovem na odgovornost, nastavili su da štite jedni druge, ne govoreći ko je odgovoran, praveći se glupim i igrajući se rečima sa Mnom. Koju su grešku napravili? Mislili su: „Osim njegovog normalnog, jednostavnog razmišljanja i njegove obične, normalne ljudskosti, hristos – ova obična osoba – nema ništa vredno hvale niti natprirodne moći. U tom slučaju, možemo da učinimo neke male poteze iza tvojih leđa i da se opušteno bavimo sopstvenim poduhvatima. Mi kontrolišemo crkveni novac, pa ćemo jednostavno da kupimo šta god mi želimo. Ne moramo uopšte da tražimo nečiji potpis, možemo samo proizvoljno da odobrimo kupovine, bez potrebe za revizijom, i da trošimo novac na ležeran način. Zar hristos nije bog? Možeš li da držiš stvari pod kontrolom? Radićemo šta hoćemo; osim kada si ti u blizini, a ostatak vremena je ovo naše područje!" Kako su se odnosili prema Hristovoj normalnosti i praktičnosti? Zar ga nisu smatrali za nekog koga je lako maltretirati? Mislili su: „Sve dok ti poseduješ normalnu ljudskost, ne plašimo se da te maltretiramo. Ako ne poseduješ natprirodnu ljudskost, mi te se ne plašimo." Kakvi su to ljudi bili? Sudeći po njihovoj ljudskosti, da li bi se oni smatrali dobrim ljudima? Da li bi važili za ljude koji poseduju moral i ljudskost? Da li bi važili za ljude koji poseduju plemeniti integritet? Šta su oni zapravo bili? Nisu li oni bili grupa zlikovaca? Koga su ti ljudi predstavljali kada su radili u Božjoj kući? Oni čak nisu predstavljali čoveka, oni su predstavljali Sotonu. Činili su stvari za Sotonu, bili su njegove sluge i saučesnici; bili su tu da ometaju i uništavaju rad Božje kuće, nisu obavljali svoje dužnosti već su činili zlo. Po čemu se ova grupa Sotoninih saučesnika razlikovala od velike crvene aždaje koja hapsi, progoni i zlostavlja Božji izabrani narod? Velika crvena aždaja vidi da je Božje ovaploćeno telo samo običan čovek, da On nije nimalo zastrašujući, pa samovoljno pokušava da Ga uhvati, a kada Ga uhvati, pokušaće da Ga ubije. Zar se ovi Sotonini saučesnici, ti antihristi, nisu na isti način odnosili prema Hristu? Nije li njihova suština ista? (Jeste.) Šta je Hristos predstavljao u njihovom verovanju? Jesu li verovali u Njega kao Boga ili kao čoveka? Da su Hrista smatrali Bogom, da li bi se prema Njemu odnosili na taj način? (Ne.) Postoji samo jedno

objašnjenje: oni su videli Hrista kao čoveka, kao nekoga koga mogu neobavezno osuđivati, varati, poigravati se s njim, prezirati ga i tretirati ga kako žele; to znači da su bili veoma smeli. Ako kategorišemo takve drske ljude, da li ih možemo svrstati u kategoriju i grupu stvorenih bića, Božjeg izabranog naroda, Njegovih sledbenika, ljude koje On može usavršiti i ljude koje On može da spasi? (Ne.) Gde bi trebalo odložiti takvo smeće? U Sotonin tabor. Ljudi u ovoj grupi su okarakterisani kao antihristi. Oni su se odnosili prema Hristu kao prema običnoj osobi, ponašali su se svojevoljno i nepromišljeno i imali su apsolutnu moć u okviru svog uticaja, misleći: „Šta god da je problem, sve dok te ne tražim i ne obaveštavam o tome, ti nemaš pravo da se mešaš i nikada nećeš saznati za to". Recite Mi, da li Hristos ima pravo da se pozabavi njima? (Da.) Koji bi način bio prikladan da se ovo uradi? (Da se izbace iz crkve.) Mora se tako postupiti sa antihristima i Sotonama; ne sme im se pokazati popustljivost. Kada takvi ljudi veruju u Boga, bez obzira na to šta Bog čini, kako ljude opskrbljuje istinom ili kakav posao obavlja, oni se na to ne obaziru. Ako im nedostaje moć, oni smišljaju načine da je dobiju, a kada su na vlasti, nastoje da budu ravnopravni sa Hristom, da podele svet sa Njim, da se takmiče ko je bolji i da se bore sa Njim za status. Oni, u okviru svog uticaja, žele da izazovu Hrista, govoreći: „Želim da vidim čija reč ima veću težinu, tvoja ili moja. Ova crkva je moj teren; trošiću crkveni novac kako god želim, kupiću šta god želim i rešavaću stvari onako kako ja želim. Za koga god odlučim da nije dobar, znači da nije dobar. Koristiću koga god želim i niko ne sme da dira ljude koje ja odlučim da koristim. Ako neko to učini, nikada neću odustati – čak i ako bog kaže da želi, ja to neću dozvoliti!" Nije li ovo izazivanje smrti?

Ako ljudi steknu bolje razumevanje Božje divote, kao i jasnije i tačnije razumevanje Božje praktičnosti i suštine kroz normalnu i praktičnu ljudskost ovaploćenog Boga, onda su to ljudi koji streme ka istini i oni koji poseduju ljudskost. Međutim, neki ljudi ne smatraju Hrista Bogom zbog Njegove normalne, praktične strane. Ponašaju se drskije i smelije pred Njim, imaju više hrabrost da se slobodno ponašaju i sve su opsednutiji mislima da nadmaše Hrista i kontrolišu Božji izabrani narod. Smatraju da imaju kapital sa kojim mogu da preziru Hrista i da se takmiče s Njim, kao i dokaze na osnovu kojih mogu Hrista da smatraju čovekom. Oni misle da se, nakon što pribave te dokaze, ne moraju plašiti Hrista i da mogu slobodno da Ga kritikuju, da neobavezno razgovaraju i smeju se sa Njim, da se stavljaju u ravnopravni položaj sa Njim i da sa Njim razgovaraju o svojoj porodičnoj situaciji i brigama. Neki čak kažu: „Podelio sam s tobom svoje unutrašnje misli, slabosti i iskvarene naravi, pa reci mi nešto o tvom stanju. Pričao sam ti o svojim iskustvima pre i nakon što sam poverovao u boga i o tome kako sam prihvatio božje delo, pa podeli svoja iskustva sa mnom." Šta pokušavaju? Zar oni ne vide ovaploćenog Boga kao previše običnog i normalnog, pa žele da Ga pretvore u člana porodice, drugara, prijatelja ili komšiju? Koliko god Hristos bio normalan i praktičan, Njegova suština se nikada neće promeniti. Bez obzira na Njegove godine, gde je rođen, kakve su Njegove kvalifikacije i iskustvo u poređenju sa tvojim i da li ti se čini uzvišenim

ili beznačajnim, nikada nemoj zaboraviti da će se On uvek razlikovati od tebe. Zašto je to tako? On je Bog koji živi u spolja normalnom i praktičnom telu; Njegova suština će večno biti drugačija od tvoje; Njegova suština je suština vrhovnog Boga koji će zauvek i uvek biti iznad svih ljudi. Ne zaboravi to. Na površini, On izgleda kao obična i normalna osoba, zove se Hristos i On ima Hristov identitet, ali ako Ga u svom verovanju smatraš čovekom i gledaš na Njega kao na običnu osobu, kao na pripadnika iskvarenog ljudskog roda, ti si u opasnosti. Hristov identitet i suština se nikada ne menjaju, Njegova suština je suština Boga, a Njegov identitet je uvek identitet Boga. Činjenica da On živi u ljusci normalnog, praktičnog tela ne znači da je član iskvarenog ljudskog roda, da ljudi mogu da manipulišu Njime i da Ga kontrolišu, niti da mogu da budu jednaki sa Njim i da se takmiče sa Njim za moć. Sve dok Ga ljudi vide kao čoveka i vrednuju Ga koristeći ljudske načine i gledišta i pokušavaju da Ga pretvore u prijatelja, njihovog parnjaka, kolegu ili višeg službenika, oni sebe stavljaju u opasan položaj. Zašto je to opasno? Ako vidiš Hrista kao običnog, normalnog čoveka, tvoja iskvarena narav će početi da isplivava. Od trenutka kada Hrista budeš smatrao čovekom, tvoja zla dela će početi da se razotkrivaju. Zar ovo nije opasan deo? Sve dok ljudi vide Hrista kao čoveka i misle da je normalan i praktičan, da Ga je lako prevariti i da je poput ljudskog roda, oni se ne boje Boga i u tom trenutku se njihov odnos sa Bogom menja. U šta se taj odnos pretvara? Njihov odnos više nije odnos stvorenog ljudskog bića i Stvoritelja, više nije odnos sledbenika i Hrista, i više nije odnos predmeta spasenja i Boga, već postaje odnos Sotone i Suverenog nad svim stvarima. Ljudi se suprotstavljaju Bogu i postaju Njegovi neprijatelji. Kada na Hrista gledaš kao na čoveka, ti takođe menjaš svoj identitet pred Bogom i svoju vrednost u Njegovim očima; ti potpuno uništavaš svoje izglede i sudbinu svojim udovoljavanjem vlastitim željama, buntovništvom, svojom rđavošću i nadmenošću. Bog će te priznati, voditi i darovati ti život i šansu da postigneš spasenje pod uslovom da si stvoreno biće, Hristov sledbenik i osoba koja je prihvatila Božje spasenje. U suprotnom, tvoj odnos sa Bogom će se promeniti. Kada ljudi gledaju na Boga, Hrista, kao na osobu, zar se ne šale? Ljudi to obično ne vide kao nešto problematično, oni misle: „Hristos je rekao da je on obična i normalna osoba, pa šta je loše u tome ako se prema njemu ponašamo kao prema osobi?" U stvari, nema ništa loše u tome, ali postoje ozbiljne posledice. Ako se prema Hristu ponašaš kao prema osobi, to će ti doneti mnoge koristi. U jednom pogledu, to podiže tvoj položaj, a u drugom, to sužava razdaljinu između tebe i Boga, osim toga, nećeš biti toliko rezervisan u Božjem prisustvu, osećaćeš se opušteno i slobodno. Imaćeš svoja ljudska prava, slobodu i osećaj vrednosti sopstvenog postojanja, kao i osećaj sopstvenog prisustva – zar to nije dobro? Nema ništa loše u u tome kada na ovaj način postupaš prema stvarnoj osobi, to pokazuje da imaš dostojanstvo i integritet. Čovek ne treba lako da se klanja; ljudi ne treba olako da kleknu, popuštaju niti da priznaju svoju inferiornost bilo kojoj osobi – zar to nisu zakoni ljudskog opstanka i ljudska pravila igre? Mnogi primenjuju ove zakone i pravila igre u komunikaciji sa Hristom. To donosi nevolje i vrlo je verovatno da će uvrediti Božju narav. To je zato što je priroda-suština

svih pripadnika ljudskog roda ista, bez obzira na rasu. Samo se Hristos razlikuje od čovečanstva. Iako Hristos ima izgled normalnosti i praktičnosti i poseduje stil života i rutine normalnog, praktičnog čovečanstva, Njegova suština je drugačija od bilo kog iskvarenog čoveka. On je upravo zbog toga kvalifikovan da zahteva da se Njegovi sledbenici ophode prema Njemu na način koji On zahteva. Osim Hrista, nijedna druga osoba nije kvalifikovana da koristi ove metode i standarde da postavlja zahteve ljudima. Zašto? Zato što je Hristova suština Sâm Bog i zato što je Hrist, ta obična, normalna osoba, normalno telo koje je Bog zaodenuo, Božje ovaploćenje među ljudima. Samo na osnovu toga, posmatrati Hrista kao osobu je progrešno, tretirati Ga kao osobu je još pogrešnije, a prevariti Ga, poigravati se s Njim i boriti se protiv Njega kao da je osoba je još gore. Antihristi, ta banda rđavih pojedinaca koji mrze istinu, ostaju zauvek nesvesni ovog značajnog problema i jasne greške. Zašto je to tako? Zato što je njihova priroda-suština suština antihrista. Oni se bore sa Bogom u duhovnom carstvu, bore se sa Njim za status, nikada Mu se ne obraćaju kao Bogu niti se prema Njemu ponašaju kao takvom. Oni u Božjoj kući ponavljaju takvo ponašanje, tretirajući Hrista na isti način. Njihov se predak tako ponašao prema Bogu, pa nije iznenađenje što ne mogu a da se ne ponašaju na taj način. Budući da oni ne mogu a da se ne ponašaju na taj način i da je njihova priroda-suština ustanovljena, da li takve ljude Bog ipak može spasiti? Zar ih ne bi trebalo očistiti i proterati iz Božje kuće? Zar ih sav Božji izabrani narod ne bi trebao odbaciti? (Da.) Da li još uvek imate predstave o tome da Božja kuća osudi, očisti i isključi takve pojedince? (Ne.) Jesu li za žaljenje? (Ne.) Zašto nisu za žaljenje? Odvratni su i ispunjeni mržnjom, tako da nisu za žaljenje.

C. Odnos antihrista prema Hristovoj skrušenosti i skrivenosti

Odnos antihrista prema Hristovoj normalnosti i praktičnosti manifestuje se na mnogo načina, a mi smo upravo izložili neke konkretne primere. Ovde ćemo zaključiti naš razgovor u zajedništvu o tom aspektu. Što se tiče drugog aspekta Hrista – Njegove skrušenosti i skrivenosti – antihristi još uvek pokazuju svoju jedinstvenu narav-suštinu i poseduju iste suštinske manifestacije i pristupe kao i u svom odnosu prema Hristovoj normalnosti i praktičnosti. Oni i dalje ne mogu da prihvate ove stvari od Boga niti da ih prihvate kao pozitivne stvari, već ih preziru, čak im se rugaju i osuđuju ih, a onda ih poriču. To je serija iz tri dela: prvo posmatraju, zatim osuđuju i na kraju poriču. Sve su to uobičajene radnje antihrista; to je određeno suštinom antihrista. Šta su skrušenost i skrivenost? U doslovnom značenju, to ne bi trebalo da bude teško razumeti – to je kad ne volite da se hvalite niti da se razmećete, kad ne privlačite pažnju i ostanete nepoznati. Ovo se tiče naravi ovaploćenog Boga i unutrašnje ličnosti Boga. Na osnovu izgleda, ljudima ne bi trebalo da bude teško da primete: Hristos nema ambicija, On ne pokušava da prigrabi vlast, On nema želju za vlašću, On ne zarobljava ljudska srca, niti uči da čita misli; Hristos govori jednostavno, direktno i jasno, i nikada se ne služi ispitivačkim rečima ili trikovima da ljudima izmami prave misli. Ako ljudi žele nešto da kažu, mogu; ako ne,

On ih ne primorava. Kada Hristos razotkriva iskvarene naravi ljudi i različita stanja, On govori direktno i jasno ukazuje na njih; štaviše, Hristov način rešavanja stvari veoma je jednostavan. Oni koji su komunicirali sa Mnom bi trebalo da imaju takav utisak i kažu: „Ti si prilično direktan, bez ikakve taktike za ovozemaljsko ophođenje. Uprkos tome što imaš status, Ti kao da nemaš osećaj superiornosti ni u jednoj grupi." Ova izjava je zaista tačna; Ja ne uživam da budem u centru pažnje niti u tome da uvećavam Svoju slavu pred drugima. Da zaista nemam ovaj status i da Bog nije svedočio o Meni, Moja unutrašnja ličnost bi bila da ostanem na začelju mase, ne želeći da Me drugi vide i ne želeći čak da drugi znaju da li imam neke posebne veštine, jer kad bi ljudi znali, oni bi Me pratili naokolo, što je problematično, a teško je i nositi se s tim. Dakle, gde god da idem, čim ljudi počnu da Me prate, tražim načine da ih navedem da se raziđu, razgovaram o stvarima kada je to potrebno, a kada nije, brzo ih vraćam na njihova prava mesta da rade ono što treba da rade. Iskvarenim ljudima je to nezamislivo: „Mi, ljudi, Te volimo i toliko Te podržavamo! Toliko smo opčinjeni Tobom! Zašto ne prihvataš tu našu ljubav?" Kakve su to priče? Rekao sam ti sve što treba da ti kažem, pružio ključne smernice, a sad idi radi ono što bi trebalo da radiš, ne kruži oko Mene, ne volim to. S njihove tačke gledišta, ljudi misle: „Bože, pošto si uradio tako veliko delo, ne osećaš li se i Ti često samozadovoljno? Zar se i Ti stalno ne osećaš superiorno pored toliko sledbenika? Ne želiš li da stalno uživaš u specijalnom tretmanu?" Ja kažem da se nikada nisam tako osećao; da nikada nisam svestan toga da imam toliko sledbenika, da se ne osećam superiorno i da nemam predstavu koliko je visok Moj položaj. Recite Mi, koliko bi obično jedna normalna osoba bila svakodnevno ushićena da je u takvoj poziciji? Zar ne bi znala ni šta da jede ni šta da obuče? Zar ne bi lebdela kao po oblacima po ceo dan? Zar se ne bi uvek nadala da će je ljudi svuda pratiti? (Nadala bi se.) Konkretno, oni koji poseduju nekakve sposobnosti uvek bi pronašli načine da održavaju sastanke, da uživaju u osećaju pažnje i u aplauzu tokom govora, misleći da to prevazilazi radost jedenja mesa i pijenja vina. Pitam se, zašto se Ja ne osećam tako? Zašto ne mislim da je to dobro? Zašto ne volim taj osećaj? Na svetskoj muzičkoj sceni, one sa trunkom sposobnosti, posebno one koji umeju da pevaju i plešu, nazivaju boginjama, bogovima, kraljevima muzike, kraljicama muzike, pa čak i očevima, majkama i dekama. Ovo nisu dobri nazivi. Štaviše, neki ljudi se osećaju nezadovoljno kada ih zovu „Sjao[a] Vang" ili „Sjao Li", misleći da im to umanjuje status, pa traže načine da povećaju svoj status kako bi u budućnosti naveli ljude da ih nazivaju kraljem ili kraljicom. To je iskvareni ljudski rod. Neki ljudi, nakon što poveruju u Boga, kažu da vernici ne bi trebalo da budu tako drski kao nevernici, da ih ne treba zvati bogom, kraljem ili kraljicom, da moraju biti neupadljivi i ponizni. Oni veruju da je pomalo vulgarno da sebe direktno nazivaju Poniznim, da to nije dovoljno nisko niti skromno, pa sebe nazivaju Sićušnim, Sitnim, Prašinom, Malim, a neki čak i Zrnom peska i Nanometrom. Oni se ne fokusiraju na istinu, već razmišljaju o

[a] Govornici kineskog jezika stavljaju „Sjao" ispred prezimena osobe koja je mlađa od njih.

vulgarnostima, sa imenima kao što su Mali korov, Izdanak, pa čak i Prljavština, Blato, Balega i tako dalje. Svako to ime je neprijatnije i jadnije od prethodnog, ali mogu li nešto da promene? Vidim da su i ljudi sa tim imenima veoma nadmeni, loši, a neki su čak i zli ljudi. Oni koji su tako imenovani ne samo da nisu postali niži ni ponizniji, već su ostali drski, rđavi i zlonamerni.

Prvi put kada je Bog postao telo da bi delovao na zemlji, Njegovo delo je bilo jednostavno i kratko, ali to je bila neophodna i važna etapa dela spasavanja ljudskog roda. Međutim, nakon što je Gospod Isus bio razapet, On je oživeo i uzneo se na nebo, a da se više nije pokazao čovečanstvu. Zašto se On ponovo nije pokazao čovečanstvu? To je skrušenost i skrivenost Božja. Po normalnoj ljudskoj logici, Bog se ovaplotio i patio je trideset tri i po godine, trpeći odbacivanje ljudi, njihovu klevetu, osudu, zlostavljanje i tako dalje, i trebalo je da se vrati među ljude da uživa u plodovima Svoje pobede i slave nakon što je razapet i oživeo. Trebalo je da živi još trideset tri i po godine ili čak duže, uživajući u tome da Ga čovečanstvo obožava i ugleda se na Njega, kao i u statusu i tretmanu koje je zaslužio. Međutim, Bog to nije učinio. U ovoj etapi dela, Bog je došao tiho i nečujno, bez ikakvih ceremonija, i za razliku od ljudi koji traže da se njihovo prisustvo oseti kad god imaju malo sposobnosti, Bog ne bi želeo da objavi svetu: „Ja sam ovde, Ja sam Sâm Bog!" Bog za Sebe nije izgovorio nijednu takvu reč, nego se tiho rodio u štali. Osim trojice mudraca koji su došli da se poklone Bogu, ostatak života Gospoda Isusa Hrista bio je ispunjen nevoljama i stradanjima, koja su se završila tek Njegovim raspećem. Bog je zadobio slavu i oprostio čovekove grehe – to znači da je učinio veliko delo za čovečanstvo jer je pomogao ljudima da pobegnu od greha i mora patnji i da je On Iskupitelj čovečanstva. Dakle, logično je da je Bog trebao da uživa u obožavanju, divljenju i klanjanju čovečanstva. Međutim, Bog je otišao tiho i nečujno, bez ijednog zvuka. Tokom protekle dve hiljade godina, Božje delo se stalno širilo. Taj proces širenja bio je ispunjen teškoćama, krvoprolićem, osudama i klevetama čitavog čovečanstva. Ali, bez obzira na stav čovečanstva prema Bogu, On je nastavio da izražava istinu i nikada nije odustao od Svog dela spasenja čoveka. Štaviše, tokom ove dve hiljade godina, Bog nikada nije upotrebio jasne reči da se vozglasi, da kaže da je Gospod Isus Njegovo ovaploćeno telo i da čovečanstvo treba da Ga obožava i prihvata. Bog samo koristi najjednostavniji metod i šalje Svoje sluge da propovedaju jevanđelje carstva nebeskog svim narodima i na svim mestima, dozvoljavajući većem broju ljudi da se pokaju, dođu pred Boga i prihvate Njegovo spasenje i tako dobiju oproštaj za svoje grehove. Bog nikada nije upotrebio ikakve suvišne reči da kaže da je On dolazeći Mesija; naprotiv, dokazao je kroz činjenice da je sve što je učinio delo Sâmog Boga, da je spasenje Gospoda Isusa spasenje Sâmog Boga, da je Gospod Isus iskupio celo čovečanstvo i da je On Sâm Bog. U sadašnjem ovaploćenju, Bog je došao među ljude na isti način i u istom obliku. Božje ovaploćenje je ogroman blagoslov za čovečanstvo, neverovatno retka prilika i, čak ponajviše, to je sreća za čovečanstvo. Ali šta to znači za Sâmog Boga? To je najbolnija stvar. Možete li razumeti to? Suština Boga je Bog. Bogu,

koji poseduje Božji identitet, prirodno nedostaje nadmenost i, umesto toga, On je veran, svet i pravedan. Dolaskom među čovečanstvo, On se mora suočiti sa različitim čovekovim iskvarenim naravima, što znači da su svi ti ljudi koje On želi da spasi ti koje mrzi i smatra odvratnim. Bogu nedostaje nadmena narav, rđavost i varljivost, On voli pozitivne stvari, On je pravedan i svet, ali On se suočava upravo sa grupom ljudi koja je protivna i neprijateljski nastrojena prema Njegovoj suštini. Šta Bog najviše daje? Svoju ljubav, strpljenje, milost i toleranciju. Božja ljubav, milost i tolerancija su Njegova skrušenost i skrivenost. Iskvareno čovečanstvo misli: „Bog čini tako veliko delo, stiče tako veliku slavu i On je suveren nad toliko mnogo stvari, pa zašto se onda ne oglasi ili ne vozglasi?" Za ljude, to izgleda lako, samo pucneš prstima; kada učine dobro delo, desetostruko ga preuveličaju, kada učine nešto što je iole dobro, oni to naduvaju dva-tri puta, beskonačno uvećavajući to što su uradili i misle da što više detalja iznesu, to bolje. Ali te stvari nisu u Božjoj suštini. Bez obzira na to šta Bog radi, u tome ne postoji nijedna od čovekovih takozvanih „transakcija"; Bog ne želi ništa da traži, On ne „traži naknadu" kako to ljudi nazivaju. Bog nema želju za statusom kao iskvareno čovečanstvo, On ne kaže: „Ja sam Bog; Ja radim šta hoću, i bez obzira šta radim, vi morate da pamtite Moju dobrotu, morate ozbiljno da shvatite stvari koje radim i da Me se uvek sećate". Bogu nedostaje upravo takva suština; On nema ambicije, On nema nadmenu narav iskvarenog čovečanstva i On se ne vozglašava. Neki kažu: „Ako se Ti ne vozglasiš, kako ljudi mogu znati da si Ti Bog? Kako oni mogu da vide da Ti imaš status Boga?" To je nepotrebno; to može postići Božja suština. Bog poseduje suštinu Boga; koliko god da je ponizan i skriven, koliko god da je tajanstven i koliko god da je milostiv i tolerantan prema čovečanstvu, krajnji efekat Njegovih reči, Njegovog dela, Njegovih postupaka i tako dalje jeste da stvoreni ljudi prihvate suverenitet Stvoritelja, da Mu se klanjaju i obožavajući Ga i da se voljno pokore suverenitetu i uređenju Stvoritelja. To je određeno Božjom suštinom. A upravo je to nešto što antihristi ne mogu da postignu. Imaju ambicije i želje, kao i nadmene, opake i rđave naravi, nedostaje im istina, a ipak žele da poseduju i kontrolišu ljude, kao i da ih nateraju da im se pokore i obožavaju ih. Sudeći po suštini antihrista, nisu li oni rđavi? Antihristi se bore sa Bogom za Njegov izabrani narod, hoće li se Bog boriti sa njima? Da li Bog ima tu suštinu? Da li Bog stiče obožavanje i pokornost stvorenih ljudi boreći se za njih? (Ne.) Kako On to stiče? Stvorena bića je stvorio Bog; samo Stvoritelj zna šta je čovečanstvu potrebno, šta treba da poseduje i kako čovečanstvo treba da živi. Na primer, recimo da je neka osoba napravila mašinu. Samo njen pronalazač zna njene nedostatke i mane i kako da je popravi. Ko god pokuša da napravi njenu imitaciju, to ne zna. Isto tako, čovečanstvo je stvorio Bog; samo Bog zna šta je ljudima potrebno, samo Bog može spasiti čovečanstvo i samo Bog može preobraziti iskvarene ljude u istinske ljude. Bog sve to čini ne svojim autoritetom, ne samoobjavama i samoopravdavanjima, niti suzbijanjem, dovođenjem u zabludu ili kontrolom ljudi; Bog ne koristi ta sredstva i metode, već to koriste samo Sotona i antihristi.

Nakon toliko razgovora u zajedništvu, kakvo je vaše shvatanje Božje skrušenosti i skrivenosti? Šta su Božja skrušenost i skrivenost? Da li je skrivenost namerno prikrivanje

Njegovog identiteta, namerno skrivanje Njegove suštine i Njegovih stvarnih okolnosti? (Ne.) Da li je skrušenost nešto odglumljeno na izveštačen način? Da li je to uzdržavanje? Je li to pretvaranje? (Ne.) Neki ljudi kažu: „Ti si ovaploćeni Bog, kako neko sa tako plemenitim statusom može da nosi tako običnu odeću?" Ja kažem da sam samo običan čovek, živim običan život; sve u vezi sa Mnom je obično, pa što ne bih mogao da nosim običnu odeću? Neki kažu: „Ti si Hristos, ovaploćeni Bog. Tvoj status je plemenit – ne omalovažavaj Sebe." Kažem, kakvo omalovažavanje? Ne precenjujem niti omalovažavam Sebe; Ja sam ono što jesam, radim ono što treba da radim i kažem ono što treba da kažem – šta nije u redu s tim? Nije ispravno ni precenjivanje ni omalovažavanje; precenjivanje je nadmenost, omalovažavanje je pretvaranje i varljivost. Neki kažu: „Ovaploćeni Bog treba da ima držanje slavne ličnosti, a Tvoj govor i ponašanje treba da budu otmeni. Pogledaj frizure, odevne kombinacije i šminku tih moćnih žena u društvu, to su ljudi sa statusom, to su oni o kojima ljudi imaju visoko mišljenje!" Kažem, šta je status? Kakve veze ima da li se ljudi ugledaju na Mene? Nije Me briga za to; Meni je odvratno i mučno kada se ugledaš na Mene. Nipošto ne smeš da se ugledaš na Mene. Drugi kažu: „Pogledajte te preduzetnice u društvu, one se tako prefinjeno i elegantno oblače. Vidi se na prvi pogled da su to moćne, elitne ličnosti – što ne naučiš od njih?" Zašto bih učio nešto što Mi se ne sviđa? Nosim odeću koja odgovara Mojim godinama, zašto da se pretvaram? Zašto da učim od drugih? Ja sam Ja, za koga da se pretvaram? Nije li to obmana? Reci Mi, kakvo bi obličje, izgled, govor i ponašanje ovaploćenog Boga odgovarali Njegovom identitetu? Imate li standarde za to? Mora da imate, inače ne biste na Hrista gledali na takav način. Ja imam Svoje standarde – da li Moji standardi prevazilaze okvire istina-načela? (Ne.) Zašto neki ljudi uvek imaju predstave o tome šta Ja nosim ili jedem, stalno sumirajući i donoseći presude o Meni – nije li to odvratno? Zašto Me vide tako? U njihovim očima, pogrešno je šta god da Hristos uradi, sve je negativno, uvek ima nečeg sumnjivog u tome. Koliko mora da su rđavi! Sudeći po ovom nizu različitih identiteta, različitih pogleda na Boga – od Duha Božjeg, suštine Sâmog Boga, do ljudskosti ovaploćenog Boga – u Božjoj suštini nema nadmenosti niti ikakvih Sotoninih ambicija i želja, a još manje čovekovog takozvanog nagona za statusom. Osim suštine Samog Boga, najistaknutija odlika onoga što Bog poseduje, od Božjeg Duha do Njegovog ovaploćenog tela, jesu Njegova skrušenost i skrivenost. Ova skrušenost nije glumljena, ova skrivenost nije namerno izbegavanje; ovo je Božja suština, ovo je Sâm Bog. Bilo da je Bog u duhovnom carstvu ili ovaploćen kao čovek, Njegova suština se ne menja. Ako neko na osnovu toga ne vidi da ovaploćeni Hristos poseduje suštinu Božju, kakva je to osoba? Nedostaje joj duhovno razumevanje, ona je bezvernik. Kada ljudi pogledaju Božju suštinu skrušenosti i skrivenosti, oni misle: „Izgleda da Bog nema baš tako veliki autoritet. Reći da je Bog svemoćan ne zvuči baš verodostojno, sigurnije je reći da je Bog moćan. Budući da On nema tako veliki autoritet, kako može da ima suverenitet nad čovečanstvom? Pošto On nikada ne pokazuje Božji status i identitet, može li da pobedi Sotonu? Kaže se da Bog ima mudrost – može li mudrost odlučiti sve?

Šta je veće, mudrost ili svemoć? Može li mudrost pokolebati svemoć? Može li mudrost uticati na svemoć?" Ljudi razmišljaju o tim stvarima, ali ne mogu da proniknu u njih niti da ih razumeju. Neki ljudi gaje određene sumnje u svojim srcima, a zatim ih postepeno vare, neprestano tražeći i pokušavajući da razumeju kroz svoja iskustva i tako nesvesno stiču perceptivno znanje. Samo antihristi, nakon što posumnjaju u sve ove aspekte Božje suštine, sve ove manifestacije i sve Njegove postupke, ne samo da ne uspeju da shvate da je to skrušenost i skrivenost Božja, da je to ono što je ljupko kod Boga, već naprotiv, oni još više sumnjaju u Boga i još Ga oštrije osuđuju. Oni sumnjaju u Božji suverenitet nad svime, sumnjaju da Bog može pobediti Sotonu, sumnjaju da Bog može spasiti čovečanstvo, sumnjaju da se Božji plan upravljanja za šest hiljada godina može uspešno završiti, a još više sumnjaju u činjenicu da će se Bog pokazati mnoštvu ljudi uz Svoju slavu. Nakon što posumnjaju u te stvari, šta rade? Oni ih poriču. Dakle, antihristi kažu: „Hristova skrušenost i skrivenost ne znače ništa, nisu dostojni ni hvale ni veličanja, niti su božja suština. Takva skrušenost i skrivenost nisu stvari koje bog poseduje; hristova skrušenost i skrivenost su manifestacije njegove nemoći. U svetu, čim neko ima iole neki status, krunisan je za kralja, markiza ili cara. Hristos je uspostavio svoje carstvo i ima toliko sledbenika, dok se u isto vreme rad na jevanđelju širi silovitim zamahom – zar to ne znači da se hristova moć povećava? Ali sudeći po njegovim postupcima, on nema nameru da uveća svoju moć niti da poseduje takvu moć. Kao da nema sposobnost da poseduje tu moć, da poseduje hristovo carstvo. Mogu li onda steći blagoslove ako ga sledim? Mogu li postati gospodar sledećeg doba? Mogu li vladati nad mnoštvom država i naroda? Može li on da uništi ovaj stari svet, ovo iskvareno čovečanstvo? S obzirom na hristov običan izgled, kako on može da postigne velike stvari?" Takve sumnje se uvek rađaju u srcima antihrista. Hristova skrušenost i skrivenost su stvari koje svi iskvareni ljudi, naročito antihristi, nisu u stanju da prihvate, odobre niti vide; antihristi uzimaju Božju skrušenost i skrivenost kao dokaz za svoje sumnje u Božji identitet i suštinu, kao dokaz i razlog za poricanje Božjeg autoriteta, poričući tako Božji identitet i suštinu, kao i suštinu Hrista. Nakon poricanja Hristove suštine, antihristi počinju da deluju protiv Božjeg izabranog naroda u okviru svoje nadležnosti, bez milosti, bez popustljivosti i bez straha, a pritom ni najmanje ne poriču niti sumnjaju u sopstvene sposobnosti, veštine ili ambicije. Unutar njihove sfere uticaja, unutar sfere u kojoj mogu da deluju, antihristi šire svoje kandže, kontrolišu one koje mogu da kontrolišu i navode na pogrešan put one koje mogu da navedu; uopšte se ne obaziru na Hrista i Boga, potpuno raskinuvši sa Bogom, Hristom i Božjom kućom.

O čemu prvenstveno razgovaramo u zajedništvu kada je u pitanju stavka o odnosu antihrista prema Hristovoj skrušenosti i skrivenosti? Božja skrušenost i skrivenost – koje ljudi treba da razumeju – u očima antihrista su najpovoljniji uslovi da rade šta god žele i da uspostave nezavisno carstvo u Božjoj kući. Bog je skriven u telu, a ova faza delovanja tokom poslednjih dana razlikuje se po formi od one iz Doba blagodati. Iako Bog u ovoj fazi ne čini ni čuda ni znamenja, On je izgovorio mnogo više reči, nebrojeno više reči.

Bez obzira na to kako Bog deluje, sve dok je ovaploćen, Njegovo delovanje dolazi uz ogromno poniženje. Samo takav Bog, koji poseduje božansku suštinu, može istinski da se ponizi i sakrije da bi postao običan čovek kako bi obavljao Svoje delo, jer poseduje suštinu skrušenosti i skrivenosti. Nasuprot tome, Sotona je apsolutno nesposoban za tako nešto. Kakvo bi telo Sotona zaodenuo da obavlja delo među ljudima? Prvo, ono bi bilo impozantnog izgleda i bilo bi opako, varljivo i rđavo; zatim, moralo bi da ovlada raznim strategijama i tehnikama da se poigrava sa ljudima i manipuliše njima, kao i raznim varljivim trikovima, i moralo bi da bude dovoljno nemilosrdno i zlonamerno. Moralo bi stalno da bude viđeno među ljudima i da se svuda nađe u centru pažnje, iz straha da ga možda neko ne zna, i stalno bi moralo da se trudi da uveća svoju slavu i da se promoviše. Biće zadovoljno kada ga ljudi konačno nazovu kraljem ili carem. Ono što Bog čini je upravo suprotno od onoga što čini Sotona. Bog nastavlja da pokazuje strpljenje i da se krije, i dok to čini, On unosi Svoje reči i Svoj život u ljude koristeći milost i blagost Stvoritelja, tako da ljudi mogu da shvate istinu, budu spaseni i postanu istinska stvorena bića sa normalnom ljudskošću i normalnim ljudskim životom. Iako je ono što Bog čini neprocenjivo za čovečanstvo, Bog to smatra Svojom odgovornošću. Dakle, On je lično postao telo i neumorno opskrbljuje, pomaže, podržava, prosvećuje i prosvetljuje ljude, poput majke ili oca. Naravno, On takođe grdi, sudi, prekoreva i disciplinuje ljude, gledajući kako se iz dana u dan menjaju, kako iz dana u dan žive normalnim crkvenim životom i kako iz dana u dan rastu u životu. Dakle, sve što Bog čini je stvarnost pozitivnih stvari. Među čovečanstvom, ljudi hvale cenu koju je Bog platio, Njegovu veliku silu i Njegovu slavu, ali u Božjim rečima, kada je On ikada rekao ljudima: „Učinio sam to i to za čovečanstvo, toliko sam toga žrtvovao; ljudi Me moraju hvaliti i veličati Me”? Da li Bog postavlja takve zahteve čovečanstvu? Ne. Ovo je Sâm Bog. Bog nikada nije koristio uslove da bi pravio razmenu sa ljudima, govoreći: „Smestio sam Hrista među vas, morate se dobro ophoditi prema Njemu, slušati Njegove reči, pokoriti Mu se i slediti Ga. Ne izazivajte ometanja ili prekidanja, uradite sve što vam On kaže da uradite, kako vam On kaže da to uradite i kada se sve ostvari, svi ćete dobiti zasluge.” Da li je Bog ikada rekao tako nešto? Da li je to Božja namera? Ne. Naprotiv, antihristi su ti koji uvek pokušavaju da raznim sredstvima zavedu, obuzdaju, kontrolišu i ovladaju svime u vezi sa ljudima, da nateraju ljude da napuste Boga da bi došli pred njih. Antihristi su ti koji svuda objavljuju i oglašavaju kad god učine neko malo delo. Antihristi ne samo da ne mogu da razumeju, prihvate, hvale ili veličaju Božju skrušenost i skrivenost, već preziru i hule na te stvari. To je određeno narav-suštinom antihrista.

Danas smo razgovarali u zajedništvu o tri manifestacije toga kako antihristi poriču suštinu Hrista. Hajde da ovde zaključimo naš razgovor o tome. Imate li pitanja? (Ne.) U redu, zbogom!

21. novembar 2020. godine

Četvrti ekskurs

Sažetak karaktera antihrista i njihove narav-suštine (1. deo)

Na poslednjem okupljanju smo zaključili naš razgovor o petnaestoj stavci koja se tiče različitih manifestacija antihrista. Nakon što smo razgovarali o ovih petnaest stavki, da li ste saželi različite manifestacije i suštine antihrista? Da li ste stekli osnovni koncept i razumevanje o njima? Možete li da raspoznate osobe koje poseduju suštinu antihrista? (Mogu da raspoznam relativno očigledne slučajeve, ali i dalje imam poteškoća da raspoznam one koji su prilično lukavi i podmukli.) Hajde da danas sažmemo različite manifestacije antihrista na osnovu dva aspekta: prvo, karakter antihrista, i drugo, njihovu narav-suštinu. Da li je lakše raspoznati antihriste na osnovu ova dva aspekta? (Jeste.) Ako budemo ređe razgovarali u zajedništvu i ako ne budemo davali mnogo primera, možda nećete biti u stanju da ih raspoznate; ako budemo češće razgovarali, možda ćete razumeti, ali ćete i dalje imati poteškoća da to uporedite sa antihristima kada ih vidite kako čine zlo. Sažimanje priroda-suštine antihrista i njihovo raspoznavanje na osnovu ova dva aspekta može vam to dodatno razjasniti.

I. Karakter antihrista

Prvi aspekt je karakter antihrista. Taj aspekt se konkretno odnosi na to kakvu ljudskost antihristi poseduju. Šta sve obuhvata ljudskost? Ona obuhvata savest, razum, integritet, dostojanstvo, kao i svu dobrotu i zlo čovečanstva. Raspoznavanje karaktera antihrista uključuje različite aspekte njihove ljudskosti. Hajde da najpre razgovaramo o uobičajenim manifestacijama prisutnim u normalnoj ljudskosti, odnosno o osobinama koje normalna ljudskost treba da poseduje. Recite Mi, koji konkretan sadržaj spada u tu kategoriju? (Poštenje i dobrota.) Šta još? (Osećaj časti.) Posedovanje kako ispravnosti tako i osećaja časti od suštinskog je značaja. (Takođe, pokazivanje ljubavi, tolerancije, obzira i praštanja prema drugima.) I to je tačno. Hajde da sve to sažmemo. Pre svega, normalna ljudskost poseduje osobinu poštenja – da li je to pozitivno? (Jeste.) Pored toga, poseduje dobrotu i iskrenost, ali postoji razlika koja se tiče stepena između iskrenosti i poštenja. Da li mislite da je saosećanje nešto što bi trebalo da bude uključeno u čovekov karakter? (Jeste.) Može li se saosećanje svrstati pod dobrotu? (Može.) Osoba dobrog srca sigurno će imati saosećanja. Zatim, tu su jednostavnost i osećaj časti. Osećaj časti uključuje dostojanstvo, samosvest i razum. Sledeća je ispravnost. Koje su manifestacije ispravnosti? One uključuju osećaj pravde, odvratnost prema zlu, mržnju prema rđavosti i naklonost ka pozitivnim stvarima. Ako čovek poseduje samo ispravnost, to nije dovoljno; ako mu nedostaju tolerancija i strpljenje, i ako se grubo izražava i nema obzira prema stanjima i okolnostima u kojima se ljudi nalaze, to nije u redu i njegovom karakteru nedostaje nekoliko stvari. Tu su i tolerancija i strpljenje koje se, naravno, računaju kao

jedna osobina i na koje se gleda kao na specifične manifestacije dobrote. To su osobine koje normalna ljudskost treba da poseduje: poštenje, dobrota, iskrenost, jednostavnost, osećaj časti, ispravnost, kao i tolerancija i strpljenje – ukupno sedam osobina. Te osobine koje normalna ljudskost poseduje mogu se koristiti za procenu da li neka osoba ima normalnu ljudskost. Međutim, danas nećemo razgovarati na temu specifičnih manifestacija osobina koje normalna ljudskost treba da ima niti o tome koje osobe poseduju te osobine. Umesto toga, razgovaraćemo o temi „šta tačno predstavlja karakter antihrista". U poređenju sa različitim aspektima normalnog karaktera koje smo upravo pomenuli, da li antihristi poseduju neku od tih osobina, ili koje od tih osobina poseduju? (Ne poseduju nijednu.) Pošto imate takav utisak o antihristima, hajde da sažmemo koju su to elementi u karakteru antihrista koje ljude navode da ih okarakterišu kao antihriste i koji ukazuju na to da takve osobe imaju lošu ljudskost, da im nedostaje normalna ljudskost i da poseduju ljudskost antihrista. Ako čovek poseduje jednu ili dve od nekoliko manifestacija normalne ljudskosti koje smo ranije saželi, on možda ima neku normalnu ljudskost. Ako poseduje sve, onda ima najnormalniju ljudskost. Ali antihristi ne poseduju nijednu od tih osobina, pa šta tačno sadrži njihova ljudskost? Hajde da najpre porazgovaramo o tom aspektu.

A. Lažu po navici

Prva osobina sadržana u normalnom karakteru je poštenje. Da li karakter antihrista uključuje poštenje? Očigledno je da antihristi nemaju poštenu ljudskost; njihova ljudskost je sigurno u suprotnosti sa poštenjem. Koje onda elemente nenormalne ljudskosti, one koje su u suprotnosti sa poštenjem, antihristi poseduju u svojoj ljudskosti? (Oni često lažu i varaju ljude.) Možemo li reći da je često laganje isto što i laganje po navici? Zar taj sažetak nije precizniji? Ako kažemo da taj čovek uvek laže ili da nije previše istinoljubiv, to nema dovoljnu težinu. Ako koristimo izraz poput „pun laži" da bismo opisali njegov karakter, to nije dovoljno formalno. Dakle, prikladnije je korišćenje izraza „laže po navici" da bismo ga opisali i da bismo izrazili da ljudskost antihrista nije poštena. „Laganje po navici" je prva osobina – nešto što se često manifestuje i otkriva iz ljudskosti antihrista. To bi trebalo da bude najčešća, lako uočljiva i prepoznatljiva osobina s kojom ljudi mogu doći u kontakt. Sad, da li vredi razgovarati o specifičnim manifestacijama laganja po navici? (Da.)

Ljudskost antihrista je nepoštena, što znači da oni uopšte nisu istinoljubivi. Sve što kažu i urade je lažno i sadrži njihove vlastite namere i ciljeve, a u svemu tome skriveni su njihovi nezamislivi i neizrecivi trikovi i spletke. Tako da su reči i dela antihrista previše zagađeni i prepuni laži. Bez obzira na to koliko pričaju, nemoguće je znati koje su njihove reči istinite, koje su lažne, koje su tačne, a koje pogrešne. To je zato što su nepošteni, a njihov um je izuzetno komplikovan, prepun podmuklih spletki i ispunjen trikovima. Ništa od onoga što kažu nije jednostavno. Oni ne kažu „jedan je jedan", „dva je dva", „da je da", a „ne je ne". Umesto toga, u svemu okolišaju i o svemu promišljaju po nekoliko puta, razmatraju posledice i vagaju prednosti i nedostatke iz svih uglova. Zatim, koristeći jezik,

menjaju ono što žele da kažu tako da sve što kažu zvuči prilično neprirodno. Pošteni ljudi nikada ne razumeju šta to antihristi govore, te ih oni lako prevare i obmanu, a ko god da sa antihristima komunicira, smatra da je to iskustvo iscrpljujuće i naporno. Oni nikada ne kažu „jedan je jedan" i „dva je dva", nikada ne kažu ono što misle i nikada ne opisuju stvari onakve kakve jesu. Sve što kažu je nerazumljivo, a ciljevi i namere njihovih dela su veoma komplikovani. Ako istina ispliva na videlo – ako ih drugi ljudi prozru i otkriju njihove namere – oni brzo izmišljaju drugu laž kako bi to izbegli. Takvi ljudi često lažu, a nakon što slažu, moraju da izreknu još više laži kako bi održali tu prvu laž. Oni obmanjuju druge da bi sakrili svoje namere, i izmišljaju sve vrste izgovora i argumenata kako bi podržali svoje laži, tako da je ljudima veoma teško da razlikuju šta je istinito, a šta nije, te ne znaju kada antihristi govore istinu, a kamoli kada lažu. Kada antihristi slažu, oni ne porumene niti trepnu, baš kao da govore istinu. Zar to ne znači da oni lažu po navici? Na primer, ponekad se, spolja gledano, čini da su antihristi dobri prema drugima, da vode računa o njima i da govore srdačno tako da to zvuči ljubazno i dirljivo. Ipak, čak i kada govore na taj način, niko ne može reći da li su iskreni i uvek je potrebno sačekati po nekoliko dana da se događaji odigraju kako bi se otkrilo da li su bili iskreni. Antihristi uvek govore sa određenim namerama i ciljevima, a niko ne može da shvati šta oni tačno žele da postignu. Takvi ljudi lažu po navici i uopšte ne razmišljaju o posledicama svojih laži. Dokle god im laž donosi korist i dokle god lažima mogu da obmanu druge i da postignu svoje ciljeve, posledice ih ne zanimaju. Čim budu razotkriveni, oni će nastaviti da prikrivaju, da lažu, da obmanjuju. Načelo i metoda po kojoj se ovi ljudi vladaju i ophode prema svetu jeste obmanjivanje ljudi lažima. Oni su dvolični i govore ono što odgovara njihovom slušaocu; ponašaju se u skladu sa onim što situacija zahteva. Prepametni su i prepredeni, njihova usta su puna laži i nisu vredni poverenja. Ko god da je neko vreme sa njima u kontaktu biva naveden na pogrešan put ili se uznemiri i nije u stanju da dobije opskrbu, pomoć ili pouku. Bez obzira da li su reči antihrista grube ili lepe, razumne ili apsurdne, u skladu ili u neskladu sa ljudskošću, grube ili civilizovane, suštinski su to sve laži, izvrnute reči i neistine.

Među tom vrstom ljudi koji su antihristi, laganje po navici jedno je od njihovih glavnih obeležja. Kroz njihov govor, kroz način na koji pričaju, kroz njihov način izražavanja, značenje njihovih reči i nameru koja se iza tih reči krije, vidi se da ti ljudi nemaju normalnu ljudskost i da nemaju standarde ljudskosti po kojima žive pošteni ljudi. Antihristi lažu po navici. Njihove laži i obmane mnogo su ozbiljnije nego kod većine ljudi; to nije obična iskvarena narav, nego je u njihovom slučaju već došlo do gubitka savesti i razuma i do potpunog odsustva ljudskosti. U suštini, ti ljudi su demoni; demoni često na taj način lažu i obmanjuju ljude, ništa od onoga što kažu nije istina. Kada većina ljudi laže, oni moraju da izmisle laž, moraju o tome pažljivo da razmisle; ali antihristi ne moraju ništa da izmišljaju niti da o tome razmišljaju: oni samo otvore usta i laž sama izađe – i pre nego što shvatiš, već su te nasamarili. Njihove laži i obmane su takve da onima koji sporo reaguju može da bude potrebno dva ili tri dana da shvate o čemu se radi; tek onda

shvate šta je ta osoba zaista mislila. Ljudi koji ne razumeju istinu nemaju sposobnost razlučivanja. Antihristi lažu po navici: šta mislite o tom njihovom karakteru? Jasno je da to nije nešto što je deo normalne ljudskosti. Zar u tome nema nečeg demonskog? Tačnije, to je demonska narav. Laganje po navici, pričanje neistine i obmanjivanje ljudi: da li je to ponašanje naučeno u školi ili je rezultat uticaja porodice? Ni jedno ni drugo. To su njihove urođene osobine, to je nešto sa čim su se rodili. Tokom vaspitavanja dece, nijedan roditelj ne uči svoje dete da laže od malih nogu i da obmanjuje druge, niti ga neko prisiljava da laže ili da obmanjuje, a opet, postoje deca koja, kada odrastu, pričaju samo laži, koja zadrže ozbiljan izraz lica bez obzira na to kakve laži izgovore i nikada u svojoj savesti ne osećaju kajanje, nelagodnost, niti se osećaju izmučeno zbog izgovorenih laži; ta deca, naprotiv, misle da su vrlo pametna, veoma inteligentna, osećaju se srećno, ponosno, i tajno likuju jer mogu da prevare i da obmanu druge koristeći laži i druge taktike. To je njihova urođena priroda. Antihristi su takvi po prirodi. Laganje po navici njihova je priroda-suština. Iako često učestvuju na sastancima, slušaju propovedi i besede, antihristi nikada ne promišljaju o sebi niti pokušavaju da upoznaju sebe, i bez obzira na to koliko su laži izrekli da bi prevarili druge, ne osećaju nikakav prigovor savesti, a još manje aktivno pokušavaju da traže istinu kako bi pronašli rešenje – što dokazuje da su antihristi, u suštini, bezvernici. Bez obzira na to koliko su sposobni da ljudima drže lekcije o raznim doktrinama, oni nikada te doktrine ne primenjuju na sebe, nikada detaljno ne analiziraju sebe, i bez obzira na to koliko laži izgovore ili koliko ljudi prevare, nikada to ne spominju, već se pretvaraju, stavljaju masku i nikada nemaju hrabrosti da pred drugima priznaju da su prevaranti. Pored toga, oni nastavljaju da lažu i obmanjuju ljude kad god osete potrebu za tim. Zar to nije njihova priroda? Jeste, i to se ne može promeniti. Ta priroda nije izraz normalne ljudskosti; ispravno govoreći, to je demonska priroda, to je narav Sotone, takvi ljudi su đavoli, oni su ovaploćeni demoni.

Prva manifestacija karaktera antihrista jeste laganje po navici, što ćemo okarakterisati kao demonsku prirodu. Manifestacija te demonske prirode je da, bez obzira na vreme ili mesto, bez obzira na situaciju ili na to sa kim komuniciraju, reči koje takvi ljudi izgovaraju slične su onome što govore zmija i demoni – nedostojne su poverenja. S takvim ljudima treba biti posebno oprezan i treba imati dobru sposobnost razlučivanja, a ne brzopleto verovati rečima demona. Konkretna manifestacija njihovog laganja po navici jeste da laži samo teku sa njihovih usana; reči koje izgovaraju ne mogu da izdrže promišljanje, analizu niti razlučivanje. Antihrist može da slaže u bilo kom trenutku i veruje da po pitanju svih stvari ne sme reći ništa istinito, da sve što kaže mora da bude laž. Čak i ako ga pitaš za godine, on to razmatra, misleći: „Šta on to misli kad me pita za moje godine? Ako kažem da sam star, hoće li gledati na mene sa visine, te neće podsticati moj razvoj? Ako kažem da sam mlad, hoće li gledati na mene sa visine i reći da mi nedostaje iskustvo? Kako treba da odgovorim?" Čak i po pitanju nečeg toliko jednostavnog, on i dalje može da laže i da odbije da ti kaže istinu, pa čak može da ti uzvrati pitanjem: „Šta ti misliš?" Ti kažeš: „Pedeset godina?" „Blizu." „Četrdeset pet?" „Još si bliže." Da li ti da

tačan odgovor? Da li, kroz njegove odgovore, saznaš koliko ima godina? (Ne.) To je laganje po navici.

Postoji još jedna manifestacija antihrista koji lažu po navici, a to je da oni lažu čak i dok daju svedočanstvo. Davanje lažnog svedočanstva prokleti je čin koji vređa Božju narav. Čak i po pitanju svedočenja, oni se usuđuju da se upuštaju u izmišljanje, laži i prevare, što zaista pokazuje njihovu nepromišljenu nebrigu za posledice i njihovu nepromenljivu prirodu! Kada vide da drugi svedoče na osnovu iskustva i razumevanja, dok oni sami to ne mogu, antihristi ih kopiraju, te govore šta god drugi da kažu i izmišljaju da su doživeli ista iskustva kao i drugi. Ako ne razumeju nešto što drugi ljude shvataju, oni tvrde da razumeju. Oni insistiraju na tome da imaju takva iskustva i da poseduju iskustveno razumevanje i prosvećenje, iako im sve to zapravo nedostaje. Čak i ako ih Bog nije disciplinovao, oni insistiraju na tome da jeste. Čak su i po tom pitanju u stanju da lažu i da krivotvore istinu, pri čemu ne pokazuju nikakvu zabrinutost niti interesovanje, bez obzira na to koliko posledice mogu biti ozbiljne. Zar to nije laganje po navici? Štaviše, ljudi poput njih će prevariti bilo koga. Neki bi se mogli zapitati: „U svakom slučaju, antihristi su ipak ljudi: zar se ne bi suzdržali od toga da prevare one koji su im najbliži, one koji su im pomogli ili s kojima su delili poteškoće? Zar ne bi izbegli da prevare članove porodice?" Kada kažemo da oni lažu po navici, pod tim se podrazumeva da mogu da prevare bilo koga, čak i svoje roditelje, decu, i naravno, braću i sestre. Mogu da prevare ljude po pitanju velikih i malih stvari, pa čak i po pitanju stvari gde bi trebalo govoriti istinu, gde to ne bi imalo posledica niti bi ih na bilo koji način pogodilo i gde nema potrebe primenjivati mudrost. Oni takođe varaju ljude i koriste laži da bi rešili male stvari zbog kojih, spolja gledano, nema potrebe lagati, gde bi izgovaranje istine bilo jednostavno i bez ikakvog napora. Zar to nije laganje po navici? Može se reći da je laganje po navici jedna od osnovnih manifestacija đavola i Sotone. Iz ove perspektive, zar ne možemo reći da ljudskost antihrista nije samo neiskrena, već je i obeležena laganjem po navici, što je čini nepouzdanom? (Da, možemo.) Ako takvi pojedinci počine neko nedelo, a zatim proliju suze nakon što ih braća i sestre orežu i iskritikuju, spolja tvrdeći da su dužni Bogu i obećavajući buduće pokajanje, da li smeš da im veruješ? (Ne smem.) Zašto ne? Najubedljiviji dokaz je da oni lažu po navici! Čak i ako se spolja pokaju, ako gorko plaču, udaraju se po grudima i zaklinju, nemoj im verovati, jer oni prolivaju krokodilske suze, to su suze kojima se služe da prevare ljude. Tužne i pokajničke reči koje izgovaraju nisu iskrene; to su brze taktike osmišljene da zadobiju poverenje ljudi prevarantskim sredstvima. Pred ljudima gorko plaču, priznaju grešku, zaklinju se i jasno iznose svoj stav. Međutim, oni koji su privatno u dobrom odnosu sa njima, oni kojima relativno veruju, kažu da nije baš sve tako kako izgleda. Iako, spolja gledano, deluje iskreno to što antihristi javno priznaju grešku i zaklinju se da će se promeniti, ono što govore iza kulisa dokazuje da to što su prethodno rekli nije bila istina, već laž osmišljena da zavaraju što više ljudi. Šta će to oni da kažu iza kulisa? Da li će priznati da je ono što su ranije rekli bila laž? Ne, neće. Širiće negativnost, iznosiće

argumente i pravdaće se. To pravdavanje i raspravljanje potvrđuje da su njihova priznanja, pokajanje i zakletve sve bile laži osmišljene da prevare ljude. Može li se takvim ljudima verovati? Zar to nije laganje po navici? Oni čak mogu da izmisle ispovesti, da lažno prolivaju suze i da obećaju da će se promeniti, te je čak i njihovo zaklinjanje lažno. Zar to nije demonska narav? Čak i da kažu: „Razumem samo toliko; ostalo ne znam, te tražim Božje prosvećenje i nadam se da će mi braće i sestre pomoći kako bih postepeno stekao razumevanje", to bi bio pošten stav i poštena izjava. Međutim, antihristi uopšte ne mogu da izgovore tako iskrene reči. Oni osećaju ovo: „Ako govorim istinito, ljudi bi gledali na mene sa visine: izgubio bih obraz i osećao bih se degradirano – zar moj ugled ne bi bio potpuno izgubljen? Ko sam ja? Mogu li priznati poraz? Čak i ako nešto ne razumem, moram da se pretvaram da to veoma dobro razumem; moram da prevarim ljude i da prvo učvrstim svoju poziciju u njihovim srcima." Zar to nije manifestacija antihrista? Iz izvora i načina na koji antihristi govore, kao i na osnovu reči koje izgovaraju, jasno je da takvi ljudi nikada neće biti pošteni; to je izvan njihovih mogućnosti. Pošto je laganje po navici svojstveno njihovom karakteru, oni žele da prevare ljude, žele sve da sakriju i ne žele da iko zna niti da vidi prave činjenice ili stvarnu situaciju. Njihovo najdublje biće je strašno mračno. Taj aspekt karaktera antihrista može pouzdano da bude okarakterisan kao nedostatak ljudskosti i posedovanje demonske naravi. Laži im bez napora i bez razmišljanja silaze s usana, do te mere da čak i kad pričaju u snu, oni ne govore ništa istinito – sve je prevara, sve su laži. To je laganje po navici.

Karakter antihrista lišen je poštenja. Čak i kada ne govore, u sebi razmišljaju kako da prevare i zavedu ljude, i kako da ih navedu na pogrešan put – koga da navedu na pogrešan put, šta da kažu dok to rade, koje metode da koriste kako bi započeli razgovor i koje primere da upotrebe da bi im ljudi poverovali. Bez obzira na to šta kažu ili šta misle, oni u sebi ne gaje pošten stav, pošten način ramišljanja niti poštene misli. Svaki trenutak svog života, svaku sekundu, provode u stanju u kojem žele da prevare druge ljude i da se sa njima poigravaju. Svake sekunde i trenutka oni razmišljaju kako da prevare i kako da zavedu druge ljude i kako da ih navedu na pogrešan put, a te misli ispunjavaju njihov um i najdublje delove njihove duše. Zar to nije njihova priroda? Mogu li takvi ljudi da razumeju istinu kada slušaju propovedi ili kada čitaju Božje reči? Čak i ako razumeju istinu, mogu li da je primene? (Ne mogu.) Sudeći po njihovim najdubljim mislima i po karakteru, takvi pojedinci sasvim sigurno nisu primaoci spasenja jer je sve što vole i sve o čemu u sebi i u svojim unutrašnjim svetovima razmišljaju prožeto demonskom prirodom, u suprotnosti je sa istinom i sa pozitivnim stvarima, i ne sadrži ništa što je vredno hvale. Dakle, da li antihristi zaista imaju osobinu laganja po navici u svojoj ljudskosti? (Da.) Ljudi koji lažu po navici ne primenjuju nijednu istinu. Kakve su posledice toga? Koje su konkretne manifestacije osobe koja ne primenjuje nijednu istinu? Može li takva osoba da se ponaša nemarno? Može li da se ponaša samovoljno i po sopstvenim zakonima? Može li da uspostavi nezavisna carstva? Može li da rasipa priloge? Može li da navodi ljude na pogrešan put? Može li da pridobije ljudska srca? Može da uradi sve

to. To je tipičan antihrist – osoba koja laže po navici. Kada se činjenice razotkriju, bez obzira na to koliko parova očiju ih posmatra, bez obzira na to koliko ljudi kolektivno svedoči i razotkriva ih, oni odbijaju priznanje. Na kraju, pribegnu jednoj taktici kako bi se pozabavili tobom – tvrde da su zaboravili i pretvaraju se da ne znaju. U tom trenutku, u toj situaciji, oni ne mogu da izgovore ni jednu jedinu istinitu reč, niti mogu da klimnu glavom i da priznaju grešku tako što kažu: „To sam bio ja, pogrešio sam, sledeći put ću se promeniti i sigurno više neću ponoviti istu grešku." To je antihrist, čovek koji nikada ne priznaje krivicu i nikada ne izgovara istinitu reč u bilo kom trenutku. Mogu li ljudi s takvom ljudskošću da budu spašeni? Mogu li da zadobiju istinu? Sasvim sigurno da ne mogu. Čak i ako razumeju istinu, ne mogu je dostići jer je odbacuju, opiru joj se i suprotstavljaju. Na najosnovnijem nivou, kada je reč o poštenom govoru i o priznavanju svojih grešaka, oni ne mogu da primene niti da sprovedu u delo čak ni tu najjednostavniju istinu. Kako se onda može od njih očekivati da se odreknu svog statusa, svojih izgleda i odredišta, kao i svojih sopstvenih namera? Mogu li toga da se odreknu i da se protiv toga pobune? Tek za to nisu sposobni. Ako ne mogu da izgovore ni jednu jedinu istinu, onda je još manje realno očekivati od njih da urade nešto što je teže od toga.

Da li oko vas postoje ljudi koji lažu po navici? Neki bi mogli reći: „Još nisam sreo nekoga ko laže po navici, ali osećam da bih ja mogao biti takav." Reći ću ti istinu; u opasnoj si situaciji. Da li ljudi koji lažu po navici zadržavaju ikakav trag ljudskosti? Da li se razlikuju od demona? Da li neko od vas laže po navici? Pretpostavimo da, bez obzira na okruženje ili poreklo, šta god da se desi, neki čovek laži izgovara tako prirodno, a da mu se lice ne zarumeni niti mu srce brže zakuca, te on sve može da reši i da razreši lažima. Kada se vlada i bavi različitim situacijama u svetu i u svakom aspektu svog života, čim dobije priliku da nešto kaže, sve što izgovori je laž, nijedna rečenica nije istinita. Sve to sadrži namere i ciljeve i praćeno je sotonskim spletkama. To nije pošten čovek. Čovek koji je u stanju da slaže u svakoj situaciji, čak i ako mu je glava na panju – zar nije beznadežan? Sudeći po različitim načinima na koje antihristi ispoljavaju laganje po navici, njihove laži su previše brojne. Cilj njihovog govora je da prevare ljude, da ih zavedu i da ih navedu na pogrešan put. Sve njihove reči ispunjene su sotonskim spletkama i namerama, bez ikakvog ispoljavanja poštenja koje pripada normalnoj ljudskosti. Može se reći da antihristima uopšte nemaju osobinu poštenja koja je deo normalne ljudskosti. Ljudi kojima nedostaje poštenje i koji su sposobni da lažu po navici karakterišu se kao oni koji imaju demonsku narav – oni su demoni. Takve ljude nije lako spasiti jer oni ne prihvataju istinu i teško im je da je prihvate.

B. Podmukli i nemilosrdni

Pored laganja po navici, koje druge manifestacije imaju antihristi? Upravo smo razgovarali o suštinskim osobinama dobrote i iskrenosti u normalnoj ljudskosti, i sasvim je očigledno da antihristi uopšte nemaju te osobine. Sve što je svojstveno normalnoj ljudskosti antihristima nesumnjivo nedostaje; oni poseduju sve ono što je u suprotnosti

sa normalnom ljudskošću, ono što je negativno. Dakle, šta je suprotno od dobrote i iskrenosti? (Podmuklost i nemilosrdnost.) Tačno, precizno ste se izrazili – podmuklost i nemilosrdnost. Antihristi nemaju osobine kao što su dobrota i iskrenost, i umesto toga, poseduju elemente podmuklosti i nemilosrdnosti koji su u suprotnosti sa dobrotom i iskrenošću. Da li postoji veza između podmuklosti i nemilosrdnosti i laganja po navici o kom smo ranije razgovarali? (Postoji.) Postoji određena veza. Kako antihristi ispoljavaju svoju podmuklost i nemilosrdnost? (Ispoljava se u njihovoj sposobnosti da izmišljaju laži i da podmeću drugima.) Izmišljanje laži i podmetanje drugima uključuje i laganje po navici i podmuklost i nemilosrdnost; te dve osobine su blisko povezane. Na primer, ako počine neko nedelo i ne žele da preuzmu odgovornost, oni stvaraju lažnu sliku, izgovaraju laži i navode ljude da poveruju da je to počinio neko drugi, a ne oni. Prebacuju krivicu na nekog drugog, primoravajući tu osobu da snosi posledice. To ponašanje nije samo rđavo i podlo, već je još podmuklije i nemilosrdnije. Koje su druge manifestacije podmuklosti i nemilosrdnosti antihrista? (Oni su u stanju da muče druge ljude, da ih napadaju i da osvetnički postupaju prema njima.) Biti sposoban da mučiš druge ljude je nemilosrdno. Antihristi ulažu veliki napor da napadnu svakog i da se osvete svakom ko predstavlja pretnju njihovom statusu, ugledu ili prestižu, ili se tako ponašaju prema svakom ko im nije po volji. Ponekad čak mogu da iskoriste druge kako bi nekog povredili – to je podmuklost i nemilosrdnost. Ukratko, izraz „podmukli i nemilosrdni" ukazuje na to da su antihristi naročito zlonamerni. Njihov način postupanja i interakcije sa ljudima nisu zasnovani na savesti i oni ne žive u harmoniji i na ravnopravnoj osnovi s njima; umesto toga, u svakom trenutku traže načine da iskoriste druge ljude, da ih kontrolišu i da njima manipulišu u svoju korist. Njihov pristup odnosima s drugima nije normalan niti je iskren; umesto toga, oni koriste određena sredstva i metode da navedu ljude na pogrešan put, da ih iskoriste i da ih suptilno i bez njihovog znanja pretvore u oruđe. Nisu nimalo iskreni u svom ophođenju prema drugima, bez obzira na to da li, spolja gledano, to što rade deluje dobro ili loše. Uspostavljaju bliži kontakt sa onima koje smatraju korisnim, a udaljavaju se od onih koje smatraju beskorisnim, te na njih uopšte ne obraćaju pažnju. Čak i kad su u pitanju relativno bezazleni ili ranjivi pojedinci, oni smišljaju kako da iskoriste razna sredstva i metode kako bi takve ljude naveli na pogrešan put i uhvatili ih u zamku, da bi im ti ljudi bili od koristi. Ali, kada su ljudi slabi, kada su u nekoj nevolji ili im je potrebna pomoć, antihristi jednostavno zatvaraju oči i ostaju prema njima ravnodušni. Nikada ne pokazuju ljubav niti takvim ljudima pružaju pomoć; naprotiv, oni ih obično zlostavljaju, navode ih na stranputicu i čak smišljaju kako da ih još više iskoriste. Ako ne mogu da ih iskoriste, odbacuju ih i ne pokazuju nikakvu ljubav ili saosećanje prema njima – da li u tome ima ikakvog traga dobrote? Zar to nije manifestacija zlobe? Metoda i filozofija po kojima antihristi stupaju u odnose sa ljudima uključuju korišćenje spletki i strategija pomoći kojih koriste i varaju ljude, tako da ljudi ne mogu da ih prozru, ali su ipak voljni da za njih rade kao robovi i uvek im budu na raspolaganju. Antihristi su u stanju da zlostavljaju i da muče one koji ih raspoznaju i koje više ne mogu da iskoriste.

Čak su u stanju da olako svale krivicu na te ljude, što dovodi do toga da braća i sestre te ljude napuste, a zatim da ih izopšte ili uklone. Ukratko, antihristi su podmukli i nemilosrdni, i potpuno su lišeni dobrote i iskrenosti. Nikada iskreno ne pomažu drugima niti pokazuju saosećanje ili ljubav kada se drugi suočavaju s poteškoćama. U svojim odnosima, kuju planove u sopstvenu korist i u svoju prednost. Bez obzira na to ko im se približi ili zatraži pomoć u nevolji, oni o toj osobi uvek prave proračune, misleći u sebi: „Ako toj osobi pomognem, kakvu korist mogu izvući od nje u budućnosti? Može li mi ona pomoći? Može li mi biti od koristi? Šta mogu od nje da dobijem?" Nije li sebično i podlo što uvek razmišljaju o takvim stvarima? (Da, jeste.) Koje metode će antihristi koristiti na crkvenim izborima? (Omalovažavaće druge, a sebe će uzdizati, i spuštaće one koji su bolji od njih.) Omalovažavanje drugih i uzdizanje sebe takođe je podmuklo i nemilosrdno. Pored toga, antihristi su u stanju da koriste sitne usluge kako bi privukli ljude i da se hvale svojim doprinosima kako bi zadobili poštovanje i obezbedili glasove. Šta još? (Oni ne mogu nepristrasno i objektivno da procenjuju kandidate; pristrasni su i unose svoje sopstvene predrasude.) To uključuje izmišljanje laži da bi oklevetali druge. Tokom prethodnih razgovora, spomenuli smo mnogobrojne konkretne načine na koje antihristi ispoljavaju podmuklost i nemilosrdnost. Podmuklost podrazumeva mnoštvo spletki i oslanjanje na strategiju, što predstavlja načelo po kom se takav čovek vlada, po kom se suočava sa svetom i po kom bilo šta radi – takav čovek je lišen iskrenosti, a ispunjen lažima i prevarama. Nemilosrdnost se uglavnom odnosi na nemilosrdnost i okrutnost koje karakterišu njegove metode delovanja; on ne pokazuje milost, lišen je ljudskih osećanja, nanosi štetu drugima, a pritom je voljan da postigne svoje ciljeve po cenu da bilo koga povredi – to je nemilosrdnost i ona je u direktnoj suprotnosti s ljudskom dobrotom. Ako čovek poseduje dobrotu u svojoj ljudskosti, onda, kada se suoči s običnim stvarima, on će biti blag prema drugima kad god to može i oprostiće ljudima. Takav čovek je tolerantan prema problemima i greškama drugih, nije sitničav i prelazi preko takvih stvari kad god je to moguće. Pored toga je saosećajan i kad god vidi da drugi prolaze kroz teškoće, voljan je da pomogne, pronalazi radost u pomaganju drugima i smatra izgrađivanje drugih svojom ličnom odgovornošću – to je dobrota. Da li antihristi poseduju tu osobinu? (Ne.) Oni veruju: „Ako si u nevolji i ako ti ja pomognem, za to postoji cena koju treba platiti. Ako ti učinim uslugu, kakvu korist ja imam od toga? Ako saosećam s tobom, ko će saosećati sa mnom? Ako ti pomognem, hoćeš li se setiti moje dobrote? Ako tražiš od mene da se žrtvujem da bih ti pomogao, ti mora da sanjaš! Kakav je naš odnos? Kakvu korist mi možeš doneti? Jesi li mi ikada pre pomogao? Ko si ti? Da li si vredan toga da ti pomognem? Kad bi bio kraljeva kćerka ili sin bogatog čoveka, možda bi mi to što ti pomognem donelo neku slavu ili korist. Ali ti nisi ništa od toga. Zašto bih ti pomogao? Kakvu korist ja imam od toga?" Tako antihristi razmišljaju kada vide nekog u nevolji, nekog slabog ili nekog kome je potrebna pomoć. Da li je to ponašanje ljubazno? Kada vide nekog ko je u slabom stanju, ne samo da ga ismevaju i rugaju mu se, već u sebi prave proračune. Neki čak vide to kao priliku da se pokažu ili da osvoje

srce te osobe. Ništa od toga nije ljubazno. Antihristi često koriste takve prilike da se pokažu. Oni neće delati ako za njih nema neke koristi, ako nemaju cilj i motivaciju. Ako nekome pomognu, žele da ga zadobiju kao svog saveznika. Ako pomognu dvema osobama i saosećaju sa njima, onda žele da zadobiju par saveznika, da zadobiju dve desne ruke. U suprotnom, neće ni prstom mrdnuti i sasvim sigurno neće pokazati ljubav prema onima kojima je potrebna pomoć.

Primarna manifestacija podmuklosti i nemilosrdnosti antihrista je to što u svemu što rade imaju naročito jasan cilj. Prvo o čemu razmišljaju jesu njihovi sopstveni interesi; a njihove metode su ogavne, grube, prljave, niske i sumnjive. Nema nikakve iskrenosti u načinu na koji nešto rade ni u načinu na koji postupaju s ljudima, niti u načelima po kojima postupaju prema njima. Način na koji se ophode prema drugima je takav da ih iskorišćavaju i poigravaju se s njima, a kada im ljudi više nisu korisni, odbacuju ih. Ako si im ti zbog nečega koristan, pretvaraju se da im je stalo do tebe: „Kako si? Da li si imao nekih teškoća? Mogu ti pomoći da rešiš svoje poteškoće. Reci mi ako imaš neki problem. Tu sam za tebe. Kako smo samo srećni što imamo tako dobar odnos!" Deluje da su veoma pažljivi. Ipak, ako dođe vreme da im više nisi ni od kakve koristi, oni će te napustiti, odbaciće te i ignorisaće te, i ponašaće se kao da te nikada ranije nisu ni sreli. Kada stvarno imaš neki problem i potražiš od njih pomoć, njihov stav se iznenada menja, njihove reči više nisu tako prijatne kao kad su ti prvobitno obećavali pomoć – zašto je to tako? Zato što im ti više nisi ni od kakve koristi. Zbog toga prestaju da ti poklanjaju pažnju. I to nije sve: ako otkriju da si uradio nešto pogrešno ili pronađu nešto što mogu da iskoriste protiv tebe, postaju prema tebi hladno cinični, pa te čak mogu i osuditi. Šta misliš o toj metodi? Da li je to manifestacija dobrote i iskrenosti? Kada antihristi ispolje tu vrstu podmuklosti i nemilosrdnosti u svom ponašanju prema drugima, da li je u tome prisutan neki trag ljudskosti? Da li imaju i trunku iskrenosti prema ljudima? Sasvim sigurno da nemaju. Sve što rade, rade u sopstvenu korist i zbog sopstvenog ponosa i ugleda, da bi osigurali svoj status i dobar glas među ljudima. Ako mogu da iskoriste nekog koga sretnu, to će i uraditi. Ljude koje ne mogu da iskoriste preziru i ne obraćaju pažnju na njih; čak i ako im sam pristupiš, oni te ignorišu i ne žele ni da te pogledaju. Ali, ako dođe vreme da im zatrebaš, njihov stav prema tebi se iznenada menja, te postaju veoma pažljivi i ljubazni, što te zbunjuje. Zašto se njihov stav prema tebi promenio? (Zato što si im sada od koristi.) Tako je: kada vide da si im od koristi, njihov stav se menja. Da li u vašoj okolini ima takvih ljudi? Kada takvi ljudi komuniciraju sa drugima, nije lako uočljivo da rade nešto što je očigledno loše. Takođe, posmatrajući njihove svakodnevne izraze, govor i ponašanje, ne čini se da postoje neki očigledni problemi. Međutim, ako pažljivo osmotriš kako se ophode prema ljudima, posebno kako se ophode prema onima koji su im najbliži i najdraži, ako vidiš kako iskorišćavaju druge i kako se ophode prema njima nakon toga, onda na osnovu toga možeš da uočiš namere, stavove i metode antihrista u njihovim interakcijama sa drugima. Svi oni traže samo ličnu dobit, žive po filozofiji Sotone i lišeni su svake normalne ljudskosti.

Antihristi u svojoj ljudskosti poseduju osobine kao što su podmuklost i nemilosrdnost. Mogu li se oni da se slažu sa onima koji su pošteni, ljubazni i iskreni u svojim odnosima sa ljudima i stvarima? Da li žele da se približe takvim ljudima? (Ne, ne žele.) Kako gledaju na takve ljude? Oni kažu: „Svi ovi ljudi su velike budale i svi govore tako direktno. Trebalo bi dobro da razmisliš pre nego što progovoriš – zašto govoriš tako iskreno? Zašto je tvoj način govora uvek tako otvoren?" Takvi ljudi su antihristima bedno glupi i antihristi na njih gledaju snishodljivo. Kada takvi ljudi vide nekoga ko je ljubazan i ko iskreno ophodi prema ljudima, oni zaista pomognu toj osobi kada naiđe na neku teškoću i kada joj je potrebna pomoć, oni žele toj osobi dobro, žele da joj budu od koristi, da joj pomognu i daju joj duhovnu pouku – antihristi smatraju da su takvi ljudi budalasti i glupi. Antihristi ne veruju da su te pozitivne osobine ljudskosti dobre ili lepe i da je to nešto što bi ljudi trebalo da poseduju. Umesto toga, oni u sebi osećaju gađenje, odbojnost i prezir prema tim osobinama koje su suštinske za normalnu ljudskost. Oni iskrene ljude nazivaju glupim; isto kažu i za ljubazne ljude, a još više za one koji su iskreni. Oni koji relativno iskreno veruju u Boga i koji obavljaju svoje dužnosti sa relativnom iskrenošću, koji imaju dobro srce i nikada ne povređuju druge niti im nanose štetu, koji vole druge ljude i saosećaju se sa njima, koji mogu da se odreknu svoje lične koristi i da savladaju svoje teškoće kako bi pomogli drugima, koji osećaju teret i odgovornost kada vide one koji su slabi i kojima je potrebna pomoć – antihristi duboko u sebi još više preziru takve ljude. Kada je reč o onima koji su relativno iskreni u svojoj veri u Boga, koji imaju bogobojažljivo srce, koji u svemu prihvataju Božje ispitivanje, koji su sposobni da iskreno, odano i odgovorno obavljaju svoje dužnosti i koji pristupaju svojim dužnostima sa iskrenim stavom – antihristi duboko u sebi preziru i mrze takve pojedince, vidljivo ih izbegavaju i distanciraju se od njih. U očima antihrista, sve te pozitivne osobine koje su suštinske za normalnu ljudskost nisu ništa pozitivno: nisu vredne pohvale ni promovisanja. Umesto toga, antihristi veruju da su njihove sopstvene spletke, strategije, unutrašnji načini ophođenja sa ljudima i okrutnost vredni pohvale. Uvek, bez obzira na to šta rade, oni u sebi promišljaju i usavršavaju svoje metode i spletke. Bez obzira na veličinu problema, oni veruju da je vredno i neophodno ponašati se na taj način; u suprotnom, to bi dovelo do gubitaka i nanelo bi štetu njihovom ugledu. S obzirom na to da te osobine postoje u ljudskosti antihrista, mogu li oni da prihvate istinu? Mogu li oni da primene istinu? Oni to nikako ne mogu da urade. Bez obzira na to koliko naglašavaš iskrenost, ljubaznost i druge pozitivne stvari, i koliko god da zahtevaš od ljudi da poseduju te aspekte i da se ophode prema drugima, prema svojim dužnostima i prema različitim stvarima u skladu sa tom pozitivnom ljudskošću, antihristi duboko u srcu osećaju odbacivanje, prezir i neprijateljstvo prema svemu tome. Zašto? Zato što su antihristi potpuno lišeni tih pozitivnih stvari; ono što oni poseduju u svojoj suštini jeste podmukao i nemilosrdan karakter koji je demonske prirode. Da li postoji distanca između tog karaktera i karaktera koji je pošten, ljubazan i iskren, kao što Bog zahteva? Ne samo da postoji distanca, već su ti karakteri u potpunoj suprotnosti jedan s drugim – dva karaktera različita po prirodi. Da li ijedna od manifestacija i otkrivanja

podmuklosti i nemilosrdnosti antihrista odgovara normalnoj ljudskosti? Da li se poklapa sa istinom? Svakako da ne; sve su to spletke i prevare Sotone. Priroda koja se ispoljava kroz Sotonine spletke i prevare upravo je podmukla i nemilosrdna, to su osobine koje ne bi trebalo da postoje u normalnoj ljudskosti koju Bog zahteva. Na osnovu različitih manifestacija podmuklosti i nemilosrdnosti o kojima je bilo govora, razmislite da li postoje ljudi u vašoj okolini koji poseduju takvu ljudskost. Antihristi, sa tako podmuklom i nemilosrdnim karakterom, nesumnjivo bi bili sposobni da delaju. Njihova dela bila bi vidljiva, čujna i dostupna drugima. Ako su dostupna, ljudi bi trebalo da ih osete i da budu u stanju da prepoznaju i raspoznaju takve pojedince. Podmukao i nemilosrdan karakter antihrista trebalo bi da bude prilično uobičajena i očigledna manifestacija. To nije skrivena misao, ideja ili namera, već njihova otkrivena ljudskost i metode, sredstva i strategije njihovih dela. Ljudi bi trebalo da budu u stanju da opaze taj aspekt.

C. Bez osećaja časti i ne mareći za stid

U normalnoj ljudskosti postoji jednostavnost, ali da li su antihristi jednostavni ljudi? Očigledno da nisu. Podmuklost, nemilosrdnost i laganje po navici o kojima smo upravo razgovarali u suprotnosti su sa jednostavnošću. Jednostavnost je lako razumeti, pa o tome nećemo razgovarati. Hajde da razgovaramo o osećaju časti. Imati osećaj časti je nešto što bi trebalo da bude prisutno u normalnoj ljudskosti; to znači imati razum. Koji je izraz suprotan osećaju časti? (Ne mareći za stid.) Izraz „ne mareći za stid" znači biti bestidan. Drugim rečima, to se može sažeti kao nedostatak osećaja časti. Koje radnje preduzimaju antihristi i koje konkretne manifestacije ili postupci pokazuju da oni nemaju osećaj časti i da ne mare za stid? Antihristi se otvoreno takmiče sa Bogom za status, što ukazuje na to da nemaju osećaj časti i da ne mare za stid. Samo se antihristi mogu otvoreno nadmetati sa Bogom za status i za Njegov izabrani narod. Bez obzira na to da li su ljudi voljni ili ne, antihristi žele da ih kontrolišu. Bez obzira na to da li su za to sposobni, antihristi žele da se bore za status, a nakon što ga dobiju, oni žive na račun crkve, jedu i piju na račun Božjeg izabranog naroda, dopuštajući da ih Božji izabrani narod izdržava, dok sami ne rade ništa. Oni uopšte ne obezbeđuju život Božjem izabranom narodu, a ipak žele da ih stave pod svoju vlast, da ih nateraju da slušaju, da im služe i da za njih rade, i žele da uspostave svoj položaj u srcima ljudi. Ako o drugima govoriš pohvalno, ako hvališ Božju veliku dobrotu, blagodat, blagoslove i svemogućnost, antihristi su nesrećni i nezadovoljni. Uvek žele da o njima govoriš veoma pohvalno, da čuvaš posebno mesto za njih u svom srcu, da ih poštuješ i da se na njih ugledaš, i to mora biti neizveštačeno. Sve što radiš mora biti zbog njih i iz obzira prema njima. U svakom trenutku, u svemu što govoriš i radiš, moraš njih da staviš na prvo mesto, uzimajući u obzir njihove misli i osećanja. Zar nije tačno da oni nemaju osećaj časti i da ne mare za stid? Zar se antihristi ne ponašaju tako? (Da, tako je.) Koje još manifestacije postoje? Oni kradu i traće priloge, prisvajajući Božje priloge za sebe. To takođe pokazuje da nemaju osećaj časti i da ne mare za stid – to je previše očigledno!

Kad smo kod krađe priloga, dogodio se jedan poseban incident. Neka braća i sestre su priložili stvari koje su prosleđene jednoj crkvi, a osoba zadužena za čuvanje priloga primetila je da se tu nalaze i dve neoznačene flaše namenjene za Višnjeg, bez ikakvih posebnih uputstava. Ne znajući šta su tačno ti proizvodi, ta osoba ih je bez dozvole zadržala i nije ih prosledila Višnjem. Kasnije, kada sam pitao da li su ti predmeti kod njega, rekao je da ima dve flaše. Pitao sam kako to da ih ima već spremne, a on je objasnio situaciju: „Zadržali smo ove dve flaše zbog toga što nisu imale nalepnice koje bi ukazale na to šta je u njima, niti je bilo označeno da su za višnjeg. Da su bile označene kao nešto što bismo mogli da iskoristimo, zadržali bismo ih i koristili. Kad bismo mogli da ih prodamo, prodali bismo ih.” Šta vi mislite, u čemu je ovde problem? Izvesna vredna roba prenosi se ovamo sa raznih mesta, neke stižu sa uputstvima, a mnoge bez uputstava ili oznaka. U normalnim okolnostima, ako analizirate stvari na razuman način, kome bi te predmete trebalo dati? (Trebalo bi da se daju Bogu kao prilozi.) Ljudi sa normalnom razumnošću bi trebalo tako da misle. Međutim, neko je rekao: „Te stvari nisu bile označene da su za višnjeg.” Implicitno, ta osoba je želela da kaže: „Nisu za tebe. Kakve veze imaju s tobom? Pošto nisu označene za tebe, ja imam pravo da njima upravljam. Neću ih dati tebi. Ako budem hteo da ih prodam, prodaću ih. Ako budem hteo da ih koristim, koristiću ih. Ako ne želim ni da ih koristim ni da ih prodam, samo ću ih negde ostaviti i dozvoliću da propadnu!” To je bio stav osobe koja je za to bila zadužena. Šta mislite o tom stavu? Da li postoje ljudi koji izdaleka donose tako vredne predmete u crkvu ili ih daju pojedincima, a da pritom ne navedu kome su ti predmeti namenjeni? (Ne.) Ko bi pokazao toliku ljubav da donira vredne predmete crkvi, Božjoj kući ili braći i sestrama? Do dana današnjeg nisam video nikoga ko ima toliko ljubavi, niti ikoga ko daje takav prilog ili milostinju. Čak i kad kupuješ obične i jeftine predmete, moraš da ih platiš. Dakle, u vezi sa tim vrednim predmetima, da li postoji iko ko ih tek tako daje besplatno? (Ne.) Iako ljudi koji su te predmete poslali nisu naveli kome su namenjeni, ljudi bi trebalo da znaju kome su zapravo namenjeni; to je razumnost koja bi trebalo da bude prisutna u ljudskosti. Kako bi osoba koja je za to zadužena trebalo da postupi u toj situaciji? Kako je trebalo da postupi po pitanju tih predmeta? U najmanju ruku, trebalo je da pita Višnjeg: „Da li želiš ove predmete? Ako ne, kako bi trebalo da sa njima postupimo?” Problem je mogao biti razrešen samo postavljanjem ta dva pitanja; ta dva pitanja bi ukazala na to da osoba u svom karakteru poseduje normalnu razumnost. Ali osoba zadužena za čuvanje priloga nije mogla da postavi ni tako jednostavna pitanja, niti je posedovala najosnovniju razumnost koju bi čovek trebalo da ima. Kako je mogao da poveruje da su te stvari namenjene crkvi? Čak je dodao još jednu izjavu: „Nisu označene za višnjeg.” Zar to nije problem? Šta podrazumeva izraz „nisu označene za višnjeg”? Zašto je dodao tu izjavu? (Da bi pronašao razlog za svoje neodgovorno traćenje Božjih priloga.) To je upravo to. Može li osoba koja je u stanju tako nešto da učini da zaista ima osećaj časti u svojoj ljudskosti? Jasno je da ne može. Kakva je ljudskost osobe koja nema takav karakter? Zar to nije nedostatak osećaja časti? Da li

on zaista nije znao da su to prilozi? Znao je da su to prilozi, ali zbog nedostatka osećaja časti u svojoj ljudskosti, mogao je da izgovori takve reči ne mareći za stid, a nakon toga je mogao prirodno i neodgovorno da uživa u prilozima, da ih prisvaja i traći, tvrdeći da pripadaju njemu. Samo ljudi sa ljudskošću antihrista pokazuju takve manifestacije.

Antihristi nemaju savesti ni razuma; na koji još način pokazuju da nemaju osećaj časti i da ne mare za stid? Kada učine nešto loše, ne znaju da osete kajanje, niti u svom srcu osećaju krivicu. Ne razmišljaju o tome kako da poprave grešku ili da se pokaju, i čak veruju da su njihovi postupci opravdani. Kada su suočeni sa orezivanjem ili smenjivanjem, osećaju da se prema njima nepravedno postupa. Neprestano se raspravljaju i koriste sofizam – to je nedostatak osećaja časti. Oni ne obavljaju nikakav stvaran rad; na svakom koraku drže predavanja drugima i pomoću praznih teorija navode ljude na pogrešan put, ubeđujući druge da su oni duhovni i da razumeju istinu. Takođe se često hvale koliko su se naradili i propatili, govore da zaslužuju da uživaju u Božjoj blagodati i u gostoprimstvu i brizi braće i sestara, pa zbog toga žive na račun crkve kao da je to uobičajena stvar, žele da jedu i piju ukusne stvari i da uživaju poseban tretman. Tako se ponaša čovek koji nema osećaj časti i ne mari za stid. Pored toga, iako očigledno imaju slab kov, ne razumeju istinu i nisu sposobni da pronađu načela primene, i uz to nisu sposobni ni za kakav rad, oni se hvale da su sposobni i da su dobri u svemu. Zar tim ponašanjem ne pokazuju da ne mare za stid? Iako oni očigledno nisu ništa, pretvaraju se da sve znaju kako bi ih ljudi cenili i ugledali se na njih. Ako neko ima probleme, a ne zatraži njihov savet, već pita nekog drugog, oni se naljute, postanu ljubomorni i ogorčeni, i traže da na svaki mogući način tu osobu muče. Zar to nije nemarnost za stid? Očigledno je da često lažu, imaju razne iskvarene naravi, ali se pretvaraju da nemaju iskvarene naravi, da Bog na njih gleda blagonaklono i da ih voli; na svakom koraku se pretvaraju da su vrlo sposobni da izdrže patnju, da mogu da se pokore, da mogu da prihvate istinu i orezivanje, da se ne boje teškog rada ni kritike i da se nikada ne žale – ali u stvarnosti, puni su ogorčenosti. Premda očigledno nisu sposobni da besede o bilo kakvom razumevanju niti da jasno govore o bilo kojim istinama, i premda nemaju iskustveno svedočanstvo, upuštaju se u pretvaranje i prevare i govore u prazno o svojoj samospoznaji kako bi ljudi pomislili da su vrlo duhovni i da imaju veliko razumevanje. Zar to nije nemarnost za stid? Očigledno imaju brojne probleme i lošu ljudskost, ne obavljaju svoju dužnost s odanošću i u svakom poslu koji obavljaju oslanjaju se isključivo na svoj intelekt i pamet, uopšte ne traže istinu, a ipak veruju da nose teret, da su vrlo duhovni, da imaju kov i da su superiorniji od većine ljudi. Zar to nije nemarnost za stid? Zar to nisu manifestacije nedostatka ljudskosti antihrista? Zar ne otkrivaju to često? Jasno je da im nedostaje razumevanje istina-načela, i bez obzira na to kojim poslom se bave, oni ne mogu da pronađu nikakva načela prakse, ali odbijaju da za njima tragaju ili da razgovaraju; oslanjaju se na svoju sopstvenu lukavost, iskustvo i intelekt kako bi obavili posao. Čak žele da budu starešine, da usmeravaju druge i da svi njih slušaju, a ljute se i besne kada ih niko ne sluša. Zar to nije nemarnost za stid? Zbog

toga što imaju ambicije, nadarenost i malo lukavosti, uvek žele da se istaknu u Božjoj kući i uvek žele da Božja kuća njih postavi na važne pozicije i da ih neguje. Ako ih ne neguje, osećaju se uznemireno i ogorčeno, žale se da Božja kuća nije pravedna, da ne može da prepozna talentovane ljude i da u Božjoj kući nema nikog ko bi umeo dobro da proceni talenat i tako otkrio njihove izuzetne sposobnosti. Ako ih ne usavršava, ne žele da se trude da obavljaju svoje dužnosti, ne žele da podnose teškoće niti da plate cenu; umesto toga, samo žele da koriste svoju lukavost da izbegnu rad. U sebi se nadaju da će ih neko u Božjoj kući ceniti i uzdići, dopuštajući im da nadmaše druge i da tu ostvare svoje grandiozne planove. Zar to nisu ambicije i želje? Zar to nije nemarnost za stid? Nije li to najčešća manifestacija antihrista? Ako zaista imaš sposobnosti, treba da stremiš ka istini, da se usmeriš da valjano obavljaš svoje dužnosti, pa će te Božji izabrani narod prirodno ceniti. Ako ne poseduješ nijednu istinu, a ipak stalno želiš da se istakneš, to je previše nerazumno! Ako uz to imaš ambicije i želje i stalno želiš da daješ sve od sebe, sigurno ćeš pasti. Nakon što su nekada posedovali određeni status i ugled u društvu, neki ljudi žele da naređuju, da imaju poslednju reč i da nateraju sve ljude da slede njihove zapovesti nakon što poveruju u Boga i uđu u Njegovu kuću. Žele da istaknu svoje kvalifikacije i akreditive, smatraju da im niko drugi nije ravan i da svi treba da se pokoravaju njihovoj moći. Zar to nije nemarnost za stid? Da, jeste. Kada neki ljudi postignu određene rezultate i daju neke doprinose dok obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući, uvek žele da braća i sestre postupaju prema njima sa velikim poštovanjem, kao prema starijim, visoko rangiranim pojedincima i posebnim ličnostima. Čak žele da ih ljudi gledaju sa divljenjem, da ih slede i slušaju. Oni teže da postanu vodeća figura u crkvi; žele da odlučuju o svemu, da donose presude i da po pitanju svega imaju poslednju reč. Ako ih niko ne sluša niti prihvata ono što kažu, žele da napuste svoj posao, da podrivaju i da ismevaju sve ostale. Zar time ne pokazuju da ne mare za stid? Pored toga što ne mare za stid, oni su naročito zlobni – to su antihristi.

Manifestacija nemarnosti za stid preovlađuje u karakteru antihrista. Većina ljudi to ispoljava do određenog stepena, ali ne samo da antihristi manifestuju takvo ponašanje, već oni nikada nisu u stanju da prepoznaju koliko je ta manifestacija ozbiljna po svojoj prirodi, ne kaju se, ne pokušavaju da je bolje shvate niti da se pobune protiv nje. Umesto toga, smatraju je prirodnom, što pokazuje da odbijaju da prihvate istinu. Bez obzira na to koliko svojim ponašanjem ne mare za stid, koliko je njihovo ponašanje nerazumno, odvratno i vredno prezira, oni i dalje veruju da je ono prirodno i opravdano. Smatraju da je razumno, da zbog svog dara i svojih sposobnosti zaslužuju da vode druge, da bi trebalo da se pozivaju na svoje starešinstvo i da bi drugi trebalo da ih slušaju zbog njihovih doprinosa; pritom uopšte ne gledaju na to kao na nešto što predstavlja nemarnost za stid. Zar nisu beznadežni? To nije normalna ljudskost; to je narav antihrista. Obični iskvareni ljudi mogu da poseduju te manifestacije i misli u većoj ili manjoj meri i u različitim stepenima ozbiljnosti, ali kroz čitanje Božjih reči, prihvatanjem i razumevanjem istine, oni prepoznaju da to nije nešto što bi normalna ljudskost trebalo

da ima. Takođe prepoznaju da bi, kada im se jave takve ideje, misli, planovi ili nerazumni zahtevi, trebalo da se pobune protiv njih, da ih odbace, promene, da nauče da se pokaju, da prihvate istinu i da postupe u skladu sa istinom. U čemu je razlika između antihrista i običnih iskvarenih ljudi? Razlika je u tome što antihristi nikada neće poverovati da su njihove ideje, misli i želje pogrešne, da ih Bog osuđuje i mrzi, niti će verovati da su to negativne stvari koje su od Sotone. Zbog toga, oni nikada ne odustaju od takvih misli ili uverenja. Umesto toga, istrajavaju u njima, ne bune se protiv njih i svakako ne prihvataju ono što je ispravno i pozitivno, niti dopuštaju da to postane praksa koju bi trebalo da imaju i načela kojih bi trebalo da se pridržavaju. To je razlika između antihrista i običnih iskvarenih ljudi. Pogledajte oko sebe: bilo koji čovek koji toliko ne mari za stid, a nikada to ne prepoznaje niti je toga svestan, tipičan je antirhist.

Antihristi imaju još jednu tipičnu osobinu koju ljudi vrlo lako raspoznaju: nedostatak stida. Baš kao što je napisano u Bibliji: „Zlobnik na licu pokazuje drskost" (Priče Solomonove 21:29) – samo su antihristi zaista zli ljudi. Antihristi su bestidni; bez obzira na to koliko postupaju ne mareći za stid, neosetljivo prema osećanjima drugih ljudi i u suprotnosti sa istinom, oni toga nisu svesni niti to prepoznaju. Ne prihvataju ono što je ispravno ili pozitivno i ne odustaju od svojih pogrešnih gledišta i postupaka; umesto toga, istrajavaju u njima do kraja. Takvi su antihristi. U kakvoj ste vi situaciji? Kada imate tako nerazumne zahteve, sramotne misli i namere i ideje kojih se Bog gnuša, da li ste svesni da Bog sve to prezire i da li ste stoga u stanju da se protiv toga pobunite i odustanete od toga? Ili, da li, nakon što čujete istinu, odbijate da ih se oslobodite, istrajavate u njima i mislite da ste u pravu? (Kada postanem svestan tih misli, u stanju sam da ih povežem sa Božjim rečima i osećam da su te misli prilično ogavne i da ne mare za stid, i u stanju sam da se pomolim i da se pobunim protiv njih.) Oni koji mogu svesno da se pomole i da se pobune protiv takvih misli nisu antihristi; oni koji se nikada ne mole niti se bune protiv toga, već slede sopstvene misli, suprotstavljaju se Bogu u svom srcu i odbijaju da prihvate istinu, tipični su antihristi. Bez obzira na to koliko je bestidno to što su uradili, oni odbijaju to da priznaju ili da prepoznaju. Zar nije očigledno da su to ljudi koji ne prihvataju ono što je pozitivno, već vole sve ono što je negativno i rđavo? Da li ste u stanju da prepoznate u koju kategoriju vi spadate ili nikada niste imali takve misle koje pokazuju da ne marite za stid? (Imao sam takve misli, i nakon što sam ih postao svestan, mogao sam da se pomolim Bogu i da se pobunim protiv njih. Ponekad ih nisam bio svestan, govorio sam ili sam postupao a da nisam osećao da te misli pokazuju da ne marim za stid, i tek sam kasnije, kada sam bio razotkriven, to shvatio, te sam mogao da se pomolim i pobunim protiv njih.) Ako niste svesni da su te stvari lišene stida, to nije problem; ali, ako ste toga svesni, a ne prihvatate istinu niti se bunite protiv sebe, onda je to ozbiljan problem. Većinu vremena vi ste obamrli, nesposobni da povežete te stvari sa Božjom rečju i nesvesni svog problema. Ali, ako odmah osetite krivicu i prekor u svom srcu kada postanete toga svesni i ako se osećate previše posramljeno da biste se suočili sa bilo kim, ako mislite da ste ogavni, bedni i slabog integriteta, ako osećate mržnju i

gađenje prema sebi, te razmišljate kako da se promenite i oslobodite se svega toga, to je normalna situacija. Ako možete da se pobunite protiv sebe kada postanete svesni, onda imate nadu za spasenje. Ako postanete svesni, a i dalje se ne bunite protiv sebe, onda nemate nadu za spasenje. Da li osoba može da bude spašena zavisi od toga da li može da prihvati istinu. Neki bi mogli reći: „Ja sam obamro i tupav, slabog sam kova, ali sve dok razumem bar nešto od onoga što čujem, mogu da postupam po Božjim rečima i da se pobunim protiv sebe." Takvi ljudi mogu da budu spašeni. Bez obzira na to koliko je valjan čovekov kov ili koliko istine razume, ako se ne pobuni protiv samog sebe, ako insistira na tome da ne primenjuje istinu niti da je prihvata, i ako joj se u srcu opire i suprotstavlja, onda je gotovo – takav čovek je beznadežan. Ne mariti za stid takođe je tipična osobina karaktera antihrista. Pogledajte da li ima takvih ljudi u vašoj okolini, a onda se preispitajte da vidite da ne spadate vi u tu kategoriju – ako stalno mislite da ste savršeni i sjajni, ako uvek sebe smatrate spasiocem, ako uvek težite da budete visoko iznad svih, ako jedva čekate da se uporedite sa drugima u bilo kojoj grupi da biste videli na koliko ste visokom položaju i, bez obzira na to da li na kraju možete da nadmašite druge ljude, želite da budete izuzetni i želite da vas drugi visoko cene, da se izdvajate iz gomile i da postanete poseban član grupe. Šta je to što te čini posebnim? Imaš li rogove na glavi, ili tri oka, ili tri glave i šest ruku? U tebi nema ničeg posebnog, pa zašto uvek osećaš kao da se ističeš i da si jedinstven? To znači da ne mariš za stid. S jedne strane, tvoje fizičke urođene sposobnosti nisu ništa posebno, a s druge strane, ni tvoj kov nije ništa posebno. Štaviše, ti si, kao i svi ostali, ispunjen iskvarenim naravima, nemaš razumevanje istine i od iste si vrste kao Sotona koji se suprotstavlja Bogu. Čime bi to mogao da se hvališ? Očigledno je da nemaš čime. Ono malo veština, sposobnosti, dara i talenata koje poseduješ nisu vredni pomena, jer ne predstavljaju normalnu ljudskost i nemaju veze sa pozitivnim stvarima. Ipak, ti insistiraš da te stvari koje nisu vredne pomena iznosiš u prvi plan, tretiraš ih kao svoje medalje časti, svuda se time hvališ kao da je to tvoja slava i kapital da bi zadobio poštovanje i uvažavanje ljudi, čak ih koristiš kao kapital da bi drugi ljudi brinuli o tebi i da bi uživao u poštovanju i naklonosti drugih. Zar time ne pokazuješ da ne mariš za stid? Ovi nerazumni zahtevi, misli, namere, ideje i slične stvari koje proizlaze iz nenormalne ljudskosti i razuma, jesu manifestacije nemarnosti za stid. Ako takve manifestacije dominiraju nečijom ljudskošću i ako postanu glavna osobina koja sprečava osobu da prihvati i da razume istinu, to je tipična karakteristika antihrista.

Neki ljudi troše priloge da bi kupili ukusne, visokokvalitetne i moderne stvari za braću i sestre, tvrdeći da to rade iz obzira prema njima, kako bi mogli srećno i bezbrižno da žive u Božjoj kući i da potom budu zahvalni za Božju ljubav. Šta mislite o toj ideji? Da li je to sasvim humano? (Ne, nije. Oni postupaju prema Božjim prilozima kao prema svom novcu, troše ih kako žele, umesto da priloge koriste normalno i razumno u skladu sa načelima Božje kuće.) Kakav je to problem ljudskosti? (Oni ne mare za stid.) Takvi ljudi postaju tipični antihristi čim dobiju status. Oni koriste priloge da bi se dodvorili drugima, govoreći: „Braća i sestre nemaju dovoljno odeće i žive teško. Imaju mnoge poteškoće i

niko se o tome ne brine. Ja sam to primetio i ja ću za to preuzeti odgovornost. Da bi braći i sestrama bilo udobno, da bi mogli da osete božju toplinu, božju veliku ljubav i božju blagodat dok žive u njegovoj kući, božja kuća treba da potroši nešto novca kako bi se zadovoljile sve njihove životne potrebe. Dakle, moram tome da posvetim više pažnje i da pažljivo razmislim o tome šta braći i sestrama nedostaje ili šta im je potrebno. Treba kupiti termo šolje kako bi braći i sestrama bilo zgodno da piju vodu i da ih nose sa sobom kada izlaze. Treba kupiti stolice za braću i sestre: stolice treba da imaju mekane naslone kako im dugotrajno sedenje ne bi povredilo leđa. Stolice treba da budu udobne, odgovarajuće visine, ugla i mekoće. Bez obzira na cenu, ne treba štedeti kada je u pitanju briga o braći i sestrama, jer su oni stubovi božje kuće i kapital su i temelj za širenje rada božje kuće. Stoga, briga o braći i sestrama poboljšava rad božje kuće." Većina braće i sestara se rasplače kada to čuje, preplavljena je zahvalnošću i neprestano uzvikuje da je to Božja velika ljubav. Oni koji su se pozabavili tim pitanjem osećaju toplinu u srcu kad to čuju, misleći: „Konačno, ima ljudi koji razumeju moje srce." Šta je to? (Nemarnost za stid.) Kako takvo pružanje velikih pogodnosti braći i sestrama može da se smatra nemarnošću za stid? Da li je to kleveta? (Ne, nije.) Oni koriste novac Božje kuće da pokažu velikodušnost i da zadobiju srca ljudi, pretvarajući se da su pažljivi i puni ljubavi prema braći i sestrama. Koji je njihov pravi cilj? Blago rečeno, cilj im je da uživaju u tim pogodnostima zajedno s braćom i sestrama. Da se ozbiljnije izrazimo, cilj im je da se dodvore ljudima, da osiguraju da ih ljudi uvek pamte, da za njih imaju mesto u srcima i da se sećaju koliko su bili dobri. Da li bi tako postupali prema braći i sestrama kada bi trošili vlastiti novac? (Svakako da ne bi.) Njihova prava priroda bi se razotkrila i ne bi tako postupali prema ljudima. Sudeći po tome kako neodgovorno i prema sopstvenim željama koriste Božje priloge, oni su ljudi bez integriteta i moralnih standarda, podli su i bestidni. Mogu li zaista da postupaju ljubazno prema drugim ljudima? Kakvi su oni ljudi? (To su antihristi koji ne mare za stid.) Postoji i nešto podmuklo i nemilosrdno u toj nemarnosti za stid koju antihristi poseduju i ispoljavaju u svojoj ljudskosti – oni koriste laži da bi postigli svoje lične ciljeve. Koje su reči iz njihovih usta istinite? Iako deluje kao da veoma brinu o ljudima, da ih zaista vole i mnogo misle na njih, iza kulisa zapravo kriju zlobne namere. Sami ne plaćaju nikakvu cenu; oni troše priloge, a na kraju Božja kuća pretrpi gubitke, dok oni sami profitiraju. To je ono što antihristi rade – ne samo da ne mare za stid, već su i podmukli i nemilosrdni. Oni lažu po navici, lažu i varaju ljude gde god da odu, ne izgovarajući ni jednu istinitu reč. To je samo po sebi odvratno, a pritom se još i hvale da su bezazleni, ljubazni, dobri prema drugima, da su puni ljubavi, da su saosećajni i nesposobni da prema ikome budu surovi ili da uzvrate onima koji ih maltretiraju. Čak se, iz želje da za sebe stvore imidž i da zauzmu mesto u ljudskim srcima, hvale kako su savršeni i pristojni. Zar time ne pokazuju da ne mare za stid? To je priroda antihrista; njihova je ljudskost puna takvih stvari.

Ljudi mogu donekle da raspoznaju one koji divljaju tako što čine loše stvari i ne mare za stid, ali nije lako raspoznati da antihristi ne mare za stid. Video sam jednu posebnu

manifestaciju antihrista koji ne mari za stid: često je postupao divlje i drsko, lagao je po navici, a imao je i sistematičan način govora, koji je bio organizovan i dobro uređen. Međutim, kada je trebalo da rešava zadatke, nije mogao da završi ono što je započeo, divljao je radeći loše stvari i bio je lišen svih načela. Nakon što je neko vreme obavljao dužnosti u Božjoj kući, sve što je radio nije išlo kako treba i šta god da je učinio nije valjalo. Najvažniji problem je bio taj što je i dalje želeo da navodi ljude na pogrešan put, da ostavi dobar utisak u njihovim srcima i u svakoj prilici se raspitivao šta drugi misle o njemu i da li ga poštuju. Na kraju, kada je postalo jasno da stalno pravi greške u obavljanju svojih dužnosti i da ništa ne može da uradi kako treba, Božja kuća ga je izbacila. On ne samo da nije prepoznao te očigledne manifestacije, već se pretvarao da je nevin kada je bio izbačen. Šta znači to pretvaranje da je nevin? To znači da on nikada nije priznao zle postupke koje je počinio u prošlosti – svoje laži, lukavstva i navođenje drugih na pogrešan put, kao i to kako je stvorio nezavisno kraljevstvo i stavio crkvu pod kontrolu svoje porodice, kako je divljao čineći loše stvari i kako je postupao bez načela, nikada nije tražio istinu, pa je čak, pored drugih zlodela, radio i ono što mu je bilo po volji – i da uopšte nije bio sposoban da prepozna svoje zle postupke. Naprotiv, verovao je da je toliko godina obavljao svoju dužnost u Božjoj kući, da je toliko propatio, da je platio visoku cenu, da je proveo mnogo vremena i uložio toliko energije, a da je ipak, na kraju, dospeo do tačke da ima lošu reputaciju, da ga svi preziru, da ga niko nije žalio niti se sa njim saosećao, niti bi se iko zalagao za njega. Zar to nije pretvaranje da si nevin? Kakva je to ljudskost koja se tim pretvaranjem ispoljava? (Nedostatak razuma i nemarnost za stid.) Tačno. Smatrao je da su stvari koje je radio i dužnosti koje je trebalo da obavlja njegove zasluge. Potpuno je poricao sve što je radio a što nije bilo u skladu sa istina-načelima ili što je izazivalo ometanja i prekidanja, i na kraju se pretvarao da je nevin. Tako se ponaša čovek koji ne mari za stid i on je tipičan antihrist. Da li ste ikada sreli takve ljude? Bez obzira na to šta im poverite da urade ili koje zadatke im date, oni traže da regrutuju snage, da osnuju nezavisno kraljevstvo i da zadrže druge neprimetnim kako bi oni sami bili u centru pažnje. Žele da nadmaše sve, ništa što ikome kažu nije istinito, a oni koji ih slušaju ostaju nesigurni po pitanju toga koje njihove izjave su istinite, a koje lažne. Kada na kraju budu izbačeni, oni čak smatraju da su naročito nevini i nadaju se da će ih neko braniti. Mislite li da bi ih neko branio? (Ne, ne bi.) Kad bi ih neko branio, to bi morao da bude neko ko je neupućen u prave činjenice, neki glupan, osoba koju su oni naveli na pogrešan put ili čovek koji je od iste vrste kao oni.

D. Sebični i podli

Antihristi nemaju savest, razum ili ljudskost. Ne samo da ne mare za stid, već takođe imaju još jednu karakteristiku: neobično su sebični i podli. Nije teško shvatiti doslovno značenje njihove „sebičnosti i podlosti”: slepi su za sve osim za svoje interese. Sve u vezi sa njihovim ličnim interesima zadobija njihovu punu pažnju, pa su spremni da zarad tih interesa pate i plate cenu, da im se potpuno posvete i predaju. Zažmuriće na jedno

oko i neće obraćati pažnju ni na šta što nema veze sa njihovim ličnim interesima; drugi mogu da rade šta im je volja – antihristi ne mare za to da li neko svojim ponašanjem prekida ili ometa, oni misle da to nema nikakve veze sa njima. Bolje rečeno, oni gledaju svoja posla. Ali ispravnije je reći da su ovakve osobe podle, niske i pokvarene; mi ih karakterišemo kao „sebične i podle". Kako se ispoljava sebičnost i podlost antihrista? Potrudiće se da urade ili kažu sve što je potrebno i voljno će podneti svaku patnju ako će to doprineti njihovom statusu ili reputaciji. Ali zato potpuno ignorišu rad koji je uredila Božja kuća i rad koji doprinosi rastu života Božjeg izabranog naroda. Čak i kada zli ljudi prekidaju, ometaju i čine svakakve vrste zla, čime ozbiljno utiču na rad crkve, oni ostaju ravnodušni i nezainteresovani, kao da to nema nikakve veze sa njima. A ako neko otkrije i prijavi da je neka zla osoba počinila zla dela, oni kažu da nisu ništa videli i prave se ludi. Ali zato pocrvene od besa ako neko njih prijavi i razotkrije da oni ne obavljaju stvarni posao, već samo teže slavi, dobitku i statusu. Hitno sazivaju sastanke da bi razgovarali o tome kako da odgovore i sprovode istrage da bi saznali ko je radio iza njihovih leđa, ko je bio predvodnik i ko je učestvovao u tome. Neće jesti ni spavati dok god ne isteraju stvari na videlo i dok problem ne bude potpuno rešen – čak će biti srećni jedino kada smaknu sve one koji su ih prijavili. Ovo je manifestacija sebičnosti i podlosti, zar ne? Da li oni učestvuju u radu crkve? Prosto i jednostavno rečeno, oni postupaju zarad sopstvene moći i statusa. Oni se bave svojim vlastitim poslom. Bez obzira na to koje poslove preduzimaju, antihristi nikada ne razmišljaju o interesima Božje kuće. Razmišljaju samo o tome da li će njihovi interesi biti ugroženi, razmišljaju samo o maloj količini posla koja je pred njima, a koja će im doneti korist. Za njih je primarni rad crkve samo nešto što rade u slobodno vreme. Uopšte ga ne shvataju ozbiljno. Pokrenu se samo kada ih neko podstakne na akciju, rade samo ono što im se dopada i obavljaju samo onaj posao koji je u službi održavanja njihovog ličnog statusa i moći. Rad koji je uredila Božja kuća, rad na širenju jevanđelja i život-ulazak Božjeg izabranog naroda u njihovim očima nisu važni. Kao da to nema nikakve veze sa njima, antihristi ne obraćaju pažnju i ne učestvuju, bez obzira na to s kojim se poteškoćama drugi suočavaju u svom radu, koje su probleme uočili i koje su im probleme prijavili i koliko su iskrene njihove reči. Ma koliko da su veliki problemi koji se pojavljuju u radu crkve, oni su potpuno ravnodušni. Čak i kada im je problem ispred nosa, rešavaju ga samo površno. Tek kada ih Višnji ore̊že i naredi im da reše problem, oni nevoljno urade malo stvarnog posla kako bi Višnji imao šta da vidi, ali će ubrzo zatim nastaviti sa svojim poslom. A kada su u pitanju rad crkve i važne stvari iz šireg konteksta, oni ne pokazuju interesovanje, već te stvari zanemaruju. Oni ignorišu probleme koje otkriju, a kada ih upitaju o problemima, daju površne odgovore ili zamuckuju i oklevaju, te ih rešavaju veoma nevoljno. Ovo je manifestacija sebičnosti i podlosti, zar ne? Štaviše, bez obzira na to koju dužnost obavljaju, antihristi misle samo o tome da li će im to omogućiti da budu u centru pažnje; dok god će im to poboljšati reputaciju, oni naprežu vijuge da smisle način da nauče kako se to radi, kako to da sprovedu; sve o čemu antihristi brinu jeste da li će se zbog toga

istaći. Bez obzira na to šta rade ili misle, jedino su zabrinuti za sopstvenu slavu, dobit i status. Bez obzira na to koju dužnost obavljaju, takmiče se samo oko toga ko je na višoj a ko na nižoj poziciji, ko pobeđuje a ko gubi i ko ima veću reputaciju. Zanima ih samo to koliko ih ljudi obožava i ugleda se na njih, koliko ih ljudi sluša i koliko sledbenika imaju. Oni nikada ne razgovaraju o istini u zajedništvu niti rešavaju stvarne probleme. Kada obavljaju svoju dužnost, nikada ne razmišljaju o tome kako da postupaju u skladu sa načelima, niti promišljaju o tome da li su bili odani, da li su ispunili svoje odgovornosti, da li je u njihovom radu bilo odstupanja ili propusta ili da li postoje neki problemi, a još manje razmišljaju o tome šta Bog zahteva i šta su Božje namere. Na sve ove stvari ni najmanje ne obraćaju pažnju. Samo spuste glavu i rade stvari zarad slave, dobiti i statusa, da bi zadovoljili svoje ambicije i želje. Ovo je manifestacija sebičnosti i podlosti, zar ne? Ovim se u potpunosti otkriva kako su njihova srca prepuna ličnih ambicija, želja i iracionalnih zahteva; u svemu što rade, antihristi se vode sopstvenim ambicijama i željama. Šta god da rade, motivacija i izvor su njihove lične ambicije, želje i iracionalni zahtevi. Ovo je arhetipska manifestacija sebičnosti i podlosti.

Neke starešine ne rade nikakav stvaran posao; da bi izveštavali Višnjeg, da bi izbegli orezivanje i otpuštanje i da bi osigurali svoj status, ulažu veliki napor sa braćom i sestrama, navodeći ih da im služe. U svom radu izgovaraju samo reči i doktrine, ne razgovaraju o istina-načelima, ne rešavaju stvarne probleme, ne pomažu drugima od srca niti uzimaju u obzir teškoće drugih ljudi, i nikada ne obraćaju pažnju na stvarne poteškoće s kojima se ljudi suočavaju dok obavljaju svoje dužnosti i u svom život-ulasku. Ne podržavaju nikoga ko je negativan. Osim što suzbijaju i ukoravaju, oni samo izgovaraju doktrine i uzvikuju svoje parole. Koji je njihov cilj? Oni ne vode računa o Božjem teretu, već umesto toga žele da iskoriste rezultate dužnosti koje braća i sestre obavljaju, kako bi sebe ukrasili i kako bi osigurali svoj status. Ako braća i sestre pokažu valjane rezultate u obavljanju dužnosti, oni su zadovoljni. Sebi pripisuju zasluge pred Višnjim, a u sebi hvale svoju vrlinu i misle da su valjano obavili svoje dužnosti. Pored toga, izveštavaju Višnjeg o mnogim teškoćama sa kojima su se susreli dok su obavljali taj posao, o tome kako im je Bog otvorio put, kako su vodili braću i sestre da zajedno vredno rade i da prevaziđu te teškoće, kako su im pomogli da završe taj posao, kako su se pridržavali načela i kako su uklonili zle ljude. Takođe ističu cenu koju su platili i doprinos koji su dali u svom radu, obaveštavajući Višnjeg da je zahvaljujući njihovim naporima posao dobro obavljen. Implicitno, oni Višnjem govore sledeće: „Moje starešinstvo je opravdano i doneli ste pravu odluku kada ste me izabrali za starešinu.” Nije li to ispoljavanje sebičnosti i podlosti? Ljudi koji ispoljavaju ljudskost koja je sebična i podla često koriste nekoliko doskočica. Na primer, nakon što se uredi da dobiju starešinstvo nad crkvom, uvek govore: „Naš crkveni život je tako dobar i tako divan u mojoj crkvi. Moja braća i sestre su imali divan i dubok život-ulazak, i svi imaju životna iskustva. Pogledajte koliko vole boga i kako su samo valjano obavili naš posao.” To su doskočice antihrista. Sudeći po tim rečima, očigledno je da braću i sestre u crkvi za koju

su odgovorni tretiraju kao svoje ovce, kao i da u crkvi koju kontrolišu sve smatraju svojim privatnim vlasništvom. Zar time ne pokazuju da ne mare za stid? Zašto se to ponašanje karakteriše kao da ne mare za stid? Svako ispoljavanje sebičnosti i podlosti proizilazi iz ponašanja koje pokazuje nemarnost za stid. Dakle, biti sebičan i podao znači isto što i ne mariti za stid. Ljudi koji ispoljavaju sebičnost i podlost sasvim sigurno ne mare za stid. Kada im se poveri starešinstvo i odgovornost nad crkvom, usmeravanje Božjeg izabranog naroda u obavljanju njihovih dužnosti i obavljanje konkretnog posla, oni prema svemu tome postupaju kao prema svom privatnom vlasništvu. Niko ne može da se umeša; oni imaju poslednju reč u svemu. Antihristi smatraju Božji izabrani narod, rad crkve, crkvene objekte i imovinu svojim privatnim vlasništvom. To je samo po sebi problematično. Njihov cilj je da preuzmu imovinu Božje kuće i da dominiraju nad Božjim izabranim narodom. Štaviše, na te stvari gledaju kao na kapital koji im služi da se takmiče sa drugima i uopšte se ne ustručavaju da izdaju interese Božje kuće i da nanesu štetu Božjem izabranom narodu. Da li mislite da antihristi poseduju savest i razum? Da li imaju mesta za Boga u svojim srcima? Da li imaju srce koje se boji Boga i koje Mu se pokorava? Nipošto. Dakle, nazvati antihriste Sotoninim slugama ili zlim demonima na zemlji nije ni najmanje preterano. U srcu antihrista nema ni Boga ni crkve i oni sigurno nemaju obzira prema Božjem izabranom narodu. Recite Mi, tamo gde postoje braća i sestre i tamo gde Bog dela, kako takva mesta ne nazvati Božjom kućom? Na koji način to nisu crkve? Ali antihristi razmišljaju samo o stvarima u okviru svoje sfere uticaja. Ne zanimaju ih druga mesta niti se o njima brinu. Čak i ako otkriju problem, ne obraćaju pažnju na to. Štaviše, kada nešto krene po zlu na određenom mestu i kada nešto prouzrokuje gubitke u radu crkve, oni ne obraćaju pažnju na to. Kada ih pitate zašto to ignorišu, nude apsurdne besmislice, govoreći: „Ne komentariši ono što nije tvoje briga.” Njihove reči zvuče razumno, čini se da razumeju granice u onome što rade i čini se da nemaju spoljašnje probleme, ali šta je tu suština? Suština je njihovo ispoljavanje sebičnosti i podlosti. Sve što rade, rade samo u svoju korist, samo za svoju slavu, dobit i status. Oni uopšte ne obavljaju svoje dužnosti. To je još jedna arhetipska karakteristika antihrista – sebični su i podli.

Suština sebičnosti i podlosti antihrista je očigledna; njihove manifestacije ove vrste su posebno istaknute. Crkva im poveri određeni posao, i ako im taj posao donosi slavu i korist i ako im omogućava da se pokažu, veoma su zainteresovani i voljni da ga prihvate. Ako je to posao za koji im niko neće izraziti zahvalnost, posao koji uključuje uvredu drugih, ili im neće omogućiti da se pokažu niti donosi korist njihovom ugledu, dobiti ili statusu, oni u tom slučaju nemaju nikakvo interesovanje za njega i neće ga prihvatiti, kao da taj posao nema nikakve veze sa njima i kao da to nije posao koji bi oni trebalo da obavljaju. Kada naiđu na poteškoće, nema šanse da će tragati za istinom da ih reše, a još manje će pokušati da sagledaju širu sliku i uzeti u obzir rad crkve. Na primer, u okviru delokruga rada Božje kuće, na osnovu celokupnih potreba posla, može biti određenih kadrovskih premeštaja. Ako nekoliko ljudi treba da bude premešteno iz

crkve, kako bi razuman starešina crkve trebalo da postupi po tom pitanju? U čemu je problem ako ga zanima samo interes njegove crkve, a ne celokupni interes i ako uopšte nije voljan da te ljude premesti? Zašto, kao starešina crkve, nije sposoban da se pokori centralizovanim uređenjima Božje kuće? Da li takav čovek vodi računa o Božjim namerama? Da li obraća pažnju na širu sliku posla? Ako ne razmišlja o radu Božje kuće u celini, već samo o interesima svoje crkve, zar on nije veoma sebična i podla osoba? Starešina crkve bi trebalo bezuslovno da se pokori suverenosti i uređenjima Boga, kao i centralizovanim uređenjima i koordinaciji Božje kuće. To je ono što je u skladu sa istina-načelima. Kada to zahteva rad Božje kuće, bez obzira o kome se radi, svi treba da se pokore koordinaciji i uređenjima Božje kuće i nikako ne smeju da budu pod kontrolom ijednog pojedinačnog starešine ili delatnika kao da pripadaju njima ili kao da su podložni njihovim odlukama. Poslušnost Božjeg izabranog naroda prema centralizovanim uređenjima Božje kuće sasvim je prirodna i opravdana i ta uređenja niko ne sme da ospori, osim ako pojedinačni starešina ili delatnik ne organizuje proizvoljan premeštaj koji nije u skladu sa načelom, u kom slučaju se to uređenje ne mora poslušati. Ako se organizuje normalan premeštaj u skladu sa načelima, tada celokupan Božji izabrani narod treba da bude poslušan i nijedan starešina niti delatnik nema pravo niti bilo kakav razlog da pokuša bilo koga da kontroliše. Da li biste rekli da postoji neki rad koji nije rad Božje kuće? Da li postoji neki posao koji ne uključuje širenje jevanđelja Božjeg carstva? Sve je to rad Božje kuće, svaki rad je jednak i ne postoji posao koji je „tvoj" i „moj". Ako je premeštaj u skladu sa načelom i na osnovu zahteva crkvenog rada, onda bi ti ljudi trebalo da idu tamo gde su najpotrebniji. A ipak, kakav je odgovor antihrista kada se suoče sa takvom situacijom? Oni pronalaze različite izgovore i razloge da zadrže te odgovarajuće ljude pored sebe, te ponude samo dvoje običnih ljudi, a zatim pronađu neki izgovor da te pritisnu, ili kažu kako ima puno posla, ili da nemaju dovoljno ljudi, da je teško pronaći ljude, i da će, ako se te dve osobe premeste, to loše uticati na posao. Potom te pitaju šta treba da rade, te, ako se organizuje premeštaj tih ljudi, zbog njih imaš osećaj kao da im nešto duguješ. Zar to nije način na koji delaju đavoli? Tako se ponašaju nevernici. Ljudi koji uvek pokušavaju da zaštite svoje interese u crkvi – da li su oni dobri ljudi? Da li su to ljudi koji postupaju u skladu sa načelom? Nipošto. Oni su nevernici i bezvernici. I zar to nije sebično i podlo ponašanje? Ako se neko ko je dobrog kova premesti sa položaja gde mu je antihrist nadređeni kako bi obavljao neku drugu dužnost, antihrist se u sebi tome uporno opire i odbija da se to desi – on želi od svega da odustane i nema entuzijazma da bude starešina ili glava tima. Kakav je to problem? Zašto antihristi nemaju poslušnosti prema uređenjima crkve? Oni misle da će premeštaj čoveka koji je njihova „desna ruka" uticati na rezultate i napredak njihovog posla i da će to naposletku uticati na njihov status i ugled, što će ih prisiliti da više rade i da više trpe kako bi rezultati bili zagarantovani – a to je poslednje što bi želeli da rade. Navikli su se na udobnost i ne žele više da rade niti više da trpe, te ne žele da puste tog čoveka da ode. Ako Božja kuća insistira na premeštaju, mnogo se žale i čak žele da odustanu od

svog sopstvenog posla. Zar to nije sebično i podlo? Božja kuća treba centralno da rasporedi Božji izabrani narod. To nema nikakve veze ni sa jednim starešinom, glavom tima ili pojedincem. Svi moraju da postupaju u skladu sa načelom; to je pravilo Božje kuće. Antihristi ne postupaju prema načelima Božje kuće, oni stalno kuju planove u korist svog statusa i interesa i teraju braću i sestre dobrog kova da im služe kako bi učvrstili svoju moć i status. Zar to nije sebično i podlo? Spolja gledano, to što zadržavaju ljude dobrog kova pored sebe i ne dopuštaju Božjoj kući da ih premesti deluje kao da razmišljaju o crkvenom poslu, ali u stvari oni misle samo na svoju moć i status i uopšte ne razmišljaju o radu crkve. Boje se da će loše obaviti crkveni posao, da će biti smenjeni i da će izgubiti svoj status. Antihristi ne razmišljaju o celokupnom radu Božje kuće, misle samo na svoj status, štite svoj status bez griže savesti zbog cene po interese Božje kuće i brane svoj status i interese na štetu rada crkve. To je sebično i podlo. Kada se suoči sa takvom situacijom, najmanje što čovek treba da uradi jeste da razmišlja koristeći svoju savest: „Svi ovi ljudi su iz Božje kuće, oni nisu moje lično vlasništvo. Ja sam, takođe, član Božje kuće. Kakvo pravo ja imam da sprečavam Božju kuću da premešta ljude? Trebalo bi da razmislim o celokupnim interesima Božje kuće, umesto da se fokusiram samo na posao u okviru mog delokruga odgovornosti.” Tako bi trebalo da razmišljaju ljudi koji poseduju savest i razum i to je razum koji bi trebalo da imaju oni koji veruju u Boga. Božja kuća se bavi radom celine, dok se crkve bave radom delova. Stoga, kada Božja kuća traži od crkve nešto posebno, najvažnije što starešine i delatnici mogu da urade jeste da poslušaju uređenja Božje kuće. Lažne starešine i antihristi nemaju takvu savest i razum. Svi su prilično sebični, misle samo na sebe i ne misle na rad crkve. Razmatraju samo trenutne koristi koje su im pred očima, ne razmišljaju o celokupnom radu Božje kuće i stoga su potpuno nesposobni da poslušaju uređenja Božje kuće. Izuzetno su sebični i podli! Imaju čak dovoljno smelosti da prouzrokuju smetnje u Božjoj kući i čak se usuđuju da se tvrdoglavo drže svojih principa; to su ljudi koji imaju najveći nedostatak u pogledu ljudskosti, to su zli ljudi. Takvi su antihristi. Oni uvek postupaju prema crkvenom radu, prema braći i sestrama, pa čak i prema svim resursima Božje kuće koji spadaju u njihov delokrug odgovornosti kao prema svom ličnom vlasništvu. Veruju da imaju pravo da odluče kako će se te stvari rasporediti, premeštati i koristiti i da Božjoj kući nije dozvoljeno da se meša. Kada te stvari dođu u njihove ruke, kao da postanu vlasništvo Sotone, nikome nije dozvoljeno da ih dodirne. Oni su glavni, velike zverke i ko god dođe na njihovu teritoriju mora da se ponaša poslušno, krotko i u skladu sa njihovim naredbama i uređenjima, i mora da prima uputstva na osnovu njihovog izraza lica. To je ispoljavanje sebičnosti i podlosti u okviru karaktera antihrista. Oni ne vode računa o radu Božje kuće, uopšte ne slede načela i misle samo na svoje interese i status – što su sve obeležja sebičnosti i podlosti antihrista.

Postoji još jedna situacija. Bilo da je reč o novcu ili o stvarima koje su braća i sestre priložili, u normalnim okolnostima, bez obzira na iznos, sve to treba predati Božjoj kući. Međutim, neki antihristi pogrešno veruju da „novac koji su priložila braća i sestre iz naše

crkve pripada našoj crkvi i da naša crkva treba da ga čuva i koristi. Niko nema pravo da se meša u to kako ga koristimo ili raspoređujemo, a svakako niko nema kvalifikacije ni da ga uzme". Dakle, ako ih pitaš koliko je crkva primila u prilozima, oni će se pribojavati da ćeš priloge možda uzeti i neće ti reći stvarnu sumu. Neki ljudi bi se mogli zapitati: „Šta znači to što se plaše da će im prilozi biti oduzeti? Da li žele sami to da potroše?" Ne nužno. Oni misle: „I našoj crkvi je potreban novac. Ako nam prilozi budu oduzeti, kako ćemo obavljati naš posao?" Višnji ima načela po pitanju toga, pa zašto ne slediš načela kada se time baviš? On ostavi dovoljno da imaš za svoje potrebe u radu, a ostatak Božja kuća ravnomerno raspoređuje. Ti resursi nisu privatno vlasništvo crkvenih starešina; oni pripadaju Božjoj kući. Međutim, neki antihristi zadržavaju te stvari, prisvajaju ih kao svoje i ne dozvoljavaju nikome drugom da ih koristi kako bi zadovoljili svoje ambicije i želje, i radi sopstvenog posla i obezbeđivanja resursa unutar svog domena. Zar to nije ispoljavanje sebičnosti i podlosti? To je još jedan tipičan i poseban način na koji se ispoljava karakter antihrista.

Ti antihristi su loši i zli, ružni, rđavi, niski i podli. Puko pričanje o njima izaziva gađenje i bes. Oni spolja mogu da izgledaju kao ljudska bića i mogu prijatno da govore, i čini se kao da razumeju i da su savladali sve vrste doktrina, ali čim nešto preduzmu, razotkriva se njihova ružna i zla ljudskost koja vređa oči. S obzirom da svaki antihrist u svom karakteru poseduje te ružne i zle osobine, to znači da je sposoban da počini takva zlodela. Zato se nazivaju antihristima. Da li ova logika ima smisla? (Da.) Drugim rečima, prisustvo tih zlobnih i rđavih naravi u njihovom karakteru omogućava im da čine zlodela antihrista, čime se mogu tako okarakterisati. Tako stvari stoje. Ako je neki čovek antihrist, da li bi bilo tačno opisati njegovu ljudskost kao ljubaznu, pravednu, poštenu i iskrenu? Svakako da ne bi. Ako neki čovek laže po navici, on poseduje svojstvo antihrista. Ako je neko podmukao i nemilosrdan, takođe ima osobinu antihrista. Ako je neko sebična i podla osoba koja se isključivo vodi ličnom koristi, ako divlja čineći zlodela i ako ne mari za stid, onda je to zao čovek. Ako takva zla osoba dođe na vlast, tada postaje antihrist.

E. Priklanjaju se moćnima i kinje slabije

Ljudskost antihrista takođe poseduje nešto što je i gnusno i odvratno – oni se priklanjaju moćnima i kinje slabije. Ako u crkvi ili na svetu postoje određene poznate ličnosti ili ljudi koji imaju moć ili status, bez obzira na to ko su ti ljudi, antihristi prema njima gaje beskrajnu zavist i divljenje, pa im se čak i ulizuju. Kada veruju u hrišćanstvo, tvrde da su i određeni politički čelnici vernici, a kada prihvate ovu etapu Božjeg dela u poslednjim danima, tvrde da su tu etapu prihvatili i određeni sveštenici iz uglednih veroispovesti. Šta god da rade, uvek tome daju impresivan naziv, uvek poštuju i oponašaju poznate ličnosti i osećaju se zadovoljno tek kada su uspeli da se priklone nekoj poznatoj ličnosti ili nekome ko ima status. Kada su u pitanju ljudi sa statusom, bez obzira na to da li su dobri ili loši, antihristi im se neumorno ulaguju, laskaju im i

dodvoravaju im se. Čak su spremni da im služe čaj i da im iznose noćne posude. S druge strane, kada su u pitanju oni bez statusa, bez obzira na to koliko su ti ljudi pravedni, pošteni i ljubazni, antihristi ih maltretiraju i gaze po njima kad god za to imaju priliku. Često se hvale kako je ta i ta osoba poslovni rukovodilac u društvu, kako je otac tog i tog bogat, koliko novca taj i taj čovek ima i kolika je velika porodica ili kompanija tog i tog, naglašavajući njihovu istaknutost u društvu. Kada su u pitanju lažne starešine i antihristi u crkvi, bez obzira na to koja zlodela da čine, antihristi ih nikada ne prijavljuju, ne razotkrivaju niti ih raspoznaju. Umesto toga, slede ih izbliza, radeći sve što im se kaže. Oni postaju sledbenici, pešadinci i robovi starešine koga slede. Kada dolaze u dodir sa ljudima koji imaju moć, uticaj, bogatstvo i status, čini se kao da su vrlo podređeni, ponizni i nesposobni. Izuzetno su poslušni i pokorni, klimaju glavom i slažu se sa svime što ti ljudi kažu. Međutim, kada su u pitanju obični ljudi bez statusa, antihristi se ponašaju potpuno drugačije, koriste nadmoćan ton kad govore, žele da budu superiorni, da deluje kao da su nepobedivi, jači i viši od bilo koga drugog, zbog čega se teško raspoznaju bilo kakvi problemi, mane ili slabosti u njima. Kakav je to karakter? Ima li to neke veze sa podmuklim, nemilosrdnim ponašanjem kojim pokazuju da ne mare za stid? (Da, ima.) Priklanjati se moćnima i kinjiti slabije – zar to nije ružna i zla strana ljudskosti antihrista? Da li mislite da su ljudi sa takvom ljudskošću čestiti? (Ne.) Da li su stvari koje govore onima sa statusom i moći istinite? Da li su stvari koje govore slabima istinite? (Ništa od toga nije istinito.) Dakle, ova stavka ima neke veze sa laganjem po navici. Sudeći po toj stavci, karakter antihrista je krajnje odvratan i oni poseduju dva potpuno različita lica. Takva osoba ima nadimak – „kameleon”. Oni nikada ne postupaju prema ljudima na osnovu istina-načela, ljudskosti ili pitanja da li ti ljudi streme ka istini u okviru Božje kuće. Umesto toga, različito postupaju prema ljudima isključivo na osnovu njihovog statusa i uticaja. Kada su u pitanju oni koji imaju status i sposobnost, antihristi čine sve što mogu da im se ulizuju, da im laskaju i da im se približe. Čak i ako ih ti ljudi tuku ili grde, oni to spremno podnose bez ikakvih žalbi. Čak neprestano priznaju svoju beskorisnost i postaju ponizni, iako je ono što zaista misle u sebi potpuno drugačije od njihovog spoljašnjeg ponašanja. Ako čovek koji ima status i ugled progovori, čak i ako je to jeres i zabluda Sotone koja nema nikakve veze sa istinom, antihristi će to slušati, klimaće glavom u znak saglasnosti i površno će to prihvatati. S druge strane, ako neko nema sposobnost ili status, bez obzira koliko tačne reči takav čovek izgovara, antihristi će ga ignorisati i gledaće ga sa visine. Čak i ako ono što taj čovek govori odgovara načelima i istini, oni to neće slušati, već će umesto toga to opovrgavati, ismevaće mu se i rugati. To je još jedna osobina koja se može pronaći u karakteru antihrista. Sudeći po njihovim načinima i načelima po kojima se vladaju i ophode prema svetu, takvi pojedinci mogu definitivno biti okarakterisani kao nesumnjivi bezvernici. Ispoljavanje njihovog karaktera je nisko, odvratno i bedno.

Priklanjanje moćnima i kinjenje slabijih tipičan je metod koji ljudi poput antihrista koriste u društvenim interakcijama. Oni vode živahne razgovore i ulaguju se nevernicima,

ali kada se okrenu i vide braću i sestre, nemaju šta da kažu i nemaju zajednički jezik sa njima. To su antihristi. Kada se razgovara o stvarima koje se tiču vere u Boga, obavljanja dužnosti, život-ulaska ili promene naravi, nemaju ništa da kažu i nisu zainteresovani. Međutim, kada se govori o nevernicima, posebno o onima koji su bogati i uticajni, o političarima, društvenoj eliti, muzičkim i filmskim zvezdama, društvenim trendovima ili o stvarima koje se tiču hrane i zabave, postaju izuzetno pričljivi i ne mogu da se zaustave. Čini se da posebno žude za takvim životom i za takvim društvenim statusom. Iako takvi ljudi veruju u Boga, to je samo zbog njihovih ličnih poteškoća, skrivenih namera i ciljeva. Oni veruju u Boga isključivo radi blagoslova i čak i nakon što su poverovali u Boga, ne mogu da se oslobode takvog ponašanja. Zato, kada se govori o stvarima kao što su hrana i zabava, oni postaju entuzijastični. Kada razgovaraju sa braćom i sestrama, to je potpuno druga priča. U dubini svog srca i svoje duše, oni gledaju sa visine na one koji veruju u Boga, na one koji streme ka istini i na one koji su pošteni i pravedni. Oni diskriminišu i preziru takve ljude. Kada antihristi vide starešine u crkvi, oni pomisle: „Oni ne liče na starešine; uopšte ne podsećaju na zvaničnike. U poređenju sa svetskim zvaničnicima, daleko su inferiorniji, nedostaju im držanje i stil!" Ako saznaju da neke starešine nemaju visok nivo obrazovanja, u srcu ih diskriminišu. Šta mislite da osećaju kada vide Mene? Na prvi pogled, misle: „Hristos, ovaploćen bog, niko je i ništa, nema visoko obrazovanje, nije mnogo visok, njegov izgled nije privlačan, nedostaje mu držanje, a njegov način oblačenja je običan. Svi kažu da on ima istinu; to je jedina stvar vredna pažnje i nema ništa drugo što je impresivno u vezi sa njim. Pogledajte šta moćni ljudi nose u društvu! Koje marke su tvoja odeća i obuća? Kakva ti je frizura? Da li si se šišao u poznatom salonu? Koliko je koštala jedna frizura?" Kažem: „Ne trošim ni dinar na šišanje; šišam se sam kod kuće." Oni kažu: „Ideš li na kozmetičke tretmane? Odsedaš li u hotelima? Sa koliko zvezdica? Da li si ikada bio na luksuznom krstarenju?" Ja kažem: „Ne znam ništa o tim stvarima." Oni kažu: „Onda si stvarno prilično neupućen. Sa svojim plemenitim identitetom i statusom, zašto ne znaš ništa i ne razumeš ništa u vezi sa luksuznim i prestižnim stvarima u svetu? U tvojoj situaciji, trebalo bi malo da doživiš te stvari. Barem bi mogao da odeš u prestižni kozmetički salon, da odsedneš u hotelu sa pet zvezdica i da odeš na luksuzno krstarenje. U najmanju ruku, trebalo bi da letiš u prvoj klasi." Kada Me vide, imaju loše mišljenje o Meni, ali moraju da priznaju jednu stvar, a to je: „Nikada nisam čuo ništa od onoga što si rekao ranije tokom okupljanja. Moram da slušam ono što govoriš." Ali nakon okupljanja, više Me ne prepoznaju. Baš kao vuk: kada ga nahraniš, okrene se i ugrize te. To je njegova priroda. Kada antihristi vide običnu braću i sestre koji nemaju novca ili uticaja, koji prosto vole istinu i spremni su da streme ka istini i koji dobrovoljno obavljaju svoje dužnosti, oni ih preziru i isključuju. Kada pogledaju Hrista i vide običnu osobu, nekoga ko je u svakom pogledu, po svom izgledu, pojavi i držanju, obična i prosečna osoba, da li mogu odmah da promene svoju unutrašnju narav i stav? (Ne, ne mogu.) Njihov stav prema stvarima zasnovan je na njihovoj naravi. S obzirom da im nedostaje normalna ljudskost, njihov stav prema Hristu

nesumnjivo je isti kao i prema običnoj osobi. Nemaju ni najmanjeg poštovanja; to je određeno njihovom suštinom i njihovom naravi. Ispoljavanje ovog aspekta ljudskosti antihrista jednako je odvratno i gnusno kao i kada su u pitanju drugi aspekti.

Različite osobine u karakteru antihrista o kojima smo upravo razgovarali pojedinačno mogu da otkriju dobrotu ili zlobu, kao i superiornost ili inferiornost njihovog karaktera. Da li je karakter osobe koja laže po navici superioran ili inferioran? (Inferiorna.) Da li je ljudskost sebične i podle osobe dobra ili loša? (Loša.) Da li je ljudskost osobe koja ne mari za stid dobra ili loša? (Loša.) Da li je karakter podmukle i nemilosrdne osobe superioran ili inferioran? (Inferioran.) Kakav je karakter osobe koja samo zna kako da se priklanja moćnima i kinji slabije, koja se pridržava samo takvih načela? (Odvratna.) Takve osobe su krajnje odvratne, ne samo da im nedostaje normalna ljudskost, već bi se tačno moglo reći da to nisu ljudi – oni su olош, oni su đavoli. Svako ko je lišen i najmanje savesti i razuma je đavo, a ne ljudsko biće.

F. Pohlepniji su prema materijalnim stvarima od običnih ljudi

Postoji još jedna manifestacija u ljudskosti antihrista: pohlepniji su prema materijalnim stvarima od običnih ljudi. To jest, imaju naročito veliku želju i potrebu za materijalnim stvarima – njihove želje nemaju granice. Ispunjeni su težnjama za ekstravagantnim životnim stilom i nezajažljivo su pohlepni. Neko bi mogao reći: „Većina antihrista to ne ispoljava.” Iako se to ne ispoljava, ne znači da toga nema u njihovoj ljudskosti. Kada takvi ljudi steknu status, koja su njihova načela po pitanju onoga što jedu, kako se oblače i kako izgledaju? Čim steknu status, sve mora da bude po njihovom, pronalaze prilike, postavljaju određene uslove i njihov život postaje drugačiji. Počinju da budu izbirljivi u vezi sa hranom, naglašavajući raskoš i luksuz. Insistiraju na tome da nose i koriste predmete poznatih marki, a kuće u kojima žive i automobili koje voze moraju biti vrhunski i luksuzni. Čak i kada kupe vozilo za svakodnevnu upotrebu, ono mora biti opremljeno luksuznim dodacima. Neki bi možda pitali: „Ako nemaju novca, zašto pridaju toliko značaja tim stvarima?” Samo zato što nemaju novca ne znači da ne teže takvim stvarima ili da ta želja ne postoji u njihovoj ljudskosti. Dakle, kada antihristi steknu kontrolu nad prilozima u Božjoj kući, oni ih bezobzirno rasipaju. Žele da kupe sve i da uživaju u svemu, do tačke bestidnosti i do stepena koji je teško kontrolisati. Moraju da piju čaj visokog kvaliteta u pozlaćenim šoljama, njihovi obroci moraju da budu raskošni banketi, insistiraju na konzumiranju ženšena najvišeg kvaliteta i uvek koriste samo najnovije modele računara i telefona svetskih brendova. Nose naočare koje koštaju hiljade juana, troše stotine na frizuru, a plaćaju hiljade ili više za masaže i saune. Ukratko, zahtevaju da sve bude vrhunsko i poznate marke, želeći da uživaju u onome u čemu uživaju slavni i moćni ljudi. Kada antihristi steknu status, sve to što je ružno postaje očigledno. Tokom okupljanja, ako samo tri do pet ljudi sluša njihove propovedi, smatraju to nedovoljnim i insistiraju da bude prisutno tri do pet stotina ljudi. Kada drugi kažu da su spoljne okolnosti nepovoljne i da je već prilično dobro to što se okupilo od tri do pet ljudi, oni odgovaraju:

„Ovo neće ići – zašto tako malo ljudi sluša moju propoved? Ovo nije vredno mog vremena. Trebalo bi da kupimo veliku crkvenu zgradu koja može da primi desetine hiljada ljudi za dostojanstveniju propoved." Zar ne izazivaju svoju smrt? To je ono što antihristi rade. Zar se ne ponašaju kao da ne mare za stid? Imaju izuzetno nekontrolisanu želju za luksuznim životom i materijalnim stvarima, što je još jedna osobina u karaktera antihrista. Čim neko spomene gurmansku hranu, luksuzne automobile, brendiranu odeću i skupe predmete, njihove oči zasvetle od pohlepe, a njihova želja izlazi na površinu. Kako se rađa ta želja? Ona je nesumnjivo otkrivenje njihove demonske naravi. Neki antihristi možda nisu baš pri novcu, i kada vide nekoga kako nosi luksuzan nakit ili dijamantski prsten od dva ili tri karata, njihove oči zasvetle, te pomisle: „Da ne verujem u boga, mogao bih nositi onaj od pet karata." Razmišljaju o tome kako nemaju čak ni prsten od jednog karata, osećaju se uznemireno i počinju da misle da nije vredno verovati u Boga. Ipak, nakon daljeg razmišljanja, pomisle: „U budućnosti ću primiti velike blagoslove zbog svoje vere u boga. Mogao bih da imam dijamant od pet stotina karata i da ga nosim na glavi." Zar nemaju želje? Kada na TV-u vide bogate ljude kako nose dizajnersku odeću i krstare luksuznim brodovima, misle da je to neverovatno blaženo, romantično, plemenito i vredno zavisti. Sline nad tim, govoreći: „Kada ću postati takva osoba, titan među ljudima? Kada ću uživati u takvom životu?" Gledaju to iznova i iznova dok ne pomisle da verovanje u Boga stvarno nije zanimljivo. Ali onda ponovo razmišljaju i pomisle: „Ne smem ovako da razmišljam. Zašto verujem u boga? 'Čovek mora da podnese najveće teškoće da bi postao najveći od svih ljudi.' U budućnosti, moj život će biti mnogo bolji od njihovog. Oni idu na luksuzna krstarenja, ali ja ću leteti luksuznim avionom ili u luksuznom letećem tanjiru – otići ću na Mesec!" Da li su takve misli imalo razumne? Da li se slažu sa normalnom ljudskošću? (Ne, ne slažu se.) To je još jedan element u ljudskosti antihrista – izuzetno nekontrolisana želja za materijalnim stvarima i luksuznim životnim stilom. Kada to steknu, postaju nezajažljivo pohlepni, imaju pogled i prirodu grabljivca i žele da poseduju te stvari zauvek. U ljudskosti antihrista, nije samo reč o zavisti prema moćnima; oni takođe žele materijalne stvari i visokokvalitetan život. Normalna ljudskost ima razumne potrebe za životom i materijalnim stvarima: ljudi normalne ljudskosti imaju svoje svakodnevne potrebe, potrebu za radom i za životnim okruženjem, kao i fizičke potrebe. Dovoljno je da su te potrebe zadovoljene i smatra se da je relativno normalno prilagoditi te potrebe shodno svojim kapacitetima i ekonomskim uslovima. Međutim, potreba antihrista za materijalnim stvarima i uživanjem u njima nenormalna je i nezajažljiva. Neki antihristi posebno teže visokom kvalitetu života – kada žive u porodici domaćina gde se služi jednostavna hrana, osećaju se pomalo razdraženo. Štaviše, ako ljudi u toj porodici streme ka istini, ako su prilično pošteni i ne laskaju im, ne podilaze im niti im govore ono što žele da čuju, antihristi postaju još više zgroženi, misleći: „Gde mogu da nađem dobru hranu i da boravim u velikoj kući? Ko ima dobre uslove za život? Ko ima automobil i može da me vozi unaokolo i da me pokupi kako ne bih morao da hodam?" Uvek se bave takvim stvarima. Da li ima takvih ljudi u vašoj

okolini? Da li ste vi takva osoba? (Takve stvari su prisutne i u našoj ljudskosti.) Možete li da ih obuzdate? Uživanje u udobnosti nije isto što i nezajažljiva pohlepa; treba biti umeren, a da to pritom ne ometa obavljanje nečije dužnosti. To je ljudskost koju poseduju normalni iskvareni ljudi. Međutim, antihristi ne primenjuju umerenost; oni su nezajažljivi i po navici grabežljivi. Da li imate nešto da dodate po pitanju ove manifestacije? (Bože, videla sam antihrista ranije. U to vreme, jedna sestra joj je kupila više od deset jakni, sve poznatih marki, a ta žena antihrist ih je nosila jednu po jednu, menjajući jaknu svaki put kada je izlazila. Kasnije je postala starešina i iskoristila je Božje priloge da kupi limuzinu. Neko joj je čak kupio lepu kuću da bi je posebno ugostio, a kada je išla u kupovinu, ta sestra domaćin ju je sledila. Ako bi joj se svidela neka odeća, samo bi pokazala na nju i njena domaćica bi požurila da je kupi. Kada bi se vratila kući, unapred bi pozvala porodicu domaćina i rekla da želi da jede knedle. Vreme kuvanja knedli moralo je da bude tačno isplanirano – ne previše rano jer bi se knedle ohladile i ne previše kasno jer bi morala gladna da ih čeka nakon što stigne kući. Bila je kao carica udovica; njen način života bio je izuzetno luksuzan. Kasnije je ta žena antihrist bila izbačena.) Pogledajte kako su ti ljudi bili neuki i glupi, kupujući kuću i limuzinu za antihrista! Antihristi veruju da ljudi dolaze na ovaj svet da bi uživali u stvarima i da, ako čovek neuživa u tim stvarima, proživeo je život uzalud. To je njihovo načelo i teorija. Da li je ta teorija tačna? To je isključivo gledište nevernika, zveri i mrtvih ljudi bez duha. Ljudi koji veruju u Boga, a još uvek imaju takve stavove, potpuni su bezvernici i nevernici. Kada takvi ljudi steknu status, oni postaju antihristi do srži, a bez statusa, oni su zli ljudi.

Laganje po navici, podmuklost i nemilosrdnost, nedostatak osećaja časti i nemarnost za stid, sebičnost i podlost, priklanjanje moćnima i kinjenje slabijih i biti pohlepniji prema materijalnim stvarima od običnih ljudi – to su tipični, vrlo zastupljeni i očigledni aspekti u karakteru antihrista. Dok se neka od ovih manifestacija može u izvesnoj meri pojaviti kod običnih ljudi, oni time mahom ispoljavaju iskvarenu narav ili su to manifestacije nenormalne ljudskosti, ili nedostatak ljudskosti koji proizilazi iz iskvarenosti Sotonom. Kroz čitanje Božjih reči, ovi ljudi razvijaju svest o savesti i razvijaju sposobnost da se odreknu tih stvari, da se protiv njih pobune i da se pokaju. Te osobine u njihovom slučaju nemaju dominantnu ulogu i neće uticati na njihovo stremljenje ka istini niti na obavljanje njihovih dužnosti. Samo antihristi odbijaju da prihvate istinu, bez obzira na to koliko propovedi čuju. Osobine i karakteristike sadržane u njihovoj ljudskosti neće se promeniti i zato se takvi ljudi u Božjoj kući osuđeni i zato nikada ne mogu da budu spašeni. Zašto ne mogu da budu spašeni? Ljudi sa takvim karakterom ne mogu da budu spašeni jer odbijaju da prihvate istinu i jer su neprijateljski nastrojeni prema istini, prema Bogu i prema svim pozitivnim stvarima. Oni nemaju preduslove ni ljudskost koji su potrebni za spasenje i stoga su ti pojedinci osuđeni da budu isključeni i bačeni u pakao.

12. decembar 2020. godine

Peti ekskurs

Sažetak karaktera antihrista i njihove narav-suštine (2. deo)

II. Razlika između karaktera i narav-suštine

Prošlog puta smo saželi karakter antihrista. Možete li da navedete šta taj karakter obuhvata? (Prva stavka je laganje po navici, druga je podmuklost i nemilosrdnost, treća je nedostatak osećaja časti i ne mareći za stid, četvrta je sebičnost i podlost, peta je priklanjanje moćnima i kinjenje slabijih, a šesta je pohlepniji su prema materijalnim stvarima od običnih ljudi.) Ukupno ima šest stavki. Posmatrajući ovih šest stavki, karakter antihrista lišen je ljudskosti, savesti i razuma. Njihov integritet je nizak, a karakter odvratan. Recimo da ne znaš ili ne možeš da dokučiš narav nekog čoveka, niti da li je ona dobra ili loša, ali kroz učenje o njegovom karakteru otkrivaš, na primer, da on ima odvratan karakter koji uključuje laganje po navici, nedostatak osećaja časti ili podmuklost i nemilosrdnost. Tada možeš preliminarno da ga okarakterišeš kao osobu koja nema savest, dobro srce ili plemenit karakter, već ima lošu, veoma slabu i zlu ljudskost. Ako takvi ljudi nemaju status, mogu se okvirno okarakterisati kao zle ljude; sudeći po njihovom karakteru, mogu li u potpunosti i temeljno da se okarakterišu kao antihristi? Ako uzmemo u obzir samo ove manifestacije njihove ljudskosti, onda možemo sa osamdeset posto sigurnosti da ih okarakterišemo kao antihriste. Nije da oni samo poseduju narav antihrista i nije prosto slučaj da je njihova ljudskost zla, loša i bedna, pa ih možemo preliminarno okarakterisati kao antihriste. To je zato što niko ko je okarakterisan kao antihrist ne poseduje valjanu ljudskost, poštenje, dobrotu, jednostavnost, ispravnost, iskrenost prema drugima niti osećaj časti; niko ko poseduje ove aspekte karaktera nije antihrist. Ljudskost antihrista je pre svega veoma loša. Oni nemaju savest i razum i sigurno ne poseduju karakter koji imaju ljudi sa ljudskošću i plemenitim integritetom. Dakle, sudeći po karakteru antihrista, ako nemaju status i ako su samo obični sledbenici ili članovi grupe koji obavljaju svoju dužnost, ali ako im je karakter veoma loš i ako poseduju te osobine karaktera antihrista, onda takve ljude možemo preliminarno okarakterisati kao antihriste. Šta bi trebalo učiniti sa onima koje ne možemo prozreti? Takve ljude ne treba promovisati niti im davati status. Neki mogu reći: „Ako im damo status, zar to neće odrediti da li su antihristi ili ne?” Da li je ta izjava tačna? (Ne, nije.) Ako takvim ljudima damo status, oni će raditi stvari koje rade antihristi i uradiće sve ono što su antihristi sposobni da urade. Prvo, uspostaviće nezavisna carstva, a osim toga, kontrolisaće ljude. Da li će takva osoba raditi ono što je korisno za Božju kuću? (Ne, neće.) Kada takvi ljudi steknu status, u stanju su da uspostave nezavisna carstva, da se ponašaju bezobzirno, da izazivaju ometanja i prekidanja, da formiraju grupe i da sprovode svakojaka dela zlih ljudi. Staviti Božji izabrani narod u ruke zlih ljudi i prepustiti ih đavolima i Sotonama nalik je puštanju lisice u vinograd. Kada takvi ljudi preuzmu vlast,

unapred je odlučeno da su bez sumnje antihristi. Ako čovek određuje da je neka osoba antihrist isključivo na osnovu njenog karaktera, mnogima koji nisu svesni stvarnih činjenica, koji ne razumeju ili ne mogu da raspoznaju narav-suštinu antihrista, to može izgledati malo preterano. Oni mogu pomisliti: „Zašto potpuno otpisati ili osuditi nekoga samo na osnovu toga? Čini se nepravednim označiti je kao antihrista pre nego što je išta učinila." Međutim, sudeći po narav-suštini antihrista, nesumnjivo je da oni nemaju dobru ljudskost. Prvo, oni sigurno nisu ljudi koji streme ka istini; drugo, neupitno je da oni ne vole istinu; štaviše, oni nikako nisu ljudi koji se pokoravaju Božjim rečima, koji se boje Boga i klone zla. Za one koji ne poseduju takve osobine, prilično je očigledno da li je njihov karakter plemenit ili prizeman, dobar ili loš.

Na poslednjem okupljanju, razgovarali smo o raznim ponašanjima, načinima izražavanja i rešavanja problema i ostalim stvarima koje se ispoljavaju kroz karakter antihrista. Ako ne možemo u potpunosti da odredimo da li je neka osoba antihrist na osnovu njenog karaktera, onda je neophodno da dodatno razgovaramo o narav-suštini antihrista. Dok sa jedne strane ispitujemo i raspoznajemo karakter antihrista, a sa druge njihovu narav-suštinu, kombinovanjem to dvoje možemo da odredimo da li neka osoba samo poseduje narav antihrista ili je zaista antihrist. Hajde da danas sažmemo koje to narav-suštine imaju antihristi. To je presudna karakteristika koja nam omogućava da bolje identifikujemo, raspoznamo ili odredimo da li je neka osoba antihrist.

Što se tiče naravi, prethodno smo o tome napravili konkretan sažetak – koje su to ljudske iskvarene naravi? (Nepopustljivost, nadmenost, lažljivost, odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost.) To je otprilike tih šest, a ostala tumačenja naravi, poput sebičnosti i podlosti, donekle su povezana sa nekom od ovih šest ili su im slična. Recite Mi, da li postoji razlika između nečijeg karaktera i njegove narav-suštine? Koja je razlika? Karakter se prvenstveno meri pomoću savesti i razuma. Uključuje da li čovek ima integritet, da li je njegov integritet plemenit, da li ima dostojanstvo, da li poseduju ljudski moral, koji je nivo njegovog morala, da li ima granice i načela u tome kako se vlada, da li je njegova ljudskost dobra ili zla i da li je jednostavan i pošten – ovi aspekti se odnose na ljudski karakter. Suštinski, karakter sačinjavaju izbori i sklonosti ka dobru i zlu, ka pozitivnim i negativnim stvarima i ka ispravnom i pogrešnom ponašanju koje ljudi ispoljavaju u svakodnevnom životu – karakter se odnosi na to. To uglavnom ne uključuje istinu; meri se samo koristeći standard savesti zajedno sa dobrom i zlom ljudskošću i zapravo ne doseže do nivoa istine. Ako se radi o naravi, ona se mora meriti pomoću čovekove suštine. Da li čovek više voli dobro ili zlo i, kada se radi o pravdi i rđavosti kao i o pozitivnim i negativnim stvarima, šta čovek ispoljava, kakvi su zaista njegovi izbori i narav koju otkriva i kakve bi mogle biti njegove reakcije – te stvari se moraju meriti pomoću istine. Ako je čovekov karakter relativno ljubazan i ako ima savest i razum, može li se reći da on nema iskvarenu narav? (Ne, ne može.) Ako je čovek veoma ljubazan, da li poseduje nadmenost? (Da, poseduje.) Ako je čovek veoma pošten, da li ima nepopustljivu narav? (Da, ima.) Može se reći da bez obzira na to koliko je nečiji karakter

dobar, bez obzira na to koliko plemenit može biti njegov integritet, ništa od toga ne znači da on nema iskvarenu narav. Ako čovek ima savest i razum, da li to znači da nikada ne pruža otpor Bogu niti se buni protiv Njega? (Ne, ne znači.) Pa kako dolazi do te pobune? To je zato što ljudi imaju iskvarenu narav i u njihovoj narav-suštini postoje nepopustljivost, nadmenost, rđavost i ostalo. Dakle, bez obzira na to koliko nečiji karakter može biti dobar, to ne znači da ta osoba poseduje istinu, da nema iskvarenu narav ili da može da izbegne pružanje otpora Bogu, izdaju i buntovništvo protiv Boga i da može da se pokori Bogu bez stremljenja ka istini. Ako čovek ima dobar karakter, ako je relativno jednostavan, pošten, pravedan, dobrodušan i ako ima osećaj časti, to samo znači da može da prihvati istinu, da voli istinu i da se pokori onome što Bog čini jer poseduje karakter koji može da prihvati istinu.

Dobar ili loš karakter meri se pomoću osnovnih kriterijuma kao što su savest, moral i integritet. Međutim, čovekova narav-suština mora da se meri pomoću šest iskvarenih naravi koje smo ranije spomenuli. Ako čovek ima visok moralni standard, integritet, savest, razum i dobrog je srca, može se samo reći da je njegov karakter relativno dobar. Međutim, to ne znači da taj čovek razume istinu, da poseduje istinu niti da može da postupa u skladu sa istina-načelima. Šta se time potvrđuje? Iako on ima valjan karakter, relativno plemenit integritet i viši moralni standard po pitanju toga kako se ponaša i postupa, to ne znači da nema iskvarenu narav, ne znači da poseduje istinu niti da se njegova narav u potpunosti usklađuje sa Božjim zahtevima. Ako se čovekova iskvarena narav ne menja i ako on ne razume istinu, onda, bez obzira na to koliko je valjan njegov karakter, on nije istinski dobra osoba. Pretpostavimo da čovek iskusi relativnu promenu u naravi, to jest, da traga za istinom u svojim postupcima, da proaktivno prati istina-načela u načinu na koji postupa i da se pokorava istini i Bogu, i premda njegova iskvarena narav i dalje ponekad izbija na površinu, on otkriva nadmenost i lažljivost, a u težim slučajevima čak i zlu narav, a ipak, u celini gledano, izvor, pravac i cilj njegovih postupaka u skladu su sa istina-načelima i, kada dela, on to čini sa težnjom i pokornošću. Može li se, dakle, reći da je njegov karakter plemenitiji od karaktera onih koji ne pokazuju promenu u naravi? (Da.) Ako je čovekov karakter samo po prirodi dobar i ako je u očima drugih njegova ljudskost valjana, ali on uopšte ne razume istinu, pun je predstava i uobrazilja o Bogu, ne zna kako da iskusi Božje reči i nije svestan kako da prihvati Božju orkestraciju i uređenja, a kamoli kako da se pokori svemu što Bog čini, da li je on istinski dobra osoba? Strogo govoreći, on nije uistinu dobra osoba, ali se s pravom može reći da ima prilično valjan karakter. Šta znači imati prilično valjan karakter? To znači imati određeni integritet, biti relativno pravedan i ispravan u svojim postupcima i interakcijama sa drugima, ne iskorišćavati druge, biti relativno pošten, ne povređivati ili štetiti drugima, postupati savesno i posedovati određeni moralni standard, pored pukog izbegavanja kršenja zakona i narušavanja etičkih odnosa – to je nešto malo iznad ta dva standarda. Kada ljudi razgovaraju sa takvim čovekom, osećaju da je on relativno ispravan i ne moraju da se paze kada su sa njim jer on ne šteti drugima niti ih povređuje i ljudi su

opušteni kad god su u nekoj interakciji sa njim – posedovanje tih osobina pokazatelj je prilično dobre osobe. Međutim, u poređenju sa onima koji razumeju istinu i mogu da primene istinu i da joj se pokore, takva ljudskost nije ništa plemenito. Drugim rečima, bez obzira na to koliko je čovekova ljudskost dobra, to ne može da zameni razumevanje istine niti primenu istine, a sasvim sigurno ne može da zameni promenu u naravi.

Karakter se odnosi na savest, moral i integritet ljudi. Da bi se procenio čovekov karakter, treba proceniti njegovu savest, moral i integritet. Ali, na šta se odnosi i kako se meri narav? Narav se meri pomoću istine, pomoću Božjih reči. Pretpostavimo da je čovekov karakter u svim aspektima veoma dobar, svi veruju da je on dobra osoba i može se reći da je u očima iskvarenog čovečanstva savršen i potpun i da se čini kao da nema mane ni nedostatka; ali kada se meri pomoću istine, ono malo od njegove takozvane dobrote jedva da je vredno pomena. Kada se ispita njegova narav, može se naići na nadmenost, nepopustljivost, lažljivost, rđavost, pa čak i na odbojnost prema istini, a još više na ispoljavanje zlobne naravi. Zar to nije činjenica? (Da, jeste.) Kako se meri čovekova narav-suština? Meri se pomoću istine, tako što se procenjuje čovekov stav prema istini i Bogu. Na taj način se iskvarena narav tog čoveka temeljno i u potpunosti otkriva. Mada ljudi mogu da smatraju da je to čovek koji ima savest, integritet i visoki moralni standard, i mada je među ljudima on uzdignut poput sveca ili savršenog čoveka, kada se nađe pred istinom i pred Bogom, njegova iskvarena narav se otkriva, lišen je bilo kakve vrline i pokazuje se da deli iste iskvarene naravi kao i ostatak čovečanstva. Kada Bog izrazi istinu, kada se pojavi pred ljudima i kada dela, oni ispoljavaju jednu te istu iskvarenu narav kao i drugi ljudi – nepopustljivost, nadmenost, lažljivost, odbojnost prema istini, rđavost i podmuklost. Zar takvi ljudi nisu savršeni? Zar oni nisu sveci? Zar nisu dobri ljudi? Oni su dobri samo u očima drugih; pošto ljudi nemaju istinu i pošto poseduju iste iskvarene naravi, standard po kom se međusobno mere zasniva se samo na savesti, integritetu i moralu, a ne na istini. Kako izgleda čovekov karakter kada se ne meri istinom? Da li je on zaista dobra osoba? Očigledno da nije, jer osobi koju su drugi ljudi procenili i ocenili kao dobru ne manjka nijedna iskvarena narav. Pa kako se razvijaju i otkrivaju ljudske iskvarene naravi? Kada Bog ne izrazi istinu niti se pojavi pred čovečanstvom, deluje da ljudske iskvarene naravi ne postoje. Međutim, kada Bog izrazi istinu i kada se pojavi pred ljudima, iskvarene naravi takozvanih svetaca ili savršenih osoba u očima drugih potpuno se razotkrivaju. Iz te perspektive, ljudske iskvarene naravi koegzistiraju sa njihovim karakterom. Nije da ljudi imaju iskvarenu narav samo kada se Bog pojavi; naprotiv, kada Bog izrazi istinu i kada se pojavi i dela među ljudskim rodom, njihova iskvarena narav i ružnoća se razotkrivaju. U tom trenutku ljudi počinju da shvataju i da otkrivaju da se iza dobrog karaktera krije i iskvarena narav. Dobri ljudi, savršeni ljudi ili sveci u očima drugih poseduju iskvarenu narav kao i svi drugi i to ništa manje od bilo koje druge osobe – iskvarene naravi ovih ljudi čak su skrivenije nego kod drugih ljudi i oni imaju veću sposobnost da navedu druge na pogrešan put. Pa, šta tačno predstavlja iskvarena narav, a šta narav-suština? Iskvarena narav čoveka jeste njegova

suština; čovekov karakter predstavlja samo neka površinska pravila vladanja i ne odražava čovekovu ljudskost-suštinu. Kada govorimo o čovekovoj ljudskost-suštini, mislimo na njegovu narav. Kada razgovaramo o čovekovom karakteru, mislimo na očigledne aspekte kao što su da li taj čovek ima dobre namere, da li je dobrog srca, kakav je njegov integritet i da li poseduje moralne standarde. Da li sada razumete šta znači karakter, a šta znači narav-suština? To se može implicitno dokučiti samo srcem; ne može se definisati jednom rečju ili frazom. To je veoma složena stvar. Ako se definiše i objasni previše usko, može da deluje standardizovano, ali je zapravo nejasno. Neću to definisati, objasnio sam to na ovaj način, a ako to implicitno dokučite u svom srcu, razumećete.

Ukupno ima šest iskvarenih naravi čoveka: nepopustljivost, nadmenost, lažljivost, odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost. Od ovih šest naravi, koje su relativno ozbiljne, a koje su uobičajene ili česte, blaže u pogledu stepena i manje intenzivne u određenim okolnostima? (Nepopustljivost, nadmenost i lažljivost su nešto blaže.) Tako je. Čini se da imate izvesnu percepciju i razumevanje raznih manifestacija čovekovih iskvarenih naravi. Iako ove tri naravi takođe pripadaju iskvarenim naravima koje poseduje čovečanstvo iskvareno Sotonom i, u pogledu suštine, Bog ih takođe prezire, ne odgovaraju istini i opiru se Bogu, one su po pitanju intenziteta relativno blage i površne, takoreći, učestalije su; njih u različitim stepenima poseduje svaki pripadnik iskvarenog ljudskog roda. Pored te tri naravi, odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost su uporedno daleko ozbiljnije u pogledu stepena. Ako se kaže da su prve tri obične iskvarene naravi, onda su ove druge tri izuzetne iskvarene naravi, koje su po pitanju stepena ozbiljnije. Šta znači da su one ozbiljnije? To znači da su te tri iskvarene naravi ozbiljnije kada je reč o okolnostima, suštini i o meri do koje se pojedinci suprotstavljaju Bogu, bune protiv Boga i protive Mu se. Te tri jesu ozbiljnije naravi koje ljudi manifestuju direktnim negiranjem istine, negiranjem Boga, vikanjem protiv Boga, napadanjem Boga, ispitivanjem Boga, prosuđivanjem o Bogu i tome slično. Po čemu se ove tri iskvarene naravi čoveka razlikuju od prve tri? Prve tri su češće, to su osobine iskvarenih naravi koje imaju svi iskvareni ljudi, to jest, svaki pojedinac, bez obzira na uzrast, pol, mesto rođenja, rasu ili etničku pripadnost, poseduje ove tri naravi. Druge tri su u različitoj meri i u većem ili manjem stepenu prisutne kod svakog čoveka, u zavisnosti od njegove suštine, ali u okviru iskvarenog čovečanstva samo antihristi poseduju ove tri naravi – rđavost, odbojnost prema istini i podmuklost – u najekstremnijem stepenu. Osim antihrista, obični iskvareni ljudi samo do određenog stepena ili u određenim sredinama ili posebnim okolnostima otkrivaju rđavost, odbojnost prema istini i podmuklost. Iako imaju te naravi, oni nisu antihristi. Njihova suština nije zlobna ni rđava, a sigurno nije ni odbojna prema istini. To ima veze sa njihovim karakterom. Takvi ljudi su relativno dobrodušni, imaju integritet, ispravni su, imaju osećaj časti i tome slično – njihov karakter je relativno dobar. Stoga, oni samo povremeno ili samo u određenim sredinama i okolnostima otkrivaju te tri ozbiljne iskvarene naravi. Međutim, te naravi ne dominiraju njihovom suštinom. Na primer, kada pojedinci koji imaju obične iskvarene naravi

postupaju površno u obavljanju svojih dužnosti i suoče se sa Božjom disciplinom, oni mogu da odbiju da joj se pokore, misleći: „I drugi su površni; zašto oni nisu disciplinovani? Zašto sam ja taj koji prima ovakvu disciplinu i grdnju?" Kakvu narav otkriva to što odbijaju da se pokore? To je očigledno zlobna narav. Oni se žale na Božju nepravdu i pristrastan tretman, što pomalo liči na suprotstavljanje Bogu i vikanje protiv Boga – to je zlobna narav. Zlobna narav tih ljudi otkriva se u takvim situacijama, ali razlika je u tome što ti ljudi imaju dobro srce, imaju svest o savesti, integritet i relativno su ispravni. Kada se žale protiv Boga i otkrivaju zlobnu narav, njihova savest stupa na snagu. Kada njihova savest počne deluje, ona ulazi u sukob sa njihovom zlobnom naravi, te oni počnu da razvijaju određene misli: „Ne bi trebalo da razmišljam na ovaj način. Bog me je mnogo blagoslovio i ukazao mi je blagodat. Ne ukazuje li to na manjak savesti da ovako razmišljam? Nije li to suprotstavljanje Bogu i ranjavanje Njegovog srca?" Zar to nije posledica njihove savesti? U tom trenutku, njihov dobar karakter počinje da deluje. Čim njihova savest počne da radi, polako jenjavaju i njihov bes, žalbe i odbijanje da se pokore, te na kraju oni to sve odbace i isključe. Zar to nije posledica delovanja njihove savesti? (Jeste.) Dakle, da li oni otkrivaju zlobnu narav? (Da.) Oni otkrivaju zlobnu narav, ali pošto takvi pojedinci imaju savest i ljudskost, njihova savest može da obuzda njihovu zlobnu narav i da ih navede da postanu razumni. Kada postanu razumni i smire se, razmisliće i shvatiće da su i oni sposobni da se suprotstave Bogu. U tom trenutku, bez njihovog znanja, pojaviće se u njima osećaj dugovanja i kajanja: „Malopre sam bio previše impulsivan, suprotstavljajući se Bogu i buneći se protiv Njega. Nije li Božja disciplina Njegova ljubav? Nije li to Njegova milost? Zašto sam se ponašao tako nerazumno? Zar nisam naljutio Boga? Ne mogu da nastavim to da radim; moram da se molim Bogu, da se pokajem, da odustanem od zla koje činim i da okončam svoju pobunu. Pošto priznajem da sam postupao površno, moram da prestanem da budem površan, moram ozbiljno da se bavim stvarima i da tragam kako da ponudim svoju odanost kroz svoja dela, kao i koja su načela za obavljanje moje dužnosti." Nije li to posledica njihovog dobrog karaktera? Nesumnjivo je da ti ljudi imaju i zlobnu narav, ali kroz dejstvo njihove savesti i vaganjem stvari uz pomoć njihove razumnosti, njihov dobar, istinoljubiv karakter na kraju prevlada. Ovi pojedinci poseduju podmuklost u okviru svojih iskvarenih naravi, pa da li se može reći da stoga poseduju zlobnu suštinu? Može li se reći da je njihova suština zlobna? Ne. Objektivno rečeno, iako iskvarene naravi koje oni otkrivaju uključuju podmuklost, s obzirom da imaju savest, razumnost i relativnu ljubav prema istini, njihova podmuklost je samo vrsta iskvarene naravi, a ne njihova suština. Zašto to nije njihova suština? Zato što ta njihova iskvarena narav može da se promeni. Premda otkrivaju ovu vrstu iskvarene naravi i mogu da se suprotstave Bogu i da se pobune protiv Njega, bilo to dugotrajno ili samo na kratko, delovanje njihove savesti, integriteta, razuma i tome slično u njihovom karakteru sprečava da njihova zlobna narav dominira njihovim ponašanjem ili njihovim stavom prema istini. Koji je krajnji ishod? Oni bez pogovora mogu da priznaju svoje grehe, da se pokaju, da postupe

u skladu sa istina-načelima, da se pokore istini i da prihvate Božju orkestraciju. Iako otkrivaju zlobnu narav, krajnji ishod je da se ne bune protiv Boga niti se protive Božjoj suverenosti – oni se pokoravaju. To je manifestacija običnog iskvarenog čoveka. Takvi ljudi poseduju samo iskvarene naravi; oni nemaju narav-suštinu antihrista. To je tačno.

Uzmimo za primer rđave naravi: koja je najrđavija narav koju ljudi otkrivaju pred Bogom? To je proveravanje Boga. Neki ljudi se brinu da možda neće imati dobro odredište i da im ishod možda neće biti zagarantovan jer su, nakon što su poverovali u Boga, skrenuli sa puta, počinili neko zlo i mnoge prestupe. Brinu se da će otići u pakao i neprekidno strahuju za svoj ishod i odredište. Stalno su uznemireni i uvek razmišljaju: „Hoće li moj budući ishod i odredište biti dobri ili loši? Hoću li otići dole u pakao ili gore na nebo? Da li sam ja jedan od božjih ljudi ili sam služitelj? Hoću li propasti ili ću biti spašen? Moram da nađem koje božje reči govore o tome." Oni vide da su sve Božje reči istina i da sve Njegove reči razotkrivaju ljudske iskvarene naravi, ali ne nalaze odgovore koje traže, pa nastavljaju da razmišljaju gde bi još mogli da se raspitaju. Kasnije, kada nađu priliku da budu unapređeni i kada dobiju važnu ulogu, žele da ispitaju stav Višnjeg, misleći: „Kakvo je mišljenje višnjeg o meni? Ako je njegovo mišljenje povoljno, to dokazuje da se bog nije setio zla i prestupa koje sam počinio u prošlosti. To dokazuje da će me bog ipak spasiti, da još uvek imam nade." Zatim, sledeći svoje zamisli, otvoreno kažu: „Tu gde smo mi, većina braće i sestara nije baš vešta u svojim profesijama i tek neko vreme veruju u boga. Ja verujem u boga najduže. Pao sam i doživeo neuspeh, imao sam neka iskustva i naučio neke lekcije. Ako dobijem priliku, spreman sam da preuzmem veliki teret i da pokažem obazrivost prema božjim namerama." Oni te reči koriste kao test da vide da li Višnji ima nameru da ih unapredi ili ih je napustio. U stvarnosti, oni ne žele iskreno da preuzmu tu odgovornost ili teret; oni te reči izgovaraju isključivo da bi ispitali teren i da bi videli ima li još nade da budu spašeni. To je proveravanje. Kakva se narav krije iza tog pristupa proveravanjem? To je rđava narav. Bez obzira na to koliko dugo je taj pristup razotkriven, kako ga sprovode ili do koje mere ga primenjuju, u svakom slučaju, narav koju otkrivaju sasvim sigurno je rđava jer takvi ljudi imaju mnogo misli, sumnji i briga tokom čitavog postupka. Kada otkriju tu rđavu narav, šta oni rade što pokazuje da su oni ljudi sa ljudskošću, da mogu da primene istinu i što potvrđuje da poseduju samo tu iskvarenu narav, a ne rđavu suštinu? Nakon što urade i kažu takve stvari, oni koji imaju savest, razum, integritet i dostojanstvo osećaju nelagodu i bol u srcu. Muče se, misleći: „Toliko godina verujem u Boga; kako sam mogao da Ga proveravam? Kako i dalje mogu da budem zaokupljen svojim odredištem i da koristim takav metod da iznudim nešto od Boga i nateram Ga da mi da jasan odgovor? To je isuviše podlo!" Osećaju nelagodu u srcu, ali delo je počinjeno i reči su izgovorene – ne mogu ih povući. Zatim shvataju: „Iako možda imam malo dobre volje i imam osećaj za pravdu, i dalje sam sposoban za tako podla dela; to su dela podle osobe! Nije li to pokušaj proveravanja Boga? Nije li to ucenjivanje Boga? To je zaista podlo i bestidno!" Koji bi bio razuman korak u takvoj situaciji? Da li treba doći pred Boga u molitvi i

ispovediti svoje grehe ili se tvrdoglavo držati sopstvenih pristupa? (Treba se pomoliti i ispovediti.) Dakle, tokom čitavog procesa, od trenutka kada su došli na ideju do tačke kada su delovali, pa nadalje do njihove molitve i ispovesti, koja etapa predstavlja normalno otkrivanje iskvarene naravi, koja predstavlja delovanje savesti, a koja etapa je primena istine? Etapa od zamisli do delovanja pod upravom je rđave naravi. Dakle, nije li etapa introspekcije pod upravom delovanja njihove savesti? Oni počinju da se preispituju, osećaju da je ono što su uradili bilo pogrešno – to rade pod dejstvom savesti. Zatim slede molitva i ispovedanje, što je takođe pod upravom njihovog integriteta, savesti i karaktera; sposobni su da osete kajanje, da se pokaju, da osećaju dug prema Bogu i takođe su u stanju da razmisle o sopstvenoj ljudskosti i iskvarenoj naravi i da ih razumeju, kao i da dostignu tačku u kojoj mogu da primene istinu. Zar ne postoje tri etape? Od otkrivanja iskvarene naravi do delovanja njihove savesti, a zatim do sposobnosti da odbace zlo koje čine, da se pokaju, da odbace sopstvene telesne želje i misli, da se pobune protiv svoje iskvarene naravi i primene istinu – to su tri etape koje obični ljudi sa ljudskošću i iskvarenim naravima treba da postignu. Zbog toga što imaju svest o svojoj savesti i imaju relativno dobru ljudskost, ti ljudi mogu da primene istinu. Biti sposoban da primeniš istinu znači da takvi ljudi imaju nadu za spasenje. Drugim rečima, verovatnoća spasenja relativno je visoka za one sa dobrom ljudskošću.

Šta razlikuje antihriste od onih koji imaju narav antihrista? U prvoj etapi, ono što antihristi spolja otkrivaju u osnovi je identično otkrivanjima bilo kog iskvarenog čoveka, ali naredne dve etape se razlikuju. Na primer, kada čovek otkrije zlobnu iskvarenu narav dok biva orezan, sledeći korak zahteva da njegova savest počne da deluje. Međutim, antihristi nemaju savest, pa o čemu će oni razmišljati? Kakve manifestacije će imati? Oni će se žaliti da je Bog nepravedan, tvrdeći da Bog pokušava da im nađe grešku i da im na svakom koraku stvara poteškoće i nevolje. Nakon toga, tvrdoglavo će odbijati da se pokaju, odbijaće da priznaju čak i svoje najočiglednije greške ili iskvarene naravi, nikada neće priznati svoje greške, pa će još jače prionuti na sve to što rade i na svaki način će pokušavati da nastave sa svojim delima u tajnosti. Sudeći po iskvarenim naravima koje antihristi otkrivaju, kakav je njihov karakter? Oni nemaju savest, ne znaju da se preispituju i otkrivaju podmuklost, pakost, napadnost i osvetu. Izmišljaju laži da sakriju činjenice, prebacivajući odgovornost na druge; smišljaju spletke da uhvate druge u zamku, skrivajući prave činjenice od braće i sestara; energično se brane i opravdavaju, iznoseći naširoko svoje argumente. To je nastavak njihove zlobne naravi. Ne samo da im nedostaje svest o savesti i da se ne preispituju, ne promišljaju o sebi niti razumeju sami sebe, već sve što rade još više pojačavaju, nastavljaju da otkrivaju svoju zlobnu narav, viču protiv Božje kuće, viču protiv braće i sestara, i, što je još ozbiljnije, protive se Bogu. Nakon nekog vremena kada se situacija smiri, da li će se pokajati i ispovediti svoje grehe? Mada je incident već prošao, prave činjenice su otkrivene i neosporno je da je odgovornost njihova, te bi oni trebalo da je snose – da li oni to mogu da priznaju? Da li su u stanju da osete kajanje i da li imaju osećaj dugovanja? (Ne.) Oni istrajavaju u svom

protivljenju, misleći: „U svakom slučaju, nikada nisam bio kriv, ali čak i da jesam, moje namere su bile dobre; čak i ako sam bio kriv, ne mogu biti jedini odgovoran. Zašto ne krivite druge – zašto mene izdvajate? Gde sam pogrešio? Nisam namerno uradio ništa pogrešno. Svi vi ste pravili greške, pa zašto sebe ne pozivate na odgovornost? Štaviše, ko može da prolazi kroz život a da ne počini neke greške?" Da li se oni kaju? Da li se osećaju dužnima? Oni se ne osećaju dužnima i nisu pokajnički nastrojeni. Neki čak kažu: „Platio sam tako visoku cenu – zašto niko od vas to nije primetio? Zašto me niko nije pohvalio? Zašto mi nije dodeljena nagrada? Kada se nešto desi, uvek mene krivite i tražite mi grešku. Zar ne tražite samo nešto što ćete iskoristiti protiv mene?" To je njihov način razmišljanja i njihovo stanje. Očigledno je da je to zlobna narav – oni nepokolebljivo odbijaju da se pokaju, odbijaju da priznaju činjenice čak i kada su im pred očima i uporno se protive. Premda možda ne psuju nikoga naglas, u sebi su to možda bezbroj puta uradili – psuju starešine jer su slepi i psuju braću i sestre jer nisu dobri ljudi, jer su im se dodvoravali kada su imali status, a sada kada su ga izgubili, ne obraćaju pažnju na njih, ne razgovaraju sa njima, niti im se čak osmehuju. Oni čak proklinju Boga u svom srcu i sude o Bogu, govoreći da nije pravedan. Od početka do kraja, narav koju otkrivaju je zlobna, bez ikakvog delovanja savesti i bez ikakvog nagoveštaja kajanja ili pokajanja. Sasvim sigurno nemaju nameru da se promene, da tragaju za istina-načelima, da dođu pred Boga kako bi ispovedili grehe i pokajali se, niti imaju nameru da se pokore Božjim orkestracijama i uređenjima. Umesto toga, uporno se raspravljaju, protive se i žale. I antihristi i ljudi koji su u stanju da se pokaju otkrivaju iste iskvarene naravi, ali zar ne postoji razlika u prirodi tih otkrivenja? Koja od ovih grupa poseduje narav antihrista, a koja suštinu antihrista? (Ljudi koji nisu u stanju da se pokaju poseduju suštinu antihrista.) Ko su oni koji su sposobni da se pokaju? To su iskvareni ljudi koji imaju narav antihrista, ali nisu antihristi. Ljudi koji imaju suštinu antihrista su antihristi, dok su oni koji imaju narav antihrista obični iskvareni ljudi. Koju od ove dve grupe čine zli ljudi? (Oni sa suštinom antihrista.) U stanju ste to da raspoznate, zar ne? Zavisi od toga ko od njih ne pokazuje ni najmanji nagoveštaj toga da ih njihova sopstvena savest optužuje, ko od njih se uporno raspravlja bez namere da se promeni ili preispita, i ko od njih bezobzirno sudi i iznosi svoje argumente kada učini nešto pogrešno i kada se suoči sa okolnostima kao što su orezivanje, smenjivanje ili disciplinovanje, i tako dalje. Da nema nikoga ko bi ih obuzdao, da li bi prestali da delaju? Ne bi. Njihova srca bila bi ispunjena negativnošću i protivljenjem i rekli bi: „Pošto se ljudi prema meni nepravedno odnose, a bog mi ne ukazuje blagodat niti dela u moju korist, ja ću u budućnosti svoju dužnost odraditi nemarno. Čak i ako valjano obavim svoju dužnost, neću dobiti nagradu, niko me neće pohvaliti i opet ću biti orezan, tako da ću je obaviti površno. Nemojte ni da pomišljate da tražite od mene da rešavam stvari prema načelima, ili da u svom radu razgovaram i sarađujem s drugima, ili da tragam za istinom! Ostaću ravnodušan, ni ohol ni ponizan. Ako me zamolite da nešto uradim, uradiću to; ako me ne zamolite, samo ću otići. Ponašajte se kako god želite; ja ću biti onakav kakav jesam. Nemojte od mene tražiti

previše; ako vaši zahtevi budu visoki, ignorisaću ih.” Zar to nije nastavak zlobne naravi? Da li su takvi ljudi u stanju da se pokaju? (Ne, nisu.) To je manifestacija onih koji imaju suštinu antihrista. Isto je kao kada antihristi otkriju zlobnu narav, oni se takođe nikada ne preispituju jer nemaju savest. Bez obzira na to kakvu iskvarenu narav otkrivaju ili kakve namere, želje i ambicije imaju kada im se nešto dogodi, njih nikada ne obuzdava njihova savest. Prema tome, kada dođe pravi i povoljan trenutak, oni rade ono što žele. Bez obzira na ishod njihovih dela, oni se ne menjaju, drže se i dalje svojih gledišta i bez ikakvog osećaja krivice zadržavaju svoje ambicije, želje i namere, kao i sredstva i metode po kojima su oduvek postupali. Zašto ne osećaju krivicu? Zato što takvi ljudi nemaju savest, nemaju osećaj časti i potpuno su bestidni; u njihovoj celokupnoj ljudskosti, ne postoji ništa što može da obuzda njihove iskvarene naravi i ne postoji ništa što mogu da iskoriste kako bi procenili da li su iskvarene naravi koje otkrivaju ispravne ili pogrešne. Dakle, kada ti ljudi otkriju zlobnu narav, bez obzira kako drugi na to gledaju ili kakav je proces i ishod, od početka do kraja, oni ne osećaju krivicu, ne osećaju ni tugu ni kajanje, nemaju osećaj dugovanja i u svom srcu se sigurno ne menjaju. To su antihristi. Sudeći po ovim primerima, koja je najočiglednija osobina antihrista? (Njihov nedostatak savesti i razuma.) Do kakve manifestacije dovodi taj nedostatak savesti i razuma? Kakav je rezultat naravi koje otkrivaju? (Oni ne mogu da se preispitaju niti da se pokaju.) Da li su ljudi koji ne mogu da se preispitaju niti pokaju u stanju da primene istinu? Nikada!

Čovek koji samo ima narav antihrista ne može biti okarakterisan kao neko ko je u suštini antihrist. Samo oni koji imaju priroda-suštinu antihrista istinski su antihristi. Svakako, postoje razlike u ljudskosti između te dve grupe ljudi, i pod upravom različitih vrsta ljudskosti, njihovi stavovi prema istini takođe nisu isti – a kada stavovi koje ljudi imaju prema istini nisu isti, putevi koje biraju su različiti; a kada ljudi biraju različite puteve, načela koja pritom nastaju i posledice njihovih dela takođe se razlikuju. Budući da je čoveku koji samo poseduje narav antihrista savest na delu, da on ima razum i osećaj časti, i da, relativno rečeno, voli istinu, kada otkrije svoju iskvarenu narav, on zbog toga sebe u srcu prekoreva. U takvim trenucima, on je u stanju da se preispita i da spozna sebe, i u stanju je da prizna svoju iskvarenu narav i svoje otkrivanje iskvarenosti, što mu omogućava da se pobuni protiv tela i svoje iskvarene naravi, i da počne da primenjuje istinu i da se pokorava Bogu. Međutim, sa antihristom to nije slučaj. Budući da antihristi nemaju savest na delu niti su svesni savesti, a još manje poseduju osećaj časti, kada otkriju svoju iskvarenu narav, oni ne mere prema Božjim rečima da li je njihovo otkrivenje ispravno ili pogrešno, niti da li je njihova narav iskvarena ili je to normalna ljudskost, niti da li im je narav u skladu sa istinom. Nikada to ne preispituju. Pa, kako se onda ponašaju? Oni bez izuzetka smatraju da su iskvarena narav koju otkrivaju i put koji biraju ispravni. Misle da je sve što rade ispravno, da je sve što kažu ispravno; odlučno se drže svojih stavova. Tako da, bez obzira na to koliko je velika greška koju možda naprave, koliko je ozbiljna iskvarena narav koju možda otkriju, oni

neće prepoznati ozbiljnost situacije, a sasvim sigurno neće razumeti ni iskvarenu narav koju su otkrili. Naravno, takođe neće ostaviti svoje želje po strani niti će se pobuniti protiv svojih ambicija ili svoje iskvarene naravi u korist toga da izaberu put kao što je put pokoravanja Bogu i istini. Ova dva ishoda ukazuju na to da, ako čovek koji ima narav antihrista u svom srcu voli istinu, on ima mogućnost da dostigne razumevanje istine i da je primeni, kao i da dostigne spasenje, dok čovek koji ima suštinu antihrista ne može da razume istinu niti da je primeni, niti može da dostigne spasenje. Po tome se te dve grupe razlikuju.

III. Narav-suština antihrista

U današnjem razgovoru u zajedništvu naglasak je i dalje prvenstveno na tome da sažmemo šta tačno predstavlja narav-suština antihrista. Među šest ljudskih iskvarenih naravi o kojima smo upravo razgovarali, koje tri se koriste za preciznu karakterizaciju ljudi koji imaju narav-suštinu antihrista? (Odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost.) S obzirom da smo obim suzili na te tri naravi, u ovom zajedništvu nećemo govoriti o prve tri. Dakle, da li ljudima koji imaju narav-suštinu antihrista nedostaju iskvarene naravi kao što su nepopustljivost, nadmenost i lažljivost? (Ne.) Zašto se onda prve tri naravi ne koriste za karakterizaciju narav-suštine antihrista? (Zato što obični iskvareni ljudi takođe poseduju prve tri, a one ne predstavljaju čovekovu suštinu.) To je veoma precizan sažetak. Kada se radi o temi narav-suštine, prve tri iskvarene naravi relativno su blaže, dok one koje zaista mogu da sažmu narav-suštinu antihrista jesu poslednje tri – odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost. Te tri iskvarene naravi mogu preciznije da okarakterišu narav-suštinu antihrista. Premda se prve tri ne koriste za karakterizaciju suštine antihrista, antihristi poseduju svaku od te tri iskvarene naravi i to u ozbiljnijem stepenu nego kod običnih ljudi. Odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost mogu da se koriste kako bi saželi i okarakterisali njihovu nepopustljivost i kako bi opisali stepen njihove nepopustljivosti. Takođe, te tri naravi mogu da se koriste da sažmu i okarakterišu njihovu nadmenost i lažljivost. Očigledno je da su glavne karakteristike narav-suštine antihrista odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost.

A. Rđavost

Među ove tri iskvarene naravi – odbojnost prema istini, podmuklost i rđavost – rđavost je najopštiji sažetak naravi u narav-suštini antihrista i to je najčešća osobina u narav-suštini antihrista. Zašto se rđavost koristi za opisivanje narav-suštine antihrista? Ako se kaže da su antihristi prilično rđavi, onda, sudeći po njihovim mislima, o čemu to oni svakodnevno razmišljaju, šta govore i šta rade što dokazuje da su to ljudi čija je suština rđava? Zar to nije pitanje o kojem treba razmišljati? (Jeste.) Onda našu analizu i posmatranje treba da započnemo od onoga o čemu oni razmišljaju, od njihovog govora i načina ponašanja i od toga kako se ophode prema svetu, da bismo procenili da li u njima zaista postoji rđava suština. Hajde da najpre osmotrimo o čemu to antihristi

svakodnevno razmišljaju. Neki ljudi duboko u sebi misle: „U ovoj grupi ljudi ne važim za najsposobnijeg ni najtalentovanijeg, pa kako onda mogu da steknem veću popularnost, da pridobijem svačije poštovanje, da donesem slavu svojim precima i da dobijem oreol iznad glave? Kako mogu da ubedim druge i da ih nateram da me slušaju i da mi se dive? Čini se da je imati status dobra stvar. Neki ljudi zaista govore sa autoritetom, te im dolaze ljudi koji imaju probleme – zašto niko ne dolazi kod mene? Zašto me niko ne primećuje? Pametan sam, imam ideje, stvarima pristupam metodički i sposoban sam da u stvarima koristim rasuđivanje – zašto niko ne obraća pažnju na mene niti me visoko ceni? Kada mogu da se istaknem? Kada će svi dolaziti kod mene po pomoć i podržati me?" O čemu ti ljudi razmišljaju? Da li razmišljaju o pozitivnim ili negativnim stvarima? (O negativnim.) Kada neki ljudi vide da drugi imaju dobar međusobni odnos, oni pomisle: „Kako to da je njihov odnos tako dobar? Moram da pronađem način da posejem razdor i da im pokvarim odnos; na taj način neću biti izolovan i imaću nekog pored sebe." Šta ti ljudi rade? Bez obzira na metodu koju koriste, sve se svodi na sejanje razdora. Kada vide nekoga ko sa entuzijazmom i energijom obavlja svoju dužnost i da zadobija svetlost bez obzira na to šta radi dok obavlja dužnost, oni postaju ljubomorni i razmišljaju kako tu osobu da sabotiraju, kako da je obeshrabre i učine da se oseća negativno. To su negativne misli, bez obzira na to da li se na osnovu njih dela ili ne. Postoje i ljudi koji misle: „Kako novoizabrani starešina gleda na mene? Moram da mu se približim. Naš odnos nije baš sjajan i nismo previše bliski, pa kako bih mogao da mu se dodvorim? Imam nešto novca, pa ću saznati šta mu treba i onda ću mu to kupiti. Ali ako mu treba kompjuter, nisam voljan baš toliko da potrošim; ako jednog dana prestane da bude starešina, zar taj novac neće biti bačen? Ako mu treba nešto poput rukavica ili odeće, to mogu da priuštim i to vredi troška. Novac treba trošiti na prave stvari, a ne rasipnički. Takođe, moram da mu laskam i da mu ugodim ne samo praznim rečima već i stvarnim delima – moram da pazim na to šta taj starešina voli. Pored toga, svaki dan ću mu poslužiti hranu kad dođe vreme za jelo i oprati njegove sudove kada završi. Ako starešina nekoga kritikuje, ja ću se složiti i ponoviti njegove reči; ako starešina nekoga pohvali, hitro ću preporučiti tu osobu i pohvaliti njene vrline." O čemu ti ljudi razmišljaju? (O dodvoravanju starešini i laskanju.) Postoje i oni koji, dok rade u Božjoj kući, misle: „Drugi rade naporno i savesno; ja moram da budem lukav, ne smem da budem budalast i ne smem previše da se iscrpljujem. Ako u budućnosti božjoj kući ne budem od koristi, zar onda sav ovaj trud neće biti uzaludan? Zar neću raditi uzalud? Ali ako uopšte ne budem radio, božja kuća će me otpustiti. Šta da radim? Kada je starešina prisutan, radiću najviše što mogu, oznojiću se i dopustiti da starešina to vidi; kada ga nema, otići ću u toalet, popiću vode, otići ću napolje u šetnju ili ću pronaći neki kutak da se odmorim. Ako drugi iskopaju tri lopate zemlje, ja ću iskopati pola; ako drugi noseći stvari idu napred-nazad tri ili pet puta, ja ću to uraditi jednom. Odmaraću se i otaljavati kad god mogu. Ne bi trebalo da budem toliko savestan; ako se razbolim ili iscrpim od previše rada, ko će se sažaliti na mene? Ko će se brinuti o mom zdravlju? Da li će se starešina pobrinuti za to? Da li će se bog

pobrinuti za to? Da li će bog biti odgovoran to? Zato, dok radim, moram da otkrijem gde mogu da radim najupadljivije. Kada želim da zabušavam, moram da pronađem mesto gde ima najmanje šanse da me otkriju i gde ima najmanje šanse da privučem pažnju." O čemu ti ljudi razmišljaju? (O izbegavanju rada i o tome kako da postupe lukavo.)

1. Šta antihristi rade ljudima

Kakav je karakter ljudi koji tokom čitavog dana imaju rđave misli? To je karakter niskog integriteta i podmuklosti. Sudeći po njihovoj naravi, šta je to? (To je rđavost.) Ima li išta časno u prirodi tih stvari o kojima razmišljaju? Ima li ičega što zvuči plemenito, otvoreno i iskreno? Ima li ičeg valjanog? (Ne, nema ničeg.) Dakle, kratko rečeno, prva stvar koja se ispoljava u rđavoj naravi ljudi koji imaju narav-suštinu antihrista jeste da oni po ceo dan misle samo na zlo. Bez obzira na to da li se suočavaju sa većim ili manjim problemom, njihove misli su ispunjene zlom. Konkretno, oni ljudima rade određene stvari, a takođe imaju različite manifestacije i postupke usmerene ka Bogu. Dakle, šta oni rade ljudima? Kakve postupke razvijaju u svojim mislima? Iz ovih nekoliko primera koje smo upravo spomenuli, da li možete da vidite kako takva osoba neprestano spletkari protiv drugih? Takvi ljudi neprekidno spletkare, i svako sa kim imaju posla ili sa kim su u kontaktu postaje predmet njihovih intriga. Drugo, mada ponekad ne pričaju dok nešto rade, načini, metode i izvori njihovih postupaka nisu iskreni i oni ne primenjuju istinu – to je samo iluzorna pojava. Kakva je priroda toga i kakvi su to postupci? To je prevara i pretvaranje, a takođe i iskušavanje drugih. Pošto su u stanju da se pretvaraju i da varaju ljude, da li su takođe u stanju da ljude namame i navedu ih na pogrešan put? (Da, jesu.) Pored toga, takvi ljudi su u stalnoj borbi sa drugima oko statusa, ugleda, obraza i sopstvenih interesa. Bore se za slavu, za to ko će imati poslednju reč, za to ko ima više ideja, čije su ideje mudrije i razumnije, ko ima više podrške od drugih i ko može zadobiti više koristi – za to se takmiče. Čak i bez statusa, oni i dalje spletkare protiv ljudi na taj način, pa šta se onda dešava kada imaju status? Tada ljudi pod njihovom dominacijom neprestano trpe mučenje; oni pridobijaju i privlače one koji ne vole istinu, a napadaju i isključuju one koji mogu da prihvate istinu, s ciljem da ih svi slušaju i da im se pokoravaju; oni uvek stvaraju grupe i u njima seju razdor, tako da na kraju svi pripadnu njima. Sve to spada u sferu njihovog mučenja. Antihristi po čitav dan misle o zlu i svaka narav koju otkriju je zla. Dakle, da li je tačno reći da je narav takvih ljudi rđava? (Da, jeste.) U grupi gde svako zna svoje mesto, gde se svako drži svog posla i radi ono što treba, čim se pojavi antihrist, on iznutra seje razdor tako što govori loše o osobi A pred osobom B i obrnuto i stavlja ih u sukob. Zar to nije rezultat sejanja razdora? Dakle, koje su neke manifestacije spletkarenja antihrista? Na primer, kada se u crkvi održavaju izbori, obični ljudi bez ambicija mogu da pomisle: „Ko god da bude izabran, pokoriću se tome; kome god Bog da dozvoli da bude starešina, podržaću ga i neću prouzrokovati smetnje niti praviti probleme." Ali ljudi koji imaju zle namere ne razmišljaju tako. Ako vide da nema nade da oni pobede na ovim izborima, oni u sebi počinju da

kalkulišu: „Moram svima da kupim nešto lepo. Šta ovih dana nedostaje u crkvi? Kupiću prečišćivač vazduha i postaviti ga u prostor za okupljanje, tako da, kad svi udahnu svež vazduh, pomisle na mene. Na taj način, kada dođe vreme za izbore, zar neću biti prvi kandidat na kojeg će pomisliti? Dakle, neću postupati niti trošiti novac uzalud." Razmišljajući o tome, brzo kupe najjeftiniji i najlepši prečišćivač vazduha. Pored toga, oni misle: „U ovom periodu moram da budem oprezan. Ne smem da kažem nešto pogrešno i ne smem da govorim stvari koje su negativne i koje ljudima nisu poučne; moram da izgovaram laskave reči kad god sretnem ljude i da često hvalim druge izgovarajući nešto poput: 'Izgledaš zaista dobro! Stvarno stremiš ka istini! Iako ne veruješ u Boga toliko dugo kao ja, više stremiš ka istini od mene. Tvoja ljudskost je dobra, a ljudi sa dobrom ljudskošću kao ti mogu biti spaseni – za razliku od mene.' Treba da izgledam skromno i da hvalim druge kao da su u svim aspektima bolji od mene, i treba da ih navedem da osete da su dobili dovoljno poštovanja." Zar to nije spletkarenje? Antihristi takve stvari rade bez napora; obični ljudi ne mogu da ih nadmaše u spletkarenju. Koja je izreka među nevernicima? (Prodali su te, a ti im još i pomažeš da prebroje novac.) Antihristi rade takve stvari i većina ljudi je predmet njihove izdaje i njihovog spletkarenja.

Recite Mi, da li antihristi prihvataju da budu orezani? Da li priznaju da imaju iskvarenu narav? (Ne, oni to ne priznaju.) Oni ne priznaju da imaju iskvarenu narav, ali kada bivaju orezani, i dalje se pretvaraju da poznaju sebe. Kažu za sebe da su đavo i Sotona, da su lišeni ljudskosti i da imaju slab kov, da nisu sposobni da temeljno razmotre stvari, da nisu primereni za zadatke koje je crkva uredila i da nisu pravilno obavljali svoje dužnosti. Zatim, pred većinom ljudi priznaju svoju iskvarenu narav, priznaju da su đavo, te na kraju kažu da je to Božje oplemenjivanje i spasenje i pokazuju ljudima kako su sposobni da prihvati orezivanje i kako su pokorni istini. Oni ne spominju zašto su orezani niti spominju štetu i gubitke koje su njihovi postupci prouzrokovali radu crkve. Izbegavaju ta pitanja i izgovaraju prazne reči, doktrine, sofizme i objašnjenja kako bi naveli ljude da pogrešno protumače da je orezivanje koje primaju od Božje kuće zapravo nezasluženo i nepravedno, kao da su pretrpeli neku veliku nepravdu. Nakon orezivanja, ostaju neumoljivi u svojim srcima i ni najmanje ne priznaju svoja raznovrsna zlodela. Šta su onda sve te reči koje su podelili, priznajući svoje iskvarene naravi i iskazujući spremnost da prihvate istinu i sposobnost da se pokore orezivanju? Da li su to njihova istinska osećanja? Uopšte nisu. Sve su to laži, pretvaranja i đavolske reči koje antihristi koriste s namerom da ljude namame i da ih navedu na pogrešan put. Zašto navode ljude na pogrešan put? (To rade da bi ih ljudi obožavali i da bi ih sledili.) Tačno, njihov cilj je da navedu ljude na pogrešan put i da namame ljude da ih slede i slušaju, tako da svi misle kako su oni ispravni i dobri. Na taj način, niko ih ne prozire niti im se protivi. Naprotiv, ljudi veruju da su oni osobe koje prihvataju istinu, koje prihvataju orezivanje i koje se kaju. Pa, zašto onda ne priznaju svoja zlodela niti priznaju gubitke koje su prouzrokovali radu Božje kuće? Zašto ne iznose te stvari na videlo tokom razgovora u zajedništvu? (Kad bi to izrekli, ljudi bi ih raspoznali.) Kada bi ih ljudi raspoznali, kada bi ih prozreli,

kada bi prozreli njihovu ljudskost i njihovu narav-suštinu, oni bi ih napustili. Da li bi onda i dalje padali na njihove trikove i bili navođeni na pogrešan put? Da li bi ih i dalje visoko cenili? Da li bi ih i dalje hvalili do nebesa? Da li bi ih i dalje obožavali? Ne bi ništa od toga činili. Antihristi se pretvaraju da poznaju sami sebe, ali u stvarnosti, to su sve sofizmi i samoopravdanja kako bi naveli ljude na pogrešan put i kako bi ih naveli da ih podrže, što je njihov prikriveni motiv. Oni izbegavaju važna pitanja, govore neozbiljno o samospoznaji i prihvatanju orezivanja kako bi naveli ljude na stranputicu i namamili ih, i kako bi ih ljudi visoko cenili i obožavali. Nije li to prilično rđav metod? Neki ljudi zaista padaju na to i, nakon što ih antihristi navedu na pogrešan put, kažu: „Taj čovek se tako lepo izražava – bio sam tako inspirisan. Plakao sam nekoliko puta!" U tom trenutku, ti ljudi ih zaista obožavaju i visoko cene, ali na kraju se ispostavi da su to antihristi; to je posledica antihrista koji mame druge i navode ih na pogrešan put. Antihristi su u stanju da na taj način navedu ljude na stranputicu i svakako ima mnogo onih koji na to nasednu i bivaju prevareni. Ako čovek može da raspozna antihriste po tom pitanju, onda je on osoba koja razume istinu i ima sposobnost razlučivanja.

Antihristi često muče ljude. Imaju jednu poznatu izreku koja glasi: „Mili moj, pošto mi se ne pokoravaš, u samo nekoliko poteza ću te naterati da padneš na kolena i da me obožavaš – ako se tada ne pokoriš, osudiću te na smrtnu kaznu!" Šta antihristi žele da urade? Oni žele da muče ljude. Kakve to osobe žele da muče? Ako im budeš poslušan, ako im udovoljavaš i obožavaš ih, hoće li te tada mučiti? Ako si krotak i ako si im poslušan, ako te vide kao nekoga ko im ne predstavlja pretnju, kao nekoga ko je samo slabić ili rob, neće gubiti vreme na to da te muče. Ali, ako učine nešto loše ili počine zlodela, ako nađu nekoga ko je u stanju da ih raspozna, ko će ih razotkriti i raskrinkati, ko će ih ukloniti sa njihovog položaja, ko će im uništiti ugled i osujetiti njihovo delovanje, počeće da razmišljaju kako da tu osobu muče. Antihristi ne muče ljude iz hira; oni stalno posmatraju i ispituju ljude, gledaju ko o njima loše govori iza leđa, ko im se ne pokorava, ko raspoznaje njihove postupke, ko im ne pridaje pažnju i ko odbija da im se dodvorava. Nakon što neko vreme posmatraju i pronađu dve ili tri takve osobe, počinju da tokom okupljanja razgovaraju o njihovim problemima. Premda ono što govore spolja zvuči ispravno, u stvarnosti to ima svoju svrhu, to rade sa razlogom i ciljem. Koji je razlog? Oni su to već temeljno istražili; te osobe im se ne pokoravaju i oni ih prepoznaju, uvek pokušavaju da ih razotkriju, raskrinkaju i da ih uklone sa položaja. Oni to govore da bi tim osobama poslali upozorenje, da bi ih opomenuli. Ako se te osobe povuku i ne usude se da nastave, i ako se sve odigra onako kako antihristi žele, onda ih antihristi ostavljaju na miru. Ali ako te osobe nastave kao i pre, ako odbijaju da im se dodvore i ako i dalje nameravaju da ih raskrinkaju, da ih prijave Višnjem i da ih uklone sa položaja, onda su antihristima te osobe sledeće na meti za mučenje. Antihristi tada smišljaju druge pristupe i primenjuju snažnije i strože metode, tražeći načine da steknu prednost nad njima i da nađu priliku da ih muče, ne zaustavljajući se sve dok ti ljudi ne budu izopšteni iz crkve. Antihristi na taj način muče neistomišljenike i neće stati dok ne postignu svoj cilj. Metode

koje antihristi koriste kako bi mučili ljude su nemilosrdne. Oni počinju tako što pronalaze povod i tako što etiketiraju ljude, a zatim počinju da ih muče, ne zaustavljajući se dok im se ljudi potpuno ne pokore i ne popuste pred njima – u suprotnom, ništa nije gotovo. U crkvi, antihristi neprestano seju razdor i formiraju grupe, sa ciljem da stvore frakciju i da preuzmu kontrolu nad crkvom. Zar to nije uobičajena pojava? Antihristi stvaraju grupe, seju razdor, privlače snage, ulaze u zaveru sa onima koji su im korisni, koji mogu da govore u njihovu korist, koji mogu da prikrivaju njihova zlodela i koji mogu da ih brane u ključnim trenucima. Oni angažuju te ljude da rade za njih, da čak prijavljuju druge i da služe kao njihovi glasnici. Ako imaju status, ta grupa postaje njihovo nezavisno kraljevstvo. Ako nemaju status, oni i njihova grupa formiraju snagu unutar crkve, ometaju i narušavaju normalan poredak crkve i ometaju normalan život i rad u crkvi.

Najčešća manifestacija rđave suštine antihrista je to što su oni posebno vešti u pretvaranju i licemerju. Premda imaju naročito zlobnu, podmuklu, nemilosrdnu i nadmenu narav, spolja se ponašaju kao da su naročito ponizni i dobroćudni. Zar to nije pretvaranje? Ti ljudi svakodnevno u sebi razmišljaju: „Kakvu odeću treba da nosim kako bih više nalikovao hrišćaninu, kako bih izgledao uglednije, duhovnije, bremenitije i da sam više nalik starešini? Kako treba da jedem da bi ljudi stekli utisak da sam dovoljno prefinjen, graciozan, dostojanstven i plemenit? Koji stav treba da zauzmem dok hodam kako bih ostavio utisak starešinstva i harizme, kako bih izgledao kao izvanredna, a ne kao obična osoba? U razgovorima sa drugima, koji ton, rečnik, izgled i izraz lica mogu da navedu ljude da pomisle da sam otmen, da sam nalik društvenoj eliti ili visoko obrazovanim intelektualcima? Kako moja odeća, stil, govor i ponašanje mogu da navedu ljude da me visoko cene, kako da ostavim neizbrisiv utisak na njih i da osiguram da me zauvek pamte? Šta treba da kažem kako bih osvojio i ugrejao ljudska srca i kako bih ostavio dugotrajan utisak? Moram više da pomažem drugima i da lepo govorim o njima, da često pričam o božjim rečima i da pred ljudima koristim neke duhovne izraze, da im više čitam božje reči, da se više molim za njih, da govorim tihim glasom kako bi ljudi naćulili uši i slušali me, i kako bih ih naveo da pomisle da sam blag, brižan, pun ljubavi, velikodušan i sklon praštanju.” Zar to nije pretvaranje? To su misli koje zaokupljaju srca antihrista. To što im ispunjava misli nisu ništa drugo do trendovi sveta nevernika, što u potpunosti pokazuje da su njihove misli i stavovi od sveta i Sotone. Neki ljudi se u tajnosti oblače kao prostitutke ili čak kao razuzdane žene; njihova odeća posebno odgovara zlim trendovima i veoma je moderna. Međutim, kada dođu u crkvu, među braću i sestre, oni nose potpuno drugačiju odeću i drugačije se ponašaju. Zar nisu izuzetno vešti u pretvaranju? (Jesu.) Ono o čemu antihristi duboko u sebi razmišljaju, ono što čine, njihove različite manifestacije i naravi koje otkrivaju, sve ukazuje na to da je njihova narav-suština rđava. Antihristi ne razmišljaju o istini, pozitivnim stvarima, ispravnom putu ili Božjim zahtevima. Njihove misli, pristupi, metode i ciljevi koje biraju su rđavi – svi odstupaju od ispravnog puta i nisu u skladu sa istinom. Oni čak idu protiv istine, a uopšteno se može reći da su zli; samo što je priroda tog zla rđava – stoga sve to zajednički nosi naziv rđavost.

Oni ne razmišljaju o tome da budu pošteni ljudi, da budu čisti i otvoreni, iskreni i odani; umesto toga, razmišljaju o rđavim metodama. Uzmimo, na primer, čoveka koji je u stanju iskreno da se otvori, što je pozitivna stvar i predstavlja primenu istine. Da li antihristi to rade? (Ne.) Šta oni rade? Oni se neprestano pretvaraju, a kad učine nešto loše i počnu da se odaju, žustro to prikrivaju, pravdaju se, brane se i sakrivaju činjenice – zatim konačno iznesu svoje razloge. Da li ijedan od ovih postupaka zadovoljava standard primene istine? (Ne.) Da li je bilo šta od toga u skladu sa istina-načelima? Još manje.

Upravo smo razgovarali u zajedništvu i detaljno analizirali prvi aspekt narav-suštine antihrista – rđavosti. Počeli smo detaljnom analizom onoga o čemu antihristi razmišljaju tokom čitavog dana, koristeći njihove misli, stavove, kao i načine i metode na osnovu kojih reaguju na razne stvari, da bismo detaljno analizirali njihovu rđavu narav. Takođe smo detaljno analizirali prirodu raznih stvari koje antihristi rade, a koje su zasnovane na onome što se nalazi u njihovim mislima. Takođe smo podelili nekoliko primera da bismo detaljno analizirali njihovu narav-suštinu otkrivenu u tim situacijama. Kada su ti primeri u pitanju, da li ste među onima koji ispoljavaju ovakva ponašanja i otkrivaju ove naravi videli ikoga ko ima relativno valjanu ljudskost? Kada se radi o čoveku koji ovako nešto otkriva i ispoljava, da li on u svom karakteru poseduje poštenje, dobrotu, jednostavnost, iskrenost, čestitost i tome slično? (Ne poseduje.) Očigledno je da on nema te osobine. Naprotiv, njegov karakter je podmukao, nemilosrdan, sklon da laže po navici, sebičan, podao i bez osećaja časti. Te osobine njegovog karaktera sasvim su očigledne. Može se sa preciznošću reći da oni koji tokom čitavog dana imaju rđave misli i koji su u stanju da počine razne rđave stvari, svi poseduju veoma loš karakter. Koliko loš? Nedostaje mu savest, integritet, a naročito normalna razumnost. Da li se ljudi kojima to nedostaje mogu smatrati ljudskim bićima? Može se sa sigurnošću reći da ljudi kojima to nedostaje nisu ljudska bića; oni samo nose spoljašnji omotač čoveka. Neki bi mogli da pitaju: „Zar to nije isto kao vuk u jagnjećoj koži?” To je samo metafora. Šta su vukovi u jagnjećoj koži? Oni su u suštini vukovi. Postoji li suštinska razlika između vukova i đavola ili antihrista? Vukovi love i jedu stoku i ovce, ne iz pohlepe, već kao deo prirode koju im je Bog dodelio. Međutim, postoji nešto što vukovi poseduju, a što antihristi nemaju. Ako neko usvoji i odgaja vuka ili mu spase život, vuk toj osobi nikada neće naneti zlo i pokazivaće joj zahvalnost. Nasuprot tome, antihristi uživaju u Božjoj blagodati, u vođenju i u opskrbi Božjih reči, ali u svemu spletkare protiv Boga, uvek su u suprotnosti i u neprijateljstvu sa Njim. Oni se ne mogu pokoriti ničemu što Bog čini; ne mogu reći amin na to – oni žele da budu u suprotnosti. Da li je primereno reći da su antihristi vukovi u jagnjećoj koži? Da li je ova metafora tačna? (Ne, nije.) U prošlosti, u religiji, ko god bi bio označen kao antihrist ili zao čovek, smatran je za vuka u jagnjećoj koži. To je bila samo metafora koju su ljudi koristili kada nisu razumeli istinu, ljudskost-suštinu i narav raznih pojedinaca. Međutim, kada se o istini razgovara na ovom nivou, korišćenje ove metafore postaje manje prikladno. Đavoli su đavoli, a antihristi su jednaki đavolima i nisu dostojni da se uporede ni sa jednim živim bićem koje je Bog stvorio. Da li se ijedno stvorenje koje

je Bog stvorio, kao što je vuk ili neki drugi mesožder, ikada odupire ili buni protiv Boga? Da li bi protestovali protiv Boga ili Mu se suprotstavljali? Da li bi sudili, osuđivali ili napadali bilo šta što Bog kaže? Ta stvorenja ne čine takve stvari; oni samo žive u skladu sa instinktima i životnim okruženjem koje im je Bog odredio. Kakvim god da ih je Bog stvorio, oni to i jesu – bez ikakvog pretvaranja. Ali antihristi su drugačiji: oni imaju prirodu Sotone i specijalizovani su da delaju protiv pozitivnih stvari i protiv istine. Oni su baš kao velika crvena aždaja: specijalizovani su da vrše dela otpora protiv Boga.

2. Šta antihristi rade Bogu

Nakon što smo u zajedništvu razgovarali o raznim rđavim manifestacijama koje antihristi ispoljavaju prema ljudima, hajde da razgovaramo o tome koje manifestacije antihristi u sebi ispoljavaju prema Bogu, kada po čitav dan razmišljaju samo o rđavim stvarima. Prethodno smo već mnogo toga obradili po pitanju ove teme, pa ćemo sada napraviti sažetak. Počećemo od blažih slučajeva, a zatim ćemo postepeno prelaziti na ozbiljnije. Prvi slučaj je sumnja, zatim ispitivanje Boga, a potom su tu i nepoverenje, opreznost, postavljanje zahteva i cenkanje. Ima li još nešto? (Proveravanje Boga.) Priroda tog ponašanja prilično je ozbiljna. Kako budemo napredovali, priroda svakog ponašanja postaje sve ozbiljnija – poricanje, osuda, sud, bogohuljenje, verbalno zlostavljanje, napadanje, protestovanje i protivljenje. Iako se na prvi pogled čini da neki od ovih izraza mogu da imaju donekle slična značenja, pri pažljivijem posmatranju, njihova dubina ili ono što naglašavaju se razlikuju. Usvajanjem različitih perspektiva ili razmatranjem različitih pristupa antihrista, možemo napraviti razlike u prirodi ovih izraza.

a. Sumnja

Sumnja, ispitivanje i nepoverenje su u izvesnoj meri osnovne manifestacije. Neki ljudi prosto gaje sumnju u srcu, misleći: „Da li je ovaploćeno telo zaista Bog? On mi izgleda kao osoba. Da li su sve Njegove reči istina? Koje od njih zvuče kao istina? Nešto od onoga što On kaže možda prevazilazi ljudski govor i znanje. Ljudi možda ne mogu jasno da objasne misterije i proročanstva, ali zar ne mogu i proroci da izgovore takve stvari? Kaže se da je Bog pravedan, ali kako je Bog pravedan? Kaže se da je Bog suveren nad svime, ali zašto onda Sotona stalno čini zla dela? Kada nas Sotona zarobi i proganja, kada nas zlostavlja, zašto Bog ne interveniše? Gde je Bog? Da li Bog zaista postoji?” Kada ljudima nedostaje iskrena vera, kada ne prepoznaju Božju suverenost, kada ne poznaju Božju narav ili Božju suštinu i kada ne razumeju istinu, takve sumnje će se pojaviti u njihovim srcima. Međutim, postepenim doživljavanjem Božjeg dela, shvatanjem istine i prepoznavanjem Božje suverenosti, ljudi te sumnje postepeno razrešavaju i pretvaraju u iskrenu veru. To je neizbežan put za svakoga ko sledi Boga. Ali što se tiče antihrista koji poseduju rđavu suštinu, mogu li se njihove sumnje promeniti? (Ne, ne mogu se promeniti.) Zašto se ne mogu promeniti? (Antihristi su bezvernici – oni ne priznaju Boga.) Teoretski, oni jesu bezvernici, pa uporno sumnjaju u Boga. Objektivan razlog je to što takvi ljudi suštinski odbijaju da prihvate istinu i pozitivne

stvari. Međutim, sve što Bog čini je istina i pozitivno je. Pošto antihristi imaju odbojnost prema istini i neprijateljski su nastrojeni prema istini, čak i ako svi priznaju da je sve što Bog čini činjenica, da je sve pod Božjom suverenošću i da Božja suverenost – kao i Bog – definitivno postoji, antihristi ne priznaju niti prihvataju da su to činjenice. U njihovim srcima, sumnje prema Bogu traju zauvek. Jasno je da su to činjenice koje svi vide, pa čak i oni koji obično imaju najslabiju veru uklanjaju svoje sumnje o Bogu nakon što godinama doživljavaju Božje delo, te razviju iskrenu veru u Boga. Samo antihristi ne mogu da promene svoje sumnje prema Bogu. Objektivno rečeno, ti pojedinci su, teoretski, bezvernici koji ne prihvataju istinu, ali u stvari, to je zato što antihristi imaju odbojnost prema istini i zato što poseduju rđavu suštinu – to je osnovni razlog. Bez obzira na to koliko ljudi potvrdi ili svedoči o onome što je Bog učinio, ili koliko je neoboriv dokaz koji je predočen antihristima, oni i dalje odbijaju da veruju u Božju suštinu ili da je Bog suveren nad svime – to je izrazito rđavo. To se može ilustrovati jednim primerom. Kada antihristi vide neoborivu i očiglednu činjenicu Božje suverenosti nad svim stvarima, oni niti veruju u nju niti je priznaju, pa čak i sumnjaju u Boga. Međutim, kada je reč o delima takozvanog Bude ili besmrtnika o kojima govore nevernici, đavoli i zli duhovi – delima koja antihristi nisu videli i za koja ne postoje nikakvi opipljivi dokazi – u to antihristi spremno veruju. To je ekstreman prikaz rđavosti. Bez obzira na to koliko velika ili zapanjujuća Božja dela mogu da budu, antihristi i dalje u to sumnjaju i pokazuju prema tome prezir, stalno gajeći sumnje u srcu. A kada đavoli ili Sotona učine nešto čudno, oni su oduševljeni i klanjaju se sa divljenjem. Antihristi ne mogu da osete strah niti iskrenu veru u Boga, bez obzira na to koliko velika dela Bog čini. Nasuprot tome, spremno veruju u sve Sotonine izmišljotine i svesrdno ih poštuju. To je prikaz rđavosti. Činjenica da antihristi sumnjaju u Boga uvek postoji. Oni nikada ne veruju da je Bog suveren nad svim stvarima i nikada ne priznaju da je Bog istina; bez obzira na to koliko ljudi svedoči o tome ili koliko dokaza se za to postoji, oni to ne mogu da priznaju niti da u to poveruju. Sa jedne strane, to je zbog rđave narav-suštine antihrista, a sa druge, to ukazuje na to da takvi pojedinci zaista nisu ljudi, jer im nedostaju misaoni procesi normalne ljudskosti. Šta znači da nemaju misaone procese normalne ljudskosti? To znači da im nedostaje ispravno rasuđivanje i razumevanje pozitivnih stvari, istine i suštine i porekla svega. Čak ni čitanjem Božjih reči, slušanjem propovedi i doživljavanjem Božjih reči, oni to ne mogu da potvrde niti da u to poveruju, već ostaju sumnjičavi. Jasno je da takvim pojedincima nedostaju misaoni procesi normalne ljudskosti. Da li su ljudi kojima nedostaju normalni misaoni procesi, koji ne mogu da shvate istinu, Božje reči i pozitivne stvari i činjenice, i dalje ljudska bića? (Ne, oni nisu ljudska bića.) Oni nisu ljudska bića, ali ne može se reći da su životinje, jer životinje nemaju rđavu narav; pošto ovi pojedinci imaju rđavu narav, tvrdnja stoji – ovi pojedinci su zaista pravi antihristi koji poseduju demonsku prirodu. Sumnja je misaono stanje koje antihristi ispoljavaju prema Bogu; to je takođe vrsta narav-suštine koja se otkriva u njihovom ponašanju, što je najpovršnija, najosnovnija i najčešća manifestacija koja se najviše ukazuje spolja.

b. Ispitivanje

U svom srcu, antihristi su puni sumnje prema Bogu, pa da li oni iskreno prihvataju Božje reči, Njegovu narav i Njegovo delo? Da li se oni istinski svemu tome pokoravaju? Da li oni istinski slede Boga? Očigledno, odgovor je negativan. Šta iz toga proizilazi? Kada takvi pojedinci dođu u Božju kuću, oni misle: „Gde je bog? Ne mogu da ga vidim, mogu samo da čujem njegov glas. Sudeći po glasu, čini se da je u pitanju žena; sudeći po rečima, čini se da je obrazovana, a ne nepismena; ali sudeći po načinu govora i po sadržaju njenih reči, šta ona to govori? Zašto zvuči zbunjujuće? Nakon slušanja, mnogi ljudi kažu da je to istina, ali zašto meni to ne zvuči tako? Sve je u vezi sa ljudskošću, sa ljudskom naravi, sa različitim stanjima koje ljudi otkrivaju u svojim delima – da li u tome postoje život i put? Ja to baš i ne razumem. Svi nakon slušanja kažu da bi trebalo da odano ispunjavaju svoje dužnosti, da bi trebalo da udovolje bogu i da streme ka spasenju. Mnogi ljudi čak pišu članke s iskustvenim svedočenjem i daju svedočanstva. Da li je ta osoba bog? Da li ona liči na boga? Nisam video njeno lice; da jesam, možda bih mogao da pročitam njene crte lica i dobijem konačan odgovor. U ovom trenutku, samo slušajući njen glas i ono što govori, i dalje se osećam pomalo nesigurno.” Šta oni to rade? Oni ispituju, testiraju, pokušavaju da dokuče stvarnu situaciju, da vide da li je to zaista Bog, pa zatim odlučuju da li da Ga slede, kako da Ga slede i da li kroz tu osobu mogu da pronađu odgovor za blagoslove i odredište koje žele da zadobiju, kao i za svoje želje, i da li kroz tu osobu mogu tačno da spoznaju kakav je Bog na nebu, da li On zaista postoji, kakva je Njegova narav, kakav može biti Njegov pristup i stav prema ljudima i kakve sposobnosti, veštine i autoritet On poseduje. Nije li to ispitivanje Boga? Očigledno je da jeste.

Dok ispituju Boga, da li antihristi mogu da prihvate Božje reči kao svoj život i da prihvate da im te reči budu vodič i cilj u svakodnevnom životu i ponašanju? (Ne mogu.) Obična iskvarena osoba u stanju je da neko vreme ispituje Boga, a zatim da pomisli: „Ovaj put je pogrešan, osećam nemir u srcu; ne mogu da pronađem odgovore tako što ispitujem Boga na ovaj način. Kako vernik u Boga može da Ga ispituje? Šta se može zadobiti ispitivanjem Boga? Kada vernici ispituju Boga, Bog skriva svoje lice od njih i oni ne mogu zadobiti istinu. Kaže se da su Božje reči istina i da ljudi mogu da pronađu put i da zadobiju život iz Njegovih reči. Nije dobro za mene da se ovako ponašam – ne mogu nastaviti da Ga ispitujem.” Slušajući propovedi i čitajući Božje reči, oni postepeno otkrivaju da ljudi imaju iskvarene naravi i sve više shvataju da ne mogu da budu u skladu s Bogom, da ne mogu da ispune svoje dužnosti kako treba niti da učine išta kako valja, ukoliko te iskvarene naravi nisu razrešene. Postepeno otkrivaju da je razlog zbog kog ljudi ne mogu valjano da ispune svoje dužnosti to što ih njihove iskvarene naravi i buntovništvo ometaju i zato što se ponašaju u skladu sa svojom iskvarenom naravi, te nisu u stanju da postupaju u skladu sa istina-načelima. Zatim počinju da razmišljaju: „Kako da postupam u skladu sa istina-načelima? Kada se moje iskvarene naravi otkriju, kako mogu da ih razrešim?” Najbolje rešenje za ljudske iskvarene naravi jesu istina i

Božje reči. Najdirektniji način za ljude da uđu u istinu jeste da tragaju za istina-načelima i da pronađu načela za sve što rade. To utvrđuje ciljeve, pravac, puteve i metode primene. Kada je to uspostavljeno, ljudi imaju put koji treba da slede, te kada delaju, verovatno neće prekršiti upravne odluke, neće otkriti svoje iskvarene naravi niti će prouzrokovati ometanja i prekidanja, a još manje je verovatno da će pružiti otpor Bogu. Nakon takvog iskustva, osećaju da su pronašli odgovarajući put za svoju veru u Boga i da je to put koji im je potreban, onaj u koji treba da uđu, ispravan put za veru u Boga i za život, i da je to mnogo bolje nego da ispituju Boga i da stalno zauzimaju oprezan stav prema Njemu. Shvataju da je ispitivanje Boga uzaludno i da, koliko god da Ga ispitivali, to neće razrešiti razne iskvarene naravi koje otkrivaju niti će razrešiti probleme koji se pojavljuju kada obavljaju svoje dužnosti. Stoga, oni postepeno prelaze sa ispitivanja Boga na put traganja za istina-načelima. To je normalan put ulaska i iskustvenog procesa za obične iskvarene ljude. Međutim, kod antihrista je drugačije. Od prvog dana kada uđu u Božju kuću i pređu njen prag, oni misle: „Sve je u božjoj kući tako interesantno, sve je tako novo – razlikuje se od neverničkog sveta. U božjoj kući, svi moraju da budu pošteni; to je kao jedna velika porodica i tako je živo!" Nakon što su ispitali, upoznali se i potpuno razumeli svoju braću i sestre, došlo je vreme da ispituju Boga. Oni u sebi razmišljaju: „Gde je bog? Šta bog radi? Kako on to radi? Ispitivati boga na nebesima je teško; teško ga je dokučiti i mi to nismo u stanju da uradimo. Ali sada postoji zgodna prečica – bog je došao na zemlju i tako nam je olakšao da ga ispitujemo." Neki od njih su te sreće da stupe u kontakt sa Bogom na zemlji, da vide tu osobu svojim očima, što im dodatno olakšava da Ga ispituju. Kako to rade? Ispituju vesele razgovore Boga na zemlji, u kojim pitanjima koristi jedan način govora, a u kojim pitanjima koristi drugi, u kojim prilikama se smeje i veseli, o čemu tada govori, kao i o čemu govori kada nije srećan ili kada je ljut. Ispituju u kojim situacijama On ignoriše ljude ili je prilično prijatan prema njima, kada ih orezuje a kada ne, na koja pitanja obraća pažnju a na koja ne, kao i da li zna kada Ga ljudi ispituju, varaju ili povređuju iza leđa. Nakon što ispitaju šire aspekte, antihristi se upuštaju u detalje, kao što su šta Bog na zemlji jede, šta oblači i kakva mu je svakodnevna rutina. Ispituju šta voli, gde voli da ide, čak i koje boje voli ili ne voli, da li više voli sunčano ili oblačno vreme i da li izlazi napolje po lošem vremenu – sve te specifične detalje. Od početka do kraja, antihristi uvek ispituju, ignorišući ono zbog čega je ta osoba koja nosi Božji identitet došla. Oni kažu: „Nije me briga zbog čega si ovde; kad god te vidim, ti ćeš postati predmet mog ispitivanja." Koja je svrha njihovog ispitivanja? Oni ovako razmišljaju: „Ako mogu da potvrdim da si ti zaista bog, onda čvrsto i iskreno mogu sve da ostavim da bih te sledio. Pošto je verovati u boga nalik klađenju, a pošto tvrdiš da si ti bog i da si ovaploćeno telo boga, verovati u tebe isto je kao i kladiti se na tebe. Kako te ne bih ispitivao? Ako te ne bih ispitivao, to bi bilo nepravedno prema meni. Ako te ne bih ispitivao, ne bih preuzeo odgovornost za svoje odredište, budućnost i sudbinu. Moram te ispitivati do samog kraja." Čak i danas, posle svog tog ispitivanja, još uvek nisu sigurni: „Da li je ta osoba zaista hristos? Da li je on zaista ovaploćen bog? Nije to sasvim jasno. U svakom

slučaju, mnogi ljudi ga slede i situacija sa širenjem jevanđelja je relativno obećavajuća. Izgleda da bi moglo još više da se širi, tako da ne bi trebalo da dozvolim sebi da zaostanem. Ali i dalje treba da nastavim da ga ispitujem." Oni su nepopravljivi.

Antihristi imaju rđavu narav-suštinu, pa nikada ne prestaju sa svojim ispitivanjem. U organizaciji ili u zajednici nevernika, oni ispituju i iskorišćavaju sve vrste ljudi, saznaju šta njihovi nadređeni vole, identifikuju njihove slabosti, a zatim prilagođavaju svoje postupke i ugađaju ukusima svojih nadređenih kako bi im se dodvorili. Nakon ulaska u Božju kuću, njihova priroda ostaje nepromenjena – oni nastavljaju sa ispitivanjem. Ne shvataju da ispitivanje Boga nije put koji vernici treba da slede. Ispitujući Boga, nikada neće razumeti Božja dela niti će videti da je sve što Bog izražava istina, niti će razumeti da su sve te istine i Božja dela radi spasenja čovečanstva. Antihristi to nikada neće razumeti. Sve što vide jeste da Božji izabrani narod neprestano trpi progon i gonjenje od strane Sotone. Samo posmatraju kako zli ljudi čine zlodela i izazivaju ometanja unutar crkve, a snage antihrista u religioznom svetu neprekidno klevetaju i osuđuju Boga, dok Bog ništa od toga ne razrešava. Tako se antihristi drže svojih sopstvenih predstava i uobrazilja i uporno odbijaju da prihvate bilo koju istinu koju je Bog izrazio. Koji je rezultat toga? Njihove predstave i uobrazilje postaju njihov dokaz za pružanje otpora Bogu. U očima antihrista, ti takozvani dokazi jesu razlozi zbog kojih ne veruju u Božji identitet i suštinu niti ih priznaju. Upravo zbog toga što odbijaju da prihvate istinu, oni nikada, nikada neće videti istine koje leže u pozadini tih činjenica, istine koje ljudi treba da razumeju i shvate, kao i Božje namere. To je rezultat njihovog ispitivanja. Suočeni sa tim činjenicama, oni koji streme ka istini, koji vole istinu i koji iskreno veruju u Boga, mogu da prihvate ono što dolazi od Boga i da pravilno reaguju bez obzira na to šta se dešava u Božjoj kući, i mogu da čekaju na Boga, da se umire pred Bogom i da Mu se mole, da se trude da dokuče Božje namere, kao i da razumeju i shvate da Božje dobre namere stoje iza svega što se dešava. Da bi razotkrio i odstranio zle ljude, Bog čini mnoge stvari koje ljudi ne bi mogli da zamisle. Istovremeno, da bi usavršio Božji izabrani narod i da bi im omogućio da zadobiju razlučivanje i da nauče lekcije, On takođe koristi zle ljude i njihova zla dela da bi pružio usluge. S jedne strane, Bog ih razotkriva i odstranjuje; sa druge strane, On omogućava Svom izabranom narodu da uvidi koje su stvari pozitivne, a koje negativne, koga Bog odobrava, koga Bog prezire, koga Bog isključuje i koga blagosilja. To su sve lekcije koje Božji izabrani narod treba da nauči, pozitivni rezultati koje oni koji streme ka istini treba da postignu i istine koje ljudi treba da razumeju. Međutim, zbog svoje rđave narav-suštine, antihristi nikada neće dostići te najdragocenije stvari. Stoga, oni obitavaju samo u jednom stanju – dok su u Božjem prisustvu, osim što sumnjaju u Njega, oni Ga neprestano ispituju. Čak i ako ne mogu da razumeju sve to do kraja, nastavljaju da Ga ispituju. Ako ih pitaš da li su umorni, kažu: „Nimalo. Ispitivanje boga je zabavna, fascinantna, interesantna i privlačna aktivnost!" Zar to nisu đavolje reči? Oni poseduju lik Sotone i imaju priroda-suštinu antihrista. Nemaju nameru da prihvate istinu ili Božje spasenje; tu su isključivo da bi ispitivali Boga.

c. Nepoverenje

U nastavku ćemo razgovarati o nepoverenju koje antihristi imaju prema Bogu. Šta nepoverenje bukvalno znači? Postoje neke specifične manifestacije, misli i ponašanja koja se odnose na ispitivanje Boga, i sasvim je tačno reći da isto važi i za nepoverenje. Nakon što ispitaju Boga, neki ljudi i dalje ne znaju kakva je zapravo Božja narav niti kakve emocije Bog ima, i nisu sigurni da li Bog zaista postoji. Još manje su u stanju da odrede da li je ta obična osoba Hrist ili da li poseduje Božju suštinu. Oni to ne razumeju i te stvari im nisu jasne. Nakon toga, kada imaju priliku da komuniciraju sa Bogom, oni pomisle: „Hrist je sa mnom razgovarao o ljudima koji površno obavljaju svoje dužnosti; da li je moguće da je neko govorio o tome kako ja površno obavljam svoje dužnosti i da je hrist saznao za to? Da li je to zato pomenuo kada smo se sreli? To je sigurno zato što me je neko odao, a kada je hrist saznao, usmerio je svoju kritiku ka meni da me razotkrije. Da li me hrist i dalje voli, s obzirom da zna kakva sam osoba? Da li oseća odbojnost prema meni ili me smatra bezvrednim? Da li se sprema da me smeni?" Nakon što prođe neko vreme i vide da nisu smenjeni, takvi ljudi pomisle: „Uh, baš sam se uplašio. Mislio sam da je hrist sitničav, ali on to nije učinio. Sada mogu da se opustim." Neki bi mogli reći: „Tokom mog poslednjeg susreta sa hristom, govorio sam nepovezano, nalik neobrazovanoj osobi, i moj govor je bio pomalo nepravilan. Razotkrio sam svoje pravo lice. Da li će hrist imati loše mišljenje o meni? Hoće li me kasnije isključiti? Sve je u redu dok ga ne vidim – moji problemi se pojave tek kada se sretnemo. Ne smem više da ga srećem, moram da ga izbegavam kad ga vidim i da se držim što dalje od njega, i nipošto ne smem da imam posla, kontakte ili blisku vezu sa hristom. Inače bi mogao da me smatra bezvrednim." Kakve su to misli i pristupi? (Nepoverenje.) To je nepoverenje. Postoje i oni koji kažu: „Na poslednjem okupljanju, bog je postavio jednostavno pitanje, ali nisam dobro odgovorio na njega, što je otkrilo moje nedostatke. Zar neće bog pomisliti da nemam dobar kov i zar me neće negovati u budućnosti? Prošlog puta, neko je razotkrio nešto što sam uradio, rekavši da sam bio budalast i da sam se ponašao nepromišljeno. Ako bog za to sazna, da li će me i dalje usavršavati u budućnosti? Kakav je moj status u božjem umu – visok ili nizak, superioran ili inferioran? Kojoj kategoriji pripadam? U budućnosti, kad god budem razgovarao sa bogom, moram da pripremim svoje reči. Ne smem da govorim ležerno niti da iznosim ono što mi je na umu. Moram više da promišljam, da razmišljam, da više razmatram, da dobro organizujem svoj rečnik i da hristu predstavim najbolju i najspretniju stranu sebe. Kako bi to bilo divno i savršeno!" To je takođe nepoverenje.

Nepoverenje je još jedno obeležje rđave naravi antihrista. Pored sumnji i ispitivanja, antihristi takođe gaje nepoverenje. Ukratko, bez obzira na to koji aspekt preovladava u njihovim mislima, nijedan od njih nema veze sa primenom istine niti sa traganjem za istinom. Da li onda ovi pristupi, misli ili metode mogu da potvrde da je narav-suština antihrista rđava? (Mogu.) Bilo da antihristi sumnjaju u Boga, ispituju Ga ili gaje nepoverenje prema Njemu, u svakom slučaju, nikada ne uspevaju da se usredsrede na

istinu, nikada se ne kaju i uporno koriste ove metode da razmišljaju o pitanjima u vezi sa Bogom i kako da postupaju sa Bogom, bez ikakvog traganja za istinom. Bez obzira na to koliko ti postupci mogu da budu iscrpljujući i teški, oni neumorno nastavljaju da ih ponavljaju. Bez obzira na to koliko dugo ispituju Boga ili gaje nepoverenje prema Njemu, i bez obzira na to da li su postigli ikakve rezultate, oni nastavljaju da slede isti put, nastavljaju da se ponašaju na taj način i ponavljaju sve što rade. Nikada se ne preispituju, misleći: „Da li su ovo metoda i stav pomoću kojih jedno stvoreno biće treba da postupa prema Bogu? Kakve je prirode moj način ophođenja prema Bogu? Kakvu narav otkrivam? Da li je ovakvo ophođenje u skladu sa istinom? Da li Bog to prezire? Ako nastavim da činim ono što Bog prezire, kakav će biti krajnji rezultat? Da li će me Bog napustiti i isključiti? Pošto će biti negativnih posledica, zašto ne mogu da delam i da postupam po Božjim rečima i zahtevima?" Da li oni o tome razmišljaju? (Ne.) Zašto ne razmišljaju o tome? Zato što im u karakteru nedostaju savest i razumnost. Nemaju savest, te se nesvesno ponašaju tako nerazumno i apsurdno. Nedostatak razumnosti ih sprečava da ikada shvate ko su ili koju poziciju, perspektivu i status bi trebalo da zauzmu. Nikada ne osećaju da su obični ljudi, iskvarena ljudska bića, ili vrsta i potomstvo Sotone koje Bog prezire. Ono što ljudi treba da prihvate jesu Božje reči, Božji zahtevi i istina koju im Bog daje; ne bi trebalo da ispituju Boga kao da su Mu jednaki, niti da se smeju i razgovaraju sa Njim kao da komuniciraju sa drugom osobom – zar to nije nešto što bi neko neljudsko biće radilo? U ovom trenutku, karakter antihrista je otkriven, a rđava narav-suština antihrista nad njima preovlađuje, navodeći ih da neumorno čine te besmislene radnje koje štete drugima, a njima samima ne donose nikakvu korist. Ipak, oni toga ne mogu da se oslobode; ostaju nesvesni greške tog puta i prirode koja leži iza tih postupaka. Bez obzira na količinu truda, patnje i neuspeha koji su u to uključeni, oni se ne osećaju krivim, optuženim, niti dužnim. Insistiraju na tome da su ravnopravni sa Bogom, te čak ispituju i preziru Boga sa visine, stalno sumnjajući u Njega i gajeći nepoverenje prema Njemu. Bez obzira na to koliko godina veruju u Boga, njihov stav prema Bogu i način ophođenja prema Njemu nikada se nisu promenili. Ako ne sumnjaju u Njega, preispituju Ga, a ako Ga ne preispituju, gaje nepoverenje prema Njemu. Kao da su opsednuti demonom ili da su začarani – to su neke od manifestacija rđave suštine antihrista. Antihristi su prirodno rđavi; neki ljudi koji ne mogu da proniknu u suštinu antihrista će možda reći: „Zar ne možeš da se suzdržiš od ispitivanja Boga? Zar ne možeš da prestaneš da sumnjaš u Njega? Zar ne možeš da prestaneš da gajiš nepoverenje prema Njemu? Ako prestaneš to da radiš, moći ćeš da razumeš istinu, da tretiraš Boga kao Boga, da razviješ istinsku veru u Boga i da legitimno postaneš jedan od Božjih ljudi; imaćeš priliku da postaneš stvoreno biće koje je u skladu s merilom i zar tada nećeš biti dostojan da se nazoveš jednim od Božjih izabranih ljudi? Kako bi to bilo divno!" Međutim, antihristi uzvraćaju: „Nisam ja toliko budalast. Kakva je korist biti stvoreno biće koje je u skladu s merilom? To je dosadno. Interesantno je jedino kada sumnjam u boga, kada ga ispitujem i kada gajim nepoverenje prema njemu!" Ta

manifestacija antihrista podseća na ono što kaže velika crvena aždaja: „Borba sa drugim ljudima i sa nebesima izvor je beskrajne zabave". To je tačna definicija i pravi odraz rđave priroda-suštine antihrista. Ukratko, antihristi su izuzetno rđavi, rđavi su do krajnosti. Oni koji veruju u Boga, a u potpunosti odbijaju da prihvate istinu, rđavi su ljudi. Mnogi ljudi uvek žele da daju antihristima šansu da se pokaju, misleći da će se jednog dana pokajati – da li je ta izjava tačna? Kao što se kaže „Tigar ne menja svoje pruge" i „Vuk dlaku menja, ali ćud nikada". Dakle, ne možeš da koristiš standarde i metode za ophođenje sa ljudskim bićima kako bi se bavio antihristima ili im postavljao zahteve. Oni su to što jesu. Ako ne ispituju ili ne sumnjaju u Boga ili ne gaje nepoverenje prema Njemu, osećaju se nelagodno jer njih vodi njihova rđava priroda.

d. Opreznost

Zatim, razgovaraćemo o opreznosti. Antihristi imaju jednu najdominantniju i najjasniju misao i gledište. Oni kažu: „Ljudi ne smeju dopustiti bogu da kontroliše ili da bude suveren nad njihovim sudbinama; ako bog kontroliše čovekovu sudbinu, onda je s njim gotovo. Ljudi moraju biti ti koji će sebe kontrolisati kako bi postigli sreću i kako bi mogli da jedu, piju i zabavljaju se bez brige. Bog ne dozvoljava ljudima da jedu, piju i zabavljaju se, ne dozvoljava im da žive dobro; on samo čini da ljudi trpe teškoće. Stoga, moramo da preuzmemo odgovornost za sopstvenu sreću; ne možemo da poverimo svoje sudbine bogu niti da pasivno čekamo na sve, niti da dozvolimo da bog priprema, da nas prosvetljuje i vodi – ne možemo biti takva osoba. Imamo ljudska prava, pravo na samostalno delovanje i slobodnu volju. Ne treba sve da prijavljujemo bogu niti da tražimo sve od boga – delovalo bi da smo tako nesposobni; samo budale to rade!" Šta oni to rade? (Oprezni su pred Bogom.) Neki ljudi kažu: „Budi pažljiv kada daješ zavet pred bogom; pažljivo razmisli o svojim rečima. Kada čovek dela, nebo posmatra!" Neki se mole: „O bože, posvećujem ti čitav svoj život i mladost; neću tražiti partnera niti ću se venčati." Ali nakon što to kažu, pokaju se, misleći: „Hoće li bog sprovesti moje reči? Šta ako mi stvarno zatreba partner ili poželim da se venčam? Hoće li me bog kazniti? To je loše!" Od tada postaju depresivni i tužni, izbegavaju suprotan pol i plaše se kazne. Šta oni to rade? (Oprezni su pred Bogom.) Drugi tip osobe kaže: „Davati se za boga nije ni lako ni jednostavno. Moraš imati rezervni plan; moraš pripremiti izlaz za sebe pre nego što se daš za boga. U suprotnom, kada ostaneš bez resursa, bog neće brinuti o tebi! To što se daješ za boga je tvoja stvar; to što je bog suveren nad svim stvarima je druga stvar. Bog je suveren nad svime – da li će brinuti o maloj osobi poput tebe? Bog se bavi samo krupnim stvarima; ne zamara se sitnicama. Stoga, moraš planirati i pripremiti svoj izlaz; ako te bog kasnije više ne bude hteo i ako te otpusti, neće ti ukazati nikakvu milost." Kakva je to vrsta razmišljanja? (Opreznost prema Bogu.) Ljudi su toliko proračunati. Neki, nakon što postanu starešine, plate neke cene i iskreno se pomalo daju, ali zbog svoje loše ljudskosti, gnusne naravi i naravi antihrista koju poseduju, oni donose značajne gubitke Božjoj kući. Zbog toga budu otpušteni. Nakon toga, nauče da se

ponašaju i da budu neupadljivi, ne poveravaju se nikome, govoreći: „Ranije sam se uvek poveravao ljudima, pa su svi znali šta se stvarno sa mnom događa, ali onda me je neko prijavio božjoj kući i bio sam otpušten. Tako da sada moram da naučim da se zatvorim, da se prikrijem i da se branim i zaštitim. Moram biti oprezan kada se poveravam ljudima i ne treba čak ni bogu da se poveravam. Više ne verujem da je bog istina, da je on veran. Još manje imam poverenja u braću i sestre. Niko nije dostojan mog poverenja, čak ni članovi moje porodice ili rođaci, a kamoli oni koji streme ka istini." Šta oni to rade? (Bivaju oprezni.) Kada antihristi iskuse orezivanje, neuspehe, padove i razotkrivanje, oni to analiziraju i dolaze do izreke: „Nikad ne treba namerno da naudiš drugima, ali treba uvek da se čuvaš od onih koji bi mogli tebi da naude." U stvarnosti, oni su druge ljude prilično povredili, a na kraju se pretvaraju i izmišljaju ovu laž. Posle dugogodišnjeg verovanja u Boga i proživljavanja brojnih neuspeha i padova, kao i Božjeg otkrivenja i Njegovog orezivanja, pod normalnim okolnostima, ljudi bi trebalo o sebi da promišljaju i spoznaju sebe kroz ono što su naučili iz tih neuspeha, tragajući za istinom kako bi rešili probleme i pronalazeći razloge svojih neuspeha i posrtanja u Božjim rečima, kao i put primene koji bi trebalo da slede. Međutim, antihristi to ne rade. Nakon više posrtaja i neuspeha, njihovo ponašanje se otima kontroli, njihove sumnje prema Bogu rastu i postaju sve ozbiljnije, njihovo ispitivanje Boga postaje sve intenzivnije, njihovo nepoverenje prema Bogu postaju dublje i, isto tako, njihova srca postaju ispunjena opreznošću prema Bogu. Njihova opreznost je puna žalbi, ljutnje, prkosa i ogorčenosti, pa čak postepeno razvijaju i poricanje, osuđivanje i osudu prema Bogu. Zar nisu u sve većoj opasnosti? (Jesu.)

Sudeći po stavu koji antihristi imaju prema Bogu, prema okruženju, ljudima, događajima i stvarima koje Bog postavlja, prema tome što ih Bog razotkriva i disciplinuje i tako dalje, da li antihristi imaju i najmanju nameru da tragaju za istinom? Da li imaju i najmanju nameru da se pokore Bogu? Da li imaju i najmanju veru da ništa od toga nije slučajno već je, naprotiv, pod Božjom suverenošću? Da li to razumeju i da li su toga svesni? Očigledno da ne. Može se reći da koren njihove opreznosti dolazi iz njihovih sumnji prema Bogu. Takođe se može reći da koren njihovog nepoverenja prema Bogu dolazi iz njihovih sumnji prema Bogu. Rezultati njihovog ispitivanja Boga čine da imaju još veće nepoverenje prema Bogu i da, u isto vreme, budu oprezniji prema Bogu. Sudeći po različitim mislima i stavovima koji proizilaze iz načina na koji antihristi razmišljaju, kao i po različitim pristupima i ponašanjima nastalim pod vlašću tih misli i stavova, ti ljudi su prosto rečeno nerazumni; oni nisu u stanju da razumeju istinu, nisu u stanju da razviju iskrenu veru u Boga, nisu u stanju da temeljno poveruju u Boga i priznaju Njegovo postojanje i nisu u stanju da poveruju i da priznaju da je Bog suveren nad svim što je stvoreno, da je On suveren nad svime. Sve to je rezultat njihove rđave narav-suštine.

19. decembar 2020. godine

Šesti ekskurs

Sažetak karaktera antihrista i njihove narav-suštine (3. deo)

III. Narav-suština antihrista

A. Rđavost

2. Šta antihristi rade Bogu

Tokom prošlog okupljanja, prvenstveno smo razgovarali i saželi narav-suštinu antihrista, izabravši tri osobine iz šest naravi iskvarene ljudskosti kako bismo ih detaljno analizirali. Te tri osobine su odbojnost prema istini, zloba i rđavost. Prošlog puta smo razgovarali o rđavosti, i detaljnom analizom rđavih manifestacija antihrista, odnosno, činjenice da su njihove misli po čitav dan ispunjene zlom, identifikovali smo antihriste i kroz te manifestacije potvrdili njihovu rđavu narav-suštinu. Na osnovu dva aspekta detaljno analiziramo činjenicu da su njihove misli po čitav dan ispunjene zlom: prvo, šta se krije u njihovim mislima kada postupaju prema drugima, koje pristupe i manifestacije otkrivaju u svojoj iskvarenoj suštini; drugo, šta se krije u njihovim mislima o Bogu. Završili smo razgovor o tome kako postupaju prema ljudima. Što se tiče ideja, predstava, gledišta i motivacija koje antihristi imaju prema Bogu, pa čak i unapred određenih postupaka u njihovim umovima, prošlog puta smo delimično o tome razgovarali: na primer, sumnja, ispitivanje i šta još? (Nepoverenje i opreznost.) Sumnja, ispitivanje, nepoverenje i opreznost. Hajde da sada razgovaramo o tome kako antihristi testiraju Boga.

e. Testiranje

Kako se ispoljava testiranje? Koji pristupi ili misli otkrivaju stanje ili suštinu testiranja? (Ako sam počinio neki prestup ili neko zlo, uvek želim da ispitam Boga, da zahtevam jasan odgovor i da vidim da li ću imati dobar ishod ili odredište.) To se odnosi na misli; dakle, generalno, kada čovek govori ili dela ili kada se sa nečim suoči, šta od onoga što ispoljava predstavlja testiranje? Ako je čovek počinio neki prestup i oseća da bi Bog zbog toga mogao da ga zapamti ili osudi, a on sam je nesiguran, ne zna da li će ga Bog zaista osuditi ili ne, tada dolazi do ideje da to testira i da vidi kakav je zaista Božji stav u vezi sa tim. Počinje da se moli i, ako nema prosvetljenja ili prosvećenja, razmišlja da potpuno prekine sa svojim prethodnim metodama težnje. Ranije je uvek sve površno radio, koristeći samo trideset posto truda tamo gde bi mogao koristiti pedeset, ili deset posto tamo gde bi mogao koristiti trideset. Sada, ako može da koristi pedeset posto svog truda, to će i uraditi. Preuzima prljave ili naporne poslove koje drugi izbegavaju, uvek ih obavlja pred drugima i trudi se da većina braće i sestara to vidi. Još važnije, želi da vidi kako Bog na to gleda i da li može da se iskupi za svoj prestup. Kada se suoči s poteškoćama ili sa stvarima koje većina ljudi ne može da prevaziđe, želi da vidi šta će Bog uraditi, da li će ga prosvetiti i voditi. Ako može da oseti Božje prisustvo i Njegovu posebnu

naklonost, veruje da Bog nije zapamtio ili osudio njegov prestup, što dokazuje da za to može dobiti oprost. Ako se na taj način daje i ako plaća takvu cenu, ako se njegov stav značajno promeni, ali on i dalje ne oseća Božje prisustvo i svakako ne oseća nikakvu primetnu razliku u odnosu na ranije, tada je moguće da je Bog osudio njegov prethodni prestup i da ga više ne želi. Pošto ga Bog ne želi, on u budućnosti neće ulagati toliko truda u obavljanje svoje dužnosti. Ako ga Bog i dalje želi, ako ga ne osuđuje i ako još uvek postoji nada da će primiti blagoslove, onda će uložiti nešto iskrenosti u obavljanje svoje dužnosti. Da li su te manifestacije i ideje oblik testiranja? Da li je to specifičan pristup? (Jeste.) Upravo ste spomenuli samo jedan teorijski aspekt, ali niste se konkretno upustili u detaljnu manifestaciju testiranja Boga niti u konkretne pristupe i planove koje takvi ljudi po tom pitanju imaju u srcu, niti ste otkrili kakva su gledišta i stanja antihrista kada se upuštaju u tu aktivnost.

Nekim ljudima uvek nedostaje znanje ili iskustvo o Božjoj svemogućnosti i Njegovoj sposobnosti da ispituje dubine ljudskog srca. Pored toga im nedostaje prava spoznaja Božjeg ispitivanja ljudskog srca, te su prirodno u vezi sa tim ispunjeni sumnjom. Premda subjektivno žele da veruju da Bog ispituje dubine ljudskog srca, oni nemaju ubedljiv dokaz za to. Zbog toga u svom srcu planiraju određene stvari i istovremeno počinju da ih sprovode i primenjuju. Dok ih primenjuju, stalno posmatraju da li Bog zaista za to zna, da li će se te stvari razotkriti i, ako budu ćutali, da li će iko moći to da otkrije ili da li će Bog to otkriti kroz određeno okruženje. Naravno, obični ljudi mogu manje ili više da imaju neke nesigurnosti u vezi sa Božjom svemogućnosti i sa Njegovim ispitivanjem dubina ljudskog srca, ali antihristi nisu prosto nesigurni – oni su ispunjeni sumnjom i istovremeno su potpuno oprezni prema Bogu. Zbog toga razvijaju mnoge pristupe da bi testirali Boga. Pošto sumnjaju u Božje ispitivanje ljudskog srca, a još više negiraju činjenicu da ga Bog ispituje, često razmišljaju o određenim stvarima. Zatim, uz malo straha ili uz neki neobjašnjivi osećaj užasa, u privatnosti tajno šire te misli, navodeći određene ljude na pogrešan put. U međuvremenu, neprestano i postupno razotkrivaju svoje argumente i ideje. Dok ih razotkrivaju, posmatraju da li će Bog sprečiti ili razotkriti to njihovo ponašanje. Ako ga razotkrije ili okarakteriše, brzo se povlače i biraju drugi pristup. Ako se čini da niko za to ne zna i da niko ne može da ih prozre niti da pronikne u to što rade, u svom srcu postaju još više uvereni da je njihova intuicija ispravna i da je njihovo znanje o Bogu tačno. Po njihovom mišljenju, Božje ispitivanje ljudskog srca u suštini ne postoji. Kakav je to pristup? To je pristup testiranja.

Antihristi zbog svoje urođene rđave naravi nikada ne govore niti postupaju otvoreno. Oni ne rešavaju stvari s poštenim stavom i iskrenošću, ne koriste poštene reči dok govore niti postupaju iskreno i od srca. Ništa od onoga što kažu ili učine nije iskreno, već je zaobilazno i prikriveno, i nikada direktno ne izražavaju svoje misli ili motivaciju. Veruju da bi, kada bi ih izrazili, ljudi to potpuno razumeli i prozreli, da bi njihove ambicije i želje bile razotkrivene na svetlu i da ih drugi ljudi ne bi videli kao otmene i plemenite niti bi ih poštovali i obožavali. Stoga, oni uvek pokušavaju da sakriju i prikriju svoje neprikladne

motive i želje. Pa, na koji to način oni govore i postupaju? Oni koriste razne metode. Kao što među nevernicima postoji izreka „opipati teren”, antihristi primenjuju sličan pristup. Kada nešto žele da urade i kada zauzmu određeno gledište ili stav, nikada to ne izražavaju direktno; umesto toga, koriste određene metode kao što su suptilna ili ispitivačka sredstva ili pokušavaju da izmame od ljudi informacije koje traže. Zbog svoje rđave naravi, antihristi nikada ne tragaju za istinom niti žele da je razumeju. Njihova jedina briga je njihova slava, korist i status. Bave se aktivnostima koje im mogu doneti slavu, korist i status, izbegavajući one koje to ne nude. Revnosno se posvećuju aktivnostima koje su u vezi sa ugledom, statusom, isticanjem i slavom, dok izbegavaju ono što čuva rad crkve ili što bi moglo da uvredi druge. Dakle, antihristi ničemu ne pristupaju sa stavom traganja; umesto toga, koriste metodu ispitivanja kako bi opipali situaciju i tek onda odlučili da li će nastaviti – antihristi su upravo toliko lukavi i rđavi. Na primer, kada žele da znaju kakva su oni osoba u očima Boga, ne ispituju se kroz Božje reči kako bi spoznali sebe. Umesto toga, raspituju se unaokolo i slušaju dvosmislene izjave, posmatrajući ton i stav starešina i Višnjeg, tražeći u Božjim rečima da vide kako Bog određuje ishode ljudi poput njih. Oni te puteve i metode koriste da bi videli gde pripadaju u Božjoj kući i da bi saznali kakav će biti njihov budući ishod. Zar to ne uključuje određenu prirodu ispitivanja? Na primer, neki ljudi nakon orezivanja, umesto da ispitaju zašto su orezani, umesto da istraže iskvarene naravi i greške koje su otkrili kroz svoja dela i da razmisle o aspektima istine kojima bi trebalo da teže kako bi spoznali sebe i ispravili svoje ranije greške, oni drugima odaju lažan utisak koristeći indirektna sredstva kako bi saznali stvaran stav Višnjeg prema njima. Na primer, nakon što su orezani, brzo postavljaju neko beznačajno pitanje kako bi potražili savet Višnjeg, da bi videli kakav ton on ima, da li je strpljiv, da li će ozbiljno razmotriti njihova pitanja, da li će imati blaži stav prema njima, da li će im poveriti zadatke, da li će ih i dalje visoko vrednovati i šta Višnji zaista misli o greškama koje su ranije počinili. Svi ti pristupi su vrsta ispitivanja. Ukratko, kada se suoče sa takvim situacijama i pokazuju te manifestacije, da li su ljudi u svom srcu toga svesni? (Da, jesu.) Dakle, kada znate i kada želite to da uradite, kako to rešavate? Najpre, na najprostijem nivou, da li si u stanju da se pobuniš protiv sebe? Neki ljudi smatraju da im je teško da se pobune protiv sebe kada za to dođe vreme; oni ovako razmišljaju: „Pusti to, ovog puta to se tiče mojih blagoslova i ishoda. Ne mogu se pobuniti protiv sebe. Uradiću to sledeći put.” Sledeći put, kada se ponovo suoče sa problemom koji uključuje njihove blagoslove i ishod, oni opet ne mogu da se pobune protiv sebe. Takvi pojedinci imaju osećaj savesti, i mada nemaju narav-suštinu antihrista, za njih je to stanje ipak prilično problematično i opasno. S druge strane, antihristi često gaje takve misli i žive u takvom stanju, ali se nikada ne bune protiv sebe jer im nedostaje osećaj savesti. Čak i ako ih neko razotkrije i ore̊že, ukazujući im na njihovo stanje, oni istrajavaju i uopšte se neće pobuniti protiv sebe, neće sebe zbog toga zamrzeti, neće odustati od tog stanja niti će ga razrešiti. Nakon što su neki antihristi otpušteni, oni pomisle: „Biti otpušten izgleda kao normalna stvar, ali deluje pomalo sramotno. Iako to nije značajan

problem, postoji jedna ključna stvar koje ne mogu da se odreknem. Ako sam otpušten, da li to znači da me božja kuća više neće negovati? Kakva ću onda biti osoba u božjim očima? Da li ću još uvek imati nade? Da li ću i dalje biti od koristi u božjoj kući?" Oni o tome razmišljaju i prave plan: „Imam pri ruci deset hiljada juana i sada je vreme da ih upotrebim. Ponudiću ovih deset hiljada juana kao prilog i videću da li će stav višnjeg prema meni malo da se promeni i da li može da mi ukaže malo naklonosti. Ako božja kuća prihvati novac, to znači da još uvek ima nade za mene. Ako ga odbije, to dokazuje da za mene nema nade, te ću napraviti druge planove." Kakav je to pristup? To je testiranje. Ukratko, testiranje je relativno očigledna manifestacija rđave narav-suštine. Ljudi koriste različita sredstva da dobiju informacije koje žele, da steknu sigurnost i tako postignu unutrašnji mir. Postoji mnogo načina za testiranje, kao što su korišćenje reči da bi nešto izmamili od Boga, korišćenje stvari da bi Ga testirali, razmišljanje i preispitivanje u sebi. Koji je najčešći način na koji vi testirate Boga? (Ponekad, kada se molim Bogu, proveravam Božji stav prema meni i gledam da li imam mir u srcu. Koristim tu metodu da testiram Boga.) Ta metoda se često koristi. Druga metoda je da se vidi da li čovek ima nešto da kaže tokom razgovora na sastanku, da li Bog pruža prosvetljenje ili prosvećenje, i korišćenje toga da se testira da li je Bog još uvek sa njim, da li ga još uvek voli. Takođe, tokom obavljanja dužnosti, čovek posmatra da li ga Bog prosvećuje ili vodi, da li ima neke posebne misli, ideje ili uvide – i to koristi da testira kakav stav Bog ima prema njemu. Sve su to prilično česte metode. Još nešto? (Ako sam tokom molitve donela odluku pred Bogom, ali je nisam ispunila, posmatram da li će Bog prema meni postupati na osnovu zaveta koji sam dala.) I to je jedan od načina. Bez obzira na to koji metod ljudi koriste u svom odnosu prema Bogu, ako osećaju grižu savesti u vezi sa tim i ako zatim steknu uvid u te radnje i naravi i u stanju su da ih brzo promene, onda problem nije toliko značajan – to je normalna iskvarena narav. Međutim, ako je čovek u stanju da dosledno i tvrdoglavo to radi, čak i kada zna da je to pogrešno i da Bog prezire takvo ponašanje, ali on i dalje istrajava u tome, nikada se ne buni protiv toga niti od toga odustaje, to je suština antihrista. Narav-suština antihrista drugačija je nego kod običnih ljudi u tome što se oni nikada ne preispituju niti tragaju za istinom, već dosledno i tvrdoglavo koriste različite metode da testiraju Boga, Njegov stav prema ljudima, Njegov zaključak u vezi sa pojedincima, kao i koje su Njegove misli i ideje o čovekovoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Oni nikada ne tragaju za Božjim namerama niti za istinom, a posebno ne za tim kako da se pokore istini da bi postigli promenu svoje naravi. Svrha svih njihovih dela je da istraže Božje misli i ideje – to su antihristi. Ta narav antihrista očigledno je rđava. Kada se bave takvim radnjama i to ispoljavaju, u njima nema ni trunke krivice ili kajanja. Čak i kada povežu sebe sa tim stvarima, oni ne pokazuju kajanje niti nameru da prestanu time da se bave, već i dalje u tome istrajavaju. U svom odnosu prema Bogu, u svom stavu i pristupu, očigledno je da smatraju da je Bog njihov protivnik. U njihovim mislima i stavovima ne postoje ideje ili stav o poznavanju Boga, o ljubavi prema Bogu, o pokoravanju Bogu ili o strahu od Boga; oni prosto hoće da dobiju

informacije koje žele od Boga i da koriste svoje metode i sredstva da bi utvrdili koji je tačno Božji stav prema njima i kako ih Bog definiše. Što je ozbiljnije, čak i kada svoje pristupe usaglase sa Božjim rečima razotkrivanja, čak i kada u njima postoji i najmanja svest o tome da Bog takvo ponašanje prezire i da to nije ono što bi čovek trebalo da radi, oni nikada neće od toga odustati.

Ranije je postojalo pravilo u Božjoj kući – kada bi oni koji su bili izopšteni ili uklonjeni kasnije pokazali istinsko pokajanje i kada bi istrajali u čitanju Božjih reči, propovedanju jevanđelja i svedočenju za Boga, kada bi se istinski pokajali, mogli bi ponovo da budu primljeni u crkvu. Dogodilo se da je neki čovek ispunio te kriterijume nakon što je bio uklonjen, te je crkva poslala nekoga da ga pronađe, da razgovara sa njim i da ga obavesti da je ponovo primljen u crkvu. Kada je to čuo, bio je prilično zadovoljan, ali je razmišljao: „Da li je prihvatanje iskreno ili se iza toga krije neka zamisao? Da li je bog zaista video moje pokajanje? Da li mi je zaista pokazao milost i oprostio mi? Da li se moja dela iz prošlosti zaista više ne uzimaju u obzir?" Nije u to poverovao i pomislio je: „Mada žele da se vratim, trebalo bi da budem obazriv i da ne pristanem odmah. Ne bi trebalo da se ponašam kao da sam tokom ovih godina mnogo patio i bio jadan nakon što sam bio izopšten. Trebalo bi da budem malo suzdržan i da se ne raspitujem odmah nakon ponovnog prijema o tome gde mogu da učestvujem u crkvenom životu ili koje dužnosti mogu da obavljam. Ne smem da delujem previše entuzijastično. Premda sam iznutra naročito srećan, moram da ostanem miran i da vidim da li božja kuća zaista želi da se vratim ili je samo neiskrena i želi da me iskoristi za određene zadatke." Imajući to na umu, rekao je: „Nakon što sam bio izopšten, razmišljao sam i shvatio da su greške koje sam počinio previše ozbiljne. Gubici koje sam prouzrokovao interesima božje kuće su ogromni i nikada ih ne mogu nadoknaditi. Ja sam zaista đavo i Sotona koga je bog prokleo. Međutim, moje preispitivanje još uvek nije kompletno. Pošto božja kuća želi da me vrati, moram još više da jedem i pijem božje reči, da više razmišljam o sebi i da dublje sebe spoznam. Trenutno nisam dostojan da se vratim u božju kuću, nisam dostojan da obavljam svoju dužnost u božjoj kući, nisam dostojan da se susretnem sa braćom i sestrama i svakako mi je previše sramotno da se suočim sa bogom. Vratiću se u crkvu tek kada osetim da sam se dovoljno preispitao i promislio o sebi, kako bi svi mogli da me potvrde." Bio je napet dok je to govorio, misleći: „Samo se pretvaram da to kažem. Šta ako se starešine slože da me ne puste nazad u crkvu? Zar ne bih bio gotov?" U stvarnosti, bio je prilično uznemiren, ali je ipak morao da govori na taj način i da se pretvara kao da nije previše željan da se vrati u crkvu. Šta je značilo to što je rekao? (Testirao je da li će ga crkva zaista prihvatiti nazad.) Da li je to potrebno? Zar to nije nešto što Sotone i đavoli rade? Da li bi se normalna osoba ponašala na taj način? (Ne, ne bi.) Normalna osoba ne bi. S obzirom na tako divnu priliku, to što je bio u stanju da napravi takav korak je rđavo. Ponovno primanje u crkvu izraz je Božje ljubavi i milosti i on bi trebalo da razmisli i da prepozna sopstvenu iskvarenost i nedostatke, tražeći načine da nadoknadi prošla dugovanja. Ako neko i dalje može da testira Boga na taj

način i da tretira Božju milost na taj način, onda ta osoba zaista ne ceni Njegovu dobrotu! To što ljudi razvijaju takve ideje i pristupe prouzrokovano je njihovom rđavom suštinom. U suštini, kada ljudi testiraju Boga, ono što oni manifestuju i otkrivaju teoretski se uvek odnosi na ispitivanje Božjih misli i, između ostalog, Njegovih stavova i definicija o ljudima. Ako ljudi tragaju za istinom, oni će se pobuniti protiv takvih postupaka, odustaće od njih i postupaće i ponašaće se u skladu sa istina-načelima. Međutim, pojedinci koji imaju narav-suštinu antihrista ne samo da ne mogu da se odreknu takvih postupaka i da ih ne smatraju odbojnim, već često sebe cene zbog toga što poseduju takva sredsta i metode. Možda misle: „Pogledaj kako sam pametan. Nisam kao vi, budale, što samo znate da se pokoravate bogu i istini – ja uopšte nisam kao vi! Ja pokušavam da koristim sredstva i metode da te stvari otkrijem. Čak i ako moram da se pokorim i da poslušam, i dalje ću sve temeljno istražiti. Nemojte misliti da možete nešto od mene sakriti ili me obmanuti i prevariti." To je njihova misao i stav. Antihristi nikada ne pokazuju pokornost, strah ili iskrenost, a još manje bilo kakvu odanost u svom odnosu prema ovaploćenom Bogu. Ovim zaključujemo naš razgovor o manifestacijama koje se odnose na testiranje.

f. Postavljanje zahteva

Sledeća stavka je da antihristi postavljaju Bogu zahteve, a postoje i određenije manifestacije toga. Antihriste možemo opisati onim što nevernici nazivaju „nemoj ni prstom da mrdneš ako od toga nemaš neke koristi". Šta još? (Oni „ne puštaju sokola dok ne vide zeca".) Oni ne puštaju sokola dok ne vide zeca – ako ima neke koristi, potrudiće se, ali ako nema nikakve koristi od toga, neće. Bez obzira na situaciju, oni moraju da je procene u svom umu, razmišljajući: „Koliku prednost mogu ovim da zadobijem? Koliki profit mogu da ostvarim? Da li vredi platiti toliku cenu za ovo? Ako platim visoku cenu, ali drugi na kraju budu u prednosti i ja ne dobijem priliku da se istaknem, tada to sigurno neću uraditi!" Zar to nije stav antihrista prema Božjem nalogu i zahtevima? Ako ulože malo truda u obavljanje svoje dužnosti, ali ne zadobiju nikakvu korist, i ako podnesu izvesnu patnju bez primanja blagodati, odmah u sebi reaguju, govoreći: „Uložio sam toliko truda – zašto nisam zadobio nikakvu korist? Da li je moj porodični posao unosan ili nije?" Ako izračunaju i shvate da im je prihod veći nego prethodnog meseca, nastavljaju da izlaze i da propovedaju jevanđelje, neustrašivi uprkos rizicima. Ali čim se pojavi neki problem u porodičnom poslu, a njihova zarada bude primetno manja nego prošlog meseca, odmah se žale i u svom srcu sumnjaju u Boga, misleći: „Bože, obavljao sam svoju dužnost bez lenjosti ili lukavstva i nisam to radio površno. Ovog meseca sam više putovao i više sam radio nego prošlog. Zašto ne blagosiljaš moju porodicu? Zašto moj porodični posao ne ide dobro?" Njihov stav prema Bogu i Božjem nalogu se odmah menja i oni pomisle: „Ako ne blagosiljaš moju porodicu, onda nemoj da me kriviš ako budem površno obavljao svoju dužnost. Sledećeg meseca neću uložiti toliko truda. Ako treba da ustanem u pet, ustaću u šest. Ako treba da krenem u osam, krenuću u deset. Ranije sam mogao da preobratim pet primalaca jevanđelja mesečno; ovog puta,

preobratiću samo dvojicu. To bi trebalo da bude dovoljno!" Šta oni to proračunavaju? Proračunavaju da li ono što ulažu i doprinose odgovara onome što im Bog daje. Štaviše, smatraju da je ekonomično i vredno patnje i ulaganja samo ako im Bog daje mnogo više od onoga što traže i žele. Inače, bez obzira na zadatak ili dužnost koju im Božja kuća dodeli, prema svemu postupaju isto – ponašaju se površno, provlače se kad god mogu, prolaze kroz formalnosti kad god mogu i apsolutno nikada ne pokazuju ni trunku iskrenosti. Ova manifestacija predstavlja i postavljanje zahteva i nagodbe; ljudi postavljaju zahteve samo kada hoće da se nagode, a bez nagodbe, nemaju zahteva.

Antihristi u svom srcu nikada nisu gajili ni trunku iskrenosti ili odanosti prema Božjem nalogu, radu Božje kuće ili prema sopstvenim dužnostima. Oni samo koriste svoj intelekt, energiju, vreme, fizičku patnju i cenu koju plaćaju kako bi zauzvrat zadovoljili svoje želje za blagoslovima, za nagradama koje žele da dobiju i, naravno, za mirom i telesnim užitkom, unutrašnjom stabilnošću, porodičnom srećom u ovom životu, pa čak i za tim da se sve odvija glatko u njihovom okruženju i da ih drugi ljudi poštuju, da im se dive i da imaju pozitivno mišljenje o njima. Ukratko, antihristi nikada iskreno ne obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući i uopšte neće pružiti ni trunku odanosti. Bilo da podnose teškoće i plaćaju cenu ili se površno provlače, njihov krajnji cilj je da traže od Boga ono što žele kako bi zadovoljili sopstvene želje. Stoga, kad god naiđu na neprilike, orezivanje ili na ljude, događaje i stvari koje smatraju neprijatnim, odmah pomisle: „Da li dolazak ovih stvari utiče na moje interese? Hoće li to uticati na moj ugled? Hoće li uticati na moje izglede i budući razvoj?" Bez obzira na to da li su njihove manifestacije pozitivne ili negativne dok obavljaju svoje dužnosti, u svakom slučaju, oni nikada ne postupaju u skladu sa istina-načelima. Njihovi umovi su ispunjeni transakcijama dok procenjuju vrednost onoga što plaćaju i nude kao poslovni ljudi i dok procenjuju koliki profit njihovi troškovi mogu da donesu. Neki mogu reći: „Verujemo u Boga da bismo zadobili istinu i život, kako bismo postigli spasenje." Antihristi, međutim, misle: „Koliko vredi spasenje? A koliko razumevanje istine? Te stvari nemaju nikakvu vrednost. Ono što je zaista vredno jeste da se dobije stostruko u ovom životu, kao i večni život u svetu koji će doći. Ono što u ovom životu ima vrednost jeste da te drugi uzdižu i poštuju i da te u božjoj kući slave kao velikog čoveka, a u budućem svetu, imati vlast nad mnoštvom zemalja – to je zaista značajan profit." To je ambicija antihrista, proračun koji prave duboko u svom srcu, u pozadini svog obavljanja dužnosti. Taj proračun ispunjen je transakcijama i zahtevima. Njihova oskudna „iskrenost" prema svojoj dužnosti i prema Bogu postoji samo da bi obezbedili da im Bog podari večni život, da ih sačuva od nesreće, da im podari blagoslove i blagodat i da udovolji svim njihovim željama. Stoga su srca antihrista ispunjena raznim zahtevima prema Bogu, koji se zajednički nazivaju postavljanje zahteva. Antihristi žele sve osim istine – i materijalne i nematerijalne stvari.

Postoje neki antihristi koji su jednom prilikom dali mali doprinos braći i sestrama ili crkvi. Na primer, možda su preuzeli određene rizične zadatke u crkvi ili su ugostili braću i sestre koji nisu mogli da se vrate kući. S obzirom da već prilično dugo veruju u Boga,

većina ljudi ih smatra zaslužnim i kvalifikovanim pojedincima. Istovremeno, oni sami imaju osećaj superiornosti i prednosti. Oslanjaju se na svoj staž i hvale se, govoreći: „Godinama verujem u boga i dao sam neki doprinos božjoj kući. Zar ne bi trebalo da mi bog ukaže poseban tretman? Na primer, odlazak u inostranstvo je blagoslov u kojem ljudi uživaju. S obzirom na staž, zar ne bi trebalo ja da imam prioritet? Zbog toga što sam dao doprinos božjoj kući, trebalo bi da imam prioritet, trebalo bi meni posvetiti posebnu pažnju i ne bi trebalo da me procenjuju na osnovu načela." Neki su čak bili u zatvoru, a nakon što su postali beskućnici posle puštanja, smatraju da bi božja kuća trebalo da im pruži posebnu brigu: na primer, trebalo bi da im obezbedi novac za kupovinu kuće, da se postara za njihovo izdržavanje u drugoj polovini života ili da ispuni sve materijalne potrebe koje oni postave. Ako za to imaju potrebu, Božja kuća bi trebalo da im obezbedi automobil. Ako imaju nekih zdravstvenih problema, Božja kuća bi trebalo da im kupi dodatke ishrani. Zar oni ne računaju na svoj staž i ne hvale se svojim kvalifikacijama? Ovi pojedinci veruju da su dali doprinos, pa otvoreno i bez srama postavljaju zahteve Bogu. Traže automobile, kuće i luksuzan način života. Čak traže od braće i sestara da za njih besplatno rešavaju stvari i obavljaju poslove, postajući njihovi sluge ili robovi. Zar se nisu pretvorili u one koji žive na račun crkve? Ti zapravo veruješ u Boga radi sebe i u zatvor ideš zbog sebe. Kakvu god dužnost da obavljaš, to je tvoja odgovornost. Kada obavljaš svoju dužnost i zadobijaš istinu, to radiš zbog sebe. Tvoja vera u Boga je dobrovoljna, niko te ne prisiljava. Dobijaš život zbog sebe, a ne zbog drugih. Čak i ako si preuzeo neke rizične zadatke za Božju kuću ili za crkvu, da li se to računa kao zasluga? To nije zasluga; to je ono što ti treba da radiš. To znači da te Bog uzdiže i da ti daje takve prilike; to je Božji blagoslov. To nije nešto što možeš da koristiš kao kapital da bi živeo na račun crkve. Dakle, da li su ti ljudi antihristi? Konkretno, ti ljudi uopšte ne mogu da razgovaraju o istina-stvarnosti, a kada provode vreme sa braćom i sestrama koji su mlađi od njih i koji kraći period veruju u Boga, pričaju samo o svojim prethodnim iskustvima i hvale se svojim kvalifikacijama; oni nemaju nikakvu besedu niti znanje o vrednim životnim iskustvima. Oni ne poučavaju druge životnim lekcijama, već se umesto toga prave važni i ponašaju se nadobudno. Oni nisu u stanju da preuzmu bilo kakav suštinski posao u Božjoj kući niti mogu ispravno da obave bilo kakve stvarne dužnosti. Ipak, i dalje žive na račun crkve i pružaju ruke postavljajući zahteve Bogu. Zar to nije bestidno? Ako govorimo o kvalifikacijama, zar ja nisam kvalifikovaniji od vas? Da li se ja pred vama pravim važan? Jesam li išta tražio od vas? (Nisi.) Zašto onda antihristi rade takve stvari? To je zato što su bestidni. Kada prihvataju svoje dužnosti, njihovi umovi su ispunjeni transakcijama. Kada obavljaju svoje dužnosti, nemaju ispravan stav i ne smatraju to svojom dužnošću ili obavezom, kao nešto što stvoreno biće treba da radi. Premda možda obavljaju neke dužnosti, podnose neku patnju i plaćaju neku cenu, o čemu oni duboko u sebi razmišljaju? „Ovaj zadatak je nešto što niko drugi ne može da uradi. Ako ga ja obavim, postaću poznat u božjoj kući, cenjen gde god da idem i kvalifikovan da svuda uživam u najboljem. Biću velika faca u božjoj kući, moći ću da

imam sve što poželim i niko neće smeti ništa da kaže jer imam kvalifikacije!" Na osnovu svog karaktera, antihristi uopšte ne mogu da postupaju prema Bogu, prema Njegovom nalogu ili prema radu u Božjoj kući ni sa trunkom iskrenosti niti volje. Čak i ako se spolja čini da su voljni i sposobni da trpe i da plaćaju cenu, odmah nakon toga, spremni su da pruže ruke da postavljaju zahteve i da traže nagrade od Boga, pokušavajući da žive na račun crkve i da sve iskorištavaju. Dakle, sudeći po njihovom pristupu, najprikladnije je definisati narav-suštinu antihrista kao rđavu. Misli i stavovi koje gaje u vezi sa svojim dužnostima i sa Božjim nalogom su rđavi, nisu u skladu sa istinom i svakako nisu u skladu sa standardom savesti.

U svakoj dužnosti koju obavljaju, antihristi slede sopstvene želje, tražeći ličnu slavu i status. Nikada ne tragaju za istinom niti promišljaju o sebi. Kada se suoče sa nekim odstupanjima ili problemima u svom radu, njihov stav je da ne tragaju za istinom niti da je prihvataju. Umesto toga, uvek se trude da prikriju činjenice, da sačuvaju svoj ugled i ispraznu slavu i da se u svakom aspektu istaknu, zadobijajući poštovanje drugih. Ukratko, njihova srca su ispunjena rđavošću, filozofijom Sotone i ljudskim predstavama i uobraziljama i ne sadrže ništa što je u skladu sa istinom. Antihristi nikada ne tragaju za istinom ni u jednoj dužnosti koju obavljaju i nikada nemaju nameru da se pokore radnim aranžmanima Božje kuće. Uvek se drže svog načina rada i postupaju u skladu sa svojim ličnim izborima. Bez obzira na zadatak, u svom srcu proračunavaju kako da iz toga izvuku korist za sebe. Merilo im je koje dužnosti mogu da im donesu slavu, dobitak i status, poštovanje drugih i malo časti. Kada obave svoje dužnosti, nadaju se da će njihova dostignuća biti upisana u Božjoj knjizi zapisa, vode o tome evidenciju u svom umu i osiguravaju da svaki doprinos bude dobro zabeležen, da se ništa ne predvidi. Veruju da što više rade i što su veći njihovi doprinosi, to je veća nada da će ući u carstvo i da će primiti nagrade i krune. Stavovi i gledišta koje antihristi gaje prema svojim dužnostima upravo su takvi. Njihovi umovi su ispunjeni transakcijama i zahtevima – zar to ne otkriva njihovu priroda-suštinu? Zašto su njihovi umovi ispunjeni transakcijama i zahtevima prema Bogu? Zbog toga što je njihova narav-suština rđava – to je sasvim istinito. To se može videti kroz ideje i gledišta koje antihristi gaje prema svojim dužnostima – oni u potpunosti potvrđuju da je njihova narav-suština rđava. Bez obzira na to koliko se razgovara o istini ili koliko su ljudske iskvarene naravi razotkrivene i detaljno analizirane, antihristi ne pokazuju nikakvo znanje o svojoj narav-suštini. Ne samo da odbijaju da prihvate istinu, već u svom srcu razvijaju ogorčenost. Kada osete da su njihove nade za primanje blagoslova i nagrada uništene, veruju da ih Bog vara i misle da su Božje razotkrivanje i detaljna analiza namerni pokušaj da im se nagrade uskrate, zbog čega se ljudi uzalud daju za Boga, te, na kraju, ne zadobiju ništa. Njihova srca ne samo da nemaju pozitivan uvid u Božje delo i istinu, već razvijaju predstave i pogrešna razumevanja, što pojačava njihov otpor prema Bogu. Stoga, što se više detaljno analizira sotonska narav i suština iskvarenog čovečanstva, i što se više razotkrivaju Sotonine spletke, motivi i svrhe, to antihristi sve više osećaju odbojnost prema istini i sve

više gaje mržnju prema njoj. Zašto se to dešava? Oni veruju da, što se više razgovara o istini, to je manja nada da će dobiti blagoslove. Što se više razgovara o istini, sve više osećaju da put razmene patnje i plaćanje cene za nagrade i krune nije izvodljiv, što ih dovodi do toga da veruju da nema nade da će dobiti blagoslove. Što se više na taj način razgovara o istini i što se više takvo razotkrivanje dešava, antihristi postaju sve manje zainteresovani za svoju veru u Boga. Kada vide da se u okviru onoga što Bog govori ne spominje koliko patnje i plaćanja cene može da im donese ekvivalentnu nagradu i da Bog nije ništa rekao o ulasku u carstvo nebesko samo na osnovu napornog rada, oni osećaju kao da su stigli na kraj svog puta vršenja transakcija sa Bogom. Duboko u sebi osećaju da je baš njih Bog odlučio da kazni, te doživljavaju nespokojan strah i osećaju da im se bliži kraj, kao da su im to poslednji dani. Kako se vi osećate nakon što, jednu za drugom, slušate propovedi koje razotkrivaju antihriste? Vidim da ste svi pognuli glave; da li imate osećaj malodušnosti? Da li ste shvatili da hodate putem antihrista? Da li su i vaše misli ispunjene ovim rđavim idejama o cenkanju sa Bogom? Da li sada imate bilo kakvo zapažanje? Možete li brzo da promenite stvari? (I ja razmišljam da moram brzo da promenim stvari; ne mogu više da živim sa ovim naravima antihrista.) Mada svi imate narav antihrista i nameru da se cenkate sa Bogom i da primate blagoslove, vi još uvek niste antihristi. Stoga bi odmah trebalo da tražite istinu da biste razrešili problem, da se povučete sa ivice ponora i da krenete putem stremljenja ka istini. Zar tada problem nije rešen? Imati narav antihrista i hodati njihovim putem problem je koji se može lako razrešiti. Sve dok možeš da prihvatiš istinu, da promišljaš o sebi, da prepoznaš iskvarenu narav u sebi, da razumeš suštinu problema težnje za slavom, dobiti i statusom, i da zatim napustiš tu pogrešnu metodu težnje, odrekneš se pogrešnog pogleda na veru u Boga, odbaciš nameru za primanjem blagoslova i veruješ u Boga samo zbog toga što želiš da stremiš ka istini i da postaneš nova osoba, i da samo stremiš da postaneš osoba koja se pokorava Bogu i koja samo obožava Boga, i ne idealizuješ niti slediš ljude, tada će se tvoje stanje postepeno normalizovati. Zakoračićeš na put stremljenja ka istini – u to nema sumnje. Ono čega bi trebalo da se bojiš jeste da, ako ne prihvataš istinu, ako osećaš odbojnost prema istini, i ako, znajući da je pogrešno cenkati se sa Bogom i da je pogrešno stremiti ka slavi, dobitku i statusu, i dalje ostaješ tvrdoglav i nikada se ne pokaješ. U tom slučaju, imaš priroda-suštinu antihrista i moraš biti isključen. Ako činiš mnoga zlodela, suočićeš se sa kaznom.

Razlika između antihrista i običnih iskvarenih ljudi leži u činjenici da težnja za slavom, dobiti, statusom i blagoslovima, kao i vršenje transakcija sa Bogom, za antihriste nije samo privremena ili povremena manifestacija – oni se time u životu vode. Oni biraju samo jedan put, a to je put antihrista, i žive u skladu sa prirodom antihrista i sotonskim filozofijama. Obični iskvareni ljudi su u stanju da naprave drugačiji izbor i da hodaju putem težnje ka istini, ali antihristi ne vole istinu i nemaju tu potrebu. Njihova priroda je ispunjena sotonskim filozofijama i oni neće napraviti pravi izbor. Antihristi nikada neće prihvatiti istinu; istrajaće u svojim greškama do kraja, nikada neće promeniti kurs niti će

se pokajati. Oni znaju da su puni pogodbi koje sklapaju sa Bogom, testirajući Ga i suprotstavljajući Mu se na svakom koraku. Međutim, oni imaju svoje razloge i misle: „Šta je tu loše? Postavljati bogu zahteve za neke materijalne blagoslove i prepuštati se nekim koristima statusa nisu sramotni postupci. Nisam počinio ubistvo niti sam podmetnuo požar, niti sam se javno suprotstavio bogu. Istina, radio sam na uspostavljanju nezavisnog carstva i ponašao sam se pomalo proizvoljno, ali nisam nikoga povredio niti sam ikom naštetio, niti sam uticao ili prouzrokovao gubitke u radu božje kuće." Zar to nije nepopravljivo? Bez obzira na to koliko Božja kuća razgovara o istini ili ih razotkriva i orezuje, oni odbijaju da priznaju svoje greške – to je nepopravljivo. To je suština antihrista. Ako kažeš da su zli ili rđavi, njih za to nije briga i oni će ustrajati u svom zlu i u svojoj rđavosti. To pokazuje da su antihristi ljudi koji tvrdoglavo odbijaju da se pokaju. Da li bi i dalje razgovarao o istini sa takvim ljudima? Oni čak ne znaju šta je pozitivno, a šta negativno; šta im možeš reći? Nema šta da se kaže. Antihristi su ispunjeni rđavom narav-suštinom i žive unutar te naravi. Testiranje Boga i vršenje transakcija sa Njim njihova je urođena priroda i niko ih ne može promeniti – oni ostaju nepromenjeni u svakoj situaciji. Zašto se ne menjaju? Ne menjaju se jer, bez obzira na broj istina o kojima se sa njima razgovara, bez obzira na to koliko su reči razumljive i potpuno razotkrivajuće, oni nisu svesni pravog problema. Ne mogu da shvate istinu i ne znaju šta je istina, a šta su negativne stvari; to je razlog.

Antihristi vrše transakcije sa Bogom i postavljaju Mu zahteve po pitanju različitih stvari. Naravno, postavljaju zahteve za mnoštvo stvari – opipljivih i neopipljivih, materijalnih i nematerijalnih, sadašnjih i budućih. Sve dok nešto mogu da zamisle, sve dok veruju da to zaslužuju i sve dok je to nešto što žele, bez oklevanja postavljaju zahteve Bogu, nadajući se da će im On to omogućiti. Na primer, kada obavljaju određenu dužnost, kako bi se istakli i postali izuzetna ličnost, kako bi imali priliku da budu u centru pažnje i da steknu željeni položaj uz poštovanje većeg broja ljudi, nadaju se da će im Bog dati neke posebne sposobnosti. Mole se Bogu, govoreći: „Bože, spreman sam da odano obavljam svoju dužnost. Nakon što sam prihvatio ovu dužnost od tebe, svakog dana razmišljam o tome kako da je valjano obavim. Spreman sam da tome posvetim životnu energiju, da ti ponudim svoju mladost i sve što imam; spreman sam da podnesem teškoće zbog toga. Molim te, podari mi reči, podari mi inteligenciju i mudrost i dozvoli mi da unapredim svoje profesionalne veštine i sposobnosti tokom obavljanja ove dužnosti." Nakon što izraze svoju odanost i iznesu svoje gledište, antihristi odmah sve to traže od Boga. Premda su te stvari neopipljive i ljudi veruju da je razumno tražiti ih od Boga, zar to ne predstavlja oblik vršenja transakcije i postavljanja zahteva? (Da, predstavlja.) U čemu je fokus te razmene? Koja je suština koju detaljno analiziramo? Antihristi ne poseduju nimalo iskrenosti za dužnosti koje im je Bog poverio niti nameravaju da budu odani po tom pitanju. Pre nego što počnu da ih obavljaju, njihova razmišljanja se vrte oko toga kako da iskoriste tu priliku da pokažu svoje talente i steknu slavu među ljudima, umesto da koriste tu priliku da dobro obave svoju dužnost i da

tragaju za istinama koje treba da razumeju i za načelima koja treba da slede u obavljanju dužnosti. Dakle, kada antihristi dođu pred Boga da se mole, oni prvo traže i zahtevaju stvari koje će im biti od koristiti za ugled i status, kao što su inteligencija, mudrost, jedinstveni uvidi, izuzetne veštine, otvaranje duhovnih očiju i tome slično. Oni to ne žele kako bi razumeli istinu ili ponudili svoju iskrenost i valjano obavljali svoje dužnosti. Očigledno je da su ti zahtevi puni nagodbi i zahteva, ali oni ipak osećaju da je to opravdano. Kada je reč o takvoj molitvi i takvim transakcijama koje ljudi sklapaju, čak i ako pate i plaćaju cenu u obavljanju svojih dužnosti, pa čak i ako potroše određeno vreme i energiju, da li će Bog to prihvatiti? Sa Božje tačke gledišta, On sasvim sigurno neće prihvatiti takvo obavljanje dužnosti jer kod takvih ljudi nema iskrenosti, nema odanosti, a svakako nema ni istinske pokornosti. Na osnovu tog aspekta, ono čemu oni subjektivno teže jesu status i slava, kao i da imaju poštovanje i divljenje drugih, ali tokom obavljanja njihove dužnosti nije došlo do napretka u njihovom život-ulasku niti u promeni njihove naravi.

Kada ih zadese određene stvari, antihristi odmah u srcu počnu da spletkare, da proračunavaju i da planiraju. Oni su poput računovođa, u svemu vrše transakcije sa Bogom, mnogo toga žele i postavljaju Bogu mnoge zahteve. Ukratko, svi ti zahtevi su u Božjim očima nerazumni; nisu ono što Bog namerava ljudima da dâ, niti ono što bi ljudi trebalo da dobiju jer te stvari ne donose ni najmanju korist ljudskom stremljenju ka promeni naravi ili dostizanju spasenja. Čak i ako ti, tokom obavljanja tvoje dužnosti, Bog dâ malo svetla ili neke nove ideje u vezi sa tvojom profesijom, to nije da bi udovoljio tvojoj želji da postavljaš zahteve Bogu, a još manje da bi ti se povećala popularnost ili ugled koji imaš među ljudima. Nakon što primi takvo svetlo i prosvećenje od Boga, normalna osoba ih primenjuje na svoju dužnost, bolje obavlja svoju dužnost, ume preciznije da dokuči načela i postepeno iz prve ruke doživljava kako tokom obavljanja svojih dužnosti u većoj meri prima prosvećenje, prosvetljenje i blagodat od Boga – sve to radi Bog. Što više doživljavaju, to više osećaju veličinu onoga što Bog čini i sve više shvataju da nemaju zbog čega da se hvale, da su sve to Božja blagodat i vođstvo. To je nešto što normalna osoba može da oseti i čega može da bude svesna. Međutim, antihristi su drugačiji i bez obzira na to koliko prosvećenja i prosvetljenja im Bog daje, oni sve to pripisuju sebi. Jednog dana, kada budu sabrali svoje zasluge i kada se obrate Bogu da traže nagrade, kada budu poravnali račune sa Bogom, On će povući svoje prosvećenje i prosvetljenje i antihristi će biti razotkriveni. Pre toga, sve što su bili u stanju da učine bilo je zbog dela Svetog Duha i Božjeg vođstva. Oni se ne razlikuju od drugih ljudi: bez Božjeg prosvećenja i prosvetljenja, oni gube svoje talente, inteligenciju, mudrost, dobre ideje i dobre zamisli – postaju beskorisni i glupi. Kada antihristi naiđu na takve stvari i odu toliko daleko, oni i dalje nisu svesni činjenice da je njihov put pogrešan i nisu svesni da su vršili transakcije sa Bogom i da su Mu postavljali nerazumne zahteve. I dalje misle da su sposobni i da su u stanju sve da urade, da zaslužuju da ih drugi veoma cene, da im se dive, da ih poštuju, da ih podržavaju i uzdižu. Ako to ne dobiju,

smatraju da je situacija beznadežna, ponašaju se još bezobzirnije i postaju puni ogorčenja kako prema Bogu, tako i prema braći i sestrama. Oni u svom srcu proklinju Boga i žale se na Njega, govore da je Bog nepravedan, proklinju braću i sestre zbog nedostatka savesti i što spaljuju mostove nakon što su preko njih prešli, pa čak i optužuju Božju kuću da pokušava da ih se oslobodi nakon što ih je iskoristila. Šta je to? Besramna osoba! Zar nisu svi antihristi takvi? Zar ne govore često takve stvari? Oni kažu: „Kada sam bio koristan i na važnoj poziciji, svi su se vrteli oko mene. Sada kada više nisam na važnoj poziciji, niko na mene ne obraća pažnju, svi gledaju na mene sa visine i svi ste neljubazni kada sa mnom razgovarate." Odakle dolaze te reči? Zar nisu ukorenjene u rđavoj naravi antihrista? Njihova rđava narav puna je pogodbi sa ljudima i sa Bogom, postavljanja zahteva Bogu i ljudima, kao da govore: „O svemu se brinem za vas, dajem se, plaćam cenu i brinem u vaše ime, tako da morate da postupate prema meni s poštovanjem i da mi se obraćate ljubazno. Bilo da imam status ili ne, morate uvek da pamtite sve što sam učinio, da me zauvek imate na umu i da me nikada ne zaboravite – ako me zaboravite, znači da nemate savest. Kad god jedete ili koristite dobre stvari, morate misliti na mene i ja uvek moram imati prednost." Zar antihristi ne postavljaju često takve zahteve? (Da, postavljaju.) Ima ljudi koji kažu: „Ko je štampao knjige božjih reči koje čitate? Ko ih je doneo u tvoje ruke? Da nije bilo mene koji sam preuzeo rizike i suočio se sa opasnošću hapšenja, zatvora ili smrtne presude, da li biste mogli da čitate te knjige? Da nije bilo mene koji sam podneo teškoće i platio cenu da vas zalivam, da li biste mogli da imate crkveni život? Da nije bilo mene koji sam podneo patnje i platio cenu za propovedanje jevanđelja, da li bi crkva mogla da zadobije toliko ljudi? Da nije bilo mene da vam sve vreme govorim božje reči, da li biste imali tako snažnu veru? Da nije bilo mene koji sam trčao unaokolo pružajući vam logističku podršku, da li biste sada mogli mirno da obavljate svoje dužnosti? Da nije bilo mene da u svemu predvodim, da li bi se crkveni rad razvio do ovog stepena?" Jeste li sretali takve ljude? Slušajući njihove reči, deluje kao da bez njih rad Božje kuće ne bi mogao da napreduje i da bi zemlja prestala da se okreće. Zar to nije mentalni sklop antihrista? Koji je njihov cilj kada izgovaraju te reči? Da li pripisuju sebi zasluge ili jadikuju i žale se? Oni veruju da više nisu potrebni Božjoj kući, da su ih braća i sestre zapostavili, da je Božja kuća nepravedna prema ljudima, da ih Božja kuća ne opskrbljuje, da ih ne poštuje niti im dopušta da tamo ostare. Zar u njihovim rečima nema i elemenata proklinjanja? Oni proklinju druge, govoreći da im nedostaje savest. Koju uslugu antihristi zapravo pružaju? Sve što rade jeste ometanje i prekidanje, a sve što govore navodi na pogrešan put. Njima nedostaje ljudskost; oni su đavoli. Zašto bi iko postupao prema njima sa savešću? Da li je to korisno? (Nije.) Zašto nije korisno? Može li neko da razume istinu sledeći ih? (Ne može.) Šta svi oni koji obožavaju i slede antihriste zadobijaju? Svi oni zajedno sa tim antihristima izdaju Boga i antihristi ih vode u pakao. Kako antihristi vide sebe? (Vide sebe kao Boga.) To je besramna misao. Ljudi bi trebalo da imaju savest prema Bogu, ali Bog nikada ne traži od ljudi da to rade; On samo traži od ljudi da razumeju istinu, da budu sposobni da

primenjuju istinu i da zadobiju spasenje, i da budu stvorena bića koja su u skladu sa merilom. Da li sam ikada tražio od vas da mislite na Mene i da ostavite nešto za Mene kada jedete dobru hranu, ili da mislite na Mene kada boravite na lepom mestu? Kada jedete dobro, živite dobro i kada ste srećni, da li sam ikada osećao ljubomoru? Da li sam ikada rekao da nemate savest? Ipak, antihristi su sposobni da tako nešto kažu i da proklinju ljude zbog nedostatka savesti – zar to nije besramno? Kada ih Božja kuća otpusti, kada braća i sestre više nisu entuzijastični prema njima kao pre, oni su sposobni da tako nešto kažu, da duboko uvređeni kukaju kako im je učinjena nepravda i da proklinju ljude i Boga. Svašta može izaći iz njihovih usta i njihova demonska priroda potpuno je razotkrivena. To su različite manifestacije koje otkriva rđava narav antihrista. Pošto su im srca puna pogodbi sa Bogom, to dovodi do postavljanja različitih zahteva i prohteva prema Njemu. Kada su antihristi unapređeni ili otpušteni, kada ih Božja kuća postavi na važnu poziciju ili to ne uradi, sve različite manifestacije koje iz njih proizlaze odnose se na njihovu rđavu suštinu – to je u potpunosti istinito.

g. Poricanje, osuda, donošenje suda i bogohuljenje

Hajde da u nastavku u zajedništvu razgovaramo o pojmovima poricanja, osude, donošenja suda i bogohuljenja. Zbog toga što su puni sumnje u vezi sa Bogom, antihristi ne pokazuju interesovanje ni za jednu istinu koju Bog izražava. Njihova srca su ispunjena odbojnošću i mržnjom i nikada ne priznaju da je Hristos istina, a kamoli da pokazuju bilo kakvu pokornost. Zbog toga što često u svom srcu sumnjaju u Boga i često imaju predstave i različitite ideje o Božjim postupcima, oni neprekidno i nesvesno donose procene, razmišljajući: „Da li bog zaista postoji? Šta on svojim rečima hoće da kaže? Ako ih analiziramo sa gledišta znanja i doktrine, kako te reči treba da razumemo? Šta bog hoće time da kaže? Šta hoće da kaže koristeći taj termin? Kome se obraća?" Oni istražuju i istražuju, a nakon mnogo godina takvih istraživanja, oni još uvek nisu u stanju da sagledaju najvažniju istinu u rečima koje Bog izražava i u delu koje obavlja: da je Bog istina, život i put – oni to ne mogu da razumeju niti da vide. Kada ljudi kažu da su sve Božje reči istina, antihristi razmišljaju i pomisle: „Sve njegove reči su istina? Zar to nisu samo neke obične reči? Samo neki uobičajeni izrazi? U njima nema ničeg dubokoumog." Posmatrajući Božje delo, oni misle: „Ne vidim božju auru u onome što on čini u crkvi ili među svojim izabranicima. Kažu da je bog suveren nad svim, ali ja to ne vidim. Bez obzira na to da li gledam kroz lupu ili kroz astronomski teleskop, ne mogu da vidim božji oblik, i kako god da gledam, ne mogu da otkrijem njegova dela. Tako da trenutno ne mogu sa stopostotnom sigurnošću da potvrdim da bog zaista postoji. Ali, ako kažem da bog ne postoji, čuo sam o postojanju nekih čudnih i paranormalnih stvari u svetu; pa u tom slučaju, bog bi trebalo da postoji. Ali kako bog zapravo izgleda? Kako dela? Ne znam. Najjednostavniji način je da vidim šta bog čini i kaže onima koji ga slede." Kroz posmatranje, oni vide da Božja kuća često orezuje ljude, često unapređuje i otpušta ljude i često angažuje ljude u razgovorima, diskusijama, razmenama mišljenja i mnogočemu

drugom u vezi sa različitim dužnostima i u vezi sa radom u različitim profesijama. Oni misle: „Zar sve to nisu stvari koje ljudi rade? Nema u tome ničeg natprirodnog; sve je vrlo normalno i ja ne mogu da vidim niti da osetim kako božji duh deluje. Ako to ne mogu da osetim, zar se onda ne može reći da delo svetog duha ne postoji? Nije li sve to samo plod ljudske svesti i uma? Ako delo svetog duha ne postoji, da li duh božji zapravo postoji? Čini se da je i to upitno. Ako duh božji ne postoji, da li onda bog zaista postoji? Teško je reći.” Nakon petogodišnjeg iskustva, ne uspevaju da to potvrde, niti to mogu posle deset ili čak petnaest godina iskustva. Kakvi su to ljudi? Ti ljudi su razotkriveni – to su bezvernici. Ovi bezvernici se tako provlače u Božjoj kući, prosto slede većinu. Ako drugi propovedaju jevanđelje, i oni rade to isto; ako drugi obavljaju svoje dužnosti, i oni rade to isto. Ako im se ukaže prilika da budu unapređeni, oni pomisle da mogu da „zauzmu položaj” u Božjoj kući, te su sposobni da ulože malo truda radi statusa. Istovremeno, u stanju su da nesmotreno čine zlodela, prouzrokujući prekidanja i ometanja; ako su u pitanju obični članovi crkve koji nemaju status, u stanju su da traže načine da površno obave posao, radeći nešto samo naizgled. To znači provlačiti se. Zašto kažem „provlačiti se”? U svom srcu, oni gaje sumnje i poricanje prema Bogu, zadržavaju stav poricanja prema Božjem postojanju i suštini, što ih navodi da nevoljno obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući. Oni ne razumeju i uvek se pitaju: „Koja je svrha da na ovaj način obavljam svoje dužnosti i sledim boga? Ne zarađujem novac na poslu niti živim normalan život. Neki mladi ljudi čak posvećuju ceo svoj život dajući se za boga, ali šta će zadobiti? Tako da ću ja prvo da posmatram. Ako zaista budem u stanju da prodrem do suštine stvari i da vidim da ima nade da primim blagoslove, moj trud i davanje neće biti uzaludni. Ako ne mogu da dobijem precizne božje reči niti da doprem do suštine stvari, onda provlačenjem neću biti na gubitku. Na kraju krajeva, neću se iscrpeti i neću dati previše.” Zar to nije puko provlačenje? Oni nisu iskreni ni u čemu što rade, nisu u stanju da održe doslednost, niti da po nečemu budu izuzetni, i ne mogu istinski da plate cenu. To je značenje izraza „provlačiti se”. Premda se tako provlače, njihovi umovi nisu besposleni – oni su vrlo zauzeti. Prepuni su predstava i ideja o mnogim stvarima koje Bog čini, i mnoge stvari koje nisu u skladu sa njihovim predstavama oni u sebi procenjuju koristeći znanje, zakone, društveni moral, tradicionalnu kulturu i tome slično. Uprkos svim tim procenama, ne samo da nisu u stanju da kroz to uoče istinu ili da nađu načela za primenu istine, već umesto toga donose različite osude, sudove, pa čak i bogohule protiv Boga i Njegovog dela. O čemu antihristi najpre donose sud? Oni kažu: „Sve odluke koje se tiču posla u božjoj kući donose ljudi; sve rade ljudi. Ja uopšte ne vidim boga na delu niti vođstvo i usmeravanje svetog duha.” Zar to nije izjava bezvernika? Tvrdnja da sve obavljaju ljudi otkriva mnogo problema. Na primer, ako Božja kuća izabere i obrazuje nekoga ko se njima ne sviđa, oni u srcu postaju nepopustljivi. Mogu li antihristi istinski da se pokore? (Ne, ne mogu.) Šta će onda oni da urade? Pokušaće to da sabotiraju. Ako sabotiranje ne uspe, a niko od braće i sestara ih ne posluša niti ih podrži, oni će početi to da osuđuju, govoreći: „Božja kuća je

nepravedna i nema načela u načinu na koji postupa prema ljudima. Na svetu ima mnogo brzih konja, ali nema nikoga ko je u stanju da ih prepozna." Šta to znači? To implicira da su oni brzi konji, ali nažalost, u Božjoj kući nema nikog ko bi ih prepoznao. Nakon što osude to što je Božja kuća uradila, a što nije u skladu sa njihovim predstavama, oni će početi da šire neosnovane glasine, predstave i negativnosti. Naravno, sve njihove reči biće oštre. Neki bi čak mogli reći: „Ovi ljudi su obrazovani, lepo izgledaju, pristojno su obučeni i dolaze iz grada; mi smo iz seoske sredine, imamo neke talente ali nismo sposobni da se lepo izrazimo niti da komuniciramo sa višnjim – nije nam lako doći do unapređenja. Svi oni koji su u božjoj kući unapređeni su rečiti, spretni u laskanju i imaju strategije. S druge strane, ja se ne izražavam sa lakoćom niti sam rečit, a unutrašnji talenti koje imam su beskorisni. Tako da izreka 'ima mnogo brzih konja, ali malo onih koji su u stanju da ih prepoznaju' važi u božjoj kući isto kao i u svetu." Šta ta izjava znači? Zar to nije donošenje suda? Oni donose sud o radu Božje kuće i u pozadini šire svoje presude. U svom pristupu Bogu, Njegovom delu, Njegovim izrazima, Njegovim rečima, Njegovoj naravi i različitim načinima na koje On dela, antihristi koriste znanje i filozofiju da bi ih procenili, istražili i rasuđivali o njima. Na kraju dolaze do pogrešnog zaključka. Stoga, oni u dubini duše nikada ozbiljno ne prihvataju, ne shvataju niti promišljaju o rečima koje Bog izgovara. Umesto toga, oni prema Božjim rečima postupaju samo kao prema nekoj vrsti teorije ili kao prema rečima koje lepo zvuče. Kada se sa nečim suoče, ne uzimaju Božje reči kao osnovu i načelo za to kako posmatraju, definišu i mere svaku stvar. Umesto toga, koriste ljudska shvatanja i Sotoninu filozofiju i teorije da bi nešto procenili. Dolaze do zaključaka da ništa nije u skladu sa njihovim predstavama i da svaka reč koju Bog izražava i svaki postupak koji preduzima nisu po njihovom ukusu. Na kraju, iz perspektive antihrista, sve što Bog čini je osuđeno.

Neki antihristi uvek žele da imaju vlast u Božjoj kući, ali im nedostaju kov i posebne veštine, pa neizbežno završe radeći neke sitne poslove u Božjoj kući, kao što su čišćenje, distribucija stvari i drugi jednostavni, rutinski zadaci. Ukratko, takvi ljudi svakako ne mogu da postanu starešine crkve, propovednici ili nešto tome slično. Međutim, oni nisu zadovoljni time da budu obični sledbenici niti da rade ono što smatraju prosečnim poslom, jer su ispunjeni ambicijom. Kako se manifestuje ta ispunjenost ambicijom? Oni žele da se raspituju, da znaju, da budu informisani i naročito žele da se mešaju u svaku veliku ili malu stvar u Božjoj kući. Ako postoji neki posao koji zahteva njihovo službovanje, oni uvek zapitkuju: „Kako ide štampanje knjiga za našu božju kuću? Kako ide izbor reditelja za filmove naše crkve? Ko je trenutno reditelj? Ko piše scenarije? Ko je ovde vođa okruga i kakva je on osoba?" Šta oni zapravo žele da postignu tim pitanjima? Da li bi trebalo o tome da se raspituju ili da se u to uključuju? (Ne, ne bi trebalo.) Sve su to opšti poslovi koji nisu u vezi sa istinom. Zašto se ti „dobronamerni ljudi" uvek raspituju? Da li to čine iz istinske brige ili jednostavno nemaju šta bolje da rade? Ni jedno ni drugo – to rade zato što imaju ambicije i zato što žele da napreduju i da preuzmu vlast. Da li su oni u stanju da shvate da je to ambicija i želja za vlašću? Ne,

nisu; za to im nedostaje razum. Zbog njihove odvratne ljudskosti i lošeg kova, oni ne mogu ništa da postignu niti su u stanju da valjano obave i najjednostavniju dužnost. Tokom obavljanja dužnosti, stalno se ponašaju loše, lenji su, skloni su uživanju i čak se raspituju o raznim stvarima. Na kraju, zbog tih manifestacija budu uklonjeni. Da li je ispravno da ih Božja kuća ukloni? (Jeste.) Da li su uklonjeni zato što su bili previše zabrinuti i radoznali? (Ne.) Uklonjeni su jer se nisu bavili pravim stvarima i stalno su želeli da parazitiraju u Božjoj kući, te su otpušteni i nije im bilo dopušteno da lenčare. Nisu ništa mogli da urade kako treba, pa nije bilo vredno truda zadržati ih – zar to nisu bezvernici? Zar ne bi trebalo da budu uklonjeni? Kada je došlo vreme da budu uklonjeni, postali su uznemireni i tek tada su počeli da traže istina-načela, pitajući: „Moram da tražim koja su to zapravo načela po kojima božja kuća uklanja i izbacuje ljude: na osnovu čega sam uklonjen?" Trebalo bi da im odgovoriš: „Neko poput tebe, ko voli dokolicu i mrzi rad, ko prouzrokuje ometanja i razaranja u svemu što radi, potpuno odgovara načelima po kojima se ljudi uklanjaju." Ne čini li se prilično smešnim da, nakon što su učinili toliko loših stvari, oni traže načela po kojima se ljudi uklanjaju i da ne shvataju kakvi su oni zapravo ljudi? (Da, jeste.) Neki od takvih ljudi su uklonjeni, dok su drugi poslati u obične crkve. Oni nisu prikladni da obavljaju dužnosti u Božjoj kući i nemaju uslove za obavljanje svojih dužnosti. Da li takvi pojedinci mogu da shvate da je ono što je Bog učinio u skladu sa istinom? Usuđujem se da kažem da antihristi to nikada neće shvatiti jer su oni bezvernici koji sve osuđuju i donose sud o svemu pozitivnom što je u skladu sa istinom. Antihrist, koji je uvek željan da se raspituje, pun je ambicije i stalno teži da se uzdigne na višu poziciju, a pritom u sebi nema nikakvu iskrenost i odanost prema obavljanju sopstvenih dužnosti, sedi na zemlji i glasno jeca kada ga otpuste. On kaže: „Niko ne razume moje dobronamerno srce, moju iskrenost i odanost. Zašto me otpuštaju? Naneta mi je nepravda, bez moje volje! Niko se toliko ne brine za boga i niko nije toliko odan u božjoj kući. A smatra se da su moja velika revnost i velika dobrota zlonamerne – bog je tako nepravedan!" Zar to nije izjava nevinosti? Da li je ijedna njihova reč nešto što bi ljudi trebalo da kažu? Da li je išta od toga u skladu sa istinitim činjenicama? (Nije.) Sve su to nerazumne, apsurdne reči bezvernika, pune žalbi, nezadovoljstva i osude. To je njihovo razotkrivanje. Da nisu otpušteni, nastavili bi da se pretvaraju i težili bi da postanu gospodari Božje kuće. Da li bi se ijedan gospodar tako ponašao? Da li bi gospodar bio tako histeričan? Da li bi gospodar tako upravljao Božjom kućom? Od njih se tražilo da čiste, ali su se vukli svuda unaokolo i nisu ništa radili. Od njih se tražilo da spremaju obroke, ali nisu želeli da pripreme obrok čak ni za dvoje ljudi. Plašili su se da će se umoriti i smatrali su to poslom niže klase – pa šta drugo mogu da rade? Da li su sposobni da bilo šta rade osim da budu starešine i da izdaju naređenja? Zar nije opravdano da ih Božja kuća ukloni? (Jeste.) Potpuno je opravdano, ali oni i dalje nastavljaju da proklinju iza leđa, da prave ispade i da se ponašaju kao razdražljive žene. Zar to nisu antihristi? To je manifestacija narav-suštine antihrista. Kada se suoče sa nečim što nije u skladu sa njihovim interesima ili željama, kada se suoče sa stvarima

koje ne zadovoljavaju njihove želje ili prohteve, da li su u stanju da se makar malo pokore? Da li mogu da tragaju za istinom? Mogu li da se smire, da priznaju svoje grehe i da se pokaju? Ne, ne mogu. Njihova prva reakcija je da ustanu i da dižu galamu protiv Boga, puni reči osude, suda, bogohuljenja i proklinjanja. Oni misle: „Ako me božja kuća ne želi, u redu. Ti nemaš milosti, pa nemoj da me kriviš što sam bezdušan. Skinimo rukavice i hajde da vidimo ko je nemilosrdniji!" Da li je to manifestacija traganja za istinom? Da li je to manifestacija koju jedno normalno stvoreno biće treba da poseduje? (Ne, nije.) Kakva je to onda manifestacija? Kako bi oni koji istinski veruju u Boga i koji Ga slede trebalo da postupaju prema Njemu? Oni moraju istinski i bezuslovno da se pokore Bogu. Samo bi Božji neprijatelji – Sotona i đavoli – poricali, osuđivali, donosili sud, bogohulili i proklinjali Boga, toliko da počnu da dižu galamu protiv Njega i da Mu se suprotstavljaju. Čak i ako trenutno ne možeš da prihvatiš ovu činjenicu i možeš da navedeš stotinu razloga tvrdeći da je Božja kuća nepravedno postupila prema tebi, ako imaš razumnost, ljudskost i makar trunku straha od Boga, da li možeš da postupaš prema Bogu na taj način? Nikako! Ako je neko u stanju to da učini, da li ta osoba ima i trunke savesti? Da li poseduje ikakvu ljudskost? Da li ima ikakav strah od Boga? (Ne, nema.) Jasno je da ta osoba nije jedna od Božjih ovaca. Nikada nije postupao prema Bogu kao prema svom Gospodaru; nikada nije smatrao Boga svojim Bogom. U njegovom srcu, Bog je njegov neprijatelj, a ne njegov Bog. Božji neprijatelji su antihristi i Sotona; obrnuto, antihristi su Božji neprijatelji – oni su Sotone i đavoli. Antihristi nikada neće prihvatiti ništa što Bog čini i nikada neće reći „amin" ni na jednu Božju reč. To je suština Božjeg neprijatelja – Sotone – i to je urođena suština antihrista. Oni su bezrazložno neprijateljski nastrojeni prema Bogu i bezrazložno su sposobni da osude Boga. Zar to nije rđavost? To je apsolutna rđavost.

Ove naravi antihrista su u različitim stepenima prisutne u svakoj osobi, ali kroz njihovo razotkrivanje i put koji ljudi biraju kada veruju, možete li da procenite ko je antihrist, ko je službenik, a ko je jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda koji može da bude spasen? (Mada svi oni otkrivaju narav antihrista, neki ljudi, nakon što razotkriju svoju iskvarenu narav, imaju osećaj savesti, osećaju krivicu, mogu da se pokaju i mogu da primene istinu – to su oni koji mogu biti spaseni. Međutim, oni koji nemaju osećaj savesti, koji misle da su u pravu i nakon što naprave greške, koji tvrdoglavo odbijaju da se pokaju i potpuno odbacuju istinu – ti ljudi su antihristi i oni nemaju šanse za spasenje.) Da li su ove dve tvrdnje tačne? (Jesu.) Ono što je upravo rečeno uglavnom je tačno, ali nije dovoljno precizno. Iako neki ljudi takođe poseduju narav antihrista, kada se suoče sa određenim situacijama, sposobni su da tragaju za istinom, da se pobune protiv tela, da osete kajanje nakon što prepoznaju svoju iskvarenu narav, da osete dugovanje, da se promene, da postupaju u skladu sa istina-načelima, da izaberu pravi put, da odluče da primenjuju istinu i da na kraju zadobiju razumevanje istine i uđu u istina-stvarnost, postigavši pokornost Bogu. Takvi ljudi mogu da budu spaseni i oni su pripadnici Božjeg izabranog naroda. Postoji još jedan tip ljudi koji su svesni da imaju narav antihrista, ali

se ne preispituju kada se suoče sa određenim situacijama. Kada otkriju da su nešto pogrešno uradili, nemaju o tome nikakvo istinsko razumevanje, ne mogu u sebi da razviju snažan osećaj dugovanja, nisu sposobni da se pokaju niti da se promene i smeteni su po pitanju istine i spasenja. U Božjoj kući su spremni i voljni da služe, mogu da urade šta god da se od njih zatraži, ali to ne shvataju ozbiljno; povremeno mogu da izazovu prekidanja i ometanja, ali nisu zli. Mogu da prihvate orezivanje, ali nikada samoinicijativno ne tragaju za istinom kada nešto rade niti slede istina-načela kada nešto rešavaju. Nisu zainteresovani da jedu i piju Božje reči niti ih interesuje istina. Premda su u stanju da ulažu umeren trud u svoje dužnosti, nemaju entuzijazma kada je u pitanju stremljenje ka istini i nisu zainteresovani da to rade. Ne pokazuju nikakvu odanost u obavljanju svojih dužnosti; uporedno pokazuju određenu voljnost i iskrenost. Mogu da prepoznaju razne iskvarene naravi, ali nikada ne promišljaju o sebi kada se suoče sa određenim situacijama i ne teže tome da postanu osoba koja je u stanju da razume istinu i da je primeni. To su službenici. Poslednja kategorija uključuje antihriste. Oni su Božji neprijatelji, neprijatelji istine i pozitivnih stvari. Njihova srca puna su rđavosti, oni dižu galamu protiv Boga, suprotstavljaju se Bogu, osuđuju Ga, donose sud i bogohule protiv pravde, pozitivnih stvari i istine. Oni ne veruju u postojanje Boga, u Njegovu suverenost nad svim stvarima i još manje žele da Bog bude suveren nad sudbinom čovečanstva. Sebe nikada ne razumeju, i bez obzira na to koliko grešaka ili prestupa da počine, nikada ih ne priznaju, ne kaju se, niti se osvrću na to. U njihovom srcu nema ni trunke kajanja, a istinu potpuno odbacuju. To su antihristi. Proceniti da li čovek ima stav prihvatanja prema istini generalno je tačan način određivanja kojoj kategoriji taj čovek pripada. Kojoj kategoriji vi pripadate? Da li spadate u Božji izabrani narod koji može da bude spasen, ili ste antihrist, ili službenik? Da li ste na prelazu u prvu kategoriju ili ne spadate ni u jednu od ovih kategorija? Ne postoji niko ko ne spada ni u jednu od ovih kategorija: svi pripadaju jednoj od te tri. Zli ljudi bez ljudskosti jesu oni koji imaju suštinu antihrista; oni koji imaju neku ljudskost, koji imaju savest i razum, kao i relativno dobar karakter, koji mogu da streme ka istini, vole pozitivne stvari, vole istinu, i koji se boje Boga i mogu da Mu se pokore, takvi ljudi mogu da budu spaseni – oni spadaju u Božji izabrani narod. Oni sa prosečnim karakterom, koji nisu ni posebno dobri ni posebno loši, koji nemaju nikakvo interesovanje za istinu i uopšte nisu voljni da joj streme, ali obavljaju svoje dužnosti s nekom iskrenošću, jesu službenici. To je standard za procenu. Može li antihrist da postane službenik? (Ne može.) Postoji li onda kategorija ljudi među službenicima koji mogu da postanu pripadnici Božjeg izabranog naroda? (Da.) Šta je potrebno da ova promena bude moguća? (Potrebno je da streme ka istini.) Možda će, nakon više godina vere, nakon više iskustava i susreta i razumevanjem više istina, postepeno preći iz faze službovanja u to da postanu jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda. Jer trenutno je njihovo razumevanje istine slabo, a njihova vera u Boga je naročito slaba, imaju malo interesovanja za obavljanje svojih dužnosti i primenu istine. Nedostaje im rast da streme ka istini i ne mogu da otpuste svoje ambicije i želje,

pored ostalih različitih potreba tela. Stoga, za sada mogu da ostanu samo u fazi službovanja. Međutim, relativno gledano, ti ljudi imaju savest i vole pozitivne stvari; kako postepeno dolaze do razumevanja istine, njihovo okruženje se menja, duže veruju u Boga, imaju dublja iskustva i razvijaju iskrenu veru u Boga, tako postepeno počinju jasnije da vide istinu i pozitivne stvari, put kom treba da teže postaje jasniji, razvijaju interesovanje za istinu i počinju sve više da vole istinu. Takvi ljudi mogu postepeno da krenu putem spasenja i da postanu pripadnici Božjeg izabranog naroda; kod njih postoji prostor za napredak i promenu. S druge strane, nije ispravno reći da oni koji imaju suštinu antihrista mogu da postanu pripadnici Božjeg izabranog naroda i da budu spaseni jer je suština antihrista suština đavola i neprijatelja Boga – antihristi se nikada ne mogu promeniti.

Upravo smo razgovarali o poricanju, osudi, donošenju suda i bogohuljenju iz njihove rđave narav-suštine koja se otkriva u načinu na koji postupaju prema Bogu i Njegovom delu. Kad god se nešto protivi njihovim predstavama ili ugrožava njihove interese, antihristi će odmah da ustanu, da se opiru i da to osude, govoreći: „To nije ispravno, to su uradili ljudi i ja tome neću popustiti. Podneću žalbu i pronaći ću dokaze kako bih to razjasnio. Izneću svoj stav, braniću se, istražiću sve detalje ove situacije i videću ko je uzročnik problema, onaj koji kvari moj dobar ugled i sve dobro što mi se dešava.” Izraz „Božje dobre namere su u svemu” za antihriste postaje isprazna izjava u njihovom srcu koja ne može da ih usmerava niti da promeni njihove načine, metode i načela delovanja. Naprotiv, kada se suoče sa bilo kojom situacijom, oni se oslanjaju na ono što im je prirodno, koriste sve metode i strategije da postupe kako žele. Nesumnjivo, to što rade jeste osuda, donošenje suda i bogohuljenje na Boga. Ljudske misli su prožete Sotoninom logikom i idejama, bez ikakve istine o kojoj bi se govorilo. Stoga, kada se suoče sa takvim stvarima, manifestacije antihrista odražavaju ono što radi Sotona: kako god da Sotona postupa prema Bogu, antihristi postupaju na isti način, i koje god metode ili reči Sotona koristi prema Bogu, antihristi koriste iste. Na taj način, rđava suština antihrista kao Božjih neprijatelja je nesporna. Čak i ako je neko verovao u Boga samo jedan ili dva dana, da li, u svojim normalnim ljudskim mislima i razumnosti, razume razliku između ljudskih bića i Boga? (Da, razume.) Kao odrasla osoba sa normalnom ljudskošću, da li u dubini duše zna kako treba da postupa prema Bogu? (Da.) Postoji li u ljudskoj razumnosti standard za najprikladniji i najbolji način ophođenja prema osobi koju čovek obožava? (Postoji.) Ljudi se obično toj osobi klanjaju, ugađaju joj i pokušavaju da joj se umile; čak i ako ih ta osoba tuče ili psuje, oni nalaze način da budu popustljivi i poslušni. Dakle, kada su u pitanju njihovi roditelji, da li ljudi znaju kako da pokažu poštovanje i ljubav, i koje ponašanje predstavlja povredu i mržnju? Da li postoji standard po kom to može da se proceni? (Postoji.) To dokazuje da su ljudi, živa bića prekrivena ljudskom kožom, različiti od životinja i da su višeg ranga od njih. Ti znaš kako da poštuješ i voliš svoje roditelje, pa zašto ne znaš kako da voliš i poštuješ Boga? Kako možeš tako da postupaš prema Bogu? Da olako osuđuješ i donosiš sud, da se usudiš da olako

bogohuliš i proklinješ – da li je to ponašanje normalnih ljudi? (Nije.) Čak se ni životinje tako ne ponašaju. Ako čovek gaji životinju, čak i divlju, i provede neko vreme s njom, sve dok ta životinja prepoznaje ko joj je vlasnik, uvek će biti puna poštovanja prema tom vlasniku, tretirajući ga kao rođaka, kao člana porodice, različito od načina na koji postupa prema drugim životinjama ili ljudima. Pretpostavimo da si ti nekada bio njen vlasnik: nakon što si posetio dva ili tri domaćinstva, kad je opet sretneš, dovoljno je samo da oseti tvoj miris i odmah će ti pokazati privrženost. Čak i ako je u pitanju divlja životinja, neće te pojesti. Njena divlja priroda je urođena, potiče od Božjeg stvaranja i predodređenja. To je instinkt za preživljavanje koji joj je dao Bog, a ne podmukla ili rđava narav – to je drugačije od zla antihrista. Bilo je dvoje ljudi koji su usvojili mladunče lava. Kako je lav rastao, postalo je teško priuštiti mu ishranu baziranu na mesu, pa su ga, kada je napunio godinu dana, vratili u njegovo prirodno okruženje. Tri godine kasnije, ponovo su sreli tog lava. Izdaleka, lav ih je video i željno potrčao ka njima. U početku su se zabrinuli, misleći: „Zar nas neće pojesti? To je lav." Ispostavilo se da je lav prišao, zagrlio ih kao prijatelje, a oni su mu uzvratili grleći i mazeći ga. Lav im je tada predstavio članove svoje porodice i kada su morali da odu, nerado se rastao s njima. Ovakav prizor možete videti kad se najkrvoločnija divlja životinja, mesožder, zbliži s ljudima. Nije li to dirljivo? (Da, jeste.) Čak i u divljim životinjama ljudi mogu videti njihovu prijateljsku stranu, ali to kod antihrista ne postoji. Zato što antihristi poseduju Sotoninu narav i zato što su to ljudi sa sotonskom narav-suštinom, posledično, oni mogu da donose sud, da osuđuju i da hule na Boga. Takvi stavovi vode ka odgovarajućim manifestacijama, a naročito ka odgovarajućim pristupima. Nisu li antihristi gori od životinja? Ljudi znaju kako da pokažu poštovanje i brižnost prema onima koje obožavaju, prema svojim najbližima rođacima i roditeljima, i znaju koji njihovi postupci mogu da ih povrede i naškode im. U stanju su to da procene. Međutim, antihristi su sposobni da takve postupke ispolje prema Bogu, što zaista izaziva bes. To ukazuje na to da je urođena priroda takvih pojedinaca suština antihrista. Tačnije rečeno, ti pojedinci su oličenje Sotone, oni su žive Sotone i oni su đavoli – oni nisu Božje ovce. Da li bi Božje ovce proklele Boga? Da li bi Božje ovce osudile Boga? (Ne bi.) Zašto ne bi? (Zato što slušaju Boga i pokoravaju Mu se.) Slušaju i pokoravaju se – to je jedan aspekt. Ključ je u njihovoj istinskoj veri u Boga. Ako zaista veruješ u Božji identitet, status i suštinu, onda, bez obzira na to šta Bog radi ili kako to čini, čak i ako to nanosi štetu, nećeš Ga osuditi. Samo oni koji istinski veruju u Boga, koji zaista veruju u Njega, postavljaju sebe u položaj stvorenog bića, uvek postupajući prema Bogu kao prema Bogu. To je činjenica.

Već smo razgovarali o antihristima koji proklinju Boga, suprotstavljaju Mu se i dižu galamu protiv Njega. Neki Mu se otvoreno suprotstavljaju, osnivaju frakcije, sklapaju savezništva i stvaraju nezavisna carstva. Drugi Ga proklinju u tajnosti iza zatvorenih vrata, neki Ga proklinju u svom srcu i u sebi Mu se suprotstavljaju i dižu galamu protiv Njega. Bilo da Ga proklinju otvoreno ili u tajnosti, to su sve antihristi; to nisu Božje ovce. Oni su od Sotonine sorte i nesumnjivo je da to nisu normalni ljudi niti su stvorena bića

koja su u skladu s merilom. Kada se većina ljudi suoči sa situacijama koje nisu u skladu sa njihovim predstavama ili kada naiđu na Božji sud i grdnju, oni se prosto osećaju uznemirano, zbunjeni su i nisu u stanju to da prihvate. Žale se ili pokazuju nepopustljivost; čak bi mogli da postanu negativni ili nemarni, ali to ne prerasta u suprotstavljanje i dizanje galame. Vremenom, kroz molitvu, čitajući Božje reči, uz pomoć braće i sestara i prosvećenja, vođstva i disciplinovanja Svetog Duha, oni su u stanju da se postepeno promene. To je manifestacija običnih iskvarenih ljudi kada ih nešto zadesi. S druge strane, antihristi nemaju te pozitivne manifestacije i neće promeniti svoj pravac. Ako situacija nije u skladu sa njihovim željama, oni je proklinju. Ako ni sledeća situacija nije u skladu sa njihovim željama, oni i to proklinju. Proklinjanje ide ruku pod ruku sa suprotstavljanjem i dizanjem galame. Neki antihristi čak kažu: „Ako ljudi poput mene ne mogu da budu spaseni, ko onda može?" Zar to nije dizanje galame? Zar to nije suprotstavljanje? (Da, jeste.) To je suprotstavljanje. U njima nema ni traga pokoravanju i oni se usuđuju da galame protiv Boga i da Mu se suprotstavljaju – to su Sotone. Hajde da ovde okončamo naš razgovor o različitim manifestacijama rđave naravi.

B. Odbojnost prema istini

U nastavku ćemo u zajedništvu razgovarati o drugoj stavci narav-suštine antihrista – imati odbojnost prema istini. Prethodno smo razgovarali o mnogim pojedinostima po pitanju ove stavke odbojnosti prema istini, ali ovde ćemo pre svega okarakterisati antihriste pomoću detaljne analize njihove narav-suštine koja je odbojna prema istini. Glavna karakteristika naravi antihrista koja se tiče njihovog pristupa istini jeste odbojnost, a ne puka nezainteresovanost. Nezainteresovanost predstavlja relativno blag stav prema istini, koji se još nije razvio do nivoa neprijateljstva, osude ili suprotstavljanja. To je samo nedostatak interesovanja za istinu, nespremnost da se obrati pažnja na nju, i kada kažu: „Kakve pozitivne stvari, kakva istina? Čak i ako sve to zadobijem, šta s tim? Hoće li to poboljšati moj život ili unaprediti moje sposobnosti?" Oni nisu za to zainteresovani i zbog toga se oko toga ne trude, ali to ne predstavlja odbojnost. Odbojnost označava određeni stav. Kakav stav? Čim čuju nešto pozitivno ili bilo šta što je u vezi sa istinom, oni osećaju mržnju, odbojnost, otpor i nespremnost da slušaju. Čak bi bili u stanju da pokušaju da pronađu dokaze kako bi osudili i omalovažili istinu. To je njihova narav-suština koja se tiče odbojnosti prema istini.

Baš kao i drugi ljudi, antihristi mogu da čitaju Božje reči, da čuju šta Bog govori i da dožive Božje delo. Spolja se čini da mogu da razumeju i doslovno značenje Božjih reči, da znaju šta je Bog rekao i da znaju da te reči omogućavaju ljudima da krenu pravim putem i da budu dobri ljudi. Međutim, sve je to za njih samo teorija. Šta znači da je to samo teorija? To je kao kada neki ljudi veruju da je određena teorija u knjizi dobra, ali kada je uporede sa stvarnim životom i razmisle o zlim trendovima, ljudskoj iskvarenosti i različitim potrebama čovečanstva, shvate da je ta teorija nepraktična i da nema veze sa stvarnim životom, te da ne može da pomogne ljudima da se prilagode ili da slede te

zle trendove i to zlo društvo. Oni stoga osećaju da je ta teorija dobra, ali da je to samo nešto o čemu se priča kako bi se zadovoljile želje i fantazije čovečanstva za lepim stvarima. Na primer, ako neko voli status i želi da bude funkcioner, da bude uzvišen i obožavan među ljudima, on mora da se osloni na neprikladne metode kao što su laganje, samopromocija, gaženje preko drugih i tome slično, kako bi postigao taj cilj. Međutim, upravo te stvari istina osuđuje. Ona osuđuje i poriče te ljudske želje i ambicije. U stvarnom životu, ljudi misle da je legitimno isticati se, ali takve zahteve Bog i istina osuđuju. Zato takvi zahtevi nisu prihvaćeni u Božjoj kući, nema prostora za njihovo ostvarenje i nema mesta za njihovo sprovođenje. Ali, da li će ih se antihristi odreći? (Neće ih se odreći.) Tačno, neće ih se odreći. Čim antihristi to uoče, oni pomisle: „Sada razumem. Dakle, istina zahteva da ljudi budu nesebični, da se žrtvuju, da budu tolerantni i velikodušni, da izgube svoj ego i da žive za druge. To je istina." Kada tako definišu istinu, da li postaju zainteresovani za nju ili ih istina odbija? Istina počinje da ih odbija i oni osećaju odbojnost prema Bogu, govoreći: „Bog uvek govori istinu, uvek razotkriva nečiste stvari poput ljudskih želja i ambicija i uvek razotkriva ono što leži na dnu ljudske duše. Čini se da bog razgovara o istini s ciljem da ljude liši potrage za statusom, željama i ambicijama. U početku sam mislio da bog može da ispuni ljudske želje, da ostvari njihove uobrazilje i snove i da dâ ljudima ono što žele. Nisam očekivao da je bog takav bog. Ne čini mi se da je baš tako dobar. Preplavljen sam ambicijama i željama: da li bogu može da se dopadne osoba kao što sam ja? Sudeći po onome što bog stalno govori i čitajući između redova njegovih reči, izgleda da bog ne voli ljude poput mene niti može da se slaže sa nekim kao što sam ja. Čini se da ja ne mogu da se slažem sa takvim praktičnim bogom. Reči koje govori, delo koje obavlja, načela po kojima dela i njegova narav – zašto smatram da su toliko neprijatni? Bog traži od ljudi da budu pošteni, da imaju savest, da tragaju, da budu poslušni, da se boje boga kada ih nešto snađe i da se odreknu svojih ambicija i želja – to je nešto što ja ne mogu da učinim! Ono što bog traži ne samo da nije u skladu sa ljudskim predstavama, već je bezosećajno prema ljudskim emocijama. Kako da verujem u njega?" Nakon što na taj način promisle, da li oni razviju pozitivan osećaj prema Bogu ili se udaljavaju od Njega? (Udaljavaju se.) Nakon što steknu neko iskustvo, antihristi sve više osećaju da ljudi poput njih, koji imaju ambicije i želje i puni su težnji, neće biti dobrodošli u Božjoj kući, da tu nema prostora za njih da koriste svoje veštine i da to nije mesto gde mogu slobodno da ostvare svoje težnje. Oni misle: „Ne mogu da pokažem svoj izuzetan talenat u božjoj kući. Nikada neću imati priliku da se istaknem. Kažu da mi nedostaje duhovno razumevanje, da ne razumem istinu i da imam narav antihrista. Ne samo da nisam bio unapređen ili postavljen na važnu poziciju, već sam i osuđen. Šta nije u redu sa uspostavljanjem mog sopstvenog nezavisnog carstva? Šta nije u redu sa time da mučim druge? Pošto imam moć, treba tako i da postupam! Ko ne bi tako postupao da ima moć? Pa šta nije u redu sa tim što se bavim nečasnim radnjama i što varam tokom izbora? Zar to ne rade svi nevernici? Zašto to nije dozvoljeno u božjoj kući? Čak kažu da je to besramno. Kako je moguće da se to smatra

besramnim? Čovek pliva uzvodno, dok reka teče nizvodno. To je prirodno! Božja kuća nije zabavna. Ali, ljudi su u ovom svetu prilično zli i nije lako slagati se s njima. U poređenju s njima, ljudi u božjoj kući su malo bolje vaspitani. Da nema boga, boravak ovde bi bio sjajan; da nema boga i da nema istine koja upravlja ljudima, ja bih bio gazda u božjoj kući, gospodar i kralj." Dok obavljaju svoje dužnosti u Božjoj kući, oni stalno nešto doživljavaju, stalno bivaju orezani i menjaju različite dužnosti, te na kraju nešto shvate, govoreći: „U božjoj kući, sve što se dešava meri se i rešava pomoću istine. Istina se uvek naglašava i bog o njoj stalno govori. Ovde ne mogu slobodno da ostvarim svoje težnje!" Stigavši do te tačke u svojim iskustvima, oni sve više osećaju odbojnost prema istini, prema činjenici da istina vlada, prema činjenici da je sve što Bog čini istina, kao i prema traganju za istinom. Do kog stepena osećaju odbojnost prema tim stvarima? Oni čak ne žele da priznaju niti da prihvate doktrine o istinama koje su priznali na samom početku i u svom srcu osećaju ekstremno gađenje. Stoga, čim dođe vreme za okupljanje, postaju pospani i anksiozni. Zašto su anksiozni? Oni razmišljaju: „Ova okupljanja traju po tri ili četiri sata – kada će se završiti? Više ne želim da slušam!" Postoji izraz koji može opisati njihovo raspoloženje, a to je „biti na iglama". Oni shvataju da, sve dok istina vlada u Božjoj kući, oni nikada neće imati priliku da se istaknu, već će ih svi uvek ograničavati, osuđivati i odbacivati i da, bez obzira na to koliko su sposobni, neće im biti dodeljene važne uloge. Posledično, njihova prezir prema istini i prema Bogu se pojačava. Neko bi mogao pitati: „Zašto od samog početka nisu osećali prezir?" Zapravo, oni jesu od samog početka osećali prezir, ali im je u to vreme sve u Božjoj kući bilo nepoznato. Nisu o tome ništa znali, ali to ne znači da nisu osećali prezir ili odbojnost. U stvarnosti, osećali su odbojnost prema istini u svojoj priroda-suštini, samo to nisu sami shvatali. Priroda-suština ovih ljudi nesumnjivo je odbojna prema istini. Zašto to kažem? Njima je urođeno da vole nepravdu, rđavost, moć, zle trendove, preuzimanje vođstva, kontrolisanje ljudi i sve što je negativno i nalik tome. Sudeći po tome šta vole, nema sumnje da antihristi osećaju odbojnost prema istini. Štaviše, u pogledu onoga ka čemu teže, oni teže ka statusu, teže da se istaknu, teže da stave oreol na glavu, teže da budu starešine među ljudima, da budu impozantni i moćni, da imaju ugled i snagu gde god da govore i delaju, kao i da imaju sposobnost da kontrolišu ljude – oni ka tome teže. To je takođe manifestacija odbojnosti prema istini. Dalje, sudeći po njihovom stavu prema istini, bez obzira na to koliko istine čuju, to je uzaludno. Neko bi mogao pitati: „Da li je to zato što imaju loše pamćenje?" Ne, nije. Neki antihristi imaju odlično pamćenje, naročito su elokventni i mogu odmah da primene i da pokažu ono što nauče. Oni koji nemaju sposobnost raspoznavanja posledično misle da takvi pojedinci poseduju dobar kov i da Sveti Duh dela u njima. Međutim, ljudi koji imaju sposobnost raspoznavanja mogu odmah da prepoznaju da ono što ti pojedinci izgovaraju jesu doktrine i prazne reči, da je sve to lišeno bilo kakve istina-stvarnosti i da ima za cilj da navodi ljude na pogrešan put. Antihristi su ovakvi ljudi: oni naročito vole da propovedaju uzvišene propovedi, da diskutuju o duhovnim teorijama na isprazan način i da izlivaju bujice reči, i kad krenu to

da rade, skreću sa teme i odmah se rasplinu. Mnogi ljudi ne mogu da ih razumeju, a antihristi kažu: „Ovo je jezik trećeg neba; kako biste to mogli da razumete?" Primarna manifestacija antihrista koji osećaju odbojnost prema istini ogleda se u njihovom stavu prema istini i, naravno, takođe se manifestuje u njihovim uobičajenim svakodnevnim životima i aktivnostima, a posebno u načinu na koji obavljaju svoje dužnosti. Oni ispoljavaju nekoliko manifestacija. Prvo, nikada ne tragaju za istinom, čak ni kada jasno znaju da bi trebalo to da rade. Drugo, oni nikada ne primenjuju istinu. Budući da ne tragaju za istinom, kako mogu da je primene? Do razumevanja se može doći samo traganjem, i samo razumevanje može da dovede do primene; oni ne tragaju za istina-načelima niti ih uopšte uzimaju u obzir. Oni ih čak i preziru, osećaju odbojnost prema njima i gledaju neprijateljski na njih. Posledično, nikada se čak ni ne dotiču primene istine, i čak i ako ponekad razumeju istinu, oni je ne primenjuju. Na primer, kada im se nešto desi, a drugi ljudi predlože kako da postupe na dobar način, oni mogu odgovoriti: „Šta je dobro u tome? Ako tako postupim, zar moje sopstvene ideje neće biti protraćene?" Neki bi mogli reći: „Božja kuća će pretrpeti gubitke ako radimo stvari na tvoj način; moramo da postupamo u skladu sa načelima." Oni odgovaraju: „Koja načela! Moj način je načelo; šta god ja mislim, to je načelo!" Zar to nije neprimenjivanje istine? (Jeste.) Još jedna od njihovih primarnih manifestacija jeste ta da oni nikada ne čitaju Božje reči niti su posvećeni duhovnosti. Kada neki ljudi imaju puno posla i ne mogu da nađu vremena da čitaju Božje reči, oni razmišljaju u tišini ili otpevaju nekoliko himni, te ako protekne više dana da ne pročitaju Božje reči, imaju osećaj praznine. Usred posla, oni ukradu trenutak da pročitaju jedan odlomak i da se obnove, promišljajući sve dok ne osete Božje prisustvo i sve dok njihova srca ne budu opet postojana. Takvi ljudi nisu isuviše daleko od Boga. S druge strane, antihristi ne osećaju teskobu ako provedu jedan dan bez čitanja Božjih reči. Čak i ako deset dana ne čitaju Božje reči, oni ne osećaju ništa. Mogli bi sasvim dobro da žive i godinu dana bez čitanja Božjih reči, čak bi mogli da provedu i tri godine bez čitanja Božjih reči i da ne osećaju ništa – u srcu ne osećaju ni strah ni prazninu i nastavljaju da žive udobno. Oni sigurno osete intenzivnu odbojnost prema Božjim rečima! Čovek zbog toga što je zauzet može da provede jedan dan ili možda deset dana bez čitanja Božjih reči. Međutim, ako neko može da provede čitav jedan mesec bez čitanja Božjih reči i da ne oseća ništa, onda postoji problem. Ako prođe godinu dana a da čovek ne pročita Božje reči, on ne samo da ne žudi za Božjim rečima – on ima odbojnost prema istini.

Još jedan pokazatelj da antihristi osećaju odbojnost prema istini jeste njihov prezir prema Hristu. Ranije smo već razgovarali o njihovom preziru prema Hristu. Dakle, šta je Hristos učinio da bi Ga oni prezirali? Da li ih je povredio ili im je na neki način naškodio ili učinio nešto protivno njihovim željama? Da li je naneo štetu nekom od njihovih interesa? Nije. Hristos nema nikakvu ličnu netrpeljivost prema njima i oni Ga čak nisu ni upoznali. Kako onda mogu da Ga preziru? Uzrok leži u tome što antihristi u svojoj suštini osećaju odbojnost prema istini. Još jedan pokazatelj toga da antihristi osećaju odbojnost

prema istini jeste njihov prezir prema stvarnosti svih pozitivnih stvari. Stvarnost svih pozitivnih stvari obuhvata širok spektar pojava, kao što su sve stvari koje je Bog stvorio i zakoni koji ih uređuju, razna živa bića i zakoni koji upravljaju njihovim životima, a prvenstveno, različiti zakoni koji upravljaju životima živih bića koja nazivamo ljudima. Na primer, pitanja rođenja, starosti, bolesti i smrti, koja su najbliža ljudskom životu – noge normalnih ljudi s godinama postaju slabije, zdravlje im opada, vid im slabi, sluh im se pogoršava, zubi postaju klimavi i oni smatraju da se moraju pomiriti sa starošću. Bog je suveren nad svim tim i niko ne može da bude protiv tog prirodnog zakona – normalni ljudi mogu sve to da priznaju i da prihvate. Međutim, bez obzira na to koliko dugo čovek živi ili kakvog je fizičkog zdravlja, određene stvari se ne menjaju, kao što su način na koji treba da obavlja svoju dužnost, položaj koji treba da zauzme, kao i stav sa kojim treba da obavlja svoju dužnost. Antihristi, s druge strane, odbijaju da popuste. Oni kažu: „Ko sam ja? Ja ne mogu da ostarim. Moram se u svakom trenutku razlikovati od običnih ljudi. Da li ti ja izgledam staro? Postoje neke stvari koje vi ne možete da uradite u ovim godinama, ali ja mogu. Vaše noge možda mogu da oslabe u pedesetim, ali moje ostaju spretne. Ja čak vežbam skakanje s krova na krov!” Oni uvek žele da ospore te normalne zakone koje je Bog odredio, stalno pokušavaju da ih prekrše i da drugima pokažu da su drugačiji, izuzetni i superiorni u odnosu na obične ljude. Zašto to rade? Oni žele da ospore Božje reči i da negiraju da su Njegove reči istina. Zar to nije manifestacija toga da antihristi u svojoj suštini imaju odbojnost prema istini? (Jeste.) Postoji još jedan aspekt, a to je da antihristi poštuju zle trendove i mračne uticaje; to dodatno potvrđuje da su oni neprijatelji istine. Antihristi duboko cene i poštuju Sotonin režim, razne sposobnosti, veštine i dela zlih duhova o kojima se govori u legendama, kao i zle trendove i mračne uticaje. Njihova vera u sve to je neupitna i oni nikada to ne dovode u pitanje. Njihova srca ne samo da su oslobođena odbojnosti prema tome, već su puna poštovanja, divljenja i zavisti. Čak i duboko u svom srcu, oni pomno sve to prate. Antihristi duboko u sebi imaju takav stav po pitanju tih zlih i mračnih stvari – zar to ne znači da imaju odbojnost prema istini? Apsolutno! Kako bi iko ko voli te zle i mračne stvari mogao da voli istinu? To su ljudi koji pripadaju zlim silama i Sotoninoj bandi. Naravno, oni nepokolebljivo veruju u sve što dolazi od Sotone, dok su im srca puna odbojnosti i prezira prema istini i pozitivnim stvarima. Ovde ćemo manje ili više završiti naš sažetak na temu odbojnosti prema istini.

C. Zloba

Još jedan deo narav-suštine antihrista jeste zloba. Antihriste možemo sažeti jednom frazom: antihristi su zli ljudi. Kada imaju status, jasno je da su to antihristi. Kada nemaju status, kako možete prosuditi da li su to antihristi? Morate da osmotrite njihovu ljudskost. Ako je njihova ljudskost zlobna, podmukla i otrovna, onda su to sto posto antihristi. Ako neko nikada nije imao status, nikada nije bio starešina, a njegova ljudskost nije dobra, kako možete utvrditi da li je ta osoba antihrist? Morate da sagledate da li je njegova

ljudskost otrovna i da li je to zla osoba. Ako je u pitanju zla osoba, onda je, čak i ako nema status, to sto posto antihrist. Dakle, još jedan tipičan aspekt narav-suštine antihrista jeste zloba. Da li je zlobna narav antihrista ista kao zloba lavova ili tigrova koji love plen? (Nije.) Mesojedi love zbog gladi; to je telesna potreba i instinkt. Ali kada nisu gladni, neće loviti. Kako se to razlikuje od zlobe antihrista? Da li se razlikuje po tome što antihristi ne postaju svirepi ako ih ne izazoveš i što postaju takvi samo kada su izazvani? Ili po tome što te neće kontrolisati ako ih ne slušaš, ali hoće ako ih slušaš? Ili da te neće mučiti sve dok ih slušaš, ali će te mučiti ako ih ne slušaš? (Ne.) Zloba antihrista je narav, suština – to je prava sotonska suština. To nije instinkt niti telesna potreba, već manifestacija i karakteristika naravi antihrista. Dakle, koje su manifestacije, otkrivanja i pristupi zlobne naravi antihrista? Koji njihovi postupci pokazuju da je njihova narav zlobna, da poseduju suštinu zlih ljudi? Podelite svoja razmišljanja. (Oni muče druge.) (Potiskuju i isključuju one koji se od njih razlikuju.) (Smeštaju drugima i postavljaju im zamke.) (Kontrolišu ljude i manipulišu njima.) (Stvaraju klike i seju neslogu.) Stvaranje klikâ i sejanje nesloge je pomalo podmuklo; to su manifestacije rđave naravi, ali ne i zlobe. Širenje predstava, uspostavljanje nezavisnih carstva – da li je to zlobno? (Jeste.) Suprotstavljanje radnim aranžmanima, ometanje rada Božje kuće, prisvajanje Božjih priloga i direktno suprotstavljanje Bogu – da li je to zlobno? (Jeste.) Prisvajanje priloga nije samo pohlepno; to je takođe manifestacija zlobne naravi. To što su antihristi u stanju da prisvoje priloge ukazuje na izrazito zlobnu narav, jednaku naravi razbojnika. Ponovite stavke koje smo upravo saželi. (Oni muče druge, potiskuju i isključuju one koji se od njih razlikuju, smeštaju im i postavljaju im zamke, kontrolišu ljude i manipulišu njima, šire predstave, uspostavljaju nezavisna carstva, suprotstavljaju se radnim aranžmanima, napadaju Boga i prisvajaju priloge.) Ukupno devet stavki. To su, manje-više, manifestacije zlobne naravi antihrista. Zapravo, postoje još neke specifične manifestacije, ali su gotovo identične ovima, pa ih neću detaljno navoditi. Ukratko, oni koji koriste takve pristupe i strategije su zli ljudi. S jedne strane, njihovi pristupi su podmukli, na primer, smeštanje drugima, postavljanje zamki i širenje predstava relativno su podmukli postupci. S druge strane, njihove strategije su veoma otrovne i svirepe, zbog čega su kvalifikovani kao osobe koje imaju zlobnu narav.

Sudeći na osnovu ova tri aspekta narav-suštine antihrista, da li oni mogu da budu spaseni? (Ne, ne mogu.) Da li su voljni da služe u Božjoj kući? (Ne, nisu.) Oni ne streme ka istini, ne vole istinu i njihova srca su ispunjena neprijateljstvom prema Bogu i pozitivnim stvarima. Oni čak nisu voljni da urade ni najosnovniju stvar – da službuju i da ispune svoju dužnost u Božjoj kući – to jest, ne mogu da urade ni ono što bi čovek normalno trebalo da radi. Ne samo da ne mogu to da urade, već naprotiv, oni ometaju, prekidaju i uništavaju normalan red po kom braće i sestra obavljaju svoje dužnosti, kao i normalan život crkve. Istovremeno, ometaju rad Božje kuće, normalan život-ulazak ljudi i normalan Božji rad na ljudima. I to nije sve, pored toga, oni žele da vladaju i da poseduju moć u Božjoj kući; žele da navode ljude na pogrešan put, da privuku ljude ka sebi, da ih

kontrolišu, da uspostave svoja nezavisna carstva i frakcije u Božjoj kući i da one koji slede Boga u potpunosti preokrenu tako da postanu njihovi sledbenici, da bi oni mogli da ostvare svoju ambiciju i želju za posedovanjem moći i uticajem, za kontrolisanjem Božjeg izabranog naroda i za tim da Bogu prirede predstavu u kojoj su oni Njegovi suparnici. Dakle, da li postoji išta vredno u korišćenju antihrista u Božjoj kući? Da li oni uopšte mogu da obavljaju ikakvu valjanu funkciju u Božjoj kući? (Ne mogu.) Sudeći po njihovoj ljudskosti pa sve do njihove težnje, od njihove ambicije i želja do puteva po kojima koračaju, kao i po njihovom stavu prema istini i Bogu, takvi ljudi u Božjoj kući mogu samo da obavljaju funkciju ometanja, prekidanja i uništavanja Božjeg dela. Oni ne mogu da obavljaju nikakvu pozitivnu funkciju zato što nikada ne streme ka istini i zato što u svojoj priroda-suštini osećaju odbojnost prema istini i ispunjeni su neprijateljstvom prema istini i Bogu. To je suština antihrista.

Ovde smo u potpunosti završili razgovor o raznim manifestacijama antihrista. Na osnovu onoga o čemu smo danas razgovarali, da li ste sada u stanju da raspoznate antihriste? Da to sažmemo koristeći najjednostavniju frazu: zli ljudi su antihristi, a svi antihristi su zli ljudi. Ako se na taj način izrazimo, zar vam stvari nisu mnogo jasnije? Zar nije lakše sad sve to razumeti? Tokom protekle dve godine, neprekidno smo detaljno analizirali priroda-suštinu antihrista, a vi ste prošli kroz mnogo oplemenjivanja, brinući se da možda niste antihrist. Sada je rezultat konačno tu. Proces je bio prilično izazovan, ali konačni rezultat je dobar: vi imate narav antihrista, ali niste antihrist. Kako ste došli do takvog razumevanja? Koji deo Mojih beseda vam je omogućio da to shvatite? (Prošli put, kroz Božji razgovor o razlici između karaktera i narav-suštine antihrista i drugih ljudi, počeli smo pomalo to da razumemo. Ljudi koji imaju savest i razum mogu da se pokaju i da se promene nakon što počine zlo, dok oni koji poseduju narav-suštinu antihrista tvrdoglavo odbijaju da se pokaju i ne osećaju ništa bez obzira na to koliko zla počine.) Ljudi pokazuju određena otkrivanja naravi antihrista, ali to rade nevoljno i to ne proizilazi iz njihove proaktivne volje; kada se ta otkrivanja otkriju, ljudi osećaju nelagodnost, bol, kajanje i osećaj dugovanja, i tada su u stanju da postepeno promene svoj pravac. Kada ljudi to shvate, osećaju se mnogo smirenije i shvataju da još uvek imaju mogućnost da budu spaseni i da nisu antihristi. Iako imaju određene sličnosti sa naravi antihrista, srećom, nemaju sličnosti sa narav-suštinom antihrista. Sve dok nisi zla osoba, ti nisi antihrist. Ali da li to znači da nemaš narav antihrista? (Ne, ne znači.) Kada sada izgovorim da svi imaju narav antihrista, da li osećate otpor u svom srcu? (Ne osećam.) Ne osećate otpor; sada možete da prihvatite ovu činjenicu. Hajde da sažmemo manifestacije narav-suštine antihrista. (Antihristi osećaju odbojnost prema istini, oni mrze istinu i nikada neće prihvatiti istinu.) To vodi do suštine; antihristi nikada neće prihvatiti istinu; oni osećaju odbojnost i neprijateljstvo prema istini. Neki ljudi ne streme ka istini, ali nisu neprijateljski nastrojeni prema njoj i uz to misle da je sve što Bog kaže ispravno i dobro, dive se tome i žele tome da teže, ali su lošeg kova i nemaju put. Drugi nisu zainteresovani za istinu, ali nisu ni neprijateljski nastrojeni prema njoj; oni su mlaki.

Međutim, antihristi su drugačiji; oni osećaju odbojnost i neprijateljstvo prema istini. U trenutku kada se spomenu istina ili Bog, oni osećaju mržnju, a pokušaj da ih navedete da prihvate istinu čini ih nenormalnim; oni osećaju odbojnost u srcu, nikada je ne prihvataju – to je suština antihrista. Šta još? (Antihristi tvrdoglavo odbijaju da se pokaju bez obzira na grešku koju počine i nikada neće primeniti istinu.) Oni neće priznati svoje greške, nikada se ne kaju i neće se promeniti tokom mnogo godina. Oni ne priznaju da je Bog istina, da su Božje reči istina, pa kako bi onda mogli da primenjuju istinu? Nedostaje im ljudskost, oni nisu ljudska bića, oni su đavoli, Sotone i neprijatelji Božji, tako da oni sasvim sigurno neće primeniti istinu.

26. decembar 2020. godine

Zvanični veb sajt
QR kôd

Aplikacija Crkva
Svemogućeg Boga

Zvanični veb sajt
https://sr.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/sr/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/sr/facebook

E-mail: contact.sr@godfootsteps.org
